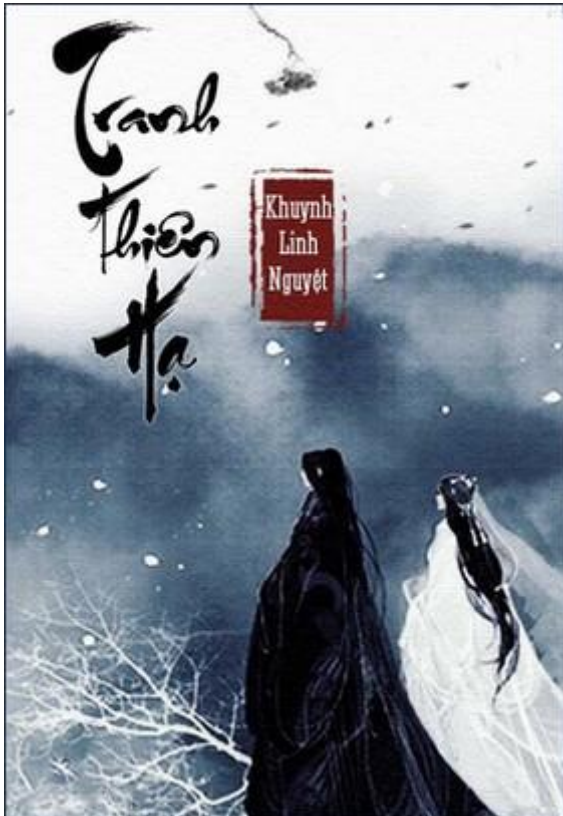

Tranh Thiên Hạ

Tên gốc: Thả Thỉ Thiên Hạ (Thử Sức Cùng Thiên Hạ)

Tác giả: Khuynh Linh Nguyệt

Mục lục

Lời Tựa	3
Mở Đầu	4
Tập 1	7
Chương 1 Bạch Phong Tích	7
Chương 2 Hắc Phong Tức	23
Chương 3 Một đêm Tuyên Sơn thoáng như mộng	36
Chương 4 Khoảnh Khắc Ngã Ngờ Mộng Đứt Đoạn	49
Chương 5 Kiếm Quang Như Tuyết Người Như Hoa	64
Chương 6 Triều Hứa Tích Một Lời Kỳ Hẹn	77
Chương 7 Lạc Nhật Lâu chủ tử như ngọc	94
Chương 8 Một lời thăm hỏi một bữa cơm no	111
Chương 9 Bao nhiêu binh mã bao nhiêu đau	126
Chương 10 Đoạn Hồn sắp tận	142
Chương 11 Xuân phong diễm vũ	155
Chương 12 Hữu nữ nhược đông lân	171
Chương 13 Lạc Hoa Thuần Nhiên	188
Chương 14 Thải Liên sơ hội	203
Chương 15 Hoa xinh đầu cành ai ngắt trước	218
Chương 16 Cao Sơn Lưu Thủy uống tương niệm	234
Chương 17 Quy khứ lai hề	249
Chương 18 Phong quốc Tích Vân	264
Chương 19 Bạch Phượng tái hiện	283
Chương 20 Người cũ tình phai	300
Chương 21 Nản chí không đường về	315
Chương 22 Quyết chiến tại Vô Hối	328
Chương 23 Đã là vô duyên sao còn trên người	340
Chương 24 Không sợ, cơ sao phải sợ	354
Chương 25 Tứ quốc sơ hội	369
Chương 26 Tinh tú tụ hội tại Vô Hối	379
Chương 27 Vi nguyệt tịch yên	393
Tập 2	408
Chương 28 Dục cầu tiên xá	408

Chương 29 Vương đạo chi viễn	424
Chương 30 Phong đô hòa nghị	438
Chương 31 Là vui hay buồn	452
Chương 32 Lời hứa ban đầu	466
Chương 33 Vòng Đấu Đầu Tiên.....	483
Chương 34 Chung bước.....	497
Chương 35 Khởi đầu	511
Chương 36 Khói lửa Tại Đỉnh thành.....	524
Chương 37 Lang khuynh	537
Chương 38 Tứ hôn	548
Chương 39 Kinh Thủ Bạch Đô	560
Chương 40 Túy Ca Khởi Ý.....	573
Chương 41 Cổ Đô Mạt Đế.....	587
Chương 42 Tình Hỏa Chi Lệnh	599
Chương 43 Kính Giám	612
Chương 44 Lạc Anh Sơn Đầu Lạc Anh Hồn	624
Chương 45 Liệt Ngân	638
Chương 46 Ly Hợp Tụ Tán	652
Chương 47 Mai Diễm Hương Lãnh	666
Chương 48 Tịch Dạ	680
Chương 49 “Thiên Nhân” Ngọc Gia	692
Chương 50 Đồng Đán Chi Quyết.....	707
Chương 51 Thục Trọng Thục Khinh.....	724
Chương 52 Dĩ Giang Sơn Tương Hứa.....	742
Chương 53 Thương Mang Chi Cục.....	758
Chương 54 Thả Thỉ Thiên Hạ Như Cỏ Rác.....	776
Chương 55 Vĩ Thanh	795

Lời Tựa

*“Tàn cục Thương Mang dang mong đợi
Anh hùng hội tụ đoạt chí tôn...”*

Trên đỉnh Thương Mang danh hiệu “Vương sơn” cao nhất Đông Triều, theo truyền thuyết, có cao nhân lưu lại một bàn cờ đang chơi dở, tại bàn cờ ấy có để lại một câu như trên. Khi đó đúng là thời các quốc gia Đông quốc tranh đấu, cũng là lúc nghiệp đế vương lay chuyển.

Một thiếu nữ mang danh “tố y tuyết nguyệt, phong hoa tuyết thế...(y phục như tuyết tựa trăng, phong nhã tài hoa nhất thế)”... vậy mà lời nói cùng hành động không hề úy kỵ, phóng túng như gió khiến cả võ lâm toàn thiên hạ kính ngưỡng. Người ấy, tại thời loạn thế hoang tàn liệu có thể “vô kỵ như phong...(không kiêng dè như gió)...”?

Một chàng trai danh xưng “huyền y mặc nguyệt...(y phục đẹp để một màu đen huyền)...” hoàn toàn tương phản với thiếu nữ “tố y tuyết nguyệt”, tác phong ung dung, thanh cao sang quý, tấm lòng và hành động nhân nghĩa khiến toàn thiên hạ võ lâm ngưỡng mộ và thần phục. Tại thời loạn thế lòng người thay đổi liệu chàng còn có thể giữ vững “lòng nhân nghĩa” của mình không?

Một thế tử nước chư hầu xuất thân tôn quý, võ công cái thế. Y kiêu ngạo, chí lớn đặt tại thiên hạ, được sử gia bình luận có “khí thế bá vương”, tại thời chiến loạn liên miên làm sao có thể đạt thành “phách nghiệp”?

Một người được thiên hạ truyền tụng “Phong vũ thiên san Ngọc độc hành, thiên hạ khuyên tâm thán Vô Duyên”[5]. Người ấy thanh cao xuất trần, tấm lòng từ bi. Chàng sinh ra là người họ Ngọc, được thiên hạ tôn xưng “Thiên nhân”, nhưng tại thời thế loạn sinh linh đồ thán này, làm sao có thể “từ bi xuất trần” được đây?

Một vị công chúa nước chư hầu mỹ lệ, dung nhan khuyên quốc, trí tuệ tuyệt luân, sống tại nơi thâm cung u ám hiểm ác người người tranh đấu với nhau, nàng làm sao có thể tính toán cân nhắc để đi lên ngôi vị “nữ tử chí tôn”?

Một vị công chúa mỏng manh tài năng, lấy sáng chế võ công vang danh thiên hạ, gặp lúc quốc nạn cũng cầm kiếm đấu tranh. Chỉ là tại lúc loạn thế thiên hạ phân tranh, nàng làm sao để có thể bảo vệ quốc gia bách tính?

Một thế tử nước chư hầu ẩn cư nơi thâm cung lại có thể khiến cho quần hùng thiên hạ để mắt tới. Chàng không chỉ bí ẩn, mà còn nhận được sự ủng hộ của nhân dân. Trong thời loạn thế

quần hùng tranh đoạt liệu chàng sẽ ẩn dật không hành động hay sẽ xông ra từ chốn thâm cung sâu thẳm?

Nước cùng nhà, liệu có thể cùng chống đỡ?

Yêu cùng hận, làm sao phân biệt rõ ràng?

Ân cùng cừu, lấy gì báo đáp?

Mỹ nhân cùng thiên hạ, nặng nhẹ nào phân?

Đôi vàng trắng có thể hòa mình tỏa sáng?

Vương cùng vương, liệu có thể chung bước đồng tâm?

Kẻ bá chủ cùng “Thiên nhân” nơi đó, ước nguyện có hoàn thành được hay chẳng?

Thời loạn thế, anh tài tầng tầng lớp lớp xuất hiện, nhưng ván cờ trên đỉnh Thiên Mang chỉ cần hai, mà vị trí nắm giữ thiên hạ chỉ tôn, chỉ cần có... Một...!

Mở Đầu

Nửa đêm, mưa rơi lất phất, điểm tô những vệt nhỏ lên màn trời tối đen, một vầng trăng lạnh lẽo nhô lên giắt ngang trời. Trên ngọn núi Thương Mang cao nhất Đông Triều, nơi luôn được trăng sao chiếu rọi, bao phủ quanh nó một lớp sương mù màu bạc mỏng manh như lụa, trông giống như một viên ngọc bích tọa lạc trên bình nguyên vừa vương giả, tôn quý vừa hùng vĩ mà thanh khiết, không thẹn với danh xưng “Vương Sơn” của nó.

Cao cao trên đỉnh núi, lúc này có hai lão giả đang ngồi, tuổi đều chừng sáu mươi, tướng mạo thanh quắc, đôi mắt lộ nét bình thản mà trí tuệ quang mang. Một người vận áo bào trắng, người còn lại thì vận áo bào đen, ngồi cách nhau khoảng một trượng, chính giữa là một khối đá lớn hình vuông, trên bề mặt không biết bị mài mòn bằng vật gì, được khắc họa thành hình bàn cờ. Trên mặt bàn bố trí rất nhiều quân cờ, mỗi một viên đá đều là một quân cờ lớn nhỏ.

Đây là ván cờ đã hạ được một nửa, thế lực hai bên ngang nhau, chưa phân rõ thắng bại.

“Đã lâu không thấy bầu trời sao trong sáng như thế này!”. Lão giả vận áo bào trắng ngồi bên trái trầm ngâm nhìn ván cờ đang đánh dang dở rồi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, trong lòng ngàn vạn cảm khái.

“Thời buổi loạn thế, khó mà trong sáng!”. Lão giả mặc áo bào đen cũng đưa mắt nhìn vào khoảng không: “Giờ tý đã qua, cũng nên đến rồi.” Trong giọng nói của ông có một chút mong chờ.

Lão giả vừa dứt lời thì trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện một ngôi sao Tinh (một ngôi sao mang điềm báo trong nhị thập bát tú) lướt qua, ánh sáng chói lọi xuyên thẳng chín tầng trời, một khắc kia, hào quang của nó lấn át cả mặt trăng, nháy mắt chiếu sáng toàn bộ trời đất!

“Xuất hiện rồi! Xuất hiện rồi!”

Ánh mắt lão giả mặc áo bào trắng sáng ngời nhìn chăm chú ngôi sao kia, trên khuôn mặt vốn bình tĩnh, lạnh nhạt của lão chợt có một chút kích động không thể kiềm chế.

Nhưng vào lúc này, trên màn trời chợt có một ngôi sao khác vụt qua, hào quang vạn trượng giống như vì sao kia, rực rỡ lóa mắt, tựa như trong toàn bộ thiên địa chỉ có thể dung chứa một mình nó, ngạo nghễ không ai bì nổi!

“Xem kia! Cũng xuất hiện rồi! Cũng xuất hiện rồi!” Lão giả mặc áo đen cũng kích động đứng dậy, ngón tay chỉ lên ngôi sao trên trời.

“Rốt cuộc cũng xuất hiện cùng một lúc!” Lão giả áo trắng cũng đứng dậy, nhìn hai vì sao rực rỡ như trăng kia, chúng tương đối xa nhau nhưng cả hai lại cùng nhau tỏa sáng chói lọi trên một bầu trời.

“Cuối cùng cũng xuất hiện! Loạn thế đời này cũng đã kết thúc!” Lão giả áo đen thì thảo nhìn hai ngôi sao trên trời, nét mặt đầy sinh động, hưng phấn.

“Loạn thế sẽ chấm dứt trên tay chúng, trên chín tầng trời chỉ có thể tồn tại một Vương Tinh! Hai sao gặp nhau, ai sẽ là người ngã xuống?” Lão giả áo trắng đưa tay lên cao như muốn xoa nhẹ ngôi sao phía chân trời, trong giọng nói có chút xúc động cũng như nghi ngờ và hi vọng.

Mà trên bầu trời kia hai ngôi sao bỗng chậm rãi thu dần ánh hào quang, không còn chói mắt như trước, nhưng vẫn sáng ngời so với tinh tú xung quanh chúng.

“Hai sao gặp nhau, ai sẽ ngã xuống? Chuyện đó để vận mệnh định đoạt!” Lão giả áo đen thu lời, cõi lòng kích động, ánh mắt nhìn về phía chân trời, âm thanh phảng phất như từ thời viễn cổ truyền về, ngân nga mà thâm trầm.

“Vận mệnh sao?” Lão giả áo trắng quyền luyến nhìn hai vì sao trên trời, ánh mắt ẩn chứa sự buồn bã và tiếc hận khôn nguôi.

“Bàn cờ này có nên hạ không?” Lão giả áo đen thu hồi ánh mắt, nhìn về phía bàn cờ.

“Không được.” Lão giả mặc áo trắng liếc nhìn, sau đó hướng ngón tay lên trời. “Ván cờ này chờ họ đến hạ!”.

“Bọn họ sao?” Lão giả áo đen nhìn bàn cờ rồi lại nhìn trời cao, cười nhẹ: “Cũng tốt, vậy để họ đến hạ đi”.

“Xuống núi thôi, ông và ta nên đi tìm họ rồi”. Lão giả mặc áo trắng liếc nhìn trời cao lần nữa, sau đó xoay người chuẩn bị xuống núi.

“Sau khi tìm được họ, có phải thắng bại của họ cũng là thắng bại của chúng ta?”. Ánh mắt vốn bình thản của lão giả mặc áo đen bỗng phát ra một tia sắc bén.

“Còn phải nói sao? Ta và ông tranh chấp hơn mười năm nay, cả hai đều bất phân thắng bại, ván cờ này chờ họ đến hạ, định thắng bại của chúng ta, cũng định – quyền nắm thiên hạ!”. Lão giả mặc áo trắng quay đầu cười, nét mặt vân đạm phong khinh lại chứa đầy ẩn ý.

“Được.” Lão giả áo đen vuốt cằm.

Hai người cứ thế phiêu nhiên bay đi, để lại trên đỉnh núi Thương Mang một ván cờ dang dở.

Về sau có người đi lên núi Thương Mang nhìn thấy ván cờ kia liền kinh ngạc không thôi, nhưng cũng không một ai dám động vào nó. Bởi lẽ, người có thể lên được ngọn “Vương Sơn” cao nhất Đông triều này không nhiều, mà đã lên được tức không phải hạng người phàm tục. Nay đã có người lưu lại tàn cục, ắt sẽ có người tới kết thúc.

Rất nhiều năm sau đó, có hai người đi theo vận mệnh của mình rốt cục gặp gỡ nhau trên đỉnh Thương Mang, đối mặt với ván cờ định mệnh sắp đặt cho họ.

Thời điểm này là năm của Đông triều Kì Đế.

Đông triều tự Thủy Đế lập quốc truyền tới tay Kì Đế đã được ba trăm năm. Thủy Đế hùng tài đại lược, võ công cái thế, đánh Đông dẹp Bắc, phạt địch thảo chúng, lập nên Đông triều đế quốc rộng lớn.

Đế quốc sau khi thành lập, Thủy Đế luận công khen thưởng, phong bảy vị thuộc hạ công tích hiển hách nhất thành vương, phân chia quyền sở hữu thuộc địa, lấy tên họ làm nước, chia làm “Hoàng, Ninh, Hắc Phong, Bạch, Hoa, Bạch Phong, Nam” quốc. Cũng lấy Thủy Thiết sâu dưới biển Đông Hải đúc thành tám tấm huyền lệnh, tấm lớn nhất là Huyền Tôn Lệnh do chính vua giữ, còn lại bảy tấm huyền lệnh màu đen nhỏ hơn phân cho vương đứng đầu bảy nước. Lúc phân lệnh, Đế cùng bảy vị vương lấy máu ăn thề: Huyền Tôn Lệnh xuất ra, bảy nước đều cúi đầu!

Hậu Thủy Đế, Thành Đế, Quan Đế, Ngôn Đế mỗi đời đều là một đại minh chủ, thu nạp nhân tài, thể nghiệm và quan sát dân tình, giảm sưu thuế, trị vì đất nước thanh minh. Các nước chư hầu an phận, trung thành với vua và bảy nước. Đông triều ở trong tay bọn họ ngày càng hùng mạnh và hưng thịnh.

Giữa thời Chí Đế, Ích Đế, Tề Đế, Triệu Đế đều không có tài cán gì, có thể gìn giữ quốc gia đã là khó. Tới thời Gia Đế, Hỉ Đế, Di Đế là những kẻ hoang phí vô độ, tham an nhân hưởng lạc, mặc chính sự cho một đám gian thần thao túng triều chính, Đông triều đế quốc cường thịnh ngày một đi xuống.

Sau tới Lễ Đế, thích lớn hám to, phung phí xa hoa, mỗi lần ra ngoài thường đến những hành cung xa hoa, hao tài tốn của. Hai lần huy động quân xuất chinh Mông thành đều đại bại trở về, trong thành biến loạn, dân chúng lầm than, tiếng oán giận nổi lên khắp nơi. Các nước chư hầu cũng bắt đầu sinh ra dị tâm. Đầu tiên là Ninh Quốc Ninh vương xua quân dựng cờ, muốn tạo phản giết vua, chiếm lấy Đế Đô. Mà Lễ Đế cũng không chờ Ninh quân đuổi tới Kim Loan điện, thân thể sớm bị tử sắc ăn mòn kia do hoảng sợ quá độ đã băng hà trong Trì Long cung mỹ lệ xa hoa.

Cảnh Thái Tử đăng cơ thế vua. Cảnh Đế phát ra Huyền Tôn Lệnh, hiệu lệnh sáu nước chư hầu còn lại, chỉ huy đại quân sáu nước đánh lui Ninh quân. Ninh vương bại trận mà chôn thân, đất phong vào tay tam quốc Hoàng, Bạch Phong, Hắc Phong giáp đó.

Sau khi bình định phản loạn Ninh Quốc, các thế lực chư hầu phát triển lớn mạnh, Cảnh Đế tuy có chí lớn, nhưng lo ngại Đông triều vốn đã suy yếu, trong loạn thế ở Ninh vương bị trúng một tên, nằm triền miên trên giường bệnh ba năm liền băng hà, không có con nối dõi. Hoàng đế Lệ vương kế vị, lấy hiệu là Lệ Đế.

Lệ Đế tính tình tàn bạo, không thích vàng bạc mỹ nữ, lại chỉ thích đi săn, mà không phải săn thú, chính là săn người! Bất người sống phân tán trong khu vực săn bắn, dẫn quần thần tướng sĩ đi săn, ai săn được nhiều đầu người sẽ thắng! Nếu săn được người sống, thì khi mổ bụng sẽ uống rượu ăn mừng, lấy việc giết người làm niềm vui!

Dân chúng trong nước phần nộ, nghĩa quân nổi dậy khắp nơi. Đông triều hai lần tiến đánh Mông thành thất bại, lại thêm loạn Ninh vương, đại quân Đế đô gần như hao tổn toàn bộ, Lệ Đế đành phải thỉnh chư hầu xuất binh trấn áp, các chư hầu liền nhân cơ hội chiêu binh mãi mã, tranh nhau thảo phạt, giành giật đất đai, mở rộng lãnh thổ và tài phú của mình, có khi đánh chiếm lẫn nhau, mà Đế lúc này đã mất đi năng lực quản thúc các quốc gia.

Lệ Đế năm thứ mười một, tại lễ mừng săn bắn bị bạo dân vây sát, Đế bị bắn thây vạ đoạn, sử xưng là “Thu cát săn biển”.

Sau loạn này, Kỳ thái tử đăng cơ phát hiện Huyền Tôn Lệnh mất tích, vì thế các quốc gia bất tuân, danh hoàng đế liền biến thành thùng rỗng kêu to. Đông triều đế quốc hùng mạnh chia năm xẻ bảy, lục quốc tự làm theo ý mình, thời kỳ loạn thế đấu tranh bắt đầu.

Đông triều lãnh thổ rộng lớn, lấy Đế Đô làm trung tâm, mười châu lãnh thổ thuộc quản chế của hoàng đế; xung quanh là Bạch Quốc phương Bắc, thổ địa một ngàn lý, mười tòa thành trì; Hắc Phong Quốc phương Tây, thổ địa ba ngàn lý, ba mươi sáu tòa thành trì; Bạch Phong Quốc sở tại Tây Nam, thổ địa hai ngàn hai trăm lý, hai mươi tòa thành trì; phía Nam Hoàng Quốc, thổ địa ba ngàn lý, ba mươi bốn tòa thành trì; Hoa Quốc nằm giữa Phong Quốc và Hoàng Quốc, thổ địa hai ngàn lý, hai mươi tòa thành trì; Đông là Nam Quốc, thổ địa một ngàn hai trăm lý, mười tòa thành trì. Trong sáu nước, Hoàng quốc, Hắc Phong quốc lãnh thổ rộng nhất, quốc lực mạnh nhất, Hoa Quốc giàu có nhất, Bạch Phong Quốc hạng trung, còn Bạch Quốc, Nam Quốc yếu kém nhất.

Huyền Tôn Lệnh sau khi mất tích, thiên hạ quần hùng ai cũng muốn đoạt được, hiệu lệnh thiên hạ.

Tập 1

Chương 1 Bạch Phong Tích

Tiết trời mới qua lập thu (bắt đầu mùa thu) vẫn cực kỳ nóng bức, tại thời điểm chính giữa trưa nóng nực nhất trong ngày, ánh mặt trời trắng lóa làm người ta váng đầu hoa mắt, mọi người ai ai cũng ở tại trong nhà nghỉ trưa hóng mát, mà kể cả những người có sổ khổ ở bên ngoài cũng tìm tới nơi bóng râm, tránh đi cái nóng oi ả.

“Yến Doanh Châu, giao Huyền Tôn Lệnh ra đây!”

Một tiếng hét mạnh mẽ truyền ra từ rừng cây tại chân núi Tuyền phía tây Bạch quốc, thanh âm ấy thật sự thô ráp khó nghe, dù trong rừng có người đang trong giấc ngủ say nồng hẳn cũng sẽ bị tạp âm này đánh thức.

Phía sâu trong rừng cây có hơn mười vị đại hán bao vây tầng lớp xung quanh, có tướng sĩ mặc nhung trang, có thư sinh áo bào, có cả những người ăn mặc như thương nhân, còn có những người tựa giống như nông dân... Trang phục của họ không đồng nhất, thần thái lại càng khác nhau, chỉ có một điểm chung duy nhất là đao kiếm trong tay họ đều hướng về phía người ở trung tâm vòng vây.

Trung tâm vòng vây là chàng trai ước chừng hai mươi bảy tuổi mặc y phục màu đen, trên tay cầm lưỡi Thanh Phong dài ba thước (1 thước = 33,33 cm), thân hình đỉnh đặc hiên ngang, sắc mặt lạnh lùng nhìn mọi người, trên người đã có nhiều chỗ bị thương, máu tươi đổ ra từ miệng những vết thương ấy nhuộm đỏ cả một vùng cỏ dưới chân.

Còn ánh mắt của mọi người đang vây quanh phần lớn đều tập trung tại gói đồ sau lưng của chàng trai áo đen.

“Yến Doanh Châu, để lại gói đồ sau lưng ngươi lại, rồi lão tử ta đây sẽ cho ngươi một con đường sống!”. Người mặc nhung trang thoát nhìn trông giống một tướng quân, nhắc lên đại đao chỉ vào chàng trai áo đen tên gọi Yến Doanh Châu.

Trên mặt chàng trai tên Yến Doanh Châu chợt hiện lên một nụ cười nhạt mang theo chút lạnh lùng trào phúng: “Tùng nghe qua, Tầng tướng quân của Hoa quốc mỗi lần phá thành đều thảm sát dân chúng ba ngày, oan hồn vô số. Hôm nay chẳng nhẽ có thể đổi với Yến mỗ phá lệ từ bị?”

Vị Tầng tướng quân bị châm chọc một phen, mặt không khỏi ửng hồng, dường như muốn biện bạch cho chính mình nhưng ngẫm lại những gì người ta nói đều là sự thật.

Nho sinh áo lam đứng bên lay động chiếc quạt sắt trong tay, vẫn nhã tinh tế nói: “Yến Doanh Châu, hôm nay xác định ngươi khó có thể sống sót mà đào thoát, nếu thức thời thì giao Huyền Tôn Lệnh ra, chúng ta còn có thể cho ngươi được chết một cách thoái mái!”

“Yến mỗ đương nhiên biết hôm nay khó thoát khỏi cái chết, nhưng quạt của Công Vô Độ ngươi đã độc chết hai mươi danh tướng sĩ của ta, dù ta có chết cũng muốn mang đi cái mạng chó nhà ngươi!” Kiếm Thanh Phong trong tay Yến Doanh Châu giương lên chỉ thẳng vào Công Vô Độ, ánh sáng trong mắt còn lạnh lùng sắc bén hơn cả bảo kiếm trong tay.

Quạt của Công Vô Độ giết người vô số, vậy mà giờ phút này lại sợ hãi ánh mắt như vậy.

Mọi người xung quanh không khỏi nắm chặt binh khí trong tay, lên hết tinh thần đề phòng, dù sao bốn tướng Phong, Sương, Tuyết, Vũ của Hoàng quốc cũng danh chấn thiên hạ, mà Liệt Phong tướng quân Yến Doanh Châu đứng đầu bốn tướng lại có võ công tuyệt luân, từng lấy một người giết ba trăm quân địch trong cuộc chiến tại Thanh thành.

“Yến Doanh Châu, cho dù ngươi có võ công cái thế nhưng hôm nay đã bị đả thương, chúng ta người đông thế mạnh, ai thắng ai thua hẳn đã rõ.” Người hình dáng tựa anh nông dân rút đao

ra khỏi vó “Các vị, sao phải sợ hãi! Chúng ta cùng nhau xông lên, chém Yến Doanh Châu rồi trở về thỉnh công với các Quốc chủ!”

“Được! Lời Lâm đại hiệp nói có lý, chém Yến Doanh Châu, Huyền Tôn Lệnh tất thuộc về chúng ta!” Người ăn mặc như thương nhân rút roi trên lưng vung cao, roi dài tung ra mau lẹ như tia chớp, chỉ là roi không đụng tới người mà vòng tới gói đồ sau lưng Yến Doanh Châu.

“Cùng nhau xông lên! Các vị, lúc này không phải là lúc nói về phong độ quân tử!” Tăng tướng quân nơi đó tay vung đại đao thẳng tiến về trước ngực Yến Doanh Châu.

“Được!” Mọi người còn lại đều ra tay, cùng đâm về phía Yến Doanh Châu.

Mặc dù trên người Yến Doanh Châu có nhiều vết thương nhưng thân thủ vẫn nhanh nhẹn như trước, chẳng những thế chợt thấy y vừa đảo mình, tay trái quơ lấy chiếc roi dài sau lưng, sau đó quay người, tay tóm lấy đai lưng của người mang bộ dáng thương nhân, kéo gã lại để ngăn chặn mũi thương mà Tăng tướng quân vừa đâm tới, tiếp theo tay phải lại vung lên, thanh kiếm thép đã đỡ được mấy thanh đao kiếm đang bổ tới bên người, cánh tay vận lực “Ya!” một tiếng quát lạnh, vài thanh đao kiếm bị chém vào ấy thật sự bị chấn động. Mấy người ấy chỉ cảm thấy bàn tay cầm kiếm đau nhức, không cầm nổi kiếm nữa đành bất đắc dĩ rút về, lùi mình phía sau từng bước mới miễn cho việc xấu mặt vì mất đi binh khí!

Yến Doanh Châu hoàn thành những động tác liên hoàn đó chỉ trong nháy mắt, vô cùng lưu loát, mạch lạc.

“Giết!”

Không đợi Yến Doanh Châu thở dốc, ngay tại lúc này một người tuổi chừng hai mươi ba vẫn đứng ở ngoài vòng vây, vị tiểu tướng áo bào trắng vung tay lên, năm tên thị vệ đứng ở đằng sau y liền đồng loạt nhảy ra tiến về phía Yến Doanh Châu, người chưa tới gần mà đao phong đã mãnh liệt đâm vào da thịt đến đau nhức, thế cũng đủ thấy công phu năm người cao dường nào.

“Chúng ta cũng lên đi!” Công Vô Độ nơi đó vung quạt sắt, đường hoàng tiến vào giữa vòng vây. Còn lại những người vốn đang ở ngoài quan sát cũng vung đao lấy thương, toàn bộ vây giết Yến Doanh Châu, chỉ còn vị tiểu tướng áo bào trắng vẫn như cũ đặt mình ngoài vòng vây nhìn chằm chằm vào trung tâm không hề chớp mắt.

Bị hơn mười người vây giết, Yến Doanh Châu ở trung tâm, bảo kiếm tung bay mang theo ánh bạc hoa mắt đâm về phía địch nhân, kiếm đi đến đâu tất có người kêu rên đến đấy, cùng với một mảng huyết vũ.

Nhìn vào nơi đang đánh nhau hỗn loạn, tiểu tướng áo bào trắng âm thầm gật đầu, chỉ là ánh sáng trong mắt lại càng thêm sắc bén!

“Ôi... Ôi...”

“Con mẹ nó! Yến Doanh Châu! Ngươi không muốn sống nữa rồi!”

Chỉ nghe thấy từng đợt kêu rên thảm thiết hòa với tiếng mắng chửi tức giận trong khu vực ấy, những người võ công hơi thấp đã ngã xuống không ít, trên đất rơi đầy máu thịt. Yến Doanh Châu hôm nay tự biết khó thoát khỏi cái chết, bởi vậy hoàn toàn là đầu pháp liều mạng chỉ tiến công mà không phòng thủ, chỉ là y cũng đã vốn bị thương, kết quả của việc liều mạng dùng lực là miệng những vết thương trên người lại càng bị vỡ ra, máu chảy như nước, y đặt chân tới đâu, mặt cỏ nơi đấy liền biến đỏ, mà người y dần dần lực bất tòng tâm, mệt mỏi ứng phó, chẳng bao lâu trên người lại xuất hiện thêm vài vết thương.

“Yến Doanh Châu! Nộp mạng đi!”

Một tiếng thét chói tai vang lên, Công Vô Độ nhìn đúng cơ hội, quạt sắt như đao đâm thẳng tới ngực Yến Doanh Châu, nhưng thấy Yến Doanh Châu nhẹ nhàng dịch người như muốn tránh, chỉ là vẫn hơi chậm một chút để quạt sắt đâm vào phía dưới xương sườn.

Công Vô Độ thấy mình ra tay thành công thì âm thầm vui mừng, bỗng dưng thấy ngực mình đau nhói, cúi đầu thì thấy thanh kiếm thép của Yến Doanh Châu không biết tự lúc nào đã đâm vào ngực gã.

“Ta đã nói, nhất định sẽ lấy cái mạng chó của nhà ngươi!” Yến Doanh Châu cắn răng nói, y thật liều mạng, dù chịu một quạt của Công Vô Độ cũng muốn giết gã.

“Ngươi...”

Công Vô Độ vừa há mồm nói ra một chữ, Yến Doanh Châu đã nhanh chóng rút kiếm ra, máu như mưa phun trào vẩy đỏ cả người. Nháy mắt, Công Vô Độ lão đảo ngã xuống.

Yến Doanh Châu rút kiếm lùi về phía sau từng bước, bỗng dưng vai trái cảm thấy đau đớn, bị đại đao của Tăng đại tướng quân đâm thật sâu, máu chảy thành sông, cả người y như một người máu!

“Đánh lên sau lưng! Ủng hộ cho ngươi mang danh đại tướng một quốc gia!” Yến Doanh Châu hít một hơi khí lạnh, trợn mắt nhìn.

“Hừ! Lúc này có ai còn là quân tử...?”

Tăng tướng quân hừ lạnh một tiếng không hề xấu hổ, đại đao còn chìm sâu trong cơ thể Yến Doanh Châu, nhìn dưới đao là kẻ địch vốn đã trọng thương gần chết, trong lòng thấy thật vui sướng, tay trái vươn thẳng để tìm tòi gói đồ trên vai Yến Doanh Châu “Ngươi vẫn... A...”

Nói chưa hết câu đã thấy ánh xanh lóe lên, Tăng tướng quân gào thảm thiết một tiếng rồi ngã xuống đất hôn mê, hai cổ tay bị chặt đứt.

Tay trái Yến Doanh Châu vòng về sau, rút đại đao đang cắm trên lưng, tùy tiện ném xuống đất, trên đại đao vẫn còn treo bàn tay bị chặt đứt của Tăng tướng quân. Người xung quanh nhìn thấy không rét mà run, binh khí trong tay đều khựng lại, bản thân người cũng lùi sau từng bước.

Yến Doanh Châu cuối cùng kiệt lực, không chịu được nữa, quỳ một gối chống đỡ. Cho dù là thế, nhưng y vẫn lấy kiếm đỡ thân mình, ngẩng đầu nhìn kẻ địch đang vây xung quanh, đôi mắt

lóa lên ánh sáng khát máu, sắc bén ngoan độc. Người xung quanh đều bị khí thế của y trấn áp, không dám vọng động.

Rốt cuộc Yên Doanh Châu cũng chậm rãi thở hắt hắt đứng dậy, một tay cầm kiếm khiến những người ở đây bất giác lùi về sau vài bước.

“Đến đây đi! Hôm nay Yên Doanh Châu ta có thể gặp mặt các vị anh hùng mỗi quốc gia cũng là tam sinh hữu hạnh (chỉ những duyên phận đặc biệt, như gặp nhau ngẫu nhiên hoặc trong hoàn cảnh bất ngờ mà trở nên tri kỷ), đường tới Hoàng tuyền có các vị làm bạn cũng không đến nỗi tịch mịch!”

Yên Doanh Châu nhìn sắc mặt trắng bệch của mọi người, trên mặt nở nụ cười lạnh châm chọc, tay nâng kiếm chỉ thẳng trước mặt, mà đứng ở phía trước y là vị Lâm đại hiệp lại vẫn đang lui về từng bước phía sau, hầu kết di động liên tục, sợ hãi nhìn Yên Doanh Châu.

“Bộp bộp! Bộp bộp!”

Đang ở thế giằng co, bỗng trong rừng vang lên tiếng vỗ tay hoan nghênh, mọi người không khỏi quay đầu nhìn lại, ngay cả Yên Doanh Châu cũng nhìn về phía người vỗ tay kia.

Một vị tướng quân áo bào trắng đứng ngoài vòng tròn ba trượng (khoảng 10 m), hắn ta đang vỗ tay chột thấy mọi người đều đưa mắt lại nhìn hướng này, hắn đành dừng lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Yên Doanh Châu.

“Yên Doanh Châu, huynh quả nhiên là tuyệt thế! Thay vì chết trong tay những hạng người vô năng tại đây không bằng để ta đến thành toàn cho anh danh của huynh! Tiếp thương bạc của Xuyên Vân ta đi!”

Vừa dứt lời, thân thể hắn ta bay lên, thương bạc trong tay đâm thẳng về phía Yên Doanh Châu, phảng phất như một chùm sáng trắng vạn dặm xuyên mây phá không, nhanh mà tuyệt, độ sắc bén không gì sánh được!

Yên Doanh Châu đứng tại chỗ không hề nhúc nhích, tay phải gắt gao cầm lấy chuôi kiếm đón đợi thương bạc, y không thể trốn mà có muốn trốn cũng trốn không được! Y chỉ có thể đứng chờ, chờ đợi thương bạc cắm ngập trái tim! Thế nhưng... thế nhưng kiếm của Yên Doanh Châu y cũng nhất định phải đâm vào tim kẻ địch!

Vào lúc thương bạc chói mắt sắp đâm vào thân thể Yên Doanh Châu, đột nhiên trên không trung lóa lên một tia chớp màu trắng, nhanh đến mức làm người ta còn chưa nhận ra đây là gì, ngay sau đó thương bạc thất bại còn bóng hình Yên Doanh Châu biến mất.

Biến cố phát sinh bất ngờ như vậy khiến mọi người chỉ có thể đứng yên ngơ ngác. Vị tiểu tướng áo trắng vẫn duy trì tư thế vốn có, thương bạc hướng thẳng như đâm vào thân thể kẻ địch, mà trên thực tế hắn ta chẳng đâm trúng bất kỳ cái gì. Ánh mắt hắn ta nhìn chăm chăm vào mũi thương giống như không thể tin được lần đầu mình dùng toàn lực xuất thương lại thất bại. Không những thế, ngay cả đối thủ là ai, vị trí ở đâu cũng không hề biết!

“Ha ha... Ha ha ha...” Trong lúc mọi người đang ngẩn ngơ, trong cánh rừng oi bức tanh nồng bỗng vang lên tiếng cười tựa như chuông bạc. Trong nháy mắt, toàn bộ những con người ở đây cảm thấy phảng phất như có một cơn gió trong lành mát mẻ thoáng qua, vị tanh dần nhạt đi, chớp mũi dường như có thể ngửi được mùi hương thoang thoảng tươi mát, lại như một dòng suối băng mát lạnh nhẹ tán đi hơi oi bức, toàn thân như được chìm vào trong nguồn nước thanh lạnh, một cảm giác mát mẻ từ trong đáy lòng thẩm thấu ra.

“Thật thú vị! Vừa mới tỉnh dậy từ mộng đẹp đã có thể ngay lập tức nhìn thấy nhiều anh hùng ngốc như vậy!”

Một thanh âm trong trẻo vang lên, mọi người nương theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy trên một gốc cây cao bên ngoài ba trượng có một thiếu nữ áo trắng ngồi tựa vào cành, suối tóc dài đen rủ thẳng xuống, giữa trán là một viên tuyết ngọc trắng hình trăng khuyết được xuyên bởi một vòng dây làm từ trân châu đen, khuôn mặt thanh tú phi phàm, mà khóe miệng hơi cong như đang cười mỉa mai, đôi mắt nửa mở nửa khép, vẻ mặt hiện lên sự lười biếng mới tỉnh giấc nhìn mọi người.

“Người là ai?” Lâm đại hiệp cao giọng hỏi.

“Lâm Ân An, Lâm đại hiệp của Nam quốc? Lúc này lại bước lên phía trước, vậy mà sao trước đây đối mặt với kiếm phong của Yến Doanh Châu lại lùi từng bước là thế nào?” Thiếu nữ áo trắng không hề đáp mà hỏi ngược lại, sau đó tay vung lên, một vật bay lên dừng lại trong tay nàng.

Mọi người lúc này mới thấy nhìn thấy rõ, thì ra trong tay nàng là Yến Doanh Châu đã hôn mê, bên hông y quấn một dải lụa trắng dài, nghĩ qua cũng biết vừa rồi cô gái này đã dùng chính dải lụa trắng đấy đi cứu người.

“Người...” Lâm Ân An đỏ mặt, xấu hổ túng quẫn không chịu nổi.

“Chắc, chắc, vị Yến Doanh Châu này tuy là anh hùng tuyệt thế nhưng lúc này lại bị mấy tên anh hùng rơm chính cho chỉ còn nửa cái mạng, thật sự rất đáng thương!” Thiếu nữ áo trắng một tay nâng Yến Doanh Châu lên tinh tế đánh giá, một bên lắc đầu oán thán, một đại nam nhân hơn một trăm cân vậy mà nàng thoải mái xách lên như xách một đứa trẻ con vậy.

“Xú nữ nhân, ngươi không muốn sống nữa à!” Một thanh âm thô cứng vang lên, một đại hán thân hình trắng kiện gạt mọi người sang hai bên đi ra, mặt đỏ tía tai lớn tiếng quát. Bọn họ ở đây đều là những nhân vật nổi tiếng đương thời tại các quốc gia, vậy là lúc này đây lại bị nàng mắng một câu liền thành anh hùng rơm, còn không tức giận sao được?

“Thối... ưm...”

Tên đại hán kia còn muốn mở miệng thì mọi người đã thấy ánh xanh lục lóe lên. “Bụp!” một tiếng, miệng của hắn đang mở ra lại bị một mảnh lá cây che kín không còn kẽ hở.

“Giọng nói của ngươi thật quá khó nghe, ta không thích nghe nữa.” Thiếu nữ áo trắng tùy tay ném Yến Doanh Châu lên cây rồi phui phui tay nói “Hơn thế nữa giọng điệu nói chuyện của ngươi cũng rất thối, cho nên câm miệng là tốt nhất!”

“Phì...!”

Có người muốn cười lại ngại vẻ mặt hung hãn của tên đại hán kia, nên đành nhịn lại.

Mà sắc mặt của tên đại hán kia xám tựa như gan lợn, tay kéo lá cây trên miệng xuống, trên miệng cảm giác cay nóng cùng đau đớn. Trong lòng vừa sợ vừa giận nhưng thật sự không dám mở mồm. Thiếu nữ áo trắng này ném bừa một mảnh lá cây đã có thể che miệng mình đủ thấy công lực đã tới cảnh giới trích điệp phi hoa (ý chỉ là võ công tới cảnh giới lấy hoa lá làm vũ khí giết người), đã thương người lập tức sẽ chết, mà người ta ra tay thế nào mình cũng không nhìn thấy, cao thấp đã phân, nếu không phải người ta ra tay lưu tình thì có lẽ chính mình bây giờ đã cùng đường với Công Vô Độ. Nếu đã không địch lại thì có lên tiếng thêm cũng chỉ rước lấy nhục, không bằng quan sát tình huống rồi nói sau.

“Vị cô nương này, hôm nay mọi người nơi đây cũng không phải hạng vô danh, mặc dù võ công của cô nương tốt nhưng hai tay khó địch bốn tay, việc gì cô nương phải xen vào chuyện của người khác, chỉ bằng đường ai nấy đi, đồng thời đổi lấy cái nhân tình cho chư vị đây, ngày khác non xanh nước biếc gặp lại cũng tốt.” Thương nhân bộ dáng hòa khí khuyên nhủ.

“Hà Huân – ông chủ Hà thật sự là người hiểu biết việc buôn bán, nói mấy câu thôi mà cũng thật sự nói đến ‘hợp tình hợp lý’, khiến lòng người ta khó có thể không động, không trách việc kinh doanh của ‘tiêu cục Thiên Huân’ nhà ông tốt đến như vậy.” Thiếu nữ áo trắng gật đầu với Hà Huân nói.

Hà Huân nghe được những lời ấy xong thì thở dài nhẹ nhõm, phải biết rằng ông đi lại trên giang hồ cả đời, con người nặng nhẹ thế nào cũng có thể nhìn được tới tám chín phần mười, mà thiếu nữ áo trắng này đối mặt với nhiều người bọn họ vậy mà vẫn có thể trò chuyện vui vẻ như cũ, hơn thế nữa xem cách nàng ra tay chắc chắn không phải hạng người bình thường, bởi vậy mà thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, huống chi trọng điểm bây giờ là Hoàng Tôn Lệnh.

“Nhưng...” Vào lúc mọi người thở dài một hơi, thanh âm của thiếu nữ áo trắng lại bỗng biến chuyển.

“Nhưng cái gì?” Hà Huân vẫn hòa nhã hỏi, trong lòng lại dâng lên lo lắng.

“Chỉ cần các người có thể bồi thường tổn thất, ta tất sẽ tự rời đi.” Thiếu nữ áo trắng cười nhàn nhạt nói.

“Việc này dễ dàng thôi, không biết cô nương muốn bao nhiêu?” Hà Huân âm thầm cười, thì ra cũng là người yêu tiền.

“Ta thật sự cũng muốn không nhiều lắm.” Thiếu nữ áo trắng vươn ra một ngón tay nhỏ nhắn.

“Một trăm ngàn điệp (bạc lá)?” Hà Huân hỏi.

Thiếu nữ áo trắng lắc đầu.

“Một ngàn ngàn điệp?” Hà Huân hỏi lại.

Thiếu nữ áo trắng lại lắc đầu.

“Cô nương chẳng lẽ muốn một vạn ngân điệp?” Hà Huân hít một hơi dài, ấy không phải là sự tử mở rộng miệng chứ.

“Không phải vậy.” Thiếu nữ áo trắng thở dài lắc đầu nói.

“Cô nương...” Hà Huân cũng không biết rốt cuộc nàng muốn bao nhiêu, chắc không thể muốn một trăm vạn ngân điệp chứ?

“Ông chủ Hà thật sự là con người làm ăn, trừ bỏ vàng bạc vật ngoài thân ra không thể nói thứ khác sao?” Thiếu nữ áo trắng khẽ quần dải lụa trắng trong tay, trái tim mọi người cũng đập nhanh hơn một chút.

“Vậy mời cô nương nói rõ.”

“Aii...” Thiếu nữ áo trắng thở dài một hơi, giống như hơi tiếc nuối vì Hà Huân không thể hiểu được ý nàng, “Vốn là ta đang ngủ trưa, trong mộng đẹp lại bị các người đánh thức, kỳ thật một giấc mơ bị cắt ngang cũng không làm sao, có phải không ông chủ Hà?”

Hà Huân gật đầu, ánh mắt nhìn chăm chú vào người mang vẻ mặt vui cười, thực sự không biết cuối cùng nàng muốn nói ra điều gì.

“Vấn đề là giấc mơ này quả thật là ngàn năm mới gặp một lần đi!” Thiếu nữ áo trắng đột nhiên thu lại vẻ mặt tươi cười, nghiêm trang nói: “Các ông không biết chứ, trong giấc mộng của ta, ta được Tây Vương Mẫu mời lên núi tiên Côn Luân, bình phẩm rượu ngon, thưởng thức tiên nga ca múa, thật sự rất vừa lòng toại ý. Cuối cùng nàng còn ban thưởng cho ta quả đào tiên Ngọc Hồ (là dao trì, nơi ở của tiên nhân), mà vào đúng lúc ta đang chuẩn bị nhận quả đào tiên này thì các người lại xông đến đây cắt ngang mộng đẹp, hại ta không lấy được đào tiên, ông nói việc này quan trọng hay không quan trọng hả ông chủ Hà?”

“Cái gì? Xứ nữ nhân kia, mày đang đùa giỡn chúng ta phải không?” Lâm Ân An vừa nghe thấy những lời này thì tức giận mắng.

“Chắc chắc...” Thiếu nữ áo trắng lắc đầu nhìn Lâm Ân An, trên mặt còn nở nụ cười nói “Ta đùa giỡn các người ở chỗ nào? Ta nói rất thật nhé, phải biết rằng đào tiên Ngọc Hồ không phải vật phẩm bình thường mà là được tính vào hàng thần tiên ban tặng, ăn vào có thể trường sinh bất lão, ông nói xem đây là chuyện mà bao nhiêu người tha thiết ước mơ, vì các ông hại ta không ăn được nên tổn thất này rất lớn đó! Chính thế mà việc các ông phải bồi thường cho ta âu cũng là điều tất yếu...”!

“Chẳng lẽ cô nương muốn chúng ta bồi thường cho cô một quả đào tiên Ngọc Hồ?” Mặt Hà Huân chợt biến sắc không còn vẻ hòa khí mà mang theo vài phần thâm trầm.

“Đương nhiên!”

Thiếu nữ áo trắng vung tay lên, dải lụa trắng trong không trung xoay vần tạo ra một hình thù tựa như quả đào “Chỉ cần các ông bồi thường đào tiên Ngọc Hồ cho ta, ta lập tức đi ngay, dù là người hay vật, là Yến Doanh Châu hay Huyền Tôn Lệnh cũng chẳng liên quan tới ta.”

“Xem ra cô nương đã tính sẵn muốn can dự vào chuyện của người khác rồi!”

Sắc mặt Hà Huân trở nên lạnh lùng, đôi tay âm thầm cầm ám khí. “Chỉ là Hà mỗ xin chân thành khuyên cô nương một câu, bây giờ tại đây đều là anh hùng của sáu nước, cô nương xen vào chuyện này đồng nghĩa với việc đắc tội cả sáu nước, thiên hạ tuy rộng lớn nhưng đến lúc đó cô chẳng phải không còn nơi nào ẩn thân!”

“Anh hùng sáu nước cùng tề tụ nơi đây nha, thật sự là vinh hạnh!”

Thiếu nữ áo trắng nghe thấy vậy nét cười càng trở nên trong trẻo mà tinh tế. “Nhưng mà thật sự từ trước đến nay ta là người có mắt mà không thấy Thái Sơn, vốn không nhìn ra mấy vị này anh hùng như thế nào!”

Hà Huân vốn tưởng lời nói ra sẽ khiến nàng có chút băn khoăn, dù nàng có võ nghệ cao cường thế nào đi chăng nữa, ai ngờ chỉ có vẻ mặt nàng sinh ra chút hứng thú còn lại không thêm để anh hùng sáu nước vào mắt một chút nào.

“Xin hỏi có phải là Phong nữ hiệp đây không?” Tiểu tướng quân áo bào trắng từ sau khi thiếu nữ áo trắng hiện thân vẫn trầm mặc bỗng nhiên cất tiếng hỏi.

“Gì cơ? Huynh biết ta?” Ánh mắt của thiếu nữ áo trắng di chuyển nhìn về phía hắn ta xem như thừa nhận mình là “Phong nữ hiệp” mà hắn vừa gọi.

Vị tiểu tướng áo bào trắng đột nhiên hạ thương bạc xuống, cung kính thi lễ với nàng: “‘Áo trắng tựa tuyết’ Bạch Phong Tịch, thiên hạ đều biết hướng chi là tiểu nhân.”

Lời vừa nói ra người người chấn động! Nhất là Hà Huân không khỏi cảm thấy may mắn khi ám khí trong tay mình vừa rồi không tung ra, nếu không... độc sa (Là một loại chất độc hay còn gọi là thạch tín) ném ra khẳng định hoàn trả cổ chủ!

Nên biết rằng thanh danh vang dội nhất trên võ lâm hiện tại thuộc về Phong Tịch và Phong Tức, vì tên hai người họ đồng âm dễ dàng lẫn lộn...(Tên hai người này trong tiếng Trung đọc hoàn toàn giống nhau nhưng từng chữ trong tên lại khác nhau)... nên người trên võ lâm dựa vào quần áo của họ mà xưng danh: Phong Tịch gọi tên Bạch Phong Tịch, còn Phong Tức tất xưng Hắc Phong Tức, hợp lại xưng danh Bạch Phong Hắc Tức.

Hai người này thành danh đã gần mười năm trở thành cao thủ số một số hai đương thời, vốn tưởng rằng người nhất định phải tuổi trung niên, ai ngờ Bạch Phong Tịch lại mà một cô gái trẻ tuổi đến như vậy!

“Hi hi, huynh không cần đa lễ như vậy, các người bồi thường mà ta không hài lòng thì không biết chừng lụa trắng của ta sẽ vươn tới cổ của huynh đó.”

Phong Tịch ngồi trên nhánh cây, hai chân đung đưa thành nhịp làm thân thể lay động khiến sợi tóc dài hơi đong đưa. “Nhìn huynh cầm trong tay thương bạc, chắc là tướng quân Xuyên Vân của Hắc Phong quốc – Nhâm Xuyên Vân phải không?”

“Tại hạ đúng là Xuyên Vân.”

Tướng quân áo trắng Nhâm Xuyên Vân thực sự cung kính trả lời rồi hỏi: “Phong nữ hiệp cũng cảm thấy hứng thú với Huyền Tôn Lệnh sao?”

“Ta đối với Huyền Tôn Lệnh không có hứng thú.”

Phong Tịch lắc đầu, “Chỉ là tên Yến Doanh Châu này lại rất hợp khẩu vị với ta, để hắn ta chết như thế thì quả thực đáng tiếc nên ta muốn đưa hắn ta đi.”

Giọng điệu của nàng nhẹ nhàng bằng qươ giống như coi việc muốn đem Yến Doanh Châu đi cũng chỉ bình thường dễ dàng như việc thuận tay hái hoa ngắt cỏ bên đường, anh hùng sáu nước kia ở trong mắt nàng giống như không có một chút trọng lượng.

“Thối lắm! Người nói là muốn Yến Doanh Châu thật ra chẳng lẽ không phải vì khối Huyền Tôn Lệnh trên người hắn sao! Loại lý do này chỉ lừa được trẻ con ba tuổi thôi, thừa nhận trước mặt lão tử đi!” Một gã đại hán râu quai nón nghe thấy vậy thì há miệng ra mắng.

Rõ ràng tất cả mọi người ở đây đều đến vì Huyền Tôn Lệnh, có người vì bản thân, có người vì tiền tài được người khác đặt mua, có người lại tuân vương lệnh. “Hiệu lệnh được thiên hạ”, đây thật sự là cảnh tượng tương lai mê hoặc con người không biết đến cỡ nào, chỉ là cho dù chính mình không thể hiệu lệnh thiên hạ nhưng Vương tại sáu nước có ai không muốn đứng đầu vạn dặm giang sơn, chỉ cần bản thân mình đem Huyền Tôn Lệnh tặng hoặc bán cho một Vương, cả tài phú lẫn quyền thế chắc chắn sẽ đến không dứt!

“Vừa mở miệng đã thấy thối!”

Chỉ nghe Phong Tịch thân nhiên buông một câu, ngay sau đó xuất hiện một ánh xanh lục bay thẳng hướng đại hán râu quai nón kia. Gã đại hán mắt thấy lá cây bay tới trong trực giác liền muốn né tránh nhưng còn chưa kịp cử động, “bụp”, lá cây kia đã dán chặt trên miệng, nhất thời cảm thấy môi cùng răng đau đớn không chịu được, đau đến mức gã muốn hô cha gọi mẹ nhưng lại không có cách nào lên tiếng được.

“Công tử nhà ta luôn nghĩ đến Huyền Tôn Lệnh không thôi, không biết Phong nữ hiệp liệu có thể cho phép ta lấy từ trên người Yến Doanh Châu?” Nhâm Xuyên Vân đối với chuyện kia làm như không thấy, chỉ hướng tới Phong Tịch mà hỏi.

“Huyền Tôn Lệnh? Công tử Lan Túc cũng mong ước đương chủ thiên hạ sao?”

Phong Tịch nghiêng đầu cười như không cười, nhàn nhạt hỏi, mà cũng không đợi hắn trả lời lại nói tiếp: “Chỉ là Huyền Tôn Lệnh này vẫn là vật Yến Doanh Châu liều chết cũng muốn bảo vệ, ta nghĩ vẫn nên để lại cho hắn ta thôi.”

“Nói như thế tức là Phong nữ hiệp không đồng ý cho Xuyên Vân mang đi?” Hai mắt Nhâm Xuyên Vân hơi nhúu lại, thương bạc trong tay lại không khỏi trở nên căng thẳng.

“Thế thì sao? Huynh muốn cướp đoạt à?”

Ánh mắt Phong Tịch như vô tình quét qua Nhâm Xuyên Vân, vẫn chưa thấy người nàng cử động nhưng lụa trắng trong tay nàng chợt như con người có sinh mệnh trỗi dậy bay lượn nhảy múa trong không trung, tựa rồng trắng càn rỡ động thân mình trong không trung. Chỉ trong tích tắc mọi người cảm thấy một luồng khí thể sắc bén, áp đảo đến mức đè nén đánh vào phía trong vòng vây, khiến tất cả không thể nhúc nhích. Mọi người không bất giác vận công chống đỡ. Vậy mà mỗi lần rồng trắng đong đưa thêm một chút, khí thể mạnh lên một phần, trên trán những người công lực yếu kém đã thấm đẫm mồ hôi, lại có một số người mặt đỏ bừng ánh mắt trợn lên, cắn chặt răng cố sức chống đỡ, trong lòng họ đều hiểu được nếu bây giờ nếu bị khối khí thể này áp chế thì dù không chết cũng mất nửa cái mạng!

Nhâm Xuyên Vân nắm chặt thương bạc trước người, mũi thương hướng thẳng về phía phía đầu bạch long, ánh mắt cũng không hề chớp động dính chặt lụa trắng, lực toàn thân đều tập trung vào hai tay, xuất toàn lực đối kháng. Chỉ là áp lực càng lúc càng lớn, ngực càng lúc càng căng, mũi thương không chịu nổi xung động, xương ngón tay tại điểm cầm thương đã đau đến mức gần run lên, hai chân run run sắp duy trì không nổi gập dần xuống đất...

Bỗng nhiên mọi người cảm thấy toàn thân trở nên nhẹ nhàng, ngực cuối cùng cũng có thể thò ra, nhưng ngay lập tức toàn thân cảm thấy không còn sức lực, hết sức mệt mỏi đến mức thậm chí muốn ngã xuống đất ngủ luôn.

Mà cũng vào lúc áp lực buông lỏng, Nhâm Xuyên Vân cảm thấy yết hầu có vị ngọt lợm, dần lòng nuốt xuống, trong lòng đã biết mình bị nội thương, thật không thể tưởng tượng được Bạch Phong Tịch tuổi còn trẻ mà nội lực dường như đã rất cao thâm! Nàng vẫn chưa chân chính ra tay đã ngăn chặn toàn bộ người nơi đây! May mắn thay, cuối cùng nàng vẫn ra tay lưu tình, chưa hề muốn lấy mạng.

“Ta muốn mang Yến Doanh Châu đi, các vị có đồng ý không?” Bên tai nghe thấy thanh âm Phong Tịch nhẹ nhàng hỏi.

Trong lòng mọi người tất nhiên không chịu nhưng lại bị võ công của nàng làm khiếp sợ mà không dám mở miệng.

“Phong nữ hiệp xin cứ tự nhiên.” Nhâm Xuyên Vân điều chỉnh hô hấp, thu thương bạc lại rồi vẫy tay, năm người đi theo hắn ta lập tức nhảy ra khỏi vòng tròn, lui về phía sau.

“Thế nào? Không cướp Huyền Tôn Lệnh nữa?” Phong Tịch nhìn hắn ta rồi cười cười, đôi mắt sáng ngời như nhìn thấu linh hồn, thấy rõ suy nghĩ của chính bản thân hắn.

Nhâm Xuyên Vân cũng thoải mái cười nói: “Công tử đã từng nói, nếu gặp gỡ Bạch Phong Hắc Túc, công tử Ngọc Vô Duyên, công tử Hoàng Triều của Hoàng quốc, và công chúa Tích Vân của Bạch Phong quốc, dù thắng hay bại chỉ cần có thể toàn thân trở về tức là đã ghi công!”

“Thật không?” Phong Tịch vung tay lên, dải lụa trắng tức thời bay trở về trong tay áo, “Công tử Lan Túc đánh giá chúng ta như thế nào?”

“Công tử từng nói, chỉ có năm người này mới xứng trở thành bằng hữu hoặc đối thủ của công tử.” Nhâm Xuyên Vân liếc về phía Phong Tịch, cười có chút thâm ý:

“Nếu ngày khác Phong nữ hiệp có duyên đến Hắc Phong quốc, công tử chắc chắn sẽ trải gấm mười dặm nghênh đón... (1 dặm = 500 m... 10 dặm = 5 km)”

Ở Đông Triều trải gấm mười dặm nghênh đón là lễ nghi tột cùng long trọng dùng để tiếp đón và tiễn biệt các chư hầu. Phong Tịch cho dù võ công lợi hại danh tiếng vang xa, nhưng lại là thường dân, nói thế nào cũng không thể so với thế tử một quốc gia mà lấy lễ này đón chào. Lời này của Nhâm Xuyên Vân bất quá chỉ là một cách nói khoa trương mà thôi.

“Trải gấm mười dặm ư, chỉ sợ sẽ đổi thành kiếm trận mười dặm thôi.”

Phong Tịch nghe ý tôn sùng trong lời nói của hắn ta mà chẳng hề động lòng, thần sắc còn rất thản nhiên, “Còn huynh, nếu vừa rồi huynh không thử thì chắc hiện tại cũng không muốn ‘toàn thân trở về’ đúng không?”

Nhâm Xuyên Vân nghe vậy sắc mặt có chút thay đổi, nhưng lập tức khôi phục được vẻ tự nhiên.

“Ngày thường Xuyên Vân vẫn nghe công tử hay nói về năm vị cao nhân tuyệt thế nhưng vô duyên không gặp. Hôm nay lại có vinh hạnh gặp được Phong nữ hiệp, tất nhiên muốn mời nữ hiệp chỉ điểm một chút, nếu thật có chút đắc tội mong rằng được bao dung lượng thứ.”

“Thật không?” Phong Tịch lạnh lùng chất vấn. Bất chợt nàng nhảy nhẹ lên trên, mọi người ở dưới thấy vậy, vẻ mặt có chút đề phòng.

Phong Tịch đảo mắt liếc qua đám người, nhếch miệng cười nhẹ rồi nhìn Nhâm Xuyên Vân, “Nếu vừa rồi không phải vì huynh có ý trọng anh hùng đối với Yên Doanh Châu, thì chỉ với ý niệm muốn ngồi im quan sát, ngư ông đắc lợi trong đầu, ta sẽ không chỉ có chỉ điểm huynh một chút như thế.”

“Xuyên Vân đa tạ Phong nữ hiệp đã ra tay lưu tình.” Nhâm Xuyên Vân cúi đầu nói, tay bắt giắc nắm chặt lấy thương bạc.

“Ha ha... Có thuộc hạ như huynh, đủ thấy công tử Lan Túc lợi hại ra sao! Ngày khác có duyên, Phong Tịch chắc chắn sẽ tự mình thỉnh giáo công tử Lan Túc.”

Phong Tịch nhắc Yên Doanh Châu lên rồi phi người rời đi, trong chớp mắt đã không thấy tung tích, chỉ nghe được một thanh âm từ xa xa truyền tới, “Hôm nay ta chỉ bồi các vị tới đây thôi, nếu có suy nghĩ muốn lấy Huyền Tôn Lệnh thì hãy đuổi theo đi!”

“Tướng quân, cứ từ bỏ như vậy sao?” Nhìn thấy Phong Tịch đi xa, mấy tên lính đứng phía sau Xuyên Vân ngơ vờ.

Nhâm Xuyên Vân xua tay ý bảo bọn họ ngừng nói: “Bạch Phong Tịch không phải là người mà ta có thể đối phó được, trước hết đi về, xin chỉ thị của công tử rồi nói sau.”

“Vâng.” Năm người cùng khom người xuống.

“Chúng ta đi.” Nhâm Xuyên Vân cũng không quay lại chào những người khác mà lập tức xoay người dẫn thuộc hạ rời đi.

Đội Nhâm Xuyên Vân đi rồi, mọi người trong rừng cây hai mặt nhìn nhau, nhất thời không biết làm thế nào mới tốt, giải tán hay truy đuổi.

Cuối cùng Hà Huân hất tay nói: “Các vị, Hà mỗ đi trước một bước, Huyền Tôn Lệnh liệu có thể đoạt lại được từ trong tay Bạch Phong Tịch hay không thì vẫn chờ vào vận khí của chính các vị thôi.”

Nói xong hắn quay người rời đi. Những người khác thấy hắn đi rồi, trong chốc lát cũng tản đi bốn phía. Trong rừng chỉ còn lại vài cỗ thi thể cùng hai đoạn cổ tay của vị Tăng đại gia đã hôn mê kia.

Núi Tuyên, Bạch quốc.

Sắc trời vừa mới tờ mờ sáng, trên màn trời vẫn đang còn giữ lại ánh sáng của mảnh trăng tàn nhợt nhạt, chỉ là ánh trăng đã phai đi vài phần, dưới những tia nắng yếu ớt đầu tiên, một tầng sương đang bao phủ ngọn núi Tuyên đứng vững như ngọn bút cao ngất. Ngay lúc này đây núi Tuyên u tĩnh như họa, thi thoảng ngẫu nhiên có tiếng chim hót buổi sớm mai thanh thúy vang lên.

Trong một sơn động phía bắc núi Tuyên vang đến một tiếng kêu rên thực nhẹ bởi một chàng trai nằm trong động. Chàng trai này sau khi phát ra tiếng rên khẽ cuối cùng cũng mở mắt, trước hết liếc mắt ngắm xung quanh, sau đó đứng dậy, chỉ là vừa động hai tay đã hô đau.

“Huynh đã tỉnh.” Một giọng nói vang lên rõ ràng nhưng lại mang đôi chút lười biếng.

Chàng trai nương theo âm thanh nhìn lại, thấy một thiếu nữ ngồi ở cửa động quay lưng lại với y, chải một suối tóc đen dài. Mặc dù sắc trời vẫn còn tối nhưng vẫn thấy chiếc lược đang lướt qua suối tóc đen dài kia lấp lánh ánh xanh đậm.

“Cô là ai?” Chàng trai cất tiếng hỏi, mới mở miệng một câu thì thấy cổ họng khô khốc, thanh âm khàn khàn thô cứng khó nghe.

“Yến Doanh Châu, huynh nên lễ phép với ân nhân cứu mạng một chút chứ nhỉ?” Thiếu nữ ngồi ở cửa động cũng xoay người đứng lên đi về phía y, cầm trong tay một cây lược gỗ, mái tóc dài xoa trước ngực tựa như lâu rồi chưa có chải qua.

“Cô đã cứu ta?” Yến Doanh Châu hỏi lại một câu, sau đó nhớ tới thời điểm trước khi choáng váng, thương bạc của Xuyên Vân như xuyên phá không gian, lập tức lại nghĩ tới việc quan trọng hơn, không khỏi cuống quýt sờ soạn phía sau lưng. Nhưng chưa sờ được gì đã chạm

phải miệng vết thương khiến y đau đớn một hồi, rồi đến tận bây giờ mới phát hiện nửa người trên của mình trơn tru không được mặc gì, phía dưới cũng chỉ có một cái khố duy nhất.

“Huynh đang tìm cái kia sao?”

Tay thiếu nữ chỉ về phía trái y, nơi đó chất một đống vải bẩn, trên vải nhuộm màu máu đã khô. Nằm bên cạnh đống vải bẩn ấy hình như còn có một gói đồ.

“Yên tâm đi, ta không làm mất nó mà cũng chẳng động tới.” Thiếu nữ này như nhìn thấu tâm tư của y mở miệng nói.

Yến Doanh Châu ngẩng đầu nhìn về phía nàng. Lúc này mới phát hiện ra thiếu nữ này có khuôn mặt thực sự rất thanh tú, trong ánh mắt lộ ra chút phóng khoáng, giữa trán đeo một viên tuyết ngọc hình trăng khuyết. Người mặc y phục trắng thuần rộng mà thoải mái, mái tóc dài đen vẫn chưa được búi thành bất kì kiểu gì, buông xõa sau lưng. Cả người dường như toát ra vẻ an nhàn mà tiêu sái không thể giải thích được.

“Bạch Phong Tịch?” Yến Doanh Châu nhìn vào viên tuyết ngọc hình trăng khuyết giữa trán nàng, hỏi.

“Không phải Hắc Phong Tịch.”

Phong Tịch cười tùy ý, rồi lại nói: “Bốn vị tướng Phong Sương Tuyết Vũ của Hoàng quốc đều không sợ chết giống như huynh sao? Tối hôm qua ta có đếm một ít, bỏ qua những vết sẹo cũ, trên người huynh có tổng cộng ba mươi tám miệng vết thương. Vậy mà huynh chẳng những không chết, mà chỉ mê man có một đêm rồi tỉnh. Mà trạng thái huynh bây giờ nhìn cũng chẳng tệ lắm, nếu là người thường thì dù không chết cũng phải hôn mê mất vài bữa đấy.”

“Cô đếm sẹo?” Về mặt Yến Doanh Châu thực khác thường hỏi, nhớ tới quần áo hiện tại trên người mình...

“Đúng rồi... Cả người huynh từ trên xuống dưới ta đều đếm một lần.”

Phong Tịch đến gần từng bước, cất lược ở trong tay đi, sau đó hứng thú nhìn biểu tình trên mặt của y “Phải biết rằng huynh bị ngoại thương nhiều như vậy, ta còn phải cầm máu bôi thuốc cho huynh, đương nhiên sẽ nhìn thấy hết những vết sẹo này, nhân tiện đếm một chút thôi mà. Thêm nữa, quần áo của huynh đã trở thành một đống vải rách thế kia, nên ta tự quyết định cởi nó ra để nó khỏi gây trở ngại cho ta khi bôi thuốc.”

Lời còn chưa nói hết, Yến Doanh Châu đã thấy máu chảy ngược lên mặt, nóng rát.

“Kìa! Mặt huynh sao lại đỏ như thế? Chẳng lẽ lại bị sốt?” Phong Tịch bỗng sợ hãi kêu lên, sau đó tay còn đặt lên trán y kiểm tra.

Bàn tay mát lạnh kia vừa mới chạm đến trán của y, Yến Doanh Châu đã lập tức kinh hoảng lùi dần về phía sau, “Cô đừng chạm vào ta!”

“Vì sao?”

Phong Tịch nghiêng đầu hỏi, sau đó lại cười quỷ quái, nhìn y nói, “Chẳng nhẽ huynh không phải bị sốt mà đỏ mặt... Đỏ mặt vì then thùng... Thẹn thùng là vì ta đã xem, đã sờ người Huynh... Phải không...?”

Yến Doanh Châu vừa nghe vậy, máu toàn thân dường như chảy ngược toàn bộ lên mặt, y nhìn về mặt Phong Tịch tươi cười sáng lạn, sau một lúc lâu mới tức giận kêu được một câu: “Cô có phải là nữ nhân không vậy?!”

“Ha ha...” Phong Tịch bỗng cất tiếng cười to không hề có sự ôn nhu tĩnh lặng của một cô gái, còn cười thật tự nhiên mà vừa ý.

“Ta đương nhiên là nữ nhân, nhưng huynh chắc chưa từng gặp nữ nhân nào giống ta đúng không?” Phong Tịch cuối cùng cũng ngừng cười mà nói.

“Nếu nữ nhân toàn thiên hạ mà đều như cô vậy thì...” Yến Doanh Châu mới mở miệng ra lại đột nhiên dừng lại. Lời lẽ của y vốn khó nghe nhưng Phong Tịch có ơn cứu mạng với y, thật khó có thể nói ra những lời lẽ không tốt.

“Nếu toàn như ta thì sao?”

Đôi mắt Phong Tịch ánh lên ý cười, mặt cũng xuất hiện chút ý nghiền ngẫm.

“Kỳ thật ta cũng ít gặp đàn ông như huynh, bị ta xem ta sờ thì huynh thiệt cái gì... Ta cũng không có ý muốn xem, phải biết rằng ta làm vì cứu huynh nhé.”

Màu máu trên mặt Yến Doanh Châu vốn mới nhạt đi một chút giờ đây lại đỏ rực lên.

“Kìa kìa, huynh lại đỏ mặt rồi!”

Phong Tịch như phát hiện được một điều thật thú vị khác thường, kêu lên “Chẳng lẽ... Chẳng lẽ huynh chưa từng bị nữ nhân xem và sờ... Kìa, mặt càng đỏ hơn rồi! Thế mà ta nói trúng à! Thật sự không thể tin được, ta nhớ rằng Liệt Phong tướng quân huynh cũng là anh hùng nổi danh lưng lầy, thành danh lâu đến vậy, với lại nhìn qua thì tuổi huynh cũng gần ba mươi rồi nhỉ? Mà chưa từng chạm tới nữ nhân? Thật sự vô lý đó!”

“Bạch Phong Tịch là dạng này à?”

Mặt Yến Doanh Châu đã hồng đều mức có thể so với những rặng mây nhiễm hồng ánh bình minh trên trời, buồn bực thật lâu mới hung hăng bật ra được một câu như vậy.

“Đúng rồi, ta chính là cái dạng này.” Phong Tịch gật đầu, sau đó tiến sát gần y nói, “Có phải khiến huynh thật thất vọng không?”

Yến Doanh Châu thấy nàng tới gần lập tức ngồi dậy lùi thẳng về phía sau, ai ngờ người vừa động đã gây ảnh hưởng đến thương tích toàn thân.

“Ai da!” Tiếng hô đau bất giác thoát ra khỏi miệng.

Vết thương hé miệng, máu lại chảy.

“Huynh đừng lộn xộn!”

Tay Phong Tịch duỗi ra đè y lại, mặc kệ y muốn thối lui về phía sau, “Ta phải đem toàn bộ thuốc trị thương trên người dùng sạch mới làm máu của huynh ngừng được, nhìn xem, hiện tại vết thương lại nứt ra rồi, lãng phí quá!”

Ánh mắt nhìn nhanh toàn thân y, bỗng nhiên dừng lại ở xương sườn chỗ bị quạt sắt của Công Vô Độ để lại một vết thương thật sâu, máu chảy ra lúc này thực sự là màu đen.

“Trên quạt của Công Vô Độ có độc, mặc dù hôm qua ta đã giúp huynh hút ra không ít máu độc nhưng xem ra độc vẫn chưa hết, mà trên người ta cũng không có thuốc giải độc, làm sao bây giờ?”

“Cô giúp ta hút máu độc?” Yến Doanh Châu vừa nghe xong mặt lại choáng váng, ánh mắt nhìn nhanh qua đôi môi nàng, bỗng dưng cảm thấy hình như miệng vết thương trên sườn nóng như lửa.

“Không giúp huynh hút độc thì chỉ sợ tối qua huynh đã chết.”

Phong Tịch tựa như không chú ý tới vẻ mặt y, quay người đi tới cửa động. Khi quay lại, nàng cầm trong tay một túi nước cùng vài quả đại “Huynh cũng đói bụng rồi, ăn trước vài quả này cho đỡ đói đi, ta xuống núi giúp huynh tìm ít thuốc thuận tiện làm một bộ quần áo cho huynh.”

Vừa dứt lời, nàng xoay người rời đi. Nhìn theo bóng dáng của nàng Yến Doanh Châu bỗng thốt lên “Chờ một chút!”

Phong Tịch dừng bước, xoay người nhìn về phía y, “Còn có chuyện gì nữa?”

“Cô... cô... Ta... ừm... Đây... “Yến Doanh Châu ừm à một lúc lâu vẫn không nói lên lời, mặt lại đỏ rực.

“Huynh muốn cảm tạ ta... Muốn dặn ta cẩn thận chút...?”

Phong Tịch đoán rồi nhìn y, chỉ cảm thấy buồn cười “Yến Doanh Châu, làm thế nào huynh lên được vị trí Liệt Phong tướng quân vậy, tính cách khó khăn thế...? Đây, ta cứu huynh rồi lại xem hết toàn thân huynh, huynh không phải muốn ta phụ trách sự trong sạch của huynh đấy chứ...? Huynh muốn lấy thân báo đáp lại ân cứu mạng của ta phải hay không?”

“Cô!” Yến Doanh Châu trừng mắt nhìn Phong Tịch, lại không biết làm thế nào để phản bác được nàng.

Y thành danh từ tuổi niên thiếu, tính tình trời sinh đã trầm mặc ít lời, nghiêm túc đứng đắn. Ở Hoàng quốc lại là người đứng đầu trong bốn danh tướng, thế tử cực kì tín nhiệm y, đồng nghiệp đối với y thì vô cùng kính trọng, thuộc hạ sẵn sàng vì y dâng tính mạng, đã bao giờ gặp phải thiếu nữ lời lẽ hoàn toàn không kiêng dè như Phong Tịch đâu.

“Ha ha... Đường đường là Liệt Phong tướng quân đây... Thật sự rất thú vị!”

Phong Tịch không khỏi cất tiếng cười to, cười đến gập thắt lưng, “Bốn vị tướng quân Phong Sương Tuyết Vũ các người có phải đều thú vị như huynh không? Lần khác nhất định ta phải đến Hoàng quốc chơi một chuyến!”

Nàng vừa cười to, vừa quay người đi tới cửa động, vừa đặt chân tới cửa động bỗng quay đầu nhìn y, nụ cười trên mặt còn sáng lạn hơn cả ánh mặt trời mới dâng lên, che lấp cả một mảng ánh sáng mờ ảo phía sau, khiến Yến Doanh Châu hoa mắt trong chớp lát.

“Yến Doanh Châu này, ta nói cho huynh chút chuyện nhé, là... trên người huynh mặc dù có rất nhiều vết sẹo, nhưng dáng người của huynh vẫn thật sự rất đáng xem đấy! Ha ha...”

Nói xong nàng cười to bước đi, để lại trong động một Yến Doanh Châu mặt đỏ tai hồng, hận không thể chui xuống đất.

Chương 2 Hắc Phong Túc

Nguyễn thành, Bạch quốc.

Khu nhà lớn phía tây thành là nơi tọa lạc của danh môn võ lâm Hàn gia Bạch quốc.

Hàn gia tuy là võ lâm thế gia, nhưng để được thanh danh lan xa đến như vậy không phải do trong nhà có người mang tài năng võ công tuyệt đỉnh, mà lại là lấy linh dược gia truyền Tử Phủ tán, Phật Tâm đan thành danh trong giới giang hồ.

Tử Phủ tán là thánh dược trị ngoại thương, Phật Tâm đan là thánh phẩm giải độc, người trong giang hồ lấy cuộc sống miệng đao liếm máu làm nghiệp, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ trúng độc bị thương, chính vì thế mà hai loại thuốc này chính là vật người người trong giang hồ khát cầu. Thế nhưng hai loại thuốc này lại là bí dược độc môn của Hàn gia, tất nhiên không thể tặng người ngoài một cách dễ dàng được. Chính vì vậy mà người người trên khắp võ lâm đều lễ nhượng ba phần với Hàn gia, nhất mực suy tính rất có thể một ngày nào đó tính mạng mình bị đe dọa, thì vẫn phải van cầu Hàn gia ban thuốc cứu mệnh thì sao.

Hôm này lại chính là ngày đại thọ sáu mươi của gia trưởng Hàn gia, Hàn Huyền Linh, ghé mắt qua đã thấy xe ngựa trước nhà xếp thành hàng dài không dứt, đông như trẩy hội, trong vườn tiệc rượu trăm bàn, chén thù chén tạc, ồn ào mà náo nhiệt. Từ chư vị anh hùng nước Bách đến những nhân vật nổi tiếng thành Nguyễn, ai ai cũng vội vàng tới chúc thọ Hàn lão gia tử.

“Náo nhiệt thật đó nha!”

Một giọng nói trong trẻo bỗng vang lên thật rõ ràng, bao trùm toàn bộ âm thanh huyền náo nơi đây, các tân khách đều không khỏi ngạc nhiên tìm nơi phát ra âm thanh nhìn lại, chợt thấy trên mái hiên nóc nhà có một thiếu nữ áo trắng ngà người ngồi, tay áo tung bay, tóc mây bồng bềnh, vẻ mặt tươi cười nhìn xuống chúng tân khách dưới nhà.

“Lại là người!”

Chỉ thấy nhân vật được chúc thọ ngày hôm nay, Hàn Huyền Linh có mặt tràn đầy sắc hồng, đang ngồi tại vị trí chủ nhân bỗng “xoẹt” đứng dậy, tròn tròn mắt nhìn về phía thiếu nữ áo trắng ngồi trên kia.

“Phải, lại là tiểu nữ đây.” Thiếu nữ áo trắng mỉm cười đáp lại. “Hàn lão gia tử, hôm nay là ngày đại thọ sáu mươi của ngài, tiểu nữ cũng chúc ngài phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn.”

“Miễn đi, chỉ cần ôn thần cô không hề xuất hiện ở Hàn gia, lão phu chắc chắn thọ tựa Nam Sơn!”

Hàn Huyền Linh dời khỏi chỗ ngồi đi tới giữa vườn hoa, ngửa đầu chỉ tay về phía thiếu nữ áo trắng, nghiêm mặt lạnh lùng nói, “Bạch Phong Tịch, người nhiều lần tới ép người lấy linh dược Hàn gia ta, hôm nay là ngày vui mừng không muốn truy cứu với người, hãy nhanh chóng rời đi, không đừng trách lão phu không khách khí!”

“Gì? Cô ta chính là Bạch Phong Tịch?”

“Hóa ra Bạch Phong Tịch danh truyền thiên hạ lại thật sự trẻ tuổi như thế à?!”

“Hàn lão gia tử nói cô ấy ép người lấy linh dược là chuyện gì vậy?”

“Nữ hiệp danh chấn võ lâm làm sao có thể ép người lấy linh dược được?”

Hàn Huyền Linh vừa mới nhắc tới danh hào của thiếu nữ áo trắng – Bạch Phong Tịch, người đứng dưới nhà đều rời khỏi chỗ của mình bắt đầu nghị luận.

“Hàn lão gia tử, không cần tức giận như thế, ông nên biết, tuy chưa được ông cho phép lấy ta đã lấy thuốc đi, nhưng tất cả chỉ dùng để cứu người thôi, cũng coi như là thay Hàn gia nhà ông kiếm danh tích đức, ông còn không cảm ơn ta?”

Phong Tịch không tức giận chút nào, ý cười vẫn trong vắt như trước. “Cô... cô còn muốn ngại biện cái gì!”

Hàn Huyền Linh tức giận nói, ông hận không thể vặn gãy cổ con người đang vui cười trước mặt, có như thế mới giải trừ được mối hận trong lòng!

Cứ nghĩ đến việc bị Phong Tịch lấy đi mấy thứ thuốc đó mà lòng lại đau như cắt. Nghĩ đến người trong giang hồ dưng nghìn vàng cũng khó có thể cầu được Tử Phủ tán, Phật Tâm đan, thế mà tất cả đều bị Phong Tịch dù là một xu cũng không hiến lấy đi, bảo ông ta sao lại không ức không đau?! Nhưng mà nàng ta võ nghệ cao cường, đi lại ở Hàn gia quá tự nhiên, chính mình cũng khoan tay hết cách! Thậm chí có mời một ít bằng hữu giang hồ đến cũng toàn bị thua dưới tay nàng.

“Ai bảo ông cứ đem phương thuốc kia cất giấu nghiêm mật không cho bất kì kẻ nào biết tới, mà trừ nhà ông ra cũng không có nơi nào có Tử Phủ tán, Phật Tâm đan. Tuy rằng lão đầu tử như ông không làm vừa lòng người khác cho lắm, nhưng thuốc của ông lại thật sự người gặp người thích, dùng để trị thương cứu người rất linh nghiệm, khiến ta mỗi lần lấy thuốc của ông

lại dùng hết rất nhanh. Mà thuốc này của ông giá rất cao, ta lại rất nghèo, thật sự mua không nổi, nên mỗi lần đến đành phải không hỏi tự lấy đi thôi.”

Phong Tịch ngồi trên nóc nhà giơ cánh tay lên, nói đến thấu tình đạt lý mà không hề để ý rằng dưới nhà sắc mặt Hàn Huyền Linh đã biến xanh, cười cười một chút sau đó đột nhiên nghiêng đầu về phía trước, về mặt trần đầy biểu tình thương lượng, “Bằng không ông đem phương thuốc chếp lại một phần cho ta, ta sẽ tự mình phối thuốc, như vậy ông cũng không cần gặp lại ta nữa.”

Động tác nghiêng người kia của nàng làm người ta lo lắng liệu ngay sau đó nàng có thể rơi xuống đất hay không.

“Chưa từng thấy người nào vô liêm sỉ như ngươi!”

Hàn Huyền Linh quát một tiếng nghe thật chói tai, “Bách Phong Tịch, lão phu cảnh cáo ngươi, nhanh nhanh rời đi, hơn nữa đừng xuất hiện tại Hàn gia ta thêm một lần nữa!”

“Như vậy sao được!” Phong Tịch lùi lại nóc nhà rồi đứng dậy, sau đó mũi chân điểm nhẹ một chút từ trên đỉnh nhà bay xuống tựa như bạch hạc vút bay, mềm mại nhẹ nhàng mà duyên dáng đáp xuống trước mặt Hàn Huyền Linh, ông chột theo phản xạ lùi về sau vài bước.

Về mặt Phong Tịch vui cười trêu chọc nhìn Hàn Huyền Linh: “Lần này ta đến đây lại muốn lấy thuốc từ tay ông, không nghĩ rằng ông đang khoản đãi tiệc rượu, ta cũng đã một ngày một đêm chưa ăn uống gì, nên quyết định đến bái thọ ông, thuận tiện ăn chút cơm rồi mới đi.”

Lời vừa nói xong, nàng liền đi thẳng tới bàn tiệc rượu, trên đường còn gật đầu mỉm cười với các vị tân khách, tựa như đang đi lại ở vườn sau của chính nhà mình, rất đối bình thường, tiêu sái mà thích ý. Những vị tân khách này cũng biết ý nhường đường mở lối cho nàng, thứ nhất là vì nàng uy danh khắp chốn, thứ hai là coi nàng như một thiếu nữ hậu bối, thật sự là thấy ngượng ngùng xấu hổ khi chặn đường nàng.

“Người tới! Đuổi đi cho ta!” Hàn Huyền Linh đã tức giận đến mức sắc mặt biến đỏ.

Tiếng nói của ông vừa dứt, lập tức hai gã đại hán đi ra, đây là võ sĩ nhà ông, tất cả đều có thân hình cao lớn, tay chân trắng kiện, về mặt hung tợn, hùng dũng oai vệ, hung hãn đi về phía Phong Tịch. Còn Phong Tịch vẫn chưa ngồi ấm chỗ.

Hai bàn tay sắt của hai gã đại hán đưa ra tựa như điều hâu bắt gà con, vồ thẳng về phía Phong Tịch. Phong Tịch vẫy tay trái một cách tùy ý, ống tay áo liền vung lên quét qua người hai gã đại hán, chỉ nghe thấy tiếng “phịch” vang lên, hai gã đại hán thật giống hai miếng gỗ bị đẩy ra thật xa, rất lâu sau vẫn không thể động dậy được.

“A, rượu ngon thật đó, thực là rượu ủ đến trăm năm!”

Phong Tịch tựa như không có việc gì xảy ra, tay trái cầm một bầu rượu ngon, cũng không hề dùng chén mà trực tiếp rót thẳng vào miệng, cuối cùng liếm liếm môi phát ra hai tiếng “Chặc, chặc”

Tiếp đến tay phải lại vươn ra, tiện tay bắt lấy một cái móng giò, há mồm cắn một miếng, chính xác là cắn một miếng rất lớn, vừa nhai lớn vừa gật gù: “Ừm... ừm... Ngũ vị hương đều đủ! Tay nghề của đầu bếp này thực sự rất được!”

Mọi người thấy vậy trong lòng không khỏi phải suy nghĩ, cái miệng nhỏ như vậy làm sao có thể cắn được miếng lớn như thế? Người như vậy thật sự là Bạch Phong Tịch hiệp danh truyền thiên hạ sao?

Phong Tịch vẫn vừa ăn vừa đón tiếp mọi người: “Các vị, xin mời cứ tiếp tục uống rượu dùng bữa, đây là thọ yến sáu mươi của Hàn lão gia tử, ăn xong lần này không chắc chắn liệu còn có lần sau không nữa!”

“Tại sao tỷ lại rửa cha ta?”

Đột nhiên một giọng nói có chút âm điệu trẻ con vang lên, cùng lúc thấy một thiếu niên 13 14 tuổi nhảy vào, lấy tay chỉ Phong Tịch nói.

“Tiểu đệ đệ, ta có rửa cha đệ sao... Vậy tại sao ta không biết nhỉ...?” Phong Tịch mở to hai mắt, vẻ mặt thật sự mê hoặc nhìn vào thiếu niên trước mắt, giọng nói mơ hồ hỏi, tay phải vẫn đang cầm móng giò, trong tay trái vẫn còn một cái chân gà.

“Vì sao tỷ lại nói với cha ta ‘không có lần tiếp theo’?” Thiếu niên giận dùm dùm nói.

“Tiểu đệ đệ, đệ thật sự hiểu lầm rồi.”

Phong Tịch buông móng giò cùng chân gà trong tay, đi tới trước mặt vị thiếu niên này, cúi mình xuống “Ta không phải muốn rửa cha đệ không thể làm thọ yến tiếp theo đâu, mà ta nói là, nương theo cái tính cách keo kiệt này của cha đệ thì ta khẳng định lần sau ông sẽ không bỏ tiền để mời nhiều người tới ăn cơm như vậy.”

Cuối cùng đôi tay trơn trượt còn vỗ nhẹ đầu người thiếu niên, mặc cho thiếu niên gắng sức tránh trái trớn phải cũng không thể nào thoát khỏi đôi tay trơn trượt ấy. Cuối cùng vẫn bị đôi tay kia bắt được, cảm giác trên đầu dính một mảng dầu mỡ ngậy ngậy.

“Phác nhi, con lui ra đi.”

Bỗng thấy Hàn Huyền Linh bước chân tiến về phía trước, bảo vệ thiếu niên sau người, ánh mắt áp bức chằm chằm nhìn Phong Tịch, “Bạch Phong Tịch, luận võ nghệ thì Hàn Huyền Linh ta quả thật không phải địch thủ của ngươi, cũng bởi vì thế mà bị ngươi cướp đi không ít linh dược của Hàn gia ta, nhưng hôm nay nếu ngươi vẫn muốn lấy thuốc dễ dàng như trước, thật sự là chuyện không có khả năng!”

“Hừm?” Phong Tịch quay đầu ánh mắt quét một lượt các vị tân khách, “Lời này cũng không sai, hôm nay trong nhà ông phần lớn cũng là cao thủ.”

Lời vừa nói xong liền quay đầu nhìn Hàn Huyền Linh, cười tủm tỉm nói, “Hàn lão đầu, ta có một bằng hữu bị thương nghiêm trọng cần một lọ Tử Phủ tán cùng một lọ Phật Tâm đan, không

bằng ông tới đưa cho ta luôn đi, dù sao nhà ông vẫn còn nhiều, cũng miễn cho ta phải động tay cướp lấy, quét hết hứng thú của các vị đại gia.”

Âm điệu thật nhàn nhã, phảng phất như đang mượn tiền từ lão bằng hữu một cách đơn giản bình thường.

“Bạch Phong Tịch, Hàn lão anh hùng đã quá bao dung chịu đựng với ngươi rồi, biết điều thì hãy mau mau rời đi, nếu không nơi đây nhiều vị anh hùng như vậy, mỗi người một quyền cũng đủ rắc rối cho ngươi rồi!”

Có người nhảy ra, người này thân ngắn tướng lùn, tuy gầy nhưng lại cực kì mạnh mẽ, đôi mắt chuột chuyển động tròn xoay không ngừng.

“Ta cũng muốn đi, nhưng trước tiên Hàn lão đầu phải đưa thuốc cho ta đã.” Phong Tịch xua tay chặn lời, tựa như bắt đắc dĩ nói.

“Hừ! Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! Hàn lão anh hùng, hôm nay là ngày đại thọ của lão, lão hãy đứng sang một bên, để Ngụy An ta thay lão giáo huấn nàng.” Tên Ngụy An kia vừa nói xong liền phi thân lên, hai tay thành trảo, đánh thẳng về ngực Phong Tịch.

Ngụy An này thấy Phong Tịch tuổi còn trẻ, nghĩ rằng công lực làm sao mà cao được, sở dĩ thanh danh vang xa như vậy không chừng là do người trong võ lâm phóng đại lên thôi, bởi vậy dựa vào công phu của chính bản thân cũng đã đạt được tám thành mà muốn ra tay chế phục nàng, nếu tại đây có thể đả bại Bạch Phong Tịch, thứ nhất có thể dương danh thiên hạ, thứ hai là làm Hàn Huyền Linh vui vẻ biết đâu lại có thể được mấy lọ linh dược, đây thật sự tuyệt đối là việc tốt được cả danh lợi đôi đường!

“Ày! Cao thủ của Ứng Trảo Môn nha! Quả nhiên lợi hại!”

Mặc dù Phong Tịch miệng kêu như thế, nhưng thần thái cũng chẳng hề thấy sự khẩn trương, thân hình như tùy ý di chuyển một chút, thực sự là tốc độ nhanh đến phi thường, trong nháy mắt tránh được hai tay trảo trước ngực, sau đó tay áo bên phải vung lên, phảng phất giống như thanh gươm tuốt trần chém thẳng vào hai cổ tay Ngụy An. Ngụy An nhận biết lợi hại nhanh chóng rút tay về rồi sau đó biến chiêu tay phải trảo chụp vào vai trái Phong Tịch, kinh lực toàn bộ tập trung vào một trảo này, tính toán một trảo phải lấy cho được một cánh tay của nàng.

“Ta với ngươi không thù không oán, ngươi ra tay như thế cũng không khỏi có điểm quá mức ngoan độc đi?”

Phong Tịch thấy lực đạo một trảo này của hắn, đôi mày cau lại, thân hình không lùi mà ngược lại nghiêng đón, ung trảo của Ngụy An liền dừng lại tại vai trái của nàng, Ngụy An vừa thấy thành công, trong lòng mừng rỡ, bỗng đột nhiên cả kinh, trảo này đánh xuống dường như chụp vào một đồng bông gòn, không tổn một chút sức lực nào, mà tay phải Phong Tịch cũng không biết từ lúc nào đã đặt lên trên tay phải của hắn, trong chớp mắt cánh tay đó không thể dùng lực, hai tiếng “kịch rắc!” vang lên, ngay sau đó là tiếng gào thét bi thảm của Ngụy An “A!”

Mọi người chỉ chứng kiến thấy tay áo Phong Tịch bay lên, thân hình nàng thối lui, Ngụy An quỵ gối về phía trước, tay trái giữ lấy cổ tay phải, mặt tựa tro tàn, cổ tay phải vô lực rũ xuống, xương cổ tay đã bị Phong Tịch đánh gãy.

Thời gian chẳng qua không hơn một cái nháy mắt, Ngụy An đã thảm bại lùi bước, có một số người sợ hãi, một số người lại ôm mối phần hận trong lòng.

“Bạch Phong Tịch, ngươi cũng ngoan độc quá rồi!”

Lời còn chưa dứt đã có rất nhiều người không hẹn mà cùng bao vây Phong Tịch, rút đao vung kiếm, đập tay vung quyền, tất cả đều tấn công về phía Phong Tịch.

Trong đám tân khách này, không thiếu bạn bè của Ngụy An, thấy hắn bị chịu thảm cảnh gãy cổ tay không khỏi ra tay vì hắn báo thù. Có một số người thì lại vì Hàn Huyền Linh mà bênh vực kẻ yếu, còn một số người chỉ đơn thuần là thấy Phong Tịch cuồng vọng không vừa mắt, có người lại muốn dựa vào số đông muốn góp vui, số còn lại muốn thử sức xem Bạch Phong Tịch này có thật lợi hại như lời đồn đại hay không.

Nhất thời bóng người tán loạn, bàn ghế đổ rầm rầm, đao vung kiếm chém, đánh đến náo nhiệt. Phong Tịch vẫn giữ bộ dáng như trước, ý cười đầy mặt, thần thái ung dung. Tay trái vung lên tiện đà đánh vào mặt người nào đó, tay phải vỗ xuống tiện đánh vào lưng một người khác, chân đưa lên liền có một người bay ra ngoài vòng, chân vòng lại tiện có người ngã bịch xuống sân, trong khi đó có thể thường nghe thấy tiếng cười thanh thúy hòa lẫn với thanh âm chửi rủa.

“Ày! Huynh đài một quyền quá chậm rồi!”

“Ngu dốt! Nếu ngươi tấn công một chương này về phía bên trái thì nói không chừng ta đã bị đánh trúng rồi.”

“Đồ ngu! Ta nói như thế nào mà ngươi lại làm thế kia!”

“Vị đại ca này, chân của huynh thật thối đó nha, làm ơn đừng có vurun đến!”

“Ày, người huynh đệ này, cánh tay huynh có quá nhiều lông, dọa người quá, ta đến giúp huynh nhổ đi một ít!”

Trong tiếng cười tiếng mắng, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng hô đau xót của một số người, tiếng bát đĩa rơi vỡ, trong vườn thực sự đã vô cùng bừa bãi.

Lại thấy Phong Tịch ở trong đám người tự do đến tự nhiên đi, thỉnh thoảng đánh người này một chương, chụp người kia một cái, hoặc giật tóc người này, kéo tóc người nọ. Nhóm anh hùng nước Bạch nơi này dưới tay nàng như đám khi con làm xiếc, chẳng thể nào thoát khỏi, nhảy ra được lòng bàn tay nàng.

“Được rồi, dầu mỡ trên tay ta đã được lau khô hết, không chơi với các ngươi nữa!”

Vừa dứt lời, một dải lụa trắng bay ra tựa rồng bay lượn, vui múa trên không, chợt nghe thanh âm “Phịch! Bịch!” vang lên, những người đó nhân tiện bị quét một lượt ngã nhào xuống đất.

“Phạch phạch!”

Đợi sau khi tất cả mọi người đều đã ngã rạp trên mặt đất, Phong Tịch thu hồi lụa trắng trở lại tay áo, hai tay vỗ vỗ một cách thoải mái: “Hàn lão đầu, ông mời các vị anh hùng lần này cũng chẳng khá lắm, chỉ đủ để cho ta lau tay thôi.”

“Bạch Phong Tịch, người... người...”

Quan sát trên mặt đất thấy tất cả đều là các anh hùng Bạch quốc đến chúc thọ ông, lúc này đây mặt mũi người nào người nấy đều bầm dập lại còn té ngã trên đất, còn Phong Tịch lại làm như chỉ muốn lau đi dầu mỡ trên tay mà thôi, Hàn Huyền Linh thực sự tức giận nói chẳng nên lời!

“Hàn lão đầu không cần quá tức giận, ta ra tay cũng không nặng lắm.”

Phong Tịch vẫn mang vẻ mặt biểu hiện chẳng có gì cần để ý, “Ai bảo bọn họ muốn lấy đông ép ít, muốn thắng lợi cơ, bọn họ đều chỉ bị thương một chút ít ngoài da thôi, nghỉ ngơi khoảng ba, năm ngày là ổn rồi.”

“Không cần tức giận? Ra tay không quá nặng?”

Hàn Huyền Linh lúc này chẳng thêm để ý thân phận mà la to lên, nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Phong Tịch, “Thọ yến tuyệt vời của lão phu đã bị người phá hỏng hoàn toàn rồi, người còn bảo lão phu không cần tức giận?! Tay của Ngụy An lại bị người bẻ gãy, người còn dám nói như thế là không nặng?!”

“Hàn lão đầu, điều này cũng không thể trách ta.”

Phong Tịch băng quơ nhẹ nhàng xua tay nói, “Ai bảo ông có định ra quy củ, dù giàu hay nghèo muốn xin thuốc nhất định phải dâng nghìn vàng, mà ta thì một nghèo khó hai trắng tay, làm sao có tiền đưa ông được. Nếu ông đem thuốc cho ta cứu người từ sớm thì ta cũng không làm ầm ĩ, cho nên suy đi tính lại cuối cùng vẫn là do ông tham lam keo kiệt thôi!”

“Còn tên Ngụy An này, hừ!” Nàng lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó ánh mắt đảo về phía Ngụy An còn đang yếu ớt rên rỉ, tên Ngụy An kia bị ánh mắt nàng quét qua, chợt cảm thấy rét run, tiếng rên trong miệng cũng chợt ngừng.

Phong Tịch lạnh lùng nói: “Lão bá tại quán trà ngoài Nguyễn thành dù sao cũng chỉ chậm tay chậm chân một chút, không kịp châm trà đúng lúc cho Ngụy đại anh hùng người uống, thế có đáng để người đánh người ta một quyền học máu không?! Cây có võ làm nhục người, có xứng với danh anh hùng sao?! Ta đây cũng khiến cho người ném thử cảm giác bị người chà đạp.”

“Hay! Hay! Hay! Tất cả qua lời người nói đều hợp lý! Cướp thuốc của người, hợp lý! Làm loạn thọ yến của người, hợp lý! Đả thương người mà người cũng nói đến hợp lý! Người cho rằng trong thiên hạ này không ai có khả năng trị được Bạch Phong Tịch người sao? Bạch Phong Tịch người thật sự vô địch thiên hạ?”

Hàn Huyền Linh giờ đây đã tức giận đến mức toàn thân đều phát run, khí huyết dâng lên, đôi mắt nổi lên ngọn lửa, ngón tay chỉ thẳng Phong Tịch, “Hôm nay lão phu có mời một người xuất hiện, chắc chắn có thể trị được cô!”

“Hà? Là ai? Ông mời anh hùng nào đến đây?” Trái lại, Phong Tịch nghe vậy, đôi mắt sáng ngời, vẻ mặt hứng thú hỏi.

“Người tới, qua sân sau mời công tử Phong Túc tới đây!” Hàn Huyền Linh vẫy tay gọi một gia đình lại, người gia đình kia lập tức nhận lệnh đi.

“Phong Túc... Hắc Phong Túc... Ông mời Hắc Phong Túc đến đối phó với Bạch Phong Tịch ta...?” Phong Tịch vừa nghe xong, vẻ mặt trở nên kỳ lạ nhìn Hàn Huyền Linh hỏi.

“Hừ! Làm sao? Sợ rồi?” Hàn Huyền Linh thấy vẻ mặt của nàng tưởng rằng nàng sợ.

“Không phải đâu.” Phong Tịch lắc đầu, ánh mắt nhìn lão tựa như mang theo vài phần thông cảm, “Hàn lão đầu, sao ông lại mời được Hắc Phong Túc đến đây?”

“Hôm trước Phong công tử vừa tới Nguyễn thành, người không khinh nhờn đến bái phỏng Hàn mỗ, lão phu tự nhiên nghênh đón khách quý.”

Hàn Huyền Linh nhìn thẳng Phong Tịch, “Bạch Phong Tịch, người có gan thì đừng bỏ trốn!”

“Ha ha... tại sao lại phải trốn.” Phong Tịch tựa như nghe được điều gì đó buồn cười vô cùng, bắt đầu cười to, sau khi cười xong nhìn Hàn Huyền Linh, tựa như tự nói với bản thân mình, thờ dãi, “Có cái gọi là mời thần dễ, tiễn thần nan, Hàn lão đầu, ông có biết hay không?”

“Hừ! Ôn thần nào đó lão phu tự thấy muốn đưa không khó!” Hàn Huyền Linh căm giận nhìn Phong Tịch, nếu ngọn lửa trong mắt có thể giết người thì xương cốt Phong Tịch chắc chắn đã bị hóa thành tro bụi!

“Aiz, ngay cả người nào là ôn thần cũng không phân biệt rõ được, thật không hiểu được ông làm cách nào để sống được tới ngày hôm nay.” Phong Tịch khẽ lắc đầu thờ dãi.

Trong lúc đang nói, bỗng có hai thị đồng áo xanh từ cửa ngoài bước vào, hai người đều chừng mười bốn, mười lăm tuổi, sạch sẽ đằm đằm, thanh tú, thêm vào đó, hai khuôn mặt này lại giống nhau như đúc. Hai người đều cầm một gói nhỏ trong tay.

Hai người thị đồng đi tới giữa vườn liền vái chào.

“Hai vị không cần đa lễ, xin hỏi Phong công tử đâu?” Hàn Huyền Linh đáp lễ nói.

Ai ngờ hai cậu nhỏ kia không hề nhìn về phía ông, thay vào đó lại quay mặt hướng về phía Phong Tịch, đồng thanh nói:

“Công tử đang rửa mặt, đang dùng tới lần nước thứ ba, tới hơi muộn một chút.”

Hai người vừa nói dứt lời liền quay tới trước mặt các vị anh hùng Bạch quốc hét to: “Các vị mau mau tránh ra, công tử nhà ta sắp tới.”

Âm thanh vừa dứt, hai người nâng tay lên, nhấc thấy họ di chuyển cực nhanh trong vườn, anh hùng Bạch quốc có người tự mình đứng lên, có người lại bị bọn họ đẩy sang một bên, toàn bộ bát đĩa bị chúng dùng chân đá, dùng tay thu, khiến sân vườn trong nháy mắt trở nên gọn gàng, sạch sẽ, mặt đất không còn bất kỳ vật gì.

Sau đó không gian trở nên lặng như tờ. Hai người, một người chuyển tới một chiếc ghế dựa làm từ gỗ lim thật lớn, một người đưa tới một cái bàn trà. Tiếp theo mỗi người mở ra một cái bọc, một người rút ra một cây phát trần, phủi cái ghế dựa cùng với bàn trà, một người thì bày lên trên chiếc ghế một chiếc đệm gấm. Sau đó một người trình ra một chiếc chén phỉ thúy, một người lấy ra một chiếc bình bích ngọc, một người rót nước trà vẫn còn bốc lên hơi nóng bùng bùng.

Những động tác này đều cực kì nhanh chóng linh hoạt, hoàn thành trong khoảnh khắc, sau khi hoàn thành tốt những việc này hai người lui ra, nhưng chỉ một lúc sau họ lại quay lại, chẳng những thế tay còn mang thêm đồ hồng trái một đường thẳng tới chiếc ghế dựa, sau khi họ làm xong tất cả mọi việc, một người bên trái một người bên phải liền đứng nghiêm người trước chiếc ghế.

Trong khi họ làm những việc ấy, các vị anh hùng bao gồm cả Hàn Huyền Linh, tất cả đều ngơ ngác, ngốc nghếch, không rõ chuyện gì đang xảy ra, Phong Tịch cũng chỉ lặng lặng nhìn, trên mặt có nét cười như không cười, tựa như giễu cợt mà không phải giễu cợt.

Mọi người đợi thêm một lát vẫn chưa thấy Hắc Phong Túc xuất hiện, ngay cả Hàn Huyền Linh cũng muốn xen vào hỏi một tiếng, nhưng vừa nhìn thấy bộ dáng yên lặng của hai thị đồng kia, lời nói đã tới bên miệng lại nuốt trở vào.

“Oa... oáp” Phong Tịch ngáp một cái thật to, sau đó khuôn mặt trở nên thực tình nghiêm trọng, cất cao giọng nói: “Hồ ly đen, ngươi không lăn ra đây cho ta, ta sẽ lột một tầng da mi!”

“Nữ nhân, ngươi vẫn luôn thô lỗ như vậy.”

Một thanh âm trong trẻo, tựa gió ngậm nhẹ nhàng vọng đến, lại phảng phất như tiếng vòng ngọc va chạm, réo rắt như nhạc, không nhanh cũng chẳng chậm, ung dung mà tao nhã.

Lúc lời vừa dứt, một vị công tử trẻ tuổi xuất hiện ngay cửa vườn, tóc cột quan bạch ngọc, trán đeo vật sức bằng ngọc hình trăng lưỡi liềm màu đen, một thân áo choàng đen huyền, eo thắt một đai lưng ngọc bích trắng sáng, khuôn mặt tựa như khảm từ mỹ ngọc, nụ cười nhẹ ung dung mà thoải mái thanh nhàn, thái độ thật sự thông dong như đang đạp mây mà đến.

Các vị anh hùng nhìn người này không hèn mà cùng nghĩ: người như vậy hẳn coi bạch ngọc như gạch lót thêm, coi bích ngọc như ngói, san hô làm thành bức rèm treo tại nhị châu cung! Cũng chỉ có nhân tài như vậy mới có thể danh động thiên hạ, Hắc Phong Túc! Cũng chỉ có nhân tài như vậy mới xứng danh “tối nhĩ” trong tứ đại công tử của thiên hạ, công tử Phong Túc!

Không giống như vị kia... .. chừ vị anh hùng không hèn mà cùng quay đầu lại nhìn về phía Bạch Phong Tịch, tự nhiên vừa lúc thấy người kia áo trắng tóc dài, tựa sen đón gió, duyên dáng yêu kiều, vẻ mặt tùy tính xuất sắc, không câu nệ cũng chẳng ước thúc, chợt cảm thấy rằng Bạch Phong Tịch như vậy cũng là độc nhất vô nhị!

Công tử áo đen – Phong Túc ngồi xuống chiếc ghế tựa đệm gấm có chút phô trương kia, tay trái khẽ nâng lên, thị đồng áo xanh bên trái đã dâng chén trà đặt tại trong tay hắn, hắn mở nắp trà, nhẹ thổi một hơi, ném qua một ngụm, một lát sau lại lắc đầu nói: “Đặc quá, Chung Ly, về sau bớt đi ba lá trà.”

“Vâng! Công tử.” Thị đồng bên phải – Chung Ly vội vàng khom người cúi đầu đáp.

Phong Túc đẩy nắp chén trà lại, thị đồng bên trái nhanh chóng nhận lại chén trà từ tay hắn, đặt lại bàn trà.

Trong vườn rõ ràng có đến cả trăm người nhưng thật im ắng, tất cả đều tập trung nhìn về phía hắn, tất cả đều cảm thấy vị công tử này, cả lời nói lẫn hành động đều thật tùy ý, những cũng vô cùng tao nhã, khí chất sang quý, khiến người ta vừa thấy đã có cảm giác cảnh đẹp ý vui, không đành lòng mà cũng chẳng dám quấy rầy hắn.

Cuối cùng ánh mắt Phong Túc cũng lướt qua mọi người nơi đây, tất cả chợt cảm thấy ngực mình nhảy “bình” một tiếng. Ánh mắt của vị công tử này rất sáng, gần như vì một cái liếc mắt này của hắn mà nơi tối tăm nhất trong lòng cũng tức thì được rọi sáng đến sạch trong.

“Nữ nhân, chúng ta đã lâu rồi không gặp.” Bỗng thấy Phong Túc mỉm cười mở miệng nói, vẻ mặt tựa như vô cùng mừng rỡ, ánh mắt xuyên thấu nhìn thẳng về phía trước.

Mọi người nhìn theo ánh mắt hắn thì thấy Bạch Phong Tịch đã sớm chọn một chiếc ghế cho chính mình để ngồi. Tuy vậy, nếu so với phong thái đoan chính mà phong nhã của Phong Túc thì hình tượng của nàng lại thật sự chẳng có gì nên nói, thân mình nghiêng nghiêng tựa trên ghế, suối tóc dài buông phủ trên mặt đất, đôi chân dài duỗi thẳng gác lên một chiếc ghế khác, đôi mắt cũng đã khép lại, vẻ mặt tựa như vô cùng buồn ngủ.

Nghe thấy tiếng gọi của Phong Túc, nàng miễn cưỡng mở đôi mắt, nhưng cũng chỉ hé ra như sợi chỉ, sau đó ngáp một cái thật dài, hai tay mở ra, hơi duỗi thắt lưng một chút, sau đó mới mở miệng nói: “Hồ ly đen, mỗi lần ngươi làm mấy chuyện phiền toái này nọ đều đủ cho ta ngủ được một giấc, thật sự lãng phí thời gian!”

Rõ ràng cả lời lẽ lẫn hành động của nàng đều không tao nhã, nhưng không hiểu sao mọi người nghe được đều không cảm thấy thô tục hay khó chịu một chút nào, chỉ đơn giản cảm thấy nàng làm như vậy thật tiêu sái tự nhiên, mang hơi hướng của sự thư thái, tựa như trời sinh nàng đã có dáng vẻ này.

“Nữ nhân, một năm không thấy, ngươi vẫn chẳng có gì tiến bộ.” Phong Túc giống như thương tiếc nhìn nàng nói.

Phong Tịch vừa nghe câu ấy chợt ngồi thẳng dậy, vẻ miễn cưỡng trên mặt cũng bị quét sạch, chân hơi duỗi ra đặt trên chiếc ghế, rồi đạp bay nó về phía Phong Túc, thế bay cực mạnh cực

nhanh mang theo tiếng gió, trong miệng còn nói thêm: “Làm ơn, ta có họ có danh, đừng có gọi nữ nhân nọ nữ nhân kia, người không rõ còn tưởng rằng ta là nữ nhân của ngươi, nổi danh cùng với ngươi đã là việc cực kỳ bất hạnh, nếu còn có cái gì khác ám chỉ cùng với hồ ly dối trá ngươi cùng một chỗ, việc đó thật sự trở thành chuyện bi thảm nhất trên đời!”

Phong Túc vẫn một bộ dáng nhàn nhã, cũng không thèm nhìn đến chiếc ghế đang bay thẳng đến người mình, tay phải đưa ra, chiếc ghế đang bay tới với khí thế mạnh mẽ kia liền an ổn dừng trong tay hắn. Hắn xoay tay ném, chiếc ghế lập tức nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, dù là một tiếng vang cũng không hề có.

Mọi người đang quan sát hai người âm thầm gật đầu, tự kết luận mình chẳng làm được nhẹ nhàng tiêu sái đến như vậy.

“Dù gì ta cũng chỉ muốn nhắc nhở ngươi mà thôi, sợ ngươi cứ tiếp tục như thế này thì một ngày nào đó lại quên luôn mất mình là nữ nhân.” Phong Túc tao nhã nhẹ nhàng nói, sau đó mắt liếc nàng một cái rồi lại lắc đầu: “Muốn làm nữ nhân của ta, chắc chắn... với bộ dạng ngươi như vậy thật không có được!”

“Phong công tử.” Hàn Huyền Linh tiến lên từng bước, có ý nhắc nhở hai con người vẫn đang ‘trò chuyện việc nhà’ rằng ông mới là chủ nhân của nơi này, hai vị không cần đến mức ‘không để ai vào mắt’ như vậy.

“À, Hàn lão anh hùng, ông mời ta đến có việc gì vậy?” Phong Túc quay đầu nhìn về phía Hàn Huyền Linh, trên mặt lộ vẻ thân thiết, tươi cười đến ôn hòa. “Có phải để ta tới để kết bạn với chư vị anh hùng Bạch quốc nơi này?”

“Phong công tử, sự việc hôm trước Hàn mỗ cùng ngài nhắc tới, không biết...” Hàn Huyền Linh liền nhắc nhở vị ‘quý nhân’ này.

“Ồ, biết rồi.” Phong Túc chợt trưng ra một bộ dáng dường như bừng tỉnh đại ngộ, “Ông mời ta đến giáo huấn dạy bảo Bạch Phong Tịch, tiện thì bảo nàng ta trả lại toàn bộ linh dược mà nàng ấy đã cướp từ tay ông bao năm qua, nếu không trả thì phải đền bù bằng kim diệp giá trị tương đương!”

“Ha ha... ..” Phong Tịch nghe đến vậy phụt cười ra tiếng, “Thuốc thì ta dùng đã hết, kim diệp ta một miếng cũng chẳng có, lão Hàn, tính toán của ông coi bộ thất bại rồi.”

“Vậy bây giờ phải làm thế nào, Hàn lão anh hùng?” Phong Túc nghe xong lại tỏ vẻ khó xử nhìn lại Hàn Huyền Linh.

“Việc này cũng đơn giản thôi, chỉ cần nàng ta trực tiếp bồi tội với ta, để lại hai bàn tay, như vậy thì mọi chuyện tự nhiên được xí xóa!” Hàn Huyền Linh nhìn Phong Tịch, ánh mắt lóe lên oán độc, ông thực sự vô cùng hận nàng đoạt được linh dược độc môn của ông đem đi khắp nơi nơi lừa người bố thí, mà tại ngày quan trọng như hôm nay mà cũng làm ông mất mặt.

“Ồi! Thật tàn nhẫn!” Phong Tịch nâng hai tay của nàng lên, tinh tế nhìn một lần, ngay sau đó đưa đôi bàn tay trắng nõn đến trước mặt Phong Túc hỏi, “Hồ ly đen, ngươi muốn chặt tay ta sao?”

“Aizz!” Phong Túc nhìn đôi tay trước mắt bỗng thở dài một tiếng, làm như thực sự không biết làm sao, “Cuộc đời này của ta sao lại bất hạnh như thế, quen biết một yêu tinh tai họa như ngươi!”

Sau đó hắn liền đứng dậy hướng về phía Hàn Huyền Linh cúi người vái thật thấp.

“Không dám! Không dám!” Hàn Huyền Linh vội vàng đáp lễ, không hiểu rõ tại sao hắn làm lễ với ông như vậy.

“Hàn lão anh hùng, ta ở đây thay nàng ấy bồi tội với ông được không?” Phong Túc ôn hòa có lễ nói, biểu tình hoàn toàn thành khẩn, “Tuy nàng ấy cậy mạnh cướp lấy linh dược nhà ông nhưng cũng đều dùng để cứu người, không hề vì lợi ích riêng, coi như vì Hàn gia tích thêm thiện đức, chẳng bằng xin Hàn lão anh hùng đại nhân đại lượng, tha thứ nàng ấy tuổi trẻ không nhận thức được hành vi?”

“Việc này... .. nàng ta.....” Hàn Huyền Linh lắp bắp không nói được nên lời, ông không dám thẳng thắn mở lời cự tuyệt Hắc Phong Túc, nhưng muốn tha thứ cho Bạch Phong Tịch như vậy thật sự cũng khó khăn.

“Còn những loại thuốc mà nàng ấy lấy đi, lão anh hùng tính xem tương đương với bao nhiêu tiền, ta thay nàng ấy trả có được không?” Phong Túc lại tiếp tục nói.

Lời nói vừa dứt, trong lòng Hàn Huyền Linh cũng có lung lay, cũng phải biết rằng ông ta làm người cũng không quá bất lương nhưng lại cực kỳ yêu tiền, chính bởi vì lẽ đó mà mới đặt ra quy củ muốn thuốc phải dâng ngàn vàng.

Phong Túc quan sát thần sắc của ông ta cũng biết rằng tâm ý ông đã bị lay động, liền quay người nhìn về những người khác đang đứng trong vườn: “Ban nãy nàng ấy có đặc đội với các vị anh hùng, cũng do nàng ấy trời sinh tính tình thích đùa giỡn, làm trò vui cho các vị anh hùng, còn thỉnh các vị anh hùng khoan hồng độ lượng không so đo với nàng ấy, ta đây cũng thay nàng ấy tạ lỗi với các vị.” Nói xong lại cúi xuống vái thêm một lần nữa.

Hành vi này của hắn thực sự ngoài dự đoán của mọi người, lúc đầu mọi người vốn nghĩ đến một hồi Bạch Phong Hắc Túc đại chiến trăm năm khó gặp, ai ngờ một mình hắn lại thay nàng gánh chịu.

Toàn bộ người trong vườn vội vã hoàn lễ, cũng phải biết rằng trong thiên hạ này, người được hắn – đại hiệp danh truyền thiên hạ cung kính thì lễ vật được mấy người? Mọi người chỉ cảm thấy khuôn mặt tươi tỉnh hơn, oán khí trong lòng biến mất, người người mở lời đều nói: “Công tử không cần đa lễ. Chúng ta làm sao có thể trách tội Phong nữ hiệp được.”

Trong lòng mọi người không khỏi đều tự nhủ, như thế này mới là phong độ của đại hiệp! Nhưng mà không biết quan hệ của Bạch Phong Hắc Túc rốt cuộc là thế nào? Vì sao hắn ta lại phải thay nàng dâng vàng tạ lỗi? Mà thấy bộ dạng hai người họ không phải bằng hữu mà cũng chẳng phải địch nhân.

Đối mặt với hành vi này nọ của Phong Túc, Phong Tịch dường như cảm thấy vô cùng bình thường chẳng cần quan tâm, trên mặt hiện lên một nụ cười nhẹ làm người ta khó hiểu.

“Nếu như các vị ở đây đều đã rộng lượng bỏ qua không hề so đo, hôm nay ta đây sẽ chuẩn bị trăm vò rượu ngon ở lầu Túy Tiên trong thành cùng say với chư vị anh hùng, các vị thấy thế nào?” Phong Túc lại cất lời.

Lời vừa nói ra, mọi người xôn xao, tất cả đều vô cùng hưng phấn.

Chợt thấy một vị đại hán rẽ đám đông đi ra, ôm tay nói với Phong Túc, “Chúng tôi tuy chỉ là hạng người vô danh vậy mà hôm nay lại có vinh hạnh được thấy Bạch Phong Hắc Túc, cũng có thể được công tử mời cùng say, thật sự vinh hạnh ba kiếp! Tiệc rượu tại lầu Túy Tiên ngày hôm nay xin công tử cho phép ta được làm một điều hãnh diện, để ta ra mặt làm chủ, mời công tử cùng chư vị anh hùng cùng say!”

“Được!” Trăm miệng đồng thanh: “Xin công tử nể mặt!”

“Được! Vậy Phong Túc cung kính không bằng tuân lệnh.”

Phong Túc mỉm cười nhận lời, lúc quay đầu lại thấy thoáng thấy trên mặt Phong Tịch hiện lên tia cười nhẹ, bốn mắt hai người chạm nhau cùng trao đổi một tia nhìn hiểu biết lẫn nhau.

Phong Tịch lập tức xoay người, ngón tay mảnh dẻ chỉ vào người hai thị đồng: “Ở trên người kia hay ở trên người người?”

Hai người thị đồng bị Phong Tịch chỉ vào không khỏi cùng quay lại nhìn về phía Phong Túc, Phong Túc nhẹ nhàng cười nói: “Chung Viên, đưa cho nàng ấy.”

Thị đồng đứng bên trái – Chung Viên lấy từ trong bọc ra một cái hộp gỗ lim dài ba tấc [~ 10 cm] đưa cho Phong Tịch.

Phong Tịch cầm được chiếc hộp trong tay, mở ra luôn, trong thoáng chốc mọi người trong vườn cảm giác ngọc châu lóa mắt, lại thấy trong hộp kia có hạt trân châu to tựa ngón cái, có cây liễu làm từ hoàng kim, có núi chạm khắc từ mã não, san hô đỏ làm nên tay phật, thạch anh xanh tạo nên một khối bàn tay hoàn chỉnh... từng thứ từng thứ đều là trân phẩm cực kỳ tinh xảo.

Mọi người còn chưa tới kịp để xem rõ ràng, Phong Tịch lại “cạch” đóng hộp lại, sau đó đi tới trước mặt Hàn Huyền Linh: “Hàn lão đầu, giá trị của vật trong hộp này không dưới mười vạn vàng, nếu mua lại đóng thuốc trước kia ta đã lấy đi của ông thì đủ dư dả, bằng không hôm nay ông cho ta thêm một lọ Tử Phủ tán, một lọ Phật Tâm đan đi.”

“Thứ này... .. toàn bộ thứ này đều cho lão phu?” Hàn Huyền Linh tròn to mắt nhìn cái hộp, nhìn Phong Tịch rồi lại nhìn lại Phong Túc, trở nên lưỡng lự không chắc, mặc dù nhà ông ta cũng là nhà cự phú, nhưng trong chốc lát có nhiều kì trân dị bảo được đưa tới trước mặt ông như vậy thật đúng là không thể tin được.

“Những thứ này coi như ta thay nàng ấy trả cho phần thuốc trước kia, còn xin lão anh hùng nhận lấy, đồng thời tặng thêm nàng ấy hai lọ thuốc nữa có được không?” Phong Túc cười cười gật đầu.

“Có thể... .. Đương nhiên có thể!” Hàn Huyền Linh liên tục gật đầu, nhanh chóng nhận lấy chiếc hộp từ tay Phong Tịch, tay có phần hơi run rẩy.

“Vậy thì ta đây đi lấy thuốc.” Phong Tịch cười rồi bóng người chợt lóe lên, bóng dáng của nàng đã biến mất trong vườn.

“Ừ.” Hàn Huyền Linh gật đầu đáp, trong giây lát lại nghĩ tới cái gì đó chợt nhảy dựng lên, kêu thật lớn tiếng, “Người đợi một chút! Bạch Phong Tịch, người đợi một chút! Trời ơi... .. thuốc của ta... .. lại bị cướp sạch mất rồi!”

Mất thấy ông ta vội vã đuổi theo Phong Tịch, xa xa vẫn có thể nghe thấy được giọng nói đau lòng vọng tới.

Chương 3 Một đêm Tuyên Sơn thoáng như mộng

Đỉnh Bắc, núi Tuyên.

Thấy sơn động trống trơn, Phong Tịch chợt buông lỏng tay khiến bộ nam trang rơi xuống đất.

Người ấy không chờ nàng? Bị thương nghiêm trọng đến vậy mà vẫn tự mình bước đi, không chịu chờ nàng lấy thuốc về?!

“Thật là một người quá ngu ngốc!”

Phong Tịch thì thảo mắng mớ rồi đi về phía cửa động, chợt phát hiện thấy ngoài cửa động kia bị không ít người vây quanh.

“Bạch Phong Tịch, giao Huyền Tôn Lệnh ra đây!”

Lời kịch giống nhau, chẳng qua bản thân mình đã trở thành đối tượng bị nhắm tới, Phong Tịch cười có chút châm biếm.

“Ta không có cái gì gọi là Huyền Tôn Lệnh, các vị nên mau chóng rời đi tránh để ta tức giận!”

Phong Tịch thờ ơ liếc nhìn đám người kia, có một số người chưa từng thấy qua, có một số người đã từng gặp tại chân núi Tuyên, đếm đi đếm lại phải có một, hai trăm người, quả thật là chưa từ bỏ ý định. Một tám Huyền Tôn Lệnh thật sự có thể giúp người hiệu lệnh được thiên hạ? Hoang tưởng!

“Nói cái rắm! Cô cứu Yên Doanh Châu đi, lúc ấy hần còn hôn mê bất tỉnh, nếu cô muốn lấy Huyền Tôn Lệnh thì quả thật rất dễ dàng! Cô còn dám nói cô không có?!” Một tên đại hán áo dẹt bằng vải dày cất tiếng quát.

Gã vừa dứt lời thì chợt thấy hoa, sau đó cổ bị xiết chặt, hô hấp trở nên không thông, cúi đầu thì thấy một dải lụa trắng đang quấn trên cổ của mình.

“Cô... cô khụ khụ... buông... buông ta... ra! Khụ khụ...” Tên đại hán áo đay kia la hét đứt quãng, mặt đỏ bừng bừng, miệng há hốc ra sức ho, đôi tay dùng sức bứt dải lụa trắng ra khỏi cổ, nhưng càng bứt lại càng chặt.

“Hừ! Ta nói rồi, ta không lấy Huyền Tôn Lệnh tức là không lấy! Ta, Bạch Phong Tịch đã khi nào nói dối chưa? Ta không phải là con hồ ly đen kia!” Phong Tịch lạnh lùng nói, ngay sau đó nàng thu tay về, lụa trắng mở tung buông tha cho tên kia.

Tên đại hán vội vàng hít vào từng hớp không khí, cảm giác tựa như lấy lại được một mạng từ tay Diêm Vương.

“Phong nữ hiệp, nếu Huyền Tôn Lệnh không có trong tay cô, vậy xin cô hãy cho chúng tôi biết vị trí Yến Doanh Châu.” Một gã đàn ông tuổi chừng ba mươi, ngũ quan đoan chính, vẻ mặt chính khí nói.

“Anh là ai?” Phong Tịch đưa mắt chăm chú nhìn, hỏi.

“Tại hạ Lệnh Hồ Cư nước Nam, phụng lệnh Nam vương đưa Huyền Tôn Lệnh trở về đế đô, để cục diện phân tranh thiên hạ có thể được bình ổn.” Lệnh Hồ Cư ôm tay đáp. “Thỉnh Phong nữ hiệp yên tâm, ta chỉ muốn lấy Huyền Tôn Lệnh, quyết sẽ không đả thương người.”

“Bình ổn thế cục phân tranh thiên hạ? Lời nói thật đường hoàng làm sao!” Phong Tịch cười mỉa mai, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh, thở dài, “Lệnh Hồ Cư nước Nam vốn là người có hiệp danh lan xa, anh vô tâm ta có thể tin, chỉ là Nam vương của các người... Ha ha... Miễn đi!”

“Nếu nữ hiệp đã tin được Lệnh Hồ Cư, xin chỉ ra nơi Yến Doanh Châu ở.”

“Ta cũng không biết hắn đã đi đâu.” Phong Tịch lắc đầu nói, “Nếu anh tìm được hắn thì đừng quên báo cho ta biết một tiếng, ta còn muốn lột một tầng da của hắn đây!” Lời sau cùng, nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói ra.

“Lệnh Hồ đại hiệp, đừng bị cô ta lừa!” Một tên béo, người đầy thịt bước lên phía trước, thân mình cao lớn khiến Lệnh Hồ Cư trở nên cực kỳ thấp bé, người chỉ bằng một nửa tên kia.

“Đúng, đừng bị cô ta lừa, có khi cô ta đang che giấu Yến Doanh Châu, nói không chừng Huyền Tôn Lệnh đã sớm trong tay cô ta.” Từng người từng người mở miệng đoán chừng.

“Câm miệng!” Lệnh Hồ Cư bỗng nhiên quát lớn, “Bạch Phong Tịch từ khi xuất đạo tới nay làm việc không trái nghĩa hiệp, quyết không phải là dạng tiểu nhân như trong lời nói của các người, làm sao có thể để các người vũ nhục như thế!”

“Gì?” Phong Tịch nghe vậy không khỏi quay lại nhìn Lệnh Hồ Cư, đánh giá lại hắn một cách tinh tế.

Nên biết rằng, mặc dù nàng có danh nghĩa hiệp nhưng tính tình trời sinh đã tự do phóng túng, tùy tính làm việc, tự nhận là chính nhân quân tử thì có hơi vô liêm sỉ. Có người sợ nàng, có người khinh bỉ nàng, có người xa lánh nàng... Còn số người thích nàng lại rất ít, khó có người

tôn kính nàng như vậy, nhất là loại người vừa nhìn đã biết là chính nhân quân tử như này, bảo sao nàng không thể không kinh ngạc cho được.

“Vì sao anh khẳng định chắn chắn ta là nữ hiệp mà không phải tiểu nhân?” Thần sắc Phong Tịch tựa cười như không cười nhìn Lệnh Hồ Cu.

“Ta biết được.” Lệnh Hồ Cu cũng không nhiều lời, đơn giản chỉ gật đầu, “Nếu Phong nữ hiệp cũng không biết Yến Doanh Châu hiện đang ở đâu, vậy tại hạ xin cáo từ,” tiếp đó y vung tay, “Các lộ anh hùng nước Nam, mọi người nếu còn thừa nhận mình chủ ta, vậy xin mời các vị theo ta rời đi!”

Vừa dứt lời, y chấp tay vái Phong Tịch rồi quay người bước đi, trong quần hùng có khoảng hai mươi, ba mươi người theo sau y rời khỏi.

Chứng kiến Lệnh Hồ Cu rời đi, Phong Tịch quay đầu nhìn lại chúng hào kiệt vẫn còn ở tại nơi này, trên mặt nở nụ cười lạnh lùng: “Các người nhất định phải bức ta đại khai sát giới sao? Bạch Phong Tịch ta cũng không phải thiện nam tín nữ, tay không dính máu đâu!”

Âm thanh vừa dứt, lụa trắng đột nhiên quấn vòng quanh thân nàng, tựa rồng trắng vút bay. Trong tích tắc, một luồng sát khí mãnh liệt đánh úp về phía mọi người, hàn khí rỉ ra tận sâu trong tim. Mọi người không tự chủ vận kinh toàn thân, mắt dán chặt Phong Tịch, chỉ sợ nàng đột nhiên động thủ.

Đến ngay cả người đã đi quá ba trượng (10 m) như Lệnh Hồ Cu cũng cảm giác được luồng khí thể kia, tay theo phản xạ đặt lên chuôi kiếm bên hông, rồi đột nhiên lại buông tay như nhận ra điều gì đó, sau thở dài một hơi, nhanh chân rời đi. Chỉ là không biết tiếng thở dài kia là vì Bạch Phong Tịch hay là vì các vị hào kiệt này?

Lụa trắng chợt nhẹ nhàng hạ xuống, tay Phong Tịch từ từ thu hồi lụa trắng từng chút một, mở miệng nói: “Các người hãy đi đi, ta không muốn thấy máu.” Trên vẻ mặt tựa như hiện lên vẻ mất hứng.

Mọi người nuốt nước bọt một cách không tự giác, vừa nhớ đến khí thể mãnh liệt kia lại bắt giác sợ hãi, nhưng vẫn muốn có Huyền Tôn Lệnh nên cũng chẳng đành lòng rời đi như thế.

Trong lúc giằng co, bỗng nhiên Bạch Phong Tịch khẽ cau mày, nghiêng tai lắng nghe, ánh mắt chợt lóe lên, thân mình bay lên nhanh tựa như tia chớp xẹt qua trước mặt mọi người, đến khi mọi người phục hồi lại tinh thần đã không thấy bóng hình nàng đâu.

Trên đỉnh Bắc, Phong Tịch đón gió đứng thẳng, cúi đầu thu hết thấy tình hình dưới núi vào trong mắt một cách rõ ràng.

Sườn Tây núi Tuyên, binh lính xuất hiện đông như kiến, vừa thấy trang phục liền nhận ra đó là cấm vệ quân của nước Bạch. Phía Nam núi Tuyên, trong rừng cây thì thoảng hiện lên hai, ba bóng đen, hành động mạnh mẽ nhanh nhẹn, vừa nhìn đã biết là cao thủ võ công vô cùng tốt. Phía Bắc núi Tuyên xuất hiện những anh hùng giang hồ trang phục khác nhau. Còn phía Đông không hề nhìn rõ cái gì, không hề nghe thấy động tĩnh, nhưng trực giác lại cho nàng biết rằng đó mới là nơi nguy hiểm nhất!

“Một tấm Huyền Tôn Lệnh thôi mà dẫn được nhiều người tới vậy!” Phong Tịch thờ dài.

Nàng ngẩng đầu nhìn trời, mặt trời đã ngả về đằng tây, ráng chiều đỏ rực bao phủ một mảng tươi đẹp lên toàn bộ không gian, núi Tuyên xanh tươi cũng bị nhuộm lên một tầng ánh sáng mờ ảo điểm lệt, lọt vào trong tầm mắt trời đất tại thời khắc này đẹp không gì sánh kịp, nhưng mà cái đẹp này lại là thứ đẹp dễ khiến con người ta cảm thấy trong tim nặng nề, mang theo một chút buồn bã không thể tiêu tan.

“Mặt trời lặn vô cùng đẹp, cũng đã gần tới hoàng hôn.”

Gió thổi tay áo tung bay, suối tóc dài lay động trong không trung, trên mặt Phong Tịch hiện lên một tầng ưu thương mơ hồ hiếm thấy.

“Yến Doanh Châu, huynh đã chết hay vẫn còn sống?”

Nàng biết rằng bằng bản lĩnh của chính mình muốn tránh đi những người đang lục soát trên núi để đi xuống núi thì tuyệt không có vấn đề, nhưng còn Yến Doanh Châu thì sao? Chịu trọng thương đến như vậy, hẳn tuyệt đối chưa thể rời khỏi núi Tuyên, nhưng nhiều người tìm hấn thể liệu hẳn có thể trốn được ở nơi nào? Có thể trốn được đến khi nào?

Phong Tịch cuối cùng cũng liếc về ánh tà dương thêm lần nữa, rồi từng bước rời chân xuống núi.

Lâu Túy Tiên, thành Nguyễn.

Đến thời điểm mặt trời lặn, tửu lầu này náo nhiệt khác thường, chỉ vì Hắc Phong Tức nổi danh thiên hạ xuất hiện, mở lời muốn cùng chư vị anh hùng nước Bạch cùng say một cuộc. Chính vì thế, chẳng những nguyên những người đến chúc thọ Hàn lão gia tử đều tới đây, mà những người khác kính trọng đại danh Phong Tức đã lâu dù không mời cũng tự đến dự, muốn chiêm ngưỡng phong thái tuyệt thế của công tử Phong Tức!

Người kính ta uống, xé dê cầm trâu, đấu rượu cổ vũ, tất cả mọi người đều uống đến chết đi sống lại.

Còn Phong Tức lại có khả năng ngàn chén không say, hề có người kính rượu, chàng tất uống một hơi cạn sạch.

Uống đến khi màn đêm buông xuống, tất cả mọi người đều đã say, có người nằm trên bàn, có người ngã dưới đất, không còn một ai thanh tỉnh.

“Đến! Lại uống nào! Nấu dê mổ trâu nào cùng vui, đợi một lần gặp uống liền ba trăm chén! Vẫn chưa tới ba trăm chén đâu, mọi người dậy uống tiếp nào!” Trong lầu chỉ nghe thấy tiếng ca vang vọng của Phong Tức, không có tiếng người hưởng ứng, trái lại còn không ít tiếng ngáy vang lên.

“Aizz, sao lại vô dụng đến thế chứ?” Phong Tức thấy không ai hưởng ứng, chàng phúi tay đứng dậy vô cùng tao nhã, khuôn mặt tuấn tú không hề có một chút men say, tuy vậy đôi mắt có lẽ hơi nhuộm hơi rượu giờ đây trong suốt sáng ngời hơn cả bầu trời sao.

“Công tử, thư tới.” Chung Ly đi vào trong lầu đưa chàng một phong thư.

Phong Tức nhận lấy, nhìn lướt qua, trên mặt xuất hiện nụ cười vừa lòng.

Liếc mắt nhìn mọi người say ngã trong lầu, Phong Tức nhẹ nhàng cười nói: “Nếu tất cả các vị anh hùng đều đã say, ta đây liền cáo từ.”

Bước chân ra khỏi lầu Túy Tiên, một trận gió lạnh thổi thốc vào mặt, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, trăng mờ ảo, sao thưa thớt.

“Trăng sao đêm nay dường như không đẹp như đêm qua.” Chàng buông một câu, rồi chấp tay bước đi, Chung Ly và Chung Viên theo sát phía sau không rời.

Phía Nam núi Tuyên, Phong Tịch đi xuyên qua rừng cây lặng yên không một tiếng động tựa như một vệt khói trắng mờ ảo, xoẹt qua trong nháy mắt, nhanh đến mức người ta còn chưa kịp thấy rõ đã mất đi tung tích.

Đột nhiên có một thanh âm thờ dốc cực khê vang lên, tựa như tiếng thờ dốc của dã thú bị thương, Phong Tịch ngay lập tức dừng chân, nghiêng tai lắng nghe, lại không nghe thấy nữa.

Rừng cây ban đêm lại càng trở nên u tối, trong không gian ngẫu nhiên có một tia sáng nhọt nhạt xuyên qua, gió nhẹ thổi, tiếng lá cây vang lên sần sật, ngoài ra tất cả đều là một mảng âm u tĩnh mịch.

Phong Tịch đứng yên, lặng lẽ chờ đợi.

Cuối cùng cũng có một thanh âm hít vào thật nhẹ vang đến, nàng nhanh chóng bay đến chỗ phát ra tiếng động, một đạo kiếm quang lóe lên, đâm thẳng về phía nàng, nàng cũng sớm đã có phòng bị, lựa trắng bay ra trong chớp mắt cuốn lấy thanh kiếm, ngay sau đó nàng lại ngửi thấy vị máu tươi quanh quần nơi chớp mũi.

“Yến Doanh Châu?” Nàng thấp giọng gọi, lựa trắng buông kiếm, bay trở lại trong tay áo.

“Phong nữ hiệp?” Thanh âm khàn khàn vang lên, ánh kiếm thu lại.

Nương theo ánh sao mờ nhạt, dựa vào thị lực tốt của người tập võ, Phong Tịch nhìn thấy Yến Doanh Châu nửa quỳ trên đất, nàng vội vàng cúi người ngồi xổm xuống, lại quan sát thấy trên mặt y túa ra thật nhiều mồ hôi to bằng hạt đậu, mặt tái nhợt như tờ giấy, môi đã trở nên tím xanh.

“Thương thế lại nặng hơn rồi.”

Phong Tịch thấp giọng than thở một câu, sau đó vội vàng lấy thuốc từ trong người ra, đưa y ăn hai viên Phật tâm đan, rồi đặt tay lên xương sườn y, nơi tay chạm đến chỉ có cảm giác ẩm ướt, không cần nhìn cũng biết nhất định máu đen dính đầy tay. Tim nàng nảy lên cũng không cố kỵ gì nhiều, xé rách mảnh áo bên sườn, lại đổ tiếp ra một viên Phật tâm đan, nghiền vụn đồng thời rắc thêm Tử Phủ tán lên miệng vết thương, sau đó tay tiếp tục tháo thắt lưng bên hông y, băng chặt miệng vết thương.

“Cởi quần áo ra, ta giúp huynh bôi thuốc ở mấy vết thương khác.” Phong Tịch thản nhiên sai bảo.

Lúc này, Yến Doanh Châu lại chẳng hề thẹn thùng, cực kì hợp tác cởi bỏ quần áo.

“Ha ha...” Phong Tịch tựa như nghĩ đến việc gì đó, khẽ cười một tiếng, “Ta vốn nghĩ rằng huynh sẽ không mặc gì mà đi chứ, ai ngờ huynh lại mặc quần áo, huynh lấy đâu ra đó?”

“Giết một người đoạt lấy.” Yến Doanh Châu nhẹ giọng đáp, chợt “xoát xoát” hít một hơi lạnh, chỉ vì quần áo và miệng vết thương dính liền với nhau, tuy cũng có cần thận bóc ra nhưng vẫn đau đớn khó nhin được.

“Đáng đời.” Phong Tịch nhỏ giọng mắng một tiếng, tuy vậy lực tay cũng nhẹ nhàng hết sức, thật cẩn thận tỉ mỉ giúp y cởi quần áo để tránh lại chạm vào miệng vết thương bên sườn, “Sao huynh không đợi ta trở về?”

Yến Doanh Châu cũng không đáp lời chỉ là trong bóng đêm đôi mắt kia chợt lóe lên tia sáng liếc nhìn Phong Tịch.

“Ta, Bạch Phong Tịch là con người sợ liên lụy sao?” Phong Tịch khẽ hừ lạnh, tay nhanh nhẹn lấy ra Tử phủ tán.

Yến Doanh Châu vẫn không hề hé răng.

Ngay sau đó, hai người liền không thềm nhắc lại, một người tập trung bôi thuốc, một người phối hợp.

Nhưng là... trong lần đầu tiên bôi thuốc, một người hôn mê bất tỉnh, một người chú tâm cứu người, trong lòng không hề có suy nghĩ xấu xa gì khác, căn bản cũng không ngờ rằng đây là một kiểu thân cận da thịt giữa nam và nữ.

Nhưng lúc này, hai người đều rất tỉnh táo, trong bóng đêm hai người dựa vào nhau quá gần, luồng hô hấp nóng rực phả vào cổ. Một người cảm giác có một đôi tay mềm mại mát mẻ đang chạy dọc trên cơ thể, cảm thấy động tâm, cực kỳ thoải mái! Một người cảm giác dưới đôi tay là cơ bắp săn chắc, con người đầy khí lực mạnh mẽ, những vết thương cũng không còn cảm thấy đáng sợ xấu xí, ngược lại khiến cho lòng người mềm đi! Trong lòng đôi bên đều sinh ra một loại cảm giác huyền diệu, rõ ràng ý thức được rằng người kia là một người đàn ông (phụ nữ) hoàn toàn không giống với mình. Một loại không khí ấm muội mà ẩm ướt vờn quanh hai người khiến mặt họ nóng lên đỏ bừng, tim đập như trống nổi! Cảm giác tại giây phút này là thứ cảm giác họ chưa từng trải qua trong cuộc đời này.

Sau khi bôi thuốc xong, một người lẳng lẳng mặc quần áo, một người lẳng lẳng ngồi yên một bên, giữa hai người đều không phát ra tiếng nói, cả hai dường như đang suy nghĩ gì đó, cũng đều cảm giác được trong lòng đôi bên tựa như có một thứ cảm giác bất đồng gì đó nảy sinh.

Bỗng nhiên hai người đều lên tinh thần cảnh giác, một thứ gì đó nguy hiểm đang tới gần, không hẹn mà cùng kéo tay đối phương, tay trong tay nắm chặt lấy nhau.

Một ánh đao sáng như tuyết chém xuống bọn họ, hai người đồng thời lui lại về sau né tránh. Sau đó một dải lụa trắng bay ra, một lưới Thanh Phong đâm tới, nghênh đón đám người mặc áo đen từ trên không bay xuống.

Toàn bộ đám người áo đen đều là cao thủ nhất đẳng không thể so sánh với hào kiệt các quốc gia vàng thau lẫn lộn gặp ban ngày. Nhóm người này có tất cả mười người, trong đó bốn người chặn đánh Yến Doanh Châu, còn sáu người khác tất vây quanh Phong Tịch, trong tay đều cầm đao Đoạn hồn, đao pháp tinh diệu, công thủ tính toán, nhìn là biết đều xuất xứ từ một môn phái, thường xuyên luyện tập, phối hợp với nhau cực kỳ ăn ý.

Phong Tịch đối phó với sáu người không hề phải cố sức, vẫn như trước có thủ có công.

Nhưng Yến Doanh Châu lại lâm vào hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm, với võ công của những tên áo đen này nếu đơn độc giao đấu thì sẽ không phải đối thủ của y, nhưng dù sao võ công của chúng cũng không thua kém quá xa, lúc này đây bốn người liên thủ hợp kích, y phải thật sự tung hết sức, huống hồ bản thân y vốn đã bị trọng thương, công lực lẫn tinh thần đều bị suy yếu đi rất nhiều, bởi vậy trong phút chốc trên người lại xuất hiện thêm hai vết thương.

Phong Tịch nhìn thoáng qua, mây chau lại, ngay lập tức xuất toàn lực, chợt thấy lụa trắng bay lên, khi thì tựa như một thanh kiếm sắc bén lợi hại không gì đỡ được, khi thì phảng phất như một chiếc roi dài tàn nhẫn đến vô tình, khi thì giống một cây đao lớn quét ngàn quân... như mưa lớn gió cuồng tập kích sáu người.

Thế công kích của sáu người kia lập tức bị xáo trộn, chỉ có thể phòng thủ. Phong Tịch lại không hề cho chúng có cơ hội nghỉ xả hơi, lụa trắng chợt như rắn bạc vây bọc lao thẳng về ba người bên trái, ba người đó theo phản xạ nhảy ra sau để tránh đi mũi nhọn. Trong lúc bọn họ nhảy lên tránh, Phong Tịch bay người lên, tay trái mở ra thành chưởng đánh thẳng về ba người bên phải, ba người đó vội vàng vung đao nghênh địch, ai ngờ chưởng tay trái nặng đột nhiên biến thành đao, lao vùn vụt nhanh tựa tia chớp đâm vào tay cầm đao, ba tiếng “Bộp bộp bộp” vang lên, ba người kia đều bị chém trúng vai phải, đại đao trong tay rơi xuống đất.

Phong Tịch một đòn thuận lợi nhưng vẫn chưa dừng lại, thân mình xoay chuyển giữa không trung bay về phía ba người bên trái, đại đao của ba người kia vung lên, ánh đao chói mắt dẹt thành một bức tường đao. Lụa trắng của Phong Tịch hóa thành một cầu vòng trắng đánh thẳng về phía tường đao kia, âm thanh “bang bang bang” vang lên, ba thanh đại đao cứng chắc đều bị chặt ngang đứt đoạn. Ba người kia còn chưa phục hồi tinh thần, Phong Tịch đã đến trước mắt, tay trái vung lên, ngón tay nhỏ nhắn như cỏ lan chỉ thẳng vào trước ngực bọn chúng, tất cả đều ngã xuống đất.

Phong Tịch bên này thuận lợi, Yến Doanh Châu bên kia lại có chút căng thẳng. Bốn người kia thấy thế kiếm của y càng lúc càng yếu lại càng gia tăng thêm công kích, bốn thanh đại đao dẹt thành một màn mưa đao bao vây lấy y làm y không thể tránh đi chỗ nào. Trong lúc hỗn loạn lưng y bị trúng một đao, gói đồ trên lưng bị chém đứt, rơi xuống đất, chiếc hộp trong túi bật nắp lộ ra một khối đen tuyền.

Bốn người kia vừa nhìn thấy vật rơi ra từ trong hộp, không hện mà cùng bỏ lại Yến Doanh Châu bay vút về phía vật kia, Yến Doanh Châu thấy vậy, bất giác thật khẩn trương, thét lớn một tiếng, cũng bay theo người.

Phong Tịch vừa đánh lui được sáu người kia liền nghe được tiếng hét lớn của Yến Doanh Châu, quay đầu nhìn lại thấy bọn họ đều bay tới hướng hộp gỗ kia. Nàng lập tức vung tay lên, lụa trắng bay ra nhanh chóng cuốn vật kia về, tay thu lại, lụa trắng trở về, tay trái nàng mở ra, vật ấy nằm trong tay nàng, cảm giác lạnh lẽo, đúng là Huyền Tôn Lệnh mà người người mong muốn.

Yến Doanh Châu thấy Phong Tịch tiếp được không khỏi hét lên: “Đừng!” Thanh âm vô cùng hoảng sợ.

Sau khi Phong Tịch tiếp được Huyền Tôn Lệnh liền lướt nhanh về phía Yến Doanh Châu, thấy y hoảng sợ như vậy chỉ nghĩ y sợ bị cướp đi liền trấn an nói: “Yên tâm, không quăng của huynh.”

Yến Doanh Châu trông thấy Phong Tịch đáp xuống bên người mình ngay lập tức nhặt gói đồ trên đất lên, cầm lấy tay Phong Tịch, khẽ quát: “Buông tay mau!”

Phong Tịch thấy y lại đề ý đến chuyện này như vậy, thật sự có chút thất vọng, nhẹ nhàng buông tay, đặt lên trên gói đồ, miệng nói: “Ta sẽ không cướp Huyền Tôn Lệnh của huynh!”

Trong lúc đang nói, tay phải cũng không nhàn rỗi vung lên, lụa trắng mang theo công kích mạnh mẽ đánh thẳng về bốn người đang tung người trên không kia, bốn người né tránh không kịp, tất cả đều bị lụa trắng quật ngã xuống đất một cách gọn gàng.

Yến Doanh Châu lúc ấy lại ngay lập tức nắm chặt cổ tay trái Phong Tịch, tay liên tục điểm huyệt đạo trên cổ tay trái của nàng, xong xuôi mới ngẩng đầu nhìn Phong Tịch nói một cách lo lắng: “Cô mau dùng mấy viên thuốc đi!”

Lúc này, Phong Tịch mới phát hiện ra cánh tay trái của mình hoàn toàn biến thành màu tím, hơn nữa màu tím kia vẫn đang tiếp tục lan rộng dọc cánh tay, mặc dù Yến Doanh Châu đã điểm huyệt đạo nhưng lại hơi chậm một chút. Nàng lập tức hiểu rằng trên món đồ kia có bô kịch độc, tại thời điểm mình chạm vào nó, mình đã bị trúng độc. Nàng không hề chậm trễ lấy Phật tâm đan từ trong người ra, nuốt cả hai viên.

Mười người kia sau khi đã lui về hồi sức, đồng loạt vây quanh hai người họ.

Yến Doanh Châu nắm lấy tay phải nàng, kéo nàng bay nhanh lùi về phía sau bỏ chạy. Lúc này, hai người bọn họ, một người thân bị thương nặng, một người trúng kịch độc, không thể đấu lại liên hợp của mười người kia. Hơn nữa, sau lưng mười người kia có ai biết là còn bao nhiêu người khác.

Yến Doanh Châu kéo Phong Tịch chạy cực nhanh, ban đầu Phong Tịch còn có thể theo kịp y, nhưng càng về sau, nàng cảm thấy sức lực toàn thân dần dần bị rút đi, thân thể càng lúc càng yếu dần, đầu càng lúc càng nặng, ngực có cảm giác như bị cái gì đó đè lại, hô hấp không thông, bước chân cũng chậm dần.

Còn Yến Doanh Châu đã bị thương nay lại càng thêm thương, tinh thần thể lực đã sớm cạn kiệt, hơn nữa lại chạy kịch liệt, trong chốc lát tinh thần mỏi mệt, sức lực cạn kiệt, bỗng lão đảo một cái, hai người đồng loạt ngã nhào xuống đất.

“Huynh tự đi đi.”

Thanh âm mỏng manh của Phong Tịch vang lên, ánh mắt đã có chút mơ màng. Lúc này, ngay cả sức lực nói chuyện cũng không có, không khỏi tự cười nhạo chính mình, thường ngày cười nói giết người thế mà cũng có lúc khoanh tay chịu chết như hôm nay?

Yến Doanh Châu liếc mắt nhìn nàng, một cái liếc mắt kia tựa như đau xót xuyên thấu tâm hồn nàng, khiến nàng thanh tỉnh vài phần. Đôi mắt chớp chớp nhìn lại y, phát hiện ra rằng khuôn mặt đầy mồ hôi kia cực kỳ anh tuấn, vẻ mặt thật sự cố chấp, quyết tuyệt.

Ỗ bò dậy, gắng hết sức ôm lấy nàng tiếp tục chạy về phía trước, chỉ là tốc độ thật sự từ tốn, mà sau lưng có thể nghe thấy tiếng bước chân của truy binh.

“Ngốc quá đi, tội gì phải chết cùng nhau? Có thể sống được một người cũng là tốt rồi.”

Phong Tịch làm bầm máng mồm, nàng biết rằng Yến Doanh Châu dù có ý định phải chết cũng sẽ không buông nàng ra. Người đàn ông như vậy... Aizz... ..

Đột nhiên cảm giác thấy thân hình Yến Doanh Châu dừng lại một chút, không hề chạy nữa. Ngẩng đầu lên nhìn lại thấy phía trước đã không có đường đi mà là một sườn núi khá dốc, mà hai người họ đang đứng ở trên đỉnh sườn núi ấy.

“Phong Tịch, chúng ta cùng đánh cược! Thắng tức sống sót! Thua thì cùng chết với nhau! Nàng có nguyện ý hay không?” Yến Doanh Châu cúi đầu hỏi nàng, đôi tay ôm nàng cũng bắt giắc siết chặt lại.

“Được.” Phong Tịch thản nhiên đáp, sau đó lại cười cười, “Lúc chết còn có Liệt Phong tướng quân bồi táng, kỳ thật đây là một chuyện rất đáng giá.”

Yến Doanh Châu bỗng nhiên cúi đầu nhìn nàng, hai người dựa gần như vậy, hơi thở đôi bên đều quanh quẩn trên mặt nhau, đôi môi gần sát nhau đến thế khiến Phong Tịch không tránh được nghĩ thầm: tảng đá này hình như muốn hôn mình phải không?

Vậy mà không có, đôi mắt Yến Doanh Châu trầm lắng hơn cả đêm đen, sáng hơn so với sao đêm rét lạnh, chăm chú nhìn nàng không hề chớp mắt, trong mắt có ẩn giấu một điều đặc biệt gì đó, sau đó lại khẽ thở dài: “Có thể chết chung với Phong Tịch cùng một nơi, Yến Doanh Châu ta có chết cũng không uổng!”

Vừa dứt lời, y lập tức ôm chặt lấy Phong Tịch lăn xuống sườn núi. Trong lúc lăn xuống, Phong Tịch có thể cảm nhận được thân mình va chạm với mặt đất thật chấn động, kèm thêm một chút đau đớn nhưng cũng không tính là dữ dội. Cả người nàng từ đầu đến chân đều được Yến Doanh Châu che chở trong ngực, tất cả va chạm cùng đau đớn đều được y làm giảm đi một phần, thân thể nàng không hề đau đớn nhưng cái đau này lại rơi thẳng vào sâu trong tim nàng.

Đây là lần đầu tiên có một người đàn ông bảo vệ nàng.

Nàng từ thuở thiếu niên đã thành danh, từ lúc xuất đạo tới nay, ngoại trừ một Hắc Phong Túc thì không có ai là địch thủ, dĩ nhiên chưa bao giờ cần người bảo vệ, mà cho tới tận bây giờ cũng không có người nào muốn bảo vệ Bạch Phong Tịch – võ công đệ nhất đệ nhị trong giang hồ. Vậy mà lúc này, hành động của Yến Doanh Châu bỗng len lỏi vào trong tim, khiến nàng xúc động, khiến trái tim nàng không hiểu vì lý do gì mà đập nhanh một cách kỳ lạ.

Nàng nằm yên ổn trong lòng y, cảm giác được vòm ngực rộng lớn của một người đàn ông, thương thức một cách im lặng sự bảo vệ âm áp này, sau đó... .. từ từ... .. từ từ mọi cảm giác suy nghĩ đều dần dần rời khỏi nàng... .. sẽ chết sao? Đây là cảm giác sẽ chết sao? Thật ra cũng chẳng đáng sợ, ngược lại còn có vị ngọt nhàn nhạt, âm áp chảy róc rách trong lòng!

* * *

Thoạt nhìn trong đêm tối, núi Tuyên cực kỳ tĩnh lặng, chỉ là xuyên qua một tầng đen tối trong rừng cây kia thỉnh thoảng có vài bóng đen xoẹt qua, ánh đao ánh lửa lóe lên, xen lẫn một vài tiếng thì thầm nói chuyện, hoặc hai ba tiếng kêu thảm thiết.

Chân núi Tuyên, trong đêm tối bỗng xuất hiện một tòa đình được dựng lên từ vài bộ, trong đình lúc này có ba người, chính giữa đình có một vị công tử áo đen tuấn nhã ngồi trên một chiếc ghế dựa thật lớn, chính là Hắc Phong Túc, hai bên có Chung Ly và Chung Viên đứng hầu.

Phong Túc ngẩng đầu nhìn sắc trời, một lưỡi trăng tàn đang treo lơ lửng giữa bầu trời đen.

“Chung Ly, truyền tin.” Phong Túc bỗng hờ hững phân phó.

“Vâng, công tử.”

Chung Ly khom người đáp, quay người đi ra khỏi lương đình, tay vung lên, một vật theo đó mà bay ra, trong không trung phát ra một tia sáng, chớp mắt đã tắt.

Một lát sau, trên bầu trời bỗng xuất hiện bốn tia sáng, tất cả đều chợt lóe rồi biến mất nhưng cũng đủ để người nào có tâm thấy được rõ ràng.

Phong Túc đợi sau khi mấy tia sáng kia tắt đi rồi mới nâng chén trà lên, mở nắp rồi cúi đầu thưởng thức hương trà, nếm một chút sau đó mới gật đầu nói: “Lá trà không nhiều cũng không ít, thời gian pha trà cũng vừa đủ, hương vị đậm mà thanh, vị đắng trước rồi sau mới ngọt, không nồng không chất, thế mới là trà ngon.”

“Công tử, Tịch cô nương vẫn còn ở trên núi.” Chung Viên bỗng nhiên nói.

“Bằng bản lĩnh của cô nàng đó có thể tự mình xuống núi bình yên.” Phong Túc không hề để ý, cầm chén trà đưa ra, Chung Viên lập tức tiếp nhận.

“Nếu nàng không thể phá trận... thế cũng không xứng là Bạch Phong Tịch nổi danh cùng ta!” Phong Túc ngẩng đầu nhìn lên không trung thừa thốt sao, thỉnh thoảng có vài ngôi sao sáng hết sức rạng ngời.

Phía Bắc núi Tuyên lóe lên ánh sáng của vài ánh đèn.

Các vị hào kiệt võ lâm trải qua một ngày thêm nửa đêm lục soát trên núi nay đã vừa mệt vừa đói, ai ai cũng đều xiêm y ướt đầm, thần sắc mỗi mệt.

“Mẹ nó chứ, Yến Doanh Châu rút cuộc được giấu ở nơi nào?” Có người tức giận mắng.

“Đúng vậy, lão tử mệt mỏi cả một ngày, không ăn không uống đều do Yến Doanh Châu chết tiệt này làm hại!” Có người phụ họa nói.

“Còn có Bạch Phong Tịch kia nữa! Nếu không phải do cô ta thì Huyền Tôn Lệnh đã vào trong tay chúng ta!” Lại có người giận chó đánh mèo.

“Phải rồi! Con đàn bà thói đó đúng là thích chõ mũi vào chuyện của người khác! Nếu có một ngày rơi vào tay lão tử, ta nhất định phải chém ả thành mười tám đoạn, có thể mới giải được nỗi hận trong tim ta!” Có người nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Hà đại hiệp, xem rằng hôm nay trước hết chúng ta vẫn nên xuống núi thôi? Hôm nay đen đủi như vậy, xem ra là không tìm được, không bằng bảo dưỡng tinh thần, ngày mai mang theo lương khô rồi chúng ta quay lại?” Có người đề nghị nói “Nói có lý.” Có người cũng tiếp lời, “Sau khi chúng ta xuống núi thì phái người chặn tại đường ra, chỉ cần Yến Doanh Châu xuống núi, chúng ta đương nhiên sẽ bắt được hần.”

Người được xưng là Hà đại hiệp chính là Hà Huân, tiêu cực Thiên Huân trong địa bàn Đông Triều nơi nơi đều có phân cực, thế lực cực kỳ lớn, lại thêm bản thân ông võ công cao cường, tự nhiên trở thành thủ lĩnh của đám người này.

Hà Huân quan sát thấy vẻ mặt mọi người đều trưng lên một bộ dáng mỗi mệt không chịu đựng được nữa, mà chính mình cũng thực sự cực kỳ nhớ đến đồ ăn nóng hổi chần đậm ấm áp, nên ngay lập tức cũng gật đầu đồng ý nói: “Tốt thôi, hôm nay chúng ta xuống núi đã rồi ngày mai lại lên, ta tin rằng Yến Doanh Châu có trốn cũng chạy không thoát.”

Ngay sau đó một nhóm người liền rời chân bước xuống núi.

Xuống núi luôn dễ dàng nhanh chóng hơn nhiều so với lên núi, tất cả những người nơi đây lại đều mình đây võ nghệ, động tác linh hoạt, hơn nữa còn bị hấp dẫn bởi thịt ngon rượu thơm dưới kia nên những người này đều bước như bay, rất nhanh đến được chân núi, thấy được đèn sáng phía trước, đã sớm muốn trở về.

Cứ đi hoài về phía trước lại phát hiện ra đi như thế nào cũng không ra được, tới tới lui lui nhưng chỉ vòng quanh được tại một chỗ. Ánh lửa phía trước vẫn có một khoảng cách như trước, thoát nhìn gần như vậy mà lại như thật xa không tới được.

“Tà môn! Vì sao tất cả chúng ta đều cứ đi lòng vòng quanh quẩn tại chỗ này?” Có người nói âm ỹ.

“Có phải quỷ xây tường chặn đường không?” Có người sợ hãi kêu lên.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều chợt cảm thấy bốn phía đều âm trầm rét lạnh, tựa như có vô số ảnh quỷ đang đánh về phía họ, một cơn gió núi thổi qua, dập tắt toàn bộ những cây đuốc trong tay mọi người, bốn phía rơi vào một mảng đen tối.

“Mẹ ơi! Quỷ!” Có người hoảng sợ kêu to.

“Trời ạ! Có quỷ! Cứu mạng!”

“Đừng bắt ta! Tránh ra!”

“Cứu mạng! Cứu mạng...”

“Cút đi! Mấy con quỷ kia! Ta chém chết các ngươi!”

“Ôi... Quỷ giết người kìa!”

Nhất thời, đám người thường ngày vẫn đều tự nhận là anh hùng, người nào người nấy đều chạy trời chết, hoảng sợ không thôi, vung đao bổ về phía các ảnh quỷ.

Trong bóng đêm, chỉ có trăng sao mờ ảo treo giữa bầu trời kia chứng kiến, đám người đó đều tự chém giết lẫn nhau, thịt tanh mưa máu nhiễm xuống mặt đất dưới chân, hài cốt đứt đoạn chồng chất... Cuối cùng tiếng gào sợ hãi cùng tiếng hò hét hung ác đều dừng lại, chân núi tại đỉnh Bắc núi Tuyên lại trở nên tĩnh lặng.

Ở ngoài một dặm (500 m), vài ánh lửa lóe lên mờ mờ giữa đêm đen, tựa như đang chờ đợi người lữ hành trở về.

Phong Tịch tỉnh lại giữa một cơn đau đớn, mở mắt ra liền phát hiện mình đang ở trong một sơn động, một bó đuốc tỏa ra ánh sáng leo lắt mỏng manh.

Cúi đầu xuống vừa phát hiện thấy trên tay trái của mình bị cắt, mở ra một vết, còn Yến Doanh Châu lại đang vui đùa xuống cánh tay trái của nàng, dùng nội lực hút độc cho nàng, mà máu chảy trên mặt đất thật sự là màu tím!

“Dừng!”

Phong Tịch kêu lên mới phát hiện ra giọng nói của mình còn nhỏ hơn cả tiếng mèo con kêu, muốn ngăn cản y nhưng lại nhận ra rằng chẳng thể nhúc nhích! Đây là độc gì? Sao lại lợi hại đến thế!

Cuối cùng Yến Doanh Châu cũng đành chỉ hút độc, tự mình lấy ra một viên Phật Tâm đan từ trong người nàng ra nghiền nhỏ đắp lên vết thương trên tay trái nàng, sau đó xé một mảnh vải trên ống tay áo băng bó lại cho nàng thật tốt.

Trong khi y đang làm hết thảy những việc này, nương theo ánh sáng mỏng manh của bó đuốc, Phong Tịch thấy rõ cả tay y lẫn tay của mình. Màu tím trên tay mình đã tiêu tán đi rất nhiều, còn y, toàn bộ cánh tay trái đã biến thành màu tím! Trong nháy mắt, có một sự sợ hãi dâng tràn, bao phủ người nàng.

Nàng nhớ rằng chính mình đã nuốt hai viên Phật Tâm đan có thể giải trăm độc rồi, thế tại sao đến bây giờ độc trên người mình vẫn chưa được giải? Một suy nghĩ đáng sợ hiện ra trong đầu khiến nàng không rét mà run.

“Đây là loại độc gì?” Giọng nàng khàn khàn hỏi.

“Nuy man thảo (tên của một loại cỏ độc)...”

Nuy man thảo! Kịch độc tuyệt đỉnh thiên hạ! Có thể nói đó là độc không có giải dược.

“Huynh... Huynh...” Phong Tịch nhìn lại khuôn mặt bình tĩnh kia, rất muốn đánh một chưởng đánh cho y tỉnh, trong tim đè nặng một nỗi đau lòng, thật lâu sau mới khàn giọng nói, “Bốn vị tướng Phong Sương Tuyết Vũ của nước Hoàng có phải đều ngu ngốc như huynh không? Nếu quả thật là như vậy, ta thực hoài nghi “Tranh Thiên kị” của nước Hoàng chỉ có hư danh có phải hay không! Kiểu người như huynh làm sao có thể đi tranh đoạt thiên hạ được!”

“Yến Doanh Châu ta không bao giờ nợ ân tình người khác, trước nàng hút độc cho ta, nay ta hút độc giúp nàng, về sau chúng ta sẽ không thiếu nợ gì nhau. Huống hồ nàng cũng vì ta mà trúng độc.” Yến Doanh Châu chỉ lạnh nhạt đáp lại.

Cúi đầu nhìn xuống cánh tay đang nằm trọn trong tay mình, mảnh mai thon dài, mượt mà như ngọc, trên tay hiện lên màu tím nhợt nhạt, đẹp đến yêu dị! Cũng chính đôi tay như vậy, vung lụa trắng cứu mạng người mà cũng đoạt mạng người! Kì thật với một đôi tay như vậy, con người như vậy, hẳn là nên ở bên cửa sổ hạ màn lụa, nâng đóa hoa lan, cúi đầu thưởng hương, nhàn nhàn cười nhẹ.

“Trên đời này làm sao lại có người như huynh vậy?! Biết rõ là kịch độc khó giải mà vẫn dám tự mình hút độc trên người ta! Huynh muốn chết như vậy sao...?”

Phong Tịch thở dài, bỗng nhiên lại nghĩ tới một vấn đề khiến toàn thân nàng tựa như rơi vào hầm băng!

Sự thật... Phật tâm đan đã không còn! Một lọ Phật tâm đan chỉ có sáu viên mà viên cuối cùng vừa rồi đã đập lên tay nàng! Y... một cơ hội để kéo dài mạng sống cũng không có!

“Nàng nếu có thể chống đỡ nhất định phải chống đỡ thêm, như vậy cơ hội sống sẽ lớn hơn.” Yến Doanh Châu buông tay Phong Tịch, ngẩng đầu nhìn nàng, “Bạch Phong Tịch không phải là người dễ dàng chết như vậy!”

“Còn Huynh... Huynh không coi trọng tính mạng mình vậy sao...?”

Phong Tịch tập trung ngắm nhìn y, dưới ánh lửa bập bùng, khuôn mặt ấy không hề mang bất kỳ cảm xúc nào, nhưng dưới đôi mắt kia lại tàng chứa một làn sóng ngầm mãnh liệt.

Đột nhiên Yến Doanh Châu vung tay đập tắt bó đuốc, sau rồi “xoẹt” đứng dậy đi tới bên động, dò xét trong chốc lát rồi trở về bên người Phong Tịch, đưa nàng vào sâu trong động giấu thật kỹ.

“Những người áo đen đuổi tới rồi... Huynh...”

Âm thanh Phong Tịch bỗng nhiên bị chặn lại, á huyệt bị Yên Doanh Châu điểm lại.

Bàn tay thô ráp lướt qua da mặt nàng, tựa như không dám chạm mạnh mà chỉ như chuồn chuồn lướt nước nhẹ nhàng xẹt qua, sau đó nhanh chóng thu hồi, nắm chặt chuôi kiếm bên hông, đột nhiên xoay người đi ra ngoài động.

Đừng đi! Đừng đi!

Trong lòng Phong Tịch điên cuồng gào thét, nếu đi sẽ chỉ còn con đường chết!

Tựa như nghe được tiếng gào thét của nàng, Yên Doanh Châu bỗng dừng chân, quay đầu nhìn nàng, người đứng thẳng một lát, trong đầu dường như có gì đó đang kịch liệt giao chiến, cuối cùng y cũng đứng trước mặt nàng.

Trong huyết động đen tối vẫn có thể cảm giác được ánh mắt y nóng cháy mà thâm trầm nhìn nàng như cách đây không lâu, rốt cục y cũng cúi đầu xuống nói nhỏ bên tai nàng:

“Ta sẽ trở về! Kiếp sau ta sẽ trở về tìm được nàng! Kiếp sau ta nhất định sẽ không đoán mệnh! Phong Tịch, nhớ kỹ ta!”

Phiền môi nhẹ nhàng đáp xuống mềm mại tựa lông vũ, đột nhiên hung năng cắn nàng thật mạnh! Phong Tịch chỉ cảm thấy một trận đau đớn, sau đó khóe miệng cảm giác được một vị tanh nồng xen lẫn cả vị mặn, cuối cùng đập vào mắt là một đôi mắt sáng như sao, trong đêm vẫn long lanh như vậy, trong mắt hiện lên ý muốn rời xa cùng làn ánh sáng trong suốt.

Một chuỗi nước mắt rơi xuống.

Là của nàng... Hay của y...? Không biết nữa. Chỉ biết là bóng hình màu đen cuối cùng cũng đi ra cửa động, chỉ biết rằng bên ngoài truyền đến tiếng động của đao của kiếm, chỉ biết rằng về sau có lẽ không còn được gặp lại...

Chương 4 Khoảnh Khắc Ngẩn Ngơ Mộng Đứt Đoạn

Mặt trời thức dậy ở đằng đông, chim rừng hót vang, những cơn gió sớm thổi đến, cánh hoa nở rộ, một ngày mới lại bắt đầu.

Nàng tỉnh giấc, đập vào mắt là màn lụa trắng như tuyết dính lên vài đóa lan màu đen, thanh khiết tao nhã.

“Tỉnh rồi à.” Tiếng thăm hỏi ân cần đâu đó vang lên.

Đưa mắt nhìn thấy Phong Tịch đang tựa vào chiếc giường cạnh cửa sổ thưởng thức hương trà. Khuôn mặt anh tuần mím cười, thần tình thoải mái.

Phong Tịch giơ tay trái lên, màu tím đáng sợ kia đã biến mất, độc cũng hết, mình như sống lại, vậy còn huynh ấy đâu?

“Yến Doanh Châu đâu?”. Nàng vừa mở lời thì bỗng thấy trên môi đau đớn.

“Chết rồi.” Thanh âm người đó lạnh nhạt mà vô tình trả lời nàng.

Nhắm mắt lại, trong lòng dâng lên một tia đau đớn. Cuối cùng, huynh ấy cũng dùng mạng sống bản thân để đổi lấy mạng sống của nàng!

“Huyền Tôn Lệnh đâu?”.

“Không có.” Vẫn câu trả lời thản nhiên như cũ.

Vậy là đám người áo đen kia đã cướp đi! Những tên đó là người của Đoạn Hồn Môn!

“Làm sao cô trúng độc vậy? Thật là ngoài dự kiến của ta.” Giọng nói của hắn đùa cợt mang theo một tia vui sướng khi thấy người khác gặp họa, lại ẩn ý như rất may mắn.

“Trên lệnh có độc, không cần thận trọng vào”. Nàng uể oải đáp.

“Nếu cô truyền tin cho ta, có lẽ ta đã cứu được Yến Doanh Châu”. Phong Túc đứng dậy, thông thả đi tới bên giường cúi đầu quan sát thần sắc của nàng.

“Truyền tin cho người? Ha ha...”. Phong Tịch nghe vậy trợn mắt nhìn hắn, cười lạnh một tiếng. Ai ngờ khoe miệng cong lên quá mức, bỗng cảm thấy đau như kim châm, nàng không tự chủ được xoa xoa vành môi, trên đó có một vết thương nhỏ.

Phong Túc nhìn theo động tác của nàng, thấy vết thương trên môi kia, hắn cười cười tỏ vẻ lo lắng.

“Truyền tin cho người để người tới sớm một bước, Huyền Tôn Lệnh sẽ vào tay người phải không? Thật là ngại, hại người bỏ lỡ dịp tốt này rồi!”. Phong Tịch nhìn thẳng hắn, trong mắt hàm chứa nụ cười mỉa mai.

“Nữ nhân!”. Giọng nói Phong Túc trở nên nặng nề, thoáng chốc lại cười ung dung: “Ít nhất hắn sẽ không chết! Với người như hắn, cô biết ta sẽ không ra tay!”

“Người không giết hắn, nhưng nếu mất Huyền Tôn Lệnh, hắn cũng như đã chết! Người như hắn tất nhiên là lệnh còn người còn, lệnh mất người mất”. Nhìn những đóa lan đen huyền trên đỉnh màn, trong giây lát nàng lại ngỡ như thấy bóng dáng kia, thân hình kiên định không hề hấn bước ra ngoài động!

“Lệnh còn người còn? Ồ, hắn ở trong lòng cô quả nhiên là một anh hùng đầu đội trời chân đạp đất”.

Phong Túc ngồi xuống bên giường ngắm nghía thần thái trên mặt nàng. Khuôn mặt hắn hiện vẻ tươi cười thoải mái tuần nhã, chỉ có lời nói là lạnh như băng, tuôn ra như máu chảy đầm đìa: “Song vị anh hùng này của cô cũng chẳng ra làm sao, chỉ có mười tên Đoạn Hồn Môn mà cũng đối phó không nổi, bỏ mạng dưới suối vàng.”

Đang lúc nói, ánh mắt hắn không hề rời khỏi Phong Tịch, dường như muốn thăm dò điều gì đó nhưng Phong Tịch vẫn chỉ ngược nhìn đỉnh màn, vẻ mặt vô cảm.

“Chắc chắn, cô không biết đâu, vị anh hùng của cô trúng tổng cộng ba mươi hai đao, có ba đao trí mạng trên ngực! Có điều hắn cũng giỏi thật, không rên tiếng nào, lúc gần chết còn kéo theo bảy tên Đoạn Hồn Môn chôn cùng! Ngay cả ta cũng bội phục sự anh dũng can đảm của hắn, chẳng qua võ công hắn hơi kém một chút!”. Nói xong Phong Tịch còn dùng hai ngón tay so sánh khoảng cách ngón ngón đó.

Ánh mắt Phong Tịch cuối cùng cũng chuyển từ đỉnh màn lụa đến trước mặt hắn, khẩu khí bình tĩnh lạnh lẽo: “Hồ ly đen, ngươi đang tự ti vì không được anh dũng như huynh ấy sao?”.

“Ha ha ha... ..” Phong Tịch cười sảng sặc giống như nghe được một câu chuyện nực cười, mặc dù hắn cười to như vậy nhưng phong độ vẫn ưu nhã tuyệt đẹp: “Nữ nhân, ta nghĩ cô rất muốn biết hắn oanh liệt như thế nào.”

Phong Tịch cũng đáp nhặt: “Liệt Phong tướng quân anh dũng cả thiên hạ đều biết, không giống với cái hư danh của con hồ ly giả nhân giả nghĩa nào đó!”

“Nữ nhân, cô đã bao giờ nghe qua câu này chưa: người tốt sống không lâu, tai họa mệnh ngàn tuổi. Yếu đại anh hùng của cô vậy mà lại đoản mệnh, còn kẻ giả nhân giả nghĩa này vẫn đang sống tốt, không chừng còn sống lâu hơn cả cô”. Phong Tịch hoàn toàn phớt lờ, vẻ mặt vẫn tươi cười như trước.

“Đó là do ông trời không có mắt.” Phong Tịch khép mi xuôi tay, không để ý đến hắn nữa.

Phong Tịch cười lơ đãng, sau đó đứng dậy định rời đi, được vài bước thì dừng lại.

“Nữ nhân, cô biết không? Lúc ta gặp hắn, hắn vẫn còn chút hơi tàn, nhưng cũng không thể nói lời nào nữa, chỉ liếc ta một cái rồi nhìn chăm chăm vào cửa động, cho đến khi... tắt thở!”.

Thanh âm Phong Tịch hết sức trầm nhẹ tựa như xen lẫn thứ gì đó, nói xong xoay người rời đi. Hắn đi đến bên cửa chợt nhớ ra điều gì quay đầu nhìn, một giọt nước mắt trong suốt không nên được chảy xuống bên gôi, nháy mắt đã bị thấm khô, không còn lưu lại dấu vết.

“Cô thích hắn sao?”.

Lời vừa buột miệng cất lên, cả hai người đều kinh ngạc.

Một người tự cười nhạo mình hỏi cái này làm gì? Liên quan gì đến mình?

Một người vội giật mình, trong ngực cảm thấy đau nhức, là vì thích hắn sao? Một người mình chỉ mới quen biết hai ngày?

Thích? Có lẽ chưa đến mức. Không thích? Cũng không hẳn là không có cảm giác.

Nếu bọn họ không biết nhau dưới tình huống như vậy, Liệt Phong tướng quân của nước Hoàng cùng Bạch Phong Tịch chôn giăng hồ chắc sẽ không bao giờ xuất hiện cùng nhau, gặp gỡ nhau.

Có lẽ sẽ chỉ thoáng qua, hay là gật đầu cười, chỉ thế thôi. Hoặc giả như sau lần đầu tiên cứu hấn, mỗi người đi một ngã, qua năm dài tháng rộng bọn họ sẽ dần lãng quên đối phương. Đến một lúc nào đó tình cờ hồi tưởng lại, nàng sẽ nhớ tới một Liệt Phong tướng quân thân cao bảy thước nhưng dễ dàng đỏ mặt như hấn.

Có thể số kiếp đã cố tình an bài bọn họ cùng chung hoạn nạn, cùng sinh cùng tử.

Yến Doanh Châu, bóng hình xoay người kiên quyết bước ra khỏi cửa động ấy vĩnh viễn lưu lại trong lòng nàng!

Bất luận thời gian nhạt nhòa ra sao, hấn vẫn sẽ là người nàng không bao giờ quên được!

Mặt trời lên tới đỉnh đầu thì Phong Túc lại đi vào phòng, đã thấy Phong Tịch rời khỏi giường, tựa người trên một chiếc ghế nhỏ bên cạnh cửa sổ, ánh mắt nhìn ra ngoài, khuôn mặt tĩnh lặng hiem thấy.

Ngoài cửa sổ có một cây ngô đồng, thỉnh thoảng vài chiếc lá vàng rơi rụng, trong phòng hết sức im ắng, im đến mức có thể nghe thấy tiếng lá nhẹ rơi.

“Nữ nhân, nghe nói cô không ăn thứ gì hết?”. Giọng Phong Túc dịu dàng vang lên phá tan bầu không khí yên lặng.

“Không có hứng.” Phong Tịch vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, miễn cưỡng trả lời.

“Thật là chuyện lạ thiên hạ! Xưa nay cô vốn háu ăn mà giờ lại không hứng thú ăn uống? Ta có nghe nhầm không?”. Phong Túc thể hiện bộ dáng không thể tin được.

“Người chỉ cho ta ăn cháo trắng!”. Phong Tịch ngoảnh đầu lại trừng hấn.

Cái loại nước trong gạo trắng nhạt nhẽo như vậy ai mà thích ăn?

“Bệnh nhân tất nhiên nên ăn thứ dễ tiêu”. Phong Túc nói như lẽ đương nhiên.

“Công tử, thuốc sắc xong rồi.”

Chung Ly bưng một bát thuốc đến, cắt ngang lời hai người.

“Đưa cho ta”. Phong Túc nhận lấy bát thuốc cúi đầu ngửi, trên mặt thoáng mỉm cười: “Ta vốn nghĩ rằng người trúng độc Nuy Man Thảo không thể cứu sống, thế thì trên đời chỉ còn tồn tại một Phong Túc là ta.”

“Vậy người cứu ta làm gì. Người không cứu ta cũng không trách, mà người cứu ta cũng không biết ơn, dù sao hồ ly đen người cũng chẳng tốt lành gì.” Phong Tịch nhìn bát thuốc kia, trong đôi mắt hiện lên một chút rụt rè.

“Nếu thế gian này thiếu đi Bạch Phong Tịch, ta đây chẳng phải sẽ rất cô đơn nhàm chán sao”. Phong Tức ngẩng đầu nhìn Phong Tịch.

“Hừ, nếu ta chết thì người duy nhất biết được bộ mặt thật của ngươi đã không còn, ngươi thật sự còn nhàm chán hơn”. Phong Tịch hừ lạnh, hỏi tiếp: “Trên đời này có thuốc có thể giải độc Nuy Man Thảo sao?”

“Aizzz, lòng ta đau quá!”. Phong Tức thở dài không thôi: “Lãng phí một đóa ngọc tuyết liên ngàn năm của ta! Thứ này còn quý giá hơn Phật Tâm Đan cả ngàn lần, dùng để cứu loại người không biết cảm ơn như cô thật sự quá lỗ vốn!”

“Ngọc tuyết liên?” Phong Tịch vừa nghe thấy ánh mắt vội sáng lên: “Nghe nói tuyết liên dùng làm thuốc vừa trong lại vừa thơm?”

“Nữ nhân”. Phong Tức đoán được tâm tư của nàng, mặt cười quỷ dị: “Ngọc tuyết liên cho cô uống lúc đó thật ra cũng không phải là tuyết liên, mà do ta nhờ một vị ‘thần y’ bào chế thuốc tốt để thanh độc bỏ thể!”

“Ngươi bào chế?”. Đôi mắt Phong Tịch híp mắt, nhìn bát thuốc kia giống như nhìn thấy vật gì đó đáng sợ nhất thế giới.

“Đúng, ta bào chế!” Phong Tức như hiểu được ánh mắt nàng, nụ cười trên mặt càng khoái chí.

“Ta không uống, ta sợ thuốc này còn độc hơn cả Nuy Man Thảo!”. Phong Tịch bày ra vẻ mặt đề phòng.

“Tịch cô nương, công tử nhà tôi vì tìm cô mà đã lật toàn bộ Thiên Sơn lên đó.” Chung Ly thấy Phong Tịch bộ dáng không chút cảm kích, nghĩ rằng nên nói chút lời tốt cho công tử nhà mình: “Hơn nữa lúc dùng ngọc tuyết liên giải độc cho cô, thuốc vừa vào miệng cô đã nôn ra, nhờ có công tử hôn...”

“Chung Ly, ngươi bắt đầu nhiều lời rồi, có muốn ta cắt lưỡi sửa nó lại không”. Đôi mắt phượng của Phong Tức liếc xéo Chung Ly một cái.

“Tôi lui xuống đây, công tử”. Chung Ly lập tức im bật, khom người chạy ra.

“Nữ nhân, đến đây uống thuốc đi”. Phong Tức tới gần, ngồi xuống giường mềm, dùng thìa múc thuốc đưa tới bên miệng Phong Tịch.

Phong Tịch cau mày lắc đầu, thuốc này chắc chắn rất đắng, chỉ nghĩ mùi thôi đã khiến nàng buồn nôn.

“Ta tự có tay, khỏi cần ngươi giả vờ tốt bụng.”

“Nữ nhân, ta đây là quan tâm cô đó, cô phải biết rằng người được ta tự tay đút thuốc không nhiều đâu.” Phong Tức thở dài, chiếc thìa trong tay vẫn dừng bên miệng Phong Tịch.

Phong Tịch lại ngồi im bất động, cố hết sức xoay đầu né tránh, thuốc này thật sự có vị rất khó ngửi, nàng sắp nôn ra rồi.

“Chẳng lẽ Bạch Phong Tịch nổi tiếng thiên hạ mà sợ cái này sao?”. Phong Tức tốt bụng nhìn nàng: “Độc trên người cô còn chưa hết, thuốc này còn phải uống ba ngày nữa.”

“Ba ngày?”. Phong Tịch nghe thấy vậy tròn tròn hai mắt. Trời ơi! Uống ba ngày! Nàng mới chỉ uống một ngụm thôi cũng suýt mất nửa cái mạng rồi!

“Nữ nhân, cô cái lão hoàn đồng hồi nào mà giống hệt trẻ con ba tuổi sợ uống thuốc vậy.”

“Hừ!”

Phong Tịch lạnh lùng hừ một tiếng sau đó nín thở, hé miệng ngậm lấy cái thìa, nuốt thuốc xuống, hai hàng lông mày nhíu lại, sau đó lại mở mồm “Oẹ!” một tiếng. Thuốc vừa đến cổ họng đã ối cả ra, may mắn là động tác Phong Tức nhanh nhẹn, né tránh kịp thời, nếu không nhất định bãi nôn sẽ ở trên người hần.

“Cô cứ từ từ mà nôn đừng ngại, ta đã sớm bảo Chung Ly sắc thêm một ấm nữa”. Phong Tức nói rất thản nhiên.

Phong Tịch vừa nghe vậy thì trong lòng cảm thấy rét run, ngẩng đầu nhìn Phong Tức, hai mắt vô cùng oán giận nhưng nàng thu lại ngay, giọng nói đổi sang vẻ thùy mị hiểm cò: “Hồ ly đen, ngươi có thuốc viên không? Loại thuốc nước này ta uống đảm bảo sẽ nôn ra hết!”

“Không có”. Phong Tức trả lời rất kiên quyết, sau đó lại múc một thìa thuốc khác đưa tới bên miệng nàng: “Nếu cô ối ra hết bát này, ta bảo Chung Ly đem bát khác đến. Bát kia còn đắng hơn cả bát này đó.”

Phong Tịch vừa nghe vừa chuẩn bị động thủ, rồi lại nghe thấy giọng nói của Phong Tức: “Quên nói cho cô biết, bạch lăng của cô đang ở trong phòng ta.”

Hần vừa dứt lời, hai tay Phong Tịch liền dừng lại, hung hăng liếc hần một cái. Sau đó nàng nhắm nghiền hai mắt, há miệng nuốt thuốc, môi ngậm lại, đôi tay nắm chặt quần áo, khuôn mặt nhăn nhó như khổ qua.

Phong Tức mỉm cười nhìn hành động của nàng, khi con ngươi đảo qua vết thương trên môi nàng, ánh mắt hần chợt trầm xuống, chiếc thìa trong tay theo bản năng đề chỗ kia một cái.

“Ồi ối!” Phong Tịch kêu thảm thiết một tiếng: “Hồ ly đen, ngươi bắt nạt người bị thương! Nếu có ngày nào đó ngươi rơi vào tay ta, đến lúc đấy... uhm... uhm... khụ khụ... khụ hồ ly đen, ngươi...”

“Uống thuốc thì đừng nói nhảm nhiều vậy”. Ngữ điệu người nào đấy vẫn thản nhiên như cũ, nhưng không khó nhận ra hần vô cùng đắc ý khi đã thực hiện được quỷ kế.

Chung Ly và Chung Viên ở ngoài phòng lắc đầu nhìn nhau, thật không hiểu vì sao công tử với ai cũng đều ôn hòa khách khí, duy chỉ với Tịch cô nương là lại như thế. Chẳng lẽ là do danh hiệu của Tịch cô nương đứng trước ngài sao.

Cuối cùng cũng uống hết một bát thuốc, bộ dạng Phong Tịch như tìm được đường sống từ chỗ chết.

“Trà!”. Phong Tịch mở miệng, gắng sức thổi thổi, vô cùng muốn xua cái mùi vị trong miệng đi.

“Sau khi uống thuốc không thể uống trà, kiến thức thông thường vậy mà cô cũng không biết à?”.

Phong Tịch cầm chén thuốc trong tay đặt lên bàn, sau đó chọn ra một cái hộp trong cái khay trên bàn: “Đây là mơ khô, cô ngâm đi cho hết đắng.”

Phong Tịch không đợi mà giật lấy trong tay hắn, nuốt ngay một quả vào trong miệng: “Chua quá!”. Nàng không kiềm được đưa tay xoa xoa hai bên má.

“Hồ Ly đen, người thật là đã lật hết Thiên Sơn?”. Vị đắng trong miệng tan bớt, Phong Tịch quay đầu nhìn Phong Túc, thật sự không thể tin nổi cái tên lười biếng giống hệt nàng này sẽ tìm nàng khắp cả Thiên Sơn.

“Nghe nói nước Hoàng có một tập tục từ thời xa xưa, lúc nam nữ hẹn hò trong đêm sẽ lấy môi hẹn thề. Mà lúc ước hẹn nếu cắn rách môi đối phương thì sẽ tượng trưng cho việc không phải nàng không cưới, sống chết cũng không hối hận!”

“Không phải nàng không cưới, sống chết không hối hận?” Phong Tịch vuốt ve làn môi, hơi thở nóng rực trong bóng đêm kia, ngữ khí kiên định phảng phất bên tai nàng... Kiếp sau ta sẽ trở về tìm nàng. Nhớ kỹ cho ta! Thì ra là vậy. Một lời hẹn thề cho kiếp sau? Nhưng mà con người cũng có kiếp sau sao?

Yến Doanh Châu... Bỗng nhiên vị chua của mơ khô trong miệng nàng trở nên đắng chát như vị thuốc, khó có thể nuốt trôi. Trong lòng có cái gì đó chìm xuống tận đáy... chìm xuống... chìm thẳng đến một nơi kín đáo nhất, một góc vô cùng sâu đậm, cuộc đời này sẽ không xuất hiện lại lần nữa.

“Nữ nhân, cô cùng ai thề nguyện à?”. Phong Túc nhặt lấy một quả mơ khô như muốn nuốt cho Phong Tịch, đến gần mép môi lại bỗng dè lên vết thương kia.

“Úi... ..” Phong Tịch đau xót hồi phục lại tinh thần, mắt liếc Phong Túc, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ: “Sao có thể được, đó là tập tục của nước Hoàng, liên quan gì đến ta.”

“Phải không đó?”. Trên khuôn mặt Phong Túc hiện lên nét cười sâu xa, tầm mắt dừng trên mặt nàng tựa như đang nghiên cứu cái gì đó.

Phong Tịch nghe vậy quay đầu nhìn hắn, sắc mặt bình tĩnh, đôi mắt lạnh lùng: “Hồ ly đen, sao người lại đi nghe những lời rảnh rỗi này, chẳng lẽ người muốn tìm một người để thử lời thề

ước của nước Hoàng? Với cái bộ dáng của người, chắc chắn sẽ có vài cô gái ngu ngốc bị người lừa gạt.”

“Ha, ta không cần phải thế”. Phong Tịch cười nhìn nàng, phát hiện ra sự thâm trầm trong đôi mắt nàng mà trước kia hắn chưa từng thấy qua. Đường như trong tim nàng đã có thứ gì đó lắng xuống thật sâu, người khác mãi mãi không thể chạm tới.

Dưới chân núi Tuyên phía Nam, ánh hoàng hôn chiếu rọi bóng một cô gái áo trắng, có chút mong manh, gầy yếu.

Phong Tịch ngẩng đầu quan sát giữa trời chiều, núi Tuyên vẫn vắng lặng như tranh vẽ, không vì một linh hồn đã an giấc nghìn thu mà đổi thay.

Nàng cất bước lên đỉnh núi, dù chỉ là một phần mộ, nàng cũng muốn nhìn một chút.

Chợt chớp mũi người thấy mùi gì đó, cúi đầu nhìn mặt cỏ dường như đã được dọn dẹp nhưng vẫn để lại những vết máu nhàn nhạt, có lẽ là do lúc đánh nhau cướp lệnh còn sót lại. Thành linh ánh mắt nàng bị những khối đá lớn thu hút, mấy tảng đá to như vậy mà bằng phẳng nhau, không giống đá tự nhiên, làm sao có thể xuất hiện ở đây? Đến gần nhìn kỹ, trên đó còn có dấu khắc của đao kiếm vô cùng nổi bật, đúng là được chuyển đến từ chỗ khác.

Nàng phi thân lên, đứng trên một ngọn cây cao, đảo mắt nhìn xung quanh. Cách đó không xa cũng có vài tảng đá rải rác, nhưng đều bị dời đi, dường như muốn đặt ở nơi kín đáo để che giấu điều gì đó. Nàng xem xét kỹ phương hướng của mấy tảng đá này, đột nhiên một ý niệm thoáng qua trong đầu, khiến chân nàng mềm nhũn, cơ hồ suýt rơi xuống đất. Ổn định tâm trạng, nàng tỉ mỉ đếm số lượng những tảng đá này, một, hai, ba, bốn, năm,... Không nhiều không ít, đúng một trăm ba mươi sáu khối. Quả nhiên là vậy!

Bình minh nóng rực nhưng nàng lại cảm thấy một luồng khí lạnh âm u thổi đến, trong phút chốc đáy lòng giá rét, ngón tay nắm chặt lấy cành cây, một tiếng gãy giòn tan vang lên.

Bay xuống khỏi cây, nàng đi về phía núi, trái tim rơi xuống vô tận.

Lưng chừng núi có dựng một phần mộ mới, trên bia mộ khắc ba chữ to đơn giản — Yên Doanh Châu.

Phong Tịch đứng trước phần mộ như hóa đá, không hề nhúc nhích.

Một lúc lâu sau, nàng mới nhẹ nhàng chạm lên chữ trên bia mộ, trong lòng dâng lên sự đau thương.

Một người như vậy mà đã vĩnh viễn ngủ say. Ba ngày trước, hắn vẫn còn là sinh mệnh sống, còn từng ôm chặt lấy nàng, lấy thân thể bảo vệ cho nàng.

Một giọt nước mắt rơi trên tấm bia, ngón tay nàng vội lau đi. Phong Tịch ngồi xổm xuống, khẽ vuốt ve bia mộ, Yên Doanh Châu, cuối cùng là ai đã hại huynh? Nếu như là Đoạn Hồn Môn, ta tất sẽ báo thù cho huynh! Nếu là hắc... Nếu là hắc...

Tà dương cuối cùng cũng thu lại ánh sáng chiếu khắp thế giới, tiến vào sự ô mấp của cõi cực lạc. Màn trời đen dần lắng xuống, bao phủ trời đất, ngăn sự vươn mình của non xanh nước biếc, cỏ ngọc hồng hoa.

“Nữ nhân, cô muốn cất nhà canh mộ ở đây sao?”. Ánh trăng mờ mờ hiện lên giữa trời chiều, thanh âm thản nhiên của Phong Tịch truyền tới.

Bất ngờ một dải lụa trắng bay ra, nháy mắt đã quán trên cổ hắc.

Phong Tịch xoay người, siết chặt bạch lăng trong tay, đôi mắt lạnh như hàn băng nghìn năm, lóe lên sự sắc bén đâm vào người khác.

Phong Tịch cũng không nhúc nhích, ưu nhã đứng thẳng, mặc cho bạch lăng thắt chặt trên cổ hắc, chặt dần... chặt dần...

“Vì sao? Vì sao ngươi tàn nhẫn như vậy?”. Phong Tịch nghiêng răng, từng lời của nàng như mũi dao đâm vào người trước mắt.

“Cô biết mà.” Giọng điệu Phong Tịch vẫn không nhanh không chậm.

“Bốn phía của núi mặc dù ngươi đã dọn sạch, nhưng những khối đá, những vết máu này cũng đủ để ta hiểu được, ở đây từng bày trận Tu La! Ngươi dám bố trí trận Tu La, trận pháp mà người quý đều bị diệt! Đêm hôm đó, hơn một ngàn người trên Tuyên Sơn không một ai có thể xuống núi, toàn bộ đều chết trong đây!”. Tay đang siết bạch lăng của Phong Tịch run run, chẳng biết do cảm phẫn hay do đau lòng, nàng thốt lên: “Vì một miếng Huyền Tôn Lệnh mà khiến ngươi tàn nhẫn đến thế. Ngươi cũng giống như những kẻ đó, không từ thủ đoạn để đạt được Huyền Tôn Lệnh sao? Ngươi cho rằng có được lệnh là nắm được thiên hạ à?”

“Quả nhiên ta có làm bất cứ chuyện gì, giấu được cả thiên hạ cũng không thể qua mắt được cô, Bạch Phong Tịch”. Phong Tịch thở dài: “Không sai, trận Tu La là do ta bày, đêm đó tất cả người trên Tuyên Sơn này, ngoại trừ cô, hồn đều về núi.”

Trong giọng nói hời hợt của hắc hình như không coi tính mạng một ngàn người này ra gì.

Vừa dứt lời, bạch lăng trên cổ càng siết chặt hơn.

“Rốt cuộc Huyền Tôn Lệnh rơi vào tay ngươi? Ngươi không muốn người ta biết chuyện này nên mới giết hết toàn bộ người trên núi?”. Phong Tịch nhìn hắc, thấy người trước mắt bỗng trở nên xa lạ. Đây thật sự là Phong Tịch nàng đã quen biết nhiều năm, mặc nàng cười đùa mắng giận sao? Hắc chưa hề tàn nhẫn đến thế!

“Đúng.” Phong Tịch vô cùng thẳng thắn đáp: “Đêm hôm đó tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay ta, nhưng Huyền Tôn Lệnh là giả lại ngoài dự kiến của ta.”

“Giả ư?” Lua trắng trong tay Phong Tịch chậm lại.

“Chắc Yến Doanh Châu cũng không nói cho cô biết Huyền Tôn Lệnh trong tay hần là giả. Sau khi bọn họ lấy được Huyền Tôn Lệnh, bên ngoài thì đề Liệt Phong tướng quân hộ tống về nước, dẫn dụ tất cả mọi người đuổi theo, bên trong lại âm thầm phái kẻ khác đưa về.” Phong Tịch hít một hơi.

“Khó trách lúc ta hỏi về Huyền Tôn Lệnh thì người đáp ‘Không có’, làm nhiều người bỏ mạng như vậy lại chỉ lấy được lệnh giả? Thật buồn cười!”. Phong Tịch lạnh lùng chế nhạo, ngoảnh đầu nhìn về phía bia mộ: “Còn huynh ấy thì liệu chết bảo vệ cái lệnh giả kia.”

“Nghe đồn bốn tướng Phong Sương Tuyết Vũ đều tận trung với thể tử nước Hoàng, không tiếc xông pha khói lửa, xem ra lời đồn không phải là giả”. Phong Tịch cũng nhìn về phía phần mộ, trong mắt lóe lên sự khen ngợi: “Vì để hộ tống lệnh thật được an toàn về nước Hoàng, Yến Doanh Châu đem lệnh giả dụ người trong thiên hạ truy sát, đến chết cũng không nói ra, lòng trung thành này đúng thật hiếm thấy.”

“Bất luận là lệnh thật hay giả, nhiều người mất mạng trong tay người cũng là sự thật.” Phong Tịch nhìn Phong Túc, ánh mắt phức tạp: “Người mặc dù mang danh nghĩa hiệp nhưng ta biết người không bao giờ làm chuyện vô ích. Thực sự người còn có lòng ích kỷ nữa, chỉ là ta không nghĩ người máu lạnh đến thế! Những binh sĩ nước Bạch này chẳng qua phải tuân lệnh hành sự, người trong giang hồ thì bị mê hoặc bởi Huyền Tôn Lệnh, bọn họ vốn không đáng chết, vậy mà người ...”

“Ta làm gì cũng có lý do riêng”. Phong Túc thản nhiên nói, dường như không muốn giải thích.

“Người cũng muốn hiệu lệnh thiên hạ ư?”. Phong Tịch cười lạnh một tiếng: “Kẻ lạm sát người vô tội, tay dính máu tanh sao xứng nắm giữ giang sơn tứ lộ!”

“Ha ha ha ha...”. Phong Túc chợt cất tiếng cười to, nụ cười mỉa mai châm chọc: “Nữ nhân, người tay dính máu tanh không xứng đáng nắm giữ giang sơn? Vậy cô nhìn đi, thế hệ đế vương khai quốc mà không máu chảy thành sông, thây chất như núi thì sao có được thiên hạ này.”

“Ít ra bọn họ sẽ không ngu xuẩn tin rằng lấy được một tấm lệnh bài nhỏ là có thể có được thiên hạ. Bọn họ giết người trên chiến trường, vì đô thành vì đất nước chiến đấu, không phải vì một tấm lệnh bài mà diệt ngàn người vô tội!”. Phong Tịch lạnh lùng nói.

“Hừ!” Nụ cười Phong Túc đóng băng: “Chớ có tỏ vẻ cao thượng như vậy. Nữ nhân, trong thiên hạ này, bất kể kẻ nào trở thành vương cũng không phải là loại anh hùng như trong lòng cô nghĩ.”

Lời này đã đánh trúng vào điểm yếu Phong Tịch, nàng dường như cực kỳ hiểu ý tứ của Phong Túc, thần sắc trở nên ảm đạm. Bạch lăng đang nói lỏng lại siết chặt hơn: “Huynh ấy có phải do người giết hay không?”

Phong Túc nghe vậy thoáng tức giận, tuy nhiên sự tức giận ấy trong nháy mắt đã biến mất, hần khôi phục vẻ điềm tĩnh, thản nhiên đáp: “Từ lúc ta quen biết cô đến giờ đã bao giờ ta gạt cô

chưa? Phong Tức ta là kẻ làm mà không dám nhận sao? Huống chi ta đã sớm nói, người như hần, ta không giết.”

Phong Tịch nghe vậy cúi đầu, sau đó tay vung tay lên, lụa trắng bay về tay áo: “Nếu không phải rất hiểu người, lúc này ta đã giết người rồi!”

Nói xong nàng xoay người xuống núi, đi không đến hai trượng liền nghe được tiếng “đỉnh” khe khẽ vang lên, giống như tiếng binh khí thu về vỏ, nàng dừng chân, cười cay đắng, không quay đầu lại mà phiêu diêu bước đi.

Phong Tức nhìn bia mộ Yên Doanh Châu, trên mặt bỗng nở nụ cười khổ: “Có lẽ nếu huynh thấy tình cảnh này, dù đang nằm dưới đất cũng cảm thấy vui vẻ nhỉ? Nàng vì huynh mà muốn giết ta! Thân nhau mười năm, cuối cùng nàng lại bảo vệ cho người chỉ mới quen vài ngày như huynh!”

Nói xong hần cũng bước đi. Dưới hoàng hôn u ám mờ mịt chỉ còn một ngôi mộ lẻ loi yên nghỉ, thỉnh thoảng vang lên vài tiếng quạ kêu, gió núi lạnh lẽo phất qua Tuyên Sơn, hong khô vài giọt nước ảm ướt trên bia mộ.

Hai người một trước một sau xuống núi, cách nhau chừng năm trượng. Cả hai đều không nói lời nào, sắc trời lúc này đã tối đen, hai người lại không thi triển khinh công mà bước từng bước xuống núi. Có khi cùng ngẩng đầu lên nhìn mảnh trăng lạnh xuyên qua nhánh cây rừng rậm rạp, dường như muốn tìm kiếm điều gì, sau đó lại thất vọng lắc đầu, vẫn đi tiếp.

Đợi lúc xuống tới chân núi thì bóng đêm đã hoàn toàn bao phủ, tiếng gió thổi đều đều. Quay lại thành Nguyên lúc này cũng đã lác đác ánh đèn, nhà nhà đều chìm sâu trong mộng đẹp.

Bỗng nhiên phía Tây xuất hiện ánh lửa đỏ rực, hai người vừa thấy không khỏi rung mình, khinh công phóng đi, lúc đến nơi chỉ thấy toàn bộ tòa nhà Hàn gia đều chìm trong biển lửa.

Trước nhà có vài người hàng xóm sợ hãi đang ra sức cứu hỏa, có người lớn tiếng kêu to: “Cứu hỏa! Hàn gia bị cháy rồi!”

Xa xa có thể nghe thấy tiếng bước chân vội vã của nhiều người, vài tiếng kêu sợ hãi, tiếng khóc la hoảng sợ của trẻ nhỏ vang lên...

“Hàn gia sao lại cháy to như thế?”

“Ai mà biết, cháy lâu vậy rồi vẫn không thấy một người nào chạy ra!”

“Kỳ quái, không phải mọi người chết cháy hết rồi chứ?”

“Ôi, thảm quá!”

Thỉnh thoảng có những âm thanh nghị luận của mấy người hàng xóm vang lên. Một bóng trắng lập tức xông vào biển lửa, những người chữa cháy còn chưa kịp nhìn rõ, ngay sau đó lại thấy một bóng đen cũng nhanh chóng bay theo. Mọi người xoa xoa mắt muốn nhìn kỹ lại một chút,

nghe ngò có phải mình hoa mắt nhìn lầm rồi không. Lửa cháy lớn thế, ai lại muốn chết chui trong đó chứ.

Trong vòng một dặm từ cửa chính vào trong nhà có không ít người nằm phủ phục trên đất, quần áo trên người họ biểu thị họ chính là gia nhân và người nhà họ Hàn. Kể cả già trẻ trai gái ai cũng đều bị chém một đao trước ngực. Có nhiều người máu đã khô, vài người khác máu còn chảy nóng hổi; có kẻ trừng to đôi mắt, chết vẫn không thể nhắm mắt; còn có người tay cầm đại đao như muốn liều mình với địch ...

Trên ngưỡng cửa, nền đá, bậc thang, tất cả đều là màu máu tươi, dù đã cẩn thận đi qua, chân hai người vẫn giẫm lên toàn là máu.

“Có ai không? Còn có ai không?”

Phong Tịch hét to, vẫn không có người trả lời, chỉ thấy làn khói dày đặc của ngọn lửa đang điên cuồng gào thét!

“Hàn lão gia, ông chết chưa? Chưa chết thì lên tiếng đi!”

“Chết hết rồi, chẳng thấy ai sống sót!”. Phía sau truyền đến thanh âm nhàn nhạt ẩn chứa sự than thở của Phong Tịch.

Nàng quay đầu lại nhìn hắn. Ánh mắt ấy lạnh như băng, sắc như kiếm!

“Không phải vì phương thuốc chứ?”. Giọng Phong Tịch xơ xác như sương đêm.

“Không phải ta.” Phong Tịch buột miệng đáp. Hắn vừa nói xong lại cảm thấy tức giận, sao mình phải giải thích? Giải thích cái gì? Hừ!

“Người đến Hàn gia không phải vì phương thuốc Tử Phủ Tán, Phật Tâm Đan sao? Hàn lão gia cung kính xem người như Bồ tát, đừng tưởng rằng ta không biết dụng tâm của người!”. Sắc mặt Phong Tịch trì hoãn nhưng giọng nàng vẫn lạnh cũ.

“Phương thuốc đó ta vốn chép lại từ lâu.” Lần đầu tiên, nụ cười ung dung của Phong Tịch biến mất, vẻ mặt hắn lạnh lẽo hờ hững.

“Quả nhiên.” Phong Tịch cười, bỗng nghiêng lắng tai nghe, sau đó nhanh chóng phi thân đi, Phong Tịch theo sát phía sau nàng.

Băng qua biển lửa, hai người đi đến trước hậu hoa viên của Hàn gia thì nghe thấy có tiếng khóc than. Đi theo tiếng khóc, chợt thấy một bóng dáng nhỏ bé quỳ bên cạnh hòn non bộ.

“Cha... cha... Người tỉnh lại đi! Oa oa oa... Cha, Phác nhi đưa người ra ngoài!” Bóng dáng nhỏ bé kia ôm thi thể trên mặt đất khóc.

“Hàn Phác?” Phong Tịch vừa thấy cậu ta, không khỏi thốt lên.

Thân ảnh nhỏ bé nghe thấy có người gọi cậu, quay đầu lại nhìn, lập tức chạy đến đánh nằng: “Cô là đồ phụ nữ xấu, lại đến cướp thuốc của nhà ta nữa à? Cô cướp đi! Cô cướp đi! Cha ta chết rồi! Cô cướp tiếp đi! Oa oa xem cô còn cướp được gì không!”

Một bên khóc lóc một bên đánh kéo Phong Tịch, trên mặt cậu lấm tẩm máu hòa cùng nước mắt.

“Hàn Phác!”. Phong Tịch chụp lấy cậu, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”.

“Đồ phụ nữ xấu xa! Đều tại cô! Cô rửa cha ta! Oa oa oa... Cha không bao giờ làm thọ yến được nữa! Đồ phụ nữ xấu xa! Đồ phụ nữ chết bầm! Hận cô chết đi được! Cô trả cha lại cho ta!”. Hàn Phác liều chết giãy giụa, sau đó cắn Phong Tịch một cái.

“Úi!.” Phong Tịch kêu đau định tránh ra, Phong Tịch đã vung tay lên điểm huyệt Hàn Phác. Cậu liền hôn mê ngã vào lòng Phong Tịch.

“Chúng ta dẫn nó ra khỏi đây trước, nếu không thì tất cả đều chết trong biển lửa”. Phong Tịch nói.

“Được.” Phong Tịch gật đầu, ôm lấy Hàn Phác, nằng đảo mắt trông thấy Hàn Huyền Linh trên mặt đất, chột thờ dài: “Hồ ly đen, người đưa ông ta ra ngoài đi.”

Nói xong nằng tức tốc ôm lấy Hàn Phác bay mất, để lại Phong Tịch đang trừng mắt nhìn thi thể Hàn Huyền Linh. Một lát sau hấn thờ dài, ôm lấy thi thể đang nằm trên đất, thốt lên: “Hắc Phong Tịch ta cuối cùng lại lâm vào tình cảnh phải ôm người chết! Nữ nhân, ta khẳng định lại lần nữa, kiếp này quen phải cô là mở đầu cho chuỗi bất hạnh trong đời ta!”

Phía nam ngoại ô thành Nguyễn, trên sườn núi hoang vừa dựng lên một ngôi mộ mới.

“Cha, người yên giấc, Phác nhi sẽ báo thù cho người!”. Hàn Phác mặc đồ tang trắng quỳ trước mộ, phía sau Phong Tịch và Phong Tịch đứng nhìn.

“Cha, người yên tâm đi, Phác nhi sẽ tự mình chăm sóc cho bản thân, oa oa...”. Cố nén nước mắt chực rơi xuống, người cha yêu quý này từ nay về sau không bao giờ có thể giang rộng đôi tay bảo vệ cậu nữa. Hàn gia trên đời này chỉ còn lại một người!

Phong Tịch và Phong Tịch nhìn Hàn Phác có chút thương hại, nhưng trong lòng lại không cách nào bi thương thấm thiết như thế. Mười năm lang bạt giang hồ, từ lâu họ đã quen với sinh ly tử biệt, chỉ có thể vèn vện cầu chúc cho người dưới lòng đất được yên nghỉ.

“Cô nói xem nó muốn khóc tới chừng nào?”. Thanh âm Phong Tịch nhàn nhạt cất lên.

“Ta có biết đâu, ai mà ngờ được nam nhân cũng thích khóc đến vậy.” Phong Tịch nhàn rồi đáp lại.

“Không, nữ nhân, cô sai rồi, nó vẫn chưa được tính là nam nhân, chỉ giống một đứa con nít thôi, khóc cũng là chuyện bình thường.”

Thanh âm của hai người không lớn cũng không nhỏ, đủ để Hàn Phác nghe thấy.

Quả nhiên sau khi nghe được lời nói của hai người, Hàn Phác ngoảnh đầu trừng mắt nhìn bọn họ, có điều nước mắt vẫn còn nhiều, mặt mũi tèm lem, thật sự chả có chút uy hiếp nào.

Hàn Phác lấy tay lau lau khuôn mặt, nặng nhọc đập đầu một cái, sau đó đứng dậy đi tới trước mặt Phong Tịch, móc ra một túi gấm nhỏ đưa cho nàng: “Cái này là cha ta giấu đưa cho ta, muốn ta giao lại cho cô.”

“Đó là gì? Có phải cha đệ hận ta thấu xương nên lúc sắp chết đã nghĩ ra cách thức báo thù hay không?”. Phong Tịch thận trọng nhận lấy rồi mở ra, bộ dáng tỏ vẻ nhát gan ngại phiền phức.

Nàng kéo rộng túi gấm, lấy ra hai mảnh lụa trắng đã ngả ố vàng, trên đó viết đầy chữ, Phong Tịch nhìn kỹ càng rồi bỗng sùng sốt: “Đây là phương thuốc Tử Phủ Tán, Phật Tâm Đan sao?!”

Phong Tịch nghe vậy cũng không khỏi kinh ngạc, xít lại gần nhìn, đúng là hai phương thuốc mà trong lúc ngầm điều tra mật thất nhà họ Hàn hắn đã lén lút chép lại được: “Nữ nhân, ta không nghĩ Hàn Huyền Linh ngoài miệng bảo hận cô đến tận xương tủy, nhưng trong lòng lại nhìn cô bằng con mắt khác. Trước khi chết còn tặng cô một phần đại lễ!”

“Thật sự không ngờ tới! Hàn lão gia không phải hận ta đến mức muốn rọc gân tách xương, băm thây vạn đoạn à? Sao bây giờ lại giao phương thuốc mà ông ta quý còn hơn cả tính mạng cho ta?”. Phong Tịch lẩm bẩm nói, nàng quá mức khiếp sợ rồi.

“Cha nói, Hắc Phong Tịch mặt dù nhìn như đại nhân đại nghĩa nhưng tính tình gian xảo như hồ, lưng lơ khó nắm bắt, nếu đưa phương thuốc cho hắn không biết là lợi hay hại; còn Bạch Phong Tịch tuy phóng túng ngang ngạnh, kiêu ngạo bất tuân nhưng hành động lại nghĩa hiệp, võ nghệ cao siêu, nếu đưa cho cô ta không phải lo bị phản tử bại hoại cướp đi. Mà dựa theo tính tình của cô ấy cũng có thể tạo phúc cho thiên hạ.” Hàn Phác thuật lại một lượt lời của Hàn Huyền Linh.

Hai người Phong Tịch và Phong Tịch nghe xong những lời này ngơ ngác nhìn nhau một lúc lâu, tiếp đó Phong Tịch nhẹ nhàng hỏi: “Tiểu Phác nhi, đệ chắc chắn những lời này là cha đệ nói ra?.”

“Hừ!” Hàn Phác hừ lạnh một tiếng, “Cô không muốn nó phải không? Thế thì trả lại cho ta!”

“Muốn! Sao lại không chứ!”. Phong Tịch vội vàng đem miếng lụa bỏ vào túi, sau đó cất vào trong lòng.

“Tiểu Phác nhi, cảm ơn đệ!”.

“Đừng gọi ta là Tiểu Phác nhi! Mắc ối quá!” Hàn Phác trợn mắt nhìn.

“Vây đi, ta kêu đệ là Phác nhi nhé? Phác đệ? Phác đệ đệ? Hay là... ..” Con người Phong Tịch đi chuyên, miệng vẫn tiếp tục chế ra mấy cái danh xưng.

“Ta có tên có họ, đừng có gọi buồn nôn như vậy! Ta với cô cũng không liên quan gì tới nhau đâu, nữ nhân!” Hàn Phác lớn tiếng hét, vừa nói xong đã thấy lưng áo căng lên, chân bị nhấc bổng cách đất, mặt của Phong Tịch trước mắt bị phóng to gấp đôi.

“Cảnh cáo đệ! Phác nhi, tiếng xưng hô ‘nữ nhân’ không phải để đệ có thể gọi, sau này nhớ kỹ cho ta, gọi là tỷ tỷ hoặc Tịch tỷ tỷ? Nghe không?”. Phong Tịch xách Hàn Phác lên, nhìn chăm chăm vào mặt cậu nói.

“Khụ khụ... Cô... khụ khụ... Thả ta xuống!”. Hàn Phác nắm lấy cổ áo ho khan mấy cái, đôi chân ra sức đạp giữa không trung.

“Kêu bằng tỷ tỷ!” Phong Tịch hoàn toàn không để ý, nắm chặt cậu, đôi mắt nhú lại, hàn quang trong mắt nhẹ nhàng phát ra.

“Tỷ tỷ... Tịch tỷ tỷ... Tỷ tỷ...”. Dưới sức mạnh áp bức, Hàn Phác vội cúi thấp cái đầu cao sang của mình.

“Vậy mới ngoan, Phác nhi”. Phong Tịch vỗ vỗ đầu cậu, sau đó buông tay, Hàn Phác ngã lăn xuống đất.

“Nữ nhân, lão Hàn vừa mới tán thưởng cô, cô đã bắt nạt con ông ta. Nếu ông ta biết, chắc chắn sẽ nhảy ra khỏi quan tài mất”. Phong Tịch lắc đầu thở dài.

“Ê, hồ ly đen, chúng ta thương lượng chút coi”. Phong Tịch ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Phong Túc.

“Không thương lượng”. Phong Túc kiên quyết cự tuyệt, không để lại chút thể diện nào cho nàng: “Chuyện này không liên quan đến ta.”

“Sao lại không liên quan đến ngươi! Ngươi cũng chép trộm phương thuốc nhà người ta, nói thế nào cũng là có được lợi ích từ người ta. Cho nên với cô nhi nhà họ, ngươi tất nhiên phải chiếu cố một chút!”. Phong Tịch mặc kệ hắn có để thể diện cho nàng hay không.

“Phương thuốc kia ta có được là do bản lĩnh của bản thân, đâu tính là nhận được lợi ích. Cô thì ngược lại, người ta tự đưa nó cho cô, phần hậu lễ này cô phải báo đáp mới đúng”. Phong Túc lại cười nhàn nhã thờ ơ, bộ dáng như chẳng liên quan gì đến mình.

“Hồ ly đen, khỏi cần ngươi lo, ngươi dẫn theo một đồng người kia, Chung Ly Chung Viên, kêu đại một người đến chăm sóc là được”. Phong Tịch cố gắng thuyết phục hắn.

“Cô là nữ nhi, trông chừng con nít là việc của phụ nữ.” Phong Túc không có chút biểu tình.

“Ai quy định phụ nữ phải trông chừng con nít!”. Phong Tịch đứng lên cãi.

“Không thì để cho nó tự chọn đi.” Phong Túc nhìn Hàn Phác vẫn còn ngồi dưới đất xoa cái mông nhỏ nói.

“Được, ta tin rằng nó sẽ chọn đi theo ngươi”. Phong Tịch đồng ý một cách tự tin.

“Hàn Phác, đệ lại đây.” Phong Tứ vẫy tay gọi Hàn Phác đến gần, cúi người xuống nhã nhận hỏi: “Hàn Phác, sau này đệ nguyện ý đi theo ta hay đi theo cô kia?”

“Phác nhi, đệ có tình nguyện đi theo con hồ ly đen này không? Nếu mà đệ đi theo hấn thì mỗi ngày đều được nếm sơn hào hải vị, trên đường đi còn có nhiều mỹ nữ phong tình yêu thương ôm ấp, càng không phải nói đến những bàn tay ngọc ngà ấy sẽ may áo gấm cho đệ, quần áo mặc không xuể, mỹ thực ăn không hết! Cứ nghĩ đến ta lại chảy nước miếng.” Phong Tịch dụ dỗ cậu.

Hàn Phác nhìn Phong Tứ, lại quay đầu nhìn Phong Tịch, sau đó khuôn mặt biểu cảm nhìn Phong Tứ. Phong Tịch thấy thế không khỏi vui mừng, nhưng không ngờ Hàn Phác lại nói như vậy: “Ta không muốn theo huynh, ta muốn theo tỷ ấy.”

Nói xong liền đi đến bên cạnh Phong Tịch, ngẩng đầu nhìn nàng, gương mặt ban ơn: “Sau này tỷ chăm sóc ta đi.”

“Cái gì?” Phong Tịch hết âm lên, chỉ thiếu mỗi chuyện không tóm lấy Hàn Phác: “Tại sao đệ lại muốn theo ta? Đệ có biết đi theo ta ăn không ngon, mặc không đủ, nói không chừng mỗi ngày còn phải ngủ ngoài trời, theo hấn thì...”

“Ta biết”. Không đợi Phong Tịch nói hết, Hàn Phác ra vẻ đại nhân gật đầu: “Ta biết đi theo huynh ấy sẽ được ăn ngon mặc đẹp, nhưng ta lo ngày nào đó đang ngủ sẽ bị bán đi mất. Đi theo tỷ mặc dù chịu khổ chút nhưng ít ra mỗi ngày đều có thể yên ổn mà ngủ.”

“Hả?.” Phong Tịch không nghĩ sẽ nghe được đáp án như thế, nhất thời nàng ngẩn người.

“Ha ha ha...” Một lát sau nàng cười như điên, cười đến mức cong luôn thắt lưng, một tay xoa bao tử, một tay chỉ vào Phong Tứ: “Hồ ly đen, không ngờ ... không ngờ ngươi cũng có ngày hôm nay! Bị một đứa con nít... Ha ha... Ha ha... Ta cười chết mất!”

Mặt Phong Tứ trong nháy mắt lộ ra vẻ kinh ngạc nhưng hấn nhanh chóng khôi phục dáng vẻ công tử ưu nhã cao quý, trên môi hiện lên nụ cười ung dung nhã nhận: “Nữ nhân, cứ quyết định vậy đi, tiểu quỷ này để cô trông nom. Chỉ là không ngờ lão Hấn lại sinh được một đứa con thông minh như vậy.” Hấn nói câu cuối cùng giống như không cam tâm.

Chương 5 Kiếm Quang Như Tuyết Người Như Hoa

“Phác nhi, đệ có nhớ đám áo đen đêm đó đến nhà đệ có đặc trưng gì không?”

Ngoại ô Nguyễn Thành, một con ngựa trắng lững lững bước đi, có hai người cưỡi trên lưng ngựa, Hàn Phác ngồi trước, Phong Tịch ngồi sau.

Hàn Phác cẩn thận nhớ lại, sau đó lắc đầu, “Tất cả những người đó đều che mặt, nhìn không ra có đặc trưng gì cả, uhm, nếu nhất định phải nói có đặc điểm gì đó, thì là binh khí trong tay họ đều là đao.”

“Đao?” Phong Tịch cau mày, trên đời này dùng đao cũng nhiều không biết có bao nhiêu người.

“Đúng vậy, toàn bộ chỉ dùng đao.” Hàn Phác gật gật đầu.

“Thế đệ có nhớ bọn họ dùng chiêu thức gì không?” Phong Tịch hỏi lại, ít nhiều cũng muốn có thêm manh mối.

Hàn Phác lại lắc đầu, “Đám người áo đen đó vừa đến, phụ thân liền giấu ta đi, bảo ta quyết không được phép đi ra ngoài, thế nên ta không thấy được gì hết.”

“Đệ cái gì cũng không biết, chúng ta làm như nào để tìm được những tên áo đen đấy đây?” Phong Tịch không thể không đưa tay ra gõ lên đầu Hàn Phác, “Đời này đệ không muốn báo thù nữa hả?”

“Nhưng mà ta biết đám người áo đen đó vì được phương nhà ta mà đến, bởi vì ta nghe được bọn chúng bảo phụ thân ta giao được phương ra.” Hàn Phác cúi gằm mặt xuống có chút tủi thân.

“Uhm, khó trách toàn bộ thuốc nhà đệ đều bị lấy sạch nhẩn. Về phần được phương kia à... .. hiện tại được phương đang nằm trong tay ta.” Phong Tịch nâng cằm lên, trong mắt lóe ra tia sáng, “Nếu chúng ta tung ra tin đồn rằng được phương của Hàn gia đang ở trong tay Bạch Phong Tịch ta, vậy thì toàn bộ những người trong thiên hạ ham muốn thuốc của Hàn gia sẽ truy đuổi, những tên áo đen đó khẳng định cũng sẽ đuổi theo.”

“Cô... .. Nếu cô làm như vậy thì đến lúc đó toàn bộ người trong thiên hạ sẽ đuổi giết cô đó!” Hàn Phác nghe xong không khỏi hét lên, “Cô không muốn sống nữa rồi!”

“Đi!” Ngón tay mảnh mai của Phong Tịch lại gõ thêm lần nữa.

“Ai ôi!” Hàn Phác không khỏi ôm đầu kêu đau.

“Nhóc con, đệ sợ? Sợ bị những người đó giết ư?” Phong Tịch nhìn cậu cười đùa.

“Ta không sợ! Về mặt Hàn Phác tỏ ra bất khuất, khuôn mặt tuấn tú nho nhỏ ngẩng cao “Cô còn không sợ thì ta đường đường là một người đàn ông chân chính thì sợ cái gì! Huống hồ ta còn muốn giết những tên áo đen đó để báo thù cho phụ thân!”

“Ừ, thế này mới giống một người đàn ông.” Phong Tịch gật đầu, ngón tay lại gõ lên đầu Hàn Phác.

“Đừng gõ đầu ta! Đau nha!” Hàn Phác xoa xoa đầu nói.

“Ta đây là muốn đệ trở nên thông minh hơn một chút.” Phong Tịch cười nói, tuy vậy cũng đã dừng tay.

Hàn Phác nhìn thẳng phía trước, con đường trước mắt rất dài, không biết nên đi về phương hướng nào, trái tim nhỏ bé bỗng sinh ra một loại cảm giác mờ mịt, trong sự mờ mịt ấy có cảm thấy con đường về sau sẽ không còn giống như ngày xưa, cuộc sống xa hoa, tình người ấm áp bao quanh, hạnh phúc giản đơn tại một khắc này đã bị cắt đứt, từ nay về sau có lẽ là một con đường đầy mưa gió bụi trần.

Một lát sao, cậu chợt quay đầu nhỏ giọng nói: “Này, cảm ơn.”

Cậu tuy còn bé nhưng cũng được sinh tại võ lâm thế gia, cũng biết giang hồ hiểm ác, biết Phong Tịch làm như vậy sẽ gánh lấy một mối nguy hiểm thật lớn, thậm chí có khả năng mất mạng! Trong lòng không khỏi sinh ra niềm cảm kích.

“Tiểu quý, gọi tỷ tỷ! Nghe không!” Trên trán lại bị gõ một cái, Phong Tịch tựa như không nghe được lời cảm ơn ở về sau của cậu!

“Cô đồng ý không gõ ta nữa thì ta gọi!” Hàn Phác ôm đầu phòng ngừa lại bị tấn công tiếp.

“Được.” Phong Tịch trả lời rõ ràng, “Gọi tỷ tỷ!”

“Uhm... .. Uhm... .. Tỷ... .. Tỷ tỷ.” Hàn Phác ngượng ngịu một hồi cuối cùng cũng gọi một tiếng nhỏ nhỏ “Phác nhi ngoan!” Ngón tay Phong Tịch vốn lại định gõ, gần đến đầu Hàn Phác lại nhớ tới chuyện mình vừa đồng ý liền sửa gõ thành sờ.

“Tỷ tỷ, chúng ta nên đi hướng nào đây?” Đã gọi một lần, đến khi lại gọi lần nữa Hàn Phác cảm thấy dễ dàng hơn.

“Không biết.” Phong Tịch trả lời thật sự rất tuyệt tình.

“Cái gì?” Hàn Phác lập tức kêu lên.

“Phác nhi, đệ bao nhiêu tuổi rồi? Sao lúc nào cũng luôn ngạc nhiên đến hoảng hốt vậy? Đệ mau lớn lên đi, có chút chín chắn trưởng thành, cần phải gặp biến cố không hoảng sợ! Phong Tịch không quên dạy dỗ vị đệ đệ mới này bất cứ lúc nào.

“Mười ba tuổi.” Hàn Phác lại thật sự thành thật trả lời.

“Đủ lớn, ta vào thời điểm bằng tuổi đệ, đã một mình lang bạt trên giang hồ rồi.” Phong Tịch nói nhẹ nhàng tựa như gió thổi mây bay.

“Hả?” Hàn Phác nghe thấy vậy không khỏi nổi lên hứng thú, “Tỷ một mình đi? Cha mẹ tỷ không lo lắng sao?”

Ai ngờ Phong Tịch cũng không đề ý đến câu hỏi của cậu mà lại ngưng mày tựa như đang suy nghĩ gì đó, một lát sau ánh mắt nàng sáng lên, hai tay vỗ một cái nói: “Phác nhi, ta nghĩ đến một chuyện.”

“Nghĩ tới cái gì đó?”

“Nếu như tung ra tin đồn rằng được phương tị trên người ta, đến lúc đó các đạo nhân mã sẽ đến đuổi giết ta, ta thì cũng không sợ cái gì, chỉ là đệ... ..” Nàng liếc mắt nhìn cậu, “Đệ với võ công như thế chắc chắn tính mạng sẽ khó giữ, cho nên ta lại nghĩ tới một biện pháp tốt hơn.”

“Biện pháp gì?” Hàn Phác hỏi lại, nghĩ kỹ thì cũng có lý, với võ công của bản thân thì đừng nói báo thù, ngay chỉ tự bảo vệ mình đã còn không kịp, đến lúc đó nói không chừng sẽ liên lụy tỷ ấy.

“Dược phương kia cũng bị con hồ ly đen chép trộm một phần, mà võ công của tên ấy so với đệ cao hơn không biết bao nhiêu lần, hơn nữa bên người còn có nhiều cao thủ bảo vệ hẩn, thế nên không bằng chúng ta tung ra tin đồn nói rằng dược phương đang ở trong tay hẩn, khiến tất cả mọi người truy đuổi hẩn, sau đó chúng ta đi theo phía sau chờ đám người áo đen kia xuất hiện là được.” Phong Tịch cười tủm tỉm nói, “Mưu kế này của tỷ tỷ ta không tệ có phải không?”

Hàn Phác nghe xong đôi mắt trở nên u mê, một lúc sau mới áp ứng nói: “Đây không phải là tỷ hãm hại huynh ấy sao.”

“Nói cái gì đấy!” Phong Tịch vỗ một chưởng lên đầu cậu, tuy có nói rằng không gõ, nhưng cũng chưa nói là không vỗ, “Con hồ ly đen kia giả dối, thất thường, âm hiểm, độc ác... .. Võ công lại ít có đối thủ, đệ không bằng lo lắng cho những người đuổi theo tên ấy có thể bị mất mạng dưới tay hẩn hay không đi!”

“Hừ! Hãm hại người khác, nói xấu người khác sau lưng mà còn ra vẻ có lý như vậy thật sự là hiểm thấy nha, nữ nhân!”

Thấy sau lưng truyền đến một tiếng hừ lạnh, quay lại nhìn, Phong Tịch đang ngồi ngay ngắn trên lưng một con ngựa đen, phía sau có thêm hai người cũng đang cưỡi ngựa đi theo, là hai anh em sinh đôi Chung Ly Chung Viên có bộ dáng giống nhau như đúc, sau nữa là một chiếc xe ngựa, người đánh xe là một lão già ước chừng năm mươi, trong tay cầm một cây roi, sắc mặt vàng vọt nhưng đôi mắt lại lóe lên tia sáng như sao.

“Ày, hồ ly đen, mi đã đến rồi.” Chỉ thấy Phong Tịch mỉm cười tiếp đón, hoàn toàn không vì việc mình trù tính hại người vừa rồi mà cảm thấy xấu hổ. “Tới thì thật là tốt, cho ta mượn xe ngựa của mi ngủ chút, ta buồn ngủ quá đi.”

Nói xong nàng liền từ trên lưng ngựa phi thân lên, đáp xuống xe ngựa, tay hướng người đánh xe vẫy vẫy, “Chung lão bá, đã lâu không thấy.”

Sau đó nói với Chung Viên, Chung Ly: “Điểm tâm trong xe ta ăn, nếu hồ ly đen đói bụng, các cậu lại liệu mà tìm cách lấp kín miệng hẩn, đến trạm cuối hãy đánh thức ta dậy.” Nói vừa xong liền chui vào trong xe ngựa.

“Tỷ tỷ, chúng ta đi đâu?” Hàn Phác bị bỏ lại trên lưng ngựa cuống quýt hỏi.

Màn xe bị nhấc lên, Phong Tịch ló đầu ra, sau đó chỉ chỉ Phong Tịch: “Hỏi hẩn.”

Sau đó rút đầu lại, không hề đi ra nữa.

Hàn Phác nhìn sang Phong Tịch, hỏi trong im lặng.

“Trước tiên chúng ta đi tới Ô thành” Phong Tịch nhàn nhạt nói, sau đó kéo dây cương, dẫn đầu đi trước.

Còn Hàn Phác ở phía sau lại quay đầu nhìn xem xe ngựa yên tĩnh không một tiếng động, bắt đầu có chút nghi ngờ, mình có phải chọn lựa người đi cùng sai lầm rồi hay không?

Ô thành, biên cảnh Bạch Quốc, một con sông dài tựa như một dây lưng bằng ngọc vắt qua Ô thành, tiến thẳng vào bờ cõi Kỳ Vân, đây chính là sông Ô Vân dài đến một ngàn hai trăm lý (1 lý = 500 m... 1200 lý = 600 km), một trong bốn con sông lớn tại Đông Triều.

Lúc này đây, một con thuyền đang đỗ bên bờ sông Ô Giang, về ngoài của con thuyền này với các thuyền khác cũng không có gì khác biệt, duy chỉ đặc biệt một chỗ là toàn bộ thân thuyền đều được sơn một màu đen.

Có hai người đang đứng đầu thuyền, một lớn một nhỏ, người lớn hơn là một công tử trẻ tuổi áo gấm màu đen pháp phối, mặt mày như ngọc, khí chất ung dung, trên mặt còn hiện một chút cười nhẹ nhàng tao nhã, thần thái mang vẻ cao quý tiêu sái không nói được thành lời. Còn người nhỏ hơn là một thiếu niên ước chừng mười ba, mười bốn tuổi, một thân áo trắng, trên mặt hơi hướng trẻ con vẫn còn chưa hết, hai người này chính là Phong Tịch cùng Hàn Phác.

Về phần Phong Tịch, ban đầu nàng vốn ngồi dựa vào lan can thuyền, nhưng nay lại nằm trên sàn thuyền chìm vào mộng đẹp.

Đương lúc hoàng hôn, ánh tà dương lấp loáng ánh vàng từ trên bầu trời rơi xuống mặt sông Ô Vân nước trong vắt, tạo thành một dải sáng lung linh, trời nước một màu, không nhiễm bụi trần, ngay cả mấy bụi cỏ lau bên bờ sông cũng nhiễm một tầng ánh sáng vàng nhạt nhòa, dưới gió sông thổi hơi lay động, tựa như khoe ra chút quyền rũ cuối cùng.

Đôi mắt phượng dài của Phóng Tịch nheo lại, ngẩng đầu nhìn vàng mặt trời đỏ xa xa đang lặn về đằng tây, vạt tia sáng vàng bao phủ quanh thân. Hẳn tại giờ phút này không hề nói một câu, tựa như từ thời xa xưa cho tới nay vẫn đứng sừng sững như thế, yên lặng đến khác thường, hoàn toàn không hề giống với quý công tử ngày thường nhã nhặn tinh tế kia. Dưới ánh tà dương, bóng hình màu đen có vẻ như trở nên cao lớn, bình thản đứng như núi cao ngất trời, lại mang theo chút cô tịch dưới ánh trời chiều, phẳng phất như toàn bộ trời đất này chỉ tồn tại một bóng dáng ấy.

Còn Hàn Phác lại chăm chú nhìn trộm Phong Tịch đang ngủ say sưa trên sàn thuyền, tựa như nghiên cứu một điều gì đó, chỉ là nghiên cứu một hồi lâu vẫn không thể hiểu rõ, một người như vậy sao lại là Bạch Phong Tịch danh truyền thiên hạ kia?

Một đường từ Nguyễn Thành tới Ô Thành, Phong Tịch về cơ bản chỉ làm hai việc, ăn với ngủ. Nàng dường như luôn luôn có bộ dáng tựa như ngủ không đủ, trừ bỏ đứng, chỉ cần ngồi xuống hoặc nằm xuống, nàng lập tức có thể tiến vào mộng đẹp, việc ngủ như vậy thật sự khiến Hàn Phác bội phục không thôi!

Mà ăn cái gì, haizz! Nhớ lại ngày đầu tiên, một mình nàng ăn sạch điểm tâm mà Chung Ly, Chung Viên chuẩn bị cho Phong Tịch ăn đủ trong hai ngày, sau đó cứ tự nhiên ngủ như không.

Còn bọn họ đành phải dừng lại tại một quán nhỏ bên đường để ăn cơm, đợi lúc đồ ăn đi lên, bọn họ mấy người đã đói bụng ngay lập tức ăn như hổ đói, vậy mà Phong đại công tử chỉ nhìn

lướt qua, chưa hề động đũa liền đứng dậy đi vào xe ngựa. Một lát sau từ trong xe ngựa nghe được một tiếng kêu thảm, mang thanh âm tức giận nhین đau “Hồ ly đen! Ta giết mi!”

Còn Chung Ly, Chung Viên cùng vị Chung lão bá kia vẫn cúi đầu ăn nhiều như trước, tựa như không có nghe thấy tiếng đánh nhau tiếng mắng chửi trong xe ngựa, cũng chỉ có cậu lo lắng quan sát xe ngựa, sợ rằng ‘xe hủy người mất’, ngay cả cơm cũng quên ăn, cuối cùng vẫn là Chung lão bá vỗ vỗ vai cậu trấn an, muốn cậu đừng lo lắng. Đương nhiên, rốt cục thì hai người kia cũng không gây ồn ào tới mức mất mạng, nhân tiện đến một vết thương cũng không thấy, có thể cao thủ ra tay, không giống loại vũ phu tầm thường đánh lộn.

Nàng lúc này, một người con gái cứ như vậy quang minh chính đại nằm ngủ trên sàn thuyền, hoàn toàn không hề để ý lúc này đang là giữa ban ngày ban mặt, hoàn toàn không để ý bên cạnh có đàn ông, tựa như trời là màn che, đất là giường chiếu, ngủ dễ chịu ngọt ngào đến như vậy!

Một tay gối sau đầu, một tay buông lỏng bên hông, suối tóc dài màu đen trải xõa trên sàn thuyền, giống như phủ một lớp màn lụa màu đen lên chiếu đất. Gió sông phất qua, chiếc màn lụa đen nhẹ nhàng từng đợt từng đợt bay lên, có cái đáp xuống áo trắng, tựa như làn khói vây bọc đám mây, có cái lại vẫn bay lên, ở trong không trung phấp phới, đáp xuống hai gò má của nàng, những sợi tóc đen mượt mà bóng bẩy lưu luyến khuôn mặt như ngọc từ từ rơi xuống... ... từ từ rơi xuống... ..

Phong Túc khi quay đầu liền gặp Hàn Phác chăm chú nhìn không chuyển mắt Phong Tịch, trong đôi mắt ấy hiện lên sự mê hoặc, hoài nghi, hâm mộ, tán thưởng, thờ dài... .. Đôi mắt trên khuôn mặt nho nhỏ tràn ngập những suy nghĩ sâu xa không hề phù hợp với tuổi. Phong Túc duỗi tay ra vỗ lên đầu cậu. Hàn Phác quay đầu lườm anh ta, nửa tức giận nửa không để ý.

Chợt nghe được một tiếng “bùm” vang, hai người quay đầu cùng một lúc lại không thấy Phong Tịch đâu, chỉ thấy đầu thuyền bắn bọt nước tung tóe văng lên sàn thuyền, một lát sau, hai người mới lấy lại tinh thần tỉnh ngộ: Phong Tịch rốt cuộc đã bị rơi xuống sông rồi!

“Ày, tỷ ấy có biết bơi lội không?” Hàn Phác thét một tiếng kinh hoàng, đang muốn nhảy xuống cứu nàng ai ngờ Phong Túc lại giữ chặt cậu lại, miệng nhẹ nhàng đếm: “Một, hai, ba, bốn... ... mười!”

Ầm! Nước sông bắn tung tóe, tiếp theo chỉ thấy Phong Tịch nổi lên.

“Khụ khụ... Mi thấy chết mà không cứu... khụ... ..khụ... .. hồ ly!” Một bên ho một bên bơi lại.

“Nữ nhân, việc ngủ của cô thật sự làm ta bội phục đến tột cùng nha, cô lại còn có thể ngủ được trong nước!”

Miệng tặc lưỡi khen ngợi, nhưng cũng không khó để người ta nghe ra ý đùa cợt châm chọc trong lời nói kia.

Phong Tịch rẽ nước phóng lên cao, toàn thân ở trên không trung, những giọt nước bắn tung tóe lên thuyền, hai người đứng kia bị dính đầy nước sông.

“Một mình hưởng không bằng nhiều người hưởng, nước ngọt mát lạnh như vậy ta cũng chia cho các người hưởng thụ chút ít.” Phong Tịch đáp trên đầu thuyền, nhìn lại hai người đứng trên thuyền bị chính mình văng nước ướt đầm không khỏi cười vui nói.

“Chậc!” Phong Tịch huýt một âm to và rõ ràng, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Phong Tịch, “Nữ nhân, cô tuy rằng lười cực kì, tuy nhiên lại không lười việc phát triển da thịt nha.” Ánh mắt di động cao thấp, đánh giá từ đầu đến chân, “Chỗ nên lớn thì lớn, chỗ không nên phát triển thì không phát triển, xét điểm ấy mà nói, cô vẫn có chút duyên dáng ít ỏi.”

Vừa nói còn vừa tự gật đầu.

Phong Tịch lúc này đây toàn thân ướt đầm, áo trắng rộng phấp phới dính sát vào người, đường cong lung linh nhìn thấy được thật rõ ràng, suối tóc dài đen dính trước sau người, một giọt nước nương theo người nàng rơi xuống, khuôn mặt như bạch ngọc ngậm nước, đẹp dễ thanh thuần mỹ hoặc, phảng phất như thủy yêu dưới nước đi lên, không cần thận lộ ra ma lực mỹ hoặc người.

Hàn Phác vừa thấy bộ dạng Phong Tịch lúc này, tuy tuổi vẫn còn nhỏ nhưng cũng vội vàng xoay người sang chỗ khác, mắt nhắm lại, trong đầu nhớ tới Tây Tịch trong nhà trước kia đã dạy dỗ qua “phi lễ chớ nhìn”, mặc dù trong lòng cũng rất nghi ngờ đối với người như Phong Tịch vậy, trên đời này liệu có còn từ “lễ” không?

Phong Tịch giờ đây mới phát hiện ra hiện trạng của chính bản thân mình, nhưng Bạch Phong Tịch vẫn chính là Bạch Phong Tịch, đôi mắt với tình trạng này cũng không hề lúng túng. Nàng hất đầu, suối tóc dài bay lên phía trước, che khuất đi một ít cảnh xuân, trên mặt cũng chỉ toàn ý cười: “Có thể được Hắc Phong Tịch nổi tiếng thiên hạ khích lệ như thế, vinh hạnh đáng được chúc mừng!”

Tiếng cười còn chưa dứt, nàng quay thân mình phóng túng trước mặt Phong Tịch, hai tay mở ra, thân thể mềm mại xoay tròn, tựa như thủy yêu ca múa mỹ hoặc, “Bộ dáng này của ta so với các cô nương ở Thiên Hương Lâu, Vạn Hoa Lâu như thế nào?”

Tuy rằng lời nói là như thế, nhưng trong lúc xoay tròn, những hạt nước vọt bay, tạo thành một tầng sương mù ẩm ướt, bao phủ quanh thân khiến người ta không có cách nào nhìn rõ ràng, tiện đường cũng bao quanh một thân Phong Tịch.

“Cô nương ở Thiên Hương Lâu, Vạn Hoa Lâu, người người đều dịu dàng, kiều mỹ động lòng người, quyết không giống cô hất nước ta ướt cả một thân.” Phong Tịch nheo mắt lại cười khò.

“Ày, vậy sao?” Phong Tịch dừng lại, mặt mang ý cười, nghiêng đầu nhẹ hỏi, đôi mắt có lẽ được nước sông thấm đầm, hiện lên ánh nước long lanh.

“Uhm, cô tuy rằng không vừa không dịu dàng lại không kiều mỹ, nhưng những cô nương ở Thiên Hương lâu cũng không có khả năng vẩy nước làm ướt một thân ta như thế này.” Phong Tịch lau đi khuôn mặt dính đầy nước, bất đắc dĩ thở dài.

“Ha ha... ..” Phong Tịch cười to, khoe mắt nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Hàn Phác, đầu ngón tay bắn ra một giọt nước rơi xuống chính giữa trán cậu.

“Ồi!” Hàn Phác kêu đau một tiếng, xoa xoa cái trán, mắt mở to bực bội lườm Phong Tịch, đối với dạng người như vậy thực không nên giảng giải cái gì gọi là “lẽ”!

“Đệ, tiểu quỷ này còn đứng ngây ra ở đó làm gì, còn không mau đi tìm quần áo cho tũn tũn thay!” Phong Tịch ra lệnh chẳng hề khách khí.

Lời vừa mới dứt đã thấy thị đồng của Phong Tịch cầm một bộ quần áo đi vào, cung kính dâng lên cho Phong Tịch, “Tịch cô nương, mời cô vào trong khoang thuyền để thay quần áo ướt.”

“Chung Ly, cậu đúng là ngoan.” Phong Tịch nhận lấy bộ quần áo, vừa cười tủm tỉm vừa vỗ vỗ đầu thị đồng “Tịch cô nương, tôi là Chung Viên.” Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của thị đồng đỏ hồng lên tựa như ánh tà dương đằng tây.

“Hử?” Phong Tịch giương đôi mày dài, sau đó tự mình cố chấp nói, “Không sao, dù sao Chung Ly Chung Viên đều là các người mà.”

Nói xong nàng quay người này đi vào trong khoang thuyền thay đồ.

Đợi đến khi nàng thay xong quần áo đi ra, thuyền sắp căng buồm rời bến.

“Cô định đi đâu?” Phong Tịch khoanh tay đứng thẳng ở mũi thuyền, không hề quay đầu lại, nhàn nhạt hỏi.

“Tùy thôi.” Phong Tịch cũng đáp lại thản nhiên, ngẩng đầu neho mắt nhìn về mây trôi biển động phong phú nơi chân trời đằng tây, “Lên bờ, đi tới đâu thì tới đó.”

Hàn Phác nghe thấy vậy theo bản năng túm lấy tay áo Phong Tịch.

Hành động đấy rơi vào tầm ngắm trong khóe mắt Phong Tịch, miệng hần cong lên, lộ ra một chút cười nhẹ, “Hàn Phác, đệ xác định muốn đi cùng cô ta sao?”

“Đương nhiên!” Hàn Phác túm chặt ống tay áo Phong Tịch không có chút do dự, không hiểu vì sao mỗi lần bị ánh mắt Phong Tịch quét qua, trong lòng liền sinh ra một cảm giác lạnh lẽo, cảm thấy đôi mắt ấy rất sáng lại rất sâu, vạn sự vạn vật trong đôi mắt ấy tựa như đều trở nên trong suốt. Đây cũng là một trong những lý do mà cậu không muốn đi cùng anh ta.

“Thật không?” Phong Tịch cười sâu xa khó hiểu, sau đó hạ thấp thanh âm đến mức chẳng thể nghe thấy được, “Nguyên bản muốn kéo đệ lại, nhưng... .. tương lai đệ liền sẽ biết!”

“Huynh nói gì vậy?” Hàn Phác nghe không rõ cũng là nghe không hiểu.

“Không có gì.” Phong Tịch quay đầu nhìn Phong Tịch, nụ cười trên khuôn mặt cũng trở nên nhạt dần, “Các người muốn tra ra đám người áo đen đã giết Hàn gia? Thực sự muốn dùng chính mình làm mồi nhử sao?”

“Xem tâm tình ta rồi định mồi nhử là cái gì, còn về phần đám người áo đen này... ..” Phong Tịch lấy tay cầm lấy sợi tóc dài vẫn còn những giọt nước dính lên, trong mắt hiện lên một tia sáng như ánh sao, sáng như tuyết như kiếm, nhưng ngay lập tức cũng biến mất, trở lại một bộ

dáng mặt mọi như trước nói, “Mi với ta hẳn là nghĩ giống nhau đi, năm năm trước, mi với ta tuy đã san bằng Đoạn Hồn Môn nhưng lại không thể trừ tận gốc, năm năm sau Đoạn Hồn Môn lại xuất hiện tại Bạch Quốc. Mai danh ần tích năm năm, những người xuất hiện ở Tuyên Sơn lại càng ác độc âm ngoan hơn ngày trước, theo cách hành động của đám áo đen diệt Hàn gia mà xem, vô cùng có khả năng là người của Đoạn Hồn Môn, Đoạn Hồn Môn từ trước đến nay chỉ nhận tiền làm việc, người có thể mời được bọn họ chắc chắn phải là người giàu có một phương!”

“Để đạt mục đích, không từ thủ đoạn’ đây là tôn chỉ của Đoạn Hồn Môn!”

Phong Túc ngẩng đầu, buồm đã căng lên, “Ta xuôi theo sông Ô Vân đi thẳng vào Kỳ Vân, không bằng cô tiện qua Nam Quốc, một đường này ta giúp cô tra xét tung tích của đám người áo đen, cô giúp ta truy tìm xem Huyền Tôn Lệnh đang ở nơi đâu, cuối cùng sẽ đến hội họp ở Hoàng Quốc, thế nào?”

Phong Tịch nghe thấy thế quay lại nhìn Phong Túc, nắm bắt được ánh sáng chột lóe rồi biến mất trong đôi mắt hắn, bỗng nhiên cười cười “Mi sao lại cứ cố chấp muốn lấy đi Huyền Tôn Lệnh? Chẳng lẽ Hắc Phong Túc thật sự muốn xây dựng lên một vương triều màu đen?”

“Vương triều màu đen?”

Phong Túc nở một nụ cười nhẹ không tài nào nắm bắt được, sau đó nhìn về phía trước thuyền, “Ta bắt quá cũng chỉ là nhận nhờ vả của người khác thôi.”

“Người nào mặt mũi to đến như vậy, có thể khiến mi làm việc cho người ấy?” Phong Tịch nở một nụ cười trào phúng, “Người ấy không sợ nhờ vả sai người sao?”

“Lan Túc công tử của Phong Quốc.”

Phong Túc nhàn nhạt nói, ánh mắt dừng ngay trên mặt Phong Tịch, “Ngày đó, châu báu giúp cô trả được nợ đều là công tử tặng cho, nói như vậy thì cô cũng thiếu người ấy một phần ân huệ, Huyền Tôn Lệnh cũng là vật mà người ấy muốn, cô thuận tiện hỏi thăm chút ít cho ngài cũng là là việc nên làm.”

“Lan Túc công tử?”

Phong Tịch vừa nghe thấy vậy quay đầu đi, nụ cười sáng lạn lại mang chút giễu cợt “Nghe nói một trong tứ đại công tử Đông Triều, Lan Túc công tử thanh cao ân dật tựa u lan sâu trong thung lũng, cứ tưởng rằng người là công tử thanh cao rồi xa chốn phàm trần, sao lại cố chấp muốn lấy một tấm Huyền Tôn Lệnh nhuộm đầy máu bản, hàng vạn bàn tay dơ dáy đã sờ qua? Chẳng những phải thuộc cấp đến đoạt lại còn lấy số tiền lớn hối lộ người giang hồ. Tại sao vừa nhắc đến giang sơn mỹ nhân, tiền tài quyền lợi, người thánh khiết thanh cao cỡ nào cũng giống như một lũ chó vừa bản vừa thôi!”

Đối với việc Phong Tịch châm chọc khiêu khích, Phong Túc tựa như sớm đã tập mãi thành thói quen, nét cười nhẹ trên khuôn mặt không đổi, nhìn lại bờ sông nói nói: “Thuyền cũng chuẩn bị khởi hành rồi, cô muốn cùng đường với ta đi Kỳ Vân sao?”

“Không thềm cùng đường với con hồ ly đen như mi!”

Phong Tịch giơ tay chộp lấy áo Hàn Phác, sau đó thân hình bay lên, nhẹ nhàng dừng lại trên bờ.

“Nữ nhân, đừng quên lời hẹn, gặp lại ở Hoàng Quốc.” Phong Tịch nhạt nhạt buông lại một câu.

“Hả... .. hồ ly đen, ta cho dù có tìm được Huyền Tôn Lệnh cũng không đưa cho mi, ta sẽ đưa cho Hoàng Quốc thể tử!” Phong Tịch cười mỉa mai.

“Vì sao?”

Phong Tịch hỏi lại một câu, thuyền đã càng ngày càng rời ra bờ nhưng câu trả lời của Phong Tịch vẫn truyền đến rõ ràng như trước.

“Bởi vì đó là thứ huynh ấy hy vọng, là thứ huynh ấy đã thấy tính mạng đánh đổi!”

“Huống hồ ta chưa có đồng ý lời hẹn kia đâu.” Nhìn cánh buồm trắng xa xa, sắc trắng duy nhất trên chiếc chiến thuyền màu đen đó, Phong Tịch lẩm bẩm nói.

Đợi đến khi cách buồm trắng cuối cùng cũng biến mất nơi chân trời, người trên bờ vẫn đứng ngây ngốc như trước, ngắm nhìn non xanh nước biếc dưới tà dương, trong lòng lại xuất hiện một điều gì đó nặng nề chẳng rõ nguyên nhân.

“Tỷ tỷ, chúng ta đi đâu bây giờ?” Hàn Phác gọi lại Phong Tịch, người đang thả hồn tận nơi xa.

“Tùy.” Câu trả lời của Phong Tịch không đổi.

“Ngoài trừ ‘tùy’ ra, còn có câu trả lời nào khác không?” Hàn Phác lần thứ hai nghi ngờ lựa chọn của chính mình.

“À.” Phong Tịch cúi đầu nhìn cậu, sau đó lại nghiêng đầu nghĩ nghĩ, “Chúng ta cứ thuận đường này mà đi thôi, qua Nam Quốc, Hoa Quốc, Phong Quốc, Phong (phong phú) Quốc, Kỳ Vân... .. Cứ đi như vậy thôi, một ngày nào đó sẽ gặp những tên áo đen đó.”

“Cái gì? Cứ đi như vậy? Không có bất kỳ manh mối gì mà cứ đi loạn một mạch?” Hàn Phác trừng to đôi mắt biểu hiện không thể tin được nhìn Bạch Phong Tịch, trong thâm tâm không khỏi khẳng định giả thiết của mình: Trên giang hồ truyền rằng nàng thần dũng phi phàm, thông minh trí tuệ, tất cả đều là xuyên tạc!

“Đi! Nhóc con này, đệ trung ra vẽ mặt gì cho ta xem đây...”!

Ngón tay Phong Tịch búng lên trên trán Hàn Phác, sau đó đi đầu dẫn đường “Đã bao giờ nghe qua một câu chưa, ‘mặc ở Bạch Quốc, ăn tại Nam Quốc, võ tại Hoàng Quốc, văn tại Phong Quốc, chơi tại Hoa Quốc, nghệ tại Phong (phong phú) Quốc’, tỷ tỷ bây giờ sẽ đưa đệ đi thưởng thụ một cuộc sống phóng túng!”...(Nghệ: nghề, tài năng, học văn, kỹ thuật đều gọi là nghệ. Đời xưa cho Lễ, Nhạc, Xạ (bắn cung), Ngự (cầm cương cưỡi ngựa), Thư (viết), Số (học về toán) là lục nghệ).

Nam Quốc, sơn đạo biên giới phía Tây.

Hai người một lớn một nhỏ đang chậm chậm bước đi, người đi ở phía trước là một cô gái áo trắng, tay áo tung bay, suối tóc đen dài, chân bước nhẹ nhàng, sắc mặt vui vẻ. Còn người đi phía sau là một thiếu niên áo trắng, trên lưng đeo một tay nải nhỏ, một thân áo trắng đã thành áo xám, một khuôn mặt tuấn tú đã trở nên thất thần, một đôi mắt âm đạm chẳng hề có chút tia sáng, trong miệng cũng không còn sức lực thì thào thốt lên.

“Đệ tại sao lại muốn đi theo tỷ chứ? Đây là quyết định sai lầm nhất trong đời đệ!”

“Đi theo tỷ, chỉ ăn được bữa đực bữa cái, có lúc còn ăn cơm bả vương (Ăn mà không trả tiền), chạy không thoát thì liền cầm đệ ở nơi nào đó, nếu không thì cũng phải ăn quả dại, uống nước bản khe suối.”

“Nếu không phải là ngủ dưới mái hiên nhà người khác thì cũng bắt ngủ trên cây, nếu không thì cũng chỉ ngủ trong ngôi miếu đồ nát chỉ có một cái chiếu, nắng gió qua ngày, chẳng hề có một ngày yên ổn!”

“Sao có thể như thế đây! Vì sao Bạch Phong Tịch đứng thứ nhất thứ hai thiên hạ lại không có tiền?! Tất cả các đại hiệp không phải là đều uy phong lẫm liệt, tiền quán quanh thân sao?”

“Đệ hẳn là đi theo Hắc Phong Tịch mới đúng, kể cả có bị bán trong lúc ngủ mơ thì ít nhất cũng có thể có ăn no ngủ kỹ mấy bữa nha!”

Không cần nghĩ cũng biết, người đang ca thán oán giận này chính là Hàn Phác trước đây miệng nài nỉ phải được đi theo Bạch Phong Tịch, còn lúc này đây lại vạn phần hối hận.

“Phác nhi, đệ mười ba tuổi chứ không phải tám mươi ba tuổi, đừng có đi chậm giống một lão già như thế!” Lúc Phong Tịch phía trước quay đầu gọi đã cách bốn, năm trượng với người phía sau.

Ngược lại, Hàn Phác nghe thấy thế liền đặt mông ngồi xuống đất bất động, dùng chút ít sức lực cuối cùng tức giận trừng mắt nhìn Bạch Phong Tịch, lầy im lặng làm kháng nghị.

Phong Tịch quay ngược trở lại xem cậu, liếc qua thấy cậu mỗi một không chịu nổi, vẻ cười nhạo tràn đầy trên mặt, “Ai nói chính mình là đàn ông đó, sao mới đi được một đoạn đường núi thôi mà đã đi không nổi?”

“Đệ khát, đệ đói, đệ không có sức!” Hàn Phác căn bản đã lười cãi lại.

“Aizz! Được rồi, ta đi tìm xem liệu có thể bắt được một con thỏ hoang hay một con gà núi cho đệ lấp bụng hay không?”

Phong Tịch không biết làm thế nào, mang theo trẻ con đúng là không hay, đặc biệt là loại được ăn no mặc ấm này, mới đi có một đoạn đường như vậy mà đã đi không nổi, lại còn kén chọn ăn uống... .. Tuy nhiên... .. cái tật xấu kén ăn này đã bị chính mình trị gần hết, ít nhất thì tại thời điểm nó đói, chỉ cần có thể ăn, nó đều ăn như hổ đói.

“Còn về phần đệ khát... .. Hình như gần đây cũng không có con suối nào.” Đôi mắt Phong Tịch xoay tròn, hạ giọng tiến đến sát cậu nói, “Không bằng liền uống luôn máu của thỏ hoang hay gà núi đi, vừa giải khát lại vừa bổ dưỡng!”

“Oe... .. Oe... ..” Hàn Phác vội đẩy nàng ra, cúi mặt xuống đất nôn, chỉ là cậu nôn khan mà không nôn ra được cái gì, tất cả gì đó trong bụng đều bị tiêu hao hết rồi.

“Ha ha... .. Phác nhi... .. Đệ thật sự là thiếu rèn luyện rồi!” Phong Tịch cười mà đi, “Nhớ kỹ, tìm củi đi, trong thiên hạ cũng không có chuyện không làm mà được hưởng!”

“Đã biết.”

Hàn Phác nói thì thảo, loạng choạng đứng lên tìm kiếm chút củi đốt, sau đó ở một chỗ đất bằng dùng dao găm nhỏ của mình dọn dẹp thành một không gian trống, chất củi lên chỉ đợi Phong Tịch trở về.

“Phác Nhi ngoan, đốt lửa.”

Thanh âm Phong Tịch truyền đến từ rất xa, Hàn Phác biết rằng việc này chứng tỏ rằng tỷ ấy đã bắt được con mồi, vội vàng tìm đá lửa đốt củi, khi lửa dấy lên, Phong Tịch đã trở về, một tay cầm một con gà núi, một tay cầm quả đại.

“Trước hết ăn cho đỡ khát.” Phong Tịch ném quả đại cho Hàn Phác.

Hàn Phác vừa nhận được lập tức cắn luôn một miếng, dùng sứt hút nước của quả đại, sau đó thở phào một hơi dài nhẹ nhõm, lúc này đây vị chua chát của nước trái cây cũng không thua kém rượu ngon trà quý.

“Phác nhi, chúng ta ăn gà nướng hay gà ăn mày...(Gà nướng bunn... một món ăn độc đáo của người Trung Hoa)...?”

Phong Tịch tay mổ con gà núi đầu ra đẩy, động tác thuần thục như vậy nếu không rèn luyện ba năm, năm năm thì tuyệt đối không thể làm được.

“Nướng... ..” Hàn Phác trong miệng đang chất đầy mùi quả, chỉ mong muốn nhanh có cái ăn một chút.

“Đây là gà nướng Phong thị.” Phong Tịch ném gà lên trên đầu ngọn lửa mà nướng, “Phác nhi, lửa hơi nhỏ, đệ thổi cho nó to lên chút.”

“Phù!” Hàn Phác ăn xong quả đại đã hồi lại chút sức lực, quỳ xuống thổi thổi lửa.

“Chưa được, to hơn nữa đi!” Phong Tịch vừa nói vừa tấm gia vị lên con gà, “Nếu lửa không to, tí nữa cho đệ ngồi gốc cây xương gà!”

Biết rõ Phong Tịch nói được là làm được, Hàn Phác vội vàng hít một hơi thật sâu, tụ khí tại đan điền, sau đó dùng hết sức lực “phù...!” thổi ra.

“Bùm!”

Cùi lửa, bụi đất bay lên giữa trời, tro đen bay bay rơi rơi, phủ khắp đầu, khắp mặt, khắp thân hai người.

“Hàn Phác!” Phong Tịch chùi bụi trên mặt, lộ ra khuôn mặt vốn trắng nay đã thành đen, trợn mắt, nghiêng răng thốt ra hai chữ, lạnh tựa sương sớm trời thu.

“Đệ cũng không cố ý mà!” Hàn Phác theo phản xạ bật dậy như cây cung, chạy vào rừng cây trốn đi, hành động của cậu lúc này còn nhanh hơn so với thỏ hoang!

“Đứng lại!” Phong Tịch phi thân đuổi theo, không nhìn thấy bóng của một người khác.

Hàn Phác trốn ở đám cây chuyển động chậm rãi, sợ rằng không cẩn thận sẽ bị Phong Tịch phát hiện. Trong lòng lại nổi lên hồi hận, cậu hẳn là nên đi theo Phong Tịch mới đúng, ít nhất trước khi chết huynh ấy sẽ cho cậu ăn no nê!

“Vèo!” Một tiếng vang nhỏ truyền đến phía sau, truy binh đã tới! Cậu nhảy ra một bước, dùng toàn bộ sức mạnh của mình thì triển khinh công mèo quào bỏ chạy về phía trước.

“Đình!” Tiếng gió sau đầu tựa như tiếng binh khí xuyên không đêm tối, mạnh mẽ không đỡ nổi!

“Đệ không cố ý mà! Lần sau đệ sẽ cẩn thận một chút!” Hàn Phác kêu la thảm thiết.

Nhưng tiếng gió sau đầu lại càng lúc càng mau, một luồng khí lạnh lẽo đã gần sát đầu.

Phong Tịch không đến mức nhẩn tâm như vậy đi, trong lúc khẩn cấp quay đầu lại, vừa nhìn thấy việc đang xảy ra, ba hồn sáu phách của cậu bị dọa mất đi một nửa!

Ánh kiếm tựa như hoa tuyết rơi khắp trời mang theo sự sắc bén dày đặc như mưa cuốn lại phía cậu, chuẩn bị bao phủ cậu, còn Hàn Phác lại không kịp vì hoa tuyết chói mắt tuyết lệ mà kinh thán, thứ sắc bén kia đã gần tiếp xúc đến da, một luồng khí lạnh truyền vào tận xương cốt, mắt nhắm lại, trong đầu chỉ vang lên một câu “Tỷ tỷ cứu đệ!”

Qua lâu thật lâu, đau đớn do bị kiếm sắc chém vào thân vẫn chưa truyền đến, mà ngay cả luồng khí lạnh kia cũng nhạt đi không ít, xung quanh tựa hồ như cực kỳ im lặng. Hàn Phác lặng lẽ hé một mắt, liếc quanh, lại thiếu chút nữa không thở được.

Mũi kiếm sắc bén lóe sáng như tuyết đang ở cách cổ cậu một tấc, theo hướng trường kiếm nhìn lên, trước mũi kiếm hai tấc là ngón tay dính đầy bụi đen, ngón giữa thon dài cùng ngón cái nhẹ nhàng nắm lấy lưỡi kiếm, dời ánh mắt nhìn lên tiếp thì thấy bàn tay đang cầm kiếm kia, thanh tú, trắng nõn, ngón tay thon dài cách biệt một trời một vực với hai ngón tay kia, ánh mắt từ từ nương theo cánh tay nhìn lên, một khuôn mặt trắng nõn như tuyết, tựa hoa tuyết thanh khiết, tựa hoa tuyết mỹ lệ, tựa hoa tuyết băng lãnh, tựa như hoa tuyết yếu ớt, phảng phất như chỉ cần búng nhẹ tay, khuôn mặt trước mắt này sẽ bay đi, hòa tan vào trời đất!

“Hoảng sợ à?” Lời mỉa mai chế giễu của Phong Tịch nhàn nhạt truyền đến bên tai.

“Tỷ tỷ!” Hàn Phác hưng phấn nhảy lên ôm lấy cổ Phong Tịch, khí lạnh liền không đánh mà tan, trái tim nhảy chơi chơi không ngừng cũng đã trở lại như cũ.

“Ừ.”

Phong Tịch nhẹ nhàng đáp một tiếng, ánh mắt lại không dời khỏi người đang đứng trước mắt, đây là nam hay là nữ? Trừ bỏ khuôn mặt kia, còn lại thì xem ra khẳng định là nam... Uhm... Giống một người tuyết! Tóc dài tựa tuyết, áo trắng tựa tuyết, da thịt tựa tuyết, còn có cả ánh mắt lạnh băng sáng ngời giống y như tuyết, khí chất lạnh lẽo cùng băng tuyết thật giống nhau, duy chỉ có đôi mày kiếm ẩn dấu dưới tóc mai có sắc đen.

Người tuyết đẹp đến như vậy không biết liệu có hoàn toàn giống như tuyết chẳng thể chịu nổi một đòn?

Trong lòng nghĩ đến liền nhấc tay trái, lấy tay búng lên trên thân kiếm, một thanh âm “đình”, thân kiếm chấn động, tay cầm kiếm của chàng trai áo trắng như tuyết trở nên run run, tuy vậy anh ta vẫn cầm chắc thân kiếm, đôi mắt tỏa ra ánh sáng lạnh băng gắt gao nhìn thẳng nàng, trong con mắt đó đột nhiên xuất hiện một màu lam nhạt.

“Gì?” Phong Tịch thấy vậy không khỏi ngạc nhiên, một đòn này có chứa năm thành công lực, vốn nghĩ rằng bảo kiếm của nam tử áo trắng như tuyết chắc chắn sẽ phải rời tay, ai ngờ rằng anh ta lại có thể giữ kiếm lại được, xem ra nội lực cũng không tồi.

Mà chàng trai áo trắng như tuyết lại còn khiếp sợ hơn, người trước mặt này người đầy bụi đất, mặt phủ đầy tro tàn, dơ bẩn giống như một cô gái sơn dã chui lên từ hầm đất, thế mà lại có thể nhẹ nhàng lấy hai ngón tay đỡ được một kiếm anh toàn lực đâm ra, ngón tay còn bắn ra lực làm chính tay mình run lên, nếu không vận đủ toàn bộ công lực vào một tay, sợ rằng bảo kiếm đã tuột khỏi tay mà bay đi! Cô ta rốt cuộc là người phương nào? Từ khi nào trong chốn võ lâm xuất hiện một cô gái có võ công lợi hại đến vậy?

“Ta buông tay, huynh thu kiếm? Hay là... ..” Phong Tịch nghiêng đầu liếc mắt nhìn chàng trai áo trắng như tuyết, khoe miệng cong lên, trên mặt hiện lên ý cười nhẹ, chỉ là khuôn mặt đen kìa khi cười lên có đôi chút buồn cười.

“Hay là... ta bẻ gãy nó!”

Quả nhiên, đôi mắt đẹp kia lóe lên một tia sát khí, sắc lam nhạt trong mắt trở nên đậm hơn, phẳng phất như dấu vết của một không gian màu lam trên nền tuyết trắng, còn cả người anh ta lại tỏa ra một luồng nhuệ khí, phẳng phất như dấu sấm đang ở trên chiến trường ý chí chiến đấu sục sôi!

Người thật kiêu ngạo! Trong lòng không khỏi than thở.

Chương 6 Triều Hứa Tịch Một Lời Kỳ Hẹn

“Giản, thu kiếm.”

Sau lưng nàng bỗng truyền đến tiếng nói lạnh lạnh của ai đó, nhẹ nhàng mà uy nghiêm, tựa như thanh âm hơi hột của đấng vương giả, không giận mà uy phân phó cho thần tử.

Chàng trai áo tuyết nghe vậy kinh lực toàn thân tức khắc tản đi, sát khí trong mắt cũng giảm xuống, muốn rút kiếm ra nhưng Phong Tịch lại giữ chặt mũi kiếm. Y cố gắng dùng lực vẫn không thể lấy được kiếm, màu lam nhạt trong đôi mắt vừa giảm đi bất chợt tăng thêm, nhìn chằm chằm vào Phong Tịch như muốn chiến đấu rồi cố gắng thập phần kiềm chế.

“Cô nương cũng buông tay ra được không?”. Giọng nói của người kia vang lên thân nhiên như ra lệnh, dù vậy cũng không làm người ta khó chịu, chỉ cảm giác vốn dĩ hẳn được sinh ra là để hiệu lệnh cho kẻ khác.

“Không buông thì sao?”. Phong Tịch chẳng thèm quay đầu lại, lãnh đạm trả lời.

“Tỷ tỷ?”. Hàn Phác kéo kéo ống tay áo nàng, không rõ hành động này của nàng có ý gì.

“Phải như thế nào thì cô nương mới bằng lòng buông tay?”. Thanh âm sau lưng vang lên lần nữa, hàm chứa sự nhẫn nại và hiếu kỳ.

“Xin lỗi nhé!”. Phong Tịch khẽ phun ra một câu, nhìn chòng chọc vào chàng trai áo tuyết.

“Xin lỗi?”. Giọng nói sau lưng dường như đang mang vài phần buồn cười.

“Thuộc hạ của huynh vô cớ rút kiếm ám sát đệ đệ của ta, nếu ta không đến kịp, chẳng phải tiểu đệ sẽ mất mạng dưới kiếm của y sao?”. Phong Tịch vẫn không quay đầu lại mà dán chặt mắt vào tuyết y nam tử, nét cười biếng trên khuôn mặt nàng nàng hóa thành vẻ nghiêm nghị: “Có thể trong mắt các vị mạng người chỉ như cỏ rác nhưng đối với ta, đệ đệ còn quý hơn bất kỳ bảo vật nào trên đời!”

“Lệnh đệ vẫn chưa bị thương mà!”. Tiếng nói phía sau lạnh dần.

“Vì chưa bị thương hay mất mạng nên các người mới không cần xin lỗi hay chịu trách nhiệm về hành vi của mình, đúng không?”. Tròng mắt Phong Tịch bắn ra tia sắc bén làm người nam áo tuyết không khỏi phát run, nhưng tính cách kiêu ngạo không cho phép y cúi đầu chịu thua, vẫn tỏ ra lạnh lùng đối diện Phong Tịch.

“Đã như vậy ...” Phong Tịch nghiêng đầu nhẹ hàm răng trắng tinh, dưới ánh nắng mặt trời, nụ cười nàng lấp lánh như tuyết ngọc: “Ta cũng từng giết không ít người nhưng tự hỏi bản thân đã giết người vô tội nào chưa, hay là ta cũng thử giết một kẻ lạ mặt xem sao!”

Nam tử áo tuyết vẫn còn chưa hoàn hồn bởi nụ cười của nàng, cổ tay đã cảm thấy đau nhức, sau đó năm ngón tay tê tái, bảo kiếm nhanh chóng tuột xuống.

“Công tử cẩn thận!”. Nam tử áo tuyết lấy lại tinh thần kêu lên sợ hãi, không để ý bản thân mà chỉ lo nhắc nhở chủ tử.

“Huynh cũng ném thử cảm giác này đi!”. Phong Tịch khẽ quát lên, đoạt kiếm y trong nháy mắt, khẽ đảo cổ tay, trường kiếm hóa thành cầu vòng nhắm thẳng vào bóng người sau lưng. Nàng

thực hiện liên tục các động tác này chỉ trong tích tắc, nhanh đến mức khiến người ta chưa kịp phản ứng đã thấy ánh kiếm sáng rực như mặt trời xông đến chín tầng mây, kề sát cổ người đối diện.

Vị công tử thấy kiếm quang đâm tới linh hoạt như vô lực, lại trong chớp mắt gần ngay trước mặt mình, hàn khí dày đặc, thân thủ cô gái sắp đến đã không thể khinh thường được! Hắn cấp tốc tránh sang bên trái, kiếm thứ nhất chỉ xẹt qua thân, nhưng chưa đợi hắn có thời gian để thở, kiếm thứ hai đã lướt đến như bóng ma, đâm thẳng vào hai mắt.

Người nọ không ngờ đối thủ nhanh đến thế, không thể tránh kịp, hắn giơ tay áo, lam quang chột lóe, khó khăn lắm mới chặn được trường kiếm. Mũi kiếm nòng chỉ cách mí mắt hắn không đến nửa tấc!

“Công tử!”. Nam nhân áo tuyết thấy thế không khỏi lo âu, muốn động thủ nhưng lại cố hết sức nhẫn nhịn.

“Không tệ!”.

Cổ tay Phong Tịch hơi run, mũi kiếm đập vào trên vật phát ánh sáng xanh – một thanh loan đao lam nhạt dài tầm một thước, dưới ánh mặt trời màu của nó di động thành hình trắng khuyết, quang mang sâu thẳm. Người kia vận lực vào cánh tay, đao kiếm chạm nhau phát ra tiếng vang thanh thúy, cổ tay hai người đều cảm thấy tê rần.

“Công lực tốt!”

Lần này là vị công tử kia cất tiếng khen ngợi, lời còn chưa dứt, đoản đao đã rạch một đường, mang theo lam quang yêu di quét qua gáy Phong Tịch. Phong Tịch thấy vậy rung mình, trường kiếm trong tay nhảy múa dệt thành một bức tường tuyết rậm rạp. Lam quang đang di chuyển ngừng trước bức tường tuyết, chỉ nghe âm thanh của đao kiếm vang lên “đỉnh, đỉnh, đỉnh...”, hai người tiếp cận nhau, trong nháy mắt giao thủ đến bốn, năm chiêu nhưng không ai phá được phòng thủ của đối phương.

“Tiếp chiêu!”.

Phong Tịch quát nhẹ một tiếng, cổ tay phải vừa chuyển động, trường kiếm quay lại va chạm đoản đao của người kia, tiếp đó đâm về phía ngực. Đồng thời tay áo trái nòng phát lên như mây trắng lãnh không, bay thẳng đến trước mặt địch thủ, còn chưa đến nơi, gió trong tay áo đã đâm vào da thịt đau nhức.

Mà người nọ tuy kinh ngạc bởi công lực của nàng khá cao, biến chiêu cực nhanh nhưng vẫn không chút hoang mang. Tay phải hắn giơ lên, đoản đao ngăn cản trường kiếm đang đâm tới trước ngực, tay trái cũng vung lên hóa thành chưởng đao, mang theo tám phần công lực, chém thẳng về tay áo trái Phong Tịch.

“Ha ha... Tiếp thêm chiêu này nữa!”

Phong Tịch thấy vậy cười vui vẻ, cổ tay trái nhấc lên, tay áo trước khi chạm vào chưởng đao của tên công tử bỗng biến mất, trong nháy mắt lại cuốn đến nhanh hơn điện cắt thẳng vào

chương trái của hắn! Nếu như chiêu này của nàng thành công, hắn chắc chắn sẽ mất luôn một bàn tay!

Võ công người kia cũng rất cao minh, đứng trước hiểm nguy vẫn không tỏ vẻ sợ hãi. Vào lúc tay áo nàng chạm vào chương hắn, chương biến thành trảo, một trảo nắm ngón cái xuống, chỉ nghe một tiếng “Hí” giòn tan, cả hai liền tách nhau ra, nửa ống tay áo phiêu phiêu trên không trung rơi xuống giữa hai người.

“Tỷ tỷ!”. Hàn Phác thấy thế vội vàng chạy đến bên cạnh Phong Tịch.

“Công tử!”. Nam tử áo tuyết cũng gấp rút đến cạnh người kia, trừng mắt nhìn Phong Tịch, nét mặt vừa thẹn vừa giận. Thẹn là do mình tự phụ Kiếm thuật tuyệt thế, hôm nay lại bị người ta đoạt kiếm! Giận là vì cái cô thôn nữ này lại dám động thủ với công tử.

“Tỷ tỷ, tỷ không bị thương chứ?”. Hàn Phác lo lắng nhìn Phong Tịch.

“Không sao.” Phong Tịch cúi đầu cười bảo cậu đừng lo lắng, bên trái đã mất nửa ống tay áo, nàng khẽ giơ lên lộ ra cánh tay trắng nõn như ngó sen, thanh khiết như bạch ngọc, chỉ có bàn tay hơi đen đen bần bần: “Chà, mất một đoạn tay áo! Nhiều năm rồi không gặp được đối thủ như vậy!”.

“Công tử, ngài không sao chứ?”. Nam tử áo tuyết cũng quan tâm hỏi han chủ nhân, nếu công tử ở bên cạnh mình mà bị thương, vậy thì thật là... Nghĩ thế y không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng, hai tay nắm chặt.

“Giản, không cần tự trách mình.” Người nọ trấn an y, nâng tay trái của mình lên xem, mu bàn tay còn lưu một vết máu nhàn nhạt chừng ba tấc: “Võ công của vị cô nương này trên giang hồ hiểm có đối thủ, ngay cả ta cũng không thể chiếm ưu thế!”.

Phong Tịch nghe vậy không khỏi ngẩng đầu nhìn, vừa thấy hắn thì ngẩn người ra!

Hóa ra là một vị công tử trẻ tuổi đẹp trai anh tuấn, tuổi chừng hai lăm, hai sáu, dáng người cao ráo, mặc bộ cẩm bào màu tím nhạt, mái tóc đen dài được buộc sau đầu bởi một đoạn dây gấm tím than. Tựa hồ ông trời đã lựa chọn những loại ngọc thạch tốt nhất để đúc nên khuôn mặt tuyệt thế của hắn, đôi con ngươi ánh lên sắc vàng nâu hiếm thấy, thần thái tôn quý cứ tùy ý đứng như vậy, phảng phất như vương giả quân lâm thiên hạ, ngạo nghễ nhìn xuống nghìn dặm giang sơn cùng muôn vạn con dân dưới chân mình.

“Ồ, đây là lần đầu tiên ta gặp được một người có khí thế và vẻ ngoài ngang với con hồ ly đen.” Phong Tịch nhìn công tử áo tím không khỏi mở miệng lẩm bẩm.

“Tỷ tỷ, tỷ nói gì cơ?”. Hàn Phác hỏi lại, chỉ vì thanh âm của nàng đích thực quá nhỏ, chẳng thể nghe được gì.

“Ta đang nói... đệ chừng nào thì mới có thể lớn được như vậy!”. Phong Tịch cúi đầu liếc Hàn Phác: “Uhm, nếu có một đệ đệ tuấn mỹ thật là tốt, đến lúc đó chắc chắn sẽ giống như con hồ ly đen kia, trên đường đi có mỹ nữ tự nguyện dâng tặng quần áo thức ăn, cả đời chẳng cần phải lo ăn lo uống gì!”

“Võ công cô nương cao thâm quả thật hiếm thấy, chẳng hay có thể cho biết quý danh?”.

Vị công tử áo tím quan sát kỹ Phong Tịch, bộ quần áo của cô gái trước mắt đã dính đầy bụi vàng tro đen lấm lộn, nhìn không ra màu gì, gương mặt lấm tấm trắng đen, trên trán đeo một khối trang sức xám xịt, không rõ là vật gì, cả người thật sự không có gì đáng khen. Thế nhưng nàng lại có đôi mắt trong suốt đặc biệt tựa như một ngôi sao mọc trên đỉnh đầu, soi sáng người lữ hành bên ba vạn lý bị hỗn loạn trong bóng đêm mờ mịt nơi hoang dã, không biết đi đâu về đâu. Ánh sáng lạnh lẽo tản ra làm người ta hoa mắt, không tự chủ được muốn nhìn thêm lần thứ hai. Đến khi nhìn lại thấy người con gái bên này có một khí chất phấn khởi hào hiệp, giống như một luồng gió hồng mềm mại vô câu vô thúc giữa đời thường!

“Hừ! Đại danh của tỷ tỷ ta há có thể tùy tiện cho người khác biết!”. Hàn Phác nghe vậy hừ mũi một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng cao: “Chỉ ít thì các người phải xin lỗi ta trước mới đúng!”

“Hả?”. Công tử áo tím liếc nhìn Hàn Phác, nhàn nhạt lên tiếng.

“Các người khi không làm ta kinh sợ, đương nhiên phải xin lỗi ta rồi”. Hàn Phác lớn giọng nói, có điều khi thấy ánh mắt của vị công tử áo tím đảo qua, không hiểu sao cậu nổi cả gai ốc, khí thế yếu đi vài phần.

“Vậy xin hỏi tiểu huynh đệ tên gì?”, Công tử áo tím lại hỏi tiếp.

“Ta là Hàn Phác! Là người mà tương lai sẽ trở thành đại hiệp còn lợi hại hơn cả Bạch Phong Hắc Túc!”. Hàn Phác vừa nghe thấy người ta hỏi danh tính mình, lập tức hào hùng tự giới thiệu, hoàn toàn quên lúc này mình như “con rùa rụt cổ”.

“Ha ha... Ha ha...”

Công tử áo tím liền ngửa đầu cười to, cả người hắt tủa ra một loại khí phách kiêu ngạo, tựa như sư tử mạnh mẽ gầm gừ, khiến kẻ khác không thể đến gần. Còn nam nhân áo tuyết đứng bên cạnh hắn cũng cau mày liếc Hàn Phác, ánh mắt kia rõ ràng cho cậu biết, y không tin cậu có năng lực đó!

“Cười cái gì! Người không tin phải không? Hừ! Nên biết rằng tỷ tỷ của ta chính là...” Bị người khác chế giễu như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn ám đầy bụi đen của Hàn Phác cũng đỏ lên, đang muốn đưa một nhân vật lợi hại ra để dọa người, thì bị đánh một cái vào ót, đành nuốt luôn nửa câu sau vào bụng.

“Đệ làm mất mặt mình chưa đủ hay sao mà còn muốn làm mất mặt cả ta nữa?”. Phong Tịch vỗ bốp vào sau gáy Hàn Phác, sau đó nghiêng người liếc công tử áo tím, miễn cưỡng nói: “Huynh phải biết câu sóng sau xô sóng trước, một ngày nào đó nó thật sự có thể sẽ vượt qua được những người này! Huynh cần gì phải cười nhạo đến thế!”.

“Hàn cô nương, thật ra ta không có ý chế nhạo nó to mồm mà là đang khen ngợi nó, tiểu đệ này còn nhỏ đã có chí lớn, mai sau chắc chắn sẽ có thành tựu phi thường.” Công tử áo tím thu lại nụ cười và khí chất ngông cuồng khi nãy, tuy vậy giọng nói vẫn không che giấu được ngạo khí ngút trời: “Chẳng qua Bạch Phong Hắc Túc đã tiếng tăm lừng lẫy mười năm, muốn vượt qua họ cũng không phải chỉ nói là làm được”.

“Tỷ tỷ của ta mới không... “Ồi ời...” Hàn Phác thấy người này gọi lầm Phong Tịch thành “Hàn cô nương”, đang muốn chỉnh lại thì gáy lại bị đập thêm một cái nữa, nửa câu sau đành nuốt xuống.

“Phải vậy không? Cứ rửa mắt chờ đi, Bạch Phong Hắc Túc dù lợi hại thế nào cũng không chống nổi thời gian, sẽ có ngày già yếu chết đi, trong võ lâm tất có người khác thay thế vị trí.” Phong Tịch thản nhiên nói rồi ném trường kiếm đến trước người nam áo tuyết, tay dẫn Hàn Phác đi: “Phác nhi, nếu nắm đấm của đệ đã không cứng như họ thì chúng ta phải chạy thôi.”

“Chậm đã!”. Nam tử áo tuyết đột ngột lên tiếng gọi họ lại.

“Thế nào? Huynh còn muốn đánh một trận nữa phải không? Mặc dù muốn đánh thắng công tử nhà huynh hơi cực chút, nhưng muốn thắng huynh lại chẳng khó gì!”. Phong Tịch dừng bước, quay đầu liếc mắt nhìn chàng trai áo trắng như tuyết, nhàn nhạt nói.

“Xin lỗi”. Nam nhân áo tuyết bỗng lên tiếng.

“Ách!”. Phong Tịch nghe vậy không khỏi ngạc nhiên, nàng tưởng cái người tuyết kiêu ngạo này có chết cũng không chịu cúi đầu nhận sai, ai ngờ y đột nhiên tự động xin lỗi.

“Tiêu Giản ta không phải là kẻ lạm sát người vô tội”. Nam tử áo tuyết lạnh lùng phun ra một câu, tuy nhiên vẫn kiên quyết không giải thích nguyên nhân vì sao ám sát người.

“Hả?”. Phong Tịch nghe được những lời này không khỏi quay lại tinh tế nhìn y, sau đó cười sáng sủa: “Tiêu Giản sao? Ta biết rồi.”

Nam tử áo tuyết – Tiêu Giản bị nụ cười của nàng mê hoặc, rõ ràng gương mặt nàng vừa đen vừa bần, không chê nàng xấu đã là vô cùng nể nang rồi. Vậy mà hết lần này đến lần khác y cứ ngẩng nụ cười sáng như trân châu của nàng, dù bị bụi che phủ nhưng vẫn lộ ra ánh sáng rực rỡ khiến người ta không thể không nhìn. Nhớ lại lúc trước mình cũng vì nụ cười này mà thất thần đến nỗi mất cả trường kiếm trong tay, lòng y bỗng dưng sinh ra chút ảo não.

“Cô nương thân gái sao lại cùng tiểu đệ đệ xuất hiện ở nơi núi non hoang vu này?”. Công tử áo tím thắc mắc, hiếm khi sinh ra hứng thú với người xa lạ như vậy.

Phong Tịch quay đầu lại nhìn vào đôi mắt đang dò xét của vị công tử kia, cười nhạt nhẽo mĩa mai: “Hình như một nhân vật như công tử càng không nên xuất hiện tại nơi hoang dã mới đúng.”

“Cô nương là người thứ hai mà cho đến nay ta... không chắc sẽ thắng, vì sao chưa hề nghe thấy biệt hiệu của nàng trên giang hồ?”. Công tử áo tím hỏi lại.

“Người thứ hai?” Phong Tịch nghe vậy ngoảnh đầu đi, đôi mắt cười thành hai vầng trăng non: “Vậy người thứ nhất là ai? Sau đó còn người thứ ba, thứ tư không?”

“Người thứ nhất là Ngọc Vô Duyên, còn về phần người thứ ba, người thứ tư thì có thể có, cũng có thể không”. Công tử áo tím nghiêm túc đáp, dáng vẻ của hắn vẫn vô cùng cuồng ngạo, không coi người trong thiên hạ ra gì.

“Ngọc Vô Duyên?!” Phong Tịch nghe vậy đôi mắt lười biếng chợt lấp lánh tỏa thanh quang sáng ngời, nét cười nhàn nhạt, trào phúng trên khuôn mặt cũng chuyển sang mừng rỡ thích thú: “Có phải là thiên hạ đệ nhất công tử ‘Ngọc công tử’? Có thể sánh cùng người ấy trở thành một trong những người huynh không chắc thắng được, thật vinh hạnh! Vinh hạnh!”

“Cô nương cũng biết Ngọc công tử sao?”. Công tử áo tím không khỏi có chút nghi hoặc khi thấy vừa nói tên Ngọc Vô Duyên nàng lại mừng rỡ tôn sùng như thế.

“Phong vũ thiên sơn Ngọc độc hành, thiên hạ khuynh tâm thán Vô Duyên! Ngọc Vô Duyên – Ngọc công tử phong tư tuyệt thế, cả thiên hạ ai không muốn kết giao? Chỉ tiếc là nghe danh từ lâu vẫn chưa có duyên gặp mặt!”. Phong Tịch than thở tiếc nuối, ngửa đầu nhìn trời, nắng gắt chói chang, chẳng biết người ấy có tỏa sáng rực rỡ như vàng thái dương mà người đời đồn hay không?

“Nếu như nói thế nhân này ai là người ta mong muốn quen biết nhất, thì chỉ có một người – Ngọc công tử!”

“Chỉ có một người là Ngọc công tử?”. Trong mắt vị công tử áo tím hiện lên tia sáng, bộ dáng tươi cười sâu xa: “Toàn bộ thiên hạ mà chỉ có mỗi Ngọc công tử lọt vào trong mắt cô nương?”.

“Ha ha...” Phong Tịch chợt bật cười, quay đầu lại nhìn hắn đùa cợt: “Huynh bất bình vì ta không đặt huynh vào mắt?”

“Cô nương đừng quá tự phụ!”. Công tử áo tím nghe vậy thu lại ý cười, thay vào đó là vẻ mặt băng lãnh. Trong khoảnh khắc ngọn núi hoang này tỏa ra cảm giác lạnh lạnh dày đặc ngấm vào xương tủy, tựa như chìm vào cuối thu.

“Công tử thật kiêu ngạo, đừng nói là huynh, ngay cả tứ đại công tử trong thiên hạ, công tử Lan Túc, công tử Phong Túc, bao gồm cả...” Phong Tịch đối đáp không chút sợ hãi, ánh mắt bắn thẳng đến công tử áo tím, sắc bén như tuyết kiếm: “... bao gồm cả thế tử nước Hoàng – công tử Hoàng Triều, ta cũng hoàn toàn không coi vào đâu!”

Một lời nói ra, Phong Tịch không còn giống Bạch Phong Tịch lười nhác vui vẻ như bình thường, nàng lúc này mang một loại ngạo khí không coi thiên hạ là cái thá gì, bình tĩnh đứng thẳng, hai mắt nhìn công tử áo tím không hề tỏ ra yếu thế.

“Hả?” Công tử áo tím nghe vậy liền sững sốt, sau đó cất tiếng cười to “Ha ha... Ha ha...”

Tiếng cười cao hừng, vang khắp miền sơn dã.

“Cuồng vọng! Vô lễ!”. Tiêu Giản liếc nhìn Phong Tịch, lạnh lùng phun ra hai từ, sau đó đưa tay rút kiếm.

“Được! Được! Được lắm!”. Công tử áo tím sau khi dừng cười khen tãt tãt, trong lòng vẫn vui vẻ không ngớt: “Từ khi sinh ra tới nay ta chưa hề nghe ai nói thế! Nàng là người đầu tiên! Mà cũng chỉ có nàng mới dám nói những lời này!”

“Hoàng thế tử cao cao tại thượng đương nhiên khó có thể nghe được những lời vọng ngôn”. Phong Tịch thân nhiên trả lời.

“Vì sao cô nương dám khẳng định ta là Hoàng Triều?”. Công tử áo tím hơi kinh ngạc khi bị nàng nhận ra thân phận.

“Không phải ta tự phụ, sống trên giang hồ bao năm qua, cả thiên hạ này người có thể đấu nổi với ta cũng không nhiều”. Phong Tịch nhặt nửa ống tay áo rơi trên đất trải ra lòng bàn tay, sắc mặt tiếu nuôi: “Đếm đi đếm lại cũng không quá năm người, khí thế Hoàng thế tử kinh tâm, ta nhận ra cũng là điều bình thường.”

“Huống chi có được gia nhân như này, thế gian biết có bao người?”.

Phong Tịch ném ống tay áo nhẹ nhàng theo gió bay đi, chậm chậm nhìn Tiêu Giản: “Mà trên cõi đời này, kẻ tinh thông Kiếm thuật, lại mang tên Giản thì còn ít hơn, phải không? Tảo Tuyệt tướng quân của Hoàng Quốc?”.

“Lệnh đệ ẩn nấp khiến tôi tưởng là thích khách, vừa rồi đã mạo phạm, xin thứ lỗi”. Tiêu Giản bất thành linh chấp tay thi lễ với nàng, bộ dáng cung kính nghiêm chỉnh.

“Tiểu tử thời này làm ta dính đầy tro bụi, vốn định đánh mông nó, ai ngờ nó trốn còn nhanh hơn thỏ, để huynh dọa nó sợ cũng là đáng đời. Chỉ là hiểu lầm, tướng quân không cần đa lễ”. Người kính một thước, ta nhường một trượng, Phong Tịch cũng đáp lễ.

“Cô nương đã đoán ra thân phận của hai chúng ta, mà chúng ta lại chẳng biết cô nương là ai, xem ra luận về con mắt nhìn người, ta chịu thua”. Ánh mắt sắc bén của Hoàng Triều ngắm Phong Tịch, dường như muốn thăm dò nàng.

“Thân phận Hoàng thế tử là do tự ta nhận ra, thế nên đương nhiên danh tính của ta cũng nên để thế tử tự khám phá, như vậy mới công bằng, không phải sao?”. Phong Tịch cười nhạt.

“Nữ nhi trong thiên hạ có võ nghệ tuyệt đỉnh không nhiều, đầu tiên là Bạch Phong Tịch, kế đến là công chúa Tích Vân và Thu Cửu Sương nước ta”.

Hoàng Triều nghi hoặc nhìn Phong Tịch, trong đầu loại bỏ từng nhân vật mình đã biết: “Cửu Sương là thuộc hạ của ta tất nhiên ta biết, mà ta chưa từng gặp qua Bạch Phong Tịch, nghe đồn nàng ấy được xưng là ‘Tổ y tuyệt nguyệt, tao nhã tuyệt thế, cô nương...’

Hoàng Triều dừng lại nhìn lại bộ dáng bản thiêu của Phong Tịch, ngũ quan còn không thấy nói chi tới hai chữ “Tao nhã”.

“Hi hi, ta quái dị như vậy chắc không phải Bạch Phong Tịch ‘Tao nhã tuyệt thế’ như lời huynh nói có đúng không?”. Phong Tịch nghe vậy cười cười, cũng không hề tỏ ra bất mãn.

“Cô nương không phải Bạch Phong Tịch thì đương nhiên cũng không phải là công chúa Tích Vân. Công chúa Tích Vân của Bạch Phong Quốc mặc dù lập nên Phong Vân Kỳ nhưng chưa từng nghe nói nàng đặt chân vào chốn giang hồ, mà với tư cách là một tướng soái, có khi cũng không nhất định phải có võ nghệ tuyệt thế, vì vậy võ nghệ của công chúa ra sao cũng khó kết

lượn khi chưa từng thấy qua. Huống chi công chúa xuất thân vương thất, sống an nhàn sung sướng, sao có thể dễ dàng xuất hiện ở đây.” Hoàng Triều nói chắc chắn.

“Ừm.” Phong Tịch nghe vậy gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

“Về phần những nữ tử cao cường khác trên giang hồ...” Hoàng Triều bấm đốt ngón tay đếm đếm: “Đan Phi Tuyết của am Phi Tuyết có danh xưng Lãnh Diện La Sát, nhưng cô nương thì hay tươi cười, mà Đan Phi Tuyết đã xuất gia, tất nhiên không phải. Mai Tâm Vũ của Mai Hoa Lĩnh với tuyết chiêu mưa hoa mai vang dội giang hồ, ba năm trước đã gả cho Lạc Đào đại hiệp Nam Chiêu làm vợ, hai người phu thê tình thâm, chẳng thể nào một mình xuất hiện nơi đây. Phẩm Quân Ngọc của Phẩm Ngọc Hiên y thuật tuyệt hảo, tấm lòng Bồ Tát, mỗi ngày có hàng dài người đến cầu nàng trị bệnh, làm sao rảnh rỗi du ngoạn núi non...”

Hoàng Triều kể tên từng vị nữ hiệp trong giang hồ, nhưng vẫn chưa tìm ra người nào giống với cô gái trước mắt, trong lòng càng kính nghi: “Cô nương họ Hàn, thứ cho Hoàng Triều nông cạn, chưa từng nghe qua có một vị ‘Hàn nữ hiệp’ võ công tuyệt đỉnh trên giang hồ!”

“Hi hi... Ta chưa bao giờ bảo ta họ Hàn nha”. Phong Tịch cười nhẹ, không nói rõ thân phận của mình: “Hoàng thế tử lớn lên tại vương cung nhưng lại thấu hiểu chuyện giang hồ, chỉ là... trên thế gian này có nhiều chuyện huynh và ta không biết.”

“Cô nương biết rõ chuyện giang hồ thế chắc là người hay lưu lạc giang hồ, với thân thủ của cô nương, quyết không phải hạng tiểu bối vô danh”.

Hoàng Triều khẳng định, không hề chớp mắt nhìn thẳng Phong Tịch: “Nếu như nàng chịu rửa sạch mặt cho ta thấy được diện mạo thật, vậy thì không khó để ta nhận ra nàng là ai.”

“Sao?”.

Hai tay đen bản của Phong Tịch xoa khuôn mặt cũng dính đầy bụi đen, sau đó cúi đầu nhìn kỹ bản thân, không khỏi cười nhạo: “Ha, chẳng những ta muốn rửa mặt mà còn muốn tắm rửa toàn thân nữa, Hoàng thế tử muốn thấy mặt thật của ta, chẳng lẽ lại muốn đi theo ta ư?”

“Hả?”. Hoàng Triều nghe vậy chợt giật mình ngây ngốc, hần vốn xuất thân tôn quý, người thường tiếp xúc với hần ai cũng cung kính lễ nghĩa, mà những nữ nhân hần biết đều là danh môn khuê các, tao nhã hiền thực; ngay cả mấy nữ hiệp giang hồ có hào khí nam nhi, dù họ không câu nệ tiểu tiết nhưng cũng không giống cô gái trước mặt này phóng khoáng, chuyện tắm rửa mà cũng hỏi nam nhân có muốn đi theo hay không, trong thiên hạ có nữ nhân lớn gan như vậy sao?

Hoàng Triều không khỏi trầm mặc, dùng ánh mắt chưa bao giờ có đánh giá Phong Tịch. Cô gái trước mắt là người phóng túng dâm dăng? Không giống! Đôi mắt kia không hề có một chút dâm loạn tâm tà, mà trong suốt thanh thoát như hồ nước trên trời, nụ cười nhẹ nhàng mát mẻ, thân thể dù hơi trần nhưng vẫn mang khí chất băng thanh ngọc khiết.

Bỗng nhiên khuôn mặt cao quý đoan nghiêm của Hoàng Triều hiện lên nét nghiêng ngả, nhẹ nhàng cười đáp: Nếu cô nương muốn, Hoàng Triều nguyện pha hương nấu nước tắm rửa cho nàng.”

“Ách?” Lần này đến phiên Phong Tịch kinh ngạc, từ khi xuất đạo đến giờ, trừ con hồ ly đen kia, ít ai có thể thần nhiên đáp lại những câu nói thể tục khó dung của nàng. Nếu như đổi lại là Yên Doanh Châu, chắc chắn lúc này mặt huynh ấy đã đỏ bừng rồi, còn như người tuyệt xinh đẹp kia, thể nào cũng đưa ra khuôn mặt lạnh như băng, nửa con mắt cũng không thèm liếc nhìn nàng, vậy mà Hoàng Triều này... Ôi! Người có thể liệt vào hàng tứ đại công tử đúng là không thể khinh thường!

“Thế nào? Cô nương không dám sao?”. Hoàng Triều thấy Phong Tịch ngạc nhiên, cười đùa nói.

“Ừm, không phải ta không dám”. Phong Tịch chà chà tay, gãi đầu đáp: “Mà để cho thể tử nước Hoàng tới hầu hạ, dù là hoàng thượng trong kim điện Đế đô cũng chưa có may mắn đó, huống chi là tiểu dân như ta, ta sợ bị giảm thọ lắm!”

“Ha ha...” Hoàng Triều cất cao giọng cười to, sau đó giơ hai tay ra: “Ngày nào đó ta sẽ đào cả núi hoang này làm thành hồ nước, đến lúc đó mời cô nương tới đây rửa mặt được không?”

“Đào núi làm hồ?”. Phong Tịch nghe xong câu đó nhìn chằm chằm vào Hoàng Triều, thấy hắn không phải đang đùa, trong lúc ngẩn ngơ chợt cảm giác rằng người này nói được thì sẽ làm được: “Nếu huynh thật sự đào hồ tại đây, dù ở chân trời góc bể nào ta cũng sẽ trở về rửa mặt!”

“Được! Một lời đã định!”

“Một lời đã định!”

Hai người cùng đập tay thề, sau đó nhìn sang đối phương, bỗng nhiên cả hai đều ngửa mặt lên trời cười sảng khoái.

Tiêu Giản nhìn hai người đang cười to kia, cặp mắt như tuyết thoáng qua một suy nghĩ sâu xa, y tỉ mỉ đánh giá Phong Tịch từ đầu đến chân, sau cùng ánh mắt dừng lại tại món trang sức trên trán nàng, giống như muốn tìm chút manh mối.

“Ta đói bụng, huynh mời ta ăn cơm đi”. Phong Tịch dừng cười, không khách khí mở miệng yêu cầu.

“Ăn cơm?”. Hoàng Triều hỏi ngược lại, sao chuyển từ tắm rửa sang ăn cơm nhanh vậy?

“Thế nào? Huynh chê tiểu dân hoang dã như ta ư?”. Phong Tịch trừng mắt.

“Không phải! Hoàng Triều cũng giống cô nương thôi, có người dù thân phận chí tôn cao quý ta cũng không thèm liếc mắt đến, nhưng có người chỉ như nô bộc tôi tớ, Hoàng Triều cũng nguyện uống chung một chén nước”.

Hoàng Triều cười nhạt: “Ta mời nàng ăn cơm!”

“Phác nhi, hôm nay chúng ta có cơm ăn rồi”. Phong Tịch quyết định luôn, giang tay dẫn gân cốt, sau đó lại vỗ đầu Hàn Phác đang ngơ ngác nhìn Hoàng Triều.

“Tỷ tỷ, đây là Hoàng Triều! Thế tử nước Hoàng! Là một trong tứ đại công tử nổi danh giống như Hắc Phong Tức huynh đó!”. Hàn Phác im lặng trong chốc lát thì hai mắt phát sáng, vô cùng sùng bái nhìn Hoàng Triều.

Ôi, tướng mạo thế này, phong thái thế này, hành động lại như này... Thật không hổ là công tử Hoàng Triều! Khí phách thế mới giống người có tiếng tăm, ai như... Ánh mắt cậu quan sát Phong Tịch, ôi ôi, sao mình cứ khẳng khẳng tìm một người không giống với đại nhân vật nhất làm tỷ tỷ cơ chứ...

“Vậy thì sao? Lau nước miếng của đệ đi!”. Phong Tịch hung hăng cốc đầu Hàn Phác, cái tên nhóc ngu ngốc này, thật là làm mất thể diện!

“Tiểu đệ đệ, đệ có một tỷ tỷ như vậy thì tương lai nhất định sẽ hậu sinh khả úy.” Hoàng Triều cười nhìn Hàn Phác.

“Đi, ăn cơm thôi.” Phong Tịch phát tay đi trước.

Tiêu Giản tự đi trước dẫn đường, bọn họ đi chưa tới một dặm thì thấy một chỗ đầy cỏ tương đối bằng phẳng trên sườn núi, phía trước có bốn người đang đứng.

“Công tử.” Bốn người vừa thấy Hoàng Triều trở về liền khom người hành lễ.

“Ừ.” Hoàng Triều khẽ gật đầu.

“Oa! Nhiều đồ ăn quá!” Hàn Phác là người đầu tiên kêu lên.

Trên bờ cỏ trải một tấm thảm vuông màu tím dài một trượng, bày đủ loại thức ăn, điểm tâm và rượu ngon.

“Đệ muốn ăn vịt quay?” Hàn Phác chạy nhanh về phía con vịt vàng ươm chính giữa thảm.

“Vịt quay là của ta! Khổng Dung nhường lê, hiểu chưa...(Khổng Dung 4 tuổi đã biết nhường lê cho anh chị em trong nhà. Hai câu này trong sách Tam Tự Kinh đã nói đến đức tính nhường nhịn, nhường người khác ăn quả lê lớn hơn)...!”

Phong Tịch cũng bay về phía con vịt kia.

Hai bóng người một lớn một nhỏ lao vào con vịt quay, đến lúc thấy con vịt sắp không giữ được, hai người chợt dừng bước, bốn cánh tay đồng loạt ngưng lại trước con vịt một tấc.

Không phải do họ nhường đâu, mà là do bàn tay của họ — cực kỳ dơ bẩn!

“Mượn quần áo của huynh một chút!”

Tiêu Giản còn chưa kịp ngồi xuống liền thấy hoa mắt, Phong Tịch đã bay tới trước người kéo kéo ống tay áo của y. Y cúi đầu nhìn, đôi mắt tròn to, nằng... nằng lấy ống tay áo của mình lau tay! Tay áo trắng tinh như tuyết bỗng hóa thành một màu đen thui.

“Cô... cô...” Nhất thời Tiêu Giản không thốt nên lời.

“Đừng có ki bo vậy! Nếu quần áo của ta vẫn còn sạch sẽ, ta lau vào người huynh làm gì! Dù sao huynh cũng có tiền mà, lát nữa mua bộ đồ mới là được!”. Phong Tịch vừa vô tư nói vừa cố gắng lau sạch vết bẩn trên tay.

“Cô... cô... cô có thể đi rửa tay mà!”. Tiêu Giản rút cuộc cũng phải hét lên, thanh âm rất tương phản với vẻ bề ngoài thanh tú, đôi mắt phát ra màu lam nhạt dị thường.

“Oa! Lại đổi màu! Lại đổi màu kìa!”. Phong Tịch giống như đứa trẻ nhặt được vật báu, cao hứng chỉ vào đôi mắt y la to.

“Đổi cái gì? Đổi cái gì cơ?”. Bên kia Hàn Phác đang đổ rượu ra rửa tay, nghe Phong Tịch kêu thế, liền cầm bầu rượu chạy qua.

“Đệ... đệ... đệ dùng rượu để rửa tay?”. Tiêu Giản thấy bầu rượu trong tay Hàn Phác, con người xinh đẹp suýt chút nữa nhảy ra khỏi tròng mắt, màu lam càng lúc càng đậm hơn: “Trời ạ, đây là rượu Yên Chi đấy!”.

“Oa! Tròng mắt huynh ấy biến thành màu lam!”. Hàn Phác cũng sợ hãi kêu lên.

“Rượu Yên Chi? Rượu Yên Chi một nghìn vàng một bình?”. Phong Tịch chụp bầu rượu từ trong tay Hàn Phác gửi: “Úi, chính là nó!”.

“Cô cũng biết là nghìn vàng một bình hả?”. Tiêu Giản lầm bầm, cuối cùng cũng biết phân biệt tốt xấu, vốn tưởng rằng Phong Tịch sẽ tiếc của, ai ngờ...

“Ta đây cũng rửa tay chút!”. Nàng vừa dứt lời, dốc ngược bình, đổ sạch rượu lên tay.

Tiêu Giản lập tức trợn mắt há mồm, hoàn toàn không nói nên lời.

“Trả huynh cái bình!”. Phong Tịch ném bầu rượu vào Tiêu Giản, sau đó vỗ hai tay lên vai Tiêu Giản: “Cho mượn lau tay nữa nhé!”.

Vai áo Tiêu Giản liền có hai dấu tay ẩm ướt của ai đó.

“Vịt quay của ta!”. Phong Tịch nhón mũi chân, cả người rơi vào chiếc thảm, nàng giơ tay chộp lấy con vịt đưa lên mép, cắn một miếng to, phút chốc nửa cái đùi vịt trôi vào trong bụng.

“Á!”. Ánh mắt Hàn Phác còn đang ngây ngốc nhìn con người của Tiêu Giản cuối cùng cũng phục hồi tinh thần, tức khắc chạy đến, đặt mông xuống tấm thảm, duỗi tay ra: “Hai cái đùi gà ướp mật này là của đệ!”.

“Khay tôm ngâm tương kia là của ta!”

“Còn đĩa bánh phù dung là của đệ!”

“Vây hộp bánh bơ tím là của ta!”

Hai người thay phiên chia nhau hết đồng đồ ăn trên thảm, mỗi lần cướp được món nào đều quay lại nhìn Tiêu Giản, rất hài lòng khi thấy màu lam trong đôi mắt người kia đậm dần lên, cuối cùng trở thành màu xanh biếc như bầu trời!

“Giản, hôm nay cậu thật dễ bị kích động”.

Hoàng Triều ngồi đường hoàng một bên bình tĩnh quan sát, thấy y từ trước đến giờ luôn yên lặng lạnh lùng, tâm tình ít khi dao động, thế mà giờ lại bị chọc giận liên tiếp hai ba lần. Hắn không khỏi thở dài, hai người này thật sự có bản lĩnh.

Tiêu Giản nghe vậy bỗng nhiên bừng tỉnh, cố gắng tự ổn định mình, hít một hơi thật sâu, hồi phục tâm tình, sau đó sắc xanh trong mắt nhạt dần, cuối cùng biến mất không dấu vết.

“Ôi! Không... có!”. Hàn Phác miệng ngậm đầy thịt gà, giọng nói không rõ ràng mà mang chút tiếu nuối khi thấy màu lam trong mắt Tiêu Giản tan biến.

“Tiêu Giản, huynh còn tên nào khác không?”. Phong Tịch liếc hắn, sau đó híp mắt nhìn lên bầu trời: “Chẳng hạn như Tuyết Không gì gì đó, mắt huynh rất giống màu xanh phủ trên cánh đồng tuyết, trong suốt mà tinh khiết, rất đẹp rất đẹp!”

Tiêu Giản nghe vậy ngẩn ra, nhìn kỹ Phong Tịch một lúc lâu, sau đó mới nhẹ nhàng đáp: “Tuyết Không.”

“Quả nhiên.” Phong Tịch mỉm cười gật đầu nhìn y, sau đó cắn cú nhai tiếp: “Huynh không nên mặc loại y phục trắng bóc này, sẽ khiến huynh trông có vẻ lạnh như người tuyết, làm người ta không dám tới gần, sợ bị đông cứng, cũng sợ tuyết tan chảy. À... Thích hợp nhất là mặc áo lam, màu xanh giống như bầu trời đó”. Nàng bận rộn thế mà vẫn đưa một ngón tay dính đầy mỡ chỉ lên trời.

Lần này Tiêu Giản không trả lời, chỉ ngẩng đầu nhìn bầu trời cao vợi, ánh sáng xanh trong phản chiếu vào đôi mắt, thỉnh thoảng có vài áng mây màu lướt qua.

Hoàng Triều cũng chẳng nói gì nữa, chỉ lẳng lặng nhìn hai người đang ăn như hổ đói, trong ánh mắt hiện lên sự yêu thích pha lẫn trầm tư.

Bỗng nhiên Phong Tịch thoáng dừng lại, ngược nhìn về bên phải, sau đó lại vùi đầu ăn tiếp.

Hoàng Triều cũng đồng thời nhìn về phía trước, thu lại nét mặt vốn nhàn nhã thoải mái, thần tình chuyển thành đoan nghiêm.

Mà Tiêu Giản thì đã phi thân lao đi, chớp mắt không thấy bóng dáng đâu.

Chỉ có Hàn Phác vẫn không biết gì ăn uống thả cửa.

Một lát sau Tiêu Giản công một gã đàn ông trở về, còn có năm người áo xanh khác đi theo.

“Tham kiến công tử!”.

Năm người kia quỳ xuống hành lễ với Hoàng Triều, người trên lưng Tiêu Giản cũng dùng dằng muốn leo xuống hành lễ.

“Đứng lên hết đi.” Hoàng Triều nhàn nhạt ra lệnh, ánh mắt đảo qua đã thấy họ đều bị thương, đặc biệt là người được Tiêu Giản cõng về có thương thế nghiêm trọng nhất, máu dưới bụng nhuộm đỏ cả áo.

“Giản, trị thương cho họ trước”. Hoàng Triều phát ống tay áo, mấy người kia không tự chủ được đứng dậy.

“Dạ.” Tiêu Giản đáp, sau đó y ra hiệu, bốn tên đàn ông đứng sau Hoàng Triều lập tức tiến lên đỡ sáu người bị thương ngồi xuống, giúp bọn họ băng bó.

“Công tử”. Người nam tử bị thương nặng nhất không để ý tới vết thương đau đớn, cố sức đứng dậy đi về phía Hoàng Triều, đôi tay run rẩy móc từ trong ngực áo ra một vật được gói lại bằng mảnh gấm xanh, quỳ một gối xuống, giơ lên đỉnh đầu, trình vật đó trước mặt chủ tử.

Hoàng Triều nhận lấy, không nóng lòng mở ra, bảo Tiêu Giản đỡ người kia dậy, ánh mắt lóe lên khi nhìn kỹ vật trong tay, lập tức rung mình. Tựa như hấn nghĩ đến việc gì vô cùng quan trọng, đôi mắt phát ra tia sáng như điện, bắn thẳng đến người đang quỳ dưới đất: “Yến tướng quân đâu?”

Người nọ vốn đang run run, lúc này đây lại càng run dữ dội, ngẩng đầu nhìn Hoàng Triều, đôi mắt hồ đã ẩm ướt, lại cố nén đau, thanh âm tê tái đáp: “Yến tướng quân... đã... đã mất!”

“Cái gì?.” Hoàng Triều đang ngồi không yên, đột nhiên bật dậy, phút chốc đã đến trước mặt người kia, tay trái giơ ra nắm chặt vai của hắn, ánh mắt như kiếm nung trong lửa, vừa nóng cháy vừa sắc bén: “Người nói lại lần nữa!”

“Bẩm công tử, Yến tướng quân đã mất trên núi Tuyên nước Bạch!”. Người kia chịu đựng sự đau nhức ở bả vai, hồi đáp rõ ràng, giọt lệ trong mắt cuối cùng cũng rơi xuống.

Hoàng Triều nghe vậy buông hắn ra, đứng nghiêm túc, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, đôi môi mím chặt, mặt không chút biểu tình, chỉ có hai tròng mắt nâu vàng di chuyển, đồng tử không ngừng co rút!

“Choang!”

Đó là tiếng bảo kiếm của Tiêu Giản phát ra, một tay y đã run run, tay cầm kiếm còn lại nổi lên gân xanh, hơi cúi đầu, mái tóc dài trắng như tuyết không gió tung bay.

Phong Tịch nghe thấy Hoàng Triều hỏi tung tích của Yến Doanh Châu, đuôi vệt trong tay nàng lặn xuống tám tấc trên mặt đất. Nàng kinh ngạc nhìn, không nhật lên, cũng không ăn thêm thứ khác, ánh mắt mịt mờ si muội như phủ một tầng hơi nước, thần sắc trong đôi mắt không rõ ràng.

Hàn Phác lúc này mới cảm thấy bầu không khí bất thường, mọi động tác đều ngừng lại, nhẹ nhàng tiến đến bên cạnh Phong Tịch, quan sát sắc mặt của nàng, không khỏi lo lắng, giật nhẹ ống tay áo còn lại: “Tỷ tỷ?”

Phong Tịch nghe câu gọi liền ngẩng đầu nhìn, nụ cười trở nên nhàn nhạt, tỏ vẻ không có gì, nhưng Hàn Phác lại có cảm giác nụ cười ấy tựa như đã vượt thiên sơn vạn thủy, qua trăm vòng luân hồi, mang theo sự lãnh đạm nhàn nhạt hòa quyện nỗi bi ai.

“Doanh Châu!”. Hoàng Triều đứng một lúc lâu, rốt cuộc cũng buông ra một tiếng nặng nề, tay không tự chủ nắm chặt bao vải xanh, gợn sóng lẫn lẫn trong mắt.

“Tiểu Khê.”

“Có thuộc hạ!”. Một trong những tên đang băng bó vết thương cho những người khác đứng lên cúi đầu đáp.

“Bốn người các ngươi hộ tống bọn họ về nước”. Hoàng Triều xoay người ra lệnh.

“Rõ!”. Tiểu Khê trả lời.

“Giản, cậu đi với ta đến Tuyên Sơn”. Hoàng Triều lại hạ lệnh lần nữa.

“Công tử, đã lấy được Lệnh, xin Ngài hãy để cho bọn Tiểu Khê hộ tống về nước, Doanh Châu... tôi sẽ tự thăm viếng!”. Tiêu Giản cúi đầu khuyên can.

Hoàng Triều nhìn túi vải trong tay, nụ cười hơi hợt phẳng phát âm trầm đau khổ: “Doanh Châu trước khi đi từng nói nhất định sẽ lấy được lệnh trở về, quyết không phụ ta! Nếu cậu ấy đã không phụ ta, ta sao có thể phụ cậu ấy!”

“Công tử, lần đi này rất nguy hiểm, ngài không thể liều lĩnh...” Tiêu Giản muốn khuyên ngăn, nhưng lại bị Hoàng Triều phát tay cắt lời.

“Ý ta đã quyết, không cần phải khuyên nữa! Ngược lại, chuyến đi Tuyên Sơn này, ta muốn xem thử ai có khả năng cướp được lệnh từ trong tay ta!”. Một câu nói này của hắn vô cùng ngông cuồng ngạo nghễ.

“Tiểu Khê, ngươi hộ tống sáu người họ về đến nơi thì truyền tin cho mười người Tiêu Trì, lệnh cho bọn họ cấp tốc tới gặp ta!”. Tiêu Giản cũng không khuyên nữa, phân phó cho đám người Tiểu Khê.

“Vâng!” Tiểu Khê lĩnh mệnh, sau đó tất cả bọn họ rời đi.

“Ai!” Hoàng Triều thở dài, xoay người đi tới trước mặt Phong Tịch, cầm bao vải trong tay giơ ra hỏi: “Cô nương có biết đây là gì không?”

Phong Tịch đứng dậy, không thèm nhìn cái túi kia, ngẩng đầu lên trời, cười nhàn nhạt đáp: “Cái này không phải là Huyền Tôn Lệnh còn bản hơn cả ta sao?”

“Bản?”. Hoàng Triều không ngờ nàng bảo vật chí tôn mà người người trong thiên hạ đều muốn tranh đoạt như vậy.

“Nhiều tay người sờ qua, lại còn nhiễm vô số máu tươi, chẳng lẽ không bản sao?”. Phong Tịch quay đầu nhìn hấn, ánh sáng trong mắt trở nên phức tạp.

“Ha ha... Cô nương đúng là thần diệu!”.

Hoàng Triều cười, bắt đầu mở bao vải, mở đến lớp cuối cùng thì hiện ra một lệnh bài màu đen. Ngón tay hấn cầm lên, lệnh bài dài chín tắc này tỏa ra khí lạnh đến thấu xương, mặt ngoài ghi bốn chữ “Huyền Lệnh Chí Tôn”, mặt trong khắc hình một con phi long cười mây lướt gió, sắc đen lóng lánh dưới ánh mặt trời.

“Đây chính là Huyền Tôn Lệnh mà năm xưa Thủy Đế diệt Bắc Hải đã lấy quặng sắt sâu đáy biển đúc nên ư?” Ngón tay Hoàng Triều chạm nhẹ, trong mắt lóe lên sự vui sướng: “Là Huyền Tôn Lệnh dài chín tắc chín phân, nặng chín cân chín lạng, Huyền Tôn Lệnh cứu cứu chí tôn ư?”

“Chỉ có một tấm lệnh bản lại câu được vô số linh hồn!”. Phong Tịch nhìn miếng Huyền Tôn Lệnh đã khiến biết bao người toi mạng, nàng lạnh lùng chế giễu.

“Nàng nói có lý, thứ này quả thực rất bản, nhưng...” Hoàng Triều giơ lệnh lên, lệnh bài phát ra quang mang: “Nhưng trên phương diện nào đó mà nói, nó chính là thứ thần thánh nhất, bởi vì nó là thánh vật chí tôn thiên hạ!”.

“Ha ha... Huynh cũng tin rằng cái thứ này hiệu lệnh được thiên hạ sao?”. Phong Tịch cười lạnh một tiếng.

“Hiệu lệnh thiên hạ? Ha ha ha...” Hoàng Triều ngửa mặt lên trời cười to: “Thứ này thì không thể hiệu lệnh thiên hạ, con người mới hiệu lệnh được thiên hạ! Lệnh chẳng qua chỉ là một vật tượng trưng! Huyền Tôn Lệnh tượng trưng cho Hoàng đế, Huyền Mặc Lệnh tượng trưng cho vương của bảy nước! Lệnh vào tay ta, tức nghĩa ta là Thiên mệnh Hoàng đế! Còn có khả năng hiệu lệnh thiên hạ hay không là do bản thân! Là do chính Hoàng Triều ta!”

Phong Tịch lặng lẽ không nói nữa, chỉ nghiêng đầu nhìn Hoàng Triều đang ngửa mặt cười cuồng ngạo, quanh thân hấn tỏa ra một khí thế không gì sánh kịp, phảng phất như một kẻ khổng lồ có thể há miệng nuốt cả trời cao, chân đạp rung chuyển núi, mạnh mẽ không ai bì nổi!

Tiêu Giản kính phục nhìn chủ thượng, chỉ có người vĩ đại ngạo nghễ như thế mới có thể khiến mình cam tâm tình nguyện phò tá, chỉ có nhân tài như vậy mới xứng đáng làm bá chủ thiên hạ!

Còn Hàn Phác lại há to mồm, trợn mắt nhìn Hoàng Triều, trong lòng cũng xuất hiện sự kính ngưỡng vô phần, người cuồng vọng muốn nắm hết thiên địa trong tay này cũng là người hiếm thấy duy nhất trong cuộc đời cậu!

“Tương lai bất luận huynh có nắm giữ thiên hạ được không thì cũng sẽ trở thành một nhân vật nổi tiếng lưu danh sử sách!”. Phong Tịch đột nhiên lo lắng than thở, trong giọng nói cũng mang chút cảm phục.

“Đương nhiên là ta!” Hoàng Triều cứng rắn đáp lại.

“A, thật là tự tin!”. Phong Tịch nghe vậy cười nhẹ nhàng: “Nhưng theo ý ta, huynh chỉ có năm phần cơ hội.”

“Tại sao chỉ có năm phần?”. Hai hàng lông mày của hắn nhướng lên.

“Nghe nói trên đỉnh núi Thương Mang có một ván cờ đang dang dở, không biết thế tử có biết không?”. Phong Tịch đưa mắt nhìn về đằng xa: “Ngoài một ván cờ đang dang dở thì còn có khắc hai câu thơ: ‘Tàn cục Thương Mang dâng mong đợi, anh hùng hội tụ đoạt chí tôn!’, thế gian truyền rằng bàn cờ và hai câu thơ ấy chính là ý trời, báo hiệu sẽ có hai vị anh hùng tuyệt thế cùng tranh thiên hạ. Nếu thế tử là một người trong số đó, vậy người còn lại sẽ tranh với thế tử hẳn phải có thực lực tương đương, như vậy huynh không phải chỉ có năm phần sao.”

“Vả lại thời loạn thế xuất anh hùng, nhìn thế cục bây giờ, người có thể đánh ván cờ này với thế tử cũng không chỉ có một người!”.

Phong Tịch quay đầu nhìn thẳng vào Hoàng Triều, miễn cưỡng cười nhạt, đôi mắt nàng lóe lên trí tuệ sáng suốt, phảng phất như cả thế gian này đều chìm vào mắt:

“Còn có công chúa Tích Vân với Phong Vân Ky, Hoa Vương với Kim Y Ky, công tử Lan Túc với Mặc Vũ Ky, ba người này đều tài trí kiệt xuất khắp thiên hạ, thế tử dám bảo bọn họ không xứng trở thành đối thủ của thế tử không? Huống hồ thế giới này rộng lớn, ngoại hủ tàng long khắp nơi, anh hùng đối địch với huynh còn nhiều lắm!”.

“Ha ha... Nếu như nàng nói, ngay cả năm phần ta cũng không nắm chắc, thì hai người đoạt vị chí tôn trên đỉnh núi Thương Mang căn bản không có ta!”.

Hoàng Triều nghe thế không hề nổi giận, ngông cuồng cũng không giảm, vươn hai tay muốn ôm cả trời đất: “Ván cờ trên đỉnh Thương Mang ta nhất định sẽ đến xem, nhưng ta không tin cái gọi là ý trời, ta chỉ tin tưởng bản thân! Chuyện Hoàng Triều muốn làm thì nhất định phải làm được! Ta sẽ dùng chính đôi tay mình nắm giữ cả thiên hạ!”.

“Như vậy thì ta cũng môi mắt mong chờ, xem ai mới là người đoạt được ngôi vị chí tôn trên đỉnh Thương Mang!”. Phong Tịch cũng cười cười, thỉnh thoảng có ánh sao xẹt qua đôi mắt.

“Kẻ đứng được trên đỉnh Thương Mang chỉ có một mình Hoàng Triều ta!”. Hoàng Triều ngạo nghễ trông xuống vạn vật, hào khí vạn trượng...

“Ha ha... Trong mười năm lang bạt giang hồ, huynh là người kiêu ngạo tự tin nhất mà ta từng gặp!”.

Phong Tịch lười biếng ngáp một cái, dắt Hàn Phác, nhìn Hoàng Triều cười thật sảng sủa, sau đó điểm nhẹ mũi chân, người bỗng bèn lùi về sau: “Ta rất mong chờ kỳ tài trên đỉnh núi Thương Mang là huynh mà không phải thấy mộ của huynh ở Tuyên Sơn!”.

Trong nháy mắt, bóng dáng hai người đã biến mất.

“Đa tạ cô nương quan tâm!”. Hoàng Triều cất cao giọng nói: “Chuyện ta muốn làm, bất luận kẻ nào, bất luận thứ gì trên thế gian này đều không thể ngăn cản! Ta sẽ san bằng đường lên đỉnh Thương Mang!”.

“Ta sẽ san bằng đường lên đỉnh Thương Mang!”.

Một câu nói này vang vọng cả vùng núi hoang, thật lâu sau vẫn chưa dứt.

Chương 7 Lạc Nhật Lâu chủ tử như ngọc

“Tỷ tỷ, vị Hoàng Triều công tử kia tương lai sẽ trở thành Hoàng đế sao?”

Hàn Phác nghe được tiếng vọng từng hồi từng hồi không dứt, ngẩng đầu lên hỏi Phong Tịch.

“Hoàng đế của một vương triều mới sao? Có thể là y, có thể không phải.” Phong Tịch ngẩng đầu nhìn lên vầng mặt trời chói lóa xuyên thẳng chín tầng trời xanh, phảng phất như vị Hoàng Quốc thể tử kiêu ngạo không ai bì nổi đó.

“Thế nhưng cái loại khí thế khi y nói lại hình như là như thế nha!” Hàn Phác cũng học tập Phong Tịch ngẩng đầu lên nhìn trời, nhắm mắt cảm nhận ánh sáng mãnh liệt và nóng bỏng của vầng thái dương.

“Phác nhi, đệ rất hâm mộ sao?” Phong Tịch cúi đầu nhìn Hàn Phác, nhẹ nhàng cười hỏi, “Đệ cũng muốn trở thành một người như thế sao?”

“Tỷ tỷ, đệ hâm mộ y nhưng đệ không muốn trở thành một người như y đâu!” Hàn Phác nhìn Phong Tịch, khuôn mặt đen bần nhỏ nhắn nghiêm túc trả lời.

“Vì sao?” Phong Tịch nghe thấy cậu trả lời lại như vậy không khỏi cảm thấy lạ lùng.

“Ánh sáng của người kia quá sức chói mắt, sẽ che lấp mọi người xung quanh y, y tựa như vầng thái dương ngày hôm nay, mọi người đều thấy, nhưng chỉ có một!” Hàn Phác đưa tay ra chỉ lên không trung, nhìn Phong Tịch thật chăm chú đáp lại, “Y sẽ đứng tại vị trí cao nhất, nhưng có cảm giác tại nơi đó, không có ai làm bạn, như vậy chẳng phải là rất cô đơn sao?”

“Ừ.” Phong Tịch nghe vậy không khỏi nhìn lại Hàn Phác, ánh mắt dịu dàng, một lát sau vươn tay khẽ xoa đầu cậu, “Phác nhi, đệ sau này sẽ trở thành người kỳ tài hơn hẳn Bạch Phong Hắc Túc!”

“Vượt qua hẳn tỷ tỷ?” Hàn Phác nghe thấy vậy cũng không khỏi cong môi tươi cười, nhưng một lát sau, cậu bỗng nhiên thu lại ý cười, “Đệ không muốn vượt qua tỷ tỷ, đệ chỉ muốn cùng tỷ tỷ đứng cùng một vị trí!”

“Vị trí cao nhất...” Phong Tịch tựa như không nghe thấy những lời kia, nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve hàng tóc mai đang lượn bay trong gió, tầm mắt nhìn thẳng về phía trước, phảng phất như nhìn thấy được tận cùng thế giới, sâu thẳm đến như vậy, “Tuy rằng không có người đứng cùng,

nhưng y có quyền lợi, địa vị, danh dự chí cao vô thượng... lại thêm vinh hoa phú quý vô tận, đây cũng là những thứ để bồi thường cho y đi.”

“Thế nhưng những thứ ấy khi y chết đi thì cũng không thể mang theo mà!” Hàn Phác cướp lời, đôi mày nhăn lại, vội vàng nói ra, “Trước kia mẹ có từng nói, con người khi chết thì mọi việc cũng đều kết thúc, toàn bộ mọi vật khi còn sống cũng chỉ phù du như khói như mây, nắm không được mà cũng chẳng thể mang theo. Cha từng nói, khi bà chết có thể mang ông theo. Đệ thấy khi mẹ chết có thể mang theo cha, nhưng Hoàng đế chết thì không thể mang theo ngôi vị hoàng đế cùng quyền lợi được đâu!”

“Ồi, không ngờ Hàn lão đầu cũng nói được những lời như vậy.” Phong Tịch cười khê, sau đó vỗ vỗ Hàn Phác nói thêm, “Ai nói Hoàng đế không mang được theo cái gì nào, mẹ đệ có cha đệ, Hoàng đế cũng có rất nhiều phi tử nha, khi y chết thì không chỉ có rất nhiều trân bảo hiếm thấy trên đời chôn cùng, mà còn có nhiều phi tần chết theo, quyết không cô đơn một mình.”

“Thế nhưng đó chẳng phải là thật tâm thật lòng! Không là thật tâm thật lòng thì đi tới âm phủ sẽ không dễ tìm ra được, thế chẳng phải lại là một người cô đơn sao?” Hàn Phác vẫn khẳng khái giữ lấy ý kiến của mình.

“Thật tâm thật lòng hả?” Phong Tịch bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn về con đường phía trước, ánh mắt lay động, thật lâu sau mới than thở thật yếu ớt, “Trên đời này ‘thật tâm thật lòng’ rất ít có, đặc biệt tại cái thời loạn thế rối ren này đây!”

“Vậy sau này khi đệ chết có thể có người đi theo đệ hay không?” Hàn Phác lại chẳng yên tâm về chuyện sau khi chết.

“Chuyện này cũng không biết được.” Phong Tịch cười, ngón tay nhẹ búng vào đầu cậu, “Tiểu tử đệ nhỏ như vậy mà đã nghĩ tới chuyện sau khi chết à.”

“Vậy thì khi tỷ tỷ chết, đệ đi theo người có được không?” Hàn Phác chưa từ bỏ ý định, chỉ muốn tìm được một người bầu bạn bên mình.

“Không được.” Phong Tịch lại kiên quyết từ chối nói.

“Vì sao?”

“Bởi vì đệ nhỏ hơn ta, khi ta chết già, khẳng định rằng đệ vẫn còn có thể sống tiếp thật tốt.”

“Thế nhưng đệ muốn đi cùng tỷ tỷ, chúng ta có thể bầu bạn tại cõi âm ty, còn có thể cùng đi đầu thai.”

“Đừng! Ngàn vạn lần không nên! Đời này bất hạnh phải mang theo gánh nặng đệ, kiếp sau cũng không muốn lại phải cống thêm lần nữa.”

“Đệ không phải là gánh nặng! Chờ đến khi đệ trưởng thành, thì sẽ đến lượt đệ bảo vệ cho tỷ tỷ!”

“Ta không cần người bảo vệ, đệ cứ đi bảo vệ những người quan trọng khác đi.”

“Cha và mẹ đã chết, hiện tại tỷ tỷ chính là người quan trọng nhất đối với đệ.”

“Vợ con mới là thứ quan trọng nhất của đệ.”

“Đệ chưa có vợ con.”

“Về sau sẽ có thôi.”

“Không có đâu.”

“Công tử dễ dàng đưa ra Huyền Tôn Lệnh, không sợ nàng ấy sẽ nảy sinh lòng tham sao?”

Trên sơn đạo, Tiểu Giản nói ra nghi vấn trong lòng, công tử làm việc luôn cẩn thận, tại sao mọi chuyện hôm nay lại đều đi lệch khỏi ngày thường.

“Vị cô nương kia... Có lẽ có đem cả thiên hạ này đặt trước mặt nàng ấy, nàng cũng coi rẻ mà thôi, huống chi chỉ là một tấm Huyền Tôn Lệnh mà trong mắt nàng là một vật cực kì nhơ bẩn!” Hoàng Triều ngẩng đầu thở dài.

“Uhm.” Tiêu Giản gật đầu, “Công tử nhìn ra lai lịch của nàng sao?”

“Không.” Hoàng Triều than thở, “Khi bọn họ ăn cơm thì ta đã quan sát tỉ mỉ, thiếu niên tên gọi Hàn Phác kia luôn luôn ngồi ngay ngắn, sống lưng thẳng tắp, tuy rằng cả người đầy vết bẩn nhưng khi ăn thì không làm rơi vãi bất kì cái gì xuống quần áo, việc này cho thấy cậu ấy từ nhỏ đã được nhận sự giáo dục nghiêm khắc, vả lại những đồ ăn kia không phải là thứ thường ngày dân chúng bình thường có thể đụng đến, thế nhưng họ lại biết, điều này chứng tỏ hai người ấy xuất thân phú quý.”

“Còn vị cô nương kia, mặc dù dáng vẻ không có gì đáng nói, nhưng lại có cảm giác rằng mỗi lời nói mỗi hành động của nàng đều tự nhiên phóng khoáng, nhìn cũng không cảm thấy chướng mắt, ngược lại còn cảm thấy đây là điều đương nhiên.” Hoàng Triều dừng bước quay đầu, “Giản, cậu cảm thấy vị cô nương kia như thế nào?”

“Nàng cho dù xấu cũng là xấu đến tiêu sái! Nàng cho dù xem như quái dị, cũng là quái đến thoát tục!” Tiêu Giản cúi đầu, nhẹ nhàng nắm lấy chuôi kiếm.

“Hay cho câu ‘tiêu sái thoát tục’!” Hoàng Triều cười nhẹ, chấp tay đi trước.

“Công tử.” Tiêu Giản bỗng nhiên mở miệng gọi.

“Ừ.”

“Công tử có chú ý tới vật trang sức trên trán nàng không?”

“Vật trang sức trên trán?” Hoàng Triều đột nhiên xoay người, ánh mắt lóe sáng như tia chớp lạnh lẽo.

“Vì toàn thân nàng dính tro bụi đen nên mới không thể nhìn rõ ràng được, nhưng công tử đề cập đến Bạch Phong Tịch tố y tuyết nguyệt... tố y tuyết nguyệt... vật trang sức ấy hình vòng

cung dường như có điểm tương tự với một lưỡi trắng non, chỉ là công tử có nói Bạch Phong Tịch phong hoa tuyết thể, nàng với bộ dạng như thế...” Tiêu Giăng dừng chân, trầm tư suy nghĩ.

“Bạch Phong Tịch?” Hoàng Triều lẩm bẩm đọc lại cái tên này, sau đó liền cao giọng cười, “Ha ha Ha ha... Là nàng! Nhất định là nàng! Ta với cậu đều bị bốn từ ‘phong hoa tuyết thể’ làm mê muội rồi, lại cho rằng Bạch Phong Tịch nhất định phải là mỹ nữ tuyệt sắc, cho rằng nàng ta nhất định không phải người có dung nhan xấu xí này. Cho dù nàng có vừa bần lại vừa thối, nhưng vẫn ẩn giấu hào quang, thể không phải là ‘phong hoa tuyết thể’ thì là cái gì?’ Trên đời này người con gái có võ nghệ cao cường vô song như vậy cũng chỉ có nàng! Mà dám phát ngôn không đem thiên hạ tứ đại công tử đặt trong mắt cũng chỉ có người được xưng thiên hạ đệ nhất kỳ nữ Bạch Phong Tịch thôi!”

“Nàng chính là Bạch Phong Tịch sao?” Tiêu Giăng quay đầu nhìn lại về hướng Phong Tịch vừa rời khỏi, “Phong Tịch có bộ dáng như thế...”

“Quang minh chính đại đứng trước mặt ta mà ta lại không nhận ra được, khá khen cho một Bạch Phong Tịch!” Hoàng Triều cảm thán, trên mặt lại mang theo một nụ cười mừng rỡ, “Chúng ta nhất định sẽ còn gặp lại! Phong Tịch!”

Từ sau khi Đế làm mất Huyền Tôn Lệnh, vương vực Kỳ Vân liền mất đi sự tôn quý ngày xưa, không chỉ thường bị các nước chư hầu xâm phạm, mà từng trấn từng thành còn dần dần bị thôn tính, nếu không có đại tướng quân Đông Thủ Phóng tận trung với hoàng thất, dẫn theo tướng soái cùng mười vạn cấm quân thề sống chết canh giữ vương vực thì Kỳ Vân đã sớm bị các nước chư hầu giằng xé phân chia.

Kỳ Vân ngày hôm nay, dân cư thưa thớt, kinh tế tiêu điều, luận về quốc lực, vũ lực không thể so sánh với Phong Quốc, Hoàng Quốc; luận về văn hóa, kinh tế không thể sánh vai với Phong Quốc, Hoa Quốc; liền ngay cả Nam Quốc, Bạch Quốc nhỏ yếu do hơn mười năm nay đi thôn tính cướp đoạt, từ lâu đã sớm vượt qua Kỳ Vân.

Sông Ô Vân kéo dài từ Bạch Quốc tới Kỳ Vân vắt qua không ít thành quê, Ngu thành là một tòa thành tọa bên bờ sông Ô Vân. Phía nam liền kề với Lâm thành, phía tây giao Đào Lạc, phía bắc giáp Giản thành, phía Đông là dòng Ô Vân. Ngu thành không hề giống với những tòa biên thành chịu sự liên lụy của chiến tranh, hơn nữa bốn phương tám hướng đều thông giao, đất rộng bằng phẳng mà phì nhiêu. Ngoại trừ Đế đô Kỳ Vân, Ngu thành chính là một nơi yên bình phồn vinh nhất. Trăm nghề đều hưng thịnh, nhân dân an cư lạc nghiệp, phảng phất mang bóng dáng phồn hoa thịnh vượng của Kỳ Vân những ngày xưa cũ.

Tại Ngu Thành bên sông Ô Vân có một tòa lầu cao năm tầng, ba mặt nhìn ra dòng sông, mặt chính nhìn ra đường phố sầm uất. Đó chính là Lạc Nhật Lâu, tửu lâu nổi danh nhất Ngu thành này. Lạc Nhật Lâu thành danh với cảnh chiều tà bên dòng Ô Vân cùng với rượu Đoạn Hồng Dịch mà lâu tự ủ, mỗi ngày đều có những vị khách không tên đến không dứt, đặc biệt đến khi mặt trời lặn, trước lầu nhất định xuất hiện xe như nước chảy, ngựa tựa rồng bay.

Chủ nhân của Lạc Nhật Lâu có lẽ cũng không phải là hạng người tầm thường, cứ xem danh tiếng cùng lời lãi của Lạc Nhật Lâu ngày hôm nay, người không biết còn cho rằng lâu chắc

chấn phải ngói ngọc lưu ly, mái lầu trạm trổ, khí thế khoáng đạt, thế mới không thẹn với danh xưng đệ nhất lầu của Kỳ Vân!

Vậy mà trên thực tế, Lạc Nhật Lâu nhìn không ra có nửa phần phú quý tráng lệ, lầu tuy được dựng lên bằng loại gỗ thượng hạng, nhưng nội thất trong lầu lại hết sức giản đơn, không hề có khăn gấm trải bàn, cũng chẳng hề có thảm thêu trải đất, mái lầu không có hoa đăng tinh xảo, cổng vào không có màn châu chói mắt, chỉ có mỗi khi khách nhân đến đều có thể yêu cầu một chỗ ngồi giản đơn, một mâm bát sạch sẽ. Chẳng qua một bàn một ghế, một giường nằm một bàn trà, một màn một màn nơi này đều được thiết kế đặc biệt độc đáo, thu xếp vừa khéo khiến cho người tiến vào cửa có cảm giác hoàn toàn mới lạ, thư thái mà tự tại.

*“Phía Tây chẳng thấy cổ nhân,
Lúc tà dương,
Giấc mộng non sông đứt đoạn,
Nhìn trời thán.
Nhớ biệt ly,
Sinh bối rối,
Lệ không rơi.
Cánh bướm tựa tên rẽ nước,
Qua ngàn núi!”*

Trong khung cảnh làn nước trong xanh gió tươi mát, Lạc Nhật Lâu có cái thanh tịnh và tao nhã của chính nó. Từ trong lầu vọng ra một khúc “Tương kiến hoan (là một điệu từ cổ của Trung Quốc... Khi người ta ngâm thơ bắt buộc phải có quy luật bằng trắc rõ rệt)...” ngấm mang theo sâu bi nhẹ nhàng yếu ớt, âm thanh tan nhập vào bầu trời đỏ rực mênh mông, bay thẳng về hướng Tây, nơi vàng mặt trời khuất núi. Trong ánh tà dương đỏ như máu có một cánh bướm trắng vạch đôi mặt sông trong vắt, ánh sáng rực rỡ tuyệt đẹp như mũi tên xuyên qua trời đất tiến về nơi đây.

Trong chớp mắt, khi con thuyền thân đen bướm trắng kia đậu trước Lạc Nhật Lâu, tên tiểu nhị mắt nhìn bốn phương, tai nghe tám hướng đã bước nhanh về chiếc cầu gỗ được dựng lên phía trước lầu, khom người nghênh đón vị khách nhân đang từ trên thuyền đi xuống.

Vào lúc vị công tử áo đen kia đi ra khỏi khoang thuyền, bước trên cầu gỗ, tiểu nhị bỗng thấy trước mắt lấp lánh ánh sáng chói mắt, ánh tà dương sáng chói hơn cả mặt trời buổi ban ngày, vị công tử kia tựa như bước ra từ ánh sáng Tây Thiên, toàn thân được bao quanh bởi một luồng ánh sáng, làm thế nào cũng không thể rũ xuống ánh sáng huy hoàng ấy được.

Tiểu nhị mắt mở to mắt ngây ngốc nhìn, đã sớm quên lý do vì sao mình đến đây, cho đến tận lúc ông tay áo của hắn bị người khác kéo kéo liên tục thì hắn mới tỉnh táo lại, còn vị công tử kia đang đứng trước mặt hắn, cách hắn không đến ba thước, trên khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân mang theo nụ cười nhẹ nhàng ung dung, đôi mắt đen tựa mặc ngọc đang nhìn hắn một cách ôn hòa.

“Tiểu nhị ca, huynh đang chặn đường công tử nhà ta đó.” Ông tay áo lại bị người kéo kéo, một thanh âm trong trẻo vang lên vẫn còn mang theo tiếng trẻ con.

Tiểu nhị cúi đầu nhìn xuống, phát hiện ra một thị đồng áo xanh thanh tú đang lôi kéo ống tay áo của hắn, hắn đột nhiên tỉnh ngộ, hốt hoảng nhường đường rồi nói, “Xin lỗi công tử.”

Công tử áo đen khẽ lắc đầu, ý bảo không cần phải để ý, vừa cười vừa nói một cách thân nhiên: “Phiền tiểu nhị ca dẫn đường được không?”

Thanh âm tựa tiếng ngọc leng keng trong gió, nụ cười tựa gió phả phát cánh sen.

“Đương nhiên có thể! Đương nhiên có thể!” Tiểu nhị vội vàng gật đầu không dừng, “Công tử mời đi bên này.”

Vào lúc công tử áo đen đó đi ra khỏi khoang thuyền, một chiếc xe ngựa dừng lại bên đường, ngay trước cửa chính của Lạc Nhật Lâu, tuy ngựa là giống ngựa bình thường, xe là loại xe hai bánh đơn sơ, nhưng tiểu nhị đứng trước cửa cũng chẳng hề trông mặt mà bắt hình dong, vẫn nhiệt tình chạy tới trước xe, cẩn thận vén màn xe, nồng nhiệt nghênh đón: “Hoan nghênh khách quan quang lâm Lạc Nhật Lâu!”

Khi màn xe được nhắc lên, người trong xe cất bước ra ngoài, khách nhân đang muốn rời lâu hoặc đang muốn bước vào lâu, cùng với những người hầu đang vội vàng dẫn ngựa khênh kiệu cho khách đột nhiên ngừng chân, đình chỉ động tác, ánh mắt chẳng hề rời khỏi con người kia.

Đó là một vị công tử tuổi còn trẻ mặc trường bào trắng giản đơn, mộc mạc tựa như bạch ngọc chưa từng qua trạm trổ, tinh xảo tự nhiên mà lại thuần khiết không hề có tỳ vết, đôi mắt trong suốt sâu thẳm như đầm xanh, lại chẳng hề gọn sóng, không mang bất kỳ dục vọng gì, tùy ý đứng trước xe ngựa, vậy mà cứ tựa như đang đứng ở trên chín tầng trời, ngẫu nhiên cúi đầu liếc mắt khắp cõi hồng trần, quan sát chúng sinh, bình tĩnh đăm đăm mà cũng có cả bi thương cùng đau xót bao dung. Chiếc xe ngựa đơn sơ kia bỗng như cũng được phủ lên một tầng ánh sáng, phảng phất như tùy lúc có thể cuội mây đạp gió rời đi, vị công tử áo trắng phong thái tuyệt thế này cũng sẽ rời đi mất.

“Lạc Nhật Lâu.” Công tử áo trắng ngẩng đầu nhìn lên tấm bảng hiệu, nhẹ nhàng nhớ kỹ.

“Dạ đúng! Dạ đúng! Đây chính là Lạc Nhật Lâu!” Sau khi tiểu nhị hoàn hồn lại đã gật đầu nói, một bên còn đỡ lấy tay công tử áo trắng trịnh trọng mời, “Mời công tử đi bên này!”

“Đa tạ tiểu nhị ca.” Công tử áo trắng đăm đăm mà có lẽ nói lời cảm tạ.

“Không có gì! Không có gì!” Tiểu nhị nghe thấy vậy, cái miệng nhỏ cong đến tận mang tai.

Vào lúc công tử áo đen cùng công tử áo trắng một trước một sau cùng lúc bước vào trong lâu, mọi người ngồi giữa sảnh chính đều không khỏi quay đầu nhìn về phía hai người này, sảnh lớn của lâu vốn ồn ào thoáng chốc trở nên cực kỳ yên tĩnh, cả phòng tràn ngập ánh hào quang của hai người, chỉ là xem phải xem trái, chẳng biết nên xem người nào mới là tốt. Nhân vật xuất sắc như thế này, sống cả một đời cũng không biết có thể thấy được một người không, vậy mà lúc này đây lại cùng lúc xuất hiện hai người khiến người ta cảm thấy nghi ngờ rằng mình đang ở trong mộng! Nhất thời mọi người đều hết sức vội vàng chỉ vì chẳng nỡ nhìn người nào ít hơn người kia.

Công tử áo đen cùng công tử áo trắng vừa bước vào cửa cũng cùng lúc thấy được đối phương, cho dù giữa đại sảnh đường còn có rất nhiều người, nhưng trong mắt họ, người đầu tiên họ chính thấy chính là đối phương! Có lẽ cho dù họ có đặt mình vào giữa nghìn vạn người thì chỉ cần liếc mắt một cái, cũng chỉ có thể nhìn thấy đối phương mà thôi.

Hai người đồng thời sững sốt, nhưng trong nháy mắt họ lại nở nụ cười nhàn nhạt cùng lúc, vái chào lẫn nhau, tựa như cố nhân tha hương tương phùng.

“Ngọc công tử?” Công tử áo đen mắt nhìn công tử áo trắng siêu trần thoát tục, khẳng định suy đoán trong lòng.

“Phong công tử?” Công tử áo trắng cũng cùng lúc xác nhận vị công tử áo đen cao quý ung dung này.

Một nụ cười một cái vái, một người tao nhã tựa vương hầu, một người phiêu dật tựa tiên nhân.

“Phong Túc có phúc, hôm nay lại có thể tương ngộ Ngọc công tử ‘thiên hạ thán Vô Duyên’!” Công tử áo đen cười nhẹ nhàng, thận trọng mà khách khí.

“Là Vô Duyên có duyên, ngày hôm nay có thể tương ngộ Hắc Phong Túc danh truyền thiên hạ!” Trên khuôn mặt của công tử áo trắng hiện lên một nụ cười nhàn nhòa ôn nhã, trong sự ôn hòa mang theo khoảng cách, không phải y muốn làm cao, xa cách người khác, mà chỉ là không dám đến gần, sợ khiến người ta cảm thấy không được tôn trọng.

Vị công tử áo đen này chính là Phong Túc, còn vị công tử áo trắng kia lại là Ngọc Vô Duyên với danh xưng thiên hạ đệ nhất công tử.

Tất cả mọi người trong phòng nghe xong cuộc đối thoại giữa hai người, ngay sau đó liền rộ lên, không ngờ rằng hai người này chính là hai trong số những người được xưng danh tứ đại công tử của Đông Triều, Phong Túc và Ngọc Vô Duyên.

“Nếu đã tương phùng, không biết Phong Túc có thể có vinh hạnh mời Ngọc công tử cùng uống một bầu Đọa Hồng Dịch.” Phong Túc tao nhã có lễ mời hỏi.

“Có thể cùng Phong công tử tại đỉnh Lạc Nhật Lâu thưởng thức tà dương, Vô Duyên quả là có phúc ba đời.” Ngọc Vô Duyên cũng nho nhã có lễ đáp lại.

Phong Túc cười, quay đầu nói với tiểu nhị đang dẫn đường cho hắn: “Tiểu nhị ca, xin hỏi lâu năm có còn chỗ trống hay không?”

“Có! Có!” Tiểu nhị gật đầu liên tục, cho dù không có cũng phải vì hai vị công tử này mà làm cho có.

“Ngọc công tử, xin mời!” Phong Túc nghiêng người nhường lối.

“Phong công tử, xin mời!” Ngọc Vô Duyên cũng vung tay nhường đường.

Cuối cùng hai người cùng song song bước lên lầu năm, khiến cho những người dưới lầu đều ngẩng cổ đưa mắt ngược nhìn.

Trên lầu năm có một gian gần cửa sổ vô cùng trang nhã, màn che buông xuống, che chắn hết thấy những ánh mắt tò mò, hai vị công tử, một áo đen một áo trắng đều hiển lộ phong thái, sau khi khiêm tốn nhún nhường nhau liền ngồi xuống đối diện, hai bên trái phải có Chung Viên và Chung Ly đứng hầu.

“Xin hỏi hai vị công tử ăn cái gì?” Tiểu nhị vồn vã hỏi.

“Tiểu nhị ca, ở đây cái đặc sắc nhất là cái gì?” Phong Túc mở miệng.

“Thủy phong khinh, bình hoa tiệp lão, nguyệt lộ lãnh, ngô diệp phiêu hoàng...(Gió sông nhẹ thổi, Bèo nước dần tàn, Sương dưới trăng lạnh lẽo, Lá ngô đồng nhẹ bay)” Tiểu nhị cung kính trả lời.

“Tiểu nhị ca, cậu đang đọc thơ hay là món ăn đó?” Ngọc Vô Duyên thấy tiểu nhị đọc tên một số loại đồ ăn thật văn nhã, không khỏi cười hỏi.

“Hỏi công tử, đây là bốn món ăn nổi danh nhất của bản lầu.” Tiểu nhị cúi đầu đáp lại, hẳn cảm thấy rằng chỉ có bốn món ăn trang nhã nhất này mới phù hợp với thân phận của hai người trước mắt đây.

“Chà, xem ra vị chủ nhân của Lạc Nhật Lâu cũng là một nhân vật thoát tục, ngay cả tên một món ăn cũng có thể đặt trang nhã như vậy.” Phong Túc không khỏi cười nhẹ nói, “Ngọc công tử cảm thấy như thế nào?”

“Vô Duyên từ xưa tới nay không hiểu những thứ này, Phong công tử thấy tốt thì là tốt thôi.” Ánh mắt Ngọc Vô Duyên rơi vào mấy khóm hoa trên bồn lan trắng.

“Tiểu nhị ca, vậy thì mang lên bốn loại món ăn này đi, ngoài ra thêm hai bầu Đoạn Hồng Dịch.” Phong Túc mở miệng phân phó.

“Vâng, công tử.” Tiểu nhị đáp lời rồi rời đi.

Sau khi tiểu nhị đi rồi, trong phòng chỉ còn lại một mảnh tĩnh mịch, hai người này được xưng danh trong tứ vị công tử tất có phong thái không tầm thường, lần này lại ngẫu nhiên tương ngộ, vốn nên vờ ca ngợi lẫn nhau mới đúng, thế nhưng không biết vì sao hai người này lại vô cùng ăn ý duy trì khoảng cách, chẳng hề có ý thân cận.

Khoảng cách chỉ là một cái bàn mà tựa như cách nhau cả một dòng sông Hán, bờ sông mênh mang, hai con người cách dòng nước nhìn nhau, đều ái mộ phong thái đối phương nhưng lại không có cách nào vượt sông kết bạn.

Phong Túc ngồi thẳng, ngón tay thường thức một tấm ngọc màu xanh biếc, ánh mắt thỉnh thoảng liếc ra ngoài cửa sổ, đôi khi vô tình đáp xuống người Ngọc Vô Duyên, mắt phượng dài thường thường hiện lên ánh cười nhẹ không sao hiểu nổi, đáng vẻ lại vẫn luôn cao quý thông dong, không phụ danh xưng võ lâm quý công tử của chính hắn.

Còn Ngọc Vô Duyên thì lại ngồi ung dung, khuôn mặt hơi hơi hướng ra ngoài cửa sổ, ánh mắt mênh mang, tựa như đang nhìn vào góc khung cửa sổ, lại vừa giống như rơi tại chân trời bao la mờ mịt kia, vẻ mặt bình thản mà xa cách, rõ ràng y đang ngồi ở trước mặt mà lại có cảm giác rằng người đang cách rất xa. Phảng phất y đã hòa mình với trời đất, lại vừa phảng phất y đang dung nạp thế giới này, tựa như nước bao la khôn cùng, trong veo phản chiếu vạn vật thế gian, sâu rộng ôm hết muôn vật trên đời.

Chỉ chốc lát sau, rượu và thức ăn đã được bưng đến.

“Thủy phong khinh, bình hoa tiệp lão, nguyệt lộ lãnh, ngô diệp phiêu hoàng, thêm hai bầu Đoạn Hồng Dịch.” Tiểu nhện cất cao giọng đọc tên các món ăn, đánh tan không khí trầm mặc trong phòng, “Hai vị công tử, mời thong thả dùng bữa.”

Tiểu nhện lui xuống, mới đi tới trước tấm màn che bỗng dừng quay trở lại, “Không biết hai vị công tử có muốn nghe khúc không?”

“Ở đây còn có xướng khúc sao?” Ngọc Vô Duyên cuối cùng cũng quay đầu trở lại từ nơi xa xôi nào đó, ánh mắt mang theo sức nặng rơi xuống người tiểu nhện.

“Công tử xin đừng hiểu lầm, Lạc Nhật Lâu chúng tôi không phải hoa lâu, Phượng Tê Ngô Phượng cô nương xướng khúc cũng không thể so sánh với những cô nương tại lầu xanh, nàng là tiểu thư thế gia vọng tộc trong sạch như băng thuần khiết như ngọc, nếu khi đó không phải... Aiii!” Tiểu nhện ca bỗng nhiên dừng lời, thở dài thật sau sau đó mới tiếp tục nói, “Tại Ngu thành này, Phượng cô nương xướng khúc là đệ nhất, so với cô nương tại Vũ Lâm Lâu cũng không biết tài ai cao hơn, hai vị công tử nếu không tin thì hãy nghe rồi sẽ thấy, tiểu nhân quyết không nói khoác.”

Lời cuối cùng của tiểu nhện mang theo cảm giác rất tự hào, hai người không khỏi đều mỉm cười, cũng không hỏi tới cùng lời nói bị gián đoạn của hắn trước đây.

“Vừa rồi từ rất xa có nghe được nửa khúc ‘Biệt ly’, là vị Phương cô nương đó xướng sao?”

“Đúng, khúc hát ban nãy là do Phương cô nương xướng ạ!”

“Nếu đã như vậy chúng ta đành mời vị Phương cô nương này cách tấm màn xướng lên một khúc.” Phong Túc xua tay nói.

“Được ạ!” Tiểu nhện lui xuống.

Còn Chung Ly thì tiến lên rót rượu cho hai người.

“Ngọc công tử, chúng ta thưởng thức một chút đồ ăn cùng rượu nổi tiếng thơm ngon của Lạc Nhật Lâu này thôi.” Phong Túc mỉm cười nói.

“Ừm.” Ngọc Vô Duyên cầm chén rượu nếm qua, một lát sau gật đầu mỉm cười, “Rượu vào miệng hương thuần, trong vắt, ấm nồng, rượu ngon!”

Phong Túc cũng uống một ngụm, gật đầu: “Không sai.”

Sau đó hân hân cầm đũa gắp tới món ăn ‘Thủy phong khinh’ tựa như hoa sen sắc tím, thưởng thức một cách tinh tế.

“Thì ra là trái cà, ừm... đúng vậy, cà tím khó làm nhất ở chỗ nó cực kỳ hút mỡ, thường hay bị ngậy quá mức, thế nhưng món này lại rất thanh đạm, hòa tan ngay khi ngậm, không chỉ có hương cà tràn đầy khoang miệng, mà nơi cổ họng tựa như còn có thể cảm thấy một hương vị của sen thơm mát.”

“Giữa lá bèo tấm này được nhuộm một màu vàng nhạt, khó trách lại mang tên ‘Bình hoa tiệp lão’.” Còn Ngọc Vô Duyên thì lại đưa đũa thưởng thức món ăn mang dáng dấp tựa bèo tấm kia. “Hóa ra là dưa xanh, ừm... giữa sống với chín, canh được vừa khéo; tron mướt xanh bóng, điều được nhất chính là nhựa dưa dồi dào vẫn còn nguyên vị của nhựa, chắc chắn là vừa mới hái rồi làm luôn.”

“Nguyệt lộ lãnh?” Phong Túc nhìn lại một đĩa vàng trong, tron mướt, tròn như trăng rằm trên mâm, đũa gắp một miếng, trên đó vẫn còn ngưng kết một giọt nho nhỏ tựa như ngọc tựa như sương, nhẹ nhàng cắn một góc, một hương vị ngọt ngào giòn tan lan tỏa trong miệng, “Xem ra là lấy ngó sen làm nguyên liệu, khéo chọn vừa đúng ngó sen non, cắt thành những miếng cầu tron vẹn, độ dày mỏng to bé giống hệt nhau, sau lại chấm lên trên chút nhựa tuyết lan, chẳng những đẹp mắt mà vị lại càng thêm tuyệt! ‘Nguyệt lộ lãnh’, tên hay!”

“Ngô điệp phiêu hoàng vốn là mầm lá non.” Ngọc Vô Duyên cũng ném qua món ăn cuối cùng, từng cánh tựa như lòng bàn tay, mầm lá non vàng, màu sắc động lòng người, “Ừm... Non nót mà tươi mới!”

“Ha ha, không thể tưởng tượng nổi, món ăn nổi danh nhất Lạc Nhật Lâu lại toàn là đồ chay, và lại toàn là những món ăn quá đổi bình thường.” Phong Túc than thở.

“Có thể từ những món đồ bình thường như thế làm ra được những hình dáng cùng hương vị đặc biệt thế này, lại thêm cả những tên gọi chẳng hề tầm thường như vậy, vị chủ nhân của Lạc Nhật Lâu này thật không đơn giản.” Ngọc Vô Duyên cũng cười cười ca ngợi.

“Quan sát phong cách của lâu cũng không khó để tưởng tượng ra chủ nhân của nó.” Phong Túc đảo mắt quanh lầu các, cất lời khen, “Giữa sự giản đơn thâm thúy sự thanh nhã, trong cái bình thường ẩn chứa cái độc đáo, đã lâu rồi chưa gặp qua một kiệt tác như thế.”

“Trên đỉnh Lạc Nhật Lâu, Đoạn Hồng thơm vạn dặm, lãnh khách từ Giang Nam, ghé mắt nhìn mái cong, lan can phù phũ sạch, không người biết, ý du chơi.” Ngọc Vô Duyên chậm rãi ngâm một bài thơ, dời mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh sáng dần dần biến mất khi màn đêm buông xuống, vài chiếc thuyền nhỏ đang trôi về phía trần trời, “Chẳng rõ vị chủ nhân của Lạc Nhật Lâu khi nhìn thấy lâu trong ánh tà dương như thế này thì có tâm sự như thế nào.”

“À.” Phong Túc cười, nhìn về phía y, trong mắt dường như còn đang phản chiếu ánh chiều tà. “Có lẽ người ấy muốn đem ý du ngoạn không người biết đặt vào trong lâu, chỉ là... Ngọc công tử nên không lo ‘không người biết’ mới phải.”

“Chỉ tiếc Vô Duyên từ xưa đến nay vô tri vô cảm, càng miến chuyện “ý du ngoạn”. Ngọc Vô Duyên thu lại ánh mắt đang nhìn ra ngoài cửa sổ, đối diện với Phong Túc, tựa như mang ánh sáng nhẹ nhàng của tà dương, đôi mắt thần nhiên, tĩnh lặng tựa mặt sông không hề gợn sóng.

“Vậy thật là đáng tiếc.” Phong Túc dường như có chút tiếc nuối.

Chợt cầu thang vang lên tiếng chân bước nhẹ nhàng, kèm theo một làn hương nhàn nhạt lan tỏa từ xa đến gần, cuối cùng người ấy cũng dừng lại trước màn che, phảng phất như có một bóng hình duyên dáng xuyên thấu tấm vải mỏng.

“Không biết khách nhân muốn nghe khúc gì?”

Thanh âm thiếu nữ trong trẻo mang theo chút lãnh đạm, lạnh lẽo mang theo chút kiêu căng.

Ngọc Vô Duyên chuyên tâm gấp một miếng ‘Nguyệt lộ lãnh’, tựa như không nghe được câu hỏi ngoài màn che nơi đó.

Phong Túc nâng chén rượu rồi uống cạn, tiếp đó mới nhàn nhạt nói: “Phượng cô nương muốn xướng khúc nào thì xướng khúc ấy đi.”

Bên ngoài trầm mặc trong chốc lát, tiếp đó tiếng tỳ bà vang lên, tựa như ngọc châu rơi trên bàn thạch, tựa như tiếng chim oanh tìm hoa, tựa như băng rơi tụ lại trên dòng suối mát, chưa cất giọng ca mà đã thấy có tình.

Hai người nghe được tiếng tỳ bà như vậy không khỏi đều có chút kinh ngạc, nhin không được quay đầu liếc về tấm màn che, có ai ngờ đâu một người trong chôn phong trần cũng có tài nghệ như vậy.

“Đêm qua có ai nghe thấy tiếng tiêu? Để thu cô độc ve ngừng kêu hót. Trăng thanh trà lạnh hoa chẳng thấy, người đi trong mộng ca múa hoài.”

Một giọng ca xuyên qua màn che vọng tới, du dương tựa như khói mây, mềm lại vờn quanh xương cốt, một hình ảnh thật đúng với ánh trăng lạnh lẽo, trong mộng lại có thêm trà xanh, một phòng thanh u thật hợp với tiếng ve sầu.

Nghe giọng ca thê lương thăm thẳm, nhìn ra ánh tà dương ngoài lầu, trong nháy mắt, hai người mặc dù đang ngồi đối diện nhau nhưng lại đều cùng sinh ra cảm giác tĩnh mịch, trong lòng dường như đều đang tồn tại một khúc tiêu chính mình thổi, lại không biết là thổi cùng ai.

Khúc ca đã hết, hai người trong khoảnh khắc đều lặng im, người bên ngoài màn che cũng không hát thêm lần nữa, lặng lẽ đứng bên.

“Tích Vân công chúa tuổi còn trẻ đã vang danh, lời thơ làm ra không ngờ cũng được lưu truyền xướng khúc tại những nơi trà lâu ngõ hẻm này.”

Thật lâu sau, Ngọc Vô Duyên cất lời ca ngợi Tích Vân công chúa của Phong Quốc, người mà cả văn lẫn võ đều vang danh thiên hạ.

“Khúc này giọng ấy, đủ chân tình, cũng thật hiếm thấy.” Phong Túc lại tán thưởng người đã xướng khúc ấy ngoài màn che.

“Nghe nói Phong công tử đa tài đa nghệ, tuy thân tại giang hồ nhưng lại là người uyên bác nhất trong tứ công tử, hôm nay gặp mặt thật sự chẳng sai.” Ngọc Vô Duyên bỗng nhiên thốt ra một lời chẳng liên quan, ánh mắt nhẹ nhàng rơi xuống người Phong Túc.

“Trước mặt Ngọc công tử ai dám xưng đa tài đa nghệ?” Phong Túc nở nụ cười nhẹ như mây như gió.

Hai người tú ý cười nói, tựa như đã quên mất người đang đứng đợi ngoài màn che.

“Bịch... Bịch...” Bên ngoài màn che chợt vang lên tiếng bước chân vững vàng có tiết tấu.

“Ngọc công tử.” Tiếng bước chân ấy dừng tại trước màn, trầm giọng gọi tên.

“Vào đi.” Ngọc Vô Duyên buông chén trong tay xuống.

Tấm màn được cuộn lên, hai người đều liếc mắt về phía đó, thấy ngay một người đàn ông áo đen đứng tại bậc thềm, đồng thời cũng thấy được bóng hình xinh đẹp đang ôm tỳ bà, một người con gái mang vẻ mặt hồ hững thờ ơ. Tấm màn bỗng buông xuống, nhanh đến mức khiến người ta không kịp thấy rõ thần sắc trong đôi mắt nàng.

“Ngọc công tử, công tử gửi thư.” Người đàn ông áo đen cung kính dâng thư lên.

“Ừ.” Ngọc Vô Duyên nhận thư rồi khẽ gật đầu, “Anh ra ngoài đi.”

“Dạ.”

Người đàn ông áo đen lui ra, khi nhắc màn lên cũng không hề liếc mắt qua người con gái đứng cạnh, còn Phong Túc lại chú ý thấy, đôi mắt của người con gái ấy tựa như giận dữ tựa như oán than, lại vừa như ngỡ ngàng chẳng xoay sở kịp.

Màn che lại nhẹ nhàng rơi xuống, che khuất đi ánh mắt biết nói kia, bên trong bên ngoài, cách nhau một tấm màn là hai thế giới.

Ngọc Vô Duyên dỡ bức thư ra đọc, lụa trắng chữ đen, ánh mắt vốn tĩnh lặng bỗng nhiên xoẹt qua một tia gợn sóng.

“Phượng cô nương nếu không chê thì hãy vào đây cùng uống một chén được không?” Phong Túc nhìn vào tấm màn nói, trong ánh mắt hiện lên chút hứng thú.

Một lát sau vẫn không hề thấy động tĩnh, bầu không khí ngưng đọng, tựa như có thể cảm thấy được bóng hình bên ngoài đang lưỡng lự phân vân.

Cuối cùng tấm màn cũng được nhắc lên, bóng hình kia đã đi vào trong phòng, lặng lẽ đảo mắt nhìn qua vị công tử áo trắng thanh cao vô khuyết, hơi dừng lại một chút, nhưng cuối cùng ánh mắt cũng rơi vào vị công tử áo đen ung dung tuấn tú ngồi đối diện.

Phong Túc đưa mắt đánh giá Phương Tê Ngô, có chút ngạc nhiên về người ca hát đệ nhất Ngũ thành này, quả thực trâm gỗ vảy đay, không chút son phấn, cho dù như vậy cũng vẫn vô cùng xinh đẹp, hàng mi như liễu, mặt tựa hoa đào, khuôn mặt lại ẩn chứa một chút kiêu ngạo, thần thái mang theo một loại lạnh lùng vạn dặm lãnh đời.

“Mời Phương cô nương.” Phong Túc nhàn nhạt phân phó.

Chung Viên lập tức lấy chén rót rượu, sau đó chuyển tới cho Phương Tê Ngô.

Phương Tê Ngô không hề tiếp lấy chén rượu, chỉ có đôi mắt chăm chú nhìn Phong Túc, còn Phong Túc lại để mặc nàng quan sát, tự mình thưởng thức chén rượu, thần thái ung dung mà phóng khoáng.

Về phần Ngọc Vô Duyên, ánh mắt vẫn gắn chặt trên bức thư, chỉ là tâm tư dường như đã bay về một nơi xa xôi nào đó, chẳng hề cảm giác được trong phòng có thêm một con người.

Một lúc lâu sau, Phương Tê Ngô một tay tiếp lấy chén rượu, một ngụm uống cạn.

“Hóa ra cô nương hào sảng đến như vậy!” Phong Túc thấy nàng một hơi cạn chén, không khỏi khẽ cười rồi nói.

“Tê Ngô lần đầu tiên uống rượu của khách nhân.” Phương Tê Ngô nghe thấy vậy lạnh lùng trả lời.

“Hả?” Phong Túc nghe vậy quay đầu nhìn nàng, chỉ thấy hai gò má nàng lạnh như băng tuyết có lẽ bởi nhiễm chút vị rượu nên mới xuất hiện sắc đỏ nhàn nhạt, khiến vẻ lạnh lùng kiêu ngạo có phần được giảm bớt, lại thêm một phần diễm lệ tuyệt sắc, “Tài năng xướng ca của cô nương tuyệt luân như thế, phải được thiên hạ tranh giành cung thỉnh mới đúng.”

“Tê Ngô không uống rượu của khách nhân.” Lời nói của Phương Tê Ngô vẫn lạnh lùng như trước, đôi mắt không rời Phong Túc, phảng phất như trong phòng này chẳng hề có người thứ ba.

Phong Túc cuối cùng cũng đối mặt với nàng, trong đôi mắt trong veo lạnh lẽo kia chợt lóe lên một tia chấp nhất, chẳng qua là nàng đang cố chấp cái gì đây?

“Vậy thì xem ra hôm nay Phong Túc có phúc, được cô nương ưu ái.”

Phương Tê Ngô lặng im không nói, chỉ là trong mắt có một ánh thê lương.

Khi nàng xướng khúc ca đầu tiên ở Lạc Nhật Lâu, nàng hiểu rằng cuộc đời này phải đi vào chốn phong trần, những thứ trước đây tựa như đã trở thành dĩ vãng, vĩnh viễn không thể quay trở lại.

Chỉ là, dù cho nghìn vàng cũng lười mở mắt, dù cho lụa đỏ cũng lười ngoái nhìn, cầm san hô đi ném, xua đuổi Ngũ Lăng thiếu gia*, mặc cho trăng thu gió xuân tùy theo dòng chảy, nhưng nàng vẫn giữ lại chút kiêu ngạo của dòng tộc khi xưa, duy trì tôn nghiêm của mình, không

nguyện ý từ đây rơi xuống bùn lầy, không thể đầu thai kiếp khác, chỉ vì trong lòng tồn tại một chút... một chút suy nghĩ không chịu khuất phục như thế.

*Ngũ Lăng là vùng đất phía tây Trường An bên Trung Quốc, nơi đặt các lăng tẩm từ đời vua Hán, đồng thời cũng là nơi cư ngụ của các tay quyền quý thời Hán Đường hay cả về sau.

Ngũ Lăng thiếu gia đồng nghĩa với con nhà giàu có.

Trước đây, tiểu nhị lại khoe rằng hai người này thật sự là hiếm thấy trên đời thế nên lại càng ghét thêm, cứ tưởng rằng hai người là công tử nhà giàu chỉ có cái xác không, vì sắc đẹp mà đến, ai dè nàng đã nghĩ sai rồi, hai người để nàng đứng ở ngoài màn, chẳng hề có chút hứng thú gì với nàng, thậm chí còn cực kỳ lạnh nhạt, khiến cho nàng không khỏi vừa thẹn vừa sợ.

Trong tích tắc màn che nhấc lên, nàng chỉ thấy được đôi mắt đỏ, đen nhánh tựa màn đêm, sâu rộng vô ngần, thỉnh thoảng lóe lên ánh sáng lóa mắt chỉ có vàng thái dương mới có thể so bì, trong nháy mắt nàng có cảm giác như đang tiến vào trong màn đêm đen tối, nhưng không hề cảm thấy lạnh lẽo hoang mang, ngược lại còn có một chút ấm áp nhẹ nhàng xuyên thấu qua đêm hôm khuya khoắt, trái tim nàng cứ từ từ hướng về nơi ấm áp đã nhiều năm chưa hề thấy như vậy.

Một chút ấm áp kia còn chưa trôi đi hết, màn che một lần nữa được nhấc lên, nàng lại nhìn thấy đôi mắt đỏ, phảng phất như một dòng xoáy mang màu sắc mặc ngọc, ảnh của vạn vật lồng vào nhau, lay động đến hoa mắt, nhưng nàng cũng biết, nếu như rơi vào trong đó sẽ vĩnh viễn chẳng thể nào thoát thân ra nổi! Đang vui mừng thì bỗng nhiên màn che kia lại buông xuống, chặn đứng vòng xoáy ấy lại. Nàng thầm nghĩ phải mau mau rời đi, nhưng đôi chân dường như lại đang mang nghìn cân nặng.

Trong lúc bàng hoàng, hần dưng thanh âm như thế gọi nàng lại.

Khi thanh âm trong trẻo mà đậm mật kia vang lên, phảng phất như chính là vận mệnh đang vẫy gọi nàng. Tựa số mệnh nhẹ nhàng quán lấy, nàng không tránh né được, chỉ có thể vô lực nghe theo sự xếp đặt của ông trời, lần thứ hai vén rèm lên, lần thứ hai nàng nghênh đón đôi mắt tựa như khoảng không đen tối đó, đi về hướng ánh tà dương sắc vàng nhạt đang dần buông xuống, toàn thân người ấy đang tỏa ra một thứ ánh sáng như mặc ngọc! Đen bóng không tỳ vết!

“Tê Ngô ở tại Lạc Nhật Lâu xưởng khúc đã bốn năm, nhưng chỉ uống chén rượu duy nhất do công tử mời.” Nàng mở lời, trong lời nói còn ẩn chứa một tầng ý nghĩa khác, nàng chỉ mong mỗi rằng người này có thể hiểu được lời nàng đang nói, hẳn là người thứ nhất của nàng!

“Phượng Tê Ngô?” Phong Tức đọc lên cái tên này, ánh mắt sâu xa nhìn lại người thiếu nữ, nàng mặc dù mang vẻ mặt lạnh lùng, nhưng thật sâu trong đôi mắt đỏ lại mang một loại khát vọng, che giấu sâu đến như vậy lại làm người ta cảm thấy thương tiếc.

Nghe thấy hần đang gọi tên mình, trong lòng Phượng Tê Ngô dâng lên vị thê lương chua xót, vì người lấy tên này cho nàng đã sớm hóa thành một nắm đất vàng, còn nàng chỉ có cái tên này, cuối cùng lại phụ sự kỳ vọng của người đó.

“Những năm gần đây có thể nói Túc đã đi khắp lục quốc, nhưng đây cũng là lần đầu tiên nghe được giọng ca tuyệt vời như của cô nương vậy.” Phong Túc hơi ngừng lại một lát, sau đó mắt nhìn thẳng Phượng Tê Ngô, thần nhiên nói, “Chẳng biết cô nương có nguyện ý cùng Túc đồng hành, cùng đi xem phong cảnh sơn thủy ngoài Kỳ Vân?”

Dứt lời hần tự cầm bầu rượu mà rót, không hề nhìn Phượng Tê Ngô, tựa hồ như nàng có ưng thuận hay không cũng đều không quan trọng.

Trong khoảnh khắc nghe được những lời đó, trong mắt Phượng Tê Ngô xoẹt qua một tia sáng, nhưng chớp mắt đã bằng phẳng trở lại, vẫn xinh đẹp tựa hoa đào, lạnh lùng tựa băng sương, chỉ là đôi tay nhỏ nhắn đã nhẹ nhàng đặt lên cây đàn, chiếc đàn hơi dao động đã để lộ rằng lúc này nội tâm nàng đang dậy sóng.

Phong Túc uống hết một chén rượu, dời mắt nhìn về phía Ngọc Vô Duyên, chẳng ngờ rằng trên khuôn mặt của con người không dính bụi trần này lại nhàn nhạt nhuốm chút bi ai.

“Trên thư Hoàng thế tử viết gì mà khiến cho Ngọc công tử lưu luyến như vậy?” Phong Túc mở lời hỏi, nhưng trong mắt dường như đã sớm biết rõ từ lâu.

Ngọc Vô Duyên nghe vậy trong nháy mắt khôi phục sự thần nhiên, ánh mắt hướng ra ngoài song cửa, hình như bên ngoài có một cái gì đó, nhưng lại tựa như cũng không thấy được cái gì, hai tay vân vê bức thư, khẽ vung lên, tấm lụa khẽ biến thành phần nhẹ phàng bay về phía mặt sông.

“Có tốt cũng có xấu.”

“Thật sao?” Nụ cười tao nhã của Phong Túc bỗng mang theo chút gian xảo, “Vây tin tốt hẳn là có liên quan đến Huyền Tôn Lệnh đi?”

Sắc mặt Ngọc Vô Duyên vẫn bình tĩnh như trước, bàn tay nâng chén rượu lên, chăm chú nhìn thứ chất lỏng trong suốt tại chiếc chén màu trắng, khẽ lay lay, rượu tạo nên một chút hoa văn, y không đáp lại lời hần mà chỉ hỏi ngược lại, “Công tử làm sao lại biết đó là thư Hoàng thế tử gửi đến?”

“Hoàng thế tử vì ‘một lời’ tôn Ngọc công tử làm thầy, đây là chuyện thiên hạ đều biết.” Phong Túc cũng nâng chén rượu, để ngay sát mũi, hơi hơi nheo mắt, tinh tế ngửi hương rượu, “Huống hồ ‘giấy lụa trắng’ là giấy chỉ có người vương thất sử dụng, người thường có thể dùng nó mà viết thư sao?”

“Ha ha, ánh mắt Phong công tử thật lợi hại.” Ngọc Vô Duyên khẽ cười ra tiếng nhìn về phía Phong Túc, chỉ trong khoảnh khắc, ánh mắt của con người ôn hòa như làn gió xuân này lại bắn ra sự lạnh lẽo nghiêm nghị tựa gió mùa thu, nhưng cũng chỉ trong tích tắc, khi chớp mắt nhìn lại thì y đã trở về thành Ngọc công tử ôn hòa như nước, nhẹ nhàng xuất thế, “Trong thư Hoàng thế tử nhắc đến hai tin tốt, một tin xấu.”

“Một tin tốt là Huyền Tôn Lệnh, một tin xấu...” ánh mắt Phong Thức buông xuống, tựa như đang nghiên cứu chiếc chén sứ trắng trong tay, nhạt nhạt mở miệng, “Một tin xấu kia—hẳn là tin Liệt Phong tướng quân hồn về Tuyên Sơn đi?”

“Đúng vậy.” Ngọc Vô Duyên cũng không hề thấy khó hiểu vì sao hắn lại biết rõ vậy, y nghiêng tay, toàn bộ rượu trong chén rơi xuống hòa vào dòng Ô Vân, y nhàn nhạt nói, “Doanh Châu đã đi trước, ngày mai có thể sẽ đến lượt ta đi.”

“Chỉ không biết một tin tốt khác là cái gì?” Phong Túc hỏi.

“Bạch Phong Tịch.” Ngọc Vô Duyên thản nhiên trả lời, khi nói ra cái tên này đôi mắt vốn chẳng hề gợn sóng bỗng có chút dao động.

“Bạch Phong Tịch?” Phong Túc lặp lại, tay cầm chén rượu thiếu chút nữa đã run lên.

“Ừ, cậu ấy nói cậu ấy đã gặp Bạch Phong Tịch ở Nam Quốc, một người con gái phong thái tuyệt thế!” Ánh mắt Ngọc Vô Duyên hơi quét về phía Phương Tê Ngô đang đứng im lặng trong phòng, lời nói ẩn chứa chút than thở thương tiếc.

“Gặp được nữ nhân ấy làm sao có thể nói là chuyện tốt được!” Khuôn mặt hòa nhã của Phong Túc có vẻ hơi mất không chế, vẻ mặt không biết là đang thất vọng hay là kỳ vọng đây.

“Nếu có thể gặp được Phong nữ hiệp nổi danh cùng Phong công tử trên giang hồ với danh xưng Bạch Phong Hắc Túc thì Vô Duyên cũng hiểu được đó là chuyện may hiếm gặp đến chừng nào!” Ngọc Vô Duyên vẫn thờ dãi như trước, không hề để ý tới lời nói của Phong Túc, dường như đối với Bạch Phong Tịch kia, y vô cùng ngưỡng mộ.

“Aii... Túc lại thấy rằng, tương ngộ nữ nhân đó đúng là duyên xui xẻo nhất trên đời này!” Phong Túc buông chiếc chén trong tay xuống, chẳng hề có hứng thú uống rượu, thế nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười nhẹ nhàng ung dung.

“Aii... Là tốt hay là xấu, tùy người mà có cảm nhận khác nhau.” Ngọc Vô Duyên vẫn phản đối như trước, ánh mắt lướt qua Phong Túc mang theo nụ cười nhẹ khó hiểu.

“Xuy!” Mặt sông bỗng nhiên vang lên một tiếng sáo rất ngắn.

Phong Túc nghe được, ánh mắt chợt lóe lên, sau đó liền đứng dậy, hướng Ngọc Vô Duyên vái một lễ, “Túc có việc phải đi trước, mong ngày khác có thể có cơ hội cùng say với Ngọc công tử.”

Ngọc Vô Duyên đáp lại một lễ, cũng không giữ Phong Túc ở lại, cười đậm nhạt: “Phong công tử có việc cứ đi trước, ngày nào đó có duyên, Vô Duyên sẽ lại mời đáp lễ công tử.”

“Được.” Phong Túc gật đầu quay người lại, chợt thấy Phương Tê Ngô vẫn còn đứng tại góc kia.

“Cô nương...”

“Ta cùng đi với chàng!”

Phương Tê Ngô buột miệng thốt ra, trong nháy mắt, nàng phảng phất như thấy số phận đang gạt đầu cười cợt, bởi vì lại có người khuất phục sự sắp đặt của chính nó, cũng ở trong tích tắc

kia, nàng cảm giác được ánh mắt vị Ngọc công tử đang nhìn cái gì đó mà như không nhìn kia đảo qua mình, phảng phất như có thể nghe được tiếng nhẹ than từ đáy lòng y.

Nàng chỉ có thể cười một cách mệt mỏi.

Đây là kiếp số của nàng! Đây là kiếp số nàng tự nguyện tiếp nhận.

“Hả?” Hàng mi dài của Phong Tức khẽ nhướng lên, “Cô nương quyết định chưa?”

“Đúng, ta quyết định rồi, quyết không đổi ý!” Thanh âm Phượng Tê Ngô thấp đến mức nàng cho rằng chỉ có nàng mới có thể nghe được, nhưng bốn người trong phòng đều nghe được rõ ràng, Chung Ly, Chung Viên nhìn nhau, trong lòng đồng thời thở dài.

“Vậy thì đi thôi.” Phong Tức thân nhiên cười, sau đó chân bước xuống bậc thềm rồi đi.

Phượng Tê Ngô ôm chặt tỳ bà trong ngực, đây là vật duy nhất mà nàng sở hữu, nàng quay đầu liếc nhìn Ngọc Vô Duyên, khẽ gật đầu, xem như đang nói lời từ biệt, cảm ơn cái người chỉ trong tích tắc đã thấy rõ lòng nàng này, mặc dù chẳng thể trở thành tri kỉ, vĩnh viễn cũng không thể nói cùng người, nhưng ít ra y cũng biết rõ!

Ngẩng đầu cất bước theo chân người đó, dưới ánh tà dương, vô số ánh mắt đưa tiễn nhưng không có ai ngăn trở.

Trên cầu gỗ, tiểu nhị ca đuổi theo, đưa cho nàng một bọc đồ, “Phượng cô nương, đây là thứ mà lâu chủ bảo tôi đưa cho cô, người nói đây là những thứ thuộc về cô.”

Phượng Tê Ngô nhận lấy, đáy mắt hơi gọn sóng, sau lại gật đầu, gương mặt vẫn chẳng hề có cảm xúc, “Thay ta cảm tạ lâu chủ những năm gần đây đã chăm sóc.”

“Ừ!” Tiểu nhị gật đầu, “Phượng cô nương tự mình giữ gìn sức khỏe.”

“Ừ!” Phượng Tê Ngô gật đầu, sau đó chân bước về phía chiếc thuyền màu đen, hướng về nơi số phận đã an bài cho nàng... một nơi để về?

Trên lầu, Ngọc Vô Duyên đưa mắt tiễn biệt chiến thuyền đang giương buồm rẽ nước rời đi kia, tay cầm bầu rượu đổ toàn bộ vào trong chén, một hơi cạn sạch.

“Hắc Phong Tức, thì ra là như vậy.”

Giọng nói không biết là đang khen hay là đang thán.

“Hành động như vậy, ngay cả Hoàng Triều cũng không nghĩ đến mà làm.”

Nhớ lại cái liếc mắt của vị Phượng cô nương Phượng Tê Ngô kia trước khi rời đi, y thở một hơi thật dài, nàng nhìn ra con đường phía trước chông gai nhưng vẫn kiên trì cất bước, không biết nên gọi là ngu ngốc, hay là khen ngợi can đảm đây. Y cúi đầu nhìn bàn tay của chính mình, ngón tay mân mê đường số mệnh trong lòng bàn tay, lại thêm một nụ cười khổ, mang theo cảm giác trống vắng một mình qua nghìn núi phong ba.

“Chẳng biết vị Bạch Phong Tịch kia là người như thế nào...?”

Giọng nói thì thâm mang theo chút vị buồn mênh mang.

Chương 8 Một lời thăm hỏi một bữa cơm no

Chiến thuyền sắc đen, trong khoang thuyền được trang hoàng cực kỳ lộng lẫy, mảnh tơ sắc tím, bàn khắc hoa văn, trên sàn trải thảm đỏ dày, trên vách treo mấy bức họa sơn thủy, nhưng nổi bật nhất vẫn là người đang nằm trên nhuyễn tháp gần song cửa, chính vì có người ấy, mà tất cả mọi thứ lộng lẫy ở đây đều hóa thành tao nhã, ung dung.

Phong Túc ngồi trên nhuyễn tháp, Chung Ly Chung Viên đứng hầu hai bên, một gã đàn ông đang quỳ trên mặt đất, cúi đầu buông mắt, trong khoang thuyền u ám chẳng thể nhìn rõ khuôn mặt, chỉ có cảm giác như tồn tại một cái bóng mờ nhạt, nhìn không rõ, sờ chẳng ra, chỉ có thể đoán được rằng tuổi của gã cũng không lớn.

Sau khi uống hết một chén trà, Phong Túc mới thông dong mở miệng hỏi: “Có chuyện gì?”

Người đàn ông đang quỳ kính cẩn đáp: “Chuyện công tử phân phó đã có manh mối, Vân công tử xin ý kiến công tử có cần trực tiếp xuống tay hay không?”

“Ồ.”

Phong Túc đẩy lại chén trà, Chung Ly tiến lên nhận lấy, đặt xuống một bên trên bàn trà nhỏ.

“Phát hiện thấy cái gì?”

“Trước mắt, chỉ lần theo tung tích của bọn họ, vẫn chưa tra ra mục đích gì.”

“Thế sao?” Phong Túc thoáng trầm xuống, “Tạm thời không cần phải ra tay, chỉ cần theo sát thôi là được.”

“Vâng.”

“Thêm nữa, bảo cậu ấy không cần quan tâm đến chuyện Huyền Tôn Lệnh, ta tự thu xếp.”

“Vâng.”

“Lui xuống đi.” Phong Túc vung tay.

“Thuộc hạ cáo lui.”

Sau khi gã đàn ông đi rồi, bên trong chỉ còn lại một mảnh yên tĩnh, ánh mắt Phong Túc đang rơi vào một nơi nào đó, dường như trầm tư suy nghĩ, sau một lúc lâu mới quay đầu lại hỏi Chung Ly.

“Thu xếp cho Phượng cô nương ổn chưa?”

“Hồi công tử, Chung Viên đã sắp xếp cho Phụng cô nương ở khoang thuyền trước rồi.” Chung Ly trả lời.

“Ừ.” Phong Tức gật đầu, người hơi ngả ra phía sau, dựa vào nhuyễn tháp, quay đầu nhìn ra ngoài khoang thuyền, ánh nhìn sâu xa, hoàng hôn đã nặng nề buông xuống.

Cánh cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, Chung Viên cầm trong tay một hộp mặc ngọc tiến vào, đi thẳng đến giữa phòng, đặt chiếc hộp trên mặt bàn rồi mở ra, trong thoáng chốc, trước mắt hiện ra ánh sáng rực rỡ, xua đi sự u tối trong căn phòng, trong hộp mặc ngọc đó có chứa một viên dạ minh châu to bằng nắm tay.

Chung Ly gỡ xuống chiếc đèn lồng đang treo trên vách khoang thuyền, đặt viên minh châu vào trong rồi treo lên trên đỉnh phòng, ánh sáng rạng rỡ tựa như ban ngày.

“Sáng quá rồi.” Phong Tức quay đầu, liếc mắt nhìn lên chiếc đèn lồng, bàn tay xoa nhẹ lên trán, năm ngón tay khẽ khép lại, che khuất đi đôi mắt, cũng che lại hết thần sắc tăm tối chẳng thể nào hiểu được ẩn sâu trong đôi mắt ấy.

Chung Ly, Chung Viên nghe vậy không khỏi ngơ ngác nhìn nhau, từ khi hầu hạ công tử đến nay, họ biết công tử rất ghét ánh sáng u ám của đèn dầu hoặc nến, cho dù đang ở nhà hay ở ngoài, đều phải lấy dạ minh châu làm đèn, vì lẽ gì hôm nay công tử lại nói sáng quá đây?

“Thắp một ngọn đèn nhỏ lên, các người cũng lui xuống đi.” Phong Tức buông xuống bàn tay đang day day trán, đôi mắt khép hờ, vẻ mặt bình lặng phân phó kẻ dưới.

“Vâng.” Chung Ly, Chung Viên đáp lại.

Một người gỡ dạ minh châu, một người thắp lên ngọn đèn dầu, sau đó mới rời đi, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Đợi đến khi tiếng bước chân đã rời xa, bên trong phòng ánh đèn nhỏ như hạt đậu, bầu bạn với tiếng sóng êm êm.

Trên nhuyễn tháp, Phong Tức lẳng lẽ nằm, khép hờ đôi mắt, vẻ mặt bình thản, phảng phất như đang suy nghĩ gì đó, lại vừa như đang ngủ thiếp đi.

Thời gian lặng lẽ trôi, chỉ có gió sông hiu hiu thỉnh thoảng phất qua ngọn đèn dầu mờ nhạt, bóng hình lay động, nhưng mọi thứ vẫn thật tĩnh lặng, tựa như sợ kinh động đến người đã chọn mắt trên nhuyễn tháp kia.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, Phong Tức hé mở đôi mắt, ánh mắt dời về phía bờ sông tối đen như mực, ánh đèn thoát ắt thoát hiện bên bờ, rơi vào đôi mắt đen sâu thẳm không thấy đáy, khiến đôi mắt ấy phát sáng như minh châu, lóe lên ánh sáng sắc nhọn.

“Huyền Tôn Lệnh!” Ba chữ nặng nề thốt ra, đôi mắt lóe lên tia sáng, tay phải khẽ nâng, nhìn chăm chú vào lòng bàn tay rồi hơi hơi nắm chặt lại, tiếng thở dài như có như không, “Bạch Phong Tịch...”

Sáng sớm, khi Chung Ly, Chung Viên đẩy cửa vào, phát hiện thấy công tử nhà họ vẫn nằm nghiêng trên nhuyễn tháp, áo mũ vẫn giống hôm qua, liếc mắt qua chiếc giường trải gấm, không hề có dấu hiệu dịch chuyển.

“Công tử.” Chung Ly khẽ gọi.

“Ừ.” Phong Túc lên tiếng rồi đứng dậy, hơi hơi cử động thân mình có chút cứng nhắc, vẻ mặt vẫn như xưa, chẳng hề thấy mệt mỏi.

Chung Viên tiến lên hầu hạ chàng súc miệng rửa mặt, chải tóc thay y phục, đợi đến sau khi mọi thứ đều chuẩn bị tốt, Chung Ly đã dọn bữa sáng lên trên bàn, một chén nước trong, một bát cháo, một đĩa bánh chèo, quý ở chất hơn là ở lượng.

Một chén nước trong này là lấy từ Thiên hạ đệ nhất tuyến mang tên “Thanh Thai Tuyền” mà Bạch Phong Quốc có được, bát cháo được nấu từ loại gạo đặc sản của Hắc Phong Quốc “Trân Châu Hương” trộn với tổ yến, mộc nhĩ trắng, sen trắng rang khô, còn đĩa bánh chèo lấy lõi bắp cải trắng của Hoa Quốc “Bạch Ngọc Phiến” làm nhân, Phong Túc xưa nay vốn không thích ăn thịt.

Phong Túc trước tiên uống chén nước kia, sau đó ăn một miếng cháo, rồi lại gấp một miếng bánh chèo, chẳng quá đôi bữa vừa mới tới bên môi, chàng liền buông xuống, cuối cùng chàng chỉ ăn hết bát cháo kia.

“Hấp quá lâu, lõi bắp cải bị nhũn, lần sau nhớ để ý kỹ độ lửa.” Chàng liếc nhìn đĩa bánh chèo kia, nói.

“Vâng.” Chung Ly đi dọn bát đĩa.

Phong Túc đứng dậy đi tới trước bàn, lấy ra bút và mực viết, trải ra một tấm giấy trắng, tay vung hạ bút, động tác như phượng múa rồng bay, liên tục lưu loát, chỉ khoảng nửa khắc đã viết xong hai phong thư.

“Chung Viên, phái hai người khác nhau đi đưa hai phong thư này.” Chàng niêm phong lại hai bức thư rồi đưa cho Chung Viên.

“Vâng, công tử.” Chung Viên nhận lấy thư, mở cửa bước ra ngoài, còn Chung Ly lại cầm một tách trà tiến vào.

Phong Túc nhận lấy chén trà uống một hớp, sau đó buông xuống, nâng đầu phân phó, “Chung Ly, chuẩn bị một chút đi, ngày mai đưa thuyền cập bến, chúng ta đi đường bộ, đến Hoa Quốc.

“Vâng, công tử.” Chung Ly cúi đầu đáp, dường như cậu nhớ tới việc gì đó, quay đầu hỏi Phong Túc. “Công tử, ngài không phải đã hẹn Tịch cô nương hội họp tại Hoàng Quốc sao?”

Phong Túc nghe thấy vậy cười cười, thoáng lộ ra ý giễu cợt, “Nữ nhân kia nếu đáp ứng người khác chuyện gì, nhất định sẽ làm được, nhưng nếu là ta, nàng sẽ hết sức tự nguyện không làm được, huống chi ngày đó cậu có nghe thấy nàng đồng ý chưa?”

Chung Ly thận trọng nghĩ lại, lắc đầu, quả thật không nghe thấy chính miệng Phong Tịch nhận lời.

“Đó là lý do đấy, chúng ta đi Hoa Quốc.” Phong Tịch nâng chén trà lên, mở nắp chén, một luồng hơi nóng bay lên, quanh quẩn bên khuôn mặt chàng, ánh mắt chàng cũng như bị che bởi sương mù. “Nữ nhân kia cuối cùng lại thật sự để Huyền Tôn Lệnh rơi vào tay thế tử Hoàng Quốc! Nữ nhân này rõ thật là...”

Về dưới không được nói ra, giọng nói cũng dường như là không còn cách nào khác.

“Thế vì sao lại phải đi Hoa Quốc, công tử, chúng ta đã rời đi lâu như vậy, vì sao không quay trở về?” Chung Ly cau mày nhăn mặt hỏi. Cậu mới chỉ có 15 tuổi, mặc dù từ khi 7 tuổi đã đi theo công tử, đến nay đã sớm có thói quen phiêu bạt, nhưng là đã rời nhà đi quá lâu rồi, thật sự có chút nhớ mẩu thân.

“Đi Hoa Quốc à, có rất nhiều lý do.” Khuôn mặt ẩn dưới sương mù của Phong Tịch như sông núi mênh mông, ngẫu nhiên phản chiếu ánh mặt trời mới mọc, chàng đặt chén trà xuống rồi đứng dậy, vỗ vỗ đầu Chung Ly, “Chung Ly, chúng ta sẽ quay trở về, nhanh thôi.”

“Vâng.” Chung Ly gật đầu một cách an tâm, “Công tử, tôi lui xuống trước.”

Sau khi Chung Ly trở ra, bên trong chỉ còn lại Phong Tịch một người, chàng đến gần bên cửa sổ, đón lấy ánh sáng mặt trời, Phong Tịch hơi nheo mắt nhìn về phía đàn chim bay lướt qua mặt sông, khẽ tự mình lầm nhảm, “Hoa Quốc à...”

Trong khoang thuyền, Phương Tê Ngô vừa mới tỉnh lại đã lập tức thấy một thiếu nữ 14, 15 tuổi đứng bên giường, tóc búi thành hai quả đào tròn, khuôn mặt giản dị chất phác hiện lên hai lúm má đồng tiền, trong đôi mắt to lộ ra ý cười ngọt ngào như có như không, khiến người ta cảm thấy thật thư thái.

“Phượng cô nương, người tỉnh rồi, nô tỳ tên là Tiểu Nhi, công tử phân phó sau này nô tỳ sẽ là người hầu hạ cô nương.” Giọng nói của Tiểu Nhi giòn tan.

Phương Tê Ngô nhẹ nhàng gật đầu rồi ngồi dậy.

“Cô nương đã muốn rời giường chưa? Tiểu Nhi hầu hạ người.” Tiểu Nhi vừa nói vừa bắt đầu làm, giúp Phương Tê Ngô thay quần áo, rửa mặt, chải đầu.

Còn Phương Tê Ngô vẫn thùy chung không nói lời nào, chỉ lạnh lùng và lặng lẽ phối hợp với Tiểu Nhi.

“Cô nương trông rất đẹp.”

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, nhìn giữa gương đồng kia hiện lên một dung nhan đoan trang thanh nhã, Tiểu Nhi không khỏi cất lời khen ngợi.

“Em đi dọn bữa sáng lên cho cô nương.” Tiểu Nhi mở cửa rời đi.

Phượng Tê Ngô đứng lên, đi về phía trước đẩy cánh cửa sổ ra, ánh mặt trời thật chói mắt, nàng không khỏi nheo đôi mắt lại, quay đầu đánh giá khoang thuyền này, nàng có thể nhận ra tất cả mọi vật trong buồng đều vô cùng trân quý, nhưng cũng chẳng hề tục tằn, mỗi một vật đều có sự kết hợp thỏa đáng, phóng tầm mắt nhìn quanh, có một loại cao quý trang nhã, tựa nhà mình năm ấy lúc còn phồn thịnh cũng chẳng xa hoa thế này.

Chiếc chiến thuyền này vô cùng rộng rãi, nhưng người thì dường như không có nhiều, trừ bỏ nô bộc cũng chưa hề gặp những người khác, chỉ là có cảm giác chiến thuyền không chỉ có mấy người này, nhưng người đó đâu rồi? Chàng ở đây? Hay ở kia?

“Cô nương, mời ăn sáng.” Tiểu Nhi đã quay trở lại.

Phượng Tê Ngô đến bên cạnh bàn rồi ngồi xuống, lặng lẽ dùng bữa sáng, một bên còn có Tiểu Nhi dâng khăn ăn trong tay.

Đối với sự trầm lặng của Phượng Tê Ngô, Tiểu Nhi cũng không hề để tâm, từ đầu đến cuối đều mang theo vẻ tươi cười vui thích làm tất cả mọi việc, đến khi cô dọn bát đĩa từ phòng bếp trở về, phát hiện ra Phượng Tê Ngô đang gây tỳ bà.

Hai ba tiếng rung động vang lên, vẫn chưa thành một khúc. Ánh mắt Phượng Tê Ngô nhìn xoắn vào đầu ngón tay, ngón tay cuốn lấy dây đàn, dây đàn xoắn lấy...

“Phượng cô nương đã dậy chưa?” Giọng nói nhàn nhạt mà nhã nhặn của Phong Túc chợt vang lên.

Phượng Tê Ngô chấn động, quay đầu đảo mắt xung quanh, nhưng lại không hề thấy bóng hình ai đó.

“Công tử đang ở ngoài khoang thuyền.” Tiểu Nhi buột miệng giải thích.

“Qua đây tâm sự có được không?” Tiếng nói của Phong Túc lại vang lên, rõ ràng đến mức có cảm giác như người đang ở trước mặt.

Phượng Tê Ngô ôm tỳ bà đứng dậy, Tiểu Nhi mở rộng cửa, dẫn nàng đến khoang thuyền chính.

Cửa được mở ra, đập vào mắt nàng là một người quay lưng đứng bên cửa sổ, dáng người cao ngất, ánh sáng mặt trời rực rỡ xuyên qua song cửa cổ chiếu lên trên người chàng, khiến toàn thân chàng như nhiễm một tầng sáng mỏng.

Nghe được tiếng mở cửa, chàng hơi hơi nghiêng người quay lại, ánh sáng toàn thân cũng liền chuyển động theo, đưa tay, phất áo, ánh nắng tung rơi; phòng tối mịt mờ cùng tấm lòng u ám, trong nháy mắt đã được chiếu rọi. Ánh sáng mặt trời nhảy nhót, trái tim như đang khiêu vũ, sau đó... con người mặc ngọc chuyển qua, đen đến thuần túy, vậy mà hết lần này đến lần khác nàng đều tìm được sự ấm áp trong màu đen ấy, một tia ấm áp sâu đến thế, được giấu kỹ như thế, như cố tình như vô ý, chỉ là... giấu vì ai?

“Phượng cô nương đã quen chưa?” Phong Túc ôn hòa mà đậm nhạt cười hỏi, khua tay ra hiệu mời ngồi.

“Tê Ngô đã sớm tập thói quen gặp sao yên vậy.” Phượng Tê Ngô cũng thản nhiên nói, nàng đi lại gần, ngồi xuống chiếc ghế mềm đặt trước nhuyển tháp.

“Phượng Tê Ngô... Tê Ngô... Tên này thật hay!” Phong Túc đã ngồi xuống nhuyển tháp, ánh mặt dịu dàng nhìn Phượng Tê Ngô, toàn thân người con gái này chung quy vẫn mang theo sự lạnh lẽo thê lương, “Trong nhà Tê Ngô có bao nhiêu người?”

Nghe thấy Phong Túc trầm gọi “Tê Ngô”, con người nàng lóe lên ánh sáng chỉ trong nháy mắt, dịu dàng mà ấm áp, mặt ngọc rực rỡ đến mỗi hoa nhường nguyệt thẹn, tươi đẹp chói mắt, rơi vào con mắt của bốn người trong phòng, không khỏi tự đáy lòng thốt lên lời khen ngợi.

“Vô gia vô thân, nơi nào có ngô, nơi đây có tê...(Ý của Phượng Tê Ngô là nàng ấy đã tứ cố vô thân, không người thân không gia đình...chỉ cần nơi nào có một bến đỗ, nàng sẽ đi theo)... Thanh âm như có như không nương theo chiều gió lạc xuống trần gian, ánh mắt Phượng Tê Ngô nhìn thẳng vào Phong Túc, tựa như mang theo một sự chấp nhất.

Phong Túc nghe vậy nhìn sâu vào đôi mắt nàng, ánh mắt như thế khiến chàng vươn tay, ngón tay thon dài lướt nhẹ qua tóc mai trên trán Phượng Tê Ngô, đầu ngón tay nhẹ nhàng vẽ theo nét mặt... mi như lông vũ, mắt tựa sao thần, da mịn như tuyết, môi tựa cánh hoa... khuôn mặt chẳng hề trang điểm, đoan trang thuần khiết trời sinh, lạnh nhạt nhưng vẫn có một loại khí chất trong sạch cao quý. Đây là tuyệt sắc khó gặp, mười năm giang hồ, đã lâu rồi không thấy một nhân vật dung mạo khí chất đến bậc này.

“Vì sao?” Phong Túc dường như đang nỉ non, hỏi không đầu không cuối, nhưng Phượng Tê Ngô hiểu được.

Mặc cho đầu ngón tay nhẹ lướt qua dung nhan chưa bao giờ cho phép người khác xâm phạm, cảm giác được sự ấm áp trên đầu ngón tay ấy cùng với mùi hương nhàn nhạt thoảng qua, thanh nhã tựa u lan.

Phượng Tê Ngô khẽ khép lại đôi mắt, thì thào nói: “Bởi vì nguyện ý!”

Đúng vậy, bởi vì nguyện ý! Bởi vì lòng nguyện ý!

Ngón tay Phong Túc dừng lại trên cằm nàng, hơi hơi nhẹ nhàng nhấc lên, khẽ gọi tên nàng tựa như than vãn: “Tê Ngô.”

Phượng Tê Ngô mở mắt, đôi mắt kia trong veo như nước, không hề bị vấy bẩn tạp chất gì, không có một tia lưỡng lự, phản chiếu bóng người trước mặt, một bóng hình thật rõ ràng.

Phảng phất như đây là lần đầu tiên nhìn được rõ chính mình như vậy, bóng hình trong đôi mắt thuần khiết kia cũng lộ ra đôi mắt ôn hòa mà vô tình, lời nói đến bên miệng Phong Túc chợt có chút do dự, đầu ngón tay thu hồi, bàn tay buông xuống, mỉm cười, cười tao nhã đến hờ hững, “Tê Ngô, ta sẽ tìm giúp nàng một gốc ngô đồng tốt nhất.”

Trái tim trầm xuống, trong tích tắc đau đớn không dậy nổi, vì có gì không phải là “vì nàng trồng một gốc ngô đồng”?

“Tê Ngô không thích nói chuyện, vậy thì xướng một khúc đi.” Phong Tứ nằm dựa trên nhuyển tháp, chàng vẫn là vị Phong công tử cao quý tựa vương hầu kia, trên mặt vẫn luôn nở nụ cười nhẹ dù trải qua ngàn năm cũng không hề trút bỏ, “Giọng ca của Tê Ngô giống như âm thanh của trời đất, khiến người ta nghe hoài không chán, ta rất thích nó.”

Rất thích thật không? Vậy cũng tốt thôi, xướng cho chàng nghe một trăm năm có được không?

“Công tử đã từng nghe “Tư Đế Hương” Chưa?” Phượng Tê Ngô cất giọng nhẹ nhàng hỏi.

“Tê Ngô xướng cho ta nghe một chút.” Phong tứ nhắm mắt, hoàn toàn thả lỏng toàn thân.

“Hoa hạnh xuân bay rợp rợp đầu...”

Trai trẻ phong lưu bước bước mau

Thiếp ước nguyện chung thân bên chàng ấy...

Dẫu chàng vô tình cũng chẳng oán than”

Tiếng ca trong trẻo không nhiễm bụi trần quanh quẩn trong phòng, nhẹ nhàng bay ra ngoài khung cửa sổ, trải dài khắp mặt sông.

Mặt sông bao la, mặt trời chiếu sáng, cỏ lau um tùm, thuyền cá ra khơi, mang theo tiếng ca đánh ca hào sảng, làm bạn với tiếng kêu của chim bói cá, hợp thành một bức tranh, giữa bức tranh rực rỡ đó dường như được bao quanh bởi một làn khói nhạt như có như không.

“Thiếp ước nguyện chung thân bên chàng ấy. Dẫu chàng vô tình cũng chẳng oán than”

Mấy chữ ‘vô tình’ cùng ‘chẳng oán than’ không oán không hối si mê triền miên, quán quanh trái tim sống lớn, mặc cho gió thổi cũng chẳng tan đi.

Thái thành, Nam Quốc.

Thái thành tọa lạc ở miền nam Nam Quốc, kế tiếp đó là Nhĩ thành, Nhĩ thành là một tòa biên thành, giáp với Hoàng Quốc. Trước đây muốn đến được Nhĩ thành phải qua được Qua thành, Dẫn thành, thế nhưng tại trận “Qua thành đại chiến” năm năm về trước đã bị Hoàng Quốc thôn tính.

“Tốt rồi, cuối cùng cũng đến được Thái thành.”

Đứng ngoài cổng thành, Phong Tịch ngẩng đầu lên nhìn hàng chữ lớn được khắc trên cửa thành, thở dài.

“Phác nhi, đệ đi nhanh lên một chút nào, chúng ta vào thành ăn cơm thôi.”

Phong Tịch quay đầu gọi vị thiếu gia được nuông chiều đi ba bước lại dừng lại một bước kia.

“Tỷ có tiền ăn cơm sao?” Hàn Phác ôm lấy cái dạ dày trống rỗng, uể oải nói.

Lúc này hai người trông có vẻ rất sạch sẽ và gọn gàng, ngoại trừ Hàn Phác trông có vẻ xanh xao.

“Không có tiền.” Phong Tịch vỗ lấy túi tiền bên người, trả lời vô cùng dứt khoát.

“Không có tiền thì tỷ ăn bằng gì? Lẽ nào muốn cướp?” Hàn Phác ưỡn thẳng lưng, nói.

Đừng nên trách cậu nói năng không lễ độ, chẳng qua mấy ngày nay sống chung với Phong Tịch khiến cậu cảm thấy bất cứ hành vi không bình thường nào gán vào người Phong Tịch cũng trở thành bình thường.

“Cướp?” Phong Tịch kêu một tiếng thất thanh, lắc đầu như trống bỏi rồi nói: “Sao lại thế được, ta đường đường là Bạch Phong Tịch, làm sao có thể làm loại chuyện như thế!”

“Những việc như thế tỷ làm vẫn còn ít sao? Thuộc nhà đệ tỷ cũng đến trộm, số lần cướp còn ít sao?” Hàn Phác bĩu môi nói.

Nghĩ lại lúc đầu cậu ngưỡng mộ tôn sùng hai vị đại hiệp Bạch Phong Hắc Tứ đến mức nào, thế nhưng bây giờ mới thấy được bộ mặt thật của hai người đấy, chỉ thấy rằng cái vị được gọi là đại hiệp này này, thì thoảng cũng chả khác biệt với mấy kẻ du thủ du thực cho lắm.

“Hi hi, Phác nhi, cái chuyện thuộc nhà đệ, việc đó người ta gọi là làm việc thiện.” Phong Tịch gượng cười hai tiếng, “Về phần tiền ăn ngày hôm nay, ta sẽ tìm cách.”

“Tìm cách thế nào?”

“Cứ đi theo ta là được rồi.” Phong Tịch chăm chú nhìn vào đôi mắt của Hàn Phác, cười đắc chí dường như có ý đồ khác.

Bị nàng nhìn chăm chú, Hàn Phác chỉ cảm thấy sống lưng rét lạnh, lông tơ dựng đứng, trực giác cảm thấy không ổn.

“Mau đi nào, Phác nhi, còn lo lắng gì nữa.” Phong Tịch thúc giục cậu.

Hàn Phác chẳng còn cách nào khác, đành phải nới gót bước theo nàng.

Hai người rẽ qua hai con đường, khu phố phía trước vô cùng sầm uất, người đi kẻ lại chen lấn lẫn nhau.

“Tới rồi.”

Hàn Phác nghe thấy tiếng Phong Tịch gọi bên tai, ngẩng đầu lên nhìn tám biển trước mặt khắc một chữ thật to “Đồ”

“Đây không phải là quán cơm, đây là sới bạc!” Hàn Phác kêu to. Mặc dù mỗi khi tiên sinh đến dạy, cậu có thể trốn được thì vẫn luôn trốn, nhưng bốn chữ “Cửu Thái đồ phường” này cậu vẫn đọc được.

“Đương nhiên là ta biết đây là sới bạc.” Phong Tịch vỗ vỗ đầu cậu, chỉ vào bảng hiệu của của sới bạc đó, “Nghe nói ‘Cửu Thái đồ phường này’ là sới bạc lớn nhất Thái thành, ăn được không tệ, mà cũng không chen ép lừa gạt!”

“Lẽ nào tỷ muốn dựa vào thắng bạc mà kiếm tiền ăn cơm?” Hàn Phác phỏng đoán ý đồ của nàng. Chẳng cần tốn tâm tư suy nghĩ làm gì, người phụ nữ được võ lâm xưng tụng kỳ hiệp này biết đánh bạc. Mấy tháng này ở chung với nhau, cậu đã chẳng còn cảm thấy kinh hãi khi thấy mấy chuyện quái dị nữa.

“Phác nhi, đệ cũng không ngốc nghếch lắm đâu nha!” Phong Tịch ca ngợi nói.

“Tỷ không có tiền làm sao mà đặt cược được?” Hàn Phác nghi ngờ nói, cậu cũng chẳng hề bị những lời nói nịnh nọt đầy mê hoặc nữa, mỗi khi nàng khen cậu cái gì, y như rằng nàng đang có âm mưu gì đồ lên đầu cậu.

“Ai nói ta không có tiền đặt cược.” Phong Tịch cười híp cả mắt lại, vẻ tươi cười trên mặt lúc này có chút giống như Phong Túc.

Hàn Phác nhìn nàng từ trên xuống dưới, cuối cùng ánh mắt rơi vào miếng tuyết ngọc hình bán nguyệt trên trán nàng.

“Lẽ nào tỷ muốn dùng khối ngọc hình trăng này cầm làm vốn? Thế thì chẳng bằng đem miếng ngọc đi ra hiệu cầm đồ đổi lấy vài miếng ngân diệp cho an toàn.” Chỉ có điều ‘tổ y tuyết nguyệt’ là ký hiệu của nàng, nếu nàng thua bạc thì làm sao bây giờ? Giống như khối mặc ngọc hình trăng kia của Phong Túc, chỉ có một khối mà thôi.

“Thứ này à...” Đầu ngón tay Phong Tịch khẽ vuốt ve mảnh ngọc hình trăng, giọng nói mang chút thương tiếc: “Đây là vật gia truyền, không thể đem đi cầm được, bằng không ta đã sớm đổi nó lấy cơm ăn rồi.”

“Vậy thì tỷ dùng cái gì làm tiền vốn bây giờ?” Hàn Phác dè dặt hỏi, đồng thời di chuyển rời xa Phong Tịch ba bước. Trên đường tới đây, những gì trên người cậu có thể mang đi cầm thì đã sớm bị lột rồi, cuối cùng chỉ còn lại một thanh chủy thủ thất bảo mà cha tặng cậu, quyết không thể để nàng mang đi cầm lấy tiền đánh bạc được, nếu thua, về sau xuống hoàng tuyền sẽ bị cha đánh vỡ đầu mất.

“Đi theo ta sẽ biết thôi.” Phong Tịch vươn tay ra bắt lấy tay cậu, lôi lôi kéo kéo, đưa cậu vào sới bạc.

Vừa vào trong sới bạc, đập vào mắt hai người là một luồng mùi lạ khó ngửi cùng với những tiếng thét rung trời.

“Chúng ta vào chơi chỗ đơn giản nhất, đặt đại tiêu đi.” Phong Tịch kéo Hàn Phác lách qua đám người chật ních.

Một cánh tay của Hàn Phác bị Phong Tịch cầm chắc, một cánh tay ở không liền đưa lên bịt mũi.

Hiện tại tuy đã cuối tháng 10 rồi, tiết trời rất lạnh, thế nhưng trong sới bạc lại đóng kín cửa, chỉ có cửa lớn là được mở ra, còn người thì vô cùng đông, bởi vậy bầu không khí nơi đây rất tệ. Nghĩ lại cậu từ thuở ấu thơ đã được nuông chiều, mấy ngày hôm nay đi theo Phong Tịch phải ăn cơm khô ngủ ngoài trời, nhưng cũng chưa hề thật sự tiếp xúc với những người tại tầng lớp

bản tiện như thế này. Lúc này đây, tai nghe thấy những lời chửi thô tục, mắt chứng kiến vẻ mặt tham lam không đáy mang đầy dục vọng, mũi ngửi thấy mùi vị mỡ hôi cùng sự hôi thối của cơ thể vài ngày vài tháng vài năm không tắm, ngực cuộn cuộn đầy lên một vị chua, chỉ muốn ngay lập tức rời đi, thế nhưng tay vẫn bị Phong Tịch cầm chắc, chẳng thể nào làm gì được.

Còn Phong Tịch kéo cậu một mạch rẽ trái xuyên phải, cuối cùng cũng chen được vào giữa sỏi.

“Đặt mau! Đặt mau! Phải mở rồi! Phải mở rồi!” Nhà cái vẫn còn đang gào thét.

“Ta đặt đại!” Phong Tịch đập tay xuống sàn một cái.

Một tiếng trong trẻo thanh thúy này đã làm cho dân cờ bạc nơi đây giật mình, từng con mắt đều dời đi từ chiếu bạc chuyển qua người nàng.

Trong nháy mắt, đám dân cờ bạc vốn chẳng thể phân biệt nổi trời nam đất bắc, cha mẹ vợ con nay lại phảng phất như bị làn nước mát hắt vào mặt, người người đều giật mình thanh tỉnh, từng đôi mắt vẫn đỏ quan sát thiếu nữ tóc dài áo trắng đây, thanh tân thuần khiết như sen trong đầm nước, khuôn mặt tuyệt đối không dính bụi trần, đôi mắt sáng như sao lạnh, nụ cười nhàn nhạt mĩa mai, mọi người nhìn thấy lại nghi ngờ mình đang ở trong mộng, cô nương này ngã xuống từ trên thiên cung xuống đây tự lúc nào?

“Này! Ta đặt đại đây! Mau mở ra nào!” Phong Tịch vung tay lên, một làn gió mát phất qua thức tỉnh nhà cái còn đang ngây ngốc.

“Hả... Tiên... cô nương... việc này... Đây không phải là chỗ mà cô nên tới.” Nhà cái phục hồi tinh thần lấp bắp từng lời.

“Vì cái gì ta lại không thể tới?” Phong Tịch lại vung tay lên, chỉ vào mọi người xung quanh, “Bọn họ có thể tới, đương nhiên ta cũng có thể tới, ông mau mau mở ra đi!”

“Cô nương, đây không phải là chỗ đàn bà chơi đùa.”

Bên cạnh lại có người khuyên nhủ.

“Vì sao?” Phong Tịch liếc xéo người nọ một cái, người kia bị ánh mắt của nàng đảo qua, không khỏi cúi đầu, “Đông Triều có cái luật pháp nào quy định phụ nữ không thể đánh bạc? Hay là Nam Quốc có luật pháp quy định không cho phụ nữ bước chân vào sỏi bạc?”

Việc này? Quả thật là không có văn bản quy định. Mọi người nghĩ thầm, nhưng từ khi sinh ra tới nay, đây là lần đầu tiên thấy phụ nữ bước chân vào sỏi bạc, lớn tiếng gào thét đặt cược, đòi này hiếm thấy à nha!

“Nếu không có thì ta đây có thể chơi rồi!” Thấy mọi người ghen hòng, Phong Tịch chỉ tay vào nhà cái, “Này, ông còn không mau mở ra đi! Chờ lâu lắm rồi đó!”

“Cái này... Cô nương... cô cược gì?” Nhà cái bắt đất dĩ hồi.

“Thì cược ông cái đó nha!” Phong Tịch nói.

“Cô nương, nhà cái hỏi cô đánh cược bao nhiêu? Người bên cạnh có lòng tốt nhắc nhở.

“À, việc này ấy hả?” Phong Tịch nghiêng nghiêng đầu, tay trái kéo lấy Hàn Phác đẩy lên phía trước. “Cược bằng cậu ta đi!”

“Hả!” Lần thứ hai mọi người trợn mắt há mồm, có ai ngờ tiền cược của nàng lại là một người sống.

“Tỷ...” Hàn Phác nghe vậy hoảng sợ, vừa mới quay đầu mở miệng đã không thể lên tiếng, á huyết đã bị điểm.

“Ông xem xem đứa trẻ này đáng giá bao nhiêu tiền?” Phong Tịch cười tủm tỉm hỏi nhà cái.

“Năm ngàn điệp nhé.” Nhà cái nói, nhìn hình dáng của đứa nhỏ này, gầy tong teo, yếu ớt, e rằng sống cũng khó cầu, theo giá bây giờ, có thể trả năm ngàn điệp đã là không tệ rồi.

“Năm ngàn điệp quá ít rồi.” Phong Tịch lại cò kè mặc cả với ông ta, tay bắt lấy khuôn mặt Hàn Phác quay về hướng nhà cái, “Ông nhìn xem đứa trẻ này tuần tú thế này, mi dài mắt to, da dẻ mịn như nước, trông còn xinh đẹp hơn cả một đứa bé gái, nếu như là...” Phong Tịch chợt đề giọng xuống một cách quý dị, “Nếu như có một kẻ có tiền đến mua... khẳng định kiểu gì cũng được 40 ngàn điệp, ta cũng không cần đến 40 ngàn điệp, chịu lỗ vậy, 10 ngàn điệp thôi, thế nào?”

“Ày... Cái này...” Nhà cái nhìn lại khuôn mặt của Hàn Phác, quả thật rất khôi ngô, chẳng qua đôi mắt lúc này ẩn chứa sự giận dữ và thù hận đan xen, ông ta không rét mà run, dờn ánh mắt, “Được rồi, 10 ngàn điệp vậy.”

“Thành giao.” Phong Tịch gạt đầu một cái, thúc giục nhà cái, “Mau mở ra, ta đặt đại!”

Nhà cái lắc lắc xúc xắc, hơn mười ánh mắt chăm chú theo dõi bàn tay ông ta, cuối cùng ông ta cũng đặt xuống bàn, tất cả mọi con mắt đều chăm nhìn vào cái nắp che.

“Mau mở ra! Mau mở ra!”

“Đại! Đại! Tiêu! Tiêu!”

Mấy con bạc gào thét rất to, nhà cái đánh vào lòng ham muốn của mọi người đã đủ, chẳng hề khách khí đưa tay vơ vét tiền.

“Ồi! Hồng rồi!”

Có người vui có người sầu.

“Lại đi! Lại đi!”

Phong Tịch hưng phấn kêu lên, một bộ dáng tiêu chuẩn của dân cờ bạc, nếu mọi người lúc này vẫn cảm thấy rằng nào có chút tiền khí siêu phàm thoát tục, thì bây giờ đã chẳng còn sót lại chút gì.

Thế là nàng đặt hết lần này đến lần khác, cũng không biết là do số nàng đặc biệt may mắn, hay là do nhà cái đặc biệt quan tâm đến nàng, dù cho nàng có đặt cửa nào thì khi mở ra cũng đúng là cái đấy, chỉ sau vài ván, trước mặt nàng đã xếp cả một chồng ngân diệp.

“Hôm nay vận may không tệ nha!” Phong Tịch cười tí mắt nói, “Ngại quá, ta có việc phải đi trước.”

“Cô... Cô đi luôn?” Nhà cái không thể không gọi nàng lại, thắng tiền rồi đi luôn?

“Đúng vậy, ta rất đói bụng, muốn đi ăn cái gì đó, hôm khác sẽ trở lại chơi.” Phong Tịch quay đầu lại cười, một nụ cười làm cho dung mạo rạng người như hoa, mọi người hoa mắt rung động, chẳng biết đang ở nơi nào, trong lúc mơ mơ màng màng, nàng đã nắm tay Hàn Phác rồi đi mất rồi.

Đi trên đường cái, rốt cuộc Phong Tịch cũng giải khai huyết đạo cho Hàn Phác.

“Tỷ... Tỷ dám dùng đệ làm tiền đặt cược! Như tỷ mà cũng muốn bán ta đi!” Hàn Phác vừa được giải huyết đạo đã giận dữ thét lên, không thêm quan tâm đến những người trên đường.

“Suýt!” Đầu ngón tay Phong Tịch chặn lên môi, ánh mắt cười như không cười nhìn Hàn Phác, “Phác nhi, đệ vẫn muốn bị điểm huyết sao?”

Lời ấy thật hiệu quả, Hàn Phác quả nhiên không dám lớn tiếng kêu gào nữa, thế nhưng lửa giận trong lòng tự lại chẳng có chỗ phát tiết, toàn thân giận đến run rẩy, nước mắt vòng quanh, đúng là do không cam lòng lên tiếng bất bẻ, “Một đệ tin tưởng tỷ như vậy, coi tỷ như tỷ tỷ ruột thịt, thế mà tỷ lại đem đệ đi cầm lấy tiền đánh bạc, còn muốn đem đệ bán cho mấy kẻ có tiền.”

“Phác nhi, những lời đấy chẳng qua chỉ là kế tạm thời thôi, đừng để ý nữa.” Phong Tịch vỗ đầu cậu, phảng phất như vỗ một con chó nhỏ không biết nghe lời.

“Nếu như tỷ thua thì làm thế nào bây giờ? Chẳng lẽ thật sự bán đệ đi?” Hàn Phác đương nhiên không tin.

“Sao thế được!” Phong Tịch quả quyết phản bác lại.

“Hừ! Coi như là cũng có lương tâm.” Hàn Phác hừ một tiếng.

Ai dè những lời sau đó của nàng lại là như thế này.

“Phác nhi, để không hiểu rõ về tỷ tỷ ta rồi.” Phong Tịch một bên vừa lùi lại, một bên gật gù đắc ý nói, “Nghĩ lại ta cũng đã tung hoành tại sỏi bạc gần mười năm, đã lúc nào thua đâu, với bản lĩnh của ta, đương nhiên muốn đại liên đại, muốn tiểu liên tiểu, quyết không có khả năng thất thủ!” Lời nói đậm chất tự hào.

“Tỷ...” Hàn Phác vừa nghe xong lại tức giận, tròng mắt cứng hòng, cuối cùng cũng quay đầu một phát đi luôn, vừa đi vừa tức giận: “Đệ không muốn đi theo tỷ nữa! Đệ không cũng không thừa nhận tỷ là tỷ tỷ của đệ! Không bao giờ thêm để ý đến tỷ!”

“Phác nhi! Phác nhi!” Phong Tịch thấy dáng vẻ của cậu thật đúng là giận, dịu dàng dỗ dành: “Phác nhi, yên tâm đi, tỷ tỷ quyết không để bị thua mà mất đệ đâu, kia chẳng qua là nói đùa thôi, thật sự sẽ không thua! Nếu như có thua thật thì ta cũng cướp đệ về! Đệ biết mà, với võ công của ta, ngay cả con hồ ly đen kia muốn cướp cái gì cũng không qua nổi ta!”

“Hừ!” Hàn Phác mặc dù bị kéo lại nhưng vẫn quay mặt đi không để ý tới nàng.

“Phác nhi ngoan, tỷ tỷ hứa với đệ, về sau không bao giờ đem đệ đi cầm lấy tiền đánh bạc nữa!” Phong Tịch không còn cách nào khác, chỉ biết dùng những lời lẽ ngon ngọt để an ủi.

“Đây chính là tự tỷ nói đấy nhé, nói lời phải giữ lấy lời! Lần sau không được lấy đệ làm tiền cược nữa!”

“Được! Nói lời giữ lấy lời!” Phong Tịch gật đầu.

“Sau này cho dù thế nào, cũng không được đem đệ đi cầm lấy tiền đánh bạc! Không được bán đệ đi! Không được chán ghét đệ! Cũng không được... không được vất bỏ đệ!”

Nói xong lời cuối cùng, Hàn Phác bỗng nhiên nghẹn ngào khóc, vành mắt đỏ hồng, nước mắt không ngừng rơi, một nỗi sợ hãi quanh quẩn bám riết trong lòng cậu, sợ rằng mình thật sự sẽ bị vất bỏ, sợ rằng lại phải lẻ loi một mình, tựa như hỏa hoạn đêm đó, cho dù có hét khản cổ cũng không có người đáp lại!

“Được, được, được! Ta đồng ý với đệ tất cả!” Phong Tịch thấy cậu rơi nước mắt, không khỏi thở dài, ôm cậu vào lòng, không hề có ý định đùa bỡn nữa.

Thật ra nó vẫn chỉ là một đứa nhỏ, một đứa bé vốn đang trong độ tuổi nương tựa cha, làm nũng mẹ, giả ngốc giả khờ, thế nhưng giờ đây nó cũng chẳng còn có cơ hội nào để làm như thế nữa, những năm tháng sau này lấy sóng gió giang hồ làm bạn, cả cuộc đời lang bạt bốn phương. Bản thân mình lại chính mà một khúc gỗ nổi duy nhất nó có thể bám vào, đến khi cây gỗ nổi cũng muốn bỏ nó mà đi, một người vốn tan cửa nát nhà như nó cũng chẳng thể nào chống đỡ được cái loại hoang mang sợ hãi này.

“Phác nhi, tỷ tỷ sẽ không rời khỏi đệ, tỷ tỷ sẽ chăm sóc đệ cho tới một ngày đệ có thể tự mình cất cánh bay.” Trong lúc vô tình, một lời hứa hẹn như vậy lại dễ dàng nói ra.

“Tỷ hứa rồi đấy, tỷ quyết không được nuốt lời!” Hai tay ôm chặt lấy Phong Tịch, chỉ sợ cái ôm ấm áp này sẽ bất chợt biến mất.

Người qua kẻ lại trên đường đều tỏ ra kinh ngạc khi nhìn thấy một lớn một nhỏ như vậy, chỉ là vẻ mặt hai người nương tựa lẫn nhau kia khiến cho người ta đều phải thở dài trong lòng, sau đó liền quay đầu đi hướng khác, chẳng đành lòng ngoái lại nhìn.

Hai người đó tựa như hai cánh chim nhận cô độc lạc đàn, phải bay vạm dậm đường mới gặp được nhau, làm người ta không nở quấy rầy.

“Được rồi, trước hết đi ăn cơm đã nào!” Phong Tịch buông Hàn Phác ra, lau đi nước mắt trên mặt cậu, “Lớn như vậy rồi mà còn khóc, nhớ lại cái năm lần đầu tiên ta xuất môn ta cũng chưa từng khóc đâu, ngược lại người khóc là cha ta đó.”

“Ừm.” Hàn Phác tự thấy xấu hổ dùng tay áo lau sạch nước mắt trên mặt.

Hai người đang muốn đi tìm một quán trọ để ăn cơm, đột nhiên lại đâm đầu vào một đám người trước mặt. Từ thấp đến cao, già đến trẻ đều đang hấp tấp trèo lên xe trâu, có người còn gánh sọt, có người vác bao lớn bao nhỏ trên lưng, sắc mặt người nào người nấy cũng đều vàng vọt, bụi bặm đầy mình. Người đi trên phố đều nhao nhao nhường đường, Phong Tịch và Hàn Phác cũng lách sang một bên, nhìn nhóm người này chọc xuyên qua phố, đi thẳng về hướng cửa nam của Thái thành.

“Aii! Lại là người đi lánh nạn tới đây!” Bên tai nghe thấy có người than thở.

“Bác à, những người này tới từ đâu? Họ bây giờ đi về hướng nào vậy?” Phong Tịch hỏi một lão già đang đứng bên đường.

“Cô nương có lẽ lâu rồi chưa vào thành đúng không?” Lão già đưa mắt đánh giá Phong Tịch, hơi chút kinh ngạc vì dung mạo phi phàm của nàng, “Mấy nhóm người này đều là từ Dị thành, Giám thành bên kia chạy tới, Vương vừa phái đại tướng quân Thác Bát Hoàng tấn công Bạch Quốc, đám người này đều là dân tị nạn.”

“Tấn công Bạch Quốc? Chuyện này xảy ra lúc nào?” Phong Tịch nghe vậy không khỏi cảm thấy kinh ngạc, nghĩ lại mấy ngày nay đều mang Hàn Phác đi theo đường núi, chưa hề vào thành nào, ngay cả những tin tức quan trọng như thế cũng chưa từng nghe tới.

“Đây cũng là chuyện một tháng trước rồi.” Lão già lại than thở, “Vì Huyền Tôn Lệnh chẳng biết sẽ hại thêm tính mạng của bao nhiêu người nữa đây!”

“Huyền Tôn Lệnh? Nam Vương vì Huyền Tôn Lệnh xuất hiện ở Bạch Quốc mà xuất binh tấn công sao?” Đôi mắt Phong Tịch lóe lên ánh sáng sắc lạnh.

“Đúng vậy.” Đôi mắt đã trải qua hết thảy mọi cuộc bể dâu của lão già ánh lên sự bi thương nặng nề, “Huyền Tôn Lệnh, huyền mặc lệnh tôn! Vì nó mà không biết đã chết biết bao nhiêu người!”

“Thật ra cũng chỉ là một cái cờ mà thôi.” Phong Tịch than thở một mình.

Huyền Tôn Lệnh xuất hiện ở Bạch Quốc, sau đó mất dấu vết, có lẽ ngoại trừ bản thân mình ra chẳng còn ai biết Lệnh đã rơi vào tay thế tử Hoàng Quốc, những người khác đều cho rằng Bạch Vương đã đoạt được, mà Nam Vương tất công Bạch Quốc cũng bắt quả lấy Lệnh làm cờ mà thôi, nhân cơ hội này chiếm đoạt lấy một hai thành trì mới là mục đích chính.

“Đến được nơi này là an toàn rồi mà, vì sao những người này còn muốn rời đi đâu nữa?” Hàn Phác lại hỏi ra thắc mắc trong lòng.

Nếu nhưng là trốn tai họa, Thái thành với Dị thành, Giám thành cách nhau tới mấy thành, sớm đã tránh được chiến tranh, không rõ vì sao những người đó lại còn muốn tiếp tục đi, đi tiếp là tới Nhĩ thành, cũng là một tòa thành tại toi biên cảnh mất rồi.

“Bọn họ muốn đi Hoàng Quốc chứ sao.” Lão già nhìn về đoạn cuối con đường, bên đó là cửa nam, ra khỏi cửa nam là đường lớn đi tới Nhĩ thành, “Bách, Nam hai nước chiến tranh không ngừng, lực lượng không chênh lệch nhau lắm, mỗi lần tuyên chiến, hai bên đều không bên nào được lợi, người khổ lại là con dân trăm họ, rồi ren bất ổn, bản thân và gia đình khó bảo toàn. Hoàng Quốc là cường quốc trong sáu nước chư hầu, ít có chiến tranh, vả lại tất cả những người dân chạy nạn từ các quốc gia tới đó đều được thu xếp ổn thỏa, đối với những người dân chạy nạn này mà nói, Hoàng Quốc quả thực là chốn thiên đường.”

“Vậy tại sao bọn họ không tới Bạch Phong Quốc, Hoa Quốc, Hắc Phong Quốc đi?” Hàn Phác hỏi, “Hoa Quốc không phải là nước giàu có nhất trong sáu nước sao?”

“Ôi, tiểu huynh đệ, Hoa Quốc quá xa.” Lão già mỉm cười nhìn Hàn Phác, “Phong Quốc, Hoa Quốc đối với dân chạy nạn miền Nam thật ra mà nói là quá xa, huống gì Hoàng Quốc không thua kém gì hai nước đấy lại đang ở trước mặt, họ đương nhiên sẽ không bỏ gần tìm xa rồi. Về phần dân chạy nạn Bạch Quốc, có lẽ tất cả đều chạy tới Hắc Phong Quốc đấy.”

“Ồ.” Hàn Phác gật đầu, quay lại nhìn Phong Tịch, phát hiện ra tầm mắt của nàng đang rơi tại một nơi nào đó phía trước.

Đó là một đứa bé gái khoảng sáu, bảy tuổi giữa đám người chạy nạn, có lẽ là đang cực kỳ đói, chỉ vào quán bánh nướng bên đường mà ra sức khóc, người mẹ tiều tụy mệt mỏi của cô bé tìm mọi cách an ủi, thế nhưng cô bé cứ khóc mãi không dừng, mẹ nàng chẳng còn cách nào khác, bắt đắc dĩ lân la đến quán bánh nướng xin xỏ, lại bị chủ quán đẩy ra một cái, ngã nằm xuống đất.

Ánh mắt lão già cũng chuyển qua nơi đó, chỉ thờ dài thật sâu, “Mỗi ngày đều có những người như vậy, lão Hách quê mùa nếu bố thí nữa thì chính lão cũng chẳng có cơm mà ăn. Aii! Thật ra dân chúng bình thường chỉ muốn ăn cơm mà thôi, cũng không quan tâm đến việc lấy Huyền Tôn Lệnh quý hơn hay Huyền Mặc Lệnh quý hơn cả.”

Phong Tịch đi qua, nâng người phụ nữ trên mặt đất dậy, lấy mấy tấm ngân điệp từ trong túi ra, đưa cho người phụ nữ đó.

“Đa tạ cô nương! Đa tạ cô nương!” Người phụ nữ vừa thấy ngân điệp nhiều như thế quả thật tưởng rằng mình đã gặp được thần tiên, vội vàng luôn miệng nói lời cảm tạ.

Phong Tịch lắc đầu, nụ cười nhợt nhạt, chẳng có cách nào cười rục rờ như trước, quay lại dắt Hàn Phác đi, “Phác nhi, chúng ta đi ăn thôi.”

Ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời vẫn xanh như vậy, ánh mặt trời vẫn long lanh như thế.

“Kỳ thực mọi chuyện rất đơn giản thôi, dân chúng chỉ thầm mong được ăn một bữa cơm no... chỉ là một bữa cơm no mà thôi.”

Phong Tịch rì rầm than vãn, mang theo nỗi buồn vô cớ, cũng mang theo chút linh ngộ.

Chương 9 Bao nhiêu binh mã bao nhiêu đau

Tiết trời đã vào đông, lạnh lẽo rét mướt, lại thêm thứ gió hàn thâm nhập vào xương cốt con người, bất kỳ ai cũng mong muốn trốn trong nhà, ngồi bên lò sưởi hay vùi đầu vào chiếc chăn ấm áp.

Thế nhưng trước Giám thành, trên đường đi tới Cộng thành, vẫn còn có rất nhiều rất nhiều dân chúng di chuyển về phương nam, không phải là họ không muốn ở trong nhà, mà là họ đã không còn nhà để về, nhà của họ sớm đã bị khói lửa chiến tranh tàn phá, để sống sót, họ chỉ có thể mang theo gia sản nghèo nàn, mang theo vợ con chạy trốn, chạy trốn về nơi mà họ nghĩ rằng có thể mang lại cho họ sự yên ổn.

Dọc đường đi, chỉ thấy những nạn dân đàn đàn lũ lũ đi về phương nam, gió lạnh bạt đầu, chân trần hoặc chỉ đi một đôi giày cỏ, dẫm nên mặt đất đầy băng mỏng, nghe thấy tiếng khóc của con trẻ vì quá đói hoặc quá lạnh, mọi người lão đảo đi về phương nam. Có đôi khi cũng quay đầu nhìn về phía chân trời, ngóng trông mặt trời có thể lộ ra, để không khí hôm nay ấm lên ít nhiều, nếu không thì họ chưa chết bởi đao thương loạn tiễn, cũng sẽ chết cồng, chết đói dọc đường đi.

Đến tận cùng con đường, tựa như đến bên chốn bồng lai, một bóng người đi tới, nạn dân dọc đường không khỏi dừng chân, cứ nghĩ rằng đó là sứ giả câu hồn từ địa ngục đã tới, chẳng ngờ rằng lại là tiên nhân từ thiên giới hạ phàm.

Tới gần... tới gần thêm... khi bóng áo trắng không nhiễm bụi trần xuất hiện trong tầm mắt, mọi người đều nghĩ, đây có phải là vị thần tiên nào đó tới cứu chuộc bọn họ không?

Ngày hôm nay thật sự âm u lạnh lẽo, thế nhưng bản thân người này lại mang theo luồng sáng nhu hòa, trong nháy mắt liền thấp sáng đôi mắt mọi người quanh đây. Khuôn mặt như ngọc tạc không tỳ vết mang theo nụ cười dịu dàng mà yên ả, giống như ai ủi vỗ về sự sợ hãi và mệt mỏi toàn thân họ, đôi mắt như biển sâu không dậy sóng âm thầm tồn tại sự thương tiếc và đau thương, cứ như đang khoác thêm cho họ một chiếc áo khoác trong suốt mà ấm áp, đánh tan sự lạnh lẽo và đau khổ quanh người.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều không hề thấy đói, trong lòng cũng không hốt hoảng, chỉ có sự yên lặng cùng an bình, họ quan sát ánh mắt người này, có lẽ cho dù có phải đi xuống địa ngục với người này có lẽ vẫn là thiên đường, cả đường chỉ có hạnh phúc mà thôi.

Người áo trắng nhìn dòng người trước mắt, quần áo rách mướp tả tơi, mặt xanh môi tím, phảng phất như lúc nào cũng có thể ngã xuống, mà ngã xuống rồi cũng không thể đứng dậy được nữa.

Chàng lấy xuống chiếc bọc trên vai, đưa nó cho một gã đại hán có vẻ khỏe mạnh trong đám người, một gã đại hán có đôi mắt thật thà chất phác.

Đại hán nhận lấy chiếc bọc, hơi có phần sững sốt, lưỡng lự như không muốn mở ra.

“Bên trong là một ít bánh nướng, các người ăn đi, chống rét.”

Giọng nói của người áo trắng phảng phất như tiếng kinh Phật truyền ra từ trong chùa, nhẹ như thê, nhạt như thê, trong không trung tựa như có tiếng vọng như có như không, phảng vất như tiếng than vãn của đức Phật với cõi hồng trần.

Đại hán mở chiếc bọc ra, bên trong là một túi bánh nướng được xấp xếp chỉnh tề, vẫn còn mang nóng hổi.

“Cám ơn thần tiên công tử! Cám ơn thần tiên công tử!” Đại hán quỳ xuống đất, hướng về chàng bái tạ, đôi mắt thật thà chất phát đã ngập đầy nước mắt.

Những chiếc bánh nướng này đối với một số người có lẽ chẳng hề có giá trị gì, thế nhưng đối với bọn họ, đó là thứ cứu mạng người! Người này quả nhiên là thần tiên trời phái tới cứu chuộc bọn họ! Cũng chỉ có thần tiên mới có thể thần tuấn như thế, giữa trần hiện lên sự từ bi không dính bụi trần.

“Không cần phải như vậy.” Công tử áo trắng nâng gã dậy, cũng chẳng hề nà cả người gã dơ bẩn bụi bặm, trên khuôn mặt vẫn là nụ cười nhẹ hòa ái và ân cần như trước, “Ta cũng không phải là thần tiên gì đó, ta chỉ là Ngọc Vô Duyên.”

“Ngọc Vô Duyên?” Đại Hán mở to đôi mắt. “Ngọc công tử?! Là... Là Ngọc công tử đó phải không?”

Là thiên hạ đệ nhất công tử Ngọc Vô Duyên sao? Là cái người cả trái tim bao dung thiên hạ, Ngọc công tử sao?

“Đi phân phát cho mọi người đi thôi.” Ngọc Vô Duyên vỗ bờ vai gã, “Nhìn xem, những đứa nhỏ kia đói đến phát khóc rồi.”

“Vâng.” Đại hán ngay lập tức quay người phân phát bánh nướng trong tay cho mọi người, miệng lớn tiếng kêu lên, “Đây là Ngọc công tử cho chúng ta đó, là Ngọc công tử đã cứu chúng ta.”

“Đa tạ Ngọc công tử!”

“Đa tạ Ngọc công tử...”

Các nạn dân đều quay đầu nhìn Ngọc Vô Duyên một cách cảm kích, miệng lẩm nhẩm lời cảm ơn đơn giản mà chân thành nhất. Cầm trong tay chiếc bánh nướng ấm áp, cho dù vẫn lạnh vẫn đói, thế nhưng chẳng vội vàng nhét vào miệng, mà chia cho đứa trẻ trong lòng người mình, đưa cho lão già bên cạnh, mà lão già cũng chỉ xé một miếng rồi lại chuyển về cho người phụ nữ kia.

Ngọc Vô Duyên đứng ở một bên cứ lặng lẽ nhìn, sự bi thương đau xót trong đôi mắt càng lúc càng đậm, chàng thở dài một hơi, xoa người cất bước.

“Ngọc công tử...”

Sau khi đại hán phân phát xong bánh nướng muốn tìm Ngọc Vô Duyên thì phát hiện ra chẳng thấy người đâu, mà nơi mà chàng vừa đứng lại lấp lánh ánh sáng, gã đi đến nơi đó, là bốn miếng kim điệp, sắc vàng lóa mắt nằm trên mặt đất.

“Cái này...” Đại hán nhặt lên rồi vội vàng đuổi theo, miệng hô lớn: “Ngọc công tử, chờ một chút! Ngọc công tử, người làm rơi đồ!”

Ngọc Vô Duyên vốn đã đi xa rồi nghe được tiếng gọi không ngừng phía sau, đành phải dừng bước, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy gã đại hán kia vẫn liều mạng đuổi theo, chỉ là gã chạy cũng chẳng hề nhanh, cũng bởi sức lực đã sớm chẳng còn bao.

“Ngọc... Ngọc công tử... người... rơi... đồ!” Đại hán thở hổn hển chạy tới trước mặt chàng, một tay đưa kim điệp cho chàng, một tay chống trên đùi, lần chạy này khiến đầu gã choáng váng, trước mắt đã biến thành màu đen, tay chân đã chẳng còn chút sức lực nào.

Ngọc Vô Duyên đưa tay ra, không phải lấy lại kim điệp từ trong tay gã mà bàn tay chàng vỗ lên lưng người kia, thật kỳ lạ, gã đại hán kia chỉ cảm thấy thân thể chột thư thái hơn, hơi thở không còn gấp gáp nữa, đầu cũng chẳng còn nặng nề, toàn thân bao trùm bởi sự ấm áp.

“Ngọc công tử, đồ của người.” Đại hán đưa kim điệp trong tay cho chàng.

Ngọc Vô Duyên lắc đầu, “Cái này không cần phải trả lại cho ta, là ta để lại cho các người.”

“Cái này... Nhưng mà...” Đại hán lại cảm thấy cái này quá mức nặng nề.

“Nhận lấy đi.” Ngọc Vô Duyên nắm bàn tay của gã lại, đẩy về, “Các người muốn đi Hoàng quốc sao? Nhiều người như vậy, chừng ấy tiền cũng chỉ đủ cho các người mỗi ngày ăn một cái bánh nướng.”

“Đa tạ Ngọc công tử!” Đại hán nhận lấy rồi lại quỳ xuống trên mặt đất thêm một lần nữa.

Gã là nông dân, chưa từng đọc qua sách thánh hiền, không biết phải nói gì mới có thể biểu đạt lòng cảm kích của mình, chỉ có thể dùng đến lễ tiết cao nhất mà người nông dân như gã biết đến hướng về người cứu mạng cả một thôn gã để biểu thị lòng cảm tạ.

Ngọc Vô Duyên đưa tay ra, không cho gã quỳ xuống, “Huynh đệ trở về đi, đưa người trong thôn đến Hoàng quốc đi thôi, nơi đó cũng khá tốt.”

“Vâng.” Đại hán cố gắng dùng sức nhưng cũng không quỳ xuống được, buộc lòng phải đứng dậy quay đầu nhìn ân nhân, “Công tử còn muốn đi về phương Bắc sao? Nơi đó rất nguy hiểm?”

“Ừ.” Ngọc Vô Duyên gật đầu, nhìn về phía trước.” Phía trước Bạch quốc đang giao chiến với Nam quốc, đã chết rất nhiều người rồi.”

“Đúng vậy, công tử có lẽ không nên đi.” Đại hán khuyên nhủ.

“Ta phải đi.” Giọng nói Ngọc Vô Duyên vẫn nhàn nhạt nhẹ như gió thoảng.

“Công tử có việc phải đi sao? Nếu không thì...” Đại hán muốn nói rằng nếu có việc chính mình có thể thay chàng đi làm, nhưng lại chẳng ngờ nơi mà người như tiên nhân này muốn đi lại là địa ngục trần gian.

Ngọc Vô Duyên lắc đầu, mỉm cười với gã. “Huynh đệ mau trở về đi thôi.” Nói xong xoay người đi mất.

“Công tử phải cẩn thận! Phải cẩn thận!” Đại hán hét to ở phía sau.

Ngọc Vô Duyên cũng chẳng hề quay đầu tại, vung tay cất bước.

Đại hán nhìn xuống kim diệp trong tay, lại đưa mắt nhìn con người còn quý hơn cả vàng trước mắt, nhắm mắt lại, chấp tay ngẩng đầu lên trời cầu khẩn, cầu cho ân nhân của gã bình an, cầu cho ân nhân của gã sống lâu trăm tuổi. Chỉ là, lời cầu khẩn của gã, ông trời có thể nghe được sao? Nghe được rồi có thể thành toàn cho gã sao?

Ô thành Bạch quốc và Giám thành Nam quốc được ngăn cách bởi một vùng đất hoang 10 dặm, vốn chẳng có dân cư, nhưng lúc này trong mảnh đất hoang lại nổi nên tiếng người huyên náo, vạn mã hí vang, chỉ vì mấy vạn đại quân Nam quốc đang đóng quân tại nơi này.

Từ đầu tháng 10, tiên phong thứ nhất của Nam quốc đã bắt đầu công kích Ô thành, hai bên giao chiến mấy lần, cả hai bên bắt phân thắng bại, mà cái kết quả của việc bắt phân thắng bại đó là Ô thành Bạch quốc và Giám thành Nam Quốc đã hóa thành phế tích. Nam quốc do bởi có đại tướng quân Thác Bạt Hoảng dẫn theo đại quân chi viện, trước mắt lực lượng có nhỉnh hơn đôi chút, Bạch quân đã rút khỏi Giám thành, Nam quân thắng tiến dồn ép Ô thành Bạch quốc.

Trống trận dồn dập, vạn quân hò vang, thiết thương va chạm, cờ giăng đầy trời, đại quân Nam quốc lại vừa phát động tiến công, tiếp cận ba mặt Ô thành, yêu cầu chỉ một lần hành động phải chiếm cứ được thành trì này.

Cung tiễn lên dây, trường thương bóng loáng, đại đao mài sắc, trong Ô thành, Bạch quân cố thủ thành trì, sinh tử tồn vong chỉ trong một trận này, miễn là có thể cố thủ được cho đến ngày mai, viện quân sẽ tới, khi đó liền chẳng sợ Nam quân tiến công.

“Oành oành! Oành oành!” Đại quân Nam quốc nhất tề cùng nổi dậy.

“Vèo vèo! Vèo vèo!” Quân sĩ Bạch quốc bắn tên như mưa!

Một trăm trọng... tám mươi trọng... năm mươi trọng... toàn quân Nam quốc liên tục tiến về phía trước, khoảng cách với Ô thành càng lúc càng gần.

Đại tướng quân Nam quân Thác Bạt Hoảng ngồi trên chiến mã, neho mắt nhìn về tòa thành lẻ loi kia, đại quân đã bao vây ba mặt, chỉ cần y ra lệnh một tiếng, Ô thành sẽ hóa thành hư không!

Trên đầu tường Ô thành đã bị phá hủy, tướng quân thủ thành Mạc Thanh Viễn nhìn về phía Nam quân càng lúc càng tiến gần, tuy bây giờ là mùa đông, nhưng trên trán ông lại chảy mồ hôi, tay trái nắm chặt thanh kiếm, tay phải nắm chặt cờ lệnh, chỉ cần Nam quân tiến công, vạn tiễn sẽ nhất tề phát động.

Thác Bạt Hoảng vươn tay giờ cờ lệnh!

Mạc Thanh Viễn vươn tay giờ cờ lệnh!

*“Ngựa hí lồng, xe sầm sập tiến; kẻ ra đi cung kiếm đeo lưng.
Người theo tiễn bước trập trùng; cầu Hàm Dương giữa bụi tung mờ mịt
Tay núa kéo, miệng ồ khóc thảm; giọng bi ai thăm thẳm đỉnh trời.
Khách ngang thăm hỏi đôi lời; thưa rằng chinh chiến bắt người tòng quân
Trẻ mười lăm lãnh phần giữ nước; tuổi bốn mươi lo việc khẩn điền
Khăn đầu cụ Lý quấn lên; tóc phai về tới, lệnh liền lại đi
Máu biên ải thôi thì biển đỏ; mở cõi bờ vua đổi ý đâu.
Ngài hay, Thanh Hải biên cương; cốt xương lính ngập sa trường khắp nơi
Oan hồn vất vưởng đầy trời; tỉ tê tiếng khóc sập sùi mưa giăng.”*

Ngay tại thời khắc hai quân hết sức căng thẳng, mảnh đất hoang chợt vang lên giọng ca bi thương u sầu, ai oán không dứt, vang vọng toàn bộ mảnh đất hoang cùng Ô thành.

Thác Bạt Hoảng, Mạc Thanh Viễn đã quên không phát lệnh kỳ, cung thủ cũng ngừng kéo cung, đao thương thủ cũng buông vũ khí, nhất thời mọi người đều trầm mê trong giọng ca thê lương ai oán này, nhớ tới cha mẹ vợ con ở nhà, không khỏi trong lòng đau xót.

“Người nào?”

Thác Bạt Hoảng nấp khí đan điền, cao giọng quát, âm thanh truyền ra rất xa, chẳng những khiến màng nhĩ của đại quân Nam quốc ở gần rung động, mà kể cả Bạch quân Ô thành cũng mơ hồ nghe thấy được.

“Tại hạ Ngọc Vô Duyên.”

Một giọng nói êm dịu hơn cả gió, mờ mịt hơn cả mây nhẹ nhàng vang lên, phảng phất như người đang ở ngay trước mắt, vạn quân Bạch Nam lại không ai nghe thấy.

“Ngọc công tử?”

Vạn quân xôn xao, thì ra là Ngọc công tử sao? Mọi người không khỏi ngẩn cổ trông mong, là vị đệ nhất công tử trong lòng ôm trọn cả thiên hạ, người ấy đang ở đây sao?

“Là Ngọc công tử phải không?” Thác Bạt Hoảng cao giọng hỏi.

“Ngọc công tử ở nơi đâu?” Mạc Thanh Viễn cũng lớn tiếng nói.

“Là Vô Duyên, Vô Duyên ở đây.” Khi âm thanh ôn hòa kia rơi xuống, một bóng trắng nhẹ nhàng đáp xuống gò đất ngay chính giữa phân tuyến của hai quân, tay áo tung bay, tựa như muốn theo gió bay đi.

Thác Bạt Hoảng phóng ngựa về phía trước ba quân, Mạc Thanh Viễn cũng nhảy lên trên tường thành, chẳng hề lo lắng về việc chính mình hiện thân như vậy có thể sẽ bị quân địch bắn trúng.

“Ngọc công tử!” Thác Bạt Hoảng ngồi trên lưng ngựa ôm quyền.

“Ngọc công tử!” Mạc Thanh Viễn cũng đứng trên đỉnh thành làm lễ.

“Thác Bạt tướng quân, Mạc tướng quân.” Ngọc Vô Duyên hơi cúi mình chấp tay vái, “Bạch, Nam hai nước đều là thần tử của hoàng đế bệ hạ, vốn ưng thuận chung sống hòa bình với nhau, không biết hai vị tướng quân vì sao lại khai chiến?”

“Ngọc công tử, Bạch, Nam hai nước đều là thần tử của bệ hạ, theo lý đáng ra phải tuân theo hoàng đế bệ hạ, hoàng đế bệ hạ từng phát chiếu toàn quốc, người tìm được Huyền Tôn Lệnh tất phải giao về Đế đô, thế nhưng Bạch vương tìm được Lệnh lại tư tàng, việc này chẳng phải là làm trái ý chỉ của Đế, thế nên Vương nước ta phải tấn công Bạch quốc, để mang Huyền Tôn Lệnh trả về Đế đô!” Thác Bạt Hoàng mạnh mẽ lớn tiếng nói.

“Ngọc công tử minh giám, tuy có lời đồn Huyền Tôn Lệnh xuất hiện tại Bạch Quốc, thế như Vương của ta quả thực chưa hề lấy được Lệnh, làm sao có thể trả về Đế đô, việc này rõ ràng là Nam Vương viện cớ tiến đánh!” Mạc Thanh Viễn cũng cao giọng nói.

“Hai vị tướng quân, toàn bộ binh sĩ của hai nước Bạch, Nam, mọi người có tin tưởng lời Vô Duyên không?” Ngọc Vô Duyên lại chỉ cười thản nhiên, gương cao giọng hỏi, cũng chẳng hề muốn biết hai nước ai đúng ai sai.

“Tin!”

Hai vị tướng quân còn chưa kịp trả lời, toàn bộ binh sĩ đã đồng thanh đáp lại, tức thì mảnh đất hoang vắng lên tiếng phá mây.

“Huyền Tôn Lệnh không ở Bạch Quốc, nó ở tại Hoàng Quốc.” Giọng nói của Ngọc Vô Duyên ung dung vọng tới, phảng phất như đá tảng từ trên trời rơi xuống, dậy lên hàng nghìn lớp sóng.

“Cái gì? Huyền Tôn Lệnh ở Hoàng quốc?”

“Trận đánh này của chúng ta chẳng phải trắng tay?”

“Chết nhiều người như vậy mà cuối cùng chỉ là đánh một cuộc chiến oan uổng!”

Liên ngay sau đó, không chỉ có Thác Bạt Hoàng, Mạc Thanh Viễn kinh hoàng, mà vạn binh sĩ Bạch, Nam không ai không sửng sốt, không ngờ Huyền Tôn Lệnh, nguyên nhân bọn họ huyết chiến lại căn bản không ở Bạch quốc, mà Nam quốc lại càng vô cớ xuất binh.

“Hai vị tướng quân, Huyền Tôn Lệnh đã không ở Bạch Nam, vậy thì bãi chiến thôi. Hà tất phải ‘giọng bi ai thăm thăm đỉnh trời’, hà tất phải ‘máu biên ải chảy thành biển đỏ’, càng có gì phải ‘cốt xương lính ngập sa trường khắp nơi’! Ta nghĩ toàn bộ binh sĩ Bạch Nam cũng không nguyện ý đánh tiếp đâu?” Thanh âm Ngọc Vô Duyên nhẹ nhàng lấn át mọi tiếng ồn ào, khẽ vang lên bên tai mỗi người.

Khi ấy, trên mảnh đất hoang vắng lặng yên, trừ bỏ đôi lúc có tiếng ngựa hí vang thì toàn bộ trời đất đều là tĩnh mịch, yên lặng tựa như thiên quân vạn mã không còn tồn tại.

“Thác Bạt tướng quân, nếu như Nam vương muốn tận trung với hoàng đế bệ hạ, vậy mời ngài ấy đi Hoàng quốc lấy Huyền Tôn Lệnh thôi.” Ngọc Vô Duyên nhìn sang Thác Bạt Hoàng nói.

Dưới ánh mắt rực sáng như có thể nhìn thấu mọi vật trên thế gian của Ngọc Vô Duyên, Thác Bạt Hoàng không thể nói ra bất kỳ lời nào. Đơn giản y cũng vốn biết tấn công Bạch Quốc chẳng phải vì Huyền Tôn Lệnh, Lệnh bất quá chỉ là một cái cớ mà thôi, một cái cớ để lừa gạt con dân binh lính hai nước Bạch Nam, để quân bọn họ có cớ mà xuất binh, thế nhưng lúc này lại bị Ngọc Vô Duyên một lời chọc thủng, làm y không thể có lý do tấn công Bạch quốc nữa, nhưng cũng giống như vậy, y không có cách nào nói ra muốn đi Hoàng quốc đoạt Lệnh, đơn giản thôi, Hoàng quốc đâu phải dễ dàng tấn công như thế!

“Vô Duyên lời đã tận, cáo từ.” Ngọc Vô Duyên khẽ vái chào, tựa như chào hai vị tướng quân, lại tựa như chào toàn bộ binh sĩ, mang theo tiếng thở dài nhẹ bẫng, sau đó phiêu dật lướt đi.

Mọi người đưa mắt nhìn theo chàng, dường như muốn giữ lại nhưng lại chẳng thể nào mở miệng, chỉ là vẫn nhìn theo bóng trắng mỏng manh ấy từ từ rời đi, cuối cùng biến mất hòa vào trong gió.

“Ôi chào! Ăn no thật đấy! Lâu lắm rồi không được ăn một bữa như thế này!”

Trước cửa tửu lâu Cửu Thành của Thái thành, Phong Tịch và Hàn Phác vỗ bụng đi ra.

“Tỷ tỷ, tỷ còn bao nhiêu ngân điệp? Có phải ăn xong bữa này, bữa sau phải đợi đến tận mười ngày nữa tháng nữa?” Hàn Phác liếc qua túi tiền của Phong Tịch dò hỏi.

“Ồ!” Phong Tịch ợ một tiếng thật to, sau đó mới vung tay nói. “Yên tâm đi, Phác Nhi, lần tay tổng cộng ta thắng được 100 ngân điệp, đủ cho chúng ta dùng ba, năm tháng.”

“Một lần mà tỷ thắng được nhiều ngân điệp vậy sao?” Hàn Phác líu lưỡi nói, sau đó ngay lập tức kéo ống tay áo Phong Tịch, lôi nàng quay lại. “Tỷ biết chơi bạc như thế sao không thắng nhiều hơn nữa đi? Đi, đánh thêm trận nữa, ít nhất cũng phải thắng được một, hai năm tiền cơm nhé!”

“Phác Nhi...” Phong Tịch kéo dài giọng gọi cậu lại.

“Sao vậy?” Hàn Phác quay đầu.

“Ngốc!” Phong Tịch giơ tay cốc lên đầu cậu một cái thật vang, “Chẳng lẽ cha đệ chưa từng nói với đệ rằng làm người cần phải biết đủ, người biết thỏa mãn mới có thể luôn luôn vui vẻ, người tham lam ắt sẽ gặp tai họa bất ngờ! Hiểu không? Phải hiểu là thấy tốt thì mới nhận lấy!”

“Ai ôi!” Hàn Phác buông tay Phong Tịch, ôm lấy đầu mình, cái cốc lần này thật sự rất ác, khiến cho đầu cậu cực kỳ đau.

“Có điều...” Tay Phong Tịch nâng cằm Hàn Phác lên, quan sát cậu thật kỹ. “Hàn lão đầu quả thật là người hết sức tham lam, đệ được di truyền từ ông ấy âu cũng là điều có thể lý giải được, thế nhưng...”

Tay Phong Tịch lại duỗi ra vỗ lên đầu Hàn Phác, “Về sau ta sẽ giáo dục đệ, tin rằng đệ sẽ trở thành một người thanh liêm, trở thành đại hiệp nghèo được người đời muôn phần tôn kính.”

“Đừng có vỗ đầu đệ!” Hàn Phác ôm chặt lấy tay Phong Tịch, cau mày nhìn nàng, “Rất đau mà!”

“Được rồi.” Phong Tịch không hề đánh cậu nữa, thuận tay xoa xoa đầu cậu, “Để bồi thường cho đệ hai lần đau đớn này, ta đưa đệ đi mua quần áo mới, tiện đường mua thêm một chiếc xe ngựa, trời lạnh thế này, đi trên đường mưa dầm gió bạt, cô nương ta thật không chịu nổi nữa.”

Nghe những lời Phong Tịch nói, bàn tay đang túm lấy Phong Tịch của Hàn Phác thả lỏng, nhưng cũng không buông xuống, chỉ nhìn nhìn Phong Tịch.

“Đi thôi, đi mua quần áo mới cho đệ.” Phong Tịch dặt tay cậu, xoay người đi tìm cửa hiệu quần áo.

“Phác Nhi, đệ thích quần áo màu gì? Phải nói trước nhé, đệ không được chọn mấy loại tơ lụa mỏng manh quý chết người đâu đấy, tạm chấp nhận một chút, chỉ cần có thể giữ ấm và vừa người là được rồi. Ừm, về phần màu sắc, có lẽ vẫn nên mặc màu trắng thế nào? Nếu đệ đã trở thành đệ đệ của ta, vậy thì đương nhiên phải mặc màu trắng giống ta. Ta là Bạch Phong Tịch, tương lai sau này đệ chính là Bạch Hàn Phác được không? Phác Nhi...”

Phong Tịch liền thoáng cả nửa ngày rồi lại thấy người bên cạnh mình không hề lên tiếng, không khỏi nghiêng mặt nhìn về phía cậu. Nàng phát hiện ra Hàn Phác đang cúi đầu, trầm mặc đi từng bước theo sau nàng, bàn tay đang ở trong tay nàng run lên nhè nhẹ.

“Phác Nhi, sao đệ lại không lên tiếng?” Phong Tịch không khỏi dừng bước, “Muốn lấy im lặng kháng nghị ta không để cho đệ mua quần áo đẹp hả? Ta nói với đệ nhé, ta thật...”

Lời nói của Phong Tịch bỗng ngừng lại, chỉ thấy Hàn Phác ngẩng đầu lên nhìn nàng, trên khuôn mặt trông rất tuấn tú tràn đầy nước mắt.

“Phác Nhi, đệ... lại làm sao thế? Có phải rất lạnh không?” Phong Tịch chà xát hai bàn tay đang run rẩy của cậu.

“Tỷ tỷ.” Hàn Phác nhào vào lòng Phong Tịch, ôm lấy nàng, nước mắt trên mặt liền rơi vào ngực nàng. “Tỷ tỷ... tỷ tỷ... Đệ hiểu... đệ đều hiểu hết!”

Cơ thể ấm áp đang ôm cậu vào lòng nói cho cậu biết, Phong Tịch vốn chẳng sợ lạnh, lấy công lực cao thâm của nàng, dù có đặt mình vào trong trời băng đất tuyết, nàng vẫn có thể ấm áp như noãn ngọc. Là vì cậu nên mới nói muốn mua thêm quần áo mới chống rét, muốn mua xe ngựa che mưa chắn gió, nếu không thì Phong Tịch sẽ không đi đánh bạc, nếu nàng sẵn lòng chơi bạc, thì cả một đường đi cũng sẽ không ở màn trời chiếu đất, ăn gió nằm sương. Khi thắng tiền những người đó, có lẽ nàng nhất định cũng không vui.

Nhưng là vì cậu... Thật ra nàng căn bản có thể không quan tâm đến cậu. Bọn họ không quen chẳng biết, thứ duy nhất liên kết hai người họ là phương được được gửi gắm kia, nhưng phương được đó tuy có quý báu, nhưng cũng đồng nghĩa với rất nguy hiểm. Nếu bị người biết được

phương được đang ở trên người nàng, nhất định sẽ dẫn người trong thiên hạ võ lâm đến tranh đoạt, bất cứ lúc nào cũng có thể mang tới họa diệt thân. Thế nhưng nàng vẫn dẫn cậu theo, không hề có một lời oán thán, hài hước vui đùa cả một đường chẳng qua là một cách sống của nàng.

“Phác Nhi, đệ là con trai nhưng lại nhạy cảm tình tẻ như vậy, đối với tương lai của đệ, thật không biết là tốt hay là xấu.” Trái tim Phong Tịch không khỏi mềm đi, vỗ về người trong lòng, lặng lẽ thở dài một tiếng.

“Tỷ tỷ, sau này Phác Nhi cũng sẽ chăm sóc tỷ! Chăm sóc tỷ cả một đời!” Hàn Phác trịnh trọng hứa hẹn, lại không biết lời hứa của cậu nặng bao nhiêu!

“Phác Nhi, trước hết chúng ta đi mua quần áo đã.” Phong Tịch nâng mặt Hàn Phác lên, lau đi nước mắt trên khuôn mặt cậu. “Nhìn đệ kìa, là con trai mà một ngày khóc đến hai lần, có xấu hổ không đây!”

Khuôn mặt Hàn Phác phỉm đỏ, càng vui mặt tròn vào trong lòng Phong Tịch, cậu thích cái ôm này, vừa ấm áp lại vừa thơm mát. Chôn mình trong cái ôm này, dường như toàn bộ trời đất đều thay đổi, yên ổn mà tĩnh lặng.

Rất nhiều năm sau, Bạch Phong Long danh chấn võ lâm thích vừa ngâm thơ vừa múa kiếm ấy, lúc này chẳng qua chỉ là một đứa trẻ thích khóc, dễ dàng đỏ mặt, thích ý lại trong lòng tỷ tỷ làm nũng.

“Đi thôi.” Phong Tịch dắt cậu đi.

Hai người đi qua bốn con phố, rẽ vào một cái ngõ nhỏ hẻo lánh, phía trước xuất hiện một trạch viện hoàn toàn không hề có người ở, nước sơn đỏ trên lầu son cao lớn đã bị loang lổ, mạng nhện chằng kín mái hiên, tượng sư tử đá trước cửa nhà nằm chổng chơ trên mặt đất. Cái thứ vẫn còn trấn giữ cửa chính như trước chính là bụi bặm và lá vàng rơi, bao phủ kín nơi nơi.

Phong Tịch đi tới, ồng tay áo khê vung, dựng lên tượng sư tử đá phủ đầy bụi bặm, mũi chân khê nhún, mang theo Hàn Phác tung người nhảy vọt lên trên tượng sư tử đá, nhẹ nhàng tựa chim yến non.

Hai người đứng trên tượng sư tử đá, vô cùng nổi bật, làm nền cho ngôi tàn tường vỡ phía sau, nền đất ngập đầy lá vàng. Phảng phất đây như một bức tranh ngả vàng đã hơi hao mòn, đột nhiên có hai người sống bước vào, nghĩ đáng nhẽ phải thêm vài phần sức sống, nhưng họ lại dung hợp vào cái loại trầm tịch như từ thời viễn cổ này.

“Tỷ tỷ, không phải chúng ta đi mua quần áo sao? Sao lại chạy tới nơi này?” Hàn Phác đợi một lúc, không thấy Phong Tịch giải thích nguyên nhân ngồi tại nơi đây, buộc lòng phải tự mình lên tiếng hỏi.

“Đợi người.” Phong Tịch nghiêng người dựa trên tượng sư tử đá, một đôi chân dài buông xuống đung đưa.

“Đội ai cơ?” Hàn Phác cũng bắt chước nàng ngồi xuống, dùng đưa hai chân, nghiêng đầu hỏi nàng.

“Đội người nào đó không biết trời cao đất dày có can đảm theo dõi ta.” Đôi mắt Phong Tịch hơi hơi nheo lại nhìn lên bầu trời, “Nếu nhưng người ấy không hiện thân, đừng trách ta không khách khí!”

Phong Tịch vừa dứt lời, một bóng người rơi xuống, cúi đầu quỳ xuống, giọng nói cung kính, “Ra mắt Phong nữ hiệp!”

“Ta vừa không phải mẹ ngươi, cũng không phải đại nhân quan phủ, ngươi hẳn là không nhất định phải quỳ xuống chứ?” Phong Tịch liếc mắt nhìn người nọ, nhàn hạ nói. “Ta không bao giờ thích quỳ trước mặt người, cũng không thích người quỳ trước mặt mình.”

Người nọ đứng dậy, ngẩng đầu nhìn về phía Phong Tịch, “Phong nữ hiệp còn nhớ tại hạ không?”

Phong Tịch nhìn hắn, sau đó gật đầu. “Hóa ra là nhà ngươi à, mấy năm nay có khỏe không?”

Đó là một gã đại hán khoảng ba mươi bốn, ba mươi lăm tuổi; cơ thể phong độ, khôi ngô, mày rậm mắt to, vốn trông oai hùng vô cùng, thế nhưng trên mặt lại có một vết sẹo vẽ một đường thẳng từ mũi tới cằm phải, khiến khuôn mặt kia vừa nhìn qua đã thấy rất xấu xí và kinh khủng.

“Phong nữ hiệp có còn nhớ tôi?” Đại hán thấy Phong Tịch lại vẫn còn nhớ hắn, không khỏi kinh ngạc vô cùng. Trên khuôn mặt xấu xí kia hiện lên ý cười hân hoan.

“Trí nhớ của ta cũng được xem như không kém lắm.” Phong Tịch mỉm cười, “Sáu năm trước, tổng trại chủ Nhan Cửu Thái của ba mươi tám trại Ô Vân Giang, nhân vật nổi danh giang hồ, sao lại không nhớ.”

“Tỷ tỷ, ba mươi tám trại Ô Vân kia không phải là sáu năm trước đã bị tỷ một chân san bằng rồi sao?” Hàn Phác ở bên nghe thấy lập tức ngắt lời xen vào, nghĩ rằng mình đối với sự tích giang hồ của Bạch Phong Hắc Túc biết rõ như ngón tay với lòng bàn tay.

“Bộp!” Phong Tịch đập một phát xuống đầu Hàn Phác, “Khi người lớn nói chuyện, tiểu quỷ phải ngậm miệng!”

“Đệ không phải tiểu quỷ, đệ sẽ nhanh chóng trưởng thành cao hơn cả tỷ!” Hàn Phác cố gắng ưỡn ngực.

Nhan Cửu Thái kia chỉ cười cười nhìn bọn họ, cũng không để ý những lời Hàn Phác vừa nói.

“Nhan trại chủ, theo từ sông bạc tới giờ, ngươi có gì phải làm sao? Là muốn báo thù sáu năm trước à?” Phong Tịch phớt lờ câu hỏi của Hàn Phác, hướng về phía Nhan Cửu Thái.

“Phong nữ hiệp đừng hiểu lầm.” Nhan Cửu Thái vội vàng lắc đầu, “Phong thái của cô nương vẫn như trước, vừa vào sông bạc đã khiến người ta chú ý, Cửu Thái theo đến đây cũng không phải để báo thù, chỉ là muốn báo ơn cứu mạng của cô nương sáu năm về trước!”

“Cửu Thái?” Phong Tịch nghiêng đầu ngẫm nghĩ cái tên này, sau đó cười, “Thì ra cái Cửu Thái đồ phường kia là người mở, thảo nào bị người phát hiện.”

“Đúng vậy, sáu năm trước tôi mang theo một số huynh đệ tới Thái Thành an cư lập nghiệp. Những người xuất thân giặc cướp như chúng tôi không thể làm mấy chuyện văn minh, chỉ có thể mở sòng bạc, hiệu cầm đồ, quán ăn mấy dạng đấy, trong thành hề nơi nào có chữ Cửu và Thái đều là của huynh đệ chúng tôi.” Nhan Cửu Thái nói.

“Vậy cũng không tệ, ít nhất đó là làm ăn chính đáng.” Phong Tịch cười cười, “Vết sẹo trên mặt người là do ta để lại, mạng của người cũng là ta giữ lại, hai thứ hoàn trả lẫn nhau, không nói đến báo thù, tất cũng không đề cập đến báo ân gì đấy.”

“Không!” Nhan Cửu Thái lại lắc đầu nói, “Vết sẹo này là do tôi tự rước họa vào thân, nhưng ơn cứu mạng không thể không báo, nếu không thì cả đời tôi khó yên lòng!”

“À? Người muốn báo ơn thế nào đây?” Phong Tịch hỏi, đôi mắt chợt lóe.

Hàn Phác nhìn, không hỏi lo lắng thay cái người Nhan Cửu Thái kia, chỉ sợ ơn này của hắn báo không tốt được.

“Tại hạ nguyện lòng đi theo bên người nữ hiệp làm nô làm bộc, làm công như trâu chó.” Nhan Cửu Thái lại quỳ gối trên mặt đất.

“À à?” Trong mắt Phong Tịch chợt hiện lên tia sáng, tay trái đỡ cằm, đầu ngón tay nhẹ nhàng vỗ vào hai gò má vô cùng có nhịp điệu, “Ta vốn tưởng người định tặng cho ta rất nhiều kim diệp, châu báu gì gì đó, nên biết rằng ta lúc nào cũng rất nghèo, ai ngờ lại chỉ thế mà thôi.”

Hàn Phác vừa nghe xong, trong lòng thầm kêu “Quả nhiên”, Phong Tịch này chính là người thích bắt nạt người khác, nhìn Hàn Cửu Thái này không bồi thường sạch gia tài là không tiền được tôn thần này đi đâu.

“Hả?” Nhan Cửu Thái ngẩn người, nhưng ngay lập tức phản ứng lại, lôi ra một tấm lệnh bài màu bạc từ trong người, “Nữ hiệp dựa vào tấm lệnh này có thể rút vàng bạc tại bất kỳ cửa hàng nào của nhà Cửu Thái ở Nam Quốc!”

“Bất kể cái nào ở Nam Quốc?” Phong Tịch lại càng hứng thú, nụ cười thậm chí còn trộn thêm chút ngọt ngào, “Xem ra vài năm nay người lẫn lộn cũng không tệ đâu, toàn bộ Nam Quốc này đều có cửa hàng của người.”

“Tạm được.” Nhan Cửu Thái cung kính đáp lời, trong giọng nói tồn tại sự hưng phấn cùng tự hào khó nén, “Có sự dạy dỗ của nữ hiệp, huynh đệ chúng tôi mấy năm này đã có tám mươi hai cửa hàng tại Nam Quốc.”

“Ày, đúng là không tệ.” Phong Tịch gật gật đầu, “Bây giờ người định đem toàn bộ tất cả những cửa hàng này đưa ta sao?”

Lời vừa nói ra, Hàn Phát âm thầm than thở, Nhan Cửu Thái này nợ ai không nợ, lại nợ Bạch Phong Tịch đây, nhìn xem, lần này cuối cùng cũng bị dọa sợ mà chạy đi, có ai bằng lòng dâng tặng toàn bộ gia sản cho người?

“Có thể!” “Ai ngờ Nhan Cửu Thái lại hoàn toàn nhận lời, một chút do dự cũng không có.

“Há?” Lần này đến phiên Phong Tịch ngây ngẩn, vốn tưởng rằng Hàn Cửu Thái này có lẽ đưa vài túi vàng bạc tạ ơn cứu mạng của nàng, cái việc ăn to nói lớn này cũng chẳng qua là muốn đuổi người đi mà thôi, ai ngờ...

“Còn xin nữ hiệp đáp ứng Cửu Thái, để Cửu Thái hầu hạ ở bên!” Nhan Cửu Thái dường như đã tính toán quỳ đất thật lâu, không hề có dự định đứng dậy.

“Tỷ tỷ, tỷ cứu ông ấy như thế nào?” Hàn Phác nhìn Phong Tịch nghi ngờ, cứu một mạng người dường như cũng không giống cái người này dốc cả gia tài ra báo đáp chứ?

“Nhan Cửu Thái, người thật sự là một người thẳng thắn, chỉ là những thứ này ta đều không cần, vừa rồi chỉ nói chơi thôi.” Phong Tịch nhảy từ trên tượng sư tử đá xuống, đỡ Nhan Cửu Thái trên đất dậy, “Mấy năm nay nếu người đã gây dựng phần gia sản này cùng với huynh đệ, vậy thì cứ giữ nó cho tốt, cũng bảo vệ tốt người nhà người. Các người hãy cùng nhau sống thật tốt. Ta đã quen với việc phiêu bạt một mình, không có thói quen mà cũng không cần người khác hầu hạ.”

“Nữ hiệp, trước khi tới đây tôi đã bàn giao lại cẩn thận cho các huynh đệ rồi, tôi đi rồi chuyện của Cửu Thái sẽ để bọn họ từ giữ gìn.” Nhan Cửu Thái đứng dậy khẩn thiết nhìn Phong Tịch, “Huống hồ Cửu Thái là một tên lưu manh, cũng không có gia đình phiên lụy. Sáu năm trước tôi đã từng thề phải hầu hạ nữ hiệp cả một đời, chẳng qua vẫn chưa tìm được nữ hiệp, hôm nay nếu đã gặp, Cửu Thái đương nhiên phải đi theo tới cùng!”

“Trời ơi! Vậy là có chuẩn bị mà đến à!” Phong Tịch đầu đầu vỗ vỗ cái trán, sau đó vung tay về sau, “Phác Nhi, xuống đây.”

Hàn Phác nhẹ nhàng nhảy xuống, Phong Tịch nắm chặt tay cậu, lập tức động thân mình, nhanh chóng xẹt qua Nhan Cửu Thái, vừa chạy vừa nói: “Nhan Cửu Thái, người trở về đi, thế chính là báo ơn ta rồi!”

“Phong nữ hiệp! Đợi tôi một chút!” Nhan Cửu Thái cũng không từ bỏ ý định, cất bước đuổi theo.

Trên đường lớn, người đến người đi, Phong Tịch không thể thi triển khinh công gây hoảng sợ cho mọi người, nhưng tốc độ bước đi vẫn nhanh hơn so với người thường, nắm Hàn Phác như chân đạp bánh xe, dọc đường băng băng mà chạy. Nhưng ngày xưa Nhan Cửu Thái đã từng làm Tổng trại chủ ba mươi tám trại, bản lĩnh tất không thể không cao, bước đi như vậy tuyệt đối không có khả năng cắt đuôi, bỏ hất lại phía sau, chân hất cũng bước như bay, cách một trượng đi sau.

Chạy qua chín nhánh phố, rẽ qua mười một khúc ngoặt, vượt qua ba mươi hai bức tường, quay đầu nhìn lại, Nhan Cửu Thái vẫn chưa từ bỏ ý định đi theo phía sau, Phong Tịch thở dài một hơi, dừng chân đứng lại.

“Có phải ta đi đến đâu, ngươi cũng muốn đuổi theo đến đấy hả?” Trong một cái ngõ hẻm lách, Phong Tịch buông Hàn Phác, ngồi bệt xuống đất, quay đầu có chút bất đắc dĩ hướng về Nhan Cửu Thái hỏi.

“Đúng... Đúng vậy!” Nhan Cửu Thái cũng không ung dung như Phong Tịch, đuổi xa như vậy, đi nhanh như thế, thật sự hơi phải thở dốc, “Cửu Thái đã nói muốn hầu hạ nữ hiệp suốt đời!”

“Ta sợ ngươi rồi!” Phong Tịch xua xua tay, nhìn sang Hàn Phác, sau đó lại nhìn Nhan Cửu Thái, liền gật đầu nói, “Được rồi, ta cho ngươi đi theo.”

“Thật ư? Vậy thì tốt quá!” Nhan Cửu Thái lại quỳ xuống một lần trước người Phong Tịch, hai tay nắm lấy bàn tay Phong Tịch, nhẹ nhàng đặt ngang trán, “Từ giờ về sau, Cửu Thái tận trung với người! Nếu có phân phó, muôn lần chết không thoái thác!”

Một lời thề phảng phất như được nhẹ nhàng nói ra nhưng lại nặng muôn phần!

“Ngươi là người của tộc Cửu La?”

Phong Tịch nhìn động tác của hắn đột nhiên hỏi, nhưng cũng không thu tay về, Nhan Cửu Thái nắm giữ tay nàng, rũ mắt khẽ hôn, không hề có ý khinh nhờn, trang trọng và nghiêm túc.

“Đúng, Cửu Thái là người của tộc Cửu La.” Nhan Cửu Thái cuối cùng cũng buông tay Phong Tịch.

“Tộc Cửu La? Là bộ tộc thần bí bị Thủy Đế diệt tộc hơn ba trăm năm về trước? Không ngờ rốt cuộc cũng còn có người đây.” Tầm mắt Phong Tịch nghiêng cứu nhìn Nhan Cửu Thái, sau đó vung tay, “Được rồi, đứng dậy đi, đi theo bên người ta cũng không nên có nhiều lễ tiết như vậy, cũng đừng gọi là nữ hiệp gì đấy, ta cũng có tên có họ.”

“Vâng, cô nương.” Nhan Cửu Thái đứng dậy, cung kính nói.

Phong Tịch cau mày nhưng không nói gì, chỉ nghiêng đầu suy nghĩ một lát, mới nói: “Nhan đại ca, huynh đã quen thuộc ở Thái thành như thế, vậy thì hãy thuê cho chúng ta một chiếc xe ngựa, mua cho đệ đệ này của ta mấy bộ quần áo.”

“Vâng!” Nhan Cửu Thái lập tức đáp, sau đó lại khẽ nói, “Cô nương gọi tôi là Cửu Thái là được.”

“Sao? Huynh không thích tôi gọi huynh già đi à?” Phong Tịch liếc mắt qua, người lập tức nhảy dựng lên, “Huynh vốn lớn hơn ta, ta gọi huynh một tiếng đại ca là đúng rồi, chẳng lẽ còn muốn ta gọi là đệ đệ sao? Ta không già đến thế chứ?”

“Không phải, tôi không có ý đấy!” Nhan Cửu Thái lập tức lên tiếng giải thích.

“Không phải là tốt rồi!” Phong Tịch lại ngồi xuống, “Nhan đại ca, phiền huynh nhanh đi mua xe có được không, nhân tiện mua chút đồ ăn, vừa rồi chạy một hồi, những thức ăn vừa mới ăn lại tiêu hết mất rồi.”

“Được, tôi lập tức đi làm, xin cô nương chờ ở đây!” Nhan Cửu Thái không hề tranh luận với nàng nữa, lập tức xoay người đi làm việc.

Ngoại ô Vị thành Bạch quốc có một tiệm ăn rất nhỏ, chỉ có ít bánh bao*, màn thầu (Là loại bánh bao chay), cháo hoa mấy loại. Tiệm này kinh doanh buôn bán nhỏ, khách hàng tới cũng chỉ là bách tính dân nghèo qua đường, còn những người giàu có ăn cá ăn thịt theo lẽ tất nhiên phải vào trong thành ăn.

“Ông chủ, xin cho hai cái màn thầu, một chén cháo hoa.”

Buổi sáng tinh mơ, chủ tiệm mới chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ, liền đã có khách đến cửa.

“Khách quan, trước hết xin mời ngài ngồi, lập tức sẽ đến ngay!”

Ông chủ đang mở lồng hấp nhìn xem bánh bao đã chín hay chưa, giữa làn sương mờ vờn quanh không thấy rõ vị khách đến, trong mơ mơ hồ hồ chỉ thấy một người áo trắng đi vào trong cửa hàng, ngồi xuống chiếc bàn bên cửa sổ.

“Khách quan, đây là màn thầu và cháo hoa ngài yêu cầu.” Chỉ chốc lát sau, ông chủ đã bung lên bữa điểm tâm nóng hổi.

“Đa tạ.” Vị khách vốn đang nhìn ra ngoài cửa sổ quay đầu lại nói lời cảm ơn.

“Công tử... còn muốn thứ gì khác không?”

Trong chớp mắt người áo trắng quay đầu lại, chủ tiệm chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, giữa những tia nắng sớm mai thừa thớt dường như có mặt trời mọc lên, trong căn phòng sơ sài tắm tốt trong giấy lát chợt sáng chói.

“Không cần, ông chủ bận gì thì cứ bận đi.” Người áo trắng cúi đầu, bung lên bát cháo hoa trước mặt kia.

“Vậy tôi đưa mấy thức nhắm khác lên cho công tử dùng kèm?” Chủ tiệm lại hỏi, muốn bung lên mấy củ cải khô, mấy khúc me chua, còn thêm tương rau thơm bà nó mới làm, cũng không phải muốn thêm chút lợi nhuận, chỉ là muốn nói chuyện nhiều hơn với vị công tử này mấy câu.

“Ta thấy huynh nên cùng đi với ta thì hơn.”

Chính vào lúc nào, một âm thanh trong trẻo xen vào, một người đi từ ngoài phòng vào.

Chủ tiệm vội vàng quay đầu lại, vừa nhìn ra, trái tim lại đập thành thịch, thầm nghĩ hôm nay là ngày mấy, sao lại có những bậc khách nhân như vậy tới cửa? Nếu nói vừa rồi công tử áo trắng phiêu dật không giống toàn bộ nhân gian, vậy thì công tử áo tím vừa đi vào lại chính là vương

giả tôn quý từ cung vàng điện ngọc đi xuống. Sống hơn năm mươi năm rồi, đây cũng là lần đầu tiên ông nhìn thấy bậc những nhân vật như vậy.

“Hoàng Triều, huynh đã đến.” Người áo trắng nhìn về phía công tử áo tím, nhả nhặn cười.

“Vô Duyên, huynh muốn ăn thứ này?” Hoàng Triều nhìn lướt qua hai cái màn thầu trắng phớt trước mặt y, lắc đầu một cách khó mà chấp nhận.

“Huynh cũng đến ăn đi.” Ngọc Vô Duyên chỉ vào vị trí trước mặt chàng, “Tổ yến vầy cá ăn nhiều rồi, huynh cũng nên nếm thử cơm canh đậm bạc, những thứ này cũng có một dạng cảm thụ khác.”

Hoàng Triều đi qua, ngồi xuống đối diện chàng, “Vì sao huynh lại tới nơi này?”

“Cứ tùy tiện đi, liền tới nơi này.” Ngọc Vô Duyên nói, quay đầu gọi ông chủ cửa hàng, “Phiền ông mang lên thêm hai bát cháo hoa và bánh bao.”

“Được.” Chủ tiệm đáp lại.

“Giản, cậu cũng ngồi xuống đi.” Ngọc Vô Duyên lại nói với Tiêu Giản đang đứng phía sau Hoàng Triều, khi thấy rõ cậu ta thì không khỏi có chút sùng sốt, “Giản, cậu rốt cuộc cũng chịu thay quần áo rồi.”

Người này vẫn luôn mặc đồ trắng toàn thân, ngày hôm nay lại mặc áo bào màu lam nhạt, làm phai đi vài phần lạnh lùng của cậu ấy, tôn lên nước da như tuyết, cả người tựa thạch anh màu lam nhạt, giữa cái lạnh mang theo cái trong trẻo, giữa cái trong trẻo mang theo sự hòa nhã, ánh sáng quanh người lưu động, khiến người ta muốn thân cận, nhưng lại không dám tiếp xúc.

Hoàng Triều liếc nhìn Tiêu Giản rồi bỗng nói: “Ta nghĩ nếu huynh gọi cậu ấy là ‘Tuyết Không’, cậu ấy sẽ càng vui vẻ hơn một chút.”

“Hử?” Ngọc Vô Duyên nghi ngờ nhìn về phía y, tuy rằng Tiêu Giản tự Tuyết Không, nhưng mấy người từ trước vẫn luôn gọi cậu ta là Giản.

“Mấy vị công tử, bánh bao nóng đến đây.” Chủ tiệm vừa lúc này lại bưng lên bánh bao cháo hoa.

Hoàng Triều phát tay ra hiệu ông chủ lui xuống, nhìn Ngọc Vô Duyên cười nói: “Bởi vì Bạch Phong Tịch nói cậu ấy hợp mặc quần áo màu lam nhạt giống như bầu trời, ngày hôm sau cậu ta liền thay đổi trang phục. Hơn nữa Bạch Phong Tịch còn nói cậu ấy hẳn là nên được gọi bằng cái tên Tuyết Không mới đúng, tuy rằng cậu ấy cũng không nói gì, nhưng khi ta đổi cách xưng hô, gọi cậu ấy bằng tên chữ, hàng mày cậu ấy lại càng giãn ra.”

“À? Không ngờ ảnh hưởng của Bạch Phong Tịch lại lớn như vậy! Thật muốn mở mang kiến thức một chút.” Ngọc Vô Duyên quay đầu nhìn Tiêu Giản — Tiêu Tuyết Không, thấy đôi mắt cậu ta lại chuyển sang màu lam nhạt một cách kỳ lạ, “Cái tên Tiêu Tuyết Không này quả thật rất phù hợp với cậu, vô cùng phù hợp với cậu bây giờ mặc cả người áo màu lam, thật sự giống khoảng không màu lam trên cánh đồng dày tuyết, rất đẹp!”

Tiêu Tuyết Không ngồi bên trái, màu lam trong mắt càng đậm lên, đôi mắt chuyển hướng về phía Hoàng Triều, khoe miệng giật giật, nhưng chung quy cũng không nói lời nào, cuối cùng chỉ vươn đầu gấp lấy một cái bánh bao hấp, nuốt xuống một miếng.

Ngọc Vô Duyên nhìn dáng điệu của cậu ta không khỏi cũng sinh lòng muốn trêu chọc, cười nói: “Hoàng quốc dường như không có cô gái nào đẹp hơn cậu, nếu như cậu là con gái, nói không chừng đã có thể sánh ngang với công chúa Hoa quốc rồi.”

“Ngọc công tử, tôi là đàn ông!” Tiêu Tuyết Không nuốt hết một cái bánh bao, nhìn Ngọc Vô Duyên nhấn mạnh từng chữ một mà nói. Ngụ ý là đàn ông sao có thể nói “rất đẹp”, lại càng không nên đánh đồng với con gái – đặc biệt là cái người được xưng là đệ nhất mỹ nhân, công chúa Hoa Quốc.

“Vậy khi Bạch Phong Tịch nói con mắt cậu rất đẹp, sao cậu không phải bác?” Hoàng Triều lại ngắt lời nói, nói xong bụng bát cháo hoa trước mặt lên, thổi một hơi, sau đó hợp một ngụm.

Tiêu Tuyết Không nhìn Hoàng Triều, mở miệng ra rồi nhưng lại không nói ra lời, cuối cùng chỉ đành cúi đầu ăn bánh bao.

Ngọc Vô Duyên cười, không nỡ đùa cậu ta thêm nữa, hỏi Hoàng Triều, “Chuyến đi này thế nào?”

“Tốt lắm.” Hoàng Triều chỉ nói đơn giản hai chữ, sau đó nhìn chàng nói, “Một lời khiến hai nước dừng chiến, Ngọc công tử thật có tài!”

“Cần gì phải thêm nhiều oan hồn vô tội như vậy.” Ngọc Vô Duyên gấp lấy một chiếc bánh bao.

“Oan hồn trên đời vô số, hưởng hồ... đến lúc đó người cũng sẽ chết như thế mà thôi!” Hoàng Triều bình tĩnh nhìn chàng.

“Vậy đến lúc đó hẵng nói, hiện tại có thể miễn được thì cứ miễn thôi.” Ngọc Vô Duyên ăn xong một cái bánh bao, buông đầu trúc, nâng mắt nhìn Hoàng Triều, “Hơn nữa ta chẳng khác nào thay huynh chiếu cáo thiên hạ ‘Huynh Lệnh chí tôn, quy về Hoàng Quốc’, đây chẳng phải thứ huynh cầu mà mà không được còn gì? Nếu Nam Quốc có dũng khí mượn chuyện Lệnh mà xâm phạm Hoàng Quốc, huynh không phải vừa lúc danh chính ngôn thuận chiếm giữ thêm mấy tòa thành hoặc thôn tính toàn bộ sao?”

“Còn tranh chấp của hai nước Bạch Nam, huynh đây đúng thật là ngư ông đắc lợi, nhưng non sông rách nát suy sụp, huynh có muốn hay không?” Ngọc Vô Duyên không đợi y lên tiếng, nói tiếp, “Tại sao phải nhận, đến lúc đó tự mình phải đích thân thu dọn sao.”

“Dường như suy nghĩ trong lòng ta, huynh dù sao vẫn có thể liếc mắt một cái là thấy rõ.” Hoàng Triều nhàn nhạt nói, ánh mắt liếc về phía chủ tiệm đang bận rộn.

“Đừng động đến ông ấy.” Trong mắt Ngọc Vô Duyên lóe lên tia sáng, tay đè xuống bàn tay vừa cầm vào chuỗi kiếm của Tiêu Tuyết Không, “Những lời này cho dù ông ta nghe xong thì có thể làm được gì, có gì phải tự tay giết người vô tội.”

Hoàng Triều khoác tay, dường như hơi có phần bất đắc dĩ nhìn Ngọc Vô Duyên, “Huynh thật sự vẫn mang loại tính cách Bồ Tát này.”

Ngọc Vô Duyên nở nụ cười nhàn nhạt, “Bước tiếp theo huynh tính thế nào?”

“Đương nhiên phải trở về, thu hoạch của lần đi này khá lớn.” Trong lời nói của Hoàng Triều tựa như ẩn chứa thâm ý.

Ngọc Vô Duyên trầm ngâm trong chốc lát, sau đó nói: “Tới Hoa Quốc đi.”

“Hoa Quốc?” Hoàng Triều nhìn Ngọc Vô Duyên.

“Đúng vậy, tới Hoa Quốc giàu có nhất Đông Triều, Hoa Quốc có Đông Triều đệ nhất mỹ nhân.” Ngọc Vô Duyên dời mắt nhìn ra cửa sổ.

“Hoa Quốc à...” Ánh mắt của Hoàng Triều rơi vào nửa bát cháo hoa trước mặt, đưa tay bung lên, sau đó một hơi hớp sạch, đặt lại chiếc bát xuống bàn, ánh mắt lấp lánh, “Cũng đến lúc rồi.”

“Ừ.” Ngọc Vô Duyên thân nhiên gật đầu. “Đi sớm tốt sớm.”

“Đi Hoa Quốc cũng vừa về trước.” Hoàng Triều đứng lên đi ra ngoài.

Ngọc Vô Duyên cũng đứng dậy, quay đầu tìm kiếm ông chủ, mỉm cười, tựa như cảm ơn sự chiêu đãi của ông, sau đó cũng đi ra ngoài.

Tiêu Tuyệt Không rút một miếng ngân diệp từ trong tay áo đặt trên bàn, đi theo sau hai người kia.

Chương 10 Đoạn Hôn sắp tận

“Tỷ tỷ, vì sao lại muốn anh ta đi theo?”

Trong một ngõ nhỏ không người, Hàn Phác lôi kéo Phong Tịch đang dựa vào tường nhắm mắt nghỉ ngơi, hỏi.

“Vì anh ta muốn đi theo thôi.” Phong Tịch từ từ nhắm mắt lại, đáp.

“Tỷ chẳng phải là người tốt như vậy đâu.” Hàn Phác bĩu môi nói, “Tỷ để anh ta đi theo có phải có mục đích gì không?”

“Phác Nhi, đệ từng nghe tới tộc Cửu La chưa?” Phong Tịch rốt cuộc cũng mở mắt, nhìn cậu nói.

“Tộc Cửu La?” Hàn Phác suy nghĩ một lát, lắc đầu, “Chưa từng nghe tới.”

“Ừ, đệ chưa từng nghe tới ầu ơ cũng là điều có thể.” Ánh mắt Phong Tịch hướng về nơi xa, tinh thần dường như cũng trôi về phương ấy, “Dù sao tộc Cửu La bị diệt tộc đã hơn ba trăm năm,

hơn nữa tại ngày diệt tộc đã bị Thủy Đế hủy mất tên tộc, người đời đương nhiên không biết đã từng có một tộc Cửu La, là tộc Cửu La lấy trung trinh cố chấp mà vang danh hậu thế.”

“Nếu thật là một tộc trung trinh, vậy thì vì sao lại bị Thủy đế diệt tộc?” Hàn Phác hỏi.

“Sự trung trinh của bọn họ là dành cho đối tượng đầu tiên họ kính dâng lòng trung thành, sau khi họ lập lời thề, vậy thì dù có là chết cũng không thể thay đổi niềm tin trong lòng họ!” Phong Tịch than thở, “Hơn nữa năm đó, nguyên nhân tạo nên trận đại nạn của tộc Cửu La kia cũng có phần của người Phong gia chúng ta. Người tộc Cửu La may mắn sống sót trên đời cũng không còn nhiều lắm, nhưng bọn họ lại rải rác chân trời góc bể, cả đời không thể trở lại quê nhà, liên tục cho tới tận bây giờ, tộc Cửu La vẫn là một điều cấm kỵ, không cho chép được nhắc tới ở Đông Triều...”

“Mới rồi anh ta vừa lập lời thề với tỷ sao?” Hàn Phác nhớ tới động tác Nhan Cửu Thái vừa mới làm, không khỏi nghiêng răng. Hừ! Anh ta dám hôn tay tỷ tỷ!

“Đúng vậy, vừa rồi là lời thề anh ta tỏ lòng tận trung với ta. ‘Chỉ cần phân phó, muôn lần chết cũng không chối từ’ nghĩa là ta có bảo anh ta chết, anh ta cũng sẽ đi.” Phong Tịch gật đầu, biểu cảm trên mặt không hiểu là buồn hay vui, “Nếu sáu năm trước anh ta đã quyết tâm phải đi theo ta, vậy thì hôm nay gặp nhau, anh ta không đạt được mục đích sẽ tuyệt đối không buông xuôi, anh ta sẽ luôn luôn đuổi theo, đuổi tới khi ta gật đầu... hoặc tới ngày anh ta chết!”

“Đã nhiều năm trôi qua rồi, các thế hệ Phong gia chúng ta đều ôm lòng áy náy với tộc Cửu La, luôn luôn muốn khôi phục cho bọn họ tên tộc, chỉ là...” Phong Tịch nhẹ nhàng vỗ về đầu cậu, ánh mắt mờ mịt, phảng phất như đang lạc về quãng thời gian xa xôi ba trăm năm về trước, mang theo lời than thở sâu lắng, “Anh ta muốn cùng đi thì cứ cùng đi, có lẽ là Phong gia và tộc Cửu La có duyên như vậy, hơn nữa về sau... ta còn có việc phải nhờ anh ta đấy chứ.”

“Trên đời này chẳng hề có việc gì tỷ không làm được, mà còn phải yêu cầu anh ta?” Hàn Phác cũng không tin, ở trong lòng cậu, Phong Tịch là một người không gì không làm được.

“À...” Phong Tịch nghe thấy vậy không khỏi cười khẽ, hơi có phần thương yêu vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của Hàn Phác. “Những chuyện ta không làm được trên đời cũng nhiều...”

Lời còn chưa dứt, trong phút chốc, Phong Tịch thu lại ý cười, tay vươn ra, ôm Hàn Phác vào lòng, bay vút lên không trung, nhanh chóng lùi lại ba trượng.

Chỉ nghe “phập” một tiếng, nơi bọn họ đứng lúc đầu đã bị găm một mũi tên dài, mũi tên cắm thật sâu vào giữa tảng đá, phần đuôi vẫn còn rung, đủ thấy một tên vừa tới cực nhanh, lực cực mạnh!

Hàn Phác nhìn một tên kia, trái tim suýt nữa nhảy ra khỏi lồng ngực, nơi mũi tên kia cắm xuống chính là nơi cậu vừa đứng, nếu chậm một bước, cậu nhất định sẽ bị mũi tên xuyên thủng ngực!

“Người nào đấy?”

Phong Tịch vừa mới quát lên, tên đã như mưa bắn xuống từ trên nóc nhà hai bên ngõ nhỏ, ngay lúc đó nàng chẳng còn rảnh để nghĩ xem đó là người phương nào, lập tức ôm Hàn Phác vào

trong lòng, bạch lăng bay ra từ trong tay áo, khí lực truyền qua dải lụa, bay quanh bao trọn cơ thể, toàn thân dẹt lên một bức tường trắng kiên cố, tất cả mũi tên dài bay đến, nếu không rơi xuống đất thì liền bị nội kinh bạch lăng mang theo chặt đứt làm đôi!

Khi mưa tên dừng lại, bạch lăng của Phong Tịch liền trở lại bình thường, lạnh lùng hừ nói: “Hừ! Không còn tên nữa phải không?”

Sau đó nàng buông Hàn Phác, mũi chân nhún nhẹ, cả người như hạc trắng bay lên cao, đáp xuống nóc nhà bên trái, tiếp đó đuổi theo mấy bóng đen thui lùi đang biến mất xa dần kia.

Nhưng vào lúc sau khi Phong Tịch đuổi theo kẻ địch, trên nóc nhà bên phải bay xuống bốn bóng người, đáp xuống trước mặt Hàn Phác, vây cậu ở chính giữa. Bốn người đều mặc trang phục màu đen, mắt hung mày lạnh.

Hàn Phác rút chủy thủ ra, đặt ngang trước ngực, cảnh giác nhìn bốn người. Tuy rằng cậu vô cùng sợ hãi, nhưng trong lòng lại lạnh lẽo lắm lắm... đừng sợ... đừng sợ... Chỉ là chân có phần run rẩy, phá hủy nét mặt cố giữ bình tĩnh của cậu.

Vào lúc bốn người rút ra đại đao ở thắt lưng, con người Hàn Phác co lại, sắc mặt trấn định, lớn tiếng la lên: “Là các người!”

Chính là những người này! Chính là những ngày này đã giết hại cha mẹ của cậu! Chính là những người này thiêu cháy nhà của cậu! Cậu không nhận ra bọn chúng! Nhưng cậu nhận ra được loại đao này! Cậu nhớ kỹ tư thế bọn chúng rút đao!

“Giao phương được ra đây!” Một gã áo đen bên trái lạnh lùng nói, ánh mắt như rắn nhìn thẳng vào Hàn Phác. “Nếu không phải bọn mày lộ mặt tại sông bạc kia, bọn tao thật không ngờ tới Hàn gia lại còn sót lại mày! Vốn nghĩ rằng phương được Hàn gia đã bị Hàn lão quỷ mang theo xuống lòng đất rồi, hiện tại chúng tao cũng tới được không uổng công phu!”

“Hừ hừ! Phương được sớm bị các người đốt thành tro rồi!” Hàn Phác cười khẩy, vung chủy thủ trong tay nói. “Ta vốn tưởng ta vĩnh viễn cũng không tìm được các người để báo thù cho cha mẹ, không ngờ ngày hôm nay các người lại đến xuất hiện trước mặt ta, thật là ông trời có mắt!”

“Chỉ bằng mày?” Một gã áo đen bên phải cười miệt thị một tiếng, tiến lên từng bước, đại đao trong tay vung lên, chém thẳng về phía Hàn Phác, “Mày đã không có phương được, như vậy thì không cần lưu lại cái mạng ti tiện này của mày nữa!”

Mắt thấy đại đao bổ xuống trước mặt, gần như chém tới bờ vai, Hàn Phác đột nhiên khom người một cái tránh thoát đao kia, sau đó linh hoạt mà nhanh chóng đánh về phía tên áo đen đang có chút sững sờ vì một chiêu thất thủ kia, người chưa đến, tay đã duỗi ra, chủy thủ chém sát như chém bùn hướng thẳng tới tay phải của người nọ đang cầm đao mà đâm, vụt một cái liền vẽ lên một vết thương trên cổ tay tên đó, đinh một tiếng, cổ tay tên đó đau đớn, đại đao rơi xuống đất.

Biến hóa lần này tới thật bất ngờ, nhất thời năm người đều thần thờ trong phút chốc. Hàn Phác không ngờ một lần hành động đã thành công, mà tên kia vốn dĩ đã nghĩ là dễ như trở bàn tay,

căn bản không để Hàn Phác võ nghệ thường tầm này vào trong mắt, sơ suất khinh địch đến nỗi sảy tay bị thương, mà ba người khác vốn tưởng rằng đồng đội ra tay là đã đủ, chỉ đứng ở một bên bàng quang, nhưng lại không nghĩ tới người sẽ bị Hàn Phác gây thương tích.

“Tiểu tạp chủng chết tiệt!”

Tên áo đen kia nhìn cổ tay đỏ máu, vết thương mặc dù không sâu, nhưng bị thương dưới tay một đứa trẻ con, thật vô cùng nhục nhã! Lúc tay trái nhặt lên đại đao trên mặt đất, liền vận lực vào cánh tay, mang theo kinh phong, chém thẳng về phía Hàn Phác, đao pháp tại một đao này lão luyện mà nhanh chóng, lực đao mãnh liệt, Hàn Phác căn bản không có cách nào né tránh, lập tức cậu nghiêng người về phía đại đao, còn tay phải nắm chặt chủy thủ, đâm thẳng về phía ngực tên ấy! Nếu đã không thể sống, ít nhất cũng phải giết được một kẻ thù! Chỉ là... tỷ tỷ...

Chủy thủ cắm trong tay đâm mãnh liệt vào ngực kẻ thù, Hàn Phác nhắm mắt lại, chờ đợi sự đau đớn của thân thể bị đại đao bổ vỡ, cảm thấy có chất lỏng ấm áp rơi xuống mặt, một thứ mùi tanh nồng đậm khiến cho người ta cảm thấy buồn nôn tởn ra...

Nhưng chờ đợi thật lâu, vẫn không đợi được đến lúc đại đao lạnh lẽo bổ xuống cơ thể, xung quanh yên lặng giống như chết, mở mắt, chỉ thấy một khuôn mặt đang mở mắt thật to, tiếp đó là đại đao đang giơ lên thật cao nhưng lại không thể hạ xuống, bạch lăng quần lầy đao. Thoáng dờ mắt, thấy ba gương mặt khác lộ ra vẻ kinh ngạc không ngớt.

“Thật không hổ là đệ đệ của ta nha!” Bên tai nghe thấy tiếng cười nhẹ của Phong Tịch.

“Tỷ tỷ!” Hàn Phác kinh ngạc vui mừng quay đầu lại, chỉ thấy Phong Tịch đang ngồi trên mái hiên, lắc lư đôi chân dài, tay vung vẩy bạch lăng, đáng vẻ vô dúng nhàn nhã.

“Giết nó!”

Bên tai nghe được tiếng quát lạnh, kinh phong lại kéo tới sau cổ!

“Hừ! Có dũng khí giết bảo bối ta hết lòng che chở trước mặt ta? Đều chán sống hết rồi đấy!”

Hàn Phác chỉ cảm thấy cơ thể bỗng nhẹ đi, bay lên trời, khi phục hồi lại tinh thần, phát hiện thấy bản thân đã đứng trên nóc nhà.

Bóng trắng trước mặt lóe lên, đã không thấy hình bóng Phong Tịch, nhìn lại phía dưới nhà, chỉ thấy một vòng sáng trắng cuốn đi ba tên áo đen, đại đao trong tay mấy tên áo đen lóe lên ánh sáng, vung vẩy mãnh liệt, nhưng mỗi lần dùng toàn lực bổ về phía vòng sáng trắng kia, lại như chém vào mặt nước lưu động sâu rộng, chém một chút cũng không được cái gì, đao bị nước lôi kéo, nước chảy bèo trôi, còn vòng sáng trắng kia càng thu lại càng chặt hơn, chiêu thức của mấy tên áo đen đã không còn cách nào để sử dụng, chẳng đến một khắc, ba người đã thở hồng hộc.

“Chỉ có chút bản lĩnh thế này mà cũng dám ở trước mặt ta giết người bừa bãi! Buông xuống dùng lại cho ta!”

Mới nghe thấy tiếng cười nhạt của Phong Tịch, đình, đình, đình, ba tiếng đại đao rơi trên mặt đất vang lên, vòng sáng đã thu lại, Phong Tịch ung dung đứng ở chính giữa, còn ba tên áo đen kia cũng đứng không nhúc nhích, xem ra đã bị Phong Tịch kiềm chế.

“Phác Nhi, đệ có thể xuống rồi.” Phong Tịch quay đầu vẫy tay.

Hàn Phác lập tức nhảy xuống, nhặt lên đại đao trên mặt đất, liền chém về phía người áo đen.

“Phác Nhi...” Bên tai vừa nghe thấy tiếng gọi kéo dài âm cuối của Phong Tịch, đại đao trong tay đã bị nàng bắt được, Hàn Phác quay đầu khàn giọng kêu lên: “Là bọn chúng! Chính bọn chúng đã giết cả gia đình đệ!”

“Ta biết.” Tay trái Phong Tịch tùy ý vung lên, tay phải nhẹ dùng sức, đại đao liền tới tay của nàng, “Ta còn có chuyện muốn hỏi bọn chúng thôi.”

“Mấy vị đại ca áo đen.” Phong Tịch cười tủm tỉm về phía mấy người chào hỏi, lại còn đồng thời chấp tay vái, “Có thể xin chỉ bảo một chút, vì sao các người nhất định phải đạt được phương dược của Hàn gia, nói chung mấy thứ thuốc được cất giấu tại Hàn gia đã bị các người vơ vét nhiều đến như vậy, với võ nghệ của mấy người, cũng đủ để các người dùng đến chết rồi.”

Ba tên áo đen cũng chẳng hề để ý tới câu hỏi của nàng, mặt dù đã bị điểm huyết không thể nhúc nhích, nhưng đôi mắt lại ngoan cường nhìn chăm chăm nàng, ba người bọn chúng cho dùng không thể nói nhưng vẫn là cao thủ đứng đầu, tài nghệ đều liệt vào hàng hạng nhất, vậy mà ba người liên kết đều thua dưới tay cô gái này, nàng ta rốt cuộc là ai?

“Ba vị đại ca...” Giọng nói của Phong Tịch lại kéo thật dài, vẻ tươi cười lại càng thêm rạng rỡ, “Lại không nói lời nào thì cũng đừng trách ta cắt đầu lưỡi của mấy người đó!” Ôi, cũng không nghĩ xem nếu cắt đầu lưỡi người ta, người ta còn nói ra thế nào được.

“Cô là người phương nào?” Một tên áo đen trong đó mở miệng hỏi.

“Anh không biết ta là ai?” Phong Tịch kêu lên một tiếng quái dị, sau đó vẽ mặt tràn đầy tủi thân, “Phác Nhi, họ lại không biết ta là ai đấy! Không phải đều nói hình tượng của ta đặc biệt, khiến cho người ta ấn tượng sâu sắc sao? Sao mấy người này lại không biết ta là ai?”

“Hừ! Ta đến nói cho các ông biết nàng là ai!” Hàn Phác lại nhặt một thanh đại đao trên mặt đất lên, đi tới trước mặt một tên áo đen, mũi đao chỉ vào trán của tên áo đen đó, “Tỷ tỷ, đệ vẽ lên trên khuôn mặt này một cái hình trăng lưỡi liềm giống như trên trán tỷ có được không?”

“Không được.” Phong Tịch lại lắc đầu, “Cô nương ta mang miếng trăng khuyết này rồi được gọi ‘tổ y tuyết nguyệt, phong hoa tuyết thể’. Bọn chúng còn kém xa! Ngay cả bắt chước cũng đều không xứng.”

Nghe thấy lời đối thoại của họ, ba tên áo đen đều nhìn lên trán Phong Tịch, thấy miếng trăng khuyết tuyết ngọc kia, trong lòng ba người thắt chặt một hồi, đều tuôn ra một cái ý nghĩ đáng sợ, “Cô là Bạch Phong Tịch?”

“Hi hi, hóa ra các người biết ta là ai nha.” Phong Tịch nghe vậy cười đến mức long lanh rạo rỡ, hòa ái dễ thân, nhưng bạch lăng trong tay lại bay phấp phới trên không trung, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể quần lên cần cổ của ba người, “Vây các người cũng có thể biết Bạch Phong Tịch ta là người tốt thế nào, thế nên chỉ cần ba vị đại ca của Đoạn Hồn Môn nói ra người đứng sau lưng của các người, ta sẽ để các người đi.”

Ba người nghe thấy vậy, ngược lại trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, nhìn vẻ tươi cười xinh đẹp đơn thuần như vậy, nhưng lại cảm thấy sồn cả gai ốc. Năm năm trước chuyện Bạch Phong Hắc Tức tiêu diệt Đoạn Hồn Môn bọn họ khi đó còn chưa nhập môn, nhưng cũng đều nghe được những tiền bối trong môn kể lại, nhớ lại khi những tiền bối mang danh sát tinh đó chắc tới chuyện năm xưa, trên mặt cũng là cái vẻ hoảng sợ này, cũng cảnh cáo bọn họ: gặp gỡ Diêm Vương còn tốt hơn gặp phải Bạch Phong Hắc Tức!

Rầm! Rầm! Rầm! Trên miệng ba người đều chảy ra dòng máu đen, ngã xuống đất bỏ mình.

“Bọn chúng ... bọn chúng tự sát rồi!” Hàn Phác kinh hoàng nhìn ba cỗ thi thể trên mặt đất.

“Ta biết rồi, bọn chúng không thể trốn, lại không thể nói, đương nhiên chỉ có thể chết!” Phong Tịch lạnh lùng nhìn thi thể trên mặt đất, thu lại bạch lăng, phất tay, “Tự sát cũng tốt, miễn cho làm bẩn tay ta! Người của Đoạn Hồn Môn... Hừ! Dù chết một vạn lần cũng không đủ để bồi thường tội của chúng!”

Hàn Phác ném đao trong tay xuống, nhìn có chút buồn nôn. Cậu đương nhiên biết rằng Đoạn Hồn Môn là môn phái ác độc nhất ác độc nhất trên đời này! Làm những buôn bán giết người, lấy thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn đoạt đi tính mạng người, đồng thời còn buôn bán làm nhục phụ nữ và trẻ em! Cả đám đều không bằng cảm thú, chết cũng xứng đáng!

“Tỷ tỷ, tỷ làm gì đấy?” Hàn Phác thấy Phong Tịch lục lên lục xuống cái xác, dường như đang tìm cái gì đấy.

“Chính là những cái này đây!” Phong Tịch móc ra từ trong ngực một tên áo đen một thứ gì đó có hình dạng giống một cây sáo dài bằng một ngón tay.

“Đây là cái gì?” Hàn Phác hỏi.

Phong Tịch mở nắp cây sáo dài, một luồng hương hơi có phần ngọt nồng tản ra, “Cái này gọi là ‘bách lý hương’, là thứ mà người trong Đoạn Hồn Môn bọn chúng dùng để liên lạc.”

“Tỷ nói là cần cái này để dẫn vài tên Đoạn Hồn Môn mà tỷ không đuổi được kia đến sao?” Hàn Phác thoáng nghĩ một chút liền đã nghĩ ra.

“Không phải là không đuổi được, mà là không có đuổi.” Phong Tịch đứng lên, “Nếu ta đuổi theo, đệ còn sống sao?”

“Không còn.” Hàn Phác thành thật đáp, mấy tên áo đen vừa rồi, tùy tiện một tên đều có thể lấy được mạng cậu, “Tỷ dẫn bọn chúng đến đây làm gì? Bọn chúng căn bản sẽ không tiết lộ cái người đứng sau kia.” Những tên này không phải thà chết cũng không chịu nói sao?

“Hừ, không tiết lộ cũng không quan trọng, chỉ là tuyệt đối không thể bọn họ tiết lộ ra dấu vết của chúng ta, huống hồ... ta quyết không cho phép người Đoạn Hôn Môn chạy thoát dưới mí mắt của ta! Để bọn họ chạy thoát nhất định sẽ càng có nhiều thêm oan hồn vô tội!” Phong Tịch ném chiếc ống lên không trung, khiến cho luồng hương kia tản đi trong gió.

Một lát sau, Phong Tịch hơi ngẩng đầu nhìn về nóc nhà bên trái.

“Vèo vèo!” Từ trên nóc nhà lướt xuống ba cái bóng đen, thấy tình hình trên mặt đất đều sững người lại. Vốn tưởng rằng đồng đội của mình thành công, phát tín hiệu dẫn bọn họ tới tụ họp, ai dè đến thì thấy xác đồng đội của mình.

“Các người có sẵn lòng nói cho ta biết ông chủ mua các người, hay là muốn giống như đồng đội của mình.”

Một âm thanh trong trẻo vang lên, phát ra từ cô gái áo trắng đứng bên cạnh mấy thi thể kia, một đầu tóc đen dài, bị gió thổi tung, che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, thấy không rõ tướng mạo, hơi thở quanh người khắc nghiệt tựa như la sát đi ra từ địa ngục, sát khí bức người. Trời vốn vào đông vô cùng rét mướt, bởi vì nàng lại càng tăng thêm một chút sát ý lạnh đến thấu xương!

“Từ khi nào Đoạn Hôn Môn nổi lửa lại từ đồng tro tàn đây?” Ánh mắt lạnh lùng của Phong Tịch quét qua ba người.

Ba người không nói lời nào, tay nắm đao vung lên, vận đủ công lực, phối hợp cùng nhau đồng thời từ ba phía chém về phía Phong Tịch. Ánh đao lăm lăm, tức thì toàn bộ ngõ nhỏ đều bị một luồng sát khí mạnh mẽ bao trùm, Hàn Phác đứng cách đó ba trượng, nhưng chỉ cảm thấy xương cốt lạnh lẽo đến đau đớn.

Còn Phong Tịch vẫn đang đứng giữa bọn chúng, ý chí phong thái vẫn ung dung như trước đối mặt với ba ánh đao đang tới, ngay khi mũi đao chạm vào người nàng, Hàn Phác gần như thét lên thất thanh, thân hình nàng chột như cây liễu đang đưa trong gió, nương theo gió mà nhẹ nhàng lay động, tư thế đẹp như thơ, lại nhanh tựa bão táp, nháy mắt liền nhảy ra khỏi vòng vây của ba người.

“Ngũ Quỷ Đoạn Hôn!” Bên tai nghe thấy ba người hét lớn một tiếng, thân hình bay lên, ánh đao như tuyết, mạnh mẽ ngang ngược, cuốn thẳng về hướng Phong Tịch còn đang bay giữa không trung. Cái loại sức lực mãnh liệt này dường như có thể vận xoắn người đang ở lưng chừng trời kia vỡ tan thành bọt!

“Tỷ tỷ!” Hàn Phác thất thanh thét lớn, nhắm mắt không dám nhìn, sợ cái mình gặp phải sẽ là một đồng máu thịt từ trên không trung bay xuống.

“Đây là tuyệt kỹ các người ẩn nấp năm năm luyện ra sao? Cũng chỉ được thế mà thôi!”

Trong không trung chột vang lên âm thanh trong trẻo của Phong Tịch, Hàn Phác không khỏi mở mắt, một tích tắc kia, cậu nhìn thấy một đoạn cầu vồng trắng theo khoảng không đáp xuống, hóa thành vô số rỗng trắng, bay lướt qua trời đất, còn thân mình bọn họ đã chẳng nhìn thấy rõ, toàn bộ chìm ngập trong ánh đao mũi rỗng.

“Các người có ‘Ngũ Quỷ Đoạn Hồn’ phải không? Vậy hãy xem ‘Long Khiếu Cừ Thiên’ của ta đi!”

Tức thì, toàn bộ rồng trắng lại tề tụ giữa trời hóa thành một con rồng lớn, ngẩng đầu giương vuốt, nuốt trọn vạn vật trời đất!

“A!” Chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, “đỉnh đỉnh đỉnh!” Có đao gãy từ trên không trung rơi xuống, sau đó giữa trời lại rụng xuống ba bóng người, tiếp đó ánh sáng rực rỡ tản ra, lộ ra giữa không trung một người áo trắng đứng ngạo nghễ, chân đạp rồng trắng, y phục đón gió mà bay, tóc đen nhẹ nhàng dao động, ánh sáng của tuyết ngọc trên trán rực rỡ đến lóa mắt, phảng phất như một vị thần điều khiển rồng.

Đúng lúc ba bóng người rơi xuống còn cách mặt đất ước chừng ba trượng, người đang đạp rồng trắng kia tay lại vung lên, “Để ta tiễn các người, những ác quỷ này xuống địa ngục đi!” Lập tức rồng trắng dưới chân đuỗi thẳng tới ba người, mắt còn chưa kịp nhìn rõ, rồng đã hóa thành tia chớp trắng, quán trọn trước cổ ba người rồi bay qua, “Bịch bịch bịch!” Ba cỗ thi thể rơi thẳng xuống đất!

“Nếu các người không phải là người của Đoạn Hồn Môn, có lẽ ta còn có thể tha cho các người, chỉ tiếc là...”

Phong Tịch nhẹ nhàng đáp xuống, thần sắc lạnh lẽo nhìn ba cỗ thi thể không còn hơi thở trên mặt đất, bạch lãng bay lượn trong tay cuối cùng cũng im lìm rủ xuống đất.

Hàn Phác ngừng thờ, giương mắt dò dẫm nhìn Phong Tịch, người trước mắt này... người trước mắt cả thân đầy sát khí, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc này thật là Bạch Phong Tịch sao? Thật là Phong Tịch dọc đường đi lời nói và hành động tùy tiện, vui giận tùy tính nhưng nhân ái nhân nghĩa đó sao?

Đi tới đó, chỉ thấy trên cổ ba người đều có một đường máu rất nhỏ, cái đó đều là do bạch lãng Phong Tịch vẽ lên. Ngày hôm nay Hàn Phác mới xem như là nhận biết được võ công tuyệt thế của Phong Tịch, lần đại náo tại thọ yển nhà họ chỉ có thể coi là trò đùa, lần so tài với Hoàng Triều kia cũng chỉ dừng tại đó chưa thấy mặt thật. Còn lúc này đây mới là giết người! Một dải bạch lãng mềm mại trong tay nàng có thể còn sắc bén hơn cả một thanh kiếm sắc! Mà còn có thể hóa thành rồng lớn nuốt trọn trời đất! Võ công như vậy, cao cường đến đáng sợ! Thật không giống trình độ mà con người có thể có! Ít nhất là cậu nghĩ cũng chẳng dám nghĩ tới trình độ đấy!

“Phác Nhi, không có việc gì rồi.” Phong Tịch thu lại bạch lãng, quay đầu nhìn Hàn Phác đang mang vẻ mặt kinh sợ, thần sắc trong nháy mắt khôi phục lại vẻ ôn hòa.

“Tỷ... Tỷ tỷ, võ công của tỷ... võ công của tỷ vì sao lại cao như vậy? Đây là loại võ công gì?” Hàn Phác như thể không dám tin hỏi. Võ công của nàng đã kinh hãi như thế, vậy Hắc Phong Tức nổi danh cùng nàng kia nhất định sẽ không thấp hơn nàng! Chẳng trách được, nàng dám nói ra một cách cuồng vọng không đặt thế tử Hoàng Triều vào trong mắt như thế! Thật sự mà, trong chốn võ lâm này, Bạch Phong Hắc Tức chẳng phải đã hùng mạnh đến cả mười năm mà không có đối thủ sao?

“Võ công của ta à, hì hì... Rất là hỗn tạp.” Phong Tịch khẽ cười, lại trở về làm một Bạch Phong Tịch thích cười đùa ấy, “Có gia truyền, cũng có học trộm, còn có bị người ta ép học, rất nhiều rồi.”

“Vậy cái mà tỷ dùng vừa rồi là võ công gì? Chính là cái có thể biến bạch lăng thành rồng ấy?” Hàn Phác vừa nói vừa khoa chân múa tay, vẻ mặt ngạc nhiên ngưỡng mộ.

“Cái đấy à, tên là ‘Long Khiếu Cửu Thiên’, vừa rồi chỉ là một chiêu trong đó mà thôi.” Phong Tịch nghiêng đầu cười nói. “Thật ra cái lợi hại nhất của ta hẳn là ‘Phượng Khiếu Cửu Thiên’ cơ.”

“Cái gì?” Hàn Phác ngạc nhiên kêu lên, “Cái vừa rồi còn chưa coi là lợi hại nhất à? Tỷ còn có thứ lợi hại hơn?”

“Đúng vậy.” Phong Tịch thản nhiên gật đầu, “Từ khi ta xuất đạo đến giờ, ‘Phượng Khiếu Cửu Thiên’ chỉ dùng qua một lần với một người, trừ tên ấy ra, thì toàn bộ mọi người ngay cả ‘Long Khiếu Cửu Thiên’ cũng đều không đỡ được, nếu không phải võ công ba người vừa này cao hơn ba người trước đó một chút, mà ta lại không muốn quán quýt vô nghĩa cùng với bọn chúng, bằng không ngay cả ‘Long Khiếu Cửu Thiên’ ta cũng không dùng đâu.”

“Cái ‘Phượng Khiếu Cửu Thiên’ đã từng dùng với người nào? Người ấy còn sống không?” Hàn Phác chỉ quan tâm đến việc này, nhớ lại ‘Long Khiếu Cửu Thiên’ vừa mới rồi đã lợi hại như thế, vậy dưới cái ‘Phượng Khiếu Cửu Thiên’ kia còn có thể có người sống sao?

“Đương nhiên là còn sống rồi, chính là con hồ ly đen kia đấy thôi.” Phong Tịch bĩu môi dường như không cam chịu, “Chỉ có tên kia mới đỡ được chiêu ‘Phượng Khiếu Cửu Thiên’ của ta, chẳng qua ta cũng đỡ được ‘Lan Âm Thiên Hạ’ của hắn, không phân thắng bại.”

“Quả nhiên.” Hàn Phác ấp úng nói, cũng chỉ có Hắc Phong Túc ấy thôi, bằng không sao có thể đứng ngang với nàng nổi danh thiên hạ. “Tỷ tỷ, vì sao tỷ lại đặc biệt hận Đoạn Hồn Môn?” Hàn Phác không giải thích được, trên đời này còn rất nhiều môn phái tà ác giống như Đoạn Hồn Môn, nhưng Phong Tịch tựa như đối với Đoạn Hồn Môn căm thù đến tận xương tủy, dường như không có phép bất kỳ một người nào trong Đoạn Hồn Môn tồn tại sống sót trên đời.

Phong Tịch ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, hồi lâu không nói, tâm tư sâu thẳm, phảng phất như rơi vào khoảng thời gian hồi ức nào đó, đến khi Hàn Phác cho rằng nàng sẽ không nói thì nàng lại mở miệng, âm thanh vô cùng nhạt nhòa, vô cùng khẽ khàng, tựa như một làn khói nhẹ nhàng bay trên không trung, nếu không lắng nghe cẩn thận, liền không thể nắm bắt được.

“Khi ta mới ra giang hồ, từng gặp một cô gái rất đẹp, có thể nói cô ấy là cô gái lương thiện nhất, thuần khiết nhất trên đời. Vào lúc đó ta vẫn còn rất nhỏ, mới mười hai tuổi thôi, lang thang trong chốn giang hồ, vừa không biết đối nhân xử thế, cũng không hiểu cách kiếm sống, ngây thơ hồ đồ, tiền trên người dùng hết rất nhanh, lại còn mắc bệnh cảm lạnh, ngã xuống ven đường. Đáng lẽ đã suýt chết rồi, lại được cô ấy đi ngang qua cứu giúp, đưa ta về nhà cô ấy, mời bác sĩ chữa bệnh, chăm sóc tỉ mỉ cho ta, lại coi ta như em gái ruột của cô ấy. Về sau ta khỏi bệnh rồi, chia tay cô ấy tiếp tục ngao du giang hồ, nhưng đã hẹn ước với cô ấy hàng năm sẽ trở về thăm cô ấy một lần.”

“Năm đầu tiên sau khi chia tay, sắp tới thời gian cùng cô ấy ước hẹn, ta cố tình mua một đoá tuyết liên từ tay thương nhân Tây Vực, định tặng cho cô ấy, vì cô ấy từng nói loài hoa đẹp nhất, thiêng liêng nhất trên đời này là tuyết liên trên đỉnh Thiên Sơn. Chỉ là tới cửa nhà cô ấy, ta bỗng nhiên quyết định tạm thời không đi vào, ta muốn đợi đến ban đêm sắm vai một hiệp khách, võ nghệ cao cường chuồn vào khuê phòng của cô ấy, sau đó đặt tuyết liên xuống bên giường, lặng lẽ chờ cô ấy tỉnh lại. Bởi vì cô ấy đã từng nói rất ao ước những người giang hồ tự do đến tự do đi kia, đặc biệt thích nhìn những câu chuyện truyền kì về tình yêu giữa tiểu thư khuê các và hiệp khách giang hồ, thế nên ta quyết định pha trò cho cô ấy.”

“Đó là một buổi tối tháng tám, trăng sáng như sương, đêm lạnh như nước. Ta đợi đến đêm khuya, khi mọi người đều chìm vào trong mộng đẹp, mới lén vào trong nhà cô ấy. Thế nhưng vừa phi qua bức tường trong sân, ta đã thấy máu trải đầy mặt đất, cả đường ta đi qua, chứng kiến những người hầu, hộ vệ, cha mẹ của cô ấy... ngã nằm trên mặt đất. Cuối cùng ta đi vào khuê phòng của cô ấy, ta nhìn thấy cô ấy... thấy cô ấy...”

Phong Tịch dùng răng cắn chặt môi, trên khuôn mặt lạnh lùng hiện lên thần sắc đau đớn, đôi mắt luôn luôn sáng ngời cũng bị che phủ bởi một tầng sương mù.

“Cô ấy thật sự cũng chưa lớn mà! Cô ấy thực ra mới mười bốn tuổi thôi! Lớn hơn ta một tuổi mà thôi! Thế nhưng... những tên đó... những tên đó lại đối xử với cô ấy như thế... cơ thể nhỏ nhắn xinh xắn trong trắng là thế, nằm ở giữa vũng máu đỏ tươi, tựa như trong hồ máu chứa đựng một đoá hoa tường vi trắng ngần... đẹp thê lương đau thương đến thế... tuyệt diệu đến nỗi khiến đoá tuyết liên ta đang nắm gắt gao trong tay cũng thẹn đến điều tàn! Đã nhiều năm trôi qua, nhưng ta vĩnh viễn nhớ kỹ hình dáng cuối cùng của cô ấy!”

Phong Tịch nhắm mắt lại, một đoá tường vi máu kia lần thứ hai tái hiện, khiến nàng không nén được nhú chặt hàng mày, bờ môi đã rớm tia máu, “Về sau, ta điều tra ra là một đối thủ làm ăn của cha cô ấy dùng tiền mời người Đoạn Hồn Môn làm, ta làm cho tên mua kẻ ác kia táng gia bại sản, nhưng không muốn mạng của hắn, ta muốn hắn phải tiếp tục sống với hai bàn tay trắng! Còn người Đoạn Hồn Môn, tra truy tìm mất rất nhiều năm, cuối cùng năm năm trước ta cũng tìm được nơi ẩn náu của bọn chúng, thế nên ta đã huyết tẩy Đoạn Hồn Môn! Đó là lần đầu ta giết người nhiều nhất từ khi xuất đạo tới nay! Máu chảy khi đó... Nhiều đến mức giống như có thể chảy thành sông tụ hội thành biển!”

“Tỷ tỷ...” Hàn Phác chỉ các thầy cái mũi ê ẩm, đôi mắt cay cay.

“Phác Nhi, ta hy vọng đệ là một người lương thiện, thuần khiết, giống như cô chị nhỏ ta gặp trước đây, bởi vì trên đời này đã còn rất ít người như vậy rồi.” Phong Tịch cúi người ngồi xuống, dùng ống tay áo lau đi nước mắt và vết máu trên mặt cậu, trả lại khuôn mặt nhỏ nhắn tuần tú thuần khiết, sạch sẽ không tì vết.

“Cô nương!” Vẻ mặt Nhan Cửu Thái đang nóng ruột trở về gấp kinh hoàng nhìn thấy mọi thứ trước mắt.

“Nhan đại ca, sao huynh đi lâu vậy?” Phong Tịch ngẩng đầu, thần sắc trên mặt bình tĩnh, hoàn toàn không nhìn ra vẻ đau thương buồn bã vừa rồi.

“Bởi vì có mấy người anh em cũng nhất định muốn đi theo cô nương, thế nên...” Nhan Cửu Thái giải thích, sau đó chỉ vào mấy cỗ thi thể trên mặt đất, “Cô nương, những người này muốn ám sát cô sao?”

“Đúng vậy.” Phong Tịch đứng lên thản nhiên cười nói, “Kẻ thù của ta cũng không ít đâu, sau này huynh đi theo bên cạnh ta sẽ gặp càng nhiều đó.”

Nhan Cửu Thái nhặt mũi tên trúc dưới đất lên, tinh tế quan sát một lúc rồi nói: “Loại trúc này tên gọi là ‘trúc Trường Ly’, chỉ có thể sinh trưởng bên hồ Trường Ly của Hoa quốc, cô nương chắc tội người nào ở Hoa quốc sao?”

“Hoa quốc?” Trong mắt Phong Tịch chợt lóe lên ánh sáng, nhặt mũi tên trúc trên mặt đất lên.

“Cô nương, những người này là...”

“Đoạn Hồn Môn.” Phong Tịch thản nhiên nói, nắm một mũi tên dài trong tay, “Nhan đại ca, phiền huynh gọi anh em của huynh xử lý những tên này một chút, chúng ta phải mau rời khỏi nơi này.”

“Được.” Nhan Cửu Thái đáp.

Cửa ngõ truyền đến tiếng vang của bánh xe lăn trên đường, một chiếc xe ngựa chạy vào ngõ nhỏ, có bốn gã đại hán từ trên xe nhảy xuống.

“Ra mắt Phong nữ hiệp.” Bốn người khom lưng hô.

“Ừ.” Phong Tịch thản nhiên phát tay, “Bốn vị đại ca không cần đa lễ, phiền các anh xử lý nơi này một chút, ta và Nhan đại ca đi trước một bước.”

“Phong nữ hiệp!” Bốn người cùng gọi lại nàng, “Xin cho phép chúng tôi đi theo tùy tùng.”

Phong Tịch quay đầu liếc nhìn bốn người, hơi trầm ngâm, sau đó nói: “Bốn vị hãy ở lại Thái thành, về sau... ta còn có chuyện xin nhờ bốn vị, đến lúc đó ta sẽ quay về tìm các anh.”

Bốn người nghe thấy vậy không khỏi thất vọng.

“Lời ta nói cũng không phải là từ chối.” Phong Tịch thấy thế bèn nói tiếp, cũng móc ra một vật từ trong người đưa cho bọn họ, “Về sau nếu nhìn thấy vật giống vật này, vậy có nghĩa là ta có chuyện muốn nhờ, đến lúc đó còn xin mấy vị giúp đỡ. Hiện nay tạm thời xin ở lại Thái thành, để ý cẩn thận đến Cửu Thái, cũng xem như là cố gắng vì ta.”

“Được!” Một người trong bốn người nhận lấy miếng tín vật, đồng thời thẳng thắn đồng ý.

Trên đường đi ra khỏi Thái thành hướng về Nhĩ thành, một chiếc xe ngựa bốn bánh chạy không nhanh không chậm.

“Tỷ tỷ, tỷ đừng có vừa quay đầu lại đã ngủ thê.”

“Phác Nhi... đệ đừng ồn nữa... Đẻ... để ta ngủ yên ổn một giấc.”

Thùng xe ước chừng bằng một gian phòng lớn của một căn nhà nho nhỏ, chính giữa lấy một chiếc màn ngăn cách với bên trong, bốn vách đều được lát bằng thảm gấm dày, khiến trong thùng xe ấm áp như xuân, trên chiếc giường đỏ thẫm, Phong Tịch ôm chiếc chăn gấm đang mơ màng màng, một đầu tóc dài, uốn lượn rủ xuống, trải dài trên giường, trên thảm. Hàn Phác dựa sát nhào người bên giường, đang cầm một nắm tóc trong tay kéo xuống, hy vọng có thể kéo nàng tỉnh dậy.

“Cô nương, điểm tâm cô dặn mua tôi đã mua tới.” Chiếc màn lay động, Nhan Cửu Thái đi vào.

“À.” Phong Tịch vẻ mặt vốn đang thèm ngủ, nghe thấy có đồ ăn, lập tức nhảy dựng lên, “Nhan đại ca, cảm ơn huynh, ta đang bị đói đây.”

“Cô nương, tôi vừa rồi mới nghe được một tin tức, nghe nói Hoa vương muốn trong tháng ba năm sau sẽ tuyển chồng cho công chúa Thuần Nhiên.” Nhan Cửu Thái đưa điểm tâm cho nàng, nói.

“Kén chồng cho vị đệ nhất mỹ nhân Đông Triều kia?” Phong Tịch nghe thấy vậy, bàn tay đang vươn ra chợt chững lại.

“Đúng, nghe nói Hoa vương đã thông báo toàn thiên hạ, lần này kén rể không phân biệt quốc gia, không phân biệt giàu nghèo sang hèn, chỉ cần bút vàng của công chúa tự chỉ tới, liền trở thành Phò mã!” Nhan Cửu Thái nói.

Phong Tịch đẩy đẩy điểm tâm trước mắt ra, ngồi dậy, thần sắc trên mặt nghiêm túc hiếm thấy, khiến cho Nhan Cửu Thái và Hàn Phác đều có chút khó hiểu, thật không rõ vì sao một công chúa kén chồng lại khiến cái người ngao du nhân gian như nàng coi trọng.

“Công chúa Hoa quốc năm nay cũng gần hai mươi rồi đi, lần nữa không tuyển chồng, hiện tại lại muốn tháng ba năm sau kén rể đây.” Ánh mắt Phong Tịch hướng về phía nóc xe, nỉ non tự nói.

“Tỷ tỷ, công chúa kén rể kia có liên quan gì với tỷ, làm gì phải căng thẳng như thế?” Hàn Phác hỏi.

“Có lẽ sắp bắt đầu rồi.” Phong Tịch dường như không nghe được những lời của Hàn Phác, vẫn lằm lằm trong miệng, một lát sau trên mặt nàng lộ ra nụ cười trống rỗng, trong mắt lóe lên tia sáng tràn đầy hứng thú, quay đầu nhìn về phía Nhan Cửu Thái, “Nhan đại ca, chúng ta đi Hoa quốc.”

“Được.” Nhan Cửu Thái đáp, cũng không hề hỏi nàng vì sao, “Là chọn đường đi qua Hoàng quốc hay chọn đường đi qua đất vua.”

“Từ Hoàng Quốc qua đi.” Phong Tịch khôi phục lại vẻ mặt ung dung, lại nhặt lên một miếng điểm tâm đút vào miệng.

“Vì sao chúng ta lại phải đi Hoa quốc?” Hàn Phác chưa từ bỏ ý định, lôi kéo ống tay áo Phong Tịch hỏi.

“Đương nhiên là phải đi xem đệ nhất mỹ nhân Đông Triều rồi!” Phong Tịch liếc mắt nhìn cậu một cái, “Tiền thể nhìn xem cô ta sẽ tuyển kiểu phò mã gì.”

“Đệ nhất mỹ nhân Đông Triều? Có thể hoàn mỹ hơn tỷ tỷ sao?” Hàn Phác lại hỏi.

“Khụ... khụ...” Phong Tịch sắc đến mức ho không ngừng.

“Đệ không tranh với tỷ, làm gì mà tỷ phải ăn nhanh như vậy.” Hàn Phác giống người lớn vỗ lưng Phong Tịch, thật là, hiện tại không thiếu ăn chẳng thiếu mặc, không cần tranh cướp, cho Nhan Cửu Thái đi theo quả thật là rất đúng! Trên đời này có lẽ ngoại trừ Nhan Cửu Thái này ra, chắc chẳng có người đầy tớ nào sẽ dâng lên toàn bộ gia sản của bản thân tới hầu hạ một chủ nhân nghèo rớt mồng tơi thế này.

“Cô nương, uống nước.” Nhan Cửu Thái nhìn Phong Tịch ho đến nổi đỏ bừng mặt, thật sự không đành lòng, vội vã rót nước đưa cho nàng.

“Ừng ục... ừng ục...” Phong Tịch vội vàng uống, sau cùng vỗ vỗ ngực, xuôi xuống một hơi, “Ôi, ta không ăn nữa, ta muốn đi ngủ.” Nói xong thì ngã thật xuống trên giường.

“Đừng ngủ mà.” Hàn Phác túm lấy nàng, “Tỷ ngủ ta làm gì?”

“Bảo Nhan đại ca kể chuyện cho đệ nghe đi.” Phong Tịch ngáp một cái, khua tay nói.

“Đúng rồi.” Ánh mắt Hàn Phác sáng lên, “Nhan đại ca, huynh kể chuyện năm đó tỷ tỷ làm thế nào phá hết ba mươi tám trại Ô Vân của mấy người có được không?”

“Chuyện đấy thì có gì để kể, phải biết rằng lần đấy ta cũng suýt nữa bị bọn loạn tiễn của bọn họ bắn thành tổ ong vò vẽ.” Phong Tịch lại ôm chần bông thì thầm.

“Vây à, vậy kể chuyện năm đó tỷ tỷ san bằng mười bảy đường của Thanh giáo đi.” Hàn Phác đề nghị nói.

“Lại càng không có gì để nói hết, lần đấy ở trong tổng đường bọn họ, ta suýt nữa bị đốt thành than.” Phong Tịch lại lẩm rầm, chỉ có điều âm thanh mang chút buồn bực, người trông như đã vùi sâu vào tổng chần rồi.

“Vây kể chuyện ba năm trước tỷ tỷ một người một ngựa xông vào núi Hắc Hùng, vì Bạch quốc cướp lại từ tay bọn giặc cướp nơi ấy năm mươi vạn bạc cứu trợ thiên tai.”

“Cái đấy cũng chẳng dễ chơi, thiếu chút nữa bị bọn họ dùng thuốc nổ cho nổ thành thịt vụn.”

“Cái này không cho kể, cái kia không cho kể, vậy còn có cái gì để kể đây!” Hàn Phác bĩu môi.

“Có thể bảo Nhan đại ca kể cho đệ nghe mấy chuyện sói báo oán (ý chỉ những chuyện vong ân bội nghĩa... Ví với những người lấy oán báo ân, không có lương tâm.)...”

Hồ trả ơn...(Đây là một câu chuyện về thầy thuốc Yin... Một ngày nọ, ông tới giúp đỡ một người bà lão bị đau răng. Ba năm sau, khi thầy thuốc Yin bị vây bởi một bầy sói, có hai con hổ

đã tới cứu ông. Sau đó ông biết rằng hai con hổ này là con trai của bà lão ông đã chữa bệnh trước đây. Cả gia đình họ thật ra là hổ trong lột người).

“Đệ chẳng thèm nghe, đệ chỉ muốn nghe chuyện có liên quan đến tỷ tỷ thôi.”

Phong Tịch chìa một tay ra từ trong chăn bông, quơ trái quơ phải, “Muốn kể chuyện đừng kể về ta, chuyện xưa cũng giống chuyện của người chết ấy, đợi ta chết đã rồi mới có thể kể.”

“Nhưng mà...”

“Oáp...” Phong Tịch ngáp một cái, tay rút vào trong chăn, “Đừng ồn ào nữa, ta muốn ngủ rồi.”

“Tỷ tỷ.” Hàn Phác đi qua lay lay đầu nàng, “Tỷ tỷ...”

Phong Tịch cứ tự nhiên ngủ thiếp đi, không hề để ý đến cậu.

“Vì sao huynh lại muốn đi theo tỷ tỷ?” Thấy Phong Tịch ngủ, Hàn Phác trở lại trước mặt Nhan Cửu Thái hỏi, thật sự không rõ vì sao người này cũng là người danh chấn một phương, lại cam chịu làm nô làm phò chỉ vì muốn đi theo bên người tỷ tỷ.

Nhan Cửu Thái chỉ cười.

“Nói đi mà.” Hàn Phác không chịu buông tha.

“Thế đệ vì sao phải đi theo cô ấy?” Nhan Cửu Thái hỏi ngược lại, trên khuôn mặt xấu xí hiện lên một đôi mắt sáng quắc như sao đêm.

Hàn Phác yên lặng, hai người đối diện nhau trong chốc lát, Hàn Phác dời ánh mắt về phía trước giường, “Đệ cũng đi ngủ.”

Nói xong vén màn lên, đi vào trong, ôm lấy một cánh tay Phong Tịch làm gối.

“Đệ?” Nhan Cửu Thái mắt choáng váng, ngẫm lại giữa nam và nữ có khác, các hộ gia đình giàu sang thật chú trọng việc “năm tuổi không cùng chiều” ... (Trích trong lễ giáo phong kiến Trung Quốc xưa: “Tam tuế bất đồng sàng, ngũ tuế bất đồng tịch” ... Ba tuổi không cùng giường, năm tuổi không cùng chiều)... nhưng trước mặt...

Hàn Phác trừng mắt nhìn khấn le lưỡi, làm mặt quỷ, “Cả đường này đệ đều ôm tỷ tỷ ngủ thế này đây, huynh tức đỏ mắt à? Đỏ mắt cũng không có phần, huynh ngủ bên ngoài thùng xe ỷ.”

Nhan Cửu Thái cuối cùng lại cười coi như không có gì, tự mình vén màn đi ra ngoài.

Chương 11 Xuân phong điểm vũ

“Chén rượu ngã lòng sao cuồng dại...”

Thốt lời đắng chát trải sầu thương

Cá đâu mắc cạn khôn biết phận...

Nhạn kia lạc bóng vốn đoạn trường

*Áo gai, điệu Nghê thường găng múa...
Cành trụi, kia huệ chỉ vẫn hương
Nản chí đường bông về xứ Bắc...
Ngóng Nam dựa cửa nguyệt tựa sương”*

(Trích Đáp ca hành Từ Diên)

“Phác Nhi, tuổi đệ còn nhỏ mà đã học thuộc bài thơ này làm chi, thay một bài khác đi.”

Vòng hồ Trường Ly quanh co gấp khúc, dương liễu phủ xanh, gió xuân phơi phới, chiều tà ảm áp, nước hồ trong xanh, lúc này đây chính là cảnh xuân tháng hai đẹp tuyệt vời. Một chiếc xe ngựa khoan thai đi tới, tiếng ngâm thơ của trẻ nhỏ vang vọng từ trong xe kèm theo âm thanh vô cùng biêng nhác của thiếu nữ.

“Tỷ tỷ, thơ Phác Nhi đọc là do Tích Vân công chúa của Phong quốc sáng tác. Phác Nhi đọc thế nào?” Một giọng nói trẻ con trong trời vang lên.

“Đội đệ già đi ba mươi tuổi nữa mới có thể đọc bài thơ này, hiện tại đệ vẫn là một đứa bé tuổi nhỏ há biết vị thơ.”

“Vậy đệ lại đọc một bài khác cho tỷ nghe.” Đứa trẻ vô cùng háng hái nói, mang theo dạng khát vọng hết lòng muốn được người lớn khen thưởng ngợi ca.

“Được.” Âm thanh thật nhẹ, như có như không.

*“Tiếng tiêu đêm trước kia ai ngóng...
Thu về ve để mãi còn ngân
Trà lạnh ẩm đất trắng khuất bóng...
Mộng kia vẫn hướng Đáp Ca Hành.”*

(Trích Đáp ca hành – Từ Diên)

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, lần này đệ đọc thế nào?” Trong thùng xe, Hàn Phác lay lay Phong Tịch đang mơ màng.

“Đứa trẻ ranh như đệ sao có thể biết sự tĩnh lặng của ‘trà lạnh ẩm đất trắng khuất bóng’.” Phong Tịch ngáp một cái, nhìn Hàn Phác nói: “Sao già đời đọc thuộc thơ của Tích Vân công chúa gì gì đấy làm gì, trên đời này cũng không chỉ một mình cô ta biết sáng tác, có những người sáng tác giỏi hơn cô ta nhiều.”

“Thế nhưng đệ nghe thầy nói, Tích Vân công chúa là tuyệt đại kỳ tài, nghe đâu khi cô ấy 10 tuổi đã từng làm một bài thiên luận... luận...” Hàn Phác nhắm mắt cực lực muốn nhớ lại những lời thầy giáo đã từng nói với cậu, nhưng luận một lúc lâu cũng không luận ra...

“[Luận cảnh thai thập sách]!” Phong Tịch lắc đầu tiếp lời.

“Đúng đúng đúng!” Hàn Phác thở phào nhẹ nhõm, “Thầy giáo nói Tích Vân công chúa làm [Luận cảnh thai thập sách] áp đảo Trạng nguyên văn năm đó, tuy là con gái nhưng lại kinh tài tuyệt diệu. Thế nên các biểu tỷ trong nhà đệ thích nhất việc bắt chước theo Tích Vân công

chúa, mới vừa nghe tới công chúa mặc trang phục gì, búi đầu như thế nào, mang đồ trang sức ra sao, các cô ấy lập tức bắt chước theo.”

Phong Tịch thở dài lắc đầu, nghiêng người lật mình về giường, dự định ngủ thêm một lát, bỗng nhiên nàng chợt ngồi dậy, nhắm mắt nghiêng tai lắng nghe, dường như đang nghe gì đó. Một lát sau, nàng lại lắc đầu than thở: “Lại thêm một người hát thủ khúc của Tích Vân công chúa.”

“Bài gì của Tích Vân công chúa cơ?” Hàn Phác hỏi.

“Đợi một lúc nữa sẽ nghe được thôi.” Phong Tịch không ngủ nữa, vén chiếc màn bên cạnh thùng xe lên nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Gió thổi hiu hiu phớt nhẹ qua làn da, thoang thoang mùi cỏ xanh tươi mát, nàng hít sâu một hơi. “Hơn nữa, ta còn ngửi thấy một mùi.”

“Mùi gì?” Hàn Pháp nhào người đến bên cửa sổ, cũng hít một hơi thật sâu vậy mà chẳng ngửi được mùi gì, chăm chú lắng nghe, trong gió thấp thoáng vang tới một giọng hát, càng lúc càng gần, dần dần có thể nghe thấy.

“Người tự long đông trăng tự uốn...”

Lầu nhỏ riêng mình dựa lan can

Đôi én cùng bay mưa hoa rụng...

Một vùng thu trải, khói nửa thành.”

(Trích Đáp ca hành – Từ Diên)

Một tiếng ca du dương của thiếu nữ vang trong gió xuân, âm thanh trong trẻo tự nhiên như không như có, còn chứa đựng nỗi u buồn oán uất không không thôi, như bèo trôi chẳng có nơi có chốn.

“Đương nhiên là mùi của con hồ ly đen kia rồi.” Phong Tịch lẩm bẩm nói, xóc rèm lên, cả người nhảy lên đỉnh xe, dõi mắt nhìn quanh. Một chiếc xe ngựa đang chạy tới bên này, “Một tên đàn ông mà lúc nào cũng nực mùi thơm mà cả đàn bà cũng không sánh được.”

“Ở đâu vậy?” Hàn Phác cũng nhảy lên nóc xe nhưng lại không thể nhảy nhẹ nhàng không tiếng động như Phong Tịch được, đáp xuống nóc xe một tiếng “bịch!”, cả người mặc dù đứng vững vàng nhưng vẫn khiến người ta lo lắng liệu cậu có chộc thùng nóc xe thành một cái lỗ không.

May mà Nhan Cửu Thái đã sớm thấy quen với hành động kỳ quái của đôi tỷ đệ này rồi. Cái việc không ngồi trong thùng xe lại ngồi trên nóc xe cũng không phải là gặp lần đầu, tự mình lo việc của mình đánh xe thôi. Thực ra ban đầu anh ta chẳng phải tự mình đánh xe, thế nhưng nửa đường Phong Tịch lại đuổi người đánh xe về.

Trước mặt có một chiếc xe ngựa to lao đến, gần như to gấp hai lần xe ngựa của họ, xung quanh thân xe rủ xuống tấm màn tơ tằm màu đen rất dài, bay múa trong gió xuân, tựa như mái tóc của thiếu nữ đa tình muốn quấn chặt bước chân người thương, nhưng chỉ kéo lại được một bóng hình trong hư không.

Khi hai chiếc xe ngựa chạm trán nhau, cả hai bên đều dừng lại.

“Chung lão bá, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Phong Tịch ngồi trên nóc xe cười tủm tỉm, bắt chuyện với người đánh xe trên chiếc xe ngựa kia, còn người đánh xe đó cũng chỉ gật đầu một cái.

Cửa xe đối diện mở ra, người đầu tiên bước ra khỏi màn che chính là Chung Ly, Chung Viên, hai người đứng là cửa xe vén màn lên, sau đó Phong Tịch người như mặc ngọc mới xuất hiện.

“Khi nào cô mới có thể giống phụ nữ đây?” Phong Tịch nhìn Phong Tịch đang nghiêng người ngồi trên nóc xe lắc đầu than thở.

“Trong mắt mọi người ta chính là một người phụ nữ đấy, còn phải giống phụ nữ cái gì.” Phong Tịch híp mắt cười hì hì nói.

“Sao cô lại ở chỗ này?” Phong Tịch tao nhã bước xuống xe, đứng vững trên bờ cỏ.

“Sao mi lại ở chỗ này?” Phong Tịch nhào người từ trên nóc xe nhìn xuống Phong Tịch đang ngẩng đầu nhìn cô, cảm giác này thật sự là rất tốt!

Phong Tịch mỉm cười chẳng hề đáp lại, ánh mắt đảo qua Hàn Phác không khỏi cười nói: “Tiểu quỷ này xem ra được cô nuôi cũng không tệ đấy.”

Sắc mặt của Hàn Phác hiện giờ hồng nhuận, trên mặt hiện lên vẻ ngây thơ tuấn tú của thiếu niên, thần thái hào hiệp phấn chấn, còn trong suy nghĩ lại ẩn chứa chút bóng dáng tùy ý ngang ngạnh của Phong Tịch.

“Đó là chuyện đương nhiên, đây chính là đệ đệ đáng yêu ta tìm được, đương nhiên phải nuôi cho tốt chứ.” Phong Tịch đưa tay vỗ đầu Hàn Phác đang ngồi bên nòng, phảng phất như đang vỗ đầu một con chó yêu biết nghe lời.

“Ta chỉ hơi khó hiểu vì sao nó đi theo cô mà không chết đói.” Phong Tịch vẫn trung ra nụ cười âm nồng vô hạn.

“Oa, mỹ nữ!” Phong Tịch đột nhiên kêu lên, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cô gái tuyệt diễm thanh lãnh đi ra từ xe Phong Tịch.

“Đại mỹ nữ!” Phong Tịch bay từ trên nóc xe xuống, đáp xuống trước mặt mỹ nữ, đảo một vòng quanh nòng, nhìn trái nhìn phải, vừa nhìn vừa gật gù. “Quả là tuyệt sắc nhân gian! Ta biết ngay con hồ ly mi không chịu được cô đơn mà, dọc đường đi làm sao có thể không tìm được mỹ nữ làm bạn chứ.”

Phượng Tê Ngô hơi giật mình sững sờ nhìn cô gái đang quay vòng trái phải trước người, có lẽ do động tác của nòng ấy rất nhanh khiến nòng không thấy rõ dung nhan của cô gái trước mắt, chỉ phảng phất thấy có một đôi người màu đồng như sao lạnh sáng tỏ, có mái tóc dài bay múa trong gió như đêm đen. Áo trắng tương phản tóc đen, một ánh sáng ôn hòa lóe lên giữa trán nòng ấy.

“Tỷ tỷ, đệ cảm thấy tỷ mà quay tiếp thì cô ấy sẽ chóng mặt mất.”

Hàn Phác cũng nhảy xuống xe đi tới, đảo mắt liếc nhìn cô gái áo xanh đang đứng trước mặt rồi bĩu môi. Cái gì chứ, giống một cái cột nhà làm từ băng! Chẳng được xinh đẹp như tỷ tỷ, lại càng miễn bàn tới phong thái không gì sánh được mà tỷ tỷ có!

Phong Tịch quay người vỗ đầu Hàn Phác một cái, hùng hồn nói: “Phác Nhi, sau này đệ không thể giống con hồ ly này lưu tình khắp nơi nơi đâu nhé. Đương nhiên, nếu mỹ nữ tặng quần áo dâng miếng ăn, nhất định phải lấy, cứ cho là đệ không muốn, cũng phải nhớ tặng tỷ tỷ!”

“Đau quá!” Hàn Phác xoa đầu cau mày, “Sao lại đánh đệ? Đệ có làm gì sai đâu!”

“Ái dà, nguợng quá, Phác Nhi, ta không để ý lại coi đệ như con hồ ly kia mà đánh!” Phong Tịch vội vàng an ủi xoa đầu cậu, thổi phù phù.

Thế nhưng Hàn Phác lại nổi giận trừng mắt nhìn Phong Tịch đứng nhàn nhã một bên, cảm thấy người kia vốn chẳng hề để ý gì tới cậu. Ánh mắt chàng rơi trên người Phong Tịch, tựa như nghiên cứu, tựa như tính toán một cái gì đó, khiến trong lòng cậu vô cùng không thoải mái.

Phong Tịch quay người đứng trước mặt mỹ nữ, cười đến âm áp thật lòng hỏi. “Đại mỹ nhân, cô tên là gì? Cô bị con hồ ly này lừa tới tay khi nào thế?”

Trong nháy mắt quay đầu lại, cuối cùng Phượng Tê Ngô cũng nhìn rõ người con gái trước mắt, tích tắc ấy, một Phượng Tê Ngô xưa nay vốn thanh cao tự phụ cũng nảy sinh một loại cảm giác thẹn vì kém người.

Đôi mắt trong như ánh nước sáng như sao, liếc mắt nhìn lại, phảng phất như có thể thấy con người đen như thạch anh giữa hồ nước trong lành, tiếp tục nhìn lại thấy tựa trần châu đen giữa biển xanh sâu thẳm, xa vời không thể chạm tới. Nét cười sáng lạn chẳng tỷ vết, giống như nàng ấy đã cười như vậy từ những ngày mới lập thiên địa, cười mà chứng kiến gió giục mây vùn, cười tới biển xanh hóa nương dâu. Nàng ấy tùy ý đứng ở đó, như sen thanh đón gió, thanh tú phiêu nhiên. Phảng phất như trời đất vô ngần là vũ đài của một mình nàng, tay áo vung lên, đập mây đuổi gió, tự nhiên phóng khoáng, không gì trói buộc. Người như vậy được sinh ra thế nào? Trên đời sao lại có một cô gái xuất trần thoát tục như vậy? Người con gái trong sáng như trăng, lộng lẫy như mặt trời này là ai?

“Hồ ly đen, mỹ nhân của mi làm sao thế?” Phong Tịch thấy Phượng Tê Ngô chỉ mở to mắt nhìn mình, không khỏi quay lại hỏi Phong Tịch.

“Tê Ngô bái kiến cô nương.”

Phượng Tê Ngô đã hoàn hồn bỗng dịu dàng hạ bái, không chỉ mọi người đều thấy kỳ quái, ngay cả Phong Tịch nhìn cũng có phần kinh ngạc. Cái người luôn lãnh đạm đối xử với người sao lại đối với cái người điên Phong Tịch này như thế?

“Ồ! Mỹ nhân Tê Ngô, cô đừng làm ta sợ.” Phong Tịch vội vàng đỡ Phượng Tê Ngô dậy, cảm cánh tay nhỏ nhắn mảnh manh tựa không xương, non nớt như măng xuân, thật sự vừa nhìn đã thấy thương xót, “Tê Ngô cô nương, cô sinh ra đã đẹp như vậy, lại còn có một cái tên rất hay. Thế nhưng cô thật sự không có ánh mắt gì cả.”

“Hả?” Phương Tê Ngô không rõ ý nàng.

“Tê Ngô... Tê Ngô, tất nhiên là mang ý nghĩa chim phượng đậu tại ngô đồng, giai nhân như cô hẳn là phải nên tìm một gốc ngô đồng tốt nhất, thế nhưng sao lại chọn con hồ ly kia.” Về mặt Phong Tịch tiếc nuối nói, ngón tay thuận tiện chỉ vào Phong Túc đứng phía sau.

Phương Tê Ngô nghe vậy cũng không khỏi cười, nhìn về phía Phong Túc. Trên đường đi, mọi người đều cung kính cẩn thận hầu hạ chàng. Lúc này nghe thấy cô gái trước mắt hô to gọi nhỏ hồ ly đen này, hồ ly đen kia, chàng lại vẫn mỉm cười như trước. Dường như những lời cô gái áo trắng trước mắt chẳng liên quan chẳng quan trọng, lại dường như chàng đang bao dung hành vi không cổ kị của người trước mắt. Khi ánh mắt chàng đảo qua, sóng mắt sâu thẳm đen như mực chột gọn sóng.

“Tiểu Nhi ra mắt Tịch cô nương.” Tiểu Nhi đi theo sau Phương Tê Ngô tiến lên hành lễ.

“Ôi chào, Tiểu Nhi khả ái à, đã lâu lắm rồi không thấy khuôn mặt tươi cười sáng lạn ngọt ngào này của em, thật khiến ta nhớ nhung nhé!” Phong Tịch buông Phương Tê Ngô, tiến lên ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Nhi, trái nấn phải sờ, không ngừng khen tằm tấc: “Nụ cười của Tiểu Nhi vẫn là dễ nhìn nhất, dễ chịu hơn nhiều so với nụ cười hồ ly dối trá ngàn năm không đổi trên mặt người nào đó kia.”

“Tịch cô nương, đã lâu không gặp cô rồi. Cô vẫn thích nói đùa như vậy à.” Khuôn mặt phản nộ của Tiểu Nhi tránh khỏi bàn tay ma quỷ của Phong Tịch, bắt được tay nàng, quay đầu nói với Phương Tê Ngô, “Phương cô nương, vị này chính là Phong Tịch cô nương, cũng chính là Bạch Phong Tịch mang danh xưng Bạch Phong Hắc Túc với công tử.”

“Bạch Phong Tịch?” Phương Tê Ngô kinh ngạc mở to đôi mắt đẹp, tất nhiên nàng đã từng nghe tới cái tên như sấm dội bên tai này, người con gái phóng khoáng tùy ý như gió thì ra chính là người trước mặt, thật sự là phong thái tuyệt thế, khiến người ta không rời mắt được.

“Phương cô nương? Phương Tê Ngô?” Phong Tịch vừa nhìn Phương Tê Ngô, vừa quay đầu liếc nhìn Phong Túc, trong mắt lóe lên ánh sáng. “Dường như ta đã từng nghe cái tên này ở đâu đó rồi?”

“Tê Ngô từng ở Lạc Nhật lâu.” Phong Túc thản nhiên nói, “Giọng ca của nàng nổi danh khắp vương vực.”

“Như thế à.” Phong Tịch cười gật đầu, tựa như cũng chẳng muốn hỏi đến cùng, “Có thể ta đã từng nghe từ trong miệng bằng hữu giang hồ cũng nên.”

“Tổng trại chủ của 38 trại Ô Vân trở thành người đánh xe của cô từ lúc nào vậy?” Ánh mắt Phong Túc đảo qua Nhan Cửu Thái đang ngồi bất động trên xe.

“Hi hi, anh ta nói muốn báo ơn cứu mạng sáu năm trước.” Phong Tịch cười sang sảng, ánh mắt chạm ánh mắt Phong Túc, tựa như mang theo lời răn đe.

“Rõ ràng ánh mắt của anh ta cũng quá kém.” Phong Túc cũng cười, sau đó xoay người bước lên xe.

“Chờ một chút, hồ ly đen à, mi tới hồ Trường Ly có phải vì cái này hay không?” Phong Tịch gọi với chàng lại, móc ra nửa đoạn tên trúc từ trong áo.

“Sao cô có được cái này?” Ánh mắt Phong Tịch đảo qua nửa đoạn tên trúc kia, trong mắt hiện lên sự hứng thú.

“Trên đường đi ta gặp phải tập kích của người Đoạn Hồn môn, bên cạnh việc để lại bảy cái mạng, bọn chúng còn để lại thứ này.” Phong Tịch vươn tay, nửa đoạn tên trúc phá không bay đi, rơi xuống mặt hồ Trường Ly.

“Thì ra là thế, khó trách cô lại muốn tới nơi này.” Phong Tịch gật đầu. “Chỉ có điều cô cũng không cần phải đi vào trong đó, ta mới từ nơi đó quay về, chỉ còn lại một cái ổ trống rỗng mà thôi.”

“Chuồn mất rồi sao?” Ánh mắt Phong Tịch lóe lên, sau đó nhìn thẳng vào Phong Túc, “Mi phát hiện ra cái gì à?”

“Đúng thế.” Phong Túc đáp lời, cả người đã đi vào trong xe.

“A, quả nhiên.” Phong Tịch cũng đi theo chàng trèo lên xe, vỗ vai đôi song sinh đứng trước cửa. “Chung Ly, Chung Viên, trên xe các cậu có chuẩn bị đồ ăn không đây? Các cậu không biết mấy tháng nay ta nhớ nhung tay nghề của các cậu thế nào đâu!”

“Có... Có.” Đôi song sinh đỏ mặt nói.

“Vây là tốt rồi.” Phong Tịch cười tí, quay đầu gọi Phương Tê Ngô. “Tê Ngô, cô còn chưa lên sao?”

Phương Tê Ngô có chút ngây ngẫn, nhìn hai người giống như hoàn toàn tương phản, nghe những lời bọn họ nói như châm chọc lẫn nhau, nhưng lại thấy rằng... toàn bộ những người khác đều là người ngoài, không có cách nào xen được vào trong bức hắc sơn bạch thủy kia, không cách nào hiểu được những điều bọn họ nói, lại càng không cách nào lĩnh hội được dòng nước ngầm giữa hai người họ... Mạch nước ngầm kia rốt cuộc là... cái gì? Trong lòng nàng khẽ thờ dài, tựa như thất vọng, tựa như chua xót, tựa như... đau đớn.

“Hồ ly đen, mỹ nhân của mi thích dùng ánh mắt nói chuyện, chỉ là cô ấy cũng biết người có thể hiểu được lời của cô ấy cũng không nhiều đâu nhé, đặc biệt là đối với mi cái con hồ ly rất biết giả ngu giả ngốc này.” Phong Tịch cười nói với Phong Túc ngồi trong thùng xe, sau đó quay đầu tiếp tục gọi mỹ nhân rất kiêu lời này. “Tê Ngô! Tê Ngô!”

“A.” Phương Tê Ngô hồi thần rồi sau đó kéo tay Tiểu Nhi bước lên xe, còn Hàn Phác đi sau nàng rõ ràng cũng không kiên nhẫn chờ, nhảy một phát lên xe.

“Phác Nhi, đệ không theo Nhan đại ca à?” Phong Tịch nắm được tay cậu, muốn ném cậu về xe ngựa của mình.

“Đừng! Đừng! Đệ muốn đi cùng tỷ tỷ!” Hàn Phác dùng cả tay lẫn chân bò lên người Phong Tịch, giống hệt một con bạch tuộc.

“Được rồi được rồi! Buông tay ra! Không đuổi đệ đi nữa.” Phong Tịch vội vàng khảy bốn móng vuốt của cậu ra, bị chộp chặt như thế quả thật rất khó chịu mà.

Hàn Phác buông tay buông chân đơn giản vì cậu có cảm giác lạnh lạnh sau gáy, quay đầu lại nhìn thì chỉ thấy Phong Tịch ngồi nhàn nhã trong thùng xe phẩm trà, Chung Ly Chung Viên đang vội vàng bê đồ ăn ngon lên cho Phong Tịch, Phượng Tê Ngô vừa mới ngồi xuống một chiếc ghế gấm, Tiểu Nhi cũng vừa buông tay Phượng Tê Ngô, không có cái gì khác thường.

“Nhan đại ca, thôi thì huynh đành đi một mình vậy, theo sau là được rồi.” Phong Tịch dặn dò một tiếng phát tay chui vào trong xe.

Hoa quốc giàu sang, sang tại Khúc thành.

Màn đêm buông xuống, đèn lồng treo lên, Nguyệt nương xa tận chân trời lặng lẽ kéo tấm lụa mỏng lộ ra nửa mặt, có lẽ nàng muốn lén lút liếc nhìn Hậu Nghệ, người mà nàng đã nhung nhớ hàng nghìn hàng vạn năm, cố ý để những ngọn đèn chôn nhân gian làm son, tô điểm lên khuôn mặt tựa như bạch ngọc, mềm lung mà mềm mại, ngượng ngùng mà e thẹn.

Gió xuân mang theo chút hơi lạnh lướt qua, tựa như muốn tới gần Nguyệt nương, thổi bay tấm lụa mỏng đang buông xuống trên khuôn mặt nàng. Trong phút chốc vũ trụ trong vắt, đèn hoa rực rỡ, chiếu rọi chiếc trâm cài ngọc tím đôi tình nhân lén lút trao đưa trong mảnh vườn âm u, trước giường rơi xuống một đôi giày thêu đỏ, trong túi gấm lưu lại một khối ngọc bội Cửu Long, còn có tiếng ca u sầu vang vọng từ song cửa sổ trong hiên, trước gương đồng sột lại mảnh giấy thơm thơ tuyệt... Đây chính là một đêm xuân lạnh lẽo mà đa tình.

Trước cửa Ly Phương các, hoa lầu nổi tiếng nhất Khúc thành, người tới người đi không dứt, bên trong các nổi lên tiếng đàn tiếng sáo, cả sảnh đường reo hò khen ngợi, tiếng vỗ tay như sấm dậy rền vang.

“Ta thấy kỳ quái mi lén lút làm gì, thì ra là tới nơi này xem mỹ nhân khiêu vũ.”

Trên chiếc xà ngang cao cao chắn ngang nóc nhà trong đại đường xôn xao náo nhiệt, có hai người ngồi vắt vẻo, cô gái áo trắng uể oải dựa vào cột trụ, từ trên xà nhà trầm tĩnh nhìn xuống những người si mê điên cuồng vì vũ nữ áo hồng trên đài hoa, vẻ mặt hơi mang ý cười nhạt, hơi mang ý trào phúng. Chàng trai áo đen khoanh chân ngồi thẳng, quay chiếc sáo bạch ngọc trong tay, ánh mắt khi thì đảo qua vũ nữ trên đài, khi thì liếc nhìn quần chúng, dường như thờ ơ, lại dường như toàn bộ Ly Phương các này đều nằm trong tay chàng.

“Này, mi muốn nhìn mỹ nhân thì hoàn toàn có thể thoải mái đến cửa mà ngắm thôi, làm sao lại phải ngồi trên xà ngang lén nhìn thế này?” Phong Tịch nghiêng người nhìn Phong Tịch đang ngồi bên cạnh hỏi. Lúc này ánh mắt mọi người trong sảnh đường đều dính trên người mỹ nhân, căn bản không ngờ, cũng không phát hiện ra trên xà nhà có người.

“Thấy người kia không?” Ánh mắt Phong Tịch quét về đám người dưới đài.

Phong Tịch nhìn theo ánh mắt chàng, ngồi đó là một gã đàn ông tầm bốn mươi tư, bốn mươi lăm tuổi, trên cằm có một chùm râu dê, “Người kia làm sao?”

“Khúc thành là tòa thành giàu có nhất Hoa quốc, còn người giàu có nhất Khúc thành chính là Kỳ Di thành nam và Thượng Dã thành tây. Nửa tháng trước không hiểu vì sao Kỳ Di đã mất tích, còn người kia chính là Thượng Dã.” Phong Túc thần nhiên nói.

Lúc này bầu không khí trong sảnh đường cũng đạt tới đỉnh điểm, chỉ thấy vũ nữ áo hồng trên đài xoay người một cái, tầng lụa mỏng trên đầu vai trượt khỏi cánh tay, nhẹ nhàng bay lên, rơi xuống dưới đài, một đám người nhao nhao tiến đến tranh đoạt.

Mỹ nhân trên đài vẫn còn đang múa, lụa mỏng lát phát bay, chỉ còn lại sa mỏng diễm đỏ trải trên ngực, chiếc váy đỏ rực, để lộ vai trần ngực tuyết, do bởi múa dữ dội, mà đã có một tầng mồ hôi. Sóng mắt khẽ đưa, tay sen nhẹ vẫy, ngón tay như cầm như nắm sợ tơ, vung tay liền trối buộc được toàn bộ ánh mắt mọi người chôn này. Cả người mềm mại không xương linh hoạt, mỗi tác da tác thịt đều như đang múa, chiếc eo nhỏ như rắn xoay tròn uốn éo, một đôi chân ngọc thon dài mượt mà giấu trong chiếc váy mỏng, khi duỗi khi thu, như ẩn như hiện...

“Điệu múa này hẳn nên gọi là điệu múa câu hồn, mỹ nhân này hẳn phải được gọi là nhiếp phách, mi xem những người giống đại hạn chờ mưa kia đi.” Phong Tịch không rảnh rồi tranh luận Thượng Dã là người thế nào, nhìn mỹ nhân như ngọn lửa bay múa trên đài lăm bầm nói. “Dung mạo tư thái của tiểu mỹ nhân này thật sự yêu mỹ trời sinh! Hề là đàn ông, nhìn thấy sẽ động lòng.”

Chỉ thấy những người đàn ông dưới đài duỗi dài cổ, hầu kết cuộn cuộn lên xuống, nuốt nước miếng chảy đến bên mép. Những người ngồi nắm chặt hai tay, những người đứng hai chân run rẩy, huyết khí trên mặt dâng lên, đôi mắt biến đỏ như sói đói chăm chú nhìn mỹ nhân, mỹ nhân chuyển động mắt chuyển động, ánh mắt rõ ràng như muốn lột tầng lụa đỏ cuối cùng trên người mỹ nữ. Vốn là một đêm xuân lạnh lẽo, trong sảnh đường lại tựa như đốt lửa, tràn ngập mùi dục vọng ngọt ngào, nồng đậm đến nghẹt thở. Có một số người ngón tay khẽ nhếch lên, như muốn nắm bắt được gì đó, có một số người mở tung vạt áo, có một số người lấy ống tay áo lau đi mồ hôi chảy trên trán trên mặt.

“Bây giờ đang là mùa xuân đầy thôi, rất bình thường.” Phong Túc liếc mắt nhìn xuống những người đứng dưới xà nhà, lúc này cho dù âm thanh trò chuyện của họ có lớn thêm chút nữa thì những người kia vì đã bị mỹ nhân hút mất hồn cũng không nghe thấy được.

“Ta không tin mi không có cảm giác!” Khuôn mặt Phong Tịch đột nhiên đến gần chàng, muốn nhìn kỹ xem vẻ mặt chàng có phải cũng giống những người dưới xà nhà kia không.

Phong Túc không ngờ nàng đột nhiên tới gần, hơi ngơ ngẩn, nhìn đôi mắt sáng trong như nước dưới bờ mi dày, khuôn mặt bạch ngọc, bờ môi phấn hồng, thật gần gũi, tựa như chỉ cần hơi nghiêng người về phía trước liền có thể đụng vào, trái tim tĩnh lặng như hồ sâu bỗng gợn sóng vô duyên vô cớ.

“Quả nhiên mà!” Phong Tịch đề giọng rầy rà, đưa tay sờ mặt chàng. “Mặt mi cũng đỏ lên rồi, lại còn nóng thế này, hô hấp gấp gấp, thớ thịt căng cứng, còn có...”

Ánh mắt nàng dời xuống, tay Phong Túc duỗi ra đẩy nàng sang một bên, hơi giận dữ lại hơi có chút chán nản trừng nàng. “Vô vị!”

“Mi là cái đồ quý phong lưu! Có mỹ nhân Tê Ngô còn chưa đủ, còn muốn đi tìm hoa hồng nữa!” Phong Tịch bĩu môi hừ nói, “Mỹ nữ áo hồng này tuy rằng không tệ nhưng luận về sắc đẹp vẫn còn kém xa Phụng mỹ nhân của mi đấy.”

Phong Tịch phớt lờ nàng nhìn xuống đài hoa, mỹ nữ áo hồng cũng đã múa xong, đang quý gồi thi lễ tạ ơn với các chúng thần dưới váy nàng. Ngay lập tức chàng khẽ nhún mình, tựa một lần khói vô thanh đáp xuống lầu hai, cơ thể thoáng lướt qua vào một gian phòng. Phong Tịch sao chịu buông tha chàng, tất nhiên đi theo sau người.

“Khá khen cho một Nhuyễn Hương các xây bằng ngọc đắp bằng vàng!” Phong Tịch vừa vào không khỏi cảm thán sự hoa lệ của gian phòng.

“Điệu múa vừa rồi cô có nhìn rõ không?” Phong Tịch không hề có chút hứng thú với cách bày biện xa hoa trong phòng, đi thẳng vào nội thất, quan sát kỹ một lần rồi đi tới trước bàn trang điểm, gầy gầy mấy hộp son, mấy chiếc trâm cài trên mặt bàn.

“Điệu múa vừa rồi quả là cả đời chưa gặp! Nhớ lại khi xưa ta đi thanh lâu chơi đùa, cũng không có ai ca múa có thể sánh được với người vừa rồi!” Phong Tịch đi sau chàng tám tấc khen.

“Trên đời này có lẽ những nơi Bạch Phong Tịch chưa từng đi qua, những thứ chưa từng chơi, những việc chưa từng làm hẳn là ít có, phải không?” Phong Tịch quay đầu liếc nàng, trong mắt lóe lên ánh mưu tính.

“Hi hi, hồ ly đen này, mi không cần phải đại ca cười nhị ca.” Phong Tịch tới gần một tấm bình phong, vén lên bộ la y đỏ rực vắt trên đó, “Vừa rồi mỹ nhân kia thật sự hợp mặc y phục đỏ, giống như một đoá mầu đơn đỏ rực, quyến rũ mỹ hoặc, khuynh đảo chúng sinh cõi hồng trần!”

Vào chính lúc này tiếng mở cửa vang lên, sau đó một âm thanh nũng nịu của thiếu nữ khiến xương cốt đến mềm vang lên.

“Thượng gia, ngài ngồi đi, đợi thiếp vào đổi xiêm y xong sẽ ra nhảy một khúc dành riêng cho ngài.”

“Được được được!” Giọng nói có phần thô ráp của đàn ông liên tục vang lên, trong tiếng nói khó che giấu được sự nôn nóng, “Tiểu mỹ nhân, em phải nhanh lên một chút nhé.”

“Thiếp biết, trước hết ngài cứ ngồi uống chén trà sâm, thiếp lập tức sẽ ra liền.”

Rèm châu khế động, một luồng hương phấn hoa ngào ngạt bay tới, mỹ nữ áo đỏ quyến rũ xoay người đi vào trong nội thất, vừa muốn thoát xiêm y, cả người đã mềm nhũn, ngã nhào xuống đất. Trước khi cơ thể chạm đất lại được một đôi tay dài tiếp được, sau đó nàng được đặt nhẹ nhàng trên nhuyễn tháp.

“Thật thương hương tiếc ngọc đó.” Chỉ thấy môi Phong Tịch khẽ mấp máy, âm thanh mảnh mai truyền vào tai Phong Tịch.

“Mặc thứ kia vào.” Phong Tịch chỉ vào bộ la y đỏ trên bình phong, cũng sử dụng chiêu truyền mật âm nói với Phong Tịch.

“Vì sao?” Phong Tịch nhìn bộ xiêm y đỏ rực kia, màu sắc thật gai mắt!

“Khiêu vũ.” Phong Túc thân nhiên nói.

“Vì sao khiêu vũ?” Phong Tịch hỏi lại.

“Không phải cô muốn điều tra về Đoạn Hồn môn sao, cái tên Thượng Dĩ ngoài kia là đầu mối đấy.” Phong Túc chỉ vào son phấn châu hoa trên bàn, “Tự mình bắt tay vào làm đi, nhanh lên một chút.”

“Hồ ly đen, mi điên rồi! Bảo ta múa lại điệu mỹ nhân kia vừa múa? Ta không làm!” Phong Tịch khó nhịn trừng mắt nhìn chàng, chẳng rõ vì sao chàng lại có cách nghĩ này, bảo nàng khiêu vũ? Một chàng nghĩ ra!

“Lần trước người ta bắt được ở hồ Trường Ly thà chết cũng không khai, thế nên cô phải dụ gã bắt giặc nói ra, nếu không vĩnh viễn cô cũng chẳng thể tìm được người Đoạn Hồn môn. Nhớ rằng chỉ cần dụ gã nói ra Kỳ Di ở nơi nào là được.” Phong Túc chẳng hề để ý tới nàng, sau khi nói xong liền đi ra ngoài bình phong, vừa mới xoay người đã quay đầu lại cười, “Về phần cô có thể múa hay không, cả cô cả ta đều rõ ràng không phải sao? Bạch Phong Tịch thông minh tuyệt đỉnh, xem qua liền biết, huống hồ điệu múa này sao so được với...”

Lời còn chưa dứt, ánh mắt hai bên đã va chạm, đều sắc bén sáng quắc đến như có thể xem thấu kiếp trước kiếp này của đối phương!

“Mi là đồ hồ ly đen xảo quyệt đáng chết!” Phong Tịch nghiêng răng giận dữ.

“Người bên ngoài chờ không kịp rồi đó nha.” Phong Túc chỉ vào Thượng Dĩ đang ở bên ngoài, sau đó ra ngoài bình phong để Phong Tịch có chốn thay quần áo.

“Múa một điệu thật đẹp à, đời này quả đã từng làm.” Phong Tịch nỉ non nhạt lầy bộ la y rực rỡ như lửa, mỹ lệ như ráng mây hồng, trong mắt chợt hiện lên nét cười trong vắt, “Đối với việc có lẽ chỉ làm một lần trong đời này, Phong Tịch ta đương nhiên sẽ làm tốt, đồng thời phải làm tuyệt vời đến mức không có tỳ vết mới được! Ha ha...”

“Tiểu mỹ nhân, nàng còn chưa thay xong xiêm y sao?” Ngoài rèm vang tới âm thanh thúc giục.

“Tới đây tới đây!”

Giọng nói nũng nịu véo von, bức rèm châu khẽ rung, ánh sáng tươi đẹp chợt hiện, mỹ nhân xấu hổ bước ra, tóc mây vấn cao, mặt che lụa mỏng, khẽ quán hồng la, tay cầm bích lăng, chân trần tựa sen, trắng nõn như ngọc, đập sóng khẽ bước, nhẹ nhàng lướt đi, như gần như xa. Tầm thăm màu đỏ tươi kia dường như biến thành một hồ nước sâu màu đỏ thắm, dâng lên một đóa sen đỏ đẹp tuyệt trần.

Thượng Dĩ đang nằm trên tháp vừa nhìn thấy đã bị câu hồn.

Tiếng sáo sau rèm khẽ vang lên, phảng phất như tiếng ngón tay khẽ gõ ngọc bội, vừa trong vừa giòn, khiến tâm hồn con người trở nên yên tĩnh. Bỗng nhiên âm thanh chuyển thành mềm mại tươi đẹp, quyến rũ yêu my, tựa như mỹ nhân yêu kiều ca xướng, triền miên quấn lầy...

Đóa sen đỏ kia bắt đầu múa nương theo tiếng sáo, chiếc eo nhỏ thướt tha xoay chuyển, tựa như xuân sắc vô hạn. Cánh tay nhỏ nhắn dịu dàng vươn ra, tựa như tơ xuân đan lưới. Bích lãng quán tròn khoảng không, tựa như vạn sợi nhu tình... Chân ngọc kia khẽ nhún, chân ngọc kia khẽ đánh, là câu hồn. Mây liễu kia khẽ vươn, sóng mắt kia khẽ chuyển, là nhiếp phách. Tầm lụa mỏng trên khuôn mặt như ngựa ngáy nhân tâm, bộ xiêm y đỏ lượn bay như sóng, những sợi tóc đen dài trộm liếm má hương, giọt mồ hôi khẽ rơi trên ngọc tuyết, cơ thể mềm mại vô cùng quyến rũ xoay tròn, tựa như một cây đào phấn, múa đến trăm mỹ nghìn kiều, tựa như một đóa mầu đơn, múa đến quốc sắc thiên hương, tựa như một gốc hải đường, múa đến phong tình vạn chủng...

“Tiểu mỹ nhân, mau đến cho gia ôm một cái! Tiểu mỹ nhân, đừng múa nữa, để cho gia ôm một cái!” Thượng Dĩ không cảm lòng được đứng dậy, đi về phía mỹ nhân, trong miệng lầm bầm liên tục. Lúc này hồn của gã đã xoay vòng tùy mắt chuyển, mắt chuyển tùy người đi, trong lòng trong đầu chỉ có giai nhân trước mắt, thậm nghĩ phải ôm lấy báu vật độc nhất vô nhị trước mặt đây!

Thế nhưng mỹ nhân trước mắt vẫn còn đang múa đang xoay, khi tay hai người vừa tiếp xúc thì đã nhảy đi, khiến trái tim gã siết lại, cơ thể vì sự đòi hỏi nôn nóng mà căng thẳng, mang vẻ ngốc nghếch mà vụng về.

“Thượng gia.” Giọng nói mỹ nhân ngọt ngào mềm mại tựa như tiếng oanh tiếng yến khẽ vang lên, “Ngài nôn nóng cái gì? Như lần trước Kỳ gia còn xem người ta múa hết một bài nha, ngài như vậy chẳng phải đang nói rằng điệu múa của thiếp chẳng đáng giá sao?”

“Tiểu mỹ nhân, gia thật sự không chờ được nữa rồi!” Thượng Dĩ ngấm chuẩn thời cơ nhào về phía trước, vốn cho rằng người đẹp đã ở trong lòng, ai ngờ nhào vào khoảng không, lão đảo một cái suýt nữa ngã bịch xuống đất.

“Thượng gia, sao ngài không thử giống Kỳ gia yên ổn ngồi xem hết điệu múa này của thiếp đi.” Mỹ nhân lại đứng phía sau thềm thì oán trách. “Lần trước Kỳ gia khen thiếp không dứt lời đấy.”

“Thượng Dĩ quay người, lại lao vào vồ mỹ nhân.” Mỹ nhân nhi của ta ời, họ Kỳ có cái gì tốt, hiện tại cũng chẳng phải bị giam tại Kỳ Tuyết viện đấy thôi, không như Thượng gia ta ung dung tự tại...” Nói đến đó, cơ thể chợt rung lên, sau đó gã ngã nhào xuống đất, chỉ có đôi mắt mở thật to, vẻ mặt khiếp sợ và kinh hoàng, thế nhưng không nói được một lời nào, không cách nào cự quạ được.

“Động tác của mi đúng là nhanh!” Phong Tịch dừng bước múa, ngồi xuống nhuyến thấp, kéo tầm lụa mỏng trên mặt xuống, người thở phào một hơi, vừa rồi điệu múa này tiêu hao không ít sức lực của nàng, chỉ sợ múa không giống lộ ra chân tướng.

Phong Túc từ sau rèm đi ra, nét mặt mang theo nụ cười nhẹ nhàng thoải mái, chỉ là đôi mắt luôn luôn lúng lờ khó bắt, nay lại như kim dính chặt vào Thượng Dĩ nằm trên đất.

Thượng Dĩ bị ánh mắt như vậy nhìn chằm chằm chỉ cảm thấy cả người buốt lạnh, ánh mắt ấy như hai thanh kiếm sắc, tựa như muốn đâm thủng hai lỗ trên người gã, lại phảng phất như muốn móc đôi mắt gã đi, ánh mắt ấy âm ngoan mà sắc bén! Trong lòng gã vốn kinh hoàng lại càng hoảng sợ hơn, trên trán toát mồ hôi hột.

Hai người này là ai? Vì sao chính mình lại không biết? Bọn họ có mục đích gì? Vì tiền sao? Thượng Dĩ mang một bụng nghi ngờ thế nhưng không cách nào nhúc nhích, không cách nào thốt ra tiếng.

“Ai dà, đại phú đứng đầu Hoa quốc lại có bộ dạng này sao?” Phong Tịch nghiêng người trên tháp, liếc mắt nhìn Thượng Dĩ đang run rẩy trên mặt đất.

Phong Túc nghe thấy vậy, ánh mắt chuyển về hướng con người đang nghiêng mình dựa trên tháp, la y như lửa, hơi thở gấp gáp, tóc mây buông lỏng có phần hỗn loạn, một tay gối sau đầu, một tay cố gắng quạt, đôi mắt khép hờ, tựa như một đóa sen đỏ say hương, có chút không địch lại được rượu lực, mệt mỏi mà biếng nhác.

“Biết cô mười năm rồi, dường như đây là lần đầu tiên ta thấy cô mặc trang phục thế này.” Phong Túc tới gần tháp, cúi người nhìn xuống Phong Tịch, ánh mắt sáng như băng như lửa, một tay vươn ra nhẹ nhàng cuốn lấy bích lăng trên tay Phong Tịch, “Thì ra...”

“Thì ra cũng xinh đẹp tuyệt luân như thế có phải không?” Phong Tịch không đợi chàng nói xong đã tiếp lời, cổ tay vừa chuyển, bích lăng thu hồi từng đoạn từng đoạn, còn Phong Túc cũng tùy theo bích lăng mà cúi xuống gần, “Công tử, vài phần nhan sắc của thiếp đây có vào được trong mắt ngài?”

“Cũng coi như xinh đẹp như hoa, thanh tú như nước.” Phong Túc nắm chặt bích lăng trong tay, cười nhẹ nói.

Hai người lúc này, một người đầu hơi ngẩng, một người lưng hơi cúi, một người xinh đẹp tựa bình minh, một người ôn nhuận tựa noãn ngọc; một người mềm mại động lòng người, một người dịu dàng mà ấm áp; một người cánh tay nhỏ bé khẽ vươn, tựa như muốn bắt vút tình lang trước mắt, một người cánh tay khẽ gấp, tựa như muốn ôm trọn eo nhỏ của giai nhân; giữa hai người được bích lăng níu kéo, khoảng cách hai bên chẳng đến một thước, có thể nghe được hơi thở của nhau, mắt đối mắt, cơ hồ là một bức vẽ tài tử giai nhân tuyệt mỹ.

Chỉ là một tiếng “xoẹt” vang lên, tiếng rách của tơ lụa đã phá tan bầu không khí hoàn mỹ này, hai người này, một người “rầm” ngã xuống tháp, một người liên lục lui về sau ba bước, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy chỉ trong nháy mắt!

“Hi hi, vẫn không phân biệt được thắng bại rồi.” Phong Tịch buông nửa đoạn bích lăng trong tay, hít một hơi thật sâu, điều hòa khí huyết trong cơ thể, “Thế nên mi cứ thừa nhận ‘Bạch Phong Hắc Túc’ đi, muốn ‘Hắc Túc Bạch Phong à, phải về luyện lại.’”

“Khụ...” Phong Túc ho khan một tiếng, hơi thở hơi loạn, khuôn mặt tuấn tú lúc đỏ lúc trắng, lát sau mới khôi phục lại bình thường. “Thảo nào nói độc nhất lòng dạ đàn bà, cô lại thi triển ‘Phượng khiêu cửu thiên’, suýt nữa hỏng trong tay cô rồi!”

“Mi cũng không phải cũng có dùng ‘Lan ám thiên hạ’ đó sao.” Phong Tịch chẳng hề xấu hổ, “Hồ ly đen, mi nói trên đời này có còn người nào có thể đỡ được ‘Phượng khiêu cửu thiên’, ‘Lan ám thiên hạ’ của ta và mi không? Lần nào cũng chỉ gặp mi mới sử dụng được, thật rõ chán!”

“Lần sau cô có thể tìm Ngọc Vô Duyên thử xem.” Phong Túc nghĩ đến cái người Ngọc Vô Duyên không dính bụi trần ấy. “Xem xem danh hào thiên hạ đệ nhất công tử của chàng ta có xứng hay không.”

“Ngọc Vô Duyên à, người ta được xưng thiên hạ đệ nhất không chỉ là võ công mà còn nói đến nhân phẩm.” Phong Tịch vừa nghe xong, đôi mắt nhìn thẳng vào Phong Túc, tựa như muốn nhìn ra từ trong mắt chàng một thứ gì đó. “Mi lại có tính toán gì đây?”

“Cô hỏi ta đáp mà thôi, sao nói đến tính toán.” Phong Túc hạ mi nhìn xuống ngón tay ngọc. “Thế nào? Cô cũng cho rằng Ngọc Vô Duyên kia là thiên hạ đệ nhất sao?”

“Ha ha, trong lòng mi khó chịu phải không?” Phong Tịch khẽ cười, sau đó đứng dậy ngáp một cái thật to rồi đi vào trong nội thất, vén chiếc màn lưới đỏ rực lên, “Được rồi, mi đi tìm Kỳ Di đi, ta cần phải ngủ một giấc, lăn qua lăn lại cả nửa đêm, thật buồn ngủ mà. A, giường đệm ở đây thoải mái thật đấy, vừa mềm lại vừa thơm, khó trách đàn ông mấy người thích tới.”

“Nữ nhân, cô muốn ngủ cũng không nên ngủ ở đây chứ? Sẽ có một ngày cô chết vì cái thói xấu mê ăn mê ngủ này đấy.” Phong Túc có chút bất lực nhìn nàng, đây là nơi có thể ngủ sao?

“Trừ khi con hồ ly đen mi muốn giết ta, bằng không sao ta có thể dễ dàng chết như vậy.” Phong Tịch xốc chiếc chăn găm lên chui vào trong.

“Sao chứ? Không phải cô một mực muốn truy đuổi Đoạn Hồn môn sao? Bây giờ đáp án đã ở phía trước mà cô lại chẳng theo? Thật sự không giống cô đâu đấy!” Phong Túc cười khẩy nói.

“Kỳ Di đã xác định là bị nhốt ở Kỳ Tuyệt viện gì gì ấy kia kìa, với bản lĩnh của mi đương nhiên dễ như trở bàn tay rồi. Ta cần gì phải đi chứ, đến lúc đó tìm mi hỏi cũng giống nhau mà thôi. Tên Thượng Dĩ và mỹ nhân áo đỏ này bị mi phong bế huyết đạo, ít nhất cũng phải bốn canh giờ mới giải được, thế nên ta ngủ một lúc, mi quay về sẽ đánh thức ta.” Phong Tịch ngáp một cái rồi lật người, ngủ tự nhiên như không.

Phong Túc nhìn Phong Tịch trong chiếc màn, cả người đã vùi vào chăn chỉ để lộ mái tóc dài buông xuống giường. Chàng thở dài một tiếng, dời ánh mắt.

Chàng xoay người đi ra khỏi cửa phòng, một lát sau lại quay lại, trong tay cầm một sợi dây thừng, vòng vào ba năm lần trói chặt Thượng Dĩ, sau khi trói xong ánh mắt đảo qua chiếc bình hoa sứ màu lam trên bàn, cười một cách quỷ dị, với nó đặt lên trên người Thượng Dĩ.

Đáng thương thay cho Thượng Dĩ nằm trên mặt đất, không thể động đây cũng chẳng thể nói năng, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn, mặc cho người ta xấp xếp.

Sau khi Phong Tịch rời đi chừng nửa khắc, Thượng Dĩ cẩn thận đem hết sức lực toàn thân động đây tay, thể nhưng tứ chi vẫn không có cách nào chuyển động được.

Vì sao bọn họ phải tìm Kỳ Di? Tìm Kỳ Di vì cái gì? Chẳng lẽ... Thượng Dĩ bỗng kinh hoàng, trong lòng ngội lạnh! Chẳng lẽ bởi vì...

“Ha ha... Thượng Dĩ, như thế rất khó chịu có phải không?”

Trong phòng tĩnh lặng bỗng vang nên một tiếng cười giòn giã trong trẻo, Thượng Dĩ cố gắng quay đầu nhưng khóe mắt chỉ liếc đến một góc vạt áo trắng.

“Thượng Dĩ, có thể nói cho ta biết ông và Kỳ Di vì sao phải mua người của Đoạn Hồn môn đi cướp được diệt môn Hàn gia không?” Người áo trắng dường như có thể thông cảm với gã, cúi người mỉm cười hỏi, mái tóc đen dài rủ xuống đất, che khuất một phần dung nhan.

“À, ta quên mất ông đã bị điểm huyết.” Thấy gã không đáp lời, Phong Tịch vung tay áo, giải khai huyết đạo cho gã, “Hiện tại nói những điều ông biết cho ta đi.”

“Các người là ai?” Thượng Dĩ mở miệng hỏi.

“Đây không phải là điều ông nên hỏi.” Phong Tịch vươn một ngón tay khê đung đưa. “Ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của ta, ông và Kỳ Di đều là người phú quý, lại chẳng phải người võ lâm, vì sao muốn phương dược của Hàn gia chứ? Đến nỗi vì một phương dược mà tiêu diệt toàn bộ Hàn gia đây? Cái này ta nghĩ không ra.”

Thượng Dĩ vừa nghe được câu hỏi của nàng đã quay đầu đi, không thêm để ý.

“Trả lời ta.” Phong Tịch lại tới trước mặt gã, nụ cười trên khuôn mặt chẳng hề thay đổi, vẻ mặt nhu hòa ung dung, “Muốn phương dược của Hàn gia dùng làm gì?”

Thượng Dĩ vẫn không hề hé miệng, đồng thời còn nhắm mắt lại.

“Thượng Dĩ, ta không phải người có lòng tốt gì đâu đấy.” Giọng nói Phong Tịch đột nhiên vừa khê lại vừa mềm, vừa kéo dài vừa chậm rãi, khiến đáy lòng người nghe không khỏi hoảng sợ. “Đôi khi để đạt được mục đích, thông thường ta cũng biết dùng một số thủ đoạn đặc biệt.”

Thượng Dĩ vẫn im lặng không nói.

“Thượng Dĩ, ông có từng nghe tới ‘vạn kiến căn tim’ chưa? Chưa từng nghe cũng không sao.” Phong Tịch cười đến ngọt ngào, ngón tay khê nhấn vào người Thượng Dĩ một cái, sau đó ngồi thẳng nhàn nhã nhìn Thượng Dĩ, “Bây giờ ông đã biết chưa?”

Chỉ thấy vẻ mặt Thượng Dĩ bỗng nhiên biến đổi, cơ thể run lên, bình hoa nghiêng xuống mặt đất. Phong Tịch đưa tay tiếp được, còn Thượng Dĩ nằm trên mặt đất cả người đã cuộn tròn, răng liềm mạng cắn môi, trông như vô cùng thống khổ.

“Ta nghĩ hẳn là có người đứng sau các người đi? Với tài lực ngang hàng quốc gia của hai người quả thật có thể mua được Đoạn Hồn môn, thế nhưng các người không có nguyên nhân để mua họ.” Phong Tịch ngồi xuống đất, tới gần Thượng Dĩ, vẻ mặt trong thoáng chốc trở nên lạnh lùng. “Người kia là ai? Cái người vì phương dược mà sát hại hai trăm bảy mươi nhân khẩu Hàn gia là ai?”

Thượng Dĩ ngẩng mạnh đầu lên, khuôn mặt đỏ mề hôi lạnh, thờ phì phò nói: “Cô giết ta cho xong! Ta quyết không nói!”

“Thà chết cũng không nói phải không?” Phong tịch cười khẽ, tựa như đang nỉ non. “Cái ‘vạn kiến cần tìm’ này không dễ chịu chứ, ta còn có thủ đoạn khác càng không dễ chịu hơn đây. Ông có muốn thử từng cái một không?”

Thượng Dĩ nghe vậy đồng tử co lại, giống như sợ hãi, thế nhưng vừa nghĩ đến chuyện nếu như mình để lộ chuyện... vậy không chỉ chính mình chết không có chỗ chôn, chỉ sợ Thượng gia, Kỳ gia phải chịu hậu quả còn thê thảm hơn cả Hàn gia.

“Ông không sợ sao? Muốn thử một cái khác thật sao?” Giọng nói Phong Tịch còn nhẹ nhàng hơn cả gió xuân, thế nhưng nghe vào tai còn đáng sợ hơn ma quỷ.

Thượng Dĩ nhìn người con gái cười khéo léo trước mặt, nhin sự đau đớn như nghìn vạn con kiến đang cắn nát cổ họng, tuyệt vọng cầu xin: “Cô nương, tôi cầu xin cô cho tôi một cái chết thoải mái!”

“Ha ha... Quả thật là chết cũng không chịu nói!” Phong Tịch chợt cất tiếng cười to, lại không sợ kinh động đến người khác. Nàng phát ông tay áo, xóa bỏ sự đau đớn trên người Thượng Dĩ. “Thượng Dĩ, tôi sẽ không giết ông.”

Thượng Dĩ nghe thấy thế trong lòng vừa mới vui vẻ thì câu nói kế tiếp của Phong Tịch đã đánh ông ta vào địa ngục!

“Mặc dù ông không tiết lộ bất cứ thông tin gì cho ta, thế nhưng người đứng sau ông đã biết ông từng bị chúng ta bắt được, khi đó... ông nghĩ xem người ấy sẽ đối xử với ông thế nào đây?” Phong Tịch phẩy tay đứng dậy, hất mái tóc dài che khuất nửa khuôn mặt, lộ ra vòng nguyệt nguyệt trên trán.

“Cô... cô... cô là...” Thượng Dĩ run run kêu lên.

“Đến giờ ông mới biết chúng ta là ai sao? Ông cứ cố gắng nói với chủ nhân của ông, chỉ là... chúng ta lo lắng cho ông đấy nhé, người kia e rằng sẽ muốn tính mạng của ông nhanh thôi.” Phong Tịch cười càng lúc càng vui vẻ, nghiêng tai lắng nghe, trong mắt lóe lên ánh sáng thích thú. “Suyt... Ông lắng nghe một chút, có rất nhiều tiếng bước chân đang đi về hướng này đây, toàn bộ mọi người trong Khúc thành sẽ sớm biết Thượng đại gia ông bị người trói ở trong phòng thôi.”

“Không...” Thượng Dĩ nhìn người con gái áo trắng đẩy cửa sổ ra, không khỏi kinh hoàng la hét, giờ khắc này, ông thà chết cũng không muốn người kia biết đến.

Phong Tịch quay đầu nhìn Thượng Dĩ hoảng sợ đến nỗi cả người run rẩy bầy trên mặt đất, cười đến vô hại, “Ha ha... Thượng Dĩ, ông vốn có thể an hưởng phú quý, chỉ tiếc... Thế này coi như nghiêm phạt việc ông hại Hàn gia đi!”

Nói xong nàng nhẹ nhàng nhún người, hòa tan trong đêm đen. Làn gió tựa như mang theo lời nói khê khàng không cam chịu của nàng. “Xem ra ta phải đi hỏi con hồ ly đen kia rồi.”

Chương 12 Hiên nữ nhược đông lân

Có hai vật được đặt trên chiếc bàn tròn trải khăn màu lam nhạt, một tấm kim điệp rực rỡ và một chiếc khăn lụa màu phấn hồng.

“Hai thứ này là những gì mi gặt hái được?”

Trong gian phòng khách tốt nhất mang chữ Thiên tại một quán trọ phong nhã lớn nhất Khúc thành, Phong Tịch đi quanh chiếc bàn tròn một vòng, chẳng rõ hai thứ này vì sao khiến con hồ ly đen kia có một bộ dáng như đã tính trước trong lòng.

“Nhìn kỹ mà xem.” Phong Tịch nâng chén trà lên, khê uống một hớp, ừm, không sai, chính là mùi hương nồng đậm của lá mưa Hoa quốc.

“Có gì đặc biệt sao?” Tay trái Phong Tịch cầm lấy tấm kim điệp, tay phải nhặt lấy tấm khăn lụa. “Tấm kim điệp này chính là một tấm kim điệp bình thường đó thôi, thế nhưng trên chiếc khăn lụa này thêu hai hình rất đặc biệt, ừm, còn có kỹ thuật thêu quả không tệ.”

“Nhìn rõ trên tấm kim điệp kia không?” Phong Tịch buông chén trà xuống, lấy tấm kim điệp trong tay nàng ra, “Kim điệp của mỗi nước trong Đông Triều đều có bảy gân lá, thế nhưng cô xem tấm kim điệp này đi, chỗ cuống lá thừa ra này có một mạch gân như có như không, toàn bộ kim điệp được xuất ra từ các ngân hàng họ Kỳ trong Hoa quốc đều mang những ký hiệu này.”

“Hi hi, ta lại chẳng giống mi có nghiên cứu về vàng bạc châu báu, xe hương mỹ nữ như vậy, đương nhiên đối với mi thì rõ ràng như thế. “Phong Tịch vung kim điệp và khăn lụa trong tay. “Vây miếng kim điệp này là thứ mi có được ở hồ Trường Ly?”

“Khi chúng ta tới hồ Trường Ly thì đã chậm một bước, Đoạn Hồn môn đã sớm huy động toàn bộ lực lượng rồi đi. Mặc dù từng bắt được một người trong môn, thế nhưng hấn lại tự sát. Ta chỉ lục được miếng kim điệp này trên người hấn.” Phong Tịch nghịch miếng kim điệp trong tay nói.

“Thế nên mi tới Khúc Thành là muốn tìm Kỳ Di, người chấp quản Kỳ gia hiện tại?” Phong Tịch lại đoán.

“Đúng vậy, ai dè lại chậm một bước. Kỳ Di mất tích, thế nên ta tới tìm Thượng Dĩ.” Phong Tịch buông miếng kim điệp trong tay xuống.

“Mi sao lại biết Thượng Dã cũng liên quan đến chuyện này?” Phong Tịch hỏi lại, cũng chẳng hề có manh mối cho biết Thượng Dã và Đoạn Hồn môn liên quan tới nhau.

“Ta cũng không biết.” Ai dè Phong Tịch lại nói, “Chỉ là ta đánh cược một lần, thăm dò một chút mà thôi, dù sao Đoạn Hồn môn cũng chỉ nhận tiền, mà độ giàu có của Thượng Dã cũng chẳng thua gì Kỳ Di, ai ngờ ta lại cược đúng, Thượng Dã có liên quan đến chuyện này, hơn nữa còn mật thiết hơn cả Kỳ Di.”

“Hừ! Kể ra đêm qua ta lại bị mi lợi dụng một lần.” Phong Tịch hừ lạnh nói.

“Phải nói là hợp tác.” Phong Tịch mỉm cười, cười có chút gian xảo.

“Ta chỉ không rõ một chút, với tài lực của Kỳ Di và Thượng Dã, nếu họ cần linh dược của Hàn gia hoàn toàn có thể đặt vấn đề mua với Hàn lão đầu, muốn bao nhiêu để có bấy nhiêu, vốn chẳng cần đến phương dược kia nữa, lại càng không cần phải nói tới giết toàn bộ Hàn gia!” Phong Tịch suy nghĩ vấn đề này mãi vẫn không ra.

“Ta nghĩ nguyên nhân nằm ngay trên chiếc khăn lụa này thôi.” Phong Tịch trải chiếc khăn lụa màu hồng nhạt ra, đầu ngón tay vẽ theo hoa văn thêu trên khăn đó.

“Đây là thứ mà đêm qua mi tìm được ở Kỳ Tuyết viện sao? Tên Kỳ Di kia đâu?” Phong Tịch cũng nhìn tấm khăn lụa ấy.

“Thứ ta tìm được chính là thi thể của Kỳ Di, hắn đã sớm bị người ta giết trong mật thất nhà hắn. Có thể ngoài hắn ra thì không ai biết đến mật thất này, thế nên hắn đã chết vài ngày rồi mà không bị người nhà phát hiện.” Phong Tịch trong mắt thoáng lóe lên tia sáng lạnh, “Mà chiếc khăn lụa này là thứ ta tìm được trong mật thất, chứa trong một chiếc hộp gỗ trạm trổ, giấu ở một chỗ rất bí mật, ta tiện tay mang về thôi.”

“Vì sao mi kết luận chủ nhân chiếc khăn lụa có liên quan tới việc này? Dựa theo màu sắc này thì xem ra không chừng là nhân tình nào đó của Kỳ Di đưa tặng cho hắn đó, thế nên hắn mới giấu bí mật đến thế.” Phong Tịch giặt chiếc khăn lụa trong tay chàng, thứ màu sắc trắng mịn này chỉ có con gái mới thích, không thể tưởng tượng ra một đại nam nhân dùng cái này, “Hơn nữa cho dù chủ nhân khăn lụa này có liên quan tới việc này, nhưng chỉ với chiếc khăn này mi làm sao tìm được chủ nhân của nó?”

Phong Tịch nghe vậy không khỏi cười nhẹ lắc đầu, “Nữ nhân, cô trở nên ngu ngốc như thế từ lúc nào vậy, nhìn cả nửa ngày rồi mà không nhìn ra cái gì sao?”

“Lẽ nào là hoa văn này?” Phong Tịch chăm chú nhìn kĩ hoa văn thêu trên chiếc khăn lụa kia. “Cái này hình như chỉ là con vật gì đó thôi, thật sự chẳng nhìn ra cái gì.”

“Cô với ta đều biết, hai gia đình cự phú Kỳ, Thượng vừa không phải là người trong võ lâm, vừa không oán không thù với Hàn gia, tuyệt nhiên sẽ không vô lý đi mua sát thủ cướp dược.” Phong Tịch lấy chiếc khăn lụa từ trong tay nàng ra, trải ra trên bàn, “Quyết định mua Đoạn Hồn môn tạo họa diệt môn cho Hàn gia là do có người đứng sau lưng họ sai khiến. Mà với địa vị tài phú của họ, cả Khúc thành này, thậm chí toàn bộ người Hoa quốc đều lễ độ cung kính với họ, nịnh nọt bợ đỡ còn không kịp, huống chi nói đến ‘sai khiến’ họ đâu.”

“Bởi vậy người có thể khiến bọn họ làm...” Phong Tịch búng tỉnh.

“Có thể khiến bọn họ dâng tiền tài đồng thời tiếp xúc với Đoạn Hồn môn mà họ sợ đến tránh không kịp chỉ có một chữ ‘quyền’!” Phong Tức quả quyết nói, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng sắc bén, “Bọn họ tuy có tiền, nhưng trên tiền còn có quyền!”

“Thế nên người sai khiến bọn họ đích thị là người đang nắm quyền Hoa quốc! Mà hoa văn trên chiếc khăn lụa này nhất định có liên quan lớn lao với người đương quyền kia.” Trong mắt Phong Tịch cũng lóe lên ánh sáng như vậy, chẳng hề chớp mắt chăm chú nhìn Phong Tức, tựa như sợ để vượt mất bất cứ thông tin gì trong mắt con người giáo hoạt này.

“Người này không chỉ muốn thuốc của Hàn gia, lại càng muốn phương dược của Hàn gia, thậm chí người ấy càng không hy vọng trên đời này còn có những người khác có phương dược ấy. Thế nên người ấy mới giết đây người có tiền của nhất Hoa quốc là Kỳ Di và Thượng Dã ra mặt qua lại với Đoạn Hồn môn, cướp thuốc, cướp cả phương dược rồi tiêu diệt Hàn gia. Thế nhưng người ấy không nghĩ tới Hàn lão đầu dù chết cũng không chịu giao phương dược ra, lại giao đúng vào tay cô, nên đây là chỗ đầu tiên người ấy tính sai.” Phong Tức tính toán, trong đôi người hiện lên ánh sáng trí tuệ.

“Và người ấy lại càng không nghĩ tới việc này sẽ khiến cô với ta đi tìm hiểu. Cô có nói ở Thái thành gặp phải tập kích của Đoạn Hồn môn, có lẽ là muốn giết người cuối cùng của Hàn gia là Hàn Phác, ai ngờ chưa lập công đã dẫn cô theo thẳng đến Hoa quốc. Người ấy chắc chắn cũng đề phòng hơn, thế nên mới rời khỏi sào huyệt hồ Trường Ly trước một bước, nhưng bị ta tìm đến, lấy được miếng kim điệp tiết lộ thân phận Kỳ Di này. Vì vậy người ấy mới giết Kỳ Di, nhưng không động vào Thượng Dã, có lẽ cũng không muốn vì cái chết của hai người nắm giữ tài sản khuynh quốc này mà gây ảnh hưởng tới sự ổn định của kinh tế Hoa quốc. Mà chiếc khăn lụa này, có lẽ là tín vật người ấy tặng Kỳ Di, hoặc là do người ấy làm rơi rồi bị Kỳ Di nhặt được giấu đi.”

“Vậy mi cũng biết người này rốt cuộc là ai?” Phong Tịch nghiêng đầu hỏi.

“Cô thật sự không biết hoa văn này là cái gì sao?” Phong Tức không đáp mà hỏi vặn lại, tay chàng chỉ vào hoa văn trên khăn lụa. Hình kia tựa như là một hình mà lại tựa như hai hình.

“Không biết.” Phong Tịch lại liếc mắt nhìn thêm một lần, thật sự chưa từng gặp loại động vật ấy.

“Vậy quá là đáng tiếc.” Phong Tức hình như có phần tiếc nuối nói.

Phong Tịch nhíu mày, nheo mắt, chộp lại chiếc khăn lụa, “Đừng có thừa nước đục thả câu, mi còn không nói ta sẽ xé tan nó đấy!”

Chỉ tiếc là người mà nàng đối mặt chính là Phong Tức quen biết đã mười năm, chàng chẳng hề để ý, quay người thông thả bước về phía chiếc ghế dựa rồi ngồi xuống, nâng chén lên nhàn nhã phẩm trà.

Còn Phong Tịch có thể khoan dung với những người khác, thế nhưng xưa nay chẳng hề có kiên nhẫn với chàng, thân hình lóe lên, lướt qua như gió tới trước mặt chàng. Tay nàng duỗi ra,

chiếc chén lọt vào trong tay, sau lại ném một cái, chiếc chén rơi xuống trên bàn. Tay lại duỗi, túm được cổ áo Phong Túc, năm ngón tay siết chặt, khễ khom người, tới sát khuôn mặt tuần tú kia, “Hồ li đen, mi nói mau!” Động tác và giọng điệu liên tục lưu loát đến nỗi – có lẽ là thường xuyên luyện tập lâu rồi!

“Cô có thấy chúng ta hiện giờ có chút giống bức tranh trên khăn lụa không?” Khi đang nói chuyện, hai tay Phong Túc vươn ra đặt trên vai Phong Tịch, vận lực vào cánh tay, hơi kéo xuống. Phong Tịch đứng không vững, ngã vào trong lòng chàng, nhất thời hai người dựa sát vào nhau, tựa nhau hòa vào cùng một khối.

“Hơi giống.” Phong Tịch liếc mắt nhìn hoa văn trên khăn lụa. “Chỉ là, thế này mới thật sự là giống!”

Vừa nói xong, hai đầu gối nàng gập lại, ngồi trên đầu gối Phong Túc, bàn tay kéo lại, cổ Phong Túc nghiêng về phía trước, tức thì khuôn mặt chàng trắng bệch, trong nháy mắt hô hấp hơi không thuận, còn ngay khi nàng ngồi xuống, đầu gối Phong Túc dường như bị giáng một đòn nặng, lắc lư một cái. Mà thắt lưng Phong Tịch dường như không thể thẳng được, cả người càng dựa sát vào lòng Phong Túc, bờ vai cũng có lúc nghiêng về phía trước, có lúc lật ra sau.

Nếu người ngoài nhìn vào lúc này sẽ thấy rằng hai người này hình như là một đôi như sơn như keo, một đôi tình lứa triền miên nhất thể, người con gái nhu mì nhào vào trong lòng người yêu, trán hơi ngẩng lên, dịu dàng chân thành; người con trai tuần nhã, tay ôm người yêu, khuôn mặt tuần tú khễ nghiêng, ánh nhìn như nước, cho dù là người nào nhìn vào cũng đều cảm thấy họ là một đôi trời sinh! Chỉ là – hai chân kia hơi chút run rẩy, hai vai kia có phần lay động, sắc mặt lúc đỏ lúc xanh phá hủy cảnh đẹp trước mắt, dường như đôi bên đều bị một vật nặng nghìn cân nào đó ép không thở nổi.

“Cái này tên là cung cung và cự hư, trong truyền thuyết là loại dị thú bề ngoài giống nhau, như hình với bóng!” Phong Túc nhẹ nhàng nói, chỉ là mỗi lần nói được một chữ đều dừng lại, tựa như có cái gì đó chặn ngang cổ họng chàng.

“Cung cung và cự hư?” Phong Tịch hỏi ngược lại, cũng chậm rãi nói ra từng từng, những đốt ngón tay của đôi tay ngọc đã hiện lên vết tím đen.

“Tỷ tỷ! Tỷ ở đâu?”

Ngoài cửa vang đến tiếng gọi của Hàn Phác, sau đó cửa phòng bị đẩy ra, nối đuôi nhau đi vào là Hàn Phác, Phượng Tê Ngô, Tiểu Nhi, Chung Ly, Chung Viên. Năm người còn chưa kịp kinh ngạc hô lên vì tư thế ám muội của hai người thì đã nghe một tiếng “rầm!”, đồng thời bóng người lóe lên, khi nhìn lại thì đã thấy một chiếc ghế bị chia năm xẻ bảy rơi rớt trên mặt đất, còn hai người kia bình yên vô sự đứng trong phòng, mặt không đỏ thớ không gáp, một người phải ống tay áo, một người chải mái tóc dài, dáng vẻ nhàn nhã thông dong, dường như vừa rồi chẳng hề phát sinh chuyện gì.

Hàn Phác và Phượng Tê Ngô, một người trừng to mắt dường như không hiểu chuyện gì đang xảy ra, đờ đẫn nhìn hai người trong phòng, một người sắc mặt trắng bệch như tờ giấy trong nháy mắt, đôi mắt lúc sáng lúc tối.

“Ôi! Hai người này chẳng để ý đến cái gì cứ muốn tỉ thí một phen!” Tiểu Nhi nhìn hai người làm bầm than thở.

“Ôi! Lại phải bồi thường cho ông chủ nhà trọ một cái ghế rồi!” Đôi song sinh đồng thời than vãn nói.

“Tỷ tỷ, hai người đang làm gì?” Hàn Phác đi vào phòng hỏi Phong Tịch.

“Xem ‘Phượng khiêu cửu thiên’ và ‘Lan ám thiên hạ’ bên nào mạnh bên nào yếu.” Phong Tịch chớp mắt nói.

“À.” Hàn Phác vừa nghe vậy, cảm thấy hứng thú hơn, “Vậy kết quả thế nào?”

“Ái chà, vẫn như trước thôi.” Phong Tịch xót xa than thở.

“Chung Ly, Chung Viên, hai cậu vào thu dọn đi, một lát nữa lên đường.” Phong Tịch dặn dò đôi song sinh.

“Tiểu Nhi, cô cũng theo Phượng cô nương đi thu xếp một chút.” Ánh mắt Phong Tịch quét về phía Phượng Tê Ngô, thân nhiên phân phó.

“Vâng.”

Đôi song sinh đáp lời lui xuống, Tiểu Nhi cũng kéo Phượng Tê Ngô rời đi.

“Phượng mỹ nhân của mi hình như hiểu lầm rồi, có vẻ rất khổ sở đó.” Phong Tịch mỉm cười nghiền ngẫm, nhớ lại dung nhan trắng bệch kia của Phượng Tê Ngô.

“Chúng ta có cái gì khiến người ta hiểu lầm hả?” Phong Tịch nhìn về phía nàng hỏi ngược lại.

“Hả?” Phong Tịch nghe vậy giật mình, lời này có ý gì? Chẳng qua mười năm nay hai người đều đùa giỡn trên trọc qua lại thế này, thật sự không có chuyện gì khiến người ta hiểu lầm.

“Đừng có túm nát khăn lụa trong tay cô.” Phong Tịch nhắc nhở nàng, khi đó nàng đang dùng sức nắm chặt khăn lụa trong tay.

“À.” Phong Tịch trải khăn lụa ra, nhìn kỹ dị thú gắn bó thân mật trên khăn, “Mi nói đây là cung cung và cự hư trong truyền thuyết?”

“Đúng vậy.” Phong Tịch gật đầu, ánh mắt sâu thẳm, dường như đang sa vào hồi ức nào đó, “Nếu ta nhớ không lầm thì mười lăm năm trước ta hẳn đã thấy loại kỳ thú này.”

“Mi đã từng thấy?” Phong Tịch nghe vậy không khỏi mở to mắt, cái thứ chỉ trong truyện thuyết mới có này, chàng ta lại đã từng thấy?

“Phải nói là đã từng thấy pho tượng của hai loại kỳ thú này.” Phong Tịch nói.

“Ở đâu?” Phong Tịch truy hỏi.

“Hoa đô!” Phong Tức thản nhiên phun ra.

Hai người đột nhiên cùng không nói gì, mắt đối mắt, trong một tích tắc dường như đều hiểu ra suy nghĩ của đối phương.

“Thật ra ta cũng không thể khẳng định chắc chắn.” Một lúc lâu sau, Phong Tức lại nói.

“Đi xem rồi sẽ biết.” Trong đôi mắt Phong Tịch lóe lên sự hứng thú.

“Tỷ tỷ, những người này vội vàng vậy, họ muốn đi đâu?” Hàn Phác không ai quan tâm chẳng thể làm gì khác đành phải tự mình dựa vào cửa sổ nhìn đoàn người đi tới đi lui trên đường, “Chẳng phải nói Hoa quốc là nước giàu nhất trong sáu nước sao? Sao lại nhiều người nghèo khổ thế?”

“Đứa ngốc, cho dù là giàu có, thì giàu có cũng vĩnh viễn không phải là những bình dân trăm họ này.” Phong Tịch đến gần bên cậu, nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy trên đường có rất nhiều rất nhiều người nghèo quần áo rách nát, những người ăn mày đều đi tới một chỗ.

“Vậy là ai giàu?” Hàn Phác hỏi lại.

“Đương nhiên là những thương nhân, tham quan, quyền quý, vương hầu kia.” Phong Tịch nhìn những người áo quần rách rưới này, giọng điệu hơi lạnh lẽo, “Bình dân trăm họ có khá hơi một chút nhiều nhất cũng chỉ có thể một cái ấm no mà thôi!”

“Nếu những người đó có tiền như vậy, còn những người này lại nghèo như vậy, sao không kêu người người có tiền chia một ít cho người không có tiền, thế chẳng phải tất cả mọi người đều có thể ăn no mặc ấm sao.” Hàn Phác nói ra suy nghĩ của mình.

“Ha ha... Phác Nhi... đệ... sao đệ có thể có ý nghĩ như thế!” Phong Tịch nghe vậy cười ồm lên, không biết là cười sự ngây thơ của Hàn Phác, hay là cười sự bất công của thói đời.

“Không thể sao?” Hàn Phác bị Phong Tịch cười, khuôn mặt tuần tú không khỏi đỏ ửng. “Lẽ nào không phải như vậy sao?”

“Phác Nhi, suy nghĩ của đệ rất tốt.” Phong Tịch ngừng cười vỗ về đầu Hàn Phác, “Chỉ là trên đời này có mấy người có cùng suy nghĩ này với đệ chứ? Lòng người ấy, đều ích kỉ tư lợi mà thôi!”

“Thật giống một tờ giấy trắng, mặc cho cô vẽ lên.” Phong Tức nhìn Hàn Phác nói.

“Ta sẽ không vẽ gì, ta thả vĩnh viễn để một mảng trắng.” Phong Tịch nhìn Hàn Phác, trong mắt có chút thờ dãi thật sâu. “Nếu không thể, cũng để mặc cho nó nhiễm đủ loại màu sắc của thế gian này!”

“Hai người đang nói gì vậy?” Hàn Phác nghe không hiểu, hơi chán nản nhìn hai người này.

“Những người nghèo này có chuyện gì đây?” Phong Tịch không trả lời Hàn Phác, hỏi Phong Tức.

“Ở thành tây tối hôm qua có một trận hỏa hoạn lớn thiêu đốt cả một khu phố, cô lại không biết, đúng là ngu như chết ấy. Cô có thể bình an sống đến ngày hôm nay thật sự là kỳ tích!” Phong Tức cười, thoáng hiện ý châm biếm, ánh mắt nhìn về đám người trên đường, “Những người này chắc chắn là những người không có nhà để về sau trận hỏa hoạn, còn có một số người chắc là ăn xin, dân nghèo trong thành.”

Phong Tịch thấy vậy tập trung lắng nghe, một lát sau nàng trợn mắt trừng Phong Tức, vẻ mặt hiện lên sự ngạc nhiên khó nín, “Mi lại làm cái gì đấy?”

“Tỷ tỷ, làm sao đấy?” Hàn Phác không khỏi cất tiếng hỏi, “Những người nghèo này sao đều chạy về hướng kia?”

“Bởi vì bên kia có phát lương thực, phát bạc!” Phong Tịch nhìn Phong Tức nói.

“Ai lại tốt như vậy đấy?” Hàn Phác hỏi lại.

“Ta cũng muốn biết mi trở nên nhân tâm nhân nghĩa như thế từ lúc nào?” Phong Tịch quay cả người ngồi trên gờ cửa sổ, ánh mắt rơi xuống người Phong Tức, dường như cười lại dường như chế nhạo.

“Ta nghĩ tất cả mọi người trong Khúc thành hiện giờ đều đang tò mò về trận hỏa hoạn vô danh ở Thượng trạch đêm qua phát sinh thế nào.” Phong Tức đi đến trước bồn hoa, đưa tay vuốt ve phong lan trong bồn, “Trận hỏa hoạn kia không chỉ thiêu hủy toàn bộ Thượng gia, thương vong vô số, mà còn liên lụy đến cả con phố lân cận.”

“Thiêu hủy toàn bộ Thượng gia?” Phong Tịch nghe vậy bỗng nhảy bật lên, nhưng nhìn thấy dáng điệu nhàn nhã kia của Phong Tức thì lại ngồi xuống chiếc ghế bên cửa sổ, thoáng nghĩ rồi nói, “Chẳng lẽ trận hỏa hoạn kia là do Thượng Dã tự thiêu?”

“Ừm.” Phong Tức nhặt một chiếc lá khô héo trên cây, ngón tay khép lại, sau khi mở ra thì chỉ còn sót lại bụi phấn rơi xuống trong bồn, “Hỏa hoạn là thật, gia tài bạc triệu bị đốt cũng là thật, người nhà chết rất nhiều cũng là thật, chỉ có tự thiêu là giả.”

“Hả, gã chạy thoát?” Phong Tịch hiểu ra, cười nhạt, trào phúng nói. “Khó trách người ta đã nói vô thương bất gian*, quả nhiên đủ gian trá!”

*Không gian trá chẳng phải thương nhân. Đã là thương nhân thì vô đạo đức.

“Trải qua đêm qua bị ta với cô náo loạn, Thượng Dã làm sao dám tiếp tục ngẩn ngơ ở Khúc thành được nữa, đương phiên phải thừa dịp người kia chưa biết được mà chuồn đi, nửa đêm mang theo một vợ một con trai, tự mình đánh xe, lặng lẽ trốn đi rồi. Trước khi đi còn phóng hỏa muốn giả chết, chỉ tiếc là, người chết lại là những cơ thiếp, tôi tớ Thượng gia vẫn còn đang trong mộng!” Phong Tức phui tay, dường như muốn phui sạch bụi lá còn sót lại trong tay, lại giống như vỗ tay khen Thượng Dã, khoe miệng chứa đựng ý cười sâu xa.

“Ha ha... Thượng Dã người này có thể nắm thời cơ, xử sự đủ quyết đoán! Có thể mang vợ con đi, người cũng chưa quá tuyệt tình! Còn tài sản khuynh quốc, cần bỏ thì bỏ luôn! Đúng là có

cá tính, thảo nào có thể trở thành cự phú Hoa quốc!” Phong Tịch cười lạnh nhưng trong mắt tồn tại một chút khâm phục.

“Phải là người như gã vậy mới có thể sống tốt được ở cái thế giới cá lớn nuốt cá bé này.” Phong Tịch lại nhặt một chiếc lá khô, đặt ngay sát mắt, tựa như quan sát kỹ càng những đường gân trên lá, “Gã vô cùng thông minh, chỉ cần giữ lại được tính mạng, hiển nhiên còn có thể lại bắt đầu lại sự nghiệp, trước hết phải có mạng mới có thể có toàn bộ thứ khác!”

“Mi tựa như tận mắt thấy toàn bộ những việc gã đã làm vậy.” Phong Tịch cau mày, ánh mắt rơi vào trên người chàng, sắc bén rét lạnh.

“Ta đi tới Kỳ Tuyết viện, làm sao có thể tận mắt chứng kiến.” Phong Tịch cười nhạt, vắt chiếc lá khô vào trong bồn hoa, “Chẳng qua là người ta phái tới Thượng gia đã tận mắt nhìn thấy rồi báo lại cho ta mà thôi.”

“Mi... Ha ha... Quả nhiên là vậy!” Phong Tịch đột nhiên cười to, tay nhẹ nhàng vỗ trán, năm ngón tay khẽ mở ra, dường như muốn che khuất đôi mắt, “Ta sớm nên nghĩ ra mới phải, mi làm chuyện gì cũng có mục đích, làm bất cứ cái gì cũng sớm tính toán rõ ràng! Ôi, sao bây giờ ta mới hiểu ra thế!”

“Tỷ tỷ!” Hàn Phác vốn lặng lẽ ngồi một bên nghe, thấy Phong Tịch cười to không khỏi kéo tay nàng lại, giờ khắc này tuy nàng đang cười nhưng cậu cảm thấy thật ra nàng chẳng hề muốn cười chút nào, không hề vui vẻ, trong lòng dường như dồn nén sự bi thương và phần hận sâu sắc!

“Nếu ta không làm thế sao có thể là Phong Tịch cô biết đến trong lòng.” Phong Tịch vẫn thần nhiên hờ hững như trước.

“Một chiêu này thật tuyệt!” Phong Tịch dường như vẫn chưa có cảm giác Hàn Phác kéo tay nàng, ánh mắt lơ lửng rơi vào trên người Phong Tịch, giọng điệu nhẹ nhàng tựa như nỉ non, “Mi đã sớm phái người ầu nấu ở gần Thượng gia, như vậy thì gia sản Thượng gia chắc chắn không bị hủy hết trong lửa được, mười phần thì ít nhất cũng phải chín phần rơi vào tay mi! Với của cải Thượng gia, bất quá mi chỉ rút một chiếc lông mao giữa chín con trâu bố thí cho những dân nghèo và người bị hại do hỏa hoạn, chiếm luôn được thiện danh, nghe đi... không phải mọi người khắp nơi nơi đều đang nghị luận về cử chỉ nhân nghĩa của Hắc Phong Tịch đại hiệp sao? Hay cho một cái danh lợi song thu!”

“Ha ha...” Phong Tịch chột vồ tay mà cười, tiếng cười có phần ngạo nghễ của kẻ tham vọng. “Nữ nhân, cô quả là người hiểu ta nhất trên đời này!”

“Đúng vậy.” Phong Tịch mắt hết hứng thú ngồi xuống ghé dựa, “Rõ ràng mi là một con hồ ly vô tâm, máu lạnh, ích kỷ, âm ngoan, gian trá, xảo hoạt, thế nhưng vì sao người đời không nhìn rõ mi, vì sao còn ca tụng mi thành đại hiệp? Con mắt người đời rốt cuộc bị sao đây?”

“Ta chưa từng nói bản thân ta là người lương thiện, hiệp nghĩa, còn người đời cứ khẳng khẳng cho là đại hiệp nhân nghĩa, Hắc Phong Tịch hình như còn có phong phạm nghĩ hiệp hơn cả

Bạch Phong Tịch.” Phong Túc vẫn cười như trước, trong nụ cười mang theo ý giễu cợt, “Cô nói ta đôi nhân xử thế quá mức thành công, hay người đời nhìn người quá mức thất bại?”

“Trăm họ Khúc thành đang ca tụng mi, thế nhưng giữa tiền tài và cứu người mi lại chọn tiền tài trước! Mi vốn có thể cứu những người trong trận hỏa hoạn đó ra, thế nhưng mi thà dọn sạch vàng bạc đó cũng không nguyện bỏ thí và cứu trợ những người trong ngọn lửa! Sao mi có thể máu lạnh đến nước này!” Âm thanh trầm thấp chẳng có tâm tình, cả người Phong Tịch vùi sâu vào trong ghế, đầu ngửa về sau, năm ngón tay che khuất đôi mắt, “Sớm biết như vậy, đêm qua ta đã đồng ý giết Thượng Dã!”

“Trong hai chỉ có thể chọn một thì đương nhiên ta sẽ chọn thứ có lợi với ta rồi.” Phong Túc thản nhiên nói, vẻ mặt ung dung, chẳng hề áy náy với lời chỉ trích của Phong Tịch, “Hơn nữa với tài sản Thượng gia ta có thể cứu được trăm nhà, mà nếu bỏ tiền cứu người cũng chỉ có thể cứu được hơn mười người mà thôi.”

“Tính toán thật rõ ràng!” Đầu ngón tay đặt trên mặt Phong Tịch khẽ run. “Suy cho cùng đêm qua mi đã làm bao nhiêu việc đây?”

“Những chuyện đêm qua ta làm cũng không ít đâu.” Phong Túc dời bước ngồi xuống chiếc ghế đối diện nàng, ánh mắt dán vào nàng, vừa như nghiên cứu quyết định cái gì đó, vừa như đang tính toán, “Chẳng qua ta nghĩ chắc cô đều có thể nghĩ ra.”

“Nếu tài sản Thượng gia đã vào tay mi, vậy tài sản Kỳ gia chắc cũng khó thoát khỏi tay mi.” Giọng nói Phong Tịch lộ ra sự mệt mỏi.

Phong Túc lặng lẽ cười, ánh mắt sáng lên rơi vào người Phong Tịch, tựa như nhìn con mồi trong lòng bàn tay chàng. “Ngọc tuyệt liên là kỳ được ngàn vàng cũng khó cầu, thế nhưng khi ta giải độc cho cô, ta không hề do dự, hiện tại ta đã hiểu rõ ràng, cô thật sự không thể chết được. Nếu cô chết rồi, trên đời này còn có ai có thể biết ta hiểu ta giống như cô. Đời người như vậy thì quá tịch mịch chẳng hề thú vị rồi!”

“Thượng gia, Kỳ gia đã mất chủ nhân, Kỳ gia đã loạn, lại thêm con hồ ly mi ở bên ngấm ngấm mưu tính, gia sản có rơi vào tay mi ta cũng không khó hiểu, chỉ là cửa hàng bạc, cửa hiệu rải rác Hoa quốc, Đông Triều dưới tay họ Kỳ đều có bố trí quản lý, hiện tại không có chủ nhân, nhất định sẽ tự cho mình là chủ, những cửa hàng kia mới là những tài sản giá trị nhất, sao mi có thể bỏ được? Thế nhưng mi có thể làm thế nào?” Phong Tịch nhếch khóe môi, khẽ cười trào phúng.

“Uy hiếp dụ dỗ, đã là người thì không có cách nào tránh được!” Tay trái Phong Túc mở ra, năm ngón tay co lại, “Toàn bộ những thứ thuộc về Kỳ gia, Thượng gia ta đều tóm được trong tay!”

“Hoa quốc tối phú, phú tại Khúc thành! Khúc thành đã loạn, Hoa quốc tất động!” Phong Tịch thở dài nặng nề, “Kỳ, Thượng vào túi mi, nửa Hoa quốc này vào túi mi rồi! Đây mới là lý do mi tới Hoa quốc. Cho dù ta sớm biết mi, thế nhưng mỗi lần mi vẫn có thể khiến ta đổ mồ hôi lạnh cả người!”

“Hoàng Triều đã có được Huyền Tôn Lệnh, ta được nửa tài phú Hoa quốc, cô nói xem chúng ta ai thắng ai thua đây?” Phong Túc hời hợt cười, ung dung như vương giả.

“Giang hồ, vương hầu quốc đô đều bị mi chơi đùa trong lòng bàn tay, lòng dạ sâu như vậy, mưu tính tinh vi như thế, có ai so được đây!” Phong Tịch lạnh lùng hừ một tiếng.

Phong Túc nghe vậy đứng dậy đi tới trước người nàng, cúi người tới sát nàng, hơi thở ấm áp gần gũi lướt nhẹ qua khuôn mặt nàng, kéo bàn tay nàng đang che khuất đôi mắt ra, mắt chàng nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Nữ nhân, sự tức giận của cô, sự khó chịu của cô là vì Kỳ, Thượng, hay là vì... ta?”

Sóng mắt Phong Tịch sâu như biển, nhìn không thấy đáy, tĩnh lặng đến mức chẳng hề nổi một gợn sóng. Ánh mắt Phong Túc sáng như kiếm, tựa như muốn đâm vào nơi sâu nhất, tựa như muốn dò xét rõ ràng. Ánh mắt hai người quyện vào nhau, lặng lẽ đối diện, bên trong yên tĩnh đến nghẹt thở, chỉ còn tiếng hít thở hồi hộp của Hàn Phác.

Một lúc rất lâu sau, Phong Tịch đứng dậy, dắt Hàn Phác đang luống cuống đứng bên đi ra ngoài, vừa đến ngoài cửa, tay đặt lên then cửa ngoảnh đầu lại liếc Phong Túc một lần.

“Mi... mười năm như xưa!”

Tiểu Nhi đang thu dọn đồ trang sức, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía Phượng Tê Ngô đang ngồi ngơ ngác bên cạnh bàn, sắc mặt vẫn lạnh lùng như trước, chỉ là đôi mắt đã tiết lộ khá nhiều tâm tình phức tạp của nàng.

“Phượng cô nương.” Tiểu Nhi khẽ gọi một tiếng.

“Ừm.” Phượng Tê Ngô quay đầu, trong khoảnh khắc dường như hoang mang không biết đang ở phương nào.

Tiểu Nhi thấy thế trong lòng khẽ thở dài, nét mặt vẫn lộ ra nụ cười như trước, “Cô nương đang suy nghĩ gì đấy? Nghĩ đến xuất thân như vậy.”

“Phong cô nương.” Phượng Tê Ngô thành thật thừa nhận, ấn đường cau lại, “Người con gái như vậy ta chưa bao giờ biết.”

“Mỗi lời nói mỗi hành động đều không hợp lẽ giáo, tùy tiện chẳng hề có kỷ còn hơn cả nam giới.” Tiểu Nhi khẽ bật ra, cười nhìn Phượng Tê Ngô. “Cô nương lại muốn như thế?”

“Đúng vậy.” Phượng Tê Ngô gật đầu, ánh mắt rơi vào không trung, “Rõ ràng vô lễ vô quy, nhưng khi nhìn thấy lại khiến người ta phát sinh sự thần phục và hâm mộ từ tận đáy lòng, người con gái như vậy, trên đời này chỉ có một như thế mà thôi!”

“Tiểu Nhi đi theo bên người công tử đã năm năm rồi, còn chưa thấy, từ ngày đầu tiên đã biết có Tịch cô nương này, về sau cũng có gặp lại Tịch cô nương nhưng chỉ vài lần. Khi may mắn gặp đều thấy cô ấy và công tử đùa giỡn trên trời dưới đất. Nhiều năm như thế mà bọn họ lại chẳng hề có chút thay đổi.” Tiểu Nhi nhìn Phượng Tê Ngô nói, trong lời nói có ẩn chứa thâm ý.

Phượng Tê Ngô nghe vậy không khỏi nhìn về phía Tiểu Nhi, chính nàng cũng là người thông minh, dọc đường đi cũng thấy một số người bên cạnh Phong Túc. Mặc dù nàng không nói nhưng đều biết đó là những người không phải tầm thường. Đó là Tiểu Nhi, Chung Ly, Chung Viên những người hầu hạ bên cạnh, nhìn như tuổi còn nhỏ, thể nhưng mỗi người đều có bản lĩnh phi phàm, người người làm việc không giống thông thường.

“Tiểu Nhi, em muốn nói cho ta biết cái gì sao?”

Tiểu Nhi vẫn mỉm cười như trước, đôi mắt vừa chuyển lại hỏi: “Cô nương cảm thấy công tử là kiểu người gì?”

Là kiểu người gì?”

Phượng Tê Ngô lặng lẽ hồi lâu mới nói: “Ta không thấy rõ.”

Đúng vậy, mặc dù làm bạn mấy tháng nhưng suy cho cùng nàng vẫn không biết chàng là kiểu người gì. Tuy là người trong võ lâm nhưng tùy từng đông đảo, lời nói cử chỉ khoan thai có lẽ, ăn uống ngủ nghỉ tinh tế vô cùng, đúng là được coi trọng còn hơn cả vương hầu quý tộc, gặp bất cứ chuyện gì cũng ung dung bình tĩnh cũng chẳng hề đổi. Mặc dù người ở trước mặt thể nhưng không cách nào biết được suy nghĩ thâm chiêu, thâm trầm khó dò, tựa như đêm đen như mực, sâu rộng vô ngần dung nạp toàn bộ đất trời, khiến người ta không thể thăm dò mảy may tí nào.

“Thấy không rõ tất cũng khó hiểu rõ. Bởi vậy cô nương cũng không cần phải nghĩ nhiều. Công tử mời cô nương đồng hành vậy nhất định sẽ đối xử tử tế với cô nương.” Tiểu Nhi đỡ nàng dậy, “Mấy thứ đồ đã thu xếp tốt rồi, xe ngựa có lẽ đã chờ ngoài quán trọ, chúng ta đi thôi.”

Hai người đi ra ngoài cửa đã thấy cửa phòng Phong Túc mở “rầm” một tiếng, Phong Tịch và Hàn Phác đi ra.

Trong tích tắc ánh mắt chạm nhau, nàng thấy ở sâu trong đôi mắt người con gái phóng khoáng như gió kia có một tia mát mát và thất vọng. Khi nhìn lại thì chỉ thấy nét cười trong trẻo tràn đầy trong đôi mắt, khiến người ta nghi ngờ vừa rồi mình đã hoa mắt. Đôi người lại quét về người phía sau Phong Tịch, Phong Túc đang đứng trong phòng vẻ mặt bình thản tĩnh lặng, chàng buông mắt, che đậy con ngươi như mặc ngọc kia.

“Phượng mỹ nhân!” Phong Tịch cười gọi giai nhân xinh đẹp đáng ngọc trước mắt, tựa như một gốc hàn mai trong tuyết, lạnh lùng mà ngạo nghễ, thanh thuần mà diễm lệ!

“Tịch cô nương.” Phượng Tê Ngô khẽ gật đầu chào hỏi.

“Ôi, chỉ cần thấy khuôn mặt này của cô thì có tức giận đầy mình cũng biến mất chẳng còn tăm tích.” Tay trái Phong Tịch kéo tay Phượng Tê Ngô, tay phải khẽ nâng cằm nàng lên, ngả ngón như Ngũ Lãng thiếu tử phóng ngựa ở Chương Đài.* “Tê Ngô, có lẽ nàng chó nên đi theo con hồ ly đen kia, đi theo ta đi, để ta có thể được ngắm nàng hàng ngày.”

*Ngũ Lăng là địa danh nơi có năm lăng vua của nhà Hán, nơi đây cũng là nơi quý tộc đệ tử thường tụ họp. Ngũ Lăng thiếu tử phóng ngựa ở Chương Đài ý chỉ các công tử ăn chơi quyền quý, phong lưu, dạo chơi ở Chương Đài.

“Ha ha... Tịch cô nương, những lời này của cô khiến người nghe tưởng cô là nam nhi đấy.” Tiểu Nhi nghe thấy liền cười ra tiếng.

“Tiểu nha đầu này.” Phong Tịch buông Phương Tê Ngô, tay vươn ra, đầu ngón tay búng vào trán Tiểu Nhi, “Nếu ta là nam nhi thì sẽ lấy hai người về nhà luôn, một người xinh đẹp vô song, một người nét cười không tỳ vết, thật có thể nói là hưởng hết Tề nhân chi phúc* rồi!”

*Tề nhân chi phúc: ý chỉ cuộc sống giàu sang, đông thê thiếp.

“Ha ha... Thật không biết nếu Tịch cô nương là đàn ông thì sẽ như thế nào!” Tiểu Nhi cười càng thích thú hơn, ngay cả Phương Tê Ngô cũng không nén được nở nụ cười.

“Nếu ta là đàn ông à, vậy đương nhiên là phẩm hạnh, tài hoa thiên hạ đệ nhất, công tử thông minh tuyệt vời!” Phong Tịch đồng dạng nói.

“Được, Tịch cô nương, nếu cô là đàn ông, Tiểu Nhi nhất định sẽ phải gả cho cô.” Tiểu Nhi vừa cười vừa nói, cũng đỡ Phương Tê Ngô đi đến cửa quán trọ.

“Ái dà! Tiếc là ông trời sinh ta là nữ nhi, phụ lòng một giai nhân như thế!” Phong Tịch oán thán một hơi dài, nét mặt càng lộ ra vẻ âu sầu.

“Ông trời lại sinh ra một cô gái giống như tử vậy, thật sự là nỗi nhục rồi!” Hàn Phác ở sau bắt hình ảnh dáng người một gáo nước lạnh. Ôi, tử tử này không thể nói năng hành động giống người bình thường một chút được sao?

“Phác... Nhi...” Phong Tịch quay người kéo dài giọng nói mềm mại gọi cậu.

“Phương tử tử, ta đỡ chị xuống lầu.” Hàn Phác thấy thế lập tức vọt tới bên người Phương Tê Ngô dìu nàng.

“Gặp gió đổi chiều, học nhanh đấy.” Phong Tịch ở sau vừa đi xuống lầu vừa nói.

“Thật sự là nhục nhã mà!” Phía sau vang đến một tiếng hừ lạnh.

Phong Tịch quay đầu lại, đảo mắt liếc nhìn Phong Tức, sau đó ánh mắt rơi vào hai chiếc xe ngựa đỗ ngoài cửa, tức thì nét cười ảm nồng.

“Chung Ly, Chung Viên, các cậu và con hồ ly đen kia ngồi xe của Nhan đại ca, chiếc này này để cho ta và Phương mỹ nhân ngồi.”

Phong Tịch bước lên một bước, cả người khẽ nhún, nhảy lên xe. Sau đó nàng kéo Phương Tê Ngô, Tiểu Nhi, Hàn Phác lên xe., sau đó đóng cửa xe lại, để lại Chung Ly, Chung Viên đứng đực ra dưới xe.

“Công tử.” Chung Ly, Chung Viên quay đầu nhìn Phong Tứ.

Phong Tứ nhìn vào chiếc xe đằng sau chiếc xe thượng đẳng trong mắt người ở bên, ấn đường hơi nhíu lại, “Dắt ngựa của ta tới đây, các cậu ngồi xe đi.”

“Dạ, công tử.”

Giữa tháng ba là lúc xuân quang âm áp, tiếng ca vui vầy.

Sáng tinh mơ, gió xuân hơi lạnh thổi tan sương mù như lớp lụa mỏng, khẽ chạm vào sương sớm ướt át, cuốn đi làn hương hoa cúc đêm qua, sau lại kéo theo một đường ánh ban mai đỏ vàng, phe phẩy qua nhà thủy tạ, ôm trọn hành lang, mềm mại, chẳng hề gây kinh động những hạt bụi nhỏ đang trượt vào ngói xanh của Lưu Ly cung, hôn tỉnh giai nhân ngủ say trong trướng hồng kia.

Tay khẽ vén la trướng, đỡ đóa hải đường ngủ, khoác chiếc váy tử lãng, di chuyển chiếc giường đồng, vốc chút nước cam tuyền, tẩy dung nhan khuynh quốc, nhặt chiếc lược bích ngọc, búi một đầu vụ phong, xuyên một đóa kim châu, trâm san hô cài tóc, bút tô nhạt mảy ngài, phớt phấn hồng tươi má, kia đẹp át rắng hồng sớm mai, kia mỹ lệ hơn trăm hoa đua nở, này người gặp tức khuynh tâm, này nguyệt gặp liền thấy thẹn!

“Thế gian này chẳng thể có người đẹp hơn công chúa được!”

Trong Lạc Hoa cung, mỗi này đều vang lên tiếng ca ngợi như vậy, những người trong cung nghe thấy đều biết đây là những lời từ miệng cung nữ Lăng Nhi hầu hạ Thuần Nhiên công chúa nói ra.

Hoa Thuần Nhiên nhìn khuôn mặt mỹ lệ vô song trong gương đồng, hơi nhếch miệng cười, phát tay ra hiệu cho cung nhân trang điểm lui ra.

Dời gót ra khỏi điện, ánh sáng mặt trời đang xuyên qua tầng sương mù, vung vẩy những ánh sáng vàng nhàn nhạt. Gió sớm mai nhẹ lướt, trăm hoa khẽ gật đầu.

“Công chúa có muốn tới Kim Thăng cung dùng bữa sáng với đại vương không?” Lăng Nhi đứng sau nàng hỏi.

“Không cần, truyền lệnh chuẩn bị ở Hiểu Yên các, ta đi tới Minh Sắc viên trước. Hôm qua gốc mẫu đơn mặc tuyết kia đã ra hoa, không chừng hôm nay nở rộ rồi.” Hoa Thuần Nhiên giẫm lên bậc thềm chu sa ướt đẫm sương sớm, quay đầu dặn dò Lăng Nhi phía sau. “Các người cũng không cần đi theo, nhanh lên đi.”

“Dạ! Công chúa! Lăng Nhi và mọi người cùng lui ra.”

Minh Sắc viên là vườn hoa Hoa vương tạo ra cho một mình ái nữ của mình. Vườn hoa này khác với vườn hoa khác ở chỗ là trong vườn hoa này chỉ có mẫu đơn. Những loại mẫu đơn này được thu thập từ nhiều loại nổi tiếng thiên hạ, phóng tầm mắt nhìn cả Đông Triều quyết không có cái thứ hai. Hơn nữa thường ngày trừ những cung nhân trồng trọt chăm sóc, không được phép của công chúa, bất kỳ ai cũng không được đi vào vườn.

Giữa tháng ba là mùa hoa nở của mẫu đơn. Trong vườn nở đầy các chủng loại đỏ, trắng, vàng, tím. Người đi giữa vườn hoa như ở giữa vương quốc hoa, mùi hoa phả vào người, thấm thấu vào tâm can, ám hương vào y phục.

Hoa Thuần Nhiên đi vòng qua những khóm hoa vây tròn tới trước một khoảng đất nhỏ nhỏ. Trong khoảng đất nhỏ ấy có một gốc mẫu đơn.

“Thật sự nở hoa rồi đây!”

Thấy giữa vườn hoa có một gốc mẫu đơn nở bung, Hoa Thuần Nhiên không khỏi lộ vẻ tươi cười.

Gốc mẫu đơn kia không giống bất kỳ gốc cây nào trong khu vườn này. Cành hoa thẳng tắp, cao tầm ba thước, trên ngọn nở hoa, to chừng cái bát, sắc đen như mực, nhụy trắng như tuyết, trên mặt tuyết điểm chút sao ánh vàng, quả thật kỳ dị.

“Mặc tuyết... như mực như tuyết!” lời khẽ rì rầm, Hoa Thuần Nhiên đưa tay nhẹ vuốt ve cánh hoa, lại tựa như sợ làm vỡ, chỉ lấy đầu ngón tay chạm nhẹ, hơi cúi đầu ngửi một làn hương thơm mát.

“Ái chà! Thì ra trên đời này còn có mỹ nữ như vậy đây!”

Một thanh âm trong trẻo không tỳ vết bỗng vang lên, phảng phất như là tới đánh thức những gốc mẫu đơn vẫn còn hơi buông hoa nhan, chưa cởi bỏ sự buồn ngủ khắp vườn, cũng gây kinh động tới Hoa Thuần Nhiên đang say sưa giữa hoa. Nàng quay đầu nhìn quanh, hoa như biển, dấu người mờ mịt.

“Người ta nói mẫu đơn là quốc sắc thiên hương. Ta thấy mỹ nhân này lại càng là vua trong các loài hoa đây!”

Âm thanh đấy lại vang lên lần nữa, mang theo sự khen ngợi.

Hoa Thuần Nhiên lần theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy trên nóc nhà cao cao có một chàng trai áo đen và một cô gái áo trắng đang ngồi. Ánh sáng mặt trời phía sau hai người rải rác xuống vô số những điểm sáng ngời, xua đi lớp sương mù mỏng manh, nhưng lại vẫn còn chút ít sợi tơ đường như vẫn còn lưu luyến họ, quấn quanh người hai người, khiến dung nhan hai người trở nên mơ hồ. Khoảnh khắc kia, Hoa Thuần Nhiên cho rằng bản thân mình đã thấy tiên ảnh trong ảo mộng.

“Hồ ly đen, mi nói xem ‘chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn’ trong sách có phải là nói tới mỹ nhân trước mặt này không?” Phong Tịch duỗi chân, đá sang Phong Túc bên cạnh.

“Người gọi là mỹ nhân, lấy hoa làm dung mạo, lấy tiếng chim làm giọng, lấy vàng trắng làm thân, lấy liễu làm thái, lấy ngọc làm cốt, lấy tuyết làm da, lấy thu thủy làm tư, lấy thơ ca làm tâm, vị giai nhân này hoàn toàn xứng đáng!” Phong Túc cũng gật đầu khen ngợi tự đáy lòng, cuối cùng còn thêm một câu, “Cô thật sự cần phải học hỏi người ta đây.”

Đây là lần đầu tiên Hoa Thần Nhiên thấy Bạch Phong Hắc Tứ, rất nhiều năm sau, khi Hoa Thuần Nhiên đã già đi, nhìn vào dung nhan đầy những nếp nhăn trong gương đồng, nàng vẫn có thể mỉm cười như trước, nhẹ nhàng vui vẻ hồi tưởng lại cái ngày này, một buổi sáng kỳ lạ hơi lạnh lẽo và tràn ngập hương hoa.

“Hai vị là người từ thiên đình xuống đây, hay là được gió thổi từ nơi đất khách tới?” Hoa Thuần Nhiên ung dung cười hỏi hai vị khách đến từ nơi nao. Cho dù hai người này từ đâu mà đến, buổi sớm mai này cũng thật là vô cùng kỳ lạ và lý thú.

“Hi hi...” Phong Tịch nghe vậy không khỏi khẽ cười, “Tiểu mỹ nhân, cô không sợ sao? Không sợ chúng ta là giặc cướp sao? Là giặc cướp tới giật tiền cướp sắc đó.”

“Nếu tất cả giặc cướp đều có dung nhan xuất chúng, khí chất bất phàm như hai vị vậy, thế thì Thuần Nhiên cũng muốn làm giặc cướp.” Hoa Thuần Nhiên vẫn thong dong nói.

“Được được được!” Phong Tịch nghe vậy vỗ tay khen, “Chẳng những dung mạo tuyệt vời, lời nói lại càng tuyệt diệu! Thật sự là người có tài, danh hào đệ nhất mỹ nhân Đông Triều này hoàn toàn xứng đáng!”

Sương sớm cuối cũng cũng không địch lại được ánh mặt trời, lặng lẽ trốn đi. Có lẽ do bởi khoảng cách quá xa mà không cách nào nhìn rõ được dung mạo người trên nóc nhà kia, nhưng trên trán hai người có hai vật trang sức hình vàng trắng, một đen một trắng, nhìn rất rõ ràng, phản chiếu ánh mặt trời, lấp lánh ánh sáng chói chang đến hoa mắt.

“Nếu Thuần Nhiên không nhầm, cô nương là người được thiên hạ xưng tụng kỳ nữ võ lâm Bạch Phong Tịch Phong cô nương.” Ánh mắt Hoa Thuần Nhiên dán chặt vào hai vàng trắng ngọc, thần nhiên nói. “Mà vị công tử này nhất định là Hắc Phong Tứ Hắc công tử, người cùng Phong cô nương song hành.”

“Ha ha... Trong thâm cung lại cũng có người thú vị thế này sao? Có thể gặp được cô, chẳng uống công ta đi chuyến này.”

Phong Tịch cất to giọng cười, thân hình bay lên, nhẹ nhàng tảo nhả như bạch hạc giương cánh, uyển chuyển đáp xuống trước mặt Hoa Thuần Nhiên, quan sát tỉ mỉ Hoa Thuần Nhiên từ trái sang phải, từ trên xuống dưới một lát, lại thấy giai nhân vịn hoa mà đứng, sóng mắt như làn thu thủy, khuôn mặt tựa đoá hoa đào, dài ngắn vừa phải, động tác tự nhiên, thật sự chưa thấy người thứ hai!

“Khuôn mặt đẹp quá mà!” Phong Tịch ngắm nhìn, thật sự không nhịn được, tay không tự chủ sờ lên khuôn mặt mỹ nhân. “Thật muốn cất giấu khuôn mặt nào vào trong tay áo, ngày đêm thưởng thức!”

“Người ta thường nói đàn ông háo sắc, lại không biết có một số phụ nữ lại càng háo sắc hơn!” Phong Tứ nhìn hành động vô lễ kia Phong Tịch, lắc đầu than thở, thân hình nhoáng lên, giống như trong không trung có một cây cầu vô hình, chàng ung dung bước xuống.

“Hồ ly đen, đừng làm phiền ta ngắm mỹ nữ!” Phong Tịch một tay xua về sau như xua ruồi, một tay vẫn còn dừng ở trên mặt người đẹp, gật gù đắc ý lắm bả. “Ta không com nước một đêm

rời, vốn đã dói cực kỳ, ai dè vừa nhìn cô, ngay cả ăn ngủ, thứ mà ta thích nhất cũng không nghĩ tới. Điều này nhất định là ‘cảnh đẹp có thể ăn’ như những lời trong sách nói đi!”

Hoa Thuần Nhiên cứ để mặc hành động của Phong Tịch, yên lặng mà đứng, mỉm cười mà chờ.

“Ồi chào! Sao ta không sinh ra là một nam nhi chứ? Bằng không đã có thể lấy toàn bộ những mỹ nhân này về nhà rồi!” Cuối cùng Phong Tịch cũng lưu luyến buông nhanh vuốt ma quỷ của nàng ra.

“Tổ y tuyết nguyệt, phong hoa tuyết thể! Ngôn hành vô kỵ, cuồng phóng như phong! Hắc thường mặc nguyệt, tuần nhã tuyết luân! Ung dung thanh quý, vương hầu vô song! Bạch Phong Hắc Túc quả là bất phàm!” Thuần Nhiên nhẹ nhàng thi lễ.

“Ồ kìa! Đường đường là công chúa một quốc gia lại hành lễ với thảo dân chúng ta, thế này không phải là giết chết tiểu dân sao.” Phong Tịch thấy vậy không hỏi bật lên, cả người nấp sau Phong Túc, nhắc chân đá vào khớp đầu gối Phong Túc. “Hồ ly đen, mi bái công chúa hai bái đi, coi như thay cả mi lần ta đáp lễ!”

“Túc ra mắt công chúa.” Không thấy Phong Túc có động tác gì, nhưng thân hình lại nghiêng sang một bước, tránh khỏi cú đá phía sau, ung dung thi lễ, tự nhiên phóng khoáng, phong độ hài hòa.

“Bạch Phong Hắc Túc, hành tung xưa nay như gió, người người ngưỡng mộ nhưng khó gặp, chẳng biết hôm nay là nguyên nhân gì lại có thể khiến Thuần Nhiên may mắn thấy mặt?” Hoa Thuần Nhiên nhìn hai người trước mắt, áo trắng áo đen, mộc mạc không hoa văn, nhưng lại che phủ sự rực rỡ của mẫu đơn khắp vườn.

“Ta thì muốn đến nhìn Hoa mỹ nhân cô thôi.” Ánh mắt Phong Tịch bị góc mẫu đơn mặc tuyết kia hấp dẫn, không khỏi đi tới, tay chỉ về sau. “Con hồ ly đen này tìm cô có nguyên nhân khác.”

“Hả?” Hoa Thuần Nhiên nghe vậy không khỏi nhìn về phía Phong Túc, ánh mắt gặp nhau, trong lòng khẽ nháy. Nàng không biết đã từng gặp biết bao nhiêu vương hầu công tử, nhưng chẳng có ai cao quý sáng thuần như người trước mắt, cười nhẹ thong dong đứng trong vườn, thanh thoi lãnh đạm phảng phất như đang đứng trong đình viện nhà mình vậy.

Phong Túc rời hai bước nhỏ, lấy trong tay áo ra một chiếc khăn lụa hồng nhạt, ảm áp nhã nhặn hỏi: “Công chúa đã từng thấy vậy này chưa?”

“Vật này?” Hoa Thuần Nhiên nhận lấy khăn lụa, không khỏi sửng sốt. “Cái này là khăn lụa của tôi, sớm đã không thấy, lại không biết vì sao vào tay công tử?”

“A, cái này thật sự là đồ của công chúa?” Phong Túc nhàn nhạt hỏi lại, ánh mắt dịu dàng.

“Đương nhiên!” Hoa Thuần Nhiên nhìn kỹ chiếc khăn lụa kia, chỉ vào hoa văn trên chiếc khăn nói. “Cái này là chính tay tôi thêu, tôi đương nhiên nhận ra được.”

“Thì ra cung cung cự hư này là do công chúa thêu.” Phong Túc mang dáng vẻ bưng bình hiếu ra.

“Công tử cũng biết đây là cung cung cự hử?” Hoa Thuần Nhiên nghe vậy trong lòng khẽ động, cái này là dị thú thượng cổ trong truyền thuyết, đừng nói là nhận biết, người đã từng nghe cũng ít có, chẳng ngờ chàng cũng biết tới...

“Ha ha... Hoa mỹ nhân, cô biết chiếc khăn này đến tay chàng ta thế nào không?” Phong Tịch bỗng nhiên ngắt lời nói, một bên vẫn còn vòng quanh bên gốc mẫu đơn, trái xem phải ngắm.

“Thuần Nhiên đang khó hiểu đây, Phong cô nương có thể giải thích được sao?” Hoa Thuần Nhiên quay đầu hỏi, đã thấy khuôn mặt Bạch Phong Tịch vươn tới trước cách hoa không tới ba tấc, ngón tay còn đang gảy chơi nhụy hoa, xem ra là muốn đếm rõ hạt trong nhụy hoa.

“Ha ha... Đương nhiên ta biết rồi.” Phong Tịch cười nói, quay đầu lại nhìn, ánh mắt quý dị, “Chính là do cơn gió kia thổi đến, thổi đến đây... thổi chiếc khăn lụa này đến hồ Trường Ly cách xa đây nghìn dặm, sau đó thì rơi từ trên trời xuống vào trong tay con hồ ly đen này.”

“Ha ha... Phong cô nương thật biết nói đùa!” Hoa Thuần Nhiên lấy tay áo che miệng, cười khanh khách, trán cúi xuống, dáng vẻ ưu mỹ, phong thái động người, đôi mắt đảo qua, mâu quang như nước, sóng mắt trong veo, say vạn lòng người.

“Ôi chào, mỹ nhân cười, nghiêng nước nghiêng thành.” Phong Tịch búi ngùi khen ngợi, vung tay lên phát một cơn gió nhẹ, tức thì mẫu đơn khắp vườn lay động như múa, “Mẫu đơn được xung tưng quốc sắc thiên hương cũng phải ngưỡng mộ đó!”

“Ha ha... Nếu được làm bạn với Phong cô nương, Thuần Nhiên nhất định sẽ cười trọn đời!” Hoa Thuần Nhiên lại cười, tiếng cười vang dội thanh thúy. Thuở nhỏ dung mạo xuất chúng, từng nghe không biết bao lời ca ngợi, nhưng Bạch Phong Tịch này chẳng qua tùy ý nói vài lời đã khiến từ lòng đến thân nàng đều cảm thấy nhẹ nhàng sung sướng.

“Vậy cũng không được, chẳng lẽ đón nụ cười mà không ăn cơm sao? Làm cô bị đói tim ta cũng đau lắm đấy.” Phong Tịch lắc đầu, tay vỗ về cái bụng, “Hơn nữa ta lại là người phàm, cần có ngũ cốc nuôi dưỡng cơ thể.”

“Nếu gió đã thổi khăn lụa của tôi tới tay hai vị, lại đưa hai vị tới trước mặt tôi. Đây cũng là kỳ duyên! Hãy để Thuần Nhiên làm chút việc chủ nhà nên làm, chiêu đãi hai vị, thế nào?” Hoa Thuần Nhiên chỉ cười nói.

“Vậy thật là tốt quá!” Phong Tịch vỗ tay nói. “Ta đã sớm muốn bảo cô mời ta ăn rồi!”

“Phong công tử cũng hân hạnh?” Hoa Thuần Nhiên hỏi Phong Tịch đang đứng bên cạnh nhìn tỉ mỉ gốc mẫu đơn đen kia.

“Gốc mẫu đơn này có lẽ là giống mới được công chúa dày công vun trồng.” Bàn tay Phong Tịch phủ lên cánh hoa, khẽ than thở. “Như mặc như tuyết, quả thật là kỳ tuyệt, chẳng qua không thích hợp trồng trong vườn mẫu đơn này.”

“Hả, vì sao chứ?” Hoa Thuần Nhiên nhìn chàng, chợt thấy người trước mặt vô cùng giống gốc hoa kia.

“Hoa này hả, hoặc là độc lập cách đời, hoặc là ngạo nghệ khuynh thế!” Phong Túc quay đầu, con người như đêm.

Hoa Thuần Nhiên nghe vậy trái tim chợt nhảy lên, màng tai rung động. Đó là tiếng trống ngực đập dồn, vang vọng rất lâu. Mắt nàng dõi nhìn Phong Túc, một lúc lâu vẫn không nói gì.

“Này, hai vị! Ăn cơm quan trọng hơn đó!”

Bên tai nghe được tiếng gọi của Bạch Phong Tịch, quay người nhìn lại, chỉ thấy nàng phi giữa hàng hoa, áo trắng tung bay, tóc dài phấp phới, mũi chân nhẹ nhún, nhưng đóa hoa vẫn như trước, chẳng hề bị tổn hại, không tàn không bại, trong miệng nàng còn ngâm một khúc hát chẳng hề biết tên: “Khi gió xuân lặng lẽ, dương liễu đa tình, ta đạp hoa mà tới, chỉ vì liếc nhìn nét cười của muội muội mà thôi...”

Chương 13 Lạc Hoa Thuần Nhiên

Thị nữ Lăng Nhi mà Thuần Nhiên công chúa nuông chiều nhất trong Lạc Hoa cung mấy ngày nay có chút không vui, lại có chút hài lòng.

Nguyên nhân không vui chính là vì con người đang chiếm lấy giường của Thuần Nhiên công chúa ngủ say sưa.

Ngẫm lại chẳng biết Phong Tịch này chui ra từ đâu, Lăng Nhi mang một bụng bất mãn! Cái người mà công chúa vô cùng yêu thích tôn sùng, cái vị tên gọi “Phong nữ hiệp” này đã ở trong cung nhiều ngày, lại chẳng có chỗ nào xuất sắc, thật không biết tại sao có thể có danh tiếng cao như vậy!

Trên cơ bản mấy ngày vừa rồi, một chuyện to bằng đầu ngón tay nàng cũng không làm, quá nửa thời gian đều lẩn ra ngủ, ăn uống, chính là chuẩn mực cho kẻ lười tham ăn tham ngủ. Còn nửa thời gian còn tại, nàng toàn đi trêu chọc chơi đùa với cung nữ khác.

Nàng luôn im hơi lặng tiếng bất thành linh xuất hiện sau người ta hù người ta sợ chết khiếp. Ban ngày thì kể cho người ta biết cuộc sống muôn màu muôn vẻ trên giang hồ, khiến lòng ngứa ngáy khó chịu. Buổi tối thì lại kể những chuyện bi thảm về ác quỷ, sắc quỷ, ma cò bạc xuống địa ngục, khiến người ta trắng đêm chẳng dám ngủ.

Đừng nhìn hàng ngày nàng áo trắng tóc dài, không hề trang điểm, thế nhưng nàng am hiểu cách ăn diện trang sức của cung nữ các quốc gia, dạy điểm hàng mảy màu khói nhạt thế nào, dạy làm sao đánh phấn má hồng nhạt, chỉ điểm làm sao búi một búi tóc duyên dáng, sau lại còn nói về tay áo nhuộm hương trời...

Nàng khiến toàn bộ cung nữ Lạc Hoa cung vây quanh, đây hỏi “Thấy Tịch cô nương không”, kia hỏi “Tịch cô nương lại chuẩn đi ngủ rồi”, hoặc là “Tịch cô nương, đây là trà thơm sáng nay em mới hái, cô nếm thử xem”, “Tịch cô nương, đây là điểm tâm em làm, nhân lúc nó vẫn còn nóng cô ăn đi”... những cung nữ này đều đã sớm quên mất chủ nhân đích thực của Lạc Hoa cung này là ai rồi!

Mà điều khiến cho Lăng Nhi vui vẻ chính là vị Phong công tử đang ngồi chơi cờ cùng công chúa trong Âm Hương đình ở hoa viên. Khi cô nhìn thấy bóng hình tựa như cây ngọc đón gió kia, trên mặt hiện lên một mảng rắng chiều, trái tim đập như nai con chạy nhảy, liên tục không ngừng.

Nhớ khi lần đầu tiên thấy vị Phong Túc công tử này, cô còn tưởng rằng đó là hoàng tử nước nào giá lâm. Nhớ lại ngày thường mấy vị vương huynh của công chúa cũng có dung mạo anh tuấn, thế nhưng khi so sánh với Phong công tử thì cứ như quạ đen so với phượng hoàng vậy! Lại càng khỏi bàn tới khí chất cao sang trên người công tử, nụ cười khiến người ta như thấm gió xuân.

Khi công chúa đọc một câu thơ, chàng ta nhất định sẽ ngay lập tức đọc tiếp một câu. Khi công chúa phỏm một bức vẽ, chàng sẽ ở bên cạnh viết một thủ từ. Khi công chúa đàn một khúc [Ly tư], chàng sẽ dùng sáo ngọc thổi một chúc [Hữu hồi]. Khi công chúa hát một khúc [Xuất hàn lệnh], chàng sẽ múa kiếm như rồng bay... Hơn nữa chàng đối xử với mọi người đều với giọng điệu hòa nhã, khiêm tốn có lễ. Lúc nào cũng có phong thái ung dung, dường như bất kỳ chuyện gì gấp như lửa đốt đến trước mặt chàng cũng chỉ cần chàng phát tay một cái là có thể giải quyết được.

Chẳng ngờ một chàng trai hoàn mỹ chỉ xuất hiện trong giấc mộng của các thiếu nữ lại xuất hiện trên đời. Thế nên tất cả cung nữ Lạc Hoa cung vừa thấy Phong công tử thì sẽ đỏ mặt thẹn thùng, ở trước mặt chàng sẽ hồi hộp đến nỗi chẳng nói nên lời, khi bị ánh mắt chàng đảo qua sẽ luống cuống chân tay... Nhưng việc này trong mắt Lăng Nhi đều có thể tha thứ được, dù sao chính cô cũng thế đấy thôi.

Ánh mắt chẳng cầm lòng được lại rơi vào Âm Hương đình, về phía hai người đang được trăm hoa bao trọn, thật là một đôi tài mạo tương xứng, phảng phất như thần tiên giai lữ trong tranh, khiến người ta nhìn cảm thấy ái mộ, ca tụng từ tận trong lòng! Nhìn rồi lại nhìn, Lăng Nhi không khỏi suy nghĩ đến xuất thân, chỉ là... trong bức tranh này hình như có thừa một thứ gai mắt, tập trung nhìn kỹ, Phong Tịch đã tới quá rối công chúa và công tử từ lúc nào?

“Hoa mỹ nhân, đừng hạ cờ như thế!”

Quân cờ Hoa Thuần Nhiên vừa muốn đặt xuống được nửa đường chợt bị giật lấy, đặt sang một chỗ khác.

“Hoa mỹ nhân, cô hẳn là nên hạ cờ thế này, sau đó con hồ ly đen kia chắc chắn sẽ đặt chỗ này... Cô lại xuống chỗ này, hồ ly đen lại xuống chỗ đây... Sau đó cô đặt như vậy... Cuối cùng đây... cô xem, thế này không phải vây toàn bộ quân của tên ấy lại hay sao, cho tên kia không còn đường thoát! Ha ha... cái này gọi là bất sống hồ ly đen!” Chỉ thấy hai tay Phong Tịch giơ lên hạ xuống trên bàn cờ, chẳng đến một khắc, nàng đã hạ cờ xong cả một bàn.

“Hoa Thuần Nhiên nhìn về phía bàn cờ, không khỏi chân thành khen ngợi: “Thì ra kỳ nghệ của Phong cô nương cao minh như vậy!”

Nghĩ lại, xưa nay Hoa Thuần Nhiên vốn tự phụ cầm kỳ thi họa không gì không giỏi, thế nhưng mấy ngày nay chơi cờ với Phong Tịch tới mười bàn, lại chẳng hề thắng được một. Hiện tại trải qua tay Phong Tịch hạ cờ, cục diện cờ đã đi tới bại lại chuyển thành thắng!

“Hi hi... Không phải là ta cao minh, mà là ta hiểu tính hồ ly.” Phong Tịch cười tít mắt nhòa người trên bàn cờ, nghiêng đầu nhìn Hoa Thuần Nhiên, thói quen này gần đây mới được nuôi dưỡng, cứ theo lời nàng nói là nhìn khuôn mặt mỹ nhân có thể bồi dưỡng con mắt!

Còn ở rất xa, Lăng Nhi cắn răng, vặn tay giậm chân căm hận nhìn Phong Tịch. Đương nhiên, cái này chẳng phải hâm mộ, cũng chẳng phải đổ kị!

“Người ta nói giang hồ nhiều người lỗ mãng, tất cả những người lỗ mãng trong giang hồ cũng giống như hai vị sao?” Hoa Thuần Nhiên nhìn sang hai người trước mặt nói “Thông thi văn, tinh lục nghệ, tri bách gia (hiểu nhiều trường phái học thuật, kiến thức sâu rộng)... hiểu binh kiếm, ngay cả con cháu quý tộc cũng chẳng được bằng hai vị.”

“Hi hi...” Phong Tịch cười, cả người vụt lên, ngồi xuống lan can đình, đôi chân buông xuống đong đưa dưới lan can “Ta cũng muốn hỏi một chút, tất cả các công chúa có phải đều dưỡng cảm giống như cô không, dám thu nhận người giang hồ lại lịch không rõ, hơn nữa lại chẳng hề có lòng đề phòng!”

Hoa Thuần Nhiên quay đầu liếc nhìn Phong Tịch, thấy chàng cũng đang chăm chú nhìn nàng, dường như có cùng cảm tưởng giống câu hỏi của Phong Tịch. Nàng lập tức cười một cách thần nhiên, đầu ngón tay kéo một lọn tóc dài buông trước ngực, lời nói nhẹ nhàng chậm rãi: “Thuần Nhiên dám mời hai vị ở lại làm khách trong cung, là Thuần Nhiên tự thấy con mắt nhìn người của mình không tồi, vả lại trên người hai vị hoàn toàn không thấy cảm giác ác ý với Thuần Nhiên.”

Nàng ngừng lại một chút, đôi mắt rơi vào biên hoa, ánh mắt có phần hoảng hốt, phảng phất như thấy được tương lai xa xôi, “Hai vị là người đặc biệt như vậy, đối với Thuần Nhiên, người cả đời đều ở trong thâm cung là kỳ ngộ hiếm có, là chuyện đáng giá nhất để nhớ lại. Thế nên, đã có được tất phải trân trọng.”

“Có được thì trân trọng, không được là số mệnh mà thôi.” Phong Tịch cúi đầu nhìn những con cờ trên bàn cờ, nhặt một viên trắng nhàn nhàn nói.

“Đúng.” Hoa Thuần Nhiên cười gật đầu, sóng mắt như nước đánh về phía Phong Tịch.

“Hoa mỹ nhân, cô nói cả đời cô đều muốn khóa mình trong đại trạch thâm cung, vậy cô có nghĩ tới muốn đi ra bên ngoài nhìn xem không?” Phong Tịch rất xấu xa, giống hồ ly muốn câu dẫn thỏ trắng nhỏ, “Bước ra khỏi thâm cung này, cô sẽ thấy bên ngoài, bất kể là hoa cỏ cây cối hay là đời người trăm vẻ, đều đặc sắc hơn trong cung này nhiều đó!”

“Không!” Ai dè Hoa Thuần Nhiên lại lắc đầu, khuôn mặt khẽ cười, đứng dậy đi tới cạnh lan can, ngắt một đóa mẫu đơn vươn tới bên lan can, “Tôi cũng giống như đóa hoa này, thích hợp sinh trưởng ở trong vườn phú quý.”

Nàng buông đóa hoa nhìn về phía Phong Tịch, đôi mắt sáng trong như nước, “Tôi đi ra bên ngoài làm gì chứ? Chỉ để ngắm chim, hoa, người, vật thôi sao? Có lẽ ban đầu sẽ có cảm giác mới lạ, nhưng trong cuộc sống chỉ cần là nơi có người thì có gì khác nhau!”

“Huống hồ tôi cũng không biết kéo sợi dệt vải, cũng không biết nấu cơm giặt giũ, lại càng không quen cơm canh đạm bạc, sao có thể thích hợp với cuộc sống của bình dân trăm họ. Tôi chỉ biết một ít việc phong hoa tuyết nguyệt này nọ, tôi thích xiêm y lộng lẫy, thích đồ ăn ngon, thích ca múa đàn sáo, tôi còn cần một đám cung nhân chuyên chăm sóc tôi... Từ nhỏ tới lớn, những thứ tôi học được chính là việc làm sao sinh tồn được trong chốn thâm cung này!”

Phong Tịch nghe xong thì cười, vỗ tay khen ngợi: “Được được được! Ta vốn tưởng rằng cô sẽ giống các tiểu thư khuê phòng khí phách nói ‘Vất phú quý đi như đất bùn, đổi lấy tiêu dao đến bạc đầu’! Hoa mỹ nhân tuy rằng ở sâu trong thâm cung, nhưng lại thông minh tinh tường, thấy người tri kỷ!”

“Nhìn như người dựa vào núi, thật ra là núi dựa vào người!” Phong Tịch đột nhiên nói, cúi đầu tách những viên cờ trắng đen trên bàn cờ ra riêng rẽ, thả từng viên vào trong hộp cờ, tựa như đây là chuyện vô cùng quan trọng, khiến chàng phải làm vô cùng tập trung.

Hoa Thuần Nhiên nghe vậy ánh mắt lóe lên ánh sáng khác thường, nàng nhìn Phong Tịch, giống như khen ngợi, giống như âu sầu.

Còn Phong Tịch cũng không nói thêm nữa, chỉ ngồi trên lan can, một tay chống má mỉm cười nhìn hai người, ánh mắt thâm trầm nhưng vẻ mặt lại hồ hững, dường như không nghe không biết tới lời Phong Tịch đột nhiên nói kia.

“Công chúa, đại vương mời người qua.”

Khi trong Âm Hương đình đang hoàn toàn tĩnh lặng, Lăng Nhi chợt đi vào bẩm báo.

“Ồ.” Hoa Thuần Nhiên gật đầu đứng dậy. “Tôi đi chút rồi về, hai vị xin cứ tự nhiên.”

“Công chúa cứ tự nhiên.” Phong Tịch và Phong Túc cùng mỉm cười gật đầu, đưa mắt tiễn nàng rời đi.

“Biết phụ vương tuyên gọi ta có chuyện gì không?” Khi thay quần áo, Hoa Thuần Nhiên hỏi.

“Nô tỳ hỏi dò cung nhân đến truyền lời, hình như là có liên quan đến chuyện công chúa tự ý giữ lại hai vị khách kia.” Lăng Nhi đáp.

“Ta không phải đã bảo các em không được tiết lộ tin tức về bọn họ, sao việc lại lại truyền tới tai phụ vương?” Hoa Thuần Nhiên nghe vậy ánh mắt lạnh lùng đảo qua Lăng Nhi.

Trong lòng Lăng Nhi căng thẳng, vội vàng quỳ gối đáp: “Công chúa, nô tỳ quả thật đã nói với mọi người trong Lạc Hoa cung, quyết không cho phép để lộ chuyện Phong công tử và Phong cô nương ở trong này ra ngoài, nô tỳ cũng quyết không nói việc này ra, xin công chúa minh giám!”

“Đứng lên đi.” Hoa Thuần Nhiên phát tay, thản nhiên nói: “Ta cũng không trách em, em hoảng cái gì.”

“Ta ơn công chúa.” Lăng Nhi đứng dậy, hơi thấp thỏm không yên nhìn chủ tử, nhỏ giọng nói: “Công chúa, việc này có lẽ có liên quan đến Thục phu nhân và Di Nhiên công chúa. Mấy ngày nay hình như em có thấy vài người của các nàng loanh loanh phía ngoài cung.”

“Ừ.” Hoa Thuần Nhiên liếc sang Lăng Nhi, một lát sau nàng mới thản nhiên nói: “Đừng có nói linh tinh, em nên biết rằng trong cung này bốn phía đều có gió lùa.”

“Dạ, công chúa!” Lăng Nhi vội vàng cúi đầu đáp lời.

“Đi thôi, phụ vương chờ lâu sẽ mất hứng.” Hoa Thuần Nhiên vung tay áo đi trước, đi sau nàng là Lăng Nhi cùng chúng tùy tùng.

Trong Âm Hương đình, mặt Phong Tịch tràn đầy ý cười nhìn Phong Túc, còn Phong Túc chỉ cầm mấy viên cờ trắng trong tay ngẩn ngía, ánh mắt buông xuống, trên mặt vẫn nở nụ cười nhàn nhạt như trước, dường như đang chơi rất thích thú.

“Hồ ly đen, mi nói xem vị Hoa mỹ nhân này thế nào?” Phong Tịch mở miệng hỏi, nét cười trên mặt vẫn chưa tắt, vẻ mặt dường như vô cùng ung dung hóm hờ, chỉ là ánh mắt tựa như cười, tựa như đùa, tựa như lạnh!

“Tốt.” Phong Túc giống như thờ ơ, thuận miệng đáp.

“Chỉ thế thôi?” Cả người Phong Tịch tung lên, ngồi xuống đối diện chàng.

“Nếu cô hỏi ta chuyện Đoạn Hồn môn có phải do nàng làm chủ không, ta đây có thể nói cho cô biết, không phải.” Phong Túc vẫn ngẩn ngía quân cờ trong tay, đầu không hề ngẩng lên lần nào, “Có lẽ là có khả năng nhưng lại không có lòng.”

“Việc này mi không nói ta cũng biết.” Phong Tịch lắc đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào chàng. “Cái mà ta hỏi là ‘mi đang có chủ ý gì!’”

Phong Túc cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn nàng, cười nhạt nói: “Nữ nhân, lại nói tiếp, mười năm nay cô nợ ta rất nhiều ân tình đấy.”

“Sao? Mi muốn bảo ta làm việc cho mi để hoàn trả ân tình?” Khóe mắt Phong Tịch híp lại, ý cười không đổi, “Không có cửa đâu! Tám trăm năm trước ta đã từng nói với mi, muốn nhận được báo đáp từ ta là việc không có khả năng! Thế nên mi từ bỏ chủ ý ấy càng sớm càng tốt, trong thiên hạ mi muốn tính kế ai thì tính, nhưng quyết không được tính trên đầu ta!”

“À, đương nhiên ta biết muốn mò được cái gì tốt trên người cô là việc không có khả năng, thế nên ta chưa từng tồn tại suy nghĩ ấy.” Phong Túc khẽ lắc đầu, tay nghiêng đi, toàn bộ quân cờ trong tay rơi xuống hộp cờ, “Ta chỉ muốn cô không quan tâm, cho dù Hoa đô này gió giục mây vần thế nào, cô cũng không được phá hoại ta! Chuyện này hẳn là chuyện dễ dàng đối với cô chứ?”

“À, muốn để ta chỉ được nhìn mà không được chen chân vào?” Phong Tịch nằm soài trên bàn, ngẩng đầu nhìn chàng.

Ngón tay Phong Tịch khẽ gõ nhẹ trên mặt bàn, “Cô biết không, vài ngày trước ta từng đi ngang qua Lạc Nhật lâu, từng ăn vài món ngon rất không tệ...”

“Mi làm cho ta ăn?” Phong Tịch vừa nghe lập tức bắt lấy tay chàng, đôi mắt long lanh nhìn thẳng vào chàng. Chỉ thiếu việc miệng không chảy nước miếng, phía sau không phe phẩy một cái đuôi!

“Nếu cô tình cò chịu giúp ta một chút chuyện bề bộn, ta có thể cân nhắc.” Phong Tịch đáp tựa như vô cùng không để ý tới.

“Mi là đồ hồ ly lười biếng, quen mi mười năm nhưng lại chỉ từng làm đồ ăn cho ta có một lần!” Phong Tịch lên án chàng, lực tay tăng thêm một ít.

“Thế nhưng một lần kia lại khiến cho người nào đó thêm đến tận bây giờ.” Tay trái Phong Tịch nhắc lên, đầu ngón tay chạm nhẹ vào ranh giới với cổ tay Phong Tịch, cứ vót cánh tay phải sắp bị nắm đứt.

“Đúng vậy.” Phong Tịch tuy không cam lòng nhưng không thể không thừa nhận. “Cái thứ mà con hồ ly đen tim đen phổi đen mi làm lại là thứ ngon nhất trong mọi thứ mà ta đã từng ăn!”

“Vậy cô có đồng ý không?” Phong Tịch hỏi không nhanh không chậm.

Phong Tịch không đáp, chỉ mỉm cười nhìn chàng. Ánh mắt như kim như gai dỗi theo chàng, dường như muốn đâm vào tận đáy lòng chàng, một lúc lâu sau nàng mới nói: “Mi muốn kết hôn với Hoa mỹ nhân, trở thành phò mã Hoa quốc?”

“Cô cảm thấy thế nào hả?” Phong Tịch cười dài hỏi, ánh mắt cũng nhìn nàng chằm chằm.

“A a... thật buồn ngủ mà.” Phong Tịch đột nhiên ngáp một cái thật dài, hai tay duỗi ra, nằm sấp trên bàn ngủ thiếp đi.

Tức thì trong đình trở nên yên tĩnh, Phong Tịch lẳng lặng nhìn nàng ngủ thiếp đi. Sau đó một lúc rất lâu, chàng mới cúi đầu khẽ thì thầm bên tai nàng: “Lấy công chúa Hoa quốc, nàng cảm thấy thế nào đây?”

“Thuần Nhi bái kiến phụ vương!” Trong thư phòng phía nam của Kim Thăng cung, Hoa Thuần Nhiên uyển chuyển bái lạy.

“Thuần Nhi mau đứng lên!” Hoa vương ngồi ngay ngắn trên ghế dựa to lớn chợt đứng dậy tự mình tới đỡ con gái yêu. Năm nay Hoa vương cũng đã năm mươi có lẽ, bảo dưỡng nhan sắc rất được, mặt mày hồng hào, nhìn qua trông có vẻ trẻ hơn tuổi thực khoảng bốn, năm tuổi. Vóc người ông không cao, không mập không gầy, trên cằm có một bộ râu dày, có chút uy nghiêm.

“Chẳng biết phụ vương truyền nữ nhi đến đây có chuyện gì?” Hoa Thuần Nhiên đứng dậy nhìn về phía Hoa vương hỏi.

“Lâu rồi không gặp Thuần Nhi, phụ vương muốn xem con một chút thôi.” Hoa vương trở lại ngồi vào ghế, vẻ mặt mang nụ cười hiền từ yêu thương, “Vừa lúc Sơn Ưng quốc gần đây tiến công một xếp ‘Hà yên la’, Thuần Nhi đi chọn vài cuộn mình thích mà làm xiêm y.”

“Đa tạ phụ vương!” Hoa Thuần Nhiên bái tạ, đi tới gần bên Hoa vương, kéo cánh tay ông nói, “Thuần Nhi vẫn muốn mỗi ngày đều có thể phụng dưỡng phụ vương, chỉ tiếc phụ vương bận việc quốc sự, thường ngày đến cả thời gian gặp Thuần Nhi cũng không có.”

“Ai chà! Không phải đều tại mấy người huynh trưởng của con kia quá vô năng, không thể thay phụ vương phân ưu, mọi chuyện đều phải để phụ vương tự mình xử lý!” Hoa vương nhìn con gái yêu than thở, “Nếu Thuần Nhi sinh là nam nhi thì đã tốt rồi!”

“Ôi...” Hoa Thuần Nhiên nghe vậy cười nhẹ. “Phụ vương, mấy vị huynh trưởng đều là trang tuấn kiệt, chỉ là nếu so với phụ vương tất không thể theo kịp. Thế nên phụ vương mới cảm thấy họ không nhận được trọng dụng. Nhưng cha là hổ tất không có con là chó, giả dụ như có thời gian dài, các huynh ấy nhất định cũng sẽ học được tài cán của phụ vương, trở thành một quốc chủ tài hoa giống phụ vương vậy!”

“Ha ha... Thuần Nhi của ta vẫn là biết ăn nói!” Hoa vương nghe vậy cười to.

“Thuần Nhi chỉ ăn ngay nói thật mà thôi.” Đôi tay nhỏ bé của Hoa Thuần Nhiên khẽ đặt lên vai Hoa vương không nhẹ không nặng, làm Hoa vương cả người thư thái, “Chỉ là phụ vương có chút việc nhỏ thì giao cho bề tôi làm là được rồi, có gì cứ phải tự mình làm mọi chuyện. Thứ nhất là để tránh khỏi việc khiến cơ thể mệt mỏi, thứ hai là dành chút thời gian cho bọn nhi thần, để chúng con có thể ra sức hết lòng hiếu thảo.”

“Được được được!” Hoa vương nghe vậy thì hớn hở, khẽ vỗ về con gái yêu. “Phụ vương về sau có bận mấy cũng sẽ bỏ chút thời gian với Thuần Nhi của ta!”

“Phụ vương, người uống trà ạ.” Hoa Thuần Nhiên bê chén trà thơm trên bàn tới trước Hoa vương, nhỏ nhẹ nói: “Phụ vương, Thuần Nhi thường ngày nghe các vị ca ca, tỷ tỷ, muội muội nói, Tiên Khởi đại nhân, Vương Khánh đại nhân, Hướng Á đại nhân trong nước đều là các anh tài, nếu đã như thế, phụ vương cứ ủy thác trọng trách, vậy vừa có thể biểu hiện phụ vương nể trọng nhân tài, lại vừa có nhiều thời gian ở với Thục phu nhân, Di phu nhân.”

Nói đến đây nàng bỗng thở dài một hơi, chân mày lá liễu khẽ cau lại, “Phụ vương, từ xưa đến nay trong thâm cung nhiều oán nhân. Các phu nhân quanh năm khó có dịp gặp mặt phụ vương, tất sinh u oán, không thể trách móc phụ vương, nhưng sẽ chuyển tới người khác.”

“Thuần Nhi, có phải con chịu oan ức gì không?” Hoa vương nghe vậy ngừng cười, khẽ vuốt ve mái đầu mềm mại của con gái yêu. “Nói cho phụ vương biết, phụ vương làm chủ cho con!”

“Không ạ.” Hoa Thuần Nhiên mỉm cười che giấu, thế nhưng trong mắt dường như có chút u sầu, “Thuần Nhi được phụ vương cưng chiều, huynh đệ tỷ muội cũng vô cùng thân mật, sao có thể có người bày sắc mặt nói lạnh lùng với Thuần Nhi được.”

“Bày sắc mặt? Nói lạnh lùng?” Hoa vương vẻ mặt nghiêm túc, đỉnh mày cau lại. “Ai dám có gan như thế? Dám bắt nạt Thuần Nhi của ta!”

“Phụ vương hiểu lắm rồi, Thuần Nhi chỉ lấy một ví dụ mà thôi.” Hoa Thuần Nhiên vội vàng cúi đầu nói, nhưng giọng nói dường như tủi thân vô cùng.

“Hừ! Phụ vương biết, con cũng không cần bao che cho các nàng!” Hoa vương hừ lạnh một tiếng. “Phụ vương cưng chiều con càng nhiều, tất sẽ có người đổ kỵ đồ mắt!”

“Phụ vương, cha con hai chúng ta không gặp nhau vài ngày rồi, không nói những chuyện này nữa. Thuần Nhi và phụ vương nói nhưng chuyện vui vẻ khác đi.” Hoa Thuần Nhiên dịu dàng trấn an Hoa vương, chuyển chủ đề câu chuyện, khéo miệng xẹt qua một nụ cười nhạt, nhưng nháy mắt biến mất.

“Được rồi, dù sao trong lòng phụ vương cũng đều biết.” Hoa vương đặt chén trà xuống, vuốt ve mi tâm đang cau lại của con gái yêu, cưng chiều nói, “Thuần Nhi, con muốn nói với phụ vương chuyện gì?”

“Thuần Nhi muốn hỏi phụ vương, người đã từng nghe tới Bạch Phong Hắc Tức chưa?” Hoa Thuần Nhiên vừa hỏi, vừa đổ nước vào trong chén trà.

“Bạch Phong Hắc Tức?” Ánh mắt Hoa vương chợt lóe, sau đó quay đầu nhìn con gái yêu có chút nghi ngờ. “Hai người này là cao thủ tuyệt đỉnh giang hồ, phụ vương cũng đã từng nghe. Tại sao Thuần Nhi lại nhắc tới?”

“Thuần Nhi muốn nói với phụ vương rằng hai người Bạch Phong Hắc Tức này đều đang ở trong cung của con làm khách!” Hoa Thuần Nhiên bưng chén trà trở về trước mặt Hoa vương, mặt tràn đầy ý cười nhẹ.

“Hả?” Hoa vương nhíu mày, ánh mắt chăm chú đặt trên người con gái yêu, “Thuần Nhi, sao con có thể tiếp xúc với những người giang hồ này, huống hồ Hắc Phong Tức lại là đàn ông, ở trong cung của con nếu truyền ra ngoài chẳng phải sẽ phá hỏng danh dự con sao!”

“Phụ vương.” Hoa Thuần Nhiên không nghe theo, khẽ lay bờ vai Hoa vương, mềm mại nói: “Người từng nói trong số những người lỗi mẫn giang hồ cũng có kỳ nhân dị sĩ đấy thôi. Thông qua nhiều ngày tiếp xúc, Thuần Nhi thấy Bạch Phong Hắc Tức này quả thật là kỳ tài khó cầu, nếu phụ vương có được sự giúp đỡ của bọn họ, nhất định có thể triển khai kế hoạch lớn, Hoa quốc ta sau này nhất định sẽ không phải dưới Hoàng và Hắc Phong quốc nữa!”

“A? Nói như thế tức là Thuần Nhi muốn kéo hai người ấy ra dùng vì phụ vương?” Hoa vương phồng đoán hỏi.

“Đúng ạ!” Hoa Thuần Nhiên khẽ gật đầu, một bên đưa chén trà vào tay Hoa vương, “Phụ vương, hai người này thật sự là nhân tài hiếm có. Thế nên Thuần Nhi mới tìm mọi cách kết thân với bọn họ chính là muốn họ ở lại Hoa quốc trợ giúp phụ vương, trợ giúp Hoa quốc ta! Có lẽ...” Nói đến đây, giọng nói của nàng thoáng đề thấp, “Phụ vương, có lẽ hai người này còn có thể giúp người được thiên hạ!”

“Được thiên hạ?” Chén trà trong tay Hoa vương khẽ vang, sau đó ông đặt chén trà xuống, nhìn Hoa Thuần Nhiên, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng, nhưng ngay lập tức lại khôi phục lại sự yêu

thương, “Thuần Nhi, con từ nhỏ đã thông minh, suy nghĩ của phụ vương cũng chỉ có con có thể hiểu, trái lại những ca ca của con thì... Ôi!”

“Các ca ca tuổi vẫn còn nhỏ, tạm thời không đủ sức thay phụ vương phân ưu âu cũng là điều có thể tha thứ.” Hoa Thuần Nhiên lôi kéo Hoa vương tới chiếc ghế vương đủ cho ba bốn người rồi ngồi xuống. “Phụ vương, người có bằng lòng gặp hai người này?”

“Ừm...” Hoa vương trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu nói. “Bản vương tạm thời không gặp, tính cách những người giang hồ này khó dò, tạm quan sát thêm một chút. Mà hai người kia đã ở trong cung của con năm ngày, con là công chúa địa vị cao quý, sao có thể ở cùng những người lỗ mãng kia, thôi để bọn họ dọn tới hành cung ở đi.”

“Dạ?” Hoa Thuần Nhiên nghe vậy thì hơi sững sờ, sau đó nàng thở dài một hơi, dường như có chút khó chịu nói, “Hóa ra phụ vương đã sớm biết hai người này ở trong cung của nữ nhi, phụ vương thế mà lại phái người theo dõi nữ nhi!”

“Thuần Nhi.” Hoa vương tự biết mình nói lỡ lời, vội vàng vỗ về con gái yêu, “Phụ vương tuyệt đối không phải người giám sát con, chỉ là Thục phu nhân lo lắng cho con, cho nên mới nói cho phụ vương biết.”

“Thì ra ...” Hoa Thuần Nhiên còn chưa dứt lời, vành mắt đã đỏ lên, một chuỗi nước mắt rơi xuống, lại tựa như sợ người ta nhìn thấy, nàng vội vàng quay đầu đi chỗ khác.

“Thuần Nhi, Thuần Nhi, ngoan, đừng khóc.” Hoa vương vừa thấy con gái yêu khó chịu, vội vàng ôm con gái khẽ vỗ về, “Thuần Nhi, con đừng khóc mà, phụ vương tuyệt đối tin tưởng con. Thục phu nhân cũng chỉ quan tâm con mà thôi, bà ấy sợ con bị người ta ức hiếp, thế nên mới nhắc nhở phụ vương thôi.”

Hoa Thuần Nhiên lại quay lưng về phía Hoa vương, bờ vai run run, khẽ khóc nức nở, khăn lụa lau khôé mắt, “Phụ vương, nữ nhi không khó chịu, người đừng... đừng lo lắng.”

“Thuần Nhi.” Hoa vương một tay quay người con gái yêu lại, đã thấy vẻ mặt nàng đầy nước mắt, dường như rất chật vật nhưng lại cố gắng nén lại, tựa như hoa lê dầm mưa, khiến người ta thương tiếc. “Thuần nhi, con đừng khóc nữa. Con mà khóc nữa là trái tim của phụ vương cũng sẽ vỡ mất đấy.”

“Phụ vương!” Hoa Thuần Nhiên nhào vào lòng Hoa vương, khóc nỉ non, lại còn khẽ kể lể, “Thuần Nhi thật sự chẳng có cách nào ngăn ngở trong cung này cả. Mấy năm gần đây, do bởi phụ vương cưng chiều Thuần Nhi hơi nhiều mà toàn bộ vương cung đều chẳng có ai thích Thuần Nhi, muốn sau lưng trừ bỏ càng nhanh càng tốt! Phụ vương, người thả Thuần Nhi đến một nơi rất xa đi, như vậy Thuần Nhi có lẽ còn có thể bình yên sống qua ngày. Bây giờ họ chỉ nói vài lời, làm vài chuyện sau lưng con, về sau thì sao, về sau Thuần Nhi... Nói không chừng, ngay cả tính mạng Thuần Nhi cũng khó giữ được!”

“Đừng khóc... đừng khóc... cục cưng của ta... mau đừng khóc nữa!” Trái tim Hoa vương bị nước mắt của Hoa Thuần Nhiên xối vào mềm nhũn, vừa kéo vừa ôm lại vừa xoa vừa vỗ, khuyên giải an ủi bằng mọi cách, chỉ ước gì con gái bảo bối trong lòng đừng chảy nước mắt khiến trái

tim người khác tan vỡ nữa. “Thuần Nhi, đừng khóc nữa, sau này cho dù là ai, chỉ cần nói Thuần Nhi không tốt, bản vương nhất định chẳng nói hai lời lôi người ra ngoài chém!”

Hoa Thuần Nhiên từ trong lòng Hoa vương ngẩng đầu lên, nước mắt rơi như mưa, chiêm chiếp nói: “Thực phụ nhân, các bà ấy chẳng thích Thuần Nhi, vu khống nữ nhi, những điều này nữ nhi đều có thể hiểu được, đều chẳng hề để bụng, nhưng mà... nhưng mà phụ vương lại đi tin các bà ấy, mà không tin nữ nhi... Cái này... cái này mới chính là thứ khiến nữ nhi khó chịu! Nữ nhi chẳng qua muốn trợ giúp phụ vương, nhưng... Oa oa oa...” Vừa nói nàng lại vừa che khăn lụa nhỏ giọng thút thít.

“Thuần Nhi, phụ vương tin con! Phụ vương hoàn toàn tin con!” Hoa vương lúc này chân tay luống cuống, chẳng biết làm thế nào mới có thể khiến bảo bối trong lòng không khóc nữa. “Thuần Nhi, con đừng khóc nữa! Về sau phụ vương tuyệt đối sẽ không tin những lời nói xiên nói xàng của các bà ấy nữa! Phụ vương chỉ nghe một mình con thôi!”

“Thật không ạ? Phụ vương tin Thuần Nhi ư?” Hoa Thuần Nhiên khẽ nâng đầu từ trong khăn lụa, đôi mắt đỏ hồng, chớp mũi cũng đỏ đỏ, trên mặt vẫn còn vương giọt nước mắt trơn bóng, vẻ mặt mang chút mong chờ nhìn Hoa vương, tựa như một nhánh hải đường rũ nước, trong sự xinh đẹp tựa như mang theo ba phần yếu đuối, hai phần điềm đạm, một phần u sầu, khiến Hoa vương vừa thương, vừa đau, lại vừa yêu!

“Đương nhiên! Đương nhiên! Đương nhiên!” Hoa vương cam đoan luôn miệng, cầm khăn lụa lên lau nước mắt cho nàng, thế nhưng lại cảm thấy khăn lụa đã ẩm ướt gần hết, lúc này cũng chẳng để ý nhiều, nâng ống tay áo lên lau những giọt nước mắt còn sót lại trên gương mặt cô con gái yêu. Ông thở dài một hơi thật sâu, “Ôi! Trong số tất cả phụ nữ, phụ vương chỉ sợ nước mắt của con thôi!”

“Đó là vì phụ vương thật lòng yêu thương Thuần Nhi, thế nên mới không nỡ để Thuần Nhi khóc đấy thôi.” Hoa Thuần Nhiên mềm mại dựa vào lòng phụ thân.

“Đúng!” Hoa vương ôm lấy con gái, “Huynh đệ tử muội của con có mười bảy người, phụ vương thương con nhất!”

“Thuần Nhi quyết không phụ lòng yêu thương của phụ vương, chắc chắn sẽ thật hiếu thuận với phụ vương!” Hoa Thuần Nhiên ngẩng đầu cam đoan nói, trên mặt lộ ra tình cảm vô cùng chân thành, khiến cho Hoa vương vừa cảm động lại vừa thoải mái.

“Phụ vương biết! Phụ vương biết!” Hoa vương cuống quýt nói, thấy đã trấn an được con gái, vội vàng nhắc đến chuyện chính, “Thuần nhi, phụ vương gọi con đến đây còn có một chuyện muốn thương lượng với con.”

“Là chuyện tuyển phò mã cho nữ nhi sao ạ?” Hoa Thuần Nhiên nâng đầu hỏi, vừa nói xong khuôn mặt dường như đỏ lên một chút, lại vùi vào trong lòng Hoa vương.

“Ha ha... Thuần Nhi của ta chẳng ngờ lại xấu hổ!” Hoa vương thấy thế không khỏi cười ồm lên, nâng con gái dậy, ngắm kỹ dung nhan nàng, vừa hãnh diện lại vừa tự đắc nói, “Thuần Nhi của ta là giai nhân tuyệt sắc nghiêng nước nghiêng thành, không biết bao nhiêu vương tôn công

tử muốn tìm làm vợ. Chỉ là phụ vương vẫn luôn không nỡ để con đi, thế nên đến nay vẫn chưa có hôn phối. Nhưng Thuần Nhi năm nay cũng gần hai mươi rồi, phụ vương không thể giữ con thêm nữa, bằng không sẽ làm lỡ cả tuổi thanh xuân của con!”

“Thuần Nhi không lấy chồng, Thuần Nhi nguyện cả đời phụng dưỡng phụ vương!” Hoa Thuần Nhiên đặt trán lên vai Hoa vương, vô cùng thẹn thùng nói ra những lời ngọt ngào mà mỗi người con gái đang đợi gả đi đều có thể nói nũng nịu với cha mẹ.

“Ha ha, con gái chung quy cũng phải lập gia đình, sinh con đẻ cái. Mặc dù phụ vương không muốn những cũng không thể không buông!” Hoa vương nghe thấy những lời của nàng quả là vui vẻ ra mặt, “Thuần Nhi, lần này phụ vương ra chiếu thư thông báo toàn quốc, muốn tuyển cho con một phò mã tuyệt vời nhất. Những người đó vừa nghe tới Thuần Nhi của ta muốn tuyển hôn, tất cả đều lũ lượt ùn ùn kéo tới, từ vương tôn công tử cho tới dân chúng giang hồ, có thể nói là bao gồm toàn bộ anh hào thiên hạ! Ba ngày sau chính là ngày tuyển hôn cho con. Thuần Nhi, con nói phụ vương nghe, con muốn chọn dạng phò mã thế nào?”

“Không phải là Thuần Nhi muốn tuyển dạng phò mã nào, mà phụ vương muốn dạng con rể gì!” Hoa Thuần Nhiên che miệng cười, ánh mắt có phần giảo hoạt lướt qua Hoa vương.

“Ha ha, quả là Thuần Nhi của ta! Thông minh!” Hoa vương cười to.

“Phụ vương, người muốn dạng con rể như thế nào đây?” Hoa Thuần Nhiên cười hỏi Hoa vương, con người vừa chuyển, nói không hết sự linh động đáng yêu.

“Mặc dù phụ vương muốn con rể tốt, nhưng đồn thời cũng phải là một phò mã tốt với con!” Hoa vương ngừng cười nghiêm mặt nói, với cô con gái ông thương yêu nhất này, ông tuyệt đối sẽ không đối xử tệ.

“Thuần Nhi biết phụ vương quan tâm tới Thuần Nhi.” Hoa Thuần Nhiên cũng ngừng cười nghiêm mặt nói.

“Trên đời này, người xứng đôi với Thuần Nhi của ta thật không nhiều lắm.” Hoa vương nhìn dung mạo tuyệt sắc của con gái nói, “Người có thân phận, địa vị, tài học, dung mạo, có thể xứng với Thuần Nhi, phụ vương nhìn trúng có hai người. Một là Lan Túc công tử của Hắc Phong quốc, một là Hoàng Triều công tử của Hoàng quốc.”

Hoa vương đứng dậy đi quanh bàn, buông mắt nhìn xuống tám thảm xanh tảo Sơn Uông quốc tiến cống dưới chân, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu nói: “Hai người này sáng lập nên Mặc Vũ Kỳ và Tranh Thiên Kỳ, đều là anh tài hiếm có trong thiên hạ. Nếu bản vương có được một trong hai người đó tương trợ, sao còn sợ thiên hạ không vào trong tay!”

“Nói như vậy tức là hai vị công tử này cũng đều đã đến Hoa đô, cũng đến để cầu thân?” Hoa Thuần Nhiên suy đoán. Nàng nghĩ tới việc hai vị quý công tử vang danh thiên hạ đến đến cầu thân với mình, trong lòng không khỏi hơi có phần mừng thầm và tự đắc.

“Thuần Nhi là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, cũng là đệ nhất công chúa cao quý của Hoa quốc ta. Đã là nam nhi ai cũng muốn cầu con làm thê thất, hai người kia đương nhiên cũng không ngoại lệ!” Hoa vương kiêu ngạo nói, “Hoàng Triều hiện đã tới Hoa đô! Sáng nay phụ vương đã tiếp

anh ta, quả là chàng trai tài mạo song toàn! Còn Lan Túc công tử cũng từng gửi thư cho phụ vương, trong lời nói cũng có ý này, chỉ là đến nay vẫn chưa tới, hơi có phần kỳ quái.”

“Nói như vậy thì phụ vương có phần vừa lòng với thế tử Hoàng quốc?” Hoa Thuần Nhiên nghe vậy ánh mắt chợt lóe lên, sau đó dịu dàng hỏi.

“Phụ vương đúng là cực kỳ vừa ý, thế nhưng chẳng biết Thuần Nhi nghĩ thế nào?” Hoa vương nhìn sang cô con gái đang cúi đầu giấu ánh mắt, dường như hơi xấu hổ.

“Phụ vương vừa ý Hoàng thế tử, trước hết để tài năng của người đó sang một bên, thứ phụ vương vừa ý nhất hẳn là Tranh Thiên Kỳ của Hoàng quốc đi?” Hoa Thuần Nhiên sau khi im lặng một lúc quay đầu nhìn sang Hoa vương, ông vẫn im lặng trầm tĩnh, “Chỉ là Thuần Nhi từng nghe Hoàng thế tử ngoài tính cuồng ngạo khí phách, dường như cũng có chí tranh thiên hạ. Thực lực Hoàng quốc không thua gì Hoa quốc, nếu tuyển chàng ta làm phò mã, chỉ sợ đến lúc đó lại mất một phụ vương thôi.”

Hoa vương nghe vậy bỗng nhiên trở nên phòng bị, đôi lông mày rậm khề nhú. “Tranh Thiên Kỳ? Tranh thiên... tranh đoạt thiên hạ?”

Hoa Thuần Nhiên xoay chuyển đôi người, bỗng cười nhẹ: “Đương nhiên, có lẽ việc này chẳng qua là suy đoán phiến diện của Thuần Nhi mà thôi. Hoặc là chàng ta có thể cảm phục tài mưu kiệt xuất của phụ vương, thuận phục phụ vương; cũng nói không chừng, chỉ là...” Nói đến đây, nàng bỗng dừng lại không nói tiếp.

“Thuần Nhi nói xong rồi.” Ánh mắt Hoa vương sâu xa nhìn nàng.

“Phụ vương có từng nghĩ tới, nếu phò mã của Thuần Nhi không phải Lan Túc công tử, Hoàng Triều công tử, không phải là người thân phận hạ vương tộc, mà là một bình dân bách tính tài hoa trác tuyệt, người như vậy cũng có thể trợ giúp phụ vương, cũng không sinh lòng tham uy hiếp tới phụ vương!” Hoa Thuần Nhiên cúi đầu, tầm mắt rơi vào hình thêu trăm điều hướng phượng trên mũi hài dưới váy.

“Thuần Nhi, có phải con nhìn trúng Hắc Phong Túc trong cung của con không?” Đôi mắt Hoa vương chợt lóe sáng, ông cũng không hề do dự, “Chẳng lẽ con muốn tuyển cậu ta làm phò mã?”

Tâm ý Hoa Thuần Nhiên bị bóc trần không khỏi đỏ mặt, ngón tay vò chặt chiếc khăn lụa trong tay, im lặng một lúc lâu mới nói: “Phụ vương nghĩ thế nào ạ?”

“Không được!” Hoa vương kiên quyết từ chối, “Hắc Phong Túc này là người giang hồ thấp hèn, sao xứng được với Thuần Nhi của ta!”

Hoa Thuần Nhiên nghe thấy vậy ngẩng mạnh đầu, trong mắt hiện lên ánh sắc bén nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, hòa hoãn giọng điệu, dùng âm thanh dịu dàng nói: “Thế nhưng phụ vương không phải đã nói bất kể giàu nghèo sang hèn, chỉ cần là người được bút vàng của nữ nhi tự chỉ tất sẽ thành phò mã sao?”

“Nói thì là như thế, nhưng lẽ nào con thật muốn đường đường với thân phận công chúa tôn quý lại sánh đôi với một kẻ tiểu tốt tầng lớp dưới?” Hoa vương trầm giọng nói, hàng mày rậm nhíu lại, có vẻ tức giận.

Hoa Thuần Nhiên bỗng nhiên khẽ cười, đứng dậy đi tới bên người Hoa vương, khẽ kéo cánh tay ông, “Phụ vương, người sao đấy? Nữ nhi vẫn chưa nói muốn tuyển Phong công tử làm phò mã mà, chẳng qua nữ nhi muốn nói ngộ nhờ nữ nhi muốn tuyển một bình dân, phụ vương sẽ thế nào. Nếu phụ vương đã không thích, vậy không tuyển là được rồi.”

“Thuần Nhi.” Hoa vương dặt tay con gái ngồi xuống ghế “Thông báo của phụ vương tuy rằng nói bất luận bình dân quý tộc, thế nhưng chỉ là thủ đoạn thu nhận lòng người, Thuần Nhi của ta luận tài năng dung mạo nhất định là hoàng hậu một quốc gia mới phải!”

“Nói như vậy nữ nhi chỉ có thể chọn một người giữa Lan Túc công tử và Hoàng Triều công tử?” Hoa Thuần Nhiên cúi đầu thấp giọng nói.

“Ừm, hai người này thật sự là người được nhất để chọn.” Hoa vương gật đầu, “Nhưng mà những lời Thuần Nhi vừa mới nói thật sự cũng có phần đúng. Hai người ấy có thể trợ giúp phụ vương, cũng có thể uy hiếp phụ vương!”

“Như vậy thì phụ vương lại càng phải gặp Bạch Phong Hắc Túc!” Hoa Thuần Nhiên nói, “Trước hết không nói đến chuyện tuyển làm phò mã, những người ấy thật sự có thể trở thành cánh tay đắc lực cho phụ vương!”

“Hửm?” Hoa vương thấy con gái tôn sùng hai người kia như vậy không khỏi có chút ngạc nhiên, trầm ngâm nói, “Đã như vậy thì ngày mai phụ vương sẽ gặp mặt hai người ấy đi.”

“Đa tạ phụ vương!” Hoa Thuần Nhiên vui vẻ nhướn đuôi mày, chỉ cần gặp rồi thì ắt sẽ có cơ hội!

Hoa đô, Đông Đài quán.

Đông Đài quán này là nơi Hoa quốc tiếp đãi quốc khách, kiến trúc vô cùng quý phái sang trọng. Lúc này đây, trong Lân Quang các của Đông Đài quán có nhóm người của Hoàng quốc thể tử đang ngồi.

Mở cửa sổ của Lân Quang các nhìn từ lầu hai xuống, đài đình tô điểm, hoa tươi rải khắp đường, hành lang thủy tạ quanh co uốn lượn, gió khẽ phả qua còn mang theo mùi hương hoa thơm ngát. Mùa xuân lúc nào cũng tươi đẹp, có sức sống như vậy, nhất là mùa xuân ở tại Hoa quốc, nơi lấy giàu sang vang danh với đời này, trong sự tươi đẹp có đôi phần lộng lẫy.

“Huynh đang nhìn gì đấy?” Hoàng Triều hỏi Ngọc Vô Duyên, người đã đứng ở bên cửa sổ gần một canh giờ.

“Đã nhiều ngày rồi không thấy Tuyết Không, nghe nói huynh phái cậu ta đi Cách thành?” Ngọc Vô Duyên đứng quay lưng lại vẫn chưa chuyển người, chỉ nhàn nhạt hỏi.

“Ừ.” Hoàng Triều nằm trên nhụyễn thấp nhắm mắt khề nhắm. Chàng lúc này tựa như mới tỉnh lại từ giấc ngủ trưa, đầu tóc tán loạn trên thấp, mặc một chiếc áo bào rộng mỏng màu tím bạc, vẻ mặt tĩnh lặng, thu bớt một phần kiêu ngạo và khí phách trên người, mặt khác lại có sức quyết rũ vô cùng.

“Cách thành... Chàng ta sang đây nhất định sẽ phải qua Cách thành sao?” Ngọc Vô Duyên khề thở dài một hơi.

“Đường như là đúng vậy.” Hoàng Triều vẫn thản nhiên khề đáp.

“Huynh chỉ phái một mình Tuyệt Không đi thôi sao? Tốt xấu gì thì chàng ta cũng là người nổi danh ngang ta với huynh, xem nhẹ như vậy chỉ sợ phải chịu tổn thất đấy.” Ngọc Vô Duyên nâng tay khề phát qua mấy sợi tóc bị gió thổi che khuất đôi mắt.

“Yên tâm đi, ta còn phái Cửu Sương đi trợ giúp cậu ta.” Hoàng Triều cuối cùng cũng mở mắt.

“Những người khác thì sao?” Tầm mắt Lạc Vô Duyên rơi vào nơi nào đó xa tận chân trời.

“Lần này đối thủ của ta chỉ có một mình chàng ta, những thứ khác chưa đủ thành họa!” Hoàng Triều ngồi dậy ngạo nghễ nói.

“Ta nghe nói Bạch Phong Hắc Tức đã xuất hiện tại Hoa quốc.” Ngọc Vô Duyên cuối cùng cũng quay người lại, ánh mắt rơi trên người Hoàng Triều.

“Thì có làm sao?” Hoàng Triều cười nhạt, ngón tay đảo qua án đường, “Lẽ nào họ lại tranh với ta? Phong Tịch là con gái, còn Hắc Phong Tức... với tính cách của Hoa vương, quyết sẽ không chọn hấn!”

“Ngày xưa thần toán giang hồ Nguyệt Khinh Yên từng bình luận bốn vị công tử chúng ta: Ngọc hòa, Lan ẩn, Hoàng ngạo, Tức nhã.”*

Ngọc Vô Duyên đi tới ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Hoàng Triều, ánh mắt lại mờ mịt tựa như đang nhìn xuyên qua Hoàng Triều rơi vào một nơi nào đó rất xa xôi phía trước “Hòa, ẩn, ngạo, mấy chữ này ít nhiều cũng nói lên một chút tính cách của chúng ta, mà duy chỉ có chữ ‘nhã’ là khó dò nhất...(Hòa: hòa bình, hòa nhã; Ẩn: bí ẩn, kín đáo; Ngạo: kiêu ngạo, ngạo mạn; Nhã: thanh cao, cao thượng, tao nhã)...!”

“Nhã? Chữ ‘nhã’ này lại giống như đơn giản nhất!” Hoàng Triều xoa cằm, trong mắt lộ ra suy nghĩ sâu xa.

“Nhưng ‘nhã’ này, huynh nói xem là người nhã, lời nhã, hành nhã hay là...” Ngọc Vô Duyên hơi ngừng lại một lúc, sau đó mới nói tiếp: “Nếu chỉ là một cái ‘nhã’ đơn giản vô hại sao có thể là một trong bốn vị công tử ngang hàng với huynh!”

“Nói như vậy thì Hắc Phong Tức này ta cũng phải đề phòng rồi!” Hoàng Triều đứng dậy, sửa sang chiếc áo bào tím qua loa, “Huynh đã từng gặp mặt hấn tại Lạc Nhật lâu, có nhìn ra hấn là kiểu người gì?”

“Phong Túc sao... một chữ ‘nhã’ hoàn toàn xứng đáng!” Ngọc Vô Duyên nhắm mắt nhớ lại vị công tử áo đen luôn luôn mang nụ cười nhạt, ung dung nhã nhặn tựa vương hầu trước Lạc Nhật lâu kia, hào phóng khen ngợi.

“Hà?” Hoàng Triều nghe vậy liền đứng dậy, “Thật lòng mà nói, thật ra ta cũng mong chờ được gặp Lan Túc và Phong Túc, chỉ là...”

“Chỉ là vì bá nghiệp của huynh, tốt nhất là họ vĩnh viễn không xuất hiện, có phải không?” Ngọc Vô Duyên thân nhiên tiếp lời.

“Ha ha... Họ xuất hiện cũng tốt, không xuất hiện cũng tốt, đường lớn thông lên núi Thương Mang kia, ta tuyệt đối không cho phép kẻ nào cản trở!” Hoàng Triều cười sang sảng, giữa hàng mây hiện lên sự hưng phấn khí phách, tự nhiên có một loại khẳng khái không biết sợ của đáng vương giả.

Ngọc Vô Duyên im lặng nhìn Hoàng Triều, trước kia chàng ở lại bên người Hoàng Triều, hứa sẽ giúp đỡ y, cũng là do bị khí thế quanh người y thu hút. Cái loại khí thế đội trời đạp đất điên cuồng như vậy đến nay chàng vẫn chưa gặp cái thứ hai!

“Bạch Phong Hắc Túc, thật ra ta lại rất mong chờ được gặp Bạch Phong Tịch, con người có thể khiến Tuyệt Không thay đổi lớn đến vậy, có thể khiến cho huynh mở lời khen ngợi phong hoa tuyệt thế.” Ngọc Vô Duyên nhìn xuống bàn tay của chính mình, tinh tế men theo đường vân trên tay, giọng nói bình thản không gợn sóng. “Người có thể nổi danh mười năm cùng Hắc Phong Túc kia nhất định cũng không phải là người đơn giản!”

“Bạch Phong Tịch à...” Hoàng Triều hơi nhếch khóe miệng cười nhẹ, ý cười thật lòng cũng tràn trong khóe mắt, “Ta cũng rất mong chờ được gặp một Bạch Phong Tịch đã rửa sạch bụi bẩn, muốn nhìn xem phong thái ‘tố y tuyết nguyệt’ rốt cục là thế nào!”

“Công chúa.” Vừa thấy Hoa Thuần Nhiên bước ra khỏi thư phòng phía nam, Lăng Nhi vội vàng đi nhanh tới, “Đại vương ngài ấy...”

Hoa Thuần Nhiên vung tay chặn đứng câu hỏi của nàng, đưa chiếc khăn lụa bị nước mắt thấm ướt trong tay đưa cho Lăng Nhi, “Đốt cái này đi.”

“Dạ.” Lăng Nhi nhận lấy, cũng chẳng hề khó hiểu vì sao chiếc khăn lụa này lại ướt như thế, tựa như đó là một việc đã thấy quen.

“Là đốt đi, không phải để em ‘không cẩn thận’ làm mất đâu.” Hoa Thuần Nhiên liếc nhìn Lăng Nhi.

“Dạ.” Lăng Nhi hoảng sợ cúi đầu.

Đi ra khỏi Kim Thăng cung về phía bên trái chính là ngự hoa viên, hướng về bên phải thì lại thông sang Kim Ba cung của Thục phu nhân, vị phu nhân được Hoa vương say mê nhất. Ánh mắt của Hoa Thuần Nhiên nhìn về hướng Kim Ba cung một lúc rất lâu, bên môi hiện lên một nụ cười nhạt, nhạt đến nỗi như làn khói phía chân trời, nếu không nhìn kỹ sẽ tựa như không.

“Công chúa muốn qua Kim Ba cung sao?” Lăng Nhi thấy nàng nhìn Kim Ba cung rất rất lâu, không khỏi mở miệng hỏi.

“Không.” Hoa Thuần Nhiên phát tay đi về bên trái, “Ta chỉ là nghĩ phải chăng Kim Ba cung hẳn là nên đổi chủ.” Sau đó là một câu cực khế, khế đến nỗi Lăng Nhi tưởng rằng bản thân đã nghe nhầm.

“Công chúa, người nói...” Lăng Nhi hoảng hốt, nửa câu sâu lại bị Hoa Thuần Nhiên quay đầu liếc mắt quét đi.

“Cứ coi là thế, tạm thời không muốn đề ý.” Hoa Thuần Nhiên hái xuống một đóa thực dược đỏ vươn hẳn ra bên ngoài đường mòn, ngón tay vừa xoay, đóa hoa trong tay nàng biến thành một dòng chảy đỏ thẫm, “Hoa này nở vô cùng đẹp, nhưng chẳng hề biết ra khỏi giới hạn sẽ bị người làm vườn tu sửa lại!”

“Công chúa.” Lăng Nhi áp ứng gọi, cúi đầu dường như không dám nhìn đóa hoa kia.

“Lăng Nhi, em phải nhớ kỹ, con người có quy tắc của con người, động vật có quy tắc của động vật, hoa cũng có quy tắc của hoa, vạn sự vạn vật đều không thể đi vượt quá quy tắc, hiểu không?” Hoa Thuần Nhiên vươn tay lên, ném đóa hoa thực dược đỏ đi rất xa.

“Dạ, nô tỳ nhớ kỹ.” Lăng Nhi đáp.

“Trở về thôi.” Hoa Thuần Nhiên đi qua ngự hoa viên rẽ trái, hướng về Lạc Hoa cung. Lăng Nhi theo sát sau nàng.

Còn đóa thực dược đỏ bị ném đi kia được một đôi tay nhặt lên, trân trọng khê khàng phủi nhẹ.

Chương 14 Thái Liên sơ hội

(Lần đầu hội họp tại Thái Liên Đài)

“Rắn nát mặc dầu tay ta nặn! Khá khen cho một Hoa mỹ nhân!” Trên nóc Kim Thằng cung, Phong Tịch bụi ngùi khen ngợi, đưa mắt nhìn theo bóng hình yếu điệu kia.

“Nàng có thể vận dụng những kỹ năng thuộc về phụ nữ một cách thành thạo, quả thật là một người con gái rất thông minh!” Phong Tịch cũng mở lời ca tụng, chỉ có điều ánh mắt chàng lại dừng trên bóng hình đang nhặt đóa thực dược kia.

Chỉ thấy người ấy nhặt đóa thực dược lên, khê phủi bụi đất trên cánh hóa, đưa tới chớp mũi thưởng thức hương hoa. Đôi mắt y khép hờ, tựa như ngây nhất say mê, một lúc lâu sau mới thật cẩn thận cất vào trong ngực. Sau đó, y nhìn xung quanh, sau khi xác định rằng không có người nhìn thấy mới nâng bước tới thẳng Kim Thằng cung.

“Xem ra tên nhóc này si luyện Hoa Mỹ Nhân đó, chỉ tiếc rằng dường như Hoa mỹ nhân lại có tình ý với hồ ly đen mi.” Phong Tịch tất nhiên cũng thấy động tác của người kia, cười lạnh nói.

Phong Túc lại chăm chú nhìn, người nọ khoảng chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu, vóc người tương đối cao, người mặc áo giáp võ tướng, rất oai hùng.

Người kia đi từ Kim Hoa điện qua Tầm Tâm viên sau mới tới thư phòng phía nam. Cả đường đi thông suốt không có chướng ngại, xem ra y thật sự là người rất được Hoa vương tin dùng. Còn ở trên nóc nhà, Phong Túc tựa như một làn khói đen khẽ bay, liên tục theo sát người kia, Phong Tịch hiển nhiên cũng đi sau chàng, trong miệng lại lầm bầm: “Ban ngày ban mặt, sao lại không có người phát hiện ra chúng ta chứ? Ôi chao, khinh công tốt quá cũng không hay, chẳng ai chơi đùa với chúng ta hết!”

“Thần Diệp Yến tham kiến đại vương!” Trong thư phòng phía nam, người võ tướng kia quỳ gối hành lễ.

Hoa vương ngồi trên cao nhìn bề tôi dưới chân một cách sâu xa khó lường, không nói một lời, còn võ tướng kia – Diệp Yến vẫn luôn cúi đầu quỳ dưới đất.

“Diệp Yến, anh xem thứ này đi!” Sau một lúc lâu, Hoa vương ném cho Diệp Yến thứ gì đó, trong giọng điệu bình tĩnh có đôi phần tức giận.

Diệp Yến nhặt vật ở trên mặt đất lên, đó là một cuốn sổ con, y mở ra nhìn, sắc mặt không khỏi biến đổi, trong chốc lát đã đọc hết, vội vàng dâng sổ con lên ngang đỉnh đầu, “Thần biết tội, xin đại vương giáng tội!”

“Hừ!” Hoa vương phát tay đứng dậy, mắt nhìn Diệp Yến quỳ trên đất, “Bản vương gửi gắm kỳ vọng vào anh, ai ngờ anh lại liên tiếp phụ lòng bản vương!”

“Là thần vô năng, xin đại vương xử phạt!” Diệp Yến vô cùng lo sợ.

“Xử phạt thì xong chuyện sao?” Hoa vương đập án thư, cao giọng quát, “Hoa quốc ta giàu có nhất ở Khúc thành, hai nhà Kỳ, Thương sở hữu gần như một nửa tài phú của Hoa quốc lại tan rã như thế! Toàn bộ của cải không cánh mà bay! Mà rơi vào tay người nào quan tri phủ cũng không biết! Đại thần không biết! Toàn quốc lại không một ai biết!”

“Thần...”

“Anh còn muốn nói cái gì? Hả?” Râu tóc Hoa vương đều dựng đứng, mắt bắn ra tia lửa giận, đi vòng quanh Diệp Yến, “Bảo anh đi lấy phương dược, anh cũng không lấy được vào tay! Trái lại còn rước cả đồng phiền phức về, sau đó lại khiến ta đánh mất một nửa Hoa quốc! Anh thật sự giỏi đấy!”

“Thần biết tội! Thần đáng chết!” Diệp Yến liên tục dập đầu.

“Dập đầu dùng làm cái rắm gì!” Hoa vương đá một phát khiến Diệp Yến ngã lăn ra đất, hình như vẫn còn chưa hả giận, lại đá thêm một cái nữa vào mặt Diệp Yến, “Bây giờ anh tập túc cút đến Khúc thành cho ta, bản vương cho anh một tháng, lập tức tra rõ chuyện ở Khúc thành. Bằng không bản vương chẳng những muốn đầu anh, còn muốn tru di cửu tộc nhà anh!”

“Dạ!” Diệp Yến vội vàng dập đầu đáp.

“Còn không mau cút đi!” Hoa vương nhìn y, rõ là đang hận không thể giết y để hả giận. Nhưng lúc này không thể giết, ít nhất cũng phải chờ chuyện Khúc thành rõ ràng mới được!

“Dạ!” Diệp Yến đáp lời, chỉ là hình như vẫn còn chút do dự, “Chỉ là... chỉ là ba ngày sau...”

“Anh!” Hoa vương lại đập tay xuống án thư, chỉ vào Diệp Yến, “Chẳng lẽ anh vẫn còn mơ mộng hão huyền muốn kết hôn với công chúa? Anh còn tư cách sao? Hiện tại bản vương không giết anh đã là phá lệ khai ân rồi! Nếu không cút chớ trách bản vương vô tình!”

“Dạ! Thần xin cáo lui!” Diệp yến cuống quýt lui xuống.

“Chậm đã!” Hoa vương bắt hình linh hét lớn một tiếng.

“Đại vương còn có điều gì phân phó?” Diệp Yến vội vàng quay người lại.

“Đoạn Hôn môn nhất định phải thanh lý sạch!” Giọng điệu Hoa vương lạnh lẽo, “Nếu việc này bị truyền ra ngoài, bản vương dùng cái gì quân lâm thiên hạ!”

“Dạ!”

“Hừ!” Đợi Diệp Yến đi rồi, Hoa vương vung tay áo lên, đánh đổ chén trà.

“Chết đến nơi rồi mà còn lưu luyến hoa, Diệp Yến này thật thú vị!” Trên nóc nhà, Phong Tịch nhìn được tất cả mọi việc trong phòng từ một cái lỗ, “Đây là trò vui mi muốn ta đến xem?”

“Thế này thì tất cả mọi thứ đều đã được giải thích.” Ánh mắt Phong Tịch vẫn còn dừng trên người Hoa vương, trong vẻ bí hiểm có ý cười nhạt.

“Đúng vậy, nếu là Hoa vương muốn phương dược của Hàn gia, âu cũng là điều có lý.” Phong Tịch ngửa người nằm trên mái ngói, ánh mắt nhìn lên bầu trời, cảnh sắc tươi đẹp xuyên qua mắt nàng, thế nhưng lại không có cách nào thâm nhập được vào một tầng sương mù trong đôi ngươi kia, “Ông ta muốn quân lâm thiên hạ ắt phải khởi binh, khởi binh tất có thương vong, mà “Tử phủ tán” là thuốc trị ngoại thương tốt nhất, dùng trong quân đội chắc chắn có thể giảm thiểu thương vong của binh sĩ!”

“Bất quá chỉ là ông ta hành động hơi ngu ngốc.” Phong Tịch liếc nhìn Hoa vương trong phòng lần cuối, đập tẩm ngói vào chỗ cũ.

“Vì phách nghiệp của ông ta mà đã giết toàn bộ Hàn gia!” Phong Tịch dường như có chút không thể chấp nhận được sự chói mắt của cảnh sắc tươi đẹp, đưa tay dè lên mắt, “Mấy trăm mạng sống cứ thế mà mất đi!”

Phong Tịch không nói gì nhìn nàng, ánh mắt phức tạp, dường như có chút may mắn, lại dường như có chút lo lắng. Cuối cùng chàng phóng tầm mắt về phương xa, vương cung Hoa quốc nguy nga tráng lệ ở dưới chân chàng. Chỉ là dưới chân còn có thể có những gì, là những hồng lâu nước biếc đây, hay là máu tươi xương trắng của vô số người?

Trong Khúc Ngọc hiên, Hoa Thuần Nhiên trải trên bàn một tờ giấy lụa ngọc, cầm bút chấm mực, phác họa tỉ mỉ trên mặt giấy, mỗi một nét bút đều cẩn thận dè dặt, tựa như sợ rằng có chút nào sai, vẽ mặt chăm chú vô cùng, nét mặt lại hiện ra ý cười nhẹ ngọt ngào.

Phong Tịch im hơi lặng tiếng đi đến sau Hoa Thuần Nhiên, ánh mắt di chuyển từ trên bàn tới khuôn mặt nàng, mỉm cười, chỉ là trong nụ cười hơi có phần dịu dàng than thở.

“Hoa mỹ nhân, cô đang vẽ cái gì đấy?”

Phía sau đột biên vang lên tiếng hỏi nhẹ khiến cho Hoa Thuần Nhiên đang chuyên chú vẽ tranh kinh động, tay nàng run lên, chiếc bút trong tay rơi xuống, nhằm thẳng vào bức tranh, mắt nhìn thấy bức tranh vừa được vẽ tốt sắp bị hủy, Hoa Thuần Nhiên không khỏi hét lên một tiếng kinh hãi: “Á!”

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một cánh tay đột nhiên vươn ra, đón được chiếc bút gần rơi tới bức tranh.

Nhìn bức tranh còn hoàn hảo, Hoa Thuần Nhiên thở phào, quay người sắc giọng: “Cô muốn dọa chết tôi à? Luôn đi đứng chẳng hề có tiếng động, lại còn chuyên bắt thình lình lên tiếng dọa người!”

Ánh mắt Phong Tịch bị bức tranh trên bàn hấp dẫn, nàng vươn tay ra, nhắc tranh lên nhìn kỹ, nhìn xong một lượt không khỏi to giọng kêu: “Con hồ ly đen kia nào có đẹp như tranh cô vẽ? Bức tranh này của cô quả thực là thần tiên trên trời mà! Tên ấy nào có chính nghĩa thế này?”

“Tranh của tôi không giống sao?” Hoa Thuần Nhiên thấy nàng kinh ngạc kỳ quái như vậy không khỏi mở miệng hỏi. Nhớ lại, nàng từ nhỏ đã đến bái lạy họa sĩ số một trong nước làm thầy, tự đánh giá kỹ thuật vẽ của mình không tính là số một nhưng cũng là xuất sắc, sao vào trong mắt Phong Tịch lại như không chấp nhận được thế?

“Đương nhiên không giống!” Một tay Phong Tịch quay bút, một tay phát tranh, vẽ mặt phần nộ, dường như cực kỳ không vừa lòng với bức vẽ của Hoa Thuần Nhiên.

“Vây...” Hoa Thuần Nhiên chăm chú nhìn kiệt tác của chính mình, bản thân lại cảm thấy không có gì không ổn.

“Ta nói với cô này, con hồ ly đen ấy hẳn phải vẽ như thế này này!” Phong Tịch tới bên bàn, trải xuống một tấm giấy trắng, ngòi bút chấm chút mực, vung bút xuống tranh, “Khuôn mặt này ấy, hơi dài, giống một quả trứng vịt! Hàng mày này ấy, dài như vậy, thế nhưng khi đến chỗ này thì phải nhếch lên trên một chút. Sau đó đôi mắt này đây, ai ôi, thế mà lại mọc ra một đôi mắt phượng chứ, khóe mắt này phải hếch lên trên, thế nên khi con hồ ly đen này liếc mắt nhìn người, đặc biệt là khi nhìn con gái thì chẳng khác nào đang hỏi: Mỹ nhân, muốn đi theo ta không? Đôi mắt lay động trời sinh, chuyên môn dùng để dụ dỗ con gái! Sau lại đến cái mũi này, ôi chao, thứ duy nhất tốt đẹp của tên chết tiệt này chính là cái mũi dọc dừa đây, chính là cái mũi này khiến tên ấy nhìn trông có vẻ rất chính nghĩa, thật ra trong bụng người này hơi bị nhiều điều vẩn vơ! Lại tới đôi môi của tên chết tiệt này, ừm, mỏng mỏng, môi mỏng bạc tình, đó là lời miêu tả hay nhất với tên chết tiệt này! Ừm, đúng rồi, còn có mảnh mặc nguyệt cong

cong trên trán tên ấy nữa, tốt rồi, tạm tạm như thế đi. Tuy rằng tên này bề ngoài không tệ, thế nhưng cô nhất thiết đừng tin rằng đó là người tốt đấy!”

Thấy nàng vừa nói vừa vẽ, chỉ khoảng nửa khắc hình ảnh Phong Túc đã hiện lên sống động trên mặt giấy. Sau khi vẽ xong, nàng buông bút, phủi tay, đưa bức tranh cho Hoa Thuần Nhiên.

Hoa Thuần Nhiên nhìn thật kỹ, Phong Túc này cùng với Phong Túc nàng vẽ nhìn tựa như là một người, nhưng không hoàn toàn như vậy. Nhìn lần đầu tiên, vẽ mặt ung dung tuấn nhã, phong thái xuất trần. Thế nhưng liếc mắt nhìn lần hai, lại phát hiện ra trong đôi mắt phượng khẽ nhếch chứa đựng một chút tà mỵ mê hoặc người, khiến người khác bất tri bất giác trầm luân, nhưng là cam tâm tình nguyện trầm luân! Nhìn lần thứ ba, khoe miệng người kia ẩn chứa nét cười nhạt, rõ ràng ẩn chứa chút giảo hoạt, kiêu ngạo và tự đắc, dường như đang tính kế thiên hạ nhưng thiên hạ vẫn còn không hay biết! Phong Túc này thật sự khác biệt với Phong Túc tuấn nhã quý khí trong tranh nàng vẽ. Nhưng nàng có thể khẳng định, Phong Túc này càng sống động hơn, càng quyến rũ hơn!

“Tranh Phong cô nương vẽ quả sinh động hơn tranh tôi vẽ!” Hoa Thuần Nhiên khen ngợi từ tận đáy lòng, ánh mắt dời khỏi bức tranh nhìn sang Phong Tịch, có chút ý dò hỏi. “Có thể hiểu rõ mà vẽ ra Phong công tử, có thể thấy cô nương và chàng thật hiểu nhau sâu sắc!”

“Hi hi... Biết tên ấy mười năm, chỗ tốt nào khác thì không thấy, cái tốt duy nhất là nhìn rõ tên ấy. Sau đây thì sao, trong thiên hạ cũng không có người lừa ta được nữa rồi.” Phong Tịch gật gù đắc ý, cười hi hi, trông như có chút tự đắc.

“Nghe đâu giang hồ đồn đại, ‘Bạch Phong Hắc Túc’ là một đôi trời sinh, Phong cô nương và Phong công tử đã quen nhau mười năm, vậy tất nhiên tình nghĩa nồng nàn, ắt hiểu rõ Phong công tử.” Hoa Thuần Nhiên buông mắt cười nhẹ, ngón tay khẽ cầm bức chân dung, đầu ngón cái và ngón trỏ hơi siết chặt.

“Trời ơi, nổi hết cả da gà rồi này! Cô xem... cô xem...” Phong Tịch nghe vậy trở mình vén tay áo lên để Hoa Thuần Nhiên thấy cánh tay sần gai ốc, thần sắc trên mặt thật sự kinh hoàng hơn cả chuyện gặp quỷ giữa ban ngày.

“Hoa mỹ nhân!” Phong Tịch chợt nắm lấy tay Hoa Thuần Nhiên, vô cùng nghiêm túc tuyên bố, “Cô muốn gắn ghép tôi với người nào đó, cô có thể cân nhắc suy xét tới... ừm... ví dụ như Ngọc công tử thiên hạ đệ nhất ấy, hoặc là Lan Túc công tử ẩn cư thâm cung thần bí, thậm chí là Hoàng Triều thế tử cuồng ngạo không ai sánh bằng cũng được, chỉ là đừng ghép ta với con hồ ly đen kia với nhau! Ta kính nhờ cô đó!”

“Phong cô nương cần gì phải căng thẳng như vậy, Thuần Nhiên chỉ là nghe nói ít chút tin đồn mà thôi.” Hoa Thuần Nhiên mở miệng cười khẽ, ánh mắt sáng lạn trong tích tắc.

“Ôi chao! Nhưng người giang hồ kia thật sự là chẳng sáng tạo gì cả!” Phong Tịch dùng sức xoa xoa cánh tay, vẽ mặt không dám gật bừa, “Muốn truyền chuyện xấu của Bạch Phong Tịch ta không thể nghĩ tới những người khác sao? Truyền đi truyền lại sao lại dính với con hồ ly đen này chứ, thật sự là xui xẻo mà!”

“Ha ha...” Hoa Thuần Nhiên nhìn dáng điệu kia của Phong Tịch không khỏi cười khanh khách, “Phong công tử có đáng vẻ phi phàm, lại một bụng tài hoa, bao nhiêu người muốn tuyển làm rể hiền. Vì sao Phong Tịch lại ác cảm như vậy, lại còn luôn miệng gọi người ta là hồ ly?”

“Hi hi...” Phong Tịch nghe vậy nghiêng đầu cười, nhìn sang Hoa Thuần Nhiên, “Nghĩ đến rể hiền chính là công chúa chứ?” Nói đến đây, tay Phong Tịch nâng cằm nàng lên, ánh mắt nhìn nàng từ trên xuống dưới, “Thật ra công chúa và con hồ ly đen kia mới là một đôi trời sinh!”

“Nói cô cơ mà, sao lại chuyển sang tôi!” Hoa Thuần Nhiên lấy tay áo che mặt quay người, dường như có chút xấu hổ buồn bực, chỉ là ánh cười nơi khóe mắt thể nào cũng không che giấu được.

“Ha ha... Hoa mỹ nhân then thùng đây!”

Phong Tịch lắc mình tới trước mặt nàng, một tay vươn ra, Hoa Thuần Nhiên chỉ cảm thấy bức tranh mình cầm bị một sức mạnh nào đó hút đi, trong chớp mắt đã vào tay Phong Tịch. Hai tay Phong Tịch cầm bức chân dung, sau đó vung lên, tức thì bức tranh tựa như tuyết rơi đầy mặt đất, vụn giấy như hoa tuyết từ trên trời rơi xuống, rải rác khắp đầu, khắp người Hoa Thuần Nhiên, phảng phất như bông tuyết bao bọc một gốc mẫu đơn đỏ rực, trong sự diễm lệ có chút nhu nhược và yếu mềm không chống được ý tuyết, khiến Phong Tịch nhìn thấy cũng không khỏi than thở trong thâm tâm, Hoa Thuần Nhiên này, xinh đẹp hơn Phương Tê Ngô đến ba phần, chẳng qua Phương Tê Ngô lại thắng ở phần trong trẻo thanh cao.

“Hoa mỹ nhân, có phải cô vừa ý con hồ ly đen kia không? Muốn ta giúp cô không?” Phong Tịch gặp người, cúi đầu nghiêng mặt nhìn Hoa Thuần Nhiên đang cúi gằm, “Phải biết rằng con hồ ly đen kia nhờ ta rồi đó nha!”

“Nhìn kìa, cô chơi tôi cả người thể này đây.” Hoa Thuần Nhiên lấy tay áo phủi vụn giấy trên người, với trò đùa này của Phong Tịch nàng thấy nhưng lại không thể trách, ánh mắt dường như vô cùng hồ hững khê đảo qua Phong Tịch, thuận miệng hỏi một câu. “Nhờ cô cái gì?”

“Ta giúp cô làm!” Phong Tịch đi lên phủi vụn giấy trên đầu Hoa Thuần Nhiên, cẩn thận không làm tóc nàng rối, dường như đã quên lời nói vừa rồi của nàng, cũng làm như không nghe thấy câu hỏi của Hoa Thuần Nhiên.

Bàn tay trong tay áo của Hoa Thuần Nhiên nắm chặt, môi khẽ mím, cuối cùng im lặng thờ dài, ánh mắt có phần buồn bực nhìn sang Phong Tịch.

“Chỉ là đùa một chút thôi mà, lần sau ta không đùa nữa.” Tay phong Tịch tiện đường sờ soạng hai bên mặt non mềm của mỹ nhân, coi rằng Hoa Thuần Nhiên buồn bực là vì nàng đùa khiến cả người nàng ấy đầy vụn giấy, “Lần sau ta hái mẫu đơn, đến lúc đó mưa hoa đầy trời rơi xuống, cô nhất định sẽ là tiên nữ giữa mưa hoa!”

Hoa Thuần Nhiên muốn thận trọng không hỏi tới, thế nhưng thật sự không đè nén được ý niệm trong đầu, cuối cùng đành buộc lòng nhỏ giọng hỏi: “Phong công tử võ công cao cường, còn có thể có chuyện gì cần nhờ người khác giúp đỡ sao?”

“À, con hồ ly đen kia mặc dù có võ công rất cao, nhưng có một số việc không phải võ công cao thì có thể giải quyết được.” Phong Tịch dường như đột nhiên nghĩ ra, phản đối nói, “Ví dụ như nhân duyên này này, không phải dựa vào nguyệt lão se duyên mới thành đũa thối!”

“À?” Hoa Thuần Thiên rũ mi, dường như hơi sững sốt, “Phong công tử có người trong lòng sao? Không biết là cô nương nhà ai?”

“Kia chính là đệ nhất đại mỹ nhân đầu đây?” Phong Tịch cười nhìn Hoa Thuần Nhiên nói.

Hoa Thuần Nhiên hình như hơi thẹn thùng, vẫn cúi đầu, ánh mắt dính chặt mũi chân, chờ Phong Tịch nói tiếp. Nhưng đợi hồi lâu Phong Tịch cũng chỉ ngấm nằng cười, vẻ mặt thú vị và hài hước.

Cuối cùng Hoa Thuần Nhiên ngẩng đầu, vẻ rụt rè trên mặt đã mất đi, thay vào đó là nụ cười nhạt khôn khéo, “Phong cô nương, cô sẵn lòng giúp tôi sao?”

“Hoa mỹ nhân, cô muốn ta giúp cô cái gì đây?” Phong Tịch vẫn mỉm cười như trước. Tiểu mỹ nhân à, nên như vậy từ sớm rồi, công phu này của cô dùng với Bạch Phong Tịch ta rõ là lãng phí, bởi vì chẳng có chút hiệu nghiệm gì hết!

“Tôi nhìn trúng Phong công tử, tôi muốn chọn chàng làm phò mã!” Hoa Thuần Nhiên nói rõ ràng, trên mặt không hề có chút xấu hổ hay do dự.

“Ha ha...” Phong Tịch nghe vậy cười ồm lên, rồi vỗ tay dường như vô cùng ca ngợi, “Hoa mỹ nhân, cô thật không khiến ta thất vọng, quả thật khác với những người con gái sống trong thâm cung khác!”

“Cô nương sẵn lòng giúp ta sao?” Hoa Thuần Nhiên ngồi xuống ghế, động tác rất tao nhã.

“Cô có thể trả lời ta một vấn đề trước không?” Phong Tịch nhảy lên, ngồi trên mặt bàn.

“Mời nói.” Hoa Thuần Nhiên nhàn nhã sửa sang lại quần áo.

“Lần này những người cầu thân cô sợ rằng bao gồm hết toàn bộ thanh niên tuần kiệt Đông Triều, trong số đó không thiếu những chàng trai xuất sắc hiếm có trên đời như Hoàng quốc thể tử Hoàng Triều, Hắc Phong quốc thể tử Lan Túc, thế nhưng vì sao cô cứ khăng khăng muốn lựa chọn một người giang hồ thân phận tầm thường làm chồng?” Phong Tịch nghiêng đầu liếc mắt cười, nhìn Hoa Thuần Nhiên.

“Bởi vì tôi hy vọng những năm tháng sau này nụ cười của tôi có thể có chút thật lòng và vui vẻ!” Hoa Thuần Nhiên đưa tay đỡ má hương, vui vẻ nhẹ cười.

“Hửm?” Phong Tịch lại không ngờ tới nàng sẽ đáp lời đơn giản thế.

“Thứ cả đời tôi theo đuổi chính là có được địa vị cao quý và vinh hoa vô tận mà một người con gái có thể có!” Hoa Thuần Nhiên thản nhiên nói, chẳng hề có chút vui vẻ, trán khễ nâng, ánh mắt lạc vào chiếc đèn thạch anh treo cao trong phòng, ánh sáng rực rỡ bên ngoài chiếu vào,

chiếc đèn phát ra ánh sáng chói mắt, “Bằng chính bản thân tôi, cho dù tôi có gả cho người nào, cho dù tôi ở Hoa quốc, Hoàng quốc, hay Hắc Phong quốc, tôi đều có thể phú quý cả đời!”

“Cô có tin không?” Ánh mắt Hoa Thuần Nhiên rời khỏi chiếc đèn chuyển sang Phong Tịch, trên mặt theo sự tự tin còn tồn tại một thứ cao quý tao nhã vô cùng.

“Tin!” Phong Tịch gật đầu, nụ cười trên mặt không đổi, trong đôi mắt nhìn Hoa Thuần Nhiên chỉ có sự ca ngợi.

“Thế nhưng địa vị cao khó tránh khỏi sự cô tịch.” Ánh mắt Hoa Thuần Nhiên trở lại với chiếc đèn, âm thanh bỗng trầm thấp, lộ ra sự ưu tư trong lòng.

“Ừ.” Phong Tịch mỉm cười gật đầu.

“Mấy ngày nay... tôi ở chung với Phong công tử... tôi vô cùng vô cùng vui vẻ.” Giọng nói của Hoa Thuần Nhiên chợt mềm đi, dường như mang sắc thái mơ mộng, giữa vùng mây hiện lên sắc vui mừng phấn khởi, “Tôi có thể khẳng định rằng về sau tôi chẳng thể tìm được một nhân vật như vậy! Bởi vậy tôi muốn chàng ở lại vì tôi!”

Phong Tịch tung người đáp xuống trước mặt Hoa Thuần Nhiên, tay phải vươn ra nâng khuôn mặt Hoa Thuần Nhiên lên, quan sát kỹ càng, nụ cười vẫn luôn hiện trên mặt, còn Hoa Thuần Nhiên cũng để mặc cho nàng nhìn.

“Có khuôn mặt tuyệt mỹ, còn có đầu óc sáng suốt, lại thêm tâm kế thâm trầm, ở mặt nào đó đúng là có chút tương tự!” Phong Tịch lăm lăm nhìn khuôn mặt trong tay một lúc rất lâu, “Hơn nữa đối trá, giao hoạt, ham mê vinh hoa, chỉ là... lại có lòng tri kỉ”.

“Lần đầu tiên có người chẳng hề nề mặt nói tôi thế này.” Hoa Thuần Nhiên cười, đưa tay ra bám vào tay Phong Tịch, hơi nắm chặt lấy, “Nhưng quả thật tôi là một cô gái như thế!”

Phong Tịch nghe vậy ý cười càng đậm, sau đó hàng mày nhướn lên, “Chỉ là vì sao cô phải nói thật với ta, thật ra cô có thể viện cớ khác, ta quyết sẽ không đi sâu đến cùng!”

“Bởi vì...” Hoa Thuần Nhiên vươn đôi tay nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt Phong Tịch, chăm chú nhìn vào đôi mắt vĩnh viễn trong suốt, vĩnh viễn không hề có chút u tối, “Cả đời này tôi chưa có một người bạn nào đối đãi thật lòng, chỉ có cô – Phong Tịch, tôi hy vọng cô là một người bạn thật tình duy nhất của tôi, không hề có lừa gạt tính toán, chỉ có thật lòng đối đãi!”

“Bởi vì ta là người giang hồ, vĩnh viễn không uy hiếp đến cô?” Phong Tịch cũng nhìn vào đôi mắt nàng, xuyên qua đôi mắt kia nhìn thẳng vào nội tâm nàng.

“Đúng vậy!” Hoa Thuần Nhiên thân nhiên thừa nhận.

“Được, ta giúp cô!” Phong Tịch nghe vậy cười rất tươi, không hề do dự đồng ý.

Còn Hoa Thuần Nhiên lại ngẩn ngơ, trong nháy mắt chẳng thể hoàn hồn từ trong nụ cười vừa rời của Phong Tịch, nụ cười kia thật rực rỡ sáng chói, tươi đẹp át người! Vì sao trước kia chưa

từng phát hiện ra, thì ra Phong Tịch đẹp như thế! Đẹp đến vô song như vậy, tồn tại một thứ gì đó mà ngay cả đệ nhất mỹ nhân nàg cũng chẳng thể nào với tới!

“Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!” Ngoài phòng bỗng vọng lại một tiếng gọi.

Cả người Phong Tịch nảy lên, lập tức ra phía ngoài phòng, chỉ thấy Hàn Phác và Nhan Cửu Thái ngồi trên nóc Ám Hương đình.

“Phác Nhi, sao đệ lại tới đây?” Phong Tịch kinh ngạc kêu lên.

“Hừ! Còn không phải do tỷ bỏ đệ lại, tự mình chạy tới nơi này chơi, nhiều ngày rồi mà chẳng quay về, thế nên đệ bảo Nhan đại ca mang đệ đi tìm tỷ!” Hàn Phác bĩu môi nói, sau đó cả người tung lên nhảy từ trên đình xuống.

“Nhan đại ca, nhọc công huynh rồi! Tên quỷ sứ này chắc đã gây không ít phiền phức cho huynh.” Phong Tịch ôm lấy Hàn Phác, sau đó chào hỏi Nhan Cửu Thái vẫn còn đang ở trên đình.

Nhan Cửu Thái chỉ lắc đầu, không hề nhảy xuống, dường như không có ý định ở lại lâu.

“Phong cô nương, đây là...” Hoa Thuần Nhiên cũng đi ra ngoài nhìn về phía hai vị khách không mời mà tới.

“Hoa mỹ nhân, đây là đệ đệ của ta, Hàn Phác!” Phong Tịch mỉm cười, quay đầu nói với Hoa Thuần Nhiên, sau đó vỗ đầu Hàn Phác, “Phác Nhi, mau gọi công chúa tỷ tỷ! Tỷ tỷ này xinh đẹp không?”

“Một đứa trẻ thật tuấn tú!” Hoa Thuần Nhiên nhìn Hàn Phác khen, khuôn mặt cậu hơi có phần méo mó khi bị Phong Tịch vỗ đầu những vẫn không mất đi phần tuấn tú.

“Nó chỉ là vẫn còn quá nhỏ thôi, nếu không, chỉ nói về vẻ bề ngoài thì thật xứng với công chúa đấy!” Phong Tịch cười tủm tỉm nói.

“À...” Hoa Thuần Nhiên cũng chỉ cười cho qua với mấy lời linh tinh của Phong Tịch, “Ngay cả một đứa bé con cũng có thể tự nhiên đến tự nhiên đi ở trong vương cung, xem ra thủ vệ của vương cung này phải được dạy dỗ lại rồi!”

“Đệ không cần thành đôi với cô ấy!” Ai ngờ Hàn Phác lại chống đối cứ như cảm thấy lời của Phong Tịch sỉ nhục cậu nặng nề. Cô gái này ưỡn ẹo nũng nịu nhìn đã khó chịu, nào có một nửa sự nhẹ nhàng thoải mái của tỷ tỷ!

“Hừ! Tên quỷ sứ đệ có tu thêm ba đời cũng chưa có may mắn đấy đâu!” Phong Tịch đáp lại những lời vô lễ của Hàn Phác bằng một cú đập mạnh vào đầu cậu.

“Đệ đã từng nói đừng đập vào đầu đệ rồi, đệ là người lớn!” Hàn Phác xoa đầu kêu la.

“Là một người lớn thì không có cử chỉ vô lễ đấy!” Phong Tịch lại gõ thêm một cái, sau đó quay người ngoảnh lại nói với Hoa Thuần Nhiên, “Hoa mỹ nhân, ta ở trong cung cô chơi cũng nhiều ngày rồi, nếu đệ đệ của ta đã tới tìm, ta đây cứ đi về trước đã, ngày kia ta sẽ lại tới tìm cô.”

“Ngày mai phụ vương muốn triệu kiến cô và Phong Túc công tử, không bằng mai cô đi cũng không muộn.” Hoa Thuần Nhiên mời nàng ở lại.

“Ha ha... Ta nghĩ theo tâm ý của cô, Hoa vương chỉ cần gặp con hồ ly đen kia là được rồi, về phần ta thì thôi đi, cũng chẳng phải là người dự tuyển cho vị trí phò mã, gặp hay không gặp thì cũng tùy tiện thôi.” Phong Tịch cười rộ lên, sau đó cả người tung lên đáp xuống bên cạnh Hoa Thuần Nhiên. Nàng vươn tay ra, giắt lấy chiếc khăn lụa có thêu hình cung cung và cự hư giắt bên hông Hoa Thuần Nhiên, “Song cô cứ yên tâm đi, người gặp phải con hồ ly đen kia, đàn ông sẽ khuất phục nguyện quỳ gối làm nô tài, phụ nữ sẽ ái mộ nguyện lòng đi theo tới chân trời góc bể, tất nhiên bản về tài mạo quả thật thế gian khó ai sánh được! Ngay cả đệ nhất mỹ nhân Đông Triều cô đây không phải cũng ái mộ tên ấy sao!? Ha ha...”

Phong Tịch trong lúc cười còn đồng thời kéo Hàn Phác đi, cả người tung lên đáp xuống nóc nhà, sau đó lại quay đầu hỏi: “Hoa mỹ nhân, xác nhận lần cuối, cô thật sự muốn ta giúp cô sao?” Nàng nhẹ buông tay, chiếc khăn lụa kia nương theo gió bay xuống, vừa khéo rơi vào tay Hoa Thuần Nhiên.

“Đúng vậy.” Hoa Thuần Nhiên nhìn hoa văn trên chiếc khăn lụa, trả lời rõ ràng.

“Được, ta sẽ giúp cô!” Cả người Phong Tịch trở nên nhẹ bẫng, chớp mắt chẳng thấy bóng dáng đâu, Nhan Cửu Thái cũng rời đi sau nàng.

Ngày hai mươi tư, tháng ba.

Ở Hoa quốc, đây là ngày rất nhiều rất nhiều người hồi hộp, bởi vì ngày mai chính là ngày Thuần Nhiên công chúa tuyển phò mã, rất nhiều người xoa tay xấn áo chuẩn bị. Mấy người tập võ thì luyện vài bộ quyền cước, hy vọng đến lúc đó công chúa sẽ khuynh đảo vì sự oai hùng của mấy người. Mấy người ôn văn thì lăm bằm mấy thiên văn chương viết mấy câu thơ từ, hy vọng đến lúc đó công chúa sẽ khuất phục vì sự tài hoa của mấy người. Tất nhiên đối với đàn ông, được thiên hạ đệ nhất mỹ nhân coi trọng là việc may mắn nhất trên đời!

“Hoa mỹ nhân, các cô ấy chơi trên đầu ta một canh giờ rồi, còn chưa làm xong sao? Ta ngồi im thật sự hơi mệt mỏi rồi đấy!”

Từ sáng sớm Lạc Hoa cũng đã vang đến một âm thanh buồn chán, có chút mệt mỏi không thể nén nổi.

“Chờ một chút, được ngay bây giờ thôi!”

Âm thanh mềm mại trong trẻo này bao giờ cũng vang lên ngay khi âm thanh buồn chán kia xuất hiện, trấn an vỗ về.

“Trời ơi, em cầm trong tay cái gì đấy, đừng... nghìn vạn lần đừng trét lên mặt ta... Ta nói đừng trét... Em mà trét nữa ta đá em đi đấy... Ta nói thật đấy!” Âm thanh buồn chán gào lên dọa người.

“Được rồi, đừng quét lên mặt cô ấy nữa.” Âm thanh trong trẻo mềm mại lập tức tham dự.

“Trời ơi, trong tay em là cái gì đấy? Kim phượng hoàng à! Thật đẹp à nha... em làm gì đấy, đừng cầm lên trên đầu ta... Thứ này nhìn tuy đẹp, nhưng nặng lắm... Ta nói đừng cầm... nặng lắm mà... Em mà lại cầm thì có tin ta sẽ bẻ nó thành hai đoạn không!”

“Được rồi, ‘Hỏa vân kim phượng’ quá nặng thì đừng đeo nữa, cầm chiếc trâm ‘Lưu vân sơn tuyết’ kia đi, càng độc đáo hơn.”

“Ta cảnh cáo các cô... đừng vẽ đừng trét gì lên mặt ta... ta không muốn chờ đến một lúc rồi lại phải đi rửa mặt đâu... Em cầm cái gì đấy... Đã nói đừng vẽ... Hoa mỹ nhân... Cô bảo người ta dừng tay... Nếu không dừng tay ta sẽ cắn người đấy!”

“Được rồi, không cần phải vẽ, lông mày của nàng... Ta nhìn xem... ừm... không tệ... đường mày dài trời sinh, không dày không mảnh, vừa chuẩn!”

“Công chúa, mặc cho cô ấy bộ xiêm y nào?”

“Đưa tới đây cho ta xem... ừ... lấy cái màu vàng tơ này đi.”

“Chơi đủ chưa hả? Hoa mỹ nhân, rốt cuộc là cô muốn làm cái gì? Sáng sớm đã lôi ta dậy!”

“Chuẩn bị cho ngày mai mà, tôi muốn nhìn xem kiểu trang điểm nào hợp với cô nhất.”

“Cô tuyển phò mã chứ có phải ta đâu, vì sao ta lại phải trang điểm.”

“Cô đã hứa là sẽ giúp tôi đó.”

“Vậy chẳng phải là đơn giản, ta đánh tất cả mọi người ngã lăn ra đất hết là được, trừ con hồ ly đen kia, vậy thì chẳng ai còn mặt mũi cầu hôn cô nữa rồi!”

“Ha ha... Phiên cô nghĩ ra... được rồi, mở mắt, đứng dậy, để tôi xem hiệu quả thế nào.”

“Trước hết để ta ngủ một giấc đã có được không, ta thật sự buồn ngủ mà!”

“Không được! Các em kéo cô ấy lại đây!”

Hoa Thuần Nhiên chỉ huy đám cung nữ kéo Phong Tịch đang nằm nhoài trên nhuyễn tháp giống một bãi bùn nhão dầy. Phong Tịch bất đắc dĩ bị kéo lên, dù thế cũng ngả đầu nghiêng thất lung, đôi mắt khép chặt, cả người như không xương dựa vào người cung nữ.

“Lăng Nhi, em bưng khay ‘bánh trân châu’ tới đây.” Hoa Thuần Nhiên thân nhiên phân phó.

Lời vừa nói ra quả thật rất có hiệu quả, chỉ thấy Phong Tịch lập tức đứng thẳng người, đôi mắt mở to, lấp lánh như ánh sao, đâu còn chút nào mệt mỏi. Cũng ngay tích tắc Phong Tịch mở mắt

thẳng người, toàn bộ cung nhân đều ngây ngốc, nàng phảng phất như búp bê bằng sứ, ngay thời điểm mở mắt đột nhiên được thổi sinh mạng, lập tức sống động nhanh nhẹn, cả người tràn đầy ánh sáng!

Trong lúc chúng cung nhân còn chưa kịp phản ứng lại đã thấy con người Phong Tịch đảo quanh, tiếp đó lại thấy bóng vàng lóe lên, ở trong phòng đã không còn bóng dáng Phong Tịch, còn ngoài điện vọng lại giọng nói vui vẻ của nàng, “Lăng Nhi, em đi chậm quá nên ta tới đón em đây! Để ta bế hộ em chiếc ‘bánh trôn châu’ này cho.”

“Ai ôi!” Chúng cung nữ trong nhà đều đồng thời thở dài.

“Cô Phong Tịch này...” Hoa Thuần Nhiên thở dài lắc đầu, trong lòng chợt sinh tiếng cảnh báo.

“Từ xa đã có thể tiếng âm ỉ của cô rồi! Đến bao giờ cô mới có thể nhả nhận chút được đây?” Ngoài cung vọng lại giọng nói tao nhã của Phong Túc.

Hoa Thuần Nhiên nghe vậy vội vàng cất bước đi ra ngoài cung, chỉ thấy Phong Tịch đang ngồi trên thành lan can mãi miết ăn, Lăng Nhi đứng một bên dờ dẫm nhìn nàng, còn một bóng hình màu đen tao nhã cao gầy từ rất xa đi tới!

“Phong công tử, qua đây xem Phong cô nương, chàng chắc chẳng ngờ Phong cô nương lại có dung mạo xinh đẹp vậy đâu?”

Hoa Thuần Nhiên đến gần Phong Tịch, đưa trả chiếc ‘bánh trôn châu’ nàng đang cầm trong tay cho Lăng Nhi, nâng tay cầm khăn lau đi vụn bánh trên khóe miệng cho nàng, kéo nàng từ trên lan can xuống đứng dưới đất.

“Con hồ ly đen này vừa đến đã phá hỏng chuyện tốt của ta.” Phong Tịch lầm bầm phàn nàn, ánh mắt lưu luyến nhìn chằm chằm vào chiếc ‘bánh trôn châu’ trong tay Lăng Nhi.

Hoa Thuần Nhiên quay người Phong Tịch lại, đứng đối diện với Phong Túc đang đi tới, nhìn Phong Túc đang đi chậm chậm từng bước một đến, đôi mắt Phong Tịch đảo quanh, đột nhiên nhẹ cười, dịu dàng cúi đầu. “Gặp qua Phong công tử.”

Một nụ cười một cái cúi đầu này thật đúng là lễ tiết hoàn mỹ, đáng vẻ tao nhã.

Phong Túc dừng bước cách đó chừng một trượng, nhìn dáng đứng xinh đẹp của Phong Tịch, mày ngài mắt sáng, mặt ngọc môi hồng, tóc đen như gấm búi kiểu phong vũ, trang sức đơn sơ trâm ngọc cài tóc, cung trang vàng tơ thay thế áo trắng thùng thình, dây lụa mềm mại buộc quanh chiếc eo nhỏ, tôn lên dáng lả lướt cao gầy của nàng, nụ cười tươi rói, mắt đẹp ngóng chờ, phảng phất như một giai nhân trong cốc, tao nhã tuyệt thế.

“Phong công tử cảm thấy thế nào?” Ánh mắt Hoa Thuần Nhiên chăm chú nhìn vào nét mặt Phong Túc, muốn thu được thông tin gì đó từ nét mặt kia, thế nhưng vẻ mặt Phong Túc vẫn chỉ có nụ cười nhạt, sóng mắt không hoảng, dường như Phong Tịch trước mắt đây cũng chỉ giống bình thường.

“Có một câu nói rằng ‘Mặc long bào cũng không giống thái tử’, không biết có phải nói người trước mặt không?” Phong Túc buông mắt nhìn chăm chăm vào chiếc áo bạch ngọc trong tay nói.

“Ha ha... Hoa mỹ nhân, cô uống phí thời gian rồi!” Phong Tịch cất cao giọng cười, nhất thời phá hoại hoàn toàn khí chất cao nhã kia. Tay nàng vươn ra, kéo chiếc trâm ngọc trên đầu xuống, nhất thời tóc dài bung ra, mái đầu mát gần một canh giờ chải chuốt nay lại bị hủy chỉ trong khoảnh khắc. Cả người nàng nhảy lên, trở lại ngồi trên lan can, hai chân vổ vào nhau lẹp xẹp, lắc vai lắc đầu nói, “Ta hứa giúp cô thì sẽ giúp, không cần phải mặc cái ‘long bào’ này cho ta.”

“Phong công tử thật thích nói đùa.” Hoa Thuần Nhiên dung mạo như hoa, tâm nhãn như hoa.

“Công chúa có chuyện gì cần giúp đỡ sao?” Phong Túc nhìn về Hoa Thuần Nhiên hỏi.

“Không... chỉ là một chuyện nhỏ.” Hoa Thuần Nhiên cúi đầu, lấy ống tay áo che khuôn mặt, chỉ lộ ra duy nhất một đôi mắt đẹp khẽ liếc nhìn Phong Túc, nòng nọc như rượu ngon, say lòng người.

“À.” Phong Túc khẽ gật đầu, dường như cũng phớt lờ, vung chiếc áo trong tay lên nói. “Mấy ngày gần đây Túc tìm được trong Lâm Lang các của quý cung một cổ khúc đã thất truyền từ lâu, [Châu ngọc mua ca hát], mời công chúa xem thử được không?”

“Thuần Nhiên vinh hạnh.” Hoa Thuần Nhiên thân nhiên cười.

“Công chúa, mời.”

Phong Túc khẽ khua tay, Hoa Thuần Nhiên gật đầu cười, hai người đi về phía Khúc Ngọc hiên.

“Châu ngọc mua cười hát, tám cám nuôi hiền lương, hạc vàng khi cất cánh, bay bổng khắp muôn phương...(Trích Cổ Phong – Lý Bạch)...”

Phong Tịch nhìn hai bóng nhìn xa xa, gật gù ngâm khẽ, chơi chiếc trâm ngọc trong tay, trên mặt hiện lên nét cười như không, “Châu ngọc mua cười hát... Bay bổng khắp muôn phương...”

Ngày hai mươi lăm, tháng ba, ngày đệ nhất mỹ nhân Đông Triều – Thuần Nhiên công chúa kén rể.

Người từ các quốc gia Đông Triều cầu hôn công chúa không dưới mấy vạn, thế nhưng cuối cùng sau khi trải qua sàng lọc của Thái Âm đại nhân Hoa quốc chỉ còn lại hơn một trăm người. Một trăm người ấy chính là những vị tinh anh trong tinh anh, có kỳ sĩ giang hồ võ công cao cường, có thương nhân giàu có hạng nhất thiên hạ, cũng có quan lớn trong triều, có vương hầu công tử xuất thân tôn quý... tất cả đều có tài văn tài võ đủ loại phong thái! Còn ngày hôm nay, công chúa sẽ phải tới Kim hoa cung gặp gỡ một trăm người ấy, đến lúc đó công chúa sẽ thử tài văn võ, chọn ra người ưu tú nhất để tặng bút vàng, chỉ làm phò mã.

Kim Hoa cung thường ngày vắng lặng như tờ hôm nay bỗng có chút náo nhiệt. Khắp nơi nơi có thể thấy người hầu đi qua đi lại như mắc cửi.

Phía đông Kim Hoa cung có một hồ nước mang tên Lãm Liên, những nhà thủy tạ (Những nhà hoặc đình nằm trên mặt nước) được xây xung quanh, bao trọn một vòng hồ. Ở trung tâm hồ dựng lên một tòa thủy đình cao chừng ba trượng, lấy tên đình là Thái Liên Đài, nhìn tên mà đoán, chắc rằng hồ ấy nhất định sẽ có đủ loại sen, thật ra không phải. Trong hồ Lãm Liên không hề có một gốc sen nào, chẳng qua vì sáu cột trụ ngoài đình nổi lên trên mặt hồ tạo thành hình bán nguyệt cùng hướng vào trung tâm, tựa như sáu cánh hoa, còn ở trung tâm có đỉnh lót ngọc thạch trắng, ngoài đỉnh lại lấy ngọc lưu ly trang trí, trông như nhụy hoa vàng, từ xa nhìn lại dường như trong hồ có một đóa sen đang nở rộ. Chính vì thế mà Hoa vương muốn tặng cung điện này cho con gái yêu của mình, Thuần Nhiên công chúa, cũng để công chúa đặt tên cho hồ và đình này. Thuần Nhiên công chúa liền đặt tên đình là Thái Liên Đài (Đài hái sen), còn hồ là hồ Lãm Liên.

Thái Liên Đài đứng vững trong hồ nước, cách bờ hồ năm trượng, không hề xây nhíp cầu nối liền, chỉ vì Thuần Nhiên công chúa nói đình ấy giống thiên nhiên, xây cầu sẽ phá hỏng sự ý nhị. Thế nên Hoa vương đặc biệt lệnh cho thợ làm không được xây cầu, ngày thường đều đi thuyền nhỏ qua.

Mặt hồ Lãm Liên ngày hôm nay bỗng bành những đóa mẫu đơn. Những đóa mẫu đơn ấy đều là do nhưng cung nữ của Kim Hoa cung hái từ những gốc mẫu đơn trong ngự hoa viên từ sáng sớm, tung xuống mặt hồ, điểm tuyết tựa như trăm hoa vẩy sen.

Lúc này đây, một trăm chiếc bàn được đặt trong những nhà thủy tạ quanh hồ, mỗi một chiếc bàn đều có một vị khách nhân ngồi. Trên bàn được chia làm hai bên, một bên đặt cao lương mỹ vị, bên còn lại bố trí văn phong tứ bảo (bút, nghiên, mực, giấy)... Còn xung quanh Thái Liên Đài giữa hồ được che phủ bởi màn lụa, tựa như xung quanh đình dựng lên một bức tường lụa, che khuất giai nhân trong đình, gió khẽ phất qua, màn lụa lay động, ngẫu nhiên lộ ra một góc trong đình, không khỏi khiến chúng nhân trong thủy tạ ngẩn cổ nhìn trộm, chỉ là càng khó gặp giai nhân, lại càng khiến lòng người ta ngứa ngáy khó chịu!

“Các vị anh hùng cao sĩ, Thuần Nhiên bên đây có lễ!” Âm thanh trong trẻo thánh thót của thiếu nữ vọng từ trong đình ra, trong chiếc màn lụa mông lung có một bóng hình duyên dáng uyển chuyển nhún chào.

Nghe thấy âm thanh dễ chịu như vậy, trong lòng mọi người đều rung động, không khỏi đều nghĩ, giọng nói đã êm tai như thế, vậy công chúa nhất định lại càng đẹp hơn, nghĩ tới dung nhan thiên hạ vô song đó, trong lòng mọi người không khỏi xúc động, tất cả đều đáp lễ, “Bái kiến công chúa!”

“Hôm nay được nhìn thấy cao nhân các quốc gia, là Thuần Nhiên may mắn. Bởi vậy Thuần Nhiên ở đây xin đàn một khúc, bày tỏ tấm lòng tôn kính của Thuần Nhiên đối với các vị, còn xin các vị không ngại chỉ giáo.” Tiếng giai nhân véo von như chim oanh, hòa nhã có lễ.

“Được!” Mọi người không khỏi cùng trầm trồ khen ngợi, trong đó có một người nói lớn. “Coi như chẳng thể làm Phò mã, nhưng có thể nghe được giai âm công chúa, đã chẳng uống cuộc đời này!”

“Vậy xin các vị vừa uống rượu ngon vừa nghe tiếng đàn.” Giọng nói của giai nhân du dương, ngậm chứa ý cười.

“Chỉ là chẳng biết công chúa đàn khúc nào cho chúng ta nghe?”

Đối diện Thái Liên Đài có một nhà thủy tạ, có thể là do địa hình nơi đó, nhà thủy tạ này cao hơn các nhà thủy tạ khác chừng một trượng, giống như đỉnh của tập hợp các thủy tạ, tựa như hạc giữa bầy gà. Lúc này một công tử áo tím đang đứng tựa vào lan can, cất cao giọng hỏi. Một trăm người nơi đây đều có phong thái phi phàm, nhưng người này lại càng tuyệt vời hơn, chỉ tùy ý đứng trước lan can thôi mà đã có cảm giác tôn quý như vương giả đứng trên cao, một câu hỏi thuận miệng lại ẩn chứa chút khí phách, giống như không ai có thể từ chối đáp lời. Ánh mắt sáng ngời xuyên vào trong đình, sắc bén đến nỗi như có thể xuyên thấu màn lụa nhìn rõ ràng bên trong.

“Đình này mang tên Thái Liên Đài, Thuần Nhiên xin đàn một khúc [Thủy Liên Ngâm], chẳng hay công tử nghĩ thế nào?”

Phong Tịch ngồi trong đình nhìn xuyên qua góc màn lụa về phía vị công tử áo tím đứng bên nhà thủy tạ, Hoàng Triều, mặc dù xa tận năm trượng, thế nhưng nàng vẫn có thể thấy rõ ràng cái loại khí thế ngạo nghễ không đặt thiên hạ vào trong mắt trên mặt y như trước đây. Nàng không khỏi mỉm cười, gợn tay phất mái tóc dài, rồi chạm nhẹ vào miếng loan tuyết nguyệt trên trán, trong lòng thầm có suy nghĩ, thật rất muốn nhìn thấy vẻ mặt của Hoàng Triều sau khi thấy nàng.

“Được!” Hoàng Triều gật đầu, tựa như vương giả cho phép bề tôi, quay người ngồi vào ghế, đưa tay cầm bình, rồi lại bỗng buông xuống, quay đầu nhìn vào rèm xanh rủ phía sau, “Vô Duyên, huynh thật sự không ra đây tận mắt chứng kiến thân mỹ nhân danh chấn thiên hạ sao?”

“Không cần, cái gọi là tướng mạo do tâm sinh ra, ta tự nghe theo tâm đàn mà nhìn nhận phong hoa tuyết thế của mỹ nhân đệ nhất Hoa quốc thôi!” Phía sau rèm vang lên một giọng nói thản nhiên trong trẻo, tươi đẹp như tiếng nhạc.

Nghe thấy âm thanh như thế, nghe thấy lời nói như vậy, trong lòng Phong Tịch không khỏi khẽ rung động, tâm đàn nhận người? Ngọc Vô Duyên? Chàng ta cũng tới?

Đột nhiên nàng vô cùng muốn đánh một khúc thật hay, hết lòng hết sức đàn một khúc này, muốn xem âm thanh này sẽ đánh giá nàng ra sao.

Đầu ngón tay khẽ nhón, tiếng đàn vang lên trong không trung, một khúc [Thủy Liên Ngâm] du dương trong trẻo như nước chảy trút ra nương theo những kẽ ngón tay.

Phảng phất như người đã đặt mình trong sóng nước xanh trong, từng đóa hoa sen xòe cánh, nhụy hoa non nớt tỏa ra từng làn hương thơm dịu, bản lá sen nương theo gió mà khẽ lay múa, những nàng bướm nhiều màu bay quanh nhụy hoa, gió xuân phảng qua, tay áo tung bay, ngay lúc đang thỏa thuê sung sướng, chợt thấy một thuyền nhỏ, trên thuyền có một mỹ nhân, uyển chuyển tựa sen xanh, tuyết rơi bông bành, rồng bơi oai vệ, hồng nhận đập nước, tiếng cười trong veo, ân cần thương cảm, ý nghiêng tình động, tay sẵn nắm tay, cùng say trong sen...

Nhất thời mọi người đều vì tiếng đàn mà say, đều dừng toàn bộ động tác, nhìn chăm chú vào Thái Liên Đài, mà chiếc rèm xanh phía sau Hoàng Triều khẽ động, bóng hình nhàn nhạt cuối cùng cũng bước ra ngoài rèm, Ngọc đứng trước lan can.

Ánh mắt Phong Tịch khẽ đảo, liếc mắt liền thấy rõ, trong lòng dòn dập, đầu ngón tay run lên, bật ra một nốt sai, không nhìn cũng biết hàng mây dài của người kia khẽ nhếch.

Hít thở, nhắm mắt, tĩnh tâm! Trong nháy mắt bàn tay linh hoạt khác thường, trong nháy mắt trái tim trong sáng như gương, trong nháy mắt tiếng đàn chuyển từ tao nhã uyển chuyển sang trong trẻo phóng khoáng, hào hiệp phấn chấn, chẳng có chương nhạc mà theo, không có nhạc phổ mà tiếp, chẳng có vết tích mà tìm, từng dòng âm thanh hóa thành luồng gió mát mạnh mẽ chẳng gò bó, hóa thành mây mềm bồng bênh chẳng ràng buộc, hóa thành cơn mưa phùn ngọt lành mát rượi, hóa thành bông tuyết đầu mùa sạch sẽ chẳng hề dơ bẩn... tự theo ý mình trời đất chao nghiêng...

Khi một khúc đã hoàn tất, toàn bộ hồ Lãm Liên lặng im phăng phắc, không một ai có dũng khí tạo ra một âm thanh nào, dường như tất cả đều vẫn còn say sưa trong tiếng đàn, lại dường như không dám phá tan bầu không khí tuyệt vời mà tiếng đàn dựng lên này.

“Hay! Hay! Hay! Khúc này trong sạch không dính bụi trần, không tuân theo quy tắc, quan niệm không tầm thường!” Hoàng Triều vỗ tay khen đầu tiên, “Vô Duyên, huynh nói thế nào?”

Ngọc Vô Duyên nhìn chăm chú vào Thái Liên Đài rất lâu, sau đó khẽ nói: “Tao nhã tuyệt thế, cảm tâm vô song!”

Phong Tịch nghe vậy trong lòng chấn động, ngẩng đầu nhìn qua bóng hình áo trắng đứng trước rèm, áo quần đậm bạc, người thuần như ngọc!

Chương 15 Hoa xinh đầu cành ai ngắt trước

“Hay! Hay! Hay!” Những người còn lại phục hồi tinh thần chậm mất nửa nhịp, đồng loạt vỗ tay khen ngợi: “Kỹ thuật đàn của công chúa thật cao siêu!”

“Thuần Nhiên kỹ thuật xoàng xĩnh, làm bẩn mắt các vị rồi.” Phong Tịch ngồi thẳng người trước bàn, nói ra những lời Hoa Thuần Nhiên sẽ nói. Thế nhưng đôi tay nàng cũng không nhận được chà xát cánh tay nổi gai ốc.

Còn Hoàng Triều và Ngọc Vô Duyên khi nghe được những lời ấy không khỏi nhìn nhau. Vị công chúa Hoa quốc này lại mang trong người nội lực cao thâm sao? Bằng không giọng nói ấy sao có thể rõ ràng như thì thầm bên tai giữa những tiếng ồn ào xôn xao như thế được?

“Công chúa mang danh hào đệ nhất mỹ nhân, chúng tôi ngưỡng mộ công chúa đã lâu. Thế nên có thể xin công chúa bước ra khỏi màn lụa được không, để chúng tôi được ngắm phương dung một lần?” Có một người trong số đó bất chợt đặt vấn đề.

Lời vừa nói ra, ngay lập tức có người phụ họa theo. “Đúng vậy! Xin công chúa để chúng tôi được nhìn phượng dung một lần! Phò mã chỉ có thể tuyển một, chúng tôi nếu không được tuyển nhưng có thể gặp mặt công chúa một lần, vậy dù là thất bại cũng đáng giá!”

“Các vị, Thuần Nhiên cũng nguyện gặp mặt các vị cao sĩ nơi đây, chỉ là trước khi gặp, Thuần Nhiên muốn tuyển ra một vị phò mã trước, chẳng biết các vị nghĩ thế nào?”

Âm thanh trong trẻo vẫn áp đảo toàn bộ tiếng ồn ào xôn xao như trước, vang vọng khắp hồ Lâm Liên, qua từng ngõ ngách.

“Vậy xin công chúa mau mau ra đề mục!” Mọi người cao giọng nói.

“Được!” Phong Tịch suất nữa hí hửng kêu lên, vội vàng che miệng. Rồi nàng chợt nhớ tới những người ngoài đình căn bản không nhìn thấy hành động của nàng, lập tức thoắt mái dựa người vào ghế, còn giọng nói vẫn rất nhã nhặn.

“Thuần Nhiên từ nhỏ đã có tâm nguyện, muốn tuyển chọn một phò mã văn võ song toàn. Ngày hôm nay các vị cao sĩ đại giá tới đây, Thuần Thiên vô vùng vinh hạnh.”

Âm thanh trong trẻo áp đảo sự toàn bộ người nôn nóng nơi đây, đồng thời lời nói này lại về vận mệnh phò mã, thế nên mọi người đều trở nên yên lặng.

“Thật ra muốn làm phò mã của Thuần Nhiên vô cùng đơn giản, chỉ cần làm được hai điểm là có thể.”

“Chỉ có hai điểm? Vậy nếu như toàn bộ các đại gia nơi đây đều làm được thì thế nào bây giờ?” Mọi người nghe dường như vô cùng đơn giản không khỏi mở lời hỏi.

“Trước tiên xin chư vị hãy nghe Thuần Nhiên nói hết.”

Phong Tịch âm thầm cắn răng, lén chửi những con người nóng vội như khi này, hình tượng mỹ nhân trước đó đã hoàn toàn bay mất.

“Điểm thứ nhất chính mà muốn mời các vị tự mình nhảy từ thủy tạ nơi các vị đang đứng tới Thái Liên Đài này. Các vị có thể chạm nước mượn lực nhưng không thể nhờ vào bất cứ đồ vật nào khác. Người rơi xuống nước tức mất đi tư cách!”

“Cái gì...?” Lời vừa nói ra lập tức có người giật mình hỏi lại.

Nên biết rằng khoảng cách từ nhà thủy tạ tới Thái Liên Đài chỉ ít cũng phải năm trượng. Cao thủ giang hồ thông thường có thể luyện khinh công nhảy xa ba trượng đã là cao thủ hàng đầu. Người có thể luyện tới nhảy xa bốn trượng có thể nói là cao thủ hạng nhất, người luyện tới nhảy xa năm trượng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Cứ cho là anh có thể đạp bèo vượt nước, phóng một mạch qua mặt hồ năm trượng, thế nhưng sau năm trượng này còn có tòa Thái Liên Đài cao ba trượng kia! Việc này có ai có thể làm được? Làm sao những người này không sợ hãi than thở cho được. Một điểm ấy đã hoàn toàn làm khó bọn họ rồi!

“Ngày xưa, công chúa Tích Vân của Bạch Phong quốc mới lên mười, tuổi còn nhỏ đã sáng tác một [Luận cảnh đài thập sách], tài văn chương có thể coi như hạng nhất trong giới nữ lưu, trong số nam nhi cũng được coi là hiếm có. Bởi vậy điểm thứ hai chính là mời các vị trong một canh giờ cũng lấy (Luận cảnh đài) làm đề, viết ra một áng văn hơn cả áng văn của công chúa Tích Vân năm xưa! Chỉ cần là người có thể làm được hai điểm này, tức sẽ trở thành phò mã của Thuần Nhiên! Nếu là người có một điểm không làm được, vậy liền thứ cho Thuần Nhiên bất kính, các vị đều không xứng làm phò mã của ta!”

Điểm này vừa được nói ra, mọi người đều xôn xao. Công chúa Tích Vân năm xưa vừa làm ra một (Luận cảnh đài thập sách), đến trạng nguyên Bạch Phong quốc năm đó cũng phải thần phục. Hơn nữa văn hóa Bạch Phong quốc vẫn luôn đứng đầu trong sáu nước, các nước khác không dám so sánh, chỉ thế cũng đủ thấy rằng đó là tài hoa tuyệt thế! Mà sau khi công chúa Tích Vân làm (Luận cảnh đài thập sách), không có người nào dám làm (Luận cảnh đài) nữa.

Lúc này đây công chúa Thuần Nhiên ra đề yêu cầu, há chẳng phải làm khó mọi người sao. Trong số những người nơi đây mặc dù cũng có những người tự phụ về tài danh, thế nhưng khi họ vừa nghĩ đến cần áp đảo công chúa Tích Vân tài danh truyền thiên hạ kia, trong lòng không khỏi lo lắng, huống gì lại chỉ có một canh giờ. Việc này làm sao có thể làm được đây?”

“Có người nào trong các vị đạt được hai điểm này không?”

Phong Tịch nhàn hạ nghe ngóng tiếng mọi người thở dài ngoài đình, ánh mắt lại quét về phía Hoàng Triều và Ngọc Vô Duyên. Hai người ấy ngồi đối diện nhau uống rượu, dường như chẳng nghe thấy gì.

“Được! Nếu công chúa đã ra đề, Minh Nguyệt Sơn tôi xin thử một lần. Cho dù kết quả có ra sao, tôi đã tận lực tức lòng không thẹn!”

Chỉ thấy một chàng trai trẻ tuổi tầm hai lăm, hai sáu nhún người nhảy lên, đứng trên lan can thủy tạ, áo dài phấp phới, mày tuấn mắt sáng, vẻ khá tài giỏi.

“Đại hiệp Kỳ Vân, Minh Ngọc lang?” Phong Tịch liếc mắt nhìn người kia, không khỏi gật đầu “Như vậy Thuần Nhiên xin ở đây chờ đại hiệp xa giá.”

“Tốt!”

Minh Nguyệt Sơn hét to một tiếng, sau đó vung tay tung người, dáng người phóng khoáng, vừa nhảy đã ra xa ba trượng. Tiếp đó chỉ thấy anh ta bỗng đáp xuống mặt hồ, mũi chân chạm nhẹ đóa mẫu đơn, hoa chìm xuống hồ, còn thân mình anh ta chọt bay vọt lên cao, hướng thẳng về phía Thái Liên đài. Thế nhưng đến khi còn cách đài chừng một trượng thì đã hết lực, cả người rơi thẳng xuống. Tuy vậy khi anh ta sắp rơi vào hồ, lại thấy anh ta vươn tay, lòng bàn tay dán vào trên cột trụ của đài, cuối cùng cũng vững vàng bám vào cột trụ, đáp xuống Thái Liên đài.

“Bản lĩnh khá!” Người thấy anh ta bộc lộ chiêu thức ấy không khỏi vỗ tay khen hay, kể cả Hoàng Triều lẫn Ngọc Vô Duyên cũng đều gật đầu khen ngợi.

“Công chúa, Minh Nguyệt Sơn mặc dù tới được Thái Liên đài thể nhưng cuối cùng cũng không thể không mượn lực từ đình trụ. Bởi vậy đã vi phạm quy tắc công chúa đặt ra, mục này tôi chưa qua được.”

Minh Nguyệt Sơn cung kính ôm tay làm lễ với bóng người trong màn lụa, “Minh Nguyệt Sơn tới đây cũng không hy vọng xa vời có thể trở thành phò mã, chỉ thầm mong được thấy dung nhan khuynh quốc của công chúa một lần. Xin công chúa một lần gặp mặt, Nguyệt Sơn tuy bại nhưng cũng vui mừng!”

“Minh Ngọc lang tuấn tú anh tài, võ công cao cường, lại thêm tâm lòng rộng lớn, quả là nhi lang thể gian hiểm thấy.”

Giai nhân sau màn khê cất lời nhỏ nhẹ nói, “Anh có thể mượn lực từ hoa nổi để nhảy thêm được ba trượng cũng đủ thấy “thanh bình độ thủy” (Bèo xanh vượt nước... ý là tuyệt kỹ này làm nương tựa, mượn lực bằng cách đạp bèo để đi trên mặt nước) của người Minh gia xác thực là tuyệt kỹ vô lâm. Chỉ là mặt giày của anh đều bị thấm ướt, có lẽ công phu của anh chỉ mới luyện đến tầng thứ bảy, bằng không ắt có thể nhảy hết năm trượng mới cần mượn lực. Thế nhưng vừa rồi anh đã không thể đạt được yêu cầu của bản công chúa, vậy bản công chúa đương nhiên sẽ không gặp anh vào lúc này!”

“Thì ra công chúa cũng tinh thông võ học, Nguyệt Sơn bội phục, không dám cầu gì thêm!” Minh Nguyệt Sơn khom người nói, “Nguyệt Sơn xin cáo từ!”

“Được! Bản công chúa tiễn anh một đoạn đường!”

Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy màn lụa trong đình tung bay, Minh Nguyệt Sơn cảm giác một luồng khí vọt tới trước mặt, anh ta không tự chủ được lùi về sau. Mắt thấy mình đã lùi tới mép đình, anh vội vàng vận công, tung người, bay về phía bờ hồ. Trên đường đi, anh chỉ cảm thấy dường như có cái gì đó ở phía sau thúc anh đi về phía trước, chẳng ngờ trong nháy mắt đã về tới thủy tạ ban đầu.

“Công chúa có võ công cao thâm như vậy, Minh Nguyệt Sơn bái phục!”

Minh Nguyệt Sơn lúc này đã biết võ công của vị công chúa bên trong đình hơn anh ta rất nhiều. Bởi vậy anh ta hoàn toàn bái phục, còn những người khác vừa thấy đại hiệp Kỳ Vân không thể thành công, tự đánh giá khả năng của bản thân mình cũng không khỏi có chút khiếp sợ.

“Võ công của vị công chúa Thuần Nhiên này lại cao cường như thế!” Tầm mắt Hoàng Triều nhìn thẳng vào Thái Liên đài.

“Sao chưa bao giờ nghe tới?” Ánh mắt Ngọc Vô Duyên cũng đặt vào Thái Liên Đài.

“Chẳng hay chư vị cao sĩ còn có người nào muốn thử?” Phong Tịch kéo một lọn tóc dài ngấm nghĩa trong tay. Minh Nguyệt Sơn đã không làm được, vậy thì trong đám người này, ngoại trừ Hoàng Triều sẽ chẳng có người nào có năng lực ấy nữa! Còn về phần Hoàng Triều à, Phong Tịch khẽ cười...

Mọi người nghe thấy câu hỏi của công chúa đều không dám đáp lời. Không đáp, vậy thật quá hèn nhát; có đáp, thế nhưng lại không có bản lĩnh ấy. Nhất thời mọi người đều giật mình đứng nguyên.

“Thuần Nhiên từ nhỏ đã lập chí nhất định phải gả cho anh hùng đệ nhất, nếu không Thuần Nhiên cam lòng cả đời cô độc! Nếu chư vị cao sĩ tự cho rằng mình không đủ sức vượt qua hồ này, vậy xem ra lần này Thuần Nhiên đã không thể tuyển được phò mã.”

Bên tai nghe được những lời quả quyết của công chúa, mọi người không có đều có chút sốt ruột, đại hội kén rể này chưa so tài gĩ đã kết thúc như thế? Rõ là uất ức!

“Công chúa, Sơn Diệp Thành tôi có lời muốn hỏi.” Một văn sĩ ăn vận khá trẻ tuổi đi tới trước lan can cao giọng nói.

“Tân khoa Trạng nguyên năm nay của Bạch quốc, Sơn Diệp Thành sao? Chẳng biết anh có điều gì muốn hỏi?”

“Công chúa ra hai đề này, chúng tôi thật sự khó làm được. Diệp Thành cũng không tin trên đời này có người nào có thể làm được hai điểm này! Bởi vậy xin hỏi công chúa, hai điểm này đã có người từng làm được chưa? Nếu chưa ai làm được, chúng tôi đây đều phải hoài nghi công chúa kén rể lần này chẳng qua là chơi chúng tôi một vở hí kịch mà thôi. Công chúa cũng không phải thật sự muốn tuyển một vị phò mã!” Sơn Diệp Thành hùng hồn nói.

“Sơn trạng nguyên quả nhiên có tâm tư cẩn thận! Bản cung có thể nói cho các người biết, hai điểm này đều có người đã làm được! Trước đây vài ngày, bản cung từng kết bạn với một người, cô ấy tuy là giới nữ lưu, thế nhưng có thể nhảy từ thủy tạ tới Thái Liên đài, trong quá trình không hề mượn lực bất kì cái gì.” Âm thanh trong Thái Liên đài lộ ra ý cười.

“Là ai?” Minh Nguyệt Sơn buột miệng hỏi. Khinh công của Minh gia anh ta đã là đệ nhất giang hồ, ngay cả anh ta còn chật vật, không biết có cô gái nào lại có khinh công đến mức ấy.

“Bạch Phong Tịch!”

“Là nàng ấy?” Mọi người đều chấn động.

Hoàng Triều nghe thấy vậy, chén rượu trong tay run lên, rượu tràn ra ngoài.

“Thì ra Bạch Phong Tịch thật sự đang ở Hoa quốc, xem ra còn đang ở Hoa cung này chứ đâu.” Ngọc Vô Duyên thân nhiên cười nói.

“Còn viết áng văn hơn hẳn (Luận cảnh đài), công chúa Tích Vân năm mười lăm tuổi đã làm một áng (Luận vi chính), thái sư nước ta, đại nhân Tiền Khởi đã phê bình áng văn này so với [Luận cảnh đài], lý luận càng hoàn thiện hơn, văn chương càng xuất sắc hơn! Chư vị nghĩ thế nào?”

Mọi người đều hoàn toàn im lặng.

“Hai người con gái này đều có thể làm được, chư vị đường đường là nam nhi bầy thorc lại không bằng hai vị nữ nhi ấy, vậy làm sao có thể khiến Thuần Nhiên ngưỡng mộ trong lòng?”

Giọng nói trong Thái Liên đài ẩn chứa chút ý trào phúng, “Các vị đều tự nhận mình là anh hùng tài tử, xứng lấy mỹ nhân làm vợ, chỉ là Thuần Nhiên cũng tự nhận mình là giai nhân, xứng với anh hùng thật sự, tài tử thật sự!”

“Một lời công chúa, Diệp Thành tự lấy làm then.” Sơn Diệp Thành tâm cao khí ngạo tuy không cam lòng, nhưng không thể không phục.

Còn những người vốn tự cho mình xuất sắc, khi thấy hai người tài ba Minh Nguyệt Sơn, Sơn Diệp Thành đều cúi đầu khâm phục cũng đều đã rõ trong lòng, mọi người đều đã hết hi vọng!

“Chư vị mặc dù không thể làm phò mã của Thuần Nhiên, nhưng các vị xác thực đều là tuấn kiệt thế gian, bởi vậy trước hết xin tới Kim điện, phụ vương của Thuần Nhiên ở tại nơi đó tiếp kiến các vị. Phụ vương khao khát cầu tài, tất sẽ trọng dụng các vị!”

Khi mọi người đang nản lòng thì gió bỗng về, đường bỗng chuyển; đúng là tiền đồ rục rờ.

“Nếu các vị không còn dị nghị, vậy trước hết xin hãy đi theo chúng cung nhân đến Kim điện!”

Tiếng nói vừa dứt, trước mắt mỗi người đều có một cung nhân đi tới làm người dẫn đường. Mọi người không khỏi đồng loạt đứng dậy, thế nhưng trước khi đi đều lưu luyến nhìn về phía Thái Liên đài.

“Công chúa, vừa rồi người từng đồng ý gặp mặt chúng ta, chẳng biết...” Rốt cuộc cũng có một người mạnh dạn đưa ý kiến.

“Gặp mặt một lần phải không? Được!”

Một giọng nói thanh thúy nhẹ nhàng vang lên, kèm theo chút ý cười mỉa mai. Lời nói vừa dứt, tấm màn lụa trong Thái Liên đài phấp phới bay, sau đó một bóng trắng bay ra, xiêm y như tuyết, tóc đen như mực, vạt váy tung bay, tóc vờn theo gió, uyển chuyển như múa, lặng lẽ đáp xuống đóa hoa.

*“Yên Chiêu vờn Quách Ngõ,
Sai người đắp đèn vàng.
Kịch Tân từ Triệu đến,
Trâu Diễn ở Tề sang
Cớ sao kẻ cao sĩ,
Vứt bỏ như rác đường
Châu ngọc mua cười hát,
Tấm cám nuôi hiền lương
Hạc vàng khi cất cánh,
Bay bổng khắp muôn phương.”*

(Thơ Cổ phong – Lý Bạch: nội dung coi khinh bọn quyền quý, phê phán bọn mũ cao áo dài xa hoa thói nát).

Bóng trắng trong hồ ngẩng đầu hát vang, giọng ca trong vắt, xa xôi như thanh âm trong cốc, mũi chân chạm nhẹ đóa hoa, nhanh nhẹn bay múa, tay ngọc khê giang, bay như hồng nhạn, tay áo hất cao, vọt như rồng bơi, tóc dài như tơ, che nửa dung mạo...

Nhất thời mọi người trong thủy tạ chỉ cảm thấy hoa mắt, có thể thấy giữa hồ có một bóng trắng hát vang bay múa, thế nhưng không cách nào nhìn rõ diện mạo của người đứng giữa hồ. Chỉ là phong thái tiên nhân giẫm hoa mà múa, đạp nước mà đứng này đã khiến mọi người khắc sâu vào trong đầu. Rất nhiều năm sau có người đã biên soạn cuộc kén rể của công chúa Thuần Nhiên thành truyền kỳ cổ sự lưu truyền hậu thế. Thế nhưng về sau lại có người nói công chúa Thuần Nhiên ngày ấy thật ra là Bạch Phong Tịch giả trang, công chúa Thuần Nhiên chân chính có dung mạo khuynh quốc nhưng không có võ công tuyệt thế như vậy!

“Các vị đã thấy ta, xin hãy nhanh chóng đến Kim điện, để phụ vương đợi lâu, chớ vị chẳng phải vô lễ?”

Bóng trắng hát xong, cả người vọt lên, bay về phía bầu trời rộng lớn, cuối cùng đáp xuống nhà thủy tạ của Hoàng Triều, quay lưng về phía mọi người.

Lời này vừa nói ra, cho dù tất cả mọi người đều không muốn cũng không dám ở lại nữa. Trong khoảng nửa khắc, mọi người đều đi hết, chỉ là trong lòng lại thầm nghĩ, không biết người trong nhà thủy tạ cao nhất kia là người phương nào mà công chúa có thể đích thân tới?

Trong nhà thủy tạ, Hoàng Triều và Ngọc Vô Duyên vốn đang ngồi yên ổn trên ghế khi bóng trắng đáp xuống trước mặt liền bất giác đứng dậy.

Ánh mắt Phong Tịch lướt qua Hoàng Triều, sau đó lại quét về phía Ngọc Vô Duyên. Liếc mắt một lần không khỏi thán phục, khó trách người ta được xưng là thiên hạ đệ nhất công tử. Chưa bàn đến bề ngoài, cũng chưa bàn tới phong thái, chỉ một đôi mắt kia thôi..., đôi mắt ấy phảng phất như dung nạp toàn bộ thiên hạ, không ai có thể tới được! Trong đôi mắt ấy không hề chứa chút tối tăm, hẹp hòi, đố kỵ, hận thù, ham muốn mà con người vẫn có... hoàn toàn chỉ có sự hòa nhã, bình thản, cảm thông, tựa như là vị thần Tâm Hồ thời viễn cổ, an tường, tĩnh nhiên.

So sánh bốn vị công tử, Phong Tức quá mức quý khí, mất đi sự thanh đạm; Hoàng Triều quá mức ngạo khí, mất đi sự đạm nhiên. Vị này đây thật là tiên nhân trên trời tham dự tiên hội Dao Trì, chẳng biết vì lẽ gì mà lạc bước xuống phàm trần?

Ánh mắt Hoàng Triều nhìn không dời miếng trang sức bằng ngọc trên trán người con gái áo trắng kia. Sau một lúc lâu y mới tiến lên một bước, đầu ngón tay khê chạm vào mảnh trắng, phảng phất như thề nguyện, khê nói: “Nếu ta có một ngày làm Đế, nàng có nguyện gả cho ta làm Hậu?”

“Không muốn!” Thăng thần dứt khoát, câu trả lời không hề có chút do dự, bóng trắng chột lóc lên, lùi về sau ba bước.

“Ha ha ha...” Hoàng Triều nghe vậy cũng không hề nổi giận, chỉ thoải mái cười to, “Nữ nhi trong thiên hạ này cũng chỉ có mình cô đối xử với ta như thế!”

Ngọc Vô Duyên nhìn người con gái trước mắt, xiêm y trắng tuyết, suối tóc đen tuyền, đơn giản thuần khiết như hắc sơn bạch thủy trong tranh. Mi mày khẽ vượn, đôi mắt đang cười, gò má ý nhị, đôi môi ẩn tình, phẳng phất như thể gian này không có bất kỳ chuyện gì có thể khiến chân mày kia nhiễm làn khói u sầu, khiến đôi mắt như nước kia ôm màn sương mù, nét mặt cười như hoa kia tựa như vĩnh viễn không bao giờ biến mất phai tàn, tựa như có thể tươi đẹp đến vĩnh viễn sánh cùng trời đất... Đột nhiên chàng rất muốn che đi đôi mắt của bản thân, như vậy sẽ không bị đau đớn bởi ánh sáng chói lọi của nàng. Vẻ rạng rỡ, nụ cười không tì vết kia không thể lay chuyển tựa như Tâm Hồ giếng cổ.

“Bạch Phong Tịch!” Ngọc Vô Duyên khẽ bật ra ba chữ.

“Đúng vậy, ta là Bạch Phong Tịch, không phải Hoa Thuần Nhiên.” Phong Tịch cười rạng rỡ, ánh mắt chuyển sang Hoàng Triều, “Vừa rồi ta hát như thế nào?”

“Hay.” Hoàng Triều nâng cao bầu rượu, rót đầy ba chén.

“Ta hát cho hai vị nghe đây!” Phong Tịch vươn tay nâng chén rượu lên, sau đó cả người bật lại phía sau, nhảy lên lan can ngồi xuống, “Xem như là đáp lễ lần trước huynh đã mời ta ăn cơm.”

Ngọc Vô Duyên nhìn chén rượu trong tay rồi lại nhìn Phong Tịch, đôi mắt luôn luôn yên bình thư thái lúc này lại hiện lên một màn sương mù dày đặc, thì thào khẽ nói: “‘Tổ y tuyết nguyệt, phong hoa tuyệt thế’ thì ra là thật sự.”

“Ha ha ha...”

Phong Tịch cười thích thú, tức thì toàn bộ Kim Hoa cung đều có thể nghe được tiếng cười của nàng, sang sảng khoan khoái tựa như dòng nước tuôn ra từ khe núi.

“Có phải chỉ cần là người ở cùng một chỗ với cô thì có thể cười vui tới già?” Hoàng Triều nhìn nàng, chưa từng có người nào cười tùy tính tùy ý như nàng hết.

“Sẽ không.” Phong Tịch ngừng cười, tay vung lên, chiếc chén trong tay nàng bay lên rồi rơi xuống, “Hoàng thế tử, huynh cũng biết một phen hành động của ta ngày hôm nay cũng có thể khiến huynh mất đi nửa Hoa quốc, vậy huynh còn cười được nữa không?”

Hoàng Triều nghe vậy ánh mắt chợt lóe sáng, sau đó lại cười nói: “Nếu hôm nay ta có thể lấy nàng làm vợ, vậy còn hơn một nửa Hoa quốc!”

“Ha ha...” Phong Tịch nghe vậy cười to, “Hoa vương đã mời huynh ngồi đây xem náo nhiệt, chắc chắn cũng có thâm ý khác! Chỉ là không biết Hoàng thế tử huynh lần này đến cầu thân nắm chắc mấy phần đây?”

“Ban đầu vốn chỉ năm phần, nhưng về sau ta cho rằng có mười phần.” Hoàng Triều nhìn vào chiếc chén chứa đầy rượu nói.

“Bởi vì công tử Lan Túc của Phong quốc chưa tới có phải không?” Phong Tịch chớp mắt, cười vô cùng thân bí, “Thế nhưng đối thủ của huynh cũng không phải chỉ có một người đâu!”

“Ngoại trừ Lan Túc, trên đời này còn có người phương nào là đối thủ của ta?” Hoàng Triều không cho rằng thế gian này sẽ có người thứ hai là đối thủ ngang tài ngang sức với y.

“Người quá mức kiêu ngạo luôn luôn thất bại rất nhanh rất thê thảm đó!” Phong Tịch ném chiếc chén trong tay thẳng về phía Hoàng Triều.

“Nhân tài có tài năng thực sự, nhìn nhận thực tế luôn có tư cách kiêu ngạo!” Hoàng Triều cũng ném chén rượu trong tay đi, nhắm thẳng, nghênh đón chiếc chén của Phong Tịch đang bay tới.

“Choang!” Hai chén rượu trên đường chạm nhau, đồng thời vỡ thành phần bụi.

“Đối nhân xử thế hẳn là cần khiêm tốn!” Phong Tịch vung tay áo lên, toàn bộ bụi chén vỡ cuốn về phía Hoàng Triều.

“Trong cười, giận, ngạo, lạnh, chung quy nguy quân tử có nụ cười ẩn đao càng thật sự đáng tin hơn!” Tay áo Hoàng Triều mở ra, một luồng khí đánh ra, cản trở toàn bộ bụi chén vỡ đang bay về phía y. Những bụi chén vỡ này liền dừng lại chính giữa hai người.

“Không bằng hai vị cùng ngồi xuống đi.” Ngọc Vô Duyên hơi nhấc tay, toàn bộ bụi chén vỡ nằm giữa hai người đều bay về phía mặt hồ.

“À... Phải chăng Hoàng thế tử đi chuyến này là nhất định phải có mỹ nhân?” Phong Tịch liếc sang Ngọc Vô Duyên, phui tay nói.

“Phong cô nương nghĩ như thế nào?” Hoàng Triều ngồi xuống ghé.

“Huynh vẫn chỉ có năm phần cơ hội như trước.” Phong Tịch đưa tay chải suôi tóc dài, trong mắt ánh lên tia giảo hoạt. “Lần kén rể này có thể nói Hoa vương đã đánh bắt toàn bộ anh tài, Hoàng thế tử sau này phải tốn nhiều tâm tư rồi!”

Lời này ẩn chứa sự sắc bén, Hoàng Triều tất nhiên là nghe ra được, tâm tư xoay chuyển, sau đó hỏi tiếp: “Chẳng biết Phong cô nương sao lại liên quan đến việc kén rể lần này?”

“À... Bởi vì ta đã đồng ý giúp người ta mấy chuyện bẽ bộn ấy mà.” Phong Tịch khẽ cười một tiếng, ánh mắt chuyển sang Ngọc Vô Duyên, đã thấy chàng ta vẫn tự rót rượu tự uống như mọi việc chẳng liên quan đến mình.

“Giúp ai? Hắc Phong Túc sao?” Ánh sáng trong mắt Hoàng Triều trở nên sắc nhọn.

“Hắn, cô ấy, huynh.” Phong Tịch gập ngón tay, chạm nhẹ đầu, “Một lần hành động này được tới ba đó, chẳng hề thiên vị ai, tất cả đều có lợi, không tệ... không tệ!”

“Phong cô nương cũng giúp ta?” Hoàng Triều nghe vậy không khỏi mỉm cười.

“Vừa nãy những vị ‘anh hùng cao sĩ’ này đều bị ta đuổi đi rồi, chẳng phải là giúp huynh giảm bớt số người cạnh tranh sao.” Phong Tịch cười tít mắt nhìn Hoàng Triều, tay vươn ra, “Có phải so với những người mới rồi ta giỏi hơn nhiều không?” Bộ dáng kia giống một đứa trẻ con muốn được cho kẹo, thích chiều chuộng.

“Giỏi hơn rất nhiều.” Hoàng Triều gật đầu, “Nói như vậy thì chẳng là Triều phải cảm ơn cô nương?”

Ngọc Vô Duyên vẫn luôn ngồi nghe bọn họ trò chuyện lúc này không không khỏi bật cười khẽ, Hoàng Triều lúc nào cũng khí phách giờ đây cũng theo Phong Tịch bay hết mắt rồi.

“Ngọc công tử.” Phong Tịch chợt quay đầu gọi chàng.

“Phong cô nương có gì phân phó?” Ngọc Vô Duyên mỉm cười hỏi.

“Nghe nói cảnh nội Hoa đô có một ngọn núi Thiên Chi, trên núi có một đỉnh Cao Sơn, đỉnh Lưu Thủy.” Phong Tịch nhìn đôi mắt trong veo không từ vết kia nói.

“Đúng vậy.” Sóng mắt Ngọc Vô Duyên dừng trên người Phong Tịch, vẻ mặt dịu dàng, cười đầm đìa.

“Đêm mai chúng ta đi tới ngắm cảnh không biết có được không?” Phong Tịch uyển chuyển khẽ hỏi.

“Được!” Ngọc Vô Duyên gật đầu.

“Phong cô nương chỉ mời một mình Ngọc công tử thôi sao?” Hoàng Triều chợt xen vào nói.

“Hoàng Triều.” Phong Tịch bỗng dịu dàng gọi y.

“Ừ.” Hoàng Triều nghe thấy nàng gọi thẳng tên y, ánh mắt không khỏi sáng lên.

“Huynh không thể đi bởi vì ngày mai Hoa vương mở tiệc chiêu đãi huynh và Hắc Phong Tức!” Phong Tịch bỗng tung người bay khỏi thủy tạ, mũi chân chạm nhẹ đóa hoa trên mặt hồ, cả người trong nháy mắt đã vượt qua hồ Lãm Liên, bay ra khỏi Kim Hoa cung, “Hơn nữa ta cũng không mời huynh!”

Kim Thăng cung, trong thư phòng phía nam.

“Hi hi... Con lại thắng rồi! Phụ vương, nữ chi lại thắng!” Trong phòng chỉ nghe thấy tiếng cười khanh khách của Hoa Thuần Nhiên vọng lại.

“Được rồi... được rồi... Con lại thắng!” Hoa vương nhìn bàn cờ, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Phụ vương, lần này người thương nữ nhi cái gì ạ?” Hoa Thuần Nhiên hồn nhiên đứng đưa cánh tay Hoa vương.

“Thương! Thương!” Hoa vương vỗ về con gái yêu, “Lần này thương con một phò mã, thế nào?”

“Phụ vương lại giấu cợt nữ nhi rồi!” Hoa Thuần Nhiên không chịu quay người.

“Thuần Nhiên.” Hoa vương vỗ về con gái, sau đó đứng dậy, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, “Con thật sự thích người tên Hắc Phong Tức kia sao?”

Hoa Thuần Nhiên nghe vậy không khỏi khẽ cúi đầu, hàm răng cắn nhẹ bờ môi, gò má ửng hồng, đúng bộ dáng yêu kiều của một cô gái đang xấu hổ, lúng túng.

“Cái này thì có gì xấu hổ chứ.” Hoa vương vừa thấy quả thực thương yêu, nâng con gái dậy dịu dàng nói. “Trai lớn cưới vợ, gái lớn gả chồng, đây là chuyện chắc chắn phải trải qua trong đời người.”

“Phụ vương, nữ nhi... nữ nhi...” Giọng nói của Hoa Thuần Nhiên tựa như muỗi kêu, cuối cùng lại ngại nói thẳng, vùi đầu vào lòng phụ thân, che đi khuôn mặt đỏ ửng, cũng giấu đi nụ cười đắc ý trong đôi mắt kia.

“Được rồi, con không nói phụ vương cũng biết ý con.” Hoa vương ôm con gái yêu vào trong lòng, những cũng khá nghiêm túc nói, “Phong Túc phụ vương gặp hôm trước quả thật là mặt tựa Đàn lang*, tài ngang Tống Ngọc! Chỉ là...” “Hoa vương đột nhiên dừng lại không nói!

*Phan Nhạc, tự An Nhon, nữ danh Đàn Nô. Đó là lý do nhân gian xưng chàng là Phan An. Khi miêu tả khuôn mặt đẹp của đàn ông, người ta thường nói “Mặt tựa Phan An”. Còn “Đàn lang” trở thành cách xưng hô cho chúng phụ nữ với người họ yêu (dựa vào tên Đàn Nô của Phan Nhạc)

“Phụ vương...” Hoa Thuần Nhiên ngẩng đầu từ trong lòng Hoa vương, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của phụ thân lúc này, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác xấu.

“Thuần Nhi, con thấy Phong Túc kia là kiểu người gì?” Hoa vương chợt hỏi con gái.

“Trọc thế giai lang!”* Hoa Thuần Nhiên đơn giản khái quát, ánh sáng trong mắt kiên định. Hoa vương nhìn vậy làm sao không rõ ràng, nàng thật sự đã khẳng định chàng ta.

*Trọc thế giai lang: Chàng trai xuất sắc trong thời loạn thế

“Thuần Nhi, con vẫn luôn là một đứa trẻ thông minh, ánh mắt nhìn người cũng vô cùng tài giỏi. Chỉ là ... chỉ là về Phong Túc, phụ vương tự hỏi sống đã hơn năm mươi năm, làm vua gần ba mươi năm, quen biết vô số người, thế nhưng chưa bao giờ gặp được người như vậy, nhìn không thấu chàng ta là kiểu người thế nào!” Hoa vương nhìn con gái, vẻ mặt nghiêm túc vô cùng, trong mắt lóe lên ánh sáng sắc bén.

“Chẳng lẽ Phong công tử có chỗ nào không ổn?” Hoa Thuần Nhiên nhìn vẻ mặt này của phụ thân, trái tim không khỏi nhảy lên.

“Chàng ta không có chỗ nào không ổn, ngược lại có thể nói là mười phần vẹn mười, dung mạo tuấn nhã, phong thái ung dung, nói năng ôn hòa, tài hoa đầy người... Chỉ là...”

Hoa vương nhớ lại vị công tử áo đen mình gặp ngày hôm ấy, một người giang hồ bình thường nhưng cả người lại tản ra một loại đại khí khoan thai, khiến ông, một vị vua một nước ngồi trước mặt chàng ta cũng có một loại cảm giác thấp kém hơn chàng ta một bậc! Phảng phất như chàng ta mới là vương, còn chính bản thân mình lại trở thành một thần dân thấp kém! Cái thứ khí thế này ông mới chỉ thấy trên người thế tử Hoàng quốc Hoàng Triều. Hoàng Triều là vương tử, có thứ khí thế này âu cũng là điều tất nhiên, nhưng một người bình dân như chàng ta... Phong Túc này quả thật càng khiến người ta cảnh giác hơn cả Hoàng Triều! Hoàng Triều là

một thanh bảo kiếm đã tuốt vỏ, hào quang rực rỡ, sắc bén không gì sánh được. Thế nhưng cũng vì đã tuốt vỏ, thế nên người ta chỉ cần liếc mắt ắt có thể nhìn rõ ràng, biết phòng bị né tránh. Còn Phong Túc này lại giống như rồng ẩn mình trong vực thẳm, tài năng không lộ, thế nhưng vừa xuất hiện đúng là kinh thiên động thổ!

“Phụ vương... phụ vương...” Hoa Thuần Nhiên thấy Hoa vương dường như nghĩ cái gì đó đến xuất thần, không khỏi bật lời khẽ gọi.

“Ừ.” Hoa vương giật mình hoàn hồn, nhìn đứa con gái yêu trong lòng rồi nói. “Thuần Nhi, con muốn chọn Phong Túc kia làm Phò mã, phụ vương cũng không phản đối. Chung quy chàng ta vẫn là nhân tài hiếm có, chỉ là... phụ vương lại có một nguyện vọng muốn con nghe.”

“Phụ vương mời nói.” Hoa Thuần Nhiên đỡ Hoa vương ngồi xuống, trán nàng đặt trên đầu gối Hoa vương.

“Loạn thế bây giờ, năm nước khác không ai không cố gắng lấn đất vua. Ranh giới, quốc lực sao cần so với ngày xưa. Chỉ có Hoa quốc ta tuy là thủ phủ của sáu nước, thế nhưng vẫn luôn bị kìm kẹp giữa Bạch Phong quốc và Hoàng quốc, không tiếp giáp với đất vua, cứ thế lãnh thổ nước ta cũng chẳng mở rộng thêm được! Những năm gần đây phụ vương vẫn luôn muốn mở rộng lãnh thổ Hoa quốc, thế nhưng vài lần thất bại dưới tay Hoàng quốc, còn Bạch Phong quốc thì cho dù ta tấn công thế nào cũng không công phá được thành lũy. Nếu để lâu hơn thế, không những chí lớn muốn đoạt thiên hạ của phụ vương trở thành ảo tưởng, mà Hoa quốc ta sớm muộn gì cũng bị Hoàng quốc chiếm đoạt!” Nói đến đây Hoa vương không khỏi nắm chặt hai tay.

“Bàn về tài mao, thế tử Hoàng quốc cũng không thua gì Phong Túc. Nếu kết thông gia với Hoàng quốc, y nhất định sẽ không xâm phạm tới Hoa quốc ta. Và lại lần này thế tử đến cầu hôn đã từng nhận lời, nguyện ý giúp ta tấn công Bạch Phong quốc! Nếu có thể được Tranh Thiên Kỵ tương trợ, Phong Hành Đào chẳng phải đối thủ của ta, Bạch Phong quốc nhất định sẽ biến thành vật trong tay ta! Thế nên...”

Hoa vương cúi đầu nhìn con gái yêu, thế nhưng ông nói còn chưa hết đã bị Hoa Thuần Nhiên tiếp lời, “Thế nên phụ vương mong muốn con tuyển thế tử Hoàng Triều làm phò mã phải không?”

“Phụ vương đúng là có ý này, Thuần Nhi...” Hoa vương còn chưa dứt lời đã thấy con gái yêu dựa trên đầu gối mình nước mắt lưng tròng, ông không khỏi vội vàng la lên, “Thuần Nhi, đừng khóc...”

“Phụ vương, trong lòng người chỉ có bá nghiệp, Hoa quốc, mà không có nữ nhi sao?” Hoa Thuần Nhiên nâng tay lau khô mắt, sắc mặt u buồn.

“Thuần Nhiên, con đừng khóc mà!” Hoa vương vừa thấy nước mắt của con gái lòng đã mềm xuống, kế hoạch phách nghiệp trước mắt tức thì tan thành mây khói. Ông chỉ nghĩ làm thế nào để con gái yêu ngừng khóc, “Thuần Nhi, phụ vương chỉ đề nghị thôi mà, còn chưa có quyết định đâu. Con đừng khóc nữa.”

Hoa Thuần Nhiên ghen ngào: “Nữ nhi chẳng qua chỉ muốn gả cho người con yêu mến, hơn nữa người con thích cũng có thể trợ giúp phụ vương đoạt thiên hạ. Phụ vương vì có gì mà không chịu tác thành cho nữ nhi chứ? Nữ nhi từ nhỏ chưa từng cầu xin phụ vương, thế nhưng lần này, một lần duy nhất này thôi... hu hu hu...”

“Được rồi, được rồi! Thuần Nhi, con đừng khóc nữa! Phụ vương đáp ứng con, chuyện phò mã để tự con toàn quyền quyết định. Con muốn chọn ai thì chọn người ấy đi, được không?” Hoa vương ôm con gái dỗ dành nói.

“Thật sao?” Hoa Thuần Nhiên ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng nhìn hoa vương.

“Thật!” Hoa vương gật đầu nghĩ lại về Phong Túc kia, có lẽ chàng ta càng thích hợp làm Phò mã Hoa quốc hơn cả Hoàng Triều, bởi vì chàng ta không có địa vị uy hiếp ông.

“Đa tạ phụ vương!” Hoa Thuần Nhiên không khỏi vui vẻ ra mặt.

“Ôi, đôi khi bản vương ngẫm lại có phải thiên hạ này còn chẳng bằng nước mắt của Thuần Nhi?” Hoa vương nhìn dung nhan như hoa của con gái yêu, cảm thán nói.

“Trên thế gian này, phụ vương cũng là người quan trọng nhất của nữ nhi!” Hoa Thuần Nhiên xúc động ôm lấy phụ thân, tám phần thật, hai phần giả diễm đạm nói, “Nữ nhi và phò mã nhất định sẽ giúp phụ vương đoạt thiên hạ!”

“Ừ, vẫn là Thuần Nhi của ta thông minh!” Hoa vương cảm động ôm lấy con gái mình.

“Phụ vương, hiện giờ có phải người nên đi đến Kim điện gặp mặt anh tài các nước không?” Hoa Thuần Nhiên thấy chuyện tình đã thỏa đáng, đỡ Hoa vương đứng dậy, “Người xem không phải lần này nữ nhi đã chiêu mộ không ít nhân tài cho người rồi sao?”

“Đúng, vẫn là Thuần Nhi của ta thông minh nhất!” Hoa vương cười, xoa nắn khuôn mặt của con gái yêu, “Bây giờ phụ vương tới Kim điện, con cũng trở về nghỉ ngơi đi, để tinh thần ngày kia phụ vương mở tiệc chiêu đãi Hoàng thế tử, Phong công tử, Ngọc công tử, còn có Bạch Phong Tịch của con kia, và cả những nhân tài hôm nay bản vương chọn lựa được nữa. Đến lúc đó con hãy cầm bút vàng mà chỉ điểm phò mã cho con thôi!”

“Nữ nhi cung tiễn phụ vương!”

Hoa Thuần Nhiên đưa mắt nhìn theo bóng hình Hoa vương rời đi, trên mặt lộ ra nụ cười nhạt, trong mắt hiện lên một tia đắc ý. Với thân nữ nhi, có lẽ không thể đạt tới quyền vị chí tôn, thế nhưng chỉ cần có thể nắm giữ được người có quyền chí tôn, chỉ cần có thể đứng vững tại vị trí đệ nhất trong lòng người có quyền chí tôn, vậy thì ở trong Hoa quốc này, thậm chí toàn bộ thiên hạ, cũng không có việc gì nàng không làm được. Hôm nay đã có thể khiến phụ thân gật đầu chọn Phong Túc làm phò mã, vậy ngày khác nhất định cũng có thể để phò mã kế vị làm vương, đồng thời ngày khác ấy... thật như lời phụ vương nói có thể đoạt được toàn bộ thiên hạ, vậy nàng nhất định sẽ là Hoàng hậu, vị trí chí tôn trong giới nữ lưu.

“Khi gió xuân lặng lẽ, dương liễu đa tình, ta đạp hoa mà tới, chỉ vì liếc nhìn nét cười của ca ca mà thôi...”

Phía nam Hoa đô có một tiểu viện, tuy nhỏ nhưng vô cùng lịch sự tao nhã. Viện được chia làm hai sương phòng đông tây, ở giữa có một vườn hoa nho nhỏ. Lúc này trong viện vang đến một giọng ca, tuy khê nhưng tâm tình vui vẻ của người hát lại được thể hiện hoàn toàn.

“Chuyện gì khiến cô vui vẻ thế?” Phong Tức vừa đẩy cửa viện đã thấy Phong Tịch ngồi dưới hoa, đưa tay bắt lấy một con bướm màu trắng.

“Hi hi... Hôm nay ta được gặp mặt Ngọc Vô Duyên!” Phong Tịch quay đầu cười với chàng, “Thiên hạ đệ nhất Ngọc công tử, quả nhiên là tuyệt hơn con hồ ly đen mi nhiều nhiều!”

Phong Tức đang đi tới về sương phòng phía đông, bước chân bỗng chững lại. Chàng quay đầu nhìn Phong Tịch, chỉ thấy khuôn mặt nàng khê cười.

Phong Tịch vẫn luôn thích cười, thế nhưng nụ cười như thế này chàng chưa từng thấy. Nụ cười của nàng phần lớn là cười nhạo, cười mỉa, cười lạnh, cười vì nhảm chán... thế nhưng nụ cười lúc này của nàng đã gỡ bỏ toàn bộ sự góc cạnh, chỉ là một nụ cười thuần túy, vẻ mặt dịu dàng, bờ môi khê mím, cả người thanh nhuận nhu hòa, tản ra ánh sáng rực rỡ, ẩn chứa chút ý ngọt ngào!

“Ngọc Vô Duyên?” Con ngươi Phong Tức chột lóe, trên mặt vẫn đọng lại nụ cười nhạt, “Anh ta ở cùng Hoàng Triều sao?”

“Đúng vậy đấy.” Phong Tịch đứng dậy đi tới trước người Phong Tức, nhìn chàng từ trên xuống dưới một lần, “Hồ ly đen, thì ra trên đời này còn có người xuất trần như thế đó! Hoàn toàn không cùng một kiểu người với con hồ ly đen mi! Mi mưu tính người đời, thế như huynh ấy...” Phong Tịch nghiêng đầu, trên mặt hiện lên nụ cười nhu hòa như gió xuân, “Huynh ấy mưu tính vì thiên hạ!”

“Cô...” Phong Tức nhìn nàng chằm chằm. Bỗng nhiên chàng vươn một ngón tay chạm vào miếng tuyết nguyệt trên trán nàng. “Lẽ nào cô với anh ta...” Chàng không nói tiếp, thế nhưng ánh mắt dán chặt người nàng, ẩn chứa tia khó đoán.

“Ha ha...” Phong Tịch cười, người lùi dần, ngón tay chỉ vào sương phòng phía tây, “Phượng mỹ nhân gần như đã chờ mi mỗi con mắt, mi không thấy nên đến nhìn cô ấy một chút sao, hơn nữa...” Nàng đột nhiên thấp giọng, ánh mắt quý dị, “Mi không cảm thấy cần phải dễ dàng cô ấy chút sao? Dù gì thì chuyện mi sắp làm cũng sẽ khiến lòng cô ấy đau đấy!”

Nàng đang nói thì cửa sương phòng phía tây đột nhiên mở ra, Phượng Tê Ngô ôm tỷ bà trong lòng đi tới.

“Tịch cô nương, cô cười thích thú thế là có chuyện gì vui sao?” Ánh mắt Phượng Tê Ngô lướt qua Phong Tức, sóng mắt lạnh lùng trong tích tắc có chút nhu hòa.

“Đúng vậy, là có việc vui mà!” Ánh mắt Phong Tịch quét về phía Phong Tức, cười nói.

“Thế à!” Chẳng ngờ Phượng Tê Ngô cũng không truy hỏi, ánh mắt đặt trên người Phong Tức, “Mấy ngày công tử không về, nay Tê Ngô lại tập được một khúc mới, xướng cho công tử và cô nương nghe được không?”

“Được được!” Chẳng đợi Phong Túc đáp lại, Phong Túc đã vỗ tay kêu lên.

Phượng Tê Ngô lập tức ngồi xuống chiếc ghế đá giữa vườn, tay gảy tỳ bà, cất giọng hát ca:

*“Lá lan nỡn, mượt mà gọi xuân về...
Hoa quế tươi, trong sáng báo thu qua
Thử ngẫm xem, sinh khí ấy rộn ràng...
Chúng tự nói cho chúng ta thời tiết
Người sống ẩn trong rừng sâu ai biết...
Chỉ ngồi nghe gió thổi cũng vui rồi
Loài cỏ cây cũng có tâm tình thôi...
Đâu cần mỹ nhân vin cành bẻ lá.”*

(Bài thơ Cảm ngộ kì II. Nguyên tác: Trương Cửu Linh).

“Hay cho câu ‘Loài cỏ cây cũng có tâm tình thôi, đâu cần mỹ nhân vin cành bẻ lá’!”

Phong Tịch búi ngùi khen ngợi, ánh mắt có thâm ý khác lướt về phía Phong Túc. Nàng chợt thấy mặt chàng có vẻ hoảng hốt hiếm thấy, đầu mày cau lại, dường như đang nghĩ đến vấn đề gì đó rất nan giải, ánh mắt có khi lướt qua nàng. Lần đầu tiên nàng không có cách nào nhìn ra được thứ gì từ trong đôi mắt đen thâm trầm kia.

Ngày hai mươi sáu, tháng ba. Sáng sớm, hiếm khi thấy Phong Tịch rời giường giờ này.

“Phác Nhi! Phác Nhi! Nếu đệ không ra ngoài ta sẽ không đưa đệ đi dạo phố đâu! Nếu không phải ta đã hứa với đệ, ta đã sớm...”

“Đệ tới đây, tỷ tỷ! Hôm nay tỷ dẫn đệ đi đâu chơi?” Hàn Phác một bước bật ba bước nhảy đến mở cửa.

“Đọc đường đi thấy cái gì chơi được thì chơi!” Phong Tịch cực kì vô trách nhiệm nói.

“Vậy thì chúng ta đi thôi!” Hàn Phác cầm chặt tay nàng cùng đi ra ngoài, chỉ sợ đỡ thêm một lúc nữa lại kéo theo một số người nhàn hạ.

Phong Tịch và Hàn Phác vừa đi khỏi, cánh cửa sương phòng phía đông hé mở. Phong Túc đi ra, nhìn bóng hình một lớn một nhỏ kia, khuôn mặt tuần tú nhả nhận bỗng trở nên lạnh lùng.

“Công tử, xe ngựa đã chuẩn bị xong.” Chung Ly tiến lên bẩm báo.

Phong Túc nghe thấy nhưng chẳng hề động đây, trầm ngâm một hồi lâu sau đó mới phân phó: “Không cần xe ngựa nữa.” Dứt lời chàng đi thẳng ra ngoài viện, Chung Ly Chung Viên vội vàng theo sau.

Mới sáng sớm mà người trên phố đã rất đông, cửa hàng mở cửa buôn bán, hàng rong trên đường cũng được dọn ra chia thành tốp, rao hàng, mặc cả, bắt chuyện với đồng hương, phụ nữ ngồi với nhau buôn chuyện... các loại âm thanh pha tạp nhau, đủ loại người tụ tập, tập hợp thành khu phố náo nhiệt phồn vinh.

Phong Tức rảnh rang đi trên phố, ánh mắt quét qua đám đông, nụ cười luôn nhả nhận nhặt đi đôi chút. Chàng hơi có phần không tập trung, tâm trạng lại hơi bất định.

Bỗng nhiên ánh mắt chàng bị hấp dẫn bởi một bóng người, tập trung nhìn vào, ánh nhìn chợt trở nên lạnh lẽo, nhưng ngay lập tức nụ cười của chàng lại đậm thêm vài phần, đến đón bóng người kia.

“Ngọc công tử!”

“Phong công tử!” Ngọc Vô Duyên đang nhìn một đóa châu hoa trên một sạp hàng nhỏ, nghe tiếng ngẩng đầu, không khỏi mỉm cười, “Từ biệt tại Lạc Nhật lâu, chẳng ngờ có thể gặp lại công tử tại Hoa quốc đây!”

“Tức cũng không ngờ lại hữu duyên với Ngọc công tử như vậy.” Phong Tức cũng mỉm cười hòa nhã nói, ánh mắt đảo qua đóa châu hoa kia, “Ngọc công tử cảm thấy hứng thú với vật ấy, chẳng lẽ muốn mua tặng người trong lòng?”

“Phong công tử chê cười, Vô Duyên người cô độc, sao có người trong lòng.” Ngọc Vô Duyên thản nhiên lắc đầu, ánh mắt đảo qua đóa châu hoa, khẽ đóng đưa lay động, không kinh động đến những hạt bụi nhỏ bé, “Chỉ là thấy sạp nhỏ bán châu hoa không khỏi nhớ tới một người bạn mới quen gần đây, nàng dường như chưa bao giờ mang châu sức, thế nên Vô Duyên vô thức đứng ngắm ở đây một lúc mà thôi.”

“À... Thì ra là thấy vật nhớ người.” Phong Tức tựa như bừng tỉnh hiểu ra. “Đóa châu hoa này cho dù chẳng phải là vật quý báu gì, thế nhưng cũng giản đơn tao nhã. Cái gọi là lễ nhẹ tình nặng chẳng bằng công tử mua đóa châu hoa này tặng cho người bạn kia của huynh. Vị bằng hữu kia sở dĩ không đeo phụ tùng gì chắc có lẽ bởi vì chưa có nhân vật như công tử đây đưa tặng.”

Ngọc Vô Duyên nghe vậy liếc mắt nhìn Phong Tức một cách sâu sắc, ý cười bên môi đậm đậm, “Có lẽ Phong công tử hiểu rõ người bạn này hơn ta mới đúng, dù sao nàng cũng đã nổi danh cùng công tử gần mười năm.”

“Chẳng lẽ người bạn theo lời Ngọc công tử là Bạch Phong Tịch?” Phong Tức dường như có chút không dám liên hệ tới, nói, “Nếu như là cô nàng đó thì ta khuyên công tử có lẽ chớ nên mua. Nếu huynh đưa tặng cô ta, cô ta chắc chắn sẽ...”

“Chắc chắn sẽ lấy đi đôi rượu uống!” Ngọc Vô Duyên tiếp lời.

“Ha Ha... Thì ra Ngọc công tử cũng hiểu cô ta như vậy!” Phong Tức không khỏi cười to, chỉ là dường như lúc này chàng cười có đôi phần miễn cưỡng.

“Hôm qua Vô Duyên mới vừa gặp Phong cô nương. Tuy mới chỉ gặp mặt một lần nhưng đã nhìn ra, nàng là người có lời nói và hành động tùy tính tùy ý như vậy. Làm chuyện gì cũng chỉ cầu an lòng, thoải mái!” Ngọc Vô Duyên nói lời có thâm ý, ánh mắt đối diện với tầm mắt Phong Tức.

“Xem ra Ngọc công tử có thể nói là đệ nhất tri kỷ của cô nàng kia!” Nụ cười của Phong Túc vẫn không đổi, cầm đóa châu hoa kia lên nói.

“Công tử, đóa châu hoa này là thượng phẩm đấy! Đây chính là báu vật Nam Hải chân chính! Công tử mua đi!” Người bán hàng đứng một bên đã lâu thấy hai vị công tử này nhất định là khách quý, sớm chuẩn bị những lời chào mời. Lúc này vừa thấy Phong Túc cầm lấy, đương nhiên cố uốn hết ba tác lưỡi, “Tôi là La lão nhị này nổi danh La thành thật tại vùng này, quyết không lừa gạt công tử. Vật này tuyệt đối là báu vật Nam Hải thượng hạng...”

La lão nhị kia còn muốn nói không ngừng không nghỉ, Phong Túc chỉ nâng mắt thần nhiên đảo qua ông ta, nhất thời, ông cảm thấy sống lưng lạnh ngắt, cổ họng dường như bị cái gì đó chặn lại, toàn bộ câu chữ đều bị nuốt ngược vào trong bụng.

“Công... công... tử...”

“Thôi thì theo như lời Ngọc công tử nói, ta mua một cái tùy ý đi, đóa châu hoa này ta muốn!” Phong Túc đặt đóa châu hoa vào trong tay áo, quay đầu liếc nhìn Chung Ly. Chung Ly lập tức đi lên trả tiền.

“Phong công tử mua đóa châu hoa này là dự định tặng vị Phượng cô nương ta có gặp mặt một lần ở Lạc Nhật lâu sao?” Ngọc Vô Duyên cười nhìn động tác của Phong Túc, “Phượng cô nương gần đây có khỏe không?”

“Bình yên vô sự.” Phong Túc nhìn về phía Ngọc Vô Duyên nói. “Túc còn có việc cần phải qua Phẩm Ngọc hiện một chuyến, chẳng hay Ngọc công tử đi nơi nào?”

“Vô Duyên đang muốn tới Thiên Chi tự.”

“Vậy thì xin cáo từ tại đây.”

“Cáo từ.”

Hai người bái biệt, một người đi hướng đông, một người đi hướng tây, khi đi ngang qua nhau, môi Phong Túc khẽ nhúc nhích, dường như nói một câu gì đó. Chính lúc ấy một Ngọc Vô Duyên vốn luôn lãnh đạm nghe thấy mà biến sắc, kinh sợ, ngây ngốc, phần nộ thậm chí còn kèm theo một chút bi ai. Từng biểu tình thuộc về con người hiện lên trên khuôn mặt bình tĩnh, an tường như đức Phật này! Thế nhưng trong nháy mắt, toàn bộ những biểu tình này đều biến mất, khôi phục sự bình tĩnh, trấn định, chỉ là sắc mặt chàng vô cùng tái nhợt. Chàng ngơ ngẩn nhìn Phong Túc, dờ dẩn đứng trên đường, một lúc lâu vẫn không hề động đậy.

Phong Túc thu hết những biểu tình vừa rồi, từng vẽ một vào trong mắt. Sau đó chàng mỉm cười, quay người rời đi.

Chương 16 Cao Sơn Lưu Thủy uống tương niệm

“Hồ ly đen, mi ngồi đây làm gì? Phác Nhi, đệ mau về phòng tắm đi, sau đó bảo Nhan đại ca nấu cơm cho đệ ăn. Ăn xong rồi thì đi ngủ!”

Khi mặt trời lặn xuống đằng tây, Phong Tịch và Hàn Phác đi chơi suốt cả một ngày cũng quay về. Vừa vào cửa đã gặp ngay Phong Túc đang ngồi ở giữa vườn, đang ngắm nghía cái gì đó sáng lấp lánh bảy màu dưới ánh chiều tà.

“Tỷ tỷ, chốc nữa tỷ lại muốn đi ra ngoài sao? Đệ đi với tỷ được không?” Ánh mắt Hàn Phác đảo qua Phong Túc, sau đó chuyển sang người Phong Tịch.

“Không được! Về phòng đi.” Phong Tịch kiên quyết từ chối, đuổi cậu đi.

Hàn Phác bắt đắc dĩ bĩu môi đi vào.

“Chơi thỏa thích rồi hả?” Phong Túc liếc sang nàng, sau đó tiếp tục ngắm nghía đồ vật trong tay.

“Suýt nữa là đi đứt hai cái đùi! Ôi chao, tên tiểu quỷ kia còn có tinh lực hơn cả ta!” Phong Tịch đến gần, nhìn vào thứ nằm trong tay chàng, vừa thấy đã không khỏi kêu to, “Biết mi mười năm rồi thế nhưng ta chưa từng thấy trong tay mi có đồ gì đó của phụ nữ dùng! Châu hoa à? Mi định bụng tặng cho Phượng mỹ nhân hay là Hoa mỹ nhân đấy? Nếu còn chưa tặng ai chẳng bằng tặng cho ta đi? Ta đang muốn đi ra ngoài một lát, đóa châu hoa này của mi cho ta đổi lấy hai bầu rượu ngon để uống đi!”

Phong Túc ngẩng đầu liếc nàng một cái. Tuy đã gần tháng tư, tiết trời vô cùng ấm áp, nhưng ánh mắt này lại ẩn chứa ý lạnh băng giá, khiến Phong Tịch vô tình cảm thấy lạnh buốt cả người.

“Dường như mi đâu có nhỏ mọn như vậy chứ! Thứ này lại chẳng đáng mấy tiền, không muốn đưa thì thôi vậy...”

Nói còn chưa dứt lời, ánh sáng của châu ngọc chợt lóe, hai tay Phong Tịch lập tức vung lên, tức thời một đôi tay biến ảo ra nghìn bóng ảnh tầng tầng lớp lớp.

“Hồ ly đen, hôm nay mi làm sao thế? Tính tình quái gở!”

Phong Tịch nhìn viên trân châu trong tay, lại nhìn sang Phong Túc đang ngồi yên vị trên ghế, tao nhã an nhàn như vừa mới thưởng thức xong một chén trà thơm. Thật không thể tin được người này vừa mới dùng hạt trân châu tập kích nàng, thế nhưng trong tay nàng rõ ràng có một viên trân châu mà!

“Không phải cô muốn đổi lấy rượu uống sao! Từng ấy cũng đổi được nhiều lắm rồi.” Phong Túc vừa nói vừa đứng dậy.

“Nói cũng đúng! Ta đi tắm trước đã!” Phong Tịch cười sáng lạn, chẳng muốn nghiên cứu sâu thêm hành động hơi quái dị hôm nay của chàng, quay người chạy về phòng.

“Ôi, đời thế mà cũng có kiểu phụ nữ thế này!” Phong Túc nhìn bóng hình nàng lác đầu than vãn.

“Khi gió xuân lộng lẫy, dương liễu đã tình, ta đạp hoa mà đến, chỉ vì nắm tay ca ca huynh...”

Trong bóng đêm trắng sao mờ nhạt, Phong Tịch bay trên nóc nhà, trong lòng ôm hai bầu rượu ngon, khẽ ngâm nga điệu dân gian vui vẻ. Nàng nghĩ tới người sắp gặp, miệng không khỏi nhếch lên. Đột nhiên có một bóng đen chột lóe trước mặt, một người đứng chặn trước mặt nàng.

“Hoàng Triều?” Ngẩng đầu nhìn người vừa đến, Phong Tịch không khỏi sửng sốt.

“Là ta.” Hoàng Triều mặc áo bào tím, phảng phất như vương giả của bóng đêm.

Phong Tịch nhìn y, trong mắt xoay chuyển, sau đó nghiêng đầu cười hỏi: “Huynh đến tìm tôi?”

“Đúng vậy.” Hoàng Triều chấp tay đứng thẳng.

“Vậy thì xin hỏi có chuyện gì?” Phong Tịch đặt vò rượu trong tay lên nóc nhà, sau đó ngồi xuống.

Hoàng Triều đến gần hơn hai bước, quan sát nàng trong bóng đêm, nhìn rõ ràng một lần sau đó mới nói vô cùng thẳng thắn: “Trước khi nàng tới núi Thiên Chi, ta muốn hỏi nàng lại một lần, nàng có sẵn lòng gả cho ta không?”

“Phụt...” Phong Tịch nghe vậy khẽ cười thành tiếng.

“Phong Tịch, ta đang rất nghiêm túc!” Hoàng Triều ngồi xuống trước mặt nàng, đôi mắt còn sáng hơn cả tinh tú trên trời, hơn nữa còn tồn tại sự nóng bỏng gay gắt.

Phong Tịch nghe vậy cũng ngừng cười, ánh mắt nhìn vào khuôn mặt tuấn tú dưới ánh trăng kia. Vẻ mặt trang nghiêm ấy chứng tỏ rằng lúc này y vô cùng nghiêm túc.

“Nếu huynh đã nghiêm túc, vậy tôi cũng nghiêm túc hỏi huynh một câu: Nếu tôi gả cho huynh làm vợ, vậy huynh có thể không cưới thêm người khác, suốt đời chỉ có một mình tôi! Huynh có sẵn lòng không?”

Hoàng Triều nghe thấy vậy ngẩn ra hồi lâu không nói gì.

“Ha ha... Huynh không cần trả lời, tôi biết huynh quyết không làm được.” Phong Tịch khẽ cười, vỗ vai Hoàng Triều rồi đứng dậy. “Trước mắt còn có một người khác huynh muốn dùng mọi biện pháp cũng phải lấy đây!”

“Phong Tịch, bất kể ta có lấy bao nhiêu người, nhưng nàng tuyệt đối là người đặc biệt nhất!” Hoàng Triều đứng dậy nắm lấy vai nàng.

Phong Tịch vung tay, rũ khỏi tay y, ánh mắt nhìn về nơi xa, “Hoàng Triều, Bạch Phong Tịch là người không cùng thế giới với huynh. Cho dù huynh thích hay không thích đều có thể có rất nhiều người phụ nữ. Nhưng tôi thì khác, tôi chỉ muốn có một người thích tôi đồng thời chỉ thích một mình tôi mà thôi!”

“Phong Tịch, có lẽ ta sẽ lấy rất nhiều người, nhưng chính phi của ta – thậm chí mai này ta lên làm hoàng đế – hoàng hậu tuyệt đối chỉ có thể là mình nàng, quyết không nghi ngờ!” Hoàng

Triều vươn tay nắm lấy tay Phong Tịch, “Làm hoàng hậu của ta, Hoàng Triều ta có thể thề với trời, đời này chắc chắn sẽ yêu nàng tới già!”

“Tôi tin huynh nói được thì sẽ làm được, thế nhưng...” Phong Tịch mỉm cười, “Trượng phu của tôi tuyệt đối chỉ có thể có một người vợ là tôi! Cả trái tim lẫn thân thể của người ấy chỉ có thể thuộc sở hữu của mình tôi!”

Nghe thấy những lời ấy, Hoàng Triều mím chặt môi nhìn nàng một hồi lâu. Sau đó y khẽ thở dài, quay người nhìn vào khoảng trời đêm mênh mang, giọng điệu tiêu điều, “Vì thiên hạ, ta nhất định phải lấy Hoa Thuần Nhiên, đây là một trong những thủ đoạn để ta lấy được thiên hạ!”

“Ôi, lại là thiên hạ.” Phong Tịch thở dài. “Hoàng Triều, kể từ lần đầu gặp mặt ở Nam quốc tới nay, tôi vẫn luôn coi anh là một vị anh hùng, mà anh hùng thì khinh thường dùng những thủ đoạn này.”

“Ta không phải là anh hùng, Phong Tịch, nàng nhìn lầm rồi.” Hoàng Triều đột nhiên quay đầu, anh mắt như ánh chớp, dưới sắc mặt bình tĩnh toát ra vẻ lạnh lùng, “Phong Tịch, ta không phải anh hùng, ta là vương giả!”

Phong Tịch nghe vậy ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt y, trong lòng bỗng run lên mãi không cắt được lời.

“Làm anh hùng, phải có võ công tuyệt thế lấy một địch vạn, phải có khí phách thần nhiên cười nói về chuyện sống chết, phải có lòng dạ khí độ quang minh lỗi lạc. Anh hùng là thần thoại bất bại... đầu một người, đầu trăm người, đầu vạn người! Quang minh lỗi lạc như trăng như sao, là vị thần vạn người ngưỡng mộ!” Hoàng Triều lấy ngón tay chỉ lên trời. Trên màn trời chỉ còn vắt vẻo một mảnh trăng tàn, lốm đốm một vài ngôi sao.

“Còn ta chọn lựa làm vương giả! Vương giả là người tính toán, mưu đồ, định đoạt... là người đầu ngàn ngàn vạn vạn, đầu cả thiên hạ này! Ta muốn làm vương giả! Ta muốn dùng đôi bàn tay này nắm giữ cả thiên hạ! Nắm giữ thiên hạ đòi hỏi phải có lực lượng, đòi hỏi phải có lực lượng lớn mạnh nhất thế giới này! Thế nên ta phải tích lũy lực lượng, thông qua đủ loại thủ đoạn, đủ loại phương cách để tích lũy được lực lượng ta muốn!” Hoàng Triều mở rộng vòng tay, phảng phất như muốn ôm trọn cả đất trời, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc trang trọng, có một thứ gì đó tuyệt nhiên không cho phép chùn bước.

Ánh trăng nhợt nhạt phả xuống khuôn mặt y, từ góc của Phong Tịch nhìn sang, nửa người y nằm dưới ánh sáng, nửa người nằm trong bóng đêm! Khí thế của người này bây giờ đúng là có thể nuốt trọn cả trời đất, phảng phất như một người khổng lồ đội trời đạp đất, cao lớn không với tới được! Y sẽ nắm giữ cả thiên hạ này sao? Chỉ là... Trái tim nặng trĩu chẳng rõ nguyên nhân, phảng phất như giờ khắc này bản thân mình mất đi một thứ quý báu gì đó! Thế nhưng đã định trước thế nào cũng phải mất đi!

Ghìm lại nỗi đặng chất nhỏ bé trong lòng, Phong Tịch quay người lại, nhìn xuống mặt đất đen kịt dưới chân. Nàng chỉ cảm thấy có gì đó lạnh lẽo được sinh ra, bất giác ôm lấy cánh tay. Thật ra người có chí sống giữa thời loạn thế này cần phải như vậy, mưu toan sách lược không từ thủ

đoạn mới có thể đạt thành được bá nghiệp. Y như thế, người kia cũng như thế, mọi người đều như thế! Thế gian này có người nào làm việc không cầu quyền lợi báo đáp? Có người nào làm việc chỉ là thuần túy muốn làm mà không phải tâm cơ thâm trầm.

“So sánh với thiên hạ, tôi chẳng đáng nhắc tới.” Phong Tịch bung bầu rượu trên mặt đất lên, “Địa vị chí tôn, quyền lợi trong lòng đàn ông các người đúng là hơn tất cả mọi thứ!”

“Phong Tịch, nàng từ chối ta thật là do ta sẽ có nhiều vợ? Hay bởi vì trong lòng nàng đã sớm có người?” Hoàng Triều nhìn Phong Tịch đang muốn rời đi trước mặt, buột miệng nói ra câu đã vài lần muốn hỏi.

Phong Tịch nghe vậy nhìn bầu rượu trong tay, gió đêm thổi tung những sợi tóc dài của nàng, che khuất đôi mắt, bờ môi nhếch lên thành một nụ cười nhạt, có chút mờ mịt, có chút bất đắc dĩ, thậm chí còn có chút đau đớn!

“Người trong lòng sao, có thể sẽ có, có thể sẽ không! Chỉ là... Cho dù trong lòng tôi có người hay không, cho dù là làm Vương phi hay làm Hoàng hậu, tôi cũng sẽ không gả cho huynh! Bởi vì...”

Hoàng Triều nghe vậy vẫn chưa nổi giận, chẳng qua đầu mày nhếch lên ý bảo nàng nói cho hết.

“Bởi vì huynh chỉ là bạn!” Phong Tịch nhìn thẳng vào mắt Hoàng Triều, thân nhiên nói. Đúng vậy, người này làm địch, y quá mạnh! Làm chồng, cả thể xác và tinh thần đều quá mệt mỏi! Chỉ có duy trì khoảng cách làm bạn mới là tốt nhất!

Hoàng Triều nghe vậy chỉ cười, vươn tay ra khẽ nắm lấy bờ vai Phong Tịch. Lần này Phong Tịch không đẩy y ra. “Từ khi ta sinh ra đến nay, chưa từng gặp bất kỳ thất bại nào, nàng là người đầu tiên.”

Phong Tịch nhìn vẻ mặt bình tĩnh của y, cười sáng lạn, “Có thể huynh sẽ lập tức ném thất bại lần thứ hai trên người con gái kia!”

“Điều ấy không quan trọng, nếu chỉ vì hai người con gái mà thất bại thảm hại, vậy ông trời sinh Hoàng Triều ta dùng làm gì!” Hoàng Triều buông Phong Tịch ra, khôi phục bộ mặt Hoàng thế tử tôn quý ngạo nghễ thường ngày của y.

“Thế nên đối với huynh chỉ có thiên hạ mới là thứ quan trọng nhất!” Cả người Phong Tịch lùi một bước, xoay người rời đi.

“Người có thể lấy được nàng nhất định là người hạnh phúc nhất trên đời. Nhưng có thể làm bạn với nàng, cũng là điều vô cùng may mắn!” Hoàng Triều nhìn theo bóng hình nàng, từ từ nói ra.

“Thế nhưng bạn bè cũng rất ít khi có cả đời!”

Bóng hình Phong Tịch đã đi xa, giọng nói từ xa vọng tới, để lại Hoàng Triều đứng một mình trên nóc nhà suy xét cẩn thận lời nói cuối cùng của nàng.

Đình Lưu Thủy, đỉnh Cao Sơn, núi Thiên Chi.

Những cây bách tùng xanh biếc quây quanh đỉnh Cao Sơn, phía trên gần bên vách núi có một tòa đình được xây bằng đá tảng trên núi, giản đơn bình dị mà hùng vĩ.

Trong đình Lưu Thủy ở đỉnh Cao Sơn này lưu truyền một câu chuyện xưa động lòng người.

Cách đây rất lâu có một nhạc công chỉ để tâm tới đàn, nhưng thời đó hoàng đế lại vừa ý cỗ sắt, thế nên cả nước từ trên xuống dưới đều phải coi trọng đàn sắt khiến âm nhạc bị lãng quên.

Thế là những nhạc công chỉ biết đánh đàn mặc dù kỹ năng đánh đàn tuyệt thế, nhưng không ai yêu thích, thậm chí khi đánh đàn còn có thể bị người ta sỉ nhục. Mọi người đều cho rằng y bất kính với hoàng đế! Đó là lý do vì sao người nhạc công này không hề đánh đàn trước mặt người khác, mà mang theo đàn tới đỉnh núi Thiên Chi này, đánh đàn cho mây trắng gió mát, núi cao u cốc nghe.

Có một ngày khi y đang đánh đàn trên đỉnh núi chợt có người đứng sau vỗ tay.

Nhạc công vô cùng kinh ngạc, nhìn lại chỉ thấy một người vừa đi tới vừa hát ca:

*"Núi xanh chiều xuống không ngờ
Tối tăm bốn phía mây thu chập trùng."*

(Trích Thánh Thực tặng Tuấn đàn cầm – Lý Bạch)

Nhạc công và người này kết làm tri kỷ, về sau nhạc công chỉ đánh đàn cho người này nghe. Nhạc công tên gọi là Cao Sơn, còn người nghe đàn mang tên Lưu Thủy.

Về sau Hoàng đế băng hà, tân đế lên ngôi.

Vị tân hoàng đế này dường như không giống phụ thân của ông ta chỉ thích đàn sắt. Ông ta tinh thông âm luật, âm thanh của mọi loại nhạc cụ chỉ cần là hàng quý, ông ta đều thích nghe. Vì thế mà âm nhạc đã phát triển trở lại trong dân chúng.

Tân đế cũng nghe tới danh tiếng cầm nghệ cao siêu của Cao Sơn, liền hạ chỉ mời Cao Sơn tiến cung đánh đàn. Thế nhưng Cao Sơn lại từ chối lời mời này, y nói, y chỉ đánh đàn cho Lưu Thủy nghe, bởi vì cho dù ở thời gian nào, cho dù ở địa điểm nào, chỉ có Lưu Thủy mới là tri âm chân chính của y.

Quan viên đến truyền chỉ thấy y dám từ chối hoàng đế không khỏi đều kinh sợ, lập tức bắt y lại, áp tải đi để đồ. Thế nhưng khi tới hoàng cung, Cao Sơn vẫn không đánh đàn cho hoàng đế nghe được, bởi vì dọc đường đi y đã tự bẻ gãy tay mình! Cả đời này y thật sự không bao giờ có thể đánh đàn nữa!

Hoàng đế cũng rung động bởi sự quyết tuyệt của y nên thả y về, cũng ban thưởng cho y một ít châu báu.

Nhưng Cao Sơn không hề muốn bất cứ thứ gì, chỉ quay trở về một thân một mình.

Sau khi về đến gia hương Cao Sơn phát hiện ra Lưu Thủy đã chọc thủng hai tai khi y bị bắt tới Đê đô, cả đời này Lưu Thủy không nghe được bất kỳ âm thanh nào nữa!

Sau khi Cao Sơn và Lưu Thủy hiểu được tình hình của đôi bên đều chỉ nhìn sau cười, tiếp đó hai người ôm đàn lên núi Thiên Chi, từ đó về sau không xuống núi nữa. Có người nói bọn họ đã nhảy xuống vực chết rồi, Có người nói bọn họ đã đi ẩn cư tại nơi u cốc núi Thiên Chi, có người nói bọn họ đã được Thiên đế phái thần tiên xuống đón lên thiên đình... Dù loại truyền thuyết lưu truyền tới nay, thế nhưng mọi người đều ưa thích tin tưởng giả thiết cuối cùng.

Sau này con cháu ngưỡng mộ bọn họ đặt tên cho đỉnh núi mà Cao Sơn đánh đàn năm ấy là đỉnh Cao Sơn, còn xây một tòa đình đá tại đỉnh Cao Sơn này, gọi tên Lưu Thủy để kỷ niệm tình bạn giữa hai người họ.

Trên đỉnh Cao Sơn, gió thổi tay áo tung bay. Vàng trắng sáng vẫn đang treo lơ lửng giữa khoảng không, rắc xuống những tia sáng trong như một tầng lụa mỏng, mềm mại phủ xuống đỉnh núi cao này, khẽ cuốn tròn đỉnh Lưu Thủy. Lúc này đây còn có một tiếng đàn thanh nhã không nhiễm bụi trần theo gió mà bay, nương theo ánh trăng mà múa, thanh u mà tao nhã, nhàn thản mà thư thái, lại thêm hai người áo trắng như tuyết, phong thái như tiên ngồi trong đình kia, tất cả đều như mộng như ảo, phảng phất như đang đặt mình vào tiên cảnh, một lần nữa lại được gặp Cao Sơn Lưu Thủy.

“Khúc nhạc này tự nhiên như không nhiễm khói lửa nhân gian, tôi nghe giống như tưởng mình đã chạm đến bầu trời trên núi, đang ngắt hoa làm thức ăn, lấy suối ngọc làm nước uống, hái trái cây mà chơi với hươu tiên, đạp mây đùa giỡn với tiên nga trên trời.”

Khi tiếng đàn ngừng lại, Phong Tịch mở mắt nhìn về phía Ngọc Vô Duyên đang ở trước mặt, thản nhiên ca ngợi. Thế gian này cũng chỉ có người này mới có thể đàn được tiếng đàn tuyệt vời đến vậy.

“Cao Sơn Lưu Thủy... Tiếng đàn của Cao Sơn quả nhiên cũng chỉ có Lưu Thủy mới có thể nghe hiểu được.” Ngọc Vô Duyên ngẩng đầu chăm chú nhìn Phong Tịch, người con gái trước mắt có một trái tim trong sáng long lanh tựa thạch anh, vĩnh viễn tự nhiên thoải mái như thế, dù ở nơi nào cũng đều tạo ra phong cảnh đặc biệt, khiến người ta vừa nhìn đã cảm thấy thư thái, êm đềm.

Phong Tịch nghe vậy mỉm cười, Cao Sơn Lưu Thủy, bọn họ sẽ được vậy sao?

“Khúc đàn này tên gọi là gì?”

“Không có tên!” Ngọc Vô Duyên ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên bầu trời, “Khúc đàn này bất quá chỉ là cảm nhận của ta tại giờ khắc này mà thôi, ta chỉ tùy tâm mà đàn.”

“Không có tên? À... Đàn của huynh không có tên, dè đâu khúc nhạc huynh đàn cũng không có tên.” Phong Tịch động vào chiếc đàn, vô cùng bình thường, chỉ là một chiếc huyền cầm thuận tay chọn mà lại có thể phát ra thứ âm nhạc kỳ ảo vậy. “Chỉ tùy tâm mà đàn thôi đã không phải là một khúc phàm trần, khó trách mọi người đều xưng tụng huynh là thiên hạ đệ nhất công tử!”

“Đêm khuya chẳng bụi trần, ánh trắng sáng như bạc. Khi châm rượu, cần rót cho đầy chén. Hư danh lợi ích phù du, uống cay đắng hao lực. Than thở bóng câu xẹt cửa sổ, đá đốt trong lửa, thân trong giấc mộng...” (Trích trong bài thơ Hành hương tử – Tô Thức).

Ngọc Vô Duyên cầm bầu rượu rót đầy chén đá trên bàn.

“Dù áp ủ văn chương, mở miệng người nào thân. Cứ vui vẻ, cười vui hết ngày thơ. Khi nào trở về, làm một người nhàn rồi. Đối diện với một cây đàn, một bầu rượu, một khe suối.” Phong Tịch cầm chén rượu trong tay, mắt chăm chú nhìn nhàn, mỉm cười đọc tiếp.

“Khi nào trở về... trở về... Phong Tịch, ta thật sự muốn trở về rồi.” Ngọc Vô Duyên bỗng khẽ bật lời, đôi mắt đột nhiên nhìn về phía vách đá cao vạn trượng ngoài đình.

“Trở về?” Phong Tịch nghe vậy nhìn chăm chăm chàng, trái tim vô duyên vô có siết lại, chén rượu trong tay run lên, sau đó nàng đặt chén xuống bàn đá.

“Đúng vậy, ta muốn trở về.” Ngọc Vô Duyên vẫn nhìn vào vách đá như trước, không hề quay đầu lại.

“Thật không? Đêm nay là từ biệt sao?” Phong Tịch bỗng bật cười, “Muốn về nơi nào? Khi nào thì đi? Có muốn... Có thể có bạn đồng hành không?”

Ngọc Vô Duyên quay đầu lại, ánh mắt nhìn vào mặt nàng, trong khoảng không mông muội có cái gì đó âm u, âm thanh rõ nét đến vậy. “Không đi cùng ai, một người thôi, có lẽ sớm thôi, có lẽ là mấy ngày nữa.”

“Một người phải không?”

Phong Tịch vẫn cười, cười đến sáng lạn, sau đó bàn tay đẩy mạnh chiếc đàn về trước mặt chàng. “Không phải một người chứ, ít nhất còn mang theo cây đàn này, Cao Sơn cho dù đi tới đâu, cho dù có Lưu Thủy hay không, chí ít cũng đều có đàn!”

“Phong Tịch.” Ngọc Vô Duyên đột nhiên cầm lấy tay nàng, ánh mắt nhìn nàng sâu thăm thăm đến khó hiểu, còn chứa một loại đau xót, “Ta không phải là Cao Sơn, ta chưa bao giờ là Cao Sơn...”

Nói đến đây chàng đột nhiên dừng lại, cổ họng dường như bị tắc nghẹn, không cách nào nói thêm được nữa.

Phong Tịch nhìn chàng, ánh mắt tồn tại sự mong đợi yếu ớt mong manh mà nhìn chàng, đợi chàng nói ra, chờ chàng nói ra...

“Ta chỉ là Ngọc Vô Duyên.” Ngọc Vô Duyên khẽ bật lời, câu nói này dường như đã dùng hết toàn bộ tâm lực, trong nháy mắt chàng đã tái nhợt rã rời như vậy đây.

“Tôi hiểu.” Phong Tịch nhẹ nhàng rút tay nàng lại, tay chân trở nên lạnh lẽo trong nháy mắt, như cầm phải băng.

“Phong vũ thiên sơn Ngọc độc hành, thiên hạ khuynh tâm thán Vô Duyên”. Ngọc Vô Duyên khẽ đọc, nhìn lòng bàn tay trống trơn, nụ cười gương hiện lên trên khuôn mặt luôn đậm nhạt như mây gió kia. “Nói thật chuẩn xác mà, người truyền ra hai câu này có phải nhìn rõ hết được cả đời Ngọc Vô Duyên ta không!”

“Thiên hạ thán Vô Duyên có phải không?” Phong Tịch cười, lúc này nàng lại cười đau khổ đến vậy, thế nào cũng không che dấu được, Vô Duyên... vô duyên mà!

“Không phải thiên hạ thán, là ta thán!” Ngọc Vô Duyên nhìn nàng, trong mắt tồn tại thứ gì đó gần như sắp trút xuống, thế nhưng chàng quay đầu về phía u cốc sâu không thấy đáy kia.

“Cho dù là ai thán cũng đều là vô duyên.” Phong Tịch đứng dậy, “Chỉ là nếu có duyên cũng trở thành vô duyên. Chuyện kia thật nực cười đáng thương!”

“Huynh mời tôi nghe đàn, tôi tặng huynh một bài ca.”

Nói xong mũi chân nàng khẽ chạm nhẹ, buông mình xuống mảnh đất trống cách đình một trượng, tay khẽ vươn, bạch lãng trong tay áo bay ra.

*“Cỏ tiên xanh mượt vậy, Vũ Lăng, xuân tràn khe.
Trong khe, hoa đào nở rộ, Oanh vàng đậu cành kia.
Ta muốn rẽ hoa tìm lối,
Mây trắng nơi sâu lần tới, Hào khí ngất trời ghê.
Sợ hoa nơi sâu đó, Sương đỏ, áo dầm dề.”*

(Trích Thủy Diệu Ca Đầu – Hoàng Đình Kiên)

Nàng mở miệng hát, giọng ca du dương nhập vào mây, thân hình cũng nương theo lời ca mà múa, nhanh tựa hồng nhạn, oai tựa rồng bơi, bạch lãng phấp phới trên trời, áo quần tung bay trong gió đêm, phảng phất như một thiên nữ bay lượn.

*“Ghế ngọc ngồi,
Gối ngọc tựa,
Cây đàn tỳ.
Trích Tiên đâu tá...?
Rượu ngon ai kẻ bạn bè...
Ta là cỏ tiên thơm ngát,
Hơn là môi son má phấn,
Kêu than liệu ích gì...?
Say hát lần xuống núi,
Trăng sáng theo người về.”*

Hát đến một câu cuối cùng, bạch lãng bay thẳng lên cành cao của một gốc gậy, sau đó cả người Phong Tịch rung rinh, nhẹ nhàng tựa như một dây đu bay vút lên, trong chớp mắt bóng hình đã biến mất.

Sau khi Phong Tịch rời đi, trong đình đá, Ngọc Vô Duyên đưa tay về phía đàn, sự bi thảm trong lòng cuộn cuộn tuôn ra, ngừng đầu hát hòa cùng tiếng đàn:

*“Trời cao cuộn cuộn này trắng sáng vậy...
Cõi trần mệnh mang này chỉ có bóng hình đây*

Muốn hướng trời mây này tìm tổ nga...
Bắc chiếc thang trời này ôm trăng sáng
Ba vạn sáu nghìn này không đúng cách...
Nước mắt sầu thương này chiếu hoa trắng
Hoa nồng kẻ trắng này ta vui sướng
Ai ôi...
Trời giáng hàn băng này vỡ trăng ta...
Đất họa gió xuân này tàn hoa ta
Ai ôi...
Khuyh tẫn nước chảy này tiếp trời trăng...
Hoa trong gương như mộng ảo này uống xa cầu
Hoa trong gương như mộng ảo này uống xa cầu...
Uống xa cầu..."

Tiếng ca bi thương mà ai oán, sự hồi tiếc thất vọng được biểu lộ không hề sót.

Ở sâu trong rừng cây, Phong Tịch ôm đầu ngồi xuống, nghe tiếng đàn ca từ đỉnh núi vọng tới, thì thào khẽ đọc:

"Khuyh tẫn nước chảy tiếp trời trăng, hoa trong gương như ảo mộng uống xa cầu... uống xa cầu... Ngọc Vô Duyên... Huynh... huynh... huynh..."

Trên đỉnh núi, Ngọc Vô Duyên đi ra khỏi đình đá, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trăng vẫn sáng như vậy, trăng sáng chẳng biết đến ưu sầu oán giận của nhân gian vì có gì lại lại luôn tròn lúc biệt ly.

Nàng nghĩ rằng ta vì linh chi tiên thảo mà bỏ qua môi hồng má phấn sao? Thật ra ta nguyện đổi linh chi tiên thảo lấy tiên giáng trần bầu bạn cùng ta một chén bạch loa! Chỉ là...

Phong Tịch, xin lỗi, để nàng thất vọng rồi!

Nếu con người có kiếp sau, vậy nàng và ta hãy lấy khúc này làm bằng cớ, dù là trăm ngàn đời thay, bãi bể hóa nương dâu, chúng ta còn có thể gặp lại.

Ngày hôm sau là ngày Hoa vương mở tiệc chiêu đãi, thế nhưng Phong Tịch miễn cưỡng không muốn đi, đi làm gì chứ, chỉ vì thưởng thức cảnh bút vàng của Hoa công chúa chỉ điểm phò mã hay sao? Liên quan gì đến chuyện của mình! Rượu đủ cơm no một châu sao? Mấy ngày nay ở trong Lạc Hoa cung đã ăn quá nhiều rồi!

Sáng sớm Phong Tịch đã tiến cung đi dự tiệc, nhìn bóng lưng chàng, Phong Tịch không khỏi cười giễu cợt, thế nhưng trong lòng lại có vị chua xót khổ sở không rõ nguyên nhân. Nàng hít sâu một hơi, lắc đầu, quăng đi ý khổ trong lòng, dọn chiếc ghế dài ra đặt giữa vườn nằm phơi nắng đến gà gật. Ngày hôm nay dễ chịu khoan khoái đến nhường nào, khổ cái gì, vì sao lại khổ?

Có lẽ bản thân tự biết, chỉ là không chịu thừa nhận, không chịu nghĩ đến.

Đồ ăn trước mắt chính là sơn hào hải vị, đồ uống chính là rượu ngọt thơm ngon, người đang ngồi trên là chủ nhân Hoa quốc, bên dưới có kinh địch Hoàng Triều, Ngọc Vô Duyên... bên cạnh còn có công chúa Hoa Thuần Nhiên xinh đẹp vô song. Giữa đại điện có cả những cung nữ đẹp như hoa đang nồng nhiệt ca múa, bài ca nhẹ nhàng uyển chuyển, nói thế nào chàng cũng hẳn là nên tập trung tinh lực, thận trọng đối phó với phải. Huống gì ngày hôm nay là ngày quan trọng quyết định phò mã Hoa quốc, sao có thể không tập trung như thế.

Vậy mà khi vừa mới bước vào điện, tâm tư phong Túc liền có vài phần hốt hoảng, vùng giữa hai đầu mày lúc cau lúc giãn, hình như có vấn đề khó khăn không biết giải quyết thế nào.

“Phong công tử, Phong công tử!”

Bên tai nghe thấy có người khẽ gọi, Phong Túc bỗng hoàn hồn, chỉ thấy Hoa Thuần Nhiên đang đứng trước bàn chàng, mở to đôi mắt đẹp nhìn chàng một cách nghi hoặc.

Đúng rồi, tiệc rượu đã qua một nửa, công chúa phải bắt đầu chọn phò mã rồi, bàn tay nàng giấu trong tay áo nhất định đang cầm chiếc bút vàng, nàng đã tới trước bàn của chàng, vậy bút vàng này sắp chỉ về phía chàng... Nhưng nhìn nàng mặc một bộ cung trang phấn hồng, đầu chải búi phi hồng, một nhánh trâm kim phượng cài ngay ngắn giữa mái đầu, tôn thêm vẻ cao quý khoan thai của nàng, mày ngài tô nhẹ môi đào điểm nhạt, khi nhìn về phía chàng, gương mặt như tuyết như ngọc kia lại nổi lên một tầng ráng hồng mỏng manh, điểm lệ tươi đẹp không kể xiết, thực đúng là tuyệt sắc mỹ nữ thế gian khó cầu... Nhưng trong lòng chàng lại đột nhiên sáng rõ, nàng không phải nàng ấy! Không phải nàng ấy!

Phong Túc đột ngột đứng dậy, có lẽ đứng dậy quá nhanh, chiếc bàn chàng đụng phải vang “rầm” một tiếng, ánh mắt mọi người trong điện đều nhìn sang, có ánh mắt mang chút xem thường của Hoa vương, có ánh mắt sắc bén như kiếm của Hoàng Triều, có ánh mắt thản nhiên không gợn sóng của Ngọc Vô Duyên, có ánh mắt ngờ vực của đám người Minh Nguyệt Sơn...

“Phong công tử!” Hoa Thuần Nhiên thấy chàng đột nhiên đứng dậy chính vào lúc nàng sắp chỉ bút vàng vào chàng, vậy nên nàng vô cùng kích động, lập tức nghĩ đến... Cách tay nhỏ nhắn cầm bút trong tay áo không khỏi khẽ run lên, là chàng rồi... chính là chàng rồi... Đôi người như nước, mềm mại nhìn chàng, cánh tay khẽ nâng, tay áo khẽ trượt, lộ ra đầu ngón tay như măng ngọc, giữa những đầu ngón tay có ánh sáng, đó là...

“Đại vương, Túc bỗng nhiên nhớ rằng mình còn có chuyện quan trọng, xin cáo lui trước, đại vương thứ tội.” Phong Túc thi lễ với người trên điện, cũng không đợi người đáp lại, cũng không quản mọi người phía sau xôn xao, cũng không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của Hoa Thuần Nhiên, chàng sải bước đi ra khỏi kim điện. Phải nhanh nhanh rời đi, để tránh không phải ân hận!

Trong đại điện không chỉ Hoa vương tức giận, Hoàng Triều cũng vô cùng khó hiểu, y không bỏ sót động tác và biểu cảm của Hoa công chúa vừa rồi, vị trí phò mã rõ ràng sắp tới tay người kia, thế nhưng vì sao anh ta lại vội vàng rời đi? Quay đầu nhìn về phía Ngọc Vô Duyên, chỉ có huynh ấy vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, đứng đưng, phảng phất như đây là chuyện vô cùng hiển nhiên, chỉ là trong ánh mắt lại hiện lên chút than thở và mất mát! Một tích tắc ấy, dường như y hiểu ra chút gì đó.

“Ha ha... Nếu Phong Túc công tử có việc rồi đi trước, vậy phần rượu ngon của cậu ta, chừ vị cũng không thể chối từ, cần phải thay cậu ta uống cạn! Tới, chúng ta cạn chén!” Hoa vương giơ cao chén vàng cười nói.

“Tạ ơn đại vương! Cạn!” Một người nhất tề nâng chén, tất cả đều mang tâm trạng bồn chồn.

Hoa Thuần Nhiên nâng chén ngọc trên bàn Phong Túc lên, ngửa đầu uống cạn chỉ trong nháy mắt, chút đắng cay và mặn chát đồng loạt đi vào cổ họng. Buông chén xuống, một giọt nước mắt trong veo rơi vào trong chén, phảng phất như còn có thể nghe được tiếng vọng rất nhỏ vang lại từ trong chén kia. Nàng cắn môi, ngăn trở nước mắt sắp tràn mi, nắm chặt chiếc bút vàng trong tay. Tính nghìn tính vạn nhưng lại chỉ tính sót chàng sẽ không muốn! Quá tự tin rồi! Cho rằng có địa vị công chúa Hoa quốc cao quý, cho rằng có dung mạo khuynh quốc thì tất cả mọi người trên thế gian đều khuynh đảo! Thì ra còn có người ngoại lệ, còn có người có thể không vì quyền thế, phú quý, sắc đẹp mà lay động! Thế nhưng ta là đệ nhất công chúa của Hoa quốc, há có thể thất thố ở đây, há có thể thua thiệt ở đây!

Trong nháy mắt ngẩng đầu, nàng chính là công chúa Thuần Nhiên của Hoa quốc, xinh đẹp vô song, cao quý khoan thai, điềm tĩnh tao nhã! Một nụ cười nhẹ hòa nhã hiện lên trên mặt ngọc không tí vết. Khẽ dời gót sen, chân nàng đi về phía Hoàng Triều, vị thế tử Hoàng quốc tôn quý ngạo nghễ kia! Nàng nắm chặt chiếc bút vàng trong tay áo, dường như sợ nó sẽ đột nhiên gãy dựa chạy đi!

“Rầm!”

Phong Tịch buồn ngủ đang nằm phơi nắng dưới ánh mặt trời ấm áp trong vườn, đột nhiên bị giật mình không khỏi trợn mắt ngồi dậy. Chỉ thấy Phong Túc đứng ngoài cửa, đôi mắt nhìn chằm chằm nàng, vẻ mặt như ảo não vô cùng.

“Gì đây? Sao mi về nhanh thế? Thế nào, Hoa vương đã chọn mi làm rể rồi? Hơn hết với tình ý Hoa mỹ nhân dành cho mi, việc này đương nhiên là chuyện nước chảy thành sông, thuận buồm xuôi gió rồi!” Phong Tịch lại quay về nằm xuống ghế dài, lười biếng chế nhạo.

Phong Túc cũng không đáp lời. Chàng đi vào trong sân, đứng ở trước ghế, chẳng nói lời nào nhìn nàng chằm chằm.

Phong Tịch không khỏi cảm thấy lạ, ngông dậy nửa người, ngờ vực hỏi: “Mi đang tức giận? Lẽ nào cầu thân thất bại?”

“Hừ! Ta sẽ không lấy công chúa Thuần Nhiên!” Phong Túc lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó tay vươn ra đẩy Phong Tịch từ trên ghế xuống. Phong Tịch không đề phòng chiêu thức ấy của chàng, ngã lăn xuống đất.

“Gì chứ? Thật à?” Phong Tịch cũng không buồn bực, ngồi nguyên dưới đất ngẩng đầu nhìn Phong Túc, sau khi chứng thực được từ vẻ mặt của chàng, khóe miệng không khỏi nhếch lên, nụ cười có chút khoan khoái sắp thành hình, đột nhiên nàng nghĩ lại, nụ cười khoái khoái biến thành tiếng cười sảng sặc chế nhạo: “Ha ha... Hồ ly đen, khó sao Hoa vương không vừa lòng dân giang hồ làm con rể, hay là vừa ý vị thế tử Hoàng quốc Hoàng triều có quốc lực lớn mạnh,

có hai mươi vạn hùng binh kia? Thế nên mi ửu rữ quay về? Ha ha... Thật là cười chết ta rồi! Thì ra trên đời này cũng có chuyện mi không làm được đây!”

Phong Tịch vừa cười vừa đứng dậy, đợi khi thấy sắc mặt u ám của Phong Tức, nàng không những không dừng cười, mà còn cười càng điên cuồng hơn, “Ha ha... Hồ ly đen, mi cầu thân không được mà cũng tức giận như vậy, thật mất mặt thân phận quý công tử võ lâm của mi, chắc chắc, bộ dáng ung dung phong nhã của mi đi đâu hết rồi?”

Phong Tức nhìn nàng cười to không dứt, nụ cười ung dung trên mặt đã sớm biến mất không thấy tăm hơi, đôi mắt nhìn nàng chằm chằm, phảng phất như có thể nổi lửa!

“Ha ha...” Phong Tịch nhìn bộ dáng kia của chàng lại cười càng khoái chí hơn. Nàng tới gần, ánh mắt dán vào ngực chàng, cố tình hạ giọng, “Hồ ly đen, thật ra chỉ cần mi đưa ra đồ gì đó, Hoa vương nhất định sẽ lập tức tuyển mi làm rể! Vì sao mi không dùng chứ? Vuột mất vô ích một cơ hội, lỡ mất một phen công phu à nha!”

Môi Phong Tức giật giật dường như muốn mở lời, cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ là ánh mắt càng lúc càng lạnh, cuối cùng phẩy tay áo bỏ đi.

Phong Tịch đợi chàng quay người đi, nằm xuống ghé dài, miêng vẫn lầm bầm nói, “Thật hiếm có, con hồ ly đen này lại tức giận như vậy! Thế nhưng tức giận cũng không nên trút vào ta chứ, rồi lại mặc kệ chuyện ta! Phải biết rằng ta cũng giúp hắn không ít chuyện đó!”

Phong Tức đi vào sương phòng phía đông, đẩy cửa sổ ra, nhìn về phía Phong Tịch đang nằm trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, trông vô cùng mãn nguyện. Chàng không khỏi gõ vào lồng chim treo bên bệ cửa sổ, đùa với con vẹt xanh trong lồng, “Thật không đáng, mi nói có đúng không? Thật không đáng mà!”

“Phác nhi, đệ thức dậy chưa, hôm nay tỷ tỷ đưa đệ đi chơi!”

Ngày hôm sau, dường như tâm trạng Phong Tịch vô cùng tốt, sáng sớm đã gọi Hàn Phác dậy.

“Thật không?” Hàn Phác lập tức bật ra khỏi phòng.

“Đương nhiên là thật rồi!” Phong Tịch ôm cậu vào người, lập tức thi triển khinh công bay lên, “Hôm nay chúng ta phải chơi đủ cả Hoa đô! Nhan đại ca, nếu huynh muốn chơi thì tự mình đi theo nhé!” Người đã chạy đi mà vẫn còn không quên kêu gọi Nhan Cửu Thái vừa bước ra khỏi cửa.

“Tỷ thả đệ xuống, để đệ tự đi mà!” Từ rất xa vẫn còn nghe thấy tiếng kêu la của Hàn Phác.

“Công tử, người muốn...” Chung Ly mới đẩy cửa ra, Phong Tức đi tới.

“Chúng ta ra phố chọn một phần lễ vật chúc mừng lễ đại hôn của Hoa công chúa!” Phong Tức thản nhiên nói.

“Dạ.”

Đôi song sinh đi theo Phong Tịch xuất môn, cánh cửa sổ nhỏ ở sương phòng phía tây để mở lộ ra dung mạo xinh đẹp lạnh lùng của Phượng Tê Ngô. Nàng nhìn bóng hình trước sau rời khỏi, khẽ thở dài.

“Không hổ là đô phủ của Hoa quốc giàu sang nhất!” Phong Tịch nhìn phố xá phồn vinh nói, “Ta đã đi khắp sáu nước, nếu bàn về chuyện chơi vui nhất, thật đúng là Hoa quốc này!”

“Tỷ tỷ, chúng ta còn phải ở Hoa quốc bao lâu nữa? Lúc nào rời đi? Sau đó chúng ta đi đâu nữa?”

Hàn Phác dắt tay Phong Tịch, vừa hỏi vừa nhìn các cửa hàng hai bên đường.

Còn Nhan Cửu Thái vẫn im lặng đi sau hai người ba bước.

Phong Tịch nghe vậy không khỏi quay đầu nhìn về phía anh ta, vẻ mặt chững lại, nhưng lập tức khôi phục vẻ tươi cười, “Phác Nhi, hôm nay không nói đến cái này, hôm nay cứ chơi đi đã.”

“Tịch Nhi!” Một giọng nói bất thành linh lẩn át mọi tiếng xôn xao ồn ào trên đường phố vọng vào trong tai ba người.

“Cửu Vi! Cửu Vi!” Chỉ thấy Phong Tịch quay đầu, sau đó lập tức phóng tới ôm lấy người kia, vừa nhảy vừa cười, tiếng gọi vui sướng ấy như chọc đau màng tai người ta.

Vào tích tắc người kia ôm lấy Phong Tịch, anh ta chỉ cảm thấy hai luồng ánh mắt phóng tới. Quay đầu nhìn lại chỉ thấy hai bên phố phân biệt có hai vị công tử một đen một trắng đang đứng. Vị công tử áo trắng khi đón ánh nhìn lại của anh ta thì mỉm cười nhã nhặn, vị công tử áo đen thì khẽ gật đầu thăm hỏi, cúi đầu nhìn về phía Phong Tịch đang ôm lấy anh ta, không khỏi khẽ cười, thật tinh mắt mà!

“Tịch Nhi, em sắp làm đứt cổ tôi rồi!” Người nọ gỡ cánh tay Phong Tịch đang ôm lấy gáy anh ta, nói.

“Cửu Vi, lâu lắm rồi muội chưa được gặp huynh! Huynh cũng tới rồi à!” Phong Tịch nghe vậy lập tức buông tay, nhìn Cửu Vi cười hỏi.

“Tôi còn không nhất định phiêu dạt khắp nơi.” Cửu Vi cười thản nhiên đáp.

Hàn Phác và Nhan Cửu Thái ngơ ngác nhìn người tên Cửu Vi này, chẳng rõ anh ta có sức quyến rũ gì mà khiến Phong Tịch vừa ôm vừa cười hí hửng với anh ta trước nơi đông người. Mặc dù lời nói và việc làm của Phong Tịch có bừa bãi, thế nhưng chưa bao giờ từng thân mật với đàn ông như vậy, cho dù là Hắc Phong Tịch kể ra cũng coi như quen biết mười năm cũng hạn chế tiếp xúc trong lúc trêu đùa.

Tuổi anh ta chừng ba mươi, vóc người cao mà gầy, ngũ quan bình thường, áo vải mộc mạc, tóc dài được buộc bằng một sợi dây đen sau đầu, liếc mắt nhìn quả thật chẳng phải là người xuất sắc gì, thế như khi nhìn lại lần thứ hai, lại cảm thấy người này rất đặc biệt, nhưng lại không biết nói ra đặc biệt ở đâu. Có lẽ là lúc nhướn mày nhếch môi, lại có thể là lúc ánh mắt cổ tình

vô ý nhìn xung quanh. Người ấy là người bạn không thể nhớ ra bộ dạng anh ta thế nào, như khi gặp mặt lần hai, nhất định bạn sẽ nhận ra anh ta ngay khi gặp.

“Mười năm gặp lại, đôi mắt vẫn trong veo đẹp ngời như trước!” Cửu Vi nhìn Phong Tịch kỹ càng một lần, cảm thán nói.

“Tỷ tỷ!” Hàn Phác đi tới giật tay Phong Tịch lại, khoe mắt liếc nhìn Cửu Vi, ý gì không cần nói cũng biết.

“Phác Nhi, ta nói với đệ này, người này chính là Cửu Vi! Là chủ nhân của Lạc Nhật lâu tại Kỳ Vân, Cửu Vi! Thiên hạ đệ... ừm... đệ nhất đệ nhị trù sư! Cơm huynh ấy làm rất rất ngon!” Phong Tịch vừa nói vừa nuốt nước miếng, “Cửu Vi, đây là đệ đệ của muội, Hàn Phác, huynh xem đệ ấy có xinh đẹp không!”

“Đệ đệ?” Cửu Vi liếc sang Hàn Phác, không để lỡ vẻ mặt đề phòng của cậu, “Tôi nhớ em không có huynh đệ tỷ muội gì cơ mà, đây không phải là con riêng của em chứ? Tôi trông cũng giống mấy phần đấy!”

“Khụ khụ...” Phong Tịch suýt nữa chết sặc nước miếng, nuốt một cái về phía Cửu Vi, đẩy anh ta lùi lại ba bước, “Vài năm không gặp, huynh vẫn không đổi được cái thói quen ‘một lời khiến người kinh ngạc’ à!”

“Úi chà!” Cửu Vi vỗ ngực cau mày, “Dù tôi có nói trúng thì em cũng đừng chột dạ mà dùng sức thể chứ. Nên biết rằng tôi không biết võ công, không chịu được một đòn của Bạch Phong Tịch đâu!”

“Hi hi... ai bảo huynh luôn nói lung tung!” Phong Tịch hả hê nhìn anh ta, “Hiện tại phạt huynh lập tức làm đồ ăn ngon cho muội ăn!”

“Tôi biết rồi! Tôi biết ngay mà!” Cửu Vi vỗ trán than vãn: “Chuyện thứ nhất khi em gặp tôi nhất định là ăn! Tôi đi khắp sáu nước mà chưa thấy cô gái nào thêm ăn ngon hơn em hết!”

“VẬY ĐI NHANH ĐI!” Một tay Phong Tịch kéo anh ta đi, một tay nắm Hàn Phác, chẳng hề để ý tới những ánh mắt khác thường đang nhìn nàng trên phố. “Muội biết nơi huynh ở chắc chắn là nơi thoải mái nhất, thế nên chúng ta đi tới chỗ của huynh đi!”

“Nhanh đại ca, huynh mau cùng đi đi! Phác Nhi, hôm nay chúng ta lại có thể ăn một bữa đại tiệc rồi!”

Cả con phố đều có thể nghe được tiếng kêu phẫn chán của nàng, mọi người ai cũng nghi ngờ đầu cô gái này có phải có bệnh hay không, chẳng những không kiêng dè lễ pháp vừa kéo vừa ôm một người đàn ông ở giữa đường, lại còn to giọng như muốn truyền cái việc ăn cơm nhỏ nhoi này đi khắp thiên hạ! Đúng là người điên, thật sự tiếc cho dáng hình tốt thế kia! Có người lắc đầu thờ dài.

Trước khi Cửu Vi rời đi, anh ta quay đầu nhìn lại một lần, hai vị công tử một trắng một đen kia đã sớm không thấy bóng dáng. Vị công tử áo đen kia nhất định là hồ ly đen Hắc Phong Tứ mà Tịch Nhi thường nhắc đến. Người áo trắng kia là ai đây? Phong thái xuất trần như vậy quyết

không thể có ở người thường, đứng trên đường phố đông nghìn nghịt người mà lại yên ổn tĩnh lặng tựa như Phật ở Phật đường, cả người thuần khiết như ngọc, chẳng lẽ là thiên hạ đệ nhất Ngọc công tử Ngọc Vô Duyên sao?

Chương 17 Quy khứ lai hề

Tiết trời một chiều đầu hạ không lạnh lẽo cũng chẳng nóng nực, vô cùng thích hợp để nằm ngủ trưa. Người ham mê ngủ như Phong Tịch lúc này đương nhiên đang nằm trên chiếc giường trúc trong phòng say giấc nồng. Hàn Phác buồn chán ngồi cạnh bệ ngón tay, muốn gọi Phong Tịch dậy; nhưng cậu biết rằng kết quả của việc đánh thức nàng là cái ót của cậu sẽ bị gõ hỏng mất nên cậu chẳng dám; cũng muốn ngủ mà lại chẳng ngủ được, thế nên không thể làm gì khác ngoài việc ngồi buồn xo một bên.

Một con muỗi bay vo ve vòng quanh khuôn mặt Phong Tịch, tựa như đang muốn xác định nơi nào là nơi đặt miệng tốt nhất. Hàn Phác ngấm chuẩn một cái, hai tay vỗ bụp, con muỗi không ngoan độc cũng chẳng nhanh nhẹn kia đã ôi thôi dưới bàn tay của cậu. Thế nhưng một tiếng giòn tan này lại có vẻ vô cùng vang dội trong căn phòng tĩnh lặng, Hàn Phác dè dặt nhìn sang Phong Tịch, sau khi cậu xác định rằng mình không đánh thức nàng mới thở phào một hơi.

“Hàn Phác, cậu ngồi đây làm gì? Sao không đi ngủ đi?” Phía cửa sổ đột nhiên vọng tới tiếng hỏi, cậu quay đầu nhìn thì quả thật là Cửu Vi vừa chiêu đãi bọn họ ở nơi này đang đứng trước cửa sổ cười cười nhìn cậu.

“Suýt...” Hàn Phác giơ ngón tay trở lên rồi chỉ vào Phong Tịch đang ngủ, ý bảo giọng nói của anh ta không được lớn như thế.

“Yên tâm đi, trừ phi chính cô ấy muốn thức dậy thì dù có thiên lôi đánh xuống cô ấy cũng không động dậy đâu.” Cửu Vi liếc nhìn Phong Tịch nói: “Nếu cậu đã không ngủ được không bằng đến phòng tôi nói chuyện đi.”

“Nếu tỷ ấy sẽ không thức giấc thì huynh nên vào đây nói chuyện này.”

“Cũng được.” Cửu Vi quay người đi về phía cửa chính rồi đẩy cửa bước vào.

“Cửu Vi ca ca, huynh biết tỷ tỷ đã rất lâu rồi sao?” Hàn Phác chia nửa ghế ngồi cho Cửu Vi.

“Ừ, rất là lâu rồi, không ngắn hơn Hắc Phong Tức kia đâu.” Cửu Vi nghiêng đầu hỏi tương, “Ta nhớ rằng khi biết cô ấy là lúc cô ấy đang muốn cướp một nửa con gà nướng trong tay ta.”

“Ôi, quả nhiên lại có liên quan đến đồ ăn!” Hàn Phác thở dài một hơi mang theo dáng dấp của người lớn, sau đó lại hỏi tiếp. “Đó là khi nào, bao nhiêu năm về trước? Khi đó tỷ ấy có bộ dạng thế nào?”

“Rất lâu mà... Chẳng nhớ rõ, có lẽ cũng được đến gần mười năm đi.” Cửu Vi khẽ nheo mắt lại, dường như vẫn còn thấy rõ hình ảnh Phong Tịch kia, ban ngày ban mặt mà dám thi triển khinh công nhảy vào Lạc Nhật lầu cướp đi con gà nướng trong tay y, “Về phần bộ dạng thế

nào à, hình như cô ấy vẫn luôn giữ bộ dáng thế này thôi, chẳng hề thay đổi gì, à, có lẽ là cao hơn lớn hơn chút ít.”

“À,” Đôi mắt Hàn Phác lấp lánh nhìn Cửu Vi, “Vậy sau đó thì sao?”

“Sau đó à, cô ấy ở Lạc Nhật lâu ăn châu ở chực suốt bốn tháng trời rồi mới bằng lòng rời đi, mà nguyên nhân rời đi là do nghe nói miền nam có một nhà như mộng lâu, nơi ấy không chỉ có nhiều mỹ nhân mà còn có món Như Mộng Lệnh do chính tay mỹ nhân làm là số một Đông Triều!” Cửu Vi lắc đầu nhìn sang Phong Tịch đang nằm trên tháp, “Bạch Phong Tịch được mệnh danh là đệ nhất trong giới nữ nhi, thế nhưng hẳn là cô ấy cần thêm một danh hiệu nữa, đệ nhất quý tham ăn mới đúng!”

Hàn Phác nhìn Phong Tịch, một lúc lâu sau mới cười tít mắt nói: “Nếu như đệ biết làm thứ gì đó ngon ăn đệ nhất thiên hạ, thế thì...”

“Thế thì cô ấy sẽ vĩnh viễn không rời khỏi cậu sao?” Cửu Vi tiếp lời.

“Đúng đấy!” Đôi mắt Hàn Phác long lanh, “Như vậy thì đệ với tỷ tỷ sẽ vĩnh viễn ở bên nhau!”

Cửu Vi quan sát vẻ mặt hưng phấn vui mừng kia của cậu, thấy ánh mắt nhìn chằm chằm Phong Tịch không muốn xa rời kia không khỏi thở dài lắc đầu, vỗ lên bờ vai hơi chút gầy gò của cậu, “Hàn Phác, cho dù cậu có xem như là người nấu ăn ngon nhất thiên hạ, cô ấy cũng không thể mãi mãi ở bên cậu được đâu! Ôi... Cậu không nên biết cô ấy sớm như thế!”

“Vì sao?” Hàn Phác khó hiểu.

Cửu Vi không đáp, mỉm cười nhìn cậu rất lâu rồi vỗ đầu cậu hỏi: “Cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười bốn tuổi.” Hàn Phác cho dù khó hiểu vì sao y lại đột nhiên hỏi tuổi cậu nhưng cậu vẫn thành thật trả lời.

“Mười bốn tuổi à... Đây là cái tuổi lờ mờ phát sinh cảm tình với con gái, thế nhưng cô ấy không phải là tỷ tỷ của cậu sau, sao cậu có thể thích cô ấy được?” Trong mắt Cửu Vi lóe lên một tia sáng kỳ dị.

“Huynh nói vậy gì đó!” Hàn Phác nghe xong lập tức hét lên nhưng rồi theo phản xạ lại liền quay đầu nhìn xem liệu có đánh thức Phong Tịch không. Cậu thấy nàng vẫn ngủ an lành như trước mới yên lòng quay đầu lại trừng trừng Cửu Vi, “Đệ không hề! Tỷ ấy là tỷ tỷ!”

“Được rồi, cậu vẫn còn nhỏ còn chưa biết đến cái gì gọi là thích.” Cửu Vi khua tay trấn an, nụ cười trên khuôn mặt bình thường của y lúc này trông có vẻ vô cùng dễ nhìn, thế nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy có gì đó không ổn, không ổn ở chỗ nào thì lại không tài nào biết được, chung quy người ta chỉ cảm nhận được rằng quanh người y có một thứ hơi thở thần bí, “Hiện nay có lẽ cậu chỉ cảm thấy rằng ở bên cô ấy cậu cảm thấy vô cùng vui vẻ, cảm thấy rằng chỉ cần ở bên cạnh cô ấy thì chẳng màng tới nguy hiểm thế nào, gian khổ ra sao, ưu sầu lo lắng... Hàn Phác, ta nói có đúng không?”

Hàn Phác nghi ngờ nhìn y rồi hơi gật đầu, trong lòng cảm thấy rất kỳ quái, người này sao có thể biết được.

“Ta có thể hiểu được.” Cửu Vi thở dài một hơi, ánh mắt đảo qua con người ngủ mê mệt không biết trời trăng trên tháp, “Có vẻ như cô ấy vô cùng lười biếng, cả ngày chẳng làm chuyện gì, phần lớn thời gian đều dùng để ngủ; đến khi tỉnh, thời gian cũng chủ yếu dùng để đi tìm thức ăn ngon, hơn nữa vui cười hay tức giận đều tùy tính đến tột cùng. Người như cô ấy nhìn có vẻ như chẳng ra sao cả, vậy mà người khác luôn cảm thấy trên đời này không có bất kỳ chuyện gì có thể gây khó khăn cản bước cô ấy, tựa như kiểu trời có sụp xuống cô ấy vẫn có thể đứng vững được, có phải không?”

Hàn Phác khó hiểu nhìn y, hình như nghe có vẻ hiểu, lại có vẻ không hiểu, chẳng rõ vì sao người này lại nói những câu đó. Nhưng cậu vẫn có thể mơ hồ cảm nhận được rằng y nói đúng.

“Thế nên ta mới nói cậu không nên biết cô ấy sớm như vậy!” Cửu Lâu thở dài than nhỏ, “Người như cô ấy vậy, cậu có tìm khắp thiên hạ, tìm đến trăm năm cũng chưa chắc có thể gặp được một người, sau này làm sao cậu nhìn ai cho được!”

Hàn Phác thật sự càng nghe càng hồ đồ, người này suy cho cùng muốn nói điều gì? Dong dài cả buổi rốt cuộc là muốn nói cho cậu điều gì đây?

Cửu Vi nhìn đôi mắt mê mang của Hàn Phác, mỉm cười rồi hỏi: “Hàn Phác, cậu đã từng gặp công chúa Hoa Thuần Nhiên của Hoa quốc chưa?”

“Đã từng gặp.” Hàn Phác gật đầu.

“Vậy cậu cảm thấy nàng ấy thế nào?” Cửu Vi hỏi lại.

“Kém xa tỷ tỷ!” Hàn Phác nói tóm gọn.

“Mỹ nhân đệ nhất thiên hạ trong mắt cậu còn là như thế mà cậu vẫn chưa rõ rạo? Về sau còn có ai có thể vào mắt cậu!” Cửu Vi gõ vào cái đầu mỡ của cậu.

“Huynh nói cái gì hử! Vì sao đệ lại muốn người khác vào mắt đệ?” Hàn Phác không hề có hứng thú với lời y nói, “Không bằng huynh đem toàn bộ kỹ thuật nấu ăn truyền cho đệ đi.”

“Ôi ôi, trẻ con không thể dạy nổi mà! Gặp được cô ấy là may mắn của cậu cũng là bất hạnh của cậu!” Cửu Vi rốt cuộc cũng từ bỏ việc tìm cách gõ tỉnh cái mỡ này, y đi ra khỏi phòng rồi nói, “Hoa Thuần Nhiên với dung nhan tuyệt thế hấp dẫn thế nhân, khi dung hoa già đi, Hoa Thuần Nhiên bất quá chỉ là một người phụ nữ bình thường. Nhưng Bạch Phong Tịch hấp dẫn thế nhân bằng cả con người cô ấy, nụ cười của cô ấy, khí thế của cô ấy, sự tự tại của cô ấy, sự lười nhác của cô ấy, sự ham ăn ham chơi của cô ấy, sự tùy tính phóng túng, tài hoa của cô ấy... Khi cô ấy một trăm tuổi, cô ấy vẫn là Bạch Phong Tịch, con người làm cậu khóc, làm cậu cười!”

Đêm đầu hạ, hoa tươi nở đầy khắp khoảng sân, dưới gốc ngô đồng cao lớn có một chiếc xích đu làm từ gỗ, bên cạnh có đặt một chiếc bàn nhỏ, trên bàn có một vài đĩa điểm tâm cùng với một chén trà xanh; rồi sau đó được nằm trên chiếc xích đu, ngẩng đầu nhìn trời sau mành mông,

hưởng thụ làn gió hiu hiu thổi qua mát rượi, có thêm tri ẩm trò chuyện, vậy quả thật là những ngày thần tiên từng qua.

“Ôi, thật thoải mái như thần tiên vậy!” Lúc này thật sự có người cảm thán như vậy.

Phong Tịch nhắm mắt nằm trên ghế khê đong đưa, tựa như say rượu ngon mà mãn nguyện hài lòng.

“Cửu Vi, nếu mỗi ngày đều có thể ăn đồ ăn huynh làm thì tốt rồi!”

“Tôi nói rồi, chỉ cần em mời tôi làm đầu bếp của em, vậy mỗi ngày có thể ăn đồ ăn tôi làm rồi.” Cửu Vi ngồi trên chiếc ghế trúc bên cạnh, nhìn Bạch Phong Tịch cuộn mình tựa như con mèo trắng vừa lòng thỏa ý.

“Muội cũng nói rồi mà, muội không xu dính túi chẳng thể mời nổi huynh mà.” Phong Tịch nói qua loa.

“Gần đây tôi mới học được một khúc, có muốn tôi hát cho em nghe không?” Cửu Vi mỉm cười, cầm cây đàn Tam Huyền lên.

(loại đàn lute 3 dây, có cần đàn dài, không ngăn phím đặt trên mặt đất thân đàn có hình chữ nhật được làm hơi tròn, phần trên bọc da rắn)

“Được, huynh hát đi.” Phong Tịch trở mình quay người, mở mắt ra nhìn y.

Cửu Vi gác chiếc đàn lên bàn, ngón tay dài khê búng, tiếng đàn vang lên, chỉ mới hai ba tiếng, khúc nhạc đã lơ mơ chứa đựng nỗi niềm nhớ thương.

*“Mở song cửa níu luồng gió thổi
Người vẫn cố tìm đuổi bóng Vân
Chuông vàng này khúc Lâu Lan
Sao còn chưa khiến nhập thần lắng tai?
Tạm thời dừng bước dạo chơi
Này là đại mạc hóa nơi máu hồng
Mở song cửa níu luồng gió thổi
Người vẫn cố tìm đuổi bóng Vân
Phi Hương múa điệu Kinh Hồng
Sao còn chưa khiến ngoạn trông mỉm cười?
Tạm thời dừng bước dạo chơi
Ba ngàn dây ấy tốt vời Chiêu Dương
Mở song cửa níu luồng gió thổi
Người vẫn cố tìm đuổi bóng Vân
Ráng chiều tựa những gấm văn
Sao còn chưa khiến tần ngần luyến lưu
Tạm thời dừng bước phiêu diêu
Ngày xuân tơ liễu dập dìu tựa bông
Mở song cửa níu luồng gió thổi
Người vẫn cố tìm đuổi bóng Vân
Trường Can một gốc mơ xanh*

*Sao còn chưa kéo én nhanh bay về?
Tạm thời dừng bước xa quê
Tiếng tiêu nức nở ngựa tre nghẹn ngào”*

Trong giọng hát trầm thấp của Cửu Vi hơi thoáng hiện âm khàn khàn, khiến khúc ca kia hơi mang theo sự mong mỏi, sự than vãn âm thầm, cự thất vọng tột cùng, tiếng gào khóc bi thương, khiến người ta lạc vào cảnh giới lạ kỳ.

Hàn Phác, Nhan Cửu Thái không khỏi bị giọng ca ấy thu hút mà dời bước vào trong viện.

Phong Tịch phảng phất như bị sự đau thương trong khúc ca này làm cảm động, nâng tay che khuất đôi mắt, lặng lẽ hồi lâu mới nặng nề tuôn lời, “Huynh đã từng đi qua Phong quốc?”

“Đúng vậy.” Cửu Vi buông đàn, đưa một chén trà cho Phong Tịch, “Ba tháng trước tôi còn ở Phong quốc, khúc ca dao này được lưu truyền ở Phong quốc đến cả trẻ em ba tuổi đều có thể xướng được.”

“Tiếng tiêu nức nở ngựa tre nghẹn ngào...” Phong Tịch đưa tay nhận lấy chén trà, nhìn bầu trời đêm phản chiếu trong lòng chén, nằng nặng đầu nhìn trời, “Tiếng tiêu nghẹn ngào sao?”

“Tôi thấy chắc người làm ra khúc ca này nhất định rất bi thương?” Ánh mắt Cửu Vi đảo qua Phong Tịch rồi cũng ngẩng đầu nhìn trời, giữa ánh trăng ánh sao sáng thuần, khuôn mặt bình thường kia của y thật vô cùng sinh động mà mang theo một thứ linh khí phảng phất như có thể thăm dò trời đất. “Chỉ là người này lại bi thương đến bất lực.”

“Đã lâu rồi ta chưa về nhà, cũng thật lâu rồi chưa nghe khúc đồng dao này.” Đôi mắt Phong Tịch đọng đầy tựa mặt hồ như gương được ánh trăng phản chiếu long lanh sáng rõ, cho dù sáng lạn đến mấy cũng âm thầm mang theo hơi nước, “Người làm ra khúc ca này cũng đã qua đời sáu năm rồi... thời gian sáu năm... có thể khiến một thể xác máu đào hóa thành một nắm xương trắng đó thôi.”

“Phải chăng em muốn về nhà?” Cửu Vi cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt lóe lên tia sáng bí ẩn.

“Về nhà thôi... Cũng nên về xem rồi, hiện tại nhất định phải về nhà xem rồi.” Phong Tịch nhắm mắt khẽ nói.

“Bởi vì người viết lời ca này? Hay là bởi vì hiện tại nhà ấy...” Lời nói của Cửu Vi hơi có chút dò hỏi.

Phong Tịch mở to mắt nhìn về phía y, một cái liếc mắt kia khiến Cửu Vi chưa nói hết câu đột nhiên ngừng lại.

“Thì ra tỷ tỷ là người của Phong quốc à.” Hàn Phác đi tới ngồi trên chiếc xích đu.

“Ừ.” Phong Tịch ngoảnh đầu lại nhìn Hàn Phác, nhắc tay vỗ về đầu cậu sau đó mới quay sang Nhan Cửu Thái. “Nhan đại ca, phiên huynh chuẩn bị hành trang.”

“Vâng.” Nhan Cửu Thái gật đầu rồi lại hỏi tiếp một câu, “Chuẩn bị hành trang quay về Phong quốc sao?”

“Không phải, chuẩn bị hành trang cho huynh và Phác nhi.”

Phong Tịch lắc đầu nói.

Nhan Cửu Thái nghe vậy ngỡ vực nhìn Phong Tịch.

“Nhan đại ca, trước kia huynh đã từng thề với tôi dưới lời thề của Cửu La, cả đời hầu hạ tôi.” Phong Tịch nhìn Nhan Cửu Thái nói, còn Cửu Vi nghe thấy những lời ấy ánh mắt lóe lên, chăm chú nhìn Nhan Cửu Thái.

“Đúng vậy.” Nhan Cửu Thái quỳ xuống, cầm tay Phong Tịch đặt lên trán y “Có lời phân phó, chết không chối từ!”

“Vậy thì tôi muốn huynh hứa với tôi, trong năm năm về sau hãy thủ hộ bên người Hàn Phác, không được để nó có bất kỳ tổn thương gì!” Phong Tịch đứng dậy khẽ cúi người, lấy tay che trán, thần thái trang trọng nghiêm túc.

“Dạ!” Nhan Cửu Thái không hề do dự đáp lời.

“Ngày mai huynh hãy đưa Hàn Phác đi trước, tới núi Vụ trong Đồ thành của Kỳ Vân, ngọn núi ấy quanh năm bao phủ sương mù dày đặc, người ngoài đi vào ắt sẽ lạc đường mà chết. Tôi sẽ nói cho huynh biết cách lên núi, đến lúc đó huynh hãy đến đỉnh cao nhất bao bọc bởi sương mù mà tìm một lão quái vật mở miệng là ngâm thơ, tự cho mình là tuyệt đại mỹ nam.” Phong Tịch nâng Nhan Cửu Thái dậy. “Huynh nói cho ông ta biết có người tới hoàn trả cho ông ta vị đồ đệ tám năm trước đã chạy thoát, ông ta sẽ thu nhận Phác nhi làm đồ đệ. Phác nhi ít nhất cũng phải luyện võ năm năm, thế nên năm năm này huynh nhất định phải thủ hộ bên cạnh nó một tác không rời!”

“Cửu Thái nhất định sẽ không làm trái lời căn dặn của cô nương!”

“Tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ không ở cùng chúng ta?” Hàn Phác vừa nghe vậy vội vàng lôi kéo Phong Tịch.

“Phác nhi, tỷ tỷ phải về nhà, không thể tiếp tục chăm sóc đệ nữa.” Phong Tịch kéo Hàn Phác từ trên ghế lên, “Thế nên đệ phải học cách tự mình chăm sóc bản thân.”

“Vì sao tỷ tỷ về nhà thì lại không thể chăm sóc Phác nhi? Lẽ nào người nhà tỷ không thích tỷ mang theo Phác nhi về sao? Phác nhi tự mình biết chăm sóc bản thân, sẽ không gây thêm phiền phức cho tỷ tỷ!” Hàn Phác vừa nghe xong không khỏi nói lớn giống như một con mèo nhỏ sắp bị người ta vắt bỏ, giọng nói ần chứa chút tiếng khóc nức nở khàn khàn.

“Phác nhi, nhà tỷ tỷ không thích hợp để đệ đi, nơi ấy sẽ hủy hoại đệ!” Phong Tịch khẽ giữ chặt Hàn Phác, “Hơn nữa về sau ta cũng không có thời gian để chăm sóc đệ nữa thế nên mới đưa đệ tới lão quái ở núi Vụ. Lão quái vật ấy cho dù có quái thật nhưng một bụng văn tài võ công

ấy cũng là hiếm thấy đương thời, đệ nhất định phải học cho tốt, học cho hết bản lĩnh của lão quái vật!”

“Không! Không!” Hàn Phác liêu mạng nắm chặt lấy quần áo nàng. “Tỷ đã từng hứa với Phác nhi, vĩnh viễn không vứt bỏ Phác nhi! Tỷ đã hứa rồi! Tỷ đã hứa rồi!”

Phong Tịch nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Phác lên, trong mắt ẩn chứa một đầm lệ châu vầy mà liêu chết cũng chẳng chịu rơi xuống, “Phác nhi, tỷ tỷ hứa với đệ rồi thế nên quyết không vứt bỏ đệ, chỉ là đưa đệ đi học nghệ, năm năm sau có thể gặp lại mà.”

“Không! Đệ không muốn đi! Đệ muốn đi theo tỷ tỷ! Võ công của tỷ tỷ tuyệt như thế, đệ có thể học cùng với tỷ tỷ!” Hàn Phác kêu gào, nước mắt cuối cùng cũng phá đê tuôn xuống.

Phong Tịch lặng lặng nhìn cậu, trên mặt xuất hiện vẻ trang nghiêm chưa từng có, đôi mắt lúc nào cũng ẩn chứa ý cười kia bây lại bình lặng, lặng đến mức không hề có một gợn sóng.

“Tỷ tỷ... Phác nhi không muốn đi... Phác nhi sẽ chăm chỉ luyện võ... sẽ không phải để tỷ tỷ bận tâm chăm sóc... Phác nhi sẽ ngoan ngoãn nghe lời Nhan đại ca... Tỷ tỷ... tỷ đừng bỏ Phác nhi lại có được không?” Hàn Phác nghẹn ngào nói, đôi tay nắm chặt lấy vạt áo trước ngực Phong Tịch, trên đây đã ướt đầm nước mắt chẳng thêm lau đi, chỉ sợ buông lỏng tay người trước mắt sẽ không còn thấy.

“Phác nhi, đôi phi thúy này là do ông nội của tỷ tỷ ban tặng khi tỷ tỷ ra đời, bây giờ tỷ tỷ đưa một mảnh tặng cho đệ.” Phong Tịch rút ra một đôi phi thúy từ trong lòng, phân làm đôi đưa cho Hàn Phác một nửa, “Tỷ tỷ đã nói năm năm sau sẽ gặp lại thì nhất định năm năm sau sẽ gặp, đệ phải tin tưởng ta!”

“Nhưng...”

“Phác nhi, không phải đệ đã nói muốn chăm sóc tỷ tỷ sao? Vậy thì đệ phải học được bản lĩnh tốt, năm năm sau tới lượt đệ chăm sóc tỷ tỷ!” Phong Tịch lau đi nước mắt trên mặt cậu, “Hơn nữa nam nhi tuyệt đối không thể tùy tiện rơi lệ! Biết không?”

“Nhưng đệ không muốn xa tỷ tỷ!” Hàn Phác nắm chặt nửa miếng ngọc trong tay.

“Đời người mấy mươi năm, năm năm không quan trọng này tính là cái gì.” Phong Tịch ôm lấy Hàn Phác, đứa trẻ này bây giờ chỉ cao tới ngực nàng, nhưng năm năm sau có lẽ nó sẽ lớn lên cao hơn hẳn nàng. “Phác nhi, nghe lời, đi với Nhan đại ca tới núi Vụ đi, năm năm sau tỷ tỷ sẽ đi đón đệ, được không?”

Hàn Phác ôm lấy Phong Tịch, không có khả năng đồng ý nhưng lại không thể không đồng ý. Cậu đành buộc lòng ôm nàng gắt gao.

“Cửu Vi, muội phải về nhà rồi, mời huynh làm đầu bếp cho muội có được không?”

“Được!”

Ngày mừng hai tháng tư là ngày đại hôn của công chúa Hoa Thuần Nhiên và thế tử Hoàng Triều của Hoàng quốc, nhân việc công chúa là người con gái được Hoa vương sủng ái nhất, hôn lễ này có thể nói là hôn lễ long trọng xa hoa mà Hoa quốc ba mươi năm trở lại đây chưa từng có. Toàn bộ Hoa quốc, từ già trẻ đều cùng chung vui đón mừng, toàn bộ Hoa đô đều chìm vào sự hân hoan vui mừng.

Ngày mừng ba tháng tư, ngày thứ hai trong lễ đại hôn của công chúa. Không biết vì sao công chúa Thuần Nhiên lại kiên trì muốn thiết yến chiêu đãi hai vị bằng hữu của nàng Bạch Phong Hắc Túc tại Kim Hoa cung trong ngày này, cô con gái được Hoa vương vô cùng sủng ái vốn cầu gì được nấy thế nên lần này ở đại điện Kim Hoa cung, đích thân ông và công chúa, phò mã đã bày yến hội chiêu đãi ba vị khách mời đặc biệt: Bạch Phong Hắc Túc cùng với bạn thân giao của Hoàng thế tử là Ngọc công tử Ngọc Vô Duyên.

Cung điện trong vương cung Hoa quốc ngoại trừ cung điện nơi công chúa Thuần Nhiên ở mang tên là Lạc Hoa cung thì toàn bộ các cung điện khác chữ đầu đều được đặt là Kim, hơn nữa toàn bộ các cung điện đều được lát ngói ngọc lưu ly, cột nóc trạm trổ, một màu vàng kim lộng lẫy, thể hiện hết cái khí thái giàu nhất sáu nước của Hoa quốc.

Ở giữa đại điện Kim Hoa cung chỉ bày một bàn tiệc rượu, Hoa vương ngồi ghế trên, bên trái là Hoa Thuần Nhiên và Hoàng Triều, bên phải là Phong Tịch và Phong Túc, chính giữa là Ngọc Vô Duyên. Bên cạnh bàn là đám cung nhân đứng chầu, lúc này tiệc rượu đang tới nửa đường, cả khách lẫn chủ đều hết sức vui vẻ.

“Thuần Nhiên kính hai vị một chén, cuộc đời này có thể được... hai vị bằng hữu, Thuần Nhiên đến chết cũng vui mừng!” Hoa Thuần Nhiên lại rót rượu.

“Hi hi... Có thể được một vị mỹ nhân đệ nhất thiên hạ là bằng hữu, Phong Tịch ta cũng hiểu rằng kiếp trước đã tu được phúc thể nào, Hoa mỹ nhân, chén này ta kính cô!” Phong Tịch cười hi hi sau đó cạn chén trước mà kính.

“Túc có thể được công chúa coi như bằng hữu là vinh hạnh muôn phần. Túc mượn một chén rượu này cung chúc công chúa tân hôn, nguyện công chúa và Hoàng thế tử bách đầu giai lão!” Phong Túc cũng nâng chén mà kính.

Hoa Thuần Nhiên nâng chén uống một hơi cạn sạch.

“Về mặt an tĩnh, cười nói thân nhiên, quả nhiên là phong cách quý phái!” Phong Tịch đá đá Phong Túc dưới bàn, nâng chén che môi, giọng nhẹ như muỗi, “Con hồ ly đen mi thật sự vô phúc!”

Phong Túc tỉnh bơ né tránh, về mặt ung dung cười nhạt, tầm mắt nhìn thẳng, tao nhã lễ độ.

“Đã sớm nghe Thuần nhi tán dương Phong cô nương rất nhiều, hôm nay được gặp mặt quả nhiên khác biệt người thường.” Hoa vương nhìn Bạch Phong Tịch, người ông đã nghe danh từ lâu bấy giờ mới được gặp mặt, chỉ cảm thấy lời nói và hành động của nàng quá mức suông sã, đang ở trước mặt vua một nước như ông đây mà dám nâng chén uống lớn, miệng nhai nhồm

noàm, như đói khát một trăm năm rồi chưa được ăn gì vậy, nếu không phải e ngại những vị khách khác còn ngồi đây, Hoa vương thật muốn đuổi người ngay lập tức!

“Đại vương, người thấy tôi khác người thường có phải người chưa từng gặp tôi không... ừm...” Phong Tịch cắn một miếng đùi gà to, nhai ngấu nghiến vài cái rồi mới tiếp tục nói, “Chưa từng thấy người nào có thể ăn như tôi vậy sao?”

“Ố?” Hoa vương không ngờ được Phong Tịch lại dùng một lời đâm đúng lòng dạ ông, nhưng ngay lập tức ông cười nói, “Cái gọi là người có tài thì vất vả, mà người vất vả tất ăn nhiều. Phong cô nương lòng mang thiên hạ, cứu trợ thế nhân, có lẽ vô cùng khổ cực, so với người thường thì ăn nhiều hơn chút ít.”

“Khi khi...” Phong Tịch khẽ cười ra tiếng, bụng chén uống một ngụm rượu, ánh mắt đảo qua Hoa Thuần Nhiên sau đó lại nói với Hoa vương, “Đa tạ Hoa vương ca ngợi, Tịch kính Hoa vương một chén!”

Hoàng Triều nghe được tiếng cười của nàng, ánh mắt quét qua dường như có sự đồng cảm. Ánh mắt Ngọc Vô Duyên nhìn về phía nàng, bờ môi khẽ nhếch, như cười như than.

“Không, mấy ngày nay cô nương có thể thoải mái bầu bạn với Thuần nhi như vậy, phải là bản vương kính cô mới phải, để tạ ơn cô nương.” Hoa vương bụng chén nói, quay đầu nhìn Ngọc Vô Duyên, “Ngọc công tử quả nhiên có dung nhan như ngọc, phong thái như ngọc, bản vương cũng kính người!”

“Không dám!” Ngọc Vô Duyên lãnh đạm đứng dậy nâng chén.

“Được vua một nước kính rượu, người đời chẳng được mấy người có vinh hạnh ấy đâu.” Phong Tịch mỉm cười, chỉ là đôi mắt khẽ buông xuống, giấu đi tia nhìn mỉa mai, “Đại vương chiêu hiền đãi sĩ như vậy, hèn gì có danh xưng là Mạnh thường hiền quân, không trách Hoa quốc lại hưng thịnh đến vậy!”

“Ha ha... Phong cô nương quá khen.” Một lời của Phong Tịch khiến cả người Hoa vương thư thái, sáng khoái cười to, “Bạch Phong Hắc Túc, lại thêm thiên hạ đệ nhất công tử Ngọc Vô Duyên, nếu có thể ở lại Hoa quốc ta, với khả năng của chư vị nhất định có thể khiến Hoa quốc ta càng thêm hưng thịnh!”

Phong Tịch nghe vậy cười, “Lời đại vương nói thật vô cùng xuôi tai, nơi đây giàu có như vậy, mỗi ngày đều có ăn ngon rượu ngọt, thật khiến tôi vui đến quên đường về. Nhưng mà Phong Tịch vốn là giới dân đen, quen thói lười biếng, hưởng hờ ngày mai Tịch sẽ rời đi thế nên đành phải tạ ơn thành ý của đại vương.”

Lời vừa nói ra ngoại trừ Phong Túc, những người đang ngồi đều nhìn nàng chăm chú.

“Vậy thật là quá đáng tiếc...” Hoa vương đang nói chợt ánh mắt liếc thấy một người hầu đến gần, hình như có điều muốn nói lại không tiện mở miệng, “Chuyện gì?”

Người hầu kia nghe thấy câu hỏi vội vàng tiến đến gần Hoa vương, thì thầm vào tai ông. Khi Hoa vương nghe được, vùng giữa lông mày càng lúc càng giãn ra, vẻ tươi cười trên khuôn mặt cũng càng lúc càng hân hoan, mọi người ai cũng hiểu kỳ.

“Ha ha ha...” Đợi sau khi người hầu nói xong lui ra, Hoa vương ngẩng đầu cười to, tiếng cười vang vọng khắp đại điện, chấn động màng tai mọi người. Như thế có thể thấy rõ rằng chuyện người hầu vừa mới rồi nói khiến Hoa vương sung sướng làm sao.

“Phụ vương, chuyện gì khiến người vui vẻ như vậy?” Hoa Thuần Nhiên hỏi ra điều mọi người suy nghĩ trong lòng.

“Ha ha ha... Thuần nhi, là việc vui đấy! Thật sự là việc vui lớn!” Tiếng cười của Hoa vương không ngừng nghỉ.

“Nếu đã là việc vui vậy thì phụ vương nói ra, để chúng nhi thần cũng vui vẻ cao hứng.” Hoa Thuần Nhiên rời khỏi chỗ đưa tay rót cho ông đầy một chén rượu.

Hoa vương uống một hơi cạn sạch một chén, rồi đặt chén vàng xuống bàn chồng chất. Ông ngẩng đầu nhìn Hoàng Triều, “Triều nhi, thám tử đặt tại Phong quốc của ta vừa rồi báo cáo nói hiện nay bệnh tình Phong vương đã nguy kịch, hấp hối rồi. Con nói xem việc này chẳng phải việc vui lớn? Ta muốn tiêu diệt Phong quốc chính một lần này đây!”

Phong Tịch vẫn luôn vui đùa nhìn ông ta nghe thấy vậy đôi lông mày khẽ nhíu, sau đó ánh mắt chớp động, lần lượt nhìn qua Hoàng Triều, Phong Túc.

“Phong vương bệnh tình nguy kịch? Tin tức này có thể tin được không?” Khóe mắt Hoàng Triều khẽ nheo, sau đó thận trọng hỏi.

Phong Túc yên lặng đảo mắt qua Hoa vương, tiếp đó lại liếc mắt nhìn Hoàng Triều, khóe miệng cong lên rồi lại nhìn về phía Phong Tịch. Ánh mắt hai người gặp nhau, Phong Túc nâng chén về phía nàng gửi lời hỏi thăm, quả nhiên thấy nàng buông rèm mi mắt, giấu đi ánh mắt sắc lạnh thiếu chút nữa phóng ra!

Hoa vương nói: “Đương nhiên là đáng tin. Tin tức này được truyền ra từ người hầu bên người của Phong vương, hơn nữa Phong vương còn chính miệng nói ra, phải đưa tin chiếu cáo thiên hạ. Ta thấy không đến mấy ngày, toàn bộ thiên hạ sẽ biết đến tin tức Phong vương bệnh tình nguy kịch!”

“Phụ vương, Phong vương này vì sao phải truyền tin tức mình bệnh tình nguy kịch đi khắp thiên hạ chứ?” Hoa Thuần Nhiên không hiểu.

“Việc này phụ vương cũng không rõ lắm. Phong Hành Đào chắc bệnh hồ đồ rồi, đưa tin tức chiếu cáo thiên hạ chẳng phải cho cả thiên hạ biết Phong quốc không có người à.” Hoa vương nghĩ đến điều ấy cũng không khỏi nhíu mày.

“Chẳng thể nói Phong quốc không có người! Phong Vân kỳ của Phong quốc cũng không đơn giản, mười năm nay chưa từng thua trận. Sở dĩ Phong quốc có thể yên ổn cho đến bây giờ, công lao của Phong Vân kỳ không thể không nhắc tới!” Hoàng Triều buông chén vàng trong tay

xuống, ánh mắt dời sang phía Phong Túc, dường như muốn dò xét được điều gì đó từ trên mặt chàng.

“Hoàng đế tử nói có lý, có người nói Phong Vân kỳ của Phong quốc là do công chúa Tích Vân xây dựng nên, có thể huấn luyện ra quân đội uy vũ đến mức này, vị công chúa Tích Vân ấy không thể coi thường được.” Phong Túc mỉm cười, giấu đi biểu cảm mà phụ họa Hoàng Triều.

Hoa vương lại không đồng ý, đứng dậy xúc động nói: “Công chúa Tích Vân ốm yếu bệnh tật kia có cái gì khó lường chứ, chẳng phải chỉ là một con bé thôi sao, có thể có bản lĩnh tầm nào? Phong Vân kỳ này nói không chừng chẳng phải do nó xây dựng lên, Phong vương chỉ có một đứa con gái, vô cùng yêu thương nên mới cho nàng một hư danh mà thôi. Huống hồ hiện tại nàng có nỗi đau tang cha, làm sao có tâm tình tiếp quản Phong quốc, quản Phong Vân kỳ. Lúc này chính là lúc ta nên hành động tiêu diệt Phong quốc!”

“Diệt Phong quốc?” Hoa Thuần Nhiên không khỏi kinh hô, “Hiện tại thích hợp sao?”

“Hiện tại là lúc có điều kiện thuận lợi nhất!” Hoa vương nâng chén vàng, “Các vị, năm ngay sau ta sẽ điểm binh tấn công Phong quốc! Ta muốn Phong quốc làm lễ vật tân hôn cho con gái ta sủng ái nhất!”

Mọi người ngồi đầy đều nâng chén lên, cùng cung chúc: “Cầu chúc Hoa vương thắng lợi khai hoàn!”

“Ha ha... thắng lợi khai hoàn! Đương nhiên sẽ như thế!” Hoa vương ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Phong Tịch, Hoàng Triều, Phong Túc, Ngọc Vô Duyên cũng nâng chén uống cạn nhưng biểu cảm của mỗi người đều có phần sâu xa.

Từ vương cung Hoa quốc đi ra, Phong Tịch đứng ở trước cửa cung quay đầu nhìn tầng tầng lớp lớp nhà nối tiếp nhau, rất lâu sau nàng mới nở một nụ cười nhạt thoáng lạnh lùng: “So với nơi này, nhu cầu của người Phong quốc thật sự ít hơn rất nhiều.”

“Vì sao cô lại biết rõ vậy chứ?” Bên tai vang lên giọng hỏi nhạt nhẽo, ngoảnh đầu lại thấy Phong Túc đang lộ vẻ mặt gian trá mỉm cười nhìn nàng.

“Hồ ly đen, không lấy Hoa mỹ nhân thì bước tiếp theo mi muốn đi đâu?” Phong Tịch nheo mắt cười ngọt.

“Nghe nói Phong quốc không người, ta đang định vào trong đó xem xem. Không thể lấy được công chúa Hoa quốc thì có lẽ ta có thể lấy được vị công chúa Tích Vân ốm đau bệnh tật kia.” Phong Túc ung dung cười, sau đó vẫy tay. Chung Ly Chung Viên mỗi người nắm cương một con ngựa tới, đều là ngựa tốt chạy ngàn dặm, một con trắng một con đen.

Nghe thấy lời ấy, Phong Tịch chợt thu lại nụ cười trên mặt, cứ đứng như vậy trước cửa cung, mặt lạnh lùng, lẳng lặng nhìn Phong Túc. Còn Phong Túc cũng lẳng lặng nhìn nàng, nụ cười nhạt không đổi, chỉ là đôi tay trong ống tay áo thu lại thành một thế bất đầu, đó nhất định là

mười phần lực Lan ám thiên hạ, cũng như vậy, chàng biết rõ bàn tay Phong Tịch trong ống tay áo đã sớm nắm chặt Bạch lăng, đó là Câu hồn tác đoạt mạng người chỉ trong nháy mắt!

Chung Ly, Chung Viên bình tĩnh đứng tại nơi cách họ ba trượng, không hề tiến lên trước một bước. Họ biết rằng nếu tiến vào thêm nữa tất sẽ bị cuốn vào luồng khí kia, khi đó không chết cũng tất bị thương! Còn trước cửa cung, thủ vệ cách bọn họ xa hơn hẳn ba trượng đột nhiên cảm thấy cơn lạnh kéo đến khắp người, tất cả không khỏi đều ngẩng đầu nhìn trời. Ông mặt trời gắt gỏng treo cao, những ngày đầu hạ đã có chút nóng nực, thế nhưng luồng khí lạnh vừa rồi từ đâu mà đến?

Đám thủ vệ ở cửa nhìn ra bất quá chỉ có một lúc mà thôi, thế nhưng Chung Ly Chung Viên nhìn ra lại phẳng phất như quá một ngày một đêm vậy.

Cuối cùng chỉ thấy tay áo Phong Tịch vung lên, một luồng gió nhẹ phất qua như quét đi vật gì phía trước vậy. Còn Phong Túc chỉ hơi động tay như xua đi cái gì đó. Sau đó thế gian lại trở nên sáng sủa như ban đầu.

“Rốt cuộc mi biết được bao nhiêu? Mi muốn dính líu cái gì đây?” Phong Tịch đưa tay day vùng giữa lông mày.

“Cô biết bao nhiêu thì ta cũng chỉ biết nhiều đến vậy.” Phong Túc mỉm cười, cất bước đi về phía anh em nhà họ Chung, “Hiện tại ta chỉ muốn xem cô có muốn đi cùng đường với ta không?”

Lời còn chưa dứt bên tai đã có gió nhẹ đảo qua, sau đó một bóng trắng bay vụt lên con ngựa trắng, chỉ nghe thấy một tiếng quát khê, chú ngựa đã đề móng phóng đi.

“Sớm nên thế chứ, có gì phải cố nén đầu.” Phong Túc lắc đầu cười mỉm, sau đó nhảy lên ngựa, giơ roi đuổi theo Phong Tịch, từ rất xa còn vọng đến giọng nói của chàng, “Chung Ly, Chung Viên, các cậu về nhà đi.”

Năm ngày sau, bọn họ đã đến Phong đô, thủ phủ Phong quốc.

Dọc đường đi Phong Tịch hầu như chưa từng nghỉ, ròng rã quát ngựa lao đi, cảm xúc trên mặt là sự lạnh lùng nghiêm túc trăm năm khó gặp, còn Phong Túc cũng không quấy rối nàng, chỉ theo sau nàng chạy đuổi như bay.

Đến Phong đô chỉ thấy cửa thành đóng chặt.

Cách cửa thành ước chừng mười trượng, bạch lăng trong tay áo Phong Tịch cuộn cuộn tung ra, nàng vung tay lên, bạch lăng tựa như một đám mây trắng lơ lửng trên bầu trời, lượn bay theo gió.

“Mở cửa thành!”

Có lẽ các tướng sĩ thủ thành đã được dặn dò, chỉ nghe thấy một tiếng hét uy vũ, cửa thành được mở rộng dẫn lối cho Phong Tịch lao vào vùn vụt, Phong Túc bám sát phía sau.

Binh lính canh bên cửa thành đều cúi đầu khom người, để bọn họ phóng qua một cách dễ dàng.

Đi vào bên trong thành, Phong Tịch vẫn phóng ngựa chạy, bạch lăng trong tay áo cũng không hề thu về mà cứ phấp phới trong không trung. Bạch lăng này dường như là một loại giấy thông hành, người bên trong thành mà gặp liền lập tức cúi đầu khom người nhường đường. Bạch mã và hắc mã một đường thẳng đến vương cung Phong quốc mà không hề gặp trở ngại.

Đến trước vương cung, Phong Tịch cuối cùng cũng dừng ngựa, nhảy xuống đi tới. Con ngựa trắng này tuy là ngựa tốt nghìn dặm nhưng năm ngày phi nước đại cũng đủ để nó mệt thở phì phò, vừa mới dừng lại đã khụy xuống ngã lăn trên mặt đất.

Trước cửa cung có thi vệ từ rất xa trông thấy vội vàng tiến đến nghênh đón, quỳ xuống thi lễ, “Cung nghênh công chúa!”

“Đứng lên đi, thu xếp tốt cho hai con ngựa này, phía sau là bằng hữu của ta.” Phong Tịch mở miệng phân phó, chân không dừng bước, đi thẳng về phía nội cung.

Còn Phong Tức cũng không thấy bất ngờ với cách xưng hô Phong Tịch nói với thi vệ, giao ngựa cho họ rồi tự mình đuổi theo sau Phong Tịch.

Vừa vào trong cung, phàm là người nhìn thấy Phong Tịch thì đều quỳ gối cung nghênh, bên tai nghe được tiếng người hầu vút cao truyền tống: “Công chúa hồi cung... công chúa hồi cung...”

“Đứng dậy cả đi.” Phong Tịch vung tay, người tựa như làn gió xẹt qua, chớp mắt đã đến trước Anh Thọ cung nơi Phong vương cư ngụ, phía ngoài cung đã sớm vây quanh bởi một đông cung nhân, đông nghìn nghịt quỳ trên đất: “Cung nghênh công chúa hồi cung!”

“Đứng dậy cả đi, phụ vương ta đâu?” Phong Tịch đi thẳng vào nội cung.

“Hồi công chúa, đại vương đang ở trong tắm cung, chờ người trở về.” Một người hầu đứng dậy chạy bước nhỏ đuổi theo sau Phong Tịch.

Trong Anh Thọ cung, sau tầng tầng lớp lớp màn lụa che là ngự sàng của Phong vương được trạm trổ từ ngọc trắng nơi Đông Hải.

Giữa màn lụa mỏng màu vàng nhạt, Phong vương nằm trên giường, dù đang ngày hè nhưng ông vẫn mặc áo gấm dày dặn, cơ thể một thời lực lưỡng nay đã gầy trơ xương, người vùi sâu trong áo gấm nhưng đôi tay gầy gầy lại quyết để lộ ra ngoài, mở to mắt lẳng lặng chờ đợi.

Một tiếng từ ngoài cung “Công chúa hồi cung... công chúa hồi cung” đã sớm vọng vào tai ông, những cung nhân kia đều biết ông đang chờ, ông đang chờ cô con gái ông yêu mến nhất, cô con gái thích phiêu bạt của ông! Ông cũng muốn mau mau gặp Tịch nhi ông yêu mến!

“Phụ vương! Phụ vương!”

Tới rồi, con đã tới rồi! Tịch nhi của cha!

“Phụ vương!” Phong Tịch vén tấm màn mỏng lên đến gần giường, tìm nén toàn bộ tâm tình hoảng loạn, nhẹ giọng khẽ gọi.

“Tịch nhi, rốt cuộc con đã trở về!” Phong vương nhìn con gái phong trần mệt mỏi, trên khuôn mặt gầy gò lộ ra nụ cười mang chút yêu thương. Rồi ông vung tay lên, cung nhân hầu hạ ở bên sau khi hành lễ với công chúa liền lặng lẽ lui ra.

“Phụ vương! Con xin lỗi, con lại về muộn thế này!”

Phong Tịch quỳ xuống trước giường, vươn tay cầm đôi tay đặt trên áo của cha, chỉ là từ khi nào, đôi bàn tay to ấm ấm vững chãi kia đã trở nên gầy gò lạnh lẽo đến vậy!

“Không muộn, không muộn.” Phong vương giờ tay xoa xoa gò má của con gái, trong lòng dâng lên niềm tự hào và vui sướng, khuôn mặt này chính là sự kết hợp giữa mình và người vợ đã mất, là khuôn mặt đẹp nhất thế gian!

“Phụ vương, sao người sinh bệnh mà không báo cho con gái sớm một chút? Thế con đã sớm trở về.” Phong Tịch nhìn người cha đã bệnh thành như vậy, trong lòng không khỏi dâng lên sự áy náy sâu sắc, tự trách mình phiêu bạt khắp chân trời góc biển mà chẳng biết về hầu hạ dưới gối phụ thân.

“Tịch nhi, phụ vương không phải bị bệnh mà là sắp chết.” Phong vương không hề cố kỵ nói ra sự thật mạng sống của bản thân đã đến tận cùng.

“Phụ vương!” Phong Tịch nghe vậy trong lòng đau xót, không tự chủ được cầm lấy đôi tay của cha, muốn nắm thật chặt không cho ông rời đi!

“Con gái của ta là Bạch Phong Tịch nổi tiếng trên đời, hà tất phải có thần thái như nhi nữ tầm thường ấy! Tịch nhi, đừng khóc, phải biết rằng mỗi người đều có một ngày như thế này, không có gì phải thương tâm. Con hãy coi như phụ vương chỉ rời khỏi con một vài ngày, sau này con còn có thể gặp lại phụ vương mà.” Phong vương đưa ngón tay lau đi giọt lệ ở khóe mắt con gái, thần thái trên mặt ông vô cùng yên ả. “Huống hồ phụ vương chờ ngày này rất lâu rồi, phụ vương nhớ mẫu hậu con, phụ vương sẽ gặp lại nàng, phụ vương rất vui về!”

“Vâng, con gái không khóc.” Phong Tịch đưa tay lau đi nước mắt trên mặt, khóe miệng cong lên nở một nụ cười, “Con gái cũng không đau lòng, chỉ xem như phụ vương đi tìm mẫu hậu. Mấy năm nữa con sẽ hội hợp với hai người.”

“Tốt, tốt, tốt, không hổ là con gái của Phong Hành Đào ta!” Phong vương cười, sau đó giẫy người muốn ngồi dậy, Phong Tịch vội vàng tới đỡ ông.

“Tịch nhi, quốc chủ đời thứ nhất của Phong quốc ta, Phong Độc Ảnh là giới nữ nhi. Năm ấy bà là vị nữ tướng duy nhất dưới trướng Thủy đế, tư thế oai hùng hiên ngang, công trạng cái thế. Chính vì vậy bà mới được thụ phong là vương, là nữ vương duy nhất Đông triều! Sau khi ta chết, vương vị của Phong quốc sẽ cho con kế thừa, ta đã viết vương thư, toàn bộ bách tính Phong quốc đều yêu kính con và Phong Vân ký cũng do một tay con sáng lập, tất nhiên sẽ ủng hộ con. Con kế thừa vương vị, Phong quốc tất không có người phản đối.” Phong vương lôi ra vương thư từ dưới gối đặt vào tay con gái.

Phong Tịch nhận lấy vương thư, vuốt ve mặt trên lớp vải màu vàng.

“Tịch nhi, tài trí của con hơn người, đương thời ít có đối thủ. Phong quốc giao cho con, phụ vương rất yên lòng.” Phong vương thở dốc một chút, sau đó tiếp tục nói: “Nhưng có một số điều phụ vương muốn nói với con, nhìn chung thiên hạ hiện nay đều có các nhân tài tầng tầng lớp lớp xuất hiện ở các nước, sau đó chính là lúc phong vân té hội, cục diện sáu nước tự tung tự tác sẽ không còn. Thế nên hoặc là con có hùng tâm vạn trượng, chinh chiến thiên hạ, trở thành một nữ hoàng còn hơn cả tổ tiên, từ thuở khai thiên lập địa đến nay chưa từng có. Hoặc con sẽ chỉ lo cho thân mình, chờ đến khi một vị vua tài giỏi xuất hiện thì sẽ dâng quốc gia cầu hòa, bình yên sống qua những tháng ngày còn lại, cũng miễn đi nỗi khổ chinh chiến cho con dân Phong quốc.”

“Vượt qua tổ tiên?” Phong Tịch thì thầm rồi cười, cũng bởi nghĩ đến người nào đó nàng cười có thêm phần thê lương. “Phụ vương, người có lòng tin quá độ với nữ nhi rồi.”

Phong vương chẳng hề cười, ông nhìn nhìn thẳng vào con gái, cặp mắt long lanh lóe lên tia sáng khôn khéo, “Tịch nhi, với tài trí võ công của con, thêm cả cái tên Bạch Phong Tịch uy danh truyền khắp thiên hạ và hy vọng của mọi người, nếu con muốn làm nữ hoàng, ta tin rằng con có thể thành công! Nhưng nếu con nghĩ thầm chỉ muốn lo cho thân mình vậy thì cũng có ngày Phong quốc sẽ biến mất, Đông Triều cũng sẽ biến mất, sẽ có một đế quốc mới được lập nên! Nếu ngày đó tới, con đừng kháng cự vô nghĩa, đừng nghĩ rằng sẽ thẹn với tổ tông, cũng đừng mơ mộng cục diện cân bằng sáu nước sẽ mãi mãi truyền lại. Cái này bất quá chỉ là bước tiến tất yếu của lịch sử mà thôi!”

“Cuối cùng sẽ làm cái gì, đợi con ngẫm nghĩ kỹ lại rồi mới quyết định đi.” Phong Tịch đặt vương thư sang một bên, sau đó ngẩng đầu nhìn cha mình trịnh trọng hứa hẹn, “Phụ vương, có một điều con cam đoan, con sẽ không để dân chúng Phong quốc phải chịu khổ!”

“Ừ, phụ vương tin tưởng con!” Phong vương gật đầu, có chút mệt mỏi nhắm mắt lại, “Quốc khó của Phong quốc ta cũng dư thừa, không hề kém Hoa quốc. Vả lại ta đã cất giấu toàn bộ đồ cổ châu báu mà tổ tiên thu thập được vào trong mật thất của hầm cung con, tài sản này con dùng để tạo lập một đế quốc mới hay dùng để tặng người, toàn bộ do con quyết định thôi.”

“Mật thất ấy vẫn còn giữ?” Phong Tịch không khỏi run giọng hỏi.

“Ừ, giữ lại, mấy năm nay ta có mở rộng nó, nhưng phương thức mở cái kia của con thế gian này cũng chỉ có ta và con hiểu rõ.” Phong vương mở mắt nhìn con gái, “Dung mạo của con vừa giống ta lại vừa giống mẫu hậu con. Thế nhưng tính cách của con lại giống ta nhiều hơn, nếu có thể thêm một chút mạnh mẽ từ mẫu hậu con thì có lẽ thật sự sẽ có một nữ hoàng!”

“Mẫu hậu con... ta với mẫu hậu con là thanh mai trúc mã ân ái vô cùng, ấy vậy mà chỉ sinh được một con gái là con, không có con trai, bị bức bởi lệnh nhà mà ta mới lấy thêm vài tì thiếp vào nhà, trông mong có thể có được con trai thừa kế huyết thống Phong thị. Mẫu hậu con vào ngày ta lấy thiếp đã coi ta như người qua đường, dù chết cũng không cho ta đến gần. Là ta đã phụ mẫu hậu con, ta lại cả đời không có con trai, có lẽ đó là do trời trừng phạt.”

“Phụ vương, đã nhiều năm trôi qua như vậy mẫu hậu đã sớm nguôi giận rồi.” Phong Tịch nhớ tới mẫu hậu mắt sớm, nhớ tới vẻ mặt luôn u oán của bà, trong lòng không khỏi buồn bã.

“Ừ, nếu nàng ấy còn chưa nguôi giận, ta sẽ đi tìm nàng. Đến lúc đó tự ta sẽ thỉnh tội với nàng.” Phong vương lần thứ hai nhắm mắt lại. “Ta mệt rồi, con hồi cung nghỉ ngơi đi, buổi chiều quay lại gặp ta.”

“Vâng, phụ vương.” Phong Tịch đứng dậy rời đi.

Chương 18 Phong quốc Tích Vân

Ra đến ngoài dễ thấy ngay Phong Túc đang đứng dựa vào lan can cẩm thạch trước cửa cung. Chàng mặc một bộ đồ đen tuyền, đón gió mà đứng, tuấn tú khôn cùng, lại thêm vẻ mặt mang nụ cười ung dung nhàn nhã khiến không ít cung nữ trong cung ghé mắt liếc nhìn, âm thầm phỏng đoán chàng trai tuấn mỹ mà công chúa đưa về đây có phải là phò mã tương lai chăng?

Phong Túc lặng lẽ nhìn Phong Tịch đang đi về phía chàng, nàng vẫn một kiểu tóc đen áo trắng, khuôn mặt quen thuộc, dù nhắm mắt cũng có thể lường tượng ra bước chân nhẹ nhàng biếng nhác; thế nhưng chàng vẫn thấy người này có điểm gì đó không giống như xưa, nhất thời trong lòng sinh ra một thứ cảm giác, vậy mà chỉ trong khoảnh khắc thứ cảm giác khó hiểu này đã bay đi mất, khiến chàng không thể kịp tìm hiểu rõ ràng.

Phong Tịch dừng bước cách chàng một trượng, hai người đứng cách nhau một trượng, mặt đối mặt. Thần sắc của hai người đều yên ả ung dung, phẳng phất như họ vẫn là Bạch Phong Hắc Túc trên giang hồ mười năm trước, lại vừa phẳng phất như họ bốn ba đến từ nơi rất xa xôi, giờ đây mới gặp mặt lần đầu, vừa quen thuộc lại vừa ngỡ ngàng!

“Quý thể Phong vương thể nào?” Phong Túc phá vỡ sự im lặng trước.

“Đa tạ quan tâm.” Phong Tịch khẽ mỉm cười, dẫn dò tổng quản nội vụ Bùi Cầu đang đứng ngoài cung, “Bùi tổng quản, hãy sắp xếp Phong công tử tới Thanh La cung nghỉ ngơi.”

Sau đó mới chuyển sang nói với Phong Túc, “Trước tiên mi hãy tắm gội nghỉ ngơi chút đi, buổi chiều ta sẽ đến tìm mi.”

Phong Túc mỉm cười, không cãi lời nào.

“Vâng, công chúa.” Bùi tổng quản khom người đáp sau đó tiến tới làm người dẫn đường cho Phong Túc. “Phong công tử, mời đi với lão nô theo bên này.”

Phong Túc liếc nhìn Phong Tịch một lần, sau đó quay người đi theo Bùi Cầu.

Phong Tịch nhìn theo bóng chàng rời đi, vùng giữa lông mày chợt hơi cau lại rồi nàng hơi thở dài một hơi.

Vào lúc hoàng hôn, Phong Tịch đưa Phong Túc đi về phía Anh Thọ cung.

“Phụ vương, con đưa một người bạn đến thăm người này.” Phong Tịch nhẹ nhàng nắm lấy bài tay gầy trơ xương của Phong vương vuốt ve.

“Ừm, đỡ ta ngồi dậy gặp khách.” Phong vương phân phó, cung nữ đứng một bên vội vàng đỡ ông dậy.

Phong vương nhìn chăm chú chàng trai tuổi còn trẻ đứng trước giường, chàng ta đứng bên cạnh cô con gái mình tựa như đôi ngọc bích Dao đài, một lúc lâu sau mới gật đầu lia lịa, “Được!”

“Phụ vương, đây là người bạn con quen biết trên giang hồ, Phong Túc, cậu ta cũng chính là Hắc Phong Túc nổi danh với con gái. Có lẽ phụ vương đã từng nghe tới.” Phong Tịch giới thiệu với Phong vương.

“Phong Túc gặp qua Phong vương!” Phong Túc tiến lên hành lễ.

“Phong Túc, là người cùng tên với Tịch nhi ta đó?” Phong vương hỏi.

“Đúng vậy, là Phong Túc có tên đồng âm với công chúa.” Phong Túc gật đầu đáp, vừa thừa dịp ngẩng đầu nhìn Phong vương một chút đã thấy ông đã gầy đến nỗi chẳng ra hình người, chỉ còn đôi mắt vẫn lóe lên ánh sáng như sao.

“Phong Túc, vậy cậu chính là công tử Lan Túc kia của Hắc Phong quốc?” Phong vương hỏi lại.

“Vì sao Phong vương lại cho rằng Phong Túc là công tử Lan Túc?” Phong Túc không ngờ ông già bệnh đến vậy rồi mà vẫn còn có tư duy minh mẫn thế.

“Tịch nhi của ta là công chúa Tích Vân của Bạch Phong quốc, cậu tất nhiên sẽ là công tử Lan Túc của Hắc Phong quốc.” Phong Vương nhận định một cách đương nhiên.

“Cái này...” Phong Túc lần đầu tiên nghe được suy luận kiểu như vậy, trong lòng không khỏi thấy hơi buồn cười.

“Sao? Chẳng lẽ không phải?” Phong vương trừng mắt, “Lẽ nào cậu lừa Tịch nhi của ta, đúng không?”

“Lừa nàng?” Trong giây lát, Phong Túc không thể theo kịp lối tư duy của Phong vương, chẳng hiểu vì sao mới từ thân phận đã nói đến nhân phẩm của chàng? Huống hồ chàng lừa gạt nàng lúc nào? Kể từ thuở ban đầu mới gặp, bọn họ chưa bao giờ hỏi thăm tới thân phận đối phương, mười năm nay hai người đều vô cùng ăn ý không hỏi đến. Nhưng hai bên đều cùng suy đoán, đều có đôi phần sáng tỏ.

“Nhóc con, cậu từ khi sinh ra đã là người thích bắt nạt kẻ khác, nhưng người duy nhất không thể bắt nạt là Tịch nhi của ta!” Phong vương đột nhiên cười nói, khuôn mặt gầy gò nở một nụ cười rạng rỡ, dường như đang vô cùng hả hê.

“Không dám, Phong Tức quả thật là Phong quốc Lan Tức.” Phong Tức nho nhã đáp, trong lòng thầm nói, cô con gái Bạch Phong Tịch của ông già ngài đây, cả thiên hạ này có ai có dũng khí bắt nạt!

“Không phải là không dám, mà là không thể.” Phong vương gật đầu nhìn chàng, vẻ mặt biểu hiện sự thông suốt.

Sau đó ông mới quay sang Phong Tịch, “Tịch nhi, con phải sống tốt với vị bằng hữu này!”

“Phụ vương, khỏi phải như thế đi.” Phong Tịch thấy Phong vương mới nói mấy câu như vậy đã dường như vô cùng rã rời nên đỡ ông nằm xuống.

Phong vương nhìn hai người một lần, một lúc lâu sau ông thở dài một tiếng rồi nhắm mắt lại: “Ta đây an tâm rồi, các con lui xuống đi.”

Phong Tịch và Phong Tức lui ra.

Khi ra khỏi Anh Thọ cung sắc trời đã tối hẳn, đèn đuốc trong cung đã được thắp lên từ lâu, ánh sáng rực rỡ.

“Bùi tổng quản.” Phong Tịch gọi.

“Có lão nô.” Tổng quản nội vụ Bùi Cầu bước lên trước, “Công chúa có gì phân phó.”

“Hậu sự của phụ vương đã chuẩn bị đầy đủ chưa?” Phong Tịch ngẩng đầu nhìn trời đêm, đêm nay trăng lạnh sao thưa.

“Hồi công chúa, nửa năm trước đại vương đã dặn dò kĩ rồi.” Bùi Cầu khom người đáp.

“Đã chuẩn bị tốt từ nửa năm trước rồi sao? Vậy thì cũng tốt, những chuyện hai ngày này chú cũng phải có tính toán trong lòng, đừng để trong cung trở nên hỗn loạn.” Phong Tịch cúi đầu nhìn lão cung nhân trước mắt đã hầu hạ cha mình ngót nghét ba mươi năm.

“Công chúa yên lòng, nô tài hiểu được.” Bùi Cầu gật đầu, sau đó ngẩng đầu liếc qua công chúa rồi lại cúi đầu, “Công chúa chạy về liên tiếp mấy ngày nhất định đã mệt lắm rồi, mong rằng công chúa nghỉ ngơi thật tốt, bảo trọng ngọc thể, toàn bộ Phong quốc mai này sẽ phải dựa vào công chúa!”

“Ta biết rồi, đa tạ quan tâm.” Phong Tịch gật đầu, sau đó lại nói: “Mang toàn bộ sổ trong một năm nay tới cung của ta, mặt khác phái người thông báo, hai ngày sau toàn bộ tướng lĩnh của Phong Vân kỳ tới Hàm Thần điện yết kiến.”

“Dạ.” Bùi Cầu lĩnh mệnh.

Phong Tịch cho toàn bộ người hầu lui xuống, tự mình cầm một chiếc đèn lồng bước đi. Phong Tức đi theo sau nàng, hai người đều chẳng nói lời nào.

Đi tới trước một tòa cung điện, Phong Tịch mới đẩy cửa bước vào, đi thẳng một mạch vào bên trong, băng qua một hành lang uốn khúc rất dài, cuối cùng đi đến trước một chiếc giếng cổ trong hậu viện mới dừng bước.

Trên đường đi Phong Tịch đã quan sát cung điện này một lượt, cung điện tuy nhỏ nhưng sắp xếp rất khéo léo thanh nhã, hơn nữa còn rất sạch sẽ, chỉ là không có người ở. Đây có thể gọi là một tòa điện trống.

“Tòa Hàm Lộ cung này nơi mẫu hậu ta ở lúc còn sống. Sau khi mẫu hậu qua đời, cung điện này đã bỏ không. Phụ vương không cho bất kỳ kẻ nào ở chỗ này.” Phong Tịch treo chiếc đèn lồng trên cây, đột nhiên mở miệng nói. Do cung điện trống trải, giọng nói của nàng vang vọng thăm thẳm khắp xung quanh.

“Mẫu thân khi còn sống thích ngồi cạnh chiếc giếng này nhất, cứ nhìn nước giếng tối tăm xuất thần như vậy, rất nhiều lần ta tưởng rằng bà muốn nhảy xuống, thế nhưng bà chưa bao giờ làm vậy. Bà chỉ nhìn... nhìn suốt... mãi cho đến một buổi sáng nào đó, bà ngã xuống đất chẳng hề báo trước, chiếc vòng ngọc Thương Sơn mà cha tặng cho bà cũng vỡ mất. Sau đó bà chẳng bao giờ đứng dậy nữa.” Phong Tịch khom người vốc một chút nước giếng. Nước vẫn lạnh như vậy, lạnh thấu tận trong tim.

Nàng mở lòng bàn tay, toàn bộ nước giếng đều chảy xuống theo kẽ bàn tay, từng giọt từng giọt chẳng còn sót chút gì.

“Khi còn bé, ta luôn luôn không hiểu được mẫu thân, mà cũng không thân cận với mẫu thân. Ngược lại thời gian ở với phụ thân lại nhiều hơn. Mẫu thân ở trong cung điện này một mình, trong trí nhớ của ta, hàng mây của bà lúc nào cũng nhú chặt, đôi mắt nhìn ta cũng lúc nóng lúc lạnh. Trái với lúc khi nàng nhìn vào giếng nước sâu này, ánh mắt lại bình tĩnh hơn. Về sau ta nghĩ, mẫu thân muốn chết nhưng không cam lòng chết! Thế nhưng... Cuối cùng nàng vẫn cứ chết đi, trái tim đã chết rồi, người há còn sống sao!”

Nàng phúi tay, phúi đi những giọt nước còn sót trong tay, quay đầu nhìn Phong Tịch, “Trái tim phụ nữ lúc nào cũng nhỏ đến nỗi chỉ chứa được một người đàn ông, còn trái tim của đàn ông lại to đến mức muốn ôm đồm cả thiên hạ, ôm đồm quyền thế, ôm đồm tiền tài, ôm đồm mỹ nhân... Trong trái tim đàn ông muốn chứa nhiều thứ lắm, trái tim đàn ông quá lớn, quá lớn... vậy mà có một số phụ nữ rất ngốc, cho rằng đàn ông cũng cần phải như nàng – “trái tim nhỏ” chỉ chứa một người. Chính vì “trái tim nhỏ” kia của phụ nữ mà đến khi không có cách nào gánh vác được, nàng sẽ dâng cả mạng sống!”

“Nữ nhân, cô muốn tố cáo đàn ông thiên hạ sao?” Phong Tịch dò nhìn chiếc giếng cổ kia. Trong đêm tối chiếc giếng ấy sâu không thấy đáy, ánh sáng đèn lồng chiếu rọi xuống, mặt nước ngầu ngầu lóe lên vài tia sáng.

“Sao có thể.” Phong Tịch cười, sau đó đến gần chàng, gần đến mức có thể nhìn thấy nơi sâu nhất trong đôi mắt hai bên. Thế nhưng trong đó chỉ thấy bóng ảnh của hai người, “Hồ ly đen, trong lòng ôm đồm nhiều thứ quá sẽ khó giữ vẹn toàn!”

Sau khi nói xong nàng lại cười, lùi ra ba bước tiếp tục nói: “Hoa quân sẽ chạy tới đây ngay thôi, trước hết mi hãy rời khỏi Phong quốc đi. Đợi sau khi ta đánh lui Hoa quân sẽ mời mi tới uống rượu, ngắm giai nhân.”

“Nữ nhân, ta đang muốn mở mang xem uy lực của Phong Vân kỳ danh tiếng lưu truyền thiên hạ là thế nào, sao có thể rời đi trong lúc có điều kiện tốt nhất này chứ?” Phong Túc cười nói.

“Thật sao?” Phong Tịch cũng mỉm cười, chỉ là ánh mắt thật lạnh lẽo.

“Lẽ nào cô cho rằng không phải?” Phong Túc hỏi vặn lại, ánh mắt khiến người ta đoán không ra.

“Tùy mi thôi, chỉ là mấy ngày này ta không có thời gian đi cùng mi được, mi phải tự mình sắp xếp thôi.” Phong Tịch nói xong liền quay người rời đi, “Đêm nay chẳng hạn, ta phải về xem sớ, mi về nghỉ ngơi đi.”

“Ta vẫn luôn thích nghi với mọi hoàn cảnh mà, điều ấy không nhọc lòng cô bận tâm.” Phong Túc cũng quay người rời đi.

Trong hai ngày sau Phong Túc không hề gặp được Phong Tịch, chỉ nghe cung nhân nói nàng vẫn luôn ở trong Thiên Vân cung, ngoại trừ lúc tảng sáng mỗi ngày tới Anh Thọ cung vấn an Phong vương thì thời gian còn lại đều đóng cửa không ra. Ngay cả những cơ thiếp của Phong vương nghe nói công chúa hồi cung đều tới bái phỏng, thế nhưng nàng đều phái cung nhân ra đuổi. Chàng đương nhiên biết vì sao nàng lại không bước ra khỏi cửa cung. Đã xa quốc gia lâu đến vậy, nàng nhất định phải nắm bắt rõ tình hình trong nước trong gần hai năm, lại thêm Hoa quân sắp tới, nàng sao không thể chuẩn bị cho được.

Còn trong hai ngày ấy, với thân phận là khách quý của công chúa, Phong Túc nhàn nhã ở trong vương cung chẳng hề có trở ngại. Chàng đã có chút hiểu biết đại khái với vương cung này.

Phong quốc vẫn luôn là một quốc gia có hơi hướng văn hóa tuyệt nhất trong sáu nước. Điều này có thể có liên quan đến vị vương phu của đời quốc chủ thứ nhất của Phong quốc là một đời học giả. Chính vì vậy nhiều thế hệ quốc chủ Phong quốc đều thích văn ngôn, cũng chính vì lẽ đó mà toàn bộ bách tính đều sùng bái văn ngôn. Đến đời quốc chủ Phong Hành Đào, văn thơ tài giỏi, tinh thông âm luật, sở trường thi họa, hơn nữa lại thêm công chúa Tích Vân danh tiếng vang khắp thiên hạ, đó là nguyên do vì sao người ta đã có câu “Văn tại Phong quốc.” Bởi vậy phong cách trong Phong vương cung mang thiên hướng văn nhã, một cung một điện xây từ trúc, bố trí một vườn một gác, tô điểm thêm nước non hữu tình, nơi nơi chốn chốn đều lộ vẻ thơ mộng, từng li từng tí hiện vẻ như tranh.

Cùng là vương cung nhưng so sánh giữa Phong vương cung và Hoa vương cung thì điểm khác biệt lớn nhất là cái thuần. Hoa vương cung khắp nơi đều trạm vàng khắc ngọc, nguy nga lộng lẫy, có thể nói bì kịp với hoàng cung ở Đế đô! Còn Phong vương cung lại rất hiếm khi nhìn thấy những đồ trang trí xa hoa, ngói gạch, tường vách, sân gác đều không vượt quá lễ chế hầu vương. Có lẽ sự phú quý giàu sang nhà vương không thể so với Hoa vương cung, như lại hơn ở khí chất khoai thai và phong thái trang nhã của vương gia.

Quốc chủ đương thời Phong Hành Đào tuy là minh quân nhưng thói xấu của văn nhân luôn khiến ông thích nghiên cứu chuyện văn chương, có chút lơ là chính sự, trong triều văn thần cũng chiếm phần đông, những võ tướng ra trận giết địch có lẽ cũng chỉ có thống lĩnh cấm vệ quân Lý Tiễn. Thế nên muốn đặt Phong quốc vào túi quả thực là chuyện dễ, chỉ tiếc rằng... tiếc rằng mười năm trước đã xuất hiện một công chúa Tích Vân, kèm thêm sự xuất hiện của năm vạn quân Phong Vân kỵ, cho Phong quốc yên bình tới tận bây giờ, đứng vững tại vị trí ba nước lớn trong sáu nước.

“Tích Vân... Phong Tịch...”

Trong Thanh La cung, Phong Túc dựa vào cửa sổ đứng nhìn ra chiếc ao phía xa xa, trên khuôn mặt tuấn nhã nở một nụ cười mang đầy thâm ý. Đôi mắt chàng lóe lên những tia sáng rực rỡ, dường như vì nghĩ đến điều gì đó, khiến cho cung nga rình trộm chàng đỏ mặt thẹn thùng, tim đập dồn dập.

Sáng sớm ngày thứ ba, Phong Túc chờ ngoài cửa Thiên Vân cung, nơi Phong Tịch cư trú. Chàng biết rõ hôm nay nàng chắc chắn sẽ xuất cung, bởi vì một lúc nữa nàng sẽ phải tới Hàm Thần điện để gặp tướng lĩnh Phong Vân kỵ. Chàng vô cùng muốn gặp mặt những nhân vật uy danh hiển hách kia.

Khi cửa cung được mở, vào lúc chúng cung nữ vây quanh Phong Tịch đi ra, Phong Túc vừa nhìn thấy không khỏi ngây người.

Phong Tịch ngày hôm nay trang phục lộng lẫy.

Chỉ thấy mái tóc dài của nàng được vấn lên, búi thành búi Lưu Vân, đội mũ Thủy Đàm Sinh Yên, ở chính giữa khảm một đóa châu hoa hải đường, hai bên rủ xuống hai chuỗi ngọc tím dài tới bả vai, trên trán vẫn đeo mảng ngọc hình trăng khuyết, tai đeo một đôi khuyên ngọc bích Thương sơn, mình mặc áo quần màu đỏ vàng, thêu hình phượng vũ cửu thiên trên triều phục, thắt lưng quần một chiếc đai ngọc, hai bên sườn rủ xuống một dải ngọc trai nhỏ, hai cổ tay quần chiếc đai Vân Thanh Dục Vũ, cùng với làn váy dài kéo phía sau, trong sự phí quý lộng lẫy có thêm một phần phòng khoáng!

Phong Tịch lúc này cao quý mà ưu nhã, không chút phần son, mặt ngọc môi đỏ tự nhiên, điểm sắc kinh người! Cùng với Bạch Phong Tịch áo trắng tóc đen, bình thần tiêu sái thấy trên giang hồ đã hoàn toàn là hai người!

“Tích Vân gặp qua Lan Túc công tử.” Phong Tịch nhẹ cúi đầu về hướng Phong Túc, tao nhã tự nhiên, nghi thái ngút trời.

Động tác như vậy, lời nói như vậy đều không có khả năng xuất hiện trên người Bạch Phong Tịch. Phong Túc giật mình ngây ngốc trong nháy mắt, nhưng chàng lập tức hồi phục lại bình thường, nho nhã đáp lễ: “Lan Túc gặp qua Tích Vân công chúa.”

Phong Tịch cười nhẹ, kín đáo mà có lẽ. “Tích Vân đang muốn đi về Hàm Thần điện, chẳng hay Lan Túc công tử có muốn cùng đi? Thiết nghĩ toàn bộ tướng lĩnh Phong Vân kỵ đều mong muốn nhìn thấy phong thái của công tử Lan Túc của Hắc Phong quốc.”

“Tức thật muốn mà không dám cầu.” Phong Tức cũng cười nhẹ, ung dung nhã nhặn.

“Vây mời.” Phong Tịch đưa tay làm động tác mời.

“Không dám, công chúa mời đi trước.” Phong Tức cũng cung kính nhường.

Phong Tịch mỉm cười gật đầu, “Vây Tịch Vân đi trước dẫn đường.”

Vừa dứt lời liền có bốn người cung nhân đi trước dẫn đường, Phong Tịch đi theo sau đó, còn Phong Tức thì lại đi từng bước theo sau nàng, sau cùng là những cung nhân mang theo nghi trượng hoàng tán.

Toàn bộ tinh anh Phong quốc đã tề tụ trong Hàm Thần điện, có người ngồi có người đứng, chờ đợi công chúa Tịch Vân của họ.

“Công chúa điện hạ tới!”

Xa xa ngoài điện truyền tới tiếng gọi của cung nhân.

Mọi người trong điện lập tức chỉnh trang lại dáng vẻ, lập tức đứng thẳng, cúi đầu hạ mi, kính cẩn chờ đợi.

Đầu tiên là hai đoàn cung nhân nối đuôi nhau vào, sau đó cung nhân tại cửa điện cao giọng hô: “Công chúa tới!”

Mọi người trong điện nhất tề quỳ xuống, cùng hô to: “Cung nghênh công chúa!”

Sau đó nghe được tiếng quần áo vuốt phẳng, ngọc bội leng keng vang lên, cuối cùng trong điện vang lên tiếng Phong Tịch nhàn nhạt mà thanh nhã: “Đều đứng dậy cả đi.”

“Tạ ơn công chúa điện hạ!” Mọi người đứng dậy.

Phong Tịch lại vung tay, toàn bộ cung nhân đều lui ra ngoài, tiện tay đóng chặt cửa điện.

“Ta đã xa quốc gần hai năm, lâu không gặp các vị tướng quân, chúng tướng quân vẫn mạnh khỏe chứ?” Trên vương tọa đại điện, Phong Tịch đoan trang ngồi, ánh mắt khẽ đảo qua chúng tướng dưới điện.

“Chúng tôi mạnh khỏe, tạ ơn công chúa quan tâm.” Chúng tướng cùng đáp.

“Ừ.” Phong Tịch thản nhiên gật đầu, “Nước ta có thể bình yên đến giờ không thể không nhắc đến công của chư vị tướng quân. Trước tiên Tịch Vân ở đây xin tạ ơn các vị tướng quân.”

“Không dám, chúng tôi là người Phong quốc, đương nhiên tận trung vì Phong quốc!”

“Có lời của các vị tướng quân, lòng Tịch Vân được an ủi.” Phong Tịch mỉm cười, sau đó lại nói: “Chư vị cũng biết mục đích hôm nay ta triệu các vị tới đây?”

“Xin công chúa chỉ bảo.” Chư tướng nhất tề đáp.

“Ta xa quốc cũng gần hai năm không về, chẳng hay các vị tướng quân ngày thường có chuyên cần luyện binh?”

“Hồi công chúa, chúng tôi nghe theo lời công chúa chỉ bảo, một ngày cũng không dám lười.” Một vị tướng lĩnh tuổi chừng ba mươi, bộ dáng uy vũ đi ra khỏi hàng cúi đầu đáp. Người này chính là Tề Thư, người đứng đầu trong sáu tướng Phong Vân.

“Tề tướng quân, trước khi ta xa quốc ta đã ký thác lại Phong Vân kỳ cho anh, ta tin rằng anh nhất định không phụ lòng ta.” Phong Tịch khẽ gật đầu.

“Chúng tôi bất cứ lúc nào cũng có thể theo gót công chúa xuất trận giết địch!” Chư tướng dưới điện nhất tề hô.

“Tốt!” Phong Tịch khen.

“Lần này ta từ Hoa quốc trở về.” Phong Tịch đứng dậy khỏi ghế ngồi, chậm rãi bước xuống điện, “Hoa vương nghe tin quốc chủ nước ta bệnh nặng trầm trọng lại đồng đặc nói Phong quốc từ đây không người. Ông ta muốn dẫn mười vạn đại quân san bằng nước ta! Chư vị có thể chịu được sao?”

“Không thể!” Chư tướng nhất tề quát.

Mà trong số đó có một tướng lĩnh ước chừng hai mươi tư, hai mươi lăm tuổi, mặt mũi vô cùng tuấn tú tiến lên trước một bước, hướng về Phong Tịch khom người nói: “Công chúa, Cửu Dung xin chiến! Bao năm qua Hoa quốc không ngừng tấn công biên thành của nước ta, chiến dịch có to có nhỏ, dù chưa thể tổn hại mấy may tới ranh giới nước ta, nhưng lại quấy nhiễu vùng biên cảnh, dân không thể sống an ổn. Bởi vậy Cửu Dung xin công chúa cho phép chúng tôi chủ động xuất chiến, cần phải đánh thật hung, để chúng không dám tái phạm biên cảnh!”

“Công chúa, lời Cửu Dung vô cùng có lý!” Tề Thư cũng khom người nói. “Phong quốc ta chẳng hề chủ động khai chiến với nước của y, khiến người ta tưởng rằng Phong quốc nhất gan sợ phiền phức, thế nên mới dám giẫm đạp đất cỏ xâm phạm biên thành nước ta! Thư cũng cho rằng cần phải cho Hoa quốc một bài học nghiêm khắc, để từ nay về sau nghe thấy tiếng đại quân Phong Vân của ta liền biến sắc!”

“Hai vị tướng quân, các người đã có hùng tâm vậy bản cung cũng nói cho các người biết, lần này nhất định phải làm cho mười vạn đại quân Hoa quốc có đi mà không có về! Để tuyệt hậu hoạn!” Phong Tịch cảm khái nói.

“Chúng tôi xin theo lời công chúa mệnh lệnh!” Chư tướng cung kính hô hào, âm thanh mạnh mẽ vang vọng toàn bộ đại điện.

Phong Tịch khoát tay ra hiệu chư tướng ngừng lên tiếng, sau đó đi tới mặt đông điện, giật chiếc màn che trên tường, lộ ra một chiếc bản đồ dài chừng một trượng.

“Các vị xin hãy đến gần nhìn xem.”

Chư tướng đều tiến đến. Trên bản đồ, toàn bộ núi non sông ngòi, đô thành hương trấn của Phong quốc đều được vẽ rõ ràng.

“Phong quốc ta mặc dù thua hai nước Hoàng, Hắc Phong về độ to lớn, thế nhưng có hai mươi tòa thành trì, hai nghìn hai trăm lý thổ địa, trong sáu nước cũng coi như đứng thứ ba. Hoa quốc mặc dù được xưng là giàu nhất sáu nước, với thứ ta quan sát được mấy năm đi du lịch, ngoài quốc lực, binh lực căn bản không thể đánh đồng với hai nước Hoàng, Hắc Phong, hai mươi vạn đại quân “Kim y kỵ” danh hữu vô thực, chẳng qua dựa vào vàng bao bọc mà thành, chộc thùng lớp áo vàng kia thì chẳng hề đáng sợ hãi.”

“Nước chúng ta, phía tây tiếp giáp với ngoại tộc Sơn Ưng, phía bắc tiếp giáp với Hắc Phong Quốc, phía đông gặp Đế đô, còn phía Nam lại tiếp giáp Hoa quốc, hướng đông nam tiếp giáp Hoàng quốc. Bàn tay nhỏ nhắn của Phong Tịch chỉ như bay trên bản đồ, sau đó tiếp về hướng Lương Thành tiếp giáp với Hắc Phong quốc, ánh mắt liếc qua Phong Tịch đi theo nàng tới nhưng vẫn ngồi im không nói gì. Nàng trầm ngâm một lúc lâu rồi nói. “Tề tướng quân, đưa năm ngàn quân Tật Phong kỵ của Phong Vân kỵ đóng tại Lương thành quay về, lưu lại binh vốn đóng tại Đế thủ thành. Quân phòng thủ tại Kế thành, nơi tiếp giáp với Sơn Ưng không đổi, quân phòng thủ tại Lương thành, nơi tiếp giáp với Đế đô không đổi. Tại Yên thành, nơi tiếp giáp với Hoàng quốc phái thêm năm ngàn quân Xuất Vân kỵ của Phong Vân kỵ, Bao Thừa, anh lĩnh quân đi trước.”

“Dạ!” Một tướng quân trông tựa như một cột sắt màu đen đáp.

“Còn lại làm sao để có thể cho đám Hoa quân cuồng vọng đến một kích! Chẳng hay các vị tướng quân có ý kiến gì?”

“Công chúa, lần này Hoa vương đã lĩnh mười vạn quân đến tất sẽ đi đường lớn, vòng qua núi Quả, sau đó phải đi qua thành Chi Lệ của nước ta!” Tề Thư đi lên trước vạch ra đường đi của Hoa quân.

“Lệ thành... phía sau Lệ thành về bên trái là Dương thành, phía sau Lệ thành về bên phải là Nguyên thành, chính giữa phía sau là Kỳ thành...” Phong Tịch nhìn bản đồ, ngón tay chỉ vào địa điểm những tòa thành nàng vừa nhắc tới.

Tu Cửu Dung nhìn bản đồ sau đó nhíu mày nói: “Công chúa, Lệ thành là thành nhỏ, tài nguyên khô cạn, thành trì cũng không được kiên cố như Kỳ thành, thần từng nghe Hoa vương đã khám phá được cách chế tạo đại pháo, nếu mười vạn đại quân tới, lại có thêm đại pháo, sợ rằng khó có thể thủ!”

“Ừ... Cửu Dung nói đúng.” Phong Tịch liếc nhìn Tu Cửu Dung sau đó dời mắt nhìn xuống bản đồ, đầu ngón tay khê điểm trên Lệ thành, “Lệ thành không tiện thủ... như vậy thì... Từ Uyên tướng quân, đưa toàn bộ dân chúng tại Lệ thành tới Dương thành và Nguyên thành!” Dứt lời nhìn về phía tướng lĩnh khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, diện mạo trầm tĩnh.

“Dạ! Công chúa.” Từ Uyên cúi đầu đáp.

“Công chúa muốn một trận tử chiến với Hoa quân tại Vô Hối cốc giữa Lệ thành và Kỳ thành sao?” Tu Cửu Dung đột nhiên hỏi.

Phong Tịch quay đầu nhìn Tu Cửu Dung, gật đầu khen ngợi, “Cửu Dung, ta từng nói tương lai anh sẽ trở thành đại tướng quân Phong quốc ta, xem ra ta không nhìn lầm.”

Tu Cửu Dung nghe thấy lời khen, khuôn mặt tuấn tú hơi ửng hồng, ngẩng đầu liếc nhìn Phong Tịch, sau đó lập tức cúi đầu nói: “Công chúa quá khen, Cửu Dung xấu hổ vô cùng.”

Phong Tịch cười nhẹ sau đó chỉ vào Vô Hối cốc nói: “Xung quanh cốc này núi non trùng điệp, rừng cây bạt ngàn, quân ta ẩn vào trong đó, đại pháo của Hoa quốc cũng chẳng đáng sợ! Hơn nữa cũng miễn cho thành trì bị hao tổn!”

Một tướng lĩnh vóc dáng khôi ngô, mặt màu xám xỉ tiền lên chỉ vào Lương thành nói: “Công chúa, đưa toàn bộ Tật Phong kỵ tại Lương thành rút về thích hợp không? Nhỡ đâu Hắc Phong quốc nhân cơ hội xâm lược...”

Phong Tịch nghe vậy phát tay, “Trình Tri, anh suy nghĩ chu đáo đấy. Có điều thống soái Mặc Vũ kỵ, công tử Lan Tức đang làm khách tại Phong quốc ta, và lại còn đang ở trên điện, ta nghĩ Lan Tức công tử hẳn sẽ không thừa dịp mỗi nguy cơ này mà làm khó dễ Phong quốc ta mới phải.”

Nói đến đây nàng quay đầu nhìn về phía Phong Tức vẫn luôn ngồi bên trạch vương tọa không nói đến một lời, “Lan Tức công tử, người nói có đúng không?”

Chư tướng nghe vậy nhất tề quay đầu nhìn về phía công tử áo đen ngồi bên vương tọa. Không phải họ không thấy, không phải họ không khó hiểu, nhưng công chúa không đề cập trước, không ai dám tự tiện đặt vấn đề.

“Công chúa tin tưởng Lan Tức như vậy, Lan Tức sao dám để công chúa thất vọng.” Phong Tức đứng dậy hướng về phía mọi người, hơi gật đầu nói.

“Công chúa, quân ta quyết chiến với Hoa quân tại Vô Hối cốc, vậy Lệ thành chẳng lẽ lại tặng không Hoa quân?” Một vị tướng lĩnh vóc người tầm tầm hỏi.

“Không!” Phong Tịch quay đầu liếc nhìn hắn một cái, trên mặt thoáng hiện ý cười lạnh, “Tại Lệ thành, ta muốn đem toàn bộ tất cả những gì Phong quốc ta bao năm qua chịu đựng hoàn trả lại quân tiên phong Hoa quốc! Đây coi như là một cảnh báo tặng cho Hoa vương!”

“Công chúa! Công chúa!”

Nàng đang nói bỗng nhiên có tiếng hô to của Bùi tổng quản vọng vào từ ngoài điện.

Phong Tịch nhíu mày, rồi tim đập dồn dập, lập tức trầm giọng phân phó: “Vào đi!”

Cửa điện được đẩy ra, Bùi Cầu nhanh chóng bước vào, vừa vào điện đã lập tức quỳ rạp trên mặt đất, “Công chúa, đại vương ngài... đại vương ngài...”

Trong điện trở nên trầm lặng, trong nháy mắt mọi người đều hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

“Ta đã biết, ông về trước đi.”

Một lúc lâu sau mới nghe thấy giọng nói của Phong Tịch vang lên, giữa bầu không khí yên lặng, giọng nói lạnh lùng của nàng rõ mồn một.

“Dạ.” Bùi Cầu lui ra.

“Tu tướng quân.” Phong Tịch gọi.

“Có Cửu Dung! Xin công chúa phân phó!” Tu Cửu Dung khom người tiến lên lĩnh mệnh.

“Hiện tại nhóm cảnh vệ tại Phong đô đều do anh phụ trách, trong và ngoài vương cung phải trấn giữ nghiêm ngặt cho ta. Người trong cung nếu không có thủ lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không được ra vào! Nếu có kẻ cậy mạnh muốn ra vào, trước tiên hãy bắt để ta xử trí sau!” Phong Tịch lạnh lùng phân phó.

“Dạ!”

“Tù tướng quân.”

“Có!”

“Chuyện Lệ thành giao cho anh.”

“Dạ, Từ Uyên nhất định không phụ lòng công chúa!”

“Tề tướng quân.”

“Có!”

“Ta muốn Phong Vân kỵ bất cứ lúc nào cũng có thể đợi lệnh!”

“Dạ!”

“Lâm tướng quân, Trình tướng quân.”

“Có!”

“Công bố vương lệnh, truyền lệnh các thủ thành sẵn sàng... không cần phải quay về kinh đô, bảo bọn họ ở nguyên chờ lệnh, từng người tự làm tốt chức vụ của mình.”

“Dạ!”

“Thế này thôi, những cái khác chờ... chờ ta quyết định!”

“Dạ! Cung tiễn công chúa!” Mọi người nhất tề quỳ xuống.

Phong Tịch bình tĩnh rời khỏi đại điện, nhưng vừa ra đến ngoài cửa nàng lập tức đi về phía Anh Thọ cung. Thoạt nhìn như nàng đi không nhanh cũng chẳng chậm, nhưng toàn bộ cung nhân đều bị nàng bỏ lại rất xa.

Vừa tới Anh Thọ cung lập tức nghe được tiếng la khóc rung trời bên trong vọng đến.

Phong Tịch đi vào Anh Thọ cung, thấy những cơ thiếp của Phong vương khóc thành đoàn.

“Công chúa tới!”

Lời vừa nói ra, tiếng khóc lập tức ngừng, mọi người đều quay sang nhìn Phong Tịch, tự động nhường đường để Phong Tịch tới gần giường vua.

Trên giường, Phong vương đã nhắm mắt, nhưng khuôn mặt bình lặng, ông ra đi vô cùng yên lòng, tựa như không hề tiếc nuối.

Phong Tịch quỳ xuống trước giường vua, nắm lấy đôi tay lạnh giá của Phong vương, khẽ gọi một tiếng: “Phụ vương.”

Nhưng Phong vương vĩnh viễn cũng không trả lời nàng.

Phong Tịch nắm thật chặt đôi tay lạnh buốt cứng ngắt kia, ra sức cọ xát thể nhưng không hề có phản ứng, không hề có chút ấm áp nào!

Cuối cùng Phong Tịch buông tay Phong vương, ngơ ngác nhìn chăm chăm vào khuôn mặt ông, còn phía sau lại vang lên tiếng khóc dầm dứ nước nỡ.

Nàng đưa tay miết đôi mắt của phụ vương, thân thiết miết nhẹ, dù làm thế nào đôi vai cũng không kiềm chế được hơi run rẩy, nàng mang nội lực thâm hậu vậy mà chúng cơ thiếp phía sau không biết võ công cũng có thể nghe thấy hơi thở nàng lúc này. Rất lâu sau đó, nàng đột nhiên đứng dậy.

“Bùi tổng quản.” Giọng nói của nàng hơi chút khàn khàn.

“Có lão nô.” Bùi Cầu tiến lên.

“Việc hậu sự của quốc chủ giao toàn quyền cho chú làm. Nhưng có ba điểm chú cần phải nhớ kỹ.” Âm thanh đã trở nên lạnh lạnh, Phong Tịch xoay người chăm chú nhìn vị lão cung nhân này. Đôi mắt ông giống như vừa mới được thấm qua nước, trong veo, nhưng rồi lại lộ ra tia sắc bén lẫm liệt.

“Xin công chúa phân phó.”

“Thứ nhất, vương quan quốc chủ chuyển vào Hàm Lộ cung, lấy hàn ngọc nghìn năm trong cung bảo quản, đợi một tháng sau mới phát tang.”

“Thứ hai, trong một tháng này, người trong cung không có lệnh của ta không được ra cung, người nào không tuân bắt lại với tội vi phạm quân quy, áp tải vào đại lao, báo với ta để xử trí sau.”

“Thứ ba, trong lúc quốc tang, tất cả mọi người trong cung hãy thực hiện nghiêm cẩn cung quy quốc pháp, nếu có bất kỳ kẻ nào thừa cơ làm loạn, tất cả đưa vào trong đình ty!”*

*Đình ty: tựa như tòa án bây giờ, nơi xử án.

“Nghe rõ chưa?” Giọng nói của Phong Tịch vừa trầm, vừa lạnh lại vừa nghiêm túc.

“Lão nô tuân lệnh!” Bùi Cầu bị ánh mắt sắc bén nghiêm nghị của Phong Tịch quét qua, cảm thấy tâm thần rùng rợn, vội vàng lên dây tinh thần.

“Về phần các vị phu nhân,” Ánh mắt Phong Tịch lại quét về phía những cơ thiếp đang khóc thút thít kia, trong tiếng nói mềm mỏng có tồn tại sự uy phong, “Trong một tháng xin hãy ở trong cung tĩnh dưỡng, chịu tang cho phụ vương.”

Phong Tịch dời bước đi ra ngoài điện, khi đi tới cổng thì chợt dừng bước, quay đầu liếc nhìn những người con gái kia. Có một số người tuổi tác đã cao, có một số sắc đẹp vẫn còn, có một số tuổi vẫn thanh xuân, trong lòng nàng khẽ thở dài. “Một tháng sau, là đi hay là ở, bản cung cho các người tự do lựa chọn.”

Trong vương cung Phong quốc có một tòa Đạp Vân lâu, là kiến trúc cao nhất trong hết thảy vương cung. Leo lên đến mái lầu liền có thể nhìn bao quát xuống toàn bộ Phong đô.

Trời đương hoàng hôn, mặt trời ngả về đằng tây để lại một vùng trời ửng đỏ, Đạp Vân lâu đứng cao ngất, phủ thêm một chút màn hồng trời ban, giữa ánh chiều tà có chút đơn độc mà tươi đẹp.

Trên Đạp Vân lâu, Phong Tịch đứng dựa vào lan can ngóng nhìn ông mặt trời đã dần giấu mặt sau bóng núi, vầng đỏ hồng cuối cùng trong trời đất rơi lên khuôn mặt nàng, xuyên thẳng vào đôi mắt đỏ đẫm mệt mỏi, bị che phủ bởi một tầng băng mỏng. Ấy vậy mà chẳng thể tăng được chút áp áp nào, chiếc bóng kéo dài trên mặt đất, hiu quạnh đến đau thương!

“Cô còn muốn đứng ở đây bao lâu nữa? Mọi người trong cung đều nom nớp lo sợ, sợ rằng cô thất thân một cái sẽ nhảy từ trên đó xuống.”

Dưới lầu, Phong Túc thoải mái dựa vào một lan can cẩm thạch, ngẩng đầu nhìn về phía nàng hỏi.

“Ta xuống đây!” Phong Tịch đột nhiên tung người nhảy từ trên đó xuống, cô thật sự nhảy từ tầng lầu cao hai mươi trượng* xuống.

*20 trượng = 66,6 m

“Nữ nhân, cô điên thật rồi!”

Phong Túc vừa nhìn thấy không khỏi lảo lảo, nhưng cơ thể lại bất giác bay vọt lên trời, hai tay mở ra tiếp lấy Phong Tịch. Nhưng lực Phong Tịch rơi xuống vô cùng lớn, mặc dù chàng đã

tiếp được rồi nhưng sau đó lại bị rơi xuống theo nàng. Mắt thấy hai người chắc chắn sẽ cùng ngã xuống đất, chỉ không biết là ngã chết hay ngã tàn phế đây.

“Ta cũng điên rồi! Hành động ngu xuẩn thế này!” Phong Túc than thở nhưng hai tay vô thức ôm chặt người trong lòng, cúi đầu nhìn nàng, chàng nở một nụ cười nhẹ, “Nữ nhân, cô dùng bản lĩnh thật sự không giết được ta, lẽ nào phải cần đến cách này để mưu sát ta sao?”

“Hồ ly đen, mi sợ chết không?”

Vào lúc nghe thấy lời nàng nói, Phong Túc chợt cảm thấy eo bị siết lại, cả người ngừng rơi.

Thì ra là Phong Tịch phóng bạch lăng, cuốn lấy lan can trên lầu ba. Tay trái nàng nắm bạch lăng, tay phải ôm lấy eo chàng, vì vậy mà bây giờ hai người cùng treo vắt vẻo dưới lan can.

Chân Phong Túc vừa mới chạm đất, hai tay chàng đã vung lên muốn quăng Phong Tịch xuống đấy, ai dè Phong Tịch đã sớm đề phòng, cả người bay lên nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

“Nữ nhân, cô muốn đi theo phụ vương cô sao?”

“Nhảy xuống cũng giống như bay lượn mà thôi, cảm giác thật thoải mái!” Phong Tịch ngẩng đầu nhìn Đạp Vân lầu, thản nhiên nói.

“Về sau khi nào muốn thử nghiệm thì xin hãy lên đỉnh núi Thương Mang đi!” Phong Túc nói xong quay người rời đi.

“Công tử Lan Túc.”

Tiếng gọi của Phong Tịch vọng lại từ phía sau, lạnh lùng và rõ ràng.

Phong Túc dừng bước ngoảnh đầu lại.

“Sở dĩ người làm bạn với ta mười năm, sở dĩ người cùng đi theo ta tới Phong quốc, sở dĩ hiện tại người cũng không muốn rời đi... ngay cả... sở dĩ người... không lấy Hoa Thuần Nhiên, chẳng phải là muốn Phong Vân kỳ sao?” Ánh mắt Phong Tịch sáng như ánh kiếm, chăm chú nhìn Phong Túc.

“Thế sao?” Phong Túc khẽ buông mắt, không thừa nhận cũng không phủ nhận, chàng chỉ cười cười hỏi lại.

“Ta có thể cho người!” Phong Tịch vung tay, bạch lăng trở về tay áo. Nàng đến gần Phong Túc, nhìn chàng không chớp mắt, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, “Năm vạn Phong Vân kỳ cùng với toàn bộ Phong quốc, ta đều có thể tặng cho người, vô điều kiện!”

Phong Túc nghe vậy cũng chỉ mỉm cười, chàng quay người ngẩng đầu nhìn lên Đạp Vân lầu cao cao, một lúc lâu sau mới nói: “Cái lý do này thật không chèn vào đâu được... dường như không giống... không chính xác!”

Phong Tịch nhìn bóng lưng chàng, cười cười.

Giờ khắc này, hai người dường như đều có chút mệt mỏi, có chút rã rời.

“Chiều theo tổ chế, ba ngày sau ta sẽ kế vị làm vương. Còn tiên phong của đại quân Hoa quốc khoảng mười ngày nữa sẽ đến được Lệ thành, nội trong một tháng ta chắc chắn sẽ đẩy lùi Hoa quân. Một tháng sau thì...”

Phong Tịch nhìn về hướng Tây, muốn nắm bắt lấy tia hoàng hôn cuối cùng vậy nhưng lại chỉ thấy được bức tường cung nhuộm màu đỏ rực.

“Một tháng sau ta sẽ lấy thân phận nữ vương Phong quốc chiêu cáo thiên hạ, Bạch Phong quốc và Hắc Phong quốc ký kết hiệp ước đồng minh, tuyên thệ trở thành một thể! Cũng có thể vào thời điểm ấy người sẽ muốn kéo xuống chiếc màn che của chính người để chinh chiến thiên hạ, đến lúc đó, ta sẽ hai tay dâng tặng Phong Vân kỳ cho người.”

Phong Tịch nói xong lập tức quay người đi tới Thiển Vân cung.

“Vì sao?” Phong Tức đột nhiên gọi nàng lại.

Bước chân của Phong Tịch ngừng lại, nhưng nàng không hề quay đầu, lặng lẽ một lúc rồi mới đáp: “Mi muốn thì cho mi, chỉ thế mà thôi.”

“Công chúa Tích Vân.”

Phong Tịch đi không đến một trượng, phía sau lại vang lên tiếng Phong Tức gọi nàng.

“Hiện nay Hoa quân đã sẵn sàng tới khai chiến với Phong quốc, Hoàng Triều quyết sẽ không bàng quan đứng nhìn. Khi thời cơ đến y nhất định sẽ phái Tranh Thiên kỳ ra tham chiến để chiếm đoạt Phong quốc. Mà nếu lúc này phía bắc Phong quốc cũng gặp phải chiến tranh, hai mặt thụ địch, Phong Vân kỳ dù hùng dũng, Phong quốc cũng chỉ còn đường diệt vong.”

Nói đến đây, âm thanh của chàng ngừng lại, sau đó chàng mới tiếp tục nói: “Chẳng qua cô cũng lấy Phong Vân kỳ làm mối như để lấy sự hứa hẹn từ ta, Hắc Phong quốc sẽ không xuất binh đánh Bạch Phong quốc, để cô không phải lo lắng, toàn lực ứng phó hai quân Hoa, Hoàng – một trận tử chiến để giữ trọn Phong quốc của cô!”

Phong Tức đi tới phía sau Phong Tịch, bàn tay đặt lên bờ vai nàng, quay người nàng lại. Nhưng chàng lại thấy khuôn mặt nàng chẳng hề có cảm xúc, chỉ có đôi mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

“Ta biết cô vẫn luôn coi thường ta, coi thường việc ta tìm cách mưu tính, coi thường ta hay lừa gạt, coi thường tâm cơ thâm trầm của ta, thế nhưng... hiện tại cô có khác gì với ta? Cao thượng hơn ta chăng? Cũng chỉ đều là vạch mưu tính toán, tính sao để có lợi cho cả đôi bên mà thôi.”

Hiếm khi trên mặt Phong Tức không hề còn nụ cười ung dung kia nữa, chàng trở lên lạnh lùng nghiêm nghị, đôi mắt sắc lạnh tựa như châm.

“Công tử Lan Tức, ở trong thế giới này, đứng tại vị trí này, có ai là sạch sẽ không dơ bẩn đâu?” Phong Tịch mở miệng không hề dao động, không hề có tâm tình. Sau đó nàng ngẩng đầu nhìn

lên bầu trời cao. Lúc này trời đã gần tối, tầng màn đen kia đang khẽ khàng buông xuống, “Một Bạch Phong Tịch sạch sẽ chỉ tồn tại trong chốn giang hồ.”

Nói xong nàng quay đầu đi, Phong Tức đứng phía sau nhìn hình bóng nàng. Bàn tay chàng chợt nắm lại thành nắm, một lúc lâu sau mới thả dài một hơi, cũng quay về Thanh La cung nơi mình ở. Trong lòng chợt nặng nề, rõ ràng vừa rồi Phong Tịch đã hứa hẹn dâng tặng toàn bộ Phong quốc, đây là việc thật vui nhưng vì sao tâm tình trong lòng lại chẳng thể nào hưng phấn nổi.

Nhân Dĩ năm thứ mười bảy, ngày mười lăm tháng tư.

Công chúa Tích Vân của Phong quốc kế vị làm vương tại Tử Anh điện, Phong vương cung. Đây là vị nữ vương thứ hai trong lịch sử Phong quốc.

Vương của các nước khi kế vị vốn phải trình quốc thư báo cáo Hoàng đế, nhưng gần mười năm nay, các nước chư hầu đều lơ đi Kỳ đế, không triều kiến, không cống nạp, đều tự cho mình là quân chủ của nước mình, thế nên đã tránh cái lễ này đi. Nhưng Phong Tịch kế vị lại biên soạn quốc thư phái người đi trình báo Kỳ đế, đồng thời còn phát chiếu thông cáo thiên hạ.

Nhân Dĩ năm thứ mười bảy, ngày mười tám tháng tư, Tử Anh điện.

Đây là lần đầu tiên sau khi kế vị tân vương lâm triều, Phong Tịch mặc bộ vương phục màu đen, đầu đội vương miện khung làm từ hồng ngọc, khảm một trăm sáu mươi tám viên ngọc trai Nam Hải, ngồi thẳng trên vương tọa. Nàng nhìn xuyên qua bức rèm châu rủ xuống vương miện về phía những thần tử đang ba quỳ chín dập yết kiến nàng dưới điện kia, nghe tiếng hô cung chúc của họ vang vọng khắp đại điện. Nàng dường như có chút thấu hiểu vì sao Hoàng Triều, Phong Tức lại mê muội tranh giành thiên hạ đến thế! Cái thứ cảm giác đứng trên trăm triệu người thật sự khiến người ta lảng lảng!

“Có việc khởi tấu, không tấu bãi triều!” Tiếng nói lạnh lạnh của nội thị vang lên trong đại điện.

“Thần Lý Tiễn có viện khởi tấu.” Một tên võ tướng đi ra khỏi hàng.

“Nói.” Giọng Phong Tịch trầm tĩnh vang lên.

“Sáng nay thần nhận được tin cấp báo, Hoa vương Hoa quốc suất mười vạn đại quân tiến về biên cảnh Phong quốc nước ta, xin vương định đoạt!”

Lời vừa nói ra, chúng triều thần đều xôn xao.

“Lý tướng quân, Hoa quân hiện nay cách biên cảnh còn xa không?” Phong Tịch lại chẳng hề hoang mang hỏi lại.

“Đội tiên phong còn cách ước chừng bảy ngày lộ trình.”

“Đã biết, người lui xuống trước đi.”

“Dạ!”

Lý Tiễn vừa mới lùi lại, đám triều thần đã bắt chập chuyện vương còn đang ngồi trên điện. Có người sợ đến nổi sắc mặt trắng bệch, có một số khễ thì thảm rĩ tai nhau, có một số liên tục ngẩng đầu nhìn trộm người ngồi trên vương tọa, muốn tìm ra sự hoảng loạn trên mặt vị nữ vương trẻ tuổi này.

Phong Tịch nhìn xuống quần thần dưới điện, trong lòng cười khẩy vài tiếng, đều do tinh thần phụ vương thường ngày đều tập trung vào những thứ đồ cổ, tranh hoa điều, cầm kỳ thi họa, lại thêm Phong quốc trong gần năm mươi năm nay chưa từng có loạn lạc, ngoài việc không chủ động xuất binh với nước khác thì Phong quốc so với năm nước còn lại tương đối ổn định hơn. Thế nhưng an nhàn lâu thì lại nuôi dưỡng ra những thần tử chỉ biết hưởng thụ ăn bơ làm biếng này, may mà... may mà vẫn còn mấy người có thể sử dụng được!

“Các vị đại nhân đều nghe thấy rồi chứ?” Giọng nói trong và thanh đàn áp những tiếng thì thào kia.

“Chúng thần đều đã nghe thấy.” Chư thần cùng lên tiếng đáp.

“Vậy các vị đại nhân có cao kiến gì không?”

Vừa dứt lời dưới điện lại trở nên an tĩnh một lúc.

“Sao thế? Các vị đại nhân đều mất đầu mất miệng rồi hay sao?” Âm thanh Phong Tịch lạnh đi vài phần.

“Thần cho rằng có lẽ vẫn nên nghị hòa, cũng miễn cho dân chúng nước ta chịu khổ.” Một vị đại nhân có ba cọng râu dài, tuổi chừng năm mươi nói.

“Hửm? Nghị hòa? Xin hỏi Hưởng đại nhân, phương pháp nghị hòa phải như thế nào?” Âm thanh Phong Tịch ôn hòa có lẽ.

“Hoa quân cậy thế tiến đến chẳng qua muốn thêm chút vàng bạc thành trì! Nước ta dâng ba thành: Dương thành, Nguyên thành, Lệ thành, lại thêm mười vạn kim điệp. Như thế thần nghĩ Hoa vương nhất định sẽ lui quân.” Hưởng đại nhân gật gù đắc ý đáp.

“À...” Phong Tịch không vui không giận, nàng kéo dài giọng à một tiếng, sau đó hỏi tiếp: “Xin hỏi các vị đại nhân có đồng ý với lời Hưởng đại nhân hay không? Còn đề nghị nào khác?”

“Thần cho rằng chấp nhận nghị hòa cũng tốt, cắt thành thì được nhưng không cần thiết tặng thêm mười vạn kim điệp.”

“Thần cho rằng không thể cắt thành, nhưng có thể dâng hai mươi vạn kim điệp.”

“Thần cho rằng với mười vạn cấm quân của Phong quốc ta cùng oai danh của Phong Vân kỵ, có thể đánh với Hoa quốc một trận.”

“Thần cho rằng trước tiên có thể chiến, nếu bại thì lại nghị hòa.”

...

Phong Tịch nghe tiếng nghị luận dưới điện, trong lòng cảm xúc bồi ngùi, nếu bản thân là một vương giả chưa bao giờ bước chân ra khỏi cửa cung thì sẽ thế nào? Phải chăng sẽ mặc cho bọn người rỗng tuếch này nói gì nghe nấy, nói gì làm nấy?

Nhìn phía dưới đã gần như nói xong, nàng liếc mắt sang nội thị đứng hầu bên cạnh, nội thị hiểu rõ, một tiếng ho khan vang lên sau đó giọng nói lạnh lạnh quát: “Yên lặng!”

Quần thần đột nhiên nhớ lại mình đang ở nơi nào, lập tức ngậm miệng không hề lên tiếng.

“Lý tướng quân, người cho rằng nên làm thế nào?” Phong tịch hỏi về phía Lý Tiễn vừa mới lùi về sau không hề lên tiếng.

Người này tuổi chừng bốn mươi, mặc dù vóc dáng không cao lớn nhưng lại vạm vỡ, võ nghệ cao cường, là thống lĩnh mười vạn cấm quân. Trước đây Phong vương cực kỳ tín nhiệm, và lại mười lăm năm trước, y đã đánh một trận thành danh với Hoa quốc, cũng là một tướng lĩnh có tiếng.

“Lý Tiễn nguyện dẫn cấm quân đi Lệ thành, đánh với Hoa quân một trận, nhất định không cho Hoa quân bước vào cửa thành nửa bước!” Lý Tiễn trầm giọng nói.

“Cuối cùng cũng có một người nói tiếng người!” Phong Tịch lạnh lùng cười khan một tiếng, mặc dù là cười nhưng lại khiến toàn bộ chúng thần dưới điện sợ run cả người.

Khi Phong vương vẫn còn đang tại thế, tất cả mọi người Phong quốc đều biết rõ vị vương chân chính là công chúa Tích Vân!

Phong vương từng chính miệng khen: Tích Vân văn có thể trị thế, võ có thể an bang!

Công chúa Tích Vân năm mười tuổi đã từng làm một bài “Luận cảnh thái thập sách” áp đảo trạng nguyên năm ấy; mười lăm tuổi nàng làm “Luận vi chính”, trình bày phương pháp trị thế một cách mạch lạc có trật tự, đạo lý rõ ràng, và lại còn thấu triệt sắc bén, chỉ một lời mà trúng chỗ then chốt! Sau đó nàng lại làm ra “Bát hành thi”, “Tập hoa từ”, là thứ giới nữ khuê phòng ưa chuộng, người người đều thuộc lòng.

Còn nói đến võ, mọi người càng không khỏi đổ mồ hôi lạnh, nhớ tới năm công chúa Tích Vân mười hai tuổi từng một kiếm chặt đứt đại đao Long Hoàn của tướng quân Lý Tiễn! Năm mười bốn tuổi cầm bạch lăng dài ba trượng độc chiến năm trăm danh tướng sĩ, và kết quả cuối cùng là toàn bộ binh khí trong tay năm trăm tướng sĩ đều bị bạch lăng cuốn lên võ đài! Càng khỏi cần phải nhắc đến một tay nàng đã xây dựng nên Phong Vân kỳ, uy danh của bất kỳ vị tướng quân nào trong Phong Vân kỳ hiện nay cũng đều đứng trên đại tướng quân Lý Tiễn!

Phong vương gần như hoàn toàn nghe theo lời công chúa Tích Vân, người quyết định những sách lược chân chính đã sớm là công chúa điện hạ. Nếu không phải công chúa không ở trong cung quanh năm, nàng đã ngồi lên vương vị này từ mấy năm trước.

“Phùng đại nhân.”

Khi mọi người đang đổ mồ hôi lạnh, Phong Tịch đột nhiên gọi.

Một lúc sau mới nghe thấy một người hơi già nua, giọng khàn khàn nhưng vô cùng khỏe khoắn đáp lại: “Thần Phong Kinh có.”

“Ngủ đủ rồi sao?” Phong Tịch cười như không cười nhìn vị nguyên lão đã trải qua ba triều đại, vừa mới rồi vẫn luôn nhắm mắt dưỡng thần, đặt mình bên ngoài vòng tranh luận.

“Thần đi ngủ từ giờ Dậu hôm qua đến giờ Thìn ngày hôm nay, cảm tạ vương quan tâm, thần ngủ đủ rồi.” Phùng Kinh trang trọng đáp.

**Giờ Dậu: 5-7 giờ chiều; giờ Thìn: 7-9 giờ sáng → ngủ khoảng 12 tiếng*

“Vậy là tốt rồi.” Phong Tịch cười nhạt gật đầu, sau đó đột nhiên trầm trọng, “Phùng Kinh nghe chỉ.”

“Thần cung kính lắng nghe!” Phùng Kinh tiến lên ba bước, quỳ xuống nghe chỉ.

“Hoa quân sắp tới, bản vương đích thân tới Lệ thành ứng chiến, lệnh cho ngươi làm giám quốc. Trong thời gian bản vương vắng mặt, dẫn dắt triều chính, bách quan nghe lệnh ngươi!” Phong Tịch nói ngắn gọn hùng hồn.

“Thần tuân chỉ!” Phùng Kinh lĩnh mệnh.

“Lý tướng quân.”

“Có thần!”

“Mười vạn cấm quân, ngươi mang năm vạn cấm quân đi trước đóng ở Yến thành.”

Lý Tiễn ngừng một lúc, sau đó cúi đầu đáp:

“Thần tuân chỉ!”

“Tạ tướng quân.”

“Có thần!” Một lão tướng nếp nhăn lằn sâu trên mặt tiến lên.

“Năm vạn cấm quân khác do ngươi thống lĩnh, bảo vệ tốt Phong đô, mặt khác trong vương đô không cho phép bất kỳ kẻ nào ra vào, cho đến khi bản vương quay về kinh đô!”

“Thần tuân chỉ!”

“Toàn bộ tướng lĩnh Phong Vân kỵ!”

“Có chúng thần!” Phong Vân kỵ ngoại trừ Bao Thừa đã nhận lệnh đi tới Yến thành và Từ Uyên đi tới Lệ thành thì chúng tướng Tề, Tu, Lâm, Trình đều từ đám đông đi ra, cùng lên tiếng đáp.

“Theo ta đi tới Lệ thành!”

“Dạ!” Âm thanh đáp lại vang vọng khắp đại điện.

“Ừ.” Phong Tịch gật đầu, sau đó lại nhìn về phía các đại thần khác, giọng nói trở nên lạnh lùng, “Về phần các đại nhân khác, xin hãy an ổn trên cương vị! Đừng cố sinh ra bất kỳ tin đồn gì làm nháo loạn nhân tâm! Nếu có, vậy thì... đợi sau khi bản vương trở về, xử trí theo tội làm trái quân pháp.”

Lời vừa nói ra, những người kia mồ hôi vừa mới khô nay lại tiếp tục đổ xuống.

Lấy quân pháp xử trí.

Ngẫm lại quân pháp của Phong Vân ky... mồ hôi lại ướt đầm cả quần áo!

“Không còn việc gì nữa thì bãi triều.” Phong Tịch thân nhiên phân phó.

“Bãi triều!” Giọng nói của nội thị vang lên.

Chương 19 Bạch Phượng tái hiện

Nhân Dĩ năm thứ mười bảy, ngày mười chín tháng tư.

Phong Tịch dẫn bốn vạn năm nghìn quân Phong Vân ky tiến về Lệ thành.

Ngày hai mươi ba.

Phong Tịch tới Kỳ thành, để lại vạn quân Phong Vân ky.

Nhân Dĩ năm thứ mười bảy, ngày hai mươi lăm tháng tư.

Phong Tịch tới Lệ thành.

Trong thư phòng phủ đệ tại Lệ thành, Phong Tịch ngồi nghiêm chỉnh trước một chiếc bàn, nhìn tám bản đồ được trải ra trước mặt.

“Cộc cộc.”

Bên ngoài vọng đến tiếng đập cửa.

“Vào đi.”

Năm người Tề, Từ, Lâm, Trình, Tu lần lượt tiến vào.

“Vương triều chúng tôi tới có chuyện gì?” Tề Thử hỏi.

“Các anh qua đây cả đi.” Phong Tịch chỉ vào một điểm trước Lệ thành trên bản đồ. “Tính ngày thì quân tiên phong Hoa quốc sẽ tới vào hoàng hôn ngày mai hoặc sáng sớm hôm sau nữa. Ta dự định cho bọn chúng một món quà gặp mặt trước đó.”

“Vương định làm thế nào?” Tu Cửu Dung hỏi.

“Chỗ này là núi Ngật, là cung đường Hoa quân nhất định phải đi qua. Ngọn núi này không cao cũng không hiểm, hơn nữa trên núi lại ít có cây rừng, ẩn nấp dễ bại lộ hành tung, Hoa quân nhất định sẽ cho rằng quân ta sẽ không bố trí mai phục.” Đầu ngón tay Phong Tịch chạm vào chấm vẽ núi Ngật, thần nhiên cười, đầu đó có sự tính toán thông minh.

“Tuy vậy dưới chân núi có đoạn đường này chỉ rộng chừng ba thước.” Tề Thử cũng chỉ vào bản đồ nói.

“Đúng vậy.” Phong Tịch gật đầu khen ngợi, “Đại quân đi qua, đoạn đường chật hẹp, tốc độ nhất định sẽ bị trì hoãn, muốn quay đầu lại càng khó khăn, thế nên...”

Phong Tịch quay đầu nhìn Tu Cửu Dung, “Cửu Dung, anh dẫn theo năm trăm người, chia ra đứng tại nơi đây... đây... đây... và đây...” Ngón tay nàng chỉ liên tục vài điểm trên bản đồ, “Đợi đến khi ba vạn quân tiên phong Hoa quốc tới, hãy chia tách quân chúng, nhớ cho kỹ, chỉ cần một đòn cảnh cáo nho nhỏ, không được ham chiến! Hiểu chưa?”

“Cửu Dung đã biết!” Tu Cửu Dung khom người đáp.

“Hoa quốc cậy đông tiến tới, chúng ta liền dập tắt nhuệ khí của chúng thôi!” Trong mắt Phong Tịch ánh lên tia sáng lạnh, sau đó nàng nhìn sang Tề Thử, “Tề tướng quân, truyền lệnh ba quân, trừ việc canh phòng, đêm nay toàn quân tạm nghỉ.”

“Dạ!”

“Tù tướng quân, trăm họ Lệ thành đã di dời cả chưa?” Phong Tịch lại hỏi Từ Uyên.

“Tuân theo vương lệnh, toàn bộ trăm họ Lệ thành đã di dời tới Nguyên thành, Dương thành rồi.”

“Ừ.” Phong Tịch gật đầu rồi lại nói tiếp: “Để lại lương thực cho bảy ngày, số còn lại chuyển tới Kỳ thành đi.”

“Hôm trước thần đã làm tốt chuyện này, hiện tại Lệ thành chỉ còn quân lương cho bảy ngày.” Từ Uyên cúi đầu đáp.

“Hử?” Phong Tịch liếc nhìn Từ Uyên, thấy vẻ mặt y vẫn trầm tĩnh như xưa, không hề nhìn ra được bất kỳ biểu cảm gì từ khuôn mặt đó.

“Vương đã từng nói muốn quyết chiến một trận sinh tử với Hoa quân tại Vô Hồi cốc, thần có nhớ.” Từ Uyên thấy tầm mắt Phong Tịch dừng trên người mình rất lâu đành buột miệng nói thêm một lời.

“À.” Phong Tịch mỉm cười. “Trong sáu người các anh thì tâm tư anh kín đáo nhất, lo liệu mọi chuyện chu toàn. Vậy thì toàn bộ lương thảo y được trận chiến này để anh thu xếp, bản vương sẽ không hỏi đến nữa.”

“Dạ!” Từ Uyên trầm giọng đáp.

“Bốn cửa Lệ thành, cửa Đông do Trình tướng quân trấn giữ, cửa Nam do Lâm tướng quân trấn giữ, cửa Tây do Tề tướng quân trấn giữ, còn cửa Bắc, giao cho Từ tướng quân.” Phong Tịch nâng mắt đảo qua chúng tướng, phân công cho từng người.

“Dạ!”

“Được rồi, hôm nay đến đây thôi, các vị hãy trở về nghỉ ngơi cho tốt đi.”

“Dạ.” Bốn người lui ra.

Sau khi bốn người đã đi khỏi, một bên chiếc màn che sau thư phòng được vén lên, Phong Tịch nhàn nhã bước ra.

“Công tử Lan Túc liệu có diệu kế nào không?” Phong Tịch quán bản đồ lại, ngẩng đầu nhìn Phong Túc.

“Sao dám, cô đã sớm có dự tính trong lòng, ta há sao có thể mũi rìu qua mắt Lỗ Ban.” Phong Túc mỉm cười, ngồi xuống trước bàn.

“Ta muốn đi dạo trong thành một chút, mi có muốn đi cùng?” Phong Tịch đứng dậy.

“Giai nhân ước hẹn, vinh hạnh vô cùng.” Phong Túc đứng dậy, tao nhã khoát tay về phía Phong Tịch, tỏ ý mời nàng đi trước.

Hai người đi ra cổng mới phát hiện ra sắc trời đã sẩm tối. Chậm rãi dạo bước trên đường, các nhà các hộ trong thành đều treo khóa, dọc đường đi, ngoại trừ binh sĩ thì không gặp bất kỳ dân chúng bình thường nào.

Hai người đi với nhau không nói câu nào, khi lên tới cửa nam thành, trời đã tối hẳn.

“Tuy có một vạn binh sĩ đóng trong thành nhưng chẳng hề ồn ào nhốn nháo, mỗi người đều có vị trí riêng của mình. Chỉ cần nhìn là đã thấy rõ cô tử quân nghiêm cẩn! Hơn nữa toàn bộ Lệ thành đều tỏa ra một luồng sát khí sắc bén! Phong Vân kỳ quả không thể coi thường!” Phong Túc nhìn về những binh sĩ đứng thẳng tắp, cảm thán nói.

Phong Tịch nghe vậy chỉ cười, sau đó quay người nhìn về phía màn tối mênh mông ngoài thành, “Tranh Thiên kỳ của Hoàng quốc có hai mươi vạn, Kim Y kỳ của Hoa quốc có hai mươi vạn, Mặc Vũ kỳ của Phong quốc người cũng có hai mươi vạn, độc chỉ có Phong Vân kỳ của Phong quốc ta gần năm vạn. Sở dĩ các người cần hai mươi vạn tinh binh vì các người đều phải tranh thiên hạ. Còn ta, ta chỉ cần bảo vệ Phong quốc ta thật tốt nên năm vạn tinh binh là đã đủ rồi.”

“Năm vạn Phong Vân kỳ của cô là tinh anh trong tinh anh, nếu đủ hai mươi vạn đại quân, cô muốn đi tranh thiên hạ, ai dám khinh thường.” Phong Túc nhìn chăm chăm vào nàng, khuôn mặt phản chiếu ánh sáng nhàn nhạt của ngọn đèn, chàng có thể nhìn thấy rõ vẻ mặt nàng lạnh lùng mà trấn tĩnh, đôi mắt tựa như màn trời, sâu không thấy đáy.

“Thiên hạ?” Phong Tịch thì thào nhắc lại, sau đó nàng thở dài một hơi, “Giang sơn như tranh, mỹ nhân yêu kiều, dẫn tới vô số anh hùng cúi người tranh đoạt!”

“Tranh thiên hạ có khi cũng không nhất định là vì giang sơn mỹ nhân.” Ánh mắt Phong Tịch rơi vào màn đêm vô hạn, “Quá trình tranh thiên hạ mới là thứ hấp dẫn con người ta nhất! Dẫn thiên quân vạn mã tung hoành thiên hạ, quyết đấu với đối thủ ngang tài ngang sức trên sa trường, cùng với tri kỷ chí cốt chỉ điểm giang sơn, nhìn thổ địa dưới chân từng tắc từng tắc biến thành của mình... Đó mới là thứ khiến con người ta máu nóng sôi sục!”

Phong Tịch chăm chú nhìn kỹ chàng lúc này, cả người sắc đen đứng sừng sững trên công thành, dường như hòa tan thành một thể với bầu trời đêm sâu rộng vô ngần. Dù cho lời nói có mạnh mẽ bùng bùng, nhưng giọng nói của chàng vẫn bình lặng, tao nhã như xưa. Về mặt chàng vẫn thản nhiên hờ hững, nhưng lại có sự tự tin làm như đã tính trước sẽ trở thành đấng vương giả quân lâm thiên hạ! Trong tích tắc, nàng bỗng nhớ tới một đêm tại Hoa đô trước khi lên núi Thiên Chi, nhớ tới một Hoàng Triều dang rộng hai tay, muốn dùng đôi tay nắm trọn thiên hạ! Chỉ là tướng mạo khác biệt, lời nói khác biệt, khí thế khác biệt, nhưng chàng lúc này và y lúc đó, giống nhau đến vậy!

Thiên hạ... Vì thiên hạ này...

“Cho dù cô có muốn tranh hay không, những người sinh ra trong nhà đế vương như chúng ta không còn lựa chọn nào khác!” Phong Tịch ngẩng đầu nhìn trời.

Tối nay chỉ có vài ngôi sao thưa thớt, chị Hằng giấu mặt sau tầng mây dày, chỉ đôi lúc tình cờ lộ diện, nhưng dường như vì quá thất vọng với hạ giới tối tăm này nên lại ẩn mình nhanh chóng.

Phong Tịch nhìn ra xa. Thật ra trong bóng đêm chẳng có thể nhìn rõ bất cứ thứ gì, một lúc lâu sau nàng bỗng nói: “Chuyện ta đã đáp ứng nhất định sẽ không nuốt lời, hướng hồ ta...” Phong Tịch đột nhiên dừng lời, một lúc lâu sau mới tiếp tục: “Mì không cần đi theo nữa, chiến trường chính là nắm mồ chôn, nếu có sơ xuất...”

“Cô dường như đã biến thành một người khác! Nếu không phải ta vẫn luôn theo cô từ lúc trở về Phong quốc, ta còn tưởng đây là hai người.” Phong Tịch chột chặn lời nàng.

“Tích Vân và Bạch Phong Tịch vốn là hai người.” Phong Tịch nghe vậy quay đầu nhìn chàng. Nàng giơ hai tay, cúi đầu nhìn: “Những thứ Tích Vân và Bạch Phong Tịch nắm giữ trong tay rất khác nhau. Một người nắm giữ một quốc gia, nắm giữ sinh linh vạn vật của một quốc gia. Một người nắm giữ nhiệt khí, nắm giữ sinh mạng của chính mình. Một người thận trọng mưu đồ vạch kế, lạnh lùng hành động; một người tùy tính vui cười mắng giạn. Bạch Phong Tịch vĩnh viễn chỉ tồn tại trong giang hồ, còn Tích Vân lại là người thống trị Phong quốc!”

“Tuy rằng Bạch Phong Tịch luôn châm chọc khiêu khích ta nhưng lại chưa bao giờ trù tính ta.” Phong Tịch đột nhiên vươn tay cầm lấy tay phải nàng. “Công chúa Tích Vân — Phong vương hiện tại — từ khi ta bước vào Phong quốc đến nay vẫn luôn giấu diếm ta. Cô thật sự lo lắng cho an nguy của ta sao? Chẳng qua cô muốn ta rời đi, không muốn để ta thấy rõ trận chiến này, không muốn ta thấy rõ Phong quốc, thấy rõ Phong Vân kỳ mà thôi!”

“Trách ư? Mi luôn trù tính kẻ khác mà lại không cho kẻ khác trù tính mi.” Phong Tịch nghe vậy chỉ cười cười.

“Bất kì ai cũng có thể trù tính ta, chỉ có mình cô...”

Phong Tịch thâm trầm nhìn nàng, ánh mắt tồn tại một thứ gì đó khiến trái tim Phong Tịch nảy lên một nhịp, tâm tư hơi chút hoảng hốt nhìn chàng. Bàn tay phải bị chàng nắm chặt trở nên nóng rực, cái cảm giác nóng rực ấy lan tỏa từ lòng bàn tay đến khắp lục phủ ngũ tạng, đến khắp xương cốt con người!

“Nữ nhân...”

Đột nhiên Phong Tịch khẽ gọi nàng, giọng nói trầm thấp có sự dịu dàng đến say lòng người, ánh mắt mềm mại như làn nước mùa xuân. Bàn tay nắm lấy tay nàng dần dần siết chặt, khẽ kéo nàng lại gần, gần hơn... gần hơn nữa... gần đến mức có thể thấy bóng mi rủ xuống dưới ánh đèn chiếu rọi trên khuôn mặt đôi bên, ẩn dưới bóng mi ấy chính là đôi mắt sâu không thấy đáy!

“Hồ ly đen!” Phong Tịch chợt vội vàng gọi chàng.

Tiếng gọi này dường như thức tỉnh cả hai người, Phong Tịch buông tay nàng ra, chàng và nàng cùng quay người, đối mặt với cánh đồng hoang vu tiêu điều ngoài thành.

Một lúc rất lâu sau Phong Tịch mới mở miệng: “Về thôi.”

Vương cung Hoa đô, Kim Hoa cung.

Hoàng Triều đang ngồi chơi cờ cùng Ngọc Vô Duyên, Hoàng Triều cầm quân đen, Ngọc Vô Duyên cầm quân trắng. Lúc này mới khai trận không lâu nhưng ở góc Tây Nam, quân đen đã bị quân trắng vây khốn.

Hoàng Triều cầm cờ trầm tư suy nghĩ rất lâu mà không đặt cờ xuống, Ngọc Vô Duyên cũng không thúc dục y, chàng cảm nhận một quân cờ lên ngắm nghía kỹ càng.

“Hoa vương muốn xuất quân tấn công Phong quốc, vì có gì huynh lại không cản trở?” Ngọc Vô Duyên chợt hỏi.

“Cái gì cơ?” Hoàng Triều suy nghĩ quá mức nhập tâm nên chẳng hề nghe rõ, y hỏi thần hỏi lại.

Hoa vương xuất quân, vì sao huynh tính toán như thế?” Ngọc Vô Duyên hỏi lại.

Hoàng Triều nghe rồi cười, buông quân cờ trong tay xuống, nâng chén trà lên nhấp một ngụm rồi mới nói: “Tính cách Hoa vương huynh cũng thấy rồi, bảo thủ cố chấp, tự đánh giá mình quá cao! Ông ta vẫn luôn cho rằng Hoa quốc của ông ta là nước giàu nhất hiện nay, Kim Y kỵ của lão mạnh hơn cả Mặc Vũ kỵ, Tranh Thiên kỵ; thiên hạ này chẳng ai dám cùng lão ta tranh cãi!”

Y đặt chén trà xuống rồi chỉ vào góc Tây nam của bàn cờ: “Thấy không, hấn sẽ thất bại thảm hại ở nơi này!”

“Ngay cả huynh cũng nói như vậy, vị công chúa Tích Vân này cùng với đội quân Phong Vân kỳ xem ra không phải lợi hại bình thường!” Ngọc Vô Duyên nhìn vào góc Tây Nam.

“Phong Vân kỳ do một tay công chúa Tích Vân sáng lập nổi danh đã mười năm nay, đã từng giao chiến với Mặc Vũ kỳ của Hắc Phong quốc và Tranh Thiên kỳ của Hoàng quốc ta, chúng ta đều chẳng may may mắn chiếm được phần thắng nào! Hoa vương coi thường giới nữ nhi, cho rằng công chúa Tích Vân, Phong Vân kỳ chẳng qua là có danh mà không có thực! Hừ! Ta từng phái người qua Phong quốc điều tra, người người trong Phong quốc đều vừa kính vừa sợ công chúa Tích Vân! Nếu nàng ta chỉ là người bình thường thì sẽ có ảnh hưởng như vậy sao? Ta với huynh cũng từng đọc văn thơ nàng viết, những thứ đó không thể do hạng người vô năng tầm thường làm ra! Dẫu rằng công chúa Tích Vân cũng không giỏi giang như lời đồn đại, bên cạnh nàng tất có người có khả năng phụ trợ. Năm vạn Phong Vân kỳ đã đủ tiêu diệt mười vạn Kim Y kỳ rồi!”

Hoàng Triều nhặt hai viên cờ trắng đặt vào góc Tây Nam: “Huynh xem đi, này không phải đã xong rồi sao?”

Ngọc Vô Duyên nhìn qua, quả không sai, hai viên cờ trắng gia nhập thế trận, quân đen mất luôn một góc Tây Nam, chàng cười nói: “Đừng quên, quân đen là của huynh đấy! Huynh muốn bỏ mặc ông ta thảm bại sao?”

“Ha ha...” Hoàng Triều cười, “Đúng là ta muốn nhìn lão thua!”

“Quả nhiên là thế!” Ngọc Vô Duyên nhặt quân cờ trên bàn cờ lên, thả từng viên vào trong hộp, “Đúng là huynh không chịu được ông ta.”

“Vô Duyên, không phải là ta không chịu được lão, mà là lão không chịu được ta!” Hoàng Triều nghiêm mặt nói, “Lão ảo tưởng muốn chiếm được Phong quốc để ngang hàng địa vị với ta. Hừ! Ta nhất định sẽ nắm được thiên hạ này trong tay, quyết sẽ không cùng chung cùng hưởng với người như lão!”

“Cuộc chiến của ông ta với Phong quốc lần này nhất định sẽ thảm bại. Đến lúc đó cho dù Kim Y kỳ có còn sống mà quay về cũng chỉ là tàn binh bại tướng, chẳng đáng được một đòn của Tranh Thiên kỳ của huynh. Hai nghìn lý thổ địa, hai mươi tòa thành trì của Hoa quốc này hoàn toàn vào tay huynh rồi! Ông ta chọn được một rể hiền đấy à!” Ngọc Vô Duyên cảm thán nói.

“Vô Duyên, huynh muốn mắng ta sao?” Hoàng Triều vẫn tươi cười như trước.

“Sao có thể, mắng huynh chẳng phải là mắng chính ta không có mắt sao.” Ngọc Vô Duyên nhặt viên cờ trắng cuối cùng lên, đặt vào trong lòng bàn tay quan sát, “Huynh không chỉ muốn Hoa quốc mà còn muốn nhân lần này đoạt được cả Phong quốc! Không phải sao?”

“Ha ha ha...” Hoàng Triều cười ngất, nhìn Ngọc Vô Duyên sáng khoái nói, “Vô Duyên, huynh quả là tri kỷ của ta! Phong Vân kỳ trải qua một trận chiến như vậy nhất định sẽ tổn hao nguyên khí, đây cũng chính là lúc Tranh Thiên kỳ ta san bằng Phong quốc! Cái này được gọi là bọ ngựa bắt ve sâu, chim sẻ rình sau lưng.”

Ngọc Vô Duyên nhìn y lắc đầu than: “Huynh cười lớn tiếng thế không sợ người khác nghe được những lời đen tối trong bụng huynh sao, đến lúc đó cô vợ trẻ của huynh há có thể tha cho huynh được?”

“Nếu có người đến gần trong vòng mười dặm sao có thể qua được tai mắt huynh.” Hoàng Triều hoàn toàn phớt lờ, “Về phần Hoa Thuần Nhiên, nàng là một cô gái thông minh, cần phải biết làm thế nào để lo liệu cho chính mình.”

Y nói xong đột nhiên thở dài rồi nhìn Ngọc Vô Duyên: “Chẳng biết Phong Tịch giờ ở nơi đâu?”

Ngọc Vô Duyên ngấm nghĩa quân cờ trong tay một lúc, sau đó tiếp tục mân mê, “Nàng và Hắc Phong Túc đều là những người đi như gió, hiện tại có thể đang uống rượu ngắm trăng tại một đỉnh núi nào đó chẳng.”

Hai người đều trở nên trầm lặng trong giây lát, cùng nhớ tới người con gái phóng khoáng tự nhiên như cơn gió. Bỗng nhiên trong lòng chẳng thể nào bình tĩnh nổi.

“Ngày đó trên Thái Liên đài, một khúc ‘Thủy Liên Ngâm’ của nàng chẳng biết đắm say bao nhiêu người, phong thái nhẹ nhàng từ trên đài cao ba trượng đáp xuống, bóng tiên múa một điệu đạp hoa lướt nước, ta nghĩ người ngày hôm đó, trọn cả đời này ta cũng chẳng thể nào quên được.” Hoàng Triều thân nhiên nói, rồi sau lại cười khổ, “Ta chưa bao giờ có cảm giác mãnh liệt muốn nắm giữ người con gái nào như với nàng. Ta đề nghị nàng làm hoàng hậu của ta, vậy mà nàng chẳng hề suy xét chối từ, thật chẳng hề nề mặt!”

“Người như nàng ấy tựa như làn gió bay, ai có thể nắm bắt được đây.” Ngọc Vô Duyên đột nhiên thả viên cờ trắng cuối cùng vào trong hộp, ánh mắt trở nên mờ lung.

“Vô Duyên.” Hoàng Triều chợt nhìn thẳng vào chàng, ánh mắt ngờ vực thâm trầm, “Huynh có thể giữ được cơn gió đó, và cơn gió đó cũng kính trọng huynh đôi phần, nhưng vì có gì huynh lại...”

“Đêm đã khuya, ta về nghỉ ngơi đây.” Ngọc Vô Duyên bắt ngờ đứng dậy đi ra cửa.

Hoàng Triều nhìn theo bóng lưng chàng bỗng nói một câu: “Rõ là thuận tiện cho tên Hắc Phong Túc ấy!”

Cả người Ngọc Vô Duyên ngừng lại một chút nhưng rồi vẫn cứ mở cửa rời đi, trước khi rời khỏi chàng bỏ lại một câu: “Cái người Hắc Phong Túc kia tâm tư thâm trầm kín đáo, là người không thể xem thường. Huynh vẫn nên điều tra lai lịch của hắn đi.”

Sau khi Ngọc Vô Duyên rời khỏi, Hoàng Triều đứng dậy đẩy cánh cửa sổ, nhìn lên màn trời đen như mực điểm xuyết lác đác một vài ngôi sao.

“Bạch Phong Tịch... Hắc Phong Túc...” Hoàng Triều thở dài một hơi, nhớ tới người con gái áo trắng tóc đen, trong lòng bỗng có đôi phần trống trải, “Trên đỉnh núi nào đó say rượu ngắm trăng sao? Cùng Hắc Phong Túc sao? Aii...”

Nhân Dĩ năm thứ mười bảy, ngày hai mươi bảy tháng tư.

Nâng mắt nhìn, trên cửa nam Lệ thành, cờ xí rợp trời.

Phong Tịch ăn vận nhẹ nhàng, khuôn mặt ung dung tuấn tú, phong thái nhàn nhã thông dong, bước từng bước lên tường thành.

Tướng sĩ đứng hai bên toàn thân mặc giáp, tay cầm đao thương, nghiêm cẩn đứng đợi. Băng qua hai hàng tướng sĩ có thể cảm nhận được luồng khí thế tựa như dãi núi lấp biển đến bức người, khiến người ta rét lạnh toàn thân!

Lên tới tường thành nhìn về phía cờ chiến tung bay phấp phới, đập ngay vào tầm mắt là hai lá cờ đen to bản. Hai bản cờ đều nền đen như mực, trong đó một bản thêu hình một con phượng hoàng trắng đang giương cánh bay lượn trong tầng mây, dáng vẻ vương giả ngạo nghễ nhìn đám đông thách thức! Một lá cờ nhỏ hơn cũng viền đen, mặt trên dùng chỉ bạc phác họa một đám mây bay, giản đơn nhưng khi tung bay trong gió lại mang sự phóng túng ngang ngược không ai sánh bằng!

Tuy vậy, điều khiến người ta không thể rời mắt được chính là một Phong Tịch đứng sừng sững dưới đoàn cờ xí đó!

Nàng thân vận nhuyễn giáp màu bạc vô cùng vừa vặn sát thân hình cao gầy, tôn thêm sự khỏe đẹp của nàng. Trước ngực vắt vẻo một tấm hộ tâm hình sen màu bạc, chính giữa khảm một viên hồng ngọc. Thắt lưng treo cổ kiếm, một dải tua trắng buộc trên đầu chuỗi kiếm buông rơi. Đầu đội một chiếc mũ bạc dáng tựa phượng hoàng, đầu phượng hoàng rủ xuống tới miếng ngọc nguyệt đeo giữa trán, đôi cánh phượng hoàng ôm lấy che chở gò má, một cọng lông vũ rất dài buông xuống phía sau đầu. Chiếc áo choàng trắng tung bay trong gió, dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi, Phong Tịch lúc này ánh lên một màu sáng bạc, phảng phất như chiến thần thời viễn cổ hạ phàm, tuấn mỹ tuyệt luân, không thể tới gần!

Chàng đã từng thấy Phong Tịch với đủ dáng điệu: một Phong Tịch giản đơn phóng khoáng trên giang hồ, một Phong Tịch quyền rũ xinh đẹp trong Ly Phương các, một Phong Tịch trang nhã thanh lệ tại Lạc Hoa cung, một Phong Tịch cao quý mỹ lệ trước Thiên Vân cung, một Phong Tịch nghiêm cẩn khoan thai trên Tử Anh điện...

Thế nhưng chỉ có một Phong Tịch tại thời khắc này mới khiến chàng có một thứ cảm giác không biết đang ở phương nào, nhìn nàng đứng dưới cờ chiến chăm chú nhìn tiền phương, chàng chợt thấy vạn vật thế gian đều biến mất trong tích tắc này, trong mắt chỉ có nàng. Lấy cờ xí rợp trời làm nền, nàng một mình đứng trong trời đất, ngạo nghễ tuyệt thế!

Dường như Phong Tịch cảm nhận được ánh mắt của chàng, nàng hơi nghiêng đầu nhìn về phía chàng rồi nhẹ cười.

“Thấy rõ lá cờ này không?” Phong Tịch chỉ vào lá cờ nền đen thêu phượng trắng trên đỉnh đầu.

“Cờ Bạch Phượng.”

“Đúng, cờ Bạch Phượng! Là ký hiệu của Phong thị ta!” Phong Tịch ngẩng đầu ngược nhìn phượng trắng tung bay trong gió, “Đây là ký hiệu của tiên tổ Phong Độc Ảnh! Là phượng hoàng trắng độc nhất vô nhị trong thiên địa này!”

“Phong Độc Ảnh? Danh xưng ‘Phượng vương’, là nữ tướng duy nhất trong bảy đại danh tướng khuynh thế trợ giúp Thủy đế có được thiên hạ!” Phong Túc cũng ngẩng đầu nhìn mặt cò Bạch Phượng trong gió, xa xôi nghĩ tới người con gái có tư thế oai hùng hiên ngang năm đó, “Nghe đồn Phong Độc Ảnh năm đó khi ở trên chiến trường thích mặc giáp trắng, xuống chiến trường thì lại vận áo choàng trắng, bởi vậy mới được Thủy đế ban thưởng danh hào ‘Bạch Phượng Hoàng’, sau khi thụ phong Phong quốc, nhân dân kính yêu, thích bắt chước trang phục của nàng, vì vậy người Phong quốc đều thích mặc đồ trắng, mà cũng do vậy mà Bạch Phong quốc được đặt thành tên.”

Phong Tịch cúi đầu nhìn áo giáp trên người mình rồi nói: “Năm ấy sau khi Thủy đế ban thưởng tổ tiên danh hào ‘Bạch Phượng Hoàng’ đã lập tức tự mình tuyển thợ khéo léo chế tạo bộ ‘Bạch Phượng nhuyễn giáp’ này ban thưởng cho tiên tổ. Cờ Bạch Phượng trở thành ký hiệu của Phong quốc, khi quốc chủ ra trận thì sẽ thấy, nhưng bộ nhuyễn giáp này từ sau thời tiên tổ đã được cất giấu trong cung, bởi không có người nào có khả năng mặc nó.”

“Hiện tại không phải là cô đang mặc nó sao? Xem ra lệnh tổ đã có người kế nghiệp.” Phong Túc nhìn nàng cười nói, sau đó dường như nhớ tới điều gì đó lại cười vô cùng thần bí.

“Làm chi mà cười như kẻ trộm được gạo vậy.” Phong Tịch liếc chàng một cái hỏi.

“Ta đã từng nghe được một tin đồn.” Phong Túc mỉm cười nhìn nàng, “Nghe đồn năm đó Thủy đế vốn muốn lấy lệnh tổ làm hoàng hậu, ai ngờ lệnh tổ nhất định không đáp ứng, trái lại tuyển một thư sinh không ai biết tiếng làm chồng. Có người nói ngày đại hôn của Phong vương, Thủy đế ban thưởng ‘Bạch Bích Tuyết Phượng’ độc nhất vô nhị làm lễ vật mừng, rồi lại ném vỡ tan tành toàn bộ số ngọc bích trong Tô Long cung. Còn cô, nghe nói ngày ấy Hoàng Triều cũng đã từng nói đợi y trở thành hoàng đế sẽ lấy cô làm hoàng hậu, cô cũng một mực từ chối. Sao, con gái Phong thị các cô đều không thích cái vị trí mọi cô gái đều ước mơ tha thiết sao? Nên biết rằng đây chính là vị trí mẫu nghi thiên hạ đấy.”

“Những thứ mi biết quả không ít!” Phong Tịch lạnh lùng cười, ngẩng đầu nhìn trời, “Mẫu nghi thiên hạ? Hừ! Nhìn thì giống như tôn quý tột cùng, thật ra cũng chỉ là sống nương nhờ vào hơi thở đàn ông, sau lưng còn phải tranh đấu người chết ta sống với vô số đàn bà! Con gái Phong thị chúng ta chảy dòng máu phượng hoàng trong người, là phượng hoàng tự do bay lượn trên chín tầng trời, hà tất phải hèn mọn uốn gối xem sắc mặt một người đàn ông!”

“Nương nhờ? Đây là suy nghĩ của cô?” Phong Túc thâm trầm nhìn nàng, “Có lẽ năm đó Thủy đế muốn lấy lệnh tổ làm hoàng hậu là muốn cùng hưởng thiên hạ này với nàng, bằng không cũng đã chẳng phong nàng làm vương một nước!”

“Cùng hưởng?” Phong Tịch ngẩng đầu nhìn trời, thở dài một hơi, “Thiên hạ không có chuyện như vậy!”

“Không có thể nào? Vì sao lại không có? Chưa từng thử sao có thể chắc chắn...”

Phong Tịch chợt đưa tay cắt ngang lời chàng, ánh mắt tập trung nhìn về phía cửa nam, sau đó vung tay trầm giọng gọi, “Lâm tướng quân!”

“Có!” Lâm Cơ tiến lên.

“Cấp tốc phái người truyền lệnh cho ba người Tề, Từ, Trình! Bảo bọn họ lưu lại phó tướng thủ vệ, còn lại nhanh chóng tập trung dưới cửa nam!” Phong Tịch quyết đoán nói.

“Dạ!” Lâm Cơ nhận lệnh rồi đi.

“Quân tiên phong của Hoa quốc tới rồi sao?” Phong Tịch nhìn về phía trước, nơi ấy đất cát bụi mù, dường như có đại quân đang tiến tới.

“Quả nhiên là muốn tấn công cửa nam!” Phong Tịch nheo mắt nhìn vào bụi đất tung lên nơi tiền phương, nghe rõ tiếng hành quân trên đất của kỵ binh, “Ba vạn quân tiên phong của Hoa quốc, nhất định ta sẽ cho các người táng thân nơi đây!”

“Cô nói xem khi nào bọn họ sẽ hợp sức công thành?” Phong Tịch quay đầu nhìn Phong Tịch hỏi.

“Hôm qua Cửu Dung đã mai phục thành công, ba vạn đại quân tiên phong tổn hại mất năm nghìn. Vị tướng quân tiên phong này chắc chắn sẽ nóng lòng muốn công thành. Hắn cần phải đánh hạ Lệ thành trước khi đại quân Hoa vương tới nơi để lấy công chuộc tội!”

Phong Tịch phóng tầm mắt nhìn về phía trước, nàng tiến lên một bước, vung tay lên, lính liên lạc trên tường thành thấy nàng ra hiệu vội vàng cầm cờ đen vung lên trời cao. Ngay tức khắc, cửa nam mở, binh sĩ Phong Vân kỵ trong thành ồ ồ kéo ra, toàn bộ tập trung trước cửa thành.

Phong Tịch chăm chú nhìn không chớp mắt hướng đi của Phong Vân kỵ phía trước, toàn bộ sáu nghìn binh sĩ trong khoảnh khắc đều có một vị trí riêng, lặng lẽ đứng, dường như đang chờ đợi mệnh lệnh. Nhìn vị trí của họ rồi lại phóng tầm mắt nhìn toàn bộ trận hình, đó không phải là...

“Đây là ‘Huyết Phượng trận’ do tiên tổ xây dựng vì Thủy đế, lập vô số công trạng!” Phong Tịch hiểu chàng đang nhìn cái gì, “Ban đầu thế trận này từng được Thủy đế ban danh ‘Bạch Phượng trận’. Thế nhưng tiên tổ đã nói trên chiến trường sao có được màu trắng, cho tới bây giờ cũng chỉ có máu đỏ khắp trời, bởi vậy mới đổi tên thành ‘Huyết Phượng trận’!

“Không ngờ ngày hôm nay ta lại có may mắn thấy được thế trận này!” Ánh mắt Phong Tịch sáng như tuyết nhìn binh sĩ dưới chân thành, “Khó trách cô nói muốn toàn bộ tiên phong Hoa quốc táng thân nơi này!”

“Mấy năm nay ta đã thay đổi trận thế này đi chút ít, chỉ là chẳng biết kỹ thuật phá trận của vị tướng quân tiên phong này thế nào, có thể bức ta sử dụng hay không.” Phong Tịch ngoảnh đầu lại cười, nụ cười kiêu hãnh tự tin, chói lọi như phượng hoàng trên chín tầng trời.

“Mỗi mắt mong chờ.” Phong Tịch quay đầu nhìn Phong Tịch lúc nào rực rỡ chói lòa, trên mặt nở một nụ cười nhàn nhạt.

Lúc này đây, phía tiền phương rợp màu vàng chói mắt, che trời phủ đất mà tới, đại quân Kim Y kỵ của Hoa quốc!

“Tướng quân, phía trước chính là Lệ thành!” Phó tướng báo cáo với tướng tiên phong Diệp Yến, “Lập tức công thành hay nghỉ lại một ngày rồi nói sau ạ?”

Diệp Yến nhìn Lệ thành ợp cờ xí nơi tiền phương, nhìn mấy nghìn tướng sĩ xếp trận trước thành, xem ra Phong quốc đã sớm có phòng bị, nhất thời y hơi chút chần chừ. Lần trước vì chuyện ở Khúc thành mà Hoa vương đã chẳng hài lòng với y, lần này vất vả mới nhận được ân điển làm tiên phong, muốn thể hiện tốt một phen để khẳng định uy danh đại tướng Hoa quốc của y, để lấy lại được vương sủng! Nhưng hôm qua ở núi Ngật, quân của y đã bị tập kích bất ngờ, thiệt hại mất năm nghìn binh sĩ, nếu không lập công trước khi đại quân Hoa vương đến thì đừng nói đến ân sủng, chị sợ với tính cách cường bạo của vương, tính mạng có lẽ cũng khó giữ nổi!

“Truyền lệnh của ta, ba quân nghỉ nửa canh giờ.” Diệp Yến trầm giọng phân phó.

“Vâng!”

Diệp Yến nhìn tiền tuyến, mấy nghìn binh sĩ Phong quốc tập trung đứng trước cửa thành, không hề nhúc nhích, ngay cả tiếng người cũng không nghe thấy. Lại ngược lên nhìn lá cờ bay trên tường thành, đó là... cờ Bạch Phượng và cờ Phi Vân! Như vậy quả là Phong vương đã đích thân tới đóng tại tòa thành này! Nghĩ đến đây đáy lòng y không khỏi bồn chồn, thế nhưng lại nhìn thấy phía trước thành bất quá cũng chỉ có mấy nghìn người, lại quay đầu nhìn lại bên mình mấy vạn đại quân y giáp sáng lóa, chiến mã oai phong, đáy lòng dấy lên dũng khí, cũng không tin với ba vạn người mà đánh không lại mấy nghìn người của nhà ngươi, phá không được tòa Lệ thành nho nhỏ của ngươi này!

“Tùng tùng... Tùng tùng tùng...” Trống trận dậy vang, vạn quân xuất chiến!

“Thế trận chinh tề, tướng tiên phong Hoa quốc cũng tạm chấp nhận được.” Phong Tịch đứng trên tường thành quan sát Kim Y kỵ phát động thế tiến công, “Hoa quân tính ra nhiều hơn Phong quân, anh ta lấy trung quân bọc hậu, cánh trái cánh phải nhất tề tiến vào, nhất định là muốn dùng hai quân cánh trái cánh phải vây hãm Phong quân, tiếp đó trung quân sẽ như đại đao cắm thẳng vào!”

“Để người ta liếc mắt đã nhìn rõ ý đồ của hần, cũng chẳng có gì đặc biệt.”

Phong Tịch trầm ngâm nhìn tiền phương, đến khi hai quân cách nhau chừng hơn mười trượng, Phong Tịch vung tay lên, lính liên lạc trên tường thành liền phát cờ đỏ từ trên xuống, Phong Vân kỵ dưới thành cũng bắt đầu tiến lên, từ trên tường thành nhìn xuống, tốc độ cực nhanh nhưng đội ngũ chưa hề có chút biến hóa. Khi hai quân cách nhau không quá mười trượng, Phong Tịch vung tay lên, lính liên lạc trên tường thành lại khua cờ trắng, ngay tức khắc toàn bộ sáu nghìn binh sĩ Phong Vân kỵ đều dừng bước, bộ pháp trật tự, tiếng vang nhất quán!

Đại quân Hoa quốc vẫn toàn lực tiến lên, hai đạo quân cánh trái, cánh phải đều nhằm thẳng tới thế trận của Phong Vân kỵ.

Phong Tịch đứng trên tường thành nhìn rõ mồn một, tay vung lên, lính liên lạc tập tức phát cờ lam, liền lúc đó Phong Vân kỵ vẫn đang đứng yên lặng dưới thành đột nhiên vươn dài sang hai

bên, từ trên tường thành nhìn xuống tựa như phương hoàng vừa mới rồi vẫn còn cúi đầu thu cánh nghỉ ngơi, nay bỗng giương ra đôi cánh của nó!

“Xem ai chạy trốn nhanh hơn! Xem ai vây ai nào!” Trên tường thành, Phong Tịch nhìn hai quân dưới chân, khoe môi khẽ nhếch, nụ cười vừa tự tin vừa kiêu hãnh.

“Rõ ràng Phong Vân kỵ mau hơn Kim Y kỵ.” Phong Tịch trầm ngâm nhìn thế trận của Phong Vân kỵ dưới thành, “Nếu Hoa quân lúc này có thể nhanh hơn chút, không bị Phong Vân kỵ vây lại... thế thì...”

Phong Tịch quay đầu nhìn chàng, đôi mắt lóe sáng như sao, “Mặc Vũ kỵ có tốc độ nhanh nhất trong tứ đại kỵ, chẳng biết...”

“Đối thủ hiện nay của cô là Kim Y kỵ!” Phong Tịch chỉ về phía tiền tuyến, khuôn mặt thấp thoáng nở nụ cười trào phúng, “Vào lúc hai quân quyết đấu lại có thể khiến Phong vương phân tâm, phải chăng Tịch nên ứng với câu tam sinh hữu hạnh?*

*Tam sinh hữu hạnh: có phúc vì đã tu qua ba kiếp.

Phong Tịch nghe vậy nhú mày, sau đó quay đầu tập trung quan sát tiền phương.

“Các anh em, xông lên! Ba vạn đại quân chúng ta sao phải sợ mấy nghìn Phong quân ít ỏi này! Chúng ta nhất định có thể tiêu diệt gọn bọn chúng trong một canh giờ! Chiếm được Lệ thành, bản tướng quân nhất định sẽ xin công cho các người trước mặt đại vương!” Diệp Yến đứng thẳng giọng cao tay hô lớn, lời nói hào hùng, khiến mấy vạn Hoa quân trỗi dậy hùng tâm, tự tin vạn phần!

“Xông lên! Giết!” Tức thì Hoa quân xông lên tựa như thủy triều vàng, hùng dũng hướng về phía Phong Vân kỵ.

“Thu cánh!” Phong Tịch quát lớn đồng thời vung tay, lính liên lạc lập tức phát cao cờ vàng.

Ngay lập tức chỉ thấy phương hoàng vốn đang giương cánh bất thành linh thu cánh lại, tốc độ thu cánh vô cùng thần tốc kéo thành một đường vòng cung thật dài. Tiếp đó cánh phượng gất gao ôm lấy ngực, chỉ thấy thủy triều vàng tựa như bị bờ đê ngăn trở, bị nhốt lại trong vòng ôm của phượng hoàng. Nhất thời Hoa quân rối loạn, cánh trái cánh phải đều như lũ ruồi bị choáng váng, không phân biệt được phương hướng, nhắm mắt tiến về phía trước, toàn bộ bị Phong quân cuốn vào trong trận.

“Trung quân tiến lên!” Diệp Yến thấy vậy lớn tiếng hạ lệnh, muốn lấy trung quân chia tách thế trận Phong quân, tháo gỡ thế nguy bị vây của hai cánh trái phải.

Tức thì, trung quân vẫn luôn bọc hậu tựa như một ngọn sóng màu vàng, nhắm thẳng về phần bụng phượng hoàng, xu thế ào ào như muốn chọc thủng toàn bộ thế trận, chia Phong quân làm đôi!

“Giương vuốt!” Phong Tịch lại vung tay lên, lính liên lạc lập tức phát cao cờ xanh lá.

Trong tích tắc, chỉ thấy phượng hoàng chìa đôi móng, mở móng vuốt trước leng keng móc sắt, chụp thẳng xuống làn sóng vàng, sóng lớn lập tức tan rã!

“Tuống quân, đây... đây...” Phó tướng chết lặng nhìn nơi tiền tuyến.

“Đây là trận pháp gì?” Diệp Yến đứng trên lưng ngựa nhìn rõ mòn một nơi tiền phương, thế nhưng không rõ vì sao quân số bên mình đông gấp năm lần mà bên bị vây khốn lại là Kim Y kỵ? Đây là trận pháp gì? Trận này phải phá như thế nào? Đường như bên mình có biến hóa thế nào, đôi phương cũng lập tức có phương pháp khác chế!

Phía trước bất kể hai cánh Hoa quân có thế nào, trước sau chấn động, Phong quân luôn luôn vững vàng vây tròn, khiến chúng không thể thoát khỏi nửa bước!

“Tuống quân, không bằng... không bằng trước hết hăng lui binh đã?” Phó tướng đề nghị, “Đôi phương không biết đang dùng yêu trận gì, vây khốn quân ta rồi!”

Diệp Yến không nói một lời, ánh mắt nhìn chăm chăm vào phía trước, nhìn Hoa quân bị nhốt trong trận, nhìn thủy triều vàng bị suy giảm từng giọt từng giọt, nhìn trận thế Phong quân thu lại càng lúc càng chặt, hấn nắm chặt trường thương trong tay, trong đầu hỗn loạn!

“Tuống quân! Lui binh thôi!” Phó tướng nóng lòng hô, nhìn chém giết nơi tiền tuyến, run rẩy!

“Không thể lui binh!” Diệp Yến đột nhiên quay đầu nhìn về phía phó tướng, ánh mắt lạnh lùng khiến phó tướng rùng mình ớn lạnh, “Xông lên cũng chết! Quay đầu cũng là chết! Là thân nam nhi chỉ bằng chết trên lưng ngựa!”

Y quay đầu nâng cao trường thương, “Là dũng sĩ thì hãy xông lên theo ta!” Sau đó trường thương giương thẳng, xung phong dẫn đường, dẫn ngựa xông về phía tiền tuyến!

“Chúng tôi xin theo tuống quân!” Tức thời mấy nghìn quân Kim Y kỵ còn lại bị dũng khí của y kích thích theo y xông lên phía trước, chỉ còn lại phó tướng chầm chậm dần dần lùi về sau.

“Liều mạng đánh một trận lấy thanh danh sao? Ngu dốt!” Phong Tịch lạnh lùng hừ một tiếng, vung tay, “Phượng ngẩng đầu!”

Lính liên lạc lập tức khua cờ tím, phượng hoàng vẫn luôn cúi đầu cuối cùng cũng nâng chiếc đầu cao quý của nó dậy, mở mắt, một tiếng huyết sáo dài, ngắm chuẩn mục tiêu, trùng trùng điệp điệp mở về phía con mồi gần nhất! Trong chốc lát, mấy nghìn người vội vàng xông lên phía trước đã bị cái mỏ sắc bén của phượng hoàng mổ trúng tim!

Xa xa, từ trên cao nhìn xuống bao quát chỉ thấy phượng hoàng trắng khi thì giương cánh quét về phía thủy triều vàng, khi thì giương vuốt chụp vào thủy triều vàng, khi thì ngẩng đầu mổ về phía thủy triều vàng, sau đó thủy triều vàng càng lúc càng mỏng manh, từ từ bị phượng hoàng quây lại, từ từ bị phượng hoàng cắn nuốt! Nhưng không nhìn thấy... giữa sắc trắng và sắc vàng là một vùng sắc đỏ, một màu đỏ của máu đặc! Đây những đao kiếm tàn công thảm thiết tru tréo làm sao! Đây những chân tàn tay cụt chìm ngập vào trong hồ máu nóng! Đây những tiếng kêu rên thê lương thê thảm đau nhức tim phổi con người thế nào!

“Ba vạn Kim Y ky, phút chốc đã thành hư không!” Phong Túc thu hồi ánh mắt, cảm thán nói, “Huyết Phượng trận, quả nhiên lợi hại!”

“Nghĩ ra phương pháp phá giải chưa?” Phong Tịch ngoái đầu lại nhìn, trên mặt thoáng nở nụ cười trào phúng.

“Trước đây ta từng nhìn thấy miêu tả Huyết Phượng trận trong nhật ký của tiên tổ, Huyết Phượng trận là thể trận lừng danh của Phượng vương, vô cùng phức tạp, trận thể đa dạng, dường như không chỉ có ba dạng biến hóa này. Mà dường như ‘biến hóa’ theo như lời cô nói cũng không xuất hiện?” Ánh mắt Phong Túc đảo xuống dưới thành, sau đó trở lại trên người Phong Tịch, đôi mắt tĩnh lặng sâu thẳm.

“Rõ ràng là thuật phá trận của tiên phong Hoa quốc còn chưa đạt tiêu chuẩn, chẳng bỏ ta bỏ công sức.” Phong Tịch nghe thế cười nhạt, “Huyết Phượng trận chân chính đành để lại chờ đôi thủ mạnh hơn thôi!” Nói đến đây nàng chợt nhìn Phong Túc, “Mi có muốn dẫn Mặc Vũ ky thử trận này?”

“Cô muốn đánh với ta một trận?” Phong Túc nghe thế cũng chẳng đáp mà vạn lại.

“Vớ mi?” Phong Tịch cười, cười lạnh nhạt, đôi mắt như ẩn sâu sau làn mây, mông lung lay động.

Phong Túc liếc nàng rồi quay đầu nhìn về phương xa, “Chẳng biết lão Hoa vương nói muốn san bằng Phong quốc giờ biểu tình thế nào?”

“Trận chiến đầu tiên này là muốn Hoa Dịch Thiên thấy rõ, Phong quốc thật có phải là không có người không! Đứa con gái Tích Vân ốm đau bệnh tật kia có phải thật sự không chịu nổi một đòn không!” Phong Tịch ngẩng đầu nhìn trời cao, ánh mắt trời phả lên người nàng nhưng không thể chiếu lọt vào sóng mắt thần thờ kia, “Nếu như ông ta chấp thuận lui binh... Có gì không tốt...”

Sau khi công chúa Thuần Nhiên và Hoàng Triều thành thân, Kim Hoa cung đã tạm trở thành tâm cung Phò mã.

Trong Dạ Lan các, Hoa Thuần Nhiên đang cùng Hoàng Triều chơi cờ, cách một bức rèm châu có thể nhìn thấy Ngọc Vô Duyên đang ngồi dựa trên nhụyễn tháp kê cạnh cửa sổ phòng đối diện, tay cầm sách, tập trung ngồi đọc.

“Công chúa còn chưa nghĩ ra sao?” Hoàng Triều nhìn vắn cờ, rồi lại nhìn Hoa Thuần Nhiên do dự hết lần này đến lần khác, mỉm cười hỏi, đôi ngươi màu vàng lướt qua dung nhan tựa như hoa, lặng lẽ như làn nước sâu thẳm.

“Ai ôi, dường như cho dù có hạ cờ chỗ nào thì thiếp cũng đều thua cả.” Hoa Thuần Nhiên nhắc viên cờ trong tay lên nói.

“Vắn cờ này công chúa vẫn còn một đường sống, chẳng qua công chúa hình như đã hoàn toàn không để ý tới.” Hoàng Triều bưng chén trà bên cạnh lên nhấp một ngụm rồi nói.

“Thật không? Ở đâu cơ?” Hoa Thuần Nhiên tập trung quan sát bàn cờ, nhìn hồi lâu lại khiến tâm thần mệt mỏi, vô cùng phiền muộn. Đang lúc chẳng biết làm thế nào cho phải chợt thấy một luồng gió mát từ bên cửa sổ thổi tới, mang theo hơi lạnh lẽo. Nàng không khỏi ngẩng đầu nhìn về hướng cửa sổ, nhìn rồi lại kinh ngạc đến tột cùng.

Chỉ thấy một người từ cửa sổ phi vào, nhẹ nhàng lặng lẽ đáp xuống mặt đất, nước da như tuyết, tóc dài như tuyết, áo chùng xanh nhạt như làn nước trong, dung nhan tinh xảo như thạch anh, khí chất lạnh lùng như băng giá; trong khoảnh khắc nàng cho rằng đó chắc là tiên nhân vụng trộm từ trên thiên đình chạy xuống, nên mới có thể im hơi lặng tiếng đến vậy.

Thế nhưng ngay sau đó bên cửa sổ lại có thêm một người nữa phi vào, khi đáp xuống mặt đất lại thoáng phát ra âm thanh nhẹ nhàng như tiếng lá rơi, người này cũng mặc áo xanh gọn gàng, trang phục chỉnh tề, tóc dài hơi ánh sắc vàng buộc cao trên đỉnh đầu bằng một chiếc dây màu xanh, trên lưng đeo cung, thắt lưng treo một bó tên lông vũ. Khi nhìn thấy khuôn mặt kia, Hoa Thuần Nhiên nhất thời không biết nên nói là đẹp hay là xấu, mi dày mắt to mũi thẳng, bờ môi dày đặn đường cong rõ ràng, hơn nữa nước da màu lúa mạch, nhìn thế nào cũng là một giai nhân cá tính, mạnh mẽ, đoan chính. Thế nhưng riêng từ dưới mắt trái lại có một vết đao rất dài rất sâu kéo tới tận quai hàm, phá hủy toàn bộ mỹ quan khuôn mặt, khiến người ta cảm thấy thật thương tiếc.

Vào lúc Hoa Thuần Nhiên đang giật mình vì sự xuất hiện của hai người, hai người kia đã quỳ gối hành lễ: “Bái kiến công tử!”

Hoàng Triều phát tay ra hiệu hai người đứng dậy, sau đó ánh mắt nhìn vào cô gái áo xanh kia, “Cửu Sương, cô bị thương?”

“Vâng.” Cô gái áo xanh chính là Hàn Sương tướng quân – Thu Cửu Sương, một trong bốn vị tướng Phong Sương Tuyết Vũ của Hoàng quốc, “Vết thương trên bả vai, nhưng không đáng ngại, chưa thương tới gân cốt.”

“Ừ.” Hoàng Triều khẽ gật đầu, “Nán lại chút để Tuyết Không đến Lâm Quang các lấy Tử Phủ tán cho cô.”

“Tạ ơn công tử.” Thu Cửu Sương cười cười không chút để ý, “Không cần phải lãng phí Tử Phủ tán, chỉ là một vết thương nhỏ, từ lúc Hàn gia bị diệt môn, linh dược của nhà lão lại càng quý báu hiếm hoi hơn, hãy giữ lại để sau này dùng đi.”

“Các người qua đây tiếp kiến công chúa Thuần Nhiên.” Hoàng Triều phân phó.

“Tuyết Không, Cửu Sương bái kiến công chúa!” Tiêu Tuyết Không, Thu Cửu Sương quay về phía Hoa Thuần Nhiên vái chào.

“Hai vị không cần đa lễ.” Hoa Thuần Nhiên đứng dậy khẽ nâng tay.

“Công chúa, hai vị này là Tiêu tướng quân Tiêu Tuyết Không và Thu tướng quân Thu Cửu Sương của Hoàng quốc ta.” Hoàng Triều giới thiệu với Hoa Thuần Nhiên về hai người.

“Thuần Nhiên ngưỡng mộ anh danh của hai vị tướng quân đã lâu, hôm nay gặp mặt quả nhiên anh tư bất phàm!” Hoa Thuần Nhiên mỉm cười.

Khẽ dời gót sen tới gần hai người, dù đã nhìn tướng mạo Tiêu Tuyết Không tuyệt đẹp nhưng nàng vẫn có phần kinh ngạc. Người đẹp như vậy mà là một vị tướng quân, sau đó nàng lại quay sang quan sát Thu Cửu Sương, trên trán cô ta có một thứ khí chất hào hùng, khi không cười trên mặt cũng dường như có ý cười sang sảng, âm thầm đánh giá, hai người này nếu đối tượng mạo cho nhau thì thật thích hợp, chỉ là nếu vị Thu tướng quân này có dung mạo thế kia... Ánh mắt nàng nhìn sang Hoàng Triều, không khỏi nhếch miệng cười, cười có vài phần thần bí.

Thu Cửu Sương nhìn sang vị tân vương phi này bất giác cười: “Trẫm nghe không bằng một thấy, công chúa quả có dung nhan tuyệt thế! Công tử có phúc! Cửu Sương, Tuyết Không tại đây thay mặt cho thần dân Hoàng quốc cung chúc hai vị tân hôn hạnh phúc, cảm sát hài hòa (vợ chồng hòa hợp), tương kính như tân, cử án tề mi (vợ chồng tôn trọng nhau), cái gì ấy... ừm... là tương tề họa mi (vợ chồng yêu thương nhau)... lại thêm bạch đầu giai lão (Cùng sống chung với nhau đến khi đầu bạc), bách tử thiên tôn (Trăm con nghìn cháu gia đình hạnh phúc), thiên thu vạn thế!”

Sau khi nói xong một mạch lời chúc tụng, Thu Cửu Sương kéo kéo Tiêu Tuyết Không bên cạnh, trong lúc hai người khom người cúi đầu, Tiêu Tuyết Không khẽ cau mày liếc Thu Cửu Sương, Thu Cửu Sương nháy nháy mắt với chàng ta.

“Cô học được những lời này ở đâu vậy.” Hoàng Triều lơ đãng cười nhạt. Trong bốn vị tướng của Hoàng quốc, Phong, Tuyết, Vũ đều kính cẩn vâng lời y, không dám bất kính. Chỉ có Cửu Sương này, có lẽ là do tính cách mà không hề giữ lễ trước mặt y, tự nhiên nói cười.

“Đa tạ hai vị tướng quân.” Hoa Thuần Nhiên nâng tay áo che miệng cười, dường như muốn che đi đôi phần xấu hổ. Sau đó nàng đi tới bên cạnh Thu Cửu Sương, kéo tay nàng nhìn vào vết sẹo trên khuôn mặt, không khỏi sinh lòng thương xót, “Suy cho cùng thì con gái vẫn yếu mềm hơn con trai đôi chút, Thu tướng quân tài trí võ nghệ không thua giới nam nhi, nhưng cũng đừng quên bản thân bình là thân nữ nhi, đã có linh dược của Hàn gia trị thương không để lại sẹo, cần gì phải tiếc rẻ không dùng.”

“Công chúa nói có lý.” Tiêu Tuyết Không vốn lạnh lùng không cất tiếng bất chợt tuôn ra một câu khiến ánh mắt của mọi người đều tập trung vào người chàng ta. Nhưng sau khi thốt ra câu này, anh chàng liền bậm chặt môi, mắt đờ đẫn nhìn xuống đất.

“Anh đang muốn nói tôi là phụ nữ mà giống đàn ông hả?” Khóe mắt Thu Cửu Sương liếc sang Tiêu Tuyết Không, khóe miệng nhếch lên, “Anh cũng ảo là bỏ xừ!”

Tiêu Tuyết Không nghe thế khóe miệng hơi giật giật, đầu mày cau lại nhưng chung quy vẫn bậm môi đứng nguyên như khúc gỗ.

“Khanh khách...” Hoa Thuần Nhiên gặp chuyện này không khỏi khẽ cười thành tiếng, nâng tay áo che miệng, “Tính cách của Thu tướng quân chắc chắn hợp với khẩu vị của Phong cô nương!”

“Phong cô nương? Ai là Phong cô nương?” Thu Cửu Sương nghe vậy đôi mắt mở to, trong tích tắc ánh mắt lóe sáng như sao, “Có phải là Bạch Phong Tịch khiến tên ẻo lả này thay đổi bộ dạng không? Ở đâu? Mau cho tôi gặp, nhìn xem rốt cuộc thế nào gọi là ‘Tổ y tuyết nguyệt, phong hoa tuyết thế’! Cũng muốn hỏi nàng ta một hai chiêu, làm sao để đối phó với tên ẻo lả này, để sau này anh ta làm theo lời ta nói!”

“Chỉ có cái miệng là giống đàn bà!” Tiêu Tuyết Không bất thành linh bật ra một câu.

Thu Cửu Sương trừng chàng ta một cái rồi đâm chọc một câu như gió thoảng mây trôi, “Dù sao thì vẫn hơn người nào đó nam không ra nam, nữ không ra nữ, hơn nữa... lại còn không giống người!”

“Ồn ào đủ rồi đấy.” Hoàng Triều bỗng thản nhiên nói.

Ngay lập tức mọi người đều im lặng, ngay cả Hoa Thuần Nhiên cũng ngừng cười, ngồi vào chỗ cũ.

“Hai cô cậu lần này thế nào?” Hoàng Triều nhàn nhạt hỏi.

“Hồi công tử, chúng tôi có tìm được, nhưng trên xe trống rỗng! Hơn nữa dường như bọn họ sớm đoán được chúng tôi có hành động nên đã dàn quân tập kích!” Về mặt Thu Cửu Sương lập tức trở nên nghiêm chỉnh, báo cáo một cách tỉ mỉ.

“Trống không?” Hoàng Triều nghe thế ánh mắt lóe lên, sắc mặt nghiêm túc, “Sao y có thể không tới?”

“Nhưng quả thật không thấy người.” Thu Cửu Sương cũng mang vẻ ngưng trọng nói.

“Ừ, việc này tạm thế đã, dù thế nào mục đích của ta cũng đã đạt được rồi.” Hoàng Triều vung tay lên chặn lời.

“Công tử, khi chúng tôi tới nơi thì nhận được mật báo, ba vạn đại quân tiên phong của Hoa quân tấn công Lệ thành của Phong quốc, toàn quân bị diệt!” Thu Cửu Sương liếc sang Hoa Thuần Nhiên tiếp tục bẩm báo.

“Cái gì? Toàn quân bị diệt?” Hoa Thuần Nhiên vừa nghe đã biến sắc.

“Ba vạn quân tiên phong mà toàn quân bị diệt?” Hoàng Triều cũng vô cùng kinh ngạc, “Có biết tướng lĩnh thủ Lệ thành là ai?”

“Theo tin báo là nữ vương Phong quốc Tích Vân tự mình trấn thủ!” Thu Cửu Sương mắt sáng lên đáp, chính là loại cảm giác kích thích khi nghe thấy có đối thủ mạnh xuất hiện.

“Mười năm uy danh, quả nhiên không giả!” Hoàng Triều khen ngợi.

“Phò mã...” Hoa Thuần Nhiên chợt đứng dậy nhìn Hoàng Triều, hình như có chuyện muốn nói.

“Công chúa, có chuyện gì?” Hoàng Triều quay đầu nhìn nàng.

Ánh mắt Hoa Thuần Nhiên đảo qua hai người Thu Cửu Sương, dường như có chút kiêng dè.

“Tuyệt Không, Cửu Sương, cô cậu về nước đi, nghe lệnh phụ vương.” Hoàng Triều đứng dậy đi tới trước Thu Cửu Sương, Tiêu Tuyệt Không, lôi từ trong tay áo ra một bức thư, “Chuyển bức thư nhà này về cho phụ vương, thay ta hỏi thăm sức khỏe lão nhân gia ngài, nói rằng ta sẽ mau chóng về nước.” Ánh mắt đặt trên người Thu Cửu Sương, trong mắt có thâm ý khác.

Thu Cửu Sương nhận lấy phong thư liếc nhìn chủ tử, trong lòng tất nhiên rõ ràng, khom người đáp: “Vâng!”

Chương 20 Người cũ tình phai

Đợi sau khi Tiêu Tuyệt Không và Thu Cửu Sương đi khỏi, Hoàng Triều quay người ngồi xuống, nhìn về phía Hoa Thuần Nhiên, “Công chúa có lời gì muốn nói?”

Ánh mắt Hoa Thuần Nhiên lại đảo qua con người đang ngồi trầm ngâm đọc sách ở phòng đối diện, Ngọc Vô Duyên.

“Công chúa cứ nói đừng ngại.” Hoàng Triều nhìn ra sự băn khoăn của nàng, nhìn nàng một cách hứng thú. Nàng muốn nói với y cái gì đây, chuyện nghiêm trọng vậy ư?

Hoa Thuần Nhiên nhìn Hoàng Triều rất lâu mà không nói gì, khuôn mặt này tuyệt đối không hề giống khuôn mặt kia. Khuôn mặt của người đó luôn luôn ôn nhã như ngọc, luôn luôn ung dung hòa nhã, đôi ngươi màu mặc ngọc khi trầm ngâm nhìn người khác bao giờ cũng thể hiện sự ấm áp dịu dàng, thêm cả nụ cười nhàn nhạt, khiến người ta lưu luyến, khiến người ta muốn tới gần. Nhưng khuôn mặt này lại khác, khi không nói nó toát ra một thứ ngạo khí tôn quý, khiến người ta không dám xâm phạm, cho dù có cười cũng tỏa ra khí phách vương giả khiến người ta không dám tùy tiện tiếp cận. Khi ánh mắt y chăm chú nhìn người, ánh mắt ấy giống như thanh kiếm sắc có khả năng xuyên thấu toàn bộ tư tưởng của người... Với con người trước mặt, nước mắt đàn bà, hờn dỗi không nhẽo đối với y là vô dụng! Thế nên...

“Phò mã, chúng ta đã là vợ chồng.” Hoa Thuần Nhiên nói vô cùng đơn giản.

“Ừ.” Hoàng Triều gật đầu.

“Từ xưa đã có câu nói vợ chồng là một khối.” Về mặt Hoa Thuần Nhiên nghiêm túc, đôi mắt trực tiếp đối diện, không hề có chút e dè hay chùn bước, “Song thân gia quốc của chàng tức song thân gia quốc của ta, song thân gia quốc của ta cũng tức song thân gia quốc của chàng!”

Nghe những lời ấy của nàng, đôi mắt Hoàng Triều lóe lên chút kinh ngạc, sau đó y cười, trong điệu cười chứa chút khen ngợi, “Lời công chúa ý muốn Triều cứu Hoa vương?”

“Đúng!” Hoa Thuần Nhiên gật đầu.

“Hoa vương dẫn mười vạn hùng sư tấn công Phong, đáng ra bên muốn xin giúp đỡ phải là Phong quốc mới phải, công chúa sao lại có lời như vậy?” Hoàng Triều cười nhạt, ánh mắt nhìn về phía bàn cờ, nhìn lại ván cờ đang dang dở.

“Phò mã hà tất phải trêu đùa Thuần Nhiên”. Ánh mắt Hoa Thuần Nhiên cũng chuyển xuống bàn cờ, “Mặc dù Thuần Nhiên từ nhỏ ở sâu trong thâm cung, chẳng biết đến thế sự thời cuộc, nhưng dù sao cũng là người hoàng tộc, từ nhỏ tai nghe mắt thấy âu cũng hiểu được đôi phần. Từ câu chuyện vừa rồi Phò mã và hai vị tướng quân nói với nhau, Thuần Nhiên cũng biết lần này phụ vương nhất định sẽ đại bại! Bại dưới tay Phong Tích Vân mà mọi người vô cùng sùng bái!”

“Hửm?” Hoàng Triều dời mắt quan sát nét mặt Hoa Thuần Nhiên, tựa như đây là lần đầu tiên nhìn nàng chăm chú tỷ mỉ như vậy. Lát sau y mới gật đầu nói, “Triều có biết mấy vị vương huynh tỷ muội của công chúa, nhưng xem ra trong số những người con của Hoa vương, chỉ có công chúa là giai nhân!”

“Giai nhân sao?” Hoa Thuần Nhiên cười, nhưng trong nụ cười ấy dường như chứa chút tự giễu, ẩn chứa chút xót xa. Có khuôn mặt và trí óc như nàng vậy mà cái người tự phụ này cũng không khen ngợi nàng sao? Và cũng vì có gì người kia cũng không chọn nàng là giai nhân, mà là...

“Nếu công chúa đã có lời, Triều sao dám không nghe.” Ánh mắt Hoàng Triều lại chuyển xuống ván cờ, “Xin công chúa hãy yên tâm, ngày mai Triều sẽ thân chinh trợ giúp Hoa vương đánh bại Phong quốc!” Hoàng Triều nhặt lấy một viên cờ đặt vào bàn cờ, Hoa Thuần Nhiên đưa mắt nhìn, viên cờ này vừa được đặt xuống, nàng hoàn toàn thua!

“Vậy Thuần Nhiên đa tạ Phò mã!” Hoa Thuần Nhiên dịu dàng cúi đầu.

“Công chúa không cần phải đa lễ.” Hoàng Triều hơi xua tay, “Đó chính là những điều công chúa vừa mới nói thôi, song thân gia quốc của nàng tức song thân gia quốc của ta, chẳng qua Triều cũng chỉ tận lực vì gia quốc của mình mà thôi.”

Thấy ánh mắt Hoàng Triều nhìn bàn cờ, Hoa Thuần Nhiên chợt rung mình, song ngay lập tức lại cười thản nhiên, “Vậy Thuần Nhiên hồi cung trước, cũng là chuẩn bị chút hành trang giúp Phò mã.”

“Làm phiền công chúa.” Hoàng Triều đứng dậy, đưa mắt tiễn Hoa Thuần Nhiên rời đi, trên mặt nở một nụ cười nhạt đầy thâm ý.

“Vị công chúa Thuần Nhiên này có chút thông minh, nếu có thể một lòng với huynh cũng không phải là không xứng.” Ngọc Vô Duyên ngồi phòng đối diện cuối cùng cũng bỏ quyển sách trong tay xuống, đi về phía Hoàng Triều.

“Ừ.” Hoàng Triều nhìn thế cờ một cách hứng thú, “Hạ cờ thận trọng, khai cuộc không lộ thế, gặp địch – địch động ta động, bị vây – giữ kín trận địa, quyết không bí quá hóa liều, thật là một người thích hợp.”

“Huynh muốn đích thân đi tới chiến trường quan sát sao?” Ngọc Vô Duyên liếc nhìn thế cờ kia nói.

“Quan chiến?” Hoàng Triều cười, nụ cười mang sự tự tin và kiêu ngạo như đã tiên liệu trước mọi việc, “Không bằng nói tham chiến thì hay hơn.”

“Ừm, có muốn ta quay về Hoàng quốc không?” Ánh mắt Ngọc Vô Duyên nhìn xuyên về phía vườn hoa trước cửa sổ. Trong vương cung Hoa quốc, loài hoa có số lượng nhiều nhất chính là mẫu đơn, tuy rằng tươi đẹp khuynh thành, nhưng vẫn kém một cành sen trắng vẻ đậm nhạt thanh tú!

“Không cần, không bằng huynh hãy đi cùng ta đi, đến xem nữ vương Phong Tích Vân của Phong quốc kia suy cho cùng lợi hại thế nào.” Hoàng Triều cười cười, trong lòng đã có dự liệu trước.

Trong lúc đó, tại Khúc Ngọc hiền ở Lạc Hoa cung, Hoa Thuần Nhiên vội vàng viết xong một bức thư, “Lăng nhi, em hãy nhanh chóng cho người đưa bức thư này tới quý phủ của Tiền đại nhân Tiền Khởi, rồi đi mời ba vị vương huynh tới... tới Kim Ba cung!”

“Vâng!” Lăng nhi nhận lệnh rồi đi.

Hoa Thuần Nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, hoa vẫn tươi mới, nắng vẫn chói chang, chỉ là nàng có cảm giác sau những tia nắng rực rỡ kia, màn đêm đen kịt đã có sự chuẩn bị chu đáo, bất cứ lúc nào cũng có thể bao phủ hết thảy mọi thứ! Nụ cười của Hoàng Triều khiến lòng nàng rét run, từng đợt rét lạnh xâm nhập. Lại còn hai người Tiêu Tuyết Không và Thu Cửu Sương kia nữa, bọn họ là đại tướng Hoàng quốc, vì sao lại không đường đường chính chính đi vào từ cửa cung mà lại phải phi vào từ cửa sổ? Phục kích theo lời bọn họ nói là cái gì?

“Nếu hai người ấy còn ở đây thì đã tốt.” Giọng nói thâm thì nỉ non ẩn chứa chút thất vọng mất mát.

Ngày ba mươi tháng tư, mười vạn đại quân Hoa vương tới Lệ thành.

Ngồi cao cao trên chiến xa, nhìn cờ xí phấp phới trên Lệ thành, nghe thuộc hạ bẩm báo tin tức toàn quân tiên phong ba vạn người bị diệt, Hoa vương nghiêng răng giận dữ, tay đập xuống, thanh đao trên chiến xa bị gãy làm đôi!

“Làm sao có thể như vậy!” Hoa vương hầm hầm giận dữ nói, “Ba vạn đại quân mà bị Phong quốc tiêu diệt trọn trong một ngày! Diệp Yến dẫn quân thế nào?”

“Đại vương, người hãy nhìn xem cờ xí trên tường thành! Đó là cờ Bạch Phượng của Phong quốc, cũng có nghĩa người thủ thành lần này là tân vương Phong Tích Vân của Phong quốc!” Một quân sư bên cạnh chỉ về phía đỉnh Lệ thành xa xa, “Tích Vân Phong quốc lâu nay vốn có oai danh, lần này Diệp tướng quân chắc chắn đã khinh địch mới bị diệt toàn quân. Vì lẽ đó chúng ta không thể liều lĩnh tiến tới được!”

“Bảo cáo đại vương, có phó tướng của Diệp tướng quân tới, nói có quân tình bẩm báo!” Một gã binh sĩ tiến vào trình báo.

“Hừm?” Hoa vương nheo mắt, “Đưa vào!”

“Dạ!”

Lát sau, phó tướng được dẫn tới.

“Bái kiến đại vương!” Phó tướng dập đầu quỳ.

“Người có chuyện gì muốn báo?” Hoa vương nhìn người quỳ rạp trên mặt đất đang run rẩy, nhướn mày híp mắt...

“Đại vương, tiểu nhân là Khổng Đào, phó tướng của Diệp tướng quân. Lần này thần theo quân tiên phong ra trận, vốn muốn lập công vì đại vương, nhưng Diệp tướng quân tới Lệ thành thấy Phong quốc chỉ có mấy nghìn quân lính xuất trận nên đã khinh địch, ra quân tác trách, chẳng ngờ bị yêu trận của quân Phong gây khó khăn, đến mức ba vạn quân tiên phong của ta bị diệt toàn bộ. Tiểu nhân để lại mạng này là muốn đi gặp đại vương bẩm báo cụ thể về tình hình yêu trận kia để trợ giúp đại vương phá trận giết địch!” Khổng Đào cúi đầu khom người dè dặt nói, nhưng khi nói đến câu cuối cùng thì lại có chút hùng hồn, bạo dạn quỳ thẳng người.

“Thật không?” Hoa vương hồ hững nhìn Khổng Đào, “Người trình bày tỉ mỉ toàn bộ quá trình ra quân lần này cho ta xem.”

“Dạ!”

Ngay sau đó, Khổng Đào kể lể tình hình Diệp Yên dẫn binh ra sao, rồi thêm mắm dặm muối nói cho Hoa vương nghe, bao gồm cả việc bị tập kích ở núi Ngật, thêm cả việc “yêu trận” kia mở to miệng máu cắn nuốt tướng sĩ quân Hoa thế nào...

“Những cái này thôi?” Hoa vương lạnh lùng nhìn Khổng Đào, “Không còn gì khác sao?”

“Không... Không còn.” Giọng điệu Hoa vương lạnh nhạt khiến Khổng Đào run rẩy một hồi.

“Vậy người đã làm hết trách nhiệm rồi!” Hoa vương đột nhiên biến sắc, vung tay, “Kéo hẳn ra trăm, cảnh cáo ba quân! Người nào dám trốn, tất có kết cục này!”

“Đại vương tha mạng! Đại vương tha mạng!” Khổng Đào bị kéo xuống lớn tiếng xin tha.

“Đại vương...” Quân sư dè dặt gọi, lại bị Hoa vương vung tay cắt ngang.

“Phong Tích Vân thì ra cũng thật sự có chút bản lĩnh!” Nhìn bản cờ Phi Vân tung bay trong gió, Hoa vương trầm giọng nói, “Truyền lệnh hạ trại.”

“Dạ!”

“Hoa vương tới rồi, lần này có muốn tới thử trận Huyết Phượng của cô? Xem mười vạn đại quân của ông ta liệu có đủ tư cách phá trận của cô hay không?” Phong Tích đứng trên thành lầu nhìn về phía quân Hoa đang hạ trại nghỉ ngơi phía trước, hỏi Phong Tích bên cạnh.

“Ta không tự phụ như thế” Phong Tích cười dừng dừng, nhìn về phía đại quân màu vàng như che lấp cả một mảng trời đất trước mắt, “Lấy sáu nghìn hoặc một vạn Phong Vân kỳ xếp thành

trận Huyết Phượng chẳng thể nào tiêu diệt hết mười vạn đại quân, mà cứ cho là không thua, thì cũng là thắng thảm như thua!”

“Phong Tích Vân quả không giống Bạch Phong Tích tùy tiện phóng khoáng!” Phong Tức mỉm cười.

Phong Tích nghe thế khoe miệng khẽ nhếch, nhưng cuối cùng cũng chỉ cười, bình thản nói: “Hiện tại chỉ là Phong Tích Vân!”

“Vừa rồi cô đã không định quyết chiến với quân Hoa ở đây, vậy sao không lui sớm đi?” Phong Tức hỏi lại.

“Bởi vì ta còn muốn nhìn xem thứ đấy, xem rốt cuộc thì nó có uy lực thế nào!” Phong Tích neho mắt nhìn thẳng về phía trước.

Ngày mừng hai tháng năm, trong kim trướng của Hoa vương.

“Vũ Sinh, người thông thuộc binh thư, có biết thế trận tiêu diệt trọn ba vạn đại quân của ta là trận như thế nào?” Hoa vương hỏi quân sư Liễu Vũ Sinh bên cạnh.

“Hồi đại vương, căn cứ theo lời Khổng Đào nói lúc trước, tiểu nhân đoán rằng đó có thể là trận Huyết Phượng đánh đầu thắng đó của Phượng vương ba trăm năm về trước!” Liễu Vũ Sinh cân nhắc nói.

“Trận Huyết Phượng!” Hoa vương đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, đi đi lại lại trước bàn, “Không ngờ con nhóc Phong Tích Vân cũng biết bày trận này!”

“Trận thế của trận này phức tạp, biến hóa đa dạng. Nếu xông vào giữa trận sẽ giống như bị phượng hoàng uống máu quần lấy, tất sẽ bị mất máu đến lúc chẳng còn gì mới có thể thoát ra!” Liễu Vũ Sinh nói đồng thời mặt cũng biến sắc, dường như vô cùng sợ hãi thế trận này, “Đại vương, Phượng vương năm ấy đã lấy trận này đánh bại Thao vương, giết sạch mười một vạn quân địch! Trận chiến ấy cũng là trận khẳng định vị trí đế vương của Thủy đế!”

“Lợi hại như vậy à?” Hoa vương thấy vẻ mặt Liễu Vũ sinh thận trọng, không giống như chỉ đe dọa, ông không khỏi nửa tin nửa ngờ.

“Đại vương, việc này cũng không phải do tiểu nhân nói bừa, trong ‘Ngọc Ngôn binh thư’ có viết ‘gặp phượng liền trốn’, hay nói một cách khác là gặp phải Phượng vương, gặp phải trận Huyết Phượng, đánh không lại, phá không xong, chỉ có một đường chạy trốn!” Liễu Vũ Sinh nghiêm mặt nói, “Bởi vậy, đại vương, lần này chúng ta tuyệt đối không thể tùy tiện xuất binh!”

“Đánh không lại, phá không xong?” Hoa vương lặp lại, sau rồi ánh mắt chăm chú nhìn thẳng vào Liễu Vũ Sinh, “Chẳng lẽ bản vương lại không đánh lại con bé con nhà họ Phong kia? Không phá nổi trận Huyết Phượng nửa mùa này?”

Liễu Vũ Sinh nghe thế tự biết những lời mình vừa mới nói đã chạm phải râu hổ, lập tức khom người nói: “Đại vương võ công cái thế, Phong vương đương nhiên chẳng phải đối thủ của ngài, năng bất quá chỉ dựa vào danh trận của tổ tiên để lại, thắng một trận nhỏ mà thôi.”

“Hừ!” Hoa vương hừ một tiếng, sau đó nói: “Người có phương pháp phá trận huyết Phượng này không?”

“Hồi đại vương, trận này là sáng tạo độc môn của Phượng vương, chưa hề được truyền lại đời sau, trên binh thư cũng không có ghi chép lại. Tiểu nhân không biết được biến hóa của thể trận này, vì vậy...”

“Vì vậy không biết phá phải không?” Hoa vương không đợi y nói xong đã nói tiếp, ánh mắt rét căm quét qua y, “Vậy thì lần này bản vương xuất chinh sẽ phải trở về không công có phải không?”

“Không!” Liễu Vũ Sinh cuống quýt cúi đầu nói, “Đại nghiệp của đại vương há có thể bị trận huyết Phượng nhỏ nhoi này cản trở!”

“Hừ! Trận huyết Phượng!” Hoa vương đập bàn, “Bản vương cũng không tin, bằng mười vạn đại quân Kim Y kỵ ta mà lại không phá được nó!”

“Đại vương đang muốn...” Liễu Vũ Sinh dè dặt thăm dò, e sợ không cẩn thận lại sờ phải râu hổ.

“Mạnh tướng quân!” Hoa vương truyền gọi.

“Có thần!” Một viên tướng vén trướng đi vào.

“Bản vương lệnh cho người dẫn năm nghìn tinh binh, giờ Tý công thành!”

“Dạ!” Mạnh tướng quân nhận lệnh thối lui.

“Đại vương, ba vạn tinh binh còn thất bại dưới trận huyết Phượng, chỉ phải năm nghìn...”

“Hừ! Trận huyết Phượng! Để ta xem trận huyết Phượng này là cái dạng gì!”

Hoa vương lạnh lùng hừ một tiếng, ánh mắt đảo qua âm trầm hung hãn khiến trong lòng Liễu Vũ Sinh run rẩy, lập tức y hiểu ra năm nghìn tinh binh kia chỉ tương đương với chú dê đi dò đường!

“Hoa vương mới nghỉ ngơi có một ngày đã không nhìn được bắt đầu hành động rồi.” Trên thành lầu, Phong Tịch nhìn quân Hoa phía trước, không khỏi lắc đầu, “Chút kiên nhẫn cũng không có!”

“Ông ta dự định đưa chút điểm tâm đến, chỉ tiếc phượng hoàng của ta từ trước tới nay chỉ ăn đại tiệc máu thịt!” Phong Tịch nhìn hành động của quân Hoa phía trước, ở kia bất quá chỉ có mấy nghìn người.

“Xem ra trận huyết Phượng của cô khiến ông ta có chút kiêng dè.” Phong Tịch cười, “Ông ta muốn lấy mấy nghìn binh sĩ này, dụ ra trận huyết Phượng của cô, hoặc có thể chỉ muốn quan sát trước, hoặc có thể nhắm đúng thời cơ, dốc hết mười vạn đại quân đến càn quét phượng hoàng!”

“Ông ta nghĩ cũng hay thật đấy!” Phong Tích nhìn hướng đi mấy nghìn Quân Hoa ở xa xa, tốc độ hành quân không chậm cũng chẳng nhanh, dường như sợ sệt phía trước sẽ đột nhiên sẽ có yêu ma quỷ quái nhảy ra, cẩn thận từng bước, “Lâm tướng quân.”

“Có thần.”

“Trận này giao cho anh.” Phong Tích nghiêng người lùi sang một bên, ý bảo anh ta tiến lên.

“Dạ!” Lâm Cơ đi lên phía trước, sau đó tay cầm cờ lệnh vung lên.

Ngay lập tức, dưới thành lâu có khoảng mấy trăm binh sĩ xếp hàng ngay ngắn trật tự.

Ánh mắt Phong Tích nhìn xuống mấy trăm binh sĩ này, quan sát họ cẩn thận như muốn nhìn rõ xem bọn họ có năng lực hiểm thấy thế nào mà có thể khiến Phong Tích giao phó toàn bộ trận chiến cho họ, cuối cùng, một tia sáng thoáng lóe lên trong đôi ngươi đen thâm trầm kia, khiến đôi mắt mặc ngọc tức thì sáng như sao, nhưng trong nháy mắt lại khôi phục vẻ dửng dưng hờ hững hàng ngày.

Những binh sĩ này không có thân hình cao lớn hay hùng khí hiên ngang, thậm chí họ vô cùng thấp bé. Nhưng điểm tương đồng duy nhất chính là họ đều có đôi mắt rất sáng, có cánh tay vô cùng cường tráng vững chãi. Cho dù vương của họ có đứng cách đây một trượng, vẻ mặt họ vẫn bình tĩnh trấn định.

Ánh mắt Phong Tích không hề đặt vào những binh sĩ này, mà khẽ liếc sang Phong Tích, lò mò mang chút than thở cùng với chút bất đắc dĩ giống như việc mình đã sớm biết trước số phận mà không có cách nào thay đổi được, sự khinh thường như thế rồi lại thâm trầm như thế... Một lát sau, ánh mắt nàng từ từ chuyển về phía tiền tuyến, quân Hoa đã đến càng lúc càng gần.

“Đại vương, quân Phong dường như chưa có động tĩnh.”

Hoa vương đứng bất động trên chiếc chiến xa to lớn lộng lẫy được tám con tuấn mã kéo. Ông trầm ngâm nhìn về phía trước, năm nghìn quân Hoa còn cách thành chừng bốn mươi trượng, vậy mà cổng Lệ thành vẫn đóng chặt, quân Phong dường như không có ý ra khỏi thành nghênh chiến. Phong Tích Vân chẳng lẽ không dự định dùng trận Huyết Phượng kia của nó sao? Coi thường bản vương?

“Tiếp tục quan sát.” Hoa vương cau mày nói.

Quân Hoa tiếp tục tiến bước, cách thành chỉ còn ba lăm trượng.

“Đội vũ tiễn!” Lâm Cơ trầm giọng hét một tiếng.

Ngay lập tức, toàn bộ mấy trăm binh sĩ bước lên trên gò thành, giương cung cài tên, ngắm thẳng tiền phương. Trên thành lâu, ngoại trừ tiếng gió thổi cờ bay phấp phới, chẳng hề có một âm thanh nào khác, người người đều mang vẻ mặt thận trọng hoặc nhìn chăm chăm vào quân Hoa, hoặc chăm chú nhìn vào đội vũ tiễn.

Lâm Cơ gật gao nhìn về phía quân Hoa nơi tiền tuyến, không hề chớp mắt, gần rồi, ba mươi trượng... hai mươi bảy trượng... hai mươi sáu trượng... hai mươi lăm trượng!

“Bắn!”

Một tiếng ra lệnh, lập tức tên từ trên tường thành bay xuống như mưa, quân Hoa chưa kịp phòng bị liền kêu thảm thiết một hồi, ngã xuống từng lớp từng lớp!

“Bắn!”

Không để cho quân Hoa có cơ hội được xả hơi, binh sĩ trên tường thành theo lệnh lại bắn mưa tên, quân Hoa nơi tiền phương lại kêu lên thê thảm, lại ngã xuống thành đàn!

“Bắn!”

“Hay!” Phong Tức đứng trên thành lâu thấy rõ mọi việc không khỏi buột miệng khen, quay đầu nhìn về phía Phong Tích, đôi mắt ánh lên tia sáng như sao, “Không hề có một tên nào bắn lệch! Quả là những tay thần tiễn bách phát bách trúng!”

“Đây là đội vũ tiễn gồm năm trăm binh sĩ ta chọn ra từ trong cuộc khảo hạch Phong Vân kỳ và Cẩm vệ quân năm năm về trước. Trong mười lăm vạn chọn được năm trăm, hơn nữa năm năm nay sự huấn luyện của Lâm Cơ về cơ bản phù hợp với quy định của ta đề ra năm đó, trong một trăm tên bắn ra tất phải trúng chín chín!” Phong Tích bình tĩnh nói, ánh mắt thờ ơ nhìn về phía trước, theo từng lệnh Lâm Cơ phát ra, mấy nghìn quân Hoa chẳng còn đến phân nửa.

“Thảo nào sau cái năm san bằng Đoạn Hồn môn, cô lại biến mất một quãng thời gian.” Phong Tức cũng dời ánh mắt nhìn về phía tiền tuyến, “Hoa vương đưa điểm tâm tới lại thành bia ngắm cho cô luyện tên!”

“Đại vương, quân Phong vẫn chưa ra khỏi thành bày trận mà bắn tên vào quân ta. Quân ta không hề mang giáp chắn, xin đại vương hạ lệnh thu binh, nếu không...” Liễu Vũ Sinh thấy tiền phương thất bại, suýt nữa nóng lòng buột miệng “Toàn quân bị diệt”. Nhưng ánh mắt lạnh lùng của Hoa vương đã khiến y phải nuốt lại lời vào bụng.

“Đại vương!”

“Thu binh!” Hoa vương trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng cũng rút ra hai chữ từ kẽ răng, sắc mặt tái mét, ánh mắt như ngọn lửa nhìn chằm chằm đầu tường Lệ thành, âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi oán hận bộc phát ra “Phong Tích Vân!”

Nhận được mệnh lệnh thu binh, quân Hoa vội vàng quay đầu chạy trốn, năm nghìn quân ra trận khi trở về đã chẳng còn đến một nghìn, ngay cả Mạnh tướng quân dẫn quân, vai trái cũng bị trúng một tên!

“Thần vô năng, thẹn với lệnh vương, xin đại vương giáng tội!” Mạnh tướng quân xuống ngựa, dập đầu quỳ trước chiến xa Hoa vương.

Hoa vương nhìn hần chăm chú một lúc rất lâu, Mạnh tướng quân mồ hôi ướt trán, bả vai đã sớm đầm máu, còn quân sư Liễu Vũ Sinh ở bên cạnh cũng căng thẳng cúi đầu, vươn tai hồi hộp chờ đợi mệnh lệnh kế tiếp của Hoa vương.

“Lui xuống chữa thương đi.” Rất lâu sau, Hoa vương mới lạnh lùng nói.

“Tạ ơn ân điển đại vương!” Vị Mạnh tướng quân kia vội vàng dập đầu lui xuống, cả người đã sớm ướt mồ hôi lạnh, cái mạng này cuối cùng cũng vớt được về từ tay Diêm vương.

“Đại vương...” Liễu Vũ Sinh dè dặt mở miệng.

“Có chuyện thì nói đi!” Hoa vương bực mình trừng y.

“Đại vương, quân ta ồ ạt tiến công sợ sẽ bị vuì trong trận Huyết Phượng, nhỏ giọt tiến công lại bị tên bay đầy lùi...”

“Hừ!” Không đợi y nói xong, Hoa vương lạnh lùng hừ một tiếng, ánh mắt như cuồng thú đang kề cận biên giới nổi điên, chạm vào một cái liên bạo phát.

“Đại vương, tiểu nhân có một biện pháp chỉ lần một lần hành động sẽ phá được Lệ thành.” Liễu Vũ Sinh hấp tấp nhanh miệng nói.

“Có biện pháp sao lại không nói sớm?” Hoa vương nghe vậy nổi giận.

“Không không không!” Liễu Vũ Sinh cuống quýt, “Tiểu nhân vừa mới nghĩ ra thôi.”

“Mau nói!”

“Dạ!” Liễu Vũ Sinh cúi đầu nói, “Đại vương, chúng ta có mấy thứ đó đó chẳng phải sợ trận Huyết Phượng, cũng chẳng sợ tên bay!”

“Người đang nói tới... đại pháo!” Hoa vương bỗng giật mình bừng tỉnh.

“Đúng!” Liễu Vũ Sinh gật đầu, “Cho dù quân Phong có bày trận Huyết Phượng hay cố tình ở lý thủ thành không ra, quân chúng ta cũng có thể lấy đại pháo oanh tạc, dù cho thể trận của bên ấy có lợi hại, dù cho thành trì bên ấy có kiên cố, cũng không thể chịu nổi một phát đại pháo của chúng ta!”

“Hay!” Hoa vương đập bàn, đôi mày nhíu chặt mấy ngày hôm nay cuối cùng cũng giãn ra, “Tiên sinh núi Vũ, cái người chế tạo ra năm khẩu hỏa pháo bao giờ mới tới?”

“Hồi đại vương, giờ Mùi ngày mai là có mặt!”

“Được, giờ Thân ngày mai công thành cho ta! Ha ha... ta thấy lúc này con nhóc nhà họ Phong kia còn không thua dưới tay bản vương sao được!” Hoa vương cười sảng sặc.

“Xem ra Hoa vương đã bị những tay thần tiễn của người dọa phải trốn về rồi.” Phong Túc nhìn đám quân Hoa đang rút lui, hài hước nói.

Phong Tịch nghe thế nhưng cũng không hề cười thoải mái, ngược lại nàng nhún mày nhìn đội hình quân Hoa phía trước rồi hơi thở dài một hơi, “Ngày mai có lẽ sẽ không được thoải mái rồi.”

Giữa giờ Thân, ngày mùng ba, tháng năm.

“Tùng tùng... tùng tùng tùng...”

Trống trận nổi dậy, ngựa chiến hí vang, quân Hoa dàn trận, bắt đầu công thành.

Hiện ra trước mắt là một hàng dài lá chắn, toàn bộ những binh sĩ cầm những lá chắn này đều ẩn mình sau nó. Phía sau hàng lá chắn là ba khẩu đại pháo mới nhất, tiếp đó mới đến đại quân Kim Y kỵ trang bị quanh người.

“Quả là như thế!” Phong Tịch quan sát đội hình quân Hoa.

“Không ngờ Hoa vương lại có trò này.” Ánh mắt Phong Tịch nhìn vào năm khẩu đại pháo kia, “Nghe nói đại pháo này là do lão nhân núi Vũ thiết kế, sử dụng đạn pháo làm từ loại khoáng sản đặc biệt ở núi Vũ Hoa quốc, uy lực không gì sánh được, nếu bị bắn trúng khi không chỉ máu thịt hóa thành tro bụi, mà kể cả thành trì xây bằng đá tảng này cũng bị phá hủy.”

“Quả nhiên có tiền vẫn tốt!” Ánh mắt Phong Tịch chăm chú nhìn vào đại pháo có hình dạng hơi chút kỳ dị kia, “Không chỉ mặc những y phục bằng vàng lóa mắt nhất, dùng đao kiếm tốt nhất, lại còn cả đại pháo loại mới nhất, Hoa quốc... Hoa quốc sung túc như dòng nước chảy... Không lấy được vào tay quả có chút đáng tiếc!” Vừa nói ánh mắt nàng vừa liếc qua Phong Tịch, hơi thoáng tỏ ý trào phúng.

“Những lời này lại có đôi phần mang hơi hướng của Bạch Phong Tịch đấy!” Mặt Phong Tịch không hề đổi sắc, đôi ngươi chẳng hề di chuyển, vẫn chăm chú nhìn về phía trước, thản nhiên trả lời.

Phong Tịch nghe thế, miệng khẽ mấp máy, nhưng cuối cùng cũng không phản bác mà chỉ hơi nhún mày, như có chút bất mãn với tâm trạng chính mình lúc này. Nàng lắc đầu như muốn vắt đi những suy nghĩ lộn xộn trong đầu, ánh mắt lại chăm chú nhìn vào trận thế quân Hoa.

Phía sau tầng tầng lớp lớp quân Hoa bao bọc là chiến xa cao bằng hai người của Hoa vương. Lúc này, Hoa vương đang đứng thẳng trên chiến xa, trước xe lại có tầng tầng giáp chắn bảo vệ, cẩn thận, chậm rãi tiến lên.

Khi chỉ còn cách thành năm mươi trượng, chiến xa Hoa vương dừng lại, còn đội cầm lá chắn, đại pháo vẫn tiếp tục tiến lên. Khi còn cách thành bốn mươi trượng, quân Hoa cuối cùng cũng ngừng tiến bước.

“Đại vương, bây giờ chúng ta sẽ lập tức dùng đại pháo hay là...” Liễu Vũ Sinh tiến lên phía trước xin chỉ thị.

“Trước tiên dùng một khẩu đại pháo tấn công! Hừ! Lúc này bản vương muốn con bé nhà họ Phong kia nếm thử sự lợi hại của đại pháo ta!” Hoa vương tự phụ vung tay.

Liễu Vũ Sinh nghe vậy liền ra hiệu cho quân Hoa phía trước.

Ngay lập tức, những tay cầm lá chắn phía trước hơi tách ra để lộ một khẩu đại pháo, pháo thủ ngắm chuẩn đường tới đầu tường Lệ thành, lắp đạn pháo, đốt ngòi nổ, “Ầm!” một tiếng, đạn pháo bay thẳng hướng Lệ thành!

“Tới rồi!”

Chỉ thấy trên đầu tường thành Phong Tịch đột nhiên bay vút lên, nghiêng mình đón lấy viên đạn pháo đang bay vút đến.

“Vương, cẩn thận!”

“Xin hãy quay về, vương!”

Tất cả mọi người đứng dưới đều lớn tiếng gọi vương của họ lại, run rẩy ngẩng đầu nhìn hành động mạo hiểm của nữ vương họ.

“Nữ nhân này...” Phong Tịch cũng ngẩng đầu nhìn Phong Tịch, lẩm bẩm thì thầm, giống như than thở lại giống như buồn bực.

Chỉ thấy Phong Tịch bay trong không trung, tay vung lên, bạch lăng ra khỏi tay áo, hướng về viên đạn pháo kia. Đến khi bạch lăng gần chạm phải đạn pháo lại tựa như một con rồng trắng uốn người, bao trọn viên đạn trong bán kính một thước, sau đó bạch lăng lại được tung lên, lập tức đạn pháo đổi hướng bắn lên cao, mới được nửa đường đã vang “ầm” một tiếng, nổ tung trên không trung.

Hai quân Phong Hoa đều chết lặng nhìn như không thể tin được những gì vừa mới thấy! Một viên đạn pháo vô cùng uy lực vậy mà lại bị bạch lăng của nàng cuốn lấy, mượn lực không khí gây nổ giữa không trung!

“Đó là...”

Từ rất xa, sau một ngày một đêm gấp gấp tới, Hoàng Triều và Ngọc Vô Duyên kinh hoàng nhìn về phía trước, dải bạch lăng kia... bóng trắng trên trời kia... Hai người nhìn nhau, trong lòng đều hiện lên một cái tên: Phong Tịch! Cho dù khoảng cách xa đến vậy, cho dù người chỉ như bóng nhận lướt qua, bọn họ cũng đều có thể khẳng định, người kia, cái người đang bay giữa không trung kia chính là Phong Tịch!

Nhưng vì sao nàng lại ở Lệ thành? Vì sao nàng lại trợ giúp quân Phong? Lẽ nào... Đột nhiên trong lòng hai người đồng thời nảy lên một cái, sau đó trong nháy mắt đêm tối bao phủ khắp trời đất, tĩnh lặng, xung quanh dường như chẳng còn tồn tại thiên quân vạn mã! Ánh mắt chạm nhau, kinh ngạc và khiếp sợ, đầu óc hai người đồng thời trống rỗng, chẳng biết suy nghĩ thế nào, mà cũng chẳng biết đang ở phương nào!

Phong Tịch từ trong không trung nhẹ nhàng đáp xuống tường thành, từ cao cao nhìn xuống quân Hoa nơi tiền phương.

“Tên đến!” Phong Tịch vươn tay, ngay lập tức có binh sĩ tiến lên dâng cung tên đưa cho nàng.

Phong Tịch cài tên kéo cung ngắm bắn, sau đó “vèo” một tiếng tên được bắn ra. Lúc đó có một tên binh lính đứng ở trong trận quân Hoa, tay đang cầm đạn chuẩn bị lắp vào đại pháo định cho quân Phong thêm một đòn phủ đầu nữa, y nghe được một tiếng vang bên tai, phảng phất như có một cái gì đó xé gió bay đến, đến khi ngẩng đầu chưa kịp nhìn thấy rõ thì đã bị một tên ấy đâm thủng ngực! Viên đạn pháo trong tay y rơi “bịch” xuống đất, trượt một vòng rồi nổ “ầm” một tiếng, mười mấy tên binh sĩ xung quanh lập tức mất mạng!

“Tên đến!” Phong Tịch lại vươn tay, binh sĩ lại dâng tên lên.

Cung kéo căng, răng cắn chặt môi, ánh mắt sắc bén, “vèo” một tiếng, tên như chớp giạt, bắn thẳng vào Hoa vương đang đứng trên chiến xa hoa lệ giữa trận quân Hoa.

“Bảo hộ đại vương! Bảo hộ đại vương!”

Mọi người nhìn thấy mũi tên nhanh như chớp xuyên phá không bay đến thì hoảng hốt kêu to, mũi tên giống như muốn bắn phá hết thảy chướng ngại vật.

Ngay lập tức, đội cầm lá chắn tầng tầng lớp lớp đứng che trước người Hoa vương, trong khoảnh khắc mất thương của người phạm vốn chẳng thể thấy một tên kia được bắn tới như thế nào, dường như trước mắt chỉ có một tia chớp đen bay qua, bên tai chỉ nghe thấy tiếng gió bị xé rách, sau đó liên tiếp nghe thấy bốn tiếng “phập, phập, phập, phập”, cuối cùng mới nghe thấy một tiếng “bụp” như tiếng tên nhẹ rơi. Mọi người trợn mắt nhìn, bốn mũi tên kia quả thật đã xuyên thủng bốn tầng lá chắn, tận đến khi nó chẳng còn khả năng tiến thêm nữa mới rơi!

“Phù!” Hoa vương vẫn luôn căng thẳng đến ngừng thở do bị một tên kia gây chấn động cuối cùng cũng thở ra một hơi, sau đó chân ông ta mềm nhũn, ngã ngồi trên chiến xa.

“Đại vương! Đại vương!” Trên trận địa dồn dập tiếng gọi tiếng hô.

“Tên lửa đến!” Thấy tên vừa rồi thất thủ, Phong Tịch cau mày nói, lập tức có binh sĩ dâng lên một mũi tên nhọn có nhen lửa trên đầu.

Mũi chân Phong Tịch chạm đầu tường, nàng từ trên cao nhìn xuống thấy rõ ba khẩu đại bác trong trận địa của quân Hoa. Nàng nhắm trúng mục tiêu, bắn “vèo” một phát, mũi tên lửa trúng ngay giữa một khẩu. Sau đó một tiếng nổ “ầm” vang lên, khẩu đại pháo đã được lên đạn chuẩn bị bắn vào Lệ thành đã bị phá hủy trong tích tắc!

“Tiếp!” Phong Tịch đặt mũi tên lửa lên dây cung, đôi mắt sáng như tuyết, rét như băng, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị.

“Vèo!” Một tên bắn ra, ánh mắt nàng dõi theo mũi tên vừa được bắn, tay lại vươn ra, “Tiếp!”, binh sĩ lại đưa một mũi tên lửa, sau một tiếng “vèo!”, mũi tên lửa sau đuôi sát mũi tên trước bay đi, nhằm thẳng hướng hỏa pháo trong trận địa của quân Hoa. Hoa binh đứng trước trận thấy hai mũi tên bay tới khí thế không thể đỡ nổi, theo phản xạ nằm sấp xuống trốn tránh, hai mũi tên kia lại càng xuyên nhanh qua đoàn quân, bay thẳng hướng tới đại pháo!

Mắt thấy mũi tên lửa tiến gần đến đại pháo, bỗng nhiên một bóng trắng bay lên không trung, nhẹ nhàng đáp xuống khẩu đại pháo, tay vươn ra quơ lấy mũi tên lửa. Ngay sau đó, chàng chuyển mình phi sang một khẩu đại pháo khác, tay cũng vươn ra, khéo léo thu lấy mũi tên lửa từ phía sau bắn tới.

Động tác dù chỉ trong chớp mắt nhưng hai quân đều thấy rõ ràng, quân Phong ồ lên tiếc hận, quân Hoa tung hô rầm trời, còn Phong Tịch lại chần động, người kia là...

Từ rất xa, ánh mắt hai người giao nhau trên không trung, cách nhau hơn mười trượng, cách nhau cả đôi quân, ánh mắt cứ lẳng lặng im ắng giao nhau trên bầu trời Lệ thành.

Lúc này, một người đứng trên đại pháo, một người đứng trên tường thành; một người phía sau là đại quân Hoa quốc ánh vàng chói mắt, một người phía sau là cờ Bạch Phượng, Phi Vân tung bay; một người áo trắng như xưa, một người giáp quây quanh người; một người vươn tay đón tên, một người nắm chặt trường cung... Dường như đã chẳng còn giống cảnh tượng lúc mới quen, điều duy nhất tương đồng chính là vẻ mặt hai bên đều hiện lên sự khiếp sợ không dám tin tưởng. Biểu hiện ấy là sự than thở với tình cảnh này, thêm chút ý đáng tiếc với nhân sinh vô thường...

Giờ Thân đã qua, vầng mặt trời đang chìm dần xuống đằng tây, dưới ánh hoàng hôn ửng đỏ hai người dường như đang cách nhau cả chiều không gian. Yên lặng nhìn nhau trong khoảnh khắc rồi đồng thời mỉm cười, dường như chào hỏi đối phương mặc dù biết rõ đối phương căn bản không nhìn thấy!

“Lâm Cơ!” Phong Tịch phi từ trên tường thành xuống, mũi chân vừa chạm đất đã lập tức gọi.

“Có thần!” Lâm Cơ tiến lên.

“Đưa bọn họ ra khỏi phạm vi bốn lăm trượng!” Phong Tịch lạnh lùng phân phó.

“Dạ!” Lâm Cơ khom người đáp. Sau đó anh vung tay, đội vũ tiễn lập tức đứng vào vị trí nghênh chiến.

“Từ Uyên!”

“Có thần!”

“Những chuyện còn lại giao cho anh!”

“Dạ!”

Hai quân Hoa, Phong phát động giao phong, quân Phong bắn cả tên bay lẫn tên lửa dày như mưa khiến quân Hoa không dám mạo hiểm tiến thêm một bước. Chúng chỉ có thể dựng thẳng lá chắn, nghiêm mật phòng thủ, đồng thời uy lực đại pháo của quân Hoa cũng khiến cho quân Phong không dám có chút lười biếng, chỉ có tên bay liên tục mới có thể cản trở bọn chúng tới gần công thành!

Trận chiến ấy kéo dài liên tục đến tận giờ Dậu, cuối cùng đến khi quân lực hai bên đều cạn kiệt mới đình chiến. Không có quá nhiều thương vong, một bên trốn sau lá chắn, một bên ngăn chặn đại pháo vô cùng uy lực của đối phương, bên nào cũng không bị hao tổn, bên nào cũng không chiếm ưu thế. Đây bất quá chỉ là một trận chiến ngu xuẩn, vô ích, tổn hơi tổn sức của cả đôi bên.

“Hiền tể, có con tới giúp, lần này bản vương nhất định có thể đánh bại Phong quốc Tích Vân, san bằng Phong quốc!” Trong kim trướng, Hoa vương bày tiệc rượu chào đón Hoàng Triều cùng Ngọc Vô Duyên lặn lội đường xa tới giúp, dường như đã quên mất mũi tên khiến ông ta nhũn cả chân kia mà lớn tiếng nói hùng hồn.

“Công chúa vô cùng mong nhớ đại vương, Triều tới đây chẳng qua cũng chỉ là thay mặt công chúa cố gắng một phần hiếu thuận, vãn an lão nhân gia ngài một chút. Về phần trợ giúp, Triều tư chất ngu dốt, khó có thể giúp đại vương phân ưu. Nhưng đại vương đã có lời phân phó, Triều nhất định sẽ tận tâm tận lực.” Hoàng Triều khiêm nhường nói, chỉ là những lời ấy dù có khiêm tốn nhưng nói ra từ miệng y lại có chút khinh thường ngạo mạn.

“Có tấm lòng này, có những lời nói này của hiền tể là đủ rồi!” Hoa vương nghe thế liền giờ cao chén vàng, “Bản vương lấy chén rượu nhạt tẩy trần cho hiền tể và Ngọc công tử.”

“Là chúng thần kính đại vương mới phải, chúc đại vương sớm đánh bại quân Phong, khai hoàn về nước!” Hoàng Triều nâng chén rượu, đồng thời Ngọc Vô Duyên, Liễu Vũ Sinh cùng với mấy vị tướng quân của quân Hoa cũng đều nâng chén kính Hoa vương.

“Ha ha ha... Tốt!” Hoa vương cười sảng khoái, uống một hơi cạn sạch.

Tiệc rượu qua đi, Hoàng Triều, Ngọc Vô Duyên trở lại doanh trướng mà Hoa vương đã sắp xếp cho họ.

Hai người lẳng lặng ngồi đối diện nhau, trong khoảnh khắc tầm mắt gặp nhau đồng thời hiện lên tia cay đắng.

“Sao lại là nàng?” Hoàng Triều cuối cùng cũng mở miệng nói.

Ngọc Vô Duyên chỉ cười, ánh mắt ngơ ngẩn nhìn vào vách trướng, dường như nơi ấy có cái gì đáng giá để chàng nghiên cứu, ánh mắt thật dịu dàng.

“Công chúa Tích Vân của Phong quốc... Nữ vương hiện tại của Phong quốc... Sao lại là Bạch Phong Tịch? Một Phong Tịch ‘tố y tuyết nguyệt, ngôn hành vô kỵ’ sao có thể là người đứng đầu một quốc gia?” Hoàng Triều dường như vẫn không dám tin mới thì thào những lời như vậy.

Thế nhưng bóng trắng trong không trung kia, nữ vương cả người mặc giáp đứng trên thành lâu kia quả thật là nàng! Cho dù có sống đến một trăm tuổi, dù cho mắt mờ cũng không thể nhận nhầm đôi mắt trong suốt kia, nhận nhầm khuôn mặt tuấn tú kia, nhận nhầm mảnh tuyết ngọc hình trăng khuyết trên trán kia... Người kia quả thật là Bạch Phong Tịch mà!

“Ngày ấy trên Thái Liên đài nàng đàn một khúc “Thủy Liên ngâm” khiến ta kinh nghi, kỹ thuật đàn cao siêu như thế, nếu là hiệp khách giang hồ Bạch Phong Tích quả thật có chút kỳ quái. Thế nhưng nếu là công chúa Tích Vân tài danh tuyệt thế thì cũng chẳng có gì lạ.” Ánh mắt Ngọc Vô Duyên quay về, cúi đầu nhìn hai bàn tay đang nắm lại của mình, đầu ngón tay không chịu sự kiểm soát run bần bật.

Một lát sau chàng lại tiếp tục nói: “Thật ra nói về thực chất thì người từng gặp công chúa Tích Vân chỉ có mấy người, điều duy nhất có thể biết được chính là những lời đồn đại ‘tài hoa hơn người, cơ thể nhiều bệnh, sáng lập Phong Vân kỳ, quanh năm tĩnh dưỡng ở núi Thiên Bích’, nhưng cũng không ai có thể nói ra tướng mạo mặt mũi của nàng thế nào, tính cách ra làm sao. Bạch Phong Tích là công chúa Tích Vân quả thật rất ăn khớp với đạo lý, dù sao với tư cách là người giang hồ, những thứ Bạch Phong Tích biết là quá nhiều!”

“Bạch Phong Tích... Bạch Phong Tích...” Hoàng Triều lặp đi lặp lại cái tên này, không phải hận cũng chẳng phải yêu, dường như đang dùng răng cắn, nhai vỡ rồi nuốt vào bụng, nhào nặn vào trong miệng mới là tốt nhất!

Phong Tích... Trong lòng Ngọc Vô Duyên khê thở dài, không kìm lòng vươn bàn tay, ánh mắt chàng đặt vào lòng bàn tay.

“Thảo nào đêm đó nàng đã nói ‘Rất ít có bạn bè cả đời’, thì ra ý nàng chính là chỉ ngày hôm nay, nàng đã sớm đoán được chúng ta sẽ có một ngày đối địch!” Hoàng Triều nhắm chặt mắt.

“Bạch Phong Tích là Tích Vân Phong quốc, vậy Hắc Phong Tức nhất định chính là Lan Tức Phong quốc. Sở dĩ nàng đối địch với huynh là vì Bạch Phong Hắc Tức đã ở cùng nhau tới mười năm rồi, hơn nữa sau này Phong Tích Vân, Phong Lan Tức cũng ở cùng nhau.” Ngọc Vô Duyên nhìn đường chỉ tay, khóe môi nhếch lên cười, nhưng nụ cười ấy lại bi thương cay đắng vô cùng.

“Hắc Phong Tức... Lan Tức...” Hoàng Triều đột nhiên mở mắt, đôi mắt lóe sáng như sao, “Khó trách hấn lại bằng lòng buông tha Hoa Thuần Nhiên, bởi vì còn có một Phong Tích Vân lại càng hơn hấn Hoa Thuần Nhiên!”

“Huynh muốn đoạt được thiên hạ vậy thì hai người bọn họ là đối thủ lớn nhất của huynh!” Ánh mắt Ngọc Vô Duyên vẫn còn chăm chú nhìn vào bàn tay, lời nói dịu dàng thân nhiên như hạt bụi nhỏ chẳng sợ bất cứ điều gì.

“Nghe giang hồ đồn đại, toàn bộ tài phú của hai nhà Kỳ Thượng tại Khúc thành Hoa quốc đã vào trong túi hấn, lại thêm nữ vương Phong quốc bây giờ...” Ngọc Vô Duyên rút tay về, thân nhiên nói, “Còn huynh có được Huyền Tôn Lệnh và công chúa Hoa quốc, như vậy xem ra thực lực hai người không phân biệt thắng thua.”

“Không, ta thua hấn một thứ!”

Hoàng Triều nói, “Công chúa Hoa quốc chỉ là một công chúa, còn nữ vương Phong quốc không chỉ là người đứng đầu một quốc gia mà còn là tướng tài độc nhất vô nhị trên chiến trường! Hơn nữa...” Nói đến đây y ngừng lại một lúc, sau đó mới tiếp tục không cam tâm nói: “Y còn thắng được nàng...(Nàng ở đây ý là chỉ Phượng Tê Ngô)...!”

Ngọc Vô Duyên tất nhiên hiểu được ý câu cuối cùng của Hoàng Triều, chàng nhẹ cười, hơi gật đầu, “Cũng phải.”

Hoàng Triều nhìn chăm chăm vào chàng, “Phong Tích cự tuyệt ta ngàn dặm, nhưng huynh... nếu khi đó huynh...”

“Nếu có một ngày gặp nhau trên chiến trường, nàng thua trong tay huynh, huynh sẽ giết nàng sao?” Ngọc Vô Duyên đột nhiên chặn lời y, mắt không chớp chăm chú nhìn Hoàng Triều.

“Ta... ta...” Hoàng Triều xưa nay vốn quyết đoán tại giờ khắc lại chột chân chừ. Giết nàng? Giết Phong Tích? Sao có thể? Nhưng... nữ vương Phong quốc... mai này trên chiến trường sẽ là đối thủ đấu nhau sống chết... Có lẽ ngày mai thôi sẽ đánh một trận...

“Muộn rồi, ta đi ngủ.”

Ngọc Vô Duyên cũng không đợi y trả lời đã đứng dậy đi ra phía ngoài trường. Chỉ là khi vén màn lên chàng quay đầu lại nhìn.

“Huynh không có cách nào giết nàng, bởi vì nàng là người mà huynh vẫn luôn muốn nắm bắt... Có lẽ có được cả thiên hạ những vĩnh viễn không thể bắt được ... một giấc mộng!”

Chương 21 Nản chí không đường về

Sáng sớm ngày mừng bốn tháng năm.

Khi Hoa vương phát động mười vạn đại quân với bốn khẩu đại pháo mở đường chuẩn bị bắt đầu một trận chiến oanh liệt nhất với Lệ thành, một binh sĩ chịu trách nhiệm điều tra tình hình tiền tuyến tới bẩm báo: “Báo cáo đại vương, Lệ thành phía trước im ắng không tiếng người, cửa thành được mở rộng, trên thành lâu chỉ có người rom!”

“Cái gì?” Hoa vương nghe xong sững sốt, nhưng ngay sau đó ông ta ngửa mặt lên trời cười sảng sặc, “Ha ha... Con bé Phong Tích Vân chắc chắn sợ đại pháo của bản vương rồi nên mới chạy trốn đây!”

Hoàng Triều và Ngọc Vô Duyên nghe vậy thì nhìn nhau, trong mắt đôi bên đều hiện lên sự nghi hoặc, Phong Tích sao có thể là người chạy trốn vì sợ chứ?

“Truyền lệnh ta, đại quân vào thành, sau khi nghỉ ngơi thì giờ Mùi xuất phát truy kích quân Phong!” Hoa vương hạ lệnh.

“Đại vương.” Liễu Vũ Sinh lại khuyên, “Hôm qua đánh một trận vẫn chưa phân thắng bại, Phong vương vô cớ bỏ thành chạy trốn, sợ rằng trong đó có trá, đại vương không nên vào thành ngay, chẳng bằng trước tiên phái người vào trong thành kiểm tra một lần rồi quyết định.”

Hoa vương nghe thế hơi chững lại, sau đó nhìn về phía Hoàng Triều, “Hiền tể nghĩ sao?”

Hoàng triều cười nhẹ, “Liều quân sư nói phải, đại vương thân thể ngàn vàng, không nên tự mình mạo hiểm.”

“Được!” Hoa vương gật đầu, “Liều quân sư, phái một nghìn người mang theo một khẩu đại pháo vào thành kiểm tra, nếu phát hiện có quân Phong ẩn náu hãy lấy đại pháo oanh tạc!”

“Vâng!”

Ngay sau đó một nghìn quân Hoa mang theo một khẩu đại pháo tiến vào Lệ thành, lúc đầu mọi người gần như rất thận trọng, vô cùng dè dặt, nhưng đến khi đi qua gần nửa tòa thành không hề thấy một bóng người, tòa thành to trống hoác, ngoại trừ thỉnh thoảng vang lên tiếng kêu của chó mèo bị vất bỏ thì im ắng đến lạ thường, thần kinh căng thẳng của binh sĩ cũng dần buông lỏng.

“Xem ra người nước Phong đều bị đại quân Hoa quốc ta dọa cho sợ mà chuồn mất rồi?” Có người nhìn đường phố vắng vẻ nói.

“Có mà bị đại pháo chúng ta dọa cho chạy cong móng!” Có người vỗ vào khẩu đại pháo nói.

“Không phải người ta đều nói nữ vương Phong quốc Phong Tích Vân rất được sao? Vì sao mới nghe tiếng gió mà đã chuồn mất rồi?” Có người giọng mang chút khinh thường nói.

“Một ả đàn bà thì có bao nhiêu bản lĩnh? Chẳng phải bị mười vạn đại quân ta dọa chạy về phòng thêu hoa rồi.” Có người suồng sã nói.

“Ha ha... Có lý có lý! Đàn bà thì nên ở nhà nấu cơm sinh con!” Có người cười sảng sặc.

“Hiện tại có thể gửi tín hiệu thông báo cho quân sư rồi chứ nhỉ?” Có người đề nghị.

“Gửi tín hiệu đi.” Tên tướng dẫn đầu nói.

Trong khi đợi tín hiệu được gửi đi, một nghìn người ngồi xuống đất, nghỉ ngơi trong phút chốc.

“Các vị đã chuẩn bị tốt để ra đi rồi sao?”

Quân Hoa vừa mới ngồi xuống chợt nghe thấy một âm thanh trong trẻo vọng đến, ngẩng đầu dõi mắt tìm theo tiếng nói, chợt thấy một cô gái mặc giáp toàn thân đứng bên trái góc nhà, đầu đội khôi phượng, che đi phân nửa dung nhan. Riêng đôi mắt sáng rực lộ bên ngoài khôi giáp, ẩn chứa chút trêu chọc nhìn xuống bọn họ. Gió sớm thổi qua, mái tóc đen dài bay bay trên vai nàng, làm nền tôn lên ánh sáng mặt trời rực rỡ phía sau. Nàng tựa như một vị chiến thần hạ phàm, chói lọi không thể nhìn rõ.

“Đây là đại pháo các người tự hào ỷ lại sao?”

Mọi người chỉ nghe giọng nói nhỏ nhỏ như đang tự hỏi mình, rồi sau đó người con gái trên nóc nhà căng trường cung, lấp một mũi tên lửa. Đám quân Hoa đang sững sốt lập tức tỉnh táo lại.

“Cô ta là Phong vương!” Có người kinh hô, thần tiễn gây ra biết bao kinh hồn chiến đảm ngày hôm qua đã đung đưa trước mặt quân Hoa.

Tức thời toàn bộ quân Hoa đều đứng dậy, rút đao, rút kiếm, cầm cung, nhắm vào người đứng trên nóc nhà. Tất cả đều chung một suy nghĩ: Nên giết chết ả nữ vương đơn độc này hay bắt sống về thỉnh công với đại vương? Còn chưa nghĩ ra thì đã thấy vị nữ vương trên nóc nhà nở nụ cười rực rỡ, nhất thời cả thế giới trở nên rạng ngời, những ngôi nhà bỏ không xung quanh cũng như được phủ một tầng hào quang. Mọi người vẫn còn chưa phục hồi tinh thần, một mũi tên xé gió bay tới. Ngay sau đó ánh lửa xoẹt một đường phía chân trời, một tiếng nổ “ầm” vang lên!

Giữa làn khói mờ, đôi mắt sáng như sao ấy hình như có chút bi thương, ý thức trở nên mơ mờ, trong không gian phẳng phất còn nghe được tiếng gió nhẹ thổi qua, như một tiếng thở dài, khinh thường mà lại âu sầu. Giữa tiếng nổ vang vọng, giữa những tiếng gào thảm thiết... mà lại có thể nghe rõ ràng đến thế, như thế... đó là tiếng kêu bi thiết của thân nhân, vừa hiền hòa vừa thương xót, khiến người ta vô cùng lưu luyến chẳng muốn rời khỏi thế gian này.

Tiếng nổ vang lên gây nên sự kinh hoàng cho đám quân Hoa ngoài thành đã nhận được tín hiệu đang chuẩn bị vào thành báo cáo. Theo phản xạ, đám người giờ đao thương, kéo trường cung, “Hoa vương, đây là lễ vật cuối cùng vẫn bồi Tịch Vân thay mặt Lệ thành tặng cho ngài!”

Giọng nói trong veo nhẹ nhàng vang lên như tiếng nói rớt xuống từ chín tầng trời, lại như lời nói thì thầm bên tai mang theo âm hưởng châm biếm. Mười vạn đại quân ngoài thành không một ai không nghe rõ!

“Nã pháo Lệ thành cho ta!”

Hoa vương nghe được giọng điệu trào phúng khinh khỉnh như vậy điên tiết gầm lên, mặc kệ trong thành có người hay không, cũng chẳng quan tâm trong đó còn có một nghìn binh sĩ dò đường còn chưa rõ sống chết, lão ta chỉ muốn nã pháo phá tan tành tòa Lệ thành này, để Phong Tịch Vân nổ tan xương nát thịt mới có thể giải tỏa mối hận trong lòng, mới có thể tiết được cơn giận bị làm nhục!

Hoàng Triều và Ngọc Vô Duyên nhìn nhau, khẽ lắc đầu.

“Phía sau Lệ thành là Vô Hồi cốc.” Ngọc Vô Duyên nhìn vào đám khói mịt mù bốc lên bên trong thành, vẻ mặt từ bi như Đức Phật, “Vô Hồi cốc... quả thật là một cái tên rất hay!”

Ánh mặt Hoàng Triều đảo qua phía Hoa vương đang tức đến râu tóc dựng ngược, cả người phát run. Vị vua này lên nắm giữ Hoa quốc giàu có nhất đã hơn mười năm, nuôi dưỡng cái tính ngạo nghễ chẳng coi ai ra gì của ông ta. Ông ta đã dành sự tự tin quá mức vào đội quân Kim y kỵ cũng như mấy khẩu đại pháo có một không hai! Hơn thế nữa cái tính cách quạu quạu này... ha ha... thật sự là rất tốt!

“Nếu cô không nói câu cuối thì Hoa Dịch Thiên cũng không nổi giận đến mức hạ lệnh nã pháo vào Lệ thành trông hươu trông hổ.” Cách Lệ thành hơn mười dặm, Phong Tịch nhìn Phong

Tịch lắc đầu không tán thành, “Mặc dù Phong quốc cũng chẳng thiếu sức người sức của để xây lại một tòa thành, nhưng có thể tiết kiệm thì cần gì phải rước chuyện vào thân.”

“Ta đâu biết ông ta hẹp hòi vậy, một câu đùa bỡn mà cũng không nghe lọt tai.” Phong Tịch nhún vai, giơ tay cời khôi phượng xuống, nhẹ nhõm lắc lắc đầu rồi thở phào một hơi, “Thời tiết hôm nay sao lại nóng lên vậy chứ.”

Phong Tịch ngẩng đầu, neho mắt nhìn mặt trời trên cao rồi lại sờ soạng áo giáp nặng nề trên người, tiếp đó nàng quay sang nhìn con người chỉ mặc một chiếc trường bào thùng thình màu đen mỏng manh, trong bụng cảm thấy không công bằng. Lúc này chỉ có hai người trên đường, Phong Vân kỳ đã hành quân từ đêm qua, còn đội vũ tiền lúc này chắc cũng tới gần Vô Hôi cốc rồi.

“Nhất định ta sẽ đòi lại Lệ thành từ người Hoa Dịch Thiên!” Phong Tịch lại quay đầu nhìn về hướng Lệ thành, nói như đinh đóng cột, tay trái quay quay khôi phượng một cách tùy ý.

“Tiếp theo cô định làm thế nào?” Phong Tức hỏi.

“Ta vốn chẳng hề sợ đại pháo của chúng tại Vô Hôi cốc, nhưng Hoàng Triều đã tới nên ta không thể không kiêng dè. Có thể mấy khẩu đại pháo hoặc thiên quân vạn mã trong tay Hoa vương sẽ vào tay hần!”

Phong Tịch cau mày nói, “Trong năm khẩu đại pháo của ông ta thì hai khẩu đã bị ta phá, còn lại ba khẩu...” Nói đến đây, đôi mắt nàng chợt xoay tròn, chăm chú nhìn Phong Tức.

Phong Tức bị nàng nhìn chăm chú, đã làm bạn mười năm há sao không biết! Chàng lập tức vươn tay trước khi nàng kịp mở miệng như muốn chặn lời, “Đừng tính tới ta!”

“Hồ ly đen...” Giọng nói Phong Tịch chợt trở nên mềm mại ngọt ngào, nụ cười trên mặt dường như còn rực rỡ hơn cả ánh mặt trời. Quất roi, con ngựa trắng lập tức chen tới cạnh con ngựa đen, đôi ngựa sổng đôi rảo bước. Hai người ngồi trên lưng ngựa cách nhau không đến hai thước, “Hồ ly đen, ta biết chuyện này chẳng hề tốn chút công sức nào của mi hết!”

“Cô cũng không cần tốn sức, nữ vương chỉ cần bắn một phát tên đầu lửa là được.” Phong Tức hoàn toàn không hề lay động, giơ roi, con ngựa đen liền đi trước một bước...

“Hồ ly đen.” Phong Tịch với tay ghì cương ngựa đen lại, hai con ngựa đồng thời ngừng bước, “Ngẫm lại mà xem, một cô gái yếu đuối như ta mà cũng đã chiến đấu đến ba trận rồi, đường đường堂堂 nam nhi như mi lại không đổ một giọt mồ hôi, nói sao đây? Thế nên chuyện nhỏ nhỏ con con này ta nhờ mi thôi!”

“Quân Hoa tấn công Bạch Phong quốc, Phong vương xuất chiến là lẽ đương nhiên, can hệ gì đến Phong quốc Lan Tức ta đâu.” Phong Tức hờ hững phủi sạch quan hệ.

“Mi nói là không liên can gì đến mi á?” Phong Tịch lập tức cao giọng, “Nghĩ lại phần tình mười năm bạn bè của chúng ta! Nghĩ lại mấy năm nay ta giúp mi mấy chuyện bề bộn! Ngẫm lại xem ta đã cứu mi bao nhiêu lần! Ngẫm lại xem mấy ngày nay mi đã được hưởng thụ lễ ngộ của quốc khách tại Phong quốc... Mi dám nói không can hệ gì đến mi!?” Càng nói nàng càng

kích động, tay phải duỗi ra tóm lấy áo Phong Tức, bộ dạng dường như muốn kéo Phong Tức xuống ngựa, “Mi dám coi nhẹ chuyện sống chết của ta!? Mi là cái đồ hồ ly đen bụng dạ hiểm độc tim đen phổi đen gan cũng đen nốt...”

“Mười năm nay là ta cứu cô rất nhiều lần, đừng có nói ngược.” Phong Tức giơ một ngón tay thanh mảnh lắc lắc trước mặt Phong Tịch, ngăn không cho nàng tiếp tục lên tiếng, “Còn về việc được chiêu đãi mấy ngày nay tại quý quốc... Cô muốn ta đếm kỹ càng mười năm nay cô ăn của ta, mặc của ta, dùng của ta bao nhiêu không? Lại chẳng cần phải nói đến mấy tai họa cô nhảy vào đều do ta thu dọn thay cô, lãng phí rất nhiều vàng bạc. Nữ nhân à, mười năm nay, là cô nợ ta rất nhiều! Xin hãy dùng cái đầu thông minh tuyệt thế của Phong Tích Vân ấy mà hiểu cho rõ, mà tính cho ra! Còn về cái đầu óc bã đậu của Bạch Phong Tịch... thì xin miễn!”

“A? Nay... kia...” Bị Phong Tức phản bác lại, Phong Tịch hơi có phần đuối lý, có chút nhụt chí.

“Cô xác định cô sẽ không buông ‘tay ngọc của nữ vương’ xuống?” Phong Tức chỉ vào cánh tay đang túm chặt lấy cổ áo chàng, rồi lại chỉ về cát bụi tung mù trước mặt, hình như đang có ngựa phi đến, “Thành thật mà nói, hẳn phải cho đám thần dân coi cô như thần nhìn xem cái bộ dạng du thủ du thực, vô lễ xác xáo này!”

“Nếu mi không đối phó với ba khẩu đại pháo kia, ta sẽ... ta sẽ lột da mi, ăn thịt mi, gặm xương mi, uống máu mi!” Phong Tịch kéo mạnh tay bỏ lại một câu.

Sau đó nàng lập tức buông tay, tiện thể còn miết nhẹ qua nếp nhăn trên cổ áo Phong Tức. Đến khi đám người phi ngựa tới còn cách khoảng mười trượng, nàng đã ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, dáng vẻ đoan trang cao quý, tất nhiên, phượng khôi cũng được đội lại một cách chỉnh tề.

“Ái dà, ngày trước toàn nói ta trong ngoài không đồng nhất, thật ra cô mới thật sự là người trong ngoài không đồng nhất, ít nhất thì ta vẫn luôn giữ bộ dạng này dù trước mặt hay sau lưng người ta.” Phong Tức than một tiếng quay lại nhìn nàng.

Phong Tịch nhìn ngựa phi đến càng lúc càng gần, thờ dãi nói: “Giữa quân thần lấy lễ tương giao, không thể nói đùa. Đùa thì bất kính, bất kính thì ngạo mạn, ngạo mạn thì vô lễ, dẫn đến tướng lĩnh phản nghịch! Phong Tích Vân đã là vua một nước, khắc phải có vương uy!” Liếc mắt nhìn chàng, “Về phần mi, Bạch Phong Tịch tùy tiện chẳng hề cố kỵ cũng đã mười năm, có thể bỏ được bộ dạng kia thì bỏ thôi.”

Vừa nói xong, đám người cưỡi ngựa đã dừng trước mặt họ, nhảy xuống.

“Vương, ngài không sao chứ?” Từ Uyên cúi người hỏi.

“Không tệ.” Phong Tịch thản nhiên gật đầu, “Phía trước anh đã bố trí ổn chưa?”

“Thần đã theo lệnh vương thu xếp thỏa đáng.” Từ Uyên đáp.

“Vây là tốt rồi, chúng ta cũng nên đi thôi.” Phong Tịch vừa dứt lời giờ roi phóng ngựa đi.

Ngày mùng chín tháng năm, Hoa vương dẫn quân đuổi theo quân Phong tới Vô Hồi cốc.

“Quý tha ma bắt con bé nhà họ Phong, xem lúc này mày còn chạy được đến nơi nào nữa!” Nhìn nhóm quân Phong trước mặt, Hoa vương cảm giận nói.

Nghĩ tới việc đã nhiều ngày truy kích quân Phong lại như kiêu mèo bị chuột đùa giỡn! Dọc đường liên tiếp bị quân Phong tập kích nhưng đến khi thế trận nghiêng về bên mình ông ta muốn quyết phân thắng bại thì quân Phong lại lên mất tăm. Hai trăm dặm tính từ Lệ thành tới Vô Hối cốc, bọn họ đi mất năm ngày, không chỉ không tổn hại một móng quân Phong nào mà ngược lại bên mình thiệt hại mất hai vạn năm nghìn người!

Chưa chính thức khai chiến đã tổn thất mất hai vạn năm nghìn người mà không hiểu vì sao! Hoa vương nắm chặt chuôi bảo kiếm đeo bên thắt lưng, nóng lòng muốn tóm được cổ của Phong Tích Vân xuống! Ngẩng đầu nhìn trời, lửa giận trong lòng không khỏi lại bùng lên đôi chút, ông trời hình như cũng đối nghịch với ông ta, mấy hôm nay trời nắng chói chang, mới đầu tháng năm, tiết trời sao lại khô hanh đến thế, trên đường không ít binh sĩ bị cảm nắng ngã xuống không dậy nổi!

“Vô Hối cốc, không biết có thật là có đi mà không có về?” Hoàng Triều nheo mắt nhìn về phía trước.

“Đương nhiên là nói con bé kia có đi mà không có về!” Hoa vương nghiêng răng nói.

Hoàng Triều nghe thế không khỏi quay đầu mỉm cười nhìn Hoa vương, chỉ tiếc Hoa vương lúc này đặt hết sự chú ý vào quân Phong trước mặt, không hề để ý tới nụ cười châm biếm mỉa mai của vị “hiền tể” của ông ta.

Đột nhiên mấy tiếng nổ “Đoàng! Đoàng! Đoàng!” vọng tới. Quay đầu nhìn lại thấy giữa doanh trại quân Hoa có vài lều bạt ở hướng tây bốc lửa, mà tiếng nổ “đoàng đoàng” không ngừng vọng lại từ giữa doanh trại quân Hoa, tức thì, quân Hoa hoảng loạn.

“Đó là...” Hoàng Triều vốn luôn bình tĩnh ung dung nay chứng kiến tình cảnh này không khỏi cũng có đôi phần kinh ngạc.

“Đó là doanh trại chứa đạn!” Hoa vương nhìn thấy vệt vàng gào thét, “Vũ Sơn! Liễu Vũ Sơn!”

“Có tiểu nhân!” Liễu Vũ Sơn hấp tấp chạy tới quỳ xuống, “Đại vương, kho đạn của chúng ta bỗng vô cớ bén lửa, tiểu nhân ngờ rằng...”

“Ngờ? Còn dùng từ ngờ được nữa à?” Hoa vương gào rít, rút trường kiếm tra hươ hươ trước mặt, “Chắc chắn là con bé Phong Tích Vân chết tiết giờ trò! Nhất định là người của nó trà trộn vào đây! Tìm nhanh cho ta! Tìm ra bằng được gian tể Phong quốc! Bản vương muốn chúng phải bị ngũ mã phanh thây!”

“Không cần phải tìm đâu.” Một giọng nói nhẹ nhàng thản nhiên vọng đến, Ngọc Vô Duyên ung dung từ xa đi tới, “Đại vương, trước tiên việc quan trọng hơn vẫn là phải quân đi cứu người chữa cháy.”

“Để gian tể Phong quốc trốn thoát sao? Nực cười! Bản vương nhất định phải bắt được bọn chúng, băm thây vạn đoạn, không bản vương khó có thể tiêu được mối hận trong lòng!” Hoa

vương phần nộ, lúc này chỉ nghĩ đến việc bắt được gian tế Phong quốc mà trừng trị thật nghiêm khắc.

“Đại vương, việc này không phải do người Phong quốc làm.” Ngọc Vô Duyên vừa nói vừa tới gần bên Hoa vương, ánh mắt nhìn xuống bình thần khiến người ta có cảm giác yên ổn bình an, “Vừa rồi, tôi mới đi qua doanh trại phía tây, từ xa đã thoáng thấy vài bóng đen quý mỵ, đến khi ta đến thì đã mất dấu vết. Binh lính Phong quốc chẳng thể có thân thủ như thế, mà cho dù cả cao thủ trên giang hồ cũng có ít người có thể khinh công tuyệt thế như vậy!”

“Vậy là do ai làm?” Giọng nói Hoa vương vô tình nhẹ đi một chút.

Ngọc Vô Duyên vận áo quần màu trắng, dưới trời nắng chói chang, giữa tiết trời khô hanh, chàng lại dường như giống một dòng suối trong lành lạnh buốt, khiến người ta bình tâm tĩnh tại, Hoa vương đang cáu giận cũng vì dăm ba câu chàng nói mà cũng dịu đi.

“Đại vương, trước tiên xin phát lệnh cứu người chữa cháy.” Ngọc Vô Duyên lặp lại, lời nói không hề vội vàng, rõ ràng rành mạch, dường như đó mới là việc hệ trọng nhất trên đời.

“Vũ Sơn, truyền lệnh xuống, trước tiên phải cứu hỏa, tạm thời không quan tâm đến chuyện gian tế.” Hoa vương rốt cục cũng hạ lệnh, trong lòng thì khó hiểu mình đường đường là vương một nước, sao lại nghe lời người này như vậy. Vài từ vài chữ nhẹ nhàng của người này lại khiến người ta không thể không nghe, giống như nếu làm trái ý chàng ta, chẳng khác nào làm trái ý chỉ của thần phật.

“Vâng!” Liễu Vũ Sơn vội vàng nhận lệnh lui xuống.

“Là do cao thủ giang hồ làm sao?” Hoàng Triều nhíu mày, “Người giang hồ sao lại tham dự vào việc này?”

“Bạch Phong Hắc Túc mang danh nghĩa hiệp trên giang hồ mười năm, biết bao người đã nhận ân huệ của họ, người giang hồ sao lại không thể tự nguyện dốc sức vì họ chứ!” Ngọc Vô Duyên vẫn thản nhiên nói.

“Nếu đạn đã bị hủy thì ba khẩu đại pháo kia cũng chẳng thể may mắn tồn tại được.” Hoàng Triều nhìn về ánh lửa doanh trại phía tây, lúc này tiếng nổ đã nhỏ đi rất nhiều nhưng toàn bộ kho đoạn chắc chắn đã bị nổ gần hết rồi, chỉ còn nghe thấy tiếng binh lính kêu gào thảm thiết!

“Ừ, chúng cũng bị đẩy vào kho đạn hủy luôn rồi.” Ngọc Vô Duyên liếc nhìn Hoa vương.

“Cái gì? Đại pháo của ta...” Hoa vương đau lòng kêu một tiếng. Ông nghĩ tới việc chế tạo mấy khẩu đại pháo kia cũng chẳng dễ dàng gì, một khẩu tốn mất mấy vạn kim điệp, mất ba năm mới hoàn thành, nay toàn bộ đều bị hủy đi mất? Ngay lập tức ông đi về doanh trại phía tây, như không tận mắt nhìn thấy tàn tích của mấy khẩu đại pháo ông sẽ không thể nào tin được!

“Huynh còn chưa ra tay sao?” Ánh mắt Ngọc Vô Duyên đảo về phía Hoàng Triều.

“Còn chưa đến lúc.” Hoàng Triều cười, đưa mắt nhìn theo bóng dáng Hoa vương, “Xem ra Phong Tịch hiểu rõ việc ‘Không chế định nhất định phải làm rồi loạn nhân tâm trước’. Mấy

hôm nay ông ta đã phiền muộn do Phong Vân kỵ, chẳng hề kiên nhẫn, luống cuống tay chân.” Sau đó y quay đầu nhìn về phía quân Phong đội ngũ chỉnh tề trước mặt, “Dù sao thì cái gì nên chuẩn bị ta cũng đã chuẩn bị tốt rồi.”

“Vô Hối cốc... Thật là thế sao? Là ai sẽ không có đường về đây?” Ánh mắt của Ngọc Vô Duyên có chút mộng lung nhìn về nơi tiền tuyến.

Trong căn lều của quân vương Phong quốc, Phong Tịch nghe tiếng nổ vọng lại từ hướng quân Hoa, miệng nở nụ cười nhạt, ánh mắt quét sang phía Phong Tức đang thông dong ngồi phẩm bầu rượu Lan Sinh mà Phong vương sinh thời cất giấu. Dường như Phong Tức biết rằng nàng đang nhìn, chàng nâng chén rượu hướng về phía nàng như gửi lời thăm hỏi.

“Đó là tiếng gì vậy?” Năm vị tướng lĩnh của Phong Vân kỵ đang ở trong lều có phần hồ đồ nhìn nữ vương bọn họ cười sáng lạn.

“Đó là đại lễ công tử Lan Tức tặng cho Phong quốc ta.” Phong Tịch thân nhiên nói, “Ba khẩu đại pháo còn lại của quân Hoa lúc này cũng bị phá hủy hoàn toàn trong ngọn lửa rồi.”

“Hả?” Chư tướng nghe thế không khỏi đều ngạc nhiên và vui mừng nhìn sang Phong Tức, chỉ thấy người kia khép hờ đôi mắt, dường như đang say đang đắm chìm vào hương vị rượu thuần khiết.

“Hoa vương không có tính kiên nhẫn, hoặc ngày mai hoặc ngày kia ông ta sẽ phát thế tiến công. Tề Thư, các anh xuống chuẩn bị đi.” Phong Tịch phân phó.

“Dạ!” Năm người cùng lui ra.

“Xem ra cô cũng chẳng biết phẩm rượu, rượu ‘Thanh Diệp Lan Sinh’ này hẳn là phải chuyên dùng chén ‘Vân Mộng Ngọc’ mới có thể cảm nhận được hương vị tao nhã của nó. Chiếc chén ‘Tuyệt’ này vẫn còn có chút không phóng khoáng.” Phong Tức lay lay chén rượu trong tay, ánh mắt chăm chú xem xét chiếc chén sứ trắng như tuyết trong tay, lắc đầu về buổi tiệc.

“Mười vạn đại quân của Hoa vương bị ta đánh tan gần ba vạn, hiện tại toàn bộ đại pháo ông ta có cũng đã bị nổ tung. Cuộc chiến sau này có lẽ sẽ do Hoàng Triều xuất thủ.” Phong Tịch lơ đãng đi, vén lều đi ra ngoài, cau mày nhìn thế trận của quân Hoa trước mặt.

Phong Tức theo nàng đi ra nhưng trong tay vẫn cầm nguyên chén rượu, nhàn nhã như đang đi cùng bạn tốt ra sau hoa viên nâng chén vui vẻ. Khi bước ra khỏi lều còn không quên mỉm cười cảm ơn với hai cô tỳ nữ đứng hai bên vén lều lên cho chàng, khiến cho hai cô tỳ nữ kia tim đập rộn ràng, mặt ửng rắng hồng.

Đợi đến khi đi được xa xa, Phong Tịch hơi cau mày nhìn chàng, “Lần này xuất binh ta có mang theo bốn nàng tỳ nữ, đã phân hai cô đi hầu hạ mi rồi, chẳng lẽ mi muốn lôi cả hai cô này vào doanh trại của mi?” Nói đến đây nàng thấp giọng, “Mi bớt ném bậy hoa đào đi!”

“Hừ...” Phong Tức khẽ cười, hơi bất đắc dĩ nhìn nàng, “Ta có làm cái gì sao?”

“Ai dà...” Phong Tịch cũng có chút bất đắc dĩ thở dài một hơi, “Mi không cần làm gì cả, các cô gái thấy mi cứ như ong mật gặp hoa vậy, không cảm lòng được mà chạy qua! Trong bốn vị công tử thì Hắc Phong Tức mi có nhiều chuyện phong lưu nhất! Nhớ tới Ngọc Vô Duyên, mặc dù được xưng là đệ nhất công tử thế nhưng chưa hề nghe tên cô gái nào được ghép với chàng ta hết.” Vừa nói nàng vừa đi, đi được vài bước bỗng quay đầu lại trừng chàng, “Cũng khó trách, một mình mi chiếm mất hai thân phận, đương nhiên cũng phải nhiều gặp đôi người khác!”

Phong Tức nghe lời tố cáo của nàng, mặt vẫn giữ nguyên nụ cười, lắc lắc chén rượu ngọt trong tay một cách tùy ý, nhìn vào những ngọn sóng được tạo thành, chàng bỗng nhiên hỏi: “Phong Vân kỳ thế nào?”

“Bị thương hai trăm mười hai người, chết ba bảy người.” Phong Tịch ngẩng đầu nhìn trời, giọng nói hơi trầm lắng.

“Không phải cô có phương thuốc của nhà họ Hàn sao? Vì sao không bào chế Tử Phủ Tán?” Ánh mắt Phong Tức vẫn không rời khỏi lớp rượu màu lục lam trong chén.

Phong Tịch nghe thế liếc sang lườm chàng, “Các dược liệu trong phương thuốc kia ta nghĩ mi cũng xem qua rồi, đều là những dược liệu vô cùng trân quý, chỉ là một dược liệu ‘huyền dịch’ thôi, trước tiên khỏi nói đến cái giá ngàn kim điệp, những hiệu thuốc bình thường có được một cành đã chẳng dễ dàng gì, ta muốn tìm đủ hết những dược liệu đó đâu có đơn giản; lại càng không nói đến việc phải điều chế thuốc hàng loạt trong quân.

Nói xong nàng bỗng thở dài một hơi, “Thảo nào lão Hàn khẳng khẳng đòi một viên giá ngàn vàng, còn Hoa vương lại vì một phương thuốc này mà tiêu diệt cả nhà họ Hàn!”

“Thứ này có lẽ cô có thể dùng được.” Phong Tức hơi trầm ngâm rồi lấy từ trong tay áo ra một mảnh lụa, “Khi còn ở Hoa đô, ta có đi một chuyến tới Phẩm Ngọc hiền, đưa phương thuốc Tử Phủ Tán cho Quân Phẩm Ngọc nhìn qua. Cô ấy dựa theo dược tính của nó mà sửa lại những vị thuốc quý khó cầu kia. Công hiệu của thuốc có lẽ sẽ kém hơn so với Tử Phủ Tán, nhưng lại tốt hơn gấp bội lần so với Kim Sang dược thông thường.”

Phong Tịch nhận lấy mảnh lụa, nhìn phương thuốc được viết bằng chữ Khải thanh tú ngay ngắn, sau lại nhìn mảnh lụa màu xanh nhạt giống như khăn tay đã từng dùng của thiếu nữ. Nàng ngẩng đầu nhìn Phong Tức, vẻ mặt hiện nét cười châm biếm, “Ai ngờ Quân Phẩm Ngọc, một người được xưng là ‘Mộc Quan Âm’ cũng có phần ưu ái mi! Ôi! Có đúng là trên đời này chỉ có ta mới cho rằng mi là một con hồ ly không? Những người khác kể cả Hoa mỹ nhân thông minh sắc sảo ấy cũng đều cho rằng mi là một công tử nhân tâm hiệp nghĩa, tài mao song toàn?”

Ánh mắt Phong Tức lướt qua khuôn mặt Phong Tịch, chàng ngửa đầu uống cạn chút rượu còn sót lại trong chén, sau đó nghiêng ngả nhìn nàng nói, “Cô đang khó chịu vì tấm khăn tay này của Quân Phẩm Ngọc, hay là khó chịu vì y thuật của Phong Tịch Vân văn võ toàn tài lại thua Quân Phẩm Ngọc một bậc?”

Phong Tịch nghe thế thì cười khê, vẫy vẫy chiếc khăn màu lam trong tay, “Tặng khăn cho chàng mong chàng nhớ! Ta chỉ thấy không đáng cho những mỹ nhân một lòng thâm tình này! Nhớ lại năm đó Đan Phi Tuyết vì mi mà vùng kiếm đứt tình, vì mi mà xuất gia... Được rồi,

không đề cập đến những mỹ nhân ngày trước trên giang hồ tương tự mi, chỉ tính hiện tại thôi, chẳng nói đến Phương Thê Ngô ngóng trông mỗi morn; Hoa Thuần Nhiên khuynh tâm hứa quốc, Quân Phạm Ngọc tặng khăn ý ngậm đều là những giai nhân có phẩm chất, tính cách, tài năng, dung mạo tuyệt thế, nhưng vì lẽ gì lại nhìn không thấu sự vô tâm vô tình của mi? Vì sao các nàng ấy không rõ, Phong công tử ôn nhã ung dung, trong lòng chẳng chứa mỹ nhân tình ái mà là giang sơn để vị!”

Phong Túc nghe thế cũng chỉ cười nhẹ, gõ chiếc chén rồng trong tay, tiếng ngón tay va chạm vang lên lanh lảnh lại có phần trống vắng. Một lúc lâu sau chàng mới thản nhiên nói: “Ta cũng thấy khó hiểu, vì sao mọi người đều ngưỡng mộ ta mà mỗi mình cô thì không thế?”

“Vì ta là Phong Tịch.” Đôi mắt Phong Tịch dán chặt vào chiếc khăn màu lam trong tay, nàng cười có chút xót xa, “Mi đưa cho ta phương thuốc này... vì ta đã bằng lòng tặng Phong Vân kỳ cho mi, tất nhiên mi sẽ muốn Phong Vân kỳ khi đến tay mi là năm vạn Phong Vân kỳ nguyên vẹn!”

Phong Túc nghe câu trả lời như vậy hơi nhếch mày, sau đó chàng cười nhạt, không nói câu nào.

Sự im lặng xuất hiện giữa hai người, một người nhìn chiếc khăn màu lam trong tay như đang nghiên cứu kỹ càng phương thuốc ghi trên đó, một người gõ chén rượu trong tay, vẻ mặt bình thản, trong đôi mắt đôi lúc lóe lên ý cười thâm trầm.

Rất lâu sau Phong Túc mới nhìn ra doanh trại của quân Hoa đằng xa xa nói: “Cô từng nói tạm để trận huyết phượng chân chính lại chờ đối thủ, Hoàng Triều có đủ khả năng làm đối thủ của cô, đấu với y trận này... trận huyết phượng hẳn có thể thể hiện hết khả năng của nó!”

“Trận huyết phượng...” Phong Tịch khẽ thở dài, “Nếu chỉ là đánh với Hoàng Triều một trận, ta nắm chắc mười phần, quyết không thua dưới tay y, thế nhưng...” Nói đến đây nàng đột nhiên dừng lại.

Phong Túc quay đầu nhìn nàng, từ từ đợi nàng nói tiếp.

“Bên cạnh y còn có một Ngọc Vô Duyên!” Phong Tịch hít một hơi thật sâu, dường như muốn xoa dịu cảm giác nghẹt thở vô có trong lồng ngực. Nàng quay đầu sang nhìn Phong Túc, đầu mày khẽ sụp xuống, “Mi với ta có lẽ đều có chung một câu tổ huấn.”

Phong Túc rũ mi, nhìn chén rượu trống trơn trong tay, sau đó ánh mắt chợt lóe lên, “Cô muốn nói hẳn chính là người của nhà họ Ngọc kia ấy?”

“Đừng quên sự miêu tả chàng ta trên giang hồ... Thiên nhân... Ngoại trừ người nhà họ Ngọc kia ấy, còn ai có thể gánh được lời khen như thế!” Phong Tịch trầm giọng nói, trong lúc vô tình nàng chợt nâng tay che mắt, trong lúc vô tình giọng nói thẳm thì khẽ bật ra, “Quả nhiên là hy vọng xa vời... Chàng ta không thể... Ta không thể... Đều chỉ là hy vọng xa vời!”

Phong Túc lặng lẽ nhìn nàng, một lúc sau mới thản nhiên nói: “Ngọc Vô Duyên biết phá giải trận huyết phượng sao?”

“Cũng không chắc.” Phong Tịch nhếch môi cười nhẹ, tay buông xuống nhìn vào lòng bàn tay, khẽ nắm chặt lại, “Dù sao trận Huyết Phượng của ta cũng khác với tiên tổ!”

“Ngọc Vô Duyên... đương nhiên...” Phong Tức cong môi cười thần bí.

Ngày mừng mười tháng năm.

“Đại vương, ngài muốn đích thân xuất chiến?” Mới sáng sớm Liễu Vũ Sinh đi vào lều vương chợt thấy một Hoa vương toàn thân mặc giáp.

“Đương nhiên!” Hoa vương rút bội kiếm, chém một nhát vào không trung, “Mười vạn đại quân của ta đến vốn đã có ý chí chiến đấu sục sôi, ta muốn chỉ một lần tiến công đánh hạ Phong quốc! Nhưng tới bây giờ vẫn chưa có một lần chân chính độ sức với quân Phong, ngược lại bị quỷ kế thiệt mất ba vạn người! quân ta nếu không dựa thế ra trận, để lâu ngày ắt sẽ hao mòn ý chí chiến đấu, đến lúc đó bản vương nhất định sẽ thất bại quay về!”

“Lĩnh quân xuất chiến thì chỉ cần phái các tướng quân là được, đại vương cần gì phải tự mình mạo hiểm? Ngài thân thể ngàn vàng, là trụ cột của quốc gia, quyết không thể có thương tổn!” Liễu Vũ Sinh thật sự hoảng hốt khuyên can.

“Không!” Hoa vương giơ lên bảo kiếm trong tay, hùng hồn nói, “Lần này bản vương muốn tự mình xuất chiến, làm gương cho quân binh, cổ vũ sĩ khí của các tướng sĩ. Bản vương muốn tự mình dẫn năm vạn đại quân ra trận một lần đánh tan Phong Vân kỳ!”

“Đại vương...”

Liễu Vũ Sinh còn muốn khuyên thêm nhưng Hoa Vương đã bước nhanh ra khỏi lều, bên ngoài lều đại quân xếp thành hàng, ngựa chiến hí vang, đang chờ đợi vương của họ hạ lệnh xuất trận.

“Đại vương, ngài muốn đích thân ra trận sao?”

Hoàng Triều vừa mới đến thấy trang phục trên người Hoa vương, cất giọng hỏi. Ngọc Vô Duyên đi phía sau chỉ khẽ đảo mắt quá đại quân một vòng, sau đó chẳng hề gợn sóng liếc sang Hoa vương.

“Ừ, bản vương muốn hôm nay đánh tan tác quân Phong!” Hoa vương nhìn năm vạn đại quân Kim Y trước mặt đang chờ phát động, trong lòng vô cùng tự tin.

“Phò mã, ngài hãy khuyên nhủ đại vương đi.” Liễu Vũ Sinh vừa thấy Hoàng Triều, vội vàng cầu tiếp viện.

Hoàng Triều nghe thế cũng chỉ cười nhẹ, khẽ khom người nói: “Đại vương có võ công cái thế, đại quân ý chí chiến đấu ngất trời, lần này nhất định có thể đánh bại quân Phong!”

“Ha ha... Không hổ là rể hiền của ta! Nói trúng lòng bản vương!” Hoa vương ngửa mặt lên trời cười sảng sặc, sau đó vung tay, “Dắt ngựa chiến của ta tới!”

Một con tuấn mã đỏ như ráng chiều được người chăn ngựa dắt tới, thần tuấn phi phàm, ngó nghiêng dương oai.

“Ngựa tốt!” Hoàng Triều nhìn con ngựa kia không khỏi khen, “Con ngựa này là vua trong loài ngựa, nhất định có thể giúp đại vương tấn công giết địch! Một Tích Vân nhỏ nhỏ con con chắc chắn không phải là đối thủ của đại vương!”

Liễu Vũ Sinh nghe thấy mấy lời này không khỏi hồ nghi liếc nhìn Hoàng Triều, lại thấy giữa trán y dù vẫn tồn tại luồng ngạo khí cao quý trời sinh nhưng nụ cười trên mặt y lúc này cung kính chân thành, dường như thật sự vô cùng tự tin về Hoa vương vậy.

Ngọc Vô Duyên vẫn chỉ lặng lẽ nhìn, ánh mắt lóe lên tia than vãn.

“Khà khà...” Hoa vương nhảy lên ngựa khá mạnh mẽ, “Hiền tể hãy tới gần trận địa, xem bản vương đại phá Phong Vân ky!”

“Tùng tùng... tùng tùng...”

Trống trận dội vang, đại quân Kim Y của Hoa quốc lên đường, Hoa vương mặc áo giáp toàn thân ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, uy vũ bất phàm. Năm vạn đại quân y giáp rực rỡ, ngựa chiến hùng tuấn, cờ xí như mây, trường thương san sát, khí thế hiên ngang, thẳng tiến áp sát về phía quân Phong.

Mà quân Phong phía trước dường như cũng đã sớm có chuẩn bị, ba vạn đại quân đã sớm bày binh bố trận, trước trận là ba bản cờ lớn, lần lượt thêu chữ Tề, Lâm, Trình, khí thế trong trận hùng tráng mà ngưng trọng, tuy là vạn quân nhưng không hề có tiếng động lớn!

Sau trận địa hai quân đều có một chiếc chòi cao được dựng lên, Phong Tịch và Phong Túc đứng trên chòi nhìn hướng đi của hai quân. Còn ở rất xa trên chiếc chòi đối diện, Hoàng Triều và Ngọc Vô Duyên đứng nhìn.

Ở phía dưới, quân Hoa đang không ngừng áp sát, còn quân Phong vẫn đứng im bất động, gần như khiến cho người ta tưởng rằng quân Phong bị khí thế quân Hoa áp đảo không dám vọng động. Thế khi đến khi quân Hoa còn cách quân Phong khoảng mười trượng, trong trận quân Phong bỗng vang lên một tiếng trống “TÙNG” rung trời, ngay sau đó quân Phong nhất tề hét “Giết!”, lập tức ba vạn đại quân Phong như gió to mưa lớn vồ vập, nhằm thẳng về phía quân Hoa.

Quân Hoa dường như muốn sau khi hò reo ba tiếng mới giết địch thủ, thế nhưng vào lúc mới hét đến tiếng thứ hai thì đối thủ của mình bất thành linh nổi loạn, chém giết bên mình đến mức trở tay không kịp. Nhất thời cả đội quân hoảng loạn luống cuống! Chỉ thấy quân Phong sắc trắng giống như một con rồng ngẩng đầu vẩy đuôi quật thẳng vào trận thế quân Hoa, khiến trận thế bị phá vỡ rối loạn! Quân Phong cũng giống như một con rồng điên cuồng, nhe nanh múa vuốt, chia năm xẻ bảy quân Hoa!

Tiếng chém giết phía dưới vang vọng lên tận trời xanh, vậy mà chiếc chòi cao cao lại dường như đang ở một không gian khác rất xa xôi, thờ ơ đặt mình cách biệt, hồ hững quan sát đao kiếm máu lửa dưới trần thế!

“So với Phong Vân kỵ thì Kim Y kỵ chỉ như một quả trứng gà đẹp đẽ, nhìn bề ngoài vỏ cứng cáp nhưng chỉ bị một đòn đã vỡ tan!” Trên chòi quan sát, Hoàng Triều nhìn cuộc chiến phía dưới lắc đầu.

“Thà địch động còn hơn ta động! Một lần hành động đã đánh tan khí thế quân Hoa, thế trận khắc vỡ! Trận này Hoa vương chắc chắn thất bại!” Ánh mắt Ngọc Vô Duyên nhìn về chòi quan sát đằng xa. Khoảng cách xa đến vậy chẳng có cách nào thấy rõ trên đây có ai. Nhưng chàng biết, nàng nhất định ở đây, nhất định cũng như chàng, đang nhìn cảnh chém giết dưới chân, nhìn những thứ nàng chẳng hề muốn nhìn...

“Phong Vân kỵ xuất ba vạn quân, điều động ba tướng trong số sáu vị tướng lĩnh.” Phong Tứ nhìn xuống dưới tìm tòi, “Tề Thư làm trung tâm, Lâm Cơ trợ bên trái, Trình Tri phụ bên phải, ba quân cùng phát động, chỉ cần một lần đánh hạ, không hề để quân Hoa có cơ hội trả đòn, trận này có thể nói là mãnh chiến!”

“Vì ta đã không muốn chơi tiếp với Hoa vương, trận này ta muốn phá nát ông ta một cách triệt để!” Phong Tịch dời tầm mắt từ cảnh chém giết hai quân phía dưới tới chòi quan sát phương xa, ánh mắt lộ ra sự xa xăm vô cùng, “Đối thủ của ta ở nơi đây!”

Người đứng phía trên cao nhàn nhã nhìn cuộc chiến phía dưới, còn Hoa vương đứng giữa chiến trường, dưới tầng tầng lớp lớp hộ vệ từ tận đáy lòng đã sinh khủng hoảng.

Tiếng đao kiếm va chạm bén nhọn chói tai xung quanh, tiếng hò hét của binh sĩ hai quân, tiếng kêu thảm thiết khi bị thương hoặc mất mạng, màu máu đỏ tươi thấm đất, mùi tanh nồng nặc... từng thứ từng thứ vẩn vút trước mắt! Quân Phong sắc trắng hùng dũng như hổ tiến vào trong thế trận, đội quân Kim Y kỵ vốn là đội quân vô địch trong lòng ông ta, vậy mà khi đối địch lại chẳng thể đỡ nổi một đao một kiếm của người ta. Khắp nơi nơi màu vàng và màu máu quấn lấy nhau, thỉnh thoảng mới có một điểm trắng chen vào. Còn nơi tiền phương, màu trắng tựa như đội trời mà đến, như một lớp sóng triều mãnh liệt cuộn trào... Không rét mà run, dường như có cái gì đó dim mình xuống... tay cầm kiếm không tự chủ run cầm cập, lòng bàn tay đã ẩm ướt, mây từ “Xông lên! Giết!” vẫn luôn muốn thét ra nay lại bị nghẹn ở cổ họng, nuốt không được, nhổ không ra, hô hấp trở nên gấp gáp, sắc mặt đỏ sạm, đồng tử cũng co lại!

“Phong Vân kỵ quả nhiên danh bất hư truyền!” Ánh mắt Hoàng Triều sáng rực như đuốc nhìn xuống quân tình phía dưới, “Ba quân lấy trung quân làm chủ đạo, hai cánh quân phụ trợ như phân như hợp, không rời không tan! Tên tướng lĩnh trung quân khẳng định là Tề Thư, tướng đứng đầu trong sáu tướng Phong Vân kỵ, đặt mình vào trong rừng đao biển thương vẫn bình tĩnh chỉ huy! Giỏi! Có phong độ của đại tướng!”

Hồi lâu không hề nghe thấy người bên cạnh trả lời, Hoàng Triều không khỏi ngẩng đầu nhìn lại phát hiện ra Ngọc Vô Duyên đang chăm chú nhìn về phía trước, nhìn về chiếc chòi quan sát đối diện, thần hồn như đang rời thân.

“Vô Hồi cốc... Vô Hồi...” Miệng chàng khẽ thầm thì như lời mê sảng trong giấc mộng. Trên khuôn mặt luôn luôn bình tĩnh xa cách nay lại hơi có phần mong ngóng, lại giống như hân hoan tiếp nhận sự sắp đặt của thần số mệnh, lại giống như cảm giác bị ai không thoát khỏi số phận; ngỡ ngàng bất đắc dĩ như vậy... Chưa xót đau buồn như thế... Thật khiến người ta đau lòng...

“Vô Duyên!” Hoàng Triều đột nhiên nắm lấy bờ vai Ngọc Vô Duyên.

Cái vỗ nhẹ này dường như khiến Ngọc Vô Duyên giật mình, chàng giống như một tiên nhân đang chuẩn bị bay về trời bỗng bị bắt trở lại trần gian. Chàng ngoảnh đầu lại, chỉ trong tích tắc thôi về giật mình ấy đã biến mất, khuôn mặt chàng khôi phục thành một Ngọc Vô Duyên như ngày thường, bình thản cách biệt với đời, có chút quyến luyến xót thương nơi trần thế.

“Vô Duyên, đừng quên lời hứa hẹn của huynh với ta!” Ánh mắt Hoàng Triều gắt gao nhìn thẳng chàng, gần từng chữ, “Huynh đã nói sẽ giúp ta nắm giữ thiên hạ này! Trước khi thiên hạ chưa vào tay ta, huynh không thể bỏ mặc ta được! Huynh quyết không thể... Huynh muốn cùng nàng...” Lời cuối cùng thế nào cũng chẳng thể nói hết.

Ngọc Vô Duyên mỉm cười, bình tĩnh đến nỗi không thể bình tĩnh hơn, thản nhiên đến mức không thể thản nhiên hơn nữa, tay chàng vỗ nhẹ lên vai Hoàng Triều, “Ta biết, ta sẽ giúp huynh nắm giữ thiên hạ này, đây là lựa chọn của ta! Còn nàng...” Ánh mắt chàng dời về nơi trước mắt, tiếng thở dài nhẹ như gió thoảng, “Nàng à... chỉ là...”

“Vô duyên, huynh sẽ không muốn...” Hoàng Triều ngao ngễ chuyên chế lúc này lại cau chặt mày, giống như có một luồng suy nghĩ đáng sợ nào đó xuất hiện trong đầu Ngọc Vô Duyên mà y không thể gạt bừa. Y muốn trước khi mầm sống cắm rễ phải nhổ đứt đi!

“Hoàng Triều, huynh không cần lo lắng! Ta lựa chọn huynh, người nhà họ Ngọc chúng ta đã lựa chọn thì quyết không bỏ giữa chừng!” Ánh mắt Ngọc Vô Duyên mờ mịt mông lung, mờ ảo không tài nào tiếp xúc tới.

“Vậy là tốt rồi!” Hoàng Triều dời tầm mắt nhìn về phía chiến trường, nhìn đám Kim Y kỵ tan đàn xẻ nghé mà không ngừng lắc đầu, “Hoa vương dường như đã thiệt hại thêm hai vạn quân, nên mời ông ta trở về, nhất định phải lưu lại năm vạn quân cho ta dùng!”

“Huynh có thể lấy thân phận phò mã ra lệnh lui binh! Ta nghĩ Hoa vương đang bị nhốt trong trận đã vô cùng mệt mỏi, cũng chỉ mong sao ngừng chiến, chỉ là ông ta không tiện tự mình mở lời thôi. “Ngọc Vô Duyên liếc xuống dưới một cái rồi nhấc chân đi xuống dưới chòi, đã chẳng còn gì muốn xem nữa.

“Mi xem...” Khóe môi Phong Tịch hơi cong lên, đưa tay chỉnh vào nơi xa xa phía dưới.

Ánh mắt Phong Tịch dõi theo hướng tay nàng chỉ tìm tòi, nhìn chiếc cung cong đã được kéo như trăng tròn, trên dây cung lấp ba mũi tên dài, chàng không khỏi để lộ ra khuôn mặt tươi cười! “Một cung ba tên! Hoa vương chết trong chiến trận ư?”

Âm thanh của chàng còn chưa dứt, ba mũi tên dài trong trận địa bay ra như chớp giật!

Chương 22 Quyết chiến tại Vô Hối

Bên ngoài lều của Hoa vương, mọi người liên quan đều căng thẳng chờ đợi, về mặt sốt ruột gấp gáp, đặc biệt quân sư Liễu Vũ Sinh là người nóng ruột nhất, hần đi đi lại lại nhiều đến mức mặt đất trước cửa lều sắp bị đào thành một cái hố. Phò mã Hoàng Triều cũng đứng cách đấy

xa xa, chấp tay đứng quay lưng lại, ngẩng đầu nhìn nơi chân trời, mặt trời dần dần biến mất phía đằng tây vẫn còn đang lưu luyến bầu vút vào một góc núi kia.

“Ngọc công tử, đại vương thế nào rồi?”

Rốt cuộc cửa lều cũng được vén lên, Liễu Vũ Sinh tiến lên tiếp đón, hoảng hốt hỏi Ngọc Vô Duyên đang đi tới.

“Tính mạng không lo.” Ngọc Vô Duyên thản nhiên trả lời, ánh mắt băng qua Liễu Vũ Sinh nhìn thẳng vào hình bóng Hoàng Triều xa xa.

“Đa tạ công tử!” Liễu Vũ Sinh mừng rỡ quỳ gối cảm tạ Ngọc Vô Duyên.

“Liễu quân sư không cần đa lễ.” Liễu Vũ Sinh chưa kịp quỳ đủ lễ Ngọc Vô Duyên đã đưa tay nâng hắn dậy.

Giữa ngày hè nóng bức, bàn tay kia lạnh như hàn băng! Khi bàn tay ấy chạm vào Liễu Vũ Sinh, hắn chấn động bất giác ngẩng đầu nhìn Ngọc Vô Duyên. Cả một buổi chiều chàng đều ở trong lều cứu chữa cho Hoa vương vậy mà con người này chẳng hề lộ vẻ mệt mỏi, khuôn mặt vẫn ôn hòa tĩnh lặng như ngọc, đôi mắt vẫn thản nhiên yên lành, người vận đồ trắng cho dù có dính chút máu bẩn nhưng cả người chàng vẫn sạch sẽ như không hề vương bụi trần. Mỗi lần thấy người này đều cảm thấy chàng ta dường như không thuộc về cõi phàm tục, dường như lúc nào cũng có thể theo gió làm tiên.

“Công tử...” Một câu “Tay công tử sao lại lạnh vậy?” chẳng thể nào thốt nên lời, hắn lúng túng nhìn chàng, thật không dám có lời nói hành động xúc phạm người trước mắt.

“Quân sư có lẽ vô cùng quan tâm đến thương thế của đại vương. Ông có thể vào xem nhưng nhớ kỹ không được đánh thức ngài.” Ngọc Vô Duyên cười nhẹ, chỉ vào trong lều ý bảo hắn có thể đi vào trong.

“Vâng.” Liễu Vũ Sinh khom người, vén lều đi vào trong.

“Các vị tướng quân không bằng hãy trở về nghỉ ngơi đi, đại vương cũng không còn lo ngại.” Ngọc Vô Duyên nhìn những người còn lại đang đứng ngoài lều.

Những người còn lại nhìn lẫn nhau, cuối cùng tất cả đều thi lễ với Ngọc Vô Duyên rồi rời đi.

Đợi mọi người đi rồi, Hoàng Triều quay người liếc nhìn Ngọc Vô Duyên, thản nhiên nói: “Hoa vương sẽ không chết chứ?”

“Ừ.” Ngọc Vô Duyên dờn bước đi về phía Hoàng Triều, ánh mắt cũng chăm chú nhìn vầng mặt trời đỏ rực trên đỉnh núi, “Ba mũi tên kia cắm sâu vào thịt, gần như xuyên thủng cả người! Xem ra tài bắn cung của tướng Lâm Cơ – Phong quốc cũng chẳng kém gì Thu Cữu Sương.”

“Ta chỉ biết huynh phải tốn công cứu ông ta.” Hoàng Triều thu hồi ánh mắt, đầu mày cau lại, “Thế nhưng hiện tại cũng không phải thời điểm ông ta có thể chết.” Nói đến đây y chợt thở dài một hơi, “Phong quốc... Phong Vân kỳ! Thật đông nhân tài! Chỉ tiếc...”

“Huynh tính thế nào? Thật sự muốn quyết chiến một trận với nàng tại Vô Hồi cốc sao?” Ngọc Vô Duyên quay đầu nhìn.

“Đã hành động rồi, tên lên dây không thể không bắn!” Giọng nói Hoàng Triều trầm và nặng, ánh mắt nhìn về phía doanh trại quân Phong trở nên lạnh lẽo ngưng trọng, “Huống hồ không sớm thì muộn cũng phải có một trận chiến!”

“Sớm muộn gì cũng có sao? Đã như vậy thì...” Ánh mắt Ngọc Vô Duyên trở nên xa xôi liếc nhìn cò Bạch Phượng Phi Vân đang tung bay trong gió. Chàng thở dài, “Cò Bạch Phượng nhà họ Phong... Phong Độc Ảnh, Bạch Phượng Hoàng... Hoàng Triều, huynh đã muốn quyết chiến với Phong Tịch vậy nhất định phải biết trận huyết phượng của nhà họ Phong các nàng.”

“Trận huyết phượng?” Đôi mắt Hoàng Triều lóe lên, y hơi ngẩng đầu nhìn về phía trời tây, vàng thái dương cuối cùng cũng ẩn mình sau núi, nhường chỗ cho hoàng hôn u ám lằng lằng buông xuống, “Ta biết trận huyết phượng! Trong nhật ký của tiên tổ đã từng nhắc đến, phượng hoàng uống máu!”

“Gặp phượng liền trốn...” Ngọc Vô Duyên thì thào, chàng buông mắt nhìn hai tay mình, phía trên vẫn còn dính vết máu, đó là máu trên người Hoa vương đây vào, về sau thì sao? Liệu còn có dính máu người nào nữa đây? Còn dính máu của bao nhiêu người?

“Gặp phượng liền trốn... Nhưng đối với người nhà họ Ngọc các huynh thì trên đời này không có thể trận nào không phá được!” Hoàng Triều thu hồi tầm mắt, đôi mắt màu hổ phách sáng ngời kiên định nhìn Ngọc Vô Duyên.

“Người nhà họ Ngọc?” Ngọc Vô Duyên thì thào nhắc lại, rồi chàng gượng cười.

“Muộn thế này rồi mà cô vẫn còn chưa ngủ?”

Trên nóc lều của vương trong quân Phong, Phong Tịch khoanh chân ung dung ngồi, đôi tay để thông theo đầu gối. Nhìn trông như có vẻ vừa thức giấc, nàng chỉ mặc một chiếc áo ngủ màu trắng mỏng manh, suối tóc đen dài xõa tung sau vai, rủ trên lều bạt. Nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, miêng tuyết nguyệt giữa trán được lưỡi câu bạc xa xa nơi chân trời soi sáng, đáng vẻ bề ngoài lười biếng như vậy chỉ Bạch Phong Tịch mới có, nhưng vẻ mặt nghiêm túc đoan trang này thì chỉ Phong Tịch Vân mới có.

“Đêm xem tinh tượng (từ độ sáng và vị trí của sao chiếu mệnh mà suy đoán số mệnh), có thấy gì không...?”

Phong Tịch khẽ nhảy lên nóc lều, ngồi xuống ngẩng đầu nhìn vài chấm sao trên màn trời đen.

“Nhớ khi còn bé mẹ ta từng nói, từng ngôi sao trên trời đại diện cho từng con người trên mặt đất. Trên ‘Ngọc ngôn thiên tượng’ cũng đã từng nói tinh tượng trên thượng giới phản chiếu mọi thứ trên trần giới. Nếu đúng là như thế thì ta với mi cũng là một ngôi sao trong biển sao này. Mi ấy... mi sẽ là ngôi sao nào đây?” Phong Tịch khẽ hỏi, ánh mắt vẫn nhìn về các vì sao đằng xa, ánh sao như rót vào đôi mắt của nàng, ánh lên đôi ngươi đen còn trong trẻo hơn tất cả những ngôi sao trên trời.

“Ngôi sao nào là sao đế vương thì ngôi sao đấy là ta.” Giọng nói chàng bình thản không hề gợn sóng, vẻ mặt nhàn nhã ung dung. Lời này nếu người khác nói ra hẳn là khí phách muôn vàn, hào hùng muôn trượng. Phong Túc chàng nói ra lại tùy ý vô cùng, dường như đó là điều tất yếu.

Nghe thấy câu trả lời như vậy, Phong Tịch dời mắt nhìn chàng, Phong Túc cũng quay đầu nhìn về phía nàng. Ánh mắt chạm nhau, bình tĩnh thản nhiên giống như hồ nước tĩnh lặng không hề gợn sóng. Hai đôi mắt cách nhau một khoảng không gian, thanh thuần hư ảo đến mức có thể phản chiếu toàn bộ đối phương.

“Vi sao mi lại muốn làm hoàng đế vậy?” Rất lâu sau Phong Tịch lại hỏi, giọng điệu vẫn bình thản, đôi mắt lặng lẽ nhìn chàng, chẳng hề xoi mói, chẳng hề truy hỏi, chỉ như một câu hỏi bình thường, hỏi một vấn đề bình thường.

“Bởi vì ta sẽ là một vị hoàng đế tốt thiên hạ kính ngưỡng.” Câu trả lời cũng bình thường giảm đơn, đôi mắt đen như mực vẫn sâu thẳm như nước hồ, giống như một ngôi sao đêm từ trên trời rơi xuống, sáng đến như vậy.

Phong Tịch lại ngẩng đầu nhìn trời, màn trời đầy sao có sáng có mờ, có to có nhỏ. Sau nàng cúi đầu nhìn tay mình, lòng bàn tay mở ra, nhìn thật kỹ. Dường như từ đó nàng có thể nhìn ra điều gì, bờ môi cong lên nở nụ cười thật nhẹ, “Được rồi, ta sẽ giúp mi gây dựng thiên hạ này, kết thúc thời loạn chiến này!”

Nghe được lời ấy, đôi ngươi mặc ngọc của Phong Túc lóe sáng, sau đó trên mặt nở một nụ cười nhu hòa, chàng vươn tay nhìn nàng, “Ước định sao?”

Phong Tịch thoáng nhìn sang cánh tay đang vươn về phía mình, rồi nàng cũng vươn tay nhìn chàng, “Ước định!”

Hai người đều xuất thân từ vương thất, hai bàn tay chưa từng làm qua việc nặng, cao sang trắng ngần, thon thả sạch sẽ, vững vàng... Đầu ngón tay khẽ chạm vào lòng bàn tay đối phương, sau đó từ từ di chuyển, mười ngón tay giao nhau nắm chặt, cổ tay áp sát... Hai bàn tay quấn chặt lấy nhau, đây là một thể thức cổ xưa, đại diện cho việc hai bên hứa hẹn một lời dù chết cũng không hối hận!

“Thời loạn thế sẽ kết thúc trong tay chúng ta, ta và cô cùng chung thiên hạ này!” Hai bàn tay vẫn quấn chặt lấy nhau, đôi mắt sáng như sao của Phong Túc rơi vào tầm mắt Phong Tịch.

Phong Tịch hơi buông rèm mi, bờ môi thoáng cười, mờ mịt tối tăm như gió thoảng, mang theo chút thâm trầm của bóng đêm. Sự tịch mịch vô thanh vô tức như vậy, thiên địa mệnh mang dường như không có cách nào giữ lại được nụ cười này của nàng.

Nhìn lại lần nữa, nụ cười càng sâu, nhưng vẫn chỉ là một nụ cười lặng lẽ, chẳng hề có câu trả lời. Tại giờ khắc này, trên nóc lều nho nhỏ có hai người vừa lập một hiệp ước đồng minh. Dưới trời đêm mùa hạ có đôi phần oi bức, Phong Túc chợt cảm thấy lòng mình trở nên lạnh lẽo, trời đất chợt trở nên trống trải cô đơn, đến nỗi chàng bất giác nắm chặt mấy ngón tay đang chuẩn bị rời khỏi lòng bàn tay chàng.

“A!” Phong Tịch hít nhẹ, cau mày trừng mắt, “Hồ ly đen, mi muốn nắm gãy ngón tay ta à? Còn nắm nữa thì đừng trách ta dùng ‘Phương khiêu cửu thiên’ đó!”

Đây là bàn tay Phong Tịch, đây là dung mạo của Phong Tịch, đây là những lời chỉ Phong Tịch mới có thể nói. Trong lòng bỗng ảm áp trở lại, Phong Tịch buộc tay, nở nụ cười nhẹ, ánh mắt ảm áp nhìn Phong Tịch.

“‘Tay ngọc của nữ vương’ sao có thể để con hồ ly đen mi tùy tiện nắm được? Suýt nữa là bị mi nắm gãy rồi!” Phong Tịch xoa xoa ngón tay có chút đỏ hồng, ánh mắt tức giận trừng Phong Tịch. Nhưng vừa nhìn thấy nụ cười của chàng như vậy, nàng bất giác ngẩn ngơ, sau đó ánh mắt di chuyển, đánh giá Phong Tịch tỉ mỉ từ trên xuống dưới từ trái sang phải. Dường như do không tìm được đáp án, cả người nàng tiến lại người, dùng mũi ngửi ngửi, tay lại chìa ra sờ sờ khuôn mặt Phong Tịch, “Gì chứ, mùi vị không sai, da mặt cũng không sai, là hồ ly đen mà... Sao lại không giống chứ...”

“Nữ nhân, cô lại làm gì đây?” Phong Tịch vươn tay đẩy cơ thể ảm áp mềm mại lại thoang thoang mùi thơm đang dựa sát vào người mình ra. Chàng khẽ cau mày nhìn Phong Tịch, nữ nhân này hình như mãi mãi không bao giờ biết cái gì gọi là ‘nam nữ có khác’!

“Đúng là hồ ly đen mà.” Phong Tịch cau mày nhìn Phong Tịch, “Nhưng nụ cười vừa rồi... về cười ấy rất bất thường mà!”

“Nhật nhẽo!” Phong Tịch buông một câu nhàn nhạt, phát tay áo giống như muốn phẩy đi hương thơm êm dịu còn sót lại xung quanh chàng.

“Hồ ly đen, mi cười lại cho ta xem, nếu mi luôn luôn cười như thế, ta có thể cân nhắc đưa hai cô tỳ nữ ở lâu ta tặng cho mi luôn.” Phong Tịch ghé sát vào Phong Tịch, vừa thả môi vừa đưa tay sờ mó trên khuôn mặt chàng, dường như muốn tìm tòi gì đó.

“Ồi giờ... nữ nhân cô...” Phong Tịch thở dài một tiếng, nâng tay đẩy tay nàng ra, cười có phần bất đắc dĩ.

“Hừ! Vừa rồi lại là điệu cười hồ ly!” Phong Tịch bĩu môi, rút tay về, ánh mắt quét về phía biển sao nơi chân trời, giơ tay day ấn đường, “Nụ cười vừa nãy thật sự không giống mà, rốt cuộc thì khác ở chỗ nào chứ... Ừm... Chẳng nghĩ ra... Oáp...” Nàng ngáp to, “Ừm, ta muốn ngủ, đợi đến khi ta tỉnh ngủ rồi nghĩ tiếp, ừm... đêm nay đành để mấy ngôi sao kia ngủ cùng ta.”

Phong Tịch ngửa người ra sau nằm xuống, quay lưng về phía Phong Tịch rồi thiếp đi. Chưa được một giây nàng lại quay người lại nhưng đôi mắt cũng chẳng mở ra nổi. Nàng giơ tay tóm được tay áo Phong Tịch đang rủ xuống trên mặt nàng, mơ mơ màng màng nói: “Hồ ly đen, mi đuổi muỗi cho ta... Cứ cho là mi đang báo đáp công ta gây dựng thiên hạ cho mi đi, còn nữa... trước khi họ thức giấc thì hãy đưa ta về lâu.”

Giờ Thìn, ngày mười hai tháng năm.

Trong lều của Hoa vương, Hoàng Triều toàn thân mặc giáp màu tím ánh vàng bước ra, ánh mắt nhìn vào quân sư Liễu Vũ Sinh vẫn đợi bên ngoài. Y mỉm cười, ánh mắt sắc như dao, “Quân

sư, đại vương giao cho ta làm chủ soái toàn quân, dẫn binh đánh Phong Vân kỵ!” Khi đang nói chuyện, bàn tay phải khẽ giơ lên, miếng hồ phù ánh vàng lấp lánh nằm trong lòng bàn tay y.

Ánh mắt Liễu Vũ Sinh đảo qua miếng hồ phù, trong lòng rung mình, khom người cúi đầu nói: “Chúng mừng Phò mã.”

“Cơ thể đại vương vẫn còn yếu, cần phải nghỉ ngơi. Xin đừng quấy rầy ngài.” Ánh mắt Hoàng Triều nhìn về phía trước, giọng điệu bình thản nhưng hơi lộ ra sự lạnh lẽo.

“Dạ.” Liễu Vũ Sinh lén thở dài, vẫn cúi đầu đáp trả.

Hoàng Triều bước nhanh qua, ngẩng đầu nhìn về phía đại quân Kim y đang chờ phát động. Thân hình y cao lớn như núi, khí độ ung dung quý phái, phong thái bình tĩnh, đó là sự kiêu ngạo và tự tin của đấng vương giả!

Liễu Vũ Sinh hơi ngẩng đầu, đôi mắt dõi theo hình bóng kia. Trong khoảnh khắc, sự sợ hãi trong lòng hần biến mất, bóng lưng ấy bỗng khiến hần nảy sinh sự tôn kính, không hề có lý do gì, nguyện về sau sẽ đi theo người này. Bản thân người này đã có khí thế để vương!

“Hỡi các dũng sĩ Hoa quốc, hôm nay Hoàng Triều ta sẽ cùng các người kẻ vai sát cánh! Trận chiến này nhất định phải vì đại vương báo thù ba mũi tên ấy! Phải đánh bại quân Phong rùa mới nhục trước đây!”

Giọng nói Hoàng Triều trong trẻo xa xôi, từng chữ từng chữ rót vào tai toàn bộ các tướng sĩ. Y ngang tàng đứng trước đại quân, sừng sững như núi, một tay giơ cao hồ phù, một tay vung bảo kiếm. Hồ phù ánh vàng và ánh sáng lạnh từ bảo kiếm dưới ánh mặt trời chiếu rọi lẫn nhau, ánh sáng chói lọi hiện lên trong ánh mắt các tướng sĩ. Những lời nói hào hùng kia khiến cho bọn họ tức thời sinh lòng sục sôi.

Vị Phò mã này có nhiều người chưa từng gặp mặt, vậy mà chỉ cần trong liếc mắt, một lời của y đã khiến bọn họ thuận phục từ đáy lòng! Dường như đi theo người này, thế gian chẳng có gì là không làm được, Phong Vân kỵ nổi danh thiên hạ cũng dễ phá như trở bàn tay, bởi vì y có thứ khả năng vô địch! Chỉ cần theo y, trước mặt dù có là nơi nguy hiểm trùng trùng thì cũng chẳng có gì đáng sợ, bởi vì y nhất định sẽ xông đi đầu! Dù cho đó là máu chảy đầu rơi, cũng khiến con người ta thỏa mãn, bởi vì y nhất định báo thù cho họ!

“Chúng tôi xin đi theo Phò mã! Chúng ta phải báo thù cho Đại vương! Chúng ta phải đánh bại Phong Vân kỵ rửa mối nhục trước đây!”

Tức thì, vạn quân hướng ứng, đồng thời nâng kiếm. Mặt đất thời khắc ấy giống như bị tiếng vang rung trời này chấn động, bầu trời thời khắc ấy giống như bị ánh đao ánh kiếm che phủ. Toàn bộ đất trời chỉ còn thấy giáp vàng nơi nơi, cùng với bóng tím đứng thẳng trước trận địa.

Từ rất xa, trước doanh trại quân Phong, Phong Tịch mặc giáp bạc lấp lánh đứng trước toàn quân, nghe tiếng hô gào vang khắp tầng mây vọng lại từ phía quân Hoa nơi xa. Nàng không hề nói một lời, chỉ lặng lẽ đứng thẳng. Trước mặt nàng, bốn vạn Phong Vân kỵ cũng đều đứng yên, ánh mắt cùng nhìn vào một điểm, nhìn vào nữ vương họ tôn kính nhất, người con gái giỏi hơn toàn bộ nam nhi trong thế gian này. Về mặt họ tôn kính, thế sống chết đi theo! Họ biết,

nàng nhất định sẽ dẫn dắt bọn họ đánh bại quân Hoa, bảo vệ nước nhà bọn họ! Nàng sẽ làm được, bởi vì nàng là công chúa Tích Vân văn tài võ tuyệt, là vị vương kiệt xuất nhất sau Phượng vương của Phong quốc — Nàng là Phong Tích Vân!

“Đánh đuổi quân Hoa! Bảo vệ nước nhà!”

Tám chữ vô cùng đơn giản, giọng nói Phong Tích vững vàng bình tĩnh, không hề sục sôi hùng hổ, chỉ to và rõ, lạnh lùng giõn giã vọng lên giữa bầu trời Vô Hồi cốc. Nhưng lời ấy đều vang bên tai từng tướng sĩ, chạm vào tận tim mỗi con người. Bên tai họ không ngừng vang vọng “Đánh đuổi quân Hoa! Bảo vệ nước nhà!” Trong lòng dường như có trống trận, từng tiếng từng tiếng chấn động linh hồn bọn họ.

“Dạ!”

Tức thì, vạn quân cùng đáp! Tiếng hô như vậy hùng hồn như tường thành kiên cố nhất, bền chắc nhất, cho dù người có sức mạnh lay động đất trời cũng không có cách nào lay động được! Tiếng hô ấy sắc bén như bảo kiếm, dù cho người có tường đồng vách sắt, nó cũng có thể đâm một nhát phá hủy! Âm thanh đã dừng một lúc lâu, nhưng tiếng vọng vẫn vang dội trên bầu trời Vô Hồi cốc, dường như muốn nói với kẻ địch trước mặt, chúng ta sẽ không bị đánh bại! Chúng ta sẽ đánh đuổi các người!

“Tùng tùng tùng... Tùng tùng tùng...”

Trống trận dội vang, trong Vô Hồi cốc ngựa chiến hý vang, vạn quân cùng xuất phát!

Phía đông là quân Phong sắc trắng, bày trận chờ địch. Phía Tây là quân Hoa sắc vàng, khí thế trào dâng nhất tề xuất phát.

Trên chiếc chòi cao cao dựng sau thế trận của hai bên, một bên là Ngọc Vô Duyên, một bên là Phong Tịch và Phong Túc.

“Trận chiến này cô điều động năm tướng Phong Vân kỵ.” Tại thời điểm sống chết của hai bên, Phong Túc vẫn thản nhiên nhàn nhã, ung dung đến độ như đang quan sát một ván cờ.

“Bởi vì đối thủ trận chiến này là Hoàng Triều!” Phong Tịch giơ tay chỉ vào một người cười ngựa ở phía trước đội quân Hoa. Từ rất xa đã có thể cảm thấy khí thế thách thức của người kia, và toàn bộ quân Hoa cũng đều lộ ra sát khí sắc bén! Chỉ đối người đứng đầu thôi đã hoàn toàn khác biệt! Ánh mắt nàng chuyển động nhìn vào chiếc chòi đối diện đằng xa, “Hơn nữa phía sau bọn họ còn có một Ngọc Vô Duyên!”

“Hôm nay khí thế quân Hoa rất không giống bình thường.” Ánh mắt Phong Túc cũng nhìn về phía quân Hoa, khóe miệng nở một nụ cười nhạt mang chút hứng thú, “Chỉ do Hoàng Triều dẫn quân sao? Vậy quả thật là một đối thủ giỏi!”

“Có người trời sinh đã tự có thứ khí thế khiến người ta tin phục, nguyện xả thân theo người đó. Hoàng Triều chính là người như vậy!” Ánh mắt Phong Tịch nhìn xuống Hoàng Triều hơi mang nét than thở, “Thế nên y mới có thể tự tin và kiêu ngạo như vậy! Mà y thật sự có năng lực ngạo mạn với thiên hạ này!”

“Y tự mình dẫn trung quân đi đầu, cánh phải cánh trái đi sau năm trượng. Năm vạn binh sĩ còn lại của quân Hoa đã có mặt toàn bộ ở đây, xem ra y muốn một trận quyết thắng bại!” Ánh mắt Phong Túc lóe lên một chút, nhìn người trên lưng ngựa trước mắt, nụ cười trên môi cũng có chút khen ngợi, “Đám tự mình dẫn đám Kim Y kỵ có sức chiến đấu không thể so bì với Phong Vân kỵ ra trận, Hoàng Triều quả là anh hùng khí thái!”

“Các người khác nhau cũng ở điểm ấy.” Phong Tịch đột nhiên quan đầu nhìn Phong Túc, nụ cười trên mặt như giấu như khen, “Mặc dù y từng nói y không phải anh hùng, nhưng y vẫn muốn hành sự như anh hùng!”

“Y muốn trở thành một vị vua kiệt xuất như Thủy đế.” Phong Túc thản nhiên nói, dường như không thừa nhận khí phách anh hùng của Hoàng Triều.

“Thủy đế...” Phong Tịch chợt lắc đầu nhưng lại không nói tiếp, lời vẫn chưa hết ý.

Phong Túc liếc nàng nhưng cũng chẳng hề truy hỏi đến cùng, ánh mắt nhìn xuống thể trận quân Phong, “Trận chiến này có được thấy trận Huyết Phượng đích thực không? Năm vị tướng đều xuất hiện! Tề Thụ dẫn đầu, Trình Tri cánh trái, Từ Uyên cánh phải, Lâm Cơ đứng tại đuôi, còn trung tâm... là Tu Cửu Dung! Vì sao không phải là Tề Thụ, người đứng đầu sáu tướng chứ?”

“Mi thấy Cửu Dung thế nào?” Phong Tịch nghe thế, thoáng liếc sang chàng hỏi lại.

“Tuổi trẻ, nội liễm, dễ xấu hổ, ít nói, hơi có vẻ thư sinh, chỉ là...” Ánh mắt Phong Túc đảo qua trung tâm thể trận tìm kiếm, “Khi đặt mình vào giữa vạn quân, vẫn trấn định ung dung. Đôi mắt thường ngày như nai con né người nay lại trở nên sáng lạnh như kiếm!”

“Trong sáu tướng của Phong Vân kỵ, bàn về trầm ổn độ lượng đứng đầu Tề Thụ; Từ Uyên tỉ mỉ kín kẽ, hành sự chu đáo; Lâm Cơ tài bắn cao siêu chăm lo thuộc hạ; Bao Thừa, Trình Tri đều là những dũng tướng lấy một địch trăm. Nhưng, nếu bàn về tài trí, cơ biến, linh động phải kể tới Cửu Dung.” Ánh mắt Phong Tịch quét qua đoàn quân Phong đứng dưới, dường như có phần thỏa mãn với thể trận của quân Phong, hơi gật đầu, “Hai hoặc ba năm nữa, Cửu Dung sẽ trưởng thành hơn một chút, cậu ấy nhất định sẽ là vị tướng số một của Phong quốc ta! Trận chiến này ta để cậu ấy là thủ lĩnh điều khiển toàn bộ thể trận!”

“Tu Cửu Dung à?” Phong Túc cười nhẹ, ánh mắt lại nhìn về phía quân Hoa đối diện, “Đối thủ lần này là Hoàng Triều đấy!”

“Ta biết, nhưng...” Đôi mắt Phong Tịch hơi hoảng hốt nhìn xuống dưới, quân Hoa đang không ngừng tiến bước, quân Phong yên lặng đợi chờ. Hai quân lúc này chỉ còn cách nhau chưa tới mười trượng. Mắt thấy quân Hoa phía trước vung cờ lên, đại quân nhất tề dừng bước, “Hoàng Triều thật sự không phải Hoa vương!”, nàng thì thào như than vãn như thất vọng.

Ở phía dưới chiến trường, Hoàng Triều nheo mắt nhìn bốn vạn Phong Vân kỵ đứng cách đó không xa. Cho dù họ đã đến gần như vậy mà Phong Vân kỵ vẫn đứng bất động, không hề hoảng loạn, thể trận nghiêm cẩn. Mặc dù bất động nhưng lại có thứ khí thế hào hùng cẩn trọng, giống như một bức tường được dựng lên từ lưỡi đao. Dù đang ở thế thủ nhưng vẫn lộ sát khí sắc bén,

Kim Y kỵ phía sau y chắc đã cảm giác được luồng khí thể to lớn ấy, bắt giác nắm đao thương trong tay. Thậm chí có người đã rút đao ra khỏi vỏ!

“Y dừng lại rồi, hình như đang đợi gì đó.” Phong Túc đứng từ trên cao nhìn rõ mồn một toàn bộ diễn biến phía dưới.

“Trước khi chưa tìm ra sơ hở, y sẽ chờ phượng hoàng chủ động xuất kích. Khi y tìm ra sơ hở rồi tất sẽ phát động một đòn mạnh nhất!” Giọng điệu Phong Tịch rất thần nhiên, nhưng vẻ mặt lại vô cùng tập trung chăm chú nhìn xuống dưới.

Phong Vân kỵ phía dưới giống như một con phượng hoàng khép cánh ngẩng đầu, duy trì khí thái khoan thai của vua trăm loài, yên lặng chờ đợi kẻ địch chủ động xuất kích. Còn Kim Y kỵ không có chỉ thị của Hoàng Triều cũng đứng sừng sững bất động. Hai quân lẳng lẳng giăng co, bầu không khí thật ngưng trọng.

Qua chừng một khắc, quân Hoa vẩy cờ. Hai cánh trái phải xuất kích đầu tiên, nhanh chóng như muốn bao vây quân Phong. Đến khi cánh trái cánh phải của quân Hoa chỉ còn cách quân Phong chừng năm trượng, trung quân đột nhiên lao nhanh về phía trước. Gần như ba quân đồng thời xuất phát, đi hết tốc lực nhằm vào quân Phong.

Trong lúc quân Hoa xuất trận, phượng hoàng cuối cùng cũng di chuyển. Nó đột nhiên giương cánh, đón lấy hai cánh trái phải của quân Hoa. Còn khi trung quân xông tới, gần như lao vào đầu phượng, đầu phượng đột ngột lệch về phía trái, tránh được đòn hiểm của quân Hoa. Hơn nữa nó còn mở mạnh về phía cánh phải quân Hoa đang bị cánh trái của nó giương đón. Cùng lúc đó, phần bụng phượng hoàng chợt lộ ra đôi móng vuốt, tất cả những móc sắt trên móng vuốt bay ra cùng lúc — đó là tên bay của đội vũ tiên — chỉ thấy tên bay nhanh như mưa hướng về trung quân của quân Hoa. Tiếng kêu la thảm thiết, trung quân lao về phía tiền phương đều ngã xuống thành đoàn! Đuôi phượng kéo theo những chiếc lông vũ, cùng chiếc cánh phải ôm vào quét thẳng về cánh trái quân Hoa. Tức thời, năm vạn đại quân Kim Y kỵ đều bị phượng hoàng bao vây bốn mặt!

Thế nhưng đến khi phượng hoàng áp sát muốn vây chặt quân Hoa, phía sau trung quân ở trung tâm trận đột nhiên bỏ qua móng vuốt phượng mà quay về giết, chặt thẳng vào sau đầu phượng. Ngay lập tức, đầu vương vốn đang cùng chiếc cánh trái bao vây cánh phải của quân Hoa chợt bị cánh trái quân Hoa và trung quân vây lại, gọng kìm cả trước lẫn sau, nhất định muốn chặt đứt đầu phượng.

Ngay sau đó, cánh trái quân Hoa vốn đang bị cánh phải và nửa vòng đuôi phượng bao vây, bất thành linh quẹo phải với tốc độ cao, gia nhập với trung quân, toàn lực chém đầu phượng! Liên lúc đó, toàn bộ cuộc chiến được phát động bên cánh trái phượng hoàng. Hai quân Phong, Hoa, người vây ta, ta kẹp người, toàn bộ cuốn lại một nơi, chẳng hề phân biệt nổi, xung quanh toàn bộ đều là kẻ địch, một tràng hỗn chiến nhất thời được triển khai. Thời khắc này chẳng phải là trận chiến của riêng ai! Suy nghĩ của ai sáng suốt hơn, đao người nào sắc hơn, động tác của ai nhanh hơn, sức của ai mạnh hơn, người đó có khả năng giết địch nhanh nhất, nhiều nhất!

“Khá cho một tên Hoàng Triều! Y vốn không muốn phá trận! Y cũng không muốn phân thắng bại, y muốn lấy năm vạn Kim Y kỵ của Hoa quốc liều chết với Phong Vân kỵ ta. Mục đích duy

nhất của y chính là muốn Phong Vân ky ta thiệt hại nặng nề!” Trên khán đài, nhìn Hoàng Triều liều mạng không tính tới hậu quả, Phong Tịch đột nhiên tỉnh ngộ, bàn tay đập xuống khiến tay vịn rung lên.

“Lấy năm vạn Kim Y ky làm tốt thí chỉ để phá hủy nguyên khí Phong Vân ky!” Phong Túc than, “Không dùng bất kỳ ai Hoàng quốc, lợi dụng Kim Y ky đánh phá kinh địch Phong Vân ky. Còn hai mươi vạn Kim Y ky của Hoa quốc cũng bị mất đi hơn mười vạn ở Phong quốc. Bản thân Hoa vương thì trọng thương, đám vương tử Hoa quốc đều là những người tầm thường, khi đó Hoa quốc tụt vào túi y! Hay cho một kẻ độc! Hay cho một tên Hoàng Triều!” Nói xong chàng cũng không nhìn nổi thở dài một hơi.

“Muốn ta mất đi một phần ba binh lực? Sao ta có thể để cho người như nguyên!” Giọng nói Phong Tịch mang theo sự xơ xác tiêu điều của sương thu. Đôi mắt nàng lúc này trông còn lạnh lẽo hơn cả đỉnh tuyết nghìn năm, “Năm vạn Kim Y ky sao? Ta sẽ khiến nhà ngươi phải thu nguyên vọng về!”

Vừa nói xong đã thấy tay nàng vươn lên, lụa trắng trong tay áo tung bay, tựa như mây trắng trời dạt trên bầu trời. Tay vừa vung, mây trắng biến thành phượng hoàng tung cánh, “Cửu Dung, máu phượng hoàng!”

Giọng nói Phong Tịch du dương trên chiến trường, âm thanh vút cao, tiếng chém giết dữ dội trên chiến trường cũng không át nổi.

“Dạ!” Ở trung tâm chiến trận vọng lại một giọng nói đanh thép, nghiêm nghị và quyết đoán.

Sau đó chỉ thấy ở giữa chiến trận cò Bạch Phượng được phát lên, phượng hoàng đâm máu đột nhiên hú một tiếng dài. Liền đó nó mở to cánh trái cánh phải, lông đuôi phượng hoàng lóe lên ánh đao sắc lạnh, hai móng vuốt biến thành đầu vượn, đuôi phượng chuyển thành cánh... Một phượng hoàng uống máu mới ra đời, toàn thân nó đều ẩn tàng lửa giận, toàn thân lóe lên ánh sáng lạnh thấu xương... cò Bạch Phượng trong trận phát về phía quân Hoa, sau đó phượng hoàng máu đột nhiên mở rộng hai cánh, giương vuốt ngẩng đầu — ngay khi cò Bạch Phượng phát lên, phượng hoàng trở nên hung hăng, quét, chụp, mổ về phía quân Hoa. Còn đầu phượng bị nhốt trong trung tâm quân Hoa đột nhiên biến thành một thanh kiếm sắc, vững vàng đâm thẳng, chọc thủng trung quân quân Hoa!

Khoảnh khắc ấy chỉ thấy phượng hoàng trắng lấp loáng ánh đao, miệng ngậm bảo kiếm sắc bén, điên cuồng quét về quân Hoa. Khí thế bừa bãi ấy, sự bốc đồng tàn ác ấy, sự giết chóc giống như thần phạt cũng không cách nào ngăn trở, sự tàn bạo lạnh lẽo dễ ma quỷ cũng phải sợ... khiến người ta tim đập chân run! Khiến người ta thần hồn nát tính! Giữa màu trắng là màu máu đỏ tươi vô tận!

Đó là một tràng huyết chiến!

Thời khắc ấy mặt trời đương giữa ban trưa, thế nhưng trên mặt đất cát vàng vùn vù, đao kiếm giao thương, chân cụt tay tàn, máu tươi ngập đất... Tiếng gào thét khàn khàn, thê lương, bi tráng xông thẳng chín tầng trời! Giờ khắc ấy, đất trời chấn động! Giờ khắc ấy, đất trời đen tối! Giờ khắc ấy, thần linh cùng bị, người quỷ cùng khóc!

Đó là trăng Tu La thê lương nhất thế gian!

“Thật sự liều chết tới cùng! Đơn giản là vì Hoàng Triều ở đây sao? Thế nên quân Hoa mang ý chí bất diệt!” Phong Tịch lạnh lùng thốt lên, sau đó nhún người lao về phía Hoàng Triều trong trận địa, “Đã vậy ta sẽ đánh hạ ý chí chiến đấu của các người!”

Cùng lúc khi Phong Tịch lao tới, trên chiếc chòi đối diện cũng có một bóng trắng bay ra, chỉ khác mục tiêu của bóng trắng này là Phong Tịch.

“Bạch Phong Tịch với Ngọc Vô Duyên?” Phong Tịch trên chòi quan sát thấy vậy không khỏi mỉm cười, nhàn nhả ung dung như đang đợi xem một vở kịch, “Chẳng biết cô nàng này với công tử đệ nhất thiên hạ ai thắng ai thua đây?”

Khi vượt qua mười trượng, hai bóng trắng còn cách trung tâm trận một chút. Sau đó hai người lại một lần nữa phi lên cao, nghênh đón nhau trên không trung.

Bảy trượng... sáu trượng... năm trượng... bốn trượng...

Trên mặt đất, hai quân Phong Hoa đang quyết đấu kịch liệt, giao chiến quên mình, bốn phía chỉ có tiếng đao kiếm chói tai, tiếng chém giết rung trời... Còn trên bầu trời, hai người bay tới càng lúc càng gần, một người giáp bạc chói lóa, một người áo trắng tung bay. Hai bên lúc này dường như quên hết thấy xung quanh, đôi mắt hai bên chỉ nhìn đối phương, xa xôi đến nỗi dường như mãi mãi chẳng có thể tới gần, nhưng rồi chỉ trong nháy mắt đã ở trước mặt.

Giáp bạc lóe sáng, lụa trắng tựa rồng bay!

Tay áo tung bay, ngón tay như kiếm sắc!

“Vô gian chi kiếm của nhà họ Ngọc!” Phong Tịch nhìn động tác của Ngọc Vô Duyên, con người co lại, bàn tay bất giác nắm chặt lan can trên chòi quan sát, “Y cuối cùng cũng dùng tới Vô gian chi kiếm!”

“Phượng khouru cửu thiên!”

“Vô gian chi kiếm!”

Hai người quát khê như muốn báo cho đối phương lại như muốn nói với chính mình. Đây đều là tuyệt kỹ gia truyền của đôi bên! Đây đều là tuyệt chiêu đoạt mạng người chỉ trong một thế! Một chiêu này xuất ra... là lúc không còn đường về!

Trong nháy mắt, lụa trắng biến phượng hoàng, tiếng hú vọng chín tầng trời, dải cánh cuốn theo gió lửa thẳng bay.

Cánh tay vươn ra, bàn tay đưa cao, chỉ kiếm bắn vút trời cao, kiếm khí như cầu vòng xuyên thẳng tới.

Phượng khouru! Kiếm vang! Dù đang ở trong chiến trường, giữa những tiếng hô giết rung trời, thì tiếng động ấy cũng vang rõ mồn một. Lụa trắng áp sát lồng ngực, kiếm khí chỉ thẳng mi

tâm, gần... đến mức đã có thể nhìn rõ khuôn mặt đối phương... nhìn rõ đôi mắt đối phương, dường như nhìn thấu cả linh hồn giấu sau đôi mắt... Thời khắc ấy, hai người bỗng nhiên cùng mỉm cười, cười không oán không hối... nhợt như mây bay, thoáng qua như gió...

Bàn tay bỗng mềm đi, trái tim chợt ngừng đập. Lụa trắng đột nhiên trượt qua bên sườn, kéo theo một mảnh vạt áo. Kiếm khí bỗng lệch qua vành tóc mai, một sợi tóc dài rơi xuống... Hai người đứng gần nhau... mắt đối mắt... mỉm cười... sóng vai... bước qua nhau... rồi từng người phi xuống trần địa, một người tay giữ một sợi tóc đen, một người tay cầm một mảnh vạt áo, hai bên đứng quay lưng với nhau, dường như không dám quay người, cũng không dám ngoảnh đầu lại nhìn đối phương một lần!

“Quả nhiên hai người đều không nở ra tay!” Phong Tịch đứng trên chòi quan sát vẫn giữ nụ cười ung dung, nhìn hai bóng hình màu trắng trên chiến trường. Một bàn tay chàng lại cảm lòng không đành nắm chặt lại thành quyền, “Chỉ là... Ngọc Vô Duyên với tư cách là người nhà họ Ngọc đã lựa chọn Hoàng Triều, còn cô thì chọn ta... Vậy hai người không sớm thì muộn cũng phải ra tay mà thôi!”

Vô Duyên... khoảnh khắc vừa rồi... có phải huynh muốn cùng chết với ta không? Vì sao... vì sao cuối cùng huynh lại chẳng xuống tay? Đây là lý do lúc nào trong mắt huynh cũng ẩn chứa sự cay đắng sao? Từ lần đầu tiên gặp mặt, trong mắt huynh... đôi mắt mà mọi người đều cho rằng trong không gọn sóng, bình thản dịu dàng, nơi sâu thẳm tối tăm trong đôi mắt ấy lại chứa một chút xót xa... Đó là lòng xót xa với người đời sao? Hay là... đó chỉ là tiếng lòng huynh, xót xa cho vận mệnh của mình? Chỉ là, vì sao...

Người nhà họ Ngọc... Huynh... ta sẽ có kết quả như vậy sao? Bàn tay Phong Tịch siết chặt dải lụa trắng, chăm chú nhìn vào mảnh vạt áo nàng cầm trong tay. Trên khuôn mặt lạnh lùng có thứ gì đó trượt xuống, trái tim trong khoảnh khắc đập thật chậm... rất chậm... chậm đến mức khiến người ta tưởng rằng nó sẽ chẳng bao giờ đập lại nữa.

Cúi đầu nhìn sợi tóc đen trong lòng bàn tay... đây là sợi tóc rơi xuống từ vành tóc mai Phong Tịch... Thiếu chút nữa... Phong Tịch! Tay chàng bỗng dừng nắm chặt sợi tóc ấy, đôi mắt vẫn luôn thản nhiên không gọn sóng chợt lấp lánh ánh nước. Một cái chớp mắt, một giọt nước rơi xuống, rơi xuống sợi tóc đen. Trong nháy mắt chìm vào trong lòng bàn tay...

Người nhà họ Ngọc cả đời chẳng có yêu có hận! Người nhà họ Ngọc cả đời chỉ có máu mà không có nước mắt... Nhưng... thứ đang rơi xuống đây là gì? Đây là tình yêu mỏng manh mà đáng thương xót của y... Phong Tịch, đây là kết quả của ta với tư cách là người nhà họ Ngọc và nàng với tư cách là người nhà họ Phong... Trái tim như bị ai cắn xé, đau đớn dữ dội. Cả cơ thể đều có cảm giác đau đớn, trời đất giờ khắc này như chao đảo... Muốn rời đi thật xa... nhưng chẳng thể nào!

Sợi tóc đen trong tay chàng rốt cục hóa vụn, hòa cùng giọt lệ mang hơi ấm trong lòng bàn tay rơi vào cát bụi.

Còn tay nàng, rốt cuộc cũng thả lỏng, mảnh vạt áo lặng lẽ rơi xuống, bị gió cuốn đi chẳng còn tăm tích.

Chương 23 Đã là vô duyên sao còn trên người

Chém giết vẫn còn tiếp diễn, địa ngục chốn nhân gian quả thực đã xuất hiện tại Vô Hồi cốc. Mùi tanh nồng của máu tràn ngập cả bầu trời sơn cốc, tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng giết chóc vang vọng tận trời cao, ánh đao ánh kiếm lóe sáng, mũi thương rút ra mang theo cả máu thịt bầy nhầy của địch nhân. Khắp nơi đều có thi thể màu vàng và mấy đoạn tay chân cụt lủn, thỉnh thoảng lại lẫn vào một vài thi thể màu trắng.

Hai người vẫn đang đứng thờ thẩn trong trận, mặc cho đao kiếm xẹt qua bên người, mặc cho tên lạc rơi xuống xung quanh họ. Bọn họ giống những kẻ đang say ngủ, thờ thẩn si ngốc đứng tại đây.

Bóng hình màu tím vẫn luôn đứng sừng sững bất động trong thế trận quân Hoa đột nhiên di chuyển. Y giống hùng ung giương cánh, lao thẳng về phía người đứng dưới cờ Bạch Phượng ngay tại trung tâm trận quân Phong.

“Cửu Dung mau tránh!” Phong Tịch vẫn đang đứng ngây ngốc cuối cùng cũng tỉnh táo lại, tung mình lên cao, tựa như mũi tên rời dây cung, đuổi theo bóng hình màu tím.

Còn một bóng trắng khác đang đứng ngây ngốc chẳng hề cản đường nàng. Chàng chờ đến quay người đi, vượt qua mưa tên rừng kiếm, băng qua những xác người trên đất, bước qua biển máu tanh nồng. Chàng lặng lẽ từng bước đi qua, bộ quần áo trắng muốt như sứ giả thiên giới hạ phàm, đôi mắt từ bi mà bất đắc dĩ đảo qua... qua âm tào địa ngục, qua ba hồn bảy vía... những sinh mạng này... những giọt máu đào này... đây là cái giá phải trả đổi lại cho trăm năm thái bình sao?

Tu Cửu Dung ngồi trên lưng ngựa vẩy cờ Bạch Phượng trong tay. Anh ta không hề né tránh, ngược lại còn vung thẳng cờ Bạch Phượng lên cao, ngay lập tức, Phong Vân kỳ phía trước rẽ làm đôi, tránh né kiếm khí sắc bén từ thanh bảo kiếm trong tay bóng ảnh màu tím, kiếm khí kia vẽ trên mặt cát vàng một rãnh thật sâu! Tiếp đó bóng tím lần thứ hai vung tay cao, mũi kiếm sáng như chớp lần thứ hai chĩa vào bóng người đứng dưới cờ Bạch Phượng.

Kiếm khí ấy như có thể cắt đứt hết thảy mọi thứ, nhanh, ác, sắc! Khí phách một kiếm ấy dường như có thể xé toạc trời đất! Cát vàng nương gió trồn đi, không khí bị kiếm xé đôi, ngay cả gió... cũng phải vội vàng trồn! Đây là một đòn chẳng thể nào tránh né, cũng chẳng có cách nào ngăn cản!

Tu Cửu Dung ngẩng mặt, đôi mắt bình tĩnh nghênh đón ánh kiếm sắc lạnh, chiêu kiếm tuyệt luân muốn chém anh ta thành hai nửa.

Vương, Cửu Dung vĩnh viễn trung với người! Cho đến khi — lục hồn ta tiêu tán!

Bóng tím ngạo nghễ nhếch miệng, cổ tay vung thẳng xuống, mang theo sự ngang ngược và mạnh mẽ đến tận cùng... chủ tướng Phong Vân kỳ phải chết dưới kiếm này!

“Cửu Dung...!”

Đi kèm với tiếng thét là một đường ánh sáng lóe lên như chớp quắp lấy thể kiếm đang chém thẳng xuống. Tốc độ nhanh hơn chớp, Tu Cửu Dung vẫn luôn mở to mắt chứng kiến rõ ràng, dải lụa trắng từ sau bay thẳng tới, vũng vàng quắp lấy chuôi kiếm, thể kiếm mạnh mẽ bị cản lại trước mặt anh ta nửa tấc!

Bóng tím và bóng trắng đồng thời đáp xuống, kiếm và lụa trắng vẫn quấn lấy nhau. Quay đầu nhìn lại, chỉ là một cái liếc mắt nhưng khiến cho Hoàng Triều cảm thấy lạnh lẽo thấu tim.

Phong Tịch như vậy... Phong Tịch lạnh lùng như vậy y chưa bao giờ thấy! Trên mặt Phong Tịch không phải luôn luôn có vẻ uể oải giống như chưa bao giờ ngủ đủ đó sao? Đôi mắt trong trẻo ấy chẳng phải lúc nào cũng có ý cười đùa giỡn, hứng thú sao?

Người đứng trước mặt... là do nàng đang mặc giáp bạc sao? Khuôn mặt lạnh như băng như sương, đôi mắt lạnh như hàn băng vạn trượng... nàng giống một pho tượng hoàn hảo được tạc từ băng, đẹp vô cùng mà lạnh cũng tốt cùng! Toàn thân nàng tỏa khí thể lạnh liệt xơ xác... tất cả đều chĩa vào y! Chỉ vì một kiếm vừa rồi của y suýt giết chết 'Cửu Dung' này sao? Thì ra Phong Tịch cũng có một mặt này... đây là một mặt nàng có với tư cách nữ vương Phong Tích Vân Phong quốc... là khí thể của Phong Tích Vân sao? Vậy về sau... bọn họ chỉ có thể ở thế đối lập nhau thế này!

Đột nhiên bàn tay cầm kiếm mềm đi, trái tim như bị thứ gì đó đâm phải... đau đớn... Phong Tịch, đây là cái gọi là bạn bè ít khi được cả đời theo lời nàng sao? Tình nghĩa chúng ta ngăn ngủi vậy thôi sao? Ta... vì sao nàng lại lựa chọn Phong Tịch? Bởi vì mười năm đó sao? Thời gian mười năm... đã cho các người có nhiều thứ cùng nhau... hòa hợp với nhau... có những thứ tồn tại mà chính bản thân hai người cũng không thể phân biệt rõ ràng... cũng chẳng thể cắt bỏ! Hoàng Triều này với nàng, từ nay về sau, chỉ có thể là địch nhân thôi sao?

“Vương...” Tu Cửu Dung khẽ gọi một tiếng, có cái gì đó chảy vào đôi mắt anh ta, tầm mắt của anh trở nên mơ hồ, có cái gì đó đang xé rách khuôn mặt anh, ý thức trở nên mơ hồ, cuối cùng... hình bóng cuối cùng trong đôi mắt là giáp bạc chói mắt... Sau đó, toàn bộ mọi thứ đều cách anh thật xa, chìm vào bóng tối... vậy mà đến cuối cùng bàn tay anh vẫn còn nắm chặt cò Bạch Phương!

“Cửu Dung...!”

Phong Tịch vội vàng lướt tới, đón được Tu Cửu Dung ngã nhào xuống. Nàng cúi đầu nhìn, môi cắn chặt, lòng đau nhức, khuôn mặt này... đã bị tàn phá dưới thể kiếm này! Mặc dù nàng chặn lại được thể kiếm kia, thể nhưng không thể chặn lại được kiếm khí mãnh liệt đó! Đạo kiếm khí đó đã vẽ một đường thẳng từ ấn đường cậu ta xuống mũi, chia khuôn mặt này thành hai nửa! Cửu Dung... Liệu cậu có thể sống sót không?

Nàng ngẩng đầu nhìn, đôi mắt ẩn chứa sự tức giận và căm hận! Nàng nhìn con người trước mặt, vẻ mặt mất mát, mệt mỏi và hối hận, trong lòng thật sự đau thương... Hoàng Triều... Đây chính là vận mệnh của chúng ta... là vận mệnh mà chúng ta, những con người sinh ra tại thời chiến loạn... sinh ra trong vương thất... chẳng thể nào tránh khỏi!

“Hoàng Triều, có nhớ những gì đêm hôm ấy tôi nói với huynh không?” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Phong Tịch vang lên.

Hoàng Triều gật đầu, đôi mắt màu hổ phách đã minh mẫn trở lại, sáng như sao. Y cong môi, dường như muốn cười thoải mái như đã từng, cười lần cuối với tư cách là bạn bè, thế nhưng làm thế nào y cũng không thể cười sáng lạn như trước. Lúc này đây, trong lòng con người vốn ngạo nghễ này cũng chỉ có sự bi ai và cô đơn tận cùng.

“Rất hiếm có bạn bè vĩnh viễn.” Giọng Phong Tịch trầm xuống, nhưng vọng vào tai Hoàng Triều một cách rõ ràng. Nàng cúi đầu nhìn Cửu Dung, đến khi ngẩng đầu đôi mắt đã lạnh lùng như hàn băng. Nàng quét mắt nhìn qua cả chiến trường, tất cả đã chỉ còn màu trắng, màu vàng chẳng còn sót lại mấy ai. “Trận chiến này, tôi thắng, huynh cũng thắng!”

“Đúng vậy.” Hoàng Triều mở miệng mới phát hiện ra giọng nói của bản thân trầm như vậy... chán chường đến vậy!

“Thế nhưng... chúng ta đều là người thua!” Đôi mắt Phong Tịch cuối cùng cũng nhìn sang Hoàng Triều lần nữa, trong đôi mắt sáng như băng, sâu như biển dường như có gì đó đang vỡ vụn, thế nên ánh mắt của nàng mới thê lương đau đớn như vậy.

“Đúng vậy.” Hoàng Triều nói khẽ, dường như sợ sẽ làm khe nứt rộng hơn nữa, thế nhưng y cũng hiểu, những thứ đã vỡ vụn chẳng thể nào ghép lại được nữa! Bởi vì đó là do chính tay y đánh vỡ!

Phong Tịch vung tay, lụa trắng thả bảo kiếm, quay về tay nàng. Đôi mắt không còn nhìn Hoàng Triều, bàn tay ôm chặt Cửu Dung, mũi chân chạm nhẹ phi thân khỏi trận địa, “Khi gặp lại có lẽ chỉ một người có thể tồn tại!”

Tối ngày mười bốn tháng năm.

Tiết trời vẫn còn oi ả cho cả đến khi màn đêm buông xuống. Vài vì sao thưa thớt trên màn trời đêm ẩn trốn, chỉ còn lại tầng mây dày dặc đặc.

Trong chiếc lều của Phong vương, ngọn đèn bập bùng ánh lửa, tỏa rộng khắp lều, sáng như ban ngày. Phong Tịch trầm ngâm nhìn những giấy tờ trước mặt, Phong Tức lại nhàn nhã ngồi đối diện nàng, cười ung dung, vân vê cái chặn giấy hình sư tử trên bàn.

“Thương thế của Cửu Dung thế nào?” Phong Tịch chợt hỏi, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn vào chồng giấy tờ.

“Y thuật của ta thật có kém Quân Phẩm Ngọc, có điều cậu ta không chết được đâu.” Phong Tức gầy gầy đầu ngón tay, “Chỉ là...”

“Khuôn mặt kia hỏng rồi phải không?” Đôi mắt Phong Tịch lóe lên, liếc nhìn chàng, rồi lại trở về với chồng giấy tờ.

“Thực sự là đáng tiếc cho một khuôn mặt đẹp như thế.” Phong Tức than thở có chút thương xót, thế nhưng khuôn mặt chả hề hiện lên biểu cảm thương tiếc.

“Còn sống là tốt rồi.” Phong Tịch thản nhiên nói.

“Sống à... quả thật là một việc tốt, chỉ là có một số người... có lẽ sẽ cảm thấy sống không bằng chết!” Phong Tịch dường như có hàm ý khác.

Phong Tịch không để tâm tới, tập trung xem giấy tờ, còn Phong Túc cũng không nhắc lại, ánh mắt chăm chú nhìn Phong Tịch, nghiên cứu vẻ mặt nàng. Đến khi Phong Tịch tỉnh cờ ngắc đầu, ánh mắt chàng lại trở nên sâu thẳm khó dò.

Cuối cùng, Phong Tịch cũng buông văn thư trong tay xuống, day day ấn đường, cơ thể ngã hẳn vào ghế dựa.

“Sao thế?” Phong Túc nhìn nàng hỏi.

“Trận chiến này khiến hai nghìn năm trăm linh tám người Phong Vân kỵ của ta bị thương, năm trăm hai mươi lăm người chết!” Phong Tịch thở dài, ấn đường cau lại. “Quả là Hoàng Triều!”

“Nhưng cô cũng làm cho năm vạn Kim Y kỵ của hãn chết mất bốn vạn, người thắng cũng là cô đây thôi.” Phong Túc nghe thế cũng nhẹ nhàng cười, “Hãn chỉ còn lại một vạn tàn binh, sao có thể là đối thủ của cô.”

“Y cũng đạt được hai phần ba mục đích rồi!” Phong Tịch đưa tay vỗ trán, “Lấy Kim Y kỵ làm tốt thí thăm dò trận huyết phượng, sau đó đã thương nguyên khí Phong Vân kỵ của ta, rồi...”

Nàng đang nói, giọng nói của Tề Thư vọng tới: “Vương, Yên thành cấp báo!”

Phong Tịch nghe thế đôi mắt chợt lóe sáng, nàng ngồi thẳng người nói: “Vào đi.”

Lời vừa dứt, tầm màn được vén lên, Tề Thư dẫn theo một người vội vàng đi vào.

“Vương! Yên thành bị đại quân Hoàng quốc phá rồi!” Người kia vừa bước vào lều, hoàn toàn không có thời gian để ý tới lễ tiết, chỉ quỳ xuống gấp gáp nói.

“Cái gì?” Phong Tịch nghe thế liền bật dậy, ánh mắt rực sáng nhìn người toàn thân đầm máu đang quỳ trên mặt đất, “Yên thành bị đại quân Hoàng quốc phá?”

“Dạ!” Người kia cúi đầu, khàn giọng đáp, “Hoàng quốc phái năm vạn đại quân công thành, Bao tướng quân... Bao tướng quân đã hy sinh rồi!”

“Bao Thừa...” Phong Tịch khẽ run, rồi nàng tới trước mặt người kia, giọng khàn khàn, “Anh đứng lên trả lời.”

“Tạ ơn vương.” Người kia đứng dậy, ngẩng đầu liếc nhìn Phong Tịch rồi lại cúi đầu xuống.

Một cái liếc mắt kia đã để Phong Tịch nhìn rõ khuôn mặt cậu ta. Đó là bộ hạ thân cận của Bao Thừa. Khuôn mặt cậu ta dính đầy bụi bặm và máu bắn, đôi mắt lóe lên tia sốt ruột và đau đớn. Nhiều vết thương trên người cậu ta cũng chỉ được băng bó sơ sài.

“Cho dù Hoàng quốc phải năm vạn Tranh Thiên kỵ nhưng Yên thành của ta cũng có năm vạn Phong Vân kỵ, lại thêm năm vạn cấm vệ quân, tuyệt đối không thể bị phá thành đơn giản thế được!” Phong Tịch chăm chú nhìn người kia, “Vì sao thành bị phá?”

“Vương, trước đây vốn có Lý tướng quân và Bao tướng quân cùng thủ Yên thành, quân Hoàng quyết không có khả năng phá thành! Nhưng Lý tướng quân nghe nói vương bị mười vạn đại quân Hoa quốc bức bách phải lùi về Vô Hối cốc, thế nên ngài ấy đã dẫn năm vạn cấm vệ quân rời khỏi Yên thành, muốn tới Vô Hối cốc trợ giúp vương một tay. Ai dè Lý tướng quân vừa đi, Hoàng quốc lập tức phát năm vạn Tranh thiên kỵ tấn công Yên thành, Bao tướng quân biết địch đông ta ít, bởi vậy mới thủ thành không ra. Thế nhưng... nhưng... ai ngờ tướng dẫn quân Hoàng tinh thông tên thuật, cuối cùng... khi đang chỉ huy trên tường thành, Bao tướng quân bị bắn trúng... Bao tướng quân... Bao tướng quân...”

Người kia nghẹn giọng, âm thanh xót xa căm hận, bờ vai không ngừng run rẩy, đôi tay co giật.

“Bao Thừa...” Phong Tịch lâm bâm, đôi mắt lấp lánh ánh nước, bàn tay nắm chặt, “Lý Tiễn... dám trái quân lệnh của ta!”

“Bao tướng quân trước khi chết có dặn thần nhất định phải báo cho vương biết trước khi quân Hoàng phá thành, tiểu nhân... tiểu nhân đành phải bỏ thành đi báo tin... Tại núi Du, tiểu nhân đuổi kịp Lý tướng quân, Lý tướng quân nghe nói thành bị bao vây, vội vàng quay lại, ai ngờ... Ai ngờ giữa đường đụng độ với truy quân Tranh Thiên kỵ Hoàng quốc sau khi phá thành... Năm vạn cấm vệ quân gần như đã chết hết!”

Người kia nói một hơi rồi lại quỳ rạp xuống, không ngừng dập đầu. Trên mặt đất nhanh chóng đỏ màu máu, “Vương, tiểu nhân không thể bảo vệ Yên thành, tiểu nhân không thể bảo vệ tướng quân, tiểu nhân tự biết muôn lần chết cũng không đủ đền tội! Nhưng tiểu nhân... tiểu nhân cầu xin vương... cầu xin người nhất định phải... nhất định phải báo thù cho Bao tướng quân! Bao tướng quân trúng tên của địch mà vẫn đứng thủ trên tường thành một ngày một đêm. Ngài ấy phái tiểu nhân nhanh chóng báo tin cho vương... nhất định là muốn đợi đến khi vương phái binh cứu thành... Ai ngờ đâu... ai ngờ đâu...”

“Lý Tiễn!” Phong Tịch nặng nề bật ra hai chữ, hai tay bắt giắc nắm chặt, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh như tuyết, sắc như băng!

Bầu không khí trong lều ngưng trọng, không có chút tiếng động.

Một lát sau, Phong Tịch mới lên tiếng hỏi: “Đại quân Hoàng quốc cách Vô Hối cốc có xa không? Anh có biết tướng dẫn quân là ai?”

“Bẩm vương, tiểu nhân đi trước ước chừng một ngày hành quân.” Người kia vẫn quỳ trên đất, “Tướng dẫn quân Hoàng đeo mặt nạ đồng, không biết dung mạo, nhưng sau lá cờ thêu một chữ ‘Thu’, hơn nữa lại giỏi cưỡi ngựa bắn cung, tên bắn ra không phát nào trật!”

“Nửa ngày sao?” Ánh mắt Phong Tịch lóe lên, “Thu? Giỏi cưỡi ngựa bắn cung? Vậy nhất định là tướng quân Hàn Sương, một trong bốn tướng Phong Sương Tuyết Vũ, Thu Cử Sương rồi!”

“Tề Thu!” Phong Tịch đột nhiên cất tiếng gọi.

“Có thần!” Tề Thư vốn nắm chặt tay đứng một bên lập tức đáp.

“Đưa anh ta xuống trị thương.” Phong Tịch trầm giọng phân phó, “Đồng thời gọi ba vị tướng quân Lâm Cơ, Từ Uyên, Trình Tri, lập tức đến đây!”

“Vâng!” Tề Thư đỡ người kia rời đi.

“Hoàng Triều thật lợi hại.” Phong Túc vẫn luôn ngồi im lặng bỗng thân nhiên nói.

“Ta ngàn tính vạn toán, chỉ tính sai Lý Tiễn!” Phong Tịch chấp tay nhìn lên đỉnh lều, giọng nói nặng nề, “Tuy y là đại tướng quân Phong quốc, nhưng gần mười năm nay, danh tiếng vẫn bị chúng tướng Phong Vân kỵ áp chế. Có lẽ y không cam lòng yên lặng, nghe tin ta ‘trốn’ về Vô Hối cốc, muốn dẫn cấm vệ quân tới ‘trợ trận’, đánh bại quân Hoa lập công dựng lại uy danh đại tướng quân của y! Ta... đã quên sự chấp nhất của con người với công danh!” Nàng nói câu cuối cùng tự giễu và tự trách.

“Hiện tại tuy rằng Kim Y kỵ chỉ còn hơn một vạn, nhưng chủ soái bên này lại là Hoàng Triều, hơn nữa còn có Ngọc Vô Duyên vẫn chưa hề xuất thủ. Hiện tại Phong Vân kỵ cũng đã bị thương tổn nguyên khí, nếu làm bừa, chỉ sợ...” Phong Túc nói đến đây thì dừng lại, ánh mắt đảo qua Phong Tịch, chàng chuyển mắt rồi nói tiếp, “Mà Tranh Thiên kỵ đang đuổi tới có tới năm vạn, nếu Phong Vân kỵ không chặn lại trước thì cũng chẳng còn ai có thể cản trở. Hơn thế nữa thời gian hiện đang cấp bách, nếu đội quân đó hợp nhất với quân Hoàng Triều, đến lúc đó...”

“Điều đi một vạn trong bốn vạn quân tại Vô Hối cốc!” Phong Tịch lạnh lùng nói, “Yến thành... Ta tự mình đi cản Tranh Thiên Kỵ, tuyệt đối không để chúng bước một bước vào Vô Hối cốc!”

Phong Túc nghe thấy thế thì nhướn mày, “Cô đi? Năm tướng Phong Vân Kỵ dù tài trí kiệt xuất, nhưng nếu đối đầu với Hoàng Triều, Ngọc Vô Duyên thì vẫn còn kém một bậc!”

“Đương nhiên ta biết điều đó, ta cũng không nói việc ở Vô Hối cốc sẽ do bọn họ quyết định.” Ánh mắt Phong Tịch vững vàng nhìn thẳng vào chàng.

Phong Túc bị nàng nhìn chằm chằm, không khỏi thở dài cười khổ, “Sớm biết vậy ta đã chẳng tới Phong quốc!”

“Hừ! Là mi mặt dày muốn theo đấy chứ. Ta cũng không mời mi.” Phong Tịch hừ lạnh, “Thế nên khi ta đi thì Vô Hối cốc giao cho mi đấy!”

“Sao cô nghĩ ta sẽ thủ được?” Phong Túc bỗng cười nhạt hỏi.

“Nếu mi muốn Phong Vân kỵ, muốn Phong quốc vậy thì phải bảo vệ nó thật tốt rồi.” Phong Tịch cũng thân nhiên đáp lời.

Nàng vừa dứt lời, Tề Thư đã dẫn ba tướng Từ, Lâm, Trình tới. Có lẽ tất cả đều đã biết chuyện Yến thành, về mặt đau thương phần nộ!

“Có lẽ Tề Thư đã nói cho các anh biết Yến thành bị phá, Bao Thừa... hi sinh!” Phong Tịch hít sâu, ngẩng đầu nhìn thuộc cấp xung quanh, ánh mắt trong veo lạnh lùng.

“Vương, xin hãy phái tôi đi cản đường quân Hoàng!” Bốn người đều khom người chờ lệnh.

“Ta hiểu tâm tình các anh, nhưng các anh phải ở lại Vô Hồi cốc.” Giọng nói Phong Tịch rõ và trầm, “Tranh thiên kỵ Hoàng quốc... sẽ đề bản vương tự mình đi cản!”

“Vương...” Tề Thư không kìm được buột miệng.

Phong Tịch vung tay chặn lời y, ánh mắt đảo qua Phong Túc rồi cao giọng nói: “Tề Thư, Lâm Cơ, Trình Tri nghe lệnh!”

“Chúng thần chờ lệnh!” Ba người cúi người đáp.

“Từ hôm nay, khi bản vương vắng mặt, toàn bộ các anh phải nghe lệnh công tử Lan Túc!” Phong Tịch trầm giọng dặn dò.

Ba vị tướng liếc mắt nhìn nhau rồi cùng khom người đáp: “Dạ!”

“Từ Uyên.” Phong Tịch gọi tiếp.

“Có thần!”

“Điểm một vạn tinh binh, sau nửa canh giờ theo bản vương xuất phát!”

“Dạ!”

“Các người lui ra đi.”

“Dạ!”

Đợi khi bốn người cùng lui ra, Phong Túc mới cất lời: “Cô chỉ dẫn một vạn binh đi là đủ sao? Nên nhớ rằng kia là năm vạn Tranh Thiên kỵ, không thể như Kim Y kỵ được!”

“Ái dà... Mi đang lo lắng cho ta sao? Hay là lo lắng một vạn Phong Vân kỵ này có đi mà không có về?” Ánh mắt Phong Tịch liếc nhìn chàng, cười như không cười.

“Đương nhiên ta lo lắng cho một vạn Phong Vân kỵ rồi.” Phong Túc không hề nghĩ ngợi đáp, đảo mắt liếc nhìn Phong Tịch, “Còn về cô à, cần gì ta phải hao tâm tổn trí.”

Khóe môi Phong Tịch khẽ nhếch lên như muốn cười, nhưng cuối cùng nàng cũng không cười, quay người ra khỏi lều, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm tối mịt mờ. Nàng day nhẹ ấn đường thở dài.

“Hôm nay có lẽ trời sẽ mưa.” Phong Túc đứng sau nói.

“Trời mưa à?” Phong Tịch bỗng mỉm cười, vẫy tay gọi một gã binh lính tới trước mặt, “Truyền khẩu lệnh của ta và Từ tướng quân, mỗi một binh sĩ đều phải mang theo mình hai vũ khí!”

“Dạ!”

Trong doanh trại quân Hoa, Hoàng Triều mỉm cười nhìn bức thư trong tay.

“Dường như mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của huynh.” Ngọc Vô Duyên nâng chén trà, nói một cách thần nhiên.

“Bởi vì ta phải... đó là bất buộc!” Hoàng Triều ngẩng đầu, đôi mắt màu hổ phách sáng rực chăm chú nhìn vào một điểm nơi tiền phương.

Ngọc Vô Duyên nghe vậy quét mắt về phía y, lặng lẽ nhìn y một chốc, sau đó mới khẽ nói nhẹ như gió thoảng mây bay, “Những thứ huynh phải làm... có lẽ rất nhiều.”

Hoàng Triều nghe vậy lặng yên không đáp.

“Hoàng Triều...” Ngọc Vô Duyên buông mi chăm chú nhìn lá trà bập bênh trong chén, “Có khi người định không bằng trời định, hơn nữa... Có khi mưu tính nhiều, ngược lại sẽ bị một vì mưu tính!”

“Huynh muốn nói cho ta biết cái gì?” Ánh mắt Hoàng Triều chăm chú nhìn Ngọc Vô Duyên, “Có chỗ nào không ổn chăng?”

“Ta chỉ muốn nhắc nhở huynh, họ không chỉ là Phong Tích Vân, Phong Lan Túc. Họ còn lại Bạch Phong Hắc Túc, họ...” Ánh mắt Ngọc Vô Duyên lại trở nên mịt mờ, dường như nhìn thấy một thế giới thật xa xôi trong tách trà, “Họ quyết không hề giống bất kỳ đối thủ nào trước đây của huynh!”

“Đương nhiên ta biết không thể coi thường họ, thế nên ta mới hao hết tâm trí như vậy!”

“Vương, tất cả đều đã được chuẩn bị thỏa đáng!” Từ Uyên đứng ở ngoài lều bẩm báo.

“Ừ.” Cùng lúc với giọng nói vang lên, cửa lều được vén lên, Phong Tích mặc giáp bạc bước ra.

Bên ngoài lều, đứng song song với Từ Uyên là ba tướng Tề, Trình, Lâm, cùng với một vạn tinh binh đang chờ xuất phát, chỉ riêng Phong Túc đứng tại một bên. Về mặt những người khác rất nghiêm túc và lạnh lùng, còn chàng vẫn ung dung nhàn nhã, nụ cười trên khuôn mặt dường như nhìn thấy điều gì đó vô cùng hứng thú.

“Vương...”

“Vương...”

Tề Thư, Lâm Cơ tiến lên, nhưng hai người vừa mới mở miệng Trình Tri đã vội vàng bước tới, thô giọng cướp lời, “Vương...”

Phong Tích mặc giáp bạc mang hơi hướm uy nghi của đấng vương giả. Nàng khẽ đảo mắt nhìn Trình Tri, khiến y tự động nuốt lại những lời kế tiếp.

“Chuyện gì?” Phong Tịch hồ hững hỏi.

“Vương...” Ánh mắt Trình Tri liếc nhìn Từ Uyên đứng phía sau Phong Tịch. Y gãi gãi đầu rồi lên tinh thần nói, “Vương, sao người không mang lão Trình đi cùng, sao lại mang cái tên Từ lãnh cảm này đi?”

“Hả? Phì...” Phong Tịch nghe thế ngẩn người, sau đó bất giác khẽ cười thành tiếng, ánh mắt đảo qua Từ Uyên đứng sau, thấy anh ta vẫn giữ nguyên khuôn mặt chẳng hề có cảm xúc, ngay cả mí mắt cũng chẳng động.

“Vương, cái tên lãnh cảm chết tiệt này làm gì cũng chậm rì rì. Lúc này phải đi cản Tranh Thiên kỵ của Hoàng quốc, ngài nên dẫn lão Trình ta theo mới phải, ta đảm bảo sẽ giết chúng không còn một manh giáp!” Trình Tri thấy Phong Tịch chỉ cười mà chưa trách cứ, không khỏi lần thứ hai lớn tiếng nói.

Giọng y đồng dục khiến tướng sĩ đứng trước đều nghe thấy rõ ràng, lòng âm thầm biết rõ mà nhin cười. Có một vài người không nhin được bật cười thành tiếng. Không khí nghiêm trang bị mấy câu nói của y làm nhẹ đi vài phần.

Mọi người ở Phong Vân kỵ xưa này đều biết, Trình tướng quân tính cách ngay thẳng, mau miệng mau tay và Từ tướng quân mặt lạnh thâm trầm, làm việc chu đáo có thể nói là một đôi oan gia trong Phong Vân kỵ, luôn luôn nhìn nhau không vừa mắt.

Một người chê đối phương quá đại khái nóng nảy, tay chân nhanh hơn đầu óc, khi làm việc cũng chỉ nhìn trước mà không nhìn sau, hoàn toàn không có phong phạm của đại tướng một nước! Còn một người lại chê đối phương quá u ám thâm trầm, một việc đã ở trong đầu trái đã ngẫm tới, phải lại còn muốn nghĩ, làm việc gì cũng nhìn trước nhìn sau chậm rì rì, hoàn toàn không có sự hào sảng và khí phách của nam nhi đại trượng phu!

“Trình Tri!” Tề Thư đứng một bên khẽ kéo ống tay áo y, ý bảo y không thể trái lệnh.

Ai ngờ Trình Tri thấy Phong Tịch và Từ Uyên không để ý tới mình lên ngựa, y không khỏi sốt ruột, vung tay hất bỏ Tề Thư, vội vàng sải bước tới kéo lại dây cương của Từ Uyên, “Tên lãnh cảm chết giẫm kia, tay chân người lúc nào cũng chậm hơn người khác, không chừng sẽ bị ả Thu Cửu Sương bắn một phát ngã ngựa luôn. Tốt nhất là người nên xuống ngựa để lão Trình ta đi thay người đi!”

“Tránh ra!” Từ Uyên chỉ lạnh lùng bật ra hai chữ, nét mặt cũng chẳng có biểu tình tức giận.

“Vương!” Trình Tri lại quay đầu nhìn về phía Phong Tịch, mong nàng có thể thay đổi mệnh lệnh.

“Trình Tri, đây là quân lệnh!” Phong Tịch ngồi trên cao chỉ thản nhiên buông một câu như vậy.

“Dạ!” Trình Tri cúi đầu đáp, có vẻ bất đắc dĩ buông dây cương.

Phong Tịch ngồi trên ngựa, ánh mắt nhìn Phong Tức phía xa xa. Về mặt hai người đều bình tĩnh thản nhiên, cuối cùng Phong Tịch khẽ giơ tay phải, Phong Tức thấy thì mỉm cười, dời bước

tiến tới, đứng trước ngựa Phong Tịch. Sau đó chàng cũng vươn tay phải, hai bàn tay nắm chặt, Phong Tịch ngẩng đầu dặn dò rõ ràng: “Khi ta vắng mặt, toàn bộ tướng sĩ Phong Vân kỵ phải nghe lệnh công tử Lan Túc. Nếu có người giống như Lý Tiễn trái lệnh ta...” Ánh mắt Phong Tịch uy nghiêm đảo qua toàn bộ tướng sĩ, “Chém không tha!”

“Dạ!” Chúng tướng sĩ đồng thời khom người đáp.

“Xuất phát!”

Phong Tịch quát roi, con ngựa trắng đề móng phóng lên trước, tức thì, một vạn tướng sĩ cùng phóng ngựa đuổi theo.

“Người xem đi, tên lãnh cảm chết tiệt là chết cũng chậm chạp thế, người ta đi hết rồi mà vẫn còn ở phía sau!” Trình Tri nhìn thấy vậy không hỏi bất dậy, vung tay hung hăng đập bộp một cái vào mông ngựa của Từ Uyên, ngay lập tức, con ngựa kia hí vang, tung vó chạy đi.

“Trâu bò man rợ!” Ngựa Từ Uyên đã chạy xa nhưng bốn chữ vừa rồi vẫn vọng lại rõ ràng.

“Cái gì, tên lãnh cảm chết giẫm kia dám chửi ta trâu bò man rợ?” Trình Tri giậm chân, cao giọng hét lớn, “Tên lãnh cảm chết giẫm, người đừng có lúc nào cũng chậm tay chậm chân! Cẩn thận bị Thu Cửu Sương bắn thủng một lỗ lớn đấy! Nhớ giữ cái mạng nhỏ về, lão Trình ta còn muốn tìm người tính sổ!”

“Người lo lắng cho người ta không uyển chuyển một chút được sao? Có cần thiết phải nói toạc móng heo ra để toàn quân biết được thế không?” Phía sau vọng đến giọng nói hờ hững của Lâm Cơ.

“Cái gì? Ta nào có quan tâm tới tên lãnh cảm chết tiệt ấy?” Trình Tri nghe vậy vội vàng thu lại ánh mắt, hung hăng trừng Lâm Cơ đứng đằng sau.

“Không quan tâm tới cậu ta à? Vậy thì muốn cậu ta giữ mạng nhỏ trở về làm gì?” Giọng nói Lâm Cơ vẫn đều đều, không lạnh không nóng, không to không nhỏ.

“Ta... Ta muốn y giữ lại mạng...” Dưới ánh đèn mờ mờ không thể nhìn ra khuôn mặt đen thui của Trình Tri liệu có đỏ lên hay không, chỉ là y quanh co cả một hồi cuối cùng cũng rặn ra được một cái có, “ta muốn y giữ mạng để trở về chăm sóc vợ con...”

“Đầu óc nhà người bị úng nước à?” Lâm Cơ cắt lời, chẳng thèm đợi y nói hết câu, mắt ánh lên tia cười mỉa mai, “Trong sáu tướng Phong Vân kỵ chúng ta hình như chỉ có người mới có — vợ — con!” Cuối câu Lâm Cơ còn cố nhấn mạnh hai chữ “vợ con”.

“Ta... Người... Người đồ tiểu nhân...” Trình Tri thẹn quá hóa giận, đập vào vai Lâm Cơ như muốn bóp chặt con người thấp hơn y một cái đầu này.

“Trâu bò thì vẫn là trâu bò... đến suy nghĩ cũng bị cong!” Lâm Cơ lắc mình đẩy hai cách tay to lớn trên vai mình ra, “Mặc kệ người.”

Nói xong Lâm Cơ lập tức quay người vái chào Phong Túc, “Công tử, Lâm Cơ xin cáo lui.” Sau khi nhìn thấy Phong Túc hơi gật đầu, y nhanh chóng rời đi.

“Ngươi... Cái đồ ‘tiểu nhân’ này!” Trình Tri nhìn bóng lưng y kêu oai oái, thế nhưng Lâm Cơ chẳng hề để tâm.

*Tiểu nhân: Trình Tri chơi chữ ở chỗ này. ‘Tiểu nhân’ ý chỉ là người thấp bé nhẹ cân cũng là chỉ người lòng dạ hẹp hòi. Lâm Cơ thấp bé nhẹ cân, Trình Tri chửi ‘tiểu nhân’ là 1 từ 2 nghĩa!

“Mặc dù hấn ta lùn hơn mi thật, nhưng so với người bình thường thì hấn vẫn bình thường chán.” Tề Thụ đi tới giờ cao tay vỗ vai Trình Tri. Ngay cả Tề Thụ cũng phải ngẩng đầu lên nói chuyện với y, “Trâu bò cũng không có gì không tốt, mi nên biết rằng tất cả mọi người đều thích trâu bò vì chúng thành thật dễ bắt nạt dễ lừa.” Nói xong Tề Thụ cũng quay về phía Phong Túc vái chào rồi sải bước đi về phía doanh trại.

Trình Tri phản ứng chậm mất nửa nhịp, đến khi nghe được câu cuối cùng thì mới gào lên: “Lão đại, huynh cũng bắt nạt ta!” Chỉ là chẳng còn thấy bóng người.

“Thật ra bọn họ chưa từng bắt nạt anh.” Đằng sau vang lên tiếng Phong Túc cười khế.

“Công tử... Tôi... Ừm... Bọn họ” Trình Tri quay người lại nhìn vẻ mặt tươi cười của Phong Túc, lắp bắp một hồi chẳng biết nói gì cho tốt, ngại ngùng gãi đầu.

“Đi nghỉ ngơi đi, đã rất muộn rồi.” Phong Túc cũng không gây khó dễ, nhẹ nhàng nói.

“Tôi... Dạ!” Trình Tri lập tức khom người đáp, sau đó nhanh chân bước về doanh.

“Đã giờ Sứ rồi sao.” Phong Túc ngẩng đầu nhìn xung quanh, toàn bộ tướng sĩ Phong Vân kỵ, người đi tuần đã đi tuần từ lâu, người nghỉ ngơi cũng đã nghỉ ngơi rồi. Doanh trại to thế mà vô cùng yên tĩnh. Đột nhiên một làn gió nhẹ phát quá, cuốn đi một chút cảm giác mát mát.

“Gió lên rồi à?” Phong Túc giơ tay như muốn cản lại cơn gió, lại như muốn nắm bắt được gì đó, “Có lẽ trời sẽ mưa, chẳng biết ông trời sẽ giúp cô hay giúp hấn nữa?”

Đêm đen thăm thẳm, vang vọng đâu đây tiếng ve kêu, xa xa lập lòe ánh đuốc. Tiếng động vang rền như sấm càng lúc càng gần, đó là tiếng hành quân của vạn quân thiết kỵ. Ánh đuốc trong tay các tướng sĩ nối đuôi nhau ngoằn nghèo như một con rồng lửa uốn mình.

“Tù Uyên, truyền lệnh, ngừng hành quân!” Đi đầu đại quân, Phong Tịch đột nhiên ghìm cương ngựa.

“Dạ!” Tù Uyên đáp, anh xoay người sai một tên lính liên lạc đi truyền vương lệnh.

Phong Tịch xuống ngựa, nương theo ánh sáng của cây đuốc quan sát địa hình xung quanh, sau đó nàng ngồi xuống đưa tay chạm xuống mặt đất.

“Vương, chỗ này là Lộc Môn cốc.” Tù Uyên báo cáo tên địa danh.

“Ừ.” Phong Tịch đứng dậy. “Bây giờ là giờ nào? Tổng cộng quân ta đi được bao nhiêu dặm?”

“Đã quá nửa giờ Dần.” Từ Uyên đáp. “Quân ta đã đi được hai trăm năm mươi dặm.”

“Giờ Dần... hơn hai trăm dặm... Tốc độ của Tranh Thiên kỵ tuyệt đối không chậm hơn chúng ta!” Phong Tịch trầm xuống, đột nhiên một cơn gió lớn thổi qua, tất cả những cây đuốc trong tay tướng sĩ đều bị thổi tắt. Nhất thời mọi thứ tối đen như mực, nhưng toàn bộ binh sĩ trong Lộc Môn cốc đều không hề có chút hoảng loạn, vẫn đứng nguyên tại chỗ. Nếu không có tiếng ngựa hí thỉnh thoảng vang lên, trong cốc lặng yên đến độ gần như không thể phát hiện ra nơi này có đến tận một vạn kỵ binh.

“Vương, gió lên rồi. Hình như trời sắp mưa.”

Một lát sau gió ngừng, mắt người đã thích ứng với màn đêm đen kịt này, thậm chí dưới ánh sáng yếu ớt còn có thể thoáng thấy người đồng bạn đứng gần mình nhất.

“Không phải là hình như trời sắp mưa, mà chắc chắn sẽ có mưa rào!” Giọng nói Phong Tịch lạnh lùng và bình tĩnh, trên màn trời đen chằng hề có vệt sáng, nhưng đôi mắt nàng lại lóe lên ánh sáng như sao, “Mưa rào sẽ tới nhanh thôi!”

Nàng ngồi xuống vốc lên một nắm đất, ngón tay xoa xoa để sát vào mũi ngửi, “Hai bên Lộc Môn cốc có địa thế khá cao, khi trời mưa nước mưa sẽ trút xuống vùng trung tâm, đến mức đất ở vùng trung tâm khá tơi và xốp... Châm hai cây đuốc lên cho ta!”

Nàng đột nhiên phân phó, lập tức có hai binh sĩ châm hai cây đuốc đưa cho nàng, Phong Tịch nhận lấy phi người lên ngựa. Đôi mắt nàng quét qua toàn bộ Lộc Môn cốc, sau đó cánh tay vung lên, cây đuốc xẹt trong không trung mang theo ánh lửa đỏ rực cắm vào một điểm rất xa phía đông, sau đó nàng xoay người, cánh tay lại vung lên, cây đuốc còn lại cũng xẹt qua bầu trời cắm chặt vào một điểm ở phía tây.

“Từ Uyên, truyền lệnh xuống, năm nghìn binh sĩ châm đuốc, năm nghìn binh sĩ dùng vũ khí đào tơi vùng đất ở trung tâm. Lấy hai cây đuốc là giới hạn, đào rộng ra mười trượng, chỉ nửa canh giờ, phải nhanh!” Phong Tịch nhảy xuống ngựa, nhanh chóng phân phó, giọng điệu vừa gấp gáp vừa sắc bén!

“Dạ!” Từ Uyên lĩnh mệnh xuống ngựa phân phó.

Một lát sau, toàn bộ binh sĩ đều xuống ngựa, một nửa đi đốt lửa, một nửa lấy binh khí đào đất. Tất cả đều có trật tự, động tác nhanh nhẹn. Gió có lúc thổi lúc ngừng, những cây đuốc bị gió thổi tắt ngay lập tức đều được đốt lại, những binh sĩ đào đất tay không ngừng nghỉ, nhất thiết trong nửa canh giờ phải hoàn thành được vương lệnh.

Khoảng nửa canh giờ, mưa lát phát đã trở nên nặng hạt, quất vào mặt người lạnh lạnh, lại hơi có cảm giác đau đớn, phần lớn những cây đuốc đã bị ướt, trong đêm đen chỉ còn tiếng binh sĩ đào đất và tiếng gió gào thét.

“Ngừng đào đi, khôi phục nguyên trạng, sau đó lùi ra sau mười trượng ẩn nấp.” Trong đêm đen giọng nói Phong Tịch vang lên lần thứ hai, rõ ràng bên tai từng binh sĩ.

Vào lúc ra lệnh, mưa đã tầm tã trút xuống đi kèm với gió to khiến cho một vạn binh sĩ trong cốc bao gồm cả Phong Tịch đều bị ướt sạch. Trong đêm đen, chỉ còn nghe được tiếng mưa rơi nặng hạt xối xả trên mặt đất, tiếng nước chảy xiết, tiếng gió rít gào, tiếng ngựa hí vang. Ngoài ra trong Lộc Môn cốc rất yên tĩnh, thời gian cũng lặng lẽ dần trôi.

Khi mưa to gió lớn ngừng lại, màn trời đen như được nước mưa rửa sạch, cuối cùng cũng lộ ra ánh sáng trắng nhàn nhạt có thể mơ hồ nhìn thấy xung quanh. Toàn bộ Phong Vân kỵ vẫn đứng sừng sững trong mưa, không hề nhúc nhích, có điều họ đang nắm chặt vũ khí trong tay, ánh mắt đều nhìn thẳng vào bóng trắng đứng cao cao trước mắt. Kia là vương của họ, là vị vương vẫn ở cùng bọn họ mặc cho mưa rền gió dữ!

“Hiện tại là giờ nào?” Phong Tịch hỏi Từ Uyên bên cạnh.

“Bẩm vương, hiện tại là giờ Mão một khắc.” Từ Uyên đứng phía sau đang lau nước trên mặt đáp.

“Đá lửa có được giữ cẩn thận không?” Phong Tịch quay đầu lại, đôi mắt giống như được nước mưa tẩy rửa, vô cùng trong sáng và sâu thẳm. Khóe miệng nàng giữ một nụ cười, là tự tin, là kiêu ngạo.

“Thần không quên lời vương dặn.” Từ Uyên vỗ về viên đá lửa được giữ gìn cẩn thận dưới tấm áo giáp.

“Tốt.” Phong Tịch tập trung tinh thần lắng nghe tiếng động theo gió truyền tới, cuối cùng đôi mắt nàng lóe lên, sau đó hạ lệnh: “Truyện lệnh, khi nào ta bắn một mũi tên lửa, tất cả đều cùng bắn!”

“Dạ!”

“Lộc cốc, lộc cốc...” Tiếng động từ xa xa vọng đến, bầu trời ửng lên vàng sáng trắng mờ ảo. Trời đất lúc này thật tối tăm mờ hồ, một vạn Phong Vân kỵ lặng lẽ ẩn mình, ánh mắt sáng ngời chăm chú nhìn về phía tiền phương. Xa xa đã có thể nhìn thấy ánh lửa, tiếng bước chân càng lúc càng gần bên tai, chỉ trong khoảnh khắc đã thấy phía trước có một đoàn mây đen kéo đến, tốc độ nhanh như vậy, khí thế mạnh như thế... hẳn là Tranh Thiên kỵ của Hoàng quốc, chúng cuối cùng đã tới!

“Khí thế của các người các mạnh càng tốt!” Giọng nói Phong Tịch khẽ đến độ như lời nỉ non, đôi mắt chăm chú nhìn thẳng phía trước. Đến khi tiếng ngựa hí đầu tiên vang lên, nàng bình tĩnh vươn tay, “Tên lửa!”

Từ Uyên đã sớm có chuẩn bị lập tức châm đầu lửa cho mũi tên rồi đưa nàng.

Tiếp tên, giương cung, bắn! Động tác liền mạch! Mũi tên như một tia chớp xẹt qua bầu trời, phóng thẳng về phía trước. Cùng lúc đó phía tiền phương vọng đến tiếng ngựa hí thảm thiết, và tiếng binh sĩ sợ hãi ngã ngựa...

Ánh nắng sớm mai nhạt nhòa như được ánh lửa kia tiếp sáng. Những hố đất bị Phong Vân kỵ đào cách họ hơn mười trượng bị mưa xối thành những giếng bùn lầy chôn vùi Tranh Thiên kỵ!

Ánh lửa trong nháy mắt bị dập tắt, tên bay từ trong bóng tối của Phong Vân kỵ như cơn mưa rào trước đó, vừa nhanh vừa mạnh bắn về phía Tranh Thiên kỵ trước mặt! Tức thì chỉ nghe thấy tiếng kêu thê thảm, từ những tên binh sĩ bị chôn vùi trong bùn lầy, đến những tên binh sĩ phía sau vội vàng phi tới... Đám Tranh Thiên kỵ khí thế mạnh mẽ nay đã bị mưa tên bắn hạ hơn phân nửa!

Tiếng kêu thê lương thảm thiết còn chưa dứt, một mũi tên lửa dấy sáng cả vùng trời lại được bắn về phía bên kia... Tên bay như mưa cũng theo sát bắn tới... Một lần nữa kêu gào thảm thiết thê lương... Tên lửa được bắn ra không ngừng, mưa tên không ngừng theo sát... Trong bóng tối, đội quân Tranh Thiên kỵ nhất thời vẫn còn chưa lấy lại tinh thần, nhất thời vẫn còn chưa nhận ra phương hướng đã ngã xuống từng lớp từng lớp. Những người bị vùi trong giếng bùn chẳng còn ai sống sót!

Mưa tên ngừng một chút, bình minh cuối cùng đã lên. Lộc Môn cốc dần dần hiện rõ ràng trước hai quân. Vùng đất trũng cách đây hơn mười trượng vùi đầy xác ngựa và binh sĩ, lơ lửng bên trên là những chiếc mũ giáp méo mó và đao kiếm. Máu đào đỏ tươi hòa cùng với đất bùn vàng lợt, phủ lên trên mặt bùn là những mảng màu tím, nước mưa từ từ rỉ xuống, hòa tan màu máu kia.

Cách đó hơn mười trượng, một bên là Phong Vân kỵ sắc trắng, một bên là Tranh Thiên kỵ sắc tím. Áo giáp hai quân đều bị nước mưa tẩy rửa sáng loáng. Chỉ khác là đại quân màu trắng đứng sừng sững bình tĩnh lạnh lùng một phương, đao kiếm trong tay đều được tuốt khỏi vỏ, sát khí lẫm liệt, dường như chỉ đợi một hiệu lệnh họ sẽ lập tức tiến lên giết địch nhân không còn một manh giáp! Còn đội quân màu tím, vẻ mặt họ khiếp sợ, ngây ngốc, không dám tin vào lớp lớp anh em ngã xuống trước mặt, không thể tin được Tranh Thiên kỵ bất bại của họ cũng có ngày thua trận thế này!

Quay đầu nhìn lại đội ngũ bên mình, Năm vạn Tranh Thiên kỵ khí thế hào hùng tiến đến nay chẳng còn đến hai vạn!

Viên tướng lĩnh đứng trước đại quân Tranh Thiên kỵ cũng chẳng ngờ tới tình thế trước mắt. Không ngờ quân Phong tới nhanh như vậy, không ngờ bọn họ bố trí mai phục tại Lộc Môn cốc, không ngờ lại có cơn mưa lớn trời giúp họ lần này! Ánh mắt y quan sát bộ phận phía trước, sau đó sắc bén nhìn Phong Vân kỵ đối diện. Bảo kiếm trong gươm cao, gọn gàng vung thẳng về tiền phương.

Lập tức, toàn bộ số Tranh Thiên kỵ còn lại đều xông về phía trước, đập qua vũng bùn lầy đã được anh em họ lấp bằng. Bọn họ phóng ngựa xông qua, gươm cao đao thương trong tay, không hề mở lời, thế nhưng có khí thế ngút trời, đánh một trận! Bọn họ lấy hành động biểu hiện sự phản nộ và oán hận của mình, mỗi người đều trừng to mắt nhìn chăm chăm vào đội quân màu trắng trước mặt, chỉ khi làm màu trắng đó nhiễm máu đỏ, nỗi hận của họ mới có thể tiêu tan!

Phong Vân kỵ tách làm đôi, Phong Tịch đơn thương độc mã tiến lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm đội quân Tranh Thiên kỵ đang xông tới, nhìn chăm chăm vào viên tướng đang dẫn đầu. Trên mặt viên tướng kia quả thật có một chiếc mặt nạ bằng đồng.

“Trận này quả là ông trời đứng về phía Phong Tích Vân ta!” Phong Tích cúi đầu nói một câu, sau đó nặng nề kéo cung, nhắm thẳng vào tướng lĩnh Hoàng quốc đang xông tới, “Thu Cửu Sương à... Bao Thừa, hãy xem ta báo thù cho anh!”

“Vèo!” Tên nhanh như chớp, xuyên qua ánh bình minh xé gió bay thẳng về tướng lĩnh Hoàng quốc. Ánh mắt vị tướng kia nhìn chăm chăm vào mũi tên đang bay tới, vẫn phóng ngựa chạy như bay, bảo kiếm trong tay vung cao, sau đó xé gió chém xuống, chặt đôi mũi tên dài đang bay tới! Thế nhưng... đây là mũi tên chứa toàn bộ công lực của Phong Tích! Trên đời này, người có thể chặt đôi mũi tên này không nhiều!

Đuôi tên bị chém đứt nhưng mũi tên vẫn giữ vững lực lao tới! Khi đuôi tên vẫn còn đang trôi nổi trong không trung, mũi tên — đã đâm thủng chiếc mặt nạ đồng, cắm chính giữa ấn đường người kia!

“Năm vạn Tranh Thiên kỵ Hoàng quốc chôn thầy ở chốn này đi thôi!” Phong Tích buông trường cung, cánh tay gọn gàng vung xuống.

Ngay lập tức, toàn bộ Phong Vân kỵ thét lên, nghênh đón tàn quân Tranh Thiên kỵ đang xông tới.

Còn vị tướng Hoàng quốc bị trúng tên, cả người lay động nhưng vẫn chưa hề ngã ngựa. Y từ từ ngẩng đầu, từ từ di dời tầm mắt, ánh mắt ấy... xa xôi như thể, tĩnh mịch như thể... xuyên qua vùng bùn lầy, xuyên qua toàn bộ mưa tên, xuyên qua cả không gian thời gian... lẳng lẳng, bình yên nhìn Phong Tích.

Ngay lúc đó, tiếng chém giết gào thét xung quanh đều biến mất, trong đầu có cái gì đó sụp đổ, rồi bời. Bên tai như nghe thấy tiếng sét rung trời, dường như có việc gì đó đáng sợ đang nảy sinh... Sự khủng hoảng bám chặt trái tim Phong Tích!

Không... Đó là... Ánh mắt như vậy... Không... cũng không phải...

Mặt nạ xấu xí bằng đồng từ từ vỡ làm đôi... cuối cùng... rơi xuống... lộ ra một khuôn mặt dưới lớp mặt nạ... một khuôn mặt an tường, không oán không hờn... thậm chí còn nở nụ cười có chút thỏa mãn! Đến khi khuôn mặt ấy hoàn toàn lộ ra, một đôi mắt dịu dàng nhìn về phía trước, nhìn về phía Phong Tích. Ấn đường rỉ máu, dòng máu chảy qua mũi, qua khuôn mặt, qua bờ môi...

“Khôngggggggg...” Cây cung trong tay Phong Tích rơi xuống, đôi mắt nàng mở to, con ngươi nhìn chăm chăm tiền phương. Sắc mặt nàng tái mét, đôi môi không ngừng run rẩy, đôi tay co giật, “Khôngggggggg ...”

Chương 24 Không sợ, có sao phải sợ

Trong thiên “Đông thư. Liệt hầu. Phong vương Tích Vân”, vị sử quan Côn Ngô Đàm danh xưng “bút kiếm” cũng không tiếc lời khen ngợi “Thiên tư phượng nghi, tài hoa tuyệt đại, dụng binh như thần!” Cả đời nàng từng trải qua hơn trăm trận chiến lớn nhỏ, gần như chưa từng chiến bại. Nàng và Hoàng Triều, Lan Túc cùng thời được xưng danh Tam vương loạn thế. Tuy

vậy, dù cho trận chiến ấy có long trời lở đất ra sao, dưới ngòi bút của vị sử quan tiếc mực như vàng cũng chỉ dùng dăm ba câu miêu tả.

Vào sáng sớm ngày mười lăm tháng năm, năm Nhân Dĩ thứ mười bảy, tại Lộc Môn cốc, Phong Tích Vân dùng một vạn quân tập kích năm vạn quân Tranh Thiên kỵ Hoàng quốc, lấy ít địch nhiều toàn thắng. Trên sử sách chỉ ghi lại một câu: Sau khi vương bắn hạ tướng quân Hoàng, dường như hồn vía rời thân, suýt rụng tên lạc! Câu này đã trở thành điều bí ẩn với hậu thế, rốt cuộc trận chiến ấy như thế nào mới có thể khiến vị Tích Vân vương được sử gia bình “tuệ, minh, lý” lại hồn vía rời thân?

Người quan tâm phỏng đoán, có thể do sau một đêm hành quân gấp gáp phải mưa rào, Phong vương thân nữ nhi xưa nay vốn đã suy nhược, khi đó có lẽ cơ thể choáng váng chẳng còn sức tập trung? Người mơ mộng thì lại ngờ rằng vị tướng quân Hoàng đeo mặt nạ đồng bị Phong vương bắn chết là người yêu của nàng, vương buộc lòng xuất thủ, khiến linh hồn nàng đau đớn? Còn một số suy đoán có chút thái quá rằng, trận chiến ấy Phong vương đã giết quá nhiều người, đến nỗi chọc giận trời xanh, nên giây phút đó là sự trừng phạt của ông trời dành cho nàng...

Cho dù phỏng đoán có ít có nhiều, nhưng không một ai biết được sự thật. Ngay cả Phong Vân kỵ những người đã đi theo Phong vương trong trận chiến ấy cũng không biết vì sao lúc đó vương của họ lại có phản ứng như vậy. Họ chỉ biết rằng sau trận chiến, vương của họ có một khoảng thời gian rất lâu không hề cười nữa.

Giờ Sửu ngày mười sáu tháng năm, Phong vương tới Yên thành.

Giờ Thìn ngày mười bảy tháng năm, Phong vương công Yên thành.

Giờ Thân ngày mười bảy tháng năm, Phong vương thu hồi Yên thành. Ba nghìn Tranh Thiên kỵ trú tại Yên thành chết.

Ngay ngoài Yên thành có một ngôi chùa nhỏ mang tên Đức Quang. Có lẽ khi thành bị công phá, toàn bộ tăng nhân trong chùa đã trốn đi nơi khác, nên ngôi chùa lúc này chỉ còn cảnh hoang vắng.

Phong Tích đẩy cổng chùa đang khép hờ, vừa liếc mắt đã thấy ngay một linh cữu được đặt chính giữa đại đường.

Nàng nhắc chân bước vào, trong không gian chỉ nghe thấy tiếng bước chân khe khẽ, tầm mắt nàng đặt vào bài vị khắc trên tấm gỗ xấu xí, đôi mắt nhói đau, có cái gì đó nghèn nghẹn trong ngực, hít thở không thông, cổ họng nẩy sinh cảm giác đau đớn... Nàng bước từng bước... từng bước tới gần... tới gần chiến hữu ngày xưa, người làm bạn với nàng, bảo vệ nàng hơn mười năm nay... Trong lúc ngẩn ngơ nàng nhớ lại thời niên thiếu, vào thuở ban đầu mới gặp... thiếu niên đen đúa chạy trong những con hẻm nhỏ ở Phong đô, đuổi theo nàng, gào thét nhất định phải đánh bại nàng. Thiếu niên mặc quần áo cũ nát, mặt đen sừng phù, người cao dong dỏng, đôi mắt màu nâu rực lửa giận bất khuất nhìn nàng... Nếu người đó sức mà thắng ta thì ta đây cả đời sẽ nghe lời người nói...

“Bao Thừa...” Trước mắt trở nên mơ hồ, âm thanh vỡ vụn như lá lạc trong gió. Chiếc quan tài màu đen dường như đang ở rất xa xôi, trong lúc hốt hoảng dường như đang từ từ rời xa, không... Tay vươn ra, cuối cùng cũng bắt được, “Bao Thừa...”

Cuối cùng nước mắt cũng rơi, buông mi nhìn chiếc quan tài nhỏ đơn sơ, nàng không tin con người đen xì to lớn lại nằm trong đây, con người được người dân Phong quốc kính xưng “Tướng quân thép sắt” Bao Thừa.

Tiếng cọt kẹt ngoài cửa vọng lại, là hồn phách của Bao Thừa trở về sao? Anh ta biết nàng tới nên mới tới gặp nàng sao? Nàng đột ngột quay đầu nhìn, dưới ánh sáng ban mai mờ ảo, một tiểu hòa thượng tuổi chừng mười lăm mười sáu xuất hiện, trong lòng còn ôm một bó củi khô.

“Nữ... nữ thí... tướng quân!” Tiểu hoàng thượng hơi ngậy người nhìn người con gái xinh đẹp mặc giáp bạc đứng trước quan tài, vị nữ thí chủ này chắc là tướng quân rồi? Nếu không thì sẽ không có sự uy nghi khiến người ta kính sợ như thế, hơn nữa... trên mặt cô ấy nhìn như có vết nước mắt, hẳn là cô ấy vừa mới khóc, khóc vì Bao tướng quân sao? Thế chắc phải là người tốt nhỉ?

“Cậu là tăng nhân trong chùa này?” Phong Tịch khôi phục bình tĩnh, trầm tĩnh hỏi tiểu hòa thượng.

“Dạ... Tiểu tăng là Nhân Hối.” Tiểu hòa thượng buông bó củi trong tay xuống, chấp tay đáp.

“Cậu là người lập linh vị cho Bao tướng quân ư?” Ánh mắt Phong Tịch liếc qua linh cữu hỏi.

“Dạ, tiểu tăng... tiểu tăng hỏi tướng quân Hoàng quốc... tiểu tăng muốn liệm di hài Bao tướng quân. Không ngờ tướng quân Hoàng quốc cũng đồng ý, chẳng hề gây khó dễ tiểu tăng, đưa di thể Bao tướng quân giao cho tiểu tăng... tiểu tăng...” Nhân Hối ngập ngừng, ngẩng đầu nhìn Phong Tịch, rồi lại cuống quýt cúi xuống, “Tiểu tăng... tiểu tăng chỉ tìm được bộ quan tài này, tướng quân... tướng quân...”

“Khi thành bị công phá sao cậu không chạy trốn? Tuổi cậu còn nhỏ mà đã dám đi đòi di thể Bao tướng quân từ tay người Hoàng quốc?” Ánh mắt Phong Tịch dừng trên người tiểu hòa thượng, cậu mặc bộ tăng bào màu tro cũ, khuôn mặt thật thà chất phác, thật sự không có điểm gì đặc biệt. Chỉ có đôi mắt trong vắt ấm nồng và lương thiện, trong như vậy ấm như thế nàng mới chỉ thấy ở một người...

“Cậu không sợ chết sao?”

“Tiểu tăng... tiểu tăng không cha không mẹ, tứ cố vô thân, đi đến nơi nào cũng như nhau, hưởng hồ mọi người đều đi cả, cũng phải có một người ở lại trông nhà quét bụi chứ.” Nhân Hối bị Phong Tịch nhìn chằm chặp cảm thấy hơi xấu hổ. Cậu cúi đầu sờ sờ cái đầu nhăn nhó của mình, rồi sau lại ngẩng đầu nhìn Phong Tịch, rồi lại cúi đầu nhỏ giọng nói, “Người nước Hoàng cũng là người mà, tôi nghĩ họ cũng sẽ không... Vả lại Bao tướng quân là anh hùng... họ nói họ tôn trọng anh hùng!”

“Nhân giả vô úy sao...(người nhân từ không có kẻ địch... người dũng cảm không sợ gì hết...chẳng sợ gian nan khốn khổ)...?”

Phong Tịch quan sát kỹ tiểu hòa thượng, cuối cùng nằng hơi gật đầu, “Nhân Hối (truyền dạy lòng nhân ái)... Tên rất hay...”

Nhân Hối thấy Phong Tịch khen cậu, bất giác hơi hơi cười, sự kính sợ trong lòng cũng đã bớt đi. Cậu hỏi thăm dò:

“Tướng quân là bạn của Bao tướng quân sao?”

Lời còn chưa dứt, bên ngoài vọng lại tiếng vó ngựa dồn dập. Sau đó chỉ thấy Từ Uyên vội bước qua cửa chùa, đi theo phía sau là hơn một trăm Phong Vân kỵ. Đến khi thấy Phong Tịch bình yên đứng đó, Từ Uyên mới thở dài một hơi.

“Vương, người đã hai ngày hai đêm không nghỉ, sao lại một mình tới nơi này? Nếu trong thành còn tàn nghiệt quân Hoàng, người... chẳng phải nguy hiểm sao! Bây giờ người là vương của Phong quốc ta đây!” Giọng điệu Từ Uyên dồn dập hiềm thấy, anh nói liền một hơi, ánh mắt khiển trách nhìn vị nữ vương trẻ tuổi của họ.

“Được rồi.” Phong Tịch vung tay không cho anh ta nói thêm, “Anh...”

Chưa dứt lời thì tiểu hòa thượng đứng bên cạnh đã quỳ xuống, hoảng loạn dập đầu: “Bái kiến... nữ vương... Tiểu tăng... tiểu tăng... không... không... không...”

“Cậu đứng lên đi.” Phong Tịch đi tới vươn tay nâng tiểu hòa thượng đang dập đầu liên tục, trán dính đầy bụi đất dầy, vẻ mặt dịu dàng nói, “Tiểu sư phụ Nhân Hối, bản vương còn muốn cảm tạ cậu đây.”

“Cảm tạ tôi?” Nhân Hối hoảng sợ ngẩng đầu, có vẻ không hiểu nhìn nữ vương cao quý trước mặt. Cậu hơi rút tay mình về, dường như không quen.

“Đúng vậy.” Phong Tịch quay đầu, ánh mắt đau thương đảo qua linh cữu giữa đại đường, “Cảm tạ cậu đã thu lưu Bao tướng quân.”

Từ Uyên nghe thế không khỏi dời mắt nhìn qua, đến khi nhìn thấy chiếc quan tài màu đen, khuôn mặt vốn lạnh lùng cũng xẹt qua nét bi thương, đôi môi mím chặt, buông mắt nhìn xuống đất, hình như không dám nhìn chiếc quan tài màu đen kia, không tin người anh em của mình đang nằm trước mặt.

“Việc này... việc này người không cần cảm tạ tôi.” Mười ngón tay Nhân Hối xoắn lại, vô tình càng lúc xoắn càng chặt, “Tôi nghĩ... tôi nghĩ chỉ cần là người Phong quốc, họ sẽ đều liệm Bao tướng quân thôi.”

“Nghĩ là một chuyện, nhưng dám làm lại là một chuyện khác.” Phong Tịch ngẩng đầu vỗ vai cậu.

“Dạ?” Nhân Hối cái hiểu cái không nhìn Phong Tịch.

Trong lòng lại thầm nghĩ, thì ra nữ vương là thế, không chỉ trông dễ nhìn mà nói chuyện cũng dễ nghe. Hơn nữa còn không giống người khác ngại cậu bản, sẵn sàng vỗ vai cậu. Đợi khi sư phụ sư huynh về nhất định phải kể họ nghe!

“Thật ra cậu mới là người dũng cảm nhất.” Phong Tịch hơi cong môi, dường như muốn nở một nụ cười hòa ái với cậu. Thế nhưng chung quy cũng thất bại, chỉ trong nháy mắt mà thôi, đôi mắt lại lộ ra sự bi thương vô hạn, thất vọng tận cùng.

Tiểu hòa thượng trẻ tuổi Nhân Hối trong khoảnh khắc ấy chỉ thấy nữ vương cười vô cùng nặng nề, dường như có gánh nặng nghìn cân đặt trên đôi vai mảnh khảnh. Thế nhưng nữ vương vẫn muốn cười. Khi đó, cậu rất muốn giống sư phụ khuyên răn những thí chủ tới chùa bái Phật, nói với nữ vương vài câu Phật lý để nữ vương có thể cười nhẹ nhàng hơn. Chỉ là trong đầu cậu khi đấy xẹt qua rất nhiều Phật ngữ, nhất thời chẳng biết nên nói câu gì mới tốt. Cuối cùng cậu cũng chỉ khẽ nói một câu: “Vương mới là người dũng cảm nhất!”

Cậu nói xong còn nhe răng cười rất đổi nhã nhặn, không biết là do lời cậu nói hay do nụ cười của cậu mà cuối cùng nữ vương cũng nở nụ cười. Tuy rằng nụ cười ấy cũng chưa nhẹ nhõm nhưng nó thực sự là một nụ cười, trong đôi mắt trong vắt có chứa ý cười.

Rất nhiều năm sau, đại sư Nhân Hối được vạn dân kính ngưỡng, Phật pháp tinh thông đôi khi nhớ lại lần duy nhất gặp mặt nữ vương năm đó, ông vẫn nói rằng: “Phong vương Tích Vân là một người dũng cảm!”

Chỉ là, câu nói đấy là lời khen mà cũng là lời than của đấng Phật gia, có phần nặng nề, chìm đến đáy lòng người. Vì thế dù cho đấy là một lời khen, người nghe vẫn cảm thấy có gì đó thật bị thương!

Phong Tịch dời mắt nhìn linh cữu thêm lần nữa, sau đó mới phân phó kẻ dưới nói: “Từ Uyên, phái người hộ tống linh cữu Bao Thừa về Phong đô.”

“Dạ.”

“Vương... Xin người chờ một chút!” Nhân Hối dường như nhớ tới điều gì đó, đột nhiên chạy vào hậu đường, một lát sau cầm lấy một mũi tên dài màu đen đi tới.

Thấy mũi tên, trong nháy mắt đôi ngươi Phong Tịch trở nên lạnh lẽo, sau đó nàng hít sâu một hơi, “Đây là...”

“Vương, đây là thứ được rút ra từ ngực Bao tướng quân, tôi nghĩ... tôi nghĩ ngài có lẽ... có lẽ...” Nhân Hối đưa mũi tên cho Phong Tịch, lúng túng nói, đến khi thấy thần sắc Phong Tịch thì ngừng lời.

Phong Tịch nhận lấy mũi tên, đây là một chiếc tên màu đen, đầu tên còn dây một vệt máu đỏ sẫm... Ngón tay nàng khẽ vuốt mũi tên dài, đây chính là mũi tên đã lấy mạng Bao Thừa sao? Mũi tên này... Đột nhiên ánh mắt Phong Tịch ngưng lại, trên đuôi tên có khắc một chữ “Thu” tinh tế! Đây là tên của Thu Cửu Sương Hoàng quốc! Vậy thì... người công thành thật sự là Thu Cửu Sương! Có thể một tên lấy mạng Bao Thừa nhất định là nàng! Nhưng người xuất hiện ở Lộc Môn cóc lại là... Vậy nàng đi đâu? Lẽ nào...

Phong Tịch chợt giật mình tỉnh táo, sau đó đột nhiên ngẩng đầu gọi: “Từ Uyên!”

“Có thần!”

“Truyền lệnh, trong bảy nghìn Phong Vân kỵ còn lại ở Yến thành, năm nghìn giờ Thìn theo ta xuất phát quay về Vô Hối cốc, hai nghìn theo anh đóng tại Yến thành, truyền Tả tướng quân ở Phong đô phái một vạn quân cấm vệ nhanh chóng tới hợp quân tại Yến thành.

Vô Hối cốc.

“Công tử.” Bên ngoài doanh trướng Phong Tức vang đến tiếng gọi của Tề Thư.

“Vào đi.” Phong Tức đang nằm nghiêng trên chiếc giường nhỏ, một bàn cờ được bày trước mặt chàng, chàng đang trầm ngâm suy nghĩ thế cờ.

“Công tử, trong quân Hoa hôm nay bỗng nhiên có thêm cờ xí của quân Hoàng!” Tề Thư khom người nói.

“Thế à?” Phong Tức vốn đang chăm chú nhìn thế cờ cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn, “Nói vậy là Tranh Thiên kỵ của Hoàng quốc đã tới Vô Hối cốc rồi?”

“Thư nghĩ đúng là như vậy!” Tề Thư gật đầu, “Thế nhưng vương đã đích thân đi cản Tranh Thiên kỵ, lúc này Tranh Thiên kỵ lại xuất hiện tại Vô Hối cốc, chẳng nhẽ vương...”

Phong Tức bình thần hất tay đứng dậy, “Nữ... Phong vương đã đích thân đi cản thì Tranh Thiên kỵ chẳng thể nào qua được nàng, hiện tại... nếu Tranh Thiên kỵ xuất hiện tại Vô Hối cốc vậy thì...” Ánh mắt chàng lại tập trung nhìn vào ván cờ, trong tích tắc đôi mắt sáng rực, “Vậy thì nhất định là một đội Tranh Thiên kỵ khác!”

“Một đội Tranh Thiên kỵ khác?” Tề Thư hỏi lại, “Chúng tôi đây như thế nào?”

“Ái chà, vấn đề này thì phải hỏi công tử Hoàng Triều, ta rất tiếc chẳng thể nào trả lời anh được.” Phong Tức cười nhẹ, sau đó nói tiếp, “Tề tướng quân, truyền lệnh, Phong Vân kỵ ngoại trừ tuần vệ, toàn bộ nghỉ ngơi một ngày một đêm.”

“Vì sao?” Tề Thư vặn lại, “Hiện tại Tranh Thiên kỵ Hoàng quốc đã xuất hiện, quân ta cần phải đốc lòng cảnh giới mới đúng!”

“Nếu Phong vương ở đây, anh cũng có nhiều nghi vấn vậy sao?” Ánh mắt Phong Tức khẽ lướt qua Tề Thư, đôi ngươi đen như mực, sâu không thấy đáy.

Chỉ là một cái liếc mắt nhưng lại khiến Tề Thư rung mình, hấn vội vàng cúi đầu đáp: “Thư tuân lệnh!”

“Đi xuống đi!” Phong Tức vẫn ung dung cười, vẻ mặt chẳng hề nhìn ra có chút nào khó chịu.

“Dạ!” Tề Thư cúi người lui ra.

“Tề tướng quân.”

Khi Tề Thụ đi tới cửa lều bỗng nghe đằng sau có tiếng Phong Tức gọi lại, vội vàng quay người, “Công tử còn điều gì phân phó?”

“Phải người đưa tin cho Phong vương.” Phong Tức lại nói một cách thần nhiên, đôi mắt đen đảo qua bàn cờ, sau đó lại quay sang Tề Thụ, “Tuy ta biết không cần mệnh lệnh của ta anh cũng nhanh chóng đưa tin tới Phong vương, chỉ là ta muốn nói thêm một câu, người đưa tin chỉ cần đưa thẳng tới Yên thành là được.”

“Dạ!” Tề Thụ cúi đầu trả lời.

“Anh có thể lui.” Phong Tức phát tay.

Đợi đến khi Tề Thụ lui ra, Phong Tức đi về trước giường nhỏ nhìn xuống bàn cờ, sau đó nở một nụ cười hứng thú, “Tranh Thiên kỳ quả nhiên đã tới! Lúc này... Vô Hối cốc nhất định sẽ vô cùng náo nhiệt!”

“Cửu Sương ra mắt công tử!”

“Vất vả cho cô rồi, Cửu Sương.” Trong doanh trướng quân Hoa, Hoàng Triều đưa tay ra hiệu Thu Cửu Sương vừa mới đến đứng dậy.

“Công tử, họ chưa tới sao?” Thu Cửu Sương đảo mắt quanh lều, vẫn chưa nhìn thấy người dự định phải gặp.

“Còn chưa có tin tức.” Hoàng Triều nhíu mày, ánh mắt nhìn ra ngoài lều dường cũng có đôi phần lo âu.

“Đáng lý huynh ấy phải đến trước tôi.” Ánh mắt Thu Cửu Sương nhìn Ngọc Vô Duyên đang đứng cạnh Hoàng Triều, dường như hy vọng chàng có thể cho cô đáp án.

“Phong vương đích thân đi cản anh ta.” Ngọc Vô Duyên thần nhiên nói, dường như đó là đáp án.

“Phong vương đích thân đi cản, vậy thì huynh ấy... chẳng lẽ...” Thu Cửu Sương bất giác nhíu chặt mày.

“Đã qua lâu vậy mà không có tin tức gì, vậy thì chỉ có hai khả năng.” Ánh mắt Ngọc Vô Duyên liếc sang Hoàng Triều lộ chút ưu tư, “Một là toàn quân bị bao vây không thể truyền tin, hai là toàn quân bị diệt!”

“Cái gì? Không thể!” Thu Cửu Sương hét lên một tiếng kinh hãi.

Nhưng Hoàng Triều nghe thế cũng lặng im không nói, đôi mắt bình tĩnh nhìn chiếc chận giấy hình sư tử trên mặt bàn, một lúc lâu sau mới trầm giọng nói: “Có thể! Phong Tịch... Phong Tịch Vân... Nàng ta có bản lĩnh ấy!”

“Đây là năm vạn đại quân... hơn nữa... nếu Phong Tích Vân chính là Phong Tích, nàng sao có thể...” Thu Cửu Sương lẩm bẩm như không thể tin toàn bộ năm vạn quân Tranh Thiên kỳ bị diệt vong.

“Phò mã!” Ngoài lều vang tới tiếng gọi.

“Vào đi.” Ánh mắt Hoàng Triều lóe lên, vội nhìn về phía cửa.

Một tên phó tướng Hoa quốc bước vào trong lều, trong tay cầm một vật, cúi người nói với Hoàng Triều: “Phò mã, khi ti tướng đi tuần tra phát hiện thấy ở trên một đường nhỏ cách đây ba dặm có một binh sĩ Hoàng quốc bị thương khắp người, ngừng thở đã lâu, trong tay nắm chặt lấy nửa chiếc mặt nạ đồng.” Nói xong gã trình lên vật trong tay.

Thu Cửu Sương vừa thấy thế liền tiến lên nhận lấy chiếc mặt nạ, khi bàn tay chạm vào lại run rẩy không ngừng. Cô ngẩng đầu nhìn Hoàng Triều, đôi mắt rung rung, vết sẹo trên khuôn mặt dường như cũng đang động đậy, “Công tử... đây là...”

Hoàng Triều lặng lẽ vươn tay, nhận lấy nửa chiếc mặt nạ. Trên chiếc mặt nạ ấy còn vương vết máu. Ngón tay y mơn trớn, thật lạnh lẽo, trên phần mép đường võ của chiếc mặt nạ có một vết bắn thủng rõ ràng... đây là... một mũi tên chính giữa ấn đường sao? Một tên đoạt mệnh sao? Phong Tích... Nàng nhẩn tâm ra tay như vậy à?

“Doanh Châu...” Giọng nói trầm thấp bi thương, trong đôi mắt màu hổ phách có cái gì đó lấp lánh, đột nhiên y siết chặt chiếc mặt nạ, nghiền răng lạnh lùng bật ra hai chữ, “Phong Tích!” Khoảnh khắc ấy, y không thể phân biệt rõ cảm xúc trong lòng là hận... hay là đau...?

“Tướng quân có thể lui trước đi.” Ngọc Vô Duyên ở một bên đứng dậy nói với vị tướng quân Hoa đang đứng trình ình giữa lều không biết làm thế nào cho phải.

“Dạ.” Hoa tướng khom người lui ra.

“Hôm ấy nhận lệnh từ công tử, Doanh Châu... huynh ấy...” Thu Cửu Sương cúi đầu che giấu ánh nước trong đôi mắt, “Dù huynh ấy không nói gì nhưng Cửu Sương biết huynh ấy... Khi huynh ấy biết Phong vương chính là Bạch Phong Tích, thần sắc trong mắt huynh ấy... có lẽ huynh ấy...”

“Đây là lỗi của ta! Do ta tính sai!” Hoàng Triều xua tay ý bảo Thu Cửu Sương không nên nói tiếp, “Ta tính được việc nhưng lại không tính được người... tính sai trái tim con người... tính sai tình cảm con người!”

Ngọc Vô Duyên nghe vậy ánh mắt đảo xuống chiếc mặt nạ trong tay Hoàng Triều, cuối cùng nhìn qua đôi mắt nghiêm nghị bi thương của Hoàng Triều, đôi mắt y hiện lên tia sắc bén. Chàng im lặng thở dài.

“Công tử, xin cho phép Cửu Sương thỉnh lệnh!” Thu Cửu Sương đột nhiên quỳ xuống.

Hoàng Triều buông mắt nhìn thuộc cấp quỳ trên đất, chiếc mặt nạ trong tay vang lộp cộp, bờ môi mím chặt hồi lâu không đáp.

“Cửu Sương, ta biết cô muốn báo thù cho Doanh Châu nhưng cô vừa mới tới, mấy ngày bốn ba đã vô cùng mệt mỏi, không thể liều mạng với quân Phong đã nghỉ ngơi dưỡng sức luôn án binh bất động được.” Giọng nói Ngọc Vô Duyên có đôi phần ừ rừ lại có thứ gì đó dịu dàng khiến trái tim thu Cửu Sương thoáng bình ổn.

“Nhưng... công tử, nếu Phong vương dẫn binh đi cản Doanh Châu vậy binh lực quân Phong tại Vô Hồi cốc tất suy giảm lại không có chủ soái. Đây chính là cơ hội tốt để Tranh Thiên kỳ ta và Kim Y ký hợp sức hành động!” Thu Cửu Sương ngẩng đầu, ánh mắt sáng như đuốc, giọng nói sang sảng nhìn hai vị công tử trước mặt, “Công tử, xin cho phép ta dẫn binh đi trước!”

“Cửu Sương, trước tiên cô đứng dậy đã.” Hoàng Triều cuối cùng cũng lên tiếng, y quay lại ghé ngò, “Dù Phong Tích Vân vắng mặt nhưng Phong Lan Tức vẫn trấn thủ quân Phong!”

“Công tử...”

Hoàng Triều khoát tay cắt lời Cửu Sương, “Cửu Sương, Vô Hồi cốc hiện nay chỉ ít còn có ba vạn Phong Vân kỳ, sáu tướng Phong Vân kỳ còn ba người ở lại, lại còn thêm một Phong Lan Tức còn khó dò hơn cả Phong Tích Vân. Thế nên chúng ta tuyệt đối không thể vọng động!”

“Cửu Sương, mấy ngày liền cô lên đường gấp rút, chắc cũng mệt nhọc vô cùng, trước hãy xuống nghỉ ngơi đi.” Ngọc Vô Duyên nâng Thu Cửu Sương đang quỵ sụp lên, “Cô là người không phải là sắt.”

“Cửu Sương, cô đi trước nghỉ ngơi đi.” Hoàng Triều cũng hạ lệnh.

“Dạ, Cửu Sương xin cáo lui.” Thu Cửu Sương bắt đầu dĩ buộc lòng lui xuống.

Đợi sau khi Thu Cửu Sương rời khỏi, Hoàng Triều cầm chiếc mặt nạ đồng trong tay, nhìn một lúc rất lâu, cuối cùng thở dài, “Lúc đầu ở Bạch quốc khi ta cứu một Doanh Châu gần chết trở về, ta cho rằng ông trời phù hộ Hoàng quốc ta, không nỡ lấy đi đại tướng ta, ai ngờ... ai ngờ anh ta lại trả mạng cho Phong Tích!”

“Lúc đầu huynh giấu diếm tin tức Doanh Châu còn sống, cho anh ta làm tướng một đội kỳ binh, đội kỳ binh này quả thật có ích, dẫn dắt sự cản trở của quân Phong để năm vạn đại quân Cửu Sương bình yên trở về Vô Hồi cốc. Nhưng đồng thời, đội kỳ binh này cũng bị chết bởi sự giấu diếm của huynh.” Ánh mắt Ngọc Vô Duyên rơi xuống nửa chiếc mặt nạ đồng trong tay y, trong đôi mắt thản nhiên lộ chút thê lương buồn bã, “Nếu Phong Tích biết người đằng sau chiếc mặt nạ này là Doanh Châu, người nằng đã từng liều mạng cứu ở núi Tuyên – Bạch quốc, vậy thì một tên này sẽ chẳng bắn ra!”

“Sẽ không bắn à?” Hoàng Triều đột nhiên cười, nụ cười lạnh nhạt, “Vô Duyên, trong lòng huynh, nằng vẫn là một Bạch Phong Tích trong hồ Lãm Liên đạp hoa mà ca, lướt nước mà múa phải không? Bạch Phong Tích sẽ không bắn chết Doanh Châu, nhưng Phong Tích Vân nhất định sẽ bắn! Bởi vì nằng là vương của Phong quốc! Còn Doanh Châu là Liệt Phong tướng quân của Hoàng quốc.”

Ngọc Vô Duyên nghe thế bỗng quay đầu đi, đôi mắt mịt mờ nhìn ra ngoài lều. Chàng hơi nâng tay dường như muốn day day ấn đường, nhưng đến nửa đường lại buông thõng, đôi mắt nhìn

xuống lòng bàn tay, giọng nói bỗng bình không hề mang trọng lượng: “Nếu trong lòng huynh không có thì sao lại nhớ rõ nàng đập hoa mà ca, lướt nước mà múa!”

Hoàng Triều nghe vậy nắm chặt hai tay, lặng lẽ một hồi cuối cùng cũng buông tay, ánh mắt nhìn xuống chiếc mặt nạ đồng nhiễm máu. Giọng nói đậm nhạt lạnh lẽo, “Hiện tại nàng chỉ là Phong Tích Vân!”

Ngọc Vô Duyên xoay người nhìn y, ánh mắt bình thản chẳng gợn sóng. Sau đó chàng quay lại ghế ngồi, một lát sau mới nói: “Trận chiến này hai người ngỡ như đang hòa nhau. Cửu Sương bắn chết Bao Thừa, nàng bắn chết Doanh Châu. Huynh mất năm vạn Tranh Thiên kỵ, nàng mất năm nghìn Phong Vân kỵ cùng năm vạn quân cấm vệ. Nàng lấy lại Yên thành, đại quân của huynh tới được Vô Hồi cốc!”

“Phong Tích Vân... Sao ông trời lại sinh ra nàng?” Hoàng Triều đưa mắt nhìn lên đỉnh lều, dường như đang nhìn người con gái vạm vỡ trắng trời ban, “Vô Duyên, ta không thể chờ thêm nữa, ngày mai... chờ ngày mai!”

“Ngày mai sao?” Ngọc Vô Duyên thân nhiên nhìn y, “Phong Tích Vân... Vô Hồi cốc còn có ba vạn Phong Vân kỵ, tuy huynh có sáu vạn đại quân nhưng nếu muốn tiêu diệt toàn bộ quân Phong, tất sẽ phải khổ chiến!”

“Khổ chiến... Dù là huyết chiến ta cũng phải đánh!” Hoàng Triều bất thành linh đứng dậy, “Phong Tích Vân, chắc chắn nàng sẽ nhanh hiểu ra ý định của ta! Ta nhất định phải tiêu diệt ba vạn Phong Vân kỵ này trước khi nàng dẫn binh quay về cứu Vô Hồi cốc! Phong Vân kỵ một khi bị diệt, Phong quốc tức sẽ tan rã quá nửa!”

“Huynh đã thăm dò nhiều ngày nay cũng biết Phong Lan Tức là một đối thủ sâu không lường được! Nếu huynh không chuẩn bị kế hoạch chu đáo, không hoàn toàn nắm chắc, vậy thì... dù là thắng cũng thắng thảm!” Ngọc Vô Duyên hơi siết hai bàn tay, chàng buông mắt nhìn chiếc thảm đỏ dưới chân, giọng nói vẫn bình tĩnh rõ ràng, “Thắng thảm như bại!”

“Nếu...” Hoàng Triều đứng lên đi tới trước mặt Ngọc Vô Duyên, đưa tay cầm tay chàng giờ lên, đôi mắt màu hổ phách rực sáng như ánh mặt trời, “Nếu huynh bằng lòng xuất chiến, ta nắm chắc mười phần!”

Ngọc Vô Duyên nghe vậy ngẩng đầu nhìn y, vẻ mặt vẫn hờ hững, “Hoàng Triều, ta đã từng nói, ta sẽ làm hết sức giúp huynh, nhưng ta quyết không...”

“Quyết không tự mình giết người phải không?” Hoàng Triều đột ngột tiếp lời, buông mắt nhìn đôi bàn tay như bạch ngọc, “Đôi tay này không thể dính bất kỳ máu ai à? Người nhà họ Ngọc... thông minh tuyệt thế thiên hạ, khí chất dung mạo thanh dật tuyệt trần, lại thêm tấm lòng từ bi như Bồ tát, luôn được người đời tôn kính... Người nhà họ Ngọc đúng là được ông trời ưu ái!”

“Thông minh tuyệt đỉnh... được trời ưu ái...” Ngọc Vô Duyên ánh mắt mơ hồ nhìn bàn tay mình, một lúc lâu sau chàng chợt cười, cười bi ai đau xót, “Trời xanh vốn công bằng, người nhà họ Ngọc dường như có tất cả mọi thứ thế nhân ao ước, nhưng có cả những thứ khiến thế nhân sợ hãi... Đó là sự nghiêm phạt của ông trời với người họ Ngọc! Chúng ta không tự tay

giết người, nhưng giúp các người sao lại không phải giết người! Giúp huynh lấy được thiên hạ... không tự tay đoạt mạng người... đây là số mệnh và nguyên tắc đáng thương hại của người nhà họ Ngọc!”

“Vô Duyên, tuy huynh nói sẽ giúp ta... thậm chí lúc này tay chúng ta đang nắm chặt nhau, nhưng...” Hoàng Triều chăm chú quan sát nét mặt Ngọc Vô Duyên như muốn nhìn thấu về bình thần trên khuôn mặt chàng, “Nhưng ta không thật sự nắm chắc huynh! Phong Tích là người ta không thể nắm bắt được, huynh cũng là người mãi mãi ta nhìn không thấu!”

Ngọc Vô Duyên nhẹ cười rút tay về, chàng đứng dậy. Hai người cao sần sần như nhau, ánh mắt nhìn thẳng, “Hoàng Triều, huynh chỉ cần biết trước khi huynh chưa có được thiên hạ, ta tuyệt đối sẽ không rời khỏi huynh. Người nhà họ Ngọc, đã hứa thì sẽ làm!”

“Phò mã! Phò mã! Phong vương đã về tới Vô Hối cốc!” Bên ngoài chợt vang lên giọng nói gấp gáp.

“Dường như nàng luôn vượt khỏi kế hoạch của huynh.” Ngọc Vô Duyên nhìn quân Phong bắt đầu khởi động trước mắt, nghe tiếng reo hò từ xa vọng lại, thở dài nói.

“Phong Tích Vân quả là kinh địch!” Hoàng Triều nhìn ra xa, nét mặt chẳng hề chán nản. Ngược lại, y còn cười, cười tự tin ngạo nghễ, “Quyết chiến với người như vậy mới không phụ cái thời loạn thế này! Người như thế mới đáng để ta cùng tranh thiên hạ!”

“Cuộc chiến tại Vô Hối cốc có lẽ phải chính thức phát động rồi.” Ngọc Vô Duyên ngẩng đầu nhìn bầu trời, hoàng hôn buông xuống, các vì sao còn chưa lộ diện, “Thật ra Vô Hối cốc không nên là nơi các người quyết chiến, một đội kỵ binh khác của huynh...”

“Ta cũng không chắc chắn về đội kỵ binh kia, sao Phong Tích Vân có thể tính đến được.” Hoàng Triều chấp tay đứng, bóng tím sừng sững đứng dưới trời chiều, khí thế ngạo nghễ, sự âm u của chiều hôm cũng không thể làm mờ bóng y.

“Vương, cuối cùng người cũng đã về!”

Trong vương trướng quân Phong, chư tướng Phong Vân kỵ hưng phấn tới chào, ngay cả Tu Cửu Dung thương thế chưa khá lên cũng tới.

“Ừ.” Đối ngược với sự hưng phấn của mọi người, Phong Tích quá mức bình tĩnh, thậm chí còn hơi lạnh nhạt.

“Cửu Dung, thương thế của cậu thế nào rồi?” Đôi mắt khê đảo qua khuôn mặt Tu Cửu Dung. Do vết thương ở chỗ quá đặc biệt trên khuôn mặt nên không thể băng bó được mà chỉ có thể lấy thuốc trị thương đắp một tầng dày lên miệng vết thương, cùng với vết máu đông đen thô khiến khuôn mặt kia nhìn vô cùng kinh khủng. Trong lòng nàng bất giác run rẩy, đôi mắt nóng lên đau nhức.

“Tạ ơn vương quan tâm, Cửu Dung khỏe.” Tu Cửu Dung khom người tạ ơn, hơi ngẩng mặt. Vết mặt cậu thân nhiên, không đau đớn, không oán niệm, không hối hận!

“Thương thế còn chưa tốt, không thể ra doanh, không thể trúng gió, không thể chạm nước, đây là vương lệnh!” Phong Tịch cố kìm nén để giọng nói mình lạnh lùng hơn, nhưng những lời nói ra vẫn rất nhẹ nhàng.

Khoảnh khắc Tu Cửu Dung nghe thấy những lời ấy, đôi mắt sáng ngời, ngẩng đầu nhìn Phong Tịch. Sau đó cậu lại cúi đầu, “Tạ ơn vương! Cửu Dung đã rõ!”

Phong Tịch hơi gật đầu, quay lại nhìn Tề Thụ, “Tề Thụ, khi ta vắng mặt, mọi thứ trong cốc thế nào?”

“Dạ...” Tề Thụ nghe vậy không khỏi nhìn ba người khác. Ba người kia cũng quay lại nhìn hắn, “Dạ, sau khi vương rời đi... ừm...”

Chuyện này phải nói thế nào? Tề Thụ nhìn Phong Tịch đang ngồi chờ hắn báo cáo, nghĩ nghĩ, suy cho cùng là nên nói thế nào đây?

Về cơ bản sau khi Phong Tịch rời cốc, trong cốc... ừm, Phong Vân ký về cơ bản không làm gì, chỉ ít thì cũng không hề giao chiến với quân Hoa, nhưng nếu là nói không làm gì thì thật ra họ có làm một số chuyện, chỉ là không biết nói thế nào mà thôi.

Giờ Thìn ngày mười lăm tháng năm.

Họ tới lều Phong Tịch nghe chỉ thị: Trước khi qua giờ Ty phải tìm được một trăm ba mươi sáu khối đá cao trên năm thước (1.7 m), nặng ngoài năm mươi cân. Sau đó Phong công tử còn tự nhiên phát tay bảo bọn họ lùi ra, bản thân ngài — nghe đâu là — nhắm mắt dưỡng thần cả buổi chẳng hề ra ngoài.

Do vương đã từng nói, khi vương không ở thì phải nghe lệnh của công tử Lan Tịch. Nên dù họ có cả bụng nghi vấn nhưng vẫn dẫn người đi tìm đá tảng, huy động năm nghìn tướng sĩ, cuối cùng trước giờ Ty cũng đem về được một trăm ba mươi sáu khối phù hợp với yêu cầu của ngài.

Giờ Dậu, ngày mười lăm tháng năm.

Phong đại công tử cuối cùng cũng bước ra khỏi doanh trướng, chỉ huy những binh lính di chuyển toàn bộ đá tảng tới vùng đất chính giữa hai quân. Sau đó vẫy tay ra hiệu cho binh lính lui. Một mình ngài ở đó quan sát hồi lâu, sau đó chỉ thấy tay áo ngài vung lên... đá rơi... tay áo vung lên... đá rơi... Một trăm ba mươi sáu khối đá, đá tảng trên năm mươi cân, công tử gia ngài chỉ nhẹ nhàng phát ống tay áo, toàn bộ những tảng đá kia đều ngoan ngoãn rơi vào một điểm nào đó.

Sau khi chuẩn bị xong tất cả mọi thứ, Phong công tử phui tay rồi bỏ lại một câu: “Toàn bộ tướng sĩ Phong Vân ký đều không được tới gần thạch trận trong vòng ba trượng (10 m)! ”

Bọn họ đã theo hầu Phong Tịch từ lâu, nhìn cũng biết đó là kỳ môn trận pháp. Nhưng với thạch trận mà ngài ấy vừa mới chuẩn bị chẳng thể nhìn ra là trận thế nào. Thế nhưng chỉ cần hơi tới gần một chút, cơ thể đã vô tình sinh ra cảm giác run rẩy, dường như phía trước có yêu ma gì đó vô cùng đáng sợ khiến bản năng họ sinh ra cảm giác sợ hãi.

Ngày mười sáu tháng năm.

Một tên tướng quân Hoa dẫn một nghìn binh đi thăm dò trận, khi bọn hắn vào bẩm báo Phong Tức, Phong đại công tử đang ngồi vẽ một bức đồ mặc lan trong doanh trướng. Nghe họ bẩm báo xong Phong đại công tử mặt không ngắc, tay không ngừng, chỉ thản nhiên bỏ lại một câu: Để kệ họ tấn công.

Kết quả là... lần ấy là lần đầu tiên họ hiểu được sự lợi hại và đáng sợ của vị công tử Lan Tức nổi danh với nữ vương họ, phá tan hình ảnh một vị công tử nhã nhặn vô hại trong lòng!

Một nghìn quân Hoa tiến vào trận nhưng không có một người sống sót! Họ đứng ngoài trận chứng kiến rõ ràng... chứng kiến toàn bộ một nghìn quân Hoa như bị yêu ma chiếm lấy thân thể. Chúng đánh mất lý trí tự tương tàn... Họ chưa hề xuất chiến, chỉ nhìn, nhưng còn hơn tự mình ra trận giết địch... thế này... lại càng khiến họ khiếp sợ hơn!

Họ đã từng nghĩ trận Huyết Phượng đã là trận pháp đầm máu nhất trên đời, nhưng trước mắt họ... đây mới là trận pháp tàn ác nhất trên đời! Ít nhất trận Huyết Phượng họ còn tự mình tham gia chiến đấu, đổ máu nóng! Nhưng trận pháp trước mặt... chẳng dùng người nào... những binh sĩ quân Hoa chẳng hề do dự bỏ đao kiếm vào anh em của mình, chém không lưu tình, chém hung tàn không gì sánh được... Chứng kiến chân tay cụt, máu đào tung tóe... thì ra đứng ở ngoài trận nhìn quân địch tự giết lẫn nhau lại là chuyện khiến người ta sờn tóc gáy như thế.

Khoảnh khắc ấy họ sinh lòng kính sợ với vị công tử Lan Tức lúc nào cũng cười ung dung này, bên ngoài là người nhã nhặn ân cần đến vậy, ra tay lại tàn ác lạnh lùng như thế! Còn vương bọn họ, trong lòng họ chỉ có tôn kính, là sự tôn kính thể sống chết theo hầu từ đáy lòng.

Ngày mười bảy tháng năm.

Phò mã quân Hoa – Hoàng Triều đích thân xuất chiến.

Họ lập tức chạy vào doanh trướng Phong Tức bẩm báo. Họ tưởng thế tử Hoàng quốc danh tiếng không hề kém ngài đã đích thân xuất chiến, ngài ấy hẳn sẽ căng thẳng một chút chứ. Ai ngờ..., khi họ tiến vào trong lều, Phong đại công tử đang vẽ chân dung cho một nàng tỷ nữ, bên cạnh còn ba nàng tỷ nữ khác thân mật – à không, là hầu hạ bên cạnh, tuy rằng có hơi gần một chút. Phong công tử nghe bọn họ bẩm báo cuối cùng cũng ngẩng đầu liếc họ, hơi dừng bút sau đó lại nhẹ cười nói: Đã biết. Nói xong ngài ấy lại tiếp tục vẽ, khi họ lui ra ngoài còn nghe được ngài ấy cười đùa: Đồ Khiết, giảm nét cười trong mắt đi một chút, vậy mới là thực nữ đoàn chính.

Còn vị thế tử Hoàng quốc đứng trước trận cũng chưa hề tấn công. Y chỉ đứng ngung thán nhìn thế trận thật lâu, sau đó lại lui binh.

Ngày đó, nghe nói công tử vẽ được hai mươi hai bức họa.

Ngày mười tám tháng năm.

Quân Hoa không phái binh xuất chiến nữa, thay vào đó một vị công tử trẻ tuổi vận áo trắng như tuyết tiêu sái đi tới, giống như đang rào bước dạo chơi, đến trước trận cũng chỉ đứng lẳng lặng. Bỗng họ cảm thấy rằng những tảng đá kia giống như những tảng đá tiên nhân đã từng chạm đến, nhiễm thêm chút tiên khí. Vị công tử áo trắng có dung mạo thiên tiên hoàn toàn chẳng hề ăn khớp với thạch trận đầm máu đáng sợ này. Người như vậy dường như nên xuất hiện tại nơi non xanh nước biếc mới phải.

Bọn họ theo lệ cũ đi bấm báo Phong Túc. Họ tưởng rằng một kẻ địch như thế tới thì Phong công tử chắc cũng lười cả gật đầu. Ai ngờ Phong đại công tử đang gảy đàn lại ngừng tay, quay đầu nhìn hẩn hỏi: “Anh nói là Ngọc Vô Duyên tới?” Nói xong cũng không đợi hẩn trả lời lập tức đứng dậy đi ra khỏi doanh trướng.

Hai vị công tử một đen một trắng đứng cách nhau một thạch trận. Một người cao quý nhàn nhã, một người phiêu dật như tiên. Một người vẻ mặt mỉm cười, một người vẻ mặt lãnh đạm. Hai bên đều chẳng nói chẳng rằng, lẳng lẽ nhìn nhau. Bầu không khí nhìn như yên ả nhưng lại khiến mọi người đều không dám tiến gần, chỉ dám đứng xa xa cách mấy trượng vọng xem. Trời đất bỗng trở nên vô cùng an tĩnh, dường như nghe thấy cả âm thanh của gió khẽ lướt qua hai bộ áo bào.

Sau đó hai người kia – bọn họ chỉ nhìn thấy áo trắng và áo đen bay giữa thạch trận, như tiên nhân vô cùng ung dung, nhàn nhã. Chân không chạm đất bay qua thạch trận, lại rất thần tốc, áo trắng rõ ràng vừa ở bên trái nhưng trong nháy mắt đã thấy y ở bên phải. Áo đen vừa đứng quay lưng lại, vậy mà tức thì đã thấy ngài ấy đứng đối diện... Khi thì bay trên đá, khi thì ẩn mình trong trận, những tảng đá kia đôi khi bay lên, thỉnh thoảng lại nát tan tành giữa không trung, thỉnh thoảng lại tự động dịch chuyển... Nhưng đó cũng không phải thứ họ quan tâm tới, ánh mắt họ bất giác đuổi theo hai người kia, mà hai người kia từ đầu đến cuối chẳng hề đổi sắc, thần thái vô cùng thông dong. Hai người họ dường như không phải đang quyết chiến... Họ chỉ như đang đánh cờ mà thôi.

Về sau hai người đều đi ra, tựa như bên trong chưa hề phát sinh chuyện gì, ung dung quay về doanh trại của mình.

Nghe nói đêm hôm đó, công tử ngồi điều tức cả đêm trong doanh.

Ngày mười chín tháng năm, vô sự.

Đã từng hỏi công tử, lấy binh lực song phương tại Vô Hồi cốc, Phong Vân kỵ hơn xa Kim Y kỵ, có sao lại không tiến công tiêu diệt quân Hoa?

Câu trả lời của ngài ấy lại là, Phong vương chỉ nhờ ta bảo vệ Vô Hồi cốc, cũng không muốn ta tiến công.

Cuối giờ Thân ngày mười chín tháng năm, vương về.

“Tề Thư.”

Giọng nói trong trẻo lần thứ hai cất lên, Tề Thư không khỏi giật mình, ngẩng đầu nhìn vị vương đang lẳng lẽ nhìn hẩn, chờ đợi câu trả lời của hẩn.

“Vâng, vương, trong doanh tất cả đều bình yên.” Tề Thư cảm thấy chỉ có một đáp án như vậy.

“Ồ,” Phong Tịch cũng không hỏi đến cùng, thản nhiên gạt đầu, ánh mắt dời qua thấy Phong Túc thông dong đi từ ngoài vào, tay phe phẩy một chiếc quạt xếp, mặt quạt họa một bức đồ mặc lan.

“Vương, Tranh Thiên kỵ Hoàng quốc đã tới Vô Hồi cốc, chúng ta...” Trình Tri vội vàng bẩm báo.

“Ta biết rồi.” Phong Tịch khoát tay. Nàng nhìn Phong Túc, đứng dậy rời khỏi ghế, “Mấy ngày nay đã phiên công tử rồi, Tích Vân xin tạ ơn.”

“Túc cũng không có công, Phong vương không cần nói lời cảm tạ.” Phong Túc mỉm cười nói.

“Vương, sao người quay về nhanh thế? Tranh Thiên kỵ Hoàng quốc vừa mới xuất hiện... chẳng lẽ trên đường đi người lại chưa từng gặp họ?” Tề Thư hỏi.

“Trong Lộc Môn cốc ta đã tập kích tiêu diệt năm vạn Tranh Thiên kỵ.”

Chúng tướng nghe thế, đôi mắt sáng rực nhìn vương bọn họ. Trên khuôn mặt tràn đầy tôn sùng, còn ánh mắt Phong Túc lại dừng tại đôi mắt Phong Tịch, đôi mắt kia như phủ một lớp băng mỏng chẳng hề có tâm tình vui sướng!

Phong Tịch buông mắt liếc nhìn đôi tay mình, sau đó chấp tay ra sau, “Tấn công Yến thành là năm vạn đại quân, bắn chết Bao Thừa là Thu Cửu Sương. Nhưng khi đó, sau năm vạn đại quân còn có năm vạn, sau khi Yến thành bị công phá, họ chia thành hai đội quân. Chắc chắn Thu Cửu Sương đã dẫn binh vượt qua núi Mông giáp với phía bắc hai nước Phong, Hoa... Hoàng Triều... chiêu này thật ngoài dự liệu của ta!”

“Vương, binh lực quân Hoa hiện tại tăng lên nhiều, quân ta lại bị thương không ít. Người có muốn truyền lệnh Tả tướng quân phái thêm quân cấm vệ?” Tề Thư hỏi xin ý kiến.

Phong Tịch cũng không đáp lại hẳn, ánh mắt nhìn Phong Túc rồi lại cười nhạt: “Vô Hồi cốc lần này thật náo nhiệt, tứ đại danh kỵ đã có ba đạo tập trung, sao có thể thiếu đi Mặc Vũ kỵ của Hắc Phong quốc chứ. Người nghĩ có phải không? Công tử Lan Túc.”

Phong Túc nâng mắt nhìn Phong Tịch, chỉ thấy vẻ mặt của nàng bình tĩnh thản nhiên, đôi mắt vừa sáng lại vừa sâu, sáng như hàn băng, sâu như vực thẳm, không cách nào thăm dò được nỗi lòng nàng từ đôi mắt ấy.

“Nếu Phong vương cần Mặc Vũ kỵ dốc sức, Lan Túc sao có hai lời.” Cuối cùng, Phong Túc buông mi đáp.

“Vương, việc này sao lại...” Chư tướng nghe thế cả kinh, đều có ý khuyên can.

Phong Tịch khoát tay chặn lời, tao nhã trở lại ghế ngồi, đôi mắt trầm tĩnh liếc nhìn thuộc cấp. “Các anh có thể còn chưa biết, sau cuộc chiến tại Vô Hồi cốc, Bạch Phong quốc chúng ta và

Hắc Phong quốc sẽ ký hiệp ước đồng minh, hai nước tuyên thệ thành một khối, phúc họa cùng hưởng.”

Chư tướng trong doanh ngơ ngác nhìn nhau.

“Mọi người có dị nghị gì không?” Giọng nói Phong Tịch rõ ràng nhưng lạnh lẽo.

“Chúng tôi tuân vương lệnh!” Chư tướng nhất tề khom người đáp.

“Công tử Lan Tức, ta nghĩ người đã sớm chuẩn bị tốt rồi chứ? Mặc Vũ kỵ có thể tới Phong quốc bất cứ lúc nào đi?” Ánh mắt Phong Tịch chuyển hướng sang Phong Tức, giọng nói nhẹ nhàng nhưng lạnh lẽo.

Phong Tức nghe thế cũng chỉ im lặng nhìn Phong Tịch, ánh mắt sâu thẳm chăm chú nhìn vào mắt Phong Tịch. Ánh mắt nàng lạnh lẽo, lạnh lẽo chẳng có chút tâm tình, chàng chưa từng thấy ở Phong Tịch, Phong Tịch chưa bao giờ đối mặt với chàng như thế!

“Lan Tức từng nói, Mặc Vũ kỵ bất cứ lúc nào cũng có thể nguyện dốc sức vì Phong vương.” Một lúc lâu sau, trong vương trướng vang lên âm thanh tao nhã của Phong Tức, âm thanh tao nhã bình lặng, không hề gợn sóng.

“Vậy thì...” Ánh mắt Phong Tịch quét về phía thuộc hạ, “Tề Thư, cấp tốc truyền lệnh cho tướng thủ Lương thành mở cửa, để Mặc Vũ kỵ qua!”

“Dạ!” Tề Thư lĩnh mệnh.

“Toàn bộ tướng sĩ Vô Hồi cốc, trừ thủ vệ, đêm nay toàn thể nghỉ ngơi!” Phong Tịch phân phó tiếp, “Ngày mai giờ Thìn toàn bộ tướng lĩnh tập hợp tại vương trướng!”

“Dạ.”

“Xuống đi.”

“Dạ.”

Chương 25 Túc quốc sơ hội

Trong doanh trướng chỉ còn lại Phong Tịch và Phong Tức. Hai người ngồi đối diện cách nhau một trượng, một người vẫn nhẹ cười, một người chẳng có biểu hiện gì trên mặt. Ánh mắt hai người gặp nhau, cảm giác thấy thật xa, dường như đang đứng trên đỉnh núi, cách nhau cả một vực sâu vạn trượng, hai bên chẳng có cách nào tới gần nhau, vì chỉ cần tiến thêm một bước sẽ thịt nát xương tan.

Rất lâu sau Phong Tịch mới lòi ra nửa chiếc mặt nạ đồng từ trong người. Nàng cúi đầu, ngón tay khẽ di chuyển trên vết tên bắn trên chiếc mặt nạ, nàng khẽ nói: “Biết Hoàng tướng ta bắn chết tại Lộc Môn cốc là ai không?”

Phong Túc nhíu mày, ánh mắt đảo qua chiếc mặt nạ trong tay nàng, sau lại nhìn nét mặt nàng. Khuôn mặt nàng bình tĩnh không gợn sóng, nhưng khóe mắt lại không thể che giấu được sự bi ai... lẽ nào...

“Có lẽ Phong công tử cũng khó nghĩ tới?” Phong Tịch ngẩng đầu nhìn chàng, khóe miệng nhếch lên nở nụ cười lạnh, “Đó là người mà công tử nói đã chết tại núi Tuyên, là Liệt Phong tướng quân Hoàng quốc – Yến Doanh Châu!”

Nghe vậy, chiếc quạt xếp trong tay Phong Túc lập tức bị gấp lại, xoẹt một tiếng. Ánh mắt chàng đối diện với Phong Tịch, sau đó chàng từ từ mở quạt, bình tĩnh nói: “Nói vậy tức là vị Yến Doanh Châu trước kia được cô đổi mạng cứu giúp, giờ đây lại chết trong tay cô, tự tay cô lấy mạng y!” Giọng nói bình thản như nước, nhưng ẩn chứa sự sắc bén như băng tuyết đâm vào xương cốt con người, vừa đau đớn vừa lạnh lẽo!

“Đúng vậy, ta tự tay giết một người chui ra từ mộ phần.” Giọng điệu Phong Tịch cũng bình thản, như thể người nàng giết là một người chẳng liên quan gì đến nàng.

Phong Túc ngồi lặng lẽ, chiếc quạt trong tay từ từ được gấp lại, đôi mắt chăm chú nhìn bức họa đồ mặc lan chàng tự tay vẽ trên phiến quạt, đến khi bức họa mặc lan bị che đi hoàn toàn, chàng mới ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Phong Tịch, sau đó đứng dậy, từng bước đi tới gần nàng, mắt vẫn luôn nhìn thẳng mắt nàng, “Cô đang trách ta? Hơn nữa... còn có... hận!” Chữ cuối cùng chàng nhấn rõ ràng, vô cùng nặng nề.

Ánh mắt Phong Tịch biến đổi, toàn bộ sự bình tĩnh và thản nhiên đều biến mất, trở nên sắc lạnh... có sự bi ai đau đớn không thể gọi tên.

“Hồ ly đen, ta và mi đã quen biết nhau mười năm, cho dù mi đối với người khác thế nào nhưng mi cũng chưa bao giờ lừa gạt ta, giấu giếm ta cái gì. Thế nhưng... vì sao... vì cái gì... Yến Doanh Châu... Mi lại nói huynh ấy đã chết?” Phong Tịch bật dậy, đôi mắt đong đầy ánh nước, trong màn sương mù ánh lên lửa giận, chìm trong lửa giận là nỗi đau cắt da, là nỗi bi ai thấu cốt.

Ánh mắt ấy nhìn chằm chằm vào mặt Phong Túc, chàng chợt thấy khuôn mặt có cảm giác lạnh lạnh, lòng bàn tay cũng lạnh lạnh. Trời đã vào cuối hè vẫn còn nóng nực, vậy mà chàng lại cảm thấy vô cùng lạnh, lạnh như đêm tuyết mùa đông, lạnh lẽo, rét mướt và hoang vắng!

“Cô nói xem ta có lý do gì?” Giọng nói Phong Túc có đôi phần mịt mờ, như từ một không gian xa xôi vọng đến. Ánh mắt chàng dời khỏi Phong Tịch, ngón tay khẽ động, chiếc quạt từ từ được mở ra. Chàng buông mắt nhìn bức đồ mặc lan, bông mặc lan tú nhả sinh trường giữa khe đá trên vách núi gấp ghềnh.

“Ta không biết... ta thật sự không biết.” Phong Tịch ngửa đầu nhìn lên đỉnh lều, ánh mắt mê man, “Với phong cách hành sự của mi, Yến Doanh Châu đã là địch lại bị trọng thương, hoặc mi sẽ lấy mạng hoặc sẽ làm như không thấy. Nhưng mi không những không lấy mạng lại... vì sao?”

“Ngọc tuyết liên chỉ có một đoá, lúc đầu ta chỉ muốn dùng một cánh tuyết liên cứu y, có thể giải hết độc hay không ta cũng không biết, huống hồ y còn bị trọng thương... Y là kẻ địch của ta, ta hà tất phải cứu y? Giải độc cho y chẳng qua là nhìn y xem... hừ, ta bố trí gửi y tại một hộ nông gia ở chân núi Tuyên, để lại một ít thuốc, sống hay chết thì còn phải xem ông trời có thương y không.” Ánh mắt Phong Tức đảo qua Phong Tịch, cười lạnh nhạt, “Về lý mà nói, y còn sống là có một phần công lao của ta, còn người lấy tính mạng y lại là cô! Vì cớ gì cô lại oán ta?”

Câu cuối cùng giống như một thanh kiếm sắc đâm trúng lòng Phong Tịch, khiến cơ thể nàng run lên. Nâng tay buông mắt nhìn đôi tay của chính mình, đôi tay này đã bắn ra một tên đoạt mạng... đôi tay này đã tự nó lấy đi tính mạng của Doanh Châu! Doanh Châu... Nàng cắn chặt môi, sợ nỗi đau đớn trong lồng ngực tràn ra, nói vậy nhưng bên tai không ngừng vang lên giọng nói... Nhớ kỹ ta... Ta sẽ quay lại tìm nàng... Kiếp sau ta quyết không đoán mệnh... Nếu đã nói thế, nhưng... nhưng vì sao mạng của huynh lại do tự tay ta kết thúc? Doanh Châu... Vì sao lại như thế? Đã tử biệt Tuyên sơn... vì sao còn phải hồn đoạn Lộc Môn? Đây là duyên số của ta và huynh sao... Doanh Châu!

Ánh mắt Phong Tức càng lúc càng lạnh nhạt, ý cười trên khuôn mặt cũng giảm bớt nhưng vẫn tự nhiên tao nhã. Bàn tay lay động, chiếc quạt phe phẩy, một luồng gió mát phất qua khuôn mặt hai người. Trong nháy mắt hình như có gió tuyết thổi qua, che đi tầm mắt hai người. Giờ khắc này, khuôn mặt của đối phương xa xôi nhạt nhòa đến thế.

“Có phải không... ta đau, mi... lại... cười?” Phong Tịch nhìn chăm chăm vào mắt Phong Tức, hỏi gần từng chữ. Khi mở miệng, ngực lại quặn đau, không tự chủ đưa tay ôm lấy ngực, chỉ là nỗi đau này suy cho cùng là vì cái gì?

Bàn tay phe phẩy quạt của Phong Tức dừng lại, cuối cùng chàng cũng ngừng cười, ánh mắt như kim châm, như băng như lửa đâm vào người Phong Tịch, rơi vào tim Phong Tịch. Giọng nói lạnh lẽo tiêu điều vang rõ ràng trong doanh trướng: “Ta vô tâm vô tình, còn cô thì có tâm có tình?”

Dứt lời, bóng đã tới ngoài lều. Bóng hình màu đen trông thật cô đơn giữa màn đêm u tối, dường như mang theo cả sự bi thương khôn cùng.

Trong doanh trướng, Phong Tịch chán nản ngồi xuống, cánh tay vô lực buông thõng, ngửa đầu, ánh mắt ngỡ ngàng nhìn xuyên qua đỉnh lều. Một giọt lệ tràn qua khóe mắt, ngay lập tức ẩn vào vành tóc mai.

Giờ Hợi đã qua, đêm đã khuya, cất bước dời lều, trời đầy sao sáng, đêm lạnh như nước, một bóng hình lẳng lặng đứng dưới trời sao.

“Vết thương gặp gió sẽ không tốt, vào doanh trướng đi thôi.” Phong Tịch nhìn bóng hình kia, thở dài, sau đó xoay người quay về lều.

Tu Cửu Dung lẳng lặng đi sau nàng vào trong doanh trướng.

“Nói đi, đã trễ thế này còn không đi nghỉ, lại ngây ngốc đứng ngoài lều làm gì?” Phong Tịch ngồi xuống, phát tay ý bảo Tu Cửu Dung cũng ngồi xuống.

Nhưng Tu Cửu Dung lại không ngồi mà tiến lên vài bước, ánh mắt sáng như đuốc nhìn Phong Tịch: “Vương, vì sao lại cho Mặc Vũ kỵ tiến vào Phong quốc?”

Phong Tịch nghe vậy mỉm cười: “Cửu Dung, cậu lo lắng mời thân dễ tiền thân khó phải không?”

“Vương, người rõ ý định của Hắc Phong quốc, vì sao người còn muốn...” Tu Cửu Dung không rõ vì sao vương lại có hành động ngêngh hồ nhập môn thế này.

Phong Tịch nghe vậy liền đứng dậy, đi tới trước mặt Tu Cửu Dung, ngẩng đầu nhìn cậu, ánh mắt bình tĩnh dịu dàng, “Cửu Dung, cậu thấy thiên hạ hiện nay như thế nào?”

“Dạ?” Tu Cửu Dung không ngờ Phong Tịch lại hỏi câu ấy, bất giác ngần người, “Thiên hạ bây giờ?”

“Đúng vậy.” Phong Tịch quay đầu, dời bước đi tới cửa lều, ngẩng đầu nhìn lên trời sao. Một cơn gió đêm nhẹ phất qua, mát lạnh phả vào lòng người, “Sao sáng gió mát thế này, nhưng không phải ai cũng có phúc nhân hạ hưởng thụ nó.”

“Vương, người đang?” Tu Cửu Dung phỏng đoán rồi lại hơi trù trừ.

“Hơn mười năm kể từ Lễ đế, hôn quân bạo ngược, thiên tai binh loạn... bách tính chịu khổ vô cùng. Đến nay sáu nước tiến công cấu xé, hỗn loạn bất ổn... Thiên hạ... thiên hạ này đã thay đổi rồi, chúng ta những vương hầu quý tộc có đại quân bảo vệ, có cẩm y ngọc thực, chưa từng biết tới khó khăn gian khổ. Thế nhưng mười năm du lịch giang hồ, ta đã xem hết những cảnh giết chóc và tai họa, những người khổ nhất vẫn luôn là trăm họ ở tầng lớp cuối cùng!” Ánh mắt Phong Tịch vẫn nhìn về phía bầu trời sao xa xa, giọng nói trầm thấp có chứa sự đau đớn không tài nào giấu nổi, “Những người dân ấy thật ra chẳng hề cầu cuộc sống xa hoa nhà to cửa rộng, cơm cá cơm thịt, họ chỉ muốn ăn no mặc ấm, muốn có một mái nhà tranh tránh mưa tránh gió... Nguyên vọng của họ thật ra rất đơn giản... Mặc dù không có cách nào thỏa mãn trọn vẹn những nguyện vọng nhỏ bé của họ, nhưng ít ra... ít nhất kết thúc thời loạn, ít nhất phải để cho họ một bầu trời trong sáng!”

“Thế nên vương muốn liên minh với Hắc Phong quốc, lấy lực lượng hai nước lập lại thiên hạ thái bình?” Tu Cửu Dung hỏi.

“Hắc Phong quốc có ý đồ tranh đoạt thiên hạ, thật ra cũng không có gì không tốt, có ý chí mới có thể làm nên chuyện.” Phong Tịch quay người, “Đã muốn kết minh, sao lại sợ quân sĩ nhập cảnh.”

“Nếu vậy Phong quốc chúng ta sẽ trở thành thuộc địa Hắc Phong quốc sao? Hay có ngày tên nước ta cũng sẽ chẳng còn?” Trên khuôn mặt Tu Cửu Dung hiện lên sự lo lắng.

Phong Tịch mỉm cười, nụ cười nhạt như mây nhẹ như gió. Nàng dời bước đi về phía ghế ngồi nhưng cũng không ngồi xuống, ánh mắt khẽ nhìn chiếc vương tọa. Cuối cùng nàng nhẹ giọng

nói: “Nếu thống nhất được thiên hạ, nếu bách tính được yên vui, sao còn phải phân Bạch Phong, Hắc Phong?”

“Vương, vì sao người chắc chắn công tử Lan Tức của Phong quốc có thể nhất thống thiên hạ? Vì sao người lại chọn công tử?” Tu Cửu Dung nhìn bóng lưng nàng, hỏi ra nghi vấn tồn tại trong lòng đã lâu.

Phong Tịch nghe vậy quay đầu nhìn, ánh mắt nhìn thẳng Tu Cửu Dung khiến Tu Cửu Dung hơi cúi đầu, một lát sau mới nghe thấy giọng nói trong trẻo đăm nhặt của Phong Tịch vang lên: “Chiến thiên hạ cần anh hùng bá chủ, nhưng trị thiên hạ phải là minh quân.”

“Nhưng vương cũng sẽ là một vị minh quân! Vì sao lại phải liên minh với Hắc Phong quốc? Vì sao vương không tự mình trở thành nữ hoàng quân lâm thiên hạ?” Tu Cửu Dung buột miệng thốt lên, sau khi nói xong dường như cảm thấy bản thân hơi liều lĩnh, những vẫn cứng đầu nhìn chằm chằm Phong Tịch.

Phong Tịch dường như cũng cảm thấy hơi kinh ngạc, con người Tu Cửu Dung luôn ngượng ngùng hướng nội mà có thể nói ra những lời ấy. Nàng nhìn cậu trong chốc lát, ánh mắt trầm tĩnh, cuối cùng nàng lẳng lặng ngồi xuống, tay vỗ về con rồng vàng gắn trên vương tọa, “Quân lâm thiên hạ sao? Mỗi người... đều có nguyện vọng của riêng mình... Cửu Dung, nguyện vọng của cậu là gì?”

“Bảo hộ vương! Hết lòng vì vương!” Tu Cửu Dung lập tức đáp không nghĩ ngợi, ánh mắt chân thành nóng bỏng.

Phong Tịch nghe vậy thì mỉm cười, hình như có xúc động mà cũng có thờ dãi, “Vậy cậu biết nguyện vọng của ta là gì không?”

“Nguyện vọng của vương? Đương nhiên là giữ...” Tu Cửu Dung buột miệng “Nguyện vọng của vương đương nhiên là giữ gìn Phong quốc, để trăm họ Phong quốc vĩnh viễn hưởng thái bình yên vui!”, nhưng vương vừa mới nói còn phải coi trọng thái bình thiên hạ, vậy thì không chỉ đơn giản là Phong quốc, chí nguyện của vương là gì? Chẳng lẽ là...

Phong Tịch ngồi ngay ngắn, ngừng cười, khuôn mặt trở nên nghiêm nghị, cẩn trọng, khí thế vương giả cao quý tự nhiên sinh ra khiến Tu Cửu Dung vô tình cúi đầu, không dám nhìn thẳng.

“Cửu Dung, là danh tướng thiên hạ, ánh mắt và tâm lòng phải rộng mở hơn nữa, không thể giới hạn với một người, một quốc gia.”

“Dạ!” Cửu Dung cúi đầu đáp.

“Đã muộn rồi, cậu sớm đi nghỉ ngơi đi.” Phong Tịch phân phó.

“Vương, toàn bộ tướng sĩ Phong Vân kỳ vĩnh viễn dốc sức trung với người! Người là vị vương duy nhất của chúng ta!” Tu Cửu Dung đột nhiên quỳ xuống, giọng nói sang sảng, đáng vẻ cảm khái không chùn bước.

“Ta biết.” Phong Tịch đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi tới trước Tu Cửu Dung, nàng đưa tay nâng cậu dậy, thở dài, “Cửu Dung, có lẽ mấy người Tề Thư đang đợi cậu, cậu nói lại những điều ta đã nói cho họ nhé!”

“Vương, người...” Tu Cửu Dung đứng lên, hình như có chút kinh ngạc, vương cũng biết tâm tư của mấy vị tướng khác.

“Sống với nhau hơn chục năm, sao ta không hiểu tâm tư các anh.” Phong Tịch mỉm cười, vỗ vai Tu Cửu Dung, “Các anh đều trung tâm với ta, nếu có nghi ngờ thì lại có chút bất kính. Nhưng các anh đều không phải là người hồ đồ, nếu không giải thích rõ thì trong lòng sẽ nghẹn mất, thế nên... chắc cậu chơi oản tù tì thua Lâm Cơ đúng không?”

“Đúng vậy, lần nào tôi cũng thua huynh ấy, chỉ từng thắng Trình Tri.” Khuôn mặt Tu Cửu Dung hơi đỏ lên.

“Đi đi.” Phong Tịch phát tay.

“Dạ, vương, người cũng sớm nghỉ ngơi.” Tu Cửu Dung cáo lui.

Giữa giờ Dần ngày hai mươi tháng năm.

Trời đất vẫn như đang nằm trong thời kỳ hỗn độn mông muội, ngọn đèn trước doanh trướng sáng lập lờ, phủ lên khuôn mặt có chút mệt mỏi của thủ vệ trước lều. Tuy vậy, đôi mắt họ vẫn rực sáng, nóng bỏng hơn cả đuốc cháy trong đêm. Chiếc đèn treo lúc mờ lúc tỏ, ở nơi xa xa, một bóng hình lặng yên đứng đó, đứng sừng sững, chỉ có cơn gió nhẹ phất qua bay mái tóc dài, lúc ẩn lúc hiện như ảo ảnh.

Tới giờ Mão, trời càng lúc càng sáng. Vàng mặt trời đỏ như huyết ngọc từ từ nhô lên, quang sáng đỏ rực những tia sáng đầu tiên, phủ một tầng tươi đẹp xuống mặt đất. Ngẫu nhiên đâu đó trong cốc, tiếng chim hót lạnh lớt vang lên, một Vô Hối cốc say giấc nồng một đêm, nay lại bắt đầu một ngày có lẽ là yên lành có lẽ là giết chóc của chính nó.

“Vương, cả đêm người không ngủ sao?” Đằng sau vang tới tiếng Tề Thư hỏi khẽ, ẩn chứa sự quan tâm ân cần.

“Không ngủ được.” Phong Tịch đứng lặng lẽ cũng chẳng hề quay đầu. Nàng hơi ngẩng đầu, suối tóc đen dài buông xuống tựa như một tầng lụa đen mỏng choàng phủ sau người, gió sớm mai mềm mại cứ lưu luyến vỗ về nó không rời.

“Nghe tham tướng nói người đã mấy ngày chưa nghỉ, nếu cứ tiếp tục cơ thể người làm sao chịu nổi.” Giọng nói Tề Thư ẩn chứa nỗi buồn lo, đôi lông mày rậm bất giác cau chặt lại.

Phong Tịch nghe vậy quay người, nhìn Tề Thư rồi cười cười nói: “Vội tu vi của ta thì mấy ngày không nghỉ cũng không ảnh hưởng gì, Thư, anh không cần lo lắng cho ta.”

“Vương, người là người Phong Vân kỳ chúng tôi trung tâm thủ hộ. Thế nên xin người hãy bảo trọng vì chúng tôi!” Tề Thư trịnh trọng nói.

“Ừ.” Phong Tích gật đầu, ánh mắt nhìn ra rất xa. Phong Túc đang đi ra khỏi doanh trường của mình, dường như cũng cảm nhận được cái nhìn chăm chăm của Phong Tích, chàng quay người ngẩng đầu, ánh mắt gặp nhau, sau đó chàng cũng lặng lẽ đi tới.

“Vương, công tử, Thư xin cáo lui trước.” Tề Thư đợi sau khi Phong Túc đến nơi mới khom người lui ra.

“Ừ.” Phong Tích phát tay, quay đầu dời mắt nhìn thạch trận trước mặt, “Công tử Lan Túc lại bày trận Tu La.”

“Phong vương lại cho rằng quá tàn ác à?” Phong Túc nhướn mày hỏi.

“Không đâu.” Lần này Phong Tích lắc đầu, ánh mắt nhìn quân doanh Hoa, Hoàng đằng xa xa, miệng nhếch lên nở nụ cười nhạt lạnh lùng, “Đây là chiến trường, là tràng Tu La chốn nhân gian... tràng Tu La tất phải dùng trận Tu La!”

Nhẹ nhàng nhắc lên thanh kiếm trên giá, sau lại rút bảo kiếm ra một cách khẽ khàng. Một luồng khí lạnh nháy mắt ập đến, thân kiếm sáng như làn thu thủy, phản chiếu ánh mặt trời, tản ra ánh sáng sắc bén chói mắt. Tay tùy ý vung, hàn ý tản khắp lều, sớm mai mùa hạ nóng hầm hập bỗng trở nên lạnh lẽo.

Đây là danh kiếm năm đó Thủy đế ban cho – Vô Tuyệt! Vô Tuyệt — Vô Huyết — danh kiếm khuynh đảo thế gian, giết người không thấy máu.

Tay khẽ động, bảo kiếm vào vỏ, âm thanh giòn tan. Ánh mắt rơi trên vỏ kiếm màu vàng, trên đó khắc một ngọn lửa đỏ như máu, giữa ngọn lửa còn có một giọt máu đỏ tươi! Năm đó tiên tổ Hoàng Dịch đã cầm kiếm này đi theo Thủy đế chinh chiến thiên hạ, giết địch vô số, gầy dựng bao công trạng tạo nên danh xưng “Vô Huyết Diễm vương”. Đôi mắt màu hổ phách rực lên ánh sáng khát vọng hưng phấn... Hôm nay... thanh kiếm này sẽ gặp được đối thủ chân chính à? Phong Tích Vân? Phong Lan Túc? Cho dù là người nào thì cũng không thẹn thanh kiếm này!

“Hôm nay huynh muốn đích thân xuất chiến sao?” Trong lều bỗng vang lên một giọng nói đậm nhạt.

Hoàng Triều quay người nhìn, Ngọc Vô Duyên im hơi lặng tiếng đi vào không biết từ bao giờ. Ánh mặt trời phía sau tạo thành một quang sáng quanh người chàng, giống như một tiên nhân không dính bụi trần từ chín tầng trời bay xuống, hư vô mờ ảo không cách nào nắm bắt được. Dường như chỉ cần đưa tay ra, chàng sẽ tựa như ảo ảnh tan biến mất.

“Họ đáng để ta quyết đấu!” Hoàng Triều trở về ghế ngồi, trong tay vẫn nắm lấy bảo kiếm Vô Tuyệt.

“Hôm nay huynh không thể ra chiến đấu.” Ngọc Vô Duyên vừa nói vừa lảng lảng đi vào, ngồi xuống đối diện Hoàng Triều, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng nhìn y, “Quân Hoa quân Hoàng cũng không thể xuất chiến.”

Hoàng Triều nghe thế, ánh mắt lấp lánh đảo qua Ngọc Vô Duyên, hình như có phần kinh ngạc khi đến giờ khắc này chàng lại có lời như vậy.

“Ta vừa mới đi xem, quân Phong đã bày trận Tu La.” Ngọc Vô Duyên bình tĩnh nói, như đó là nguyên nhân Hoàng Triều không thể xuất chiến.

“Huynh đã nói huynh có thể phá được trận Tu La.” Hoàng Triều nhướn đôi mày kiếm.

“Ta biết phá, nhưng không phải binh sĩ Hoàng, Hoa cũng biết phá.” Ngữ điệu của Ngọc Vô Duyên không nhanh không chậm, ánh mắt lạnh lùng nhìn thấu Hoàng Triều, “Mặc dù ta đã dạy phương pháp nhập trận, xuất trận, thế nhưng hôm nay bày trận là người, là Phong Vân kỵ vô cùng tinh nhuệ. Thạch trận sao có thể so sánh với nhân trận. Nếu trận thế phát động, binh sĩ mới nhập trận quyết không thể thích ứng với khí thế và tốc độ ấy, lại càng không nói đến xuất trận, phá trận!”

“Cần bao lâu?” Hoàng Triều nhìn bảo kiếm trong tay hỏi.

“Ít nhất phải hai ngày.” Ánh mắt Ngọc Vô Duyên cũng rơi xuống thanh bảo kiếm, lạnh lùng nhìn giọt máu ở tâm lửa trên vỏ, ánh mắt xẹt qua chút u ám, “Hai người họ đều là kỳ tài bày binh bố trận. Trận Tu La trong tay họ tuyệt đối sẽ là trận thế tàn ác nhất trên đời! Nếu không chuẩn bị chu toàn, toàn bộ sáu vạn đại quân sẽ chết trong trận, chuyện này không phải là lời nói đùa đâu! Huống hồ... Ngay cả trận Tu La nàng cũng dùng tới cũng là ý rằng... nàng đã quyết tâm muốn một trận chiến ‘vô hồi’ với huynh!”

“Quyết đấu một trận ‘vô hồi’ với ta sao?” Đôi mắt màu hổ phách của Hoàng Triều nheo lại, nâng tay nhẹ nhàng rút kiếm. Ánh kiếm sáng như tuyết lấp lánh trước mắt y, chói lọi hơi cả vàng thái dương trên bầu trời. Y đột nhiên đứng dậy, ngẩng đầu nói: “Được! Vô hồi... không đường về... Ba ngày sau sẽ là ngày quyết chiến!”

Dường như tất cả mọi thứ đều được chuẩn bị thỏa đáng, đôi bên chỉ đang chờ phát động, một trận ‘vô hồi’ đã là chuyện không thể tránh khỏi, chỉ là... sự đời lúc nào cũng... dù rằng có tài trí cái thế, dù rằng có nghìn tính vạn toán, cũng chẳng thể nào nắm chắc được.

Giờ Dậu ngày hai mươi hai tháng năm.

Khi năm vạn đại quân màu đen vô thanh vô tức tiến đến như những chiếc lông vũ màu đen từ trên trời rơi xuống, toàn bộ ba quân Phong, Hoa, Hoàng đều kinh ngạc nhìn lá cờ màu đen tung bay trong gió. Không thể tin được đại quân lại đến nhanh như thế, thật ngoài dự đoán!

“Không hổ danh Mặc Vũ kỵ tốc độ nhanh nhất đương thời!” Trước trận quân Phong, Phong Tịch nghe thấy tiếng đại quân màu đen thân tốc tiến tới có khâm phục có than vãn.

Năm tướng Phong Vân kỵ còn lại, trên mặt có chút phòng bị nhìn đại quân Mặc Vũ, sau đó nhìn Phong Tịch rồi lại nhìn vương của họ.

Phong Tịch đang đứng song song với Phong Tịch dường như cũng chẳng có cảm xúc gì trước lời khen của Phong Tịch cũng như nét mặt cảnh giác của chư tướng Phong Vân. Chàng chỉ lạnh lùng nhìn Mặc Vũ kỵ đang thân tốc tiến tới, vẻ mặt bình tĩnh thản nhiên.

Đại quân màu đen tiến tới khê như lông vũ bay lướt qua, mấy vạn đại quân mà chẳng hề nghe thấy tiếng động lớn, dù là tiếng móng ngựa cũng rất khê khàng, chính tề như mưa phùn rơi trên mặt sông, như chiếc lông vũ đen mềm mại bị gió cuốn. Chỉ nháy mắt vạn đại quân đã tới trước mặt.

“Văn Thanh ra mắt công tử!”

“Khí Thù ra mắt công tử!”

Đại quân dừng bước, chỉ thấy hai viên tướng trẻ tuổi quay người xuống ngựa, vội bước tiến lên, nhất tề quỳ trước mặt Phong Túc, bộ dáng kính cẩn.

Đôi mắt Phong Túc khê đảo qua hai người rồi nhẹ phát tay, “Đi ra mắt Phong vương!”

“Đoan Mộc Văn Thanh bái kiến Phong vương!”

“Hạ Khí Thù bái kiến Phong vương!”

Lập tức hai người quay đầu hành lễ với Phong Tịch.

“Hai vị tướng quân không cần đa lễ.”

Phong Tịch khê nâng tay, ý bảo hai người đứng dậy, ánh mắt sâu thẳm không hề gợn sóng lặng lẽ nhìn hai đại tướng Hắc Phong quốc.

Hai người này cũng giống toàn bộ binh sĩ Mặc Vũ kỵ khác mặc giáp đen. Điểm khác biệt duy nhất chính là một người khoác áo choàng màu đen, một người khoác áo choàng màu nâu. Người mặc áo choàng đen Đoan Mộc Văn Thanh có vóc người cao lớn, mày rậm mắt to, thần thái có chí khí hiên ngang chính trực, vừa nhìn đã biết là đáng nam nhi không câu nệ tiểu tiết. Còn Hà Khí Thù vóc người thấp gầy hơn một chút, mày dài mắt nhỏ, chân tay mảnh dẻ, màu da trắng nhợt, vừa nhìn thì tưởng là một cậu học sinh trẻ tuổi mới chỉ đọc đủ thứ kinh thư chưa trải qua sự đời. Duy chỉ có đôi mắt lấp lánh, ẩn chứa khí chất thông minh khôn khéo.

Hai người đứng dậy, ánh mắt đồng thời nhìn vị nữ vương trước mặt. Họ muốn biết người con gái tài hoa văn võ nổi danh thiên hạ cùng với công tử nhà mình gần mười năm nay rốt cuộc phong hoa tuyết nguyệt thế nào.

Vừa lúc ngẩng đầu, ánh chiều tà bao bọc bóng hình màu trắng cao gầy, sau đó... ánh mắt mắt chạm đến khuôn mặt tuấn tú tuyết trần, ánh sáng khê nhảy múa trên khuôn mặt ấy tôn thêm sự cao quý đẹp đẽ tột cùng. Dáng vẻ nàng đoan chính nghiêm nghị, nhưng lòng họ tự nhiên có cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái. Bờ môi cong cong kia như lúc nào cũng có thể nở nụ cười đầy hứng thú với họ, trong lòng bất giác sinh ra tâm tình chờ đợi, đợi chờ một nụ cười không tỳ vết, sáng lạn nhất trong trời đất này... Chỉ là... nụ cười ấy chẳng hề xuất hiện, chỉ có đôi mắt trong vắt như có thể rơi vào nơi sâu thẳm nhất, thấy được ngọn nguồn nhìn tới, khi ánh mắt gặp nhau, họ bất giác cúi đầu.

Phong Tịch quay đầu nhìn Phong Túc, ánh mắt gấp gáp, lẳng lặng trao đổi ý kiến với nhau, sau đó nàng vẫy tay, “Thư, anh đưa hai vị tướng quân xuống nghỉ ngơi, đồng thời dàn xếp chu đáo cho binh sĩ Hắc Phong quốc lặn lội đường xá xa xôi tới đây.”

“Dạ!” Tề Thư khom người đáp.

Đoan Mộc Văn Thanh và Hạ Khí Thù lại đồng thời quay đầu nhìn Phong Túc.

Ánh mắt Phong Túc nhìn Phong Tịch, đôi ngươi đen như mực, sâu thẳm như bầu trời đêm, chẳng hề tồn tại một tia sáng, chàng thần nhiên nói: “Ở Bạch Phong quốc, các người hết thảy phải tuân lệnh Phong vương!”

“Dạ!” Hai người cúi đầu.

“Mặc Vũ ky đã đến, xem ra hai nước Bạch Phong, Hắc Phong nhất định đã thành một khối.”

Nhìn về phía đội quân Mặc Vũ nhanh chóng tiến tới Vô Hồi cốc, Ngọc Vô Duyên mở lời, giọng nói nhẹ như gió thoảng trên mặt nước, khẽ lặn tẩn rồi biến mất trong chớp mắt, chỉ riêng hơi nước sương mù vẫn đang quanh quẩn trong không trung.

“Mặc Vũ ky tới nhanh thật!” Hoàng Triều cau đôi mày kiếm nhìn đại quân màu đen trước mặt.

“Mặc Vũ ky nổi danh tốc độ nhanh nhất, quả nhiên danh bất hư truyền.” Ánh mắt Ngọc Vô Duyên dõi theo chiếc cờ lớn màu đen tuyền không hề có bất kỳ hoa văn nào đang tung bay trong gió, giống như chiếc lông vũ mềm mại bay lơ lửng trong gió hè, vừa có sự ma mị của đêm đông, dường như chỉ nhìn thêm một chút đã bao phủ toàn bộ con người.

“Nàng bằng lòng để đại quân Mặc Vũ tới Bạch Phong quốc sao? Tin tưởng hãn vậy sao?” Hoàng Triều chấp tay ra sau, ngẩng đầu nhìn trời, giọng nói hơi mang sự khó chịu. Y nhìn cờ Bạch Phụng, Mặc Vũ bay múa trong gió, tựa như hóa thân của hai con người kia đang đứng sừng sững đôi cách đó xa xa... Ngón tay bất giác siết lại thành nắm đấm.

“Trận chiến Vô Hồi, thắng bại khó định.” Ngọc Vô Duyên quay người trở lại doanh trướng.

“Phong Tích Vân... Phong Lan Túc... Nếu ta không thể thắng họ làm sao có thể nói đến chuyện tay nắm thiên hạ đây?” Giọng nói Hoàng Triều vang lên từ sau, mạnh mẽ kiên định. Ngọc Vô Duyên quay người nhìn y, trong đôi mắt màu hổ phách chỉ có ánh sáng vững vàng kiên quyết.

Ngọc Vô Duyên lặng lẽ một lúc, sau đó mới cất lời: “Hiện nay binh lực của họ thắng huynh, nên dùng ‘trận Cửu Môn’, động chẳng bằng tĩnh.”

“Không, tĩnh không phải là cách Hoàng Triều ta dùng!” Hoàng Triều ngạo mạn nói, “Hơn nữa...” đang nói bỗng ánh mắt dường như bị cái gì đó hút lấy, nhìn ra thật xa, trong nháy mắt, nét cười sáng chói trên mặt, “Xem ra ta không tính sai!”

Ngọc Vô Duyên quay đầu nhìn thì thấy phía tây sáng lóa một màu vàng, giống như mặt trời rơi xuống cốc. Ánh vàng chuyển động, đập đất tiến tới, đó là... Kim Y ky, Kim Y ky của Hoa quốc!

“Hoa Thuần Nhiên... quả thật ta không nhìn lầm!” Hoàng Triều cười to, nhìn đội quân Kim Y kỵ càng lúc càng tới gần, rồi lại quay đầu nhìn quân Phong phía xa xa, “Lần này, ai thắng ai thua còn chưa biết được!”

“Một Hoa Thuần Nhiên lấy dung mạo xưng thế thì ra cũng có hiểu biết mưu lược.” Ngọc Vô Duyên nhìn đại quân Kim Y giáp vàng sáng loáng, khí thế dâng trào, chàng than, “Một vị công chúa sống an nhàn chốn thâm cung dám tự động điều động đại quân, lòng gan dạ sự hiểu biết quyết không thua đáng nam nhi hào kiệt. Hơn nữa nàng điều quân đến đây, vừa là tiếp viện Hoa vương, mặt khác lại là...” Ngọc Vô Duyên liếc sang Hoàng Triều, chàng mỉm cười, “Có lẽ nàng cũng ngờ huynh có ‘dị tâm’, tài trí mưu lược như vậy quả là hiếm thấy!”

“Xem ra trên đời này thật sự có rất nhiều cô gái không thua kém đáng mảy râu.” Hoàng Triều cao ngạo lúc này cũng không khỏi gật đầu khen ngợi, “Mỹ nhân đệ nhất Hoa quốc có lẽ cũng là người con gái thông minh đệ nhất Hoa quốc!”

“Nhưng việc quân biến ảo, chiến trường tàn sát... những thứ này đâu phải một Hoa Thuần Nhiên chưa từng ra khỏi cửa cung có thể dự liệu được!” Ngọc Vô Duyên than thở, “Những việc nàng làm chẳng qua cũng chỉ nằm trong kế hoạch của huynh, có thể vượt ngoài dự liệu của huynh, chỉ có...” Khẽ thở dài, lời không nói hết.

“Dù sao trên đời này cũng chỉ có một Phong Tích Vân.” Ánh mắt Hoàng Triều đảo qua Ngọc Vô Duyên, sau đó y dời mắt nhìn lên bầu trời cao, “Nếu đàn bà con gái trong thiên hạ đều giống nàng, vậy thì nam nhi trên thế gian này tồn tại như thế nào đây?”

“Huynh có nghĩ tới không, vì thiên hạ trong lòng huynh, có lẽ sẽ có một ngày... kiếm Vô Huyết nhiễm máu tươi của nàng?” Ngọc Vô Duyên bỗng nhẹ nhàng hỏi, ánh mắt chăm chú nhìn Hoàng Triều.

“Nhiễm máu tươi của nàng?” Hoàng Triều cúi đầu nhìn thanh bảo kiếm đeo bên hông. Thanh kiếm báu sạch như tuyết trắng không nhiễm bụi trần này sẽ có ngày vung về phía Phong Tích Vân? Sẽ dính máu nàng sao?

Hoàng hốt, một cảnh tượng hiện ra ... Bảo kiếm như chớp đâm thẳng vào lồng ngực, một dòng máu đỏ thẩm phụt ra, nhiễm đỏ bộ quần áo trắng như tuyết, máu như mưa bắn trên khuôn mặt, nóng rẫy mà đau đớn, thân kiếm Vô Huyết vương lại một ấn ký màu đỏ, lau thế nào... cũng lau không hết... Bóng trắng kia rơi xuống, khuôn mặt trắng bệnh, không còn sinh khí, không còn hơi thở, từ từ rơi xuống, rơi xuống vực thẳm sâu vô ngần... Không! Đừng! Tay chợt chạm vào chuôi kiếm, nắm thật chặt, dường như sợ nó sẽ bất thành linh bật ra khỏi vỏ. Y ngẩng đầu lại đối diện với một ánh mắt như hiểu biết như cảm thương. Y bỗng cắn răng, rút kiếm báu, nhắc lên, “Lấy kiếm thề, ngô tâm duy thiên hạ (Tim ta chỉ chứa thiên hạ mà thôi)...!”

Chương 26 Tĩnh tử tụ hội tại Vô Hối

Đàn thất huyền trên án, tịch mịch đợi chờ ai?

Tương Như tay khéo chữ, Tử Kỳ vẫn lắng tai?

Ngóng chờ ngàn năm khổ, Chỉ còn gió nhẹ lay!

Gốc hạnh cổ vách núi, Um tùm đợi chờ ai?

Đông Pha còn cuồng hát, Thái Bạch vẫn nằm say?

Canh giữ vạn năm khổ, Chỉ còn ánh trăng này!

Hang sâu người áo trắng, Dưa trúc đợi chờ ai?

Lầu yến lung linh thế, Chân trời nhận xa bay?

Khổ trông hoàng hôn ấy, Sương hoa vẫn lất lay!

Quay đầu nhìn chăm chú, Sự đời cũng thế này!

Một giọng ca u uất bay bổng theo làn gió nhẹ, dường như trong lòng người hát tồn tại sự lo âu vô hạn mà chẳng thể trút vào nơi nào, chẳng thể nói được với ai, tịch mịch ưu sầu như vậy.

Cung Lạc Hoa dưới trời chiều đã hơi trút bỏ một phần lộng lẫy trang nhã của chính nó, ví như cái tên của cung điện này vậy, giữa hè trăm hoa thắm sắc lại mang theo sự hiu quạnh, suy đồi sau lúc phồn hoa.

“Công chúa, đây là trà Vân Tiêm mới hái từ núi Vụ, người ném thử nhuận hòng xem.” Lãng nhi dâng lên một chén trà thơm, khẽ gọi Hoa Thuần Nhiên đang ngồi cạnh chiếc đàn.

“Đặt ở đây đi.” Hoa Thuần Nhiên không ngẩng đầu, nằng nặt giọng nói.

“Công chúa... Người đang lo lắng cho sự an nguy của đại vương và phò mã sao?” Lãng nhi lặng lẽ liếc nhìn Hoa Thuần Nhiên hỏi dè dặt.

“Lãng nhi, em thấy phò mã thế nào?” Hoa Thuần Nhiên vốn đang chăm chú nhìn chiếc đàn Thất huyền đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lãng nhi, đôi mắt mỹ lệ cõi bỏ toàn bộ sự dịu dàng, ánh lên tia sắc bén.

“Phò... phò mã ấy à?” Lãng nhi bị Hoa Thuần Nhiên nhìn chăm chăm, không khỏi hoảng hốt, lắp bắp nói, “Phò... mã... và Phong... công tử đều giống nhau... đều là... rồng trong loài người.”

“Em sợ cái gì đấy?” Thấy Lãng nhi sợ hãi như vậy, Hoa Thuần Nhiên mỉm cười, khôi phục diện mạo hòa nhã thùy mỵ, “Ta chỉ thuận miệng hỏi thôi, em xuống đi.”

“Dạ.” Lãng nhi cúi đầu lui xuống, vừa đi được vài bước đã quay người, “Công chúa, mấy ngày nay ngày nào nhị vương tử cũng tới cung Lạc Hoa. Em vẫn nghe theo lời dặn của người bảo người đang đóng cửa niệm Phật cầu khẩn cho đại vương, không gặp bất kỳ ai. Nhưng... lâu thế rồi... người...” Nói đến đây, ánh mắt Lãng nhi lén lút liếc nhìn về mặt Hoa Thuần Nhiên, thấy nàng bình tĩnh điềm đạm mới tiếp tục nói, “Hình như nhị vương tử rất sốt ruột, người có gặp ngài ấy không?”

“Ôi... Mấy vị vương huynh gan nhỏ thật đấy.” Hoa Thuần Nhiên nghe thế, nhặt miệng cười, điệu cười châm chọc lạnh lùng, “Chẳng qua không bẩm báo phụ vương mà tự tiện điều năm vạn đại quân đi thôi, vậy mà cũng sợ phụ vương trách phạt. Như thế làm sao có thể tiếp nhận được đại nghiệp của phụ vương? Thật là...” Nói xong nàng lắc đầu, dường như có phần hết cách, có phần chán nản, lại có phần may mắn.

“Vậy công chúa...” Lăng nhi thử dò hỏi, “Lần sau khi nhị vương tử tới, người có thể gặp ngài ấy.”

Hoa Thuần Nhiên nghe vậy đôi mắt chợt lóe lên, sau đó nàng đứng dậy đi tới trước mặt Lăng nhi, chăm chú nhìn cô một hồi, một lát sau mới khẽ cười, nói: “Nhị vương huynh có thể coi là người tuân thủ nhất trong con em vương tộc Hoa thị ta, chẳng những đáng về đường đường, mà còn văn chương lai láng, biết ngâm khúc đàn ca, là vị vương tử có tài nhất trong chúng huynh đệ, cũng là vị vương tử được phụ vương thiên vị nhất, Lăng nhi thấy có đúng không?”

Lăng nhi nghe thế bất giác rung mình, quỳ sụp xuống cúi đầu run run nói: “Công... công chúa... nô tỳ... nô tỳ...”

“Lăng nhi, em đang làm gì đấy?” Hoa Thuần Nhiên lại như có chút kinh ngạc nhìn động tác của Lăng nhi, “Em không làm chuyện gì sai, bản cung lại không muốn trách móc gì em, làm sao thế?”

“Công chúa, nô tỳ biết sai, xin công chúa thứ lỗi.” Lăng nhi hoảng sợ.

“Biết sai? Em có sai gì đâu?” Hoa Thuần Nhiên tựa hồ vẫn còn không hiểu rõ, hơi nhíu mày, “Em vẫn luôn là tỳ nữ đắc lực nhất của bản cung, bản cung luôn luôn coi em như tỷ muội, em cũng luôn luôn đồn lòng hết sức hầu hạ bản cung. Em nói thế thật khiến bản cung ngờ vực đấy.”

“Công chúa, nô tỳ... nô tỳ...” Lăng nhi cúi đầu hoảng hốt, lắp bắp mãi chẳng hề hoàn chỉnh nổi một câu, khuôn mặt thanh tú lúc đỏ lúc trắng.

“Lăng nhi, em lại sao thế?” Âm điệu của Hoa Thuần Nhiên vẫn dịu dàng, yêu kiều êm tai như tiếng sơn ca khẽ hát.

“Công chúa, nô tỳ không dám nữa, công chúa, người bỏ qua cho nô tỳ lần này đi!” Lăng nhi cuối cùng cũng ngẩng đầu, ánh mắt van nài nhìn chủ tử. Hầu hạ công chúa nhiều năm, nàng biết khuôn mặt tuyệt mỹ trước mắt quả thật rất mê hoặc lòng người, nhưng trái tim đằng sau sự tuyệt mỹ ấy lại vô cùng thâm trầm lạnh lùng!

“Lăng nhi, em luôn bảo bản cung tha thứ cho em, nhưng đến bây giờ bản cung cũng không biết em đã làm sai cái gì, bản cung biết tha thứ cho em từ đâu?” Hoa Thuần Nhiên tao nhã ngồi xuống trước chiếc đàn, chiếc khăn lụa trong tay khẽ chạm chóp mũi, sau đó nàng nâng chén trà khẽ hớp một ngụm rồi mới tiếp tục nói, “Em nên nói rõ ràng cho bản cung nghe.”

“Công chúa, nô tỳ...” Mười ngón tay Lăng nhi găt gao bấu chặt gấu váy, cuối cùng cũng cắn răng bật lời, “Nô tỳ không nên nhặt bức thư nhị vương tử đánh rơi, nô tỳ không nên nhận chiếc vòng ngọc nhị vương tử đưa tặng, nô tỳ không nên vì nhị vương tử... không nên lòng sinh...”

không nên lòng sinh cảm mến với nhị vương tử, nô tỳ... Công chúa, nô tỳ biết sai rồi, xin người xem xét mấy năm nay nô tỳ trung thành hầu hạ người, bỏ qua cho nô tỳ lần này, công chúa...” Lãng nhi đưa tay vùi lấy đầu gối Hoa Thuần Nhiên, nước mắt rơi lã chã cầu xin.

“À, thì ra là như thế.” Hoa Thuần Nhiên bừng tỉnh gật đầu, cúi người đưa tay khẽ nâng cằm Lãng nhi, “Cái này đâu có sao. Em vốn đang tuổi xuân xanh, ngày thường vốn xinh đẹp động lòng người, nhị ca lại là tuần lang nhân gian. Hai người tình lang tình muội âu cũng là lẽ thường tình. Bản cung và nhị ca vốn là huynh muội cùng mẹ, cũng có duyên chủ tớ với em một hồi, đáng ra phải tác thành hai người mới phải.”

“Công chúa... Nô tỳ...” Lãng nhi bị Hoa Thuần Nhiên nói vậy lại càng thêm kinh hoàng.

“Lãng nhi, chuyện này không tính trước được, bản cung sẽ không trách phạt em.” Hoa Thuần Nhiên vừa vỗ vai Lãng nhi, vừa đưa tay lau hết nước mắt trên mặt cô, nhẹ nhàng nói, “Em đứng dậy đi! Quỳ lâu thế đầu gối sẽ bị đau đấy. Đến lúc đó nhị vương huynh biết định nhất định sẽ đau lòng, lại đến trách bản cung, bản cung không nhận nổi trách nhiệm đâu.”

Lời nói dịu dàng, động tác quan tâm như thế, khuôn mặt mỹ lệ nụ cười ngọt ngào như vậy... đã là con người thì đều sẽ ngây ngất thôi, nhưng... nhưng cô biết, đôi mắt thù mị như nước đã sớm nhìn thấu hết thảy, nàng nắm giữ mọi thứ trong lòng bàn tay... Khi nàng lạnh lùng, thủ đoạn, sự vô tình bạc bẽo cô đã từng chứng kiến, nếu không nàng sao có thể đứng ở vị trí thứ nhất ở vương cung cao vời vợi này, dù là sủng phi của đại vương cũng phải nghiêng mình tránh né!

“Công chúa... nô tỳ... nô tỳ... không nên nói lại với nhị công tử toàn bộ những gì người thường ngày tâm sự với nô tỳ!” Lãng nhi nói liền một hơi, sau đó... Chỉ trong tích tắc mà thôi, nụ cười ngọt ngào trên khuôn mặt công chúa biến mất, sự dịu dàng trong ánh mắt cũng bị lột bỏ... Toàn bộ nước mắt, toàn bộ sự sợ hãi và hoảng hốt của cô lúc này cũng chột đi thật xa, cô cúi đầu nhắm mắt, đợi chờ... đợi chờ quyết định hoặc cay nghiệt... hoặc... khoan dung của nàng.

Khuôn mặt Hoa Thuần Nhiên chẳng hề gợn sóng nhìn Lãng nhi đang quỳ trước mặt, lặng lẽ nhìn rất lâu mà không thể hiện bất kỳ cảm xúc gì, lâu đến khi Lãng nhi đã sớm cảm thấy tuyệt vọng, giọng nói của nàng lại vang lên: “Lãng nhi, em đã theo bản cung bao nhiêu năm?”

“Sáu năm.” Lãng nhi run rẩy đáp.

“Sáu năm rồi đúng không? Đã nhiều năm rồi mà sao em không học được cách xử sự thông minh mà còn ngày càng hồ đồ vậy.” Hoa Thuần Nhiên lạnh lùng cười, ánh mắt như kim châm đâm vào người Lãng nhi, “Thường ngày, bản cung cũng chỉ nhắm một con mắt mở một con mắt với những hành động suy nghĩ kia của em, dù sao cũng chẳng ảnh hưởng tới toàn cục. Nhưng lần này... Hừ! Em thật càng lớn lại càng mất khôn! Theo bản cung gần ấy năm, bản cung là người như thế nào mà em vẫn không rõ sao? Bản cung là người có thể bị lừa như thế à?”

“Nô tỳ... nô tỳ...” Lãng nhi run rẩy không dám ngẩng đầu nhìn Hoa Thuần Nhiên.

“Nhớ lại năm xưa khi em mới tiến cung cũng chỉ là một tiểu cung nữ mười hai tuổi. Thấy em thông minh khôn khéo, bản cung mới cất nhắc em làm thị nữ bên mình. Những năm gần đây bản cung tự cho mình đối đãi với em không tệ, ngoại trừ bản cung, trong gần hai trăm cung nhân trong cung Lạc hoa cũng chỉ có em có tiếng nói, tất cả đều tốt hơn mọi người. Bản cung tuy có rất nhiều huynh đệ tỷ muội, nhưng so với họ em còn thân cận với bản cung hơn, thế nhưng em...” Ánh mắt Hoa Thuần Nhiên lạnh như suối băng nhìn Lăng nhi, nhìn con người gần như cùng nhau trưởng thành với mình mà mình vẫn coi như cô em gái nhỏ, “Đây là thứ em báo đáp bản cung sao?”

“Công chúa, Lăng nhi quyết không có lòng phản bội người, Lăng nhi có thể thề với trời!” Lăng nhi ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt lạnh như băng của Hoa Thuần Nhiên, trong mắt cô tồn tại sự đau khổ, tồn tại sự ân hận, “Lăng nhi thật sự không có lòng phản bội người, chỉ là khi nhị vương tử hỏi, Lăng nhi... Lăng nhi...”

“Không thể cầm lòng mà nói ra đúng không?” Hoa Thuần Nhiên bỗng cười cười, nụ cười có phần bất đắc dĩ có phần bi ai, “Xem ra trong lòng em bản cung đúng là kém nhị vương huynh rồi, bằng không sao em có thể không hề do dự nói ra chứ?”

“Công chúa...” Lăng nhi nức nở, nước mắt trào ra, lòng vừa hối hận vừa đau nhức, chẳng biết làm thế nào mới tốt, nhớ tới ân tình công chúa hậu đãi nhiều năm nay, bỗng tình nguyện bị công chúa trọng phạt.

“Em đứng lên đi, bản cung không trách em mà cũng không muốn trách em.” Một lát sau, Hoa Thuần Nhiên nhạt giọng nói, cúi đầu nhìn chiếc đàn Thất huyền đặt trên bàn, “Hầu môn thâm cung quả nhiên chẳng hề có thân tình!”

“Công chúa, nô tỳ...” Lăng nhi không thể tin rằng công chúa lại hoàn toàn không xử phạt cô. Đây không phải là nàng công chúa mà cô biết. Chẳng phải công chúa vẫn luôn cho rằng ‘Người không phạm ta, ta không phạm người, Nếu người phạm ta, ta tất trả lại gấp bội’ sao? Như cô đây, phản bội công chúa, chẳng phải công chúa nên xử tử cô sao? Vậy mà vì sao...

“Còn chưa đứng dậy, chẳng lẽ muốn bản cung tự mình đỡ em dậy à?” Hoa Thuần Nhiên đứng dậy đi tới bên cửa sổ, ánh mắt ngắm nhìn cung điện sừng sững giữa trời chiều. Vương cung vàng son lộng lẫy dưới ánh mặt trời ban ngày nay lại giống một con vật to lớn nằm dài dưới hoàng hôn u ám, há miệng cắn nuốt đám vương hầu quý tộc, “Bản cung không trách em, là vì...”

Nàng đang nói bỗng hơi ngừng lại, sau đó lại cười nhạt, nụ cười có phần trào phúng và đa cảm, “Nhớ lại thuở ban đầu mới gặp, bản cung chẳng phải muốn nghĩ mọi biện pháp giữ chân chàng đấy sao? Đơn giản là vì chàng không phải là người thuộc về chốn thâm cung, đơn giản là ánh mắt ấy... đen tựa bầu trời đêm, sâu rộng vô ngần, nhưng cũng đôi lúc tình cờ ánh lên tia sáng ấm áp... Ta chỉ muốn nắm lấy tia dịu dàng ở nơi sâu tận cùng trong ánh mắt ấy! Chỉ cần ta có thể bắt được, đó sẽ là nơi ấm áp nhất... Chỉ là...” Nàng bất đắc dĩ lắc đầu, quay người nhìn Lăng nhi, “Một nhị ca nhu nhược vô năng trong mắt ta lại là đấng giai lang nhất phẩm trong lòng em. Vì huynh ấy, em thà phản bội bản cung, tâm tư này... bản cung nề tình sẽ bỏ qua cho em lần này, em đứng lên đi.”

“Lăng nhi... tạ ơn công chúa.” Lăng nhi khẽ run run đứng dậy, vừa hổ thẹn vừa biết ơn.

“Chỉ là...” Hoa Thuần Nhiên đi tới trước bàn trang điểm, đưa tay vuốt ve chiếc hộp châu báu làm từ gỗ đàn, nhẹ nhàng mở ra. Nhất thời ánh châu ngọc chói mắt, “Em với nhị ca đã tình đầu ý hợp, bản cung cũng sẽ tác thành cho hai người.”

“Đừng! Công chúa!” Lăng nhi lại quỳ sụp xuống, không ngừng dập đầu nói, “Lăng nhi tự nguyện cả đời hầu hạ công chúa, cầu xin công chúa giữ lại Lăng nhi, sau này Lăng nhi tuyệt đối một lòng với công chúa! Cầu xin công chúa giữ lại Lăng nhi!”

“Cớ gì chứ?” Hoa Thuần Nhiên nhón lấy một chiếc trâm phượng bằng vàng. Chiếc trâm phượng dài chừng năm tấc, được chế tác vô cùng tinh xảo. Trên mắt phượng được khảm hai viên minh châu to bằng đầu ngón tay, đuôi phượng khảm những viên đá quý nhỏ nhỏ đủ các màu lục, lam, đỏ, vàng, đen, vừa nhìn đã biết ngay là vật vô cùng quý báu, “Mặc dù em không thể quang minh gả cho vương huynh làm chính phi, nhưng dù sao cũng xuất giá từ nơi của ta, không thể để xấu mặt. Hộp trang sức này, cả chiếc trâm ‘Hỏa vân kim phượng’ bản cung vốn vô cùng ưa thích cũng để lại làm của hồi môn cho em.”

“Công chúa, Lăng nhi không muốn! Cầu xin công chúa đừng đuổi Lăng nhi đi!” Lăng nhi khóc nức nở khẩn cầu.

“Em không thể ở lại bên ta nữa.” Hoa Thuần Nhiên đến gần, hơi đưa tay ý bảo Lăng nhi đứng dậy, “Lòng em đã hướng về nhị ca, bản cung từ nay về sau tất không thể tin tưởng em được nữa! Trong cung Lạc Hoa, em cũng chỉ có thể ngẩn ngơ đau đớn thêm mà thôi. Huống hồ nể tình sáu năm nay, bản cung cũng không muốn sau này... Bản cung vốn chẳng phải là người thiện lương khoan dung! Chúng ta ban đầu gặp mặt tốt đẹp, chia tay cũng nên tốt đẹp đi!”

“Công chúa...” Lăng nhi âu sầu nhìn Hoa Thuần Nhiên, nước mắt như mưa rơi xuống.

“Hộp trang sức này vốn do em nhận về quản lý, tặng cho em cũng đúng mà thôi. Em cầm lấy đi, thu dọn đồ đạc, ngày mai bản cung sẽ phái người đưa em tới phủ đệ nhị vương huynh.” Hoa Thuần Nhiên thả chiếc trâm cài vào hộp, quay đầu liếc nhìn Lăng nhi, phát tay nói, “Em đi đi, lời bản cung đã nói chưa từng thay đổi.”

“Công chúa, Lăng nhi... Lăng nhi...”

“Đi đi, tiện thể chuyển lời cho nhị vương huynh, ‘chuyện điều binh, đợi khi phụ vương về Thuần Nhiên sẽ nhận tội với phụ vương’.”

Lăng nhi bi thương lui ra, Hoa Thuần Nhiên lặng lẽ ngồi xuống, nhẹ nhàng vỗ về chiếc đàn Thất huyền, giữa tiếng đàn “tịch tìng tang”, vang lên giọng gói trầm thấp mê man mà bất lực của Hoa Thuần Nhiên: “Thế gian này, suy cho cùng cái gì mới là quan trọng nhất?”

Đã lâu lắm rồi trời đêm chưa từng quang đãng như vậy, trăng thanh sao sáng rớt từng tầng sáng bạc xuống mặt đất, thế giới lúc này yên tĩnh đến lạ thường.

Vô Hối cốc về đêm rất tĩnh lặng, núi rừng xanh ngắt um tùm, cây cỏ sum xuê tươi tốt, lều trại trong cốc xấp xếp có trật tự, trập lũy rõ ràng. Trong gió đêm cờ quạt bay phấp phới, trong sự tĩnh lặng có cảm giác thật trang nghiêm.

“Nhìn đêm khuya có thấy gì không?”

Hoàng Triều lẳng lẳng leo lên sườn núi, Ngọc Vô Duyên đã đứng trên đỉnh núi từ bao giờ, ngẩng đầu nhìn trời. Vẻ mặt chàng nghiêm cẩn, gió đêm thổi tung tay áo, tưởng như tiên nhân muốn theo gió trở về thiên cung.

“Nhìn bên kia đi.” Ngọc Vô Duyên đưa tay chỉ về phía Tây Nam bầu trời, những vì sao nơi ấy nhiều hơn và sáng hơn bất kỳ nơi nào, tựa như toàn bộ những vì tinh tú đều hẹn nhau tụ hội nơi đó, ánh sáng rọi sáng khắp bầu trời.

“Điều này nói lên cái gì?” Hoàng Triều tự biết mình không xem được thiên văn, thế nhưng hiện tượng này cũng quá khác thường, không khỏi hỏi lời ấy.

“Tây Nam, không phải chúng ta đang ở Tây Nam sao?” Ngọc Vô Duyên đưa tay về, giọng nói mệnh mang huyền bí, “Vương tinh, khiến các vì tinh tú khác đều tụ hội về đây.”

“Nói vậy là chủ nhân thiên hạ sẽ được quyết định ở nơi này?” Ánh mắt Hoàng Triều di chuyển từ bầu trời sang khuôn mặt Ngọc Vô Duyên, “Không cần tụ hội ở Thương Mang, chỉ Vô Hối cốc cũng có thể định ra chủ nhân thiên hạ?”

“Không hẳn là như vậy.” Ngọc Vô Duyên lắc đầu, ánh mắt vẫn dán chặt quần sao Tây Nam, “Vô Hối cốc không hẳn là nơi các người quyết định thắng bại cuối cùng, thời cuộc cũng không cho các người quyết đấu một trận sống chết nơi đây.”

“Vì sao lại nói như vậy?” Ánh mắt Hoàng Triều trở lại với bầu trời sao, “Chẳng phải cả thiên văn đều chứng minh rằng chúng ta nên quyết đấu một trận ở đây sao?”

“Không phải.” Ngọc Vô Duyên vẫn lắc đầu, “Đây không phải là lúc cùng đường mạt lộ, biện pháp mạnh tay chỉ có thể áp dụng khi không còn có nỗi lo sau này, mà các người...” Đột nhiên chàng ngừng lại, đôi mắt yên bình không gợn sóng chợt lóe lên ánh sắc nhọn, khuôn mặt hiện lên nụ cười như thể đã hiểu rõ từ lâu, “Xem đi, quả là như vậy.”

“Đó là...” Hoàng Triều cũng thấy được, mày kiếm không khỏi nheo lại, “Đó là ý gì?”

Trong quần sao Tây Nam chợt có bốn ngôi sao di chuyển, hình như có ý tản ra. Đó là bốn ngôi sao sáng nhất, tựa như thủ lĩnh của quần sao.

“Thiên mệnh tự có quy tắc của nó.” Ngọc Vô Duyên mỉm cười quay đầu nhìn Hoàng Triều, “Ngày mai huynh sẽ biết là vì sao.”

Giờ Dần, ngày hai mươi ba tháng năm.

Trong doanh trường quân Phong, Phong Túc lẳng lẳng nhìn thư khải Hắc Phong quốc đưa đến, hồi lâu không nói gì.

“Công tử, tiên sinh Xuyên Vũ mời ngài mau chóng giải quyết?” Một bóng đen lơ mờ quỳ trên mặt đất, nếu không phải hấn phát ra âm thanh thì sẽ khiến người ta tưởng rằng đó chỉ là một cái bóng mờ nhạt, không hề có cảm giác tồn tại của con người.

“Người quay về nói với Xuyên Vũ, cứ làm theo ý anh ta.” Phong Tức cuối cùng cũng gập thư lại, nhạt giọng phân phó.

“Vâng, tiên sinh còn hỏi, khi nào công tử về nước?”

“Khi nào về ta sẽ báo cho các người, người cứ đi đi.” Phong Tức đứng dậy, tay tung một đoá mặc lan về phía bóng đen, bóng đen rung rinh, mặc lan lập tức chìm vào trong đó.

“Tiểu nhân xin cáo từ.”

Đồng thời lúc đó, trong doanh trường quân Hoa, Hoàng Triều cũng nhận được một phong thư khẩn như vậy.

Chiếc màn rung rung, Ngọc Vô Duyên lặng lẽ đi tới, ánh mắt liếc nhìn người đưa thư quỳ trên mặt đất, sau lại đảo qua bức thư trong tay Hoàng Triều, dường như đã ngờ tới từ trước, chẳng hề lấy làm kinh ngạc.

“Nam quốc đã chiếm được bốn tòa thành tại đất vua.” Hoàng Triều đưa thư cho Ngọc Vô Duyên.

Ngọc Vô Duyên nhận thư, tùy ý xem qua một lần rồi trả lại Hoàng Triều, bình tĩnh nói: “Huynh quyết định thế nào?”

Hoàng Triều không đáp, ánh mắt nhìn về phía người đưa thư, “Người về nói với Tiêu tướng quân, ta đã biết.” Lời nói gãy gọn, bộ dạng nghiêm nghị, có sự uy nghi không cho phép nghi ngờ phản bác, như rồng không thể chạm vào vảy ngược.

“Dạ!” Người đưa tin cúi đầu lui ra.

Hoàng Triều đứng dậy đi ra khỏi doanh trường. Y ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, vàng thái dương nhô lên, trời đất trở nên thật sáng sủa.

“Không ngờ lại đúng như lời huynh nói, thời cuộc không cho phép chúng ta quyết đấu.”

“Trong sáu nước, bốn nước các người rất mạnh. Nhưng lúc này cuộc chiến đang bế tắc tại Vô Hối, hai nước Bạch, Nam tuy yếu nhưng thời cơ đến há có thể bỏ qua. Nếu thừa dịp các người giao chiến để phân chia đất vua, vậy tất sẽ tăng thêm sức mạnh.” Ngọc Vô Duyên đứng phía sau thản nhiên nói, “Còn huynh ở đây, cứ cho rằng có thể thắng liên quân Bạch Phong, Hắc Phong. Thế nhưng với binh lực song phương, dù thắng cũng sẽ thắng thảm, hơn nữa...”

“Hơn nữa cho dù có thắng ở đây, cũng chẳng thể giành được Bạch Phong Quốc. Hơn nữa đằng sau Bạch Phong quốc còn có Hắc Phong quốc, còn có hai nước Bạch, Nam sức mạnh đã tăng lên nhiều. Cứ như vậy, quyết đấu tại Vô Hối thật chẳng đáng.” Hoàng Triều nói tiếp, chấp tay sau lưng quay đầu nhìn, đôi người hổ phách trong vắt, khuôn mặt thoáng hiện nét cười trào

phúng, “Hơn nữa với năm vạn Tranh Thiên kỵ thêm sáu vạn Kim Y kỵ đối đầu với chín vạn đại quân của họ, người thắng cũng chưa chắc là ta, phải không? Huynh muốn nói điều này phải không?”

“Tại Vô Hối cốc, cơ hội thắng bại mỗi bên đều chiếm một nửa.”

“Ta biết, cho dù là thắng hay bại, trong Vô Hối cốc chúng ta không thể quyết đấu sống chết được.” Hoàng Triều quay người nhìn về phía doanh trại Phong quốc, “Điều ta quan tâm nhất không phải là thắng thua với họ, mà là thiên hạ này. Từ khi ba tuổi, ta đã lập chí muốn nắm giữ thiên hạ trong tay!”

“Về điểm này, không ai có thể so với huynh.” Ngọc Vô Duyên khẽ cười, nụ cười mang theo sự ca ngợi và cũng có chút cảm thông.

“Ha ha...” Hoàng Triều cười nhưng chẳng hề vui vẻ gì, “Vị Hoa vương vẫn luôn ‘trọng thương hôn mê’ cũng nên tỉnh lại rồi. Dù sao chuyện kế tiếp vẫn nên để lão ta làm.”

Cuối trưa đầu chiều, Phong Túc được mời vào trong doanh trướng Phong Tịch.

“Phong vương gọi Lan Túc đến đây có chuyện gì?” Phong Túc lặng lẽ đứng trong lều, thần nhiên hỏi.

“Vu tham tướng, hãy truyền gấp bốn vị tướng quân Tề, Tu, Lâm, Trình tới lều bạt của ta.” Phong Tịch phân phó một vị tướng lĩnh da nâu như đồng, tuổi chừng bốn mươi đang đứng ở trong lều.

“Dạ.” Vu tham tướng khom người lui ra.

“Đây là hòa thư Hoa vương vừa mới đưa tới.” Phong Tịch chỉ tay vào phong hòa thư trên bàn.

“Xem ra Hoàng Triều cũng đồng cảnh ngộ với ta.” Phong Túc chỉ liếc qua, cười nhạt nói.

“Gì cơ?” Phong Tịch nghiêng đầu hỏi chàng, có chút ngờ vực.

Phong Túc với vào tay áo lấy ra bức thư khăn sáng nay chàng nhận được đưa cho Phong Tịch, “Hai nước Bạch, Nam thừa dịp chúng ta đang gườm gườm nhìn nhau đã ồ ạt công chiếm đất vua, chiếm được bốn thành rồi. Rất có thể một hơi thôn tính đất vua.”

“Thì ra là thế.” Phong Tịch tỏ vẻ đã hiểu, đưa lại thư cho Phong Túc, thần sắc chẳng lộ biểu cảm gì nói, “Vây bóng đen sáng nay lướt qua Vô Hối cốc nhanh như ảo ảnh là sứ giả Lan Ấm của mi hả?”

Phong Túc liếc nhìn Phong Tịch, buông mắt nhận lại thư. Chàng bình tĩnh nói: “Là sứ giả Lan Ấm, chẳng phải gian tế hay mật thám gì đâu.”

Phong Tịch lặng lẽ nhìn Phong Túc, đột nhiên nàng khẽ thở dài. Tiếng thở dài này dường như không cẩn thận buột ra, khẽ khàng như vậy, nhạt nhòa như thế, vậy mà vang lên thật rõ ràng trong chiếc lều. Phong Túc nghe thấy không khỏi nâng mắt nhìn. Ánh mắt gặp nhau, họ

cùng thấy trong mắt đối phương sự khổ sở và bất đắc dĩ. Hai bên không khỏi cùng chấn động, sau đó một người nghiêng đầu, một người buông mắt.

Một lát sau, Phong Tịch cầm lấy hòa thư của Hoa vương trên bàn, “Vậy thì ta sẽ chấp nhận hòa thư của Hoa vương, sau đó... ta sẽ thực hiện lời hứa của ta.”

Giờ Thân, ngày hai mươi ba tháng năm, năm Nhân Dĩ thứ mười bảy, vương hai nước Phong, Hoa ký kết hòa thư đình chiến tại Vô Hồi cốc. Hoa quốc với tư cách quốc gia phát chiến, phải bồi thường Phong quốc năm mươi vạn kim điệp, đồng thời phải lui khỏi biên giới Phong, Hoa một trăm dặm. Hoa vương tự mình xin lỗi Phong vương.

Sau khi ký kết hòa thư, hai quân theo tập tục đốt lửa trại trong cốc, mang rượu ngon, giết trâu mổ dê, cùng nhau hòa bình mở tiệc. Lửa trại bùng cháy, rạng sáng cả một phương trời. Một chiếc đài cao gần một trượng được dựng lên, lấy đài cao là mốc, Phong Vân ký, Mặc Vũ ký và Tranh Thiên ký, Kim Y ký được chia làm đôi, ngồi hai bên.

Do đã đình chiến, thời điểm này mọi người đều tạm buông đao kiếm, buông cừ hận, ngồi vây quanh lửa trại. Đêm ấy tại Vô Hồi cốc không hề có sát khí, không có máu tươi, không có tử vong, chỉ có tiếng cười thoải mái của đám binh lính chè chén no say. Thỉnh thoảng, ánh mắt họ vẫn liếc qua đài cao, nơi Hoa vương, Phong vương, công tử Lan Túc, công tử Hoàng Triều, công tử Ngọc Vô Duyên ngồi đàm đạo.

Tướng sĩ hai nước Hoàng, Hoa quan sát Phong vương ngồi trên đài, khó có thể tin được người con gái thanh cao xinh đẹp thế này lại là La Sát vương tài bắn cung như thần, lạnh lùng khắc nghiệt trên chiến trường, khiến người người khiếp sợ.

Còn tướng sĩ hai nước Hắc Phong, Bạch Phong lại chăm chú nhìn vị công tử áo tím tuần tú sang trọng và vị công tử áo trắng phiêu nhiên xuất trần ngồi kia.

Khác với đám binh sĩ phía dưới thoải mái chè chén, không khí trên đài qua có vẻ quá sức yên tĩnh. Tại vị trí chủ vị, Hoa vương và Phong Tịch song song ngồi, bên trái là Hoàng Triều và Ngọc Vô Duyên, bên phải là Phong Túc. Sắc mặt Hoa vương lúc này thật già nua tái nhợt, thân thể còng còng, ánh mắt nao núng. Tay trái ông tay thường xuyên vỗ ngực, đã chẳng còn khí thế bá vương ngút trời như một tháng trước nữa.

Hoàng Triều vẫn mang đầy ngạo khí, đôi mắt hổ phách còn sáng hơn cả lửa trại. Y nâng chén uống rượu, đôi mắt thỉnh thoảng liếc về phía Phong Tịch xinh đẹp đội vương miện, mặc vương phục cao quý trước mặt. Nhất thời y cảm thấy hoảng hốt, rồi trong nháy mắt lại sáng tỏ mà quạnh quẽ hơn.

Ngọc Vô Duyên vẫn hờ hững xuất trần như trước, ánh mắt mờ mịt rơi vào khoảng không, đảo qua non xanh ngoài cốc, đảo qua đồng lửa trại, đảo qua những tướng sĩ hào sảng, cũng đảo qua Hoa vương, Phong Túc, cả Phong vương trầm lặng cao quý ngồi kia. Thỉnh thoảng chàng cúi đầu nhìn bàn tay của chính mình, sau đó nở nụ cười mờ mịt, hoang mang và lạnh lẽo.

Phong Túc giống như một người ngoài cuộc vậy. Chàng khoan thoai ngồi ngay ngắn bên cạnh Phong Tịch, cầm chén rượu trong tay nhưng rất ít uống. Ánh mắt đôi lúc tình cờ liếc qua Hoàng

Triều và Ngọc Vô Duyên ngồi đối diện. Ánh mắt sâu thẳm như đêm đen, cũng mang theo sự lạnh lẽo của đêm tối.

Phong Tịch, nàng luôn tao nhã ngồi thẳng, trên khuôn mặt luôn giữ nụ cười nhợt nhạt thận trọng, ánh mắt bình tĩnh dịu dàng nhìn mọi người, thỉnh thoảng còn nhấp một hớp rượu nhạt. Rèm mi khẽ buông xuống, che giấu tình cảm tự đáy lòng.

Yến tiệc tới giờ Tuất, mọi người đều đã bảy phần say ba phần tỉnh.

“Rượu tới khi say, sao có thể không hát ca?” Phong Tịch đột nhiên đứng dậy, lẳng lặng tiêu sái tới giữa đài, đôi mắt khẽ đảo một vòng, trong cốc tức thì không còn tiếng động, mọi người đều ngừng chén dừng ăn, tập trung nhìn vị Phong vương tôn quý xinh đẹp trên đài cao.

Phong Tịch quay đầu nhìn Hoa vương, Hoàng Triều, Ngọc Vô Duyên, rồi mỉm cười nói, “Nhân dịp tốt, Tích Vân nguyện hát một khúc trợ hứng, cũng nguyện...” Đôi mắt lóe lên ánh thâm trầm, quét qua toàn bộ binh sĩ dưới đài, “Cũng nguyện thiên hạ này có thể lập lại thái bình!”

“Hay!” Dưới đài vang lên tiếng reo hò rộn rã, mọi người nhất tề đứng dậy, hướng về phía nữ vương đứng trên đài cúi chào.

“Hoàng thể tử, xin cho mượn kiếm báu dùng một lát.” Phong Tịch quay đầu nhìn Hoàng Triều, tay hơi vươn ra.

Hoàng Triều khẽ gật đầu, tay hát lên, bảo kiếm bên hông rời vỏ, bay lên không trung. Phong Tịch nhanh nhẹn nhảy lên, cánh tay nhỏ nhắn vươn ra, bảo kiếm chạm tay. Người nàng xoay tròn, vạt áo tung bay, tựa như một đóa sen nở rộ giữa không trung, khoác một tấm lụa trắng uyển chuyển rơi xuống đài.

“Hay!” Trong cốc vang lên tiếng hô tán thưởng.

Phong Tịch buông mắt nhìn bảo kiếm trong tay. Thân kiếm như băng, dưới ánh lửa, khí lạnh dày đặc, “Bảo kiếm Vô Tuyệt, Tích Vân dùng kiếm hát ca, trợ hứng uống rượu cho các vị!”

Vừa dứt lời, tay vung lên, một luồng khí lạnh trút xuống. Thân kiếm lay động, mũi bạc vút bay, như tuyết bay rơi từ trên không trung xuống mặt đất, lại như cầu vồng trắng lệ ban trưa.

“Kiếm,

Đâm phá trời xanh, lưỡi chẳng mòn.

Lặng lẽ đứng, gió tuyết thổi qua ngàn núi non!

Kiếm,

Bi hồn huyết ảnh, hồn chẳng thấy.

Vỏ kiếm vang, sương trắng lưỡi nhọn vạt lướt qua.

Kiếm,

Ba thước kiếm sắc soi khiếp đảm.

Ánh sáng rọi, hoảng hốt tựa sợ tuyết nứt sâu.”

Phong Tịch cao giọng hát. Giọng ca nàng rõ ràng rành mạch, dù trong trẻo nhưng cũng mang khí thái hiên ngang của đấng nam nhi, là lòng hào hùng chỉ có ở đấng anh hùng thời loạn. Mũi

kiếm bay vút, kiếm múa như rắn cuộn. Bộ vương phục đỏ rực ánh vàng hoa lệ khẽ ôm lấy cơ thể mềm mại. Nàng khi thì vươn người tựa phượng hoàng, khi thì uốn lượn tựa rồng bay, khi lại tao nhã như hạc trắng, khi lại nhẹ nhàng như gió bay, khi lại mềm mại như mây thoảng...

Trên đài cao, dường như có thể thấy mũi kiếm bạc bao bọc một bóng hình đỏ rực, lại dường như thấy một hồ tuyết nâng một đóa sen hồng. Hai mươi vạn đại quân của bốn nước ngồi trong cốc đều nhìn bóng hình như tiên nữ trên đài cao không chớp mắt, mắt hoa thần hoảng, ngây ngẩn si mê... Thì ra vị nữ vương nghiêm nghị không thể đụng vào cũng có thể tuyệt mỹ đến vậy.

"Kiếm,

Trong cơn say nhìn dưới ánh đèn.

Khói lửa bùng, điên cuồng cười hát qua năm.

Kiếm,

Qua bao mưa gió, hông đeo kiếm

Than một tiếng, lệ rơi rơi hết thủy suy tàn!"

Giọng ca du dương như gió mát thoảng qua vành tai mỗi người. Khi hát đến câu cuối cùng, hùng khí dần dần mất đi, chỉ còn một điệu nhạc như khói mưa rả rích, vờn vờ trong lòng mỗi người. Chỉ cảm thấy một nỗi buồn vô cớ, sự trống rỗng tràn đầy, mang theo một chút mệt mỏi đã trải qua bể dâu đời người.

Đôi khi hát xong câu cuối cùng, đôi mắt nàng khẽ chuyển, như có như không nhìn về phía thiên nhân áo trắng ngồi ngay giữa đài. Sóng mắt lay động tựa như sương sớm nhỏ giọt. Ánh mắt chạm nhau, đôi mắt kia sâu như biển, sáng như băng, như muốn nói điều gì đấy. Bờ môi khẽ động đập, rồi lại mím chặt. Nàng khẽ thở dài, quay đầu chuyển người, tóc đen như tơ, tung bay như thác, đôi mắt đảo qua vạn quân, trong trẻo mà thâm trầm. Cánh tay khẽ vươn lên, rồng bạc quay về, mũi tuyết cũng dần tan, kiếm chỉ lên chín tầng trời, người đứng thẳng như phượng hoàng chuẩn bị tung cánh.

Đêm hôm đó, Tích Vân vương Phong quốc khuynh đảo đại quân bốn nước trong Vô Hối cốc, khuynh đảo anh hùng thời loạn này. Đêm hôm đó, không ai có thể quên được giọng ca hào hùng ẩn chứa sự buồn bã của Phong vương, không ai có thể quên được điệu múa ngang tàng chứa chút thâm lương của Phong vương! Cũng đêm hôm đó, Phong Tích Vân được ca tụng là "Phượng Hoàng vương", phong thái tuyệt đại cùng tài hoa tuyệt thế của nàng khiến mọi người ngưỡng mộ. Hậu thế luôn nhắc tới nàng, không chỉ sử sách ca tụng "Tao nhã tuyệt thế, cảm tâm vô song", những quyển tiểu thuyết truyền kỳ đã sử dụng nàng làm nhân vật chính, xuất hiện đồng thời với những vị công tử nổi danh thời loạn thế như Ngọc Vô Duyên, Phong Tức, Hoàng Triều. Ai cũng nói quan hệ giữa họ không hề tầm thường.

Đêm hôm đó, sử sách gọi tên "Hiệp ước Vô Hối", đồng thời cũng là gọi là "Tứ vương sơ hội". Thế nhưng sử gia bình luận rằng, "Hoa vương Dịch Thiên thành tựu cả đời thua xa Triều, Lan, Tích, vì sao lại đánh đồng thế này", bởi vậy đổi lại là "Tam vương sơ hội" hay còn là "Vương tinh sơ hiện".

Tuy rằng trận chiến tại Vô Hối đạt được bình chiến nghị hòa, nhưng những người tham dự cuộc chiến năm ấy, dù là người nước Hoàng, Bạch Phong, Hoa hay Hắc Phong đều biết rằng, trong

trận chiến Vô Hồi cốc, bên thua là Hoa quốc, là Hoa vương! Cầm hòa là Hoàng thế tử và Phong vương. Những người còn chưa ra tay là Ngọc công tử cao quý và công tử Lan Túc bí ẩn.

Cũng vào đêm hôm đó, trên giang hồ bắt đầu lưu truyền câu chuyện, nữ hiệp đệ nhất võ lâm Bạch Phong Tịch chính là nữ vương Tịch Vân của Phong quốc.

Khúc hết người đi, tiệc tan người về.

Lửa cũng cháy hết, chỉ còn lại một đám tro tàn. Trong ánh nắng sớm mai mịt mờ, có một bóng trắng ngời ngay bên đống tro tàn. Tiếng đàn trong trẻo, vọng lại nghe thật xa xôi. Một Vô Hồi cốc đêm qua đã từng có hơn mười vạn quân nay đã trở về vẻ hoang vắng tĩnh mịch vốn có của nó, chỉ còn tiếng đàn bay bổng đâu đây, hiu quạnh như đang chờ tri âm, lại như đang tấu cho vạn vật trong cốc, tấu cho trời đất này nghe. Nương theo tiếng đàn ấy, hết thấy những gì không thể nói không thể kêu đều tràn ra thật xa thật xa...

“Khuynh tảo nước chảy này tiếp trời trắng, Hoa trong gương như mộng ảo này uống xa cầu.” Giọng hát trong trẻo như tiếng đàn khê khàng vang lên.

“Nàng đã đến rồi.” Ngọc Vô Duyên khẽ nói, ngẩng đầu, Phong Tịch lẳng lặng đứng trước mặt. Đây là Phong Tịch, đây là Bạch Phong Tịch giản đơn phóng khoáng trong giang hồ, y phục trắng thuần, mái tóc xõa tung, tuyết ngọc như trắng, đôi mắt như sao, khuôn mặt lúc nào cũng có nụ cười nhàn nhạt, vẻ mặt tự do không hề bị trói buộc.

“Tôi đến nói lời từ biệt. Bạch Phong Tịch không phải là người đi không từ biệt.” Giọng nói Phong Tịch vẫn trong trẻo như trước đây, không hề rầu rĩ không hề thất vọng, như dòng suối róc rách chảy qua khe núi.

“Từ biệt à?” Ngọc Vô Duyên nhìn con người áo trắng thuần mà vẫn giữ phong thái như ngọc trước mắt, trong lòng lại thở dài, nặng nề và bất đắc dĩ. Bàn tay cuối cùng cũng rời khỏi dây đàn, ôm đàn đứng dậy. Đôi mắt chàng như sao lạnh ẩn sau màn sương, “Trong thiên hạ sẽ không còn Bạch Phong Tịch nữa phải không?”

Phong Tịch nhẹ cười, tựa như một đóa sen nở trong nước, mềm mại lại hờ hững, cũng mang theo ít cảm giác mát lạnh của gió xuân. “Sau này chỉ có nữ vương Phong Tịch Vân của Phong quốc.” Ánh mắt nhìn ra xa, vẫn là nụ cười nhẹ nhàng như trước, ở nơi xa, một bóng tím từ từ đi tới.

Hoàng Triều lẳng lẽ nhìn người con gái tóc đen áo trắng trước mặt, nụ cười không tỳ vết, đôi mắt thoáng chứa ý cười, trong như hồ nước, sạch như sen thu. Người này... trong lúc hoảng hốt y dường như đã vượt qua một quãng trời gian dài, trở về thời điểm ban đầu. Khi đó bọn họ lần đầu gặp mặt tại ngọn núi hoang, bọn họ cũng như thế này, y nói muốn “San núi làm hồ”, mời nàng “rửa sách bụi trần”, nàng nói “Dù đang ở chân trời góc bể, cũng sẽ chạy về”, thế nhưng... mới chỉ một năm thôi, mà đôi bên đã đi xa thật xa. Câu nói đùa kia giống như nói từ kiếp trước, xa xôi đến vậy!

“Bạch Phong Tịch thật sự sẽ không tồn tại nữa sao?” Hoàng Triều nỉ non như đang hỏi Phong Tịch lại như đang hỏi chính mình.

“Khi còn Phong Tích Vân, Phong Tích tắt vắng mặt!” Phong Tích thản nhiên cười nói. Giọng nói dịu dàng nhưng vô cùng chắc chắn.

Ánh mắt nhìn về phía trước, phía sau Hoàng Triều, một bóng hình màu đen vội vàng đi tới, mắt to mày dài, áo ngắn cung cong, khí thái hiên ngang, tư thế hào hùng.

Thu Cửu Sương sải bước tới, chỉ muốn gặp Bạch Phong Tích, con người có thể làm Tiêu Tuyết Không thay đổi bộ dạng, có thể để công tử mở lời khen tao nhã tuyệt thế. Nàng ta rốt cuộc có ma lực gì chứ?

Liếc mắt nhìn qua, chẳng hề có bộ dạng ma nữ gì. Áo bào trắng rộng thùng thình, mái tóc dài đen nhánh xõa sau lưng. Chợt có một cơn gió nhẹ thổi qua, áo quần lay động, mái tóc như lụa khẽ bay bay. Trên trán nàng còn đeo một mảnh ngọc hình trăng khuyết như trời sinh đã vậy. Con người nàng giản đơn mà vô cùng tự nhiên. Khi đôi mắt kia tùy ý lướt qua, dây đàn căng cứng trong lòng Tuyết Sương như được buông lỏng, cảm lòng không đau khổ như thư giãn thả ra một hơi, nhất thời lòng cảm thấy thật tĩnh lặng, có sự nhẹ nhàng thư thái chưa bao giờ biết tới từ trong xương cốt tản khắp người.

Đây là Bạch Phong Tích mang danh người con gái đệ nhất giang hồ sao?

“Cô chính là Hàn Sương tướng quân Thu Cửu Sương à?” Phong Tích chăm chú nhìn cô gái áo đen khí thái bồng bồng, nhẹ cười hỏi. Câu hỏi thật tự nhiên mà nụ cười cũng rất ấm áp, như thể các nàng là bạn bè quen thuộc, như thể các nàng chẳng phải kẻ địch của nhau, như thể Thu Cửu Sương chưa từng bắn chết Bao Thừa của Phong quốc mà Bạch Phong Tích cũng chưa từng bắn chết Yên Doanh Châu của Hoàng quốc.

“Đúng vậy, tôi là Thu Cửu Sương.” Thu Cửu Sương không kìm được cười với nàng.

Đôi mắt kia trong suốt như hàn băng, nhìn tới nơi đáy lòng con người. Ánh mắt mát lạnh lướt qua khuôn mặt, đồng thời cũng lướt qua vết sẹo khiến vô số người tiếc thương. Trong ánh mắt ấy chỉ hiện lên nét cười vui vẻ và ca ngạo. Sau đó trên mặt nàng hiện lên vẻ đáng tiếc, nhưng cô biết biết nàng không phải tiếc cho vết sẹo trên mặt cô, cái nàng tiếc tựa hồ như là một vài thứ khác...

“Thật đáng tiếc, nếu sớm biết nhau, ta nhất định sẽ mời cô đi tới Túy Quỷ cốc trộm mấy hũ rượu của lão quỷ uống.”

“Hả?” Thu Cửu Sương sửng sốt, cô vẫn còn đang suy nghĩ xem nàng tiếc cái gì. Ai ngờ cái nàng tiếc lại là cái này, thiếu một đồng bạn đi trộm rượu với nàng. Nàng chắc chắn cô sẽ tình nguyện cùng đi với nàng sao?

“Rượu lão quỷ ử ấy đúng là đệ nhất thiên hạ!” Đôi mắt Phong Tích nheo lại, dường như vô cùng say mê, ngay cả khóe mắt cũng thể hiện ý thèm thuồng, “Chỉ tiếc là lão quỷ trông rất kỹ, nếu cô cùng ta đi nhất định có thể phối hợp tốt, trộm sạch rượu của lão quỷ khiến lão tức chết biến thành quỷ thật đi!”

“Ha ha ha... Quả nhiên là Phong Tịch!” Hoàng Triều nghe vậy cười sang sảng, nhìn người con gái vẻ mặt thèm thuồng trước mắt. Đây là Phong Tịch, là Phong Tịch ham ăn ham chơi, là Bạch Phong Tịch chẳng cố kỵ điều gì.

“Một lần ta có thể uống được mười hũ.” Thu Cửu Sương vươn tay, cười nhìn Phong Tịch.

“Hi hi, lão quỷ nói ông ấy ủ rượu để nhất thiên hạ, còn ta uống rượu để nhất thiên hạ!” Phong Tịch cười, cũng vươn tay, hai bàn tay đập vào nhau, tạo thành một tiếng giòn tan.

Nhìn người con gái cười như hoa nở trước mặt, ngay lúc này Thu Cửu Sương không kìm được âm thầm ca ngợi, hay cho một Bạch Phong Tịch tùy tính như gió, đơn thuần như nước! Quay đầu nhìn, lại thấy nụ cười của công tử, chưa bao giờ ngài cười phóng túng đến như vậy, ngay cả Ngọc công tử vốn luôn hờ hững không hay có cảm xúc gì cũng nở nụ cười đến thật lòng.

Ở rất xa có một bóng hình đi tới cửa cốc, sau khi tới cửa cốc lại không bước tiếp nữa, cứ lẳng lẳng đứng đấy, dường như đang đợi điều gì đấy, thoáng như một bức tranh cổ tuyệt vời.

Phong Tịch nhìn qua bóng hình ấy rồi quay đầu cười, “Gặp sau.” Đôi mắt đảo qua ba người, ý cười cũng dần dần nhạt đi, thản nhiên nói, “Mà sau có thể nói là không hẹn!”

Khi lời nói vừa dứt, nàng đã quay người rất đoạn tuyệt, bước đi rất nhanh. Dường như nàng không để cho bất kỳ ai có cơ hội giữ nàng lại. Suối tóc đen dài bay thành một đường vòng cung, sau đó lẳng lẳng rơi xuống bộ áo trắng. Bóng hình màu trắng có vẻ như đang đi rất chậm, vậy mà đã đi thật xa rồi.

Tiếng đàn lại vang lên, xa xôi như thế, dường như muốn giữ người ở lại, lại như chỉ là lời tiễn biệt, thật trầm bổng du dương.

Nhìn Phong Tịch đang dần dần đi tới, Phong Tức chợt thấy gánh nặng trong lòng mình nhẹ đi. Chàng từ từ thở một hơi, dường như sợ vội vàng sẽ lộ ra điều gì đấy.

Tiếng đàn trong trẻo vọng lại từ phía sau, chân như tự có ý thức bước nhanh hơn trước. Nàng rất muốn quay đầu nhìn xem, nhưng phía trước... bóng hình lẳng lẽ đứng ở kia, ngũ quan như tạc, đôi mắt đen như mặc ngọc... ánh mắt ấy chẳng biết vì sao lại khiến lòng nàng nảy lên một nhịp, nhưng là cái gì nảy lên đây?

Chương 27 Vì nguyệt tịch yên

Ngày mừng sáu tháng sáu, năm Nhân Dĩ thứ mười bảy, dân chúng Phong đô ra khỏi thành một trăm dặm, tự mình chuẩn bị rượu và đồ ăn nghênh đón Phong vương cùng các tướng sĩ Phong Vân kỳ trở về. Hoạt động tự phát trong dân chúng này chỉ xuất hiện một lần ở Đông triều, vào lần đầu tiên Phong vương Phong Độc Ảnh xuất chinh trở về.

Ngày mừng mười tháng sáu, tại Phong vương cung.

Mặt trời nhô cao quá đỉnh đầu, tiết trời vô cùng nóng bức. Vậy mà trong cung Thanh La không khí rất mát mẻ, các phòng đều được bố trí những khối băng được dự trữ từ mùa đông, cảm giác

mát lạnh thấm đẫm ruột gan con người. Trong cung vọng lại tiếng sáo trúc trầm bổng, mang theo cảm giác thanh khiết của băng tuyết, nhẹ nhẹ lan tỏa khắp vương cung.

“Tôi đi nói!”

“Tôi đi!”

“Không được! Tôi đi!”

“Không cho phép, lần này phải là tôi đi!”

Trước Văn Âm các của cung Thanh La, đám cung nữ nói chuyện riu rít như chim sơn ca, người đẩy ta kéo như muốn tranh giành thứ gì đó.

“Các cô âm ỉ gì đấy hả?” Bỗng nhiên có ai đó quát một tiếng, trước các lập tức trở nên im ắng. Đám cung nữ một khắc trước còn cãi vã, giờ đây đều cúi đầu buông mắt bộ dạng phục tùng, đến thở cũng không dám thở mạnh.

Nữ quan Lục Vận của cung Thanh La lách mình qua những luống hoa, nhanh chóng đi tới trước mặt mọi người. Ánh mắt sắc bén đảo qua, nghiêm nghị hỏi: “Mấy người các cô đang làm cái gì đấy?”

Đám cung nữ lén lút liếc mắt nhìn nhau, sau đó vẫn cúi đầu không dám đáp lời Lục Vận.

“Thiều Nhan, chị nói!” Ánh mắt Lục Vận rơi vào một cung nữ tuổi chừng hai tám, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp.

Thiều Nhan bị điểm tên nơm nớp tiến lên một bước, ánh mắt lặng lẽ liếc nhìn Lục Vận. Khi gặp phải ánh mắt nghiêm khắc của nàng, dù đã vào tháng sáu rồi mà cũng không tự chủ được rùng mình ớn lạnh.

“Tôi đang hỏi chị đấy, Thiều Nhan.” Lục Vận như đang nói bằng giọng mũi.

“Dạ... Dạ... Lục Vận đại nhân.” Thiều Nhan cúi đầu nao núng đáp, “Vừa rồi... Vừa rồi chị Ngũ My của cung Thiển Vân có đến đây truyền lời vương, mời công tử Lan Túc tới cung Thiển Vân một chuyến.”

“Thế à?” Ánh mắt Lục Vận liếc qua mọi người, hình như còn không rõ ràng lại hỏi tiếp. “Vậy thì liên quan gì tới việc các cô cãi nhau trước cửa Văn Âm các hả?”

“Bởi vì... Khi chị Ngũ My nói... chúng tôi đều ở đấy... và lại... và lại chị ấy không nói để người nào truyền lời... thế nên... thế nên...” Thiều Nhan ngập ngà ngập ngừng, hơi ngắc đầu liếc nhìn Lục Vận, thấy mặt nàng không đổi sắc, nhưng đôi mắt lại sắc như kéo, không khỏi nuốt câu kể tiếp vào bụng.

“Thế nên các cô tụ tập ở đây tranh nhau muốn đi? Sau đó âm ỉ ngay trước cửa Văn Âm các này?” Lục Vận nheo mắt.

“Dạ... phải ạ...” Thiều Nhan cúi đầu, nhỏ giọng đáp.

“Các cô... các cô... thật mắt hết mặt người Phong quốc chúng ta!” Lục Vận chỉ vào từng người, tức giận đến nổi mắt bốc lửa, “Từ khi công tử Lan Túc vào cung tới nay, đám các cô làm việc không hồn bay phách lạc thì cũng quên trước quên sau. Thường thường còn cãi nhau vì việc xem ai là người đi hầu hạ công tử! Các cô kiếp trước chưa từng thấy đàn ông à? Vừa thấy một người đã như mèo thấy chuột, điều hâu thấy gà, nước miếng chảy tới núi Thiển Bích rồi đây!”

“Phì...” Nghe thấy lời Lục Vận ví von, đám cung nữ không kìm được cười thành tiếng. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Lục Vận lại vội vàng cắn môi nhịn cười, nhưng người thì vẫn run run.

“Còn cười à?” Ánh mắt Lục Vận như kim châm, chăm chú nhìn từng người, “Không mau quay về làm việc đi? Ngồi ở đây mà trêu nhau, việc thì chưa làm hết, xem tí nữa tôi phạt các cô thế nào!”

“Dạ, Lục Vận đại nhân!” Đám cung nữ đồng thời đáp.

“Nhưng mà... Nhưng mà... còn chưa đi mời công tử đến cung Thiển Vân mà?” Thiều Nhan đứng ở một bên lý nhí nhắc nhở.

“Đúng vậy! Đúng vậy! Không bằng phái tôi đi đi!” Đám cung nữ lập tức phụ họa.

“Đều muốn đi đúng không? Nếu không thì tất cả đều đi đi?” Lục Vận mỉm cười, nhưng là ngoài cười mà trong không cười.

“Không ạ... từ bỏ ạ.” Đám cung nữ nhìn thấy nụ cười nổi danh như cọp, cuống quýt đáp.

“Vậy còn không mau cút đi! Muốn tôi lột da các cô phải không?”

“Dạ...” Đám cung nữ lập tức tan tác như chim muông.

“Ồi!” Đợi đám cung nữ rời đi hết, Lục Vận thở dài quay người nhìn về phía Văn Âm các vẫn khép kín cửa. Tiếng sáo trúc trầm bổng không hề bị ảnh hưởng bởi tạp âm bên ngoài.

Nâng bước qua bậc thềm, khẽ đẩy cánh cổng Văn Âm các, bóng hình màu đen như mặc ngọc đứng sừng sững trước cửa sổ, môi khẽ chạm sáo trúc, đôi mắt khép hờ, tiếng sáo du dương như nước chảy mây trôi tuôn trào.

“Công tử Lan Túc.” Lục Vận hơi cúi người khẽ gọi một tiếng.

Tiếng sáo ngừng, đôi mắt mở. Lục Vận cảm giác hình như có một viên minh châu giáng xuống Văn Âm các, rọi sáng cả căn phòng. Chói mắt trong tích tắc rồi ánh sáng ấy cũng nhạt nhòa đi, như minh châu giấu trong ám các.

“Lục Vận đại nhân, xin hỏi có chuyện gì?” Lan Túc mỉm cười nói, đôi mắt khẽ đảo qua Lục Vận.

“Vương mời công tử tới cung Thiển Vân một chuyến.” Lục Vận cung kính nói. Cô cúi đầu buông mắt, tránh né ánh mắt tinh thuần sáng như sao, như có thể chiếu sáng tới nơi tối tăm nhất trong lòng người.

“Ồ.” Lan Túc khẽ gật đầu, cười dịu dàng. “Đa tạ Lục Vận đại nhân.”

“Không dám.” Lục Vận vẫn cúi đầu, không hề liếc mắt qua khuôn mặt khiến vô số cung nữ trong Phong vương cung mê mẩn ấy.

Ngay trước cung Thiển Vân, Lan Túc tạ ơn cung nhân dẫn đường rồi tiến vào điện Đình Vân, nơi rất hiếm người có thể bước chân vào. Đại điện vô cùng im ắng, chỉ có vài cung nhân cúi đầu đứng lặng yên. Chàng ngẩng đầu nhìn quanh, cung điện to lớn rất giản đơn, không hề trang hoàng xa xỉ mà mang hơi hướm cao quý phong nhã, như chính chủ nhân của nó vậy.

Tiếng bước chân khẽ vọng lại từ bên trái cung điện, dần dần tới gần. Nếu là người khác, chắc chẳng thể nào nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng như đang đi trên tầng mây ấy.

“Chẳng biết Phong vương tìm Lan Túc có chuyện gì?” Lan Túc tao nhã có lễ, cất lời hỏi. Đôi mắt chàng đảo qua bóng hình trước mắt, miệng không kìm được hơi cong lên.

Tích Vân hôm nay mặc bộ quần áo màu xanh lam, chất vải mềm mại như nước. Quanh hông nàng đeo một chiếc đai lưng màu đồng. Làn váy dài vừa vặn che khuất mắt cá chân, chân đi một đôi giày thêu cũng màu đồng, trên đôi giày ấy có thêu một đám mây bằng tơ trắng. Mái tóc đen dài được buộc lên bằng một dải lụa trắng, khuôn mặt nàng không hề có chút phấn son. Chỉ là, trán vẫn đeo mảnh tuyết ngọc hình trăng khuyết như xưa. Tích Vân lúc này quả thật phiêu dật như liễu, trang nhã như sen, dịu dàng như nước.

“Ta đưa công tử tới một nơi.” Tích Vân nói xong lập tức quay người đi vào trong điện.

Băng qua một hành lang thật dài, qua ba vườn hoa, bốn chiếc cầu, sau lại đi tiếp qua năm hòn giả sơn, qua vô số đình đài thủy tạ, cuối cùng họ cũng dừng chân trước một tòa cung điện. Cung điện này không lớn, nằm ở tít sâu trong cùng cung Thiển Vân, dường như độc lập, rồi lại dường như chỉ là một cái bóng của mây, dù qua bao cuộc bể dâu, nó lúc nào cũng đi sau mây vậy.

“Vi nguyệt tịch yên?” Lan Túc nhìn bức hoành phi trước cung điện, nghiêng đầu nhìn Tích Vân, ““Sáu ảnh tả vi nguyệt, sơ chi hoành tịch yên”*” à?

*Tác giả hai câu thơ này là Lục Dụ, đời nhà Tống, trích trong bài “Trí tửu mai hoa hạ tác đoạn ca – Say dưới hoa mai làm một bài ca ngắn”. Bài ca thể hiện được cái chí của tác giả. Ông tự cho rằng mình có chí kiên cường như tùng mai, chỉ đáng tiếc không ai thưởng thức, đành phải tự mình tức cảnh sinh tình.

Hai câu thơ “Sáu ảnh tả vi nguyệt, sơ cho hoành tịch yên” là hai câu kinh điển trong bài thơ này. Chàng vạng xuân, ánh trăng rót những tia sáng nhạt vào bóng hình gầy gò, khối chiều vắn vương đầu cành mai. Thực ra có rất nhiều các đề hiểu câu thơ này, mỗi người một ý.

“Đúng vậy.” Ánh mắt Tích Vân hơi mê man nhìn mấy chữ trên bức hoành phi, giống như đang nhìn người bạn già lâu năm không gặp. Nàng muốn nhìn thật rõ dung nhan của nó, muốn xem xem thời gian đã làm thay đổi nó như nào. Chỉ là, bút tích bốn chữ kia có vẻ hơi phai màu, còn nét chữ vẫn vô cùng nho nhã tinh tế như liễu rủ, “Tòa cung điện này được dựng lên dựa theo bức tranh của một đứa trẻ mười tuổi. Đứa trẻ ấy tên là Phong Tả Nguyệt.”

“Phong Tả Nguyệt?” Ánh mắt Lan Tức nhìn lại bốn chữ, “Cái này do người được xưng danh ‘Nguyệt Tú công tử’ viết nên sao?”

“Trừ huynh ấy thì trên đời này còn ai có thể xưng danh ‘Nguyệt Tú’ đây!” Tích Vân bước qua bậc thềm, đưa tay khẽ mở cửa cung rồi đi vào. Lan Tức đi theo sau nàng, bước qua bậc thềm. Ngay lúc ấy, một người kiến thức rộng rãi như chàng cũng không khỏi sững sờ.

Đằng sau cánh cửa không phải là một cung điện khí thế hiên ngang mà là một đại viện lộ thiên. Trong viện, hoa nở rộ rờ, lầu gác hiểm lạ, khiến lòng người có cảm giác yên lành.

Nhìn quanh bốn phía, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt chính là tấm màn tơ tằm màu xanh nhạt như từ giữa trời buông xuống. Gió từ ngoài cửa thổi vào khiến chiếc màn bay bay, tựa như thổi tung chiếc khăn lụa che mặt của mỹ nhân, lộ ra khuôn mặt tuyệt sắc của nàng.

Đằng sau chiếc màn tơ tằm là hai hành lang khúc khuỷu, một phải một trái như hai vầng trăng khuyết, tới điểm cuối cùng giao nhau lại như trăng tròn sáng rờ. Sau hai hành lang có mấy tiểu lầu được dựng lên, tiểu lầu nào cũng vô cùng tinh xảo, giống như trong bức họa điện ngọc thiên cung. Có tòa tựa một đóa hoa sen, có tòa tựa một chiếc thuyền nhỏ, có tòa lại giống một ngọn núi xanh, có tòa lại tựa một đám mây bay, có tòa tựa một viên ngọc quý... Trước mỗi tòa lầu đều được treo một bức hoành phi, nào là “Hoa khiết miên hương”, nào là “Tiểu thuyền giang thệ”, nào là “Thanh sơn nhược ngã”, nào là “Tâm châu nhược hứa”... chữ viết nho nhã do cùng một tay người viết tám hoành phi trước cửa cung.

Ở trung tâm hai hành lang có rất nhiều cây cao chừng một trượng, lá xanh mượt mỡ màng. Trên thảm cỏ xanh điểm xuyết đủ loại hoa, hồng tím xanh vàng, mùi hương thơm ngát thu hút mấy chú bướm vờn quanh. Những cây hoa này cứ như tự nhiên sinh trưởng tại nơi đây, khiến người ta tưởng rằng mình đang ở trong một vu cốc nào đó ngoài thế gian.

Trung tâm những hoa những cây này lại được đặt rất nhiều khối đá cẩm thạch cao thấp khác nhau. Cẩm thạch trắng nõn như ngọc được xếp thành một hình tròn, như trăng tròn từ trên trời rơi xuống, lại giống như một bàn cờ.

“Huynh ấy nói huynh ấy lớn ta bé, thế nên huynh ấy ở bên trái, ta ở bên phải.”

Lan Tức còn đang ngẫm khen ngợi đình viện này, bên tai chợt nghe thấy giọng nói khẽ khàng của Tích Vân. Chàng quay đầu nhìn, thấy trên khuôn mặt nàng có nụ cười dịu dàng, nhạt nhòa thôi nhưng lại rất vui vẻ.

“Nơi này là?”

“Khi còn bé mi ở nơi nào?” Tích Vân quay đầu liếc chàng, nhưng cũng không đợi chàng trả lời mà nói tiếp, “Nơi này chính là nơi ta ở khi còn bé. Ta và ca ca cùng lớn lên ở đây.”

Khi nói chuyện, trên khuôn mặt Tích Vân lộ ra sự dịu dàng mà chàng chưa từng thấy. Ánh mắt nhu hòa mang theo sự ấm áp lại kèm thêm một chút vui vẻ, một chút cảm thán nhìn hoa bướm lầu các nơi đây... Tích Vân như thế chàng chưa từng gặp, cho dù khi xưa nàng mới gặp Ngọc Vô Duyên cũng không như vậy. Sự vui vẻ và dịu dàng của nàng lúc này chỉ dành cho vị Phong Tả Nguyệt kia thôi, là vương tử Phong quốc Phong Tả Nguyệt, một con người tú lệ như trăng.

“Dừng bước.” Bên tai lại nghe thấy giọng nói khê khàng của Tích Vân. Chỉ thấy nàng nhẹ nhón mũi chân, người mềm mại bay lên như múa đáp xuống nền đá cẩm thạch xếp thành hình trăng tròn.

Tích Vân nhắm mắt lại, đứng yên một lúc, phảng phất như đang hồi tưởng điều gì đó. Sau đó nàng bắt đầu di chuyển, mũi chân khê nhún trên mặt đất, cơ thể di động theo bộ pháp xoay tròn. Cánh tay nhẹ nhàng đưa lên, ống tay áo bay bay, như đang thể hiện một điệu múa nào đó, lại như một quân cờ sống trong một bàn cờ. Chỉ thấy nàng càng đi càng nhanh, càng quay càng mạnh! Chiếc váy màu lam nhạt xoay tròn tung bay, như một đóa hoa rẽ nước nở rộ, vừa nhẹ nhàng lại vừa uyển chuyển. Đầu mũi chân chỉ khê nhấc lên nhưng lần nào cũng đáp xuống chính xác trên mặt đất, vang lên một tiếng giòn tan. Khi Tích Vân múa, nụ cười trên khuôn mặt nàng không bao giờ tắt, dường như vô cùng thoải mái, như đang trở lại với những cuộc chơi đùa khi còn thơ bé.

Dường như đã qua lâu lắm rồi, mà lại như mới chỉ trong nháy mắt, đóa hoa kia cuối cùng cũng dừng lại, lặng lẽ đứng như đang chờ đợi điều gì đấy.

“Rầm...” Một tiếng động khê vang đến, sau đó mặt đất như đang chấn động, từng khối đá cẩm thạch di chuyển, như một bàn cờ đột nhiên bị sắt cắt thành nhiều khối. Những khối đá ấy như tự có ý thức, di chuyển theo quy luật. Riêng Tích Vân lại như đã sớm tính trước, vẫn đứng yên trên một khối đá, để kệ khối đá ấy di chuyển trong sân.

Cuối cùng những khối đá cũng ngừng chuyển động. Trên mặt đất, nơi đã từng được các khối đá cẩm thạch chôn nay lại lộ ra một cửa động vuông vắn ước chừng hai thước. Tích Vân đang đứng ngay trước cửa động, dưới động mơ hồ có thể thấy được những bậc thang thông thẳng xuống phía dưới.

“Dám đi theo ta không?” Tích Vân quay đầu liếc nhìn Lan Túc hỏi.

“Nơi này thông với suối vàng hay thông với trời xanh?” Lan Túc mỉm cười, bước chân di chuyển, nháy mắt người đã đứng cạnh Tích Vân.

“Thông với suối vàng.” Tích Vân mỉm cười, thoáng mang ý trào phúng, “Công tử Lan Túc dám đi không?”

“Có Phong vương ở bên, suối vàng cũng hóa trời xanh.” Lan Túc chỉ cười cười, sau đó nâng bước đi tới phía trước.

Nhìn bóng hình không hề do dự kia, vẻ mặt Tích Vân trở nên phức tạp. Nàng thở dài rồi cất bước đi xuống.

Có rất nhiều bậc thang, từng bậc từng bậc đều là thẳng xuống phía dưới. Không khí mát mẻ, ánh sáng mờ ảo, tiếng vọng của bước trong không gian trống trải vang lên rõ ràng. Trong lúc hoảng hốt thật ra lại thấy có cảm giác như đang đi tới suối vàng, bất giác hai người quay đầu lại liếc nhìn đối phương, ánh mắt gặp nhau, nhẹ cười.

Đi được chừng hai khắc rồi cuộc cũng đến được bậc thang cuối cùng. Phía trước là một con đường thật dài. Trên vách tường hai bên, cứ cách ba trượng lại được khảm một viên dạ minh châu to bằng ngón tay cái. Ánh sáng của minh châu lấp lánh, rọi sáng cả con đường.

Hai người đi thêm khoảng một khắc thì đến tận cùng con đường. Phía trước là một cánh cửa đá khép chặt, trên cửa đá có khắc ba chữ “Ngõa lịch quật”.

**Ngõa lịch: gạch ngói vụn*

“Có biết bên trong là cái gì không?” Tích Vân nhìn ba chữ kia, bất giác mỉm cười.

“Vàng bạc trên đời như gạch ngói.” Lan Túc tức thản nhiên nói, ánh mắt rơi vào ba chữ kia, “Người họ Phong hình như luôn luôn tồn tại sự thanh cao coi vinh hoa như cặn bã.”

“Ha ha...” Tích Vân khẽ cười, quay đầu nhìn Phong Túc, “Hình như công tử không đồng ý cho lắm.”

“Tôn trọng còn không kịp, sao dám bắt kính.” Lan Túc có vẻ vô cùng thành khẩn. Tuy rằng ngụ ý hoàn toàn tương phản.

Tích Vân không để tâm tới sự châm chọc của chàng. Nàng khẽ nhảy lên, cánh tay đưa ra đập một chưởng vào ba chữ “Ngõa lịch quật” rồi uyển chuyển đáp xuống đất.

“Rầm rầm...” Tiếng cửa đá nặng nề di chuyển vang lên.

“Mời công tử Lan Túc thưởng thức ‘cặn bã’ của Phong quốc!” Tích Vân đưa tay mời Lan Túc đi trước.

“Túc cung kính không bằng tuân mệnh.” Lan Túc cũng không nhún nhường, bước luôn vào trong. Ngay lập tức ánh sáng chói lóa trong căn phòng đâm vào ánh mắt chàng khiến chàng gần như không thể mở mắt.

Bên trong quả thật là núi vàng núi bạc, biển châu sông ngọc, một núi san hô mã não, một núi bảo thạch phi thúy, lại thêm vô số đồ cổ quý báu. Một Lan Túc dù xuất thân trong nhà đế vương, cũng được coi như đã nắm trong tay núi vàng núi bạc, vậy mà cũng phải mở to hai mắt.

“Mi nói xem, cái này so với ngân khố Hoa quốc thì thế nào?” Tích Vân quan sát vẻ mặt của chàng, cười nói.

“Ái dà... Hoa quốc giàu nhất... Ta có được của cải của hai nhà Kỳ, Thượng cũng coi như có được nửa Hoa quốc. Nhưng cái này... so với Hoa quốc... phải hơn gấp mười lần!” Lan Túc thở dài, quay đầu nhìn Tích Vân, “Vì sao lại cất giấu toàn bộ của cải trong đây? Qua mấy triều đại, hình như Phong quốc chưa từng có ý muốn nắm giữ thiên hạ, nhưng vì sao lại cất giấu nhiều của cải như vậy?”

“Năm giữ thiên hạ?” Tích Vân lạnh lùng cười, Ánh mắt như kim châm, dờn khỏi người Lan Túc nhìn qua đồng châu báu ngọc ngà, “Trong lòng mi hình như tài phú chỉ liên quan tới tranh đoạt thiên hạ.”

“Bởi vì năm giữ thiên hạ là lý tưởng của ta. Nhiều năm nay, tất cả những nỗ lực ta làm cũng chỉ vì nó.” Lan Túc phớt lờ sự lạnh lùng trào phúng của nàng, nói ra nhẹ nhàng như một lẽ đương nhiên.

“Tất cả chỉ vì nó à?” Tích Vân cười nhạt, hình như có chút bất mãn với những lời vừa rồi của Lan Túc, lại hình như cũng chấp nhận lý do mà chàng đưa ra, “Hiếm khi mi thật thà như lần này.”

“Ta chưa từng nói ta không muốn nó, phải không?” Lan Túc thản nhiên liếc nhìn Tích Vân, đôi mắt sâu thăm thẳm và bình tĩnh.

Tích Vân mỉm cười, không nhìn ra cảm xúc, ánh mắt trở lại đồng châu báu, “Phong vương thất giấu nhiều của cải thế này là vì một phong di thư của thủy tổ vương phu.”

Lan Túc nhướn mày, quay sang nhìn Tích Vân chờ đợi câu sau của nàng.

“Giết Thủy đế, báo huyết cừu!” Tích Vân thản nhiên nói.

“Cái gì?” Lan Túc không khỏi kinh ngạc. Có thể nói dòng họ Phong qua các triều đại đều vô tranh, là dòng họ trung tâm với hoàng thất Đông triều nhất. Ấy vậy mà Phong vương thất lại có một câu di huấn như thế.

“Vì sao?”

“Không biết.” Tích Vân đáp vô cùng thành thật.

“Đó là nguyên nhân các người lưu trữ rất nhiều tài phú nhưng không có hành động gì hả?” Thông minh như Lan Túc vừa suy nghĩ đã có thể nghĩ đến nguyên nhân.

“Ừ.” Tích Vân gật đầu, cúi người nhặt lên một viên minh châu to như nắm tay trẻ sơ sinh, đặt nó trong lòng bàn tay ngấm ngấm, “Theo nhật ký các triều đại Phong vương truyền xuống, năm ấy sau khi Phượng vương qua đời, qua năm thứ hai vương phu cũng mất. Phong di thư kia bị ngài vo viên nắm chặt trong lòng bàn tay. Có lẽ ngài cũng đang do dự, không biết có nên để nó lại cho con cháu đời sau không, nhưng chưa kịp quyết định mà đã qua đời. Sau khi ngài chết, một cung nhân hầu hạ bên người ngài đã tìm ra mảnh giấy giữa các kẽ tay, liền lấy ra trình lên vị Phong vương đệ nhị. Phong vương đệ nhị kế vị khi mới mười tuổi, vẫn còn là một đứa trẻ con, nhìn thấy bức di thư mang ý phản nghịch thì rất sợ hãi. Nhưng trẻ con sinh ra và lớn lên trong vương thất đều rất thận trọng, dù ngài có hoang mang nhưng cũng lập tức giấu đi, chưa từng nói với ai, kể cả bốn vị đại thần phụ quốc năm ấy.

“Phong vương đệ nhị đương nhiên cũng không dám sinh ra ý niệm giết Thủy đế, hưởng hờ sau khi Phượng vương qua đời ba năm, Thủy đế cũng băng hà. Chỉ là đến khi Phong vương trưởng thành, ngài lại sinh lòng ngờ vực về phong di thư kia, hơn nữa nguyên nhân Phượng Vương

qua đời năm đó...” Tích Vân liếc nhìn Lan Túc, hơi ngừng lại rồi nói tiếp, “Mi có biết Phượng vương qua đời năm bao nhiêu tuổi không?”

“Hình như là hơn ba mươi tuổi.” Lan Túc hơi nghiêng đầu nghĩ ngợi, “Ta đã từng xem nhật ký của tiên tổ, ngài vô cùng đau buồn khi Phượng vương qua đời, từng viết trong nhật ký ‘Phượng đi ngô tâm như nứt ra, ngô lớn hơn nàng, sao lại trường mệnh hơn nàng...’, khi tiên tổ viết đến trang đấy mới chưa qua bốn mươi, nếu ngài lớn tuổi hơn Phượng vương, vậy Phượng vương nhất định cũng chỉ hơn ba mươi mà thôi.”

“Ba mươi sáu tuổi.” Tích Vân nhẹ nhàng ném viên minh châu lên cao, sau lại lặng lẽ nhìn viên minh châu rơi xuống lòng bàn tay, “Đối với một người mang võ nghệ, không chết dưới đao kiếm nơi sa trường, lại chết vào tuổi ba mươi khí thể vẫn thịnh, mi nói xem có kỳ quái không?”

“Lẽ nào các người nghi ngờ cái chết của Phượng vương liên quan đến Thủy đế?” Lan Túc hơi nhú mày nói.

“Trên sử sách có nói ‘Phượng vương tung hoành sa trường hơn mười năm, dù kiến lập công trạng hơn người nhưng thân nữ nhi bẩm sinh khiếm khuyết, thân thể lao碌, bệnh tật hại thân. Hơn nữa trông coi quốc gia hơn mười năm, quốc sự vất vả khiến cơ thể tiêu tụy, qua đời khi còn trẻ tuổi.’” Tích Vân nhẹ nhàng bắt được viên minh châu, sau đó năm ngón tay khép chặt, viên dạ minh châu vô giá liền hóa thành bụi trong tay nàng, “Thế nhưng Phượng vương chết ở Đê đô, chết lúc vào triều yết kiến!”

“Thế nên các triều đại Phong vương mặc dù không dám công khai hận Thủy đế, không dám công khai phản Đông triều, nhưng trong thâm tâm lúc nào cũng tồn tại mối thù. Thế nên mới tích trữ của cải muốn một ngày nào đó thật sự giết vua báo thù cho Phượng vương?” Lan Túc phỏng đoán.

“Cũng không đúng.” Tích Vân cười lắc đầu. “Nếu họ Phong muốn phản Đông triều, năm đó loạn Ninh vương chúng ta đã tạo phản rồi. Nhà họ Phong không có lòng tạo phản đâu. Chỉ là lúc nào cũng hoài nghi về cái chết của tiên tổ, với Thủy đế thì có chút oán hờn. Thế nên khi nào quốc khố có dư thừa, các vị quốc chủ đều giấu đi, mà không giống như các nước khác cất toàn bộ vào quốc khố, khoe cho thiên hạ thấy, nước ta giàu nhất, hay là dùng nó để tăng vũ lực, xây thành mới... Phong vương tộc không thích đánh trận, không lo trị quốc, tích góp ba trăm năm nay, đó là những thứ mi đang thấy trước mắt.”

“Cất giấu, đợi đến một ngày có thể dùng tới?” Lan Túc nhìn nàng nói, “Thật ra các người oán hận Thủy đế nhiều hơn các người tưởng!”

“Ha ha...” Tích Vân cười to, thổi một hơi vào lòng bàn tay, bụi ngọc trong tay liền bay xuống, “Cho dù oán hận nhiều hay ít, ngày hôm nay Phong Tích Vân ta đều khẳng định quyết tâm lật đổ Đông triều! Để nó...” Ánh mắt đảo qua bụi ngọc trên đất, ánh mắt lóe lên ánh sáng rực như lửa, “Cho dù khi xưa ước nguyện của Phượng vương thế nào, bất luận lịch sử thực tế làm sao, Đông vương triều trăm lỗ thủng nghìn vết thương cũng nên kết thúc ở đây! Để nó biến thành cát bụi như viên minh châu này đi thôi!”

Lan Túc nhìn người con gái trước mắt, cho dù nàng ăn mặc vô cùng dịu dàng, nhưng vẫn toát lên khí thái hào hùng, thế nào cũng không che giấu được. Thật ra nàng rất thích hợp mặc bộ áo giáp kia, bộ giáp bạc Bạch Phượng mà vị Phượng vương vô song năm đó để lại. Nàng chính là Bạch Phượng Hoàng đương thời! Chỉ là... cái nàng muốn mặc nhất có lẽ là...

Trong khi Lan Túc trầm mặc, ánh mắt Tích Vân lướt qua đôi vàng bạc châu báu, rơi vào bức họa trên tường đá phía đông. Dường như nàng muốn chạy về hướng đó rồi lại chần chừ lưỡng lự. Một lúc lâu sau, cuối cùng nàng cũng từ từ đi qua, ánh mắt đảo qua bức tranh, trên bức tranh đó, mặt trăng và mặt trời cùng tồn tại. Đây chính là lúc mặt trăng ẩn đi và mặt trời xuất hiện, đất trời mông sáng mông tối. Dưới mặt trời và mặt trăng có hai hình bóng mơ hồ đứng đấy, dường như vì sắc trời vẫn còn xám xịt mà không thấy rõ khuôn mặt hai người kia. Bức họa kia cũng như cảnh tượng vẽ trong bức họa ấy, phảng phất như ẩn chứa một thứ tình cảm mịt mờ uất ức.

Đầu ngón tay Tích Vân mon trón hai bóng người trong bức tranh. Nàng khẽ thở dài sau đó nhắc bức tranh lên, một cửa đá lộ ra.

Lan Túc đi qua, chỉ thấy hai bên cửa đá khắc hai dòng chữ đối nhau “Sáu ánh tả vi nguyệt, sơ chi hoành tịch yên.” Còn về mặt Tích Vân lại hơi hoảng hốt nhìn chữ viết trên thạch bích. Một lúc lâu sau nàng mới khẽ nói: “Huynh ấy luôn luôn nói, huynh ấy là Tả Nguyệt, ta đây nhất định là Tịch Yên. Thế nên huynh ấy lúc nào cũng gọi ta là Tịch nhi, không chịu gọi ta Tích Vân. Cuối cùng phụ hoàng cũng gọi ta là Tịch nhi giống huynh ấy.”

Nàng vươn tay ra, đầu ngón tay khẽ chạm vào hai chữ “Nguyệt” và “Tịch”, sau đó cửa đá khẽ trượt, một gian phòng bằng đá lộ ra.

Trong phòng treo bốn viên dạ minh châu cực lớn tại bốn góc, ánh sáng rõ như ban ngày. Gian phòng này không giấu vàng bạc, nhưng bốn vách tường treo đầy những bức họa. Chia đều phải trái, một bên toàn bộ là tranh vẽ một cô gái, một bên toàn bộ là tranh vẽ một chàng trai. Những bức họa này hầu như là ghi chép lại thời gian cô gái và chàng trai trưởng thành.

“Nơi này có tổng cộng hai mươi tư bức họa, mười hai bức của ta, mười hai bức của Tả Nguyệt ca ca, bắt đầu từ khi ta bốn tuổi, Tả Nguyệt ca ca sáu tuổi.” Giọng nói Tích Vân mềm mại như lụa, mang theo sự thương cảm, “Vào sinh nhật mỗi năm, chúng ta đều đưa tặng đối phương lễ vật tự tay mình làm, từng ước hẹn sẽ làm thế đến tám mươi tuổi, nhưng...”

Lan Túc dời bước, ánh mắt đảo qua từng người trên bức họa.

Tiểu cô nương bốn tuổi đang cầm một chiếc thuyền nhỏ bằng gỗ trong tay, cau mày, đôi mắt trừng lên làm như đang nói “Nếu huynh không mau hoàn thành bức tranh, muội sẽ găm chiếc thuyền gỗ này đấy!” Còn ở trên chiếc bàn ngay dưới bức họa có bày một chiếc thuyền nhỏ bằng gỗ mà cô bé ấy cầm. Chiếc thuyền ấy dường như được làm từ tay một thợ mộc kém tay nghề, chỉ làm được dáng thuyền còn những chi tiết khác thì vô cùng xấu xí, nhưng trong bức họa thì chiếc thuyền lại vô cùng tinh tế, sinh động vô cùng.

Câu bé sáu tuổi có đôi mắt rất đẹp, trong tay cầm một chiếc nơ bướm, vẻ mặt hơi ngượng ngùng. Đôi mắt thanh tú tựa hồ như muốn nói “Tại sao lại tặng một đứa con trai một chiếc nơ

bướm đỏ!” Ngay dưới bức họa chính là chiếc nơ bướm đã phai màu, cong cong vẹo vẹo, có thể thấy người thắt nơ cũng chẳng hề khéo léo gì. Về kỹ thuật vẽ, tuy rằng thần vận không bị mất đi, nhưng nét bút thì rất ầu tẻ. Hơn nữa người vẽ tranh dường như vô cùng sợ ý, để mực rớt xuống bức họa, may mà rơi bên cạnh khuôn mặt cậu bé, không rơi vào giữa mặt!

Cô bé năm tuổi dường như cao thêm một chút, mặc một bộ quần áo màu xanh nhạt, tóc búi thành hai trái đào, thoáng nhìn thì rất chỉnh tề sạch sẽ. Thế nhưng tay áo lại bị rách mất một mảnh, trong tay cầm một thanh kiếm gỗ, khuôn mặt vô cùng ra vẻ, như thể đang nói “Sau này ta trưởng thành nhất định sẽ vô địch thiên hạ!”

Vẻ mặt của cậu bé bảy tuổi thoáng trưởng thành hơn một chút. Mặt mày càng thêm thanh tú, tóc đen xõa dài trên vai, quả thật là một đứa trẻ xinh đẹp. Hơn nữa trong tay cậu bé còn cầm một đóa thực dược màu tím, vẻ mặt thì lại có phần bất đắc dĩ, tựa như muốn nói “Có thể đổi lấy vật được không?” Chỉ là còn chưa được đồng ý, người vẽ tranh đã cố tình vẽ đóa thực dược tím kia vô cùng tươi đẹp.

...

Qua một vài bức tranh, cô bé cậu bé không ngừng trưởng thành, mặt mày tuấn tú, quần áo thanh lịch nhưng vẻ mặt khác nhau, khí chất cũng khác xa nhau.

Cô bé vô cùng thích cười, lông mày lúc nào cũng giương cao, khóe mắt luôn lộ ý cười, dường như thế gian này có rất nhiều thứ khiến cô bé hài lòng, có rất nhiều chuyện cho cô bé chơi. Về mặt cô bé thể hiện sự tùy ý ngang ngạnh như chỉ cần không cẩn thận một cái, cô bé sẽ chạy rất xa, bay rất xa, khiến cho bản thân không thể nào bắt được.

Cậu bé lại vô cùng nhả nhặn. Mỗi một bức họa, cậu đều đứng hoặc ngồi rất quy củ. Chỉ là có vẻ lúc nào cậu cũng gầy. Mái tóc dài ít khi được buộc lên mà luôn để xõa sau lưng. Khuôn mặt vô cùng tuấn tú nhưng lại hơi hiện vẻ bệnh tật. Chiếc áo choàng thùng thình khoác trên người cậu luôn khiến người ta lo lắng liệu thân hình gầy yếu ấy có chìm ngập trong chiếc áo không?

Tuổi càng tăng, kỹ thuật vẽ của từng người cũng thành thạo hơn, đồng thời hình thành phong cách vẽ khác biệt.

Nét bút trong bức họa vẽ cô bé vô cùng tinh tế, từ từng sợi tóc đến nét cười nơi khóe miệng, từ từng phụ tùng đến nếp gấp trên quần áo, đều được vẽ tỉ mỉ trong tranh. Từng nét vẽ rõ ràng như có thể thấy vẻ mặt người vẽ tranh kia nghiêm túc đến nhường nào. Cậu bé đang vẽ bảo bối cậu bé yêu thương nhất nên cậu không cho phép có bất kỳ khuyết điểm gì.

Còn nét bút trong những bức tranh vẽ cậu bé lại vô cùng tùy tính. Có vẻ như khi vẽ tranh cô bé chỉ chăm mực đưa bút vẽ một cách tùy ý, không hề tinh tế quan sát, tinh tế miêu tả. Thế nhưng chỉ bằng vài nét bút đã miêu tả trọn vẹn thần vận của bé trai. Hẳn là người vẽ vô cùng hiểu cậu bé, trong lòng người vẽ đã sẵn có hình mẫu rồi.

Ánh mắt Lan Tức dừng ở bức họa thiếu nữ mười lăm tuổi. Đây là bức họa cuối cùng của cô bé ấy. Khuôn mặt và vóc dáng không khác Tích Vân bây giờ là mấy, hơn nữa trang phục của nàng lại hoàn toàn giống bộ trang phục nàng đang mặc bây giờ. Dáng người dong dong đứng trước

lan can bạch ngọc, phía sau lan can là một vườn thực dược tím. Nàng cười nhẹ, vẻ mặt nhu hòa, người tôn hoa, hoa tôn người, kết hợp tạo thành một bức tranh hài hòa, chỉ là... nét buồn thương cất giấu trong đôi mắt nàng cũng bị người vẽ bắt được.

Còn cậu bé — bây giờ hẳn nên gọi là chàng trai. Dáng cao như ngọc, khuôn mặt tuấn tú, quả là một mỹ nam tử xuất sắc như trăng. Thế nhưng trên khuôn mặt lại toát lên vẻ mệt mỏi, có vẻ như bệnh nặng chưa lành. Thân thể gầy yếu, thần tình suy nhược, trường bào xanh nhạt, đeo một chiếc thắt lưng khảm chín viên hồng ngọc. Chàng trai cũng đứng trước lan can bạch ngọc, phía sau cũng là một vườn thực dược tím, người tôn hoa, hoa tôn người, khiến hoa tăng thêm phần kiều diễm, còn chàng lại vô cùng gầy yếu, chỉ là khuôn mặt chàng lộ ra nụ cười vui vẻ, trong mắt tồn tại sự thỏa mãn.

“Đây là lần cuối cùng chúng ta vẽ tranh cho nhau, cũng là lần cuối cùng sinh nhật cùng nhau. Hôm sau, huynh ấy đã đi mất rồi.”

Bên tai vang lên giọng nói trầm thấp của Tích Vân. Ngoảnh đầu nhìn lại, chẳng biết từ bao giờ nàng đã đứng bên cạnh chàng, lặng lẽ nhìn chàng trai trong bức họa, giọng nói khẽ khàng mang theo sự đau thương vô hạn.

“Phong vương thất chúng ta là dòng tộc suy thoái nhất trong số vương tộc, hoàng tộc Đông triều. Kể từ thời thủy tổ, mỗi thế hệ chỉ có một người con nối dõi. Dù ngẫu nhiên sinh được hai hoặc ba người, thì đều chết từ khi quần tử hoặc chết rất trẻ. Cuối cùng chỉ còn một người thừa kế huyết mạch và vương vị. Đến đời phụ vương ta, cho dù có hai người là phụ vương ta và bác trai. Nhưng bác trai cũng mất sớm, chỉ để lại một người con trai là Tả Nguyệt ca ca. Tới khi phụ vương kế vị, mẫu hậu sinh hạ ta, sau đó không sinh thêm được nữa. Phụ vương cho dù lấy vô số cơ thiếp, nhưng cuối cùng chỉ có một người con gái là ta. Đó là nguyên nhân vì sao thế hệ này Phong vương thất có hai người là ta và Tả Nguyệt ca ca.” Tích Vân khẽ dờ bước, vươn tay vuốt ve hình ảnh cậu bé tám tuổi.

“Mà cũng khéo, ta và Tả Nguyệt ca ca sinh cùng tháng cùng ngày. Huynh ấy hơn ta tròn hai tuổi. Sau khi bác trai ta qua đời, phụ vương lập tức đón huynh ấy vào cung nuôi nấng... Huynh ấy không còn cha mẹ... còn ta... phụ vương bận nhiều việc chính sự, mẫu hậu thì... Thế nên từ nhỏ hai chúng ta đã vô cùng gần gũi, hơn nữa con cháu vương thất chẳng nhiều, có một người là đã quý lắm rồi. Chẳng qua, từ bé sức khỏe huynh ấy đã rất yếu, quanh năm uống thuốc. Dù huynh ấy lớn hơn ta nhưng ta lại là người chăm nom huynh ấy từ cái ăn cái mặc, cho đến việc chơi gì làm gì cũng là do ta quyết định. Ta cảm thấy chúng ta không phải huynh muội mà là tỷ đệ cơ.”

“Ca ca mặc dù ốm yếu nhưng rất giỏi vẽ tranh, tinh thông nhạc lý, có thể tự sáng tác. Các khúc ca huynh ấy viết ra nhất định sẽ được dân chúng truyền miệng nhau hát. Hơn nữa huynh ấy còn biết làm thơ viết văn, phân nửa học vấn của ta đều truyền cho huynh ấy, mà huynh ấy à... quả thật là một người rất thông minh, rất có tài văn chương, chỉ tiếc là... thân thể huynh ấy quá yếu, sơ sẩy một chút thôi...” Tích Vân nở nụ cười, trong đôi mắt toát lên vẻ nghịch ngợm, như đang nghĩ về một chuyện gì đó rất thú vị.

“Nhớ vào mùa hè một năm, khi đó chúng ta mới sinh nhật không lâu, lại sắp nghênh đón sinh nhật bốn mươi tuổi của phụ vương. Các quốc gia đều phái sứ thần tới hạ lễ mừng thọ, ngay cả

để đô cũng phải sứ giả tới. Thế nên sinh nhật của phụ vương lần đó, vương cung bày yến tiệc, dân trong nước cùng chúc mừng, náo nhiệt vô cùng. Ngày đó ta làm sao có thể chịu mặc bộ váy công chúa rườm rà mà ngồi yên ở đấy được. Vậy nên ta đòi đổi quần áo với Tả Nguyệt ca ca, còn ta lại mặc quần áo của huynh ấy, cố tình ra vẻ bệnh tật, nên phụ vương muốn ta về cung trước để nghỉ ngơi. Đợi sau khi cung nhân lui ra, ta mới lén chuồn ra, chen vào giữa đám triều thần, xem cách họ ăn uống, nghe bọn họ đàm luận thế sự, hay đánh giá phong độ của sứ thần các nước khác. Thỉnh thoảng ta lại trêu chọc một số người ta nhìn không vừa mắt, hoặc lén rút thắt lưng của một tên nhìn rất giống tham quan. Chơi vui quên cả trời đất.”

“Tới cuối yến tiệc có tiết mục sứ thần các nước dâng lễ vật mừng thọ. Trong đó Hoa quốc biểu diễn kỹ thuật thăng bằng trên dây vô cùng đặc sắc. Ta càng xem càng hứng thú lại càng tiến lên phía trước. Đến khi thấy hai người đứng trên dây thùng tung người lên cao, kết hợp thành một vòng tròn, rồi lại đáp xuống, vững vàng đứng trên dây thùng thì không nhịn được lớn tiếng khen ngợi. Khi đó mặc dù khá náo nhiệt, nhưng trong quốc yến, quốc chủ ở trên, có mặt sứ thần các nước, mọi người dù phần chần vui vẻ đến mức nào cũng không dám nói lớn tiếng. Một tiếng khen của ta trở nên vô cùng vang dội, không chỉ triều thần, sứ thần đồng thời nhìn về phía ta, phụ vương cũng quay lại nhìn. Đến khi thấy ta ông liền hiểu ngay đang có chuyện gì xảy ra. Ông hung hăng trừng ta cảnh cáo, còn không quên quay đầu trừng ca ca ngồi ở vị trí của ta. Có thể do tiết trời ngày đó quá oi bức đến nỗi ca ca vốn yếu ớt không chịu được, cũng có thể ca ca vẫn luôn lo lắng sợ sệt khiến tâm trạng căng thẳng mệt mỏi đến nỗi sức khỏe không chống đỡ nổi, dù vì cái gì thì khi phụ vương vừa trừng ca ca, ca ca liền ngất xỉu tại chỗ. Ha ha ha...” Nói đến đây, Tích Vân không nhịn được cười, trên mặt hiện lên sự vui vẻ.

“Cũng vì lần ấy mà người dân trong nước hiểu lầm rằng ‘Công chúa Tích Vân mặc dù xinh đẹp tài giỏi, nhưng yếu ớt nhiều bệnh’, đó là những lời sứ thần các nước tâu với quốc chủ bọn họ sau khi về nước, cứ thế người đời đều cho rằng công chúa Tích Vân của Phong quốc cơ thể yếu ớt vô cùng. Sau khi ta biết tất nhiên cảm thấy không phục, ta tự nhận mình khỏe mạnh, vô công phi phạm, làm sao có thể gán trên người cái danh ‘búp bê bệnh tật’ được. Thế nên ta lập tức đi khiêu chiến với vị đại tướng quân cầm vệ Lý Tiễn, người có thể nói là võ nghệ cao nhất tại Phong quốc bấy giờ. Ta chỉ nghĩ rằng đánh bại được ông ấy, người ta sẽ không còn cho rằng ta yếu ớt nhiều bệnh nhỉ?”

“Lần ấy quả thật rất bất ngờ, thanh đại đao Long Hoàn của ông không cẩn thận bị ta dùng kiếm chém gãy. Là ngoài ý muốn, thật sự ta không muốn chém gãy đao của ông ấy làm gì.” Tích Vân mân mê bức họa vẽ nàng khi mười hai tuổi. Trong bức tranh, nàng cười rất rạng rỡ, vô cùng đắc ý. Hiện tại thì nụ cười nàng lại hơi có phần xấu hổ, “Lần ấy dù ta thắng, nhưng chém gãy đại đao của một vị đại tướng quân hình như cũng là bất kính. Thế nên cũng không dám khoe với người đời, buộc lòng phải gán lấy cái danh ‘công chúa bệnh tật’ ấy vậy.”

Cũng vào lúc đó, ta rất muốn đi ra bên ngoài nhìn xem những hầu quốc khác có người nào có võ công cao hơn Lý Tiễn không. Thế nên ta mới lén lút bỏ nhà đi, chỉ nói với mình ca ca. Từ bé chuyện gì ca ca cũng nghe ta, ủng hộ ta... chỉ là... hình như số phận ứng nghiệm trên Phong vương tộc, ta sống càng khỏe mạnh, vui vẻ; số lần huynh ấy phát bệnh càng nhiều, khoảng thời gian mỗi lần bị bệnh cũng càng dài. Mà cuộc sống đặc sắc trên giang hồ làm ta lưu luyến đến nỗi quên cả đường về, không biết ca ca ốm yếu nằm trong cung cô độc biết bao nhiêu. Huynh ấy quanh năm ốm đau nằm giường thật cô đơn, tâm trạng mệt mỏi và bi quan... Vậy mà mỗi

lần ta trở về, huynh ấy hoàn toàn không nói gì, lúc nào cũng tỏ ra khỏe mạnh, mỉm cười nghe ta kể chuyện giang hồ, sau đó lại mỉm cười tiễn ta đi... Đợi đến khi ta nhớ tới... đợi đến khi ta muốn ở bên ca ca chăm sóc cho huynh ấy... thì đã muộn rồi!”

Tích Vân đứng trước bức họa cuối cùng vẽ Phong Tả Nguyệt. Nàng đưa tay nhẹ nhàng chạm vào lúm đồng tiền của Phong Tả Nguyệt trong bức tranh, bùi ngùi than, “Thực ra ca ca bao dung ta từ bé... Bạch Phong Tịch phóng túng trên giang hồ là do ca ca chiều thành vậy... Ca ca, huynh ấy đã gửi gắm toàn bộ huynh ấy vào ta? Bởi vì ta có một thân thể khỏe mạnh có thể tung cánh bay cao!”

Lan Túc im lặng lắng nghe, ánh mắt đảo qua những đồ vật thủ công bày trên chiếc bàn nằm dưới những bức họa. Rất nhiều thứ vô cùng đơn giản, thô sơ, nhưng... chàng biết nặng nhẹ, nếu so với núi vàng ngoài kia, nàng nhất định không hề do dự chọn những đồ vật chẳng đáng một xu trong mắt người khác thế này!

Lễ vật như thế, có một số người cả đời cũng chẳng nhận được bao giờ!

Chàng nhẹ nhàng nhắc chiếc thuyền gỗ trên bàn lên, đó là lễ vật đầu tiên Phong Tả Nguyệt tặng Tích Vân. Trông nó gần như chẳng giống một chiếc thuyền. Chàng mon trón vết dao trên thân thuyền, động tác nhẹ nhàng nhưng giọng nói lại lạnh lùng như băng, “Phong vương tộc cô độc đâu phải không hạnh phúc.”

Ngữ điệu lạnh lẽo vô tình khiến nụ cười Tích Vân ngưng lại. Nàng chỉ thấy Lan Túc nhẹ nhàng thả chiếc thuyền gỗ xuống bàn, dường như sợ sẽ phá hỏng nó. Chàng ngẩng đầu nhìn Tích Vân, ánh mắt trong như có thể thấy đáy, tựa như băng trong nước, không hề có độ ấm nào, “Mỗi một thế hệ chỉ có một người kế vị, tuy có cô độc nhưng lại không có máu tanh. Những hành động thủ túc tương tàn lạnh lùng tàn nhẫn đến độ cảm thú cũng không muốn có bao giờ xuất hiện tại Phong vương tộc chưa? Thịnh thoả có được một người anh em, các người nhất định sẽ vô cùng quý trọng, dù cho sau này mất đi nhưng thứ cảm giác dịu dàng ấm áp vẫn còn lưu lại, còn chúng ta...”

Chàng dời bước tới gần, đôi mắt lướt qua nụ cười của Phong Tả Nguyệt. Nụ cười dịu dàng hân hoan như thỏa mãn mình đã có cả thiên hạ vậy. Ngón tay chàng chỉ vào nụ cười ấy, “Ít nhất ta cũng chưa bao giờ thấy nụ cười như vậy trong Phong vương tộc chúng ta, kể cả khi thơ ấu!”

Phảng phất như một tảng đá ném xuống giữa hồ, lại phảng phất như tiếng sấm ngang tai, chỉ cảm thấy một tiếng “ầm ầm”, tâm thần không hiểu vì cái gì mà rung động. Nàng nhìn con người trước mắt, vẫn là con người tuấn tú ung dung, dáng vẻ không hề biến hóa, thậm chí nụ cười nhàn nhạt trên khuôn mặt cũng không mất đi, thế nhưng... ngón tay của chàng, ngón tay vốn tùy ý chỉ đây chỉ đó nay lại dừng lại một chỗ thật lâu, thứ cảm giác chua xót chột tràn ra, ánh mắt trở nên đau nhức nhìn ngón tay ấy...

“Hiếm khi mi nói những lời như vậy với ta.” Ánh mắt Lan Túc dời khỏi bức tranh, dừng lại trên mặt Tích Vân. Chàng thấy nét đau lòng chưa kịp vui đi trên khuôn mặt nàng liền không khỏi ngẩn ngơ. Ánh mắt dời đi, vô cùng tùy ý nói, “Có phải cô có chủ ý gì không?”

Tích Vân cười, lấy lại sự thản nhiên vốn có. Đôi mắt đảo quanh căn phòng một vòng rồi đi lên phía trước Phong Túc, “Đồng gạch ngói bên ngoài để cho mi, còn nơi này... phụ vương đã qua đời, những thứ quý báu nhất trên đời của ta cũng chỉ có thể này thôi. Vậy nên... cho dù sau này mi làm vương làm đế, mi cũng không được động đến chúng.”

Lan Túc nghe vậy, ánh mắt chợt lóe lên, dường như muốn nói rồi lại thôi.

Tích Vân phát tay như biết chàng muốn nói gì, “Thực ra ta vốn không định cho mi xem đến nơi này, nhưng với sự nhạy bén của mi thì đằng nào cũng tìm thấy được căn phòng bằng đá bí mật phía sau bức tranh. Thế nên ta cho mi xem nhưng sau khi ra thì chớ có vào lại. Những thứ này... hãy để nó mãi mãi chôn vùi dưới lòng đất!”

“Cô đang lo rằng khi ta cho người dọn sạch mấy thứ bên ngoài thì họ sẽ tự tiện đi vào?” Lan Túc nhướn mày, không khó đoán ra ý nàng chưa nói hết.

“Tự ý xâm nhập, chết!” Tích Vân thản nhiên nói, giọng nói lạnh lẽo như băng, “Sứ giả Lan Ấm là tử sĩ của Phong quốc mi! Cửa cái cất giữ ba trăm năm của Phong quốc ta, tất nhiên cũng có người bảo vệ!”

“Đã hiểu.” Lan Túc khẽ gật đầu.

“Vậy thì đi thôi.”

Ánh mắt liếc nhìn Phong Tả Nguyệt lần cuối, bờ môi khẽ động đậy. Nhưng chung quy cũng chỉ có thể thở dài, sau đó đóng chặt cửa đá.

Hai người trở về, đi ra khỏi động, nhìn thấy ánh mặt trời. Đảo mắt quanh đình viện một vòng, Lan Túc cảm thán nói, “Tòa cung điện này giống như thần thoại!”

“Thần thoại?” Tích Vân cười, cười có vẻ không hài lòng, “Thần thoại bao giờ cũng sẽ đến lúc phải biến mất!”

Lời nói vừa dứt, tay liền vỗ bốn lần.

Bốn bóng ánh từ trên không trung đáp xuống, quỳ dưới đất khễ hô: “Bái kiến vương!”

Tích Vân hơi đưa tay, ý bảo bốn người đứng dậy, ngón tay chỉ vào Lan Túc, “Xác nhận công tử Lan Túc, nhớ kỹ, ngoại trừ y, người tự ý xâm nhập, giết không tha!”

“Vâng!”

Đồng thời với tiếng trả lời, Lan Túc cảm thấy bốn ánh mắt băng giá nhìn thẳng vào mình, như lưỡi đao mang nặng sát khí, tựa như có thể chặt nát xương cốt con người.

“Đi đi.” Tích Vân phát tay, bốn bóng ánh kia vô thanh vô tức biến mất.

“Vô công của họ không kém chúng ta bao nhiêu.” Lan Túc nói.

“Họ truyền đời qua đời. Một đời chỉ bảo vệ địa thất này. Ngoại việc đẩy ra chỉ còn việc tu tập võ nghệ, tất nhiên mạnh hơn những người mua danh trục lợi trên giang hồ kia nhiều.” Tích Vân dõng bước đi về phía ngoài cung.

Lan Túc quay đầu nhìn địa thất đang từ từ khép kín, bỗng nhiên nhẹ nhàng nói: “Những thứ này ta tạm không cho người chuyển đi.”

Tích Vân nghe vậy quay đầu nhìn, “Vì sao?”

“Bởi vì bây giờ ta còn chưa phải là vương Phong quốc!” Giọng nói Lan Túc không tồn tại chút tình cảm, ánh mắt lạc về nơi chân trời.

Tập 2

Chương 28 Dục cầu tiên xá...

(Muốn Cầu Trước Tiên Phải Bỏ)

Cảnh xuân ấm áp tỏa ra khắp hoa viên, từng khóm mẫu đơn nở rộ vô cùng xinh đẹp, những con bướm rực rỡ sắc màu tung tăng bay lượn. Có một nữ tử đang ngồi trên thành lan can bạch ngọc trước vườn, dáng người thon thả lả lướt, mặc bộ y phục màu vàng thanh lịch, làn váy tơ dài che đi đôi chân trần mềm mại khẽ đung đưa. Một tay nàng vịn thành lan can, một tay chống xuống gối, ngón tay kẹp một cây trâm Sơn Tuyết Ngọc trắng muốt. Nàng đang ngắm cảnh đẹp của mùa xuân, đầu hơi nghiêng về bên phải, mái tóc dài nửa cột nửa buông xõa. Dường như có làn gió khẽ thổi qua, mái tóc vốn đã được búi lên chẳng biết vì sao lại rơi ra tiếp, nửa lọn tóc thả xuống bay múa sau lưng, nửa còn lại phe phẩy trên thành lan can. Dung mạo nàng vô cùng thanh lệ, phong tư như liễu, thần thái vừa nhã dật tùy tính, lại vừa lười biếng, lơ đãng. Nét mặt nàng trông rất hứng thú, lại như rất vô ky, tự do, không hề gò bó, câu nệ tiểu tiết.

“Phong Tịch như vậy thật hiếm thấy!”.

Bỗng nhiên có thanh âm đằng sau vang lên làm Hoa Thuần Nhiên cả kinh, cây bút trong tay nàng liền rơi xuống. Một bàn tay duỗi ra chụp lại cây bút đang rơi xuống một cách dễ dàng.

“Là chàng!”. Hoa Thuần Nhiên thở ra nhẹ nhẹ, gơ tay vuốt ve trái tim đang đập loạn: “Đã thế vậy rồi sao phò mã còn chưa đi nghỉ?”.

“Công chúa cũng chưa nghỉ sao?”. Hoàng Triều cười cười, thả cây bút vào trong giá: “Ta dọa nàng à?”

“Không... Không có!”. Hoa Thuần Nhiên không tự chủ được nắm chặt hai tay, sau đó khôi phục lại vẻ bình tĩnh, khẽ cười hỏi: “Phò mã tìm Thuần Nhiên có chuyện gì?”.

Hoàng Triều không đáp lời, chỉ gơ tay cầm lấy bức họa trên bàn tinh tế quan sát, vừa nhìn vừa vuốt cảm: “Bức vẽ này của công chúa đã khắc họa đầy đủ thần thái của Phong Tịch, có lẽ công chúa thật lòng xem nàng là tri kỷ”.

“Phong cô nương là người xuất chúng, trên thế gian này có ai không ái mộ nàng, có ai kháng cự được sự hấp dẫn của nàng? Thuần Nhiên nói đúng không?”. Hoa Thuần Nhiên tao nhã đứng dậy, liếc nhìn người trong tranh, cuối cùng quan sát Hoàng Triều đầy thâm ý.

“Có ai không ái mộ nàng? Ừm, quả thật là vậy!”. Hoàng Triều cũng không phản bác, dường như đã quên mất người bên cạnh mình mới là đệ nhất mỹ nhân có dung mạo vô song, nhan sắc khuynh đảo thiên hạ. Hắn đặt bức tranh xuống, nhặt cây bút lên, trải giấy ra bàn: “Công chúa chắc chắn chưa từng thấy một Phong Tịch thế này...”.

Tay hắn múa bút, tập trung tinh thần, không đến một khắc sau, hình ảnh Phong Tịch lại hiện lên trên giấy.

“Đây là...”. Hoa Thuần Nhiên kinh ngạc nhìn người trong tranh hắn vừa vẽ, đó là Phong Tịch sao?

Một nữ tử mặc giáp bạc đứng cao cao trên tường thành, tay kéo trường cung, giữa hai hàng lông mày tỏa ra một khí thế hiên ngang ngạo nghễ, ánh mắt phát sáng lẳng lặng quan sát tiền phương. Nàng như một vị nguyên soái đang nhìn lướt qua khí thế của thiên quân vạn mã, lại như một đấng vương giả ung dung bình tĩnh quan sát lãnh địa dưới chân mình. Chiến kỳ tung bay phấp phới phía sau lưng, khí chất tựa như phượng hoàng muốn giương cánh bay lên chín tầng trời, đơn độc mà vô cùng tuyệt thế!

“Đây là Phong cô nương? Nhưng mà...”. Hoa Thuần Nhiên nhìn Hoàng Triều đầy nghi ngờ, trong lòng dâng lên một cảm giác vừa nóng vừa lạnh.

“Đây là Bạch Phong Tịch mà công chúa vẫn luôn xem là tri kỷ. Nàng chính là công chúa Tích Vân sáng lập nên Phong Vân Ky, cũng là nữ vương đương nhiệm của Bạch Phong Quốc!”. Hoàng Triều thản nhiên phun ra một câu, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Hoa Thuần Nhiên, khóe môi hắn gợi lên một nụ cười nhàn nhạt.

“Cô... Cô ấy là công chúa Tích Vân? Nữ vương của Bạch Phong Quốc?”. Hoa Thuần Nhiên kinh ngạc nhìn nữ tử như phượng hoàng trong tranh, mâu quang lại quét về phía bức vẽ của mình trên bàn, đột nhiên cảm thấy thế giới này đảo lộn, cảm thấy mọi thứ rất hoang đường, còn bản thân mình thì thật là nực cười. Phong Tịch trong bức vẽ của nàng có khuôn mặt hững hờ như đang trêu chọc nàng, cười nhạo nàng ngu muội!

“Công chúa không ngờ à?”. Hoàng Triều ngồi xuống ghế, lẳng lặng quan sát Hoa Thuần Nhiên. Lúc này giọng nói của hắn rất thanh lãnh, lại nhẹ nhàng tựa như kim châm từng chút từng chút đâm vào lòng người: “Công chúa chắc chắn cũng chưa biết vị công tử Phong Túc kia là thế tử Lan Túc của Hắc Phong Quốc!?”.

“Thế tử Lan Túc?”. Ánh mắt Hoa Thuần Nhiên dừng lại trên gương mặt Hoàng Triều, có chút nghi hoặc và mờ mịt, thanh âm nàng nhẹ hẫng đi.

“Đúng vậy, Bạch Phong Hắc Túc nổi danh trên giang hồ chính là công chúa Tích Vân và thế tử Lan Túc.” Ngữ điệu của Hoàng Triều vẫn thản nhiên như cũ.

“Công chúa Tích Vân... Thế tử Lan Túc... Là bọn họ...”. Hoa Thuần Nhiên lặp đi lặp lại, vẻ mặt thoảng đại đi, nàng theo bản năng ngồi phịch xuống ghế: “Thảo nào... Thảo nào bọn họ hiểu biết nhiều như vậy... Thông thi văn, tinh lực nghệ, biết trăm môn, hiểu binh kiếm... Người giang hồ mà biết được nhiều như vậy, lại có phong thái bất phàm, tâm tư khó dò... Ta thật không ngờ... Ha ha... Rất thú vị...”. Hoa Thuần Nhiên bỗng bật cười thành tiếng: “Thế mà ta lại... Ha ha...”

Tiếng cười này của nàng vang vọng thanh thúy như chim sơn ca, thân thể mềm mại như hoa run rẩy. Nàng giơ tay áo che lại hàm răng vừa lộ ra một nửa, khẽ nhướn đôi hàng mày liễu, đôi mắt chan chứa nước, vừa kiêu diễm lại vừa nhu tình, tựa như đóa mẫu đơn vừa thức dậy sau ánh bình minh.

Hoàng Triều lẳng lẳng ngắm nhìn nàng giống như đang ngắm nhìn một bức họa mỹ nhân danh tiếng, nhìn bóng dáng của mỹ nhân, nhất cử nhất động và nụ cười của nàng, tất cả đều không hề biểu hiện một chút đau buồn hay căm phẫn. Thế nhưng đôi mắt kia lại ẩn chứa vô vàn sự cay đắng... Hắn chỉ bình thản quan sát nàng, tựa như đang quan sát một ván cờ, tất cả quân cờ đều nằm trong tay, mặc hắn di chuyển.

“Phò mã đến đây chỉ để nói với thiếp chuyện này thôi sao?”. Hoa Thuần Nhiên mỉm cười, chinh lại tư thế ngồi tao nhã đoan trang, vẻ mặt yêu kiều nhìn Hoàng Triều, tựa như nàng chưa hề nói những lời ngông nghênh ấy.

“Ha ha...”. Hoàng Triều cười sang sảng: “Triều quả nhiên không nhìn lầm công chúa”.

Hoa Thuần Nhiên trông thấy nụ cười này của Hoàng Triều, chợt cảm thấy hắn tựa như mặt trời mọc ở phương Đông, tỏa ra hào quang rực rỡ làm lu mờ cả ngọn đèn trong phòng. Mi tâm hắn hiện lên khí chất vương giả tôn quý làm người ta không tự chủ được phải cúi đầu, ánh mắt màu vàng chói lọi như kim châm đâm thủng trái tim người khác. Ánh mắt ấy tựa hồ chưa bao giờ mờ mịt hay biến đổi, vĩnh viễn luôn sáng suốt và lý trí, phảng phất như hắn đã nắm hết thế cục trong lòng bàn tay. Người đang rất tự tin và kiêu ngạo này... Chính là thế tử của Hoàng Quốc, là vị vương tương lai của Hoàng Quốc, là trượng phu của nàng... Thế nhưng sao nàng lại cảm thấy hắn xa lạ như vậy...

“Ta nhớ công chúa đã từng nói, vợ chồng đồng lòng, nước nhà đồng an”.

Hoàng Triều thu lại ý cười, đứng dậy nắm lấy tay của Hoa Thuần Nhiên, làm nàng không tự chủ được đứng lên theo hắn. Lúc này nàng mới phát hiện hắn cao lớn đến thế, nàng chỉ đứng đến bả vai hắn thôi. Nàng ngửa đầu nhìn, khuôn mặt kia... Ngũ quan thật tuấn mỹ, giống như đã được một vị thần tỉ mỉ điêu khắc. Khi hắn chuyên chú nhìn ai đó, đôi mắt vàng đẹp đến nỗi có thể mê hoặc lòng người, khiến người ta lạc vào chốn xa xôi, sau đó phải nghe theo lời hắn, phục tùng hắn thì mới có thể thoát ra được.

“Đúng vậy, ngày trước Thuần Nhiên có nói với phò mã ‘Song thân quốc gia của chàng tức là song thân quốc gia của ta, song thân quốc gia của ta cũng chính là song thân quốc gia của chàng’”. Hoa Thuần Nhiên ôn nhu nhìn Hoàng Triều, đầu ngón tay đang nằm trong tay hắn khẽ run lên.

“Vì vậy Triều có một lễ vật muốn đưa cho công chúa”. Hoàng Triều lấy từ trong người ra một món đồ đặt vào trong tay Hoa Thuần Nhiên, thần sắc dịu dàng mà ngưng trọng, tựa như một vị trượng phu đang giao vật gia bảo của mình cho thê tử cầm giữ.

“Đây...”. Hoa Thuần Nhiên nhìn vật đen như mực trong tay mình, đó là một lệnh bài dài lạnh lẽo đến thấu xương. Nàng cẩn thận nhìn rõ từng dòng chữ trên lệnh bài, hai mắt mở to, không dám tin nổi thốt lên: “Đây là Huyền Tôn Lệnh?!”

“Đúng vậy, đây là Huyền Tôn Lệnh mà người người trong thiên hạ đang tranh đoạt. Huyền Tôn Lệnh tượng trưng cho hoàng đế!”. Hoàng Triều thần nhiên cười, vẻ mặt vô cùng tùy ý và ung dung, tựa như hắn chỉ vừa mới đưa cho nàng một món đồ bình thường.

“Chàng đưa cho thiếp?”. Hoa Thuần Nhiên nhìn Huyền Lệnh trong tay, lại nhìn Hoàng Triều xác nhận một lần nữa. Khi thấy hắn gật đầu, lập tức trong lòng nàng dâng trào một cảm giác vui mừng khôn xiết, mà giữa sự vui sướng ấy lại nảy lên muôn vàn cảm giác phức tạp khác nhau.

“Phu thê chúng ta đồng lòng, những thứ của ta cũng là những thứ của nàng”. Hoàng Triều nắm lấy tay Hoa Thuần Nhiên, cũng đồng thời nắm lấy Huyền Tôn Lệnh. Khoảnh khắc ấy, vẻ mặt của hắn rất ôn nhu chân thành, một lời nói đơn giản lại giống như một lời thề nghiêm túc.

Hoa Thuần Nhiên ngơ ngác nhìn Huyền Tôn Lệnh, cũng nhìn đôi bàn tay đang nắm lấy bàn tay của mình. Đôi tay hắn thật ấm áp, còn lệnh bài này thì lạnh lẽo biết bao, rất giống tâm trạng của nàng hiện giờ, nóng và lạnh, vui và buồn hòa lẫn. Nàng ngẩng đầu quan sát khuôn mặt của người trước mắt, thấy vẻ mặt hắn rất ôn nhu, không khỏi có chút hoảng hốt.

Kể từ lần đầu gặp nàng đã thấy tài mạo của người này rất phi thường xuất chúng, có điều khí thế của hắn luôn làm cho nàng phải dừng chân, không dám ngẩng đầu nhìn, không dám bắt kính, lại càng không dám có ý phản nghịch. Tuy hắn vẫn luôn tôn trọng nàng, thậm chí còn khiêm nhường hòa nhã với nàng hơn ai hết, nhưng nàng vẫn luôn e ngại kính sợ hắn. Đó là thứ cảm giác mà ngay cả đứng trước mặt phụ vương nàng cũng không có. Thế mà khoảnh khắc này, nàng lại trông thấy vẻ mặt hắn thật chân thành, giọng nói thật ấm áp, đôi mắt vàng chăm chú ngắm nhìn nàng, nàng biết... Những lời hắn nói đều là sự thật. Hắn là loại người đã nói thì sẽ làm. Vì vậy trong lòng nàng chợt dâng lên một cảm giác sung sướng, giống như đã sắp chạm tới thứ mà nàng vô cùng mong đợi... Chỉ còn một bước nữa thôi, nàng sẽ chạm vào nó! Có điều... Tư duy cảnh giác của một người thuở nhỏ sống trong chốn thâm cung đã báo cho nàng biết, đằng sau tấm Huyền Tôn Lệnh địa vị chí tôn kia là... Nàng chợt mỉm cười, nụ cười đẹp như đóa hoa đang nở.

“Khi còn bé, trong cung có một vị lão nhân từng nói với thiếp rằng, nếu ngươi muốn lấy được thứ gì, chắc chắn sẽ phải trả cái giá tương xứng với nó. Vậy... Để có được tấm Huyền Tôn Lệnh này, thiếp sẽ phải trả cho chàng thứ gì?”. Hoa Thuần Nhiên sáng suốt lạnh nhạt hỏi, ánh mắt bình tĩnh nhìn Hoàng Triều, nhìn vào cặp mắt vàng rực sáng chói kia.

Hoàng Triều buông tay nàng ra, chấp tay sau lưng, cúi đầu nhìn dung mạo hiem thấy trên đời rồi khẽ mỉm cười. Đôi tròng mắt hắn lúc này còn phát ra tia sáng ấm áp thì bây giờ đã trút bỏ hết sự ôn hòa, trở về trạng thái lạnh như nước hồ, sáng như băng kính.

“Công chúa là người rất thông minh, vương của Hoa Quốc là Hoa Dịch Thiên, còn vương của Hoa Dịch Thiên là công chúa Thuần Nhiên!”.

Hoàng Triều cười cười nhìn Hoa Thuần Nhiên, trong con ngươi hiện lên một tia sáng, tiếp tục nói:

“Công chúa có thể không thừa nhận, nhưng chưa chắc trong lòng nàng không nghĩ vậy. Cứ cho là thần dân Hoa Quốc, thậm chí ngay cả Hoa Dịch Thiên có thể không nhìn thấy chuyện này, nhưng mà Triều thì không nhìn lầm. Với tài trí của công chúa, cả nước Hoa này chẳng có ai bằng nàng. Nếu công chúa là thân nam nhi và có ý chí cao hơn một chút, thiên hạ này sẽ không chỉ có một công chúa Tích Vân!”.

Hoa Thuần Nhiên im lặng không nói gì, chậm rãi đợi Hoàng Triều nói hết. Những lời nói tiếp theo có thể sẽ là thứ trói buộc nàng, trói buộc bọn họ cả đời...

“Có lẽ là do thời gian chúng ta thành thân quá ngắn nên công chúa đã quên mất nàng là thê tử của Hoàng Triều ta rồi. Ít ngày nữa chúng ta sẽ khởi hành về nước, sau này, nàng sống sẽ là người nước Hoàng, chết là sẽ ma nước Hoàng. Nàng và ta, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu!”.

Hoàng Triều đưa ra một tấm hồ phù, ánh mắt chiếu thẳng đến đáy lòng Hoa Thuần Nhiên: “Một công chúa sống trong chốn thâm cung không có vương lệnh, không có kim bài mà dám điều động năm vạn đại quân, Triều thật sự vô cùng kính nể!”.

“Thuần Nhiên làm vậy là sai sao?”.

Hoa Thuần Nhiên có chút khó hiểu hỏi, ánh mắt vừa tỏ ra vô tội mà vừa nghi hoặc nhìn Hoàng Triều: “Không nên điều binh cứu nguy cho phụ vương, trợ giúp cho Phò mã?”.

“Ha ha... Công chúa quả thật vô cùng tự tin!”.

Hoàng Triều cười cười, dời bước đi tới trước cửa sổ, ngẩng đầu quan sát bầu trời xanh, thanh âm xa xăm thản nhiên truyền đến: “Thiên địa to lớn, người thông minh hơn công chúa tuy không nhiều nhưng không phải không có! Thâm ý này của nàng, Triều sao dám bảo là làm sai, cho nên...”.

Hoàng Triều xoay người, ánh mắt như kiếm, giọng nói như sương lướt đến bên cạnh nàng: “Từ nay về sau, Triều không muốn nhìn thấy những hành động thế này của công chúa!”.

Trong nháy mắt, nàng cảm thấy giống như có ngàn vạn mũi tên bắn đến, núi Thương Mang đảo ngược, dòng sông băng tràn bờ... Trái tim như bị xuyên thủng, như bị núi đè, cả người chôn vùi trong lòng nước... Đau đớn, nặng nề, lạnh lẽo... Tất cả mọi thứ dồn nén xuống như muốn ép hết không khí từ trong phổi tràn ra, làm nàng không tự chủ được lui từng bước, bàn tay bất giác chống xuống bàn.

Hắn biết! Quả nhiên hắn đã biết! Sắc mặt Hoa Thuần Nhiên tái nhợt, đồng tử co rút, hàm răng cắn chặt, hai bàn tay thu lại.

Bên trong vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở dồn dập của nàng.

Thật lâu sau, Hoàng Triều bỗng ôn hòa cười nói: “Công chúa có thích lễ vật của ta không?”

“Hi hi...” Hoa Thuần Nhiên cười nhẹ nhàng, giơ tay khẽ xoa xoa thái dương, thần thái nhu mì mà quyến rũ: “Được phò mã tặng lễ vật, Thuần Nhiên tất nhiên rất thích rồi.”

“Vậy thì tốt!”. Hoàng Triều gật đầu mỉm cười: “Hi vọng công chúa quý trọng nó, sử dụng nó cho tốt.”

“Huyền Tôn Lệnh... Huyền Lệnh Chí Tôn!”.

Hoa Thuần Nhiên giơ lệnh bài trong tay lên, ngón tay mơn trớn dòng chữ: “Huyền Lệnh Chí Tôn”, mâu quang nhẹ nhàng đảo qua hình con rồng cười mây đạp gió phi thẳng ở mặt sau: “Thuần Nhiên nhất định không phụ tâm ý của phò mã!”.

“Huyền Lệnh Chí Tôn... Ta đứng ở đâu, công chúa tất phải đứng ở đó!”. Hoàng Triều bảo.

“Hờ?”. Sóng mắt của Hoa Thuần Nhiên khẽ chuyển, vẻ mặt mềm mại đáng yêu: “Vậy lúc công tử quân lâm thiên hạ, thiếp sẽ đứng ở đâu?”

“Tất nhiên là đứng ở vị trí mẫu nghi thiên hạ!”. Hoàng Triều lại nắm tay Hoa Thuần Nhiên, đầu ngón tay bám chặt, mười ngón tay đan xen, cổ tay chạm vào nhau, ánh mắt giao hòa. Đây là nghi thức cổ xưa giữa các nước, vĩnh viễn không làm trái lời thề.

Hoa Thuần Nhiên hơi xúc động nhìn hai bàn tay đan vào nhau, ngẩng đầu nhìn Hoàng Triều, vẻ mặt hần giờ phút này thật trịnh trọng, ánh mắt cương quyết không hối hận. Nàng thật muốn cười, lại dường như muốn khóc, cuối cùng chỉ ngơ ngác đứng nhìn, mặc cho bàn tay ấm nóng kia nắm lấy, mặc cho tấm lệnh bài lạnh lẽo đến thấu xương.

“Đêm đã khuya, công chúa nên sớm nghỉ ngơi, Triều cáo từ.”

Hoàng Triều buông tay ra, xoay người rời đi, đi tới cửa bỗng quay lại hỏi: “Liệu chúng ta có thể trợ nhau cho đến bạc đầu?”. Hắn nói xong cũng không đợi nàng đáp, cười khẩy, đẩy cửa bước đi.

Sau khi Hoàng Triều đi khỏi rồi, trong phòng hết sức yên tĩnh, Hoa Thuần Nhiên cúi đầu nhìn Huyền Tôn Lệnh trong tay mình, chợt mỉm cười: “Ta dùng tất cả những thứ ta đang có để đổi lấy người, người nói có đáng không?”. Dứt lời, một giọt lệ tràn ra khóe mi, thấm vào tấm lệnh bài lạnh lẽo. Nàng cảm thấy cõi lòng trống vắng như vụn vặt trong u cốc không thể sinh tồn, cảm thấy tịch mịch như chết đi trên cánh đồng hoang vu, giọt lệ này vì sao rơi xuống? Nàng khóc là vì cái gì?

Từ tháng tư đến tháng sáu năm thứ mười bảy là thời điểm Bạch Phong Quốc trải qua rất nhiều biến cố: Tiên vương băng hà, tân vương kế vị, Hoa Quốc xâm lăng, nữ vương thân chiến. Đến cuối tháng năm, hai nước Phong, Hoa mới ký kết hiệp ước hòa bình, bình ổn chiến sự.

Sau cuộc chiến, nữ vương trở về, nhân dân Bạch Phong Quốc hoàn toàn thay đổi thái độ về một vị nữ vương yếu đuối bệnh tật mà trước đây họ luôn nghĩ như vậy.

Trong triều đình nàng rất nghiêm khắc lạnh lùng, khôn khéo bình tĩnh, ngôn từ sắc bén, không chút khoan dung. Các cựu thần dưới trướng tiên vương chỉ cần có một sai sót nhỏ sẽ bị cách chức để điều tra hoặc lưu đầy biên ải, vĩnh viễn không được trở về! Trong thời gian ngắn, nàng thăng tay giáng chức các đại thần xuống ba cấp, có ngày còn khai trừ rất nhiều tên quan... Chỉ trong mười ngày, các triều thần đứng đầy trong Tử Anh Điện chỉ còn lại hơn phân nửa.

Những quần thần bị cách chức đương nhiên là vô cùng oán hận nàng, thế nhưng khi đối diện với những bức mật thư mà nữ vương bí mật sai người đưa đến thì đành ngậm họng. Bởi vì trong bức mật thư này có ghi đầy đủ những chứng cứ xác thực về việc từng người ăn hối lộ trái pháp luật trong nhiều năm qua. Bọn họ tưởng rằng chẳng ai biết được chuyện ấy, lại vô cùng thất vọng vì sao vị nữ vương này có thể nắm hết mọi thứ trong tay? Xem ra những năm gần đây, họ đều đã xem thường vị công chúa Tích Vân “ôm đau bệnh tật” kia rồi!

Còn trong dân gian, bách tính lại vô cùng hoan hô vui mừng trước hành động của vị tân vương kế vị. Tuy tiên vương không phải là người tâm thương nhưng ngài vẫn luôn mắt nhắm mắt mở cho qua chính sự, lòng dạ chỉ tập trung vào thi họa văn thơ, cho nên trong triều tràn ngập đắm loạn thần tặc tử. Quốc lực thì lúc tăng lúc giảm, dù không đến nỗi yếu như hai nước Bạch, Nam thế nhưng quốc gia luôn ở dưới trướng hai nước Hoàng, Hắc Phong. Nếu không có Phong Vân Kỳ bảo vệ thì khi bị Hoa Quốc xâm lược, Bạch Phong Quốc đã sớm bị tam quốc còn lại thôn tính. Mà nay tân vương vừa chấp chính đã loại trừ hết hủ thần, khiến dân chúng không hận mà cùng mơ tưởng, tân vương thi hành chính sách mới sẽ giúp thay đổi bộ mặt của đất nước. Bạch Phong Quốc sẽ không còn không khí tàn lụi như ngày xưa, trở thành một cường quốc sánh vai cùng Hoàng Quốc và Hắc Phong Quốc, sau này cũng sẽ không bị các nước khác quấy nhiễu. Đây chính là hi vọng của muôn dân Bạch Phong Quốc.

Nhưng quốc gia không thể chỉ dựa vào một người.

Ngày mười hai tháng sáu, Phong Vương chiếu cáo thiên hạ cử hành “Hội tinh hoa” tại Phong Đô vào ngày hai mươi hai tháng sáu, bất kể thuộc địa vị hay tầng lớp nào, bất kể về bề ngoài hay tuổi tác ra sao, chỉ cần là người có tài thì đều có thể tham dự. Lúc đó vương sẽ đích thân tiếp kiến phỏng vấn từng người, ai có thực tài sẽ được tuyển chọn làm quan, cống hiến vì dân vì nước.

Bố cáo này vừa phát ra, toàn dân Bạch Phong Quốc đều hưởng ứng, ai cũng nhanh chóng đi ứng tuyển. Mỗi thôn xã có hiền tài nghèo khó sẽ được nhân dân trong thôn quyên tặng tiền của, cỗ vũ lên kinh. Mà những kẻ áo gấm sang giàu, tham mê làm quan nhưng bên trong rỗng nát thì cũng do dự trước thông báo “Tuyển quan” này. Nếu như ngày xưa chỉ cần tốn kém chút tiền bạc là có thể mua được một chức quan nhỏ, sau đó thăng quan tiến chức nhanh như điều gặp gió, thì sau này... Nữ vương đã ra chiếu “Đích thân tiếp kiến phỏng vấn”. Mà đứng trước mặt vị nữ vương văn võ toàn tài trong thiên hạ, ai dám bạo gan lừa gạt? Tất cả đều nghĩ đến vết xe đổ cách đây không lâu, tức khắc bỏ đi những ý định ngu ngốc trong đầu.

Đền ngày hai mươi hai, có tổng cộng hơn một nghìn người tham dự, trải qua ba vòng thi “Thái Âm, Thái Luật, Thái Tể” thì còn hai trăm người, họ trở hết tài nghệ phi thường, được tiến vào Tử Anh Điện gặp mặt đại vương.

Ngày hai mươi lăm, nữ vương triệu kiến hai trăm anh tài này để đích thân phỏng vấn, cuối cùng chọn ra năm mươi người nổi bật nhất, phong quan cho họ ngay tại chỗ.

Mà một trăm năm mươi người không trúng tuyển cũng cảm thấy thoải mái vui lòng, còn có chút cảm giác vinh dự. Bởi vì họ đã được bước vào Tử Anh Điện mà người bình thường cả đời không thể bước chân vào. Hơn nữa họ còn được tận mắt nhìn thấy vị nữ vương xinh đẹp tài hoa, được nghe những câu nói đức hạnh tuyệt vời của nàng, quả thật là may mắn ba kiếp mà trước giờ họ không dám mơ mộng. Sau cùng, nữ vương còn đích thân tặng mỗi người một quyển sách, một cây bút và một thanh bảo kiếm, bảo với chúng nhân: Sách giáo dục người, bút ghi chí hướng, kiếm bảo vệ nước!

Hành động này của nàng khiến một trăm năm mươi người mất đi cảm giác buồn bã khi không trúng tuyển, tinh thần và thể xác đều vui sướng, dù thất bại nhưng cũng cảm thấy vinh quang! Sau khi bọn họ trở về quê hương thì được người dân, bà con kính ngưỡng. Về sau có những người mở trường dạy học cho các sĩ tử thế hệ tiếp theo; Có người dùng sức mình gây dựng cơ nghiệp giúp đỡ dân làng, trở thành danh sĩ tại quê hương đó. Cũng có người chu du khắp biên giới các quốc gia, các dân tộc, truyền bá văn hóa Bạch Phong Quốc, kể lại phong tục tập quán và chuyện lạ cảnh đẹp cho con cháu hậu thế nghe...

Tháng Bảy, trong ao Đức Lâm Trì của Hàm Lộ Điện nở đầy hoa sen, những đóa hoa màu đỏ, hồng phấn, trắng thi nhau vươn mình, lá sen lá lướt, hương hoa nhẹ nhàng quán trọn trước cửa cung.

Khó khăn lắm mới được nửa ngày rảnh rỗi, Tích Vân cởi bỏ bộ vương phục rườm rà phiền phức, vận một bộ y phục trắng thuần túy tiện đi dạo trong vương cung. Nàng bắt tri bắt giác đến trước ao sen, nhìn tấm cung mẫu thân đã ở lúc sinh tiền này, Hàm Lộ Điện vẫn yên tĩnh bất kể chủ nhân còn sống hay đã qua đời. Nàng ngắm nhìn những đóa sen xinh đẹp trong ao, cơ hồ có thể thấy được hình bóng u oán uất ức của bà. Tích Vân khẽ thở dài bước đến gần, một mùi hương thơm ngát phủ vào mặt.

Nàng ngồi xuống chiếc ghế đá bên cạnh ao sen, thần tình có chút xa xôi ngắm nhìn những đóa sen yêu kiều đang đua nở. Sau đó nàng nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve một đóa sen trắng, đầu ngón tay chạm vào nhụy hoa màu vàng nhạt, cổ tay thoáng động, dường như muốn ngắt đóa hoa kia, lại không biết nghĩ sao, tay chợt mềm nhũn buông xuống. Nàng thoáng nhìn đóa hoa đang run rẩy một hồi rồi dừng lại, lặng lẽ dựng thẳng lên, khoe môi bắt giác nở một nụ cười dịu dàng.

Có tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tổng quản nội vụ Bùi Cầu dẫn theo một cung nhân từ xa đi tới.

“Vương, ngài lúc nào cũng chỉ đi một mình, không mang theo cung nhân nào bên cạnh. Nhớ đâu ngài cần cái gì, chẳng phải sẽ rất bất tiện sao?”. Bùi Cầu cúi xuống nói.

Tích Vân nghe vậy chỉ cười. Bùi tổng quản này đã quan sát nàng từ lúc còn bé cho đến lớn, chung quy vẫn luôn xem nàng là một tiểu hài nhi. Nàng đứng dậy, ánh mắt lưu luyến nhìn ao sen đầy hoa, sau đó xoay người trở về.

Tích Vân dừng lại trước Dục Thăng Cung, quay đầu nhìn Bùi Cầu vẫn đang đi theo sau mình. Thần sắc ông lúc này có chút do dự, nàng bèn mỉm cười hỏi: “Bùi tổng quản, ông có chuyện gì muốn nói với ta phải không?”

“Sao ạ...?”

Bùi Cầu vẫn đang cúi đầu đi về phía trước bỗng giật mình, chẳng ngờ vương lại dừng bước hỏi ông. Ông không khỏi ngẩn người, sau đó ngập ngừng đáp: “Thật ra chỉ là việc nhỏ thôi! Từ lúc tiên vương qua đời, đại vương trở về... Ngài vẫn luôn bận bịu như vậy, hiếm khi có thời gian nhàn rỗi như hôm nay. Lão nô... Lão nô không đành lòng...”

“Được rồi, có gì thì ông cứ nói đi.”

Tích Vân lắc đầu xen lờ, lúc này nàng đang đứng trên những bậc thang cao cao của Dục Thăng Cung, đôi mắt trông về phương xa. Nàng nhìn mãi mà chỉ thấy những cung điện san sát nhau, chẳng thể thấy được bên ngoài, đành ngẩng đầu ngắm trời xanh mây trắng.

“Dạ.” Bùi Cầu hơi hơi khom người:

“Ngày đó tiên vương mất đi, đại vương thì phải xuất chinh. Trước khi đi ngài còn dặn dò lão nô, trong thời gian ngài vắng mặt không ai được tự ý xuất cung khi chưa có lệnh của ngài, nếu có kẻ vi phạm sẽ bắt vào đại lao, đợi ngài hỏi cung xử trí. Sau khi ngài đi rồi, chưa có ai dám kháng chỉ hay lén lút xuất cung, nhưng có vài người đã thỉnh cầu lão nô cho ra khỏi cung. Tất nhiên là lão nô không đồng ý, mà bọn họ cũng chỉ mới xin ý kiến của lão nô nên lão nô không giam họ vào ngục, đành âm thầm ghi nhớ tên của họ, đợi đại vương quay về sẽ bẩm báo. Có điều lúc ngài mới hồi triều, phần vì lo lễ tang cho tiên vương, phần vì quá bận rộn với chính sự cho nên lão nô vẫn chưa có cơ hội gặp mặt ngài. Lão nô luôn nhớ lời ngài dặn, biết ngài dặn đi dặn lại như thế chắc chắn có thâm ý, vì vậy...”

“Thật không ngờ ta lại đoán đúng!”. Tích Vân nghe vậy cảm thán kêu lên: “Những kẻ muốn xuất cung kia là ai? Bọn chúng là cung nhân của cung nào?”

“Tổng cộng có năm người, đều là nội thị, một kẻ hầu hạ ở Anh Thọ Cung, ba kẻ hầu hạ ở Trân Thiện Cung, kẻ còn lại là người hầu của Sương Ngân Cung”.

“Hầu hạ ở Anh Thọ Cung?”. Tích Vân nheo mắt, sau đó hỏi: “Hắn tên là gì?”

“Sa Tiểu Thiên ạ!”. Bùi Cầu đáp.

“Sa Tiểu Thiên? Đưa hắn đến đây, bản vương muốn gặp mặt hắn!”. Tích Vân thản nhiên nói.

“Dạ!”. Bùi Cầu lui ra.

Trong phút chốc, Bùi Cầu đã nhanh chóng quay lại, ông dẫn theo một tên nội thị trẻ tuổi, dáng người hơi béo.

“Bái... Bái kiến đại vương!”. Tên nội thị vội vàng quỳ xuống đất.

“Ngươi là Sa Tiểu Thiên?”. Tích Vân đáp lên bậc thềm màu đỏ, ánh mắt quét qua mũi giày, tiến đến Sa Tiểu Thiên đang quỳ đằng trước.

“Dạ... Dạ, nô tài tên là Sa Tiểu Thiên!”. Sa Tiểu Thiên căng thẳng run rẩy đáp. Hắn bị uy nghiêm của đại vương áp bức, vẫn cúi rạp đầu xuống đất.

“Ngươi là người của cung nào?”. Tích Vân giọng vẫn đều đều hỏi, dường như chỉ đang tán gẫu chuyện nhà với hắn.

“Bẩm đại vương, nô tài là cung nhân của Anh Thọ Cung, đã từng hầu hạ tiên vương”. Sa Tiểu Thiên nhẹ nhàng đáp.

“À...?”. Tích Vân vuốt cằm: “Vậy chắc ngươi cũng hiểu rất rõ bệnh tình của tiên vương, có đúng không?”

“Ồ...?”. Sa Tiểu Thiên có chút mơ hồ, tiên vương đã an táng gần hai tháng rồi, chẳng biết tại sao đại vương lại đột nhiên nhắc đến.

“Bổn vương đang hỏi ngươi!”. Thanh âm Tích Vân nhẹ nhàng thản nhiên, lại tỏa ra một khí thế uy nghi bức người.

“Dạ... Dạ... Nô tài là một trong những nội thị gần tiên vương nhất, cho nên cũng biết sơ sơ bệnh tình của ngài”. Sa Tiểu Thiên vội vàng đáp.

“Sa Tiểu Thiên, ngươi đã bao giờ đến Hoa Quốc chưa?”. Tích Vân thình lình hỏi một câu không có liên quan.

“Hoa Quốc?”. Sa Tiểu Thiên cả kinh, len lén ngược nhìn thần sắc của đại vương hiện tại, nhưng bất ngờ bị ánh mắt của Tích Vân quét đến, trong lòng lập tức chấn động, tâm thần hỗn loạn.

“Ngươi đã bao giờ đến Hoa Quốc chưa?”. Tích Vân lại hỏi.

“Nô tài chưa bao giờ đến Hoa Quốc! Nô tài mười bốn tuổi đã tiến cung, suốt ngày chỉ hầu hạ trong Anh Thọ Cung, những ngày nghỉ cũng chỉ về thăm người nhà, chưa từng ra khỏi Phong Đô. Chuyện này Bùi tổng quản cũng biết ạ...”. Sa Tiểu Thiên cố giữ trấn định, giải thích liên tục.

“Thật không?”. Tích Vân cười cười bước xuống bậc thềm màu đỏ, tiến đến gần Sa Tiểu Thiên, thản nhiên hỏi: “Vậy đây là cái gì?”

Đang lúc nói, Sa Tiểu Thiên chợt cảm giác đỉnh đầu mình buông lỏng, tóc bay tán loạn. Hắn ngẩng đầu nhìn thì thấy Tích Vân đang cầm một cây trâm cài tóc bằng ngọc xanh trên tay, không khỏi lạnh người: “Đây là... Trâm cài tóc của nô tài...”

“Ta biết đây là trâm cài tóc của ngươi, nhưng mà ngươi có biết nó là trâm gì không?”. Tích Vân lại cười cười, cười đến vô cùng ôn hòa. Có điều Sa Tiểu Thiên lại cảm thấy nụ cười này lạnh lẽo như hàn băng ngàn năm, cái lạnh thấm vào xương cốt con người.

“Đây... Đây là một cây trâm ngọc xanh bình thường, mà... Mà nô tài đã mua được ở chợ vào lần xuất cung trước”. Sa Tiểu Thiên cúi đầu đáp, tay không tự chủ được nắm chặt.

“Bùi tổng quản biết đây là loại trâm gì không?”. Tích Vân lại hỏi Bùi Cầu đang đứng bên cạnh.

“Đó là... Trâm Côn Sơn Thanh Ngọc!”. Bùi Cầu liếc mắt một cái, cũng không chắc lắm trả lời.

“Vậy sao? Sa Tiểu Thiên”. Tích Vân khẽ giơ tay lên, đem chiếc trâm ngọc đặt dưới ánh mặt trời. Tức khắc chiếc trâm phát sáng lấp lánh, một dòng nước xanh biếc trong chiếc trâm chậm chậm chuyển động, làm cho người ta cảm giác như được uống cam lộ, cả tinh thần và thể xác đều trở nên thanh mát.

“Dạ... Dạ...”. Sa Tiểu Thiên cũng nhìn dòng nước xanh biếc dưới ánh mặt trời kia, sắc mặt xám xịt.

Tích Vân cúi đầu quan sát Sa Tiểu Thiên, tỏ vẻ tiếc nuối nói: “Xem ra mắt nhìn của các ngươi cũng không chuẩn, nếu ta không nhầm, chiếc trâm ngọc này được chế tác từ ngọc Thanh Hoàng chỉ có độc nhất ở núi Tang, Hoa Quốc. Đây là một bảo vật rất quý hiếm!”

“Dạ dạ... Đúng ạ... Vãn... Vãn là đại vương tinh mắt... Thứ này... Thứ này... Nô tài...”. Sa Tiểu Thiên lúng túng nói, thanh âm đứt quãng.

“Ngọc Thanh Hoàng này vô cùng quý hiếm, vật được chế tác từ loại ngọc này dù có vạn vàng cũng khó mua. Ta nhớ rõ vào năm thứ mười hai, Hoa Vương từng hạ lệnh ‘Ngọc Thanh Hoàng núi Tang nếu không có vương lệnh thì không được khai thác, không phải người vương thất thì không được đeo. Mà toàn bộ ngọc Thanh Hoàng đều được đưa vào trong vương cung, đến người dân nước Hoa còn không dám tìm kiếm hay cất giấu loại ngọc này. Phong Vương thất của chúng ta cũng chỉ có mỗi một miếng ngọc Thanh Hoàng được điêu khắc thành đuôi phượng. Cơ mà... Làm sao ngươi mua được cây trâm ngọc Thanh Hoàng này? Ở nước Hoa còn không mua được, vậy mà ngươi lại mua được ở nước Bạch Phong? Một tháng bổng lộc của ngươi được bao nhiêu? Hình như chỉ có hai ngàn điệp thì phải?”. Tích Vân giơ tay ra trước mặt Sa Tiểu Thiên, cây trâm trong lòng bàn tay nàng lúc này không còn mát mẻ như nước nữa, mà tản ra một luồng sát khí lạnh lẽo đến từ địa ngục.

“Nô tài... Nô tài...”. Sa Tiểu Thiên cảm thấy toàn thân như phát run dưới trời nắng nóng, răng đánh cảm cập vào nhau, y phục sau lưng cũng ướt đẫm mồ hôi.

“Cây trâm ngọc này thật sự là do ngươi mua? Hay là, có kẻ khác đưa đến?”. Tích Vân thân nhiên hỏi, sắc mặt bình tĩnh không biểu lộ một chút tức giận.

“Không... Không phải... Là... Là...”

“Không phải cái gì? Là ai?”. Trên mặt Tích Vân hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, trông mắt bén nhọn như kim châm.

“Là... Là... Hoa Vương phái người đưa tới cho nô tài”. Sa Tiểu Thiên bủn rủn tay chân, quỳ rạp trên mặt đất: “Đại vương, nô tài đáng chết, nô tài không nên nhận đồ vật của Hoa Vương, nô tài không nên giúp ông ấy... Không nên... Nô tài...”.

“Sa Tiểu Thiên, ngươi là người của Bạch Phong Quốc hay là người của Hoa Quốc?”. Tích Vân không có chút kinh ngạc cắt lời hắn.

“Nô tài là người của Bạch Phong Quốc ạ!”.

“Thế cha mẹ ngươi là người Bạch Phong Quốc hay là người Hoa Quốc?”.

“Họ đều là người Bạch Phong Quốc”.

“Hả? Vậy tổ phụ tổ mẫu hay tổ tiên của ngươi là người Hoa Quốc sao?”.

“Nô tài... Mấy đời nhà nô tài đều là người Bạch Phong Quốc”. Sa Tiểu Thiên nhắm mắt lại phủ phục dưới đất, một cảm giác diệt vong chạy lên đỉnh đầu. Giờ khắc này, hắn chợt tỉnh ngộ, nhưng hắn không còn cơ hội nữa.

“Thì ra gia đình ngươi đều là người Bạch Phong Quốc”. Tích Vân thân nhiên gật đầu, ánh mắt dò về phía Bùi Cầu vẫn đang đứng yên lặng.

“Đại vương, ngài định xử trí thế nào?”. Bùi Cầu tiến lên một bước xin chỉ thị.

“Quên nguồn quên gốc, chém!”. Thanh âm Tích Vân chợt lạnh như gió bắc cực thổi qua hầm băng, làm những người có mặt tại đây phải run lên.

Mà Sa Tiểu Thiên cũng đã hôn mê bất tỉnh trên mặt đất.

Từ rất xa có một gã nội thị vội vàng chạy tới.

“Đại vương, ngoài cung có một người tự xưng là đầu bếp của ngài cầu kiến”. Nội thị gấp gấp nói, đột nhiên cảm thấy không khí nơi này lạnh lẽo bất thường khiến người ta phát run, không khỏi vội nín thở.

“Hả?”. Tích Vân hơi nghiêng đầu, sau đó mỉm cười, rút đi toàn bộ sát khí âm lãnh trên khuôn mặt, khôi phục lại vẻ mặt ấm nóng như Dục Thăng Cung vào tháng bảy: “Mau mời vào!”

“Dạ”. Nội thị vội vàng thối lui.

Mà Bùi Cầu liếc mắt nhìn Sa Tiểu Thiên đang nằm trên đất, nhỏ giọng hỏi: “Đại vương, hắn...”

“Lập tức đưa xuống, chém!”. Tích Vân nghiêm nghị vô tình quát, mâu quang như băng kiếm đảo qua Sa Tiểu Thiên: “Truyền lệnh bốn vương, kẻ nào giống hắn, chém không tha!”

“Dạ!”. Bùi Cầu khom người lĩnh mệnh, sau đó vẫy tay, có hai gã nội thị đến khiêng Sa Tiểu Thiên đi.

Mà xa xa ngay trước cửa cung, có một thân ảnh cao gầy đang đi tới mỗi lúc một gần, ngũ quan dần dần hiện rõ. Bùi Cầu có chút tò mò, người này sao có thể làm cho vương rút đi sát khí âm lãnh, cười đến âm áp như vậy.

Ông liếc mắt quan sát, so với công tử Lan Túc tuần dật ung dung thì người này lại chỉ là một người vô cùng bình thường. Nếu y đứng ở giữa biển người chắc chắn sẽ không thể tìm thấy, mà quay đầu nhìn kỹ thì lại cảm giác có gì đó không đúng. Nhìn lần thứ hai thì phát hiện ngũ quan của y ẩn chứa một loại linh khí không phải của người thường, khiến người ta nhìn y rồi sẽ khó quên.

“Bái kiến Phong Vương”. Người áo xanh kia cung kính đáp, chỉ hơi khom người, vẫn chưa hành đại lễ.

“Cửu Vi, huynh rốt cuộc cũng đến!”

Bùi Cầu cảm giác người này hơi thiếu lễ độ, bỗng trông thấy vương mỉm cười, ánh mắt trong suốt nhìn hẩn, ngũ khí ôn hòa, giống như chờ y đã lâu.

“Đúng vậy, huynh đến rồi!”

Cửu Vi ngẩng đầu nhìn Phong Tịch đang đứng cao cao trên bậc thềm màu đỏ – mà khoan, đó không phải là Phong Tịch. Người trước mắt vẫn mặc xiêm y màu trắng, nhưng mái tóc dài luôn xõa sau lưng đã được búi lên đài các, bộ y phục màu trắng kia cũng có chút thay đổi. Ông tay áo có thêu hoa văn rồng, làn váy thướt tha như đuôi phượng, thắt đai Cửu Khổng Linh Lung bằng ngọc... Thêm nữa, nụ cười tao nhã trên khuôn mặt, khí chất cao quý rực rỡ giữa trán, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng và ràng buộc, đáng vẻ sang trọng kia... Làm cho hẩn cảm thấy, nàng không phải là Bạch Phong Tịch đơn giản phóng khoáng, mà chính là Phong Vương – nữ vương Tích Vân của Bạch Phong Quốc.

Trong lòng hẩn có chút mất mát, phảng phất như có thứ gì đó đang dần dần tan biến. Thế nhưng... Đây không phải là người mà hẩn vẫn luôn chờ đợi, vẫn luôn ngóng trông từng ngày sao?

“Bùi tổng quản”. Tích Vân quay đầu kêu lên.

“Có nô tài!”. Bùi Cầu khom người đáp.

“Bố trí cho Cửu Vi tiên sinh ở trong Sương Ngân Cung, về sau huynh ấy sẽ là ngự trù của bốn vương, chỉ nấu ăn riêng cho một mình bốn vương. Bất kỳ ai trong cung cũng không được tự ý sai bảo, bất kính với huynh ấy!”. Giọng nói Tích Vân nhẹ nhàng và rõ ràng vang vọng.

“Dạ!”. Bùi Cầu đáp.

Tích Vân phân phó xong quay đầu nhìn Cửu Vi: “Cửu Vi, huynh từ đường xa đến đây, hôm nay nghỉ ngơi trước đi.”

“Đa tạ Phong Vương”. Cửu Vi khẽ khom người đáp.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, sen tàn cúc nở, hạ qua thu đến.

Dục Thăng Cung là nơi Phong Vương phê duyệt tấu chương và xử lý chính sự hằng ngày, cho nên cung này cũng không hiên ngang rộng lớn như Tử Anh Điện, không đẹp đẽ tinh xảo như Hàm Lộ Điện, cũng không đoan nhã quý phái như Anh Thọ Cung hay trống trải thanh nhàn như Thanh La Cung.

Nàng buông tấu sớ trong tay, khẽ xoa xoa mi tâm, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, những đóa hoa cúc trắng đang nở rộ khắp vườn.

Triều cục đã ổn, tân quan cũng đã vào vị trí cả rồi. Hai tháng nay, tấu sớ các nơi trình lên có rất ít việc làm người ta lo lắng, dường như mọi thứ đều đã êm đẹp... Chỉ là... Sự yên bình này có thể duy trì được bao lâu? Mà lúc thế cục biến động, điều duy nhất nàng có thể làm là giữ yên ổn cho Bạch Phong Quốc, tránh cho dân chúng chịu nổi khổ chiến tranh. Đây cũng là trách nhiệm của các đời vương Bạch Phong Quốc, mà nàng... Cũng chỉ có thể bảo vệ nhân dân nước mình! Aizzz... Nàng không kiềm được bất giác thở dài.

Bỗng nhiên có một thanh âm cực nhỏ vang lên, giống như là tiếng lá rụng trong gió, nhỏ đến mức tai người bình thường không thể nghe thấy được.

“Kẻ nào?”. Tích Vân thân nhiên mở miệng hỏi, ánh mắt chăm chú nhìn vào cửa sổ, ổng tay áo rũ xuống, bạch lăng đã nắm chặt trong tay.

Một bóng đen nhàn nhạt từ cửa sổ bay vào, tựa như làn khói lượn lờ giữa không trung, đáp xuống thềm không một tiếng động.

“Ám My bái kiến Phong Vương”. Bóng đen kia mơ hồ đến nỗi làm cho người ta không thấy rõ diện mạo của hắn, dáng người cao thấp gầy béo thế nào, chỉ đại khái biết hắn đang quỳ, cúi đầu hành lễ với Phong Vương. Thứ duy nhất rõ ràng chính là thanh âm của hắn, mà giọng nói này nghe xong cũng chẳng ai nhớ nổi nó ra sao.

“Ám My?”. Ánh mắt Tích Vân dừng trên bóng đen mơ hồ kia, ban ngày ban mặt, mặc dù nàng lại có tu vi cao nhưng cũng không thể nhìn thấy hắn: “Ngươi là sứ giả Lan Ám?”

“Vâng”. Ám My đáp: “Thần theo lệnh công tử đến đây truyền tin cho Phong Vương”.

Dứt lời, từ trong phòng tỏa ra một mùi hương hoa lan thơm ngát, bóng đen phóng ra một đóa lan màu đen bay thẳng về phía Tích Vân. Tích Vân buông bạch lăng ra, khẽ đưa tay lên trời, đóa lan kia liền nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay nàng. Nàng khẽ thổi một hơi, đóa lan đen chậm rãi xòe cánh, chính giữa có một bức thư mỏng manh.

Tích Vân nhặt lấy bức thư, chỉ liếc mắt một cái đã xem xong. Khuôn mặt đẹp như ngọc của nàng thoáng ửng đỏ, tựa như vừa uống một chén rượu ngon, dung nhan trở nên say đắm như sương trên lá. Có điều trong nháy mắt nàng đã rút đi sự xấu hổ ửng đỏ của mình, thần tình trở về vẻ lạnh lùng, khuôn mặt trắng như tuyết, đôi mắt thâm trầm như biển, lại trong như suối, không chút biểu tình.

“Công tử nói, Phong Vương xem xong thư này chắc hẳn sẽ suy nghĩ thật kỹ mới trả lời, cho nên ngày mai Âm My sẽ lại đến.” Giọng nói của Âm My lại vang lên trong phòng.

Tích Vân đảo mắt nhìn bóng đen đang quỳ kia, bỗng nhiên khẽ nở nụ cười, chỉ là nụ cười này không chút vui vẻ gì: “Vậy giờ này ngày mai người đến đi.”

“Vâng, Âm My xin cáo từ”. Bóng đen nhẹ nhàng bay ra cửa sổ.

Nàng tần ngần nhìn lá thư trong tay, một nụ cười bi thương hiện lên trên khuôn mặt. Nàng hướng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã vào cuối thu, hoa cúc rục rờ, nhưng cảnh sắc này không thể làm cho lòng người thoải mái, không thể làm cho trái tim mình ấm áp được chút nào. Nàng thở dài, thần tình thấp thoáng sự bất đắc dĩ và ưu thương, thật sự phải đi đến bước này sao? Chỉ là... Quả thật...

Có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, cánh cửa khẽ đẩy ra, một mùi hương hoa cúc thơm ngát liền tràn vào căn phòng. Nàng dời mắt nhìn sang, chỉ thấy Cửu Vi đang bưng một mâm ngọc trắng như tuyết đi đến.

“Xem lẩu sớ có mệt không? Huynh có làm một ít cháo hoa cúc cho muội, có thể bồi bổ tinh thần, giảm căng thẳng”. Cửu Vi đặt bát cháo lên bàn, liếc nhìn Tích Vân, bất ngờ phát hiện trong ánh mắt người con gái vốn hay che giấu nét mặt sau khi đã làm vương này lóe một tia bi thương, không khỏi hỏi: “Sao vậy?”

Tích Vân chỉ cười cười, cầm bát cháo lên, ngửi thấy mùi hoa cúc thơm ngát, thần tình lập tức thanh tĩnh lại.

“Ăn cháo đi, huynh cố ý nấu lạt một chút đó!”. Cửu Vi cũng không hỏi nhiều, tự động đưa cho nàng một chiếc thìa bằng ngọc.

“Ừ!”. Tích Vân nhận lấy chiếc thìa, nhẹ nhàng trộn bát cháo, sau đó đưa lên miệng: “Ừm... Ngon quá, vừa thanh vừa mát, hương quần quanh môi, muội muốn ăn thêm nữa!”...

Nàng chỉ múc hai ba thìa đã ăn sạch hết bát cháo, ngẩng đầu nhìn Cửu Vi, đôi hàng mày lúc này còn nhăn nhó đã giãn ra đôi chút, ánh mắt hiện lên sự tham lam, cái biểu cảm này rõ ràng là muốn ăn thêm một bát nữa.

“Không có đâu!”. Cửu Vi khoanh tay lại: “Huynh chỉ nấu có một bát”.

“Thì nấu thêm bát nữa!”. Tích Vân hơi năn nỉ.

“Không được!”. Cửu Vi khoát tay chặn lại lời nàng, ngắm nhìn Tích Vân, tựa hồ chỉ có sự tham ăn này của nàng mới khiến y cảm thấy người trước mắt giống Bạch Phong Tịch: “Muội biết quy tắc của huynh mà, mỗi món ăn huynh chỉ nấu một lần”.

“Nhưng muội là ngoại lệ!”. Nàng nói chuyện rất tỉnh, bất chấp đạo lý.

“Muội là ngoại lệ?”.

Cửu Vi nhú mày, sau đó mỉm cười, giờ ngón tay lên xoa mi tâm đang nhăn lại của Tích Vân: “Vây kể cho huynh nghe đi, bởi vì huynh cũng là ngoại lệ”.

Tích Vân nghe vậy cười cười buông bát cháo xuống, mâu quang quét về phía đóa lan đen đang nằm trên bàn, một lát sau nàng mới hỏi: “Cửu Vi, huynh có biết cách tốt nhất để hai quốc gia hợp lại đồng thể là gì không?”

“Hử? Để hai quốc gia hợp lại đồng thể?”. Cửu Vi hơi nhú mày rồi nói: “Kết đồng minh?”

Tích Vân lắc đầu: “Vây đổi cách nói khác, để cho hai người hòa hợp đồng lòng, huynh có biết cách nào không?”

Cửu Vi nghe vậy không khỏi trợn mắt, hắn đã mơ hồ đoán ra được ý của nàng nhưng lại không dám tin.

“Làm vợ chồng”. Tích Vân tự trả lời, đứng dậy cầm đóa lan đen kia giờ giờ trước mặt hắn: “Vợ chồng đồng lòng, hai nước đồng thể, tuy hai mà một, biện pháp tốt nhất chính là vương hai nước kết làm phu thê!”.

“Đây là nguyên nhân khiến muội không vui?”. Cửu Vi nhìn Tích Vân, phát hiện ra khi nàng nhắc đến hai chữ phu thê thì trong ánh mắt có một tia mờ mịt.

“Không vui...?”

Tích Vân lại cười, nụ cười này chưa kịp dâng lên khóe mắt đã tan biến, đầu ngón tay nàng đùa bỡn đóa lan đen, thản nhiên nói: “Kỳ thật muội đã sớm lường trước hết mọi chuyện, chỉ là không nghĩ đến hắn thật sự sẽ chọn cách này, muội chỉ nghĩ... Dù sao hắn cũng còn giữ lại một chút... Cuối cùng của bọn muội... Đáng tiếc, hắn vẫn đi đến bước đường này!”.

“Vây muội định thế nào?”. Hai hàng lông mày của Cửu Vi co lại, cực kỳ không đồng ý.

“Muội à...”.

Tích Vân đi tới trước cửa sổ, nhìn đóa lan đen như mực trong lòng bàn tay, sau đó nhẹ nhàng thổi, đóa hoa kia liền bay lên bầu trời: “Đương nhiên là muội đồng ý rồi!”. Nàng nói câu này mà vẻ mặt vô cùng bi ai và bất đắc dĩ, ánh mắt dõi theo đóa lan đen kia, dường như vừa tự tay ném đi thứ gì đó rất quan trọng của mình, vừa không nở lại vừa đoạn tuyệt!

“Muội thật sự phải gả cho hắn?”.

Cửu Vi đi đến bên cạnh nàng, kéo nàng trở lại: “Tịch Nhi, muội không thể đồng ý, tình nghĩa mười năm... Cũng không chỉ có bấy nhiêu đây. Nếu muội đồng ý rồi, các người sẽ đi đến tận cùng! Vây thì... Vây thì cả muội và hắn đều sẽ hối hận!”

“Cửu Vi...”.

Tích Vân vỗ vỗ tay Cửu Vi, lắc đầu mỉm cười, cười đến vân đạm phong thanh, cười đến tâm tình trống rỗng: “Có lẽ đây là ý trời, từ lần đầu tiên gặp nhau đã định là sẽ như thế! Nhiều năm

vậy rồi... Còn chưa đủ sao? Chỉ là bọn muội luôn không thể đến gần nhau... Khi đến gần nhất cũng vẫn có một tầng khoảng cách... Hắn không thể, muội cũng không thể!”

“Nhất định phải chọn cách này sao?”. Cửu Vi buông tay nàng ra, có chút không đành lòng và bất lực.

“Thời cuộc đã phát triển như vậy!”.

Tích Vân vẫn cười, một nụ cười đầy trống vắng. Ánh mắt nàng dời sang những đóa cúc trắng trong hoa viên: “Huống hồ đây thật sự là một cách tốt... Vương là người đại diện cho một quốc gia, là người mà lòng dân luôn hướng tới. Hai quốc vương kết làm phu thê, hai quốc gia kết thành một khối, vậy thì... Mới có thể đường đường chính chính kết hợp quốc lực, sau đó...”

“Nhưng mà...”. Cửu Vi lo lắng nhìn Tích Vân, cặp mắt hắn ẩn chứa linh khí như có thể xuyên qua thời gian, nhìn thấu tương lai sau này: “Còn muội? Vì thiên hạ này, muội để cuộc đời của mình trở thành như vậy sao? Muội và hắn thật sự chỉ có thể làm thế này thôi sao?”

“Muội và hắn...”

Về mặt Tích Vân chợt trở nên mờ mịt, mâu quang mờ lung nhìn về một nơi xa xôi, dường như đang nhớ về những chuyện xưa cũ: “Mười năm tương giao, bọn muội lại đến nông nổi này, muội cũng không muốn... Nhưng mà, muội và hắn không còn cách nào khác”.

“Nếu muội chỉ là Bạch Phong Tịch thôi, ngày ấy đã kéo hắn đi thật xa, chẳng quản thiên hạ hay bá nghiệp gì trong lòng hắn... Chẳng quản hắn là Phong Tức hay Lan Tức, cũng chẳng quan tâm lòng dạ hắn thâm sâu ra sao... Muội chỉ muốn làm một Phong Tịch thỏa chí tang bồng, kéo hồng trần tri kỷ tiểu ngạo khắp non sông, đạp lên năm châu bốn bể... Thế nhưng... Muội còn là một Phong Tịch Vân nữa!”.

Tích Vân thản nhiên nói, thất vọng nhìn ra ngoài cửa sổ: “Cả đời này, quan trọng nhất vẫn là làm Phong Tịch Vân! Cuộc đời muội không chỉ sống vì lý tưởng, tình cảm của bản thân mà còn phải có trách nhiệm và nghĩa vụ với đất nước!”. Ánh mắt nàng dời sang Cửu Vi, bất giác hỏi: “Huynh không phải cũng như vậy sao?”

Cửu Vi cười khanh khách, một lúc lâu sau mới khẽ thở dài: “Mỗi ngày huynh sẽ nấu những món ăn ngon cho muội, nhất định phải để muội khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi!”.

Chương 29 Vương đạo chi viên

(Đạo Là Vương Là Phải Nhìn Xa Trông Rộng)

Trung tuần tháng chín năm thứ mười bảy, Phong Vương Tích Vân bắt đầu đi tuần sát các thành trong Bạch Phong Quốc. Lần tuần sát này ngoại trừ những đồ vật lễ nghi phải đem theo thì nội thị, cung nữ, đại thần chỉ có Thái Tể Phùng Kinh, Thái Luật Chu Tế, thống lĩnh cấm vệ quân Tạ Tổ, đại tướng Phong Vân Kỳ Tế Thứ và năm trăm danh thị vệ. So với những đời Phong Vương trước đây mỗi khi ra khỏi cung đều mang theo trăm vạn tùy tùng thì lần xuất hành này của nàng có thể nói là “Tối giản hết mức”.

Dân chúng Bạch Phong Quốc nghe thông tin nữ vương đi tuần thì ai nấy đều kiểng chân mong đợi, tất cả bọn họ muốn tận mắt nhìn thấy vị nữ vương tài sắc vẹn toàn nổi danh khắp lục quốc, có công bảo vệ đất nước hơn mười năm nay, họ muốn tự mình biểu hiện lòng trung thành và kính trọng đối với vị nữ vương trẻ tuổi anh minh này.

Thành Triện, đây là trạm đầu tiên mà nữ vương đi tuần.

Khi xa giá của nàng còn ở đằng xa thì ở đầu đường đã có mấy vạn dân chúng không hẹn mà cùng nín thở ngóng chờ, chờ đợi vương của bọn họ đến.

Chiếc vương xa được tám con tuấn mã màu đen kéo cuối cùng cũng đã tới gần, đỉnh xe khảm tử kim, vách xe làm bằng bạch ngọc, chiếc rèm lụa tơ tằm phiêu phất, mảnh châu bay bay vờn quanh, loáng thoáng có thể thấy được một người ngồi ngay ngắn trong xe. Mặc dù còn chưa rõ dung nhan nhưng dáng vẻ đoan trang cao nhã của nàng đã làm cho người ta sinh lòng kính trọng và yêu mến.

Bởi vì dân chúng đứng hai bên đường rất đông nên vương xa chỉ chậm rãi đi tới, thị vệ bảo vệ hai hàng trước sau.

“Vương!”.

“Vương!”.

“Vương!”.

“Vương!”.

Chẳng biết ai đó đã cất cao giọng gọi nên tức thời có rất nhiều thanh âm gọi theo, nhất tề hô to đại vương của bọn họ. Tuy không nói rõ nhưng tâm nguyện của tất cả mọi người đều giống nhau, chỉ hy vọng người trong xe có thể lộ ngọc diện để họ được trông thấy ngài dù chỉ một lần trong đời.

Rốt cuộc, bức rèm dày như mưa đã được một đôi bàn tay mềm mại trắng thuần vén lên, một dung mạo đoan trang tĩnh lặng hiện ra trước mặt mọi người. Đó là vị nữ vương cao quý của Bạch Phong Quốc, trông nàng thật xinh đẹp và gần gũi với nhân dân. Trên khuôn mặt thanh tú thuần khiết của nàng lộ ra một nụ cười rực rỡ mà tao nhã, nhẹ nhàng gật đầu với bách tính đang đứng hai bên đường. Đôi mắt sáng nhu hòa nhìn tất cả mọi người, khiến mọi người đều hiểu rõ vương đang ân cần thăm hỏi bọn họ, thăm hỏi mỗi người dân nơi đây.

“Nữ vương vạn tuế! Nữ vương vạn tuế! Nữ vương vạn tuế!”

Những tiếng reo hò đồng thời bay thẳng đến tận trời xanh, thật lâu sau vẫn không dứt. Vạn dân tự phủ phục quỳ xuống mặt đất, biểu lộ lòng ngưỡng mộ và sự thành kính cao nhất đối với vị đại vương đang ngồi trong xe này.

“Muội đâu phải là người thích rêu rao, sao lần này đi tuần lại phô trương thanh thế lớn như vậy?”. Cửu Vi đã từng hỏi nàng lúc ở trên đỉnh lầu thành Triện.

“Huynh thấy dân chúng Bạch Phong Quốc đối với muội thế nào?”. Tích Vân nghe vậy mỉm cười, ánh mắt nhìn ngàn vạn thần dân bên dưới.

“Tôn kính, yêu mến, thuận theo!”. Cửu Vi đem hết những gì đã chứng kiến mấy ngày nay tổng kết lại nói.

“Đây là thứ muội muốn”. Tích Vân vươn tay vẫy chào thần dân phía xa xa, lập tức tiếng hoan hô lại tiếp tục vang dội: “Muội muốn trên dưới cả nước đều đồng lòng!”

“Thu phục nhân tâm...”. Cửu Vi dời mắt nhìn dân chúng bên dưới sang trên người Tích Vân, ngắm nghía cô gái có phong thái vương giả ung dung này, nàng dù cao quý vẫn không mất đi vẻ xinh đẹp kiều diễm của nữ tử, y hệt hiểu ra những hành động của nàng: “Bằng thanh danh, khả năng và dung mạo của muội... Bọn họ sao có thể kháng cự? Muội làm như vậy... Là đang chuẩn bị sao?”

“Ngày đó đang đến rất gần, muội muốn bọn họ ủng hộ muội, như vậy muội mới có thể bảo vệ được cho họ!”

So với bách tính đang nồng nhiệt vui mừng thì quan viên các thành khác lại vừa buồn vừa vui.

Bọn họ không biết vì sao vị nữ vương “Yếu đuối nhiều bệnh” vẫn hay “Tình duyên quanh năm” ở núi Thiển Bích này vừa mới đăng vương vị mà đã thấu hiểu tình hình trong nước, chính sự quốc gia đến thế.

Quan viên các thành vốn dĩ còn chưa nắm rõ địa lý, nhân sự, bách nghiệp tại nơi mình cai quản, cho dù có giở hết tài liệu lịch sử ra thì cũng chỉ biết đại khái, vậy mà vị nữ vương này chỉ cần vừa mở mồm thì sẽ nói đúng vanh vách địa thế núi sông, dân cư hộ khẩu, tài chính thu chi của từng vùng, tất cả thông tin đều không sai một ly.

Nàng cơ hồ cũng nắm rất rõ thành tích của các quan viên trong lòng bàn tay. Khi nữ vương ngồi trên công đường xử án sẽ kiểm tra tất cả sự vụ lớn nhỏ trong thành, bình luận từng ưu khuyết điểm của mỗi quan viên, cuối cùng sẽ có người đầu rơi máu chảy hoặc có người mồ hôi đầm đìa. Nữ vương còn biết tường tận nhiều chuyện chính bọn họ còn không nhớ nổi hay đột nhiên kể lại cuộc đời của nhiều người mà bọn họ đã quên sạch từ lâu.

Vì thế trên con đường tuần sát của nàng sẽ có những quan viên thăng chức hoặc có những quan viên bị bãi chức. Nàng hủy bỏ các chế tài cổ hủ, cách tân các điều lệ thi hành mới. Mà đồng thời động thái này của nàng cũng được dân chúng vỗ tay khen ngợi, bọn họ không ngờ một nữ vương sống trong thâm cung mà lại có đôi mắt nhìn xa trông rộng, biết rõ tất cả các quan lại tham ô, cường hào ác bá trên khắp đất nước. Hơn nữa nàng luôn đứng về phía nhân dân, giải oan trừ hại cho bọn họ, vừa cơ trí, vừa thấu tình đạt lý mà còn hết sức công bằng chính trực. Nàng giải quyết việc nào cũng khiến người ta tâm phục khẩu phục, không thể dị nghị một lời!

Tới giữa tháng mười hai, nữ vương cuối cùng cũng kết thúc chuyến tuần sát, mang về Phong Đô toàn bộ sự chân thành và kính yêu của người dân cả nước.

“Rõ ràng là đã ra nắng rồi mà, sao vẫn còn lạnh như thế?!”

Trước Dục Thăng Cung, Cửu Vi xách theo một hộp thức ăn đang ngẩng đầu lên nhìn mặt trời chói lọi thì thào oán giận, ôm hộp thức ăn vào trong ngực, dùng tay che lại để tránh cho thức ăn bên trong nguội đi.

“Mấy thứ đó là gì thế?”. Y đẩy cửa thư phòng vào thì thấy Tích Vân chỉ ngơ ngẩn nhìn một đồng đồ vật trên bàn.

“Cửu Vi”. Tích Vân ngẩng đầu gọi Cửu Vi, cười nhợt nhạt, ánh mắt trở xuống trên bàn: “Mấy thứ này đều là vật muối rất quý trọng.”

“Hả?”. Cửu Vi đặt hộp thức ăn lên, mâu quang quét về những thứ trên bàn kia, không thấy món nào quý giá. Chỉ là những món đồ làm bằng đồng hoặc thiết, vải hoặc gỗ, có món được đúc hay điêu khắc, viết hoặc vẽ lên, đủ loại hình thù hoa văn kỳ lạ phủ kín mặt bàn. So với kỳ trân dị bảo ngọc ngà trong cung, mấy thứ này thật trông giống đồng nát.

“Đây là những món quà bằng hữu trên giang hồ đã tặng cho Bạch Phong Tịch”. Tích Vân cầm một thẻ bài lên, trên mặt có khắc một hình ngà voi dài: “Thẻ bài mặt ngà này là do năm đó muối cứu tam thiếu gia nhà họ Thích, gia chủ của họ đã tặng cho muối.”

“Tam thiếu gia Thích Quý Linh vĩnh viễn không lớn, vĩnh viễn không già trong truyền thuyết? Thứ này chính là bảo bối quan trọng nhất của Thích gia!”. Cửu Vi rút tay vào trong ống tay áo, sau đó mới cầm lấy thẻ bài qua lớp áo: “Những vật nhà bọn họ đều có quý khí dày đặc, thường nhân không thể chạm vào. Hử? Đây chính là ký hiệu ngà voi của Thích gia, như vậy là âm dương trên dưới nhà họ đều sẽ nghe lời muối, thứ này quý hiếm lắm đó!”

“Người nhà Thích gia tuy lạnh lùng nhưng họ lại rất trọng ân nghĩa”. Tích Vân thản nhiên nói.

“Ui chao... Lạnh quá, trả lại cho muối”. Tay Cửu Vi run lên, vội vàng đem thẻ bài trả lại cho Tích Vân: “Chẳng những người nhà bọn họ lạnh mà tới đồ vật cũng lạnh! Ví dụ như tấm thẻ bài này, còn lạnh hơn băng tháng mười hai nữa!”

“Huynh có nói quá không thế?”. Tích Vân buồn cười nhìn Cửu Vi đang không ngừng chà sát lòng bàn tay.

“Huynh đâu phải là muối, có nội công hộ thể”. Cửu Vi nhìn quần áo mỏng manh trên người Tích Vân, lại nhìn một đồng đồ trên người mình: “Sớm biết vậy thì huynh đã cố gắng tập võ, để khỏi có khổ vì hè thì nóng, đông thì lạnh.”

“A...”. Tích Vân nhẹ nhàng cười: “Huynh cho rằng tập võ dễ lắm hả?”

“Huynh biết không dễ dàng gì...”. Cửu Vi gật đầu, lấy bát mì nóng hôi hổi trong hộp thức ăn ra: “Cho nên huynh mới không học võ đấy, nấu ăn vẫn dễ hơn. Nè, mau đến ăn đi kéo nguội.”

“Hôm nay cũng chỉ có mì thôi sao?”. Tích Vân bước qua ngòi xuống bên bàn.

“Huynh tốn không ít thời gian làm bát mì này đâu đó”. Cửu Vi ngòai đối diện với Tích Vân, ngắm nghía mấy thứ trên bàn: “Muội ném thử xem.”

“Ừm... Ngon quá!”. Tích Vân vừa cắn một miếng không khỏi khen ngợi: “Nước lèo này tựa hồ là nước canh nhưng còn thơm hơn nước canh, huynh nấu bằng gì thế?”

“Nước canh á, phải gọi là nước hầm xương! Huynh hầm xương sườn trong ba canh giờ mới ra được một chén nước như vậy, sau đó lại bỏ thêm một chút tổ yến, nắm hương vào nồi rồi nấu chung với nhau, hương vị cũng không khác lắm. Đáng tiếc bây giờ đang là mùa đông, nếu là mùa hè thì huynh sẽ dùng củ sen nấu với sườn xay nhuyễn, như vậy hương vị sẽ ngọt ngào hơn”. Cửu Vi lật qua lật lại mấy món đồ trên bàn: “Thiết Phi Yến của Dịch gia ở Tây Châu, Mộc Hoa Đào của Lạc Đào đại hiệp Nam Chiêu, Mai Hoa Vũ của Mai Hoa nữ hiệp Mai Tâm Vũ, Thiên Thư Lệnh của Thư Sinh tứ phương Vũ Phương Ngôn... Những thứ này thoát nhìn thì không đáng một đồng nhưng đều là vật hiếm có trên đời... Cơ mà muối lấy nó ra hết làm gì?”

Tích Vân nuốt ngậm canh cuối cùng vào bụng rồi đẩy chiếc bát sang một bên, nhìn những tín vật kia nói: “Vì muối đang cần dùng đến chúng.”

Cửu Vi ngẩng ngó mấy đồ vật trên bàn nghe vậy thì dừng tay, ánh mắt chiếu thẳng đến Tích Vân, lát sau mới mở miệng hỏi: “Chẳng lẽ muối muốn nhờ bọn họ trợ muối tranh thiên hạ? Với uy danh của bọn họ trong võ lâm, quả thật có thể triệu tập cho muối không ít nhân tài!”

“Không”. Tích Vân lại lắc đầu, cầm đóa Mộc Hoa Đào lên: “Muối sẽ không kéo bọn họ vào chiến trường, chỉ là... Huynh cũng thấy đấy, muối vừa kể vị đã trực xuất không ít các cự thủ, đề bạt những tân thần không một xu dính túi, cho nên những người đó ắt không cam phục, dĩ nhiên sinh lòng oán hận!”

“Muội muốn dùng võ áp chế bọn họ?”. Cửu Vi nhón tay cầm lấy Thiết Phi Yến, vuốt ve mỏ yến hỏi.

“Muội không sợ họ oán hận muối”. Tích Vân vung tay lên, đóa Mộc Hoa Đào liền bay thẳng vào không trung, đình một tiếng cắm xuống mép cửa sổ: “Nhưng với thể cục hiện giờ, một ngày nào đó khi muối xuất chinh... Không thể không đề phòng những kẻ tiểu nhân!”

“Muội lo lắng khi muối đi rồi, bọn họ sẽ nhân cơ hội làm loạn?”. Ánh mắt Cửu Vi đảo qua những tín vật trên bàn, dường như muốn đem chúng nhập vào trong mắt.

“Muội diệt trừ nhiều ung nhọt như vậy là vì muốn khi muối xuất chinh, Bạch Phong Quốc phải yên ổn thái bình, để cho muối đừng lo buồn phiền nào. Hơn nữa khi cục diện mới bắt đầu, muối cũng không cho phép kẻ nào đến phá!”. Tích Vân gơ tay, bạch lăng trong tay áo bay ra đánh thẳng về phía mép cửa sổ, đóa Mộc Hoa Đào nảy lên rồi quay trở về tay nàng. Nàng khẽ mở lòng bàn tay, đóa Mộc Hoa Đào vững vàng rơi xuống chính giữa: “Cho nên muối phải gọi người trông chừng bọn họ, tuyệt đối không cho phép họ làm loạn Bạch Phong Quốc!”

“Mà muối lại không tiện phái thủ hạ theo dõi, vả lại nếu chỉ gọi thị vệ trong cung thì chắc chắn thị vệ không phải là đối thủ của những kẻ xảo trá này. Ngược lại, nếu muối gọi các cao thủ võ lâm thì bằng khả năng của bọn họ, chẳng cần ra mặt cũng có thể âm thầm theo dõi hết thấy mọi người. Kẻ nào dám có chút vọng động, bọn họ sẽ hạ thủ nhanh chóng sạch sẽ!”. Tích Vân thu bạch lăng về trong tay áo, động tác lưu loát như nét mặt và ngữ khí của nàng hiện giờ.

Cửu Vi nhìn nàng, nghiền ngẫm vẻ mặt này thật lâu, sau đó mới thở dài nói: “Tịch Nhi, thật ra muội đã đủ tư cách làm vương rồi!”.

Tịch Vân nghe vậy đảo mắt nhìn Cửu Vi, cuối cùng ánh mắt rơi vào đóa Mộc Hoa Đào, thản nhiên cười nói: “Rất tâm kế, rất thủ đoạn có phải không?”.

Cửu Vi không nói gì, một hồi lâu mới lên tiếng: “Kể ra thì mười năm lang bạt giang hồ muội đã thu hoạch không ít, chẳng những biết rõ nhân tình thế thái và địa lý các quốc gia mà còn làm cho hiệp danh của mình lan xa, kết giao nhiều cao nhân hào kiệt. Một ngày nào đó muội phát cờ chinh chiến, tất sẽ có rất nhiều người phò trợ.”

“Cửu Vi, huynh mất hứng hả?”. Tịch Vân nhìn ánh mắt Cửu Vi rồi cúi nhìn đồng tín vật trên bàn, nàng khẽ cười bắt đầu kể: “Từ bé muội đã biết sau này muội sẽ kế thừa vương vị, sẽ là vương của Bạch Phong Quốc, bởi vì ca ca... Năm tuổi muội đã nói với ca ca, về sau khi muội lên ngôi rồi sẽ để cho ca ca cả đời được vẽ tranh ca hát... Cho nên muội đã đi học rất nhiều về đạo làm vương, những thứ cần phải có để làm một vị vương, đến cả những mảnh khố thủ đoạn muội tuyệt đối cũng không lạ gì. Tất cả những thứ đó muội đều có thể vận dụng linh hoạt thành thạo! Chỉ là...”. Nói tới câu cuối cùng nàng lại nghẹn ngào, đầu ngón tay vô thức gầy gầy mặt bàn.

Cửu Vi nghe lời này của nàng, sau đó nhìn vẻ mặt cười cười không chút cảm xúc, y chợt thấy trong lòng nặng nề chua xót, không tự chủ được đứng lên ôm Tịch Vân vào lòng: “Tịch Nhi, với khả năng của muội, muội đã đủ tư cách làm một vị vương. Nhưng với tính cách của muội, muội cũng không thích hợp để làm một vị vương!”

Tịch Vân cũng ôm lấy cánh tay Cửu Vi, quyến luyến tựa đầu vào vai y. Giờ phút này, nàng chỉ muốn buông tất cả những ràng buộc, buông tất cả những gánh nặng, nhắm mắt bình yên dựa vào lòng người phía trước: “Cửu Vi, huynh sẽ không bỏ muội đi như Tả Nguyệt ca ca chứ?”

“Không đâu!”. Cửu Vi trù mến vỗ vỗ đầu Tịch Vân, ánh mắt nhàn hạ nhìn những tín vật trên bàn: “Chẳng phải huynh đã đồng ý làm đầu bếp riêng cho muội rồi ư? Muội còn ở đây ngày nào, huynh còn nấu cơm cho muội ăn ngày đó.”

Khóe môi Tịch Vân khẽ cong lên, nàng mỉm cười thật lòng thoải mái: “Vậy còn Lạc Nhật Lâu của huynh?”

“Tặng cho người khác”. Cửu Vi thản nhiên cười nói.

“Thật hào phóng”. Tịch Vân kêu lên, bỗng nàng nhớ tới chuyện gì vội ngẩng đầu lên nhìn Cửu Vi hỏi: “Muội nhớ trước kia huynh từng nói, huynh có thu nhận một ca kỹ tên là Phượng Tê Ngô?”

“Ừ, đó là một giai nhân tài sắc vẹn toàn hiếm gặp”. Cửu Vi cũng buông tay ra: “Sao đột nhiên muội lại hỏi thế?”

“Cô ấy có phải là người nhà Phượng gia không?” Tịch Vân nhìn thẳng vào Cửu Vi.

Cửu Vi sững sờ, sau đó mới gật đầu: “Đúng vậy!”

“Quả nhiên!”. Tích Vân đứng phắt dậy giơ tay ra định chưởng lên bàn, sau đó mới phát hiện ra trên bàn đầy tín vật nên chợt tỉnh ngộ thu hồi lực đạo, có điều một chưởng lúc này còn gần đến bàn đã làm cho những món tín vật nảy lên, có món còn rơi xuống mặt đất: “Con hồ ly đen kia...”

“Sao muội kích động vậy?”. Cửu Vi lắc đầu, xoay người nhặt mấy món tín vật trên đất lên.

“Con hồ ly đen kia, bất luận là làm chuyện gì, hấn tuyệt đối... Hừ... Hấn tuyệt đối phải có lợi mới làm!”. Tích Vân cắn răng, ánh mắt sắc bén như băng kiếm nhìn chằm chằm vào không trung, giống như muốn đâm thủng cái người đã làm cho nàng tức giận này.

Cửu Vi ngẩng đầu nhìn nàng có chút buồn cười, lại có chút nghiền ngẫm nói: “Hấn ta không có ở đây, muội có mắng có chửi, có đâm có chém gì thì hấn cũng có đau đớn đâu?”

“Aizzz!”. Tích Vân chán nản ngồi xuống ghế, tiếc hận thở dài: “Đáng tiếc cho Phương mỹ nhân, cô ấy nặng tình với hấn như vậy, thật là... Một cô gái hết sức thuần khiết... Hừ! Hấn sao xứng đáng với tình cảm của cô ấy!”

“Thì đó là chuyện của họ, liên quan gì đến muội?”. Cửu Vi đột nhiên nói.

Tích Vân tỏ vẻ không nghe thấy, chỉ ngồi im lặng một lúc lâu, sau đó mới ngẩng đầu lên bảo với Cửu Vi: “Cửu Vi, cho dù đạo làm vương buộc muội phải trở thành người toan tính thâm trầm bao nhiêu, muội vĩnh viễn cũng không dùng thủ đoạn với huynh!”.

“Huynh biết”. Cửu Vi cười nhẹ nhàng.

“Vả lại muội sẽ thực hiện nguyện vọng của huynh”. Tích Vân nói tiếp, đứng dậy đi tới đẩy cửa sổ, một luồng khí lạnh tràn vào làm Cửu Vi không khỏi rùng mình.

“Muội sẽ thực hiện nguyện vọng của huynh, muội thề dưới Phong Vương tộc!”

Ngày mười bốn tháng hai năm thứ mười tám, quốc chủ Hắc Phong Quốc đặc phái vương đệ Tầm An Hào đi sứ sang Bạch Phong Quốc, dùng lễ vật “Huyết Ngọc Mặc Lan” mà Thủy Đế ban tặng cho Hắc Phong Vương đời đầu trong ngày đại hôn năm xưa, thay thế tử Lan Tức cầu hôn nữ vương Tích Vân của Bạch Phong Quốc.

Ngày mười sáu tháng hai, Phong Vương Tích Vân đồng ý lời cầu hôn, cũng lấy lễ vật “Bạch Bích Tuyết Phượng” mà Thủy Đế từng ban tặng cho Phượng Vương trong ngày đại hôn đáp lễ.

Ở Đông Triều, nam nữ phối hôn phải trải qua Ngũ lễ: Ý ước, Thân ước, Lễ ước, Hòa ước và Thư ước. Vào lúc diễn ra “Thư ước”, song phương sẽ quyết định hôn kỳ [1], sau đó cử hành hôn lễ, như vậy mới hoàn thành một đoạn nhân duyên.

[1] Hôn kỳ: Ngày kết hôn

Ý ước, là cầu hôn.

Thân ước, là hai nhà nam, nữ cử người (hoặc thần) tới nhà đối phương để đề hôn.

Lễ ước, là hai nhà tặng cho nhau tín vật đính hôn.

Hòa ước, là hai nhà nam nữ gặp mặt, cùng tấu khúc cầm sắt hài hòa, lập đính ước phu thê hòa hợp cho đến khi đầu bạc răng long.

Thư ước, là trưởng bối, thân bằng quyến thuộc của hai nhà chứng kiến (nếu người trong hoàng thất hay vương thất thì phải có thêm nhân dân chứng kiến) việc lập thư thề ước, cùng hứa hôn và chọn ngày cử hành hôn lễ.

Hai nước Hắc Phong, Bạch Phong đã cùng bàn bạc sẽ tiến hành “Hòa ước” tại Phong Đô Hắc Phong Quốc vào tháng tư, nhằm ngày mùa hoa lan nở.

Cuối tháng ba là thời điểm xuân về trên các quốc gia, cảnh xuân vui vẻ ấm áp tràn trề, nhưng ở phía tây Hắc Phong Quốc, nhiệt độ không khí vẫn còn mang hơi lạnh và hanh khô.

Vừa bước vào Lan Lăng Cung, y đã ngửi thấy từng luồng hương lan thơm phưng phức phả vào trong mặt. Bước qua trăm bậc thêm màu đỏ, vòng qua chín hành lang uốn khúc, lại vượt qua cầu kiều Lan Biện Hán hình cánh hoa, cuối cùng y đã nhìn thấy được Y Lan Viện trước mắt.

Y hít hít mũi, một mùi hương hoa lan thoang thoảng tràn vào cuống họng, thấm vào tim gan, khiến con người ta cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái. Hoa ở Lan Lăng Cung này không giống hoa ở những nơi khác, hương thơm luôn thanh đậm nhẹ nhàng quấn quanh chớp mũi, mơ hồ lượn lờ như có như không, làm cho người ta không thể đoán ra mùi hương thật sự của nó. Cũng giống như chủ nhân là vị công tử Lan Túc kia, vẻ bề ngoài ngọc thụ lâm phong, nhã dật tuyệt thế, nhưng chẳng ai biết được đằng sau sự tao nhã và ung dung này là thứ gì, tính thần đều bị phong tư của ngài trấn áp.

Nhâm Xuyên Vũ đảo qua bồn hoa trong vườn, âm thầm suy nghĩ không biết trong thiên hạ còn chỗ nào có hoa lan sánh được với lan trong Lan Lăng Cung này hay không. Một năm có bốn mùa thì cả bốn mùa đều có hoa lan nở, mỗi một mùa là một loài lan khác nhau, màu sắc và hình dáng khác nhau, đến cả hương hoa cũng vô cùng khác nhau.

Y luôn cảm thấy buồn bực, cứ tự hỏi những cây lan này là cái loại gì mà vào mùa đông cũng nở, thật là kỳ tích. Thế nhưng kỳ tích mà vào tay công tử nhà bọn họ thì cũng trở nên bình thường. Nghe nói vào ngày công tử được sinh ra, lan cả nước đều đồng loạt khai nở, toàn bộ vương cung chìm ngập trong hương hoa. Cho nên y định tìm một thời điểm nào đó tốt hỏi công tử xem có thể viết một tác phẩm về sự kỳ lạ ấy hay không.

Khi đã đến trước Y Lan Viện, cung nhân hai bên lập tức đẩy cửa ra, y bước vào, bên trong là một thế giới khác.

Một mùi hương thơm ngát thấm thấu tim phổi, gột rửa tâm hồn phủ lên người y như một tầng lụa thanh khiết, làm cho y cảm thấy mình thật trong sạch cao thượng. Nhâm Xuyên Vũ khẽ thở dài, dường như mỗi lần bước chân vào đây, mọi vết dơ bẩn trên người y đều được hương hoa lan tẩy xóa. Quang cảnh nơi này đã biến y thành một người thuần khiết tốt đẹp, mà thật sự y vốn không phải là người tốt gì! Y còn từng tự nói với bản thân, chẳng cần làm một chính nhân

quân tử đau khổ dối trá, chỉ cần làm một kẻ tư lợi tiểu nhân thôi nhưng vui vẻ thoải mái là đủ rồi.

Y phóng tầm mắt ra xa, phía trước là một biển hoa trắng nõn như tuyết đang ôm lấy một vị công tử trẻ tuổi mặc trường bào màu đen, dung mạo tuấn mỹ như ngọc, đôi mắt đẹp tựa như sơn, phong thần tao nhã tuấn tú. Ngài đứng giữa tầng tầng lớp lớp những đóa hoa lan tựa như một vị tiên nhân, bứt đi một phần tiên khí mơ hồ, thêm vào một phần ung dung cao quý của vương hầu, như thể đang đạp lên những áng mây trắng xóa của thượng giới.

“Công tử”. Nhâm Xuyên Vũ cung kính bái lễ.

“Ừ”. Lan Túc vẫn cúi đầu chăm chút cho một đóa tuyết lan, vẻ mặt chuyên chú tỉ mỉ như đang chăm sóc cho người yêu, ôn nhu, chu đáo và cẩn thận.

Nhâm Xuyên Vũ đảo mắt nhìn đầu ngón tay của hắc chủ nhân động, đóa tuyết lan kia mới chỉ là một nụ hoa, bên ngoài còn lưa thưa vài ba cánh, ngón tay Lan Túc thì khê đỡ cành, chải chuốt tỉa lá cho nó, ngón tay thon dài vuốt ve đóa hoa trắng như ngọc, khiến đóa hoa thoáng chốc rũ xuống, duyên dáng yêu kiều.

“Mọi chuyện thế nào rồi?”. Đang lúc Nhâm Xuyên Vũ xuất thần nhìn động tác của công tử, Lan Túc bỗng nhiên mở miệng hỏi.

“Ách? Dạ... Tất cả đều đã chuẩn bị tốt!”. Nhâm Xuyên Vũ lấy lại tinh thần đáp.

“Thật không?”. Lan Túc thản nhiên hỏi, buông đóa tuyết lan trong tay ra, ngẩng đầu đảo mắt nhìn người phía trước: “Tất cả sao?”

“Dạ đúng ạ!”. Nhâm Xuyên Vũ cúi đầu: “Tiểu nhân đã làm theo lời dặn của công tử, lần này chắc chắn vô cùng hoàn hảo!”. Y còn cố ý đề giọng nhấn mạnh hai chữ “Hoàn hảo”.

“Vây thì tốt”. Lan Túc cười nhẹ nói, dời bước ra khỏi vườn: “Bên Xuyên Vân thế nào rồi?”

“Toàn bộ nghi lễ nghênh đón Phong Vương đệ ấy cũng đã chuẩn bị thỏa đáng”. Nhâm Xuyên Vũ đi theo phía sau hắc chủ nhân.

“Ừ”. Ánh mắt Lan Túc quan sát những đóa hoa non, lơ đãng nói: “Những đóa tuyết lan này sẽ nở trong vòng một tháng nữa, vừa đúng thời điểm.”

“Vào ngày công tử đại hôn, nhất định hoa lan cả nước sẽ khai nở, hương bay rợp trời!”. Nhâm Xuyên Vũ ngẩng đầu nhìn chủ nhân, trong mắt vừa cung kính vừa có một sự vui vẻ như đã thực hiện thành công kế hoạch: “Bởi vì công tử chính là chủ nhân của quốc gia lan độc nhất vô nhị trong thiên hạ!”

“Thật sao?”. Lan Túc cười thản nhiên, bước chân thoáng dừng lại trước một vật tựa như bảo tháp, cao khoảng một thước, xung quanh bao phủ bởi những mảnh rèm che tơ tằm. Hắc chủ nhân vật đó một lúc lâu rồi nói: “Xuyên Vũ, ngươi đã bao giờ thấy loài hoa lan này chưa?”

Ngữ điệu của hắc chủ nhân chứa sự hài lòng và vui mừng.

“Dạ?”. Nhâm Xuyên Vũ nghe vậy không khỏi tò mò. Y vốn là người rất quen thuộc Y Lan Viện này, cơ hồ mỗi lần công tử tạo ra một loài lan mới thì y là người được nhìn thấy đầu tiên, đến nỗi một người vốn chẳng biết gì về hoa như y mà bây giờ còn có thể thuộc lòng, kể ra một mạch trăm loài lan khác nhau, bởi vậy y tự hỏi còn có giống lan nào mà y chưa từng thấy nữa?

Lan Túc nhẹ nhàng kéo tấm rèm lụa xuống, bên dưới rèm là một tháp thủy tinh, Nhâm Xuyên Vũ kinh ngạc nhìn đóa hoa đang nằm trong đó.

“Quả nhiên... Sắp nở rồi”. Giọng nói Lan Túc dịu hần đi, tựa như sợ kinh động đến đóa hoa non nớt: “Người thấy đóa ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ này thế nào?”

Nhâm Xuyên Vũ nhìn đóa hoa lan trong tháp thủy tinh có chút ngây ngắc, nói đúng hơn là một nụ hoa lan đang đợi ngày hé nở, có điều thứ khiến người ta ngạc nhiên đó chính là – một cuống hoa lại có tới hai nụ hoa, hơn nữa lại còn là hai nụ hoa đen trắng phân biệt! Những loài cây có một cuống hai hoa vốn đã ít rồi, thế nhưng hai hoa khác màu nhau thì càng quý hiếm hơn! Nụ hoa dù chưa nở nhưng đã có thể lờ mờ trông thấy hình dạng đóa hoa sau này ra sao, trông nó tựa như một mảnh trăng non đẹp đẽ, phát ra ánh sáng long lanh như ngọc dưới ánh mặt trời.

“Đóa ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ này ta phải thử nghiệm gieo trồng trong suốt tám năm, cuối cùng mới cho ra được một cây như thế!”. Lan Túc kéo hết màn che xuống, đầu ngón tay chạm nhẹ vào nụ hoa đẹp như bạch ngọc kia, quay đầu cười nói: “Có thể nàng đã thấy hết những chuyện lạ cảnh hiếm trong thiên hạ, nhưng đóa ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ của ta chắc chắn sẽ làm cho nàng ngạc nhiên!”

Nụ cười của hần còn làm cho Nhâm Xuyên Vũ kinh hãi hơn đóa hoa lan! Lan Nhân? Bích Nguyệt? Nhâm Xuyên Vũ đảo mắt qua đóa hoa lan, sau đó lại nhìn mảnh trăng khuyết màu đen giữa trán Lan Túc, trong lòng chợt sinh ra một sự cảnh giác!

“Đóa hoa ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ của ngài thật là hiếm thấy trên đời”. Thanh âm Nhâm Xuyên Vũ kính cẩn mà rõ ràng: “Chẳng qua nghe nói trên đỉnh núi Thương Mang có một loài hoa tên là Thương Bích Lan, đó có lẽ mới là loài hoa tuyệt diệu nhất trong thiên hạ!”

“Thương Bích Lan?”. Lan Túc liếc mắt nhìn Nhâm Xuyên Vũ, khóe môi gợn lên một nụ cười nhàn nhạt hiểu ý, sau đó lại quan sát đóa hoa lan: “Nghe kỳ danh thôi đã thấy không tầm thường rồi, ngày nào đó chúng ta sẽ đến xem thử”.

Lan Túc cất bước ra ngoài viện, gió thổi những đóa hoa rũ xuống như đang vui vẻ đưa tiễn hần, lại quay đầu nhìn biển hoa trắng như tuyết kia, thân nhiên bảo y: “Hôm ấy bảo sứ giả Lan Âm giúp người một tay, đừng để cho những người đó... Làm bẩn hoa của ta”.

“Dạ!”. Nhâm Xuyên Vũ cúi đầu, trong lòng chợt buông lỏng, chung quy thì công tử vẫn là công tử!

Mà cùng lúc đó, trong thư phòng phía đông Dục Thăng Cung của Bạch Phong Quốc, Tích Vân đang ngồi trên vương tọa lẳng lặng nhìn hai vị đại thần là Thái Tể Phùng Kinh và thống soái Cẩm Vệ Quân Tạ Tổ.

“Phùng đại nhân, Tạ tướng quân”. Trong thư phòng im lặng rớt cục cũng vang lên thanh âm trong trẻo mà trầm ổn của nàng.

“Có lão thần!”. Phùng Kinh, Tạ Tổ đồng loạt khom người đáp.

“Ít ngày nữa bốn vương sẽ khởi hành đi Hắc Phong Quốc, cho nên mọi chuyện lớn nhỏ của quốc gia đành trông nhờ vào hai vị”. Tích Vân đứng dậy nói.

“Đây là bốn phận của chúng thần, chúng thần nhất định cúc cung tận tụy, không dám chậm trễ!”. Phùng Kinh, Tạ Tổ nhất thời quỳ xuống đất.

“Hai vị xin hãy đứng lên”. Tích Vân đến gần đỡ hai vị lão thần: “Phùng đại nhân, ông là nguyên lão tam triều, thần dân trong nước ai nấy đều vạn phần kính ngưỡng, vì vậy chính sự của Bạch Phong Quốc bốn vương sẽ giao lại cho ông, ông phải hao tâm tổn sức nhiều rồi.”

“Thần nhất định không phụ lòng đại vương!”. Phùng Kinh cung kính đáp.

“Ừ”. Tích Vân gật đầu, ánh mắt đảo qua vị lão thần: “Từ năm ngoái ta đã dặn dò các tân quan vừa mới tuyển, phạm bất cứ chuyện gì họ đều phải thỉnh giáo ông. Qua ngần ấy thời gian, ta nghĩ có lẽ đại nhân cũng đã nắm sơ bộ năng lực và tính cách của từng người, cho nên có sự vụ nào thì cứ giao cho bọn họ xử lý. Thứ nhất là để bồi dưỡng nhân tài cho đất nước, thứ hai là để giảm thiểu gánh nặng cho ông. Không phải bốn vương không tin tưởng khả năng của ông, nhưng ông là trụ cột của nước nhà, lỡ như có chuyện gì thì bốn vương sẽ không gánh vác nổi. Bạch Phong Quốc sau này còn phải dựa vào đại nhân nữa.”

Một câu nói của nàng khiến cho lòng Phùng Kinh nóng lên, ông quỳ xuống đất: “Thỉnh vương yên tâm, lão thần còn ở đây ngày nào, Bạch Phong Quốc tất an ổn ngày đó!”

“Có lời này đại nhân, bốn vương yên tâm rồi!”. Tích Vân đỡ Phùng Kinh dậy, ôn hòa cười nói: “Khi bốn vương không có ở đây, đại nhân đừng nên quá lao lực vất vả, chú ý sức khỏe của mình. Bốn vương còn hy vọng lão đại nhân ông có thể phò tá bốn vương cả đời.”

“Cảm tạ đại vương quan tâm! Thần đã biết!”.

Phùng Kinh xúc động chân thành đáp, giờ khắc này, dù có máu chảy đầu rơi ông cũng cam tâm tình nguyện! Mặc dù ông là nguyên lão tam triều thế nhưng trải qua hai triều đại Phong Vương trước đã khiến ông có chút thất vọng, vốn tưởng rằng mình sẽ phải sống bình thường như vậy cho đến hết đời, ai ngờ vào lúc tuổi già quốc gia lại xuất hiện minh chủ, đây... Có phải là trời thương ông không? Để cho ông sinh thời còn có thể thi triển hết khả năng của mình, dù có chết cũng vui vẻ nhắm mắt!

“Tạ tướng quân”. Tích Vân quay đầu nhìn về phía vị thống lĩnh Cẩm Vệ Quân vẫn đang đứng bên cạnh.

“Có lão thần!”. Tạ Tổ khom người đáp.

“Ngũ tướng Phong Vân Kỳ tuy có thanh danh nhưng tuổi vẫn còn trẻ, không theo kịp kinh nghiệm và sự gan dạ sáng suốt của ông, cho nên khi bốn vương đi rồi, an nguy của Bạch Phong

Quốc sẽ giao phó cho ông.” Tịch Vân vỗ vỗ bả vai của vị lão tướng: “Quân vụ của Bạch Phong Quốc, ông phải lo lắng nhiều hơn rồi.”

“Thần cũng như Phùng đại nhân, còn ở đây ngày nào, Bạch Phong Quốc tắt an ổn ngày đó!”. Tạ Tổ cúi đầu cung kính đáp.

“Được lắm!”. Tịch Vân khẽ gật đầu: “Trong ngũ tướng Phong Vân Ky, ta để lại Tề Thử để trợ giúp ông, ông và Phùng đại nhân là song bảo của Bạch Phong Quốc, một người bốn vương cũng không muốn mất, cho nên hai ông phải sống cho tốt, giữ gìn sức khỏe chờ bốn vương quay về!”

“Chúng thần nhất định chờ đại vương trở về!”. Hai vị lão thần cùng quỳ gối xuống: “Cũng mong đại vương bảo trọng vì đất nước!”

“Được rồi, hai vị đại nhân không cần đa lễ”. Tịch Vân lại đỡ hai vị lão thần dậy, mỉm cười thân thiết: “Từ khi bốn vương kế vị tới nay, đại thần trong nước vẫn hay bảo bốn vương bạc tình, chung quy thì vua nào thần nấy, nhưng mà... Aizzz, những người này không hiểu thì thôi, nỗi khổ của bốn vương thì có mấy ai hiểu, nhưng chẳng lẽ hai vị đại thần đây cũng không hiểu sao? Nếu bốn vương không trọng các vị lão thần, thì hôm nay đã không nhờ hai vị trông giữ nước!”

“Chúng thần biết tâm ý của ngài, quyết không sinh dị tâm!”. Hai vị lão thần cùng ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời nhìn đại vương của bọn họ, biểu lộ lòng trung thành và kính trọng!

“Ừ!”. Tịch Vân khẽ cười gật đầu, giơ hai tay ra, trong lòng bàn tay xuất hiện hai vật: “Bất luận bốn vương đi bao lâu, hai vật này sẽ tượng trưng cho bốn vương, thấy vật như thấy người!”

“Vâng!”

“Lui xuống đi!”. Tịch Vân thản nhiên phát tay.

“Chúng thần cáo lui!”

Sau khi hai lão thần rời khỏi, căn phòng lập tức trở nên im lặng, nàng cúi đầu nhìn hai vật trong lòng bàn tay mình, khẽ thở dài.

“Dùng tình khuyên bảo, dùng lý thuyết phục, khiến hai lão thần này trung thành và tận tâm với muội như vậy. Tịch Nhi, muội thật thấu hiểu đạo làm vương!”. Cửu Vi vén rèm từ trong đi ra, vừa bội phục mà cũng vừa than thở.

“Hai người này mặc dù già cả nhưng lại có tiếng tăm trong nhân dân và uy danh rất lớn trên vương triều, có thể áp chế được một số người”. Tịch Vân thản nhiên nói: “Huống hồ bọn họ lại vô cùng tận trung với Bạch Phong Quốc, muội cần gì phải phụ lòng bọn họ, Bạch Phong Quốc cứ giao cho bọn họ, chắc chắn sẽ như lời họ nói.”

“Muội đã yên tâm giao quốc gia cho hai vị lão thần, vì sao còn để lại Tề Thử?”. Cửu Vi cũng tò mò hỏi thử.

Tích Vân cúi đầu nhìn vật trong lòng bàn tay, khẽ nắm lại: “Bọn họ dù sao cũng đã già, nhiều khi có tâm mà không có lực, Bạch Phong Quốc... Đã ở trong tay muối, muối tuyệt đối không để nó loạn!”

Cửu Vi nghe vậy nhìn nàng bật cười: “Tịch Nhi, nếu muối không làm vua thì thật là lãng phí tài năng, khó trách ngũ tướng Phong Vân Kỵ chỉ tôn mỗi mình muối làm chủ nhân!”

“Bọn họ tất nhiên là không giống với những người khác, hơn mười năm nay, bọn họ lớn lên cùng muối, trừ đạo quân thần, bọn họ còn là bằng hữu, là thân nhân của muối!”. Tích Vân ngẩng đầu cười nhẹ nhàng, cười đến vô cùng ấm áp: “Bọn họ cũng như huynh, là những người thân duy nhất trên đời này của muối...” Ánh mắt nàng bỗng bay thật xa, dường như nhớ tới cái gì đó, thần tình có chút hoảng hốt: “Sau này, quả thật là chỉ còn lại bọn họ!”

Cửu Vi nhìn nàng, đi đến nắm lấy tay nàng: “Một bên là Huyền Mặc Lệnh, một bên là Phi Vân Lệnh, hợp lại là toàn bộ Bạch Phong Quốc, cả vương quốc này ở trong tay muối, muối đang có rất nhiều thứ, Tịch Nhi.”

“Đúng là có rất nhiều, có rất nhiều a... Nhưng mà... Aizzz... Đã như vậy, sao muối lại có thể phụ bọn họ!”. Tích Vân khoanh tay lại nói: “Cửu Vi, huynh có tin ý trời không? Hay tin chí của người nhất định sẽ thắng ý trời?”

“Huynh...”. Cửu Vi nheo mắt chăm chú nhìn vào một nơi nào đó, dường như đang quan sát một màn hư ảo xa xôi.

“Vương, Tề tướng quân cầu kiến!”. Ngoài cửa chợt vang lên thanh âm của nội thị.

“Cho hắn vào.”

“Dạ!”

Chỉ trong chốc lát, cánh cửa nhẹ nhàng được đẩy ra, Tề Thứ bước nhanh vào.

“Thứ bái kiến đại vương!”. Tề Thứ cung kính quỳ xuống đất hành lễ.

“Đứng lên đi, không cần đa lễ, đây không phải là Tử Anh Điện”. Tích Vân phát tay nói.

“Vâng!”. Tề Thứ đứng dậy, ngẩng đầu nhìn về phía Tích Vân: “Vương triệu Thứ đến có chuyện gì ạ?”

“Ta muốn hỏi ngươi, mấy tháng nay mọi chuyện tiến hành thế nào rồi?”. Tích Vân ngồi xuống vương tọa thần nhiên hỏi.

“Bẩm vương, lần trưng binh này dân chúng đều hưởng ứng, mười vạn cấm vệ quân và năm vạn Phong Vân Kỵ đều đã chuẩn bị xong! Mấy tháng nay chúng thần cũng không hề lơ là, vẫn huấn luyện tân binh thật tốt. Thần cam đoan, năm vạn Phong Vân Kỵ mới này vẫn sẽ giống năm vạn Phong Vân Kỵ trước kia trong lòng đại vương!”. Tề Thứ cung kính nói.

“Vây thì tốt”. Tích Vân mỉm cười: “Thứ, vài ngày nữa ta đi Hắc Phong Quốc sẽ mang Từ Uyên, Lâm Cơ, Trình Tri và Cửu Dung theo, người ở lại bảo vệ quốc đô.”

“Thần...”

Tề Thứ vừa mở miệng đã bị Tích Vân chặn lời.

“Thứ, ta biết ngươi muốn đi cùng nhưng lần này ngươi không thể đi”. Tích Vân đứng dậy đi tới trước mặt Tề Thứ: “Lần này ta đến Hắc Phong Quốc chưa biết bao giờ mới trở về, trong nước tuy có đại thần Phùng Kinh và Tạ Tổ gánh vác nhưng dù sao hai vị ấy cũng đã già, ngươi phải ở lại trợ giúp bọn họ, cũng là giúp ta bảo vệ Bạch Phong Quốc. Trách nhiệm của ngươi còn quan trọng hơn của bọn Từ Uyên nhiều!”

“Nhưng mà lần này...” Tề Thứ mở miệng muốn nói gì đó nhưng lại e ngại không dám nói, chỉ im lặng nhìn đại vương, dường như muốn đem hết suy nghĩ của hắn nói với nàng.

“Đúng vậy”. Tích Vân vỗ vỗ vai Tề Thứ, khẽ ngẩng đầu lên nhìn vào mắt hắn: “Dù ngươi nghĩ gì đi chăng nữa thì lần này ta đi có thể một, hai tháng hoặc vài năm mới trở về, ta cũng không thể trả lời chính xác cho ngươi. Thế nên ta mới mang theo bốn người bọn họ đồng hành. Ngươi cầm lấy ấn tín Huyết Phượng này, đây là vật được truyền từ đời thủy tổ Phượng Vương, là lệnh bài tượng trưng cho chủ soái Bạch Phong Quốc. Ngươi cất giữ cho cẩn thận, lúc cần thiết sẽ biết phải dùng nó như thế nào!”. Nàng lấy từ trong tay áo ta một ấn tín ngọc đỏ như máu, đặt vào lòng bàn tay Tề Thứ.

“Vâng!”. Tề Thứ khom người tiếp nhận.

“Bạch Phong Quốc có ngươi, ta mới an tâm rồi đi”. Tích Vân khẽ thở dài nói: “Ngươi phải bảo trọng.”

“Thứ biết ạ, xin vương yên tâm, Thứ sẽ bảo vệ Bạch Phong Quốc thật tốt, đợi vương trở về!”. Tề Thứ khom người, gặt gao nắm lấy hai tay của Tích Vân: “Cũng mong ngài bảo trọng!”

“Còn có vật này...”. Tích Vân mở hai tay ra, chính giữa tay nàng là Huyền Mặc Lệnh và Phi Vân Lệnh: “Hai vật này tượng trưng cho ta, bất luận sau đó... Có ra sao, thấy vật này sẽ như thấy người!”

“Vâng!”. Tề Thứ cúi đầu đáp.

“Đầu tháng tư ta sẽ khởi hành, ngươi cũng chuẩn bị đi!”. Tích Vân thản nhiên phát tay.

“Vâng!” Tề Thứ gặt đầu, chợt xoay người hành lễ với Cửu Vi đang đứng bên cạnh: “Thỉnh tiên sinh hãy chăm sóc đại vương thật tốt!”. Ngực khí hắn cẩn trọng cung kính.

“Xin tướng quân yên tâm, Cửu Vi đã biết”. Cửu Vi cũng hơi khom người đáp lễ.

Ánh mắt hai người giao nhau, sau đó cùng gặt đầu.

“Thứ cáo lui”. Tề Thứ cung kính hành lễ với Tích Vân.

“Đi đi!”. Tích Vân lại phát tay.

Nhìn thân ảnh cao ráo dần biến mất ngoài cửa, Cửu Vi quay đầu nói với Tích Vân: “Muội để hấn ở lại quả thật rất có lý.”

“Tính tình Tề Thứ trầm ổn, nếu muội... Nếu muội để hấn ở lại, muội mới có thể không lo nghĩ nữa”. Tích Vân thờ dãi nhìn bóng dáng Tề Thứ đang khuất xa.

Cửu Vi quan sát nòng một lúc lâu, sau đó bất chợt hỏi: “Huỳnh vẫn đang thắc mắc, vị công tử Lan Tức kia sao đến giờ vẫn chưa đăng vương vị?”

“Hấn à...”. Tích Vân thoáng hoảng hốt: “Có lẽ hấn đang chờ thời cơ tốt nhất...”

Chương 30 Phong đô hòa nghị

(Nghĩ Lễ Hòa Ước Tại Phong Đô)

Đầu tháng tư năm thứ mười tám, Phong Vương Tích Vân khởi hành đến Hắc Phong Quốc.

Ngày sáu tháng tư, Phong Vương đến biên giới thành Lương Hắc Phong Quốc.

Ngày bảy tháng tư, Phong Vương đến ngoại ô thành Lương Hắc Phong Quốc, quốc chủ Hắc Phong Quốc phái vương đệ Tầm An Hầu đích thân nghênh đón.

Ngày mười hai tháng tư, đoàn xa giá của Phong Vương đặt chân vào vùng đất cách thủ phủ Phong Đô khoảng mười dặm.

“Đây là mùi hương gì thế?”.

“Đúng đó, thơm quá đi!”.

“Có phải là hương hoa lan không?”.

“Bây giờ mà cũng có hoa lan sao?”.

“Ui chao, nhất định là do người nhớ đến... Cho nên hương hoa nào cũng cho là hương hoa lan.”

“Muốn chết không? Lời này mà người cũng dám nói... Nếu vương...”.

“Hi hi... Chẳng lẽ ta lại nói sai?”.

“Người cũng vậy mà, còn dám nói ta...”.

Một vài thanh âm yêu kiều của các thiếu nữ mơ hồ vang lên trong đoàn xa giá dài thật dài, những cô gái này rất trẻ trung và hoạt bát, tất cả đều là cung nữ đi theo xa giá của Phong Vương. Bình thường thì các cô rất thích nô đùa trêu chọc lẫn nhau, nửa tháng nay toàn phải ở trong xe nên luôn cảm thấy trong lòng bức bối, cứ như bị nhốt trong lồng. Thế nên hôm nay đột nhiên

ở đâu lại có một mùi hương thơm ngát thoang thoảng truyền đến khiến các cô không khỏi thả lỏng tinh thần, nhỏ giọng cười giỡn vui vẻ với nhau.

“Thật không ngờ mùa này mà cũng có hoa lan nở!”. Trong chiếc vương xa được lát ngọc xung quanh, đỉnh xe khảm vàng, Cửu Vi nhẹ nhàng vén một góc rèm tơ lên quan sát. Một cơn gió thổi đến mang theo mùi hương hoa lan dịu dàng lén chui vào trong rèm, uồn lượn khắp buồng xe, làm y cảm thấy lòng mình rung động: “Hương hoa lan dù xa mà vẫn rất thanh thuần, thật hiếm có.”

Tích Vân cũng nhắc một góc rèm lên, liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Những tia sáng mặt trời vàng nhạt như từng sợi tơ mỏng manh chiếu vào khuôn mặt nàng, nàng cất lời: “Phong Cực, quốc chủ Hắc Phong Quốc đời đầu được mệnh danh là ‘Mặc Tuyết Lan Vương’. Nghe đồn ông ta có làn da trắng như tuyết, mái tóc đen như mực, dung mạo tuấn mỹ phi thường. Ông ta chỉ thích mặc giáp đen và áo đen, trái ngược với thủy tổ Phượng Vương của muội ưa chuộng mặc giáp bạc và áo trắng. Đặc biệt, ông còn rất yêu thích loài hoa lan. Sau khi bảy vị đại tướng được phong vương, ông là người trị quốc xuất sắc nhất, lập nên một thời đại ‘Lan Minh Thịnh Thế...(Thời kỳ hưng thịnh rực rỡ của Lan) cho Hắc Phong Quốc, được cả thiên hạ suy tôn là ‘Lan Minh Vương’. Nhân dân Hắc Phong Quốc vô cùng kính trọng và quý mến ông, cho nên cả nước đều tôn sùng loài hoa lan này. Bởi vậy Phong Quốc ngoại trừ cái tên Hắc Phong Quốc để phân biệt với Bạch Phong Quốc ra, còn có tên khác là ‘Lan Quốc’.”

Nàng thả rèm xuống, nhắm mắt ngửi một hương hoa lan, khẽ thở dài. Xa giá vẫn đang đi về phía trước không nhanh không chậm, mùi hương này càng lúc càng gần và rõ ràng hơn, cực kỳ giống với mùi hương trên người ai đó. Nàng nhỏ giọng lầm bầm: “Chẳng biết đóa lan ấy sẽ là đen hay trắng?”

Cửu Vi cũng buông rèm xuống ngăn không cho hương hoa bên ngoài tràn vào, cũng như khiến cho hương hoa bên trong bay ra, mâu quang nhẹ nhàng di chuyển theo nét mặt Tích Vân, chỉ thấy nàng vẫn vô cùng bình tĩnh, đầu ngón tay khẽ khàng gõ lên ghế.

“Nghe nói vào ngày công tử Lan Tức chào đời thì hoa lan đã nở rộ khắp Hắc Phong Quốc, sau đó cả Lan Lăng Cung đều tràn ngập sắc hoa, cả bốn mùa hoa đều nở!”. Cửu Vi đột nhiên bắt chuyện với nàng, trên mặt hiện ra nụ cười nhàn nhạt hứng thú: “Chưa đến Phong Đô, chưa thấy hoa mà đã ngửi thấy hương, quả nhiên là danh bất hư truyền.”

“Cho nên ở Hắc Phong Quốc mới có một truyền thuyết kể rằng, công tử Lan Tức chính là ‘Mặc Tuyết Lan Vương’ chuyển thế, là vị chủ nhân mà ông trời dành tặng cho Hắc Phong Quốc!”. Tích Vân mở mắt ra thản nhiên cười cười, ánh mắt không chút vui vẻ mà chỉ toàn là ý đùa cợt: “Truyền thuyết này...”. Nàng muốn nói điều gì đó nhưng sau cùng chỉ phun ra một câu chả có liên quan: “... Quả thật không sai!”.

Cửu Vi nghe vậy liền vỗ vỗ tay Tích Vân, nhàn nhạt cười, không nói thêm gì nữa.

Chiếc xa giá dừng lại ở một chỗ, nội thị bên ngoài vội kêu lên: “Khởi bẩm đại vương, sứ giả đón tiếp ngài đã đến”.

“Nhanh như vậy đã đến?”. Tích Vân thoáng ngẩn ra, rốt cuộc cũng đứng dậy bước ra ngoài. Nàng đi đến trước cửa xe mới bất chợt dừng lại, ánh mắt khẽ run rẩy nhìn chiếc rèm, hồi lâu sau mới thở dài nói: “Đến thật rồi!...”.

Nội thị hai bên mở cửa xe, vén rèm lên cho nàng, lập tức có bốn cung nữ cả người sức nức mùi hương hoa lan thanh u bước đến, khom người cùng nói: “Cung thỉnh đại vương xa giá!”

Sau đó có hai cô đứng trước cửa xe vén rèm, hai cô đi vào trong đỡ Tích Vân, nàng nhẹ nhàng dõng bước xuống. Vừa ra đến ngoài, một mùi hương hoa lan lạnh lạnh trong trẻo đã phả vào khuôn mặt, nàng ngước mắt lên, cả người liền chấn động trong giây lát!

Trước xe là một con đường rộng dài tiến đến Phong Đô, hai bên đường sắp xếp những chậu hoa lan trắng, chính giữa có trải một tấm thảm gấm dài đỏ rực như ánh dương quang, trên thảm rải đầy những cánh hoa lan trắng như tuyết. Từ xa nhìn lại thấy khung cảnh này trông diễm lệ vô cùng, tựa như cả con đường chìm ngập trong tuyết, lại tựa như đang ôm trọn lấy cánh đồng tuyết rơi, vừa thuần khiết tươi đẹp, vừa lộng lẫy tao nhã... Nàng phóng tầm mắt ra xa, cả con đường dường như đã hóa thành một dòng sông dài thật dài không có bến bờ, chở theo đầy những cánh hoa lan trắng xóa đến tận chân trời. Dưới ánh bình minh, dòng sông được bao phủ bởi một tầng kim quang lấp lánh điểm tô thêm vẻ đẹp tuyệt vời rực rỡ, khiến người ta như đang đặt chân vào con đường gấm hoa dẫn lên đến thượng giới!

“Hay cho một nghi thức chào đón đặc biệt!”.

Cửu Vi chợt thốt lên một câu khen ngợi, thanh âm như từ trong mộng truyền ra nhẹ nhàng lượn lờ bên tai nàng, đánh thức Tích Vân vẫn còn đang say sưa mộng mị. Nàng lập tức hồi phục tinh thần, trong lòng không khỏi dâng lên một thứ cảm xúc, chỉ là bản thân vẫn không rõ đó là thứ cảm xúc gì? Là sợ hãi, nghi ngờ? Là vui mừng? Hay là bi thương?

“Tịch Nhi, các người có thể bắt đầu một con đường khác.” Cửu Vi quan sát đường hoa đẹp huyền ảo kia, không khỏi thật lòng tán thưởng: “Người vô tâm không thể làm được như vậy đâu!”

Nàng quay đầu mỉm cười nhìn Cửu Vi, nụ cười nhẹ nhàng như làn hương hoa trong gió. Có điều ánh mắt nàng đã chất chứa một thứ gì đó thập phần nặng nề, làm nụ cười này trở nên bất đắc dĩ và đọng lại nỗi buồn man mác.

“Cung nghênh Phong Vương!”.

Một đám người vận đồ đen quý xuống đất, tiếng hô vang dội làm chấn động cả con đường hoa đẹp đến mức không thật này.

“Xuyên Vân cung thỉnh Phong Vương!”. Một nam tử mặc giáp bạc cầm vệ quân một mình quý đằng trước đám người.

Tích Vân đợi cung nhân đến đỡ đi, chân bước lên bậc thang bằng ngọc, phía dưới là tấm thảm đỏ kéo dài, mũi chân chạm vào những cánh hoa lan trắng muốt. Nàng dõng mắt nhìn, sau lưng là một đoàn người đen đặc, ngẩng đầu lên là trời xanh mây trắng, xung quanh là hương hoa như sương khói lượn lờ... Khẽ thở dài, đây chính là thành ý của hần sao?

“Bình thân!”. Âm thanh trong trẻo của nàng vang lên, theo gió bay đi thật xa.

“Tạ ơn Phong Vương!”.

“Kính mời ngài lên kiệu!”. Nam tử mặc giáp bạc khom người tiến đến nói.

Tích Vân quay đầu liếc nhìn y, khẽ mỉm cười: “Đa tạ Xuyên Vân tướng quân.”

Nhâm Xuyên Vân ngẩng đầu, hai tròng mắt phát sáng: “Phong Vương vẫn còn nhớ Xuyên Vân?”

“Đương nhiên”. Tích Vân gật đầu, cất bước đi về phía vương kiệu đã chuẩn bị xong, trong lòng lại thăm thở dài.

Vương kiệu này có trụ làm bằng lam thủy tinh, tay vịn làm bằng hồng san hô, đỉnh kiệu được trang trí bởi một khối ngọc hình ánh trắng nửa đen nửa trắng, hai mảnh ngọc ghép lại với nhau tạo thành một vầng trăng tròn. Trên nóc kiệu có phủ kín bởi những đóa lan đen như mực, trắng như tuyết xen lẫn nhau, tựa như những đôi bướm đen trắng ở giữa màn trời đầy tuyết. Một cơn gió nhẹ thoảng qua, đôi bướm khẽ vỗ cánh, làm lan tỏa những luồng hương hoa lan thơm ngào ngạt quyến rũ. Bốn vách kiệu có đặt những tấm rèm lụa mỏng đỏ như chu sa buông rũ, khi rèm lụa bay lật phất, có thể mơ hồ thấy được một chiếc ghế ngọc điêu khắc hình phượng hoàng giương cánh bên trong.

Nhâm Xuyên Vân trông thấy Tích Vân ngậy người, ánh mắt như đang quan sát bên ngoài kiệu, lại như đang nhìn xuyên vào trong kiệu thì không rõ là nàng có thích hay không. Sau một lúc lâu mới thấy nàng khẽ mở miệng, dường như muốn nói câu gì đó nhưng lại không thể mở lời. Giây phút ấy, y bỗng loáng thoáng nghe thấy tiếng thở dài từ sâu thẳm trong đáy lòng nàng, một tiếng thở dài rất nhiều cảm xúc.

“Xuyên Vân đã từng nói qua, nếu Phong Vương đại giá đến Hắc Phong Quốc, công tử nhà tôi sẽ trải gấm mười dặm đón chào!”. Nhâm Xuyên Vân dùng thanh âm chỉ hai người mới nghe thấy lặp lại những lời mà y đã nói với nàng vào lần gặp mặt đầu tiên tại Bạch Quốc. Y chăm chú nhìn Tích Vân thật lâu, như muốn khai ra một chút thông tin từ trên khuôn mặt nàng, thế nhưng mãi mà vẫn không phát hiện ra điều gì, đành thất vọng thu lại tầm mắt.

Tích Vân chỉ nhàn nhạt cười, nụ cười ưu nhã và thận trọng, mâu quang rơi vào con đường dài trải đầy hoa phía trước: “Trải gấm mười dặm, mười dặm đường hoa... Công tử nhà ngươi thật quá khách khí”. Giọng nói của nàng nhẹ nhàng không gọn sóng, lại ẩn chứa ý tứ khó dò.

Nàng đi đến vương kiệu, kẻ bên đã có cung nhân vén rèm tơ lên, bước vào, ngồi xuống chiếc ghế phượng làm bằng bạch ngọc. Hai tay nàng thả lỏng, lòng bàn tay mở ra, khẽ rũ mắt, một tiếng hô thật dài vang vọng: “Phong Vương khởi giá!”

Kiệu được nâng lên vững vàng, không nhanh không chậm đi về phía Phong Đô. Những bách tính sơn dã Hắc Phong Quốc đứng ven đường chào đón đoàn người. Con đường hoa lúc này trở nên rực rỡ như lửa, thanh khiết như băng, hương hoa thơm phức hòa vào trong xương tủy... Lửa và băng, nóng và lạnh quấn quýt lấy nhau, lòng bàn tay nàng cũng vừa lạnh vừa nóng.

Nàng cố thở ra, cố xua tan đi mùi hương thơm ngát ấy nhưng nó vẫn quấn quanh trên chóp mũi, quấn cả vào trái tim nàng.

Phảng phất như đã trải qua một thế kỷ, lại như vừa xảy ra thật nhanh, Tích Vân mở mắt lên, mơ hồ đã cảm nhận được thứ gì đó đang đến gần. Nàng nhìn xuyên qua làn lụa mỏng, trông thấy trước cửa thành có một thân ảnh cao cao đang đứng chờ, dáng người ngọc thụ lâm phong, toàn thân vận trường bào của vương hầu, đầu đội vương mạo... Thật cao quý mà cũng thật xa vời!

Kiểu ngừng, Tích Vân khẽ đưa tay lên, lòng bàn tay nàng rất nóng và ẩm ướt. Nàng liền hít sâu một hơi, sau đó thở ra, nắm chặt tay lại, ngẩng đầu, nhẹ nhàng bước xuống bậc thềm màu đỏ. Đường như có một làn gió thổi qua sau lưng, cả người nàng bất giác trở nên lạnh lẽo.

“Chúng thần cung nghênh Phong Vương!”.

Từng đoàn người đen kịt lần lượt quỳ xuống đất, tiếng hô vang rền chấn động bên màng tai, duy chỉ có hấn là vẫn đứng nguyên tại chỗ, một góc vương bào đen như mực thêu tơ vàng bay phấp phới... Thần tình của hấn thật ung dung, cũng thật... Thâm sâu khó lường!

Nàng bước từng bước, càng lúc càng đến gần, chợt cảm thấy rằng, cả cuộc đời này cũng không thể nào đến gần hấn.

Khi ánh mắt hai người giao nhau, cả hai cùng mỉm cười đón chào đối phương. Sau đó, hấn và nàng cùng đưa tay ra, đôi bàn tay nắm chặt lấy nhau, đầu ngón tay đan xen hòa lẫn. Giây phút ấy, cả hai người đồng thời khẽ cười, bởi vì lòng bàn tay ai nấy đều ẩm ướt!

Mà vào khoảnh khắc đầu ngón tay hai người chạm nhau, tiếng hoan hô đã vang dội đến chín tầng trời: “Lương duyên trời định! Muôn đời nắm tay! Vạn năm cùng bước!”.

Tiếng nhạc hỉ khánh cát tường hạ xuống, khúc ca “Loan phượng hòa minh” du dương nhẹ nhàng cất lên.

Hấn dắt tay nàng đi qua con đường đầy hoa lan rực rỡ thơm ngát, băng qua những tiếng reo hò chúc tụng của thần dân... Bàn tay hấn vẫn nắm chặt lấy tay của nàng, lòng bàn tay vô cùng ấm áp. Thỉnh thoảng cả hai nghiêng đầu ngắm nhìn đối phương, khi thấy ánh mắt của người kia đang nhìn mình, cả hai lại bất giác mỉm cười...

Con đường này, dường như họ có thể cùng nhau đi mãi... Chỉ có điều nó cũng có giới hạn!

“Đây là Đài Tứ Phong”.

Vừa dừng bước, bên tai nàng đã vang lên thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp của Lan Tứ. Nàng quay đầu nhìn, vẫn là gương mặt bình tĩnh và nụ cười tao nhã ung dung, duy chỉ có đôi mắt của hấn là thâm sâu như mực.

Tứ Phong? Nàng cười nhạt, không tự chủ được lại thở dài, hôm nay tựa hồ là ngày nàng thở dài nhiều nhất trong đời. Nàng ngẩng đầu quan sát Đài Tứ Phong, dễ dàng nhận thấy tòa đài này chỉ vừa mới được xây xong, mà là được xây vì nàng.

Lầu có ba tầng, mỗi tầng đều có hình ảnh trắng, lại cao khoảng hai trượng, trông như một chiếc thang bắc lên trời. Tầng thứ nhất rộng nhất, có thể chứa đến mấy trăm người. Tầng thứ hai nhỏ hơn, chứa được khoảng một trăm người. Tầng thứ ba là tầng cuối cùng thì chỉ rộng khoảng bốn trượng, chính giữa có đặt hai chiếc ghế chạm trổ long phượng, hai bên trái phải khoảng hai trượng thì được sắp xếp một bộ bàn ghế.

Tòa đài này được xây bằng đá bạch ngọc thời Hán, màu sắc trong suốt óng ánh như thủy tinh. Hiện giờ cả tòa đài đều được treo những dải lụa đỏ thắm cùng màu với tấm thảm gấm đang trải thẳng đến tòa, trông rất đẹp đẽ và có không khí của ngày đại lễ. Dưới ánh mặt trời, mái hiên bằng ngọc lưu ly xanh biếc phát ra quang mang chói mắt, trên cùng là tấm bảng đề ba chữ đỏ thắm điểm lệ “Đài Túc Phong”.

“Đại vương giá lâm!”

Có tiếng nội thị lanh lảnh từ xa truyền đến, lập tức toàn bộ thần dân bên dưới Đài Túc Phong đều quỳ rạp xuống đất.

Xa xa, một chiếc xe ngựa mang phong cách hoàng gia đang chậm rãi tiến đến. Tích Vân trông thấy thầm tự hỏi, rốt cuộc thì vị Phong Vương cai trị Hắc Phong Quốc gần bốn mươi năm này là người như thế nào? Dựa theo quốc lễ, nàng là vương một quốc gia, địa vị ngang hàng với ông ta, đáng ra ông ta phải đi đón tiếp nàng từ tận cửa thành. Thế nhưng chiếu theo gia lễ, nàng lại là con dâu, cho nên cũng không tính là ông ta thất lễ.

“Cô toàn mừng ta là hồ ly, nhưng cô chắc chắn chưa từng gặp qua hồ ly tinh chân chính!” Lan Túc khẽ nói một câu, thanh âm nhỏ đến mức ngoài nàng ra thì chẳng có người thứ hai nghe được.

Tích Vân quay đầu lại liếc nhìn Lan Túc, đã thấy vẻ mặt hắn ta rất nghiêm chỉnh, mắt nhìn thẳng về phía trước, tựa như câu nói kia không phải xuất phát từ miệng mình.

Mà vị Phong Vương đang đến gần cũng bất giác dừng lại cách đài một trượng, không thềm vắn lễ mà trực tiếp quan sát cô con dâu đang đứng trên đài, có vẻ như ông đang suy nghĩ điều gì đó về nàng dâu nữ vương Bạch Phong Quốc cao quý này.

Tích Vân vẫn lẳng lặng bình tĩnh đứng mặc cho Phong Vương đánh giá, đồng thời nàng cũng quan sát vị cha chồng tương lai.

Nàng đảo mắt một cái đã thấy vị vương này rất cao gầy và già cả. Ông mặc một bộ vương phục tầng tầng lớp lớp quý phái làm cho thân hình trông thật gầy gò. Gương mặt ông xương xẩu, hai má hóp lại chẳng có chút da thịt, cả khuôn mặt chỉ toàn là những nếp nhăn. Trông ông lúc này tựa như một đóa hoa cúc đã tàn héo, chỉ còn đôi mắt là vẫn sáng tinh tường dù đã trũng xuống thật sâu. Nàng nhìn kỹ hơn, phát hiện ra ngũ quan của ông vô cùng cân đối, loáng thoáng có thể thấy được ngày xưa dung mạo ông tuần lẫm thế nào, ông có một đôi mắt phượng dài, đôi đồng tử đen láy như mực... Thật giống kẻ đang đứng bên cạnh nàng đây, ngay cả sự mưu tính ẩn sâu trong đôi mắt kia cũng giống y như đúc.

Đi cùng với ông là một người đàn bà xinh đẹp tuổi trung niên, tuy không còn trẻ nhưng bà vẫn giữ được vẻ mỹ lệ và tư thái lộng lẫy cao quý ngời ngời. Trên khuôn mặt bà hiện lên sự kiêu ngạo tựa như chỉ xem mỗi Phong Vương là người có vị thế cao hơn mình, còn lại mọi thứ đều không đáng đặt vào trong mắt. Có lẽ đó chính là vương hậu của Phong Vương, Bách Lý thị.

Mà phía sau Phong Vương là một hàng dài chư tôn công tử, công chúa và phi tần thê thiếp, đủ loại người, đủ loại y phục trang sức. Thần thái của mỗi người cũng khác nhau, có điều ánh mắt của họ... Giờ khắc này nàng mới thật sự cảm nhận được ý tứ trong lời nói của Lan Tức “Phong Vương tộc dù cô độc nhưng vẫn có hạnh phúc!”

Phong Vương lẳng lẳng quan sát cô con dâu nổi tiếng khắp thiên hạ này, đang suy nghĩ xem nên mở lời thế nào để không làm mất đi địa vị cao quý của ông, lại giữ được phong độ ngang hàng của vương một nước. Rồi tiếp theo phải làm gì để không mất đi lễ nghi nhưng vẫn trấn áp được khí thế mạnh mẽ của nàng. Ông nghĩ tới nghĩ lui, chợt nhớ đến chuyện các quốc gia khác tán thưởng nàng có “Thiên tư phượng nghi”, xưng tụng nàng là “Hoàng Vương...(Hoàng ở đây nghĩa là phượng hoàng, chim phượng)...” sánh ngang với danh hào “Phượng Vương” của thủy tổ năm xưa; Rồi lại nhớ đến mấy cô con gái và triều thần nước mình khi nhắc đến nàng lại vô cùng ao ước và đồ kỵ... Hết thảy những chuyện này đều nói lên thanh danh vang dội của nàng, những lời ca tụng nàng quả nhiên có thật! Sống đến sáu mươi bảy năm nay, đây là lần đầu tiên ông gặp được một nữ tử xuất sắc như thế. Khó trách thằng tiểu tử suốt đời này chẳng bao giờ xin xỏ hay nhờ vả ai lại vì nàng mà bước vào cung Hoàng Cực, cái nơi mà từ bé đến lớn nó chưa một lần chịu đến.

“Bổn vương tuổi già sức yếu, không thể đích thân nghênh đón khách quý, mong Phong Vương thứ lỗi!”. Rốt cuộc ông cũng mở miệng cất lời, giọng nói già nua rõ ràng đến từng chữ vang vọng, ngôn từ vô cùng ý vị và hàm súc. Sau đó ông khẽ vái chào nàng nhanh nhẹn thoải mái, như thể ông vẫn còn ở cái tuổi ba mươi trẻ trung.

Tích Vân thấy vậy không khỏi cười thầm, đúng là cha nào con nấy. Lan Tức là người vô cùng chú trọng đến phong thái lễ nghi, đến cả phụ vương của hắn cũng y như vậy, già rồi mà vẫn tỏ vẻ nhanh nhẹn trước mặt người khác, hay nói đúng hơn là trước mặt phụ nữ. Tất nhiên nàng sao có thể để ông thi lễ, lập tức cũng cúi người đáp lại: “Tích Vân chỉ là văn bối, há có thể phiên đại vương thân nghênh.”

“Phong Vương đã chấp nhận lời cầu hôn, toàn thể Hắc Phong Quốc đều cảm thấy vinh hạnh tột bậc!”. Phong Vương khẽ nhếch mép tựa như đang cười, có điều biểu tình này nhanh chóng bị những nếp nhăn che mất.

“Có thể được lập đại hôn với Hắc Phong Quốc, Tích Vân cũng thấy mình may mắn vô cùng”. Tích Vân cũng ôn hòa khách khí đáp.

“Phong Vương tư thái như tiên, lại văn tài võ lược, cả thiên hạ ai nấy đều ngưỡng mộ”. Ánh mắt của ông thoáng dừng lại trên khuôn mặt Tích Vân, sau đó chuyển qua người Lan Tức đang đứng yên bên cạnh nàng, rồi lướt nhìn những chư tôn công tử phía sau lưng: “Có điều hôm nay đã khiến nhiều người trong thiên hạ thất vọng rồi!”.

Tích Vân cười nhàn nhạt, mâu quang nhẹ nhàng mà tỏ ra thâm tình liếc nhìn Lan Túc, nàng nói: “Tích Vân nông cạn thô thiển, có thể lấy được công tử Lan Túc làm phu quân, không dám cầu gì hơn!”.

“Hà?”. Phong Vương lại liếc nhìn Tích Vân, ánh mắt ông trở nên sâu thẳm, sau đó ông bất chợt mỉm cười, nụ cười vừa tán thưởng lại vừa mang ý giễu cợt. Thoáng chốc, nụ cười này hóa thành một nụ cười thân thiết ấm áp: “Bổn vương cũng mong Phong Vương và con trai ta sau này phu thê ân ái, bách niên giai lão!”

“Đa tạ lời chúc của đại vương”. Tích Vân nhẹ nhàng đáp lời, vẫn chỉ cười thản nhiên tao nhã.

“Đại vương, giờ lành đã tới”. Một vị lão thần đến gần Phong Vương cúi đầu gọi, vị này mặc trang phục của quan Thái Âm Hắc Phong Quốc.

“Thế thì...”. Phong Vương đảo mắt nhìn đôi uyên ương như ngọc đang đứng đằng trước, cất giọng bảo: “Bắt đầu nghi thức!”.

“Dạ!”. Thái Âm đại nhân cúi đầu lui ra.

“Nghi thức hòa ước bắt đầu!”.

“Tấu nhạc!”.

Thái Âm đại nhân vừa cất lời, tiếng nhạc cũng chậm chậm vang lên, nhẹ nhàng và êm tai, đây là cổ khúc chúc mừng mang tên “Long phượng trình tường”.

Trong tiếng nhạc, Phong Vương dẫn đầu đi về phía Đài Túc Phong cao cao đằng trước, tiếp theo là Lan Túc nắm tay Tích Vân, kế đến là một đoàn người gồm vương hậu, Tầm An Hầu, các công tử và công chúa, các triều thần của Hắc Phong Quốc như Thái Âm, Thái Luật, bốn vị tướng Phong Vân Kỳ của Bạch Phong Quốc và cuối cùng là các cung nhân nội thị của hai quốc gia.

Dựa theo lễ chế, tầng thứ nhất sẽ dành cho các triều thần và cung nhân, tầng thứ hai dành cho các thành viên vương tộc, tầng thứ ba là tầng cử hành nghi lễ cho tân lang, tân nương và song thân hai họ, vì vậy tất cả các triều thần, nội thị cùng cung nhân đều dừng lại ở tầng một. Mà trong vương triều Bạch Phong Quốc lại chỉ còn mỗi mình Tích Vân là dòng dõi hoàng gia, thế nên căn cứ theo vương thư Thân ước hôm trước đã giao ước, ngũ tướng Phong Vân Kỳ và Cửu Vi sẽ được xem như thân nhân của Phong Vương Tích Vân, những người này được phép bước lên tầng hai.

Nhưng vào lúc Phong Vương Hắc Phong Quốc vừa đặt chân lên tầng ba thì Phong Hậu chợt khê động, muốn cùng ông ta bước lên trên, có điều bà nhìn thấy ánh mắt của Lan Túc đang quét về phía mình thì bất ngờ dừng lại, không dám bước lên nữa. Mà đồng thời, bên dưới cũng có bốn năm ánh mắt căm hận bắn thẳng về phía Lan Túc. Hấn vẫn chẳng thêm quan tâm, quay đầu ngắm nhìn Tích Vân, sau đó nắm tay nàng bước lên tầng đài cao nhất. Một màn kịch hay này lọt vào trong mắt nàng, nàng thản nhiên cùng hấn đi lên trên, sau đó khẽ liếc nhìn những thành viên trong Hắc Phong tộc, vừa cảm thấy xót xa lại vừa cảm thấy buồn cười, Hắc Phong Quốc quả nhiên phức tạp hơn Bạch Phong Quốc nhiều!

Đúng ra dựa theo lễ chế của quốc gia, đối với các nghi thức long trọng thế này, thân là vương hậu của một nước, là bậc bề trên của thế tử, bà phải đi cùng với Phong Vương, vậy mà...

Lúc bấy giờ, trên tầng cao nhất của Đài Tứ Phong, chỉ có Phong Vương và Lan Túc, Tích Vân đang đứng. Mà bên dưới đài, cấm vệ quân vây quanh bảo vệ chặt chẽ, dân chúng mong chờ nghi thức cử hành hôn ước.

Phong Vương ngồi xuống vương tọa cao cao ở giữa, Lan Túc và Tích Vân đứng hai bên trái phải đối diện ông, phía trước họ là một chiếc bàn bằng ngọc xanh. Trên bàn đặt một chiếc đàn cầm bên phải và một chiếc đàn sắt bên trái. Hai người lẳng lặng quan sát hai loại nhạc cụ trước mặt, không hện mà cùng ngẩng đầu nhìn về người kia, chỉ cần hợp tấu xong khúc nhạc này, bọn họ sẽ hoàn thành nghi lễ hòa ước trước vạn dân, cùng lập lời thề sống với nhau cho đến đầu bạc, cho đến chết cũng không hối hận.

“Sao ta cứ có cảm giác không yên tâm về vị công tử Lan Túc này!”. Lâm Cơ ngửa đầu nhìn hai người trên đài cao, khẽ nói một câu vô cùng nhỏ.

Từ Uyên nghe được liền lườm hắt một cái, ánh mắt như đang cảnh cáo hắt.

“Cơ mà... Cũng chỉ có người ung dung tài giỏi như ngài ấy mới có thể xứng đôi với đại vương”. Tu Cửu Dung vẫn ngược mắt nhìn lên đài cao, hai người trên kia dù chỉ cách cậu một tầng lầu nhưng vẫn trông thật cao xa, khiến người khác phải ngẩng đầu trông ngóng.

Cửu Vi đang đứng phía cuối hàng nghe thấy những câu ấy không khỏi liếc mắt nhìn Tu Cửu Dung. Chỉ thấy thần tình trên mặt cậu mờ mịt, vừa có chút cô đơn lại vừa có chút vui mừng. Gương mặt cậu... Bị chia cắt bởi một vết sẹo đỏ dài từ mi tâm đến sống mũi, đem khuôn mặt hoàn chỉnh này tách ra làm hai. Có điều không thể nói gương mặt cậu xấu xí được, vì hai nửa mặt này đều rất nhỏ nhắn thanh tú. Nhưng cũng không thể nói gương mặt cậu xinh đẹp, bởi vì nó đã bị cắt ra làm đôi. Chỉ có thể nói là... Một kiểu đẹp dễ tan nát, một kiểu đẹp tựa như trái tim con người bị vỡ đôi, làm người ta vô cùng đau đớn.

Cửu Vi bất ngờ vươn tay vỗ vỗ bờ vai cậu, cũng không biết vì sao mình lại làm thế này. Tu Cửu Dung liền quay đầu nhìn y, khẽ nhướn miệng cười hồn nhiên như trẻ nhỏ. Trên khuôn mặt còn có chút xấu hổ, phảng phất như đã bị ai đó nhìn thấu bí mật sâu thẳm trong trái tim mình.

“Ê, các người thử nhìn mấy tên công tử trước mặt coi, sao ta cứ cảm thấy gai mắt thế nào ấy!” Trình Tri thô thiển lo nhìn những tên công tử đang đứng đằng kia, chỉ thấy bên này có năm người, còn bên kia lại có cả đông người.

“Ta thấy cũng giống đó, có điều so với...”. Ánh mắt Lâm Cơ khẽ đảo qua những kẻ kia, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía đài cao: “Rất may đại vương chọn đúng người”.

“Câm miệng hết cho ta!”. Từ Uyên hạ giọng quát tháo dẹp đường, quay lại trừng mắt nhìn hai người đang đứng đằng sau. Hắn đang đe dọa để cho hai tên không biết nặng nhẹ này đừng có nói năng xằng bậy, ném luôn mặt mũi của người Bạch Phong Quốc.

Lâm Cơ, Trình Tri thấy hắn trừng mắt nhìn mình thì vội vàng ngậm miệng lại, chỉ có Tu Cửu Dung vẫn thật tâm quan sát những tên công tử ở đằng xa, sau đó nhẹ nhàng mở miệng nói:

“Dáng vẻ cũng tốt mà, ai cũng có bề ngoài xuất chúng.”

“Khì khì!”. Cửu Vi không khỏi bật cười.

Ánh mắt lạnh lùng của Từ Uyên lập tức quét về phía Tu Cửu Dung, dù chưa quát cậu nhưng cậu cũng hiểu ý hẩn, nhất thời liền im lặng, cuối cùng chỉ còn mình Cửu Vi vẫn tự do tự tại cười. Mà những người của Hắc Phong tộc cũng không chú ý đến họ, tất cả đều nhìn chăm chăm không chớp mắt về phía đài cao, trong đó có vị Tầm An Hầu dường như đang âm thầm lo lắng, mi tâm thỉnh thoảng cau lại.

Tiếng cầm sắt trên đài cao phiêu diêu hạ xuống, thanh âm trong trẻo mà du dương như dòng suối nô đùa trên ngọn núi, thanh tao thoải mái như dương liễu đầu cành bồng bềnh trong gió nhẹ, dịu dàng đẹp đẽ như cánh bướm đầy sắc màu bay lượn giữa bách hoa, lại băng lãnh cao quý như những bông tuyết khiêu vũ trong đông giá... Khi thì tiếng đàn cầm vang vọng đến trời mây, tiếng đàn sắt trầm lắng như thủ thi. Khi thì tiếng đàn cầm mơ hồ như tơ trong gió, tiếng đàn sắt bình thản như tùng đứng ven bờ. Khi thì tiếng đàn cầm lại mờ mịt trống rỗng, tiếng đàn sắt lại sôi nổi bay cao... Cầm và sắt vừa phân vừa hợp, hợp thì trôi chảy như sông lớn nhập vào biển rộng, phân thì linh động như suối nông chảy qua khe đá...

Nhất thời mọi người đều chìm đắm vào khúc nhạc ưu mỹ hài hòa tựa như tiếng thiên nhiên, đến cả Phong Vương trên đài cao cũng nhắm mắt lắng lắng thưởng thức. Mà ngón tay của hai người đang gảy đàn vẫn là lướt như bay, ánh mắt cả hai không khỏi hòa quyện vào nhau, tựa như có chút bất ngờ, lại tựa như có chút vui sướng.

Vào lúc ánh đao bất chợt lao tới, mọi người vẫn còn chưa kịp thoát ra, phân nửa thì trầm mê trong khúc nhạc, phân nửa còn lại ngây ngẩn bởi sắc đao hàn lệ chói lóa.

Ánh đao như tuyết phủ xuống khắp mặt đất, che khuất cả bầu trời, cũng che đi ánh dương quang nồng nhiệt trong đôi mắt của những người bên dưới. Tầng cao nhất của Đài Túc Phong đã hoàn toàn bị lưỡi đao sắc bén bao trùm, không thể thấy được ba người Phong Vương đang ở bên trong.

Cầm vệ quân tức khắc lấy lại tinh thần liền phóng lên đài cao nhất, lúc này họ không còn kiêng dè lễ chế gì nữa, họ biết rằng nếu ai trong số ba người trên đài bị thương, họ có chín cái mạng cũng không thể đền nổi. Nhưng họ vừa mới đến sát mép tầng ba đài đã bị những ánh tuyết sắc bén quét thẳng xuống. Có người ngã xuống đất gãy tay chân, có người mất mạng ngay tại chỗ, cũng có người dù chưa bị thương nhưng đã thất hồn lạc phách, mất hết can đảm cùng khí lực bước lên phía trên một lần nữa.

“Vương!”.

Bốn vị tướng Phong Vân Ky đồng loạt thét lên, lao về phía tầng trên của đài, chỉ là vừa leo lên được vài bậc, những đao sáng lạnh toát lại bay vút đến, mỗi một nhất tựa như cầu vòng kẻ sát cổ bọn họ. Bốn vị tướng nhanh chóng rút kiếm ra ngăn cản.

“Choang”, một âm thanh chói lọi vang lên, đao kiếm chạm vào nhau, cầu vòng trắng tan dần, hiện lên bốn thanh đại đao có chuôi sáng như tuyết gác lên bốn thanh kiếm. Bốn thanh đại đao

này nằm trong tay những kẻ mặc trang phục trắng xóa từ đầu đến chân, đến cả khuôn mặt cũng quấn vải kín mít, chỉ để lộ những cặp mắt lạnh lẽo vô tình.

“Các người...”.

Bốn vị tướng vừa mới mở miệng, đại đao đã cấp tốc lẳng không chém xuống, sát khí mãnh liệt như tuyết, trong chớp mắt muốn chặt đứt đường sống của thiên địa vạn vật trong nhân gian, vô cùng tuyệt tình và hung ác.

“Giải quyết chúng trước!”. Từ Uyên nói nhanh gọn.

“Rõ!”. Ba người còn lại đồng loạt đáp.

Lập tức kiếm quang lóe lên, mang theo sự rực rỡ nóng cháy của ánh mặt trời, hóa thành tứ đạo cầu vòng phóng về phía đao tuyết.

Trên tầng hai, đám người Phong Hậu, Tầm An Hậu và chư tôn công tử hoảng sợ, cấm vệ quân đã vây quanh chặt chẽ bảo vệ họ từ lâu. Còn các triều thần và cung nhân ở tầng một thì chạy trốn tán loạn, những tiếng thét chói tai sợ hãi, những tiếng kêu cứu lạc giọng vang lên, cảnh tượng thật hỗn loạn và nhếch nhác. Không ít quân cấm vệ đã đưa bọn họ rời khỏi đài, cũng không ít người nỗ lực xông lên tầng ba ứng cứu. Có điều ánh đao và ánh kiếm trên tầng hai quá mãnh liệt, đã khiến bọn họ phải dừng bước tại đây.

Mà trên tầng ba, sắc tuyết bao trùm dày đặc hết tầng lầu, phong tỏa cả tòa đài cao, người bên trong không thể đi ra, người bên ngoài cũng không thể nhìn vào. Bỗng nhiên, có một tiếng phượng hoàng hét vọng đến chín tầng mây, ai nấy đều không khỏi ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy giữa ánh tuyết vô hình có một bóng phượng hoàng trắng toàn thân lóe lên sắc bạc nhọn hoắt, từ từ lượn vòng quấn tròn lấy đài để lấy thế bay lên. Những ánh tuyết dày đặc không thể vây khốn nó, cũng không thể che nổi quang mang rực rỡ của nó.

“Phá!”

Một tiếng quát vang vọng như từ trên không trung giáng xuống, lập tức, phượng hoàng trắng giương cánh bay thẳng lên trời cao, xuyên vỡ những mũi tuyết bén nhọn, toàn thân phát ra hào quang đẹp đẽ sáng chói, chói đến mức con người cơ hồ không thể mở mắt nổi. Những mũi tuyết kia trong tích tắc đã xuất hiện vết nứt, mơ hồ có thể thấy được những thân ảnh đang đứng đằng sau. Mà phượng hoàng lúc này cũng ngửa đầu hét dài, giương đôi cánh trắng khiết che khuất nửa bầu trời, sau đó quét thẳng xuống phía dưới tựa như muốn hủy diệt hết tất cả mọi thứ. Những mũi tuyết nhọn nhanh chóng bị cuốn trôi, nhất thời lộ ra Phong Vương, Lan Tức và mười ba kẻ vận y phục trắng tuyết đang đứng trên đài cao. Sau đó, phượng hoàng trắng nhẹ nhàng phiêu phát đáp xuống, Tích Vân ung dung đứng chính giữa, bạch lẳng trong tay nàng không gió mà bay pháp phối.

Yên tĩnh, giờ phút này cả Đài Tức Phong đều trở nên thập phần yên tĩnh! Bốn vị tướng Phong Vân Kỳ và bốn gã tuyết y nhân cùng dừng tay, các thần dân đang đứng bên dưới đài cũng ngẩng đầu không dám thở mạnh, chỉ mở to hai mắt nhìn lên phía trên đài.

Mười ba tên tuyết y nhân đứng dàn hàng ngay ngắn, nhìn chòng chọc không chớp mắt vào một đôi nam nữ trẻ tuổi, mũi đao trong tay chúng kéo lê trên mặt đất. Mười ba tên này nhìn như đang đứng hờn độn, nhưng nếu là người trong chốn võ lâm thì tất biết, kỳ thật đó là đao trận đoạt hồn mang tên Tuyết Sơn Tuyết Mệnh.

“Tuyết Sơn Thập Thất Đao chẳng phải luôn giữ đao sạch như tuyết sao? Từ bao giờ mà lại dính vào chốn hồng trần này vậy?”. Thanh âm trong trẻo và lạnh lùng của Tích Vân vang lên, đôi mắt của mười ba kẻ kia đồng loạt co rút.

“Là các ngươi?”. Một gã tuyết y nhân cầm đầu nhìn hai người đối diện không thể tin được, lập tức nắm chặt thanh đao trong tay.

Bọn chúng chưa từng gặp qua Bạch Phong Hắc Tức thế nhưng bạch lăng trong tay nàng đã chứng tỏ chúng đoán không sai. Trên đời này chẳng có dải lụa trắng nào lợi hại và đáng sợ như vậy. Mà nam tử kia mặc dù còn chưa xuất thủ nhưng vẫn ung dung tao nhã trước đao trận, không chút kinh hoàng hoảng sợ, phảng phất như trước mặt hắn chỉ là trò xếp gạch của trẻ con ba tuổi. Vì vậy, hắn chắc chắn là người nổi danh cùng nàng trên giang hồ, công tử tao nhã vô song – Hắc Phong Tức! Thì ra lời đồn Bạch Phong Hắc Tức chính là Phong Tích Vân và Phong Lan Tức là có thật!

“Tu vì khó đạt, sao không quay về?”. Tích Vân thản nhiên hỏi, ánh mắt đảo qua Lan Tức đang đứng trước người Phong Vương. Hắn chỉ lặng lẽ nhìn đám tuyết y nhân, thần tình hết sức bình tĩnh, mà Phong Vương cũng chỉ ngồi yên đường hoàng ở vương tọa, vẻ mặt trấn định, giữ nguyên phong thái của một vương một nước.

“Tuyết đã rơi sao có thể quay ngược về trời?”.

Tên tuyết y nhân cầm đầu nhắc thanh đao trong tay lên hét lớn: “Giết!”

Tức khắc bảy tên tuyết y nhân liền đánh úp Lan Tức, sáu tên còn lại thì tập kích Tích Vân. Ánh đao của chúng hóa thành dòng nước cực kỳ mềm mại bắn thẳng vào bọn họ. Khi gần đến hai người, dòng nước tức khắc bạo phát thành một cơn đại hồng thủy dâng trào mãnh liệt, đao khí như dòi non lấp biển cuốn về phía bọn họ!

“Vương, cẩn thận!”.

“Công tử, cẩn thận!”.

Những người dưới đài nhìn thấy cảnh này run như cầy sấy, không hẹn mà cùng thốt lên.

Hai người kia nhất thời lui về phía sau thi đấu với dòng lũ, bất luận dòng nước có cuốn xiết thế nào, hai người vẫn luôn giữ khoảng cách một thước với nó.

Đôi bên truy đuổi nhau đến lúc Tích Vân và Lan Tức lùi đến sát mép đài thì bắt ngờ dòng lũ rút lại, bốn gã tuyết y nhân trong số đó vội vàng quay đầu giơ đao lên, bỏ thẳng về phía Phong Vương đang ngồi trên vương tọa. Hai kẻ khác thì công kích hai bên trái phải Tích Vân, còn cơn đại hồng thủy đang bám theo Lan Tức bỗng chốc hóa thành dòng thủy triều vọt thẳng lên trời. Trong tích tắc, ánh đao sáng như tuyết mang theo sự nóng rực của vàng mặt trời trên thiên

không chém xuống, đao khí sắc bén lạnh lùng khiến mọi người trên dưới Đài Tứ Phong đều cảm thấy lạnh xương sống.

“Vương!”.

“Công tử!”.

Mọi người kinh hoàng hét lên.

“Thu tay!”.

Một tiếng quát lạnh lùng vang vọng, bạch lăng mang theo mười thành công lực lăng không lao xuống phía dưới, những tiếng “leng... Keng!” Dội lại, hai kẻ tấn công nòng chột cảm thấy cổ tay đau nhức, đại đao trong tay rơi xuống đất. Do kinh lực của chiêu này quá mạnh, hai thanh đao của chúng cắm sâu xuống nền đá cẩm thạch ba tấc. Hai tên kia vẫn còn chưa kịp hồi phục tinh thần thì đã thấy Tích Vân bay đến như tia chớp, giơ hai chân đạp thẳng vào bả vai, “rắc... Rắc”, xương của hai gã tuyệt y nhân lập tức đứt gãy, ngã xuống đất bất tỉnh. Đồng thời nòng cũng nhanh chóng bay về phía trước, bạch lăng phóng ra xa đuổi theo bốn chuôi đao tuyết đang hướng về phía Phong Vương.

Nàng lướt như tên bay, bạch lăng trong tay nhanh như chớp quán lấy những thanh đao tuyết, “Leng... Keng... Đỉnh”, ba thanh đao rơi xuống đất, chỉ còn lại một thanh vẫn cố tiếp tục chém về phía Phong Vương. Trên đài cao trống trải, ông không thể tránh cũng không thể trốn, chỉ có thể ngồi nhìn đao phong như tuyết xuyên phá không trung đâm vào mình.

“Ta nhanh hơn!”. Tên tuyệt y nhân bỗng nghe thấy một thanh âm nhỏ bên tai mình, đao tuyết sắp đâm vào ngực Phong Vương chột dừng lại, Tích Vân đang đứng cách hắn một thước, bạch lăng trong tay nàng quán chặt lấy thân đao.

“Nhưng ta gần hơn!”. Tuyệt y nhân còn chưa dứt lời đã vút đao, giơ hai tay chưởng về phía trước. Cục diện biến hóa cực nhanh, Phong Vương còn đang cách hắn ta ba trượng chưa kịp hoàn hồn vì mới thoát chết dưới đao thì đã thấy hai chưởng lao tới, căn bản không thể tránh né.

“Người quá xem thường ta”. Tích Vân khẽ cười, vung tay lên, bạch lăng phảng phất như có sinh mệnh kéo theo đao tuyết, nhắm thẳng hướng đôi tay của gã.

Nhưng vào lúc ấy bỗng có một tiếng thét kinh hoàng vang lên.

“Công tử!”.

Thanh âm rất gấp rút và sợ hãi.

Tích Vân run tay, bạch lăng thoáng khựng lại, tên tuyệt y nhân liền hung tàn ấn hai chưởng vào ngực Phong Vương. Nàng cắn răng, cổ tay xoay chuyển, bạch lăng lại cuốn lấy đao tuyết chặt thẳng xuống tay hắn. “Aaaa!”, tên tuyệt y nhân kêu lên thảm thiết, máu bắn tung tóe, hai bàn tay rớt xuống đất, mà đồng thời, Phong Vương cũng phun ra một ngụm máu tươi. Chung quy cũng do bạch lăng của nàng hơi chậm, ông đã bị tên kia đánh trúng.

Phong Vương trúng đòn, tuyết y nhân bị chặt tay, đây là chuyện chỉ trong nháy mắt. Mà vào lúc hân ngã xuống đất hôn mê, thì ba kẻ còn lại phía sau nàng cũng đồng loạt đánh tới. Tích Vân không còn thời gian quan tâm đến thương thế của Phong Vương, thân chưa kịp chuyển đã bay vút lên trời. Bỗng có một tiếng huýt sáo trong dài như tiếng phượng vang vọng, ba kẻ trên mặt đất lập tức thấy có một đạo bạch quang chói lòa, hoa mắt chân động giữa không trung, phảng phất như có một con phượng hoàng trắng đập cánh càn quét về phía trước. Bọn chúng còn chưa kịp phản ứng thì cánh phượng đã đảo qua mặt, tích tắc chỉ cảm thấy hít thở không thông, đầu đốn còn chưa truyền tới mà tất cả giác quan đã dừng lại, thân hồn tức khắc biến mất, mơ mơ hồ hồ nghĩ, đây chính là tuyệt kỹ “Phượng Khiếu Cửu Thiên” của Bạch Phong Tích sao? Mình sẽ chết trong một chiêu này?

Tích Vân đáp xuống đất, thu hồi bạch lăng đang quán trên cổ ba tên kia. Nàng vội vàng tìm bóng hình của Lan Tức, vừa nhìn thấy hắn, bất chợt cảm thấy rùng mình.

Bảy thanh đao tuyết biến ảo thành ngàn vạn thanh đao, từ bốn phương tám hướng bao trùm lấy Lan Tức. Ánh đao càng lúc càng mãnh liệt mang theo kinh phong giá lạnh hóa thành một vòng xoáy chặt chẽ sắc bén vây lấy hắn. Mặt đất làm bằng ngọc thạch kiên cố bị những ánh đao xoay chuyển cắt nát, ngọc đá vỡ vụn thành trăm mảnh, vậy còn Lan Tức đang ở giữa vòng xoáy đó thì sao?

Tích Vân không tự chủ được bay về phía trước, dù biết rằng võ công của hắn cũng chẳng hề thua mình, vậy mà vẫn không nhìn được cầm chắc bạch lăng trong tay. Nàng khê đảo tay định xuất thủ, chợt nghe thấy một tiếng hừ trầm lạnh của Lan Tức, sau đó có một mùi hương hoa lan âm u tỏa ra, mọi người còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì đột nhiên vòng xoáy tuyết bị nứt vỡ, chính giữa vòng xoáy xuất hiện một đóa hoa lan đen như mực. Ban đầu chỉ là một đóa hoa nở rộ, rồi đến hai đóa, ba đóa... Nhiều đóa hoa nở rộ, trong nháy mắt, cả vòng xoáy đã bị những đóa lan đen che phủ.

“Tán!”. Một giọng nói thanh nhã như nhạc truyền đến, tất cả những đóa lan đen như mực đồng loạt hội tụ, hợp thành một đóa hoa khổng lồ. Các cánh hoa của đóa hoa lần lượt bung nở, cả Đài Tức Phong chìm ngập vào một mùi hương thơm ngát, tiếng “leng keng” trên đài không ngừng vang vọng.

Đao mang dần dần tản ra, đóa lan đen cũng dần dần tiêu thất, lộ ra Lan Tức đang đứng hiên ngang chính giữa trận. Phía dưới chân hắn, bảy tên tuyết y nhân đã mất đi sinh mệnh, đao tuyết đứt gãy thành trăm ngàn mảnh vụn rơi đầy mặt đất. Còn Tích Vân thì đang đứng sững cách đó không xa, Phong Vương ở ngay sau lưng nàng.

“Phụ vương, người không sao chứ?”. Lan Tức vòng qua người Tích Vân bước đến gần Phong Vương, chậm rãi diu ông đứng dậy.

“Công tử, cẩn thận!”. Mọi người vừa mới thở phào lại hết lên chói tai.

Bất thành linh, những ánh đao tuyết từ đâu lại xuất hiện, mãnh liệt quét về phía Lan Tức và Phong Vương. Bốn gã tuyết y nhân còn lại từng giao thủ với bốn vị tướng tức khắc lao lên tầng trên của đài. Bọn chúng thấy huynh đệ của mình bị thương, bị giết bởi Tích Vân và Lan Tức

chỉ trong nháy mắt, nhanh đến mức vừa mới hồi thần đã không cứu kịp, toàn bộ hận thù và phần nợ lập tức bộc phát, liều chết bay lên đoạt mạng hai người này!

“Phụ vương!”.

Khoảnh khắc ấy, hết thầy thần dân trong vương quốc đều tận mắt chứng kiến cảnh vị thế tử mà họ trung thành yêu kính lấy thân mình che chắn cho đại vương, phát tay áo đánh rơi hết đao thích khách. Sau đó, có một thanh đao còn sót lại đâm về hướng thế tử, Phong Vương Tích Vân ngơ ngác đứng yên, nhìn lưỡi đao tuyết cắm thẳng vào người hắn!

“Công tử...!”. Tất cả mọi người liên nhãn nghiền hai mắt.

Một tiếng thét kinh hãi đã đánh thức Tích Vân đang ngẩn ngơ, nàng vung bạch lăng lên, sát khí như từ địa ngục xông tới càn quét hết mọi thứ. Ngay lúc đó, chúng nhân đứng trước Đài Tức Phong đều cảm thấy như rơi vào tận thế hủy diệt, đến khi mở mắt ra thì thiên địa vạn vật đã không còn tồn tại.

Hết thầy mọi thứ đều trở nên yên ổn, Đài Tức Phong bỗng không còn ánh đao, không còn sát khí, cũng không còn tiếng kêu gào hay tiếng la hét thảm thiết. Nhân gian hiện giờ chỉ có ánh mặt trời chói mắt và mùi gió phảng phất vị tanh nồng.

Nàng cúi đầu nhìn nền đất trắng như ngọc, máu tươi tựa như tơ đan xen vào nhau tạo nên một bức tranh đậm màu rực rỡ. Những con người không còn hơi thở, y phục trắng như tuyết, lưỡi đao lạnh như băng... Làm nền cho bức tranh đẹp thêm, cũng làm cho bức tranh trở nên thật tàn khốc.

Tất cả sự căng thẳng và kích động trên khuôn mặt nàng đều được cởi bỏ, nàng ngẩng đầu nhìn vết thương trên ngực hắn, nhìn Phong Vương tái xanh đang vuốt ngực khiếp sợ kia, rồi lại lại dờ mắt nhìn đám thị vệ đang chen chúc đến gần, đột nhiên hiểu ra tất cả mọi chuyện. Giờ phút này, nàng cảm thấy thật mệt mỏi và chán nản...

Chương 31 Là vui hay buồn

Trước Lăng Nhược Cung, Cửu Vi quan sát một chậu hoa lan đến xuất thần, trước mắt hắn luôn hiện ra khuôn mặt của Tích Vân ngày hôm đó. Hắn nhớ rõ lúc ấy Phong Vương và Lan Tức được các hộ vệ, nội thị hộ tống hồi cung, toàn bộ thành viên của Hắc Phong tộc cũng đi theo chúng nhân tùy tùng, duy chỉ còn mình nàng là ở lại Đài Tức Phong, ngơ ngác ngẩn đầu ngắm tòa đài cao lớn, sau đó quay đầu nhìn hắn mỉm cười, thần nhiên nói: “Cửu Vi, con đường mới không dễ đi như vậy, không phải muốn là có thể đi được!”.

Nụ cười của nàng nhạt nhòa như mây khói, sâu trong ánh mắt cất giấu một tia bi ai, thất vọng và tổn thương.

“Aizzz!”. Hắn thềm thở dài, không ngờ lại lỡ thốt ra thành tiếng, cúi đầu nhìn chén trà hoa lan trong tay mình, do dự có nên đưa vào cho nàng hay không.

“Lầu chủ?”. Một giọng nói cực kỳ vui vẻ vang lên.

Hắn quay đầu nhìn, phát hiện có một mỹ nhân thanh lệ đang đứng trước mắt, người này so với đoá hoa lan trong chậu còn đẹp hơn.

“Thì ra là Tê Ngô cô nương”. Cửu Vi cảm thấy hơi kỳ lạ, rất nhanh hiểu ra mới cười cười hỏi nàng: “Đến tìm Phong Vương ư?”.

Phượng Tê Ngô gật đầu, khuôn mặt xinh đẹp, trong trẻo và lạnh lùng hiện lên một tia kinh ngạc: “Vì sao lâu chủ lại ở đây?”

“Phong Vương mời ta làm đầu bếp riêng cho nàng, tất nhiên là ta phải đi cùng nàng”. Cửu Vi cười nhẹ đáp, ánh mắt khẽ chuyển: “Cô đang muốn tìm nàng thì sẵn tiện đem giùm ta chén trà này vào trong luôn nhé!”. Nói xong hắn cũng không quan tâm Phượng Tê Ngô có đồng ý hay không, liền đặt cả khay trà vào trong tay nàng: “Cô cứ đi trước, ta làm vài món điểm tâm ngon xong sẽ quay lại gặp hai người”. Vừa dứt lời, hắn đã chạy bay biến.

Nhìn bóng dáng Cửu Vi rời đi, lại cúi đầu nhìn khay trà trên tay mình, Phượng Tê Ngô khẽ lắc đầu, không thể tưởng tượng được một lâu chủ Lạc Nhật Lầu thanh cao lười nhác, nhàn vân đã hạc (tính cách nhàn nhã, không bị câu thúc ràng buộc gì) như y mà lại chấp nhận làm đầu bếp riêng cho nàng ấy. Đúng là trên đời này, chỉ có một mình Phong Tịch mới có khả năng lớn đến thế! Nàng dõng bước tiến lên, thỉnh cung nhân trước cửa cung thay nàng thông báo cho Phong Vương, một lát sau, có một cung nhân trở về báo rằng Phong Vương mời nàng đến.

Nàng đi theo cung nhân dẫn đường bước vào Lan Nhược Cung, vừa đặt chân đến cửa đã trông thấy khắp cung tràn ngập hoa lan thuần khiết, khung cảnh giống hệt như Lan Lăng Cung, hương hoa thơm ngát xông vào mũi, lượn lờ quanh thân mình. Mà ở xa xa, có một người đang đứng trên cầu Đới Ngọc chín khúc, y phục phiêu phất, tựa như tiên nhân đang đứng giữa khu rừng lan.

“Đại vương, Phượng cô nương đã đến”. Cung nhân nhẹ nhàng bẩm báo với nàng.

“Ừ!”.

Người trên cầu tùy ý phát tay, sau đó quay đầu dờ mắt nhìn cô gái trước mắt. Trong tích tắc, Phượng Tê Ngô chấn động, không hề nổi khay trà, nhất thời mờ mịt, người này là ai? Cô ấy là Phong Tịch sao?

Vẫn là mái tóc đen dài như xưa, bây giờ đã được buộc bởi một dải lụa trắng thêu hình song phượng bằng bạc. Người trước mặt nàng búi tóc đơn giản, đội mào Thủy Đạm Sinh Yên, cài trâm san hô đỏ như ráng chiều. Phong Tịch này cũng yêu thích màu trắng, nhưng quần áo trên người nàng ta không còn là bạch y đơn sơ thông thường, thay vào đó là trường bào màu trắng làm từ lụa gấm tuyết do nước Sơn Ưng tiến cống, vạt áo, ống tay đều thêu long vân (Hoa văn, họa tiết rồng, tượng trưng cho vua), làn váy dài như cánh phượng, đeo đai lưng bằng ngọc lung linh, khiến cho bộ y phục của nàng thật lộng lẫy sang trọng, khoan thai nhã nhặn. Khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ, dáng vẻ cao quý đoan trang, nụ cười nhàn nhạt trên khóe môi rất ưu nhã và thản trọng... Đây... Là ai?

“Phượng cô nương, đã lâu không gặp”. Tích Vân nhìn mỹ nhân trước mắt, vẫn trong trẻo lạnh lùng và xinh đẹp như xưa, lại ngơ ngẩn nhìn bản thân mình, có chút kinh ngạc khi chính mình thật xa lạ và khác biệt.

Nàng không còn là Bạch Phong Tịch phóng khoáng tùy tính nữa, Bạch Phong Tịch tuyệt đối không gọi nàng là Phượng cô nương, nàng ta chắc chắn phải cao giọng kêu “Phượng mỹ nhân! Tê Ngô mỹ nhân!”. Bạch Phong Tịch cũng không cười nhàn nhạt để che giấu cảm xúc, nàng sẽ âm ỉ cười to, cười vang vọng thoải mái đến chín tầng trời... Vậy nên người này chỉ có thể là Phong Vương, là nữ vương Tích Vân của Bạch Phong Quốc!

“Tê Ngô bá kiến Phong Vương”. Phượng Tê Ngô dịu dàng cúi chào.

Tích Vân bước xuống cầu Đới Ngọc, giơ tay đỡ nàng đứng dậy: “Sao có thể để cho khách bung trà, Cửu Vi lại làm biếng nữa rồi!”. Dứt lời nàng ra hiệu cho một cung nhân kế bên tiếp lấy khay trà.

Phượng Tê Ngô ngẩng đầu lên quan sát người trước mặt, nhất thời không biết nói gì cho đúng. Một năm không gặp, trong lòng nàng có rất nhiều nghi vấn, cũng có rất nhiều tâm sự chẳng thể nói cùng ai, chỉ đơn giản là vừa nghe thấy nàng ấy đến đây, nàng đã ba chân bốn cẳng chạy đến gặp. Từ sâu thẳm trong đáy lòng mình, nàng đã xem cô gái này khác biệt với những người xung quanh, không cần làm gì, không cần nói chuyện, chỉ cần đứng bên cạnh nàng ấy thôi, nàng đã cảm thấy vô cùng thoải mái. Có điều... Mọi thứ bây giờ đã không còn như ngày xưa nữa...

Tích Vân thấy giai nhân trước mắt trầm mặc, liền quay đầu nói với chúng cung nhân: “Các người lui ra hết đi, ta muốn trò chuyện với Phượng cô nương.”

“Dạ!”. Cung nhân lập tức lui ra ngoài.

“Lan Nhược Cung này thật lớn, ta ở đây hai ngày rồi mà còn chưa đi hết cung. Nếu Phượng cô nương đã đến, chỉ bằng theo bốn vương đi dạo đi, có được không?”. Tích Vân cười nhẹ cất lời, sau đó đi trước, Phượng Tê Ngô tất nhiên là chỉ lẳng lặng bước theo phía sau.

Hai người vòng qua một con đường đầy hoa, xuyên qua hành lang dài, hoa lan ven đường nhiều vô số kể, đủ mọi hình thù, sắc thái, hương thơm khác nhau.

“Thật không hổ danh là Lan Quốc, cả đời ta chưa từng thấy nơi nào nhiều hoa lan như vậy!”. Tích Vân rốt cuộc cũng dừng lại trước một lương đình gần hồ, ngồi xuống lan can đình, sau đó quay đầu bảo với Phượng Tê Ngô cũng ngồi xuống bên cạnh.

“Hoa lan trong Lan Lăng Cung còn nhiều hơn, Phong Vương nên đến đó ngắm mới phải!”. Phượng Tê Ngô không ngồi mà chỉ nhìn nàng nói.

Tích Vân nghe vậy dời ánh mắt từ dòng nước sang trên người nàng, đôi con ngươi mang theo một tia cười hứng thú. Phượng Tê Ngô thấy thế không khỏi đỏ mặt, tự biết đã bị nàng ta nhìn thấu.

“Một năm qua, Tê Ngô ở Hắc Phong Quốc có mạnh khỏe không?”. Tích Vân tinh tế đánh giá giai nhân trước mặt, thần sắc nàng vẫn lạnh lùng xinh đẹp như xưa, có điều đôi mắt trong vắt như hồ nước đã rút đi một phần đau khổ, thay vào đó là một phần bình yên.

“So với lúc trước, như được lên thiên đàng”. Phượng Tê Ngô nhớ lại một năm này, không khỏi cười nhỏ nhẹ hỏi: “Còn Phong Vương thế nào?”

“So với lúc trước, như xuống địa ngục!”. Tích Vân cũng bắt chước giọng điệu của Phượng Tê Ngô, sau đó còn biểu lộ thần tình u oán. Tức khắc, nàng đã tự phá hủy hoàn toàn dáng vẻ thanh tao cao nhã của mình lúc trước.

“Hi hi!”. Phượng Tê Ngô không khỏi bật cười, sau đó đột nhiên tỉnh ngộ liền giơ tay áo lên che miệng lại. Nàng vừa cười vừa cảm thấy rằng, Phong Vương dù cao quý tao nhã nhưng vẫn chưa hoàn toàn mất đi tính cách của Bạch Phong Tịch.

“Sao lại che...?”.

Tích Vân kéo tay Phượng Tê Ngô ra, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào dung mạo như sương như tuyết của nàng. Hành động này không giống Bạch Phong Tịch hay ngả ngón trêu ghẹo mà chỉ tựa như đang thở dài luyến tiếc: “Muốn cười thì cười, muốn khóc thì khóc, đây là tự do của các người”.

Sau đó nàng lại không nhịn được, nhẹ nhàng dùng tay xoa bóp làn da non mềm kia: “Tê Ngô mỹ nhân, nếu ta là đàn ông, chắc chắn cả đời sẽ không để cô phải buồn!”.

“Nếu ngài là đàn ông, ta sẽ mất dầy đi theo ngài”. Phượng Tê Ngô nhớ tới mấy lời trêu chọc ngày xưa của Phong Tịch tại thành Khúc, không khỏi mỉm cười đáp.

“Thật ư?”. Tích Vân đảo mắt, gian xảo hỏi nàng: “Nói thế thì, ta còn tốt hơn cái tên kia?”

Nhắc đến người đó, Phượng Tê Ngô chợt thu lại nét cười, nhìn chằm chằm vào Tích Vân nghi hoặc khó hiểu: “Vì sao Phong Vương không đến thăm công tử? Chàng bị thương rất nặng.”

“Vết thương này không ảnh hưởng đến tính mạng hần”. Tích Vân cũng ngừng cười, thu tay lại thản nhiên trả lời.

“Công tử... Chàng luôn mong ngóng Phong Vương”. Phượng Tê Ngô nhẹ nhàng nói, ánh mắt gắt gao nhìn Tích Vân, hy vọng nhìn ra một chút gì đó từ khuôn mặt cao quý vô cảm của nàng.

“Ta nghĩ hai ngày nay chắc chắn có hàng tá người đến Lan Lăng Cung vấn an hần, ta mà đi chỉ sợ không còn chỗ để đặt chân vào”. Tích Vân nhìn ra bên ngoài đình, mặt hồ thật sạch sẽ và trống trải, ngay cả một mảnh lục bình cũng không có.

“Nếu Phong Vương đi, ngay cả đại vương cũng phải nhường đường”. Phượng Tê Ngô cũng thản nhiên nói. Nàng không hiểu tại sao nữ tử này đã làm vị hôn thê của Lan Túc, làm người đáng ra phải quan tâm hần nhất lại lãnh đạm đến mức này, lãnh đạm hết như một người xa lạ. Mà cứ cho là không tính quan hệ ấy đi, bọn họ cũng đã quen biết nhau hơn mười năm, nhưng vì sao...?

“Đúng, ta là vương của một nước, ai cũng phải nhường ta ba phần”. Tích Vân khẽ nhếch môi cười giễu, mâu quang rơi vào mặt hồ, gió nhẹ lướt qua, mặt hồ khẽ gợn sóng.

“Ngài còn là thê tử của chàng!”. Thanh âm Phượng Tê Ngô không lớn không nhỏ, khó khăn lắm mới lọt vào tai người khác, lập tức đã tan biến.

Tích Vân nghe vậy quay đầu nhìn nàng, mỹ nhân này thật chung tình với Lan Túc. Nàng nói thế mà không hề ghen tỵ, cũng không hề oán hận, vẫn duyên dáng yêu kiều, trong trẻo lạnh lùng như băng sương thuần khiết, người như vậy, trên đời thật hiếm thấy!

“Với địa vị của ta, ngày nào đó khi hấn làm vua, ta làm hậu, Tê Ngô sẽ ở đâu?”. Tích Vân giờ tay vén sợi tóc mai của nàng bị gió thổi qua, cực kỳ tùy ý hỏi, vẻ mặt cùng biểu hiện này của nàng chứng tỏ dù Phượng Tê Ngô có đáp thế nào, nàng cũng không để ý.

“Tê Ngô chỉ muốn cả đời xướng khúc cho hai người nghe thôi, như thế là đã đủ rồi!”.

Phượng Tê Ngô nhẹ nhàng ngồi xuống trước người Tích Vân, cầm lấy tay nàng, ánh mắt thuần khiết trong suốt không chứa tạp chất nhìn thấu tâm tình của người phía trước: “Ngày ở Hoa Quốc, Tê Ngô đã biết, trong lòng công tử không có người thứ hai”.

“Ha ha...”.

Tích Vân bỗng nhiên bật cười, có chút thương tiếc lại có chút bất đắc dĩ: “Tê Ngô thật là một người thanh khiết như băng tuyết. Ta chẳng biết hấn đã tu mấy kiếp mà lại may mắn đến thế, có được một phần chân tâm của cô, chỉ là... Tê Ngô, cô cũng không hiểu hấn”.

“Công tử, chàng...”. Phượng Tê Ngô định nói thì bị Tích Vân cắt lời.

“Tê Ngô, ta quen biết hấn đã mười năm, hiểu rõ hấn là loại người gì hơn cô! Cô chỉ thấy mặt tốt của hấn, tao nhã, tuấn dật vô song... Nhưng cô không biết đến mặt tàn ác, lạnh lùng và vô tình của hấn!”. Tích Vân đứng dậy, tức khắc lại trở thành nữ vương Bạch Phong Quốc cao nhã đoan nghiêm, đôi con ngươi lóe lên ánh sáng lạnh lẽo: “Ví dụ như lần này... Hừ, thủ đoạn như vậy, ta tự thẹn mình còn không bằng!”

“Lần này? Lần này là sao?”.

Phượng Tê Ngô bối rối, không khỏi đứng dậy bắt lấy tay Tích Vân, khuôn mặt vốn tĩnh lặng chợt trở nên kích động: “Mấy tháng nay Tê Ngô tận mắt chứng kiến, công tử làm tất cả mọi thứ để chuẩn bị cho lễ nghênh đón Phong Vương, nào hoa, nào kiệu... Mọi thứ đẹp đẽ như thế... Có thể nói chàng đã hao tổn hết tâm tư rồi! Đến cả Đài Túc Phong cũng là một tay công tử dựng nên, một tay công tử đề tên bằng. Tâm ý của chàng đối với Phong Vương cả thiên hạ này đều thấy! Tuy rằng... Nghi thức bị thích khách phá hỏng, nhưng đó không phải là điều công tử mong muốn. Công tử còn lấy thân mình chắn đao cho đại vương, tấm lòng hiếu đạo của chàng đều khiến thần dân cả nước cảm động. Chàng đã làm đến như vậy... Vì sao Phong Vương còn... Còn... Nặng lời oán trách chàng?”

Tích Vân kinh ngạc nhìn tâm tình kích động hiềm có của Phượng Tê Ngô, nghe những câu nói nóng nảy đầy lo lắng của nàng, sau một lúc lâu mới cười lớn: “Ha ha... Ha ha... Tê Ngô ơi là Tê Ngô...”

Phượng Tê Ngô ngây ngốc đứng nhìn nàng cười liên tục gọi tên mình, nụ cười vừa cao hứng lại vừa oán giận, không thể kiềm chế nỗi sự bi thương chất chứa, mơ hồ cảm thấy hình như mình đã làm điều gì đó không đúng, để cho nàng cứ cười mãi như vậy.

Rốt cục, Tích Vân cũng ngừng cười, đôi mắt phát sáng óng ánh như thủy tinh làm cho Phượng Tê Ngô phút chốc nghĩ rằng hình như có giọt lệ trong ánh mắt ấy.

“Tê Ngô, cô thật sự là một người ngoài lạnh trong nóng, đã vậy... Từ trong ra ngoài còn rất thuần khiết”.

Tích Vân đi qua nhẹ nhàng vỗ vai Phượng Tê Ngô, ánh mắt rơi vào một chậu tuyết lan bên ngoài đình: “Cô giống như đóa tuyết lan thanh thuần cao ngạo kia, người như vậy, chắc chắn không thích hợp với...”. Nàng thoáng dừng lời, một lát sau mới thở dài nói tiếp: “Đáng tiếc... Đáng tiếc...”.

Đáng tiếc cái gì? Câu nói này của Tích Vân sau đó đã để lại rất nhiều nghi hoặc cho Phượng Tê Ngô nhưng lại không cơ hội để hỏi rõ, bởi vì nàng vừa nói xong thì lập tức buông tay ra mắt. Tích Vân khoanh tay đứng trước đình, dáng vẻ cao quý trang nghiêm đến mức bất khả xâm phạm, ngay sau đó có một cung nhân vội vàng đi tới.

“Đại vương, Lan Túc công tử phái người đưa lễ vật đến tặng cho ngài, còn bảo nhất định ngài phải tự mình nhận”. Cung nhân khom người bẩm báo.

“Vậy à?”. Tích Vân quay đầu liếc nhìn Phượng Tê Ngô, nàng nói: “Tê Ngô, cô về đi, ngày khác chúng ta lại tán gẫu”. Dứt lời liền căn dặn cung nhân đứng bên cạnh: “Phái người đưa Phượng cô nương trở về.”

“Dạ!”.

Nhâm Xuyên Vũ đứng chờ trước Tây Nhan Các, ánh mắt dừng trước ba chữ “Tây Nhan Các...(Lầu các để rửa mặt).” phía trên, lẳng lặng suy tư về ba chữ đó.

“Công tử sai người đưa đến lễ vật gì vậy?”.

Một thanh âm trong trẻo từ xa xôi truyền tới tựa như dòng nước băng lạnh chảy ra từ khe suối, làm toàn bộ những suy tư trong lòng y nháy mắt đông lại. Y quay đầu, lập tức ngẩn ngơ.

Vào ngày thực hiện nghi thức Hòa ước, y cũng từng nhìn thấy nàng ở đằng xa, diện mạo mơ hồ, cảm giác cũng mơ hồ, mà nay lại chỉ cách nhau khoảng một trượng, cuối cùng đã có thể quan sát rõ ràng. Bỗng nhiên y cảm thấy, công tử hao tổn hết mấy tháng trời để chuẩn bị hoa và nghi thức long trọng nghênh đón, hao tổn hết mười vạn kim diệp của quốc khố để xây Đài Túc Phong... Thật sự rất đáng giá! Đồng thời, y cũng hiểu được vì sao ngài lại tự tay trồng đóa “Lan Nhân Bích Nguyệt” kia!

“Xuyên Vũ bái kiến Phong Vương”. Nhâm Xuyên Vũ cung kính quỳ xuống hành lễ, ngay lúc y vừa mở miệng thì đã thấy ánh mắt Phong Vương như băng kiếm xẹt qua người mình, khiến cho toàn thân y rét lạnh.

“Đứng lên đi”. Tích Vân thản nhiên nói, mâu quang vẫn dán chặt vào người Nhâm Xuyên Vũ: “Xuyên Vũ? Nhâm Xuyên Vũ sao?”

“Đúng là tiểu nhân”. Nhâm Xuyên Vũ đứng dậy trả lời.

“Bỏn vương nghe nói, thế nhân khen ngươi là người thông minh nhất Hắc Phong Quốc, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên... Không sai!”. Ngữ khí của Tích Vân thập phần bình thản, có điều lời khen này của nàng lại ẩn chứa ý chế giễu lạnh lẽo. Nàng vẫn đứng lặng lẽ trước Các, tựa hồ không muốn đi vào trong.

“Tiểu nhân danh xưng còn kém, há có thể đến tai Phong Vương”. Nhâm Xuyên Vũ lễ độ đáp.

“Xuyên Vũ tiên sinh thật quá khiêm tốn”. Tích Vân cười như không cười: “Công tử phái tiên sinh đưa lễ vật đến cho bỏn vương, chắc chắn là vô cùng tín nhiệm tiên sinh, huống hồ ngày đó trước Đài Túc Phong, bỏn vương cũng đã tận mắt chứng kiến lòng trung thành của tiên sinh đối với công tử!”

“Xuyên Vũ chỉ là tiện dân nhưng lại được công tử lễ đãi, đương nhiên phải dốc hết sức mình để báo đáp công ơn công tử!”. Nhâm Xuyên Vũ cúi đầu đáp, giọng điệu cực kỳ kính cẩn.

“Có được thuộc hạ như ngươi, bỏn vương cũng cảm thấy vui thay cho công tử!”. Tích Vân cười nhàn nhạt, mâu quang lại trong trẻo nhưng lạnh lùng như băng.

“Vì công tử, Xuyên Vũ làm chuyện gì cũng đáng”. Nhâm Xuyên Vũ hơi ngẩng đầu, ánh mắt không hề kiêng kị nhìn thẳng vào Tích Vân.

“Không sai”. Tích Vân khẽ vuốt cằm, nhìn về phía sau Nhâm Xuyên Vũ: “Không biết công tử phái người mang đến lễ vật gì?”

“Công tử có căn dặn ngoại trừ Phong Vương thì bất luận kẻ nào cũng không được mở ra xem trước, cho nên Phong Vương phải tự mình xem mới biết được!”. Nhâm Xuyên Vũ phát tay, lập tức có bốn cung nhân khiêng một vật đến.

Tích Vân nhìn lễ vật được che phủ bởi nhiều lớp lụa mỏng kia, lát sau mới nói: “Bỏn vương nhận lễ vật này, phiền tiên sinh trở về bẩm báo với công tử, bỏn vương cảm tạ thành ý của ngài, đợi khi nào công tử rảnh rồi... Bỏn vương sẽ đến thăm ngài!”.

“Vâng!”. Nhâm Xuyên Vũ khom người đáp: “Tiểu nhân xin phép cáo lui trước”.

Dứt lời y liền xoay người rời đi, vừa đi được một chút thì trong lòng khẽ động, quay đầu lại đã thấy Phong Vương đang nhìn chằm chằm vào mình. Ánh mắt nàng làm y cảm thấy run rẩy, lập tức nhanh chân chạy đi, thậm chí bản thân thật thất thố, tính sai quay đầu lại làm gì để nàng trông thấy được. Tựa hồ tất cả những suy nghĩ của y đều đã bị Phong Vương nhìn thấu! Lần gặp mặt này, y đã thua rồi!

“Các người lui ra đi”. Tích Vân nhìn lễ vật thần nhiên phát tay.

“Dạ”. Chúng cung nhân lặng lẽ thối lui.

Cánh cửa Tây Môn Các bỗng nhiên khê mở, Cửu Vi len lén chui đầu ra nhìn.

“Biết ngay huynh trốn bên trong mà!”. Tích Vân xoay người lại lườm hấn.

“Huynh làm điểm tâm xong thì không thấy muối đâu, nghĩ có thể muối sẽ đến Tây Nhan Các nên huynh liền đến đây trước ngủ một giấc”. Cửu Vi đuổi người nói: “Hình như muối rất cảnh giác với Nhâm Xuyên Vũ?”

“Bởi vì hấn ta cảnh giác muối”. Tích Vân thần nhiên trả lời, lại nhìn về hướng Nhâm Xuyên Vũ vừa rời đi: “Nhâm Xuyên Vũ này là một nhân vật không thể xem thường, ngày đó vì một tiếng thét kinh hãi của hấn mà đã khiến cho Phong Vương trúng chưởng. Có thể nói bọn họ đã hoàn thành kế hoạch rất thành công ngay dưới tay muối!”.

“Muối vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện này sao?”. Cửu Vi suy nghĩ sâu xa nhìn nàng.

“Ha ha...”. Tích Vân cười lạnh: “Muối chỉ muốn một lần nữa chứng minh rằng, bất luận hấn ta có làm chuyện gì đi chăng nữa, sau lưng đều có mục đích. Tất cả mọi người, mọi sự vật trong thế gian này đều là động cơ để hấn lợi dụng!”

Cửu Vi khẽ thở dài im lặng nhìn Tích Vân, vẻ mặt nàng lúc này thật cô đơn và buồn bã. Tựa hồ sau khi làm vương rồi, Bạch Phong Tịch vui vẻ tiêu sái, vô câu vô thức ngày xưa đã biến mất, thay vào đó là một người gánh vác trách nhiệm nặng nề trên vai, đôi mắt ẩn chứa sự bất đắc dĩ, đau thương và mất mát. Nhiều lúc chỉ có ở trước mặt hấn, nàng mới có thể biểu lộ những tâm tình thật sự, còn ở trước mặt người khác, nàng vẫn phải là một Phong Vương đoan nghiêm tôn quý! Hấn bất chợt vỗ vỗ bả vai nàng, giống như muốn an ủi nàng một chút.

“Cửu Vi, đồng ý với muối, huynh nhất định phải tự bảo vệ tốt cho bản thân”. Tích Vân bỗng nhẹ nhàng nói, thanh âm lộ rõ sự mệt mỏi, gờ tay bắt lấy tay Cửu Vi, đầu ngón tay hơi dùng sức bấm chặt: “Người như hấn, nếu như... Huynh ở bên cạnh muối, có thể sẽ gặp nguy hiểm”.

“Huynh?”. Cửu Vi cười nhẹ, có chút đau đớn liếc nhìn bàn tay đang bị Tích Vân nắm lấy: “Chẳng qua huynh chỉ là đầu bếp của muối thôi, không gây cản trở gì đối với hấn”.

“Chỉ hy vọng là thế!”. Tích Vân buông tay ra, khẽ xoa xoa mi tâm, dường như muốn che lại thứ gì đó: “Luận về tâm cơ thủ đoạn, trên đời này không có ai bằng hấn, cho nên về sau huynh phải cẩn thận một chút.”

“Hấn đáng sợ như vậy sao?”. Cửu Vi chưa từng thấy nàng lo lắng như vậy, hấn nói: “Cơ mà hôm trước hấn cũng đã bị thương dưới đao thích khách, làm người đôi lúc cũng có tính sợ”.

“A...”. Tích Vân nhếch môi cười: “Cửu Vi, huynh rời vương thất lâu quá rồi, không biết những kẻ trong vương thất đấu đá, ngấm ngầm mưu tính nhau ra sao, tâm địa lòng dạ tàn ác thế nào!”.

“Ý muối là ngày đó bị thương cũng nằm trong kế hoạch của hấn?”. Cửu Vi cau mày nói.

“Đương nhiên”. Tích Vân quả quyết trả lời, giơ tay lên, nhìn lòng bàn tay mình, năm ngón tay khê nắm lại: “Bằng võ công của hần, bốn kẻ kia sao có thể đả thương hần được!? Muội và hần xông pha giang hồ mười năm nay, gặp biết bao nhiêu cao thủ, những kẻ có thể đả thương hai người bọn muội phải nói là... Cực kỳ cực kỳ ít!”.

“Vậy tại sao hần lại phải sắp xếp chuyện này? Tất cả mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của hần rồi, thế rốt cuộc thì kế hoạch của hần là kế hoạch gì? Những thích khách này có phải do hần sắp xếp hay không?”.

Cửu Vi có chút khó hiểu hỏi, hần thật không đoán ra những bí mật đằng sau chuyện này, mấy thứ đó đối với hần quá xa xôi.

“Thích khách không phải là do hần sắp xếp, có điều hần đã sớm đoán được hành động đó, sau đó tương kế tựu kế. Nếu không thì với khả năng của hần, thích khách sao có thể xuất hiện ở đây!”.

Tích Vân nắm hai tay, ngẩng đầu nhìn về phía xa xa: “Lúc ấy huynh cũng ở đó, cũng đã nhìn thấy rõ, hộ vệ bất quá chỉ toàn là cấm vệ quân thông thường. Còn những thân tín của hần như đại tướng quân Mặc Vũ Kỳ, cao thủ mà hần thu phục trên giang hồ hay... Sứ giả Lan Âm võ công thâm sâu khó lường thì lại không xuất hiện! Đơn giản là vì, hần muốn thích khách ra tay, hần muốn cục diện diễn ra như thế!”.

“Về phần... Vì sao hần bị thương... Cửu Vi, huynh thấy thế cục Hắc Phong Quốc hiện nay thế nào?”.

“Hiện nay? Phong Vương trọng thương, thế tử trọng thương, hai trụ cột quốc gia đều ngã, triều thần hoảng sợ không ngớt”. Cửu Vi nói.

“Ngã? Ha ha... Sao có thể được!”. Tích Vân phì cười: “Huynh có biết hiện nay ai là người chủ trì đại cục Hắc Phong Quốc không?”

“Tầm An Hầu”. Cửu Vi đáp.

“Vụ án thích khách cũng là do ông ta điều tra?”. Tích Vân tiếp tục hỏi.

“Sau ngày Hòa ước, Phong Vương lập tức hạ chỉ để Tầm An Hầu chủ trì quốc sự, đồng thời toàn lực điều tra vụ án thích khách”. Cửu Vi nhắc đến chuyện ai cũng biết, trong đầu mơ hồ đã nắm bắt được đại khái tình tiết.

“Nếu thế tử không bị thương, chắc chắn thế tử sẽ tiếp quản toàn bộ chuyện này!”.

Tích Vân nhẹ nhàng nói, khẽ thở dài có chút cảm khái: “Ngoài mặt thì Tầm An Hầu tiếp quản sự vụ Hắc Phong Quốc, nhưng trên thực tế... Với một người như hần ta, Hắc Phong Quốc đã sớm nằm trong tay hần rồi!”.

“Nếu Hắc Phong Quốc đã sớm nằm trong tay hần, hơn nữa hần còn có thân phận thế tử, sớm hay muộn gì cũng trở thành vương, vậy tại sao hần... Còn muốn để mọi chuyện xảy ra như

vậy? Hẳn hoàn toàn có thể ngăn cản thích khách, để nghi lễ hòa ước của hai người được hoàn thành tốt đẹp, vậy thì... Muội và hẳn...”.

Cửu Vi nhìn Tích Vân, thấy trong mắt nàng thoáng hiện ra một tia đau khổ, không khỏi thở dài nói tiếp: “Hắn cần gì phải làm như vậy?!”

“Cho nên mới nói các người không hiểu hắn”. Tích Vân khẽ cười khổ: “Sở dĩ hắn để chuyện ấy xảy ra là vì hắn muốn mình sạch sẽ leo lên vương vị, hơn nữa hẳn là người không thích tự động thủ!”.

“Sạch sẽ?”. Cửu Vi lúu rúu kêu lên. Người kia muốn sạch sẽ là sạch sẽ thế nào? Rốt cuộc tâm tư của hắn sâu thẳm ra sao? Ngay cả Tích Nhi mà cũng muốn tính kế ư?

“Nhanh, rất nhanh thôi huynh sẽ thấy, đến lúc đó sẽ hiểu được cái gì gọi là sạch sẽ!”. Tích Vân thở dài, cúi đầu nhìn lễ vật kia, dòi bước đi qua: “Xem hẳn rốt cuộc tặng thứ gì...”

Nàng vừa nói vừa kéo những tấm lụa mỏng trên lễ vật ra. Khi tấm lụa cuối cùng rơi xuống, nàng kinh ngạc nhìn tháp thủy tinh bên dưới, trong nháy mắt, nàng không biết là nên cảm động hay là bi ai, là khóc hay là cười?

“Đây là...”. Cửu Vi tiến lên nhìn thấy không khỏi kinh sợ: “Trên đời có loài hoa như vậy ư?”

Dưới lớp lụa mỏng là một tháp thủy tinh hình lục giác, giữa tháp có một đóa hoa lan trắng đen đã nở rộ, hoa to như một chiếc bát, cánh hoa cong cong như mảnh trăng non, một bên đen như màn đêm, một bên trắng như bông tuyết, hoa trắng nhị đen, hoa đen nhị trắng, hai đóa hoa tha thiết tựa vào nhau trên cùng một cuống. Cả tháp hoa tỏa ra ánh sáng rực rỡ trong suốt như ngọc, đẹp như ảo mộng, mê hoặc chúng nhân.

“Sao hẳn có thể trồng được loại hoa này?! Nhưng mà... Tội gì phải làm như vậy?!”. Chỉ nghe Tích Vân khẽ lẩm bẩm, giờ tay nhẹ nhàng chạm vào đóa hoa cách lớp thủy tinh, đầu ngón tay run lên mất kiểm soát, ánh mắt như nước hồ xanh biếc phủ một tầng sương khói.

Tại một nơi có bậc thềm cao cao, trụ sơn son cao cao, cung điện cao cao, mái hiên cũng cao cao..., tất cả mọi thứ ở đây đều được điêu khắc đủ hình dạng hoa văn ngọn lửa. Ví dụ như lan can làm bằng đá xanh và ngọc trắng được điêu khắc hoa văn ngọn lửa, những mái nhà xanh biếc chất chồng cũng được điêu khắc hoa văn ngọn lửa đỏ như ráng chiều, đến cả góc phòng cũng treo chuông vàng hình ngọn lửa sáng chói làm người ta lóa mắt... Đây chính là Đế Diễm Cung của Hoàng Quốc. Bất kỳ ai đã bước chân vào cung điện này đều bị một khí thế vô hình trấn áp, không tự chủ được phải cúi đầu. Đây cũng là cung điện của quốc chủ đời thứ nhất nước Hoàng – “Vô Huyết Diễm Vương”, ba trăm năm nay, nó vẫn đứng sừng sững cao ngất giữa Hoàng Vương Cung, ngạo nghễ trông xuống ngàn vạn con dân bên dưới!

Hoa Thuần Nhiên được cung nhân hộ tống chậm rãi đi qua từng cung điện trong Hoàng Vương Cung. So với Hoa Vương Cung mà nàng đã ở từ bé đến lớn, nơi này không hào hoa phú quý bằng, nhưng lại hơn hẳn Hoa Vương Cung ở khí thái trang nghiêm, kiêu hãnh. Mỗi một tòa cung điện đều rộng rãi và cao lớn, phẳng phất tỏa ra một sự kiêu ngạo ngông nghênh, vô hình

chung làm cho người ta cảm thấy áp lực, ép buộc mọi người phải thận trọng dè dặt từng bước, không dám đi nhiều, cũng không dám nói nhiều.

Từ xa xa có một người áo trắng từ Đệ Diễm Cung đi ra, người này bất luận lúc nào hay đang ở chỗ nào đều mơ hồ không giống người thật. Khí thế to lớn của Hoàng Vương Cung không thể trời buộc được chàng. Dung mạo và phong thái của chàng đều khiến người ta nghĩ rằng chàng là một vị tiên nhân trên Bích Lạc Sơn, cố tình chạy xuống hồng trần nhân thế. Hoa Thuần Nhiên trông thấy chàng dần dần đi tới, chợt thấy không khí trang nghiêm của Hoàng Vương Cung trở nên lộng lẫy như một bức tranh, mà chàng là một bóng trắng bồng bềnh lơ lửng trong bức tranh ấy, chỉ cần chớp mắt một cái, chàng liền phiêu phát biến mất.

“Công chúa đến tìm Hoàng Triều?”. Ngọc Vô Duyên nhìn Hoa Thuần Nhiên gật đầu thăm hỏi.

“Đúng vậy, Ngọc công tử đi đâu thế?”. Hoa Thuần Nhiên cũng khẽ gật đầu. Ngay cả nàng muốn đến Đệ Diễm Cung cũng phải nhờ người thông báo trước một tiếng, còn người này lại có thể tự do tự tại đi khắp Hoàng Vương Cung như Hoàng Quốc Vương và thế tử. Chàng lại còn rất tự nhiên gọi thẳng tên của thế tử Hoàng Quốc!

“Ra khỏi cung đi về hướng kia.”

Ánh mắt Ngọc Vô Duyên nhìn theo cung nhân đang cầm bát canh, không khỏi mỉm cười: “Hoàng Triều đang ở Đông Điện xử lý chính vụ, công chúa cứ đến đó tìm hân”.

“Đa tạ công tử chỉ điểm”. Hoa Thuần Nhiên thản nhiên cười.

“Canh bỏ phải uống lúc còn nóng thì mới thơm ngon, công chúa mau đi đi”. Ngọc Vô Duyên khẽ nghiêng người nhường đường.

“Vâng!”. Hoa Thuần Nhiên gật đầu, dõng bước theo chúng cung nhân. Khi tới cửa Đệ Diễm Cung, nàng bỗng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một góc áo trắng thoảng qua trong chớp mắt, sau đó biến mất. Ngọc Vô Duyên kia tựa hồ là bạch ngọc thiên nhiên cao thượng không tỳ vết, dù người ta có cố gắng quan sát thế nào thì cũng chỉ nhìn thấy được một màu trắng thuần khiết. Tư tưởng và tình cảm của chàng dường như đã hóa đá, trở nên tĩnh lặng, cho dù có nhìn trộm trăm ngàn năm cũng không thể thấy được chút gì!

Nàng khe khẽ thở dài, mặc kệ cái người khó nắm bắt ấy, quay đầu, đã thấy Hoàng Triều từ xa bước đến.

“Bái kiến công tử”. Chúng cung nhân quỳ rạp xuống đất.

Hoa Thuần Nhiên cũng bái lễ: “Bái kiến công tử.”

“Công chúa không cần đa lễ.” Hoàng Triều đỡ nàng lên: “Công chúa tìm Triều có chuyện gì?”

“Thuần Nhiên thấy gần đây công tử bận rộn chính sự thập phần vất vả, cho nên có nấu một chén canh để cho công tử dùng, bồi bổ thân thể”. Hoa Thuần Nhiên cúi đầu nói có chút xấu hổ.

“Hả?”. Ánh mắt Hoàng Triều liếc qua chén canh cung nhân đang cầm trên tay: “Đa tạ công chúa lo lắng.”

“Công tử vội vàng như thế chắc là còn có chuyện quan trọng, vậy Thuần Nhiên xin phép cáo lui, công tử cứ đi trước lo việc của mình, bao giờ công tử rảnh rồi, Thuần Nhiên lại hâm nóng chén canh này mang đến cho công tử.”

Hoa Thuần Nhiên ngẩng đầu lên nhìn Hoàng Triều, không nhanh không chậm nói, cũng chuẩn bị xoay người rời đi.

“Tấm lòng này của công chúa, Triều há có thể lãng phí”. Hoàng Triều dời bước đến gần Hoa Thuần Nhiên, quay đầu dặn dò nội thị tùy tùng: “Hâm nóng chén canh này, chờ ta xong việc sẽ trở về uống”.

“Dạ”. Nội thị tiếp nhận chén canh.

“Công tử bận rộn chính sự, phải tự bảo trọng thân thể”. Hoa Thuần Nhiên nheo đôi mắt, ôn nhu nhỏ nhẹ nói.

“Đa tạ công chúa quan tâm.”

Hoàng Triều quay lại nhìn vị kiều thê xinh đẹp như hoa này, đặt bàn tay lên vai nàng: “Triều biết tự bảo trọng, thỉnh công chúa về cung nghỉ ngơi, buổi chiều rảnh rồi ta sẽ đến thăm nàng”.

Ngoại ô Hoàng Đô, Thiên Bích Sơn.

Thiên Bích Sơn là ngọn núi cao nhất thuộc lãnh thổ nước Hoàng, địa thế hiểm trở, thường ngày ít có người qua lại.

Một tiếng đàn trên đỉnh núi phiêu diêu bay xuống, thanh tịnh như vọng vào u cốc, tựa như chỉ có một người đánh đàn xướng ca, tịch liêu mà đau thương, trải qua bãi bể nương dâu, đất trời hóa già, bỗng nhiên quay đầu lại, vẫn chỉ là một chiếc bóng cô độc, tự đàn tự nghe. Tiếng đàn lưu luyến du dương như tơ nhu dao động, giữa thiên địa mênh mông bao la, trên con đường dài muôn dặm vạn lối, bách chuyển thiên hồi (sự lặp đi lặp lại nhiều lần, trải qua nhiều trắc trở) cũng không thể bắt nổi một góc áo, không thể nắm được một lọn tóc đen...

Đàn đi đàn lại một khúc nhạc này, dường như trời đất cũng đã cảm động, giữa màn đêm dần dần đen tối, cuối cùng xuất hiện một tia sáng vàng, tia sáng lóe lên, sau đó khẽ trốn vào hoàng hôn dày đặc đang buông mình xuống mặt đất.

Tiếng đàn dừng, Thiên Bích Sơn khôi phục vẻ lặng yên, thỉnh thoảng mới vang lên tiếng chim tước gọi nhau bay về tổ.

Một mảnh trăng lạnh nhàn nhạt hiện lên trên bầu trời, chậm chậm chiếu rọi màn đêm tối tăm, vài ba ngôi sao thưa thớt lóe lên ánh sáng mong manh.

Tiếng đàn lại vang lên êm dịu nhẹ nhàng, mát mẻ thanh đạm như làn gió đêm đầu hạ, nhẹ nhàng lướt qua những ngọn cây xanh tươi, khẽ thổi trên đóa hoa đại lạnh lẽo nở trong đêm đen u tối,

lay động những ngọn cỏ trắng giữa thảm cỏ rì rào... Làn gió như dòng nước trong vắt chảy ra từ khe suối trong u cốc, vô câu vô thức lan đi khắp nơi, thấm ướt những đóa hoa trên núi, cũng tưới đều những gốc cây xanh tươi như ngọc, tạo nên một khung cảnh yên bình, đậm mật và an tường.

“Huynh thích leo lên Thiên Bích Sơn này nhỉ?”.

Tiếng đàn vừa dứt, thanh âm của Hoàng Triều lại sang sảng cất lên.

“Không có gì làm nên lên đây ngắm cảnh”. Ngọc Vô Duyên quay đầu nhìn hấn, thần nhiên trả lời.

Hoàng Triều bước đến một khối đá lớn trên đỉnh núi ngồi song song với chàng, nhìn chiếc đàn cổ chàng đặt trên đầu gối: “Ta vừa đến chân núi đã nghe thấy tiếng đàn của huynh rồi, đây là khúc gì? Sao trước kia ta chưa từng nghe thấy huynh đàn”.

“Không biết”. Ngọc Vô Duyên cúi đầu nhìn đàn, sau đó ngẩng đầu lên nhìn trời đêm: “Tùy tâm mà đàn”.

“Tùy tâm mà đàn?”.

Ánh mắt vàng của Hoàng Triều chợt phát sáng, lập tức chuyển sang thâm trầm: “Một khúc ca bách chuyển thiên hồi, xem ra huynh cũng không phải là người vô cảm.”

Ngọc Vô Duyên không đáp, mâu quang nhìn về phía chân trời xa xôi, sắc mặt bình tĩnh không chút cảm xúc.

“Nàng và Lan Tức đã cùng nhau định hôn ước liên minh”. Hoàng Triều cũng ngửa đầu ngắm bầu trời, vài ngôi sao thưa thớt không thể chiếu sáng cả màn đêm, đến ánh trăng lạnh nhạt kia cũng lúc ẩn lúc hiện: “Vì sao nàng nhất định phải chọn hấn? Đơn giản là vì mười năm tương giao sao? Loại người gian xảo như hồ ly ấy có thể cho nàng hạnh phúc?”

Ngọc Vô Duyên thu hồi ánh mắt, quay đầu lại liếc nhìn Hoàng Triều, vẻ mặt hấn lúc này có chút không cam lòng và nghi hoặc, chàng lạnh nhạt cười bảo: “Hoàng Triều, trên đời này chỉ có mình nàng mới có thể khiến huynh nhung nhớ, khiến huynh yêu thích đến như vậy. Đáng tiếc huynh cũng không hiểu nàng.”

“Hả?”. Hoàng Triều cũng quay lại nhìn Ngọc Vô Duyên, thần tình chàng thật tĩnh lặng, ôn hòa, khuôn mặt thần nhiên dưới trăng sao vẫn tỏa ra một tia sáng óng ánh như ngọc.

“Người như nàng...”.

Ngọc Vô Duyên ngẩng đầu tìm chân trời xa xăm, vầng trăng lạnh lúc này đã nhô lên khỏi áng mây, phát ra tia sáng bạc trong suốt nhưng lạnh giá: “Hạnh phúc của nàng sẽ do tự tay nàng tạo, không phải do người khác ban tặng!”.

Hoàng Triều nghe vậy kinh ngạc nhìn Ngọc Vô Duyên, sau một lúc lâu mới thở dài: “Có lẽ đó là nguyên nhân khiến ta thất bại!”.

Hắn nói tiếp: “Bạch Phong Tịch tự do tạo nên hạnh phúc và niềm vui của riêng mình, nhưng hôm nay nàng đã là Phong Tích Vân, còn có thể làm gì được sao?”.

“Thân phận, địa vị, lời nói và hành động của mỗi con người đều có thể thay đổi, chỉ có bản chất là không thay đổi được.”

Ngọc Vô Duyên thản nhiên trả lời, ánh trăng trong trẻo rơi vào trong ánh mắt, làm đôi mắt không gọn sóng của chàng bỗng sáng lên như tấm gương phản chiếu mặt nước.

“Xem ra huynh đã thật sự buông bỏ, trên đời này còn thứ gì có thể trói buộc được huynh?”. Ánh mắt Hoàng Triều sáng ngời nhìn Ngọc Vô Duyên.

“Chưa từng nắm được, sao có thể nói là buông bỏ.”

Ngọc Vô Duyên cúi đầu, mở hai tay, nhìn lòng bàn tay mình, cười nhẹ, thần tình trông rộng mở: “Người nhà họ Ngọc vốn thanh bần, chỉ có hai bàn tay trắng, làm gì có thứ để trói buộc?!”.

“Người nhà họ Ngọc cũng thần bí nhất”. Hoàng Triều lại nói: “Bằng khả năng của các người...”

“Huynh đến tìm ta có chuyện gì?”. Ngọc Vô Duyên không đợi hắn nói xong liền hỏi ngược lại.

Hoàng Triều lắc đầu, có chút thờ dãi nhìn chàng, sau đó nói: “Một năm nay, ta đã chấn chỉnh ổn thỏa quốc vụ, quân vụ trong nước. Hai nước Bạch, Nam sau hiệp ước Vô Hối mặc dù đã rút quân, thế nhưng theo tin mật báo gần đây, chúng đã bắt đầu rục rịch trở lại. Mà Bạch Phong, Hắc Phong cũng đã liên minh lại thành một khối...”.

Nói xong hắn liền đứng dậy, ngửa đầu lên nhìn thiên không: “Nếu thời cuộc đã như vậy, thì đã đến lúc rồi!”.

Ngọc Vô Duyên lắng lắng ngồi thẳng, đảo mắt nhìn xuống chân núi, bên dưới chỉ có một màu tối đen như mực, gió núi lạnh lẽo thổi qua, ống tay áo hai người bay phấp phới, phát ra âm thanh rào rạt.

Thật lâu sau, Ngọc Vô Duyên rốt cuộc cũng mở miệng: “Nếu đã muốn động, phải động trước họ, chỉ là...”.

Chàng ngẩng đầu nhìn Hoàng Triều đang đứng trước mắt, hỏi: “Khởi binh không thể không có nguyên nhân, huynh muốn lấy cớ gì?”.

Hoàng Triều nghe vậy cúi đầu nhìn chàng, sau đó đáp sang sảng: “Đông Triều này vốn đã hoang phí, lụn bại, thối nát, đầy rẫy những kẻ hờ, không thể cứu vãng. Nguyên nhân phát binh thì rất nhiều, nhưng ta... Không cần lấy cớ. Ta muốn đường đường chính chính san bằng thiên hạ, Hoàng Triều ta sẽ tạo lập nên một căn khôn mới trong sạch và sáng sủa hơn!”.

Câu nói này đã thể hiện hết sự cuồng ngạo của hắn, khoảnh khắc ấy, hắn như một kẻ khổng lồ đội trời đạp đất trên đỉnh Thiên Bích Sơn, trăng sao mờ nhạt cũng bị khí thế của hắn hút lấy mà phút chốc lóe sáng, chiếu rọi đôi mắt vàng cổ chấp, kiên định tựa như ánh mặt trời rực rỡ.

Ngọc Vô Duyên nhìn hẩn một lúc lâu, cuối cùng mới cười nhẹ bảo: “Đúng là chỉ có Hoàng Triều mới có thể nói những lời khí phách thế này!”.

Chương 32 Lời hứa ban đầu

Lan Lăng Cung thực chất chẳng có người nào đến viếng thăm như Tích Vân đã phỏng đoán, chỉ vì Thái y trị thương cho thể tử có bảo:

“Thể tử bị thương cực kỳ nghiêm trọng, phải tĩnh dưỡng dài lâu, không ai được phép quấy rầy!”.

Câu nói này của Thái y đã khiến cho những kẻ giả tâm giả ý, lòng vẫn bất an hay mấy tên định đến vuốt móng ngựa (Người hay nịnh nọt xun xuê bợ đỡ) phải ngậm ngùi hồi phủ, cho nên hiện giờ ngoại trừ những thủ hộ, cung nhân phụng dưỡng trong Lan Lăng Cung ra, còn lại đều rất trống trải và yên tĩnh.

“Công tử, Xuyên Vũ muốn bẩm báo”. Trong Lan Ngôn Thất, Nhâm Xuyên Vũ nhẹ nhàng quỳ xuống đối diện giường của Lan Túc.

“Ừ”. Lan Túc thản nhiên trả lời, cười như không cười, lại có vẻ giỡn như không giỡn. Hẩn đưa tay khẽ vuốt ve một con mèo con trắng như tuyết, ngắm nghía đôi mắt đẹp như ngọc bích kia, vừa đùa vừa đe dọa nó, bất luận là sắc mặt hay thần tình đều không có chút gì giống bệnh nhân đang “Trọng thương nghiêm trọng”.

Chính là cái vẻ mặt này. Vẻ mặt tựa hồ đã nắm hết thảy mọi thứ trong lòng bàn tay, thờ ơ nhìn một đám người múa may quay cuồng trước mắt, lại chỉ thản nhiên cười chế giễu hả hê khi mưu tính cả thiên hạ mà thiên hạ không hay biết gì! Nhâm Xuyên Vũ nhìn người trước mặt, tư tưởng không khỏi trở về một thời xa xôi...

Song thân y qua đời vì bạo bệnh, gia sản bị cưỡng đoạt, y dẫn theo tiểu đệ đệ lưu lạc khắp nơi, lang thang đầu đường xó chợ. Thế mà ông trời còn cho rằng bọn họ chưa đủ đau khổ, chẳng những thổi gió rét sương nồng lạnh lẽo cắt da, để cho những người qua lại trên phố phi nhổ nhục mạ bọn họ, mà còn làm những tên hành khất ác độc cướp đi cái áo bông rách nát y đã vất vả xin được từ một hộ nông bên đường! Đến cả chó mèo hoang dại cũng dám đường hoàng giật lấy cái bánh bao cứng như đá từ trên miệng y...

Một ngày nọ, sau khi đám hành khất đã cướp sạch tất cả những gì của hai người thì bọn chúng liền chuyển sang tiểu đệ đệ, chỉ vì chúng cho rằng nếu bán đi tiểu hài tử ngay thơ cho một gia đình không con cái thì chắc chắn chúng sẽ được giá tốt!

Y sức cùng lực kiệt, kêu gào khóc lóc trời đất cũng không nghe, cố gắng nắm chặt tay tiểu đệ đệ của mình cũng không nổi. Mà những kẻ đó lại còn chưa hài lòng hả dạ, ngênh ngang ngồi ở trước mặt y, đá đổ cơm thừa canh cặn y vừa mới đi xin được, đôi chân thối bản giẫm đạp lên người y, tiếng đệ đệ kêu khóc vì bị bọn chúng trêu chọc vang vọng bên tai từng hồi... Khoảng khắc ấy, y thầm nghĩ rằng, trên đời liệu có ác giả ác báo thật hay không? Tại sao y và đệ đệ lại phải chịu kiếp nạn này? Rốt cuộc thì trên đời có còn công lý hay không?

“Không thể tưởng tượng được vừa mới ra cung mà đã chứng kiến trò vui!”. Một thanh âm trẻ con tao nhã vang lên giữa những tiếng gào khóc, đùa bỡn, mắng chửi.

Y ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy giữa ngã tư đường có một cậu bé chừng bảy, tám tuổi, mặc trường bào màu đen tuyền nhũ, phía sau người là một đám quan lại phục sức khác nhau.

Những tên hành khất đang giẫm đạp y không khỏi dừng chân, tiểu đệ đệ cũng ngưng khóc lóc, chỉ còn những tiếng rên rỉ mơ hồ vang vọng khắp con ngõ. Bọn chúng chậm rãi tản ra hai bên, có vẻ như chúng biết cậu bé này có lai lịch không nhỏ, đám ký sinh trùng tầng lớp thấp nhất như chúng không thể tùy tiện đắc tội.

Ông trời cuối cùng cũng bằng lòng rút cho y một chút thương hại rồi sao?...

Chỉ tiếc, y đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản!

Cậu bé áo đen đảo mắt nhìn những tên hành khất kia, nhìn qua tiểu đệ, cuối cùng nhìn chằm chằm vào người y, ánh mắt không hề có chút cảm xúc và độ ấm, chỉ cực kỳ lãnh đạm vô tình. Giây phút ấy, y chợt cảm thấy như có một chậu nước đá từ trên đầu đổ xuống, nháy mắt liền rơi xuống đáy vực sâu.

“Bách Anh.” Cậu bé thản nhiên kêu lên, cũng vươn tay ra.

Lập tức có một người cầm chiếc hộp to khom lưng tiến đến, sau đó mở hộp ra, một mùi thức ăn thơm ngon bay phảng phất, y thậm chí còn nghe được tiếng nuốt nước bọt của mấy tên hành khất.

Cậu bé nhìn y, sau đó vung tay ném những chiếc bánh ngọt trong hộp xuống mặt đường. Mấy tên hành khất trông thấy không khỏi thềm thuồng, tuy nhiên vẫn do dự không dám vụng động. Ngay sau đó, cậu bé lại ném ra những miếng thịt kho, đám ăn mày liền không nhịn được lao lên tranh cướp. Cậu bé vẫn chỉ nhếch môi cười nhàn nhạt, không ngừng ném ra đồ ăn, ném ra gà nướng, ném ra cánh vịt ướp sen, ném ra cá hấp gừng... Mỗi lần cậu ném ra thứ gì đều liếc mắt nhìn y một cái, mỗi một món ăn đều khiến cho đám hành khất phải tranh giành ngấu nghiến, còn y... Chỉ có thể nằm trên mặt đất, bụng đói cồn cào, sức cùng lực kiệt, mặt mũi bầm dập, toàn thân ngập tràn vết thương.

“Ca ca, Vân Nhi đói...”. Tiểu đệ đệ khẽ kéo một góc tay áo y, đôi mắt trong suốt đói khát van cầu, mà đám hành khất đang tranh cướp thức ăn ấy cũng không rảnh bận tâm đến họ.

Cậu bé lại tùy ý ném thức ăn xuống đất, giống như không phải đang ném những món ăn cao sang đắt giá mà chỉ như vứt những miếng rác tầm thường, cử chỉ cực kỳ tiêu sái, mỗi lần ném một món ra, con người đen như ngọc lại liếc nhìn y một cái.

Rốt cuộc, khi cậu bé quẳng một con tôm to bằng nắm tay xuống, y đột ngột bò lên trên, khí lực không biết từ đâu vọt đến, chỉ biết nhất định phải cướp cho bằng được con tôm này. Bởi vì y còn muốn sống, y và đệ đệ phải sống trong cái thế giới tranh đoạt hỗn loạn, người người ăn thịt lẫn nhau để sinh tồn...

Đập, kéo, đánh, đá, cắn... Y dùng toàn bộ sức lực của mình để đấu tranh, ánh mắt gắt gao nhìn con tôm ấy, liều lĩnh xông vào, đây là con tôm của y!

Nhưng con tôm lại luôn cách y quá xa, mỗi lần y tiến lên trước một bước, nó tựa hồ lại lùi về sau một bước, trời đất trở nên vụn vụn, không ngừng uốn lượn xoay vòng, y mơ mơ màng màng nghe thấy giọng nói của cậu bé vắng vắng bên tai:

“Trên đời này không có thứ gì đột nhiên từ trên trời rơi xuống, tất cả đều phải dựa vào năng lực bản thân! Nếu người muốn có nó, nhất định phải trả giá!”.

Đúng vậy, nếu trời không thương xót người, người chỉ có thể tự cứu lấy mình! Bất luận phải ra sao, bất luận dùng cách nào, chỉ cần có thể sống sót thì trời đất cũng không được phép trách móc!

“Nếu không còn gì nữa thì đi nghỉ ngơi đi!”. Thanh âm Lan Tức thản nhiên truyền đến, kéo Nhâm Xuyên Vũ trở về thực tại.

“Dạ!”. Nhâm Xuyên Vũ cúi đầu đáp.

Có tiếng gõ cửa khe khẽ bên ngoài, sau đó là tiếng nội thị cẩn thận vang lên: “Công tử, ngọc giá của Phong Vương đã đến trước cung, xin hỏi ngài có muốn tiếp kiến hay không?”

Đôi mắt đen như mực của hắn chợt hiện lên một tia sáng, đầu ngón tay đang vuốt ve con mèo cũng thoáng dừng lại.

“Mau nghênh đón!”. Giọng nói vội vàng kia vẫn cổ tỏ ra nhẹ nhàng như gió, dịu dàng như nước, tuy bên trong đã ẩn chứa một chút xúc động.

Nhâm Xuyên Vũ nhìn thấy thế khẽ cau mày, sau đó cúi đầu nói: “Xuyên Vũ xin phép cáo lui”.

“Ừ!”. Lan Tức tùy ý đáp, mâu quang chuyển sang nhìn con mèo, thần tình bỗng chốc bay đi đâu mất.

Nhâm Xuyên Vũ mở cửa bước ra, bàn tay trong tay áo không khỏi nắm chặt thành quyền, những cung nhân, thị hầu phía trước đã xếp thành một hàng nghênh đón Phong Vương đại giá.

Y ra khỏi Trạch Lan Viên, xa xa đã trông thấy đội nghi trượng của vương đang đến, đành cúi đầu tránh sang một bên.

“Nhâm tiên sinh, chúng ta lại gặp mặt”.

Phía trên đỉnh đầu truyền đến một thanh âm vô cùng tùy ý, Nhâm Xuyên Vũ nhìn thấy một làn váy màu trắng thêu phượng vũ dài chấm đất, còn có một đôi hài màu lam thoáng lộ ra bên ngoài, trên hài khảm một viên hắc trân châu to bằng hạt đậu.

“Xuyên Vũ bái kiến Phong Vương.” Y vội cúi đầu cung kính bái lễ.

“Nhâm tiên sinh đến thăm bệnh tình của công tử, hay là... Kể những chuyện ‘nội triều’ thú vị cho công tử giải khuây?”. Ánh mắt Tích Vân dừng lại trên đỉnh đầu Nhâm Xuyên Vũ, ngữ khí bình thản hỏi.

Y khẽ nhú mày, trong mắt hiện lên một tia sắc bén, sau đó bình tĩnh đáp: “Xuyên Vũ là người hầu của công tử, ngày nào cũng hầu hạ bên cạnh công tử”.

“Hả?”. Tích Vân mỉm cười nhìn y: “Nhâm tiên sinh chắc còn có chuyện quan trọng phải làm, bốn vương không làm lỡ thời gian của người nữa.”

“Xuyên Vũ là hạng người vô năng, không có chuyện gì quan trọng phải làm.”

Nhâm Xuyên Vũ hơi ngược mắt nhưng vẫn không nhìn lên: “Công tử đang ở trong Lan Ngôn Thất đợi Phong Vương”.

Tích Vân cười nhẹ, mâu quang khẽ chuyển, dường như còn muốn nói thêm điều gì đó nhưng lại thôi. Nàng lập tức dời bước đến Lan Ngôn Thất.

Nhâm Xuyên Vũ rút cuộc cũng ngẩng đầu, nhìn thân ảnh đang dần dần đi khuất kia, trong mắt lóe lên hào quang sáng chói.

“Các người đứng chờ bên ngoài, công tử bệnh nặng không thể làm ồn”. Trước Lan Ngôn Thất, Tích Vân căn dặn chúng cung nhân.

“Dạ”.

Nàng bước vào phòng, cảm thấy gian phòng này thật yên tĩnh mát mẻ, xung quanh còn có một mùi hương thơm ngát mơ hồ tản ra, nàng giơ tay vén bức rèm lên, phút chốc thấy Lan Tức đang nằm nhắm mắt trên một chiếc giường bên cửa sổ.

“Trước mặt ta người không cần phải giả bộ”. Tích Vân tùy tiện ngồi xuống một chiếc ghế gấm dài trước giường.

Lan Tức mở mắt ra nhìn nàng, nhìn lâu thật lâu, sâu thật sâu, cuối cùng cũng khẽ mỉm cười dịu dàng ấm áp, phảng phất như sợ kinh động đến thứ gì đó: “Ta cứ nghĩ cô sẽ không đến!”.

Hắn hơi ngừng lại một chút, sau đó nhẹ nhàng nói tiếp: “Ta thật sự... Lo rằng cô sẽ không đến. Nếu cô không đến...”

Hắn đang nói dở dang thì chợt dừng lời, đôi con ngươi đen láy tha thiết nhìn Tích Vân, dường như muốn biểu hiện hết những suy nghĩ trong lòng qua ánh mắt.

“Không phải ta đã đến rồi sao!”. Tích Vân cũng cười đáp.

“Cô hiểu ý ta mà!”. Lan Tức ngồi dậy, khẽ giơ tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tích Vân, sau đó đặt vào lòng bàn tay mình.

“Thế gian này có thứ gì không nằm trong lòng bàn tay người?”

Tích Vân nhìn hẩn hoi, tay nàng thoáng động, tựa như muốn rút ra: “Chẳng phải ta cũng nằm trong kế hoạch của ngươi sao?”

“Thế gian này chỉ có một người là ta không thể nắm bắt được.”

Lan Túc không khỏi siết chặt tay, đôi mắt thâm sâu khó dò lúc này sáng như hồ tuyết trên núi: “Chỉ có nàng...”.

Câu nói của hẩn lọt vào tai Tích Vân, lập tức khiến nàng chấn động. Bọn họ quen biết nhau đã mười năm, có vui đùa cười giỡn, có trêu chọc mỉa mai, cũng có khi giúp đỡ hỗ trợ lẫn nhau, nhưng mà... Bọn họ chưa bao giờ nói chuyện với nhau như thế. Cả hai người còn không rõ mối quan hệ của mình là thế nào. Bằng hữu thông thường sẽ không giống như bọn họ vừa đậm chọt vừa chế giễu nhau, bằng hữu thông thường cũng sẽ không gần gũi với nhau như bọn họ. Bọn họ chưa từng bước qua cánh cửa tình yêu nam nữ, nhiều năm qua vẫn chỉ lẫn lộn, mơ hồ, không rõ ràng, vốn nghĩ rằng sẽ phải như vậy cho đến hết đời... Nhưng rồi, khi mỗi người trở lại địa vị thật sự của bản thân, vì thiên hạ bất ngờ thay đổi, vì đủ các quyền lợi trên đời này, bọn họ đành phải dựa vào nhau, định ra hôn ước với nhau.

Chỉ là hiện giờ... Liệu bọn họ còn có thể sống chết cùng nhau, cùng giữ chân tình cho đến bạc đầu hay không? Còn có thể tin tưởng lẫn nhau, xem nhau như tri kỷ hay không? Tích Vân dời mắt nhìn cặp mắt đen như mực kia, đôi con ngươi biểu lộ hết thảy mọi cảm xúc... Tim nàng chộp đập nhanh hơn, mạnh hơn... Đã đi đến hôm nay rồi, liệu bọn họ còn có thể đến được với nhau hay không?

Lan Túc trông thấy khuôn mặt của nàng thật bình tĩnh lạnh nhạt, đôi mắt sáng không chút cảm xúc lẳng lẳng nhìn mình, thần tình khó dò như biển sâu, chợt cảm thấy có một luồng hơi lạnh lẽo kéo đến, đôi tay đang nắm lấy tay nàng không khỏi run lên.

“Ngươi yên tâm, ta đã đồng ý trợ giúp ngươi gây dựng thiên hạ, vậy thì ngày nào mà thiên hạ này còn chưa vào tay ngươi, ngày đó ta vẫn còn ở đây với ngươi”. Thật lâu sau, Tích Vân mới bình tĩnh mở miệng nói.

Lan Túc nghe vậy lập tức buông tay Tích Vân ra, nhìn chằm chằm vào nàng, một lúc lâu sau thở dài buồn bã bất đắc dĩ: “Chúng ta chỉ có thể như vậy thôi sao? Mười năm qua, chúng ta chỉ có thể đi được đến đây thôi sao?”.

Đúng vậy. Nàng định đáp như thế, nhưng khi vừa ra đến miệng lại trở thành: “Ta không biết, chúng ta... Ta không biết sẽ như thế nào...”

Sau này bọn họ sẽ như thế nào? Có lẽ thật sự không có đáp án chính xác.

Mười năm qua, nếu nói giữa hai người không có chút ràng buộc gì là giả, nhưng mà... Cả hai người đều đã không còn là Bạch Phong Hắc Túc tự do tự tại trên giang hồ, đến thân phận, địa vị, hoàn cảnh, sự vật, sự việc và những người xung quanh cũng không còn đơn giản như xưa. Ngay cả tính cách của bọn họ... Từ trước đến giờ cũng chưa từng... Dù bọn họ có đoán trước được tương lai đi chăng nữa, nhưng tương lai lại có quá nhiều con đường... Liệu bọn họ sẽ đi được đến đâu?

Đôi con ngươi xanh đen sâu thẳm của Lan Tức hiện lên một tia sáng nhàn nhạt, hần ngược mắt lên nhìn Tích Vân, thấy vẻ mặt nàng có chút mờ mịt và bất đắc dĩ, lại còn phảng phất một chút đau thương sâu thẳm.

Hắn nhẹ nhàng thở phào, có lẽ nàng vẫn sẽ ở bên cạnh mình.

“Đóa hoa ta tặng, cô có thích không?”.

Tích Vân nghe vậy thoáng dừng lại, sau đó quay đầu giương giọng kêu: “Đem thứ đó đến đây!”.

Chỉ chốc lát sau, cánh cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, hai nội thị bê một tháp thủy tinh lục giác được phủ một tầng lụa mỏng tiến vào, sau đó nhẹ nhàng đặt xuống, nhẹ nhàng lui ra, cũng nhẹ nhàng khép chặt cánh cửa.

“Người bỏ hoa vô tháp rồi niêm phong lại, thế này mà cũng gọi là tặng ta hả?”. Tích Vân đi đến trước tháp nói.

Lan Tức cười cười, đứng dậy đi tới bên cạnh nàng, sau đó giơ tay điểm nhẹ các đỉnh lục giác trên tháp thủy tinh, tức thời tháp thủy tinh tựa như cánh cửa chậm chậm mở ra. Một đóa lan đen trắng duyên dáng yêu kiều đứng chính giữa, mùi hương thanh nhã thơm nồng nháy mắt tràn ngập khắp căn phòng.

“Đóa ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ này chỉ có hai người chúng ta mới có thể thưởng thức thôi!”. Lan Tức dời mắt nhìn Tích Vân nói.

“‘Lan Nhân Bích Nguyệt’?”. Tích Vân nhẹ nhàng thì thầm, trong lòng khẽ động, đôi con ngươi đảo sang nhìn Lan Tức: “Lan Nhân?... Chẳng lẽ người không sợ thành Như Quả sao...(Đây là thành ngữ ngày xưa có ý chỉ trong hôn nhân là tan vỡ, ly tán)...?”

“Nó là ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’, không phải là Lan Nhân Như Quả!”. Lan Tức bình thản đáp, lời nói cũng vô cùng kiên định.

Nàng nhìn mảnh trăng khuyết màu đen trên trán hắn, lại đưa tay vuốt ve mảnh trăng khuyết trắng như tuyết trên trán mình: “Lan Nhân? Bích Nguyệt? Lan Nhân... Bích Nguyệt... Aizzz...”. Rốt cuộc chỉ đành thở dài thật dài, đôi nguyệt ngọc này có thể bích hợp sinh huy ư...(Hợp lại thành vàng trắng tròn rồi tỏa sáng rực rỡ)...?

Có thể hợp lại cùng nhau sau ba trăm năm chia cắt?

Nàng đang thở dài thì bỗng có một tiếng “Meo meo” cất lên, chỉ thấy có một con mèo nhỏ trắng như tuyết chui ra từ tấm chăn gấm trên giường, ánh mắt như ngọc bích chuyển động quan sát hai người đang đứng giữa phòng.

Tích Vân khẽ cau mày nhìn con mèo, sau đó ung dung tỉnh bơ lùi ra sau Lan Tức: “Sao không phải là mỹ nữ chui ra từ giường của người?”.

“Thì đây là mỹ nữ mà...” Đôi hàng mày dài của Lan Túc thoáng nhú lại, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào nàng, dường như muốn tìm thứ gì đó trên người nàng, thế nhưng vẻ mặt của nàng vẫn rất hờ hững, không chút hờn giận hay... Ghen tuông!

Tích Vân lườm hắt một cái, khóe môi khẽ cong lên, cười như không cười: “Sao vậy?”.

Vừa lúc nói chuyện, con mèo nhỏ chọt kêu “Meo meo meo meo meo meo” nhiều tiếng, sau đó nhảy xuống giường, đi tới bên cạnh hai người.

Lan Túc khẽ cúi xuống, vươn tay trái ra để cho con mèo nhỏ nhảy lên, “Meo meo meo meo”, nó liền nhảy vào rồi cuộn mình lại thành một quả cầu tuyết ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn.

Tích Vân vừa nhìn thấy con mèo kia nhảy vào tay Lan Túc, lập tức quay đầu không nhìn nữa, mâu quang dừng trên đóa hoa “Lan Nhân Bích Nguyệt”, chân dần dần di chuyển ra xa, cách hắn một trượng.

“Cô không thấy nó cũng là mỹ nữ sao?”.

Lan Túc thản nhiên cười, giơ tay ra vuốt ve bộ lông tơ trắng như tuyết của nó, khẽ thì thầm nói nhỏ: “Lang Hoa, Lang Hoa, mày cũng là mỹ nữ đó nha!”.

“Lang Hoa?”. Tích Vân thoáng trầm ngâm, khẽ lắc đầu giống như đang tiếc hận, có điều không biết nàng tiếc hận là vì cái tên này gắn trên người con mèo, hay tiếc hận vì con mèo mà lại được đặt cho cái tên này.

“Ta thì cảm thấy rất chuẩn xác.”

Lan Túc đến gần nàng, đưa con mèo con ra trước mặt nàng, muốn nàng nhìn nó rõ hơn. Con mèo con xinh đẹp thế này quả thật còn đẹp hơn hoa lang can, có điều hắn chỉ vừa mới duỗi tay một cái thì lập tức cảm thấy hoa mắt, đến khi định thần lại thì đã thấy nàng chạy cách xa hắn một trượng. Tốc độ này còn nhanh hơn tốc độ năm đó nàng cướp quả lang can (Một loại quả nhỏ đẹp như đá cẩm thạch, rất quý hiếm) trong tay hắn.

“Nếu con mèo này tên ‘Lang Hoa’ thì mai mốt ta... Không bao giờ ăn quả lang can nữa!”. Tích Vân giấu hai tay vào sau ống tay áo, che đi đôi tay đang nổi đầy da gà kia.

“Ặc!”. Lan Túc sừng sốt, một người tham ăn bậc nhất trong thiên hạ như nàng chỉ vì một con mèo có tên “Lang Hoa” mà buông tha cho lang can tiên quả...?

Hắn tỉnh tề nhìn nàng, mâu quang chọt lóe lên, sau đó cười rộ bảo: “Mười năm nay ta cứ luôn đi tìm nhược điểm của cô, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới cô lại... Ha ha... Cô lại sợ mèo!”.

“Cái gì... Cái gì... Sao... Ta... Ta... Ta sao có thể sợ mèo, ta chỉ ghét mèo!”.

Bị nói trúng tim đen, trên khuôn mặt vân đạm phong khinh của Tích Vân bỗng hiện lên một tia chật vật, nàng lúng túng lắp bắp nói, nói xong rồi còn hùng dũng khí khái đứng lên, tỏ vẻ như mình thật sự không sợ mèo, mình chỉ ghét nó mà thôi.

“Cô sợ mèo thật hả? Người như cô mà lại sợ mèo? Cô làm sao có thể sợ một loài vật đáng yêu thế này chứ?”.

Lan Tức lẩm bẩm nói không thể tin được, thật kinh dị nha... Cô ấy mà lại sợ mèo! Ánh mắt hần nhìn Tích Vân có chút thích thú, thì ra nàng cũng nhược điểm, cũng có thứ để sợ!

“Người... Người... Đồ cái con hồ ly đen! Quả nhiên là vật hợp theo loài! Hồ ly và mèo nằm chung với nhau... Hừ! Cơ mà cũng là chuyện bình thường!”.

Tích Vân lại lui về sau hai bước, vừa lui vừa chà xát hai cánh tay, nhìn chăm chăm vào con mèo trắng tựa như sợ nó đột ngột nhảy lên người mình. Nàng cảm thấy buồn bực hết sức, nghĩ đến bản thân ở trong chốn võ lâm là Bạch Phong Tích không sợ trời, không sợ đất, trên chiến trường hay trên triều đường lại là nữ vương Bạch Phong Quốc oai phong oai vệ, thế mà... Nàng lại sợ cái con vật mà mọi người đều yêu thích!

Lan Tức mỉm cười nhìn Tích Vân, mâu quang sáng như tuyết như có thể nhìn xuyên thấu tâm tư nàng, sau đó hần bước đến bên cửa sổ, giơ tay lên, ném con mèo trắng ra ngoài, cuối cùng quay lại nói với nàng: “Giữa cô và nó, đương nhiên ta sẽ bỏ nó chọn cô!”.

Tích Vân chờ đến khi con vật đầy lông tơ khiến nàng sợ hãi kia biến mất hần thì mới trầm tĩnh lại, nghe thấy hần nói thế thì chột mím môi cười. Có điều nàng mới chỉ cười được một nửa thôi bỗng hiểu ra ý tứ đằng sau lời nói đó, không khỏi giật mình, tim đập mạnh, mặt bắt giắc đỏ lên.

Lan Tức nhìn nàng đến si ngốc, nàng đỏ mặt? Quen biết nàng đã mười năm nay, chưa bao giờ hần thấy nàng có thái độ xấu hổ của nhi nữ thường tình. Mỗi khi nàng đùa giỡn với ai đó, mặt cũng đỏ rực đến tận mang tai, nhưng mà lúc này... Khuôn mặt nàng trắng mềm như ngọc, hai gò má ửng hồng như ráng chiều, nét mặt kiêu diễm nũng nịu như mỹ nhân... Người đang đứng trước mặt này... Lại thẹn thùng vì một câu nói của hần?!

Khoảnh khắc ấy, hần chợt động tâm vì sự xinh đẹp đáng yêu của nàng, trong lòng cũng âm thầm mừng rỡ... Đằng sau khuôn mặt ửng đỏ kia... Chứng tỏ nàng đã...

Hần nghĩ đến đây không khỏi rung động, vội bước đến gần nàng, đưa tay ra định ôm lấy mỹ nhân, nhẹ nhàng ôn nhu gọi: “Tích Vân...”. Thật muốn ôm chặt mỹ nhân này vào lòng.

“Công tử trọng thương chưa lành, vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt, Tích Vân cáo từ”.

Tích Vân lại duỗi tay ra, cũng “ôn nhu” vỗ vỗ vai trái Lan Tức, làm Lan Tức “Vút... Vút...” Hít vào mấy ngụm khí lạnh, không tự chủ được phải buông tay ra, nhất thời bầu không khí nhu tình ngọt ngào trong phòng liền biến mất.

“Sao ta có thể chọn loại nữ nhân như cô chứ?!”. Lan Tức vuốt vuốt vai, nhìn Tích Vân “dáng vẻ cao nhẽ” đang khoan thai bước đi, thì thào lẩm bẩm.

“Không phải là người chọn ta, mà là người mặt dày mày dạn đến cầu hôn ta”. Một giọng nói nhỏ xíu như con muỗi lọt vào tai hần.

“Nữ nhân này... Aizzz...”. Lan Tức vỗ trán thở dài, trái tim lại thấm vào một chút dư vị ngọt ngào vui sướng.

Phong Vương Phong Vũ tổng cộng có tám huynh đệ, ông đứng hàng thứ bảy, là con của một tiểu thiếp trong triều, cuối cùng lại trở thành người đăng vương. Tới nay, ông đã tại vị được ba mươi chín năm, gần sáu mươi tám tuổi, tất cả các huynh đệ của ông chỉ còn sót lại mỗi một người cùng mẹ là Bát đệ Tầm An Hầu Phong Ninh.

Ông có hai vương hậu, ba mươi hai phi tần, sinh được hai mươi tư người con, trong đó có mười vị công chúa và mười bốn vị vương tử.

Vương hậu thứ nhất là công chúa Ý Ca đến từ Đế Đô, bà mất sớm, chỉ sinh được một người con trai là Lan Tức, sau khi bà qua đời, hần đã được lập thành thế tử của Hắc Phong Quốc. Lan Tức đứng hàng thứ mười hai trong số những người con của Phong Vương, đứng hàng thứ ba trong số các vương tử. Hần mặc dù không phải là trưởng tử nhưng mẫu thân của hần lại là công chúa hoàng thất Đông Triều, địa vị cao hơn hần các phi tần khác, có thể nói là ngang hàng với Phong Vương. Vì vậy nên tất cả các triều thần và dân chúng đều nghiễm nhiên cho rằng Lan Tức xứng đáng làm thế tử. Và lại hần có dung mạo xuất chúng, tài trí bất phàm, lại là người ôn nhã khiêm tốn, chiêu hiền đãi sĩ, xử sự trầm ổn quyết đoán, tài đức sáng suốt công minh, đối nhân xử thế nhân ái, tấm lòng cao cả tứ phương, dân chúng thập phần ủng hộ, cho nên ở trong mắt nhân dân Hắc Phong Quốc, hần đã sớm được xem như người kế thừa vương vị.

Vương hậu thứ hai tên thật là Bách Lý Tiêm Ti, vốn là một mỹ nhân Tề Tang. Năm đó Phong Vương xuất chinh thảo phạt Tề Tang, Tề Tang Vương đã dâng tặng bà để biểu lộ lòng tôn kính. Bà được Phong Vương sủng ái đến nỗi sau khi công chúa Ý Ca qua đời, ông lập tức đưa bà lên làm vương hậu. Bà sinh được sáu người con, gồm Thất công chúa, Cửu công chúa, Tứ công tử, Ngũ công tử, Lục công tử và Thất công tử.

Những vị công tử, công chúa còn lại đều là con của phi tần, thê thiếp khác trong hậu cung.

Từ sau khi Phong Vương và Lan Tức bị ám sát tại nghi lễ Hòa ước, Phong Vương hạ chỉ cho Vương đệ Tầm An Hầu chủ trì đại cuộc. Thế cục trong triều nhìn thì có vẻ bình thường, nhưng bên trong lại nổi sóng ngầm mãnh liệt. Mà Tầm An Hầu vẫn chủ trương nhất quán hành sự theo phong cách: “Không đi thêm một bước, không nói thêm một lời, không nhiễu thêm một chuyện”. Mỗi ngày theo thông lệ cứ đến Điện Chiêu Minh, nghe các triều thần bẩm báo chính sự, không giải quyết thứ gì, đợi đến khi các triều thần sốt ruột hỏi thì ông mới phun ra một câu: “Các vị đâu phải là người mới, trước kia làm thế nào thì sau này cứ làm y như vậy!”.

Mà những thích khách hôm đó ám sát đại vương và thế tử thì chỉ còn lại ba tên đang bị giam giữ trong thiên lao. Nhân dân cả nước đều thập phần yêu kính đại vương và thế tử, cho nên rất căm hận những kẻ này, ai nấy đều viết thư khải tấu, yêu cầu phải lăng trì xử tử bọn chúng, răn đe cảnh cáo trước toàn dân.

Vì vậy Phong Vương lại hạ chỉ, Tầm An Hầu phải xử lý thật nghiêm khắc vụ án thích khách, bắt cho bằng được kẻ chủ mưu phía sau, diệt trừ hậu hoạn.

Chỉ là... Kẻ chủ mưu kia há có thể dễ dàng tìm như vậy!? Hơn nữa cứ cho là tìm được đi, làm sao ông có thể bắt bọn chúng? Mỗi ngày trở về phủ, Tầm An Hầu đều phát rầu vì chuyện này.

Phải nói rằng, vụ án của ông đã được phá vô cùng thuận lợi. Khi ông đến thẩm tra đám thích khách trong thiên lao, vốn tưởng những kẻ giang hồ thà chết cũng không chịu khai một lời, thế nhưng dù không lời ra được tin tức gì từ trong miệng chúng, ông lại bất ngờ nhặt được vài manh mối “Roi” ra trên người chúng, mà những manh mối này đến cả chúng cũng cảm thấy kinh ngạc! Sau đó, ông từng bước từng bước lần theo những manh mối kia, phát hiện tất cả các tình huống, tất cả các chứng cứ đều hiện lên rõ ràng, từng thứ từng thứ nhẹ nhàng tới tay ông. Dường như có người nào đó sắp xếp hết mọi chuyện, ông chỉ việc đi theo dấu chân của y, tự khắc sẽ dễ dàng đến được nơi có đáp án chính xác.

Ông cũng không thể ngờ những đáp án và chứng cứ này, bởi vì hiện nay ông là người nắm rõ tình hình cục diện quốc gia nhất. Ông cũng đã sớm dự liệu đến kết quả như thế, chỉ là đến cuối cùng vẫn cảm thấy kinh hãi và run sợ! Kinh hãi vì hành động của những kẻ kia, run sợ vì mưu mô thủ đoạn của một ai đó...

Ông thật sự phải vạch trần bức màn này, để đáp án kia hiển hiện trước mắt thế nhân ư?

“Phụ thân, vì sao người lại rầu rĩ như vậy?”.

Một thiếu niên mi thanh mục tú vận áo gấm bước vào, ân cần nhìn Tầm An Hầu hỏi han: “Mấy ngày nay mỗi khi hồi phủ, bao giờ con cũng thấy phụ thân nhăn mặt nhíu mày. Chẳng hay trong triều có chuyện gì mà khiến người phiền não?”.

“Vi Nhi”. Tầm An Hầu ngẩng đầu lên nhìn con trai, đôi hàng mày khẽ giãn ra: “Con không ở thư phòng đọc sách, lại chạy đến đây làm gì?”.

“Con đã học bài xong rồi ạ!”.

Thiếu niên ấy chính là Phong Vi, con trai của Tầm An Hầu: “Phụ thân có chuyện gì khó giải quyết sao? Con thấy gần đây đại công tử, tứ công tử hay đến bãi phóng người, người luôn tìm cách tránh né không gặp, nếu có chỗ nào khó xử xin người cứ nói ra, con sẽ san sẻ với người!”.

Nghe con trai hùng hồn nói thế, lại nhìn vẻ mặt nóng lòng của cậu, Tầm An Hầu không khỏi có chút buồn cười.

“Vi nhi, còn còn quá nhỏ, việc trong triều...”.

“Việc trong triều quá thâm sâu, quá phức tạp!”.

Phong Vi không phục, cũng không đợi phụ thân nói xong lập tức nói tiếp: “Phụ thân, năm nay con đã mười sáu tuổi rồi, không còn là hài tử nữa!”

Tầm An Hầu thấy con kích động vẫn chỉ bình tĩnh, giơ tay vỗ vỗ bả vai con, ánh mắt nhu hòa mà từ ái: “Mười sáu tuổi đúng là không còn nhỏ nữa, hai người kia mới mười sáu tuổi thôi đã nắm trong tay...”.

Ông chợt dừng lại, trều mền vuốt ve đầu con trai: “Vi Nhi, những lời phụ thân nói hiện giờ có lẽ con không thích nghe, nhưng qua nhiều năm sau con sẽ hiểu được, cục diện triều đình hiện giờ và... Cái vị trí kia nữa, con không được phép dính vào. Phụ thân chỉ mong con sau này làm một người bình thường, hay ít nhất là được cả đời bình an!”.

“Phụ thân, người nói gì vậy? Con không hiểu lắm!”. Phong Vi cau mày.

Tầm An Hâu lại cười: “Không hiểu cũng tốt, Hắc Phong Quốc này, con đừng nhúng tay vào!”.

“Phụ thân, không được đâu, con và thế tử ca ca đã giao ước, đợi khi nào huynh ấy làm vương, con sẽ làm đại tướng quân cho huynh ấy! Con sẽ dẫn thiên quân vạn mã giúp huynh ấy kiến lập thái bình thịnh thế!”. Phong Vi vừa nói vừa làm động tác giương cung bắn địch, giờ đao trăm quân thù, vẻ mặt vô cùng hưng phấn.

“Thế tử... Hắc nói với con như thế sao? Hắc và con...”. Tầm An Hâu nhú mày nhìn con: “Hắc...”.

“Thế tử ca ca rất tốt với con, huynh ấy dạy con kiếm thuật, dạy con cưỡi ngựa, dạy con bắn cung, còn dạy con binh pháp, hơn nữa huynh ấy so với...”.

Cậu nói đến đây thì cẩn thận liếc nhìn phụ thân, thấy ông vẫn chăm chú lắng nghe mình, ngay lập tức như được khích lệ, hăng hái bùng bùng nói tiếp: “Huynh ấy còn tài giỏi hơn tất cả các ca ca trong vương cung! Huynh ấy cái gì cũng biết! Trên đời này không có chuyện gì là huynh ấy không làm được! Hơn nữa huynh ấy mặc dù là thế tử nhưng rất ôn hòa lễ nghĩa với mọi người... Huynh ấy còn khen con thông minh và có tư chất nữa, tương lai nhất định sẽ là nhân tài trụ cột của đất nước. Mà huynh ấy lại hay bảo với con... Con mới là huynh đệ của huynh ấy!”.

“Hắc bảo con là huynh đệ của hắc?”.

Tầm An Hâu nhìn vẻ mặt sùng bái, tự hào của con trai, đôi mắt cậu lúc này hưng phấn đến phát sáng, trong mắt chỉ có sự trong suốt, thuần khiết không vướng tạp chất hay lo lắng điều gì. Thế thì người kia, loại người tâm kế còn cao hơn cả trời ấy, là vì đôi mắt và trái tim thuần khiết của nó mà đối xử với nó tốt sao?

“Đúng vậy!”.

Phong Vi gật gật đầu: “Phụ thân, con không muốn cả đời sống bình thường, con muốn đi theo thế tử ca ca tạo nên nghiệp lớn, con muốn thanh danh mình lưu truyền thiên cổ!”.

“Ha ha... Ha ha...”. Đối với những lời cuồng ngôn của con trai, Tầm An Hâu không khỏi bật cười, vừa có chút vui vẻ lại vừa có chút thương cảm nói: “Thôi, thôi, con muốn làm gì thì làm, ta cũng không thấy được ngày đó.”

“Phụ thân, người mất hứng?”. Phong Vi nghi hoặc nhìn phụ thân đang cười to.

“Không, con có chí lớn như vậy, phụ thân sao có thể mất hứng”. Tầm An Hào vỗ về con trai, mâu quang lại mang theo nét ưu tư: “Chỉ là, tâm cơ của hần còn cao hơn cả người ngày xưa, con trai à...”

“Tâm cơ? Của ai? Người nói thế từ ca ca ư?”.

Phong Vi nghiêng đầu suy nghĩ: “Sao có thể, thế tử ca ca đối xử rất tốt với mọi người, huynh ấy sao có thể là loại người tâm cơ, con lại thấy thật ra tứ công tử mới...”

“Vi nhi!”.

Tầm An Hào đột nhiên lớn tiếng quát bảo con trai im lặng, chợt thấy cậu có chút ủy khuất, không khỏi thở dài: “Thôi, phụ thân còn có việc phải làm, con đi đi... Đi thăm thế tử ca ca của con cũng được!”

“Thật không ạ?”.

Ánh mắt Phong Vi sáng lên: “Mấy ngày nay con có ghé Lan Lăng Cung nhưng bọn họ không cho con vào, bọn họ nói huynh ấy bị thương rất nặng, không thể tiếp khách, hại con vô cùng lo lắng!”.

“Hiện giờ chắc là có thể gặp được hần, nghe nói sáng nay nữ vương Bạch Phong Quốc đã qua thăm hần rồi!”. Tầm An Hào liếc nhìn con trai rồi vẫy vẫy tay.

“Hả? Vậy con đi đây!”. Dứt lời cậu liền tức tốc xoay người chạy đi.

Nhìn bóng dáng con trai vui vẻ đi mất, Tầm An Hào khẽ cau mày, trong mắt thế nhân, hần thật sự tài giỏi như vậy sao?! Aizzz, người này thật quá đáng sợ, cũng thật quá lợi hại! Thôi, mạch nước ngầm mãnh liệt ở Hắc Phong Quốc, cũng chỉ có mình hần mới có thể không chế được...

Một chiếc kiệu lộng lẫy dừng trước Tiêm Chúc Cung, tất cả chúng cung nhân đều biết đây là kiệu của tứ công tử Phong Đồ. Trong số toàn bộ người ở Hắc Phong Quốc, chỉ có mình hần là được đặc ân ngồi kiệu vào cung. Chỉ là... Khi nhìn thấy cặp chân của hần, những tình cảm hâm mộ cũng liền trôi tụt đi, ai nấy thà rằng tình nguyện tiêu tốn nửa ngày, hao chút thể lực đi từ ngoài vào cung, bởi vì ít ra... Họ còn có thể tự do chạy nhảy.

Bốn cung nhân cẩn thận đỡ tứ công tử Phong Đồ xuống kiệu, sau đó hai cung nhân dìu hần bước vào Tiêm Chúc Cung.

“Nhi thần thỉnh an mẫu hậu”.

“Đỗ Nhi, mau đứng lên!”.

Bách Lý Hậu vội vàng đỡ con trai của mình dậy: “Chân con đi lại khó khăn, không cần phải bái lễ đâu, chẳng lẽ mẫu hậu còn tính toán những nghi thức xã giao với con sao?”.

“Nhi thần biết mẫu hậu thương nhi thần, công ơn sinh thành dưỡng dục của cha mẹ nhi thần không biết làm sao để báo đáp, đành dùng những nghi thức xã giao này nói lên một phần hiếu thuận của nhi thần đối với mẫu hậu”. Phong Đỗ gắng sức đứng dậy nói.

“Ồi ôi, mẫu hậu hiểu tâm ý của con mà!”.

Bách Lý Hậu đỡ con trai bà ngồi xuống, yêu thương vỗ về đầu gối của con: “Đỗ nhi, gần đây con có khỏe không? Còn đau chân không?”.

“Nhi thần vẫn khỏe, không dám để mẫu hậu lo lắng”. Phong Đỗ cúi đầu đáp, cũng giấu đi một tia lo âu trong ánh mắt.

“Ồi, chân con bất tiện, không cần mỗi ngày tiến cung thỉnh an ta đâu.”

Bách Lý Hậu nhìn đôi chân đã biến dạng của con mình, không khỏi đau xót: “Con như vậy, mẫu hậu... Mẫu hậu đau lòng lắm!”. Dứt lời bà liền nâng khăn lau khóe mắt.

“Mẫu hậu, người không cần bận tâm nhi thần, dù chân nhi thần có bất tiện nhưng cũng không để thua kém những người đó!”. Phong Đỗ vội vàng trấn an mẫu thân, cũng vỗ vỗ chân mình tỏ vẻ không sao.

“Ừ!”. Bách Lý Hậu cố gắng nở một nụ cười miễn cưỡng: “Con... Than ôi, mẫu hậu luôn cảm thấy có lỗi với con”.

“Mẫu hậu, đừng nói những chuyện này nữa!”.

Phong Đỗ chuyển đề tài, cẩn thận liếc nhìn Bách Lý Hậu: “Thương thế phụ vương thế nào rồi?”.

“Ồi, mẫu hậu cũng không biết”.

Bách Lý Hậu cau mày thở dài: “Từ sau ngày đó, Hoàng Cực Cung liền cấm tất cả chúng nhân ra vào, phụ vương của con... Đến bây giờ mẫu hậu còn chưa gặp được!”

“Sao?”. Ánh mắt Phong Đỗ chột lóe lên: “Thái y trong cung nói thế nào ạ?”.

“Ai cũng không chịu nói, đều bảo đại vương ra lệnh không cho phép tiết lộ bệnh tình, nếu không sẽ giết không tha!”.

Bách Lý Hậu có chút hờn giận nói: “Ngay cả bản cung mà cũng giấu diếm!”.

“Ngay cả mẫu hậu cũng không biết?”. Phong Đỗ nhíu mày: “Vậy còn tên kia? Mẫu hậu có nghe được tin tức gì về hắn không?”

“Hắn?”.

Bách Lý Hậu nhớ tới cặp mắt sâu thẳm đen như mực, ánh mắt lạnh lẽo như thủy triều Bắc Hải, không cần nói câu gì, chỉ thần nhiên liếc nhìn thôi đã làm cho bà toàn thân phát lạnh, không tự chủ được nắm chặt chiếc khăn trong tay: “Mẫu hậu cũng không biết, nghe nói sáng sớm hôm

nay nữ vương Bạch Phong Quốc đã đến thăm hấn, còn lại mọi thứ đều bị phong tỏa chặt chẽ hết rồi!”.

“Thật à?”. Đôi hàng mày của Phong Đỗ thoáng lạnh, nhìn chăm chăm vào hai chân của mình.

“Đỗ Nhi, con... Sao con lại quan tâm đến hấn như vậy?”. Bách Lý Hậu quan sát biểu tình của hấn, không khỏi cảm thấy căng thẳng: “Con...”.

“Mẫu hậu”. Phong Đỗ kêu lên, ánh mắt đảo quanh bốn phía.

“Các người lui xuống hết đi”. Bách Lý Hậu dặn dò các cung nhân bên cạnh.

“Dạ, nương nương”. Chúng cung nhân khom người lui ra.

“Đỗ Nhi, không còn ai nữa, con có chuyện gì thì nói cho mẫu hậu nghe đi”.

“Mẫu hậu, nhi thần thỉnh người đến phủ Tầm An Hài”. Phong Đỗ đột nhiên ngẩng đầu lên nói, ánh mắt phát sáng bất thường khiến người ta phải sợ hãi.

“Đến phủ Tầm An Hài? Đến đó làm gì?”. Bách Lý Hậu thắc mắc hỏi.

“Nhi thần cần mẫu hậu lấy thân phận của mẫu nghi một quốc gia gây áp lực lên ông ấy!”. Phong Đỗ ngiên răng kêu lên.

“Gây áp lực lên ông ấy?”.

Bách Lý Hậu hỏi lại, sau đó một ý niệm nhảy vào trong đầu, nhất thời bà lạnh run: “Chẳng lẽ... Chẳng lẽ con... Ngày đó... Con...”.

“Mẫu hậu.”

Phong Đỗ cầm lấy tay của bà, đè thấp thanh âm: “Đúng vậy, nhi thần đã làm thế đấy! Tất cả chuyện này không thể trách nhi thần được! Hấn dựa vào cái gì mà có thể ngồi lên ngai vương? Nhi thần cũng là con trai trưởng, huống chi mẫu hậu còn là quốc mẫu hiện thời, nhi thần phải là người kế thừa vương vị mới đúng! Năm đó... Năm đó nếu không phải do hấn, nhi thần sao có thể biến thành một người tàn tật?”.

Phong Đỗ cúi đầu nhìn đôi chân ngoằn ngoèo biến dạng của mình, giọng nói đầy vẻ oán hận thấu xương: “Nhi thần căm thù hấn! Chỉ cần nhi thần còn ở đây ngày nào, quyết không để cho hấn leo lên vị trí kia ngày đó. Chỉ cần nhi thần còn một hơi thở, nhất định phải trả cho bằng được mối thù này!”.

Ngữ khí hấn vô cùng oán độc, ánh mắt nham hiểm như rắn nhìn chăm chăm về phía trước giống như đó là kẻ thù của mình, hận không thể ăn tươi nuốt sống nó để giải mối hận.

“Đỗ Nhi, con... Con...”. Bách Lý Hậu vừa kinh hoàng vừa sợ hãi: “Chẳng lẽ con còn không rõ hấn ta là loại người gì sao? Sao con lại hồ đồ như vậy?”

“Mẫu hậu!”.

Phong Đỗ kêu lên vội vã: “Lúc này không phải là lúc chỉ trích nhi thần, người nhất định phải cứu nhi thần!”.

Hắn quỳ xuống đất, đôi chân bất tiện làm cho hắn đau đến nhe răng trợn mắt: “Chuyện này nếu bại lộ ra ngoài, chẳng những tính mạng của nhi thần khó bảo toàn mà đến đại ca, nhị ca, ngũ đệ, lục đệ, thất đệ có liên can cũng sẽ không thoát khỏi bị truy cứu, đến lúc đó...”

“Cái gì? Ngay cả ba đệ đệ của con... Cũng...”.

Bách Lý Hậu không chỉ kinh hoàng mà còn tim đập chân run hoảng sợ: “Con làm sao... Làm sao mà... Trời ơi! Những năm gần đây, mẫu hậu biết không thể để kẻ kia sống sót. Nhưng mà... Nhưng mà... Con thấy biết bao nhiêu lần chúng ta hành động, có lần nào thành công không? Kẻ kia... Hắn... Hắn... Thật đáng sợ, đáng sợ như ma quỷ!”.

“Mẫu hậu, chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ phát sinh biến! Chắc người đã biết có rất nhiều kẻ đang thêm muốn cái vị trí kia!”.

Phong Đỗ ngẩng đầu, hào quang trong mắt sáng rực như ma trời: “Mười bảy tên thích khách ngày đó đều là do đại ca mời đến, còn nhi thần thì mời một số thích khách khác đến đây. Nhưng mà chẳng hiểu tại sao số thích khách nhi thần mời lại không đến đúng hẹn. Sau đó nhi thần có phái người đi tìm thì phát hiện được số thích khách kia đã chết giữa đường. Nhi thần đoán nhất định là hắn đã biết trước kế hoạch của nhi thần cho nên liền ra tay trước. Nhi thần... Không ngờ lại rơi vào bẫy của hắn! Mười bảy tên thích khách ngày đó bị hắn và Phong Vương liên thủ chế trụ, lại còn cố tình giữ lại ba tên! Mà hiện giờ... Nhi thần có đi thăm dò thì biết được rằng Vương thúc đã lần theo manh mối của đám thích khách. Nhi thần và đại ca vài lần đến bãi phỏng Vương thúc đều bị chặn từ ngoài cửa, nhi thần nghĩ chắc chắn ông ta đã biết được chuyện gì rồi... Đám thích khách trên mặc dù không có liên quan đến nhi thần nhưng lại có liên quan đến đại ca, đại ca... Nếu y bị bắt... Y sẽ kéo nhi thần xuống chết chung! Đến lúc đó... Mẫu hậu, người nhất định phải cứu nhi thần!”.

“Đỗ Nhi, con đứng lên trước đi!”.

Bách Lý Hậu vừa đỡ Phong Đỗ dậy vừa cất giọng mắng: “Con giết hắn thì ta có thể hiểu được, nhưng mà... Tại sao ngay cả phụ vương... Ngay cả phụ vương mà con cũng không buông tha!”.

“Mẫu hậu, người nghĩ nếu phụ vương biết được sự thật, ông sẽ đứng về phía chúng ta sao?”.

Phong Đỗ đứng lên, ánh mắt sắc bén như kim châm nhìn chằm chằm vào mẫu thân: “Nếu đã làm thì phải giải quyết tận gốc, sau đó, Hắc Phong Quốc này sẽ là của mẫu tử chúng ta!”.

“Nếu phụ vương của con biết được...”.

Bách Lý Hậu chột lạnh run, không khỏi suy nghĩ, nếu là trước kia, chắc chắn ông sẽ hết lòng bênh vực bà, nhưng mà... Hiện giờ bà chỉ là hoa tàn liễu héo, không còn là mỹ nhân đẹp để lả lơi đối với ông như xưa...

“Thế nhưng... Lúc này... Tầm An Hầu có chịu nghe lời bẩm cung không?”. Bách Lý Hậu có chút lo lắng nói, bà biết người tên Tầm An Hầu vốn dĩ nổi tiếng là gian xảo.

“Vốn con muốn tìm Vương thúc... Nhưng mấy lần đến đều thất bại! Chắc chắn hẳn đã âm thầm phái người bảo vệ ông ấy, hẳn muốn mượn Vương thúc lật đổ chúng ta! Cho nên mẫu hậu, bất kể là phải dùng thủ đoạn gì, người nhất định không được để cho Vương thúc bầm tấu sự thật với phụ vương!”.

Phong Đỗ nói tiếp: “Bọn con chỉ là con cháu, là hậu bối cho nên Vương thúc có thể không để ý tới, nhưng người là quốc mẫu, thân phận cao hơn ông ta, chắc chắn ông ta phải nghe lời người!”.

“Được! Vậy mẫu hậu đi tìm ông ấy!”. Bách Lý Hậu bỗng nhiên tỉnh táo lại, trầm giọng thốt lên: “Vì nhi tử của ta, ta sẽ làm mọi cách để Tầm An Hầu phải câm miệng!”. Đôi mắt bà chợt bắn ra tia sáng bén nhọn như đao tuyết.

Chỉ có điều lần này, Bách Lý Hậu đã chậm chân.

Khi bà tìm đến phủ Tầm An Hầu, cung nhân trong phủ nói rằng, Hầu gia đã tiến cung. Bà liền vội vàng quay về hoàng cung, lập tức nghe cung nhân trong cung bẩm báo, Hầu gia đã vào Hoàng Cực Cung!

Vào Hoàng Cực Cung? Từ sau lần Phong Vương bị ám sát đến nay, Hoàng Cực Cung ngoại trừ ngự y đều cấm người khác ra vào, thế mà bây giờ lại cho phép Tầm An Hầu vào! Vậy thì... Tất cả đã trễ rồi! Tức khắc, một cảm giác tuyệt vọng từ trên trời ập xuống đầu bà! Bách Lý Hậu nghĩ đến thủ đoạn của kẻ kia, nghĩ đến... Bà hoàn toàn tuyệt vọng.

Năm thứ mười tám, chuyện chấn động nhất Hắc Phong Quốc không phải là thế tử và nữ vương Bạch Phong Quốc đính hôn, mà là vụ án chư tôn công tử mua chuộc thích khách ám sát đại vương cùng thế tử.

Cuối tháng tư, Phong Vương hạ chỉ: Đại công tử Phong Giao, nhị công tử Phong Nghiêu, tứ công tử Phong Đỗ, ngũ công tử Phong Cử, lục công tử Phong Đình, thất công tử Phong Giang hám lợi mê muội, mất trí phát cuồng, vì đoạt vương vị mà hợp mưu tìm cách mưu sát cô gia và thế tử. Hành vi như vậy còn không bằng loài cầm thú! Cử chỉ bạc tình của chúng khiến lòng cô gia vô cùng đốn đau. Cô gia mặc dù bị thương nhưng vương pháp không chấp nhận, lý tình không thể tha, thiên địa cũng không dung. Nay đau lòng hạ chỉ, đại công tử Phong Giao, tứ công tử Phong Đỗ theo luật chém đầu, nhị công tử Phong Nghiêu, ngũ công tử Phong Cử, lục công tử Phong Đình, thất công tử Phong Giang ban thưởng cho ba thước lụa trắng”.

Vào ngày Phong Vương hạ chỉ, Cửu Vi liền ngắt hết mấy cánh hoa tuyết lan, định lấy hương hoa chưng bánh thủy tinh cho Tích Vân nếm thử.

“Đây là điều hẳn muốn sao?”. Cửu Vi nhìn chiếc giỏ đựng phân nửa cánh hoa tuyết lan bỗng nhiên mất hứng, đầu ngón tay vô thức đùa bỡn mấy cánh hoa kia, đôi mắt có chút lo lắng nhìn Tích Vân đang ngồi đối diện, người như vậy, có thích hợp với Tịch Nhi không?

Tích Vân bẻ một đóa hoa lan đặt vào tay mình, cúi đầu ngửi ngửi mùi hương thơm ngát, khẽ thở dài một hơi: “Mấy đóa hoa lan này thật thuần khiết!”

“Nhiều huynh đệ như vậy liên thủ lấy mạng hần, hần làm vậy cũng không sai, chỉ là...”.

Cửu Vi ngắm nhìn Tích Vân đang ngồi giữa vườn hoa lan, một thân áo trắng thuần như tuyết, người và hoa đan xen lẫn nhau, nàng ngơ ngẩn nhìn lòng bàn tay mình, tinh thần có chút hoảng hốt. Y âm thầm thở dài, đến bên cạnh nàng bảo: “Tịch Nhi, người như vậy, muội... Aizzz...”.

Y muốn nói gì đó nhưng chung quy lại không thể nói ra, mà dù không muốn nói nhưng vẫn phải nói, dù sao phải để tự nàng quyết định.

“Một người đứng đầu, một người dòng trưởng, nếu đại vương và thế tử chết đi, bọn họ ảo tưởng mình sẽ được ngồi lên vương vị!”.

Tích Vân thổi bay đóa tuyết lan trong tay, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, bầu trời u ám lại thập phần tăm tối, vàng mặt trời trốn sau tầng mây mãi không chịu lộ dạng: “Có điều bọn họ... Sao có thể là đối thủ của hần!”.

“Một lần thẳng tay xử tử sáu người con trai, Phong Vương... Cũng thật tàn nhẫn!”. Cửu Vi than thở: “Hắc Phong Quốc – quả nhiên danh phù kỳ thực...(Danh xứng với thực, đúng như tên gọi)...!”.

“Nếu không tàn nhẫn, há có thể chấp chương Hắc Phong Quốc bốn mươi năm nay, hưởng hò... Nếu ông ta không đủ tàn nhẫn, vậy những người con trai khác... Huynh cứ thử nghĩ đi, với phong cách hành sự của hần, hần nhất định sẽ hốt gọn một mẻ, Phong Vương... Kỳ thật đã nỗ lực hết mình rồi, cũng đã bảo vệ được vài người!”. Tích Vân nhắm nghiền hai mắt.

“Thì ra muội bảo hần muốn ‘sạch sẽ’ là ‘sạch sẽ’ như thế!”.

Một lát sau Cửu Vi mới mở miệng nói, cúi đầu nhìn giỏ hoa: “Từ nay về sau, còn ai dám mong muốn cái ngôi vị này? Hần đã yên yên ổn ổn ngồi trên đó rồi!”.

Tích Vân mở mắt ra, thản nhiên nhếch môi cười, nụ cười không chút biểu tình, không chút cảm xúc: “Cửu Vi, đây chỉ là một lý do thôi, quan trọng nhất là hần muốn tay mình cũng phải sạch!”.

Mâu quang nàng dừng trên mặt Cửu Vi, quan sát khuôn mặt vô cùng bình thản của y, đôi mắt phát ra ánh sáng màu lam nhạt, mi tâm ẩn chứa linh khí... Vốn dĩ huynh ấy không nên cuốn vào chuyện này, chỉ vì mình, mà về sau huynh ấy... Không! Tuyệt đối không thể để cho huynh ấy phải chịu một chút thương tổn! Bất kỳ ai cũng không thể động vào huynh ấy!

“Hần muốn tay mình cũng phải sạch?”.

Cửu Vi nhíu mày, sau đó giật mình, tay nắm chặt lấy giỏ hoa: “Hóa ra là như vậy! Mượn tay Phong Vương để loại bỏ hết chương ngại vật, sau đó lợi dụng thời cơ tốt khi Phong Vương trọng thương, mà lại... Như vậy thì, toàn bộ Hắc Phong Quốc đã hoàn toàn nằm trong tay hần! Mà đôi mắt nhìn khắp Hắc Phong Quốc, có ai không cảm động vì sự dũng cảm và hiêu thảo xả thân cứu phụ vương, có ai không đau lòng bị phần vì hần bị huynh đệ ruột thịt sát hại. Một tay

hắn sắp đặt nên chuyện này, lại còn được người trong thiên hạ đồng tình ủng hộ!”. Cửu Vi mặc dù không thể nói là đang tán thưởng, nhưng lại không thể không bội phục. Toàn bộ mọi chuyện, toàn bộ con người đều nằm trong lòng bàn tay hắn. Người như hắn, may là trên đời không có nhiều!.

“Tịch Nhi, trên thế gian này, có lẽ cũng chỉ có mình muội mới đủ khả năng đứng ngang hàng với hắn!”.

Tịch Vân lại ngơ ngẩn nhìn đóa hoa lan trước mắt, thật lâu sau mới thản nhiên nói: “Cửu Vi, chắc huynh chưa từng thấy loại người nào như hắn. Cho dù hắn làm chuyện gì xấu xa đi nữa, cả thiên hạ này đều tin hắn là người nhân nghĩa! Cho nên hắn mới thích hợp nhất để làm hoàng đế, bởi vì hắn chiếm được lòng tin của tất cả mọi người!”.

“Vì vậy bất luận thế nào, muội cũng sẽ trợ hắn gầy dựng thiên hạ?”. Cửu Vi nhìn nàng hỏi.

“Đúng vậy, bất luận thế nào, muội đều phải trợ hắn!”.

Tịch Vân gơ tay che lại mi tâm, lòng bàn tay chạm vào miếng nguyệt ngọc lạnh lẽo trên trán. Ngón tay nàng nhẹ phủ lên hai tròng mắt, che đi hết thảy mọi cảm xúc ẩn giấu sau con ngươi.

“Thiên hạ mới sao?”. Cửu Vi đưa tay nhìn trời, ánh mắt vừa có chút mong chờ lại vừa có chút lo lắng.

Chương 33 Vòng Đấu Đầu Tiên

Hoàng Cực Cung rốt cuộc cũng mở cửa, người đầu tiên bước vào là thế tử Lan Tức.

Phong Vương yên lặng nằm trên ngự sàng, đôi mắt đen như mực của ông lúc này đã mất đi sự tỉnh táo và sắc bén, chỉ còn lại một màu sắc ảm đạm nhìn chằm chằm vào long trướng màu vàng trên đỉnh giường. Tấm long trướng này có thêu hình một con rồng lúc ẩn lúc hiện giữa những vàng mây, ngẩng đầu ngạo nghễ bay lên chín tầng trời.

“Đại vương, thế tử đã đến!”. Có tiếng nội thị nhẹ nhàng vang bên tai.

Ông quay đầu lại nhìn thì đã thấy Lan Tức đứng bên cạnh giường mình từ bao giờ, thần tình bình tĩnh sâu xa khó hiểu, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt tao nhã ung dung, vĩnh viễn không bao giờ mất đi.

“Các người lui ra đi”. Phong Vương phân phó.

“Dạ”. Tất cả chúng cung nhân, nội thị lặng lẽ lui ra.

“Không biết phụ vương triệu nhi thân đến đây có chuyện gì?”. Lan Tức hơi khom người hỏi.

“Ngồi xuống”. Phong Vương gơ tay lên.

“Đa tạ phụ vương”. Lan Tức ngồi xuống hàng ghế cạnh trước giường.

Phong Vương âm thầm nhìn Lan Túc, nhìn người con trai thông minh nhất và cũng đáng sợ nhất của ông.

“Bây giờ thì ngươi vừa lòng chưa?”. Rốt cuộc Phong Vương cũng mở miệng hỏi.

“Vừa lòng?”. Lan Túc dường như có chút nghi hoặc ngược mắt lên nhìn Phong Vương: “Không biết phụ vương đang ám chỉ điều gì?”.

Phong Vương cố gắng nhếch môi cười, khuôn mặt tái nhợt đầy những nếp nhăn, ông nói: “Người không cần phải giả vờ trước mặt ta, cứ cho là ngươi lừa được hết những người trong thiên hạ nhưng không lừa được ta đâu. Đừng quên ngươi là con trai ta, không ai hiểu con bằng cha mẹ!”.

Lan Túc nghe vậy cũng cười cười, cười đến vân đạm phong thanh: “Nhi tử của phụ vương nhiều lắm, chắc gì người đã hiểu hết”.

Phong Vương bình tĩnh nghe những lời có vẻ hơi bất kính của hần, quan sát cặp mắt đen láy sâu thẳm giống y như cặp mắt mình: “Ngươi hận ta đến thế sao? Ngươi cho rằng làm như vậy thì có thể phai nhạt hận, tiêu tan oán?”.

“Hận? Oán?”.

Lan Túc vừa nghi ngờ vừa buồn cười hỏi ngược lại: “Phụ vương, nhi thần hiểu thuận với người còn không kịp, lấy đâu ra hận, lấy đâu ra oán? Huống hồ... Người cũng biết, nhi thần giỏi nhất là làm cho cuộc sống của mình viên mãn và thoải mái, hà có gì phải rước thêm phiền não vào thân!”.

Phong Vương chỉ bình tĩnh dõi theo hần, tựa như muốn nhìn xuyên thấu hết nội tâm của người con trai này, thật lâu sau, ông mới dời mắt nhìn đỉnh trướng thêu hình rồng bay lượn, nhẹ nhàng thở dài: “Những năm gần đây, không phải... Không phải con muốn báo thù cho mẫu hậu ư?”.

“Báo thù cho mẫu hậu?”.

Lan Túc lại càng tỏ ra khó hiểu hơn, đôi con ngươi đen láy nhìn chằm chằm vào phụ thân của hần, sâu trong ánh mắt hàm chứa một tia giễu cợt cực nhỏ: “Mẫu hậu năm xưa không phải vì cứu người mà bị thích khách giết chết tại Hoàng Cực Cung sao? Hơn nữa đám thích khách kia đã bị người “Thiên đao vạn quả...(Chém nghìn vạn nhát đao, chết không toàn thây) rồi, thù cũng đã sớm được báo!”.

Phong Vương bỗng nhiên nhắm mắt hồi tưởng lại chuyện gì đó, tựa như cũng muốn lãng tránh những chuyện tàn nhẫn đã xảy ra. Một hồi lâu sau ông mới khàn khàn mở miệng: “Ta vốn nghĩ là con không biết gì, dù sao khi đó con cũng chỉ mới bốn tuổi, thế nhưng bốn tuổi mà con đã dám đẩy đệ đệ của mình từ trên bậc thang trăm bậc xuống thì ta liền hoài nghi, chẳng lẽ con đã biết được sự thật? Con là một hài tử thông minh tốt đỉnh, ta thật sự... Luyến tiếc con, ta nghĩ con còn nhỏ như vậy, lâu ngày rồi cũng sẽ quên. Huống chi tứ đệ của con cũng đã biến thành người tàn tật, có lẽ con sẽ không oán hận nữa. Chỉ là ta vẫn không ngờ rằng, hai mươi hai năm qua, con vẫn chưa hề quên được chuyện này, hóa ra con vẫn...”.

Nói đến đây ông chợt dừng lời, đôi tay đang buông lỏng hai bên giường bắt ngờ nắm chặt lại, ông khép mắt, làn da tái nhợt nổi đầy gân xanh: “Con... Ngày đó trên Đài Túc Phong, Nhâm Xuyên Vũ giả vờ thét lên kinh hãi để ngăn Phong Vương cứu ta... Con... Con thật sự hận ta đến vậy sao? Con muốn thấy ta chết trong tay của thích khách cho bằng được? Bọn Tứ Vương Nhi cho dù có dị tâm nhưng bằng khả năng của con, sau khi đăng vương con hoàn toàn có thể ngăn chặn bọn chúng... Chuyện ở Đài Túc Phong vốn dĩ không thể phát sinh, mà con... Lại mượn dị tâm của chúng để... Con muốn giết hết thân nhân của mình sao?!”.

Phong Vương nói đến câu cuối cùng thì đã khàn hẳn giọng, hô hấp dồn dập rối loạn, đôi mắt đột nhiên mở ra sáng quắc như ánh mặt trời. Ông chăm chú nhìn người con trai trước mặt, người con trai đã khiến ông rất tự hào, cũng khiến ông phải đề phòng cảnh giác: “Ta biết con có rất nhiều chứng cứ... Nếu ta không động thủ, không xử trí bọn chúng, nếu ta dấn Vương thúc của con giấu nhem chuyện này, con sẽ tự công bố cho hậu thế có đúng không? Sau đó, con muốn cho người trong thiên hạ phần nộ rồi đòi xét xử hết tất cả... Con thật sự không muốn để lại một người thân nào ư... Thật sự chỉ muốn một mình mình độc bá thiên hạ thôi ư...?”.

Ông giơ tay lên, khẽ mở mắt, vuốt vuốt lồng ngực mình: “Năm xưa... Năm xưa Bát đệ bảo ta lòng dạ hiểm độc, còn con... Chỉ có thể nói là hơn chứ không kém! Ta... Ít ra ta còn chưa đui cùng giết tận, còn chừa lại đường sống cho người khác. Nhưng mà con... Nếu con cứ cố chấp như vậy, cho dù có nắm được thiên hạ này, thì cũng mãi chỉ là ‘Người cô độc’!”.

Phong Vương nói một mạch xong đã thở hồng hộc, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào hấn, ánh mắt trở nên bi phẫn và đau thương.

Nhưng cho dù lời nói của ông có sắc bén ra sao, cảm xúc có mãnh liệt thế nào, Lan Túc vẫn chỉ lạnh nhạt lắng nghe, cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình, hai tay siết chặt lại như đang nắm chặt thứ gì đó.

Trong phòng trở nên lặng lẽ, chỉ còn mỗi tiếng hít thở của Phong Vương.

“Phụ vương gọi nhi thân đến đây chỉ để giáo huấn nhi thân thôi sao?”.

Lan Túc sau cùng mới thản nhiên cất lời, ánh mắt hờ hững nhìn sắc mặt tái nhợt đầy mọi mệt của Phong Vương. Đối với vị phụ thân này của hấn, hấn không có một chút cảm xúc, cho dù là một tia oán hận. Đáng tiếc, cả cuộc đời này chỉ có thể xem ông như người xa lạ, thật là việc đáng buồn nhất trên thế gian...

“Thời gian của ta không còn nhiều, Hắc Phong Quốc sẽ sớm vào tay con, hy vọng con đừng lại tại đây.”

Phong Vương ồ định cảm xúc, có chút mệt mỏi nhắm mắt nói, khuôn mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc: “Bọn họ dù sao cũng là thân nhân có cùng huyết mạch với con!”.

“Ha ha... Thân nhân có cùng huyết mạch... Ha ha... Tôi chưa bao giờ có thân nhân!”.

Lan Túc khẽ bật cười thành tiếng, ngẩng đầu lên vô cùng tao nhã, đôi mắt xanh đen không hề lộ ra ý cười, chỉ ẩn chứa khí lạnh ngàn năm làm đóng băng trái tim người khác: “Tôi chỉ biết

từ lúc còn nhỏ, tất cả những người xung quanh đều muốn lấy mạng tôi, tất cả những người mà ông bảo là thân nhân có cùng huyết mạch này!”.

Lời vừa nói ra, Phong Vương bỗng nhiên mở to mắt nhìn Lan Tức, ông thở dài im lặng không đáp.

“Nhưng mà phụ vương à, ông cũng đoán sai rồi, thật ra tôi chưa từng hận ai hết.”

Lan Tức nhìn Phong Vương khẽ lắc đầu có chút tiếc nuối, chẳng biết là hắn đang tiếc nuối ông phán đoán sai hay là tiếc nuối bản thân mình không oán hận ai hết: “Năm tuổi tôi đã nghĩ thông vấn đề này rồi. Phụ thân thì sao... Huynh đệ thì sao... Trên đời này... Không ai có nghĩa vụ phải đối xử tốt với ai. Đối với những kẻ kia cũng vậy, chúng ác thì tôi ác, dù sao ai cũng vì lợi ích riêng của mình! Cho nên... Những thứ đó, tôi đã sớm nhìn thấu, đã sớm quen rồi...”.

Ngữ khí của hắn vô cùng lãnh đạm không chút cảm xúc, thanh âm nhẹ nhàng như làn nước gợn chảy qua không để lại dấu vết. Hắn cúi đầu, mở tay ra, trong lòng bàn tay xuất hiện một cây trâm phi thúy bị bẻ gãy, thân trâm xanh biếc, trên đỉnh đầu có dính một vết màu đen, đó là... Một vết máu đã khô từ lâu!

“Phụ vương có thấy cây trâm này quen không? Người cũng biết, trí nhớ của nhi thần từ nhỏ đã rất tốt, chỉ cần nhi thần nhìn thấy thứ gì rồi thì chắc chắn sẽ không quên. Cây trâm này không phải là của mẫu hậu, nhưng nó lại nằm trong người của mẫu hậu.”

Lan Tức đưa cây trâm lại gần Phong Vương, dường như muốn cho ông nhìn thấy rõ ràng, lại dường như muốn cho ông ngửi mùi máu tươi đã khô cạn: “Sau khi mẫu hậu mất, nhi thần vẫn thường nằm mơ thấy người, người cầm một cây trâm phi thúy dính máu trong tay, hai hàng nước mắt đầm máu nhìn nhi thần... Đau đớn lắm... Nhi thần ngày đêm không thể ngủ được!”.

Hắn nói xong chợt ngừng đầu nhìn chằm chằm vào Phong Vương, khóe môi khẽ hiện lên một nụ cười nhàn nhạt lạnh lẽo, đôi đồng tử buốt giá như băng lãnh: “Người có biết, những kẻ nào đã làm chuyện trái với lương tâm, chỉ cần một phép thử cũng sẽ hoảng sợ để lộ ra sơ suất”.

Vừa dứt lời, hắn liền thu lại chiếc trâm, ánh mắt dõi theo vết máu đen đặc trên đỉnh đầu, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve vết máu đó: “Vết máu trên đây là của mẫu hậu, mẫu hậu chắc chắn không thể yên nghỉ, thân là con, đương nhiên tôi phải hiếu thảo với người... Cho nên... Ở Hắc Phong Quốc, những kẻ có cùng huyết thống thì sao? Chẳng phải ai cũng là người xa lạ, là kẻ thù muốn lấy mạng tôi ư... Tôi đâu có làm gì sai... Những việc này, tôi làm đều là vì mẫu hậu, là vì người thân duy nhất trên đời của tôi... Tôi muốn tỏ lòng hiếu đạo với người... Tôi còn muốn... Lấy được những thứ mà mình mong muốn!”.

Hắn vẫn thản nhiên tao nhã nói từng chữ một, không chút kích động cũng không chút phẫn hận nhìn Phong Vương, khẽ nhếch môi cười như không cười: “Cho nên phụ vương không cần cho rằng nhi thần làm là vì oán hận, nực cười lắm! Trên đời này không có thứ gì là nhi thần không làm được, nhi thần muốn làm là làm, muốn có là có”.

Phong Vương lặng lẽ nhìn người con trai đang ngồi trước mặt, dung mạo này, phong thái này, thần sắc bình tĩnh và... Lời nói vô tình này... Thật giống mình của ngày xưa!

“Về phần phụ vương cho rằng nhi thần quá đáng... Thì người có biết, những năm gần đây, vị Bách Lý vương hậu tôn quý của người... Thằng con trai thông minh hiếu thuận ‘Vương Nhi’ của người, đã đối xử với tôi thế nào không? Như vậy có gọi là quá đáng? Có gọi là lòng dạ hiểm độc không?”.

Lan Tức tiếp tục nói, cúi đầu nhìn chiếc trâm xanh biếc trong lòng bàn tay mình, đầu ngón tay nhẹ nhàng gảy gảy nó, lại giống như đang gảy vào lồng ngực Phong Vương: “Phụ vương, mấy năm nay nếu tôi ngu ngốc chậm chạp hơn một chút, thì cho dù có trăm cái mạng cũng chẳng đủ dùng!”.

Lan Tức ngẩng đầu nhìn khuôn mặt không chút biến đổi lại không thể nói nên lời của Phong Vương, ung dung tao nhã cười nhàn nhạt, hẩn cúi người quan sát ông, đôi con ngươi đen nhánh ánh lên tia sáng lạnh lẽo: “Trước khi nói nhi thần vô tình hiểm độc thì phụ vương người nên nhìn lại chính bản thân mình. Chưa đề cập đến năm đó... Chỉ những năm gần đây thôi, người không thể không biết những gì vị vương hậu kia đã làm, vậy sao người không can thiệp? Sao người không ra tay cứu nhi thần?”.

Hắn khẽ lui về đằng sau ngòai xuống hàng ghế gấm, nụ cười trên mặt càng lúc càng nhạt nhòa, thanh âm càng ngày càng nhẹ đi, chỉ có vẻ mặt vẫn vô oán vô hận, đầu ngón tay không ngừng vuốt ve như muốn lau đi vết máu, lại như muốn nhẹ nhàng an ủi chiếc trâm: “Những người vô tình trên đời này nhiều lắm. Nhi thần... Ha ha... Chẳng qua chỉ là một kẻ trong số đó thôi. Nhi thần chỉ muốn bảo vệ mình, muốn mình sống cho thật tốt, như thế có gì là sai!”.

“Bỏn vương không có tư cách thuyết giáo con, nhưng mà...”.

Phong Vương im lặng hồi lâu rồi cuộc cũng mở miệng, cặp mắt đen như mực của ông thoáng hiện một tia ôn nhu, tiếc nuối và bất đắc dĩ nhìn Lan Tức: “Một đời bỏn vương... Được thiên hạ tán tụng ‘Cư trí vô song, kinh thiên địa vĩ’, nhưng bỏn vương vẫn còn nhớ rõ năm ấy khi ta đăng vương, Bát đệ đã từng nói ta là người ‘Hư tình giả nghĩa, ích kỷ lãnh khốc, âm ngoan tàn độc’. Dù rằng những năm gần đây, Bát đệ cũng không còn nhắc đến nữa, nhưng bỏn vương tự biết, bỏn vương không phải là người tốt gì. Cả đời ta cũng chỉ vì chính mình, vì quyền lực, vì danh lợi... Nhìn thì có vẻ rất hào nhoáng vinh quang, thế nhưng... Đến phút cuối mới cảm thấy mình thật thất bại! Tức nhi, con là người thông minh nhất trong số các nhi tử của ta, cũng là người giống ta nhất. Ta không hy vọng con sau này cũng sẽ giống ta, sống đến cuối cuộc đời lại không biết mình đã nắm bắt được thứ gì...”.

Phong Vương khẽ cúi đầu, mở tay ra nhìn lòng bàn tay của chính mình. Đôi tay này chỉ còn lại một lớp da bọc xương xanh xao, không thể nắm lấy được thứ gì nữa.

“Cuộc đời ta... Có rất nhiều mỹ nhân, có đến hơn hai mươi danh mỹ nữ, nhưng cũng không để một ai trong lòng. Ta cho bọn họ địa vị cao sang, cho bọn họ vinh hoa phú quý, nhưng lại chưa bao giờ cho bọn họ được chân tình! Vốn dĩ không đối xử thật lòng với nhau thì làm sao có thể có thứ gọi là chân tình? Tức Nhi, con muốn đi con đường như ta sao... Muốn trở thành người chỉ còn hai bàn tay trắng sao...”

Phong Vương chuyển mắt nhìn Lan Túc, đôi con ngươi ánh lên sự trù mẩn và đau thương: “Túc Nhi, tuyệt tình với người chính là tuyệt tình với mình, nên để lại một con đường sống cho cả hai. Phụ vương đời này cũng chỉ có thể để lại cho con một lời khuyên chân thành nhất!”.

“Ha ha... Phụ vương à, giờ người mới nhớ rằng người là cha?”.

Lan Túc cười nhàn nhạt bình tĩnh nhìn phụ thân, nhìn đôi con ngươi đen láy phản chiếu hình ảnh của chính mình, sau đó vươn tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy đôi bàn tay gầy còm của ông: “Người yên tâm, từ nay về sau, nếu những nhi tử thông minh còn lại của người biết điều một chút, chắc chắn bọn chúng sẽ sống yên bình cho tới già. Người cũng biết, nhi thần thích sạch sẽ, không thích tự làm bẩn tay”.

“Túc Nhi, con thật sự không hận phụ vương?”. Phong Vương cố chấp hỏi một câu.

Lan Túc khẽ cau mày, phụ vương thánh minh nổi tiếng hôm nay lại rơi vào bước đường này? Cảm khái, hối hận, lo âu... Bởi vì ông ta đã già cả sắp chết... Hắn nhẹ nhàng lắc đầu: “Nhi thần thật sự chưa bao giờ hận người, cũng chẳng hận kẻ nào trong Hắc Phong Quốc!”.

“Không thích thì không hận?”. Phong Vương cười cười, cười đến cô độc mà trống vắng: “Thôi, thôi, con đi đi.”

“Nhi thần bái biệt phụ vương”. Lan Túc đứng dậy cung kính thi lễ, hắn chỉ thi lễ duy nhất một lần trong đời với cha mình...

“Ừ!”. Phong Vương khẽ gật đầu, ánh mắt không muốn xa rời nhìn Lan Túc.

Lan Túc đi đến cửa chợt dừng lại, quay đầu nhìn Phong Vương nói một câu: “Phụ vương, nhi thần không giống người. Cả đời người không biết mình muốn gì, không thể nắm bắt được thứ gì, nhưng nhi thần biết rõ bản thân muốn gì nhất.”

Đôi mắt đen không gợn sóng của hắn trong phút chốc hiện ra quang mang sáng như tuyết: “Nhi thần muốn đạp lên vạn dặm giang sơn, cùng với bạn đời trải qua thương hải tang điền (chỉ những sự thay đổi lớn lao trong đời sống con người), dắt tay nhau vượt qua núi đao biển kiếm! Hai chuyện này, nhi thần đều có thể nắm bắt được!”.

Nói xong hắn bước chân ra khỏi cửa, một tia sáng mặt trời xuyên qua bức rèm cao chiếu vào trong phòng.

“Con chắc chắn nàng sẽ cùng con trải qua thương hải tang điền, vượt qua núi đao biển kiếm...?”.

Phía sau bỗng truyền đến thanh âm cực nhỏ của Phong Vương: “Song vương có thể cùng chung bước?”.

Lan Túc không khỏi dừng lại, một lát sau, hắn mới quay đầu, nở một nụ cười tươi tắn:

“Phụ vương, nhi thần suýt chút nữa quên nói với người, nếu người còn thương Bách Lý Hậu... Thì đừng để cho nhi thần nhìn thấy bà ta, mẫu hậu... Người vẫn hay đến thăm nhi thần!”.

Nụ cười của hắn nhẹ nhàng như làn gió xuân, bộ dáng vô cùng tuấn nhã, lời nói cũng rất thân thiết... Chỉ có đôi mắt không thể nào che giấu được sự lạnh lùng tàn khốc đến thấu xương. Phong Vương bất giác không khỏi rùng mình!

Hắn hất bức rèm che, phóng ra ngoài cửa, không khí nóng bức phả vào trong mặt, một làn gió nhẹ thoảng qua ông tay, dường như muốn xua đi mùi thuốc trong phòng bám trên tay áo. Hắn ngẩng đầu, ánh mắt trời thật quá cao xa, quang mang chói lóa gai mắt.

“Hoàng Cực Cung này cũng nên mai táng rồi.”

Một thanh âm vô cùng nhỏ hòa vào trong gió như muốn nói cho ai đó nghe. Lan Tức mở tay ra, nhìn cây trâm ngọc phỉ thúy trong tay mình, sau đó vung tay lên, cây trâm ngọc tức khắc bắn vào một gian phòng giữa Hoàng Cực Cung, cắm vào thanh xà nhà bằng gỗ, một tia sáng xanh biếc chợt lóe: “Mẫu hậu, tạm biệt!”.

Đầu tháng năm năm thứ mười tám, Phong Vương băng hà, thế tử Lan Tức kế vị tại Điện Chiêu Minh.

Trung tuần tháng năm cùng năm, Hoàng Vương Hoàng Quốc thoái vị, thế tử Hoàng Triều cũng kế vị thay vương.

Mà đồng thời hai nước Bạch, Nam lại phát động chiến tranh với Vương vực, trong vòng một tháng mỗi bên đều chiếm được một tòa thành.

Đầu tháng sáu, Hoàng Triều dùng Huyền Tôn Lệnh kêu gọi anh hùng trong thiên hạ: San bằng hủ triều, chấm dứt loạn thế. Tẩy sạch thiên hạ, kiến lập nghiệp lớn!

Lời này vừa phát ra, những người đã sớm thất vọng hoàn toàn với đế quốc Đông Triều, muốn tạo dựng công lao sự nghiệp, muốn tên tuổi lưu danh sử sách ai nấy đều hưởng ứng, gia nhập Hoàng quân.

Ngày bảy tháng sáu, Hoàng Triều ban bố chiếu thư: Tự lúc cô gia lập chí tới nay, đường dài đằng đẵng, may thay được Ngọc công tử Ngọc Vô Duyên chỉ điểm trợ giúp, cô gia mới có được ngày hôm nay. Cô gia muốn tấn phong người làm Thái Tử, nhưng người lại không có chí thanh vân (Ý chỉ địa vị quý tộc, cao sang cao quý), chỉ muốn làm tri âm tri kỷ. Nay cô gia bái người làm Vương Sư, phàm là con dân Hoàng Quốc đều phải tôn kính.

Chiếu vừa ban bố thiên hạ, những người còn chút do dự đều hạ quyết tâm. Ngọc công tử lòng mang thiên hạ, phong thái tiên nhân cũng đã nguyện trợ giúp Hoàng Vương, ta đây còn sợ hãi nghi ngờ điều gì? Lúc này, những người ngày xưa chịu ân của Ngọc Vô Duyên hay chân thành sùng bái chàng đều sẵn sàng góp sức cho Hoàng Triều. Trong thời gian ngắn, người ở các nơi, các quốc gia đều đổ về Hoàng Quốc nhiều vô số kể.

Hoàng Triều vừa phát chiếu thư, Hoa Vương Hoa Quốc lập tức thông cáo thiên hạ ký kết hiệp ước liên minh cùng Hoàng Quốc, hai nước đồng thể, cùng khai sáng tân Càn Khôn.

Mà đồng thời, tân vương Lan Tức Hắc Phong Quốc cũng ký kết hiệp ước liên minh với nữ vương Tích Vân Bạch Phong Quốc, hai nước tuyên thệ đồng thể, cùng tiến cùng lui, đồng thời

cũng ban bố vương chiếu kêu gọi anh tài trong thiên hạ: Phạt loạn thần nghịch tặc, cứu bá tánh sinh linh, lọc không gian thế giới.

Chiếu đến tai những người trung thành với Đông Triều, căm ghét hai nước Hoa, Hoàng trợ trên ngang nhiên tạo phản, thống hận hai nước Bạch, Nam phát động chiến tranh xâm phạm Đế nhan, đặc biệt để dân chúng Vương vực chịu nỗi khổ chiến loạn hưởng ứng lời kêu gọi sâu sắc. Những ai muốn chấm dứt thời loạn thế, những nhân sĩ trọng cảnh thái bình và những người muốn ném thử cảm giác “Lọc không gian thế giới” đều ra sức hưởng về hai nước Bạch Phong Quốc, Hắc Phong Quốc.

Hai nước Bạch Phong, Hắc Phong mặc dù không có công tử đệ nhất thiên hạ giúp sức, nhưng tiếng đồn Bạch Phong Hắc Tức chính là Phong Vương, Tức Vương càng ngày càng lan rộng, danh tiếng của Bạch Phong Hắc Tức cũng vang dội không kém gì Ngọc Vô Duyên. Hơn nữa năm đó Lan Tức đã ra tay cứu giúp nhiều người, những người trong thiên hạ chịu ân hấn không biết bao nhiêu cho hết, vì vậy những kẻ muốn báo ân hay tôn sùng Bạch Phong Tịch, Hắc Phong Tức đều gia nhập liên quân Bạch Phong, Hắc Phong.

Ngày mười tám tháng sáu, thời tiết thập phần sáng sủa, vàng mặt trời treo cao trên không rải lên những tia sáng khắp vùng Cửu Châu.

Đài Võ Di tại Hoàng Đô là nơi các quốc vương Hoàng Quốc điểm tướng, hôm nay được Hoàng Vương dùng làm nơi sắc phong tướng lĩnh, kiểm duyệt tam quân. Cả tòa đài tràn ngập cờ bay phấp phới, trường thương san sát nhau, toàn quân đứng yên không phát ra tiếng động, một cảm giác trang nghiêm lan tỏa khắp chốn.

Từ trên đài cao nhìn xuống mặt đất cách nhau khoảng hơn trăm bậc, lúc này ở xa xa đang có hai bóng người đuổi bắt. Nếu là lão binh thì tự hiểu đây là màn “Tranh chức” hàng năm đều tái diễn, nếu chỉ là người có kinh nghiệm thì dù đang đứng thẳng cũng phải ngó xuống phía dưới đài, căng lỗ tai ra lắng nghe.

“Bà cô thôi, người đứng lại cho ta, bất luận thế nào cũng không cho phép người cướp vị trí của ta!”. Một giọng nam vô cùng tùy tiện kêu gào.

“Hừ, đồ con lừa, có ngon thì thắng ta đi rồi nói!”. Một thanh âm nữ tử cũng không chút khách khí phản bác.

“Bà cô chết bầm, ta không tin lần này ta không thắng nổi người!”. Nam tử tăng tốc chạy về phía trước, chạy nhanh như vậy mà ngũ khí vẫn không ngừng, đủ để thấy công lực của hắn thâm hậu thế nào.

“Lần nào mà người chẳng nói như vậy, cũng có thắng nổi đâu, đồ con bò ngu ngốc vô dụng!”. Nữ tử chế giễu, chân cũng không chút chậm chạp, luôn chạy trước nam tử hai bước.

“Ồ ơ! Bà cô thôi kia, dám chửi ta ư!? Người dám phạm thượng cấp trên, ta kêu vương huynh chém chết người!”. Nam tử uy hiếp, dùng toàn lực đuổi theo nữ tử, tuy nhiên cũng không thể bắt kịp.

“Ai cấp trên? Ai cấp dưới? Đầu óc của ngươi còn thua con bò nữa! Trong Phong Sương Tuyệt Vũ ngươi xếp chót, bà cô ta còn hơn ngươi hai bậc đó nha!”. Nữ tử đắc ý không quên quay đầu nhe răng trợn mắt chế giễu nam tử phía sau.

“Ngươi đứng lại cho ta!”. Nam tử thừa dịp nữ tử kia quay đầu vội chụp vào cánh tay trái của cô.

“Hừ, cỡ ngươi bắt được ta sao?”. Cổ tay nữ tử di chuyển như linh xà thoát khỏi ma trảo của hắn.

“Thế này không phải là bắt được sao?”. Tay phải của nam tử dù chưa bắt được nữ tử nhưng tay trái lại duỗi ra, nắm lấy mái tóc dài của người đằng trước.

“Á! Cái tên tiểu nhân này, mau buông ra cho ta!”. Nữ tử đau xót kêu lên, gợn chân trái đá cổ tay của hắn.

“Hôm nay bốn công tử sẽ leo lên vị trí ‘Phong’ đệ nhất. Ta vất vả lắm mới bắt được bà cô ngươi, há có thể khinh địch buông tay!”. Nam tử co tay trái lại tránh né cú đá của nữ tử, sau đó lại gợn tay phải ra nắm chặt lấy cánh tay phải của cô.

“Ngươi muốn đứng ở vị trí ‘Phong’? Đừng có nằm mơ, đại vương nói rồi, Hoàng Quốc vĩnh viễn chỉ có một Liệt Phong tướng quân! Ngươi vẫn nên ngoan ngoãn làm Lôi Vũ tướng quân đứng chót đi!”.

Cánh tay phải nữ tử dù bị nắm nhưng thân hình đã nhanh chóng di chuyển, tay trái duỗi ra bắt được cổ áo nam tử, hai người lập tức dính lại một chỗ, không thể vào cũng không thể thoát ra.

Ngay sau đó, một bóng người màu lam nhạt không nhanh không chậm thông dong đi tới.

“Ngươi mau buông tay, bà cô thôi! Nếu không buông tay, Tuyệt Bò Tát sẽ đuổi kịp đó!”.

“Yên tâm đi, người ta không vô dụng, nhỏ mọn như ngươi đâu, trong đầu chỉ toàn nhớ ba cái hư danh!”.

“Bà cô thôi, cái gì mà hư danh, đó gọi là thật danh, hiểu chưa! Bất luận ở phương diện nào bốn công tử cũng đều xếp trên ngươi, sao có thể để cho bà cô ngươi đứng trên đầu ta chứ? Hôm nay một là bốn công tử phải đứng ở vị trí ‘Phong’, hai là xếp lại danh xưng ‘Vũ Tuyệt Sương!’”. Nam tử vừa cất bước đạp lên bậc thang phía trước, vừa không quên ngăn nữ tử lại, không cho cô nhúc nhích.

Nhưng nữ tử dĩ nhiên không phải là người dễ bị bắt nạt, câu chân trái lên gạt chân nam tử, đồng thời chân phải nhanh chóng nhảy lên trước một bước: “Ngươi là con bò ngu ngốc, thế nào, dám xem thường phụ nữ ư? Bây giờ ngươi lại thua ta một bước!”.

“Phụ nữ phải ở nhà sinh con đẻ cái, nấu cơm nấu nước, hầu hạ tướng công, lại còn phải điệu dáng xinh đẹp, ôn nhu kính cẩn. Nào có giống như ngươi, chẳng những lớn lên y hệt nam nhân mà còn chạy tới đây tranh chức với nam nhân!”. Nam tử vừa thấy nàng nhảy lên trước một bước, lập tức căng tay ra, y vào lực mạnh kéo nữ tử lui lại đằng sau.

“Hừ! Cứ mở mồm ra là một phụ nữ, ngậm mồm vào là hai phụ nữ, phụ nữ thì thế nào? Ta là phụ nữ còn mạnh hơn tên xú nam nhân nhà ngươi!”. Nữ tử giờ tay trái lên hóa thành một quyền đánh móc vào cằm nam tử.

“Hừ! Từ dáng người cho tới năng lực của ngươi đều chẳng là cái thá gì, ngươi nghĩ rằng ngươi thật sự được đứng thứ hai? Còn không phải do vương huynh thấy thương tình nữ tử nên mới cho ngươi leo lên vị trí đó!”. Nam tử chuyển thân, tay phải buông tay nữ tử ra, rút về nắm chặt lại chặn đòn đâm của nữ tử.

“Hi hi... Năng lực của ta chẳng là cái thá gì hử?...”.

Nữ tử nghe vậy thì cười hi hi, sau đó bàn tay đang bị nam tử nắm lấy bỗng vươn ra một ngón tay út, cổ tay khẽ động, khéo léo thoát ra khỏi bàn tay kia, đầu móng tay nhẹ nhàng vạch một đường: “Thế còn Phong Vương Phong Tích Vân? Ngươi dám nói cô ấy chẳng là gì sao? Ngươi đến trước mặt người ta còn phải quỳ đấy!”.

Đang lúc nói, bỗng nhiên nghe thấy nam tử kia gào lên thảm thiết: “Đồ bà cô âm hiểm, dám dùng móng tay đả thương ta?! Ta chỉ biết bà cô thói nhà ngươi đồ kị tay của bọn công tử đẹp hơn tay ngươi!”.

“Mắc ói quá!”. Nữ tử quát lên lạnh lùng: “Ngươi không phải xem thường phụ nữ ư? Thế thì ta sẽ dùng vũ khí của phụ nữ cho ngươi biết sự lợi hại!”.

“Ngươi là đồ nữ nhân ác độc...”

Nam tử nắm lấy tay phải của mình, nhìn lòng bàn tay xuất hiện một vết máu nho nhỏ, mặc dù không sâu nhưng cũng đau đớn vô cùng, không khỏi thổi phù phù vào lòng bàn tay, vừa thổi vừa lớn tiếng trách móc: “Lần nào cũng dùng mấy chiêu trò hiểm độc, ngươi thắng cũng không vinh quang gì! Ngươi đã như thế, hừ, Phong Tích Vân kia chắc chắn còn hiểm độc hơn, nếu không sao thanh danh cô ta lớn đến như vậy!”.

“Phong Vương hiểm độc? Ha ha...”.

Nữ tử không khỏi cất tiếng cười to, chỉ tay vào nam tử: “Ngươi đúng là ếch ngồi đáy giếng! Ngay cả đại vương còn ái mộ tán thưởng cô ấy là nữ tử tuyệt thế mà ngươi dám nói cô ấy hiểm độc? Quả nhiên là kẻ có mắt không trông, tầm nhìn hạn hẹp, cả đời này ngươi cũng chỉ có thể làm ‘Lôi Vũ tướng quân’ đứng chót thôi!”.

“Ừ, thật là có mắt không trông!”. Một thanh âm lạnh như băng xen giữa tiếng cười của nữ tử, lọt vào tai hai người rõ ràng.

“Tuyệt Bò Tát, sao huynh dám giúp bà cô kia?! Thân là nam nhân mà lại đứng về phía nữ nhân?!”. Nam tử nghe thấy thế bèn quay đầu lại nhìn, không khỏi hét ầm lên.

“Đáng đời! Ai bảo ngươi nói tiên nữ trong mộng của người ta hiểm độc!”. Nữ tử ở một bên lạnh lạnh cười nói.

“Tiên nữ trong mộng?”.

Nam tử kêu lên quái gở, ánh mắt chăm chú quan sát người lạnh lùng như tuyết kia, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá, sau đó có chút nghi ngờ hỏi: “Người băng mà cũng biết thích?”.

“Người ta còn tinh mắt hơn ngươi, liếc một cái đã nhìn trúng nữ nhân đệ nhất thiên hạ!”.

Nữ tử chế giễu nam tử, sau đó ngẩng đầu lên ngắm trời làm ra vẻ hết sức u oán, thở dài nói: “Tuyệt Không... Tuyệt Không... Haizzz... Cuối cùng lại là công dã tràng, người ta đã gả cho Túc Vương Hắc Phong Quốc rồi... Haizzz!”. Dứt lời cô lại lấy tay chấm chấm nước mắt, tỏ ra vô cùng cô đơn buồn bã, cái điệu bộ này cùng với tư thế oai hùng hiên ngang, một thân áo giáp xanh lẫm liệt của cô thật là có chút buồn cười.

Tiêu Tuyết Không lạnh lùng nhìn Thu Cửu Sương đang tỏ ra thương tâm, không nói câu nào, trong mắt hiện lên một tia tuyết bén nhọn đâm vào da thịt người khác, đôi con ngươi trong phút chốc cũng đã chuyển sang màu xanh lam.

“Ha ha ha... Người tuyết biết tức giận... Ha ha ha!”. Nam tử kia chợt vỗ tay cười to.

Người này khoảng chừng hai mươi ba tuổi, một thân áo giáp hoàng kim, đầu đội kim quan, mày kiếm mũi cao, nước da màu đồng, thân hình cao lớn, khuôn mặt thập phần anh tuấn. Đặc biệt đôi mắt của hắn rất to, lúc chuyển động óng ánh trong suốt, lay động lòng người. Ánh mắt ấy được tục xưng là “Mắt hoa đào”, dùng để chỉ những người có đôi mắt đẹp như tứ công tử Hoàng Quốc – Lôi Vũ tướng quân Hoàng Vũ.

Tiêu Tuyết Không bình tĩnh chăm chú nhìn Hoàng Vũ, ánh mắt y như một thanh kiếm bằng tuyết phút chốc bắn đến.

“Khụ khụ... Khụ khụ...”.

Hoàng Vũ thỉnh linh bị nhìn chăm chăm thì tim chợt nhảy dựng, hơi thở kẹt ở yết hầu khiến hắn khó chịu đứng lên ho sặc sụa: “Huynh... Huynh đừng làm ta sợ được không? Bỏn... Bỏn công tử mong manh yếu đuối... Khụ... Khụ... Nếu bị dọa đến ngã bệnh, huynh không gánh nổi đâu!”.

“Hai tên điên!”. Một lát sau, Tiêu Tuyết Không lạnh lùng phun ra ba chữ, sau đó dõng bước đi lên Đài Võ Di.

“Cái gì? Huynh dám chửi ta điên sao?”.

Thu Cửu Sương và Hoàng Vũ đồng thời kêu lên, sau đó cả hai nâng bước đuổi theo Tiêu Tuyết Không, cùng giơ tay chụp vào cánh tay trái phải của y. Có điều tay họ còn chưa chạm đến lớp vải màu xanh nhạt đã cảm thấy cả người buốt lạnh, khí lạnh từ trên trời giáng xuống, những mũi tuyết nhọn như mưa từ bốn phía chực bủa vây.

“Á!”. Hai người cùng kêu sợ hãi, đem hết toàn lực tránh né, xoay người giữa không trung nhảy lùi về sau một trượng, cuối cùng cũng tránh được cơn mưa tuyết nhọn hoắt.

Sau khi mũi tuyết sắc bén tản đi, chỉ nghe một tiếng “Đình” chấn động, Tảo Tuyết Kiếm được tra vào vỏ.

“Tên người tuyết kia, dám tập kích ta!”. Thu Cửu Sương và Hoàng Vũ lại đồng thời kêu lên, một trái một phải chỉ vào người Tiêu Tuyết Không: “Huynh dám phạm thượng cấp trên!”.

Hai người nói xong lập tức quay đầu lại nhìn đối phương, sau đó cùng nhất tề hét: “Ai cho người bắt chước ta!?”.

Tiêu Tuyết Không lạnh lùng liếc mắt nhìn hai người, rồi lại lạnh lùng phun ra một câu: “Phản ứng giống nhau, đúng là một đôi trời sinh!”.

“Cái gì! Ai là một đôi với cái tên có mắt không trông, tự đại bừa bãi, tự kỷ ngu ngốc, siêu cấp vô năng kia!?”.

“Cái gì! Ai là một đôi với bà cô thô lỗ thấp kém, không tài không mạo, vô đức vô năng, siêu cấp cuồng vọng kia!?”.

Hai người lại cùng lúc hét lên.

“Người... Người... Bà cô thôi! Người dám bảo bọn công tử có mắt không trông, tự đại bừa bãi, tự kỷ ngu ngốc, siêu cấp vô năng?! Người... Bà cô thôi nhà người, mồm miệng toàn là độc chất, có sống cả đời cũng không ai thèm lấy!”. Hoàng Vũ la hét chỉ vào Thu Cửu Sương, đôi mắt hoa đào của hắn lúc này phát ra lửa giận đủ để thiêu cháy tất cả hoa đào.

“Người còn dám mắng bọn cô nương thô lỗ thấp kém, không tài không mạo, vô đức vô năng, siêu cấp cuồng vọng!”. Sắc mặt Thu Cửu Sương lúc này cũng đã phủ chín tầng hàn sương, ánh mắt trở nên sắc bén lạnh giá, chỉ hận không thể biến thành thanh kiếm đâm chết tên nam nhân kia: “Người là cái đồ tính toán chi li, keo kiệt bủn xỉn, có sống cả đời cũng không lấy được vợ!”.

“Hừ! Cho dù bọn công tử không lấy được vợ cũng không lấy bà cô ác độc như người!”.

“Cho dù chỉ còn người và người tuyết trong thiên hạ, ta cũng thà chịu đông chết gả cho người tuyết, không thèm lấy cái tên tiểu nhân như người!”.

Hai người không ai chịu nhường ai, cãi nhau ầm ĩ, còn Tiêu Tuyết Không lại dường như chẳng nghe thấy được điều gì, ngẩng đầu lên nhìn trời cao, vạn dặm không một bóng mây trắng, trời xanh đã được tẩy rửa một phần.

“Tiêu Giản, huynh còn có tên nào khác không? Chẳng hạn như Tuyết Không gì gì đó, mắt huynh rất giống màu xanh phủ trên cánh đồng tuyết, trong suốt mà tinh khiết, rất đẹp rất đẹp... Huynh không nên mặc loại y phục trắng bóc này... Huynh thích hợp nhất là mặc áo lam, màu xanh giống như bầu trời đó...”

Trong lúc hoảng hốt, y nhìn thấy trên bầu trời trong suốt như gương có phản chiếu hình ảnh của một người con gái, mái tóc đen dài phiêu tán bay bổng, giữa trán đeo một mảnh tuyết ngọc hình trăng khuyết, nụ cười thích thú vô câu vô thúc, đôi mắt tràn đầy ánh sao sáng ngời... Thật chân thật, mà cũng thật xa xôi!

Cánh đồng tuyết màu xanh... Trong suốt và thuần khiết ấy... Mai sau sẽ không còn nữa... Khói lửa chiến tranh sẽ thiêu cháy đi khoảng không màu xanh, máu tươi sẽ nhuộm bẩn cánh đồng tuyết đẹp đẽ này... Không bao giờ còn nữa... Chút tình nghĩa ngày xưa cũng sẽ nhạt nhòa tan biến...

“Người nói coi sao tên người tuyết kia còn đứng ngốc ra đây?”. Hoàng Vũ nhìn Tiêu Tuyết Không ngờ ngạc chợt hỏi.

Hai người vốn đang cãi vã ầm ĩ lúc này lại chợt đình chiến.

“Chắc chắn là lại đang suy nghĩ cái gì mà tuyết không, cái gì mà màu xanh thuần khiết”. Thu Cửu Sương bĩu môi xem thường.

Hoàng Vũ lặng lẽ đi tới bên cạnh Tiêu Tuyết Không, nhẹ nhàng giặt giặt ống tay áo của y, cúi đầu gọi: “Người tuyết, huynh đang suy nghĩ gì thế?”

“Ta đang suy nghĩ xem bao giờ người cưới ta”. Tiêu Tuyết Không bất thành linh quay lại nói.

“Cái gì?!”. Hoàng Vũ nghe vậy lập tức lùi về sau một trượng.

“Người không phải đã từng nói muốn kết hôn với ta sao?”. Tiêu Tuyết Không nói ra câu này mà mặt vẫn không biến sắc, thần thái lạnh lùng như sương như tuyết, ngữ khí buốt giá như băng.

“Cái này... Đây... Đó... Đó là bởi vì... À... Khi đó ta nghĩ huynh là phụ nữ, cho nên... Bây giờ... Huynh đã là nam nhân, ta đương nhiên không thể cưới huynh!”.

Hoàng Vũ lắp bắp nói, giơ hai tay lên che chắn phía trước, giống như sợ Tiêu Tuyết Không đột nhiên lao đến bên người mình: “Người tuyết, tuy rằng huynh đẹp hơn cả những mỹ nhân trong Hoàng Quốc, lại đẹp ngang ngửa với vương tử đệ nhất mỹ nhân Đông Triều, thế nhưng... Nếu thiên hạ này chỉ còn mình huynh và bà cô thôi, ta đây cũng thà lấy bà cô thôi!”.

“Ha ha... Cái tên điên cuồng tự đại như ngươi... Ha ha... Cũng có lúc ghen hờn!”.

Thu Cửu Sương ở một bên cười không ngớt, trên đời này còn có chuyện gì vui bằng chinh cái tên xú nam nhân kia, chẳng qua cô nghĩ lại liền bảo: “Cho dù cả thiên hạ chỉ còn lại một mình ngươi là đàn ông, bốn cô nương cũng không thèm lấy ngươi!”.

“Người cho rằng ta muốn lấy ngươi sao?!”. Hoàng Vũ lập tức quay đầu trừng mắt với Thu Cửu Sương: “Ta hết cách mới phải nghĩ ra hạ sách như thế!”.

“Hạ sách?”. Thu Cửu Sương tròn tròn hai mắt, chạy về phía Hoàng Vũ: “Người có thể lấy được bốn cô nương là may mắn mười đời nhà ngươi, người dám bảo lấy ta là hạ sách?!?”

“Người xem đi... Tự lấy gương ra mà soi đi!”.

Hoàng Vũ chỉ vào Thu Cửu Sương nói: “Muốn đáng người không có đáng người, muốn dung mạo không có dung mạo, muốn phẩm chất không có phẩm chất, muốn tổ chức cũng không có

tổ chất, muốn thái độ lại càng không có thái độ, muốn khí chất thì thôi không bàn nữa... Tóm lại, người chả có cái gì hết! Thế mà người vẫn không biết xấu hổ nói ta may mắn mười đời?! Bà cô người chẳng những cuồng vọng mà còn mặt dày nữa!”.

“Nhìn coi rốt cuộc là ai mặt dày!”. Thu Cửu Sương duỗi tay ra chường về trước ngực Hoàng Vũ.

“Quả nhiên thô lỗ! Mỗi lần nói không lại liền động thủ!”. Hoàng Vũ lập tức né tránh, đồng thời còn chường lại về phía cô.

Thu Cửu Sương phóng lên không trung tránh thoát chiêu đó, sau đó hai chân bay đập vào bả vai Hoàng Vũ, Hoàng Vũ cũng giơ tay lên, hóa chường thành trảo chụp thẳng vào hai chân Thu Cửu Sương.

Bỗng nhiên Thu Cửu Sương thu chân đáp xuống đất, khẽ kêu lên: “Đại vương!”.

“Vương huynh đến đây?”.

Hoàng Vũ cuống quýt quay lại nhìn bậc thềm bên dưới, ai ngờ vừa quay đầu liền cảm thấy sau gáy đau nhức, lập tức thân hình bay lên, bậc thềm càng lúc càng cách hẵn thật xa, bên tai vang lên tiếng cười đắc ý của Thu Cửu Sương: “Người dùng đại lễ nghênh đón đại vương đi!”.

Gáy được thả lỏng, hẵn liền rơi xuống đất, trong phút chốc hiểu chuyện gì đang xảy ra, không khỏi hét lớn: “Thu Cửu Sương, bà cô thôi nhà người dám dùng quỷ kế ám toán ta!”.

Hắn nhắm nghiền hai mắt, không dám nhìn bậc thang bằng đá xanh dưới chân mình, huyết đạo bị điểm, lần này chắc chắn sẽ ngã đập người... Ôi không, thân thể đáng thương của ta!

“Aizzz, các người lại làm loạn ở đây”. Một tiếng thở dài ôn hòa vang lên, Hoàng Vũ chỉ cảm thấy thắt lưng mình bị ai đó nắm lấy, sau đó cả người xoay vòng, hai chân chạm xuống nền đất, mở mắt ra, có một bóng người vận áo trắng thuần khiết đang đứng trước mặt hắn.

“Vô Duyên! Vô Duyên! Huynh là người tốt nhất trên đời! Huynh biết đệ sợ đau nên mới bay từ trên trời xuống cứu đệ đúng không? Vô Duyên, Vô Duyên, vì sao huynh không là phụ nữ?!”.

Hoàng Vũ duỗi tay ôm lấy Ngọc Vô Duyên, trên mặt hiện ra một sự tiếc nuối, đôi mắt hoa đào còn khoa trương rơi rơi hai giọt nước mắt.

“Hoàng Vũ”. Ngọc Vô Duyên nhẹ nhàng gọi một tiếng, không biết chàng làm thế nào mà tức thời liền thoát ra khỏi cánh tay của Hoàng Vũ.

“Sao?”. Hoàng Vũ mạnh mẽ gật đầu, không chớp mắt nhìn Ngọc Vô Duyên: “Vô Duyên, huynh muốn nói gì với đệ?”, Ngọc Vô Duyên lắc đầu, sau đó chỉ tay về phía sau hắn.

Hoàng Vũ quay đầu lại nhìn, lập tức cứng họng, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch: “Vương... Vương... Vương huynh!”.

Chỉ thấy phía dưới bậc thềm có một chiếc vương xa lộng lẫy, nội thị, cung nữ xếp từng hàng dài đang tiến đến.

“Huynh... Huynh ấy... Sao đến nhanh như vậy? Đệ... Đệ...”. Hoàng Vũ nhìn chiếc xa giá dần đến gần, một thân ảnh màu tím ngời ở giữa muôn vàn nội thị cung nữ, nhất thời ngây ngốc đứng yên một chỗ.

“Còn không mau trở về vị trí cũ?”. Ngọc Vô Duyên vừa buồn cười lại vừa bắt đắc dĩ vỗ vai Hoàng Vũ, đánh thức vị vương tử vốn kiêu căng trước mặt kẻ khác nhưng lại vụng về lúng túng trước mặt vương huynh Hoàng Triều này.

“Dạ... Dạ! Đệ muốn... Đệ muốn...”.

Hoàng Vũ nhanh chóng quay người lại, chỉ thấy Thu Cửu Sương, Tiêu Tuyết Không đã sớm không còn ở trên bậc thang đằng trước: “Hai người các ngươi thật không có tình đồng đội!”. Nói xong hắn lập tức ba chân bốn cẳng chạy tóe khói.

Chương 34 Chung bước

Thời tiết mùa hè luôn thay đổi thất thường, sáng sớm mặt trời vẫn còn chói chang, đến giữa trưa lại bất ngờ xuất hiện mưa lớn, đánh rầm rầm vào mái ngói xanh, rơi vào ao sen, tẩy sạch bề mặt xanh biếc như ngọc bích. Gió thổi bay đi làn hương hoa, làm mưa bụi tràn ngập mịt mờ trên bầu trời. Xa xa thấp thoáng có thể thấy được những ngọn núi và dòng sông mông lung trong sương khói. Một con suối uyển chuyển uốn lượn quanh hồ trong Hy Hoa Cung, làm cho cung này tựa như Nhị Châu Cung trên Bồng Lai tiên cảnh, sương mù mờ ảo lúc ẩn lúc hiện.

Trúc ổ vô trần thủy hạm thanh,

Tương tư điều đệ cách trùng thành.

Thu âm bất tận sương phi vãn,

Lưu đặc khô hà thánh vũ thanh

“Hiên soi nước biếc, trúc bóng ngời...”

Bao thành xa cách nhớ chẳng vơi

Bóng thu vương vấn, chiều sương xuống...

Chỉ còn sen tàn nghe tiếng mưa.”

(Ở đình họ Lạc nhớ Thôi Ung – Thôi Cồn).

Trong Hy Hoa Cung truyền đến một thanh âm ngâm vịnh nho nhỏ, Tích Vân đứng bên cửa sổ trước hồ ngắm đóa sen tím xanh mong manh trong cơn mưa, có chút cảm thán nói: “Sương thu rơi chiều muộn, sen tàn nghe tiếng mưa, không biết cảnh này so với cảnh sen phơi mình giữa mưa gió thì thế nào?”.

“Cần gì phải sen tàn nghe tiếng mưa, cảnh lá xanh hứng mưa châu, đóa sen tím vươn mình ẩn lộ giữa màn mưa chẳng phải đẹp hơn sao!?”. Lan Túc đến bên cạnh nàng, cùng nàng ngắm cơn mưa đang rơi xuống ao sen đầy hoa: “Đây chính là phong cảnh mà mọi người hay gọi là ‘Mặt hồ trong suốt, sen múa trong gió’”.

“Mấy thứ này đều không đẹp bằng củ sen mà Cửu Vi ngâm trong bùn, sau đó làm ra món mỹ vị ‘Trắng tà lạnh lẽo!’”.

Vốn có phu quân bầu bạn, hai người cùng nhau ngắm hoa trong cơn mưa, cùng nhau ngâm thơ vịnh từ là chuyện cực kỳ lãng mạn, cực kỳ hạnh phúc, thế mà hết lần này tới lần khác lại có một người chuyên gia nói mấy câu sát phong cảnh.

“Aizzz, tới bao giờ cô mới chịu dừng cái suy nghĩ thèm ăn này lại đây?”. Lan Tức lắc đầu thờ dãi nhìn Tích Vân đang đứng bên cạnh, hôm nay nàng mặc một bộ vương bào màu đỏ tím, đầu đội vương miện, tóc mây búi cao, trâm ngọc buông rũ trông vô cùng khoan thai nhã nhặn, nhưng lời nói thì... Aizzz!

“Không được!”. Tích Vân đáp rõ ràng: “Dân dĩ thực vi thiên [2]! Chuyện hưởng thụ sung sướng nhất trên đời là mỗi ngày đều được ăn ngon! May mắn là Cửu Vi đều làm cơm cho ta ăn mỗi ngày, không cần phải cầu cạnh con hồ ly đen nhà ngươi!”.

[2] Dân dĩ thực vi thiên: Trích từ câu của Mạnh Tử “Quốc dĩ dân vi bản, dân dĩ thực vi thiên” (Nước lấy dân làm gốc, dân lấy ăn làm trời). Người dân xem cái ăn là trước hết, đặt cái ăn làm đầu.

“Chủ nhân Lạc Nhật Lâu cam tâm tình nguyện làm đầu bếp cho cô?”. Lan Tức thần nhiên cười nói. Hắn nhớ lại ngày đó bên bờ sông Ô Vân cùng với Ngọc Vô Duyên tán thưởng Lạc Nhật Lâu, thật không ngờ chủ nhân của nó lại là Cửu Vi, một con người trông rất đơn giản bình thường. Có điều người này thật sự đơn giản bình thường vậy sao?

“Cửu Vi...”. Tích Vân liếc mắt nhìn Lan Tức, hơi dừng lời, ánh mắt trở nên sáng rực sắc bén.

“Hắn làm sao?”. Lan Tức cũng nhìn Tích Vân cười như không cười, đôi con ngươi đen láy gọn sóng.

“Hồ ly đen...”. Tích Vân bất chợt cười xinh đẹp, nhích lại gần hắn, bàn tay mềm mại vươn ra, mười ngón tay dịu dàng vuốt ve khuôn mặt Lan Tức. Hơi thở của nàng kề bên mặt hắn như làn hương hoa lan, thần tình hết sức nhu mì, chỉ có lời nói là lại chất chứa hàn ý: “Mặc kệ ngươi có bao nhiêu thủ đoạn mưu kế hay bất kỳ lý do gì đi chăng nữa... Ngươi, cũng không được động đến huynh ấy! Lỡ như ta chết đi, huynh ấy nhất định phải sống yên bình cho đến chín mươi tuổi! Hiểu chưa?”. Cuối cùng mười ngón tay của nàng dùng lực, ra sức nhéo nhéo khuôn mặt anh tuấn đẹp đẽ như tượng điêu khắc từ ngọc của hắn.

“Ui... Hắn rốt cuộc là loại người gì mà có thể khiến cô nói mấy câu này với ta? Cho dù là Yến Doanh Châu năm đó cũng...”. Lan Tức bỗng nhiên dừng lời, không biết là vì da mặt cảm thấy đau hay là vì nguyên nhân khác mà đưa tay bắt lấy hai bàn tay ma quỷ kia, giải cứu khuôn mặt tuấn tú đang bị biến dạng dưới nanh vuốt của Tích Vân.

“Huynh ấy là ai không quan trọng, ngươi nhớ kỹ, tuyệt đối không được động vào huynh ấy! Nếu ngươi...”. Tích Vân không thềm nhắc lại, chỉ có đôi mắt là vẫn lạnh lùng âm u như hồ, hai tay nàng lẳng lặng đặt lên vai Lan Tức, đầu ngón tay lạnh lẽo như băng.

“Hắn... Cũng giống như Ngọc Vô Duyên?”. Lan Tức vẫn cười dịu dàng, đôi con ngươi óng ánh như ngọc, sâu thẳm vô ngần tựa bầu trời đêm, đen láy mà thâm trầm.

“Ngọc Vô Duyên?”. Tích Vân hơi ngẩn ra, quay đầu nhìn về phía cửa sổ, ánh mắt nàng xuyên qua màn sương mù, xuyên qua không gian mờ mịt, dừng lại tại một nơi rất xa, thật lâu sau nàng

mới quay đầu lại, trên mặt hiện ra một nụ cười nhàn nhạt tựa như mưa bụi phiêu phất, chỉ cần gặp gió liền bị cuốn bay.

“Thiên hạ này chỉ có một Ngọc Vô Duyên, còn Cửu Vi, chỉ là Cửu Vi!”.

“Thật không?”. Lan Túc thần nhiên cười cười, cúi đầu nhìn dung mạo thuần khiết bên dưới tầm mắt, gương mặt nàng không chút phấn son, mày dài mắt sáng, làn da trắng nõn như ngọc, đôi môi đỏ hồng... Cười như không cười, giấu cợt như không giấu cợt, thần tình thờ ơ không để ý... Hắn chợt dùng lực, kéo thân thể mềm mại kia ngã vào trong lòng, cánh tay dài duỗi ra ôm chặt lấy nàng.

“Nếu hắn không phải là Ngọc Vô Duyên, vậy ta đồng ý với nàng!”.

Giọng nói trầm thấp của hắn thì thầm bên tai Tích Vân, hơi thở ấm áp cũng phả vào vành tai nàng, trong lòng nàng bất chợt cảm thấy nóng nóng, ngứa ngứa, phảng phất như bị cái gì đó nhẹ nhàng bắt lấy. Một cảm giác khác thường dâng lên, tứ chi không biết vì sao lại mềm nhũn, hai gò má ửng đỏ nóng bừng, rất muốn thoát ra nhưng lại không đủ can đảm; Rất muốn thoải mái nhưng lại chẳng được tự nhiên... Nàng không nhìn thấy khuôn mặt kia, cũng không nhìn thấy con ngươi đen như ngọc của hắn, thế nhưng... Nàng biết, khuôn mặt tuấn tú ấy đang đặt trên đỉnh đầu mình, đôi hàng mi dài mỗi khi chớp động lại chạm vào những sợi tóc mai, một mùi hương hoa lan nhàn nhạt quán quanh đầu chớp mũi, tựa như muốn quán chặt lấy cả hai người...

Lan Túc cảm thấy thân thể cứng ngắc trong lòng đang dần dần mềm nhũn dựa hẳn vào người hắn, đôi bàn tay nhỏ nhắn không biết từ bao giờ đã vòng qua ôm lấy eo hắn, trán dần dần cọ sát vào lồng ngực... Dần dần tiến đến gần... Hắn không khỏi cong môi lên mỉm cười, nhưng nụ cười kia còn chưa thành hình, một tiếng ngáp mệt mỏi đã vang lên.

“Hồ ly đen, ta muốn ngủ... Oáp... Người cứ ôm ta như vậy nhé... Ta không phản đối đâu... Chỉ là nếu... Nếu để cho người ngoài nhìn thấy... Thì... Thanh danh... Thanh danh một đời của người... Sẽ bị phá hủy... Đến lúc đó xem người... Xem người còn tranh thiên hạ thế nào!”. Nàng nói xong liền gục đầu dựa vào lòng Lan Túc bình yên ngủ.

“Nàng...”. Lan Túc nhìn mỹ nhân đang nằm trong lòng chợt cảm thấy dở khóc dở cười, đúng lúc này mà nàng lại... Nàng lại ngủ được?!

“Aizzz, nữ nhân này...”. Lan Túc lắc đầu than thở, một tay ôm chặt nàng, tay kia giơ lên che trán: “Sao ta có thể... Chọn nàng chứ?!”

Đáng tiếc mỹ nhân trong lòng đã ngủ mất không đáp. Hắn bèn giơ tay ra bồng nàng lên, bước đến bên giường, nhẹ nhàng đặt xuống, sau đó tháo vương miện để lên gối rồi lùi về đằng sau, ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, yên lặng ngắm khuôn mặt mỹ nhân đang say ngủ.

Ngoài cửa sổ có tiếng mưa phún tí tách tuôn rơi, cơn mưa như bức rèm châu khéo léo che lại cửa sổ trong gian phòng. Một cơn gió se lạnh thổi vào làm lan tỏa hương hoa sen thơm ngát, hắn chợt cảm thấy khoảnh khắc này thật bình yên, trời đất bình yên, Hy Hoa Cung bình yên, Thính Vũ Các bình yên, trái tim mình... Cũng bình yên. Một cảm giác bình yên chưa từng có,

chưa từng xuất hiện trong cuộc đời... Cảm giác này... Tựa như hấn đã đi đến bước cuối cùng... Không còn gì để nuôi tiếc!

Mỹ nhân trên giường khẽ cử động, giờ tay lên lục lọi tìm kiếm, mò tới chiếc gối ngọc trên giường thì... Không chút do dự đẩy ra, sau đó nàng lại tiếp tục mò mẫm... Rốt cuộc, nàng chạm vào một thứ gì đó mềm mềm, lập tức kéo nó vào sau đầu, an tâm say ngủ.

Nhìn cánh tay mình bị Tích Vân gói lên, nhìn người con gái đang mơ màng say ngủ, Lan Túc bỗng nhiên cảm thấy hoảng hốt. Hấn giờ tay ra khẽ vuốt ve khuôn mặt trắng trẻo của nàng, vuốt ve mái tóc dài bồng bênh mềm mại, trong lòng chợt có một thứ cảm xúc dâng trào, lắng đọng... Khẽ cúi người, đôi môi tiến đến gần cánh môi anh đào ươn ướt kia, một màu hồng ngọt ngào đang dụ dỗ hấn...

Bỗng nhiên có bàn tay ai đó chụp lên đầu, ngay lập tức bắt được đầu của Lan Túc, bên tai chỉ nghe thấy tiếng Tích Vân lẩm bẩm: “Cái gì tròn tròn vậy a?”. Đôi tay nàng xoa xoa nắn nắn nghiên cứu, cuối cùng lại hết hứng thú đẩy ra.

Lan Túc sờ búi tóc bị Tích Vân nghịch loạn, bắt đắc dĩ cười cười, tháo chiếc vương miện của mình xuống, mái tóc đen dài liền xỏa tung. Hấn đặt chiếc vương miện của mình bên cạnh chiếc vương miện của nàng, ngắm nghía hồi lâu... Trong đầu vang lên một giọng nói: Song vương có thể cùng chung bước?

Giống như bị gió lạnh tạt vào mặt, tâm bất chợt cả kinh, tinh thần thanh tỉnh, hấn nhìn người con gái đang nằm trên giường, ánh mắt lúc sáng lúc tối, lúc nóng lúc lạnh, trở nên mờ mịt khó dò... Cuối cùng, hấn bình tĩnh lại, ánh mắt sâu thẳm tối đen, khuôn mặt thản nhiên như gió gợn những cơn sóng trên biển cả, yên lặng mà sâu sắc.

Hấn giờ tay lên, đầu ngón tay chạm nhẹ vào bên hông Tích Vân, mười năm nay đã cho hấn biết được nhiều điều.

Quả nhiên, người trên giường đột nhiên nhảy dựng, tay vuốt vuốt hông, đôi mắt mơ màng buồn ngủ nhìn hấn. Mái tóc dài của nàng buông rũ phía sau lưng, nửa người như không xương dựa vào cạnh giường, thần tình vừa lười biếng lại vừa mê muội, thật là quyến rũ hết sức!

“Con hồ ly đen người sao lại kêu ta dậy?”. Giọng nói thanh thúy của Tích Vân vang lên phá tan sự yên tĩnh trong căn phòng, tựa như một đứa trẻ vui mừng khoan khoái khi chơi đùa kéo rớt cả chuỗi trân châu.

“Cô nói xem khi nào thì chúng ta nên cử hành hôn lễ?”. Lan Túc cũng tùy ý cười cười.

“Hả?”. Tích Vân không kịp phản ứng, mở to mắt nhìn hấn.

“Cô nói xem khi nào thì chúng ta nên cử hành hôn lễ?”. Lan Túc vẫn không nhanh không chậm lặp lại.

Tích Vân rốt cuộc cũng tỉnh hấn, hai tròng mắt mông lung bỗng trở nên sâu xa, bình tĩnh ngược nhìn người trước mắt.

Một thân vương bào màu đen thêu Thanh Long bằng kim tuyến, mái tóc đen dài xõa tung sau lưng, dung nhan vô cùng tuấn nhã... Một cơn gió nhẹ tràn vào cửa sổ, thổi bay mái tóc dài kia, che đi đôi đồng tử đen như bầu trời, dưới những sợi tóc phiêu phất, ánh mắt của hắn đẹp mê ly huyền ảo.

Nàng đứng dậy, rời giường, đi tới bên cạnh cửa sổ. Mưa phùn lạnh lạnh bị gió thổi phe phẩy trên mặt, một cảm giác giá rét ẩm ướt chảy qua tim. Mưa vào mùa hè, thật đúng là làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo.

“Chờ sau khi người đăng cơ làm hoàng đế thì nghênh đón ta làm hoàng hậu, có được không?”. Giọng nói của Tích Vân thanh thúy vang lên, tuy là câu hỏi nhưng cũng là câu trả lời.

“Được”. Một lát sau, Lan Tức đáp không chút do dự, thanh âm vẫn thản nhiên như nước.

Một tiếng “được” vừa thốt lên, hai người bỗng nhớ tới những lời ngày xưa đã từng nói với nhau ở thành Lệ.

“Phụ nữ Phong Thị các cô đều không thích vị trí mà mọi nữ tử trong thiên hạ mơ ước tha thiết sao? Phải biết rằng đây chính là vị trí mẫu nghi thiên hạ đó nha...”

“Phụ nữ Phong Thị chúng ta đều chảy trong người dòng máu phượng hoàng, là phượng hoàng tự do tự tại chao liệng trên chín tầng trời, hà tất phải hèn mọn quỳ gối trước bọn đàn ông!”...

Nhưng hai người không nhắc lại nữa.

“Huynh muốn khi nào xuất binh?”. Trên Đài Võ Di tại Hoàng Đô, Ngọc Vô Duyên thản nhiên hỏi Hoàng Triều.

Hoàng Quốc lúc này tràn ngập ánh mặt trời, khác xa với Hắc Phong Quốc đang chìm trong những ngày mưa gió.

“Đại quân Kim Y Ky của Hoa Vương mấy ngày nữa sẽ đến, hai quân hội hợp xong thì lập tức xuất binh!”.

Hoàng Triều nhìn y giáp chói mắt dưới Đài Võ Di, nhìn khí thế dâng trào của đại quân Tranh Thiên Ky, vô cùng xúc động nói. Đôi mắt vàng của hắn phát ra quang mang còn sáng rực hơn cả ánh mặt trời, trên khuôn mặt tuấn mỹ cao quý hiện lên khí phách kiêu ngạo.

“Nghe nói tam đại công tử lãnh binh quân Hoa”.

Ngọc Vô Duyên nhìn về phía Hoàng Vũ đang đứng cứng đờ không dám vọng động bởi vì có Hoàng Triều đang ở đây. Hắn vẫn luôn đứng ở vị trí cuối cùng trong tam tướng, tất nhiên không phục, ánh mắt đôi lúc lại mang theo lửa giận nhìn chằm chằm vào Thu Cửu Sương và Tiêu Tuyệt Không, đôi môi mấp máy thì thầm tự nói cái gì đó.

Nhìn khuôn mặt trẻ tuổi biểu lộ mọi cảm xúc, Ngọc Vô Duyên không khỏi mỉm cười.

“Bọn họ... Ta đã có cách, Hắc Phong Quốc tương lai sẽ là một kinh địch khó giải quyết!”. Hoàng Triều nghĩ đến hai người kia, đôi hàng mày không khỏi nhíu lại.

“Hắc Phong Quốc... Lan Tức và Tích Vân...”. Ngọc Vô Duyên thu hồi ánh mắt, ngẩng đầu nhìn lên về phía chân trời, ánh nắng chói lóa làm cho chàng phải nheo mắt: “Trên chín tầng trời chỉ tồn một vàng thái dương, song vương sao có thể cùng chung bước!?”.

Hoàng Triều nghe vậy đột nhiên quay đầu nhìn chàng, chỉ thấy chàng khẽ giơ tay che khuất đôi mắt, dường như không thể chịu được ánh nắng rực cháy kia.

“Bọn họ...”.

Không đợi hắn nói xong, Ngọc Vô Duyên lại dời mắt về phía Hoàng Vũ, tùy tiện mở miệng bảo: “Dù là văn hay võ thì Hoàng Vũ đều rất xuất sắc, huynh có được một người như vậy giúp sức thì thật là như hổ mọc thêm cánh”.

“Tiểu tử này ở trước mặt mọi người cũng xem như anh tài, nhưng vừa đến trước mặt ta thì...”. Hoàng Triều lắc đầu, không rõ vì sao đệ đệ vừa đến trước mặt mình liền biến thành một kẻ ngơ ngẩn, ngốc nghếch.

“Hào quang của huynh trưởng khiến đệ ấy không kịp theo, đệ ấy chân thành sùng bái huynh, ngưỡng mộ huynh, cũng rất phục tùng huynh!”. Ngọc Vô Duyên quay đầu nhìn hắn, ánh mắt trong suốt như gương phản chiếu vạn vật trên thế gian.

Hoàng Triều đột nhiên hiểu ra ẩn ý đằng sau lời nói của chàng, quay lại nhìn đệ đệ của mình, tên nhóc này khi thì giống một tên ngốc, khi thì lại quá thông minh, có điều chưa bao giờ làm trái lời hắn, khẽ thở dài bảo: “Đáng tiếc... Nàng...!”.

“Nàng à... Lan Tức khác với huynh, trên thế gian này chỉ có một mình nàng mới có khả năng đứng bên cạnh hắn, thế nhưng... Hai người cùng chói lóa như vậy thì...”. Ngọc Vô Duyên dời mắt nhìn về phía Đài Võ Di, cò xí bay rợp trời, pháp phối trong không trung, chàng nói: “Thiên hạ... Hoàng Triều, huynh phải dùng hết sức để tranh đấu rồi!”.

“Thiên hạ này... Đỉnh núi Thương Mang, ta nhất định sẽ chiến thắng!”. Hoàng Triều ngửa đầu quả quyết, thanh âm không lớn không nhỏ nhưng ẩn chứa sự tự tin và ngạo mạn của bậc đế vương.

Nghe vậy, Ngọc Vô Duyên chỉ cười nhàn nhạt.

Mà ở phía sau bọn họ ba trượng có ba người đang đứng thẳng. Đầu tiên là Tiêu Tuyết Không dung nhan như tuyết, mái tóc cũng như tuyết. Nếu không có đôi mắt thỉnh thoảng chớp động, người ta còn cho rằng đó là một pho tượng xinh đẹp.

Thứ hai là Thu Cửu Sương đang mỉm cười, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời quang đãng, sau đó lại nhìn thân ảnh màu tím đội trời đạp đất kia, mi tâm hiện lên một tia hào hùng, bàn tay không tự chủ được nắm chặt những mũi tên đang đeo bên hông.

Cuối cùng là Hoàng Vũ trông khá giống Hoàng Triều, đôi mắt màu nâu nhạt sùng bái nhìn hào quang như cầu vồng rực rỡ của huynh trưởng, âm thầm kính phục, Vương huynh quả nhiên là người không hề tầm thường! Thế gian này có ai có dung mạo khí phách được như Vương huynh? Có ai có khả năng tranh tài cao thấp với Vương huynh? Hoàn toàn không có! Vương huynh là thiên hạ vô địch!

“Đừng nhìn nữa, nước bọt chảy đầy đất rồi kìa!”. Bên tai hân vang lên một thanh âm nho nhỏ: “Người có nhìn một nghìn năm, chảy nước bọt một vạn năm cũng không bằng được một phần vạn của đại vương!”

“Người! Bà cô thôi nhà người! Người... Người có bắt chước một vạn năm cũng không bằng một phần vạn tao nhả của Phong Vương!”. Hoàng Vũ cũng ăn miếng trả miếng mắng, tuy hân không biết đáng về Phong Vương ra sao nhưng nếu có thể đả kích bà cô thôi phách lối này thì cho dù có là Vô Diêm, hân cũng muốn tăng bốc nằng lên tận mây xanh.

Ngày hai mươi tháng sáu, năm vạn Phong Vân Kỳ Bạch Phong Quốc đến Hắc Phong Quốc.

Ngày hai mươi hai tháng sáu, trời trong xanh.

Cờ xí tung bay phấp phới trên Đài Vũ Lâm tại Phong Đô, binh sĩ đứng từng hàng dài san sát nhau trên những bậc thềm, trường thương sáng loáng chói mắt. Tại quảng trường bên dưới đài có vạn quân bày trận chờ lệnh, bên trái là Mặc Vũ Kỳ giáp đen, bên phải là Phong Vân Kỳ giáp trắng. Mặc dù có trăm ngàn người đang tập hợp lại một chỗ nhưng không gian vẫn lặng ngắt như tờ, bầu không khí thật uy nghiêm tĩnh lặng.

Hôm nay Túc Vương và Phong Vương sẽ điểm binh phong tướng, đồng thời cử hành nghi thức Thư ước trên đài.

Vương hai nước đính hôn là sự kiện mấy trăm năm qua chưa từng xuất hiện tại Đông Triều, vì vậy bên ngoài quảng trường có rất nhiều người vây quanh để được tận mắt nhìn thấy phong thái của song vương, cũng là để chứng kiến nghi lễ đính hôn trăm năm khó gặp trong vương thất.

“Ô... Ô... Ô”.

Sau ba phát hiệu lệnh, lập tức có những triều thần mặc y phục màu tím, khoác áo bào màu đỏ và các tướng sĩ vận khôi giáp bạc nhanh chóng bước về phía Đài Vũ Lâm. Chúng quần thần căn cứ theo cấp bậc, địa vị mà đứng ngay ngắn vào vị trí, lặng lẽ đợi chờ song vương giá đáo.

“Xin hỏi Thái Âm đại nhân, thế này là ý gì?”.

Trên đài Vũ Lâm yên ắng bỗng vang lên thanh âm bình tĩnh và nghiêm cẩn của ai đó. Mọi người theo tiếng nói nhìn lại thì thấy đại tướng quân Từ Uyên của Phong Vân Kỳ bước ra khỏi hàng, chỉ vào hai chiếc vương tọa đặt ở nơi cao nhất, cất lời hỏi Thái Âm đại nhân Hắc Phong Quốc.

“Đây là vương tọa của đại vương và Phong Vương, không biết Từ tướng quân hỏi vậy là có ý gì?”. Thái Âm đại nhân cũng bước ra khỏi hàng hỏi ngược lại.

“Ta đang muốn hỏi đại nhân, vì sao hai chiếc ghế này lại được đặt như vậy?”. Từ Uyên vẫn nói bình tĩnh rõ ràng, đôi mắt của y lóe lên tia sáng nhìn chăm chăm vào Thái Âm đại nhân.

Thì ra hai chiếc vương tọa kia mặc dù có cùng kiểu dáng, kích cỡ, nhưng một cái thì được đặt ở chính giữa, một cái... Thì lại được đặt ở vị trí bên phải thấp hơn.

“Phong Vương và đại vương đã có hôn ước, sau này tức sẽ là vương hậu của nước ta. Thân sắp xếp theo địa vị của vương và hậu, xin hỏi có gì không hợp lý?”. Thái Âm đại nhân hiển nhiên đáp.

“Đại nhân, xin đừng quên Phong Vương là vương của Bạch Phong Quốc! Dù ngài có hôn ước với Tức Vương thì vị trí của ngài vĩnh viễn cũng không hề thay đổi. Ngài vẫn là người đứng đầu một quốc gia, địa vị ngang hàng với Tức Vương!”. Tu Cửu Dung đang đứng ở cuối hàng tứ tượng đột nhiên tiến lên trước gấp gấp nói, khuôn mặt đỏ bừng không biết là vì xấu hổ hay là vì tức giận.

“Nam là trời, nữ là đất, đây là lễ chế từ xưa tới nay. Phong Vương đã là thê tử của đại vương, tự khắc phải tuân theo đạo phu thê!”. Thái Luật đại nhân của Hắc Phong Quốc cũng tiến lên nói.

“Phong Vương và Tức Vương còn chưa cử hành hôn lễ, tất nhiên ngài vẫn còn là thượng khách của Hắc Phong Quốc. Lễ nào tôn chủ khi dễ khách là đạo đãi khách của các người?”. Lâm Cơ cũng bước lên một bước gắt gao nhìn Thái Âm đại nhân của Hắc Phong Quốc.

“Phong Vương là nữ tử...”. Thái Luật đại nhân vừa mở miệng nói chưa hết câu, lập tức có một thanh âm đồng dạng vang lên cắt ngang lời gã.

“Đại vương của chúng ta là nữ thì sao nào?”. Trình Tri bước lên trước hét to, thân hình cao lớn trắng kiện của hắn to gấp hai lần Thái Luật đại nhân, nhất thời khiến cho Thái Luật đại nhân không tự chủ được phải lui về đằng sau: “Nếu luận về văn chương võ công, trên thế gian này liệu có mấy người nam sánh ngang với tài năng của ngài? Người cũng là đàn ông, tự hỏi xem bản thân có bằng một phần vạn ngài không?”.

“Lúc này không phải là lúc luận văn chương võ công...”. Thái Âm đại nhân thấy Thái Luật bị Trình Tri dọa nạt sợ hãi liền đứng ra nói thay cho gã, thế nhưng y chưa nói xong lại bị ngắt lời.

“Vậy xin hỏi Thái Âm đại nhân muốn luận thứ gì nào? Địa vị? Thanh danh? Quốc lực? Quân lực? Tài lực? Hay luận về dung nhan phong độ? Có thứ nào nữ vương của chúng ta không đủ tư cách sánh ngang với Tức Vương các người không?”. Từ Uyên vẫn không nhanh không chậm hỏi, cái ngữ khí bình tĩnh của hắn còn khiến người khác không thể chống đỡ hơn so với cái kiểu ăn to nói lớn.

“Việc này...”. Thái Âm đại nhân không khỏi đưa mắt nhìn về phía sau, mong có ai đó tới giúp đỡ.

Có điều tứ tượng của Mặc Vũ Kỳ vẫn đứng yên bất động chẳng thêm liếc mắt nhìn y, cũng tỏ ra không nghe không thấy gì hết. Vị Tầm An Hầu đứng đầu quan lại thì nhắm mắt dưỡng thần

cho qua, không quan tâm để ý. Còn các vị quan lại khác thì khó hiểu nhìn Thái Âm đại nhân, không hiểu vì sao một người tinh thông lễ chế như y hôm nay lại có hành động sơ suất.

“Các vị tướng quân...”. Nhâm Xuyên Vũ đang đứng trong hàng bắt chợt bước ra, nho nhã lễ độ thi lễ với bốn vị tướng Phong Vân Ky, ôn hòa nói: “Thái Âm đại nhân của chúng tôi hôm nay căn cứ theo nghi lễ vương và hậu của vương thất để bày tỏ lòng mong ước cho Phong Vương và Tức Vương phu thê đồng lòng; Hai nước Bạch Phong, Hắc Phong nhân dịp song vương gắn kết mà hòa hợp thành một nước, tuy hai mà một, vinh nhục cùng hưởng, còn có...”. Y nói đến đây thì hơi dừng lời, ánh mắt đảo qua bốn vị tướng đang đứng sừng sững trước mặt, thoáng mỉm cười nhẹ nhàng: “Do đó Thái Âm đại nhân chưa cần nhắc đến cử chỉ xa cách của các vị tướng quân, các vị nhất quyết cho rằng Hắc Phong Quốc ta vô lễ bất kính với Phong Vương, thực làm tổn hại tới hiệp ước liên minh hữu nghị giữa hai nước, còn làm tổn thương tới tâm nguyện cầu chúc cho Tức Vương và Phong Vương hạnh phúc đến răng long đầu bạc của toàn thể dân chúng!”.

“Người... Người...”. Trình Tri nghe vậy không khỏi giận dữ, lắp bắp “người” nửa ngày cũng không thể nói ra câu nào, hấn giận đến mức giờ ngón tay chỉ thẳng vào cái tên mang bộ dáng văn nhân, hận không thể đâm y chết luôn. Vừa cho y nói mấy câu, y đã biến bọn họ từ có lý thành vô lý.

“Trình Tri!”. Từ Uyên tiến lên giữ chặt Trình Tri tránh để hấn nóng nảy sinh kích động, liếc mắt nhìn kẻ thoát như văn nhân vô hại kia, trong lòng thầm sinh cảnh giác.

“Tiểu nhân Cửu Vi thỉnh giáo Thái Âm đại nhân một vấn đề”. Cửu Vi đứng phía sau tứ tướng bỗng nhiên đứng ra cúi người nói với Thái Âm đại nhân Hắc Phong Quốc.

“Không dám, xin mời”. Thái Âm đại nhân hả hê đáp lễ.

“Xin hỏi đại nhân, người đứng đầu Đông Triều đế quốc là ai?”. Cửu Vi nho nhã lễ độ hỏi.

“Đương nhiên là hoàng đế bệ hạ!”. Thái Âm đại nhân không chút nghĩ ngợi đáp, không hiểu vì sao tên này lại có thể hỏi một vấn đề đến trẻ em ba tuổi cũng biết.

“Thế xin hỏi dưới hoàng đế là ai?”. Cửu Vi tiếp tục hỏi.

“Tất nhiên là hoàng hậu!”. Thái Âm đại nhân đáp.

“Vậy dưới hoàng hậu là ai?”. Cửu Vi hỏi tiếp.

“Chư vị hoàng tử, công chúa, thân vương và các vương hầu”. Thái Âm đại nhân lại đáp.

“Vậy xin hỏi, năm đó công chúa Ý Ca được gả tới Hắc Phong Quốc, tiên vương đã sắp xếp vị trí cho ngài ấy như thế nào?”. Cửu Vi mỉm cười nhìn Thái Âm đại nhân nói.

“Công chúa Ý Ca là công chúa hoàng thất, đương nhiên địa vị cao hơn vương tôn công chúa của các nước chư hầu, vì vậy được xếp ngang hàng với tiên vương!”. Thái Âm đại nhân nhanh chóng trả lời, nói xong lại phát hiện có điều gì đó không ổn.

“Vậy tôi xin hỏi đại nhân, thân phận của Phong Vương, Tức Vương và công chúa Ý Ca năm xưa có gì khác biệt?”. Cửu Vi nhìn Thái Âm đại nhân nói.

“Chuyện này... Bọn họ...”. Thái Âm đại nhân có chút do dự.

“Thái Âm đại nhân là chương quan nghi chế của một quốc gia, chắc chắn phải là người hiểu rõ về lễ nghi nhất, chẳng lẽ người cũng không biết địa vị và thân phận của Phong Vương, Tức Vương thế nào sao?”. Cửu Vi tiếp tục hỏi dồn.

“Phong Vương...”.

Thái Âm đại nhân giơ tay lên lau mồ hôi trên trán, liếc trộm qua Nhâm Xuyên Vũ, có điều không nhận được ám hiệu gì của y, đành phải cắn răng nói: “Phong Vương và Tức Vương đều là vương của các nước chư hầu, địa vị chỉ xếp sau hoàng đế và hoàng hậu, trên bách quan, ngang hàng với chư tôn hoàng tử, công chúa, thân vương của đế quốc”.

“Ồ!”. Cửu Vi dường như đã hiểu ra điều gì, khẽ gạt đầu rồi khom người nói với Thái Âm đại nhân: “Đa tạ Thái Âm đại nhân chỉ điểm”.

Sau đó y quay lại nhìn bá quan và các vị tướng hai bên, thì lễ nói: “Các vị đại nhân, các vị đã nghe rõ lời của Thái Âm đại nhân vừa nói rồi chứ?”.

“Đã nghe rõ!”. Không đợi người khác trả lời, Trình Tri lập tức cao giọng hưởng ứng.

Cửu Vi cười cười, mâu quang chuyển sang Nhâm Xuyên Vũ, vô cùng nhã nhặn nói: “Những nghi lễ lớn của quốc gia đều là do Thái Âm một nước chủ trì. Mà Thái Âm đại nhân cũng phải là người hiểu rõ các nghi chế nhất, không biết vì sao hôm nay lại phạm sai lầm to như thế? Chuyện này... Thật khiến người ta hoài nghi, phải chăng có người cố tình mượn nghi lễ đánh hôn của song vương để ly gián tình hữu nghị giữa hai nước!”.

Thanh âm của y không nhỏ không lớn, không vội không hoãn, để cho mỗi người ở đây đều có thể nghe thấy rõ ràng.

“Chính xác!”. Trình Tri lại là người đầu tiên tán thưởng.

“Xin hỏi Thái Âm đại nhân, người thật không muốn song vương gắn kết? Không hi vọng hai nước liên minh sao?”. Từ Uyên bức ép Thái Âm đại nhân.

“Không... Không... Đương nhiên là không phải!”. Thái Âm đại nhân bị chụp đầu liền không dám làm gì nữa, vội vàng biện bạch.

Đang lúc này, chợt có tiếng lanh lảnh của nội thị vang lên: “Đại vương giá lâm!”.

Sau một tiếng hô dài, tất cả mọi người trên Đài Vũ Lâm đều quỳ xuống đất cung nghênh, những người đang giảng co cũng vội vàng cúi đầu quỳ xuống.

Lan Tức và Tích Vân cùng bước lên những bậc thềm tiến đến đỉnh đài, xung quanh là những cung nhân cầm đồ nghi trượng, lọng che, cờ quạt... Khi cả hai người bước lên tầng cao nhất

thì chột nhìn thấy những đại thần và tướng lĩnh vốn đang quỳ hai bên lại quỳ chính giữa đài, giống như muốn cản đường bọn họ.

Hai người nhìn nhau, sau đó dừng lại, xoay người đối diện với ngàn vạn thần dân tướng sĩ bên dưới: “Bình thân!”.

Hai giọng nói rõ ràng cùng đồng thời vang vọng.

“Tạ đại vương!”. Thần dân và tướng sĩ dưới đài dập đầu, tiếng hô đáp lại chấn động bầu trời.

Cả hai người quay lại thì thấy những đại thần và tướng quân có địa vị cao nhất vẫn còn quỳ trên mặt đất, không khỏi cùng nói: “Chư vị cũng bình thân!”.

Các đại thần và tướng quân của Hắc Phong Quốc đều đứng lên, chỉ còn lại Thái Âm, Thái Luật đại nhân của Hắc Phong Quốc và tứ tướng Phong Vân Kỳ của Bạch Phong Quốc vẫn còn quỳ mãi dưới đất, không chịu đứng dậy.

Lan Tức liếc nhìn Tích Vân thắc mắc, Tích Vân cũng quay lại nhìn hẩn tỏ vẻ không hiểu chuyện gì.

“Từ Uyên”. Tích Vân thản nhiên gọi một tiếng.

Từ Uyên ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghiêm túc bảo: “Đại vương, lấy hôn nhân làm chứng, lấy liên minh làm tin, dựa vào cái gì mà Hắc Phong Quốc khinh ta?”

Tích Vân nghe vậy ngẩn người, ánh mắt nhìn xuyên qua bọn họ hướng về vị trí hai chiếc vương tọa đặt cao cao trên đài kia, bỗng nhiên hiểu ra, trên mặt hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, quay đầu lại nhìn Lan Tức rồi nói với Từ Uyên: “Từ Uyên, nghi thức sắp bắt đầu, ngươi còn không mau trở về vị trí?”.

Lời này chỉ thản nhiên nhưng lại chất chứa đầy vương uy, tứ tướng Phong Vân Kỳ nghe vậy không hề nhiều lời, lập tức quay về vị trí cũ.

Lan Tức đảo mắt qua những đại thần và tướng quân Hắc Phong Quốc, chỉ thấy những người này đều cúi đầu tránh đi.

“Thái Âm đại nhân”. Lan Tức ôn hòa gọi, vẫn cười ung dung tao nhã.

“Có thần.”

Thái Âm đại nhân liền bước ra khỏi hàng, trong lòng có chút thấp thỏm không yên, không biết lời người kia nói có đáng tin hay không, đại vương thật sự sẽ không trách mình?

“Bỏ một chiếc ghế đi!”. Lan Tức quay đầu nhìn Tích Vân: “Vương tọa này đủ rộng, ta và Phong Vương có thể ngồi chung!”.

“Dạ!”. Thái Âm đại nhân thở phào nhẹ nhõm, may mắn là đại vương không truy cứu. Người nọ quả nhiên đoán không sai. Y lập tức xoay người, chỉ huy thị hầu bỏ một chiếc vương tọa.

Binh lính và dân chúng dưới đài không biết trên đài đang diễn ra chuyện gì, bọn họ chỉ ngẩng đầu trông đợi nghi thức Thụ ước của hai vị vương.

Rốt cuộc, Thái Âm đại nhân cũng cất giọng hô: “Nghi thức bắt đầu!”.

Nhất thời tiếng nhạc vang lên, lời nhạc ung dung thanh lịch, trang trọng cao cả, thể hiện hết phong phạm tôn quý của vương thất. Các cung nhân, nội thị cầm trong tay bút vàng, thư ngọc từ từ bước lên đài cao trong tiếng nhạc.

Nội thị quỳ xuống trước vương tọa, dâng giấy và bút viết thư cho song vương, song vương chấp bút, cùng lúc viết hai hàng chữ dài trên nền giấy đỏ.

Tiếng cổ nhạc dừng lại, Thái Âm đại nhân của hai nước đồng thời đọc: “Quốc gia chia cắt dân đau thương, làm sao có thể thành gia? Dọn sạch Cửu Châu, thanh lọc thế giới, chính là ngày đại hôn của ta!”.

Thái Âm đại nhân vừa cất lời, trên dưới Đài Vũ Lâm đều yên lặng lắng nghe, thật lâu sau, một tràng vỗ tay tuôn ra như sấm.

Trong tiếng vỗ tay, song vương cùng nắm tay nhau bước xuống đài, quan sát ngàn vạn con dân và tướng sĩ bên dưới, vỗ tay thăm hỏi.

“Đại vương vạn tuế! Cầu cho song vương bách niên giai lão! Cầu cho hai nước phồn vinh hưng thịnh, thiên thu vạn thế!”.

Vào lúc hai thân ảnh xuất hiện trên đài, ngàn vạn tướng sĩ, thần dân đều quỳ xuống đất cung chúc, tiếng chúc phúc hoan hô vang vọng đến chín tầng trời. Khoảnh khắc ấy, lòng dân cuộn cuộn, nhiệt huyết sôi trào! Khoảnh khắc ấy, nhân dân tướng sĩ hai nước đều chân thành kính phục hành động vĩ đại đặt quốc gia lên đầu, sau mới đến gia thất của song vương. Khoảnh khắc ấy, mọi người đều nguyện vì vương mà dấn thân vào núi đao biển lửa.

Nhưng tất cả mọi người đều không nhìn thấy, trong nụ cười tao nhã thận trọng của Phong Vương hàm chứa một tia mỉa mai, trong nụ cười ung dung bình tĩnh của Tức Vương ẩn giấu một sự lạnh lùng. Khi hai người vừa chạm tay nhau, mâu quang gặp gỡ, cả hai đều cảm thấy bàn tay của đối phương quá lạnh lẽo, lạnh tựa như hàn băng.

“Đại vương vạn tuế! Đại vương vạn tuế!”.

Tiếng hô to như núi, tiếng bái lạy không ngừng, thế nhưng... Những thanh âm reo hò này... Là vì ai!?

Vẻ mặt đại thần và tướng quân hai nước cũng khác nhau. Có người thật lòng vui vẻ trước sự liên kết giữa hai nước, có người nhíu mày ẩn giấu sự lo lắng. Có người hững hờ như đã biết trước từ lâu, còn có người chỉ cười khanh khách giấu giếm tâm tư khác...

“Rốt cuộc là người đang làm gì?”. Kiều Cẩn đứng đầu tứ tướng Hắc Phong Quốc cúi đầu nói với Nhâm Xuyên Vũ đang nhìn không chớp mắt vào phía trước kia, dùng thanh âm chỉ có bốn người bọn họ mới có thể nghe thấy.

“Đúng vậy, ca ca, huynh có ý gì?”. Nhâm Xuyên Vân cũng quay đầu hỏi ca ca của hắn.

“Ta... Chẳng qua chỉ muốn đại vương biết một chuyện”. Nhâm Xuyên Vũ khẽ cười, ánh mắt lóe lên một tia suy tính.

Kiều Cẩn nghe vậy liếc hắn một cái, sau đó thản nhiên nói: “Đừng có tự mang đá đập vào chân!”. Lời nói thản nhiên của hắn rõ ràng có ý cảnh cáo.

“Biết gì cơ?”. Nhâm Xuyên Vân lại hỏi.

“Sao lại thế, ta đã muốn gì thì phải làm được.”

Nhâm Xuyên Vũ liếc nhìn Kiêu Cẩn cười nhàn nhạt, sau đó quay sang vỗ vỗ đầu đệ đệ: “Đệ không cần phải biết!”. Y vừa dứt lời, một ánh mắt sắc bén như băng kiếm phóng tới bên cạnh làm y thoáng rung mình, y quay lại nhìn thì thấy ánh mắt sắc bén kia đã biến mất, chỉ còn lại một khuôn mặt bình thường, đôi mắt thản nhiên ẩn chứa linh khí.

Mà ở phía trước, song vương sắp bắt đầu nghi thức điểm binh phong tướng, đây là nghi thức làm cho thần dân hai nước sục sôi nhiệt huyết.

Giấy lụa bằng ngọc trắng như tuyết, bút lông dài làm từ trúc tím, màu mực như làn khói nhuộm lên trang giấy.

Nàng xắn tay áo đề bút, thản nhiên vạch vài đường, nhẹ nhàng vẽ vài nét, nhàn nhạt điểm tô, khẽ bôi bôi chấm chấm, những nét bút như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, thoải mái tự nhiên rơi vào trang giấy, chỉ nửa khắc sau, một hình ảnh nam tử vận trang phục ngấn hiện lên trên mặt giấy, lưng đeo trường kiếm, người hiên ngang như trúc, tư thế oai hùng cao lớn, thật hiếm có trên thế gian. Có điều... Lại thiếu đi một đôi mắt anh tuấn!

Cây bút trúc tím khẽ dừng, một lát sau lại được hạ xuống mặt giấy, nét bút tinh tế tỉ mỉ vẽ ra một đôi mắt... Một đôi mắt như trong giấc mộng vẫn khiến cho nàng đau đớn hàng đêm.

“Tịch Nhi, đừng vẽ ánh mắt như vậy!”. Một tiếng thở dài trầm thấp vang lên phía sau lưng nàng, bàn tay gầy gò của ai đó bắt lấy cây bút trúc.

Nàng lặng lẽ vươn tay trái đẩy bàn tay đang giữ cây bút ra, tay phải vẫn gắt gao nắm chặt lấy bút, ngòi bút dứt khoát chấm vẽ một đôi mắt tuấn tú, con ngươi màu đen nhạt.

Nàng thu bút, ánh mắt trong suốt kia như đang sống lại, muốn nói nhiều điều với người trước mặt.

“Tịch Nhi, muội tội gì phải vậy?”. Cữu Vi thở dài thật sâu.

“Muội đã tự tay giết huynh ấy.”

Tịch Vân cầm chặt cây bút trong tay, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng tựa như tơ liễu bay bay trong gió, mỏng manh mờ mịt, lại cực kỳ rõ ràng, từng chữ từng chữ thốt ra: “Tự tay muội đã

bắn chết Doanh Châu! Huynh ấy... Ánh mắt... Ánh mắt của huynh ấy... Muội vĩnh viễn không thể nào quên được!”.

Cửu Vi nhìn người trong bức tranh, nhìn ánh mắt của người ấy... Một ánh mắt vừa có chút tiếc nuối lại vừa như đã được giải thoát, vừa có vẻ vui mừng lại vừa có chút buồn bã đốn đau... Ánh mắt ấy thật mâu thuẫn khổ sở, không muốn xa rời chăm chú nhìn người trước mặt.

“Tịch Nhi, quên đi!”.

Cửu Vi có chút bất lực thở dài, đặt hai tay lên vai Tích Vân: “Lung mang theo ánh mắt thế này, muội làm sao đi tiếp được!?”.

“Muội sẽ không quên.”

Tích Vân nhìn chăm chú vào đôi mắt chứa trăm ngàn lời nói: “Chẳng qua... Có những thứ đành phải từ bỏ!”. Nàng vừa dứt lời, không hề do dự đặt bút xuống giá.

Nàng quay đầu nhìn Cửu Vi, nhìn thấy nỗi lo lắng trong ánh mắt hắn, khẽ mỉm cười, đưa tay vuốt ve hàng mày đang cau lại của người trước mắt: “Cửu Vi, biểu tình này thật không hợp với huynh”.

Cửu Vi nghe vậy chỉ cười nhẹ nhàng, nụ cười rũ bỏ hết tất cả lo âu, khuôn mặt trở về vẻ bình thường mà ẩn chứa linh khí, đôi con ngươi tuy không lớn nhưng lại như có thể nhìn thấu thiên địa huyền bí.

Tích Vân cũng nhìn hắn cười nhàn nhạt, quay đầu ngoái nhìn lại phía sau, giờ tay lấy nửa chiếc mặt nạ Thanh Đồng bên cạnh bức họa, nhẹ nhàng mon trón vết nứt trên đó, ngón tay chạm vào vết máu còn lưu lại chưa được lau đi... Ánh mắt nàng di chuyển từ bức tranh đến chiếc mặt nạ, rồi từ chiếc mặt nạ nhìn xuống bức tranh, sau đó dời về phía ngoài cửa sổ, ánh mắt bay đi thật xa, xa đến mức không thấy bến bờ, xa đến mức khiến người bên cạnh nàng cũng không thể nào nhìn thấu được suy nghĩ...

Cuối cùng, Tích Vân cũng buông chiếc mặt nạ xuống, cuộn lại bức tranh đã in hằn vết mực từ lâu, dùng một dải lụa trắng cột lại, bỏ vào một chiếc hộp gỗ đàn cùng với nửa mảnh mặt nạ, khóa chặt lại.

“Cửu Vi, huynh nói xem, song vương có thể chung bước không?”. Giọng nói của Tích Vân vang lên đăm nhặt, giống như chỉ thuận miệng hỏi một câu.

“Không biết!”. Một lát sau, Cửu Vi mới đáp lời, thanh âm thập phần nhẹ nhàng chậm rãi.

“A...”. Tích Vân nhẹ nhàng cười, quay đầu nhìn Cửu Vi nói: “Muội biết!”.

Thanh âm ấy trong trẻo nhưng lại lạnh lùng, vẻ mặt của nàng thật tĩnh lặng ung dung, ánh mắt bình thản không gợn sóng... Cửu Vi lần đầu tiên nhìn thấy một Tích Vân bình tĩnh vô cảm như vậy. Hắn thật sự đã thấu hiểu, chiếc hộp gỗ kia không chỉ khóa bức tranh và mảnh mặt nạ của Yến Doanh Châu, mà còn khóa thêm một thứ gì đó thật quan trọng... Để từ giờ phút này, trên thế gian chỉ còn lại một nữ vương Bạch Phong Quốc – Phong Tích Vân.

“Cửu Vi, huynh không cần lo lắng.”

Tích Vân mỉm cười vân đạm phong khinh, nét mặt không chút ưu phiền: “Mặc kệ con đường phía trước thế nào, Phong Tích Vân muội – hậu duệ của Phượng Vương – sao có thể dao động?”.

Cửu Vi lặng lẽ nhìn nàng thật lâu, trên khuôn mặt bình thường của hắn dần dần sinh ra biến hóa, vẻ mặt như hững hờ trong dĩ vãng đã tan đi, thay vào đó là một vẻ mặt cố chấp kiên định với ý niệm trong lòng, đôi mắt ẩn lên một tia linh khí và trí tuệ bức người.

“Tịch Nhi, bất luận có ra sao, huynh cũng sẽ bên cạnh muội!”.

“Ừm!”. Tích Vân mỉm cười gật đầu, giơ tay mở một chiếc hộp gỗ dài chừng ba thước đang đặt trên bàn ra, bên trong là một thanh bảo kiếm. Nàng cầm kiếm lên, khẽ vuốt ve thân kiếm: “Năm đó Thủy Đế ban tặng cho bảy vị tướng mỗi người một thanh bảo kiếm, đây là Phượng Ngân Kiếm mà ngài đã ban cho quốc tổ Phượng Vương!”

“Giang sơn như họa, khói báo phai màu, chiến tranh anh hùng, lênh đênh tranh chủ...”.

Tích Vân chậm rãi ngâm một câu, tay rút ra bảo kiếm: “Ỗ thiên vạn lý cần trường kiếm, múa giữa đêm, thề vá trời!”.

Khi ngâm đến chữ “trời”, kiếm quang chợt lóe sáng như cầu vồng, kiếm khí dày đặc như nước trong hồ băng. Trong nháy mắt, Cửu Vi không tự chủ được phải rùng mình.

Trên vỏ kiếm màu xanh có khắc hình một con phượng hoàng giương cánh, hai mắt phượng hoàng khảm hồng ngọc tựa như phượng hoàng hút máu ngao nghễ nhìn xuống thế gian vạn vật. Thân kiếm tựa như một làn nước mùa thu trong vắt, chính giữa lại lộ ra một luồng ánh sáng đỏ tinh tế, ánh sáng đỏ này đương lúc giơ lên đã tạo ra nhiều vệt màu đỏ trong không khí.

“Vốn muội không định dùng Phượng Ngân Kiếm, nhưng mà...”.

Tích Vân cầm bảo kiếm trong tay, đầu ngón tay khẽ gảy, một thanh âm trầm trầm phát ra từ thân kiếm: “Trong chiến tranh anh hùng, hậu duệ của Phượng Vương sẽ phải dùng Phượng Ngân Kiếm!”.

Chương 35 Khởi đầu

So với những sự việc lớn lao mà tân vương Bạch Phong Quốc phải trải qua sau khi đăng vị thì thế cục Hắc Phong Quốc khá bình ổn. Ngoại trừ vài vị lão thần chức danh không cao xin từ quan thì còn lại các triều thần của Hắc Phong Quốc vẫn không có gì thay đổi nhiều. Tại điện Chiêu Minh, những nhân tài vẫn đứng đầy mỗi ngày, hơn nữa sau khi đăng vương, tân vương đã phong thưởng cho quần thần, đồng thời đại xá thiên hạ, khiến thần dân cả nước đều cảm tạ công đức, nguyện một lòng tận trung với tân vương.

Tầm An Hầu ngẩng đầu nhìn tòa Cực Thiên Cung trước mặt, cung điện này vốn là nơi thủy tổ “Mặc Tuyết Lan Vương” Phong Cực sống vào lúc tuổi già, bởi vậy cả cung được xây dựng

theo kiến trúc u tĩnh thanh tao. Trải qua nhiều niên đại được các quốc chủ trùng tu, vì thế mà Cực Thiên Cung đã to lớn chẳng kém gì Hoàng Cực Cung. Sau khi tân vương đăng vị, chẳng biết tại sao mà ngài lại không dọn vào trong Hoàng Cực Cung, vì đây vốn là nơi ở của các quốc chủ nhiều đời trước, trái lại, ngài chuyển hẳn vào trong Cực Thiên Cung. Có người nói, tân vương muốn cải tạo Hoàng Cực Cung thành vườn trồng lan. Cơ mà hoa lan trong Hắc Phong Quốc còn chưa đủ nhiều hay sao?

Tâm tư người này... Ôi! Thật khó dò! Ông không tự chủ được giờ tay bóp trán, khễ thờ dài, có lẽ mình đã già thật rồi, cũng đã đến lúc...

Ông cất bước vào cửa cung, chưa kịp thông báo đã thấy tổng quản nội vụ Kỳ Nguyên vội vàng chạy tới.

“Hầu gia, đại vương ở Đông Điện”. Kỳ Nguyên cung kính hành lễ với Tầm An Hầu.

“Đa tạ Kỳ tổng quản”. Tầm An Hầu chấp tay đáp lễ.

“Hầu gia, ngài đừng làm khó tiểu nhân!”. Kỳ Nguyên hoảng sợ khom người tránh né.

Kỳ Nguyên lẫn lộn trong cung vài thập niên sớm đã luyện cho mình được đôi mắt biết nhìn người, vị Tầm An Hầu này là đệ đệ cùng mẹ với tiên vương, thân phận không thể so sánh với các thân vương khác. Tiên vương là người bạc tình độc đoán nhưng chỉ giữ một mình ông bên cạnh, ân sủng hơn mười năm không suy. Tân vương mới đăng vị không lâu cũng luôn luôn triệu kiến duy nhất mỗi ông ấy. Thân vương, thần tử trong cả triều đình chỉ có một mình Tầm An Hầu là có vinh dự to lớn như thế! Cho nên đừng xem thường đáng điệu bình thân không màng thế sự của lão Hầu gia, thực chất ông ta mới chính là người thông minh, khôn khéo nhất!

“Thỉnh tổng quản dẫn đường”. Trên khuôn mặt của Tầm An Hầu hiện lên một nụ cười nhàn nhạt ôn hòa tỏ vẻ vô hại, đó là nụ cười chỉ những người nhà họ Phong mới có.

“Hầu gia, mời đi bên này”. Kỳ Nguyên vội vàng xoay người đi trước dẫn đường.

Hai người vừa bước qua cửa đã thấy tứ tướng Mặc Vũ Kỵ và quân sư Nhâm Xuyên Vũ đi tới.

“Bái kiến Hầu gia!”. Những người đó liền thi lễ với Hầu gia.

“Các vị không cần đa lễ.”

Tầm An Hầu khễ xua tay, ánh mắt đảo qua từng người. Ngoại trừ Nhâm Xuyên Vân để lộ biểu tình hưng phấn ra thì những người còn lại đều mang vẻ mặt trầm tĩnh, ánh mắt vững vàng. Ông nhận thấy những nhân vật này dù trẻ tuổi nhưng đã có phong thái đại gia, bản lĩnh dùng người của kẻ ấy quả thật không phải tầm thường.

“Đại vương đang chờ Hầu gia, chúng thần xin cáo lui trước”. Kiều Cẩn đứng đầu tứ tướng Mặc Vũ Kỵ khễ khom người nói.

“Chư vị xin cứ tự nhiên”. Tầm An Hầu khoát tay nhìn những người đang rời khỏi, ánh mắt cuối cùng của ông rơi vào người Nhâm Xuyên Vũ, đôi hàng mày bất chợt nhíu lại, sau đó lại giãn ra như bình thường.

“Hầu gia, đại vương còn đang chờ ngài”. Kỳ Nguyên đứng cạnh nhẹ nhàng nhắc nhở.

“Ừ!”. Tầm An Hầu mặt không đổi sắc, quay người đi về phía Đông Điện.

Khi cả hai đến trước cửa cung, Kỳ Nguyên nhẹ nhàng đẩy cửa ra, quay đầu nói với Tầm An Hầu: “Hầu gia, xin mời ngài”.

Tầm An Hầu thản nhiên gật đầu, sau đó bước vào đại điện, cửa điện chậm chậm khép lại phía sau, ánh dương quang ngoài cửa chợt dừng, chỉ còn ánh sáng từ những viên minh châu treo trên bốn vách tường thạch anh chói lóa như những tia nắng mặt trời sáng loáng ngoài điện, chiếu rọi rực rỡ cả cung.

Tức Vương ngồi thật cao trên vương tọa trông vô cùng tao nhã tuấn dật, phía trước là một chiếc bàn rộng dài chất đầy tấu sớ, bên cạnh là các trang giấy, thẻ tre, vải lụa ngổn ngang. Ánh mắt Tức Vương rơi vào trên bức tường bên trái, trên vách tường có treo một tấm bản đồ vuông dài chừng một trượng – đó chính là bản đồ địa hình của Đông Triều đế quốc.

“Thần bái kiến đại vương”.

“Vương thúc xin hãy đứng lên”. Lan Tức bước xuống vương tọa, giơ tay đỡ thức phụ của mình: “Ở đây không có người ngoài, chúng ta là người một nhà, không cần phải dùng những nghi lễ xã giao”.

“Lão thần đa tạ đại vương”. Tầm An Hầu đứng dậy tạ ơn nhưng vẫn cúi đầu, ánh mắt rơi vào một chỗ cách mũi giày ba tấc: “Chẳng biết đại vương triệu lão thần đến đây có chuyện gì?”.

“Ban ghế.” Lan Tức không đáp mà chỉ nhàn nhạt ra lệnh, tức khắc có nội thị mang một chiếc ghế đến.

“Đa tạ đại vương”. Tầm An Hầu không khách sáo, tự do tự tại ngồi xuống.

Nội thị lặng lẽ lùi về một bên, trong điện phút chốc trở nên tĩnh lặng.

Lan Tức lẳng lặng nhìn vương thúc đang ngồi trước mặt, nhớ lại vị thức phụ này từ xưa đến nay làm chuyện gì cũng “ít công không hơn”, đối nhân xử thế cũng “vừa đúng”. Qua nhiều năm như vậy, phụ vương xử trí không ít thần tử, vương hầu, chẳng dám tin tưởng một ai, thế nhưng chỉ có ông ta vẫn yên bình ngồi trên vị trí cao ngất.

Tầm An Hầu lẳng lặng nhìn mũi, nhìn lòng bàn tay của mình, trông có vẻ rất bình tĩnh thản nhiên, trong đầu ông đang suy nghĩ, bao giờ dâng tấu sớ trong tay lên thì thích hợp nhất.

“Tuyên chiếu”. Thanh âm của Lan Tức vang lên nhẹ nhàng giữa đại điện rộng lớn.

“Vâng!”. Nội thị đứng một bên nhanh chóng bước lên, mở chiếu thư trong tay ra, cất giọng nói lớn: “Tầm An Hầu Phong Ninh nghe chỉ!”.

Tầm An Hầu ngẩn người, còn chưa nói gì mà, sao đã tuyên chiếu rồi? Chiếu thư đó có nội dung gì? Ông thoáng nghĩ một chút nhưng vẫn đứng lên quỳ xuống đất.

“Thiên hạ ngày nay binh loạn không ngừng, tai họa liên miên, quân không được an quốc, dân không thể an gia, ta đời này chịu ân Đế, tự phải hồi báo. Ta nguyện dốc hết quốc lực phạt loạn thần để yên lòng quân chủ, quét nghịch tặc để yên lòng nhân dân, mặc cho đao kiếm phong hàn, thiên địa chông gai, nhưng để Cửu Châu được yên bình, ta dù máu chảy đầu rơi cũng chấp nhận! Rằng: Nước không thể một ngày vô chủ, ngày ta rời quốc gia, xin ủy thác cho vương thúc Tầm An Hầu nắm toàn bộ quốc sự, bách quan tuân lệnh!”.

Ách? Tại sao lại như vậy? Tầm An Hầu đang quỳ lập tức ngẩng đầu lên, không quan tâm tới biểu tình kinh ngạc của mình đã rơi vào mắt người khác. Ông chỉ muốn biết, vì sao mọi chuyện lại trở nên như vậy?

Dựa theo suy nghĩ của ông, ông cho rằng vị diệt nhi đại vương này sẽ hàn huyên vài lời với mình, hỏi thăm thân thể sức khỏe ông, hỏi vài vấn đề về huynh đệ họ hàng, sau đó sẽ thuận miệng nói về việc triều chính. Còn ông thì sao, tất nhiên là vừa đáp vừa thỉnh thoảng ho khan vài tiếng, tỏ vẻ mình đã già cả ốm đau bệnh tật, khi trả lời thì cố hết sức nói năng không rõ, nói trước quên sau, không thì lặp lại những lời mình đã nói. Với cái bộ dáng già cả hồ đồ, cho dù đại vương có chán ghét nói vài câu có lẽ, hay cảm thông nói vài lời an ủi thì ông đều tự trách hoặc hối tiếc trả lời mơ hồ, rồi đợi nhận được sự khoan dung của đại vương, đương nhiên ông sẽ lập tức lấy từ trong tay áo ra một tấu thư từ quan nóng hổi, nhân tiện nhỏ vài giọt nước mắt già nua lưu luyến. Cuối cùng, ông sẽ được đại vương chuẩn chiếu ban thưởng ít nhiều của cải để cáo lão hồi hương, trở về Tầm An Hầu phủ dưỡng già, hưởng niềm vui thú của lão thần... Sau đó, tất cả những phong ba bão táp sẽ không còn dính líu tới ông nữa...

Thế nhưng... Thế nhưng vì sao lại hạ chiếu như vậy? Vương chỉ! Không thể thoái thác, cũng không thể chối từ.

“Tầm An Hầu, còn không mau tiếp chỉ tạ ơn?”. Thanh âm lạnh lạnh của nội thị vang lên, lay tỉnh Hầu gia như đang ngáy người bởi ân sủng to lớn.

Không biết lúc này giả bộ ngất xỉu thì có trốn được không? Tầm An Hầu thận trọng lén ngược mắt nhìn vị diệt nhi, nhưng ánh mắt ông vừa chạm phải cặp mắt đen láy như ngọc của hắn, trong lòng liền vang lên một tiếng “Àm”, sống lưng ướt đầm mồ hôi lạnh. Ôi... Trừ phi bây giờ chết thật, nếu không thì cho dù có ba mươi sáu kế, bảy mươi hai phép thần thông cũng không thể lừa cái kẻ đang ngồi trên vương tọa kia.

“Thần lĩnh chỉ tạ ân!”. Tầm An Hầu rút cuộc cũng đưa tay nhận chỉ, ánh mắt cam chịu liếc người ngồi trên vương tọa.

“Vương thúc, sau này phải nhờ người hao tâm tổn trí nhiều rồi, Hắc Phong Quốc ta giao phó cho người”. Lan Túc khẽ cong môi tảo nhả nở một nụ cười hoàn mỹ, đôi con ngươi đen như mực phát sáng rực rỡ, quan sát vương thúc ở đối diện đang bất chấp lễ tiết nhìn chằm chằm

vào mình. Ka ka... Tính toán thành công lão cáo già gian xảo định chuồn kia, thật là một cảm giác sáng khoái!

“Thần nhất định sẽ cúc cung tận tụy, báo đáp ân sủng của đại vương!” Tầm An Hầu cung kính đáp, chỉ là nếu lọt vào tai người có ý, lại thành ra bất phục không cam lòng.

“Có những lời này của Vương thúc, ta yên tâm rồi!”.

Lan Túc cười không buồn không lo, đôi con ngươi đen láy di chuyển, nhàn nhạt mở miệng bảo: “Ta mời vương thúc đến đây còn có một chuyện nữa.”

“Xin đại vương phân phó”. Tầm An Hầu rũ mắt trả lời. Không biết còn định sai ông làm gì đây?

“Phong Vi từ lúc biết ta phải xuất quân, ngày nào cũng tiến cung quần lấy ta, đòi ta dẫn theo.”

Lan Túc tùy ý đảo mắt qua Tầm An Hầu, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ lên thành ghế: “Phong Vi rất thông minh lanh lợi, ta luôn muốn bồi dưỡng nó, chỉ là... Vương thúc cũng biết, trên chiến trường, đao kiếm không có mắt, chỉ cần sơ ý một chút thôi là sẽ bị thương hoặc mất mạng. Vi đệ là hài tử mà người thương yêu nhất, cho nên mong vương thúc tìm cách khuyên nhủ nó”.

Tầm An Hầu dừng lại một lúc lâu, sau đó chậm rãi đứng dậy, cúi đầu cung kính nói: “Chuyện của vương cũng là chuyện của thần, đại vương không sợ binh hiểm, đích thân lĩnh quân xuất chiến, huống hồ con trai của thần được ngài tự tay huấn luyện, đây là may mắn của Phong Vi, thần sao có thể ngăn cản. Phong Vi muốn theo làm tùy tùng của ngài, xin ngài hãy thành toàn cho nó, để nó có thể tận lực vì ngài.”

“Vậy à?”

Lan Túc mỉm cười, khẽ giơ tay lên vuốt cằm, thần tình thản nhiên nhìn chằm chằm vào Tầm An Hầu: “Vương thúc không lo lắng cho an nguy của nó sao? Phải biết rằng trên chiến trường này, xương khô chất thành đống!”.

Tầm An Hầu ngẩng đầu lên liếc nhìn Lan Túc, thần sắc của hai người đều lãnh đạm như nhau, sóng mắt ông không hề sợ hãi: “Sinh tử có số, phú quý tại trời, huống hồ Phong Vi theo đại vương, đương nhiên nhờ phúc của ngài. Vạn nhất có chuyện, cũng là tận trung vì vương, là vinh dự của lão thần.”

“Phải không?”

Lan Túc dời mắt từ khuôn mặt Tầm An Hầu sang bàn tay đang nắm chặt vương chiếu của ông, đốt ngón tay của ông trắng bệch, gân xanh nổi bần bật trên bàn tay: “Xem ra vương thúc cũng có ý cho Phong Vi theo bốn vương xuất chiến. Là thân vương mà có lòng trung thành như vậy, bốn vương sao có thể không thành toàn. Xin vương thúc cứ yên tâm, ta coi Phong Vi như đệ đệ, chỉ cần còn bốn vương ở đây, nó tự khắc sẽ bình yên vô sự!”.

“Thần tạ vương ân!” Tầm An Hầu khom người hành lễ.

“Hắc Phong Quốc yên ổn là lời tạ ơn lớn nhất của vương thúc dành cho bản vương”. Lan Tức đứng lên rời khỏi chỗ ngồi, đỡ Tầm An Hầu dậy, nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn tay đang nắm chặt chiếu thư của ông.

“Thần tất không phụ ủy thác của đại vương!”

Tầm An Hầu rung mình, tay theo phản xạ buông chiếu thư, suýt chút nữa làm nó rơi xuống đất. Ông vội vàng nắm chặt lại, trong lòng thầm cười khở, quả nhiên chạy không khỏi đôi mắt người này.

“Vậy thì tốt”. Lan Tức cười nhàn nhạt: “Bản vương chỉ muốn nói đến đây, nếu vương thúc không còn chuyện gì nữa thì hãy hồi phủ nghỉ ngơi”.

“Thần xin cáo lui”. Tầm An Hầu khom người lui ra.

Cửa điện mở rộng rồi nhẹ nhàng khép lại, vương phát tay cho nội thị lui ra, trong đại điện rộng lớn chỉ còn lại một mình Lan Tức. Những viên minh châu chói mắt vẫn tỏa ra quang mang rực rỡ, tựa như đang khoe khoang sự hào hoa phong nhã với hình ảnh long phượng uốn lượn trên cột trụ đại điện.

“Không hổ là người cùng nhà, tim chín lỗ, ruột chín khúc.”

Có tiếng nói giễu cợt phát ra từ phía sau bức rèm che bên đại điện, bức rèm được vén lên, Tích Vân một thân vương bào trắng muốt bước ra.

“Vương thúc của ta là người cực kỳ thông minh, ngay cả tiên vương cũng phải kính trọng ba phần”. Lan Tức liếc mắt nhìn Tích Vân, sau đó bước đến trước bức tường, nhìn tấm bản đồ đang treo trên đó.

“Người không yên tâm về ông ấy?”. Tích Vân hỏi hần.

“Có sao?”. Lan Tức quay đầu lại nhìn nàng, chớp chớp mắt: “Toàn bộ Hắc Phong Quốc ta đều giao cho ông ấy, còn chưa đủ tin tưởng hay sao?”.

“Hừ!”. Tích Vân khinh thường hừ một tiếng, nét mặt hiện lên một nụ cười chế giễu: “Bớt giả bộ trước mặt ta đi! Nếu người thật sự tin tưởng ông ta, cần gì phải mang theo Phong Vi? Mà nếu như ông ta thật sự muốn tạo phản, chỉ một người thì làm được gì?”

Lan Tức không thèm đếm xỉa đến mấy câu chế giễu của nàng, chỉ cười nhàn nhạt có lệ, trầm ngâm một lúc lâu rồi nói: “Các triều đại Bạch Phong Quốc của cô bao nhiêu năm qua chỉ có một người kế vị, cho nên vương vị đối với các cô không phải là quyền lực hay vinh quang gì, mà ngược lại là một gánh nặng không thể trốn tránh.”

Hần chấp tay đứng xoay người nhìn vương tọa thật cao trên đại điện: “Thế nhưng ở Hắc Phong Quốc bọn ta, mỗi khi vương tọa đổi chủ đều phải tranh đoạt đến đầu rơi máu chảy, một mất một còn!”.

Hắn quay đầu nhìn Tích Vân, trên mặt vẫn là nụ cười nhàn nhạt, đôi mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo: “Vương thúc hiện nay không có dị tâm, thế nhưng... Khi ta đi rồi, Hắc Phong Quốc này nằm trong tay lão, lâu ngày quen ngồi trên cao nắm quyền sinh sát, chưởng quản vạn dân, sẽ không thể tránh khỏi sinh ra cảm giác lâng lâng, khiến người ta quên hết tất cả, cũng khiến người ta lưu luyến. Ta mang theo Phong Vi chỉ để muốn nhắc nhở ông ta phải luôn nhớ một điều, chủ nhân của Hắc Phong Quốc này là ai, để ông ta đừng quên chính mình, cũng để ông ta đừng... Không trở lại được!”.

“Huống hồ...”. Lan Tức hơi ngừng lại một chút, sau đó ngẩng đầu lên nhìn bản đồ trên tường: “Phong Vi quả thật có tài, ta thật lòng muốn bồi dưỡng nó”.

Tích Vân nghe vậy lắc đầu thở dài: “Trên đời này không có ai để người tin tưởng!”.

Lan Tức liếc mắt nhìn nàng, một lúc lâu sau mới nói: “Hoàn toàn tin tưởng ư?... Như vậy sẽ phải giao sự sống chết cho người đó... Đúng là khó có ai...”.

Đầu tháng bảy năm thứ mười tám, Tức Vương, Phong Vương lấy danh nghĩa “Phạt loạn thần nghịch tặc”, phát động hai mươi lăm vạn binh, tấn công nước Bạch vì “liên tiếp xâm phạm thể diện Đế”.

Cùng tháng, Hoàng Vương lấy danh nghĩa “Chấm dứt loạn thế, tẩy sạch thiên hạ”, tập hợp ba mươi vạn liên quân Hoàng, Hoa, chia làm hai đường, tấn công Vương vực và Nam Quốc.

Phong Vân Kỳ, Mặc Vũ Kỳ không phụ tiếng tăm, thế tiến công trên đường như chẻ tre, chưa đầy một tháng đã đánh chiếm bốn tòa thành của Bạch Quốc, bức quốc vương Bạch Quốc chạy đến thành trì cuối cùng – thành Đĩnh.

Đồng thời, liên quân Hoàng, Hoa cũng dồn dập chiến thắng, đại quân Kim Y Kỳ của Hoa Quốc do tam công tử nước Hoa cùng hai tướng “Sương Tuyết” của nước Hoàng lĩnh suất đã chiếm đóng hai tòa thành trì tại Vương vực trong vòng một tháng. Mà Hoàng Triều thống lĩnh đại quân Tranh Thiên Kỳ tiến vào Nam Quốc như chỗ không người, trong vòng một tháng cũng chiếm liền ba thành trì tại Nam Quốc.

Ngày mười tháng tám, đã gần đến Trung thu, trăng dần dần tròn, hoa tỏa hương thơm ngát.

Thành Thái sau khi bị Hoàng Quốc chiếm đoạt đã che giấu những tổn thương do chiến tranh đằng sau bóng đêm thấp thoáng. Cả tòa thành vẫn yên lặng sừng sững như trước kia, chỉ là ít người nơi đây, nhiều người nơi khác. Dưới ánh đèn đuốc, thỉnh thoảng lóe lên những ánh đao khiến người ta phải giật mình tỉnh giấc. Thành đã bị phá từ lâu, trên tường thành có treo một chiến kỳ màu tím đang bay phấp phới.

Đứng dưới cổng thành, ngược lên nhìn bầu trời đêm, vàng trắng sáng treo lơ lửng trên đỉnh đầu, chàng khẽ đưa tay bắt lấy nó. Thế nhưng vàng trắng kia lại chưa đủ tròn, thật khiến cho người ta thoáng nuối tiếc. Chỉ có những vì sao thưa thớt bên cạnh lại dường như không chịu nổi ánh sáng của vàng trắng, nhanh chóng thẹn thùng trốn đi mất.

“Vô Duyên, huynh nói xem, có phải người tuyết rất đẹp không?”. Phía trên tường thành, Hoàng Vũ một thân vận giáp vàng lấp lánh, lưng đeo trường kiếm cất lời hỏi Ngọc Vô Duyên.

“Đệ nói Tuyệt Không sao?”. Ánh mắt Ngọc Vô Duyên nhìn chăm chú vào vầng trăng xa xăm trên đỉnh đầu, tùy ý nói: “Tuyệt tịnh Không linh (Tuyệt tịnh thuần linh hoạt kỳ ảo trong không Trung), đương nhiên rất đẹp”.

“Vậy huynh nói, mấy cô gái mà gặp hấn rồi có thích hấn không?”. Hoàng Vũ lại hỏi, bàn tay hơi nắm chặt chuôi kiếm.

Ngọc Vô Duyên nghe vậy không khỏi quay đầu nhìn Hoàng Vũ, đôi mắt phảng phất như hấp thụ toàn bộ ánh sáng của mặt trăng, quang mang rực rỡ đến chói mắt.

“Này, đệ đang hỏi huynh đấy, huynh nhìn đệ làm gì?”. Hoàng Vũ bị ánh mắt của chàng nhìn chằm chằm, bất chợt cảm thấy không tự nhiên, có vẻ như đã bị nhìn thấu tâm trạng.

Ngọc Vô Duyên mỉm cười nói: “Hoàng Vũ, đệ lo lắng Cửu Sương thích Tuyệt Không phải không?”

“Làm gì có!”. Hoàng Vũ theo phản xạ hét lên: “Mắc gì đệ phải lo lắng cái bà cô xấu xí kia thích ai. Có liên quan gì đến đệ chứ?”.

“Đệ yên tâm đi, Cửu Sương không thích Tuyệt Không”. Ngọc Vô Duyên không để ý đến tiếng hét của hấn, khẽ cười bảo.

“Đệ nói là đệ không quan tâm. Huynh không nghe thấy à?”. Hoàng Vũ lại hét ầm lên, không sợ vệ binh trên thành nghe được.

“Cửu Sương là kỳ nữ hiếm có trên thế gian, rất nhiều người thích cô ấy.”

Ngọc Vô Duyên quay đầu lại ngắm vầng trăng to tròn trên trời: “Vầng trăng này dù chưa hoàn hảo nhưng vẫn không giảm ánh sáng rực rỡ, vẫn óng ánh như sương, kiêu ngạo tung tẩy khắp hồng trần, khiến thế nhân đều ái mộ hướng tới”.

“Huynh đang nói gì cơ... Bà cô kia muốn vóc dáng chẳng có vóc dáng, muốn mặt đẹp chẳng có mặt đẹp, muốn khí chất cũng chẳng có khí chất... Nói năng thì thô tục, hành động thô lỗ, tuyệt đối không phải nữ nhi. Ai không có mắt mới đi thích bà cô đó!”. Hoàng Vũ vẫn cố chấp phản bác, có điều nói xong câu cuối thì thanh âm càng lúc càng nhỏ, như đang tự chửi chính mình.

“Ai thích cô ấy mới là có mắt nhìn người!”

Rốt cuộc chỉ thấy Ngọc Vô Duyên cúi đầu, khẽ nâng đôi bàn tay, dưới ánh trăng, đôi bàn tay của chàng sáng bóng như ngọc, thoát nhìn còn tưởng là bạch ngọc trong suốt. Mười ngón tay thon dài hoàn mỹ đến độ khiến người ta hoa mắt. Trong nháy mắt, đôi bàn tay kia lại khôi phục dáng vẻ ban đầu, chỉ trắng ngần hơn bàn tay người thường một chút.

Hoàng Vũ không chú ý tới đôi bàn tay của Ngọc Vô Duyên, ánh mắt hấn rơi vào chỗ khuyết trên vầng trăng lấp lánh, chỉ nhìn hồi lâu, đành chấp nhận rằng dù hấn có làm gì đi chăng nữa, vầng trăng kia cũng không thể đột nhiên biến tròn, hấn thở dài thật dài: “Aizzz! Ít nhất mình cũng được coi là có mắt, không lỗ!”.

Ngọc Vô Duyên nhìn hắn có chút buồn cười lại có chút ao ước, vỗ vỗ bờ vai của Hoàng Vũ: “Không phải cô ấy và Tuyết Không đang đánh cược với đệ sao? Xem ai có thể tới núi Thương Mang trước.”

“Đương nhiên là đệ... Vương huynh của đệ rồi!”. Hoàng Vũ buột miệng thốt lên, sau đó nhanh chóng sửa lại.

“Ừ!”. Ngọc Vô Duyên nhìn về phía trước, mọi thứ trong bóng đêm dày đặc đã trở nên mờ lung, dù trăng đã nhô lên cao nhưng mười trượng đằng trước vẫn chìm vào màn đêm đen tối: “Đỉnh Thương Mang... Hoàng Triều sẽ đến”.

“Đương nhiên vương huynh sẽ tới được đỉnh Thương Mang!”. Hoàng Vũ nói không chút nghi ngại, hắn nhìn người trông giống tiên nhân dưới trăng không nhiễm bụi trần, không khỏi có chút nghi hoặc: “Vô Duyên, huynh có thích ai chưa?”.

“Thích ai?”. Ngọc Vô Duyên quay đầu lại liếc hắn, ôn nhu cười cười: “Ai ta cũng thích.”

“Không phải mà”. Hoàng Vũ lắc đầu, giơ tay lên chỉ vào ngực chàng: “Đệ đang nói người trong lòng ấy!”.

“Người trong lòng?”

Ngọc Vô Duyên ngẩn ra, một lát sau mới khẽ bật cười, nụ cười mơ hồ trong bóng đêm, đôi mắt như hội tụ ánh sáng của mặt trăng, phút chốc trở nên lấp lánh rực rỡ. Chàng hơi cúi đầu, những sợi tóc rơi xuống che đi một nửa khuôn mặt, áo trắng như tuyết, tóc đen như mực, khoảnh khắc ấy, trông chàng thật thê lương và tịch liêu, tựa như một âm hồn chấp chôn trong bóng tối, mất đi phong thái của một vị tiên nhân dưới trăng xuất trần.

“Vô Duyên...”. Hoàng Vũ giơ tay kéo kéo ống tay áo chàng, nhưng chẳng biết vì sao lại buông tay xuống. Hắn muốn gọi chàng một tiếng nhưng không biết phải nói gì, chỉ biết rằng hắn chưa từng thấy qua Vô Duyên như vậy. Phảng phất như hắn đã tự tay cầm dao đâm vào chàng, khiến cho chàng từ một con người vô ưu trên cửu thiên bất đắc dĩ rơi xuống trần thế.

“Người nhà Ngọc gia không có tim... Không có tim thì làm sao dám thích người.”

Một thanh âm thật rõ ràng bình tĩnh vang lên, người kia ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, những sợi tóc dài bay bay trong gió, gương mặt chàng thật vô cảm lãnh đạm.

“Không có tim thì làm sao con người sống, chẳng phải đã sớm chết rồi sao!?”. Hoàng Vũ nghe vậy không khỏi lẩm bầm.

Ngọc Vô Duyên quay đầu lại nhìn hắn, nhìn người vừa ngây thơ vừa thông minh đang đứng kế bên, sau một lúc lâu mới thản nhiên đáp: “Có lẽ vậy!”

“Huynh nói gì...?”. Hoàng Vũ nghe vậy trợn mắt: “Huynh rõ ràng còn sống mà!”.

Hắn đưa tay ra nắm vai người trước mắt, thân thể vẫn còn rất ấm áp: “Người nhà Ngọc gia các huynh được xưng là ‘Thiên nhân’, lẽ nào các người thật sự muốn vứt bỏ hận ái tình thù trên

thế gian, tu tới cảnh giới thiên nhân vô dục vô cầu? Các người không cần những tư tình ái dục, muốn lấy nhân tâm bảo hộ bách tính sinh linh? Thế Ngọc gia... Cũng quá mức... Vĩ đại rồi!”. Hắn ngoài miệng thì nói thế nhưng trong lòng lại thấy khác.

“Thiên nhân? Người nhà Ngọc gia có trí tuệ tuyệt vời thiên hạ... Thiên nhân...”.

Ngọc Vô Duyên nhẹ nhàng thì thầm tự nói với chính mình, lại tựa như đang nói với những linh hồn từ thời viễn cổ. Chẳng giờ tay lên che đi đôi mắt, sau đó không nói gì nữa. Dưới ánh trăng, khuôn mặt chàng đẹp thuần khiết như bạch ngọc, khóe môi hiện lên một nụ cười nhợt nhạt, một nụ cười chua xót hơn cả những tiếng khóc ai oán bi thương, một nụ cười đẹp đến mức khiến người ta... Đau lòng!

Giây phút ấy, phảng phất như có thứ gì đó bóp nghẹn trong lòng Hoàng Vũ, khiến hắn không thể hô hấp được, hai mắt cảm thấy đau nhức, vô cùng muốn rơi lệ, nhưng chẳng biết vì sao phải rơi lệ. Người này một thân áo trắng như tuyết, phiêu dật xuất trần, tựa như tiên dưới ánh trăng, là người khiến toàn bộ thể nhân ái mộ. Thế nhưng, chàng nhìn như muốn khóc!

Rất nhiều năm sau, Hoàng Vũ vẫn không thể nào quên được Ngọc Vô Duyên trong đêm hôm đó. Hắn nhớ lại nụ cười của chàng, nụ cười phảng phất như đã trải qua tịch mịch nghìn vạn năm, đau thương nghìn vạn lần, nụ cười vân đạm phong khinh, nụ cười mà dù qua bao nhiêu năm tháng, cũng khiến lòng hắn chua xót tột độ. Mỗi lần như vậy, hắn đều ôm lấy nương tử của mình, nói không đầu không đuôi: “Kỳ thật, những người phạm trần như chúng ta còn hạnh phúc hơn thiên nhân nhiều!”

Tại vương đô Bạch Quốc, tối nay là Trung thu, mặt trăng tròn lơ lửng ở phía chân trời, dẹt nên những tia sáng bạc trong vắt xuống hạ giới. Cả thiên địa chìm trong từng dải ánh sáng mờ mờ lung, bóng quế lượn lờ, hương hoa di động. Dưới cảnh sắc tươi đẹp ấy, lẽ ra những gia đình phải vui mừng say sưa, thế nhưng toàn bộ Bạch Đô đều vắng đi tiếng cười. Sau khi bái cầu thần Mặt Trăng, chẳng ai có tâm trạng để cười nói, ai ai cũng lo âu, không biết bao giờ đại quân Phong – Mặc bắt ngờ công phá thành Đỉnh?

Vương cung Bạch Quốc, Di Đạm Cung.

Trong đại điện chỉ còn lại một mình Bạch Vương đang chấp tay đứng trước điện thờ, lẳng lặng nhìn các bức họa của các triều đại quốc chủ Bạch thị treo giữa điện, sau đó nhìn hòm ngọc có đựng sách thư ghi lại công lao sự nghiệp của lịch đại tổ tiên, sau một lúc lâu, Bạch Vương mệt mỏi nhắm nghiền hai mắt.

Có tiếng đẩy cửa nhẹ vang lên, Bạch Vương giật mình không khỏi mở mắt.

“Lang Hoa, con lại không nghe lời”. Bạch Vương nói như trách mắng, thanh âm lại có chút nuông chiều.

“Phụ vương, người ở đây làm gì?”

Một thiếu nữ mặc y phục đỏ rực chạy nhanh vào bên trong tựa như một đám mây chiều mạnh mẽ xông đến, khiến Di Đạm Cung đang yên ắng cũng trở nên phần chấn hơn:

“Mỗi năm trong cung mới tổ chức thu yến một lần, thế mà phụ vương cũng bỏ không đến. Người đang lo đại quân Hắc Phong công phá thành Đĩnh sao? Vậy thì đừng đứng đây nữa, chỉ bằng hãy dẫn quân đến trước thành Đĩnh tử chiến với quân Hắc Phong đi! Mấy vị tổ tiên đã hóa thành tro rồi, người có bái lạy nữa thì họ cũng không sống lại giúp người đánh lui quân địch đâu!”.

“Lang Hoa, không được vô lễ!”. Bạch Vương la rầy nhưng tất nhiên vô hiệu. Huống hồ ông cũng không thể nặng lời trách móc ái nữ này.

“Thì đúng là vậy mà, người bái... Mấy vị tổ tiên này thì có ích lợi gì, chẳng lẽ họ thật sự có thần lực để ngầm giúp đỡ Bạch Quốc ta sao?”. Thanh âm của thiếu nữ trong trẻo như chuông bạc trong gió, lại rất êm tai, lời nói không chút kiêng kỵ.

Thiếu nữ có tư thái vô cùng xinh xắn lạnh lùng, hai hàng mày dài như vàng trắng non, đôi mắt hạnh trong veo mọng nước, cô khẽ vênh chiếc mũi ngọc, cong đôi môi nhỏ xinh xinh, làn da trắng nõn mềm mại thoáng ẩn hiện dưới bộ y phục đỏ rực trông càng xinh đẹp mỹ miều, thực không hổ danh là “Lang Hoa”. Cô tựa như một đóa hoa non nớt trắng mềm nở giữa rừng mây đỏ, xinh xắn đáng yêu đến độ người say thần mê! Cô chính là ái nữ được Bạch Vương sủng ái nhất, Lang Hoa công chúa – Bạch Lang Hoa.

“Lang Hoa.”

Bạch Vương hết cách đứng nhìn con gái, ông không thể nào thật sự nghiêm khắc được với ái nữ ông thương yêu: “Sao con chưa hồi cung nghỉ ngơi, còn chạy tới đây làm gì?”.

“Trăng tôi nay đẹp vậy mà chả có ai ngắm. Ai ai cũng lo sợ, chẳng có gì vui...!”

Lang Hoa bĩu môi: “Phụ vương, Bạch Quốc ta cũng có hơn mười vạn hùng quân, sợ gì Hắc Phong Quốc? Người cũng không cần cầu khẩn những vị tổ tiên nữa, chỉ bằng phái nữ nhi đến thành Đĩnh đi, nữ nhi nhất định sẽ đẩy lui quân Phong”.

“Cái con bé này...”

Bạch Vương nghe vậy không khỏi cười nhạo, nhìn ái nữ nhao nhao lên đòi đi chiến đấu, trong lòng ông cảm thấy vui vẻ một chút: “Đúng là nghe con không sợ cạp, chỉ là một đứa nhỏ làm sao biết dụng binh, chỉ giỏi nghịch thôi!”.

“Phụ vương, sao người có thể xem thường nữ nhi!”

Lang Hoa nghe vậy không khỏi ôm lấy cánh tay Bạch Vương, nhào người ra đằng trước: “Con tuy là nữ nhi nhưng từ nhỏ đã tập đao luyện cung, thông thuộc binh thư, tự thấy mình cũng chẳng kém gì mấy vị ca ca! Huống hồ là nữ nhi thì đã sao, công chúa Tích Vân của Bạch Phong Quốc, Hàn Sương tướng quân Thu Cửu Sương của Hoàng Quốc chẳng phải cũng là nữ tử sao? Các cô ấy đều là soái tướng vang danh thiên hạ đó!”.

“Giỏi! Giỏi! Giỏi lắm! Lang Nhi của ta cũng rất giỏi”. Bạch Vương nuông chiều an ủi con gái.

“Phụ vương, người vẫn xem thường con!”.

Lang Hoa vốn dĩ thông minh, sao không nhìn ra thái độ khen cho có lệ của Bạch Vương. Cô giờ tay giật giật chồm râu của Bạch Vương, không chịu thả ra nói: “Phụ vương, người để nữ nhi dẫn binh đi thành Đĩnh đi. Con nhất định sẽ không để người thất vọng!”.

“Lang Nhi, đừng có hồ đồ!”

Ông kéo đôi tay trắng trẻo của cô xuống, nghiêm túc nói: “Con cho rằng cuộc chiến tại thành Đĩnh là trò chơi thiếu nhi hả? Đó là chiến trường! Là ả tu la giết người trong chớp mắt, có biết không?”.

“Phụ vương...”. Lang Hoa không nghe theo, định cãi lại thì bị Bạch Vương khoát tay chặn lời.

“Về cung nghỉ ngơi đi!”. Bạch Vương chỉ nói đơn giản, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Lang Hoa nhìn sắc mặt của phụ vương, biết có nói gì đi nữa cũng vô dụng, không khỏi cau giận, vùng vẫy bỏ đi: “Về thì về! Tức chết đi được, ngày mai con không thèm ăn cơm!”.

Nhìn ái nữ nổi giận đùng đùng bước đi, nghe mấy câu nói bốc đồng của cô, Bạch Vương không khỏi bật cười. Có điều vừa mới mỉm cười đôi chút, ông chợt nhớ tới chiến sự nơi tiền phương, lại bất giác cau mày.

Mà Lang Hoa vừa lao ra khỏi đại điện đã đập bình bình vào tảng đá trên mặt đất, dường như muốn đập thủng mặt đất này mới thôi. Chỉ là cho dù có đập đến khi bàn chân đau nhức, tảng đá trên mặt đất vẫn là tảng đá trơ trơ, không vì cô là công chúa Lang Hoa mà biến thành cát bụi. Cho nên cô đành bức tức duỗi tay ra, ngắt hết hoa cỏ hai bên đường, vừa ngắt vừa hung hăng ném, làm cho con đường chằng mấy chốc ngập tràn hoa cỏ xơ xác.

Thật quá đáng! Phụ vương không tin mình. Mấy ca ca đều đã dẫn binh xuất chiến rồi, hai người đến thành Đĩnh, bốn người đến Vương vực. Chỉ có cô là bị nhốt tại chốn thâm cung, ngày ngày uống trà chơi cò với những phi tử của phụ vương, hết sức buồn chán! Nếu để cho cô dẫn binh, cô chắc chắn công chúa Lang Hoa sẽ không thua gì công chúa Tích Vân của Bạch Phong Quốc! Vừa nghĩ tới công chúa Tích Vân và công chúa Thuần Nhiên, Lang Hoa vừa cảm thấy bức mình!

Bạch Lang Hoa tự nghĩ mình từ nhỏ đã rất dễ thương khả ái, lớn lên lại càng xinh đẹp như tranh vẽ. Năm cô mười tuổi, trong điển lễ đại hôn của thế tử ca ca, cô bước lên Đài Lang Can trình diễn một điệu múa khuyển đảo ngàn vạn dân chúng, từ đó có danh hiệu “Hoa Lang Can”. Chỉ cần qua một, hai năm nữa, cô chắc chắn sẽ càng đẹp hơn, đến lúc đó, cả Đông Triều đế quốc sẽ chẳng ai sánh được với “Hoa Lang Can” cô... Thế mà Hoa Vương nước Hoa lại tổ chức một buổi lễ gọi là “Hội Mẫu Đơn” để chúc mừng sinh nhật công chúa Thuần Nhiên, sau đó mời toàn bộ vương hầu, quý tộc Đông Triều đến thưởng thức. Nghe nói ở hội hoa xuân năm đó, công chúa Thuần Nhiên xuất đầu lộ diện khiến cho mọi người thất hồn lạc phách, đồn ầm lên cái gì mà tiên tử mẫu đơn cũng không đẹp bằng ba phần của nàng. Từ đó về sau, tất cả mọi người ở Đông Triều đều tự ý (bởi vì không có sự đồng ý của cô) phong cho công chúa Thuần Nhiên danh hiệu đệ nhất mỹ nhân, quên mất đóa Hoa Lang Can xinh đẹp là cô.

Được rồi, không thể làm đệ nhất mỹ nhân thì cô sẽ nỗ lực đọc sách để giành được danh hiệu tài nữ đệ nhất, cái đẹp bên trong bền lâu hơn cái đẹp bên ngoài. Công chúa Thuần Nhiên đẹp thì có ích lợi gì, chỉ là một mỹ nhân ngu ngốc, một bình hoa di động. Nếu Lang Hoa cô đây một ngày nào đó làm ra những bài thơ văn tuyệt thế thiên hạ, nhất định sẽ trở thành tài nữ đệ nhất. Nhưng mà cô vừa thoáng bộc lộ chí hướng ấy một chút, tứ ca ca liền nói một câu dập tắt ý chí của cô luôn. Huynh ấy bảo trước cô, công chúa Tích Vân của Bạch Phong Quốc đã sáng tác nên “Luận cảnh thai thập sách” áp đảo trạng nguyên năm đó khi vừa mới mười tuổi, bây giờ người ta đã mang danh tài nữ đệ nhất thiên hạ rồi, cô thiệt là nông cạn quá đi.

Aaaa... Được rồi, tài nữ thì có cái quái gì hay, tay trái gà không chặt, nếu gặp phải cường đạo thô phỉ thì cũng phải sợ đến tè ra quần, mất mặt lắm! Cho nên cô quyết định tập võ, học võ số binh thư, quyết chí làm nữ tướng quân vang danh thiên hạ, tư thế oai hùng hiên ngang, khí thế bất phàm... Cưỡi chiến mã giết địch bất giác, bày binh bố trận trên sa trường, công thành chiếm đất, mở rộng biên cương, làm nước Bạch trở thành cường quốc như nước Hắc Phong và nước Hoàng! Còn cô sẽ tạo nên vô số công huân cái thế, được dựng tượng lập đền thờ như thủy tổ Bạch Vương, được hậu nhân kính ngưỡng, đời đời lưu danh sử sách, vạn thế để lại tiếng thơm... Tiền đồ tốt đẹp dường nào a... Thế mà... Một quyển binh thư cô còn chưa xem xong, lại truyền đến tin Phong Vân Kỳ của Bạch Phong Quốc đánh bại Kim Y Kỳ của Hoa Quốc, làm thế nhân đều đồn thổi, ca tụng vị công chúa Tích Vân một tay sáng lập nên Phong Vân Kỳ. Người ta bảo nàng chỉ huy quân Bạch Phong chống lại quân Hoàng, hủy diệt quân Hoa, tương kế tựu kế bao vây quân Hắc Phong trong u cốc ba ngày ba đêm... Truyền thuyết về công chúa Tích Vân còn chưa hết, ở đâu lại chui ra một Thu Cữu Sương của nước Hoàng, một mình độc lĩnh vạn quân chiếm hai tòa thành trì của nước Nam, dẫn theo năm nghìn tướng sĩ đoạt hai trăm dặm vùng Vương vực màu mỡ.

Aaaa... Không, cô không thể nhụt chí, càng không thể tự ti! Hoa Thuần Nhiên thì có gì đâu, chỉ là lớn lên xinh đẹp một chút, mà đẹp thôi thì làm được gì, chẳng có tài hoa và võ công như Phong Tích Vân. Còn Phong Tích Vân thì cũng có gì đâu, cho dù tài hoa tuyệt thế, võ công phi thường, nhưng rồi sao nào, nàng lại không có dung mạo tuyệt thế như Hoa Thuần Nhiên. Từ chuyện mọi người chưa từng đàm luận về dung mạo của nàng cũng đủ để chứng minh nàng có dung mạo vô cùng tầm thường, nói không chừng còn xấu xí như quỷ dạ xoa! (Lang Hoa thầm mong là vậy!) Cho nên... Bạch Lang Hoa cô phải bảo dưỡng dung mạo xinh đẹp trời sinh này thật tốt, còn phải tinh thông thơ văn, giỏi ca múa, chuyên cần luyện võ công, học thuộc binh thư. Cô muốn trở thành người có đầy đủ dung, tài, võ, trí, đức, nghệ..., trở thành một công chúa Lang Hoa thập toàn thập mỹ.

Chỉ là... Cô ngẩng đầu nhìn vầng trăng tròn sáng rực trên bầu trời, vô cùng u oán thờ dài. Có trở thành một người hoàn mỹ thế nào đi chăng nữa thì cô vẫn bị kẹt trong vương cung nhỏ nhỏ Bạch Quốc này, làm một đóa hoa Lang Can nho nhỏ! Còn Hoa Thuần Nhiên nhà người ta vẫn nở mào nở mặt làm mỹ nhân đệ nhất Đông Triều, khuynh đảo chúng nam nhân trong thiên hạ. Mà tiếng tăm của Phong Tích Vân lại càng lẫy lừng hơn, bất luận già trẻ lớn bé khi nhắc đến nàng đều mang vẻ mặt tôn sùng. Hơn nữa, trong tứ đại công tử nổi danh thiên hạ thì hai vị công tử tôn quý nhất là Hoàng Triều và Lan Túc, một người đã lấy Hoa Thuần Nhiên, một người đính hôn với Phong Tích Vân. Chỉ có cô năm nay đã mười bảy tuổi nhưng vẫn chưa hề gặp một thanh niên tài giỏi, đẹp trai, ưu tú nào, ngoại trừ mấy vị ca ca diên khùng tự cao tự đại ở trong cung.

Aaaa... Tất cả là tại phụ vương, sao lại yêu thương nữ nhi theo cách như thế, còn nhốt một cô gái xuất sắc như cô tuốt trong vương cung, khiến cô không thể gặp thể nhân, thể nhân không thể thấy cô. Vậy thì làm sao có thể lan truyền mỹ danh, tài danh, võ danh, trí danh, nghệ danh của cô ra khắp thiên hạ được!?

Cho nên... Lang Hoa nắm chặt tay, ta đã nhẫn nại lâu lắm rồi! Phụ vương, người không cho con đi, lẽ nào con không tự đi được!?

Chương 36 Khói lửa Tại Đỉnh thành

Núi Sơn Tra, Bạch Quốc là ngọn núi không có vẻ hùng vĩ bạt ngàn như ngọn núi Thương Mang cao nhất ở Đông Triều, cũng không có sự thanh u hiem trở như ngọn núi Thiên Bích tại Hoàng Quốc, tuy nhiên nó vẫn khá nổi danh trong thiên hạ, bởi vì đỉnh núi có hình thù rất đặc biệt, bị xẻ đôi làm hai.

Trong dân gian có lưu một truyền thuyết kể rằng: Từ thời xa xưa, thần núi Sơn Tra vì ghen tị, muốn vượt qua núi Thương Mang để trở thành ngọn núi cao nhất Đông Triều nên đã thừa cơ hội uống trộm rượu Lang Can của Thiên Đế. Mà rượu Lang Can vốn được làm từ những hạt trân châu nở ra từ cây tiên thụ Lang Can trên thiên đỉnh, trải qua quá trình ủ lên men để tạo thành một loại rượu tiên cực phẩm, người phàm chỉ cần nhấp một ngụm là có thể trở thành dũng sĩ có sức mạnh vô song, sơn thần uống một hớp là có thể cao hơn trăm trượng. Vì vậy sau khi thần Sơn Tra uống trộm một ngụm rượu Lang Can, quả nhiên qua một đêm thì đã cao đến hơn trăm trượng. Thế là ông ta lén uống ngụm thứ hai nhưng chẳng may lại bị Thiên Đế phát hiện. Thiên Đế tức giận lập tức thu hồi rượu Lang Can và giáng sấm sét xuống đỉnh núi Sơn Tra, cắt ngọn núi ra làm hai nửa, để nó vĩnh viễn chịu đau đớn bị xẻ đôi, nghiêm khắc trừng phạt tội lỗi của sơn thần!

Thế nhưng dù truyền thuyết này là thật hay giả đi chăng nữa, đỉnh núi Sơn Tra cũng đã bị xẻ nửa, hai đầu đông tây vĩnh viễn bị tách rời. Trải qua những biến đổi to lớn, bãi bể hóa nương dâu, thảo nguyên hóa sa mạc, khoảng cách giữa hai đầu ngọn núi cũng theo đó dần dần được mở rộng, từ u cốc biến thành ruộng đất màu mỡ, từ hoang vu có người đến lập cư sinh sống. Qua năm dài thảng rộng, nơi đây dần dần mọc lên những hộ dân rồi dần dần trở thành thôn xóm, sau đó từ thôn xóm trở thành thị trấn và rồi phát triển lên đô thành. Nghe nói trong thành có một loại đặc sản là hoa quả rất quý hiếm, được đồn là do năm xưa khi Thiên Đế thu hồi rượu Lang Can không cẩn thận để rơi một giọt rượu xuống trần, hóa thành một loài cây có hoa như bạch ngọc, có quả tựa trân châu, gọi là quả Lang Can, đặc biệt chỉ ở núi Sơn Tra – Bạch Quốc mới có. Tòa thành này cũng nhờ có được loại quả quý hiếm ấy mà nổi danh khắp thiên hạ.

Theo từng triều đại đổi thay, theo dòng chảy của lịch sử, tòa thành này cũng đã được mở rộng mỗi ngày một lớn hơn. Với vị trí địa lý đặc thù, nó càng bộc lộ được tầm quan trọng chiến lược, để đến hôm nay, đã trở thành một địa điểm trọng yếu và vô cùng nguy hiểm của Bạch Quốc – thành Đỉnh.

“Các người thử nói xem làm thế nào để phá thành Đỉnh?”.

Lan Tức nhàn nhã thản nhiên ngồi ở giữa vương trướng buông một câu, nói xong liền cầm chén Vân Mộng Ngọc lên tinh tế thưởng thức rượu Lang Can nổi tiếng trong chén.

Tích Vân ngồi cạnh hần thì tập trung tinh thần ngắm nghía cái chặn giấy hình sư tử được điêu khắc từ ngọc Kinh Sơn, chẳng thèm liếc mắt nhìn tám bản đồ địa hình thành Đỉnh đang được trải dài trên bàn, có vẻ như đối với nàng, cái chặn giấy bằng ngọc còn quý giá hơn so với thành Đỉnh.

Các tướng lĩnh khác như Mặc Vũ Kỳ và Phong Vân Kỳ thì lẽ ra phải tập trung quanh bàn thảo luận nhưng chẳng biết tại sao lại ngồi tản mát khắp trướng, thần tình khác nhau, không hề cảm thấy hồi hộp hay căng thẳng trước trận chiến.

Kiều Cẩn ngồi ở rất xa lau chùi bảo kiếm, Đoan Mộc Văn Thanh tựa lưng vào ghế, ngẩng đầu ngược nhìn chòm đèn lưu ly rủ xuống trên đỉnh trướng. Hạ Khí Thù thì tìm tòi gầy gầy bụi bặm trên vạt áo, Nhâm Xuyên Vân hai tay chống cằm nhìn huynh trưởng. Trình Tri cố gắng giờ tay quạt quạt cho mát, Từ Uyên lại lạnh lùng nhìn Trình Tri, còn Lâm Cơ thì lại ngồi chơi với mấy ngón tay. Chỉ có Nhâm Xuyên Vũ và Tu Cửu Dung là ngồi ngay ngắn bên bàn chăm chú nhìn tám bản đồ, suy nghĩ tỉ mỉ phương pháp phá thành.

“Hai mặt của thành Đỉnh bị bao vây bởi núi, chỉ có độc một lối đi từ nam sang bắc, dễ thủ khó công”. Tu Cửu Dung lẩm bẩm: “Hơn nữa nghe nói Bạch Vương đã phái đại tướng quân Công Tôn Tử Trọng dẫn mười vạn đại quân đóng giữ tại đây, không dễ tiến công. Nhưng muốn đến Bạch Đô lại phải qua thành Đỉnh...”.

“Chúng ta không có cách nào công thành sao?”. Nhâm Xuyên Vũ ngược nhìn người trước mặt, thần tình ôn hòa khiêm tốn như thư sinh.

“Nếu cố gắng tấn công mãnh liệt thì đương nhiên sẽ phá được, thế nhưng chúng ta cũng phải chịu tổn thất nặng nề”. Tu Cửu Dung cũng nghiêm túc trả lời, hai hàng lông mày lập tức nheo lại.

“Phải không đó?”. Nhâm Xuyên Vũ mỉm cười giáo hoạt.

“Phía đông và phía tây thành đều là vách núi thẳng đứng, căn bản không thể tìm được lối đi, cho nên đại quân ta không thể vây thành để đánh giáp hai mặt. Mà phía Bắc của quân Bạch lại gần với vương đô, không ngừng cung ứng lương thảo, vũ khí, vì vậy ta cũng không thể bao vây chúng được. Bọn chúng nếu muốn thủ cả đời cũng chả có vấn đề gì, ngược lại chúng ta sẽ...”.

Ánh mắt Tu Cửu Dung xoắn vào tám đồ, dường như muốn nhìn kỹ xem có còn đường nào bất chợt hiện ra hay không.

“Người chỉ toàn nghĩ đến công, thật ra có một cách khác”. Nhâm Xuyên Vũ cười hòa nhã với cậu, trông giống như một ông đồ đang dạy dỗ học sinh.

“Hả?”. Tu Cửu Dung nghe vậy quả nhiên ngẩng đầu lên nhìn, đôi mắt thanh tú mở ra thật to như một cậu học trò lanh lợi ham học hỏi.

Nhâm Xuyên Vũ không khỏi gật đầu mỉm cười, giơ tay lên sờ chiếc cầm nhẫn bóng, ừm, vài năm nữa ta sẽ nuôi một bộ râu tuyệt đẹp, đến lúc đó chắc chắn sẽ rất phong độ.

“Chúng ta sao phải phí sức tấn công chúng, chỉ cần dụ chúng ra khỏi thành nghênh chiến, sau đó chúng ta ở ngoài thành diệt sạch”. Y đáp hời hợt.

Câu nói có vẻ phách lối của y lại khiến Tu Cửu Dung sáng mắt ra. Kể cả Tích Vân đang chăm chú nghiên cứu cái chặn giấy sư tử bằng ngọc cũng nhếch môi cười tỏ vẻ khen ngợi.

“Làm thế nào để dụ?”. Kiều Cẩn ngồi ở rất xa nghe vậy ném qua một câu.

“Nhiều cách lắm!”. Nhâm Xuyên Vũ nhắc đến mưu kế thì không khỏi mỉm cười, nụ cười tựa như một con hồ ly giao hoạt gian xảo, bằng cái đầu của y, muốn tạo ra bao nhiêu cách là có bấy nhiêu cách: “Phải xem tình hình hiện tại coi nên lừa cách nào, để cho đại tướng quân Công Tôn Tỉ Trọng sợ vỡ mật thò đầu ra khỏi mai rùa.”

“Chúng ta đã liên tiếp hạ được bốn thành, thế tiến công hiện nay cực kỳ mạnh, sĩ khí vô cùng cao. Nếu cứ kéo dài ở đây không đánh tiếp, sĩ khí tất sẽ mất!”. Từ Uyên đảo mắt nhìn Nhâm Xuyên Vũ nói, thật không ưa nổi nụ cười này của gã.

“Có lý”. Đoan Mộc Văn cao giọng hưởng ứng.

“Vậy thì sao?”. Nhâm Xuyên Vũ lại giơ tay vuốt cằm, đang nghĩ cách để Công Tôn Tỉ Trọng mau chóng cắn câu.

“Nơi đây có một con đường.”

Cuối cùng Tích Vân cũng dời ánh mắt từ cái chặn giấy sư tử bằng ngọc đến tấm bản đồ, nhẹ nhàng cầm bút đỏ vẽ ra một đường trên đó: “Trên sườn núi phía đông Sơn Tra có một hang động bí mật, bên trong động có một thông đạo ngầm dẫn đến chân núi. Lối ra nằm ở vách Tuyết Trần, Đông Phàm Tự thuộc thành Đỉnh”.

“Trên sườn đông núi Sơn Tra có đường đi qua thành Đỉnh?”.

Nhâm Xuyên Vũ nhìn chằm chằm vào Tích Vân: “Từ xưa đến nay chưa có cuốn mật thư nào nhắc tới chuyện đó. Phong Vương... Làm sao ngài biết được?”.

Có thể nói để trợ giúp công tử đoạt thiên hạ, y đã tốn biết bao nhiêu công sức học thuộc lòng vạn quyển sách, nắm trong tay không biết bao nhiêu bản đồ. Toàn bộ Đông Triều đế quốc bao gồm các thành trì, đô thị, đường đi đều nằm hết trong đầu của y. Bản đồ thành Đỉnh mà y vẽ ra ở đây y chắc chắn có gan tuyên bố rằng tấm bản đồ được treo trong phòng nghị sự của đại tướng quân Công Tôn Tỉ Trọng cũng không rõ ràng bằng tấm bản đồ của y. Thế nhưng người nọ chỉ tùy tiện chỉ một điểm thôi lại chỉ ra một con đường bí mật mà cả thiên hạ chẳng ai hay biết. Người nói xem, làm sao y phục được?

“Đọc vạn quyển sách không bằng đi nghìn dặm đường.”

Tích Vân hồ hững hờ mắt nhìn Nhâm Xuyên Vũ có vẻ như không phục, chẳng để tâm tới sự hoài nghi của y. Nàng cảm thấy có một ánh mắt quét qua phía sau gáy, lập tức quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Lan Tức lắc lắc chén rượu ngọc trong tay, cười như không cười với nàng. Nàng không khỏi rũ mắt, ánh mắt cũng hiện ra một tia buồn cười hiểu ý.

Eo ôi, sao nàng dám nói với đám thuộc hạ rằng năm đó là vì nàng muốn ăn quả Lang Can không tốn tiền nên mới lôi kéo người nào đó leo lên sườn Đông núi Sơn Tra, gọi cho hoa mỹ là đi hái tiên quả mọc ngoài thiên nhiên ăn mới ngon. Mà cái tên đó thì vốn sung sướng, chỉ cần chìa tay ra là có sẵn để ăn, đương nhiên không chịu đi làm mấy cái chuyện lao động chân tay vất vả này, thế là hai người cãi vã ầm ĩ, đánh nhau loạn xạ trên đường đi. Sơ ý làm sao mà cả hai lại rơi vào một sơn động, hơn nữa không ngờ bên dưới sơn động lại có một con đường ngầm. Nàng chờ đến khi gân cốt sau khi ngã đau bình phục lại thì lập tức kéo tên kia đi thám hiểm sơn cốc âm u. Con đường bên trong khúc khuỷu quanh co với nhiều dốc đứng cao vút tất nhiên không làm khó được bọn họ. Có điều sau khi nàng đi mệt quá, lại đói bụng nên liền động thủ muốn cướp quả Lang Can trên tay hắn. Kết quả là, vách núi sau bao năm năm “mục nát” không chịu nổi mấy đòn oanh kích của “Phượng Khiếu Cửu Thiên”, “Lan Ám Thiên Hạ” đã bị thủng một lỗ to, làm bọn họ chui được ra ngoài. Cả hai phá động xong thì phát hiện chỗ này dẫn đến vách Tuyết Trần của Đông Phàm Tự.

“Đúng là có một con đường ngầm.”

Một giọng nói thanh nhã vang lên, kéo ánh mắt của Nhâm Xuyên Vũ đang nhìn chằm chằm vào Tích Vân trở về. Lan Tức nhẹ nhàng gõ tay vào chiếc chén ngọc, ánh mắt không gợn sóng liếc nhìn Nhâm Xuyên Vũ.

“Nếu đã có đường ngầm dẫn đến thành Đình, chúng ta sẽ dễ công thành hơn.”

Nhâm Xuyên Vũ thấy Lan Tức đang nhìn chăm chú vào mình thì thoáng rũ mắt nhìn tấm bản đồ, trầm tư trong giây lát rồi bảo: “Trước tiên chúng ta nên phái dũng sĩ bí mật thâm nhập vào thành Đình, sau đó chia ra hai đầu hành động”.

“Có câu nước và lửa vốn vô tình, tai họa từ xưa đến nay luôn luôn hủy hoại tất cả! Bây giờ không có lũ lụt, vậy chúng ta chỉ có thể tạo ra nhân họa... Dù có hơi tàn nhẫn nhưng đây là cách hiệu quả nhất.”

Tu Cửu Dung nói câu cuối nhỏ đến mức như tự nói với chính mình, cậu chẳng hề để ý, ánh mắt vẫn long lanh nhìn vào tấm bản đồ, đầu ngón tay liên tục chỉ lên nhiều điểm: “Có sáu chỗ dự trữ lương thảo của quân Bạch, nếu có hỏa hoạn ắt sẽ có người đến ứng cứu. Nhưng chúng ta phải làm sao để chúng không kịp cứu, vì vậy cần phải đốt hết cả thành, để cháy đến mức người dân hoảng loạn, làm rối loạn lòng dân!”.

Đầu ngón tay cậu di chuyển về phía cổng thành, ánh mắt phát sáng trái ngược với thanh âm lạnh lùng: “Khi dân chúng trong thành hoảng loạn sẽ là lúc quân ta bất ngờ tấn công vào thành, phải nhanh chóng và khuếch trương thanh thế để bọn lính thủ thành sợ hãi hoang mang, làm rối loạn lòng quân!”

“Cuối cùng thành Đỉnh sẽ chìm trong biển lửa, dân loạn quân hoảng, binh lính một bên khác của ta thừa dịp tập kích công thành, bất luận sống chết cũng phải mở cho được công thành để toàn quân ta tràn vào tiến công!”

Nhâm Xuyên Vũ ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc đảo qua chư tướng đang ngồi trong trướng: “Chỉ cần công thành mở, thành Đỉnh sẽ là của chúng ta!”.

Cả trướng im lặng trong giây lát.

“Ừ... Những người đi trước phóng hỏa tập kích nên để họ mặc trang phục quân Bạch, như vậy sẽ an toàn cho chúng ta hơn. Và lại sau khi phóng hỏa có thể lấy danh nghĩa của quân Bạch thừa cơ hoảng loạn để tung ra tin đồn, làm quân dân Bạch Quốc rối loạn thêm.”

Thanh âm trong trẻo có chút nhỏ nhẽ của Tu Cửu Dung nhẹ nhàng vang lên trong trướng.

Nhâm Xuyên Vũ và tứ tướng Mặc Vũ Kỳ không khỏi quay đầu lại nhìn cậu. Không thể tin được cái tên nhóc trong sáng ngây thơ như này lại biết dùng quỷ kế.

Tu Cửu Dung bị nhiều ánh mắt quan sát không khỏi xấu hổ liền nhìn về phía Tích Vân, khi thấy được ánh mắt bình thản ngăm khích lệ của nàng, cậu giống như được uống thuốc an thần, lập tức trấn tĩnh.

“Tu tướng quân nói phải”. Nhâm Xuyên Vũ gật đầu.

“Vậy giờ phân công thế nào ạ?”. Nhâm Xuyên Vân hỏi ca ca: “Đầu tiên là tập kích...”.

Nhâm Xuyên Vũ liếc mắt qua y, Nhâm Xuyên Vân liền nuốt nửa câu sau vào bụng.

Nhâm Xuyên Vũ đảo mắt nhìn một vòng quanh trướng, ánh mắt lảng lảng rơi vào người Từ Uyên, khẽ mỉm cười nói: “Con đường ngấm từ phía Đông ngọn núi Sơn Tra đến thành Đỉnh cực kỳ dốc và hiểm trở, cần người có thân thủ nhanh nhẹn, hành động cẩn thận để phóng hỏa, tập kích bất ngờ, không được để quân Bạch phát hiện.”

Y nói đến đây thì hơi dừng lại một chút, mâu quang vô tình đảo về phía Tích Vân, sau đó lại nhìn sắc mặt lạnh lùng không đổi của Từ Uyên: “Tướng lĩnh Phong Vân Kỳ vốn oai danh thiên hạ, ai nấy đều có thân thủ nhanh nhẹn, võ nghệ cao cường, muốn thâm nhập vào thành Đỉnh cũng không có vấn đề gì. Từ tướng quân... Trên đường đến đây chúng ta đều thấy rõ ngài không chỉ lạnh lùng bình tĩnh mà còn hành sự vô cùng chu đáo kỹ càng, thế nên chuyện tập kích bất ngờ không phải là Từ tướng quân thì không có ai làm được!”.

Nhâm Xuyên Vũ vừa dứt lời thì Nhâm Xuyên Vân vội nhìn về phía Hạ Khí Thù, đã thấy hấn cúi đầu nghiên cứu hình thù trên vật áo, coi như chẳng nghe thấy Nhâm Xuyên Vũ nói gì.

Từ Uyên vẫn im lặng ngồi một chỗ khẽ liếc nhìn Tích Vân, chỉ thấy Tích Vân vẫn bình tĩnh nhìn về phía Nhâm Xuyên Vũ, đợi y nói xong hết.

Nhâm Xuyên Vũ thấy không có ai lên tiếng liền vạch một đường trên tấm bản đồ, ánh mắt y hướng về phía Trình Tri đang quạ quạ, lau mồ hôi: “Trình Tri tướng quân anh dừng vạ người

khó địch, khí phách bất phàm, quân Bạch thấy sẽ run như cầy sấy, chạy trời chết, cho nên chủ tướng công thành phải thuộc về Trình tướng quân”.

Nhâm Xuyên Vũ vừa dứt lời thì tứ tướng Mặc Vũ Kỵ đã đồng loạt nhìn chăm chăm vào y. Y vẫn làm như không thấy, cung kính cúi đầu nói với Tích Vân: “Thuộc hạ sắp xếp như thế, xin hỏi Phong Vương nghĩ thế nào?”.

Tích Vân nghe xong thì lạnh lùng quan sát y. Nhâm Xuyên Vũ vốn là quân sư của Mặc Vũ Kỵ, khuôn mặt trông giống với Nhâm Xuyên Vân nhưng khí chất thì lại rất khác biệt. Nếu như Nhâm Xuyên Vân luôn có vẻ bưng bưng oai hùng giữa hai hàng lông mày thì y luôn mang vẻ mặt tươi cười nhã nhặn, ôn hòa thông tuệ thoát trông giống nho sĩ uyên bác. Có điều... Muốn làm quân sư cho cái tên có tâm kế cao ngất kia thì y hẳn là người không hề tầm thường! Kỳ thật... Ở phương diện nào đó, y cũng khá giống chủ tử của mình.

Toàn bộ tướng lĩnh Mặc Vũ Kỵ, Phong Vân Kỵ đều đưa mắt nhìn về phía Tích Vân, đoán xem nàng sẽ có phản ứng gì. Thế nhưng chỉ thấy nàng vẫn bình tĩnh, đôi mắt tĩnh lặng như nước mùa thu không hề gợn sóng, không thể thấy nổi tâm tư.

“Đình!”. Một tiếng động nhỏ vang lên, đó là tiếng Kiều Cẩn tra trường kiếm vào vỏ. Hắn chậm chậm đứng lên nhìn thẳng vào Nhâm Xuyên Vũ, định mở miệng cất lời thì đã thấy ánh mắt của Tích Vân im hơi lặng tiếng quét tới, làm cho hắn phải im bật. Nàng tựa hồ biết hắn muốn nói gì, vậy mà nàng... Còn ngăn cản hắn! Thế nên Kiều Cẩn vốn từ xưa đến nay chỉ phục một mình công tử nay lại càng thần phục nàng hơn.

So với ba vị tướng Mặc Vũ Kỵ khác thì Kiều Cẩn không có sự hào sảng phóng khoáng như Đoan Mộc Văn Thanh, không có sự nhã nhặn thanh tú như Hạ Khí Thù, cũng không có sự tài hoa kiệt xuất như Nhâm Xuyên Vân, thế nhưng hắn có một thái độ rất lỗi lạc, lời nói hành động đều có sự khoan dung độ lượng. Hắn có đôi mắt hiện lên sự điềm tĩnh chín chắn, làm cho người ta sinh ra cảm giác tín nhiệm. Người này đứng đầu Mặc Vũ Kỵ cũng không phải là không có lý. Tích Vân nhìn hắn mỉm cười tỏ vẻ cảm ơn, thanh âm dịu dàng trong trẻo đồng thời vang lên trong trướng, nàng bảo với Nhâm Xuyên Vũ: “Mọi chuyện Nhâm quân sư đều suy nghĩ chu toàn, bốn vương thật yên tâm”.

Nàng vừa dứt lời, Lâm Cơ không khỏi nắm chặt tay, tức khắc muốn đứng lên nói gì đó. Có điều vừa thấy ánh mắt Tích Vân đảo đến thì hắn liền nuốt những lời vừa ra đến khóe miệng, hít sâu một hơi, lẳng lặng ngồi xuống đất.

Mà nụ cười nhẹ nhàng kia đã khiến Kiều Cẩn cúi đầu không thể nói được gì!

Lan Túc vốn đang ngồi yên lặng thưởng thức rượu ngon cuối cùng cũng uống xong hết, hắn đặt chén ngọc xuống bàn, từ từ đứng dậy. Tứ tướng Mặc Vũ Kỵ thấy thế không khỏi đứng lên theo.

“Đại vương, ngài nghĩ thế nào ạ?”. Nhâm Xuyên Vũ cung kính xin chỉ thị.

“Từ Uyên đổi thành Khí Thù, lĩnh Khinh Vũ Kỵ đi trước”. Lan Túc thần nhiên phân phó.

Lời vừa nói ra, tứ tướng Phong Vân Kỵ có thể không hiểu nhưng tứ tướng Mặc Vũ Kỵ thì lại biết rõ, Mặc Vũ Kỵ là đội kỵ binh nhanh nhất đương thời, còn Khinh Vũ Kỵ lại tập hợp những nhân tài kiệt xuất trong số đó. Mà trong tứ tướng Mặc Vũ Kỵ, Đoan Mộc Văn Thanh thì giỏi tấn công, Hạ Khí Thù lại giỏi tập kích.

“Rõ!”. Hạ Khí Thù cúi đầu đáp.

“Về phần hành trang của Khinh Vũ Kỵ...”. Lan Túc dời mắt nhìn về phía Từ Uyên: “Thỉnh Từ tướng quân phụ trách chuẩn bị”.

“Rõ!”. Từ Uyên đứng dậy đáp.

“Khí Thù, giờ Tuất xuất phát, giờ Tý phái mười vạn đại quân công thành”. Ánh mắt Lan Túc tiếp tục đảo qua Kiều Cẩn: “Trình tướng quân chủ công, Kiều Cẩn, Xuyên Vân theo hỗ trợ”.

“Rõ!”. Trình Tri đứng dậy đáp, vừa đứng lên liền chạy hết mồ hôi xuống thảm, hắn không tự chủ được giơ tay lên lau, thành thật mà nói, hắn chẳng quan tâm ai chủ công, ai tập kích, chỉ muốn nhanh nhanh ra khỏi trướng. Nhìn mấy người xung quanh, dù không thể nói là da họ làm bằng băng nhưng cũng chỉ có một mình hắn vừa vào trướng là đổ mồ hôi liên tiếp. Hắn thà tình nguyện ra trận giết địch còn hơn là ngồi trong cái chỗ nóng bức này.

“Rõ!”. Kiều Cẩn, Nhâm Xuyên Vân cũng cúi đầu đáp.

“VẬY... Chắc không còn vấn đề gì!”. Ánh mắt Lan Túc nhẹ nhàng dời về phía Tích Vân.

“Ừ!”. Tích Vân khẽ gật đầu, đứng dậy nói: “Lâm Cơ, lúc công thành người dẫn đội vũ tiễn yểm trợ”.

“Rõ!”. Lâm Cơ đáp.

“Ừ! Thế thì tốt!”. Lan Túc gật đầu: “Tất cả trở về chuẩn bị đi!”.

“Chúng thần xin cáo lui”. Chư tướng khom người lui ra.

Sau khi mọi người rời khỏi trướng, Tích Vân mới dời bước đi về phía màn cửa.

“Tích Vân”. Phía sau vang lên thanh âm ôn nhã của Lan Túc.

Tích Vân dừng bước, xoay đầu lại hỏi: “Chẳng hay Túc Vương còn có việc gì?”

Lan Túc nhìn nàng, sau một lúc lâu mới lắc đầu thờ dãi: “Không có gì!”.

“Nếu đã không có gì, Tích Vân xin cáo từ trước”. Tích Vân khẽ gật đầu rồi quay người rời đi.

Giây phút mảnh trướng rơi xuống, hai người cùng khẽ thở dài, một người ngẩng đầu lên nhìn trời, một người rũ mắt nắm chặt tay, ở giữa hai người ngăn cách bởi một lớp vải!

“Xuyên Vũ, người hành động hơi quá rồi đó!”. Sau khi ra khỏi vương trướng được một khoảng, Kiều Cẩn cất lời gọi Nhâm Xuyên Vũ.

“Hả, có sao?”. Nhâm Xuyên Vũ quay đầu lại nhìn Kiều Cẩn.

“Người muốn làm gì?”. Hạ Khí Thù luôn ít lời cũng chất vấn y, ánh mắt ẩn chứa sự thông thái và cẩn trọng nhìn Nhâm Xuyên Vũ. Hai người kia cũng đồng loạt nhìn y.

“À, không muốn gì cả”. Nhâm Xuyên Vũ bị ánh mắt của bốn người bắn tới, không khỏi cười cười, đưa tay vuốt cằm: “Là con người thì phải biết quý trọng bản thân, cho nên hành động của ta cũng là điều dễ hiểu!”.

“Hừ, đó là Phong Vương, người cho rằng ngài là kẻ ngốc à?”. Đoan Mộc Văn Thanh lên tiếng.

“Ừ, đúng nha, đó là Phong Vương anh minh thần võ.”

Nhâm Xuyên Vũ không ngừng gật đầu: “Vậy sau này ta sẽ chú ý sửa đổi.”

Dứt lời y phát tay xoay người rời đi: “Được rồi, buổi tối còn nhiều chuyện phải làm, các người về chuẩn bị đi, ta còn phải đi ngắm tường tự ngắm nữa!”.

Nhâm Xuyên Vũ nhún vai rồi quay về doanh trường của mình. Bốn người phía sau, Kiều Cẩn và Hạ Khí Thù nhìn nhau không nói gì, chỉ có Đoan Mộc Văn Thanh lại cau mày quan sát bóng lưng hân hoan của Nhâm Xuyên Vũ.

Mà tại vương trường của Phong Vương, tứ tướng Phong Vân Kỳ ngồi lẳng lặng trầm mặc nhìn Vương chuyên tâm đọc sách.

Rốt cuộc Tích Vân cũng để quyển sách xuống, ngẩng đầu lên nhìn các thuộc hạ: “Ta hiểu các người đang nghĩ gì, nhưng ta nói cho các người biết – tuyệt đối không thể!”.

Thanh âm của Tích Vân rất nhẹ nhưng giọng nói quả quyết như chém đinh chặt sắt: “Nhớ kỹ, ta và Túc Vương là phu thê đồng lòng, hai nước Phong phải gắn bó như huyết nhục”.

Tứ tướng nghe vậy chỉ im lặng thở dài, sau đó cùng đứng dậy đáp: “Rõ!”

“Đại chiến sắp đến, các người quay về chuẩn bị đi!”. Tích Vân phát tay.

“Rõ, chúng thần xin cáo lui.” Chư tướng lui ra.

Bọn họ ra khỏi trường liền chạm mặt tứ tướng Mặc Vũ Kỳ đang trở về, ánh mắt tám người gặp nhau, ai ai cũng lẳng lặng dò xét, không nói câu nào. Sau đó, tất cả mọi người đều trở về doanh trường.

Đêm ngày mười tám tháng tám, trăng ẩn sao mờ.

“Tướng quân, sao ngài còn chưa đi nghỉ...?” Trên đài thành Đĩnh, phó tướng thủ thành Tổng Tham hỏi đại tướng quân Bạch Quốc Công Tôn Tử Trọng đang nhìn trận doanh của quân Phong đằng xa.

“Nguy cấp rồi, sao có thể ngủ yên?”. Công Tôn Tử Trọng nhíu mày nhìn trận doanh ngay ngắn phía trước.

Trong bóng đêm đen tối, ông vẫn có thể cảm giác được nhuệ khí được truyền đến từ nơi đối diện! Đó là mùi sát khí nồng đậm như bảo kiếm đã được tra vào vỏ nhưng không thể che nổi sự lợi hại! Hơn nữa... Ông chưa từng thấy trận pháp nào kỳ lạ như trận pháp của quân Phong... Ông tìm hết tất cả các binh thư nhưng cũng không thể tìm ra nổi nó là trận pháp gì, nói chi là biết tiếng tăm để phá kỳ trận! Chỉ cần ông hơi tập trung nhìn lâu một chút liền có cảm giác như có thiên quân vạn mã đang lao đến tấn công, trong nháy mắt đã bao trùm hết thấy mọi thứ.

Phong Tích Vân... Phong Lan Tức... Hai vị minh vương danh truyền thiên hạ, hôm nay Công Tôn Tỉ Trọng ông có thể quyết đấu với họ sao? Đây phải chăng là vinh hạnh? Thế nhưng... Ông làm sao có thể thắng họ?

“Binh lính sắp đến thì tướng quân phải nên nghỉ ngơi thật tốt, nếu không sao có sức giết địch?”. Tổng Tham khuyên nhủ, nhìn cò Bạch Phụng và cò Mặc Lan lầy lùnh được người trong thiên hạ kính sợ đang bay phấp phới trong gió, hẳn tự hỏi liệu có ngày nào đó chúng sẽ cắm trên đầu thành Đỉnh không?

“Chuyện ta giao đã làm xong chưa?”. Công Tôn Tỉ Trọng hỏi.

“Mạt tướng đã tuân theo lời căn dặn của tướng quân, cử một nghìn tinh binh đóng quân tại Hành Cung bảo vệ hai vị công tử và công chúa Lang Hoa”. Tổng Tham đáp.

“Vây thì tốt”. Công Tôn Tỉ Trọng thờ dãi một hơi.

Lúc này mà đại vương đột ngột phái hai vị công tử đến, nói cho kêu là giúp ông thủ thành, nhưng thực ra là để theo dõi ông... Ông cũng chẳng quan tâm gì, chỉ là hai vị công tử... Ôi! Bọn họ vừa đến liền đi khắp nơi cản trở, kế hoạch phòng thủ vừa dựng nên hoàn chỉnh thì bị bọn họ xáo trộn hết lên. Bọn họ dựa vào quan điểm cá nhân mà thay đổi, lệnh cho tướng sĩ toàn thành đi từ đông sang tây, không biết để làm gì. Trong mắt họ, thành Đỉnh là nơi hiểm yếu, cho nên chỉ cần bảo vệ được cổng thành là sẽ không thể công phá được thành. Mấy thủ hạ ông phái đi phía đông và phía tây núi Sơn Tra để tuần sát cũng bị bọn họ điều đến cổng thành, nói là: Nếu phòng thủ cổng thành kiên cố thì thành Đỉnh chắc chắn sẽ an toàn!

Mà chuyện làm cho ông đau đầu hơn là... Sáng nay, công chúa Lang Hoa đã chuồn êm ra khỏi vương cung. Đại vương vốn rất yêu thương công chúa, vạn nhất có gì xảy ra, Công Tôn Tỉ Trọng có chết cũng không đủ đền tội!

“Tướng quân về nghỉ ngơi chút đi, mạt tướng sẽ canh phòng cho. Nếu có gì xảy ra sẽ lập tức báo cáo cho ngài”.

Tổng Tham khuyên nhủ vị tướng quân luôn mang đôi mắt đầy tơ máu, thần tình mệt mỏi căng thẳng từ khi quân Phong vây thành đến nay: “Huống chi cũng sắp đến giờ Tý rồi, xem ra liên quân Hắc Phong – Bạch Phong vẫn chưa có động tĩnh, chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu”.

“Được rồi, ở đây giao cho ngươi”. Công Tôn Tỉ Trọng vỗ vỗ vai Tổng Tham, sau đó liếc mắt nhìn trận doanh quân Phong, cuối cùng xoay người rời đi.

Ông dẫn hơn mười thị vệ trở về phủ đệ, nhưng vừa mới đi qua hai con đường, ông chợt thấy một ánh lửa bốc lên cao, chiếu sáng phân nửa tòa thành.

“Đó là...”. Công Tôn Tỉ Trọng nhìn về hướng ánh lửa.

“Tướng quân, đó là chỗ tích trữ quân lương tại phía đông”. Thị vệ kẻ bên lập tức kêu lên.

“Lẽ nào...”. Công Tôn Tỉ Trọng còn chưa nói xong, lửa đã liên tiếp bùng lên, nhất thời toàn bộ thành Đĩnh đều chìm trong ánh lửa. Gió đêm thổi qua, lửa càng ngày càng lớn, bốc cháy ngùn ngụt giữa bầu trời, khiến bầu trời đen kịt phản chiếu một màu đỏ chói.

“Cháy rồi! Cháy rồi! Cháy rồi...”.

Tiếng kêu la sợ hãi nổi lên khắp nơi, dân chúng mở cửa ầm ầm bỏ chạy.

“Ôi! Hình như ngoại ô phía tây cháy!”.

“Phía bắc thành cháy rồi!”.

“Cả con đường phía đông thành cũng cháy!”.

“Trời ạ! Khắp nơi đều cháy? Chuyện gì đang xảy ra vậy?”.

“Lửa lớn thế làm sao mà dập?”.

Tức khắc, cả thành Đĩnh hỗn loạn, người vội vàng cứu hỏa, người vội vàng cướp tài sản, người vội vàng kêu gào người nhà, người vội vàng chạy thoát thân... Đủ loại tiếng thét chói tai, tiếng kêu đau đớn do bị bỏng lửa, tiếng la khóc hoảng loạn của phụ nữ, trẻ em, cùng những tiếng chửi bới nguyên rủa thiên hạ... Làm nên cho ánh lửa thiêu đốt cả bầu trời. Thành Đĩnh lúc này tựa như một nồi cháo hỗn tạp đang sôi sục.

“Đừng hoảng! Đừng hoảng!”. Công Tôn Tỉ Trọng quát những người dân đang vất chân lên cỏ bỏ chạy, nhưng chẳng ai nghe ông nói.

“Tướng quân... Thế này... Thế này là thế nào? Sao chỗ nào cũng cháy? Làm... Làm sao bây giờ?” Nhìn ánh lửa đang bốc lên trời, thị vệ xung quanh ông hoảng hốt.

“Cứu hỏa trước!”. Công Tôn Tỉ Trọng quát to.

“Vâng... Vâng...”. Đám thị vệ lập tức chạy đi, nhưng mới chạy được vài bước đã chạy về: “Tướng quân, cứu chỗ nào trước ạ?”

Công Tôn Tỉ Trọng siết chặt đại đao bên thắt lưng, cơ thịt trên mặt co quắp, cuối cùng hít một hơi thật sâu nói: “Truyền lệnh bốn tướng quân, sai Tào tham tướng dẫn hai nghìn binh lính cứu hỏa phía đông thành, Lý phó tướng lĩnh hai nghìn binh lính cứu hỏa phía tây thành, Tạ tướng quân dẫn hai nghìn binh cứu hỏa phía bắc, còn...”. Ông chưa nói xong thì đã nghe một tiếng thét kinh hãi vang lên: “Tướng quân!”. Một tên thị vệ lao ra đỡ, lúc ngã xuống đất, ông thấy có một mũi tên lửa cắm phập xuống nơi ông vừa đứng.

Không đợi ông kịp phản ứng, vô số mũi tên lửa từ bốn phương tám hướng đã lao tới, Công Tôn Tỉ Trọng kéo tên thị vệ kia lăn trên đất tránh tên. Những tên thị vệ khác tránh không kịp đã bị trúng tên. Nhất thời, tiếng hét thảm thiết nổi lên khắp nơi.

Chẳng biết qua bao lâu, trận mưa tên lửa cuối cùng cũng dừng lại, Công Tôn Tỉ Trọng đứng lên, cảnh tượng trước mắt làm cho ông choáng váng. Những tòa nhà cao lớn đẹp đẽ bên đường đã chìm trong biển lửa. Ngọn lửa hùng hực thiêu đốt bốn phương, vô số bách tính chạy ra từ biển lửa, la hét chói tai... Mười thị vệ theo bên cạnh mình vừa rồi đã nằm la liệt dưới đất, bị lửa thiêu rụi, vài tiếng kêu đau đớn yếu ớt vang lên.

“Tướng... Tướng... Tướng quân...”. Tên thị vệ còn sót lại run lấy bầy, hấn bị dọa đến mất nửa hồn phách.

“Hai vị công tử muốn bỏ thành chạy về vương đô, cho nên mới phóng hỏa đốt thành!”.

“Đại quân nước Phong tấn công rồi!”.

“Công Tôn tướng quân đã hy sinh vì nhiệm vụ”.

Chẳng biết từ đâu lại truyền tới những thanh âm mơ hồ lọt vào tai, từ xa tới gần, từ nhỏ tới lớn, từ ít thành nhiều... Chỉ trong chốc lát, những tiếng kêu la hoảng sợ đã truyền khắp nơi. Dân chúng trong thành vốn đã thất kinh vì hỏa hoạn nay lại càng hỗn loạn hơn.

“Quân Phong tấn công vào thành rồi! Quân Phong tấn công vào thành rồi! Chạy mau!”.

Những tiếng la hét liên tiếp vang vọng, tức khắc mọi người chỉ biết tranh nhau bỏ chạy, bắt chập bắt chập gia tài đang chìm trong biển lửa, bắt chập lửa đang nuốt lấy thân nhân, bắt chập dưới chân mình đạp trúng người sống hay xác chết...

“Thùng thùng thùng... Thùng thùng thùng...”.

Bỗng nhiên, một tiếng trống rung trời vang lên át đi tiếng kêu thét hỗn loạn. Tiếng trống càng lúc càng rõ ràng làm tất cả người dân thành Đỉnh đều hoảng sợ!

Tại nơi hỗn loạn mà bộ não còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, một tên binh sĩ từ đâu chạy như bay đến báo: “Tướng... Tướng quân. Quân Phong... Quân Phong công thành!”.

“Công thành?”. Công Tôn Tỉ Trọng lạc giọng hỏi lại.

“Vâng... Vâng! Thế tấn công thập phần mãnh liệt, Tổng tướng quân mời người lập tức đến công thành!”.

Công Tôn Tỉ Trọng xoay người chạy về phía cổng thành, vừa đi được vài bước đã thấy một binh lính khác chạy tới: “Tướng quân... Tướng quân... Có... Có gian tặc! Cổng thành bị tấn công! Cổng thành... Cổng thành bị phá rồi!”. Tên lính kia nói xong câu cuối liền ngã xuống đất, sau lưng hắn là một vết máu thật dài.

“Công chúa! Công chúa!”. Có tiếng kêu hoảng loạn cùng với tiếng đập cửa ầm ầm vang lên trước phòng ngủ của công chúa Lang Hoa.

“Đừng làm ồn! Bồn công chúa còn chưa ngủ đủ!”. Lang Hoa mơ mơ màng màng la mắng. Cô chuồn ra khỏi vương cung, tránh thoát sự truy đuổi phụ vương nên đã hai ngày không ngủ rồi, hôm nay lại bị hai ca ca cùng với cái ông Công Tôn đại tướng quân gì gì đó làm nhảm cả ngày, cho nên bây giờ cô chỉ muốn ngủ thật ngon giấc.

“Công chúa! Công chúa! Mau mở cửa!”. Thị nữ Phầm Lâm theo Lang Hoa chuồn ra từ vương cung vẫn kêu hét ngoài cửa.

“Còn làm ồn nữa thì bồn công chúa sẽ gả người cho bọn Nam man!”. Lang Hoa cầu nhàu một tiếng, trở mình ngủ tiếp.

“Công chúa! Người mau dậy đi! Cả thành cháy rồi, đại quân Phong Mặc tấn công thành!”. Phầm Lâm lúc này đã dùng cả tay chân đập đá cửa phòng, chỉ mong vị công chúa chẳng biết tai họa sắp đến kia tỉnh lại.

“Cái gì?”. Lang Hoa bật dậy, đi chân trần ra mở cửa: “Phầm Lâm, người nói quân Phong tấn công thành?”. Thanh âm của cô chẳng có chút nào sợ hãi, đôi mắt lóe lên sự hưng phấn.

“Đúng vậy, công chúa, quân Phong đã tấn công thành rồi, sẽ đánh tới đây nhanh thôi. Người hãy mau đi với nô tỳ!”. Phầm Lâm kéo Lang Hoa ra ngoài: “Hai vị công tử đã chuẩn bị xong xe ngựa, dẫn theo toàn bộ thị vệ vương cung, dặn nô tỳ đánh thức công chúa mau mau đi cùng bọn họ!”.

“Chờ một chút! Phầm Lâm!”. Lang Hoa ôm lấy cột nhà không chịu dời bước: “Ta không muốn chạy trốn! Bồn công chúa muốn đánh đuổi quân Phong, lập đại công vì phụ vương!”.

“Công chúa ơi là công chúa, gấp lắm rồi, người đừng có tùy hứng nữa!”. Phầm Lâm cố sức kéo Lang Hoa đi: “Bây giờ trong thành loạn lăm, nghe nói Công Tôn tướng quân đã hy sinh vì nhiệm vụ, ngay cả hai vị công tử cũng phải chạy trốn. Người chỉ là một cô bé, sao có thể ngăn nổi con sóng dữ? Mau đi với nô tỳ đi!”.

“Ta không đi!”.

Lang Hoa gạt tay của Phầm Lâm, chạy về phòng: “Mấy lúc như thế này mới thể hiện được sự quan trọng của công chúa Lang Hoa ta! Đợi ta đánh một trận đẩy lùi quân Phong cứu thành Đĩnh thì sẽ thành danh, còn lợi hại nổi tiếng hơn cả Phong Tích Vân!”.

“Công chúa! Đây là chiến trường! Người cho rằng quân Phong cũng giống như những thị vệ người hay đùa giỡn sao? Bọn họ đều là sát nhân giết người không chớp mắt đó!”.

Phầm Lâm nóng nảy chạy theo vào phòng, vừa vào đã thấy chủ tử của mình lục lọi đồ đạc: “Công chúa, người làm gì thế?”.

“Khôi giáp của ta đâu? Phầm Lâm, đồ đạc mà chúng ta mang tới người để ở đâu rồi? Oa... Tìm thấy rồi! Đây là cung tên phụ vương đặc biệt chế tạo cho ta!”.

Lang Hoa đảo qua đảo lại rồi cuộc cũng tìm thấy đồ mình mong muốn: “Oa! Đây là đoàn đao của ta!”. Lang Hoa hò hét vui sướng, cầm cung tên và đoàn đao được chế tạo cực kỳ đẹp để tinh xảo, khảm những viên đá quý vô cùng lộng lẫy lên.

“Công chúa!” Phạm Lâm kêu lên: “Người...”.

“A! Khôi giáp của ta!”. Lang Hoa lại lôi ra một bộ khôi giáp đỏ rực: “Phạm Lâm, mau tới giúp ta mặc đồ!”.

“Công chúa!”.

Phạm Lâm nghe tiếng la hét ngoài cung, lòng như lửa đốt, vội vàng tới bên Lang Hoa giúp cô nhanh chóng mặc áo giáp, dù sao có chạy trốn cũng phải mặc xong quần áo đã: “Xe ngựa của hai vị công tử đang chờ chúng ta ở cổng sau, chúng ta phải nhanh hơn nữa!”.

Lang Hoa giả ngơ giả đờ không nghe thấy lời của cô, mặc áo giáp, đội mũ, cúi đầu tự nhìn mình, chà, hiên ngang oai hùng phết! Sau đó cô nắm chặt đao và cung, nghênh ngang bước ra phía ngoài cung.

“Công chúa! Công chúa! Đi bên này!”. Phạm Lâm đuổi theo nàng.

“Phạm Lâm, người theo hai vị ca ca về vương đô đi, chờ ta đây rồi được quân Phong sẽ quay lại đón người!”. Lang Hoa căn dặn, không thèm quay đầu lại nhìn, ánh mắt sáng rực nhìn ra bên ngoài cửa cung. Chỉ cần bước ra khỏi cánh cửa này thôi, cô sẽ được giết địch lập công, nghĩ thế, cô liền hưng phấn nhảy cồm lên.

“Công chúa! Người không thể đi!”. Phạm Lâm kêu to.

“Phạm Lâm, không được theo!”. Lang Hoa quay đầu lại nạt cô: “Đây là mệnh lệnh của bốn cung!”. Nói xong cô xoay người chạy ào về phía cửa cung.

“Công chúa... Công chúa!”. Phạm Lâm nhìn thân ảnh chạy ngày càng xa kia, không khỏi gấp gáp hét toáng lên: “Người mau về đi! Công chúa!”. Nhưng bóng hình cô đã biến mất.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”. Phạm Lâm kéo vạt áo lẩm bẩm, phải làm sao đây?

Cô bước ra khỏi cửa cung, trước mắt là một biển lửa cuộn cuộn, ngọn lửa cao thật cao như thiêu đốt nhân gian, khiến đất trời như hòa thành một thể! Mùi nóng cháy, mùi khói nồng nặc, mùi hôi thối xộc thẳng vào mũi, làm người ta không thể thở được. Cô đảo mắt nhìn khắp nơi, trông thấy sĩ binh mặc giáp trắng đen vùng đao chém giết binh sĩ Bạch Quốc mặc giáp đỏ. Xác của những binh sĩ áo đỏ chất đầy đất, thỉnh thoảng còn có người ngã xuống. Trong ánh lửa, mặt đất đã phủ một màu đỏ tươi... Một màu đỏ của máu và... Thấy người! Tiếng la hét chém giết, tiếng kêu gào đau đớn vang bên tai không dứt, mùi máu tươi nồng nặc, mùi cháy khét của những thứ bị thiêu rụi,... Tất cả hòa cùng với gió đêm ngấm vào những ngóc ngách. Mọi thứ dường như đang nhảy múa, biến dạng vặn vẹo, trời đất không còn là trời đất như xưa.

“Oe!”. Dạ dày bất giác cuộn trào, Lang Hoa liền lấy tay bịt miệng.

Tại... Tại sao lại như vậy? Hoàn toàn khác với tưởng tượng của cô! Không! Không phải như vậy! Tại sao có nhiều máu thế? Tại sao có nhiều người chết thế? Không phải như vậy! Không phải là cảnh cô dẫn thiên quân vạn mã rong ruổi trên chiến trường cát vàng tung bay rợp trời, giơ cung bắn Lan Túc ngã ngựa, vung đao chém Tích Vân dưới chân, sau đó lập huyền môn trận pháp bao vây địch, không mất người nào đã đánh bại Phong Vân Kỳ và Mặc Vũ Kỳ. Và rồi uy danh Bạch Lang Hoa sẽ truyền khắp thế gian, truyền tụng đến muôn đời sao...?

Thế nhưng... Tại sao lại có cảnh tượng này? Những ngọn lửa, những xác chết, những vũng máu tươi và hàng vạn tiếng kêu thê lương... Đây là thành Đỉnh sao? Là tòa thành xinh đẹp với danh xưng “Vườn Lang Can Bạch Quốc” sao...?

Không! Đây không phải là thành Đỉnh! Đây là địa ngục...!

Chương 37 Lang khuynh

“Lộc cộc, lộc cộc...” Tiếng động của thiết kỵ bỗng nhiên truyền đến, bên trong ánh lửa hiện lên vô số bóng dáng chạy đi của kỵ binh giáp đỏ, trong nháy mắt đã đến, trên mặt đất rất nhiều binh sĩ giáp trắng, giáp đen ngã xuống.

“Công chúa, thuộc hạ đến chậm, làm cho công chúa bị sợ hãi!” Một viên hổ tướng xuống ngựa quỳ xuống.

“Công... Công Tôn tướng quân!” Lang Hoa nhìn rõ vị tướng quân một thân toàn máu trước mặt, “Mau... Mau đứng lên!”

“Công chúa, xin hãy nhanh chóng rời khỏi thành đi.” Công Tôn Tử Trọng nhanh chóng đứng dậy, ngay sau đó quay đầu phân phó Tổng Sâm phía sau, “Người lĩnh hai trăm tinh binh hộ tống công chúa rời đi!”

“Dạ!” Tổng Sâm lĩnh mệnh.

“Không! Ta... Ta còn chưa đánh đuổi được quân Phong, ta... Ta phải trợ giúp các người đánh lui quân Phong, phòng thủ Đỉnh thành của ta!” Nhìn thấy nhiều tướng sĩ Bạch quốc như vậy, Lang Hoa an tâm một chút, lớn tiếng kiên trì.

“Công chúa, Đỉnh thành đã bị công phá.” Công Tôn Tử Trọng lộ vẻ sầu thảm cười, nhìn vị tiểu công chúa trước mắt chưa trải qua khói lửa nhân gian này, “Đỉnh thành đã không thủ được nữa!”

“Sao có thể... Sao có thể như vậy?” Lang Hoa không dám tin rằng lớn mắt, tại sao nàng vừa tỉnh giấc mà Đỉnh thành đã biến thành cái dạng này, “Các người...” Ánh mắt dời về phía này binh lính, “Không phải các người đều còn ở đây sao? Vì cái gì nói không thủ được thành? Chẳng lẽ... Công Tôn Tử Trọng! Chẳng lẽ người muốn muốn hiến thành đầu hàng?!” Một tia sáng nhảy lên trong đầu, Lang Hoa lớn tiếng quát...

“Công chúa yên tâm, Tử Trọng quyết không làm như vậy!” Công Tôn Tử Trọng cười chua xót, ngược mắt nhìn qua những người trong ánh lửa, đây đều là những thân tín đã theo hấn chém

giết hơn mười năm, hôm nay đã hầu như không còn, “những người này... Đã là những binh lính cuối cùng của chúng ta! Công chúa đi nhanh đi, chúng ta... Chúng sẽ cùng tồn vong với Đỉnh thành!”.

“Công Tôn tướng quân...” Lang Hoa nhìn thấy vẻ mặt bi thương, đau đớn của vị đại tướng quân trước mặt, không khỏi vì sự hoài nghi vừa rồi của chính mình mà xấu hổ.

Công Tôn Tỉ Trọng lắc đầu, nhìn Lang Hoa rồi cúi người thật sâu “Công chúa, xin người chuyển lời cho Đại vương, Công Tôn Tỉ Trọng phụ sự kì vọng của người, xin lấy mệnh báo đáp!”.

“Công Tôn Tỉ Trọng! Tên rùa rút đầu người lại trốn thoát! Còn không mau mau lăn ra đây, cùng bản tướng quân đánh ba trăm hiệp!” Từ rất xa truyền đến tiếng hét lớn hào sảng, trong âm thanh chém giết hỗn loạn nơi đây như tiếng sấm đâm vào lỗ tai, khiến tất cả tướng sĩ ở đây đều bị chấn động.

Công Tôn Tỉ Trọng biến sắc, quay đầu quát: “Tổng Sâm, còn đứng làm gì, mau hộ tống công chúa đi!”

“Dạ! Công chúa, mời đi theo thuộc hạ!” Tổng Sâm kéo Lang Hoa đi, bắt chấp tôn ti thân phận.

“Không!” Lang Hoa lại vung tay lên hất Tổng Sâm ra, nhìn thấy về phía Công Tôn Tỉ Trọng nói, “Công Tôn tướng quân vẫn còn ở đây, Bạch Lang Hoa ta thân là vương tộc, há có thể vứt bỏ các người mà chạy?” Rút đao cầm trên tay, cao giọng nói, “Bản cung cùng các người chung tiến lùi!”.

“Ha ha ha ha... Công Tôn Tỉ Trọng, bắt được người!” Tiếng cười hào sảng truyền đến, trong nháy mắt, đại quân màu trắng đã đến trước mắt, đến nhanh như vậy, sự nhanh nhẹn này giống như vừa mới biến ra từ trong biển lửa, mang theo sát khí như hỏa diễm cháy rừng rực, lại giống như mang theo cả hỏa diễm cuốn vào trong sát khí lãnh liệt!

“Trình Tri!” Công Tôn Tỉ Trọng nhìn thấy người kia dẫn theo một đội kỵ binh, trong nháy mắt đồng tử co rút lại, tay không tự chủ được cầm lấy chuôi đao, ngón tay trắng bệch nắm chặt lại.

“Là bản tướng quân.” Một đại tướng quân khôi ngô ngồi trên con ngựa màu nâu vung trường đao lên, “Thế nào, người lại muốn trốn sao?”

“Sao có thể!” Công Tôn Tỉ Trọng rút chiến đao ra, vung lên, “Hôm nay bản tướng quân sẽ cùng người tử chiến một trận!”

“Tốt! Vậy mới có thể xem như danh tướng một quốc gia!” Trình Tri hét lớn một tiếng, hai chân kẹp vào bụng ngựa, thúc ngựa tiến tới, “chúng ta dùng bao đao định sinh tử!” (Ba đao ở đây là chiêu thức chứ không phải ba cây đao)

“Được! Bất luận thắng bại, Tỉ Trọng có thể cùng Trình Tri người đánh một trận, chết cũng nhắm mắt!” Công Tôn Tỉ Trọng vung đao lên, thúc ngựa chạy đến.

Ánh đao sáng như tuyết, mang theo gió lạnh thấu xương, như vạch ngang những đám mây lửa giữa không trung!.

“Công chúa, đi mau!” Tổng Sâm nhân cơ hội kéo theo Lang Hoa chạy tới hướng Bắc Môn.

“Không...” Lang Hoa giãy dụa, nhưng khí lực lại không thể mạnh bằng, bị Tổng Sâm kéo đến phía trước.

Nhưng bọn đi chưa đến mười trượng, một đợt sát khí tiến lại, phía trước vô số quân phong xuất hiện!

“Tổng tướng quân, nghênh địch đi! Không cần lo cho ta!” Lang Hoa nắm chặt đoản đao trong tay, ánh mắt kiên định mà sáng tỏ nhìn Tổng Sâm.

Tổng Sâm bị một ánh mắt như vậy nhìn đến, chậm rãi buông tay ra, sau đó cung kính hành lễ: “Công chúa, xin bảo trọng!” Vung tay lên, dẫn theo số binh sĩ còn lại mà nghênh hướng quân địch.

Quân giáp đỏ dừng mãnh tràn vào giáp trắng, nháy mắt đã bị bao phủ, dường như có từng đợt, từng đợt màu đỏ tươi đẹp tràn ra từ nơi màu trắng kia, bay vào trong không trung, ngay khi rơi xuống đất thì hóa thành một vũng máu đào, rồi thành một anh linh, chìm vào dòng cửu tuyền không đáy.

Không! Không thể run rẩy! Tay không thể run rẩy! Chân cũng không thể mềm ra như vậy! Trái tim không thể đập nhanh thế! Lang Hoa nắm chặt đao, cầm chắc cung tiễn. Không thể sợ hãi! Càng không thể chạy trốn! Ta... Bạch Lang Hoa muốn vượt qua Phong Tích Vân – cái người có danh hiệu Phượng vương kia, sao có thể chưa chiến mà đã chạy!

Phía sau có gì đó rơi xuống, nóng nóng dính dính... Không! Không được quay đầu lại nhìn! Phải nhìn về phía trước... Phía trước... Có một con ngựa đến gần, cao lớn khác thường cũng chói mắt khác thường, ở trong ánh lửa đỏ rực đang cháy lóe lên màu bạc lấp lánh, như một thanh ngân kiếm được luyện ra từ trong gió tuyết ngàn năm, mang theo khí lạnh thấu xương, lúc nó vung lên, ngân quang lóng lánh, màu đỏ vung vãi trên mặt đất!.

Lấy tên, lấp vào cung, kéo lên, ngắm trúng... Gần... Gần... Lần đầu nhìn đến nửa khuôn mặt xinh đẹp đến tận cùng, trắng trẻo không tì vết! Phong Tích Vân đây sao? Định thành bị phá, Bạch Lang Hoa ta nhất định sẽ chết, nhưng ta nhất định phải đã bại người! Tiếp một tên này của ta đi!

Trong khoảnh khắc tên rời cung, con ngựa kia hình như có cảm ứng mà quay đầu, cả khuôn mặt kia cũng chuyển về hướng này, đáng ra nó phải thật hoàn mỹ mà lại như bị xé nửa, đẹp đến nỗi khiến mắt người khác phải đau đớn, vết nứt đó tựa hồ khảm vào lòng người!

Mũi tên còn đang bay nhanh, khoảnh khắc kia, Lang Hoa không tự chủ được nâng tay che lại ngực mình. Một tên này có thể lấy tính mạng người đó không? Sự đau đớn từ trong ngực truyền đến, ánh mắt nhìn theo mũi tên kia, giống như muốn nó tiến lên, lại giống như muốn nó dừng lại! Mơ hồ như hi vọng mũi tên đó không bắn trúng người kia, nhưng... Đây là vì sao?

Kiểm quang hiện lên, mũi tên rơi xuống đất! Khi còn chưa kịp phản ứng, đạo kiếm quang đã như tia sét lạnh lẽo hay đóa hoa lửa rực rỡ chém thẳng đến! Lang Hoa rút đao chắn theo bản năng.

“Đình!” Sự đau nhức từ cánh tay truyền đến, sau đó không còn cảm giác gì nữa, đoản đao rơi xuống trên mặt đất, gãy làm hai đoạn.

Trong mờ mịt, hàn ý lại ập đến, giống như trong một khoảnh khắc đã rơi vào vực băng! Ngẩng đầu, kiếm kia giờ lên cao, lưỡi kiếm lạnh lẽo như mang theo hàn băng, hạ xuống phía nàng! Trong ánh kiếm bóng lửa, nàng nhìn thấy một đôi mắt lạnh lùng, giống như băng nhìn nàng! Người đó muốn giết nàng sao? Lang Hoa si ngốc mà đứng, một khắc kia, trái tim cảm thấy vừa chua xót vừa đau, một dòng nước mắt không tiếng động chảy xuống, lại không biết vì sao.

Trong điện quang hỏa thạch, một thân ảnh đột nhiên nhào tới.

“Cẩn thận!”.

Giống như trước mắt có cái gì đó bay qua, như tia chớp trắng lướt qua, sau đó kiếm quang tiêu tan, biến mất đi.

Cúi đầu nhìn thấy có người ngã vào trong lòng mình, tiếng thét chói tai truyền đến: “Phẩm Lâm! Phẩm Lâm!”.

Lang Hoa ôm lấy Phẩm Lâm đã ngã vào lòng nàng, đôi tay toàn máu đỏ tươi, “Phẩm Lâm...”

“Công chúa...”

Phẩm Lâm cố hết sức ngẩng đầu, thanh âm mỏng manh nói bên tai nàng: “Hai vị công tử đều... Đều đi rồi... Công... Công chúa, người cũng mau chạy đi!” Nói xong giống như tắt thở, gục đầu, nằm trong lòng Lang Hoa.

“Phẩm Lâm! Phẩm Lâm!”

Lang Hoa lay thân thể thi nữ nằm trong lòng mình, đã thấy phía sau lưng nàng ướt đẫm một mảnh, lại đang không ngừng lan ra, “Nha đầu ngốc...” Nước mắt không kiềm được mà hạ xuống, đột nhiên ngẩng đầu, trong lệ quang mờ lung hừng hực nhìn về phía người trước mặt, chính là người này, chính là người này giết Phẩm Lâm!.

Cắn chặt môi, không thể khóc! Tay cầm lấy cung tiễn trên mặt đất, nàng nên báo thù cho Phẩm Lâm!

“Cửu Dung, ngươi thật là không biết thương hoa tiếc ngọc, nhìn xem tiểu cô nương người ta bị ngươi dọa khóc rồi!” Một thanh âm mỉa mai truyền đến từ phía sau, còn chưa kịp đứng dậy, sau gáy đau đớn, sau đó tất cả tri giác đều mất đi.

“Chắc chắc... Khảm nhiều bảo thạch như vậy, chắc phí không ít tiền rồi? Thật sự là bội phục, lại có người lấy món đồ chơi này đi giết người...” Thanh âm mỉa mai kia vẫn vang lên.

Thứ của bản công chúa không phải đồ chơi! Đó là bảo đao, bảo cung mà phụ vương tạo riêng cho ta, là muốn dùng để đả bại Phong Tích Vân! Lang Hoa rất muốn phản bác như vậy, nhưng bị hắc ám ập đến, bao phủ lấy nàng.

Lửa trong Đình thành vẫn còn cháy, trận chiến kia cũng đã gần kết thúc, trên mặt đất toàn là máu tươi cùng binh sĩ giáp đỏ, tại phía trên không trung, Bạch Phượng Hoàng bay múa trong ánh lửa.

Cảm giác giống như bản thân vừa ngủ thật lâu.

Khi Lang Hoa mở to mắt, chỉ cảm thấy từ mi mắt truyền đến đau đớn, không khỏi nâng tay lên che lại, sau khi ánh mắt thích ứng mới chậm rãi mở ra, lại phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ... Ủa... Đây là doanh trướng sao?

Ánh dương quang len lỏi qua cửa chiếu sáng trong doanh trướng, dọi mắt liếc một vòng, nhìn rõ tất cả bên trong doanh trướng, trừ bỏ cái tháp dưới thân, chỉ còn một chiếc bàn, phía trên đặt một ấm trà.

Ngồi dậy, lại cảm thấy đầu óc choáng váng một lúc, toàn thân mềm nhũn không có chút sức lực. Đây là có chuyện gì? Quân Phong lại không giết nàng?

Cố gắng đến cửa trướng, xóc màn trướng lên, bên ngoài là một khoảng trời.

Bầu trời một màu lam, từng đám mây bông bành trôi giống như tơ nhện, trên mặt đất là từng doanh trướng chỉnh tề, dường như binh lính cầm thương đứng sừng sững, xa xa mờ hồ truyền đến thét to, âm thanh ừng hộc...

“Tiểu cô nương, người tỉnh rồi.” Bên trái truyền thanh âm giống như mang theo tiếng cười, tựa hồ là thanh âm đêm hôm đó cười nhạo bảo đao của nàng.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy từ phía kia đi tới một đám tướng lĩnh giáp trắng, giáp đen, thân thể không đồng nhất, dung mạo cũng khác nhau, mà người phát ra thanh âm là một tướng quân mặc áo giáp màu trắng, dáng người bình thường, bộ dáng như gần ba mươi.

“Người...”

Ánh mắt dừng lại trên thân ảnh thon dài phía sau, trong nháy mắt, đột nhiên cơ thể trào lên sức lực, Lang Hoa tiến lên, đôi tay chụp vào cổ họng người nọ, “Người giết Phảm Lâm của ta! Cái tên xấu xa nhà ngươi! Ta muốn giết ngươi báo thù cho Phảm Lâm!” Một bên túm lấy, một bên không chút nghĩ ngợi há mồm ra cắn.

“Người... Người...” Người nọ giống như giật mình một cái, đưa tay cố sức kéo thân thể nhuyển hương đang túm lấy người mình kia xuống, “Ồi!” Trên cổ truyền đến đau đớn, giống bị cái gì đó cắn, hấn lập tức tránh chỗ cổ ra.

Mà những người còn lại nhìn thấy hấn bị tập kích rất ăn ý cùng nhau lùi về sau một trượng, để tránh tai họa bay tới.

“Lâm Cơ... Lâm Cơ... Ngươi... Nàng...” Tu Cửu Dung một bên cổ gắc kéo Lang Hoa đang túm lấy mình ra, một bên khàn giọng gọi bằng hữu, hy vọng mấy người đó có thể đến giúp.

“Ta không có nghe thấy, ta không có nghe thấy.” Vẻ mặt Lâm Cơ mang theo nụ cười liên tục nói.

“Khụ khụ... Lâm... Đều tại ngươi... Khụ khụ...” Chỗ cổ bị Lang Hoa bấu chặt, hàm răng sắc xem chuẩn thời cơ cắn xuống, mà đôi chân còn không ngừng đá, Cửu Dung đáng thương chưa bị chặt vật như thế bao giờ, tay chân luống cuống.

“Ngươi... Ngươi nếu không buông tay, ta... Ta sẽ không khách khí!” Khuôn mặt Tu Cửu Dung đã đỏ bừng.

“Ngươi... Hừ! Hôm nay ta sẽ cắn chết tên xấu xa ngươi! Ta sẽ báo thù cho Phàm Lâm!” Lang Hoa cắn răng nói, nói xong vươn tay hung hăng chộp đến cổ Cửu Dung.

“Không... Không biết nói lý!” Tu Cửu Dung vội vàng bắt lấy đôi tay của Lang Hoa, tay trái Lang Hoa bị bắt được, tay phải lập tức vung ra. Nhưng mà vừa mới động, Tu Cửu Dung lại duỗi tay kia ra bắt lại, sau đó hai tay vận lực một cái, cố định hai tay nàng chặt chẻ bên sườn. Hai tay Lang Hoa bị không chế, không chút nghĩ ngợi nâng chân đá lên. Không kịp nghĩ nhiều, Cửu Dung lập tức nhấc chân lên, kẹp lấy hai chân đang không ngừng khiêu khích của Lang Hoa, cuối cùng không chế được cộp mẹ đang giương nanh múa vuốt này.

Nhưng mà... Hai người bọn họ còn không biết, một đám đang vây xem lại tròng lớn mắt.

“Ta vẫn nghĩ đến hắn có tật xấu gì đó, dù sao đối với việc nam nữ vẫn tỉnh tỉnh mê.” Đôi mắt của Trình Tri mở lớn, một bên thì thào tự nói.

“Ừ, tiêu đệ đệ của chúng ta rất cuộc trưởng thành.” Bộ dáng Lâm Cơ có chút vui mừng.

Mà Từ Uyên ở bên không nói gì, nhưng không có ý định tiến lên hỗ trợ.

“Ừ, cảnh này cũng đẹp đấy.” Nhâm Xuyên Vũ giờ tay vuốt cằm, sau khi suy nghĩ thả ra một câu như vậy.

Những người khác đều có chút đồng cảm gật đầu, dù sao mỹ nam trước mặt này hai tay, hai chân giữ chặt mỹ nữ, nhìn thế nào cũng là cảnh đẹp ý vui!

“Cắn chết tên bại hoại ngươi! Ta muốn cắn chết ngươi! Ô ô ô... Ta nên báo thù cho Phàm Lâm!” Lang Hoa vừa nói vừa vươn cổ lên, há miệng muốn cắn xuống cổ Cửu Dung.

“Ngươi... Ngươi...” Tu Cửu Dung không ngừng ngửa cổ ra sau, chỉ vì tránh né hàm răng sắc kia.

“Tiểu Dung, ngươi để cho nàng hôn một cái.” Thanh âm trêu tức của Lâm Cơ lại vang lên.

Quả thật, cảnh tượng trước mặt mà lọt vào mắt người không biết sự tình thì còn tưởng rằng là mỹ nữ dùng sức muốn hôn mỹ nam, mà mỹ nam lại liêu chét không theo!

“Aiz! Hắn sẽ để nàng hôn rồi.” Từ Uyên vốn không lên tiếng rớt cuộc thờ dài một hơi.

Giống như là đáp lại lời của hắn, một người không giữ được trọng tâm, “Bịch!” Một thanh âm vang lên, bụi đất mù mịt, hai người đồng thời ngã xuống đất.

“A!” Một tiếng kêu thảm thiết thê lương lập tức xuất hiện, vang vọng cả đại doanh, Tu đại tướng quân rớt cuộc bị công chúa Lang Hoa hôn được... À, không, là cắn được!

“Chuyện gì âm ỉ?” Một thanh âm thanh nhã nhẹ nhàng truyền đến.

Một người trên mặt đất muốn cắn người, một người không ngừng giãy dụa nghe được thanh âm này đều đồng thời dừng động tác.

“Hừm? Tu tướng quân?” Người tới hình như có chút kinh ngạc, “Ta vẫn tưởng rằng người... Là người then thùng hướng nội, hóa ra...” Đang nói thì dừng lại, tiếng cuối kia kéo thật dài, cùng với thanh âm cười yếu ớt.

“Tức... Tức... Vương?!” Tu Cửu Dung đang nằm trên mặt đất ngẩng đầu, lập tức trở nên cà lăm, “Không... Không... Phải... Ta... Ta...” Một bên sống chết cổ đẩy Lang Hoa đang nằm úp sấp trên người mình ra.

Một khắc tiếng cười kia vang lên, một mùi hương lan thanh nhã truyền ra, trong nháy mắt, mọi thứ xung quanh đều biến mất, lờ mờ như trong biển lan, âm áp dương quang, gió nhẹ mát mẻ, mùi thơm thoang thoảng... Còn có tiếng cười ôn nhã, nhu hòa kia... Một khắc kia, Lang Hoa cảm thấy say mê không muốn tỉnh.

Không! Lắc cái đầu đang mơ màng, nhất định... Phải tìm nơi phát ra tiếng cười!

Dừng thân dậy, thái dương chói lọi kia khiến nàng bị che khuất tầm mắt, dời mắt bốn phía, ừ, có rất nhiều bóng dáng đen, trắng, nhưng không phải là người nàng muốn tìm. Ánh mắt bị một thân ảnh hấp dẫn, mơ hồ cảm thấy ánh sáng lóa mắt, lại lắc lắc đầu, rồi lại dụi mắt, rốt cục thấy rõ... Trong những kẻ mặc áo giáo trước mắt chỉ có một người bất đồng, giống như hạc trong bầy gà! Khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân, trường bào màu đen thêu kim sắc, tóc được cố định bằng bạch ngọc quan, thắt lưng quần đai, không thấy được có bao nhiêu đẹp để quý giá, nhưng lại cảm thấy được người này cao quý, ung dung đến cực điểm!

Mọi người xung quanh, tất cả mọi người như ẩn đi, trong mắt chỉ có thể nhìn đến một người như vậy, chớp mắt chỉ có một mùi lan thanh nhã, trong tai lại vang lên tiếng cười nhẹ nhàng nhợt nhạt kia... Khi con người như mặc ngọc kia chuyển đến, cảnh vật lần lượt bị thay đổi, cả tâm hồn giống như bị hút vào, sâu như vậy, đen như vậy! Đang khi hốt hoảng, trong đầu vang lên một câu như vậy “Ồ trên đài cao, con người như ngọc. Khoan dung đẹp đẽ, hơi thở như hoa. Tiếng nói như lan, tiếng cười như ca.”

Lan Túc nhìn thấy nữ tử xinh xắn một thân giáp đỏ trước mắt, một thân trang phục này của nàng, phải là tư thế oai hùng hiên ngang mới đúng, nhưng mà... Mũ giáp méo mó đang đội trên đầu, khuôn mặt tràn đầy bụi đất, bên môi còn có một tia máu đỏ tươi, xem ra rất là... Ừm, có một phong thái rất khác biệt. Nhìn từ cặp mắt hạnh trong veo đến da thịt trắng như tuyết kia, đây là một cái... Ừm... Là một con mèo nhỏ xinh đẹp mới cào người.

Lập tức mím môi cười nhẹ: “Vị tiểu cô nương xinh đẹp này là...”

“Thình thịch thình thích...” Tim đập giống như tiếng trống, vừa nhanh vừa rõ, giống như muốn nhảy từ lồng ngực ra, mà nụ cười kia lại giống như nụ hoa lan thanh nhã nở ra, lại giống như hoa mai khẽ động.

“Ta gọi là Lang Hoa.” Thanh âm nhỏ như tiếng mèo, một hồi trời đất xoay chuyển, Lang Hoa ngã xuống đất.

Sau này thật sự Lang Hoa được lưu danh sử sách, người đời truyền tụng, nhưng không phải bởi vì mỹ danh, tài danh, võ danh, nghệ danh của nàng... Mà là bởi vì Lan Tức. Sử ghi: “Hơi thở như hương hoa, từng cười đến khuynh lang.”

“Lang Hoa?” Lan Tức nao nao, sau đó một lần nữa cười nhợt nhạt, “Hóa ra là Lang Hoa công chúa của Bạch quốc, thật sự là tên rất hay, mà cũng thật có chút giống.” Một tiếng cuối cùng thật nhẹ giống như nỉ non.

Mà những tướng lĩnh khác lại nhìn chằm chằm người đang ngã trên mặt đất kia, hình như có chút không thể tin được, vừa rồi còn giương nanh múa vuốt giống như cọp mẹ, giờ phút này lại té xỉu ở đây. Lập tức đều đồng loạt dời mắt về phía người đang gật đầu mím cười ở kia, trầm nghĩ, không hổ là Tức vương danh kinh thiên hạ! Nụ cười này lại lợi hại như vậy?!

“Ừm, xem ra là nàng đói bụng rồi.” Lan Tức tinh tế nhìn người đang nằm trên mặt đất một cái, sau đó đưa ra kết luận, mà lúc này, tiếng hô hào từ xa truyền tới.

“À, bắt đầu thao luyện rồi...”

Ánh mắt Lan Tức nhìn về hướng chúng tướng, nhưng ánh mắt lần này của hắn lại không nhanh bằng động tác của mấy người kia, chỉ trong nháy mắt, đám người vừa rồi còn đứng sừng sững một chỗ, nháy mắt mà toàn bộ biến mất, nhưng mà... Cuối cùng còn có một người phản ứng hơi chậm.

Bị ánh mắt kia nhìn đến, Tu Cửu Dung đang muốn bước đi như bị đóng đinh lại.

“Bỏn vương sao có thể để Phong vương đợi lâu? Cho nên Tu tướng quân, người phụ trách cho nàng ăn no đi.” Dứt lời, Lan Tức tao nhã xoay người, sau đó không nhanh không chậm rời đi.

Mà Tu Cửu Dung bị lưu lại nhìn người nằm trên mặt đất, lại nâng tay sờ cổ, chạm vào một loạt dấu răng kia, lại nghe tiếng hô càng dài càng to kia, nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

“Hãy hãy hãy... Hãy hãy hãy...” Âm thanh hô hào từng đợt từ rất xa truyền đến, khoanh khắc kia, khuôn mặt vốn đang mê mang trấn định trở lại.

Nâng tay gọi một gã binh lính Phong quốc đến: “Đến vương tướng tìm Lục Vận đại nhân, mời nàng sắp xếp cho... Lang Hoa công chúa, cũng đem cô nương bị thương kia an bài một chỗ với nàng.”

“Dạ! Tướng quân.” Binh lính đáp lời.

Tu Cửu Dung lập tức xoay người bước nhanh về phái giáo trường.

Trên giáo trường rộng lớn, vô số binh sĩ đứng sừng sững, giáp đen như mực, giáp trắng như tuyết, đen cùng trắng rõ ràng đối lập. Giữa đen và trắng có một vùng đất trống, hai bóng người đang triển đấu với nhau tại, khó mà tách ra được, mà dưới ánh mặt trời chói chang, mọi người đều hết sức chăm chú đến hai người trong vùng đất đó, không dám chớp mắt, sợ rằng trong lúc mình nháy mắt sẽ bỏ qua cái gì đó.

Hai người đang đấu giữa sân là Từ Uyên và Kiều Cần, hai người đều cầm trường kiếm, người tới ta đi, bay lên nhảy xuống, đấu đã gần nửa cái canh giờ mà không phân được thắng bại. Kiếm thuật tinh xảo kia làm cho tất cả binh sĩ thấy mà hoa cả mắt, nhiệt huyết sôi trào, hận bản thân không thể là một trong hai người kia, có võ nghệ cao siêu, thân thủ mạnh mẽ kia.

Hai người giữa sân càng đấu càng hăng, không hề có ý dừng tay, ra chiêu càng lúc càng nhanh, kiếm quang điều luyện, kiếm phong sắc bén, khi tấn công khi phòng thủ, gió lạnh quét qua bốn phía, khiến các binh sĩ không tự chủ được lùi một bước, lặng lẽ sờ tảng da gà trên người mình.

“A a...” Từ giữa sân vang lên một tiếng, hai người kia từ trên mặt đất đấu đến trên không.

Có thể nhìn thấy hai đạo thân ảnh trên không lúc phân lúc hợp, khi ở cột cờ, khi bay liệng trên trời cao, bảo kiếm vung lên, khí thế sắc bén, giống như hai tiểu thái dương, khiến người khác lóa mắt.

“Kiều tướng quân cố lên! Kiều tướng quân cố lên!”

“Từ tướng quân cố lên! Từ tướng quân cố lên!”

Không biết từ khi nào, tất cả binh lính giữa sân cùng hô to trợ uy, nhất thời không khí giữa sân trở nên vô cùng kịch liệt. Mà hai người đang giao chiến trên không trung, đối với xung quanh lúc này không quan tâm, cả tâm trí đều chỉ có đối phương và thanh kiếm cầm trên tay đối phương!

“Ha!” Chỉ nghe hai tiếng quát lớn, trong giây lát, kiếm quang trong không trung bỗng nhiên bùng lên, giống như hai đạo lửa đỏ, mang theo hào quang chói mắt cùng khí thế không gì ngăn cản được, đâm thẳng phía trước! Đây... Là một chiêu cuối cùng của bọn họ, chẳng những liên quan đến vinh nhục của bản thân, mà còn liên quan đến cục diện thắng bại của Phong Vân kỳ cùng Mặc Vũ kỳ, đối thủ như vậy không thể khiến bọn họ không chém một kiếm toàn lực này!

Hai đạo lửa đỏ kia nhanh chóng bay ra, sắp va chạm giữa không trung... Một khắc kia, đám binh sĩ vốn đang trào dâng, đều không tự chủ được im lặng, nín thở, lo lắng, mở to hai mắt nhìn hai đạo kiếm quang mạnh mẽ chói mắt trong không trung... Một khắc kia, trong đầu đều trống rỗng, trong cả tâm trí cũng chỉ có hai đạo kiếm quang kia!

Khi Lang Hoa chạy tới, nhìn đến nhìn thấy tình cảnh kịch liệt mà nghẹn thở đỏ. Mặc kệ nắng gắt chói mắt, chính nàng cũng không tự chủ được mở to hai mắt, nhìn chăm chăm kiếm quang

kia, nháy mắt cũng không dám, hai tay nắm chặt! Trong đầu chỉ có một ý niệm... Sau một kiếm quyết tuyệt như thế, hai người kia sẽ thế nào?

Binh lính trong sân còn chưa kịp nghĩ đến điều này, trước mắt phảng phất như có cái gì đó hiện lên, người còn chưa kịp phản ứng, một đạo lửa đỏ vẽ ra, “Ầm!” Một tiếng nổ vang lên khiến màng tai của mọi người rung động.

Một lát sau, tâm thần của mọi người chậm rãi hồi phục, chỉ thấy bụi đất trước mắt bay lên, tất cả lửa đỏ, tất cả kiếm quang đều bị thu đi. Đến khi nhìn rõ, mọi người đều chấn động, chỉ thấy giữa sân có một khối đá lớn đập nát nơi tỉ thí, mà đá vụn dưới mặt đất, giống như bị sét đánh, lộ ra một cái hố sâu.

Mọi người còn chưa rõ tình huống lúc này, hai tiếng nhỏ giống như lá rơi vang lên, hai người Kiều Cẩn, Từ Uyên sóng vai bình yên rơi xuống đất, tay vẫn duỗi thẳng, trường kiếm vẫn nắm chặt như cũ, nhưng mũi kiếm đều bị bạch lãng quán lại, làm hai thanh kiếm hợp lại một chỗ. Sau đó, một thân ảnh màu trắng giống như một chiếc lông vũ, nhẹ nhàng không tiếng động hạ xuống mặt đất, bạch lãng thật dài lặng lẽ tung bay.

Giữa sân thật im ắng, tuy có nghìn vạn người mà không có một tiếng động.

“Nếu là hai kiếm kết hợp, tất nhiên không gì địch nổi! Mà nếu hai kiếm cùng đâm vào nhau, chỉ có rơi vào kết cục lưỡng bại câu thương!” Trên giáo trường yên tĩnh, thanh âm như gió mát êm dịu phát qua.

Nếu hai quân đồng tâm hiệp lực, tự nhiên sẽ thiên vô địch! Nếu hai quân đều có dị tâm, tất ngọc đá cùng vỡ!

Giữa sân vẫn yên tĩnh như vậy, tất cả binh sĩ đều tinh tế suy ngẫm một câu kia của Phong vương, chỉ có tiếng lá cờ bay phấp phật trong gió.

Sau đó, vang lên tiếng va chạm của áo giáp, tất cả binh sĩ, bất luận là Phong Vân kỵ hay là Mặc Vũ kỵ, đều nhất trí cúi đầu quỳ xuống. Ngay sau đó, “Phong vương vạn tuế!” Tiếng hô kia rung động cả giáo trường, giống như ngay cả núi cũng bị lay động, phát ra từng đợt tiếng vọng!

“Đó là Phượng vương Phong Tích Vân sao?” Ở ngoài giáo trường, Lang Hoa si ngốc nhìn thân ảnh màu trắng giữa sân kia. Trên mặt đất có nghìn vạn người đang quỳ xuống, mà nàng lẳng lặng khoanh tay đứng, giống như tất cả dương quang đều chiếu lên người nàng, quanh thân tràn đầy ánh sáng, như Cửu Thiên Phượng Hoàng hạ phàm, ngạo nghễ tuyệt thế!

“Thiên tư phượng nghi... Thiên tư phượng nghi... Hóa ra chính là như vậy!” Lang Hoa thì thào nói nhỏ.

“Hóa ra trên đời này còn có nữ tử như vậy!” Phẫn Lâm đứng phía sau Lang Hoa thì thào tự nói. Hoa ra trừ bỏ công chúa đáng yêu cùng bản thân đáng thương, lại còn có nữ tử có thể đứng ở nơi cao nhất thế gian, khiến thiên hạ cúi đầu!

“Thật là một nữ nhân lợi hại!” Trên khán đài bên ngoài giáo trường, Nhâm Xuyên Vũ thở dài, “Một trận tỷ thí này, nếu Phong Vân kỵ thắng, sẽ khiến Mặc Vũ kỵ không phục, nếu Mặc Vũ

kỵ thắng, Phong Vân kị tất không phục, nếu là bất phân thắng bại, chỉ sợ trong lòng hai bên đều sóng ngầm, nhưng một hành động nhẹ nhàng này của nàng, tùy tiện nói một câu, lại khiến cho Phong Vân kị lẫn Mặc Vũ kị đều thán phục!”.

“Nếu không sao nàng có thể được gọi là Phượng vương!” Hạ Khí Thù đứng một bên tán thưởng từ đáy lòng.

“Những mưu kế nguoi tính toán, tựa hồ ở trước mặt nàng đều không có hiệu quả!” Ánh mắt của Đoan Mộc Văn Thanh cũng nhìn đến thân ảnh ở giữa kia, không quên chăm chọc người luôn tự phụ trí tuệ cao siêu bên cạnh.

“Chỉ là ta không nghĩ tới các nguoi không thể toàn thắng Phong Vân tứ tướng.” Nhâm Xuyên Vũ nhún nhún vai, ánh mắt đảo qua ba người bên cạnh, giống như có chút thất vọng, “Xuyên Vân cùng Lâm Cơ, một người giỏi trường thương, một người giỏi bắn tên, ai cũng có sở trường riêng, bất phân thắng bại, Đoan Mộc thắng Trình Tri, nhưng Hạ Khí Thù lại thua bởi Tu Cửu Dung, mà trận cuối cùng này, Kiều lão đại cùng Từ Uyên chỉ có thể xem như nang tay, cho nên Phong Vân kị, Mặc Vũ kị đâu là đệ nhất kị, ừm... Vẫn là chưa biết được!”.

“Một kiếm vừa rồi... Nếu mà cùng bại...” Hạ Khí Thù nhìn về Nhâm Xuyên Vũ, hơi trào phúng, “Thì nguoi làm gì?”

“Cùng bại...” Nhâm Xuyên Vũ nâng tay sờ cằm, “Thì chính là hai người đều mất mạng... Aiz... Thất sách... Thất sách... Đều do đánh giá năng lực của các nguoi quá cao.” Vừa nói vừa lắc đầu, nửa phần nghĩ lại đều không có.

Hạ Khí Thù nghe vậy lờm hẩn một cái, sau đó quay đầu đi không hề để ý tới hẩn.

Đoan Mộc Văn Thanh nhíu mày, nâng ngón tay chỉ về hướng giáo trường, “Hai quân đồng tâm cộng chí chẳng lẽ không tốt? Thật không hiểu được trong đầu nguoi có ý tưởng quỷ gì.”

“Đương nhiên ta cũng hi vọng hai quân đồng tâm cộng chú, chẳng qua...” Ánh mắt Nhâm Xuyên Vũ quét về phía thân ảnh màu trắng ở giáo trường kia, “Chẳng qua Phượng Hoàng kia...” Lời sau thanh âm cực nhỏ, dù ba người đứng ở bên cạnh hẩn cũng không nghe được rõ ràng.

“Ca ca, Phong vương này hoàn toàn khác với bất cứ kẻ nào mà trước đây huynh từng gặp!” Nhâm Xuyên Vân nhắc nhở huynh trưởng, “Nàng cũng giống với bất luận nguoi nào từng ở bên cạnh vương!”

“Ta biết.” Nhâm Xuyên Vũ nhẹ nhàng vuốt cằm, ánh mắt mang theo vẻ suy nghĩ sâu xa nhìn về phía Lan Túc ngồi trên vương tọa phía đài cao, y tuấn nhã bình tĩnh, y ung dung khó dò. Chẳng qua... Vừa rồi tiếng hô kia có làm cho hẩn có một tia cảnh giác hay không? Hừ, khả năng khiến nghìn vạn nguoi cúi đầu, sẽ đứng sau nguoi sao? Hơi gọi lên một tia cười yếu ớt, cười đến giảo hoạt mà đắc ý, ai nói hẩn không được gì, đây không phải là điều hẩn đạt được sao?

Đội ngũ đen cùng trắng chỉnh tề rõ ràng, từng hàng một đi qua, ai cũng không chớp mắt, không hề có một nguoi liếc nhìn hai vị cô nương bên ngoài giáo trường. Thái độ nghiêm cẩn kìm chế

bản thân kia, bộ pháp chinh tề đồng nhất, khí thể dâng trào như hồng thủy, ánh mắt sắc như đao... Những điều này chưa hề gặp qua ở những binh lính Bạch quốc, cho nên những người kia mới có tư cách xưng thiên hạ danh kỳ sao?!

Khi tất cả binh sĩ đều đi qua, hai đạo thân ảnh một trắng một đen sóng vai nhau mà đến, bên cạnh là đám thuộc cấp, nhưng thứ chói mắt không phải là các tướng quân áo giáp lấp lóa kia, mà là hai người mặc trường bào kia. Bước chân nhẹ nhàng tao nhã, vẻ mặt thong dong bình tĩnh, phía sau tinh kỳ tung bay, thuộc chăm chú đi theo, kia hai người... Giống như là vương giả trong thần thoại viễn cổ đi ra, ung dung mà xa vời. Trên trán là miếng ngọc trắng khuyết lấp lánh rực rỡ, dưới ánh mặt trời chói chang, hợp thành một vòng sáng, như ánh tuyết thanh nhã chiếu vào bích nguyệt, nhẹ nhàng dừng lại ở hai người... Hai người đen trắng rõ ràng rồi giống như hải hòa trong bức tranh hắc sơn bạch thủy.

“Đây là Lang Hoa công chúa của Bạch Quốc, người còn chưa gặp qua đi...?” Nàng nghe được nam tử hắc bào tuần nhã... Tức vương mỉm cười nói với nữ tử bạch y tuyệt thế — giới thiệu với Phong vương.

“Lang Hoa?”

Phong vương nhẹ nhàng lặp lại tên này, sau đó nhợt nhạt nở nụ cười, nụ cười kia giống như trời đất mở ra, vạn vật sống lại, ánh mắt trong suốt như thiên hồ tuyết thủy nhẹ nhàng đảo qua, mang một tia ý vị thâm trường cùng thú ý, “Lang Hoa, quả nhiên là một mỹ nhân!” Một khắc nói ra lời kia, ánh mắt hai người chạm nhau, giống như trao đổi một loại ngôn ngữ mà chỉ có bọn họ mới biết.

Nghe được ca ngợi như vậy, Lang Hoa chợt thấy mặt hơi nóng lên, sau đó thốt ra một câu: “Ta là Bạch Lang Hoa, ta... Ta... Ta muốn đánh bại ngươi!”.

Sau khi nói ra đột nhiên che miệng mình lại, bản thân đang nói cái gì đây? Vốn hản là... Hản là phải tao nhã thong dong, hướng hai người hành lễ, sau đó nhỏ nhẹ, cao quý đoan trang trả lời “Bản cung là công chúa Bạch quốc Bạch Lang Hoa”!

Một khắc kia, Lang Hoa không cần cầm gương để soi cũng biết mặt mình đỏ như bị lửa thiêu, cúi đầu xuống, không dám nhìn hai người trước mặt, nhưng rồi bỗng nghĩ ra, nàng cũng không làm gì sai, sao phải cúi đầu giống mắc lỗi vậy? Ý nghĩ vừa chuyển, lập tức ngẩng đầu, vừa nhấc tay, thì rơi vào một ánh mắt có chút kinh ngạc lại có tươi cười thỏa mãn trong veo như hồ nước, hóa ra trên đời còn có ánh mắt đẹp như vậy!

Chương 38 Tù hôn

“Ngươi muốn đánh bại ta?”

Tích Vân cười tủm tỉm nhìn tiểu mỹ nhân một thân hòa hồng y phục trước mắt. Nàng có một gương mặt chưa từng bị ưu sầu xâm chiếm, có một đôi mắt không hề nhuốm qua sự ham danh háms lợi, xinh đẹp thuần khiết tựa như đóa hoa lang can trên đỉnh Đông Tra, cao cao tại thượng, làm sao có thể sánh đôi với Vương gia nơi trần thế đây?

Nụ cười kia khiến cho Lang Hoa không tự chủ được mà nói ra chí lớn của nàng: “Ta... Ta cũng lập chí bảy năm, mỗi ngày đều tập võ, ta còn xem qua rất nhiều sách nữa đó, có binh thư, có Tây Ngọc Tập, có Sách Thiên Hạ, có... A, nói tóm lại là có rất nhiều. Ta nhất định sẽ dùng vũ kỹ, binh pháp, văn tài để đánh bại ngươi! Không đúng, bây giờ còn có thêm một mục nữa, ta muốn đánh bại ngươi về phương diện dung mạo nữa cơ!”

“Phụt!” Lời vừa nói ra, đám tướng lĩnh đứng sau lưng song vương không nhịn được mà bật cười ra tiếng, ánh mắt nhìn về phía Lang Hoa mang theo vẻ buồn cười và khinh thường.

“A?” Tích Vân nhẹ nhàng cười một tiếng: “Ta có cái gì đáng giá khiến ngươi phải lập chí bảy năm để đánh bại đây?”

“Ngươi... Ngươi nói cái gì? Ngươi còn không biết tại sao ta phải lập chí đánh bại ngươi?” Lang Hoa chỉ vào mặt Tích Vân, lắp ba lắp bắp nói. Gương mặt trắng nõn của nàng giờ phút này đã biến thành màu đỏ hồng, mắt hạnh trong veo như nước trứng lớn, bộ dáng thập phần đáng yêu.

“Ta thật sự không biết ta có cái gì đáng giá tới mức khiến cho người khác phải lập chí đánh bại nha.” Tích Vân cười nhạt, bộ dáng vân đạm phong khinh, rõ ràng chính nàng cũng không thêm để ý đến chuyện này.

“Quá đáng... Thật là quá đáng!”

Thanh âm trong trẻo của Lang Hoa không khỏi có chút tức giận: “Nhiều năm qua, ngươi luôn một mực đề lên đầu công chúa các nước, khiến cho bọn họ chỉ có thể khuất phục dưới thanh danh của ngươi. Chỉ cần có ai nói tới công chúa, mọi người liền sẽ nghĩ ngay tới ngươi, có nhắc tới thì cũng chỉ nhắc tới ngươi, các công chúa khác đã hoàn toàn biến thành cái bóng mất rồi, nhưng ngươi lại... Ngươi lại không thêm để ý chút nào, còn nói là không biết?! Quá đáng! Quá đáng! Thật là quá đáng! Phầm Lâm! Nàng ta thật sự rất là quá đáng mà!”

Càng nói càng tức, thanh âm của nàng ngày một to hơn, cuối cùng xoay người, túm lấy thị nữ sau lưng, dùng sức lắc lắc: “Phầm Lâm...”

“Công chúa...” Phầm Lâm nhẹ kêu một tiếng, đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm vào mặt đất, căn bản không dám ngẩng đầu nhìn cái người gần như đang phát ra ánh sáng kia.

“Thành thật mà nói, ta vẫn không biết rằng chính mình lại có danh tiếng lớn như vậy, còn trở thành mục tiêu của người khác nữa chứ.”

Khóe môi Tích Vân hơi cong lên. Nàng nhìn về phía tiểu mỹ nhân xinh đẹp tựa như ráng chiều kia, trong mắt lộ ra vẻ hứng thú: “Sau khi đánh bại ta xong, ngươi sẽ làm gì đây?”

“Đánh bại ngươi?”

Lang Hoa đột nhiên quay đầu lại nhìn Tích Vân. Nếu như có thể đánh bại con người tuyệt diệu thiên hạ này... Vừa nghĩ đến chuyện này, khóe miệng Lang Hoa không kìm được hơi nhếch lên, chân mày nhướng cao, hai tròng mắt hấp háy, bàn tay nhất thời siết chặt: “Nếu ta đánh bại ngươi... Nếu ta đánh bại ngươi...”

Lang Hoa lảo bầm, toàn thân bởi vì cái ý niệm này mà hưng phấn tới mức phát run. Nếu đánh bại nàng ta... Nếu đánh bại nàng ta... Ánh mắt nàng vô thức di động, một đạo thân ảnh tuấn dật tao nhã vừa vịn đập vào mắt của nàng, trong lúc mơ màng, nàng thuận miệng nói ra: “Nếu đánh bại người, ta liền có thể tuyển được một Phò mã hoàn mỹ giống như hắc ròi!”

Lời vừa nói ra, mọi người đều sững sốt không thôi, đợi đến lúc phản ứng lại, ai nấy không hện mà cùng dời ánh mắt nhìn về phía Lan Túc. Một lát sau, đám tướng lĩnh đều cúi đầu, chẳng qua bờ vai của bọn họ đều không ngừng lay động.

Mà Phàm Lâm bên này cũng không khá hơn bao nhiêu. Đầu nàng cúi sát xuống ngực, thậm chí oán giận chính mình mệnh khổ, như thế nào lại có một chủ tử thẳng mồm thẳng miệng như vậy chứ.

“A!” Đến khi nhận ra mình đã nói cái gì, Lang Hoa xấu hổ không thôi, vội vàng che mặt lại.

Sao mình lại có thể nói ra những lời như vậy chứ? Đáng lẽ nàng phải tỏ ra nghiêm túc nói: “Nếu đánh bại người, vậy ta có thể chứng minh cho mọi người thấy, thiên hạ này không phải chỉ có một mình Phong Tích Vân người mà còn có rất nhiều cô gái ưu tú.” Đến lúc đó, sự tình cao thượng này của nàng sẽ lan truyền khắp thiên hạ, dân chúng các nước, từ đường cái cho đến hẻm nhỏ sẽ tung hô tin đồn về nàng!

Tích Vân nghe vậy có chút kinh ngạc, không biết con người này dùng thủ đoạn gì mà lấy lòng được tiểu nha đầu kia? Nhưng khi quay đầu lại nhìn Lan Túc, trông thấy vẻ mặt kinh ngạc của hắc, nàng không khỏi lộ ra nụ cười chế nhạo.

“Công chúa nhìn trúng Túc vương Phò mã?” Tích Vân tiến về phía trước, vươn tay gỡ hai bàn tay đang gắt gao che mặt của Lang Hoa ra. Trên da thịt tuyết nõn kia của nàng không ngờ đã hằn lên mấy đạo dấu tay đỏ hồng.

“Không... Không có nha... Người... Người đừng có hiểu lầm!”

Lang Hoa giờ tay bắt lấy Tích Vân, lắp bắp giải thích: “Ta... Ta...” Lang Hoa nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, sau đó hùng hồn nói: “Hắc là trợ thủ của người, ta đây đương nhiên không thèm ngó tới! Ta chẳng qua chỉ muốn chiêu dụ một người Phò mã ưu tú giống như vậy thôi!”

“A...” Tích Vân khẽ gạt đầu, ra vẻ như bây giờ mới hiểu. Đầu ngón tay của nàng có chút thương tiếc xoa nhẹ lên mấy dấu tay hồng hồng trên mặt Lang Hoa, ôn nhu cười nói: “Thì ra là công chúa muốn chiêu dụ một người Phò mã tốt.”

Con người của nàng nhẹ nhàng chuyển một cái, mâu quang trong nháy mắt giống như ảnh ảo trong mặt hồ: “Vậy người thấy mấy vị tướng quân này thế nào? Có thể nói bọn họ chính là nhân tài trong nhân tài của hai nước đó, đều là tướng mạo đường đường, tài hoa xuất chúng, công chúa có vừa ý ai không?” Vừa dứt lời, Tích Vân thoáng nghiêng người, một tay chỉ về phía chư tướng phía sau, tay còn lại giống như có chút lưu luyến, khẽ trượt nhẹ trên làn da trắng tuyết của Lang Hoa.

“Ta... Ta...” Lang Hoa ngơ ngác nhìn Tích Vân đang gần sát bên người. Thật là quá gần nha, Phong Tích Vân chỉ tồn tại trong truyền thuyết không ngờ lại đứng gần nàng như vậy, chỉ cần

vươn tay là có thể chạm tới. Dung nhan tuấn tú vô song, đôi tròng mắt trong suốt hàm chứa ý cười, đầu ngón tay mát mẻ nhẹ nhàng lướt trên mặt, từng trận tê ngứa truyền đến khiến nàng cảm thấy hết sức thoải mái, giống như đang đi dưới ánh mặt trời lại có luồng gió mát thổi qua, giống như được nghe tiên âm nhẹ nhàng vang lên bên tai vậy... Trong lúc mơ mơ màng màng, Lang Hoa suy nghĩ, phải chi Phong vương là một nam tử thì thật là tốt, hẳn nhất định sẽ là một người Phò mã hoàn mỹ!

“Công chúa nghĩ sao?” Tích Vân đem cả bảy người lần lượt giới thiệu, thế nhưng không hiểu sao ánh mắt của tiểu mỹ nhân này vẫn luôn dán chặt lên người nàng, gương mặt lúc đỏ lúc trắng, chẳng lẽ cô ấy không vừa ý người nào hết?

“A?” Lang Hoa nhìn Tích Vân, hình như có chút không hiểu Tích Vân đang nói cái gì.

Tròng mắt Tích Vân đảo một cái, cười khanh khách dặt tay của Lang Hoa đi về phía chư tướng: “Để công chúa chọn một người trong mấy vị tướng quân ở đây làm Phò mã...”

Ánh mắt Tích Vân ôn nhu như một tấm lụa mỏng phủ lên người Lang Hoa, nụ cười rực rỡ đến mức ngay cả ánh mặt trời cũng trở nên ảm đạm, thanh âm trầm thấp tựa như tiếng ca vọng đến từ sơn cốc xa xôi, mang theo ma lực mê hoặc lòng người: “Công chúa có thích không?”

Ánh mắt đó như một tấm lưới mềm mại đem tâm hồn thiếu nữ trói lấy, nụ cười tỏa nắng khiến người ta không nỡ từ chối, lại thêm thanh âm mê hoặc kia dẫn dắt, Lang Hoa không tự chủ được mà gật đầu một cái: “Có.”

Cặp mắt kia sáng lên, nụ cười càng thêm tươi tắn, đầu ngón tay khẽ nâng, giống như đang vẽ một bức tranh tuyệt đẹp: “Vậy người có thích Tu tướng quân không?”

“Có.” Lang Hoa vẫn ngây ngốc gật đầu một cái, ánh mắt không hề rời khỏi khuôn mặt tươi cười không chút tỳ vết kia.

“Nếu đã như vậy... Bỏn vương cho phép người cưới Tu tướng quân.” Tích Vân nhàn nhạt nói ra, quay đầu nhìn về phía sau, nụ cười tươi tắn gần như có thể chiếu sáng tròng mắt của tất cả mọi người.

“Ừm.” Lang Hoa vẫn tiếp tục gật đầu một cái, xem ra thần hồn của nàng đã bay đi đâu mất rồi.

“Vương... Vương... Ta không muốn...” Tu Cửu Dung vốn bị cái “tin vui” từ trên trời giáng xuống này làm cho ngây ngốc, nhưng khi phát hiện ánh mắt mang theo vẻ đồng tình của chư tướng xung quanh, hẳn rốt cục thanh tỉnh lại.

“A?” Chân mày Tích Vân khẽ chau lại nhìn Tu Cửu Dung: “Cửu Dung, người muốn kháng chỉ sao?”

“Cửu Dung tuyệt đối không dám.” Tu Cửu Dung lập tức đáp, trên gương mặt dần bốc lên huyết khí.

“Vậy thì tốt.” Tích Vân vuốt cằm: “Đợi khi chiến sự xong xuôi, Bỏn vương sẽ ban cho các người một cái hôn lễ long trọng.”

“Nhưng mà... Bẩm vương, ta... Ta...”

Tu Cửu Dung nhìn Tích Vân, lời đến bên miệng nhưng không tài nào nói ra được. Hắn há miệng, gương mặt tuần tú đỏ bừng, ánh mắt ra vẻ đáng thương, có chút bất lực nhìn vương của mình. Phong Vân tam tướng đứng bên cạnh đã sớm thành thói quen, mà chư tướng Mặc Vũ Kỵ sau lưng lại hoàn toàn há hốc mồm. Bọn họ không thể tin được tên thanh niên tuần mỹ vừa xấu hổ vừa hướng nội này và tướng quân thiết huyết lãnh lệ vô tình trên chiến trường kia lại là một.

“Ta...” Lang Hoa đứng ở một bên cũng đã hồi thần lại, ánh mắt nghi ngờ không hiểu nhìn mọi người: “Mới vừa rồi ta...”

“Mới vừa rồi công chúa đã chọn tướng quân Tu Cửu Dung của nước ta làm Phò mã.”

Tích Vân quay đầu, cười khanh khách nhìn Lang Hoa: “Hai người các người đúng là một đôi trai tài gái sắc, Bôn vương quả thật rất cao hứng.”

“Ta chọn... Phò mã?”

Lang Hoa dời mắt về phía Phẫm Lâm như muốn chứng thực, thấy nàng ấy thật sự gật đầu, Lang Hoa không khỏi thất thanh kêu lên: “Mới vừa rồi ta đã chọn Phò mã sao? Làm sao... Làm sao có thể?!”

“Thân là công chúa Bạch Quốc, chẳng lẽ ngươi muốn nói xong lại đổi ý sao?”

Tích Vân thu liễm nụ cười, liếc mắt nhìn về phía Lang Hoa, sắc mặt trở nên lạnh lẽo. Trong phút chốc, một Phong vương hòa khí dễ thân cận đã biến mất, thay vào đó là một Phong vương lãnh khốc đoan nghiêm, không thể mạo phạm.

“Ta... Ta... Bôn công chúa không phải là hạng người nói không giữ lời!” Bị Tích Vân liếc một cái, Lang Hoa không khỏi có chút căng thẳng, lập tức lớn tiếng nói.

“Vây là được rồi.”

Trên mặt Tích Vân lại lần nữa hiện ra nụ cười ôn hòa: “Việc hứa hôn lúc nãy của công chúa, mọi người ở đây đều đã tận mắt chứng kiến, cho nên từ giờ trở đi, công chúa chính là thê tử của Tu tướng quân nước ta. Đợi sau khi chiến sự kết thúc, Bôn vương nhất định sẽ tự mình cử hành nghi thức cưới hỏi cho các ngươi.”

“Ta... Ta mới...” Lang Hoa vừa muốn nói lại bị ánh mắt của Tích Vân dọa cho nuốt ngược vào trong bụng.

“Công chúa còn có điều gì muốn nói sao?” Tích Vân ôn hòa hỏi, ánh mắt quét về phía Tu Cửu Dung đang mặt đỏ tai hồng: “Còn Cửu Dung ngươi nữa?”

“Ta...”

Lang Hoa cùng Tu Cửu Dung đồng thời mở miệng, nhưng thấy đối phương cũng lên tiếng thì vội vàng ngừng lại, hai mắt nhìn nhau. Cửu Dung vội vàng quay đầu đi, gương mặt tựa hồ càng đỏ hơn. Về phần Lang Hoa, vừa nhìn thấy vết sẹo giữa gương mặt tuần tú của hắn, chẳng biết tại sao trong lòng nàng có chút đau đớn, phảng phất vết sẹo kia không phải trên mặt hắn mà là ở trong tim của nàng vậy!

“Nếu cả hai đều không có gì để nói, vậy chuyện này liền quyết định như vậy đi.”

Tích Vân mỉm cười vuốt cằm, giống như rất vừa lòng với phản ứng của hai người. Nàng cời chiếc vòng pha lê màu xanh từ cổ tay ra, lại tháo một khối ngọc bội Thương Sơn từ bên hông xuống: “Hai thứ này coi như là tín vật đính ước mà Bồn vương tặng cho hai người.”

Vừa dứt lời, nàng liền tự tay đem chiếc vòng pha lê đeo vào cổ tay trắng nõn của Lang Hoa, chiếc vòng dưới ánh mặt trời tỏa ra quang mang ngũ sắc, thoát nhìn vô cùng hoa mỹ.

“Rất đẹp.”

Tích Vân nhìn Lang Hoa, hài lòng cười cười, sau đó xoay người nhìn Tu Cửu Dung, mở bàn tay ra: “Cửu Dung, đây là thứ Bồn vương tặng cho ngươi.” Khối bạch ngọc Thương Sơn hình bầu dục, toàn thân trắng như tuyết, ở giữa có một chấm đỏ, vừa như trái tim của khối ngọc, vừa như một giọt huyết lệ từ thời xa xưa nhỏ xuống khối ngọc này.

Cửu Dung ngẩng đầu lên, nhìn vương của mình thật sâu, sau đó mới cung kính cúi đầu nhận lấy: “Cửu Dung tạ vương đã ban tặng.”

“Sao bỗng dưng lại định ra một cuộc hôn sự thế này?”

Đoan Mộc Văn Thanh vẫn luôn yên lặng đứng một bên giờ phút này có chút khó hiểu lắm lắm. Chư tướng xung quanh cũng rất đồng cảm, vốn bọn họ còn tưởng sẽ có thể xem được một màn quyết chiến đặc sắc giữa công chúa Bạch Quốc và nữ vương Phong Quốc, nào ngờ...

“Các ngươi chưa từng thấy qua Bạch Phong Tịch ngày xưa cho nên mới cảm thấy kỳ quái.” Nhâm Xuyên Vân có chút thần phục nói, ánh mắt rơi vào trên người Phong vương đang cười nói rôm rả bên kia, tựa như lại thấy được hình ảnh Bạch Phong Tịch hí lộng sáu nước quần hùng của ngày xưa.

Đem Lang Hoa công chúa ban cho Tu Cửu Dung? Nhâm Xuyên Vũ vuốt cằm suy nghĩ rồi đứng lên, đây thật sự chỉ là một màn hôn ước nháo kịch của Bạch Phong Tịch thôi sao? Nhâm Xuyên Vũ lại dời mắt về phía Lan Tức vẫn một mực đứng bên ngoài. Từ này tới giờ hắn cũng chỉ mỉm cười bình tĩnh quan sát mọi thứ, chẳng lẽ trong mắt của hắn, đây cũng chỉ là một cuộc hôn ước tùy tiện?

“Lục Vận, an bài tốt cho Lang Hoa công chúa đi.” Tích Vân phân phó cho Lục Vận đang canh gác ở vòng ngoài.

“Vâng.” Lục Vận khom người lên tiếng.

“Hôm nay luyện tập hơn nửa ngày, Bồn vương quả thực có chút mệt, xin đi trước, cáo từ.” Tích Vân hơi hướng Lan Tức thi lễ.

“Phong vương xin cứ tự nhiên.” Lan Tức ung dung trả lễ.

Đưa mắt nhìn theo Tích Vân dẫn Phong Vân tứ tướng rời đi, ánh mắt Lan Tức khẽ quét qua Lang Hoa vẫn chưa kịp phản ứng, trên mặt hiện lên một nụ cười có chút nghiền ngẫm, sau đó xoay người hướng vương trưởng (cái lều của vua) của mình mà đi, Mặc Vũ tứ tướng cùng Nhâm Xuyên Vũ cũng tự động đi theo.

Mọi người trên giáo tràng đã rời đi hết, chỉ còn mỗi chủ tớ Lang Hoa vẫn ngây ngốc đứng đó, bên cạnh là nữ quan đã phụng mệnh an bài cho hai nàng – Lục Vận của Phong Quốc.

“Phẩm Lâm, như thế nào ta lại dính hôn rồi?” Lang Hoa nhìn chiếc vòng pha lê màu xanh kiêu diễm ướm át trên cổ tay, lẩm bẩm hỏi thiếp thân thị nữ.

“Ta cũng không biết.” Phẩm Lâm khổ não cau mày.

Đêm, tinh tú tản mát, ánh trăng mờ nhạt.

Giờ Tý đã qua một nửa, thế nhưng trong lều của Phong vương vẫn lộ ra ánh đèn.

“Tịch nhi, đã trễ thế này rồi mà muội còn chưa ngủ sao?”

Cửu Vi không tiếng động bước vào lều, lập tức nhìn thấy Tích Vân đang ngồi trước bàn sách, giống như vẫn không hề hay biết hắn đã đến. Tay nàng cầm lấy cây bút lông màu tím, tựa hồ đang ngưng thần suy nghĩ điều gì, bất chợt, cổ tay nàng nhanh chóng huy động, vết mực tràn lan trên trang giấy trắng như bạch ngọc.

“Như họa giang sơn, lang yên thất sắc.

Kim qua thiết mã, tranh chủ trầm phù.

Ỗ thiên vạn lý tu trường kiếm, trung tiêu vũ, thệ bỏ thiên!

Thiên mã tây lai, đô vi phiên vân thủ.

Ác hổ phù hiệp ngọc long,

Vũ tiến xạ phá, thương mang sơn khuyết!

Đạo nam nhi chí tử tâm như thiết.

Huyết tẩy sơn hà, thảo yểm bạch hà,

Bất phạ trần yêm hôi, đan tâm ánh thanh minh!”

(Tạm dịch:

Giang sơn đẹp như tranh vẽ, khiến khói sương mất cả hương sắc.

Chiến tranh nổi lên, tranh chấp tứ phía.

Ỗ thiên vạn dặm tu trường kiếm, múa trong đêm, quyết thề sẽ tu sửa lại trời!

Thiên mã từ phía Tây đến, cũng chỉ cản trở tay làm mây (trong câu trở tay làm mây lật tay làm mưa).

Tay cầm Hồ Phù cùng Ngọc Long,

Mưa tên tới tấp, núi Thương Mang cũng phải khuyết.

Đạo nam nhi cho dù chết thì tâm vẫn cứng như sắt.

Huyết tẩy núi sông, xương trắng giấu trong đám cỏ,

Không sợ dính bụi trần, vì lòng trung thành vẫn sẽ luôn tỏa sáng!)

Cửu Vi nhìn nàng hạ bút, từng chữ từng chữ nhẹ nhàng đọc lên, đợi khi một chữ cuối cùng hiện ra, hai hàng lông mày hấn khẽ nhú, ngẩng đầu lên nhìn Tích Vân, sau một lúc mới sợ hãi than: “Rất có khí thế!”

Tích Vân nhàn nhạt nhếch môi cười, đem bút đặt xuống giá gác bút, sau đó mới ngược mắt nhìn về phía Cửu Vi: “Đã trễ thế này rồi, sao huynh còn chưa nghỉ ngơi?”

Cửu Vi cũng không đáp lại lời của nàng, chỉ đưa tay cầm tờ giấy trên bàn lên, nhìn kỹ một lần rồi mới mở miệng:

“Đạp Vân Khúc của muội có bốn chỗ bị khuyết, sao lại không chịu viết cho xong?”

“Bốn chỗ khuyết sao...”

Ánh mắt của Tích Vân hơi ngưng tụ, nhìn trang giấy trong tay Cửu Vi một chút, sau đó chậm rãi nói: “Nếu huynh muốn xem, vậy ta sẽ viết cho huynh xem.” Nàng vừa nói vừa lấy thêm một tờ giấy trắng, tiếp tục nhắc bút lông tím mà viết:

“Đãi hồng lâu bích thủy trọng nhập họa, hoán tiêm tiêm nguyệt

Không cốc thanh âm, đào hoa thủy

Khước tổng thị, vũ đã phong xuy lưu vân tán.”

(Tạm dịch:

Đợi cho lâu gác màu hồng cùng nước xanh đi vào trong tranh vẽ, gọi vàng trắng mảnh mảnh

Thung lũng không tiếng động, hoa đào nước

Vẫn luôn là, mưa đánh gió thổi những cụm mây rải rác tán đi.)

Sau khi xem xong, Cửu Vi vẫn không nói lời nào, sau một lúc mới thở dài một hơi: “Tịch nhi...”

“Đây chỉ là bài thơ làm khi rảnh rỗi, Cửu Vi cần gì phải để ý.” Tích Vân đem trang giấy vừa viết gấp lại, song chường hơi siết, trang giấy liền hóa thành phần vụn rơi xuống bàn.

Cửu Vi nhìn nàng, lát sau mới đem tờ giấy trắng trong tay đặt lại trên bàn, có chút tùy tiện nói: “Ta nghe nói muội đã đem Lang Hoa công chúa của Bạch Quốc ban cho Tu tướng quân.”

“A...” Trên mặt Tích Vân hiện ra một nụ cười thông tuệ: “Cái đó là do nàng chọn nha, sao có thể nói là ta ban cho được.”

“Muội muốn bảo vệ nàng sao?” Cửu Vi thẳng thừng nói ra.

“A?” Tích Vân có chút kinh ngạc nhìn Cửu Vi, một lát sau mới cảm khái cười cười: “Không ngờ Cửu Vi lại có thể nhìn ra.”

“Người không biết muội đương nhiên sẽ không biết việc này là do muội cố ý tạo nên.”

Cửu Vi than nhẹ một tiếng: “Lang Hoa công chúa này đối với muội đáng giá như vậy sao?”

“Nàng ấy sao...”

Tích Vân nghiêng đầu, nhớ tới tiểu mỹ nhân xinh đẹp như hỏa hà (dòng sông lửa) đó, khoe miệng nàng không khỏi toát ra một nụ cười yếu ớt: “Suy nghĩ trong lòng, lời nói trong miệng, trong đầu nghĩ gì, trên mặt liền lộ ra cái đó... Thật giống như một đoá hoa lang can thuần bạch không chút tỳ vết, chưa dính phải chút khí tức phàm trần nào, đơn thuần đến mức khiến người khác không đành lòng. Nếu để nàng trở về Bạch Đô, đến lúc đất nước bị phá hủy, đoá hoa này sẽ rơi vào ao máu, mà nếu lưu lại... Bị hãm lợi dụng... Như vậy đoá hoa này sẽ không còn là hoa lang can nữa!”

“Hôn ước... Cái chuyện này thực sự không giống với tính tình của muội.” Cửu Vi hơi lắc đầu: “Bọn họ sẽ đồng ý sao?”

“A...” Tích Vân tựa hồ vừa nhớ tới chuyện tốt gì, đột nhiên cười rộ lên: “Đóa hoa lang can này cũng rất thích Cửu Dung đây, từ cách nàng ấy nhìn Cửu Dung là biết. Trong ánh mắt nàng mang theo vẻ đau xót, chỉ là chuyện này ngay cả nàng cũng không biết mà thôi.”

“Trong mắt mang theo vẻ đau xót?” Cửu Vi nhíu mày, có chút không hiểu hỏi ngược lại.

“Đúng vậy, khi nàng nhìn thấy mặt của Cửu Dung, trong mắt nàng hiện lên vẻ đau xót, đó là bởi vì...” Tích Vân hơi dừng lại một chút, sau đó ngửa đầu thờ dài: “Bởi vì lòng của nàng đau, vì Cửu Dung mà đau... Trên cõi đời này còn có loại người trong lòng không có chút tỳ vết như vậy, ta đây há có thể không thành toàn cho bọn họ hay sao?”

“Vì một người xa lạ mà đau lòng...”

Cửu Vi cũng có chút cảm khái nói: “Chỉ là... Nghe nói lúc công thành, Cửu Dung thiếu chút nữa đã giết chết nàng, vậy Cửu Dung đối với nàng cũng có tình cảm giống vậy sao?”

“Cửu Dung...”

Trên mặt Tích Vân xuất hiện một tia cười nhạt, ánh mắt vô tình rơi vào thất lung, ngọc bội Thương Sơn giắt ở đây cũng đã không còn nữa. Tay nàng nhẹ nhàng sờ lên thất lung trống không, lát sau mới tiếp tục nói: “Hắn cần một đoá hoa như vậy để giúp hắn lấy lại sinh khí.”

“Kế hoạch rất hoàn mỹ, nhưng vị Lang Hoa công chúa kia sẽ ngoan ngoãn lưu lại sao?” Cửu Vi nhìn Tích Vân đang suy nghĩ đến mức xuất thần, hỏi.

“Cái đó không cần chúng ta phải quan tâm, tự nhiên sẽ có người khiến nàng ngoan ngoãn lưu lại.” Tích Vân thu hồi tâm thần, không thèm để ý cười nói.

“Như vậy... Còn muội thì sao?” Đôi mắt Cửu Vi khóa chặt lấy nàng: “Sự tình của muội cùng Túc vương phải làm sao đây?”

“Ta sao... Ta đã cùng Túc vương đính hôn trước mắt của ngàn vạn thần dân, đó là... Ước định không thể phá hủy.” Tích Vân cười nhạt nói.

“Tịch nhi, hiện giờ...” Cửu Vi nhìn Tích Vân, muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng chỉ thở dài một tiếng.

“Cửu Vi, ta đói bụng rồi, huynh làm bữa tối cho ta ăn đi.” Tích Vân cũng không hỏi tới lời nói giữa chừng của Cửu Vi lúc này, có thể nàng biết hẳn muốn nói cái gì, cũng có thể nàng không muốn biết.

“Được rồi.” Cửu Vi bắt đầu dĩ gặt đầu một cái, xoay người hướng bên ngoài mà đi.

“Ta đi cùng huynh.” Tích Vân theo sau, cùng hắn bước ra khỏi lều, thị vệ đang canh gác bên ngoài thấy vậy lập tức cung kính hướng nàng hành lễ.

Mới đi qua mấy doanh trướng, bọn họ mơ hồ nghe được một giọng hát phiêu miểu thanh tao từ xa truyền đến.

“Văn quân huê tửu tây vực lai, ngô khai sài môn tảo bồng kính.

Tiên thâm long vương dạ quang bôi, tái thái thiên sơn vạn niên băng.

Do thị lâm thủy chiếu phù dong, thanh ti y cự mi lung yên.

Phùng xuất mông trần tiêu vĩ cầm, văn trang trứ ngã tương khỉ quần.

Khải hầu trản phá tương quân lệnh, lục la vũ khai xuất thủy liên...”

(Tạm dịch:

Nghe thấy người mang rượu từ Tây Vực tới, ta mở cửa gỗ cung kính tiếp đãi.

Trước tiên trộm chén Dạ Quang của Long vương, sau lấy đi băng vạn năm trên núi trời.

Fù dung soi mình trên mặt nước, tơ xanh vẫn vương tại đầu lông mày.

Nâng lên cây tiêu vĩ cầm, kéo tới đây làm vật trang trí cho váy lụa của ta.

Phá lệnh của tướng quân mở ra nơi hiểm yếu, lụa xanh khẽ múa khiến sen nước nở hoa...)

(Tiêu Vĩ Cầm có nghĩa là cây đàn có đuôi bị cháy xém, nó nằm trong tứ đại danh cầm của Trung Quốc, do danh nhân Thái Ung thời Đông Hán chế tạo, âm sắc rất dễ nghe)

Nghe thấy tiếng hát sâu kín này, hai người không khỏi dừng bước, lát sau, Tích Vân mới hoài cảm thở dài một cái: “Đã trễ thế này rồi... Tê Ngô vẫn chưa ngủ.”

Cửu Vi nghiêm túc nghe lời ca, sau đó quay đầu lại nhìn Tích Vân nói: “Đây là bài Túy Tửu Ca của muội.”

“Túy Tửu Ca sao... Đó là bài túy ca từ rất lâu rồi.” Tích Vân ngẩng đầu, nhìn trăng sao có chút ảm đạm trên bầu trời đêm, trên mặt nàng lộ ra chút hoảng hốt, giống như đang chìm vào ký ức, như vui mừng mà cũng như cảm thán.

Một đêm này, người không ngủ cũng không phải chỉ có một mình bọn họ. Cách nơi ở của Phong vương chừng mười mấy cái lều là nơi hai chủ tớ Lang Hoa công chúa nghỉ lại.

Sau khi sự khiếp sợ cùng kích động lắng xuống, Lang Hoa rốt cục nhận ra mình đã trở thành tù binh của Phong Quốc mất rồi. Nàng cảm thấy vô cùng kinh hoảng, đứng ngồi không yên. Tất cả những gì buổi sáng đã nhìn, đã nghe, đã trải qua, các loại tâm tình hưng phấn, hồi tiếc, tức giận, mê mang,... Đồng loạt tràn vào trong đầu nàng, khiến cho nàng không hề có chút buồn ngủ nào. Lang Hoa đi tới đi lui trong lều, lúc thì dừng lại ngồi xuống, lúc thì ngửa mặt nằm lăn ra, lúc thì lấy chăn che mặt, lúc thì ai oán than thở, lúc thì lẩm bầm lầu bầu, lúc thì ngọt ngào cười cười... Cứ như vậy mà vượt qua một buổi tối.

Còn Phạm Lâm, bởi vì vết thương trên lưng chưa lành, hơn nữa lại giằng co nguyên một ngày nên quá thật rất mệt mỏi, vừa đặt lưng xuống giường đã ngủ thiếp đi.

Ngày hai mươi một tháng tám, khi còn cách vương đô của Bạch Quốc ước chừng trăm dặm, đại quân Hắc Phong, Bạch Phong bất chợt chia quân ra mà đi.

Phong vương suất lĩnh Phong Vân Kỳ đi về phía bên trái, hướng Thổ Thành chạy đi.

Tức vương thì suất lĩnh Mặc Vũ Kỳ tiếp tục đi về phía trước, trực tiếp tiến về phía vương đô của Bạch Quốc.

Sử sách đã vô cùng khó hiểu với việc chia binh của đại quân, làm ra vô số suy đoán, có thuận lợi và không thuận lợi, nhưng nguyên do của lần phân quân này theo song vương là cực kỳ đơn giản, bọn họ chỉ bình thản nói một câu:

Phong vương: “Ta lấy ba thành Thổ, Du, Loan, vậy ngươi còn thủ Bạch Đô thế nào được?”

Tức vương: “Cũng có thể.”

Giờ Mão ngày hai mươi hai tháng tám, Mặc Vũ Kỳ của Phong quốc đã bao vây bên ngoài Bạch Đô, thế nhưng Tức vương không ra lệnh công thành, ngược lại hạ lệnh cho toàn quân đóng trại nghỉ ngơi ba ngày.

Giờ Thìn cùng ngày, Phong Vân Kỳ của Phong Quốc cũng đã đến bên ngoài Thổ thành.

Giờ Tỵ cùng ngày, Phong vương phát lệnh công thành, tới cuối giờ Thân, Thổ thành bị chiếm, cờ Bạch Phượng giương cao trên tháp cờ của Thổ thành.

Mà ở phía đông nam của Đông Triều đế quốc, Tranh Thiên Kỳ của Hoàng Quốc cùng Kim Y Kỳ của Hoa Quốc đều phát động một cuộc chiến quy mô lớn.

Tiêu Tuyệt Không, Thu Cửu Sương cùng ba vị công tử của Hoa Quốc là Hoa Nạp Nhiên, Hoa Kinh Nhiên, Hoa Phát Nhiên dẫn theo năm vạn Kim Y Kỳ chia nhau tấn công về phía vương vực của Tai thành và Trắc thành.

Hoàng Triều và Hoàng Vũ dẫn mười vạn đại quân từ Dị thành lên đường, chia ra tấn công về phía Giám thành cùng Thịnh thành.

Bên ngoài Giám thành, trong lều của chủ soái Hoàng quân.

Hoàng Vũ đang ngồi một mình trong lều, nhìn tấm bản đồ của Đông Triều để quốc trước mặt, trên đó, phía đông và phía nam phần lớn đều đã bị khoanh tròn, cũng đại biểu cho việc bọn chúng đã thuộc về Hoàng Quốc.

“Tướng quân, có cấp báo!” Ngoài lều đột nhiên vang lên một thanh âm có chút dồn dập.

Tất cả tướng sĩ Hoàng Quốc đều có thói quen gọi Hoàng Vũ là tướng quân, có lẽ ở trong tiềm thức của bọn họ, chỉ có Hoàng Triều thế tử mới được gọi là công tử, mặc dù hiện giờ cũng đã đổi cách xưng hô thành “vương” rồi.

“Vào đi.” Ánh mắt của Hoàng Vũ dời khỏi bản đồ, nhìn về phía cửa lều.

“Tướng quân, đại công tử của Hoa Quốc phái người đưa cấp báo tới, thỉnh cầu ngài phái binh tiếp viện tới Trắc thành!” Một tên tướng lĩnh trẻ tuổi sải bước tiến vào, cung kính dâng thư cầu cứu của Hoa quân lên.

“Thỉnh cầu tiếp viện?” Hoàng Vũ cau mày, nhận lấy thư cầu cứu của công tử Hoa Quốc lên nhìn sơ qua, sau đó đặt lên bàn: “Lý Hiền, người thủ Trắc thành là ai?”

“Là Đông Đào Dã, con trai của đại tướng quân Đông Thủ Phóng!” Lý Hiền đáp.

“Con trai của Đông Thủ đại tướng quân sao...” Hoàng Vũ tự lẩm bẩm: “Đông Triều để quốc này cuối cùng cũng có một người có chút khả năng.”

“Vương vực có thể duy trì được tới ngày hôm nay thì không thể không tính tới công lao của Đông đại tướng quân. Người ta đều nói hổ phụ không sinh khuyển tử, vị Đông Đào Dã này quả thật không có làm nhục uy danh của phụ thân hấn, chỉ với một vạn năm ngàn quân thủ thành mà hấn vẫn có thể khiến cho năm vạn đại quân của ba vị công tử Hoa Quốc bốn lần công thành thất bại, hơn nữa trận chiến cuối cùng còn lấy Hỏa Lôì Trần đánh cho Kim Y Kỳ đại bại, tiêu diệt hơn hai vạn quân địch!” Lý Hiền bình tĩnh nói, nhưng ý tán thưởng Đông Đào Dã và ý miệt thị ba vị công tử Hoa Quốc trong giọng nói của hấn lại rất rõ ràng.

“Đông Đào Dã, ừm, bản tướng quân sẽ nhớ kỹ cái tên này.” Hoàng Vũ hơi ngẩng đầu, cặp con ngươi màu vàng nâu trong sát na như đang tỏa ra tinh quang sáng chói.

“Tướng quân, ngài muốn phái người nào đi tiếp viện?” Lý Hiền cúi đầu hỏi.

Hoàng Vũ không để ý tới câu hỏi của hấn, chỉ đưa mắt về phía tấm bản đồ Giám thành treo trên vách lều, sau khi quan sát một lúc lâu mới chấp tay xoay người nói: “Bên trái Trắc thành là Tai thành, bên phải là Giám thành, hai vị tướng quân Tiêu, Thu lúc trước đã xuất quân tiến về phía Tai thành, vì vậy, tòa thành này sẽ sớm bị công phá, chờ Bồn tướng quân đánh hạ Giám thành xong, đến lúc đó trái phải cùng nhau giáp công, Trắc thành tự nhiên sẽ trở thành vật trong túi!”

“Nhưng ba vị công tử lúc này chắc chắn sẽ không đợi được đến khi tướng quân đánh hạ Giám thành, có thể sẽ bị...” Lý Hiền ngẩng đầu lên nhìn về phía đệ đệ của Vương.

Hoàng Vũ phát tay cắt đứt lời của Lý Hiên: “Thay bản tướng quân viết một bức thư, trong đó ghi bản tướng quân hiện tại chưa có phương pháp, tạm thời không có cách nào đi viện trợ, bảo bọn họ khoan hãy công thành, đợi bản tướng quân đoạt được Giám thành xong sẽ lập tức đi qua giúp chư công đánh hạ Trắc thành!”

“Tướng quân?” Gương mặt Lý Hiên lộ vẻ khó hiểu, quyết định như vậy thật không giống với con người lấy tính cách nhiệt tình thẳng thắn mà nổi danh như hấn nha, hơn nữa ở Hoàng Quốc hấn còn có danh xưng “Lôi Trận Vũ” nữa, đây là từ miệng Hoàng tử công tử mà ra!

Phải biết rằng Hoa quân lúc này đã hoàn toàn vào thế bất lợi, Đông Đào Dĩ tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như thế này, nhất định sẽ thừa thắng xông lên đuổi giết Hoa quân. Hoa quân đang bại, tinh thần xuống thấp, đương nhiên sẽ không chịu nổi một kích, chẳng những toàn quân có nguy cơ chết hết mà ba vị công tử cũng có thể sẽ phải bỏ mạng! Hoàng Vũ không thể không biết việc này được, thế nhưng hấn vẫn cố chấp không chịu phái binh tăng viện, chẳng lẽ... Nghĩ đến đây, Lý Hiên không khỏi rung mình một cái, cảm thấy một cỗ lạnh lẽo từ đáy lòng dâng lên!

“Cứ theo lời bản tướng quân mà viết thư đi!” Hoàng Vũ nghiêm mặt nói.

“Vâng!” Lý Hiên cúi đầu lui ra.

Chờ sau khi Lý Hiên rời đi, Hoàng Vũ mới cúi đầu tháo bảo kiếm giắt bên hông xuống. Bảo kiếm này là do Vương huynh tự tay ban tặng trước lúc ra trận chinh chiến, tên nó là Triều Nhật. Hấn nhẹ nhàng rút kiếm ra, kiếm quang sáng chói thoáng hiện, đem đôi mắt mờ lung của hấn chiếu rõ ràng.

“Triều Nhật.” Hoàng Vũ nhẹ nhàng hô, phảng phất như đang gọi tên một người. Hấn lấy ngón tay khẽ búng thân kiếm, một tiếng kiếm ngâm nhất thời vang lên, có chút giống với tiếng rỗng ngâm.

Vương huynh, thần đệ cả đời này cũng chỉ tận trung với một mình huynh! Ước nguyện của huynh cũng là ước nguyện của ta! Thần đệ dù có mất cái mạng này cũng nhất định phải giúp huynh giành được thiên hạ! Cho dù đó có là... Chuyện mà ta không thích làm...!

Chương 39 Kinh Thủ Bạch Đồ

(Dễ dàng chiếm Bạch đồ)

“Vương, sắc trời đã tối rồi, có câu nói giặc cùng đường chó truy. Lần này chúng ta đã đuổi theo bọn chúng gần hai trăm dặm, lại thêm việc luân phiên công thành, binh lính thật sự đã quá mệt mỏi, nếu hai vạn Nam quân quay lại tập kích, lấy tám ngàn kỵ binh của chúng ta, vô luận về phương diện nhân số hay về phương diện địa lý đối với chúng ta cũng đều cực kỳ bất lợi. Không bằng chúng ta cứ về Thịnh thành trước, tập trung đại quân lại rồi đuổi theo cũng chưa muộn!”

Ánh mặt trời buổi chiều đã dần dần thu liễm, hoàng hôn âm u dần nhuộm khắp cả đại địa. Phía trên vùng đất hoang dã mênh mông, ngàn vạn thiết kỵ giống như một dải mây màu tím vụt qua.

Một gã tướng lĩnh trẻ tuổi đang cố gắng đuổi theo thân ảnh một người đang rong ruổi dẫn đầu kia.

Người này dường như không nghe thấy lời nói ban nãy, vẫn cứ phóng ngựa như bay, mà đám binh lính phía sau thấy vậy cũng vung roi ngựa tới tấp, mau chóng đuổi theo.

“Vương...” Vị tướng lĩnh trẻ tuổi chỉ kịp gọi một tiếng đã bị kỵ đội từ phía sau chạy tới bao phủ, thanh âm của hắn cũng hoàn toàn bị nhấn chìm trong tiếng vó ngựa tựa như sấm nổ.

“Dừng!” Người cưỡi ngựa dẫn đầu kia đột nhiên hạ lệnh.

Ngay lập tức, tám ngàn kỵ binh đồng loạt dừng lại, tiếng hí của chiến mã vang vọng khắp thiên không.

Phía trước tám ngàn kỵ binh là một đầu tuần mã toàn thân có màu đỏ đậm như lửa cháy, trên lưng nó có một vị nam tử đang ngồi. Hắn mặc một bộ khôi giáp màu tử kim, vóc người cao lớn tuấn lãng, dáng ngồi giống như đang ngồi trong Kim Loan Điện trên đỉnh của giang sơn, dù không hề mở miệng hay có động tác gì khác, thế nhưng trên người hắn luôn tỏa ra một loại khí thế ngạo thị thiên hạ! Loại khí thế này trong thiên hạ đương thời chỉ có một người sở hữu, đó chính là vương của Hoàng Quốc – Hoàng Triều!

“Vương!” Tên tướng lĩnh trẻ tuổi kia lập tức chạy tới bên người Hoàng Triều: “Chúng ta có trở về thành hay không?”

Hoàng Triều hơi nghiêng tai, giống như đang lắng nghe tin tức mà gió chiều đưa tới, lát sau, hắn khẽ mỉm cười, một nụ cười tự tin và kiêu ngạo.

“Trình độ của vị Đình tướng quân Nam Quốc kia cũng chỉ đến mức này thôi sao? Thủ thành không xong liền suất lĩnh tàn binh bỏ chạy, lấy tư thái yếu đuối dẫn dụ Bồn vương khinh địch truy kích, đợi đến lúc truy binh mệt mỏi thì quay lại cho chúng ta một cái hồi mã thương. Bọn chúng nghĩ chỉ cần có ưu thế về quân số là có thể bắt sống hoặc giết chết Bồn vương hay sao? Cũng chỉ có như vậy thôi? Ài, đối thủ như vậy thật sự là rất không thú vị mà!” Lời này của Hoàng Triều cũng không hẳn là nói cho Đô úy Lê Tự ở bên cạnh nghe, là tự làm bầm lẫu bầu thì đúng hơn.

(Hồi mã thương: Giả vờ thua chạy, như cho đối thủ đuổi theo thật sát sau lưng rồi bất ngờ quay ngựa tập kích trở lại)

Hai canh giờ trước, Tranh Thiên Kỵ của Hoàng Quốc đã công phá Thịnh thành của Nam Quốc, tướng quân thủ thành là Đình Tây ngay lúc thành bị phá đã lập tức dẫn hai vạn tàn binh bỏ chạy theo hướng Vương Đô của Nam Quốc, Hoàng Triều sau khi biết được tin tức, không đợi đại quân toàn bộ vào thành đã suất lĩnh tám ngàn thiết kỵ gắt gao đuổi theo.

“Vương, Nam quân thật sự muốn quay đầu đột kích chúng ta? Nhưng lúc này... Chúng ta chỉ mới mang theo tám ngàn kỵ binh mà thôi, bọn họ... Vương, hay là chúng ta lui về Trắc thành trước đi?” Lê Tự nghe vậy không khỏi lo lắng, nhú nhú mày nói.

Hoàng Triều liếc mắt nhìn vị Đô úy gần mười chín tuổi bên cạnh một cái, sau đó quay đầu nhìn về phía trước: “Lê đô úy, có nhiều lúc, không phải cứ đông người là có thể chiến thắng.”

“Vương...”

Lê đô úy vắt óc muốn nói ra vài câu khuyên bảo vương không nên đưa thân vào hiểm địa, thế nhưng đầu óc của hắn hình như thiếu khuyết tế bào tình cảm văn chương, suy nghĩ nửa ngày cũng chỉ phun ra được một câu: “Vương, vẫn xin ngài quay trở về Thịnh thành đi thôi, chờ sau khi liên hợp đại quân thì truy kích và tiêu diệt Nam quân cũng không muộn mà.”

Hoàng Triều nghe vậy cũng chỉ thản nhiên cười một tiếng, đó không phải là nụ cười tán thưởng đồng ý, cũng không phải là nụ cười trào phúng phỉ báng, đó là nụ cười của một cao thủ chơi cờ đã nắm giữ cục diện toàn thắng, đang dùng một loại ánh mắt vương giả ngạo nghễ nhìn một người không giỏi kỳ nghệ đang bị thế cờ mê hoặc ở bên cạnh.

Mặt trời từ từ khuất bóng, nhìn khắp bốn phía, màn đêm đã dần dần bao phủ toàn bộ đại địa. Bọn họ đang dừng chân trên một cánh đồng hoang vu, trong màn đêm mông lung, một ngọn đồi thật cao cách đó mười trượng lơ lửng xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

“Bỏn vương từ trước đến nay chỉ toàn điều quân tấn công địch, chưa bao giờ có ý sợ địch mà lui về phía sau!”

Hoàng Triều vung tay lên, chỉ về phía đồi núi cách đó mười trượng: “Chúng ta đi qua đó!”, nói xong lập tức phóng ngựa phi nhanh, tám ngàn thiết kỵ cũng theo sát phía sau.

Bụi đất trên đồi núi bay lên mù mịt, mơ hồ có tiếng vó ngựa truyền đến từ phía trước.

“Trường thương!” Thanh âm của Hoàng Triều cực thấp, thế nhưng vẫn có thể truyền rõ ràng vào trong tai mỗi binh lính. Tức khắc, trường thương của tám ngàn kỵ binh đồng loạt giương về phía trước.

Tiếng vó ngựa như tiếng mưa rơi dày đặc dần dần đến gần, khi sắp tới chân núi, Nam quân vốn đang tháo chạy bỗng nhiên dừng lại.

“Tướng quân?”

Một gã tướng lĩnh ăn mặc như phó tướng nghi hoặc nhìn về phía người chủ soái hạ lệnh dừng lại – Đinh Tây, cũng chính là vị tướng quân trấn thủ Thịnh thành kia. Thật vất vả mới khiến cho đại quân có đủ dũng khí quay đầu tập kích quân địch, phải thừa cơ hội này làm cho quân địch trở tay không kịp mới đúng, chứ bây giờ một chút bóng dáng của Tranh Thiên Kỵ cũng chưa thấy thì hạ lệnh dừng lại làm cái gì đây?

Vị Đinh tướng quân của Nam Quốc này là lão tướng đã nhập ngũ tận ba mươi năm, từ trước đến nay đều lấy việc hành quân cẩn thận mà nổi danh. Hắn từng ba lần lĩnh quân xâm nhập vương vực, mỗi trận chiến đều sẽ công phá một tòa thành trì, thế nhưng lần này dưới thế công mãnh liệt của Hoàng Triều, hắn hoàn toàn không có năng lực đánh trả, chỉ có thể tro mắt nhìn đại môn của Thịnh thành bị Tranh Thiên Kỵ phá tan. Anh dành một đời cứ như thế bị khí phách của Hoàng Triều đập nát thành tro bụi, điều duy nhất hắn có thể làm lúc đó chính là dẫn dắt tàn

binh chạy trốn. Hấn vẫn luôn cảm thấy không cam lòng, bởi vậy định bụng sẽ cho Hoàng Triều một ít giáo huấn trước khi rời đi, nếu không khi chạy trốn tới Vương Đô, hấn còn mặt mũi nào mà đi gặp Đại vương?!

“Tướng quân...” Tên phó tướng bên cạnh gọi hấn.

Đinh Tây phẩy tay ngắt lời tên phó tướng, sau đó từ trên lưng ngựa nhảy xuống, thân thủ thoát nhìn vẫn khá là mạnh mẽ. Hấn ngồi xổm xuống, tỉ mỉ quan sát mặt đất, chỉ là trong bóng đêm không có ánh sao như thế này, muốn phân biệt các loại dấu vết quả thật rất khó khăn.

“Mau đốt lửa lên!” Phó tướng phân phó cho đám binh lính, chỉ chốc lát sau, vô số ánh đuốc bùng lên, trên cánh đồng hoang vu chợt xuất hiện một tầng ánh lửa đỏ hồng.

Nương theo ánh lửa chiếu rọi, Đinh Tây chăm chú quan sát dấu vết, đợi sau khi xác nhận đây là dấu vết do vó ngựa thiết kỵ tạo thành, trong lòng hấn không biết vì sao đột nhiên dâng lên một cảm giác khủng hoảng chưa từng có, khiến hấn không tự chủ được mà đứng bật dậy.

“Tướng quân, sao rồi?” Phó tướng thấy thần sắc của hấn như thế, không khỏi mở miệng hỏi.

“Bọn họ đã đến nơi này, nhưng chúng ta lại không hề thấy, chẳng lẽ...” Đinh Tây thì thào nói.

Hấn còn chưa nói hết câu, một thanh âm tươi sáng đã vang lên: “Đinh tướng quân, người quả nhiên không làm cho Bồn vương thất vọng!”

Thanh âm kia khiến cho Nam quân đều dời mắt nhìn sang, chỉ thấy trên đồi núi cao cao, một mảnh ngân quang dưới ánh lửa mờ lung chiếu xạ ra từng tia sáng rực rỡ. Trong lúc mọi người còn đang kinh hãi, thanh âm kia lại tiếp tục vang lên, mang theo khí thế ngạo nghễ quyết tuyệt không gì sánh kịp: “Các huynh đệ, tiến lên! Hãy san bằng hết tất cả các chướng ngại trên con đường đến Thương Mang Sơn cho Bồn vương!”

Lời vừa ra, những tiếng hô “ô ô” tràn ngập sức mạnh đồng thời vang lên, tiếng vó ngựa như tiếng sấm nổ, tám ngàn quân của Tranh Thiên Kỵ giống như một cơn thủy triều màu tím cuộn quét ngang!

“Nhanh lên ngựa!” Đinh Tây thấy vậy, cuống quýt quát lên. Sự dũng mãnh của Tranh Thiên Kỵ hấn đã sớm được lĩnh giáo, giờ phút này bọn họ lại còn mượn thế núi cao để lao xuống, cái loại trùng kích mãnh liệt này, cho dù là tường đồng vách sắt cũng không ngăn cản được!

Tốc độ của cơn thủy triều tím rất nhanh, trong nháy mắt đã vọt tới trước mặt bọn họ, binh lính Nam Quốc còn chưa kịp leo lên lưng ngựa thì đã bị bao phủ trong dòng người, mà đám binh lính đã kịp trèo lên lưng ngựa cũng không tốt hơn bao nhiêu. Những mũi thương sắc bén đâm đầu trong màn thủy triều tím, đâm thủng những rào cản cản trở thế công của bọn họ! “Boong boong”, gót sắt giẫm đạp, san bằng hết thảy chướng ngại vật trên mặt đất... Trong làn thủy triều tím mờ hồ đã xuất hiện màu đỏ!

“Mau lui lại!” Đinh Tây quả quyết hạ lệnh. Đây không phải là do hấn yếu đuối không dám nghênh địch, đây là vì hấn biết rõ, dưới sự sắc bén mạnh mẽ của Tranh Thiên Kỵ, cứng đầu đi nghênh địch cũng chỉ làm tăng số lượng binh lính tử trận mà thôi!

Binh lính Nam Quốc vốn đã bị sát khí bén nhọn và sự xuất hiện bất thành linh của địch nhân dọa tới mức hồn phi phách tán, vừa nghe được mệnh lệnh của chủ soái, bọn họ nhất thời bỏ chạy tứ tán, không quan tâm đao kiếm bị rút, không quan tâm mũ giáp bị lệch, cũng mặc kệ đồng bạn có bị ngã ngựa hay không... Trong đầu bọn họ chỉ còn một suy nghĩ là phải bỏ chạy, chạy tới nơi dòng thủy triều kia không thể đuổi tới...

“Trốn sao? Con mồi mà Bồn vương nhìn trúng từ trước tới nay không hề có chuyện chạy thoát!”

Hoàng Triều nâng cao bảo kiếm: “Các huynh đệ! Trận chiến này mà thắng, Bồn vương sẽ ban thưởng cho các ngươi mỗi người ba bàn rượu ngon!”

“Uống!” Một tràng thanh âm vang lên, chấn rung cả cánh đồng hoang vu.

Trong tiếng hô tràn ngập khí phách kia, bóng người khôi vĩ đang cưỡi ngựa kia vẫn sừng sững đứng, một đạo kiếm quang sáng chói mang theo khí thế ngất trời từ trên đỉnh núi bay vút xuống. Một đường bay qua, Vô Tuyệt bảo kiếm trong tay liên tục lóe ra hàn quang, một dòng sông máu cứ như thế lãng lãng mở ra!

“Tướng quân, đi mau!” Phó tướng mặc dù hạ lệnh rút lui, thế nhưng chính hấn vẫn đứng nguyên tại vị trí chủ soái.

“Diêu phó tướng, bản tướng đã không có đường lui nữa rồi.” Đinh Tây quay đầu lại nhìn vị phó tướng vẫn đang thúc giục mình, giờ khắc này, vẻ mặt hấn không ngờ lại vô cùng bình tĩnh.

“Tướng quân...” Diêu phó tướng nhìn vẻ mặt của chủ soái, một cổ điềm xấu lạnh lẽo dâng lên trong lòng, cảm giác này dường như còn đáng sợ hơn so với đám địch nhân cường đại trước mắt kia.

Đinh Tây lẳng lẳng rút bội đao treo trên thắt lưng ra. Hấn đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve thanh bảo đao đã cùng mình chém giết hơn mười năm này, trên gương mặt tràn ngập vẻ quyến luyến và ấm áp.

“Bản tướng không vợ không con, không nhà không cửa, chỉ có duy nhất một thanh đao này...”

Hấn hơi dùng sức siết chặt chuôi đao, quay đầu nhìn về phía tên phó tướng đã đi theo mình ba năm: “Diêu phó tướng, bản tướng sẽ tự mình đi” nghênh đón “Hoàng vương, hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của hấn, đến lúc đó, ngươi suất lĩnh Lôi Nỗ đội... Trăm nỗ cùng bắn! Nhớ kỹ, tuyệt đối không được có một chút do dự nào, bất luận phương hướng mà cung nỗ nhắm đến là binh lính của Nam Quốc, hay là... Bản tướng!”

“Tướng quân!” Diêu phó tướng nghe vậy không khỏi khiếp sợ kêu lên.

Đinh Tây khoát khoát tay, dời mắt nhìn về phía trước. Trong trăm ngàn kỵ binh chỉ có một người có khí thế áp đảo hết thảy, thân ảnh cao ngạo kia giống như đang nắm trong tay khí thế của trời cao, trong ánh lửa nhàn nhạt, quang mang mà người kia phát ra vừa huyền lệ lại vừa mãnh liệt, phảng phất như từ chín tầng trời trở về!

“Có thể cùng người như vậy chết chung một chỗ, đó cũng là một loại vinh quang!”

Trong cặp mắt già nua của Đinh Tây giờ phút này lại bắn ra quang mang nóng rực mà hưng phấn của tuổi trẻ: “Sau khi trăm nổ cùng bắn, bất luận phía trước thắng bại sống chết như thế nào, người cũng phải tức tốc mang đội rời đi, có thể mang theo bao nhiêu người thì mang theo bấy nhiêu người! Các người không cần trở về Vương Đô, vương tuyệt đối sẽ không tha cho các người! Các người đi Nha thành tìm Thác Bát tướng quân, như thế may ra còn giữ được một mạng!” Vừa dứt lời, hắn liền nâng bảo đao vỗ mạnh lên người chiến mã. Chiến mã hí vang, lập tức triển khai bốn vó chạy như bay về phía trước.

“Lôi Nỗ đội chuẩn bị!” Nhìn theo bóng lưng quyết tuyệt của lão tướng quân, Diêu phó tướng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, quả quyết hạ lệnh.

Ngày hai mươi lăm tháng tám, Phong Vân Ky công phá Du thành của Bạch Quốc.

Đồng thời, Mặc Vũ Ky vẫn an tĩnh trú đóng bên ngoài Bạch Đô rốt cục cũng có hành động.

“Vương, theo tình báo chúng ta dò la được, bên trong Bạch Đô hiện tại có gần năm vạn Bạch quân, bằng binh lực của quân ta, muốn công phá này thành quả thật không cần tốn nhiều sức lực.” Trong vương trướng, đầu ngón tay của Nhâm Xuyên Vũ nhẹ nhàng vẽ một vòng lên bản đồ, giống như Bạch Đô này đã là vật trong túi.

“Bạch Đô hiện tại sở dĩ chỉ còn gần năm vạn đại quân là bởi vì hai vị công tử của Bạch Quốc đã đem quân tụ tập ở Uyển thành, Vũ thành, Nguyên thành và Quyên thành của vương vực. Nếu bọn họ lĩnh quân chạy về cứu Bạch Đô, vậy chúng ta sẽ không còn thoải mái như vậy đâu.” Hạ Khí Thù nhanh chóng hắt một bát nước lạnh lên đầu hắn.

“Ha ha... Hai vị công tử tuyệt đối không thể, bọn họ không dám trở về cứu viện lúc này đâu.” Nhâm Xuyên Vũ không để ý mà nở nụ cười, cười đến mức vô cùng giao hoạt.

Đoan Mộc Văn Thanh liếc Nhâm Xuyên Vũ một cái, khẽ nhú mày, hẳn thật sự không thích vẻ tươi cười này chút nào. Hắn dời mắt nhìn về phía Lan Túc đang ngồi trên vương tọa: “Vương, lần này chúng ta cường công hay vẫn tiếp tục bao vây tiêu diệt?”

Lời vừa nói ra, bốn người còn lại cũng lập tức dời mắt nhìn về phía Lan Túc này giờ vẫn ngồi yên không nói.

“Không cần cường công.” Lan Túc lắc nhẹ ngón tay, chỉ là một động tác nhỏ như vậy thôi nhưng lại vô cùng đẹp, giống như thứ mà hắn đang lắc lư không chỉ là một ngón tay, mà là một ngón tay đang mân mê chiếc vòng trân châu trên trán của mỹ nhân vậy, ôn nhu mà đa tình.

Dưới cái nhìn chăm chú của thuộc hạ, Lan Túc đem ngón tay dài thu hồi. Bốn ngón tay trắng nõn tựa như một đóa tuyết lan nhẹ nhàng đặt lên gò má như mỹ ngọc tạc thành. Thanh âm nhàn nhạt tựa như lời thì thầm của u lan, vô luận nói ra cái gì cũng đều là ngôn ngữ của loài lan, vừa thơm ngát lại vừa êm tai đến cực điểm.

“Chúng ta vây thành, hơn nữa chỉ vây ba mặt thôi.”

Nghe được lời này, ánh mắt của Nhâm Xuyên Vũ sáng lên nhìn về phía Lan Túc, tập trung tinh thần để lĩnh hội.

“Vây ba mặt? Vì sao còn chừa lại một mặt? Ngài không sợ Bạch vương trốn thoát hay sao?”
Nhâm Xuyên Vân nghi ngờ hỏi lại.

“Aizz, thợ săn thú khi giăng lưới còn mở ra ba mặt, huống chi hần cũng có nhân nghĩa chi sự đối với ta, ta há có thể đuổi tận giết tuyệt hay sao?”

Lan Túc thở dài một hơi, bộ dáng vô cùng cảm khái, vẻ mặt ưu tư kia cho dù ai nhìn vào cũng đều cảm động với tấm lòng thiện lương của hần: “Cho nên một trận chiến này nếu như hần trốn, Bồn vương tuyệt đối sẽ không truy kích.” Dứt lời, hần đưa mắt nhìn sang chư tướng, ý tứ rất rõ ràng, Bồn vương không truy, cho nên các người cũng phải ngoan ngoãn nghe lời.

Đoan Mộc Văn Thanh cùng Nhâm Xuyên Vân hai mặt nhìn nhau, bọn họ đi theo vương hơn mười năm, đương nhiên còn lâu mới tin cái lý do này!

Hạ Khí Thù cúi đầu mỉm cười, cũng không nói thêm cái gì, còn Kiều Cẩn thì thu hồi thanh trường kiếm đang cầm trong tay: “Nếu hần không trốn thì sao? Nếu Bạch vương quyết tâm tử thủ đô thành, thề sống chết một trận thì sao?”

“Hần đương nhiên sẽ chạy trốn.”

Người trả lời là Nhâm Xuyên Vũ, trên mặt hần vẫn giữ nguyên cái nụ cười giảo hoạt đặc ý như vừa ăn vụng được hồ đào kia: “Hần nhất định phải trốn.”

Chân mày Kiều Cẩn chau lại, liếc mắt nhìn Nhâm Xuyên Vũ một cái, sau đó hình như cũng công nhận lời của hần, không nói thêm gì nữa.

Đoan Mộc Văn Thanh nhíu chặt đôi mày rậm nhìn Nhâm Xuyên Vũ, mỗi khi trên mặt hần lộ ra loại nụ cười này cũng có nghĩa là một mưu kế nào đó đã thành công. Đoan Mộc Văn Thanh là người có tính cách ngay thẳng nhất trong tứ tướng, đối với con người chỉ toàn âm mưu quỷ kế như Nhâm Xuyên Vũ, vì là cùng phe nên hần mới không trách móc hay phản đối, nhưng muốn hần thích những mưu kế đó, chuyện này hoàn toàn không có khả năng rồi.

Đối với hàm nghĩa trong ánh mắt của Đoan Mộc Văn Thanh, Nhâm Xuyên Vũ chỉ tùy ý nhún vai cười cười.

“Lần này tốt nhất đừng nên tạo ra thương vong quá lớn, cho dù là đối với quân ta hay đối với Bạch quân cũng vậy.” Lan Túc bỗng nhiên lên tiếng, con người đen như mực liếc về phía Nhâm Xuyên Vũ. Ánh mắt giống như biển đen sâu thẳm kia tựa hồ đang cất dấu cái gì đó.

“Xin vương yên tâm, lần công chiếm Bạch Đô này tuyệt đối không phải là một cuộc chiến thảm khốc.”

Nhâm Xuyên Vũ đứng dậy cúi đầu, hướng Lan Túc cam đoan: “Thần nhất định sẽ đem hết khả năng của mình để hoàn thành ý nguyện của vương!”

“Ừ.” Lan Túc thần nhiên vuốt cằm, sau đó lại nói: “Đại quân muốn chiến thắng, vậy lương thảo và vũ khí tuyệt đối không thể thiếu, bất luận là cho Mặc Vũ Kỳ hay là cho Phong Vân Kỳ.” Ánh mắt lần này lại chuyển sang Hạ Khí Thù.

“Thần đã biết, thần nhất định sẽ an bài thỏa đáng.” Hạ Khí Thù đứng dậy nói.

“Vây là tốt rồi.” Lan Tức khoát tay: “Các người đều lui xuống chuẩn bị đi.”

“Vâng, chúng thần xin cáo lui.” Năm người khom lưng lui ra.

Phía cuối của trận doanh Phong quân có một cái lều nhỏ, đó chính là nơi ở của Phượng Tê Ngô cô nương – ca giả của Túc vương.

“Phượng tỷ tỷ, tỷ hát cho ta nghe có được không?” Thanh âm trong trẻo mang theo một tia khăn cầu yếu ớt.

Trong lều, Phượng Tê Ngô một thân thanh y đang ngồi trên giường gấm, tay dùng khăn lụa tỉ mỉ lau chùi cây tỳ bà, còn Lang Hoa một thân quần áo màu lửa đỏ thì ngồi dưới đất sát mép giường ngẩng đầu nhìn Phượng Tê Ngô.

Khi đại quân Hắc Phong, Bạch Phong phân quân mà đi, theo lý thì vị hôn thê Lang Hoa của tướng quân của Phong Quốc là Tu Cửu Dung phải đi theo Phong quân mới đúng, nhưng không ngờ Phong vương lại đem nàng đưa tới lều của Phượng Tê Ngô, chỉ bỏ lại một câu: “Nàng ở cùng một chỗ với Phượng cô nương có vẻ rất tốt.”

Tốt ư? Đến bây giờ chính nàng cũng không biết nữa. Chỉ là mỗi lần Lang Hoa tâm phiền ý loạn, nôn nóng bất an, sợ hãi không thôi, Phượng Tê Ngô đều sẽ ngồi một bên, hoặc đàn một khúc tỳ bà, hoặc xướng lên một khúc thanh ca, những lúc như vậy, Lang Hoa sẽ lẳng lặng dựa vào người Phượng Tê Ngô, giống như một con mèo con lười biếng nằm ngủ trưa bên bờ hồ.

Phượng Tê Ngô lạnh lùng ít nói, Bạch Lang Hoa hoạt bát nhiệt tình, hai người này đều là hai vị mỹ nhân khác nhau về cả bề ngoài và tính cách, tụ lại một chỗ liền tựa như một bức Bích Thủy Hồng Liên Đồ, nhịp nhàng phối hợp với nhau, vừa thanh lệ lại vừa lộng lẫy, vừa diễm lệ lại vừa đáng yêu.

“Phượng tỷ tỷ, tỷ hát đi có được không?” Lang Hoa đẩy nhẹ đôi tay ngọc vẫn đang chuyên tâm lau chùi cầm huyền.

“Mỗi ngày muội đều muốn ta phải hát cho muội nghe, muội cũng không phải là tiểu hài tử không ngủ yên mà.” Phượng Tê Ngô không nóng không lạnh đáp.

“Nhưng mà... Nhưng mà trong lòng người ta đang rất loạn đó.”

Lang Hoa buồn rầu vỗ vỗ đầu: “Ta cũng không biết tại sao trái tim của ta hôm nay cứ đập thành thịch, ta... Ta rất sợ hãi, Phượng tỷ tỷ, phụ vương... Phụ vương của ta, không biết người có sao không...”

Đôi tay đang lau chùi cầm huyền rốt cục cũng dừng lại, nhãn quang lạnh lùng thoáng nhìn về phía cô gái một thân hỏa hồng u phục, trên trán đeo một chuỗi bạch ngọc kia, trong lòng không chút tiếng động thờ dài một hơi.

“Phượng tỷ tỷ, phụ vương của ta, người... Người sẽ chết sao?”

Mặc dù sợ hãi, thế nhưng rốt cục nàng vẫn nói ra. Chữ “chết” vừa bật ra, một chuỗi nước mắt liền chảy xuống đôi gò má, nàng vội nâng cánh tay nhỏ bé trắng như tuyết lên lau đi. Nhìn mỹ nhân nước mắt tràn mi, đôi mắt to lộ ra vẻ kinh hoàng, cho dù là ai nhìn thấy cũng sẽ thương xót không thôi: “Phượng tỷ tỷ, ta rất sợ phụ vương sẽ chết, nhưng mà ta... Nhưng mà ta... Ta cái gì cũng làm không được... Ta rất...”

“Ai.” Phượng Tê Ngô thờ dài ra tiếng, vươn tay xoa xoa cái đầu đang gối lên đùi mình: “Không cần lo lắng, Túc vương tuyệt đối sẽ không sát hại phụ vương của muội đâu.”

“Ừm.” Lang Hoa nhẹ nhàng gạt đầu, nhưng khuôn mặt vẫn mang theo vẻ ưu sầu:

“Vừa rồi Nhâm quân sư cũng có bảo ta không cần phải lo lắng, hắn nói Túc vương luôn mong muốn thiên hạ thái bình, tuyệt đối không phải hạng người thị sát hiệu chiến, cho nên mặc kệ trận chiến này như thế nào, binh lính Phong Quốc sẽ không có nửa điểm bất kính với phụ vương, đương nhiên lại càng không giết hắn... Nhưng mà lòng ta vẫn còn rất loạn, cho nên tỷ tỷ có thể hát cho ta nghe được không? Chỉ cần nghe tỷ tỷ hát, ta sẽ quên đi tất cả sợ hãi.”

Phượng Tê Ngô nhìn nàng, sau đó tiếp tục công việc lau chùi cảm huyền: “Tâm của muội loạn là vì Tu tướng quân.”

“Cái... Cái gì... Không phải đâu!” Lang Hoa theo phản xạ ngẩng đầu thét chói tai, màu sắc của gương mặt trong nháy mắt đã giống hệt bộ xiêm y, xinh đẹp tựa như ánh bình minh nơi chân trời.

Tay ngọc của Phượng Tê Ngô hơi dừng lại, quay đầu nhìn nàng, thần nhiên nói: “Bản lĩnh của Tu tướng quân rất cao, muội không cần lo lắng.”

“Hắn... Ta đây đâu thêm lo lắng cho hắn chứ! Ta là đang lo cho phụ vương! Lo cho an nguy của Bạch Quốc!” Lang Hoa vội vàng cãi lại, thế nhưng khuôn mặt đỏ rực cùng ánh mắt lấp lánh ánh nước kia đã hoàn toàn bán đứng nàng.

Nhìn gương mặt thẹn thùng cùng vẻ mặt như mừng như giận kia, thần sắc lãnh diễm của Phượng Tê Ngô không khỏi toát ra một tia tươi cười nhợt nhạt, nhiều thêm một phần xinh đẹp mềm mại.

“Tu tướng quân sẽ là một người phu quân tốt, muội rất có phúc khí đấy.” Thanh âm lạnh lùng vang lên, mang theo một tia hân hoan cùng với một tia... Buồn bã.

“Hắn... Hắn...” Lang Hoa rất muốn nói vài câu tuyệt tình để chứng minh chính mình cũng không thêm để ý đến cái tên Tu Cửu Dung kia, nhưng khi khuôn mặt của hắn vừa hiện ra trong đầu, trong lòng nàng lại xuất hiện cảm giác đau, khiến nàng không tự chủ được mà nâng tay vỗ vỗ ngực. Nàng tựa hồ đang vỗ về trái tim đau đớn, cũng tựa hồ đang vượt qua thời không xa xôi mà vỗ về khuôn mặt kia, vỗ về vết sẹo khiến nàng thương tâm ấy!

Nhìn các loại biểu tình xẹt qua trên mặt Lang Hoa, Phượng Tê Ngô đặt chiếc khăn lụa sang một bên, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng gảy một cái. Cảm huyền lập tức phát ra một tiếng “Oong” nho nhỏ.

“Muội muốn nghe bài gì?”

“A?” Lang Hoa có chút mờ mịt, sau đó giống như bừng tỉnh: “Vậy hát... Vậy hát... Đúng rồi, tỷ hãy hát cái bài gì mà” trộm chén của Long Vương, cướp hàn băng vạn năm “ấy!”

“Cái kia sao...” Phượng Tê Ngô cúi đầu nhìn cây đàn: “Đó là Túy Tửu Ca của Phong vương.”

“Là Phong vương viết?” Đôi mắt hạnh lập tức bắn ra quang mang sùng bái: “Vậy tỷ mau hát đi, bài ấy nghe rất hay! Tỷ tỷ, hay là chúng ta vừa hát vừa phẩm rượu đi? Phẩm Lâm, nhanh mang rượu đến!”

“Phốc xích!” Nhìn người trước mắt trong nháy mắt đã nhảy nhót vui vẻ trở lại, Phượng Tê Ngô nhẹ nhàng cười, cũng không trả lời, bàn tay mềm nhẹ gảy một cái, mở miệng hát:

“Vãn quân huê tửu tây vực lai, ngô khai sài môn táo bông kính.

Tiên thâm long vương dạ quang bôi, tái thái thiên sơn vạn niên băng.

Do thị lâm thủy chiếu phù dong, thanh ti y cự mi lung yên...”

Tiếng tỷ bà hòa cùng tiếng hát phiêu tán trong lều, thời điểm Phẩm Lâm bung rượu ngon tiến vào, khúc ca kia liền nương theo cửa lều lặng lẽ bay ra...

Hoàng cung Bạch Đô.

Hai cánh cửa đóng chặt của Di Đạm Cung nhẹ nhàng mở ra, lộ ra Bạch vương đang đứng sừng sững như một pho tượng giữa đại điện.

“Đại vương.” Nội vụ tổng quản Cát Hồng tiêu sái tiến vào đại điện.

“Vẫn chưa có tin tức gì sao?” Bạch vương không quay đầu lại, hỏi.

“Tạm thời còn chưa có tin tức trở về của hai vị công tử.” Cát Hồng cúi đầu đáp.

“Hừ!” Bạch vương lạnh lùng hừ một tiếng: “Chỉ sợ vĩnh viễn cũng sẽ không có tin tức!”

“Đại công tử, Tứ công tử có thể là trên đường trở về gặp chuyện trì hoãn, có lẽ ngày mai đại vương sẽ nhìn thấy bọn họ suất lĩnh đại quân hồi đô.” Cát Hồng vẫn như cũ cúi đầu nói.

Bạch vương nghe vậy nặng nề thở dài: “Cát Hồng, ngươi không cần phải an ủi Bồn vương nữa, hai tên nghiệt tử kia chắc chắn sẽ không lĩnh quân hồi đô. Bồn vương biết, Vương Đô hiện tại trong mắt mọi người chính là một tòa Diêm La Điện, có ai lại nguyện ý bỏ qua tính mạng để tiến vào đây?”

“Đại vương...” Cát Hồng ngẩng đầu, phát hiện vương không ngờ đã trở nên gầy như thế. Tóc mai như sương, hốc mắt lõm sâu, vương bào vốn dĩ rất vừa vặn nay lại trở nên rộng thùng thình.

“Ài, cơ nghiệp của tổ tiên, cuối cùng ta lại không thể thủ hộ được...” Ánh mắt của Bạch vương lướt qua các bức họa quốc chủ những đời trước của dòng họ Bạch trong đại điện, giờ tay che mắt, đau khổ thở dài: “Ngay cả tổ tiên chắc chắn cũng cảm thấy hổ thẹn!”

Cát Hồng nhìn Bạch vương, cũng không biết phải làm sao mới có thể an ủi hắn, chỉ cần nghĩ đến tình hình trong và ngoài thành, trong lòng hắn cũng nóng như có lửa như đốt.

“Có dò la được tin tức của công chúa không?” Bạch vương đột nhiên hỏi.

“Vẫn chưa có.” Cát Hồng đáp, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt thất vọng cùng lo lắng kia của Bạch vương, hắn vội vàng nói: “Vương không cần quá lo lắng, Tức vương rất coi trọng thanh danh nhân nghĩa, tuyệt đối sẽ không dễ dàng giết chết công chúa vương tộc đâu, huống hồ công chúa lại đáng yêu như vậy, chắc chắn không ai đành lòng hại nàng.”

“Chỉ mong... Chỉ mong ông trời phù hộ cho Lang nhi của ta!”

Bạch vương bắt đầu dĩ thờ dài, cuối cùng ánh mắt chuyển sang tàn nhẫn, cắn răng cả giận nói: “Hai tên vô dụng kia không ngờ chỉ lo chạy trốn chết, hoàn toàn bỏ mặc muối muối lại cho quân địch! Bỏ vương... Bỏ vương... Khụ khụ...” Một cơn đau đột ngột tấn công vào trái tim, khiến cho Bạch vương nhất thời ho khan không ngừng.

“Đại vương, xin hãy lấy thân mình làm trọng.” Cát Hồng cuống quýt vỗ nhẹ lên ngực của Bạch vương.

“Ài, người già quả thật là không còn dùng được nữa rồi.” Đợi đến khi có thể thở lại như thường, Bạch vương có chút mệt mỏi nói.

“Đại vương...” Cát Hồng há miệng như muốn nói cái gì, cuối cùng lại nuốt trở vào bụng.

Bạch vương quay đầu liếc hắn một cái: “Cát Hồng, có chuyện gì cứ nói cho Bỏ vương đi, qua tối nay, có thể sẽ không còn cơ hội nữa đâu.”

“Đại vương, hiện giờ trong thành, lời đồn nổi lên khắp bốn phía, lòng người hoang mang, quân tâm dao động, Vương Đô... Thật sự đã rất khó giữ được!” Cát Hồng nói liền một hơi, ánh mắt bình tĩnh nhìn Bạch vương, giống như không hề sợ mấy lời nói đại nghịch này sẽ gây họa sát thân cho mình.

Bạch vương nghe vậy, trên mặt quả nhiên lộ ra vẻ giận dữ, hàm râu dài dưới cằm khẽ nhúc nhích, giống như muốn phát tác, thế nhưng cuối cùng hắn vẫn không chế được cảm xúc của chính mình, tận lực dùng ngữ khí bình thản nói: “Người đã nghe được gì rồi?”

“Kể từ ngày đại quân Hắc Phong, Bạch Phong khởi binh, một đường đến đây đã đánh chiếm cả bảy thành, có thể nói thành trì của Bạch Quốc hơn phân nửa đã rơi vào trong túi của bọn họ. Tuy chiếm thành, thế nhưng bọn họ hiểu rõ việc trấn an dân chúng, bởi vậy dân chúng không những không hề cảm thấy hổ thẹn về việc đất nước đã bị xâm chiếm, ngược lại còn cảm thấy an tâm với việc thống trị của bọn họ. Hơn nữa khi thanh danh nhân nghĩa của Tức vương cùng với oai danh của Phong vương truyền tới bên trong quốc nội, dân chúng chẳng những không sợ mà còn sinh lòng chờ mong. Trưa nay, phía Tây thành cũng có người muốn ra khỏi thành

đầu nhập dưới trướng của Túc vương, tướng quân thủ thành thấy vậy lập tức ra lệnh lệnh cường chế, những ai dám phản kháng lập tức chặt đứt chân tay, điều này đã kích phát sự phẫn nộ của dân chúng, về sau mặc dù đã trấn áp được, thế nhưng cử động này đã hoàn toàn đánh mất dân tâm. Vì bị vây thành mấy ngày liền, tâm tình quân ta lúc nào cũng căng như dây đàn, tinh thần và thể xác đều rất mệt mỏi, nếu cứ như thế, không cần đợi quân địch tấn công, chúng ta cũng đã tự bại trận trước rồi.”

Cát Hồng trả lời giống như đọc sách vậy, thanh âm cao thấp khúc chiết, cuộn cuộn tuôn ra.

“Là ai dạy ngươi nói?” Trong mắt Bạch vương hiện ra quang mang bén nhọn, vẻ mặt băng lãnh.

“Nô tài đáng chết.” Cát Hồng quỳ rạp xuống, lấy một quyển tấu chương từ trong tay áo ra, dùng hai tay cung kính dâng lên: “Vì đại vương đã ba ngày chưa thượng triều, Thái Luật đại nhân mới bảo nô tài góp lời với đại vương.”

Quang mang trong mắt Bạch vương liên tục lấp lóe, thật lâu không nói, trong điện là một mảnh yên tĩnh, yên tĩnh đến mức hít thở không thông. Cát Hồng đang quỳ một bên, trên trán phủ đầy mồ hôi, không biết là vì nóng hay là vì khấn trương.

“Trình lên đây.” Thật lâu sau, thanh âm trầm thấp của Bạch vương mới vang lên.

“Vâng.” Cát Hồng cuống quýt bò tới trước mặt Bạch vương, dùng hai tay nâng quyển tấu chương lên khỏi đỉnh đầu.

Bạch vương tiếp nhận tấu chương, bầu không khí trong đại điện lại tiếp tục trở nên trầm mặc.

Không biết qua bao lâu, đến khi hai cái đầu gối của Cát Hồng đều chết lặng, thanh âm không mang theo chút tình cảm nào của Bạch vương mới từ trên đỉnh đầu vang lên: “Đứng lên đi.”

“Tạ đại vương.” Cát Hồng cuống quýt dập đầu đứng dậy.

Ánh mắt Bạch vương nhìn về phía bức họa của lịch đại tổ tiên, sau đó lại trở về bức tấu chương trong tay.

“Bắt lấy Hoàng đế, hiệu lệnh chư hầu...” Thanh âm thì thào giống như đang tự nói với chính mình.

Cát Hồng nghe vậy không khỏi ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn về phía Bạch vương. Hắn lúc này giống như đang thất thần, cứ nhìn chăm chăm vào giữa vách đá, nơi đó chính là nơi treo hình của quốc chủ đời thứ nhất Bạch Quốc – Bạch Ý Mã.

Đêm ngày hai mươi sáu tháng tám, Bạch vương dẫn theo năm vạn đại quân, mang theo tất cả tôn thất vương thân đại thần, thừa dịp đêm tối lặng lẽ trốn về hướng Trinh thành.

Ngày hai mươi bảy tháng tám, dân chúng Bạch Đô vui mừng mở cửa thành, nghênh đón vị Túc vương tuần nhĩ vô song, nhân đức cao thượng kia.

Cứ như vậy, Tức vương không cần tốn một giọt máu đã có thể đem Vương Đô Bạch Quốc nhét vào lòng bàn tay. Khi tin tức lan truyền ra ngoài, thiên hạ ai nấy đều kinh ngạc cùng khiếp sợ không thôi.

“Đây là một kết quả vô cùng bình thường.” Dưới bầu trời sao, Ngọc Vô Duyên bình tĩnh nói với vị tướng lĩnh vừa dẫn quân tới hội hợp – Hoàng Vũ.

“Không mất một binh một tốt nào mà vẫn có thể chiếm lấy tòa thành, mưu trí bậc này, Bồn vương cũng không thể không bội phục.” Hoàng Triều vừa nói vừa dùng tay xoa xoa vết máu trước ngực, đây là vết thương do bị trúng tên tạo thành.

Mà khi tin tức đến tai của tứ tướng Phong Vân Kỳ, bọn họ không giống như mọi người đứng bên phe của Tức vương khen ngợi hẳn.

“Để cho Bạch vương đào tẩu, đây chẳng phải là hậu hoạn vô cùng hay sao?!” Đây là ý tưởng chung của tứ tướng.

Phong vương nghe vậy cũng chỉ mỉm cười lắc đầu: “Chẳng lẽ các ngươi đã quên lời chúng ta đã nói với thiên hạ khi khởi binh hay sao?”

Lời vừa nói ra, tứ tướng lập tức cả kinh.

“Đó là” Phạt loạn thần dĩ an quân tắc, tảo nghịch tặc dĩ an dân sinh...(Chinh phạt loạn thần giúp ổn định quy tắc quân vương, trừ nghịch tặc giúp dân sinh an ổn)... “nếu thiên hạ này không có cái gì gọi là “loạn thần nghịch tặc”, vậy chúng ta còn có lý do để thảo phạt hay sao? Nếu cây cầu đi thông với đế đô này bị chặt đứt, vậy chúng ta phải làm sao để tới đế đô đây?” Phong vương ôn tồn đánh thức ái tướng.

“Bạch vương bỏ thành mà chạy, chuyện này cũng là chuyện hợp tình hợp lý, hẳn đương nhiên tự có tính toán của mình.”

Tích Vân lại tiếp tục nói: “Bên ngoài có Mặc Vũ Kỳ như hổ rình mồi, bên trong thì dân tâm tán loạn, quân tâm cũng không xong, cho dù có giao chiến thì kết quả cũng chỉ là hai chữ thảm bại, nếu vậy, không bằng bây giờ cứ bỏ thành để bảo tồn thực lực, sau lại hội hợp với đại quân của hai vị công tử, cùng hợp lực tiến công về phía vương vực. Mặc dù không thể thắng Phong quân, thế nhưng quân đội của vương vực so với Bạch quân còn yếu hơn, cứ lập đi lập lại như thế, nếu có thể đánh tới đế đô, bắt giữ Hoàng đế, vậy hẳn sẽ có thể hiệu lệnh chư hầu trong thiên hạ...”

Nói đến đây, Phong vương chợt dừng lại một chút, ánh mắt nhìn về những cụm mây nơi chân trời: “Tuy nhiên đế đô vẫn còn có một vị Đông Thù Phóng đại tướng quân. Đông Triều đế quốc sở dĩ còn lưu lại danh tiếng, Hoàng đế sở dĩ còn ngồi trên Kim Điện trong đế đô, tất cả đều là nhờ công lao của vị đại tướng quân này! Cho nên giấc mộng của Bạch vương cuối cùng cũng sẽ thất bại mà thôi!”

Phong vương nhìn về phía chư tướng, nói: “Sau này các ngươi sẽ được chứng kiến một kỳ cảnh chưa bao giờ xuất hiện qua trong lịch sử, hơn thế nữa, các ngươi còn có thể tự mình tham gia, trở thành một phần trong đoạn lịch sử này, tuy nhiên... Đây là may mắn hay bất hạnh, ngay cả

chính ta cũng chưa chắc chắn. Nhưng bất luận là Bạch vương hay là Đông Thù Phóng, bọn họ rốt cục cũng chỉ là quân cờ trong tay người khác mà thôi. Người nắm trong tay những quân cờ này mặc dù chưa từng lên ngựa giết qua một người, thế nhưng cho dù là một đại tướng không gì cản nổi, giết địch thành núi cũng không thể địch lại một ngón tay của hắn! Người kia không có áo giáp, nhưng y chính là một danh tướng khuynh thế!”

Sau khi nói xong lời này, trên mặt Phong vương lộ ra vẻ mặt khiến người khác khó hiểu, nó vừa giống cười lại vừa giống thờ dài, vừa giống vui lại vừa giống buồn, vừa giống tán thưởng lại vừa giống trào phúng, thật không giống với phản ứng mà vương hậu tương lai của Tức vương đang đắc thắng nên có.

Ngày sau, lời nói của Hoàng vương, Ngọc Vô Duyên cùng câu nói cuối cùng này của Phong vương đều được ghi vào sử sách.

Các sử gia đã viết: Lời của công tử, hiển lộ ra trí tuệ cùng tài năng như ngọc quý; Lời của Hoàng vương, lộ ra trí thức của vương giả cùng khí độ anh hùng trọng anh hùng; Lời của Phong vương, chỉ ra sự mâu thuẫn trong lời nói “Tham gia sáng tạo nên lịch sử chưa chắc là hạnh phúc hay là bất hạnh”, cộng với ánh mắt sắc bén nhìn thấu thế sự thời cuộc của một vị vương giả. Đây, tam vương trong thời buổi loạn lạc, quả thật rất có khí chất nhân ái của một vị quân vương tốt. Hoàng có bá khí khiến cho thiên hạ cúi đầu, mà Phong tuy có năng lực của đế vương, thế nhưng lại thiếu đi dã tâm, là một khúc nhạc vô dục mà thượng thiên giáng xuống nhân gian.

“Nếu Tức vương đã đánh hạ Bạch Đô, vậy ngày mai chúng ta cũng đi chiếm lấy Loan thành đi...!”

Chương 40 Tủy Ca Khởi Vỹ

Ngày hai mươi chín tháng tám, đại quân Bạch Phong, Hắc Phong lại lần nữa tụ họp tại Bạch Đô.

Ngày một tháng chín, Phong vương, Tức vương tự mình khao thưởng đại quân trong và ngoài thành. Tới ngày năm tháng chín, đại quân Bạch Phong, Hắc Phong vẫn tiếp tục tụ tập bên ngoài thành Bạch Đô nghỉ ngơi dưỡng sức.

Ngày sáu tháng chín, bầu trời quang đãng.

Phía trước Tả Ý Cung của Bạch vương.

“Bái kiến Phong vương!” Thị vệ trước cung đồng loạt quỳ xuống nghênh đón vị nữ vương như đập gió mà tới.

“Bình thân.” Tích Vân khoát tay: “Tức vương đang ở trong cung sao?”

“Đại vương đang ở Vũ Hạc Điện.” Thủ lĩnh của đám thị vệ cung kính đáp, nhưng cũng không có lập tức đi thông báo.

Đây là một hiện tượng vô cùng kỳ quái, cho dù là thị vệ, nội thị, cung nhân của Hắc Phong Quốc hay là Bạch Phong Quốc, không cần ai phân phó, bọn họ đều nhất trí với nhau một chuyện, mỗi khi Túc/Phong vương đến thăm thì không cần thông báo, dù là khi Phong vương đang tắm thì Túc vương vẫn có thể đi vào và ngược lại.

“Ừm.” Tích Vân hơi gật đầu, đi thẳng về phía Vũ Hạc Điện, mà Cửu Vi phía sau vẫn luôn như một cái bóng theo sát nàng.

Mới bước vào cửa cung, nàng mơ hồ nghe thấy một tiếng ca từ đằng xa truyền tới.

“... Do thị lâm thủy chiếu phù dong, thanh ti y cự mi lung yên...”

“Tê Ngô lại đang hát Túy Từ Ca.” Tích Vân đột nhiên nhăn mày.

“Hoặc là, trong lòng của mỗi người đều muốn trải qua một lần” túy ca “.” Cửu Vi thản nhiên nói.

Xuyên qua hành lang dài, lại đi qua đình đài bát giác, Vũ Hạc Điện liền xuất hiện trước mắt, cung nhân, nội thị đứng trước điện vừa thấy nữ vương đến thì lập tức im ắng hành lễ với nàng.

“... Vãn trang trứ ngã tương khi quân. Khải hầu trán phá tương quân lệnh, lục la vũ khai xuất thủy liên...”

Thanh âm ưu nhã lại mang theo vài phần tùy ý từ trong điện truyền ra, ca giả (người ca hát) lãnh diễm vô song cất cao giọng hát vang, giữa đại điện là vũ giả (người nhảy múa) một thân váy đỏ như lửa đang dùng tư thái ưu mỹ phiêu dật để nhảy múa. Trên vương tọa, Lan Túc hơi nghiêng mình dựa trên long ý, tay cầm chén ngọc, đôi mắt đen nửa mở nửa khép, không biết là vì rượu ngon mà say, hay là vì đôi ca vũ trước mắt mà say nữa.

“Hồng nhan bích tửu tương ánh liên, lưu ba dục túy ý doanh doanh...(Mỹ nhân cùng rượu biếc như ánh sáng khiến người ta yêu mến, đôi mắt người con gái khẽ đảo tựa như sóng gợn nước chảy khiến cho ham muốn được chìm đắm trong đó trở nên đầy tràn)...”

Tiếng tỳ bà phảng phất như dòng nước róc rách từ trong khe suối chảy ra, tiếng hát như tiếng chuông nhẹ ngân trong gió, trong thanh âm trong trẻo du dương lại mang theo một tia khấn cầu tình ái. Vũ giả nương theo tiếng đàn nhẹ nhàng bay múa, hồng y vũ động giống như một đám mây đỏ, khối lửa ôn nhu tản ra vẻ đẹp kiêu diễm, lại giống như một đóa hồng liên (sen đỏ), kiều mỵ tỏa ra mùi hương nhàn nhạt mà thơm ngát, trong cánh hoa xuất hiện một gương mặt xinh đẹp giống như từ băng tuyết tan thành...

“Cửu hội bất tri thu vân ám, túng hoan bất ký lưu thủy quang.

Hà xử phi lai bạch ngọc địch, chiết liễu thanh thanh toái phù dong... (Lâu rồi không gặp sẽ không biết mây mùa thu u ám, thỏa sức vui mừng không còn nhớ rằng thời gian đã trôi qua. Chiếc bạch ngọc địch (cây sáo ngọc) từ đâu bay tới, thanh âm bẻ cành liễu (ý chỉ sự chia tay) làm hoa phù dung vỡ nát)...”

Con người nửa khép của Tức vương đột nhiên mở ra, ánh mắt bắn thẳng về phía cửa điện, cử động rất nhỏ này của hắn đã hấp dẫn sự chú ý của ca giả. Tiếng tỳ bà cùng tiếng ca đều dừng lại, nàng dời mắt nhìn ra, chỉ thấy ngoài điện có một bóng người sừng sững đứng thẳng, bởi vì ngược sáng nên nhìn qua có vài phần âm trầm. Vì khúc ca đột ngột dừng, vũ giả giống như một con rối gỗ mất đi linh hồn, hoàn toàn không biết động tác tiếp theo là gì. Vũ giả nghi hoặc quay đầu, ánh mắt quét qua bóng người vừa mới bước vào cung điện, còn chưa kịp thấy rõ mặt mũi người nọ, một cỗ khí thế đã từ bên đó lắng không ập đến.

“Bái kiến Phong vương.” Phượng Tê Ngô ôm tỳ bà yêu kiều hành lễ.

“Tham... Tham kiến Phong vương.” Lang Hoa đột nhiên có chút sợ hãi không rõ nguyên do.

“Đều đứng lên đi.” Tích Vân thân nhiên khoát tay, trên mặt mang theo nụ cười ưu nhã mà yếu ớt: “Tiếng hát của Tê Ngô có thể làm cho người ta quên đi mọi ưu phiền, mà tư thái nhảy múa của Lang Hoa công chúa lại khiến cho người ta thất hồn lạc phách.”

“Đa tạ Phong vương khích lệ, Tê Ngô xin cáo lui trước.” Phượng Tê Ngô nhẹ nhàng hành lễ một lần nữa, sau đó xoay người đi ra khỏi đại điện.

“Lang Hoa... Lang Hoa...”

Lang Hoa siết chặt dải lụa hồng trong tay, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn Phong vương một thân hòa khí tao nhã: “Ta... Ta muốn đi tìm Tu tướng quân!” Nói xong, nàng vội vàng lao ra khỏi đại điện.

Đưa mắt nhìn theo bóng lưng vội vàng rời đi của Phượng Tê Ngô cùng Lang Hoa, rồi lại xoay người nhìn Lan Tức đang tựa người trên vương tọa, trong lòng Tích Vân đột nhiên sinh ra một loại cảm giác hoang đường, một bức tranh dường như bắt đầu hiện lên trước mắt nàng... Trên kim điện xa hoa mà trang nghiêm chính là vị đế vương ung dung cao quý. Hắn vừa nhấm nháp rượu ngon vừa thưởng thức đám cung nữ như hoa như ngọc bên trong điện. Trong khi mấy vị phi tần tuyệt diệu đang ca múa thì nàng lại đột ngột đi vào. Sau đó, tiếng ca liền dứt, điệu múa cũng ngưng, đám nữ tử xinh đẹp hoặc vội vàng hoặc lạnh lẽo lui đi... Trong một khắc kia, Tích Vân không kịp kim được mà cười rộ lên, chẳng qua nụ cười kia của nàng lại vô thức lộ ra vẻ bẽn lẽn mà ngay cả chính nàng cũng không hề hay biết.

“Dường như ta đến không đúng lúc, lại quấy rầy nhã hứng của Tức vương mất rồi.”

“Vậy Phong vương cho rằng khi nào mới là thời điểm chính xác đây?” Lan Tức từ trên vương tọa đứng dậy, tay cầm chén ngọc chậm rãi bước xuống bậc thang, ánh mắt bình tĩnh nhìn người đối diện.

Nàng nhìn cái người đang từ từ đến gần kia, mặc dù chỉ là tùy ý bước vài bước, thế nhưng động tác này khi rơi lên người hắn lại có một loại cảm giác vô cùng tiêu sái. Nụ cười yếu ớt trên mặt kia, cánh tay cầm chén rượu hơi gió kia, quả thật không có chỗ nào là không xinh đẹp, không có chỗ nào là không ưu nhã. Ngọc Vô Duyên cùng với Hoàng Triều đều có khí thế và dung mạo không hề thua kém hắn, chỉ là cử chỉ của bọn họ không giống nhau. Ngọc Vô Duyên có sự phiêu dật linh động của tiên nhân, Hoàng Triều có sự khí phách tôn quý của vương giả, mà

trên thế gian này, không có ai có thể có được ngôn hành cử chỉ ưu mỹ như họa, lưu loát như nhạc giống như người nam nhân trước mắt này!

“Hay là nhân lúc đêm khuya vắng người...”

Hai người cách nhau một bước chân, Lan Tức hơi cúi đầu, con ngươi đen nhánh tựa như hồ sâu không đáy, bởi vì ánh sáng chiết xạ mà hiện ra mấy phần u quang: “Phong vương muốn mang rượu ngon từ Tây Vực tới cùng Tức nâng cốc luận anh hùng?”

Dứt lời, ánh mắt của hắn làm như vô tình đảo qua phía sau Tích Vân một cái.

Cái liếc mắt kia làm cho Cửu Vi vốn đang đứng yên sau lưng Tích Vân run lên, cảm giác này làm hắn hồi tưởng đến đêm hôm trước.

“Nóng quá! Tịch nhi, muội có luyện mấy cái hàn băng thần công gì gì đó hay không, mau giúp ta hạ nhiệt đi.” Cửu Vi bưng bữa tối bước vào Thanh Phi Cung mà Phong vương đang ở tạm, đem thức ăn đặt lên bàn. Sau khi nhìn thấy Tích Vân đang ngồi dưới ngọn đèn, trên người không có một giọt mồ hôi, hắn có chút hâm mộ nói: “Trời tháng chín ở Bạch Quốc sao lại nóng như vậy chứ! Tịch nhi, sao muội lại không có chút cảm giác nào hết vậy!”

“Cửu Vi vừa sợ lạnh lại vừa sợ nóng, thật là đáng thương nha.”

Thấy giữa trán hắn rịn ra một tầng mồ hôi, Tích Vân bắt đầu lắc đầu. Nàng đứng dậy, nhẹ nhàng cầm lấy hai tay của hắn, trong nháy mắt, Cửu Vi liền cảm thấy một cỗ cảm giác mát mẻ theo lòng bàn tay của hắn truyền đến, sau đó từ từ lan ra tới cánh tay, vai... Chỉ trong chốc lát, toàn thân hắn đã trở nên mát mẻ hơn, cái cảm giác nóng bức kia đã hoàn toàn bị quét sạch.

“Tịch nhi, chẳng lẽ muội thật sự tu luyện hàn băng thần công?” Cửu Vi không khỏi ngạc nhiên hỏi.

“Đây không phải là hàn băng thần công, đây là Quỷ Linh Công do tam thiếu (gia) của Thích gia truyền thụ cho ta.” Tích Vân chớp chớp mắt nói.

“Cái gì? Quỷ Linh Công của Thích gia?” Cửu Vi không khỏi rung mình một cái.

“Đúng đó, chính là Quỷ Linh Công một khi đã luyện liền vĩnh viễn không lớn, trẻ mãi không già.” Tích Vân trịnh trọng gật đầu.

“Vậy ta đây không cần nữa đâu.” Hiện tại toàn thân Cửu Vi không phải cảm thấy lạnh nữa mà là trực tiếp đóng băng luôn rồi! Đùa cái gì vậy! Thích gia? Là cái Thích gia quý khí âm trầm kia? Gia tộc của bọn họ là thứ có thể dây vào hay sao? Nghĩ đến đây, hắn lập tức muốn rút tay lại, chỉ là không hiểu sao Tích Vân lại nắm rất chặt, hắn kéo mãi vẫn không rút ra được.

“Tịch nhi.” Cửu Vi ôn nhu hô một tiếng, vô cùng mong ngóng việc nàng sẽ đem cái thứ Quỷ Linh Công của Thích gia này thu hồi lại.

Một cảm giác lạnh lẽo đột nhiên ập đến sau lưng khiến hắn không nhận được quay đầu nhìn lại. Lan Tức không biết đã tới từ khi nào, hắn đứng trước cửa, ánh mắt đảo qua bàn tay đang nắm

chặt của bọn họ. Cừu Vi cảm thấy bàn tay của mình như bị lưỡi đao băng băng xẹt qua, vừa lạnh lại vừa đau!

Cừu Vi khẽ cup mắt xuống, không tiếng động cười một tiếng: “Cừu Vi xin cáo lui trước.” Dứt lời, hần lập tức rời khỏi đại điện.

Tích Vân nhìn Lan Tức, chân mày khẽ động, rõ ràng nàng có chút kinh ngạc đối với lời nói vừa rồi của hần: “Mặc dù đêm dài, nhưng Tức vương ắt hần sẽ không thiếu người nâng cốc cùng vui chứ.”

“Nhưng người có khả năng đối ẩm ngàn chén không say với bốn vương lại chỉ có một mình Phong vương.” Lan Tức nhàn nhã mỉm cười, đôi mắt phượng hẹp dài hơi nhướng lên, trong đôi con ngươi đen như mực có hai luồng tinh quang chột lóe.

“Vậy sao...?”

Tích Vân cười nhạt, nụ cười mang theo ý trào phúng: “Mặc dù tửu lượng của Tức vương rất cao, nhưng mà... Rượu không làm người say mà là người tự say, chẳng lẽ hôm nay Tức vương đã uống trên ngàn chén? Hay là có vật gì khác làm người say đắm? Tựa hồ người đã có chút say rồi.”

“Tức không có say, chẳng qua...”

Lan Tức nâng chén gần mũi, giống như có chút tiếc hận lắc đầu: “Đây là Lan Nhược Tửu mới cất năm này, nhưng tại sao lại có chút vị chua?”

Hần dờn bước, khẽ cúi đầu, hơi thở mang theo chút mùi rượu phả lên gò má của Tích Vân: “Phong vương có ngửi thấy không?”

Cổ tay hần nhẹ nhàng nhắc lên, đem chén rượu đặt đến bên môi Tích Vân: “Phong vương hãy thay Tức nếm thử một chút đi, xem xem đây có phải là ảo giác của Tức hay không.” Đôi con ngươi như mặc ngọc nhìn chằm chằm vào nàng, một cái chớp mắt cũng không có.

Mặt nàng hơi nóng lên, mi mắt khẽ rũ, dờn bước muốn thối lui, chỉ là thân hình kia lại giống như cái bóng vẫn một mực theo sát, ngay cả chén rượu cũng giữ nguyên vị trí ở bên môi của nàng.

Tích Vân ngẩng đầu, có chút tức giận trừng mắt nhìn người kia, sau đó nghiêng đầu sang một bên: “Xem ra Tức vương thật sự say rồi, rượu này nào có vị chua.”

“Thật không?”

Thanh âm của hần vang lên bên tai nàng, hơi thở thơm mát thổi tới hai bên tóc mai, nàng chỉ kịp cảm thấy có chút lạnh, chén rượu kia đã chạm vào môi nàng: “Phong vương cũng nên nếm thử một chút rượu này đi, quả thật là thơm ngọt đến cực điểm!”

Tiếng nói vừa dứt, nàng liền cảm thấy vòng eo được ôm chặt, không thể động đậy, sau đó, một cổ thanh mát từ khoang miệng chảy xuống bụng.

Hắn vung tay một cái, cửa điện không chút tiếng động lập tức đóng lại, cánh tay dài ôm lấy nàng, thân thể hai người liền quấn lấy nhau.

“Tức chỉ nguyện ý cùng Phong vương cùng say, ngược lại, Phong vương cũng chỉ có thể cùng say với Tức!”

Trong lời nói nhẹ nhàng lại mang theo một cỗ khí phách không thể kháng cự: “Cho nên, nếu sau này Phong vương muốn có một phen” túy ca “, vậy chỉ cần hát cho Tức nghe là được!”

“Ài...”

Một tiếng than nhẹ vang lên, bầu không khí lại trở về với sự yên tĩnh, chỉ có mùi Nhược Lan Tửu thơm ngọt tràn ngập khắp đại điện cùng tiếng hít thở phảng phất như tiếng thở dài ngẫu nhiên vang lên...

“Thật không giống người.” Thật lâu sau, tiếng thăm thì của Tích Vân mới xuất hiện trong đại điện.

“Tích Vân...”

Lan Tức nhẹ nhàng gọi một tiếng, dùng đầu ngón tay nâng cái cằm đã bị rượu ngon thấm ướt của nàng lên. Đôi gò má như tuyết ngọc của nàng hiện tại đã được phủ thêm một tầng đỏ hồng nhàn nhạt, môi anh đào hồng nhuận ướt át, sống mắt tràn đầy: “Hong nhan bích tửu tương ánh liên, lưu ba dục túy ý doanh doanh...”

Hắn cúi đầu, trán của hai người chạm vào nhau, hơi thở quấn quýt: “Từ nay về sau, tình yêu cùng tâm ý của người đều chỉ thuộc về ta!”

“Thật không giống người.” Tích Vân vẫn lặp lại câu nói kia. Đầu nàng hơi ngửa về phía sau, giống như muốn xem rõ cái người đứng trước mặt này. Nàng nâng tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt gần trong gang tấc, mi mắt tuấn nhã tuyệt thế vô song, nụ cười yếu ớt nhưng lại mang theo nét cao quý ung dung, chỉ là đôi mắt như biển sâu khó dò hôm nay lại có chút khác, hai tròng mắt như bầu trời đêm lúc này phảng phất như có tinh quang lóe ra, mang theo một tia nhu tình mềm mại mà mười năm qua chưa từng có... Nhàn nhạt, lại giống như một ngọn lửa ấm nóng...

“Chúng ta...” Hắn nhẹ nhàng mở miệng, thế nhưng lời nói tới bên miệng bỗng nhiên ngừng lại, đầu ngón tay nhẹ nhàng trượt về phía cặp mắt phượng hẹp dài, đôi con ngươi đen như mực bình tĩnh nhìn nàng, trong đó ẩn chứa một tia chờ mong nồng đậm, đậm đến mức khiến người đối diện thở dài: “Lan Tức...” Thanh âm lại biến mất, sau đó một tiếng thở dài lại vang lên, bên môi nàng lộ ra một nụ cười, như mộng như ảo, vẻ đẹp này, là một vẻ đẹp mờ mịt, không cách nào giữ lại trong tay.

Trong điện lại khôi phục vẻ yên tĩnh, sau hơn mười năm quen biết, đây là lần đầu tiên hai người dựa sát vào nhau, là lần đầu tiên hai người kề trán, và cũng là lần đầu tiên hai trái tim hòa chung nhịp đập... Nhưng, tất cả cũng chỉ diễn ra tại đây, đằng sau cánh cửa của Vũ Hạc Điện này.

Thật lâu sau, trong điện lại vang lên một thanh âm nhẹ nhàng, trong trẻo, nhưng lạnh lùng: “Khi nào chúng ta... Xuất phát?”

Trong một góc tĩnh lặng ở Tả Ý Cung, Phượng Tê Ngô lẳng lẳng ngồi trong lương đình, trong lòng vẫn còn ôm khư khư cây tỷ bà. Nàng cúi đầu yên lặng, giống như đang suy tư, không ai có thể nhìn ra cái gì từ trên gương mặt xinh đẹp lạnh lùng ấy.

“Phượng tỷ tỷ.”

Thanh âm trong trẻo làm cho Phượng Tê Ngô từ trong trầm tư sức tỉnh lại, nàng ngẩng đầu lên, phát hiện người đứng trước mắt là Lang Hoa.

“Không phải muội muốn đi tìm Tu tướng quân sao?” Phượng Tê Ngô thân nhiên nói.

“Ta không tìm thấy chàng, cũng không biết phải đi đâu tìm chàng.”

Lang Hoa ngồi xuống trước mặt Phượng Tê Ngô, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn không biết lo âu là gì giờ phút này cũng bị nét ưu buồn bao phủ, hai hàng lông mày nhíu chặt, giống như đang khổ não về vấn đề nào đó: “Trừ những lúc chàng ở bên người Phong vương ra, thời gian còn lại ta thật sự không biết đi đâu tìm chàng.” Giọng nói của nàng càng lúc càng thấp, giống như đang vô thức nỉ non.

Phượng Tê Ngô nhìn nàng, đôi con ngươi thanh lãnh bỗng nhiên lộ ra một tia đồng tình, một tia cảm động cùng một tia hối tiếc.

“Mặc dù Tu tướng quân là Phong Vân đại tướng, địa vị cao quý, thế nhưng hình như hắn còn thẹn thùng hơn cả đám nữ tử chúng ta đây, có lẽ là do hắn ngượng ngùng nên mới không dám tới tìm muội thôi.”

“Ta chán ghét chính mình.” Lang Hoa đột nhiên nói ra một câu.

Phượng Tê Ngô cả kinh nhìn về phía Lang Hoa.

“Ta chán ghét chính mình, thật sự chán ghét!”

Hai mắt Lang Hoa ngơ ngác nhìn về phía trước: “Ta là công chúa của Bạch Quốc, nhưng giờ phút này ta lại là tù binh của người khác, nơi này là hoàng cung mà ta lớn lên từ nhỏ, nhưng lúc này nó lại trở thành li cung của người khác, phụ thân và các ca ca của ta bị bức bách phải bỏ trốn, quốc gia của ta bị người khác xâm chiếm, nhưng ta thì sao, ta lại đang ở trong cung ca múa tìm niềm vui, không có ý nghĩ phục quốc, cũng không hề oán hận kẻ thù...”

“Lang Hoa...” Phượng Tê Ngô nhẹ nhàng gọi một tiếng, thế nhưng nàng vốn là người ít nói, nghĩ mãi cũng không biết phải mở miệng nói gì với người trước mặt.

Lang Hoa giống như không hề nghe thấy, ánh mắt nàng vẫn như cũ nhìn chằm chằm về phía trước: “Ta luôn tự phụ mình có vẻ đẹp vô song, luôn tự phụ mình có trí tuệ hơn người, luôn tự phụ mình có võ công tuyệt thế... Ta oán hận phụ vương vì ngài luôn giam cầm ta trong thâm cung, không cho ta thể hiện tài hoa, không cho ta vang danh thiên hạ... Cả ngày ta luôn ảo tưởng phải làm sao để đánh bại Hoa Thuần Nhiên, phải làm sao để vượt qua Phong Tích Vân... Nhưng đến hôm nay ta mới biết, ta đây quả thật đúng là người không biết trời cao đất rộng là gì, không biết tự lượng sức mình, ánh mắt lại thiên cận...”

Trên mặt nàng hiện lên nụ cười tự giễu: “Đến hôm nay ta mới biết được, phụ vương sở dĩ giam ta... Không, không phải giam, đó là bảo hộ ta, đem ta đặt dưới thâm cung tầng tầng vách sắt, không để cho mưa gió bên ngoài ảnh hưởng đến ta... Đơn giản là vì ngài đã sớm nhìn thấu ta! Đã sớm biết ta là đồ vô dụng! Vượt qua Phong Tích Vân? A... Đây quả thực là si tâm vọng tưởng mà! Ta đây ngay cả một đầu ngón út của nàng cũng không bằng... Ta vô dụng như vậy đó, ta chán ghét chính mình, cho nên... Hẳn là chàng cũng không thích ta!”

Nghe Lang Hoa nói như vậy, không biết vì sao trong lòng Phượng Tê Ngô lại sinh ra một loại cảm giác bi ai. Dung nhan vốn xinh đẹp sáng ngời trước mắt giờ phút này đã bị một tầng đau khổ, mê mang, bàng hoàng, bất lực bao phủ... Cặp mắt thiên chân vô tà ngày trước giờ đã dâng lên vẻ ưu tư thành thực... Nàng đã trưởng thành rồi, cho dù trải qua chua xót hay là đau khổ, tất cả đều có thể làm cho người ta trưởng thành, nhưng sự trưởng thành của nàng lại làm cho người ta có cảm giác đau lòng, đóa hoa lang can xinh đẹp không tỳ vết rốt cục cũng muốn úa tàn rồi sao?

“Lang Hoa.”

Phượng Tê Ngô buông cây tỷ bà trong lòng ra, nhẹ nhàng cầm lấy tay nàng, đôi mắt thanh lãnh lúc này lại sáng bừng lên, lóe ra quang mang ôn nhu mềm mại:

“Muội không có vẻ đẹp khuynh quốc như Thuần Nhiên công chúa, cũng không có phong thái vô song cùng tài hoa tuyệt thế như Phong Vương, nhưng trên người muội có một thứ mà cho dù các nàng tổn cả đời cũng không có được, so ra thì các nàng còn thua kém muội đó, không phải sao, cho nên muội không cần phải đau lòng nữa.”

“Ta?” Lang Hoa trợn to ánh mắt mờ mịt, giống như một con thỏ trắng nhỏ đang bị lạc đường, chỉ có thể bất lực nhìn người trước mắt: “Ta thì có cái gì?”

“Muội chỉ cần cười nhiều một chút, nhảy nhiều một chút, hãy để mỗi ngày trôi qua của muội đều giống như những ngày bình thường lúc trước, cứ như vậy, một ngày nào đó, muội sẽ biết được đáp án từ trong ánh mắt của người khác.” Phượng Tê Ngô nâng tay vỗ nhẹ lên khuôn mặt của nàng: “Cười một cái.”

“A...” Gương mặt Lang Hoa lộ ra nét tươi cười, mặc dù có chút miễn cưỡng, thế nhưng cũng đủ để xua tan vẻ mặt ưu phiền kia rồi. Đóa hoa lang can vốn đang héo rũ giờ phút này đã bừng bừng sức sống, lại lần nữa nở rộ.

“Nhìn xem, muội vừa cười một cái, hẳn ta đã lập tức tới rồi.” Phượng Tê Ngô bỗng nhiên chỉ chỉ về phía sau nàng.

Lang Hoa vội vàng nhìn lại, chỉ thấy Phong Vân tứ tướng một thân ngân giáp đang từ tiền điện phía xa đi tới, nàng liếc mắt một cái đã có thể nhận ra thân ảnh thon dài đi ở cuối cùng. Trái tim nàng đập “thình thịch” liên hồi, hai má có chút nóng lên, không khỏi quay đầu lại nhìn Phượng Tê Ngô, sau đó cúi đầu ngượng ngùng cười.

“Muội lại xấu hổ nữa rồi, người ta sắp đi xa rồi kìa.” Phượng Tê Ngô nhếch môi, vẽ ra nét tươi cười có chút nhột nhạt.

“A?” Lang Hoa vội vàng quay đầu lại, quả nhiên, bốn người kia đã sắp đi qua hành lang dài, chỉ cần bước vài bước nữa thôi là sẽ khuất bóng. Lang Hoa muốn đứng dậy, thế nhưng dưới chân lại như đeo chì, không tài nào đứng lên được. Trong lúc nàng lo lắng không thôi, bốn người kia không ngờ đều dừng bước, Lâm Cơ giữ vai Tu Cửu Dung, giống như đang nói gì đó với hắn, sau đó liền thấy Cửu Dung quay đầu nhìn về phía Lang Hoa, ánh mắt hai bên vừa vịn chạm nhau. Trái tim Lang Hoa càng đập nhanh hơn, cũng không biết có bị hắn nghe thấy không nữa.

Tu Cửu Dung tựa hồ có hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn đi về phía bên này, mà tam tướng còn lại thì đứng yên tại chỗ, trên mặt mang theo vẻ mỉm cười nhìn bọn họ.

Nhìn Tu Cửu Dung càng ngày càng gần, khuôn mặt trắng như tuyết của Lang Hoa đột nhiên xuất hiện một tầng mây đỏ, đôi mắt hạnh trong veo như nước giờ phút này lại bắt đầu gợn sóng, ngay cả một mỹ nhân tuyệt sắc đứng một bên như Phượng Tê Ngô cũng không khỏi tán thưởng vẻ đẹp kiều diễm của nàng.

Tu Cửu Dung giống như một tên đầu gỗ, hoàn toàn không có con mắt thưởng thức cái đẹp gì cả, hắn đi đến trước mặt Lang Hoa, nhìn nàng một cái, sau đó liền đỏ mặt cúi đầu, nhưng các nàng đều biết, hắn đỏ mặt không phải là vì dung mạo xinh đẹp của Lang Hoa cùng Phượng Tê Ngô, mà đơn giản là bởi vì hắn thẹn thùng.

Trước lương đình là một mảnh tĩnh lặng, không ai chịu mở miệng nói chuyện, Lang Hoa nhìn Tu Cửu Dung, Tu Cửu Dung lại nhìn chằm chằm mặt đất, chỉ có Phượng Tê Ngô mang theo biểu tình thích thú quan sát hai người bọn họ.

Thật lâu sau, Tu Cửu Dung rốt cục cũng chịu ngẩng đầu lên nhìn Lang Hoa, tuy vẻ ửng đỏ trên mặt còn chưa rút đi, thế nhưng hắn vẫn dùng ánh mắt kiên định nhìn nàng: “Lang Hoa công chúa.” Ngay cả thanh âm cũng vô cùng kiên định vững vàng.

“Ừ?” Lang Hoa cũng không ngờ hắn sẽ gọi tên nàng, từ khi bọn họ “được” Phong vương tứ hôn cho tới nay, đây là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt riêng như vậy, cũng là lần đầu tiên hắn gọi nàng, nàng sao có thể không kích động đây!

Tu Cửu Dung nhìn vị hôn thê kiều diễm như ánh bình minh trước mắt này, nhìn ánh mắt trong suốt không chút tỳ vết của nàng, lại nhìn gương mặt mềm mại đang mang theo một tia chờ mong kia, trong lòng hắn không khỏi sinh ra một tia áy náy, đây thật là một tiểu cô nương tốt, chỉ tiếc...

Đôi mắt thanh tú của hắn mang theo một tia cảm động và ôn nhu nhìn về phía Lang Hoa: “Công chúa, ngày mai Cửu Dung phải theo vương xuất chinh, lần này công chúa không cần phải đi theo quân đoàn nữa, xin cứ ở lại hoàng cung.”

“A?” Lang Hoa chớp chớp mắt, hình như có chút không hiểu điều hắn đang nói.

“Chiến trường không phải là nơi thích hợp với công chúa, cho nên xin công chúa hãy ở lại hoàng cung.” Tu Cửu Dung lặp lại một lần nữa.

“Chàng muốn ta ở lại?” Lang Hoa quan sát hắn, ánh mắt không chớp lấy một cái.

“Đây là chủ ý của hai vị vương.” Tu Cửu Dung nói.

“Vậy chàng hy vọng ta đi theo hay là hy vọng ta ở lại?” Lang Hoa lại hỏi.

Tu Cửu Dung nghe vậy, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại, sau đó nhìn Lang Hoa, từng chữ từng chữ nói rõ ràng: “Cửu Dung hy vọng công chúa ở lại hoàng cung.”

“Tốt lắm, vậy ta sẽ ở lại.” Lang Hoa trầm nghĩ mình hỏi thừa mất rồi.

Tu Cửu Dung không nghĩ tới nàng lại thống khoái đáp ứng như thế, bởi vậy có chút sửng sốt, nhưng rất nhanh hần đã khôi phục lại vẻ thanh tĩnh, hơi cúi đầu trịnh trọng nói: “Xin công chúa bảo trọng, Cửu Dung cáo từ.” Dứt lời, hần lập tức xoay người rời đi.

“Đợi... Đợi một chút...”

Lang Hoa bật thốt, nhưng khi thấy Tu Cửu Dung dừng bước, nàng lại không biết phải nói cái gì: “Chàng... Chàng sẽ... Sẽ trở về chứ?” Chần chừ nửa ngày, cuối cùng nàng cũng hỏi được một câu ra hồn.

Tu Cửu Dung ngưng mắt nhìn tiểu cô nương đang xấu hổ này, trong mắt ngoại trừ cảm động ra lại có thêm một tia khác thường. Ánh mắt hần đảo đến chiếc vòng pha lê màu xanh do Phong Vương tự tay ban tặng trên cổ tay nàng, dưới ánh mặt trời, nó giống như một vòng dây xích màu xanh nhạt có quang hoa lưu chuyển, cũng giống như một chuỗi nước mắt đau lòng của người yêu.

“Công chúa có thể tặng cho Cửu Dung một kiện lễ vật hay không?”

“Được!” Lang Hoa không chút nghĩ ngợi đáp ứng.

“Vậy người có thể đem chiếc vòng tay này tặng cho Cửu Dung được không?” Tu Cửu Dung chỉ chỉ chiếc vòng pha lê màu xanh trên cổ tay nàng.

Phượng Tê Ngô vốn luôn im lặng đứng một bên, nhưng vừa nhìn thấy cảnh này, trong lòng nàng khẽ động, ánh mắt mang theo thâm ý liếc nhìn Tu Cửu Dung.

“Được!” Lang Hoa lập tức cởi vòng tay ra đưa cho Tu Cửu Dung, ánh mắt nhìn hần, sau đó cúi đầu nói: “Vậy chàng cũng tặng cho ta một kiện lễ vật đi, có được không?”

Hần nhẹ nhàng nắm chặt lấy chuỗi vòng tay lạnh như băng, nâng mắt nhìn về phía Lang Hoa: “Sau khi trở về Cửu Dung nhất định sẽ tặng cho công chúa một kiện lễ vật.” Ánh mắt hần trở nên kiên định, lời nói như chém đinh chặt sắt.

“Ừm.” Lang Hoa gật mạnh đầu.

“Vậy Cửu Dung xin cáo từ.” Tu Cửu Dung nhẹ nhàng gật đầu, sau đó xoay người rời đi, từ đầu đến cuối chưa từng liếc mắt về phía Phượng Tê Ngô lãnh diễm vô song ở bên cạnh dù chỉ một cái.

Đội Tu Cửu Dung đi xa, Phượng Tê Ngô mới đi tới bên người Lang Hoa đã gần như si ngốc: “Sao ngươi lại đem vòng pha lê tặng cho hử? Phải biết rằng đó là tín vật hôn ước do Phong Vương ban tặng cho các ngươi đây!”

“Khi chàng trở về, ta muốn chàng đem bội kiếm của chàng tặng cho ta!” Lang Hoa đột nhiên lớn tiếng kêu lên. Thân ảnh trước mắt đã khuất bóng từ lúc nào, cũng không biết là có nghe thấy không nữa. Lang Hoa chính là muốn thanh kiếm kia, thanh kiếm suýt chút nữa đã giết chết nàng!

“Khi chàng trở về, ta muốn chàng đem bội kiếm của chàng tặng cho ta...” Lang Hoa thì thào, rót cục cũng thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn xuống đất, giống như đang tìm kiếm một vật đã đánh rơi.

“Ài!” Phượng Tê Ngô cũng không nhắc lại nữa, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của Lang Hoa, trong lòng là một mảnh yêu thương, thật là một tiểu cô nương đơn thuần đáng yêu, chỉ mong... Chỉ mong tất cả đều là do nàng quá đa nghi mà thôi!

“Tỷ tỷ...” Lang Hoa gục đầu lên vai của Phượng Tê Ngô.

“Tu tướng quân nhìn qua thanh tú hướng nội, nhưng kì thực hử là một nam tử vô cùng thông minh và có trách nhiệm.” Nhớ tới ánh mắt cuối cùng của Tu Cửu Dung, Phượng Tê Ngô không khỏi cảm thán: “Nếu hử... Nếu hử trở về, hử nhất định sẽ lấy muội làm vợ, muội chắc chắn sẽ vô cùng hạnh phúc...” Nhưng tại sao hử lại lấy chuỗi vòng tay đó đi? Vì sao chỉ mang đi có mỗi tín vật đính ước mà Phong Vương ban tặng? Chỉ hy vọng... Hử có thể trở về! Chỉ cần trở về, mọi chuyện đều sẽ ổn!

“Ta không biết chàng là dạng người gì, nhưng mà... Nhưng mà mỗi lần nhìn thấy chàng, chỗ này của ta rất đau, mà nếu không nhìn thấy chàng, chỗ này lại càng đau hơn!” Lang Hoa dùng tay vỗ vỗ ngực, thì thào nói.

Đầu vai đã trở thành một mảnh ẩm ướt, trong lòng Phượng Tê Ngô cũng vô cùng đau xót, nhưng biểu tình trên mặt nàng vẫn là vẻ hờ hững như cũ.

“Hử sẽ cưới muội, muội nhất định sẽ hạnh phúc.” Nàng thì thào lặp lại.

Thật lâu sau, Lang Hoa mới ngẩng đầu lên nhìn nữ tử lãnh diễm như đóa hàn mai này: “Vây còn tỷ tỷ thì sao?”

“Ta sao... Chỉ cần ca hát cả đời cho bọn họ nghe, ta đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi.” Phượng Tê Ngô thản nhiên nói.

“Tỷ tỷ...” Lang Hoa bỗng nhiên nhẹ nhàng ôm lấy Phượng Tê Ngô.

Phượng Tê Ngô nhận lấy cái ôm của nàng, ngửa đầu nhìn bầu trời, trong mắt không có nước mắt.

Ngày tám tháng chín, đại quân Hắc Phong, Bạch Phong từ Bạch Đô khởi hành.

Mặc Vũ Kỵ xuất phát đến Trinh thành trước, còn Phong Vân Kỵ đi sau, tiến về phía Mạt thành.

Bạch vương cũng không ngồi chờ Hắc Phong quân tìm đến Trinh thành mà tức tốc dẫn đại quân chạy sang Uyển thành.

Ngày mười hai tháng chín, Mặc Vũ Kỵ công phá Trinh thành.

Ngày mười bốn tháng chín, Phong Vân Kỵ công phá Mạt thành.

Sau khi công phá Trinh thành xong, Mặc Vũ Kỵ lập tức chuyển hướng sang Uyển thành. Mà Bạch vương lúc này cũng đã tập trung được đại quân ở Uyển thành và Quyển thành, từ Uyển thành xuất phát, một đường chạy thẳng về phía vương vực của Lệ thành.

Ngày mười tám tháng chín, Bạch vương công phá Lệ thành.

Ngày mười chín tháng chín, Mặc Vũ Kỵ công phá Uyển thành.

Ngày hai mươi hai tháng chín, Mặc Vũ Kỵ từ Uyển thành một đường chạy tới Lệ thành. Đồng thời, Bạch vương cũng lĩnh quân từ Lệ thành tiến công về phía vương vực Tân thành...

Đây là một cảnh tượng có một không hai trong lịch sử. Bạch vương không ngừng công chiếm vương vực, nhưng chờ đến khi hắc vừa chiếm được thành, Tức vương lại lập tức đuổi sát đến, sau đó Bạch vương lại vội vàng lĩnh quân bỏ chạy, tiếp tục tiến công vào những vương vực khác, mà thành trì hắc vừa mới công phá được liền nhanh chóng rơi vào trong tay của Tức Vương.

Rất nhiều năm sau, khi đoạn lịch sử này được nhắc lại, người ta miêu tả Bạch vương giống như một con sói đói khát, nhưng hắc lại bị vua của muôn thú – mãnh hổ Tức vương – đuổi sát phía sau, vì không muốn trở thành thức ăn cho người khác, hắc đành phải tiếp tục lần trốn về phía trước, ven đường không ngừng bắt giữ những con linh dương để bổ sung thể lực, chỉ tiếc “thịt” còn chưa kịp ăn, mãnh hổ đã đuổi tới nơi, vì thế chỉ còn cách bỏ lại con linh dương vừa mới cắn chết để chạy trốn... Bạch vương cứ tiếp tục tiến công và lần trốn, còn Tức vương thì tiếp tục truy đuổi và “nhận hàng”, cao thấp giữa hai bên đã sớm rõ ràng hết rồi.

Còn có người đem một đoạn lịch sử này tỷ dụ thành cuộc “đùa giỡn” giữa mèo và chuột. Tức vương đã nắm trong tay toàn cục, thế nhưng lại dùng chiêu lạt mềm buộc chặt, đùa bỡn với con chuột đã kinh hoàng đến cực độ, cũng chính là Bạch Vương đang chạy trốn chết kia. Hắc sao lại không rõ chiêu này của Tức vương, nhưng hắc không còn cách nào khác, chỉ có thể không ngừng chạy trốn về phía trước, ý đồ nắm lấy kiện vũ khí duy nhất có thể đánh bại con mèo – hoàng đế của đế đô!

Cho nên mỗi khi phải bỏ thành chạy trốn, Bạch vương đều đốt sạch hết những phần lương thảo cùng tài phú trong thành mà hắc không thể mang theo, muốn dùng cách này chặt đứt lương thảo viện trợ của Hắc Phong quân. Nhưng hiển nhiên, những chuyện mà hắc làm hoàn toàn không có chút tác dụng nào cả. Hắc Phong quân có lương thảo và vũ khí đạn dược sung túc, hơn nữa mỗi khi đến thành thị nào cũng đều phát lương cứu tế nạn dân trong thành, trợ giúp những người dân gặp tai họa trùng kiến gia viên, kết quả lại còn làm cho danh tiếng nhân nghĩa của Tức vương càng ngày càng truyền xa!

“Bạch vương này chẳng lẽ không biết, cho dù hấn có chạy trốn tới Bắc Hải đi chẳng nữa thì kho lúa của chúng ta vẫn đầy ắp thôi.”

Nhâm Xuyên Vũ tự phụ nói. Phần tài phú mà địa cung của Bạch Phong Quốc tích lũy trong ba trăm năm, cho dù mười cái Hoa Quốc cũng không bì kịp, hơn nữa quốc khố của Hắc Phong Quốc cũng vô cùng tràn đầy, cộng thêm mười năm nay Phong Tức tích lũy, lời này quả thực cũng không phải là nói ngoa!

“Vương của chúng ta có được Bạch Phong vương làm hậu, có thể nói lợi ích tăng cao, thế nhưng điều này cũng là điểm trí mạng duy nhất duy nhất của chúng ta!”

Khi Nhâm Xuyên Vũ nói lời này, bên người chỉ có Mặc Vũ tứ tướng. Nhưng ngày sau, khi những nhà sử gia biên soạn lại Tức vương truyện, trong lúc tìm tài liệu, bọn họ lại phát hiện được bản chép tay của vị quân sư luôn hầu hạ bên cạnh Tức vương này, bởi vậy cũng biết được câu nói ấy, sau đó ghi lại vào sử sách, mà chuyện phát sinh sau này cũng đã chứng minh lời nói đó của hấn.

Lúc Mặc Vũ Kỵ truy kích Bạch vương, Phong Vân Kỵ cũng noi gương tập kích Vũ thành, Nguyên thành, Quyên thành, tới cuối tháng chín, Bạch Phong vương đã đem ba tòa thành trì do Bạch Quốc công chiếm lúc trước nhét gọn vào lòng bàn tay!

Ngày bốn tháng mười, Bạch Phong vương lấy cớ tàn đảng của tứ công tử Bạch Quốc đã trốn vào Yên thành, bởi vậy phát binh công thành. Cùng ngày, Yên thành bị phá.

Sau khi chiếm xong Yên thành, mục tiêu tiếp theo của Bạch Phong Quốc chính là Lượng thành, đến lúc này, vùng Tây Nam của Bạch Phong Quốc, dọc theo Hắc Phong Quốc, lại thêm phía Bắc của Bạch Quốc, ranh giới hơn sáu ngàn dặm xung quanh đều đã thuộc quyền sở hữu của Hắc Phong Quốc cùng Bạch Phong Quốc, hơn nửa diện tích của Đông Triều Đế Quốc đã rơi vào tay của Lan Tức và Tích Vân.

Mà ở một nơi khác trên Hoàng Quốc, Kim Y Kỵ của Hoa Quốc dưới sự thống lĩnh của hai vị tướng quân Sương, Tuyết đã công phá được sáu tòa thành ở vương vực, hơn nữa còn liên hợp với tứ công tử Hoàng Vũ của Hoàng Quốc phá được Giám thành của Nam Quốc. Bọn họ hai bên giáp công Trắc thành, dưới tình huống địch nhiều ta ít, tướng quân thủ Trắc thành là Đông Đào Dã chỉ có thể bất đắc dĩ lãnh binh bỏ thành mà chạy. Trước đó, Tam công tử Hoa Quốc đã suất lĩnh năm vạn Kim Y Kỵ tiến công Trắc thành, nhưng lại đại bại trên tay Đông Đào Dã, toàn quân bị diệt, ba vị công tử đều chết trận! Sau khi Trắc thành bị công phá, Thu Cửu Sương, Tiêu Tuyết Không tạm thời lưu lại thành, thứ nhất là vì muốn chinh đồn lại đại quân Hoa Quốc, thứ hai là vì muốn tịnh dưỡng một thời gian. Còn Hoàng Vũ thì nhanh chóng lĩnh quân đi hội hợp với Hoàng Triều.

Tới cuối tháng chín, dưới sự lãnh đạo của Hoàng Triều và Hoàng Vũ, trừ Nam Đô cùng Nha thành ra, Tranh Thiên Kỵ của Hoàng Quốc đã đem hết thầy thành trì ở Nam Quốc đánh hạ.

Đầu tháng mười, Hoàng Triều hạ lệnh cho Hoàng Vũ lĩnh quân tấn công Nha thành, nơi có đại tướng quân Thác Bát Hoảng vốn nổi tiếng là dũng tướng của Nam Quốc thủ hộ, còn hấn thì lĩnh quân một đường tiến thẳng về Nam Đô, ý đồ công phá Nam Đô, chỉ cần phá được Nam

Đô thì hắn đã có thể đem cả Nam Quốc nhét vào lòng bàn tay rồi, thế nhưng không ngờ suy tính này vừa ra đã bị phản đối kịch liệt.

“Vương huynh, việc đánh chiếm Nam Đô không cần gấp, xin huynh hãy lưu lại Hợp thành dưỡng thương trước đi, đợi thần đệ phá được Nha thành xong sẽ lập tức cùng huynh công phá Nam Đô!” Hoàng Vũ cung kính khuyên can huynh trưởng.

Sau khi phá được Thịnh Thành, Hoàng Triều liền lĩnh quân truy kích Đinh Tây tướng quân của Nam Quốc, trong lúc quyết đấu, không ngờ Nam quân lại âm thầm lấy Lôi Nỗ Cung ra, trăm nổ cùng bắn, dưới cơn mưa tên dày đặc đó, cho dù là Hoàng Triều có võ công cái thế, hơn nữa còn có bộ hạ liều chết hộ giá thì hắn vẫn bị mũi tên bắn trúng ngực phải cùng vai trái. Uy lực của Lôi Nỗ Cung không phải mấy loại cung tiễn bình thường có thể so sánh, hai mũi tên này chẳng những bắn thủng áo giáp mà còn cắm thật sâu vào trong thịt, nếu không phải Hoàng Triều có nội lực thâm hậu hộ thể, đổi lại là người khác, chỉ sợ đã sớm bị mũi tên bắn chết đương trường rồi!

Mà Hoàng Triều thân bị trúng tên lại không chịu dừng chiến chữa thương, ngược lại vẫn kiên quyết đánh tiếp, đến khi tiêu diệt hết Nam quân mới chịu hạ lệnh quay về Thịnh Thành. Sau khi vào thành, chờ Ngọc Vô Duyên đuổi hết mọi người ra, hắn mới thở phào một hơi rồi lăn ra bất tỉnh, một thân giáp tím cũng đã biến thành giáp màu máu!

Mà ngày thứ ba, hắn đã lập tức lĩnh quân tấn công về phía Lô thành, sau đó lại tới Luân thành, Dự thành... Tới hôm qua, khi cùng tỷ thí kiếm thuật với Hoàng Vũ, hắn không tiếp được chiêu kiếm mà Hoàng Vũ đánh ra, cuối cùng ngã xuống đương trường!

“Hoàng Triều, vết thương của ngươi ở gần tâm phế (tim phổi), ít nhất phải điều dưỡng nửa năm, nếu không... Sau này sẽ vô cùng nguy hiểm!” Ngọc Vô Duyên luôn lạnh nhạt giờ phút này cũng có chút ngưng trọng nói.

“Ta không có thời gian tịnh dưỡng!” Hoàng Triều quả quyết cự tuyệt.

“Vương huynh!”

Cho dù là Hoàng Vũ luôn nghe theo mệnh lệnh của Hoàng Triều lúc này cũng bất chấp tất cả mà kháng mệnh, lo lắng nhìn hắn: “Chúng ta có thể đánh hạ Nam Đô bất cứ lúc nào, nhưng thương thế của huynh thì không thể chậm trễ được!”

“Chút thương thế này không đáng là gì cả.”

Hoàng Triều đứng dậy, thông thả đi tới trước cửa sổ, ánh mặt trời màu vàng theo cửa sổ chiếu lên người hắn, thoát nhìn giống như ánh sáng từ trên người hắn phát ra, thân ảnh của hắn cũng vì thế mà có vẻ cực kì cao lớn: “Bọn họ đều sắp đến để đô cả rồi, ta đây sao có thể lạc hậu so với bọn họ được!”

Nghe thấy hắn nói như vậy, chân mày Ngọc Vô Duyên khẽ động. Hắn nhìn bóng dáng ngạo nghễ đang dùng ánh mắt cô độc nhìn lên chín tầng trời kia, chút lo lắng tích tụ trong lòng, rốt cục cũng trở thành sự thật rồi!

“Hoàng Triều, cho dù không nghỉ ngơi nửa năm, ít nhất người cũng phải tịnh dưỡng nửa tháng trước đã, phải biết rằng thân thể của người chỉ là thân thể của người phàm mà thôi, không phải mình đồng da sắt!”

Ngọc Vô Duyên vẫn cố gắng khuyên bảo: “Nửa tháng, cho dù bọn họ có cách mấy thì cũng không thể nắm hết thiên hạ trong lòng bàn tay được.”

“Đúng vậy đó vương huynh, huynh ít nhất phải tịnh dưỡng nửa tháng, trong nửa tháng này thân thể nhất định sẽ đánh hạ Nha thành, sau đó sẽ đoạt lại Nam Đô!” Hoàng Vũ cam đoan nói.

“Nửa tháng sao, đối với bọn họ mà nói, nửa tháng cũng đủ để bọn họ chiếm lấy ngàn dặm lãnh thổ rồi!” Hoàng Triều cúi đầu, giọng nói kiên định: “Sao ta có thể tranh thủ thời gian bọn họ đang đuổi bắt để tịnh dưỡng được? Thương Mang Sơn... Ta nhất định phải đi!”

Trong một khắc kia, Hoàng Vũ cảm thấy trên người vương huynh của mình như đang truyền đến một loại cảm giác gấp gáp, nhưng hắn lại không rõ rốt cục là do vương huynh nóng lòng muốn đem thiên hạ thu vào trong tay, hay là do nóng lòng muốn gặp đối thủ của mình nữa?!

“Hoàng Triều, người không thể lúc nào cũng chỉ nhìn rồi điên cuồng lao về phía trước được, đôi khi người cũng nên dừng bước, sau đó quay đầu nhìn về phía sau và hai bên.”

Thanh âm của Ngọc Vô Duyên vô cùng nhẹ, đôi mắt bình thản không chút gợn sóng lúc này lại mang theo một loại cảm giác nhìn thấu số mệnh nhưng lại không có cách nào ngăn cản, chỉ có thể bất đắc dĩ cùng lo lắng nhìn về phía Hoàng Triều.

“Phía sau ta có người, còn hai bên trái phải thì có những huynh đệ của ta, còn có cả Tuyệt Không cùng Cửu Sương, ta không cần phải nhìn.”

Hoàng Triều không hề quay đầu lại, hắn nghe ra được sự lo lắng trong lời nói của Ngọc Vô Duyên, cũng hiểu được, chỉ là, hắn không thể dừng lại: “Ta chỉ muốn đi về phía trước, dùng tốc độ nhanh nhất, làm người đầu tiên chạy đến nơi cao nhất, cùng bọn họ gặp gỡ... Sau đó đem thiên hạ này nắm trong lòng bàn tay!”

Ngữ khí không hề thay đổi, không ai nói thêm gì nữa, Hoàng Vũ đau lòng nhìn huynh trưởng, sau đó đem ánh mắt cầu khẩn dời về phía Ngọc Vô Duyên.

Tiếng thở dài của Ngọc Vô Duyên nặng nề vang lên trong phòng.

Chương 41 Cổ Đô Mạt Đế

(Kinh đô xưa cũ, đế vương suy tàn)

Ngày 4 tháng 10, Hoàng Vũ phá được Nha thành, tướng quân thủ thành là Thác Bát Hoàng vì đó mà tự sát.

Ngày 6 tháng 10, đại quân Hoàng Triều bao vây Nam Đô.

Ngày 7 tháng 10, Nam Vương mặc một thân áo vải đi ra khỏi thành, giơ Chí Tôn Lệnh của Nam Quốc – Huyền Mặc Lệnh lên cao, cúi đầu xưng thần với Hoàng Quốc.

Ngày 8 tháng 10, Hoàng Triều ban cho Nam Vương tước vị Nam Thành Hầu, cũng cử người “hộ tống” hơn bốn trăm nhân khẩu của Nam Hầu trở về Hoàng Quốc. Quân sư Liễu Vũ Sinh của Hoa Quốc chủ động chờ lệnh.

Ba trăm bảy mươi hai năm trước, Thủy Đế đã xưng đế tại đế đô. Hắn xây cung điện, dựng tường thành, phong tước cho văn thần, ban thưởng cho võ tướng, chiếu cáo cho thiên hạ biết Đông Triều đế quốc đã được thành lập, mở ra thời kì huy hoàng tráng lệ nhất của Đông Triều đế quốc. Ba trăm năm trôi qua, đế đô giống như một con sư tử oai hùng luôn luôn quan sát toàn bộ lãnh thổ Trung Nguyên. Nó lặng lẽ chìm nổi giữa uy nghiêm và khí phách, giữa giàu có và xinh đẹp, giữa quyền lợi và mưu kế, giữa xa xỉ và hoang phí, giữa những cảnh sắc phồn hoa xinh đẹp, giữa những ngọn cỏ trong màn sương thu. Trải qua trăm năm tang thương, giờ phút này, nó đã trở thành một tòa đô thành có chút già nua, sự huy hoàng cùng tráng lệ của ngày xưa đã bị một thứ gọi là thời gian chậm rãi mài mòn đi mất. Khi thông qua một góc hồng tường trong cung điện, một mảnh tử diệp trong Ngự Viên, tại Vụ Phong hoàn điểm trang lộng lẫy, đêm đêm sênh ca, có lẽ người ta sẽ còn thấy được một chút phong hoa của ngày xưa ấy.

Hoàng cung Đế đô, Định Thao cung.

“Lão thần tham kiến bệ hạ!” Thanh âm hữu lực vang lên trong thư phòng Định Thao cung, một vị lão tướng râu tóc bạc phơ đang cung kính hành lễ với một nam tử mặc thường phục màu tím sậm. Người này đang đứng trước chiếc bàn đọc sách, chuyên tâm vẽ tranh.

“A, Đông tướng quân đã đến rồi sao, mau mau đứng lên.” Nam tử đang vẽ tranh ra hiệu cho nội thị hầu hạ bên cạnh đỡ lão tướng quân đứng dậy.

“Tạ ơn bệ hạ!” Lão tướng quân từ chối sự giúp đỡ của nội thị, tự mình đứng dậy, động tác vô cùng ung dung và linh hoạt.

Vị lão tướng quân này chính là Đông Thủ Phóng Đông Đại tướng quân, cũng là Phong Kí An Hầu của Đông Triều đế quốc. Trong thời loạn thế quân hùng đầu đá, phân tranh không ngừng này, ông vẫn luôn trung thành và tận tâm thủ hộ cho hoàng thất Đông Triều, mười năm như một! Mặc dù đã qua tuổi sáu mươi, thế nhưng ngoại trừ bộ tóc trắng kia ra, vẻ ngoài của ông trông rất giống một người trung niên cường tráng tầm bốn mươi; Gương mặt chữ quốc đoan chính tựa như đao khắc; Lông mày dày thô; Dáng người cao lớn hùng vĩ, giống như chỉ cần vẫy tay một cái liền có thể xuất hiện một luồng khí thế đủ để chống lại cự lực ngàn cân; Ai nhìn thấy ông xong, trong lòng đều sẽ hiện lên ý nghĩ: “Người này nhất định là một vị Đại tướng quân!”

“Ái khanh tới đúng lúc lắm, bức” Nguyệt Hạ Hoa...(Hoa dưới ánh trăng) “do trẫm vẽ này, khanh thấy như thế nào?” Nam tử mặc áo tím hào hứng chỉ vào bức họa sắp hoàn thiện trên bàn, hỏi. Hắn chính là hoàng đế đương nhiệm của Đông Triều đế quốc – Kì Đế, tuổi ngoài bốn mươi, dáng người trung bình, mặt trắng không râu, bộ dáng hoàn toàn không có chút khí phách của một bậc đế vương, ngược lại càng giống một vị học giả có phong thái nho nhã hơn.

“Thần vốn là người thô thiển, lại không hiểu văn chương, làm sao có thể biết được giá trị chân chính của kiệt tác do bệ hạ làm ra.” Đông Thù Phóng không tiến lên xem bức họa, chỉ đứng tại chỗ, hơi khom người đáp lời.

“Vậy sao...” Kì Đế có chút thất vọng, hần lập tức dời ánh mắt từ trên người Đông Thù Phóng về lại chỗ bức họa. Nhìn tác phẩm của chính mình, ánh mắt hần từ từ xảy ra biến hóa, nó dần trở nên ôn nhu hơn, giống như toàn bộ tâm hồn của hần đều đã chìm sâu vào trong bức họa vậy, bộ dáng tựa như một nam nhân đang say mê nhìn ngắm vị mỹ nữ mà mình yêu thích nhất, vô cùng chuyên chú.

“Bức họa” Nguyệt Hạ Hoa “của Tả Nguyệt công tử này, trẫm đã vẽ đi vẽ lại không dưới mười lần, lần này là tốt nhất, chỉ là...”

Hần hơi di chuyển, ánh mắt nhìn lướt qua bức họa được treo ngay ngắn trước bàn đọc sách rồi lại nhìn về phía bức họa của mình, sau khi lặp đi lặp lại động tác này mấy lần, hần mới thì thào tự nói: “Không ổn, không ổn! Cảnh vật bên trong bức họa của Tả Nguyệt công tử đã hòa thành một thể, khiến người ta vừa nhìn đã thích, thật sự là quá tuyệt diệu! Người nhìn vàng trắng này xem, giống như nó đang tỏa sáng vậy, ánh trắng sáng tỏ như ngọc, thể lại càng khiến cho cảnh vật xung quanh trở nên mờ lung hơn. Còn đóa hoa này, vừa như nở mà lại vừa như khép, cánh hoa ngậm lấy nhị hoa, quả thật rất giống với gương mặt e thẹn của giai nhân... Kì diệu! Kì diệu! Thật sự quá kì diệu! Khó trách hần được xưng là” Nguyệt Tú công tử “, trẫm sao có thể so sánh với hần được!”

Nói xong, cây bút trong tay hần liền quẹt một đường lên bức họa còn dang dở, một bức “Nguyệt Hạ Hoa” còn chưa hoàn thành cứ như thế bị phá hủy.

Đông Thù Phóng vẫn luôn đứng một bên quan sát, vừa thấy cảnh này, trong mắt ông liền xuất hiện một tia thất vọng cùng lo lắng không cách nào che dấu được.

“Bệ hạ!” Đông Thù Phóng trầm giọng gọi, đem vị hoàng đế vẫn còn đang chìm trong bầu cảm xúc “tài hoa của mình vẫn còn kém người khác” lay tỉnh.

“Sao thế?” Kì Đế xoay người nhìn vị lão thần trung thành và tận tâm của mình, hỏi: “Đông ái khanh có chuyện gì sao?”

“Bệ hạ, ngài là vua của một nước, nên lấy quốc sự làm trọng, không thể chỉ vì mấy chuyện như thế này mà bỏ bê chính sự!”

Đông Thù Phóng cố gắng dùng những từ ngữ uyển chuyển nhất để nói. Lấy tính tình của ông, nếu người trước mặt không phải là hoàng đế mà là con cháu hay thuộc hạ của ông, chỉ sợ ông đã sớm không kìm được mà mắng to: “Nước đã sắp mất tới nơi rồi mà ngươi còn có thời gian rảnh rỗi để làm những việc nhảm chán vô dụng này hả?!”

Từ khi đăng cơ đến nay, vị Kì Đế này chưa bao giờ đem tâm tư đặt vào quốc sự cả. Mấy việc triều chính, quân chính, hần đều ủy thác cho Đông Thù Phóng, hoàn toàn không sợ bị người ta cướp mất quyền lực. Đông Triều đế quốc hiện tại đã rơi vào tình trạng “danh nghĩa thì còn, thực tế đã mất”, dù vậy, chỉ cần một ngày hoàng đế và đế đô vẫn còn tồn tại thì triều đình chắc

chấn sẽ không biến mất. Cũng vì thế, mỗi ngày đều có đủ loại tấu theo từ khắp nơi trong vương vực trình đến, sự việc được nhắc đến nhiều nhất trong đó chính là việc chư hầu làm loạn, quân giặc nổi lên bốn phía, nhưng vị hoàng đế này chỉ nhìn lướt qua rồi ném sang một bên, lông mày cũng không thềm nhú lấy một cái, giống như những chuyện được trình lên không phải là chuyện phát sinh trên vương thổ của hắn vậy. Hắn không đam mê tửu sắc, cũng không tham tài, hiếu chiến, hiếu sát giống mấy vị tổ tiên, sở thích duy nhất của hắn chính là thi họa, điều này quả thật đã phong nhã ôn hòa hơn mấy vị tổ tiên kia rất nhiều. Hắn có niềm đam mê rất lớn đối với thi họa, cả ngày hắn chỉ chuyên tâm vẽ đi vẽ lại các tác phẩm xuất sắc của những đại danh gia, nhưng lại chưa bao giờ chịu vẽ lấy một bức của riêng mình!

“Ừ.” Đối với những lời khuyên can của Đông Thù Phóng, Kì Đế dường như chẳng mấy để tâm: “Có ái khanh ở đây, trẫm không cần quan tâm đến mấy việc không đâu đó.”

Đông Thù Phóng nghe vậy không khỏi có chút dở khóc dở cười, trong lịch sử hắn cũng chỉ có duy nhất vị hoàng đế này là coi việc triều chính thành việc không đâu, còn việc viết chữ vẽ tranh lại biến thành việc chính sự. Một vị hoàng đế như vậy hắn phải làm thế nào cho phải đây?!

“Bệ hạ!” Đông Thù Phóng tạm dẹp đồng suy nghĩ này sang một bên, đem tâm tư đặt lên mục đích tiến cung lần này: “Bệ hạ, nghịch thần Bạch vương đã tới Thương thành rồi, chỉ cần qua Giao thành liền có thể đến đế đô, hơn nữa vị Túc vương mang theo lá cờ” Túc Thiên Hạ (Dẹp yên thiên hạ)”kia đang theo sát phía sau, tình thế hiện tại đang thập phần nguy cấp, thỉnh bệ hạ...”

Bản tấu được Đông Thù Phóng chuẩn bị cả đêm chỉ mới nói được cái mở đầu thì đã không thể tiếp tục được nữa, lý do rất đơn giản, vị hoàng đế trước mắt sau khi nghe hắn tấu không những không sợ hãi mà ngược còn lộ ra vẻ tươi cười, qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy người trước mắt này giống với một vị hoàng đế chân chính, là hoàng đế chí tôn!

Kì Đế cười nhạt nhìn về mặt sầu lo của vị thần tử trước mắt, người này đang lo lắng cho vận mệnh rồi ren của Đông Triều đế quốc, chỉ tiếc... Ánh mắt hắn không tự chủ được mà hiện lên một tia đùa cợt, nhưng khi nhìn đến ánh mắt sắc bén lại không kém phần kiên định của vị lão thần, vẻ đùa cợt liền hóa thành cảm kích cùng thờ dài.

“Đông tướng quân, trẫm đăng vị cũng gần hai mươi năm rồi nhỉ?”

Kì Đế thân nhiên mở miệng, cũng không tính toán chính xác xem rốt cuộc mình đã đăng vị được bao lâu: “Từ khi trẫm đăng vị tới nay, mọi chuyện đều giao cho người làm, còn trẫm thì lại tránh trong Định Thao cung viết chữ, vẽ tranh, đọc sách, nghe mưa rơi...”

Nói xong, Kì Đế cũng tự giễu cười cười: “Trẫm quả thật đúng là một tên vua tầm thường, nhiều năm qua thật sự đã làm khổ người rồi. Vậy mà người vẫn một lòng phụ tá trẫm, một lòng bảo vệ Đông Triều đế quốc, mười năm như một, lòng trung thành này có thể nói là thiên cổ nan hữu...(Ngàn đời cũng khó có được)!”

“Đó đều là những việc vi thần nên làm.” Đông Thù Phóng cung kính nói.

Kì Đế lắc đầu, ánh mắt hắn xuyên qua người Đông Thù Phóng nhìn về một nơi rất xa, giống như đã nhìn thấy cảnh sắc xinh đẹp nào đó đến mức xuất thần.

“Ngươi vừa nói Tức vương đã gần đến Thương thành rồi sao? Thật là nhanh, quả không hổ là đời sau của Lan Minh vương.”

Một lát sau, ánh mắt Kì Đế lại trở về trên người Đông Thù Phóng: “Phong vương – đời sau của Phượng vương, còn có Hoàng vương và đời sau của Diễm vương nữa, bọn họ đã đi đến đâu rồi?”

“Sau khi đoạt vương vực Yên thành xong, Phong vương đã tức tốc chạy tới Quyên thành, còn Hoàng vương sau khi đoạt được Nam Quốc cũng đã đánh hạ sáu thành của vương vực, hiện đã tới Trình thành.”

Đông Thù Phóng đáp, trong lúc nói, hai hàng lông mày của ông không tự chủ được mà nhíu chặt, ánh mắt hàm chứa vẻ sắc bén và khinh thường, trong lòng cũng kèm được mà nói thầm: Đám loạn thần tặc tử này thật là... Hừ!

“Ừ, không tệ.”

Kì Đế nghe vậy liền tán thưởng gật đầu: “Bọn họ cũng không phụ danh tiếng của tổ tiên mình, chỉ có ta là con cháu bất hiếu, không thể kế thừa hùng phong tráng chí của tổ tiên... Chỉ là, không biết ai trong số bọn họ sẽ tới để đô trước đây...”

“Bệ hạ!” Đông Thù Phóng đột nhiên kêu lên.

“Ừ?” Kì Đế nở nụ cười nhìn vị cự thần trung tâm của hắn, ánh mắt này trong suốt như gương, không còn vẻ thờ ơ của quá khứ nữa. Giờ phút này, Đông Thù Phóng không khỏi có chút ngạc nhiên và kính sợ nhìn vị hoàng đế của mình, chẳng lẽ rốt cục bệ hạ cũng chịu tỉnh dậy, trở thành vị vua một lòng vì nước?

“Đông tướng quân, chúng ta còn bao nhiêu người?”

Kì Đế thần nhiên hỏi, nhưng khi nhìn đến ánh mắt có chút nghi hoặc của Đông Thù Phóng, hắn không khỏi bổ sung thêm một câu: “Ý trẫm là, chúng ta còn có bao nhiêu binh lính?”

“Hồi bẩm bệ hạ, dưới trướng thần có mười vạn cấm vệ quân, bọn họ vẫn luôn thủ hộ đế đô, hơn nữa nếu tính cả những binh lính thủ thành ở các thành khác, chúng ta có thể tập hợp ít nhất là hai mươi vạn đại quân.” Đông Thù Phóng đáp.

“Ừm, thì ra chúng ta vẫn còn nhiều quân như vậy.” Kì Đế dường như có chút ngoài ý muốn, hắn thoáng trầm ngâm, sau đó nói: “Vậy Đông tướng quân hãy suất lĩnh tám vạn cấm vệ quân đi thảo phạt Phong vương đi.”

“Thảo phạt Phong vương?”

Đông Thù Phóng còn tưởng là mình nghe nhầm, hoảng hồn trừng lớn đôi mắt nhìn Kì Đế: “Bệ hạ, điều này làm sao có thể?”

Bất chấp lời nói của mình có thể sẽ xúc phạm tới hoàng đế, hắc vội vàng nói: “Nếu lúc này thần suất lĩnh cấm vệ quân đi thảo phạt Phong vương, vậy đế đô phải làm sao bây giờ? Bạch vương cùng Tức vương đều có mười vạn đại quân, hai vạn cấm vệ quân của đế đô làm sao có thể ngăn cản bọn họ được? Đến lúc đó...”

Kì Đế không thèm để ý khoát khoát tay: “Không phải Đông tướng quân vừa mới nói sao, nếu gom hết binh lính thủ thành ở các thành khác, chúng ta có thể tập hợp ít nhất là hai mươi vạn đại quân, như vậy, trăm chỉ cần tập trung đại quân ở các thành đến thủ hộ cho đế đô là được rồi. Chỉ cần Đông tướng quân bắt giữ được Phong vương, sau đó lại vòng ra sau lưng của Tức vương, tới lúc đó, người cùng trăm hai mặt giáp công, Tức vương sẽ biến thành ba ba trong rọ, mọi chuyện sau đó sẽ dễ như trở bàn tay. Sau khi bắt Tức vương, Đại tướng quân lại chỉ huy quân giết về phía Hoàng vương ở hướng Đông Nam, đánh bại được Hoàng vương, thiên hạ này sẽ được bình định rồi, không phải sao?”

“Chuyện này...” Đông Thủ Phóng không khỏi có chút cứng họng, lời này của hoàng đế thoát nhìn thì rất có lý, chỉ là sự tình thực sự sẽ đơn giản thuận lợi như vậy sao?

“Chẳng lẽ Đông tướng quân không nắm chắc có thể thắng được Phong vương? Hay là Đông tướng quân không tin trăm có thể thủ hộ được đế đô?” Thanh âm của Kì Đế đột nhiên lộ ra một tia sắc bén.

“Lão thần không dám!” Đông Thủ Phóng vội vàng cúi đầu nói.

“Vậy là tốt rồi.” Thanh âm của Kì Đế khôi phục lại vẻ bình thường: “Vậy sau ngày hôm nay, Đông tướng quân lập tức lên đường thảo phạt Phong vương đi.”

“Bệ hạ, đại quân chinh phạt không thể thành lập chỉ trong một ngày được, chúng ta còn phải chuẩn bị vài sự tình trước khi chiến đấu...” Đông Thủ Phóng vừa mới mở miệng, Kì Đế lập tức cắt ngang.

“Sao vậy? Chẳng lẽ Đại tướng quân sợ hãi? Chẳng lẽ Đại tướng quân phải cần đến mười mấy ngày để chuẩn bị tâm lý hay sao?”

Kì Đế lạnh lùng nói, ánh mắt dường như còn mang theo một tia khinh miệt: “Xem ra Đại tướng quân thật sự đã già rồi, nghe nói những năm gần đây danh tiếng của Phong vương Tích Vân rất lớn, văn tài võ lược đều không hề tầm thường, lại còn gây dựng nên quân đoàn Phong Vân Kỳ dũng mãnh vô địch, có lẽ ngay cả Đại tướng quân cũng không dám chiến một trận với bọn họ!”

“Thần...” Đông Thủ Phóng nhìn vị hoàng đế đang ngồi thật sâu, sau đó mới khom người quỳ xuống: “Thần xin tuân theo ý chỉ của bệ hạ!” Lão thần cúi thấp đầu, thanh âm khàn khàn khó nén bị phần!

“Ừ.”

Kì Đế vừa lòng gật gật đầu: “Bây giờ trăm sẽ viết một đạo thánh chỉ chiêu hàng, người hãy mang nó theo bên mình, nếu như có thể dùng nó chiêu hàng được Phong vương thì càng tốt, dù gì nàng cũng là thần tử của Đông Triều ta, trăm đương nhiên phải chừa cho nàng một con đường lui, hơn nữa việc này sẽ thể hiện ra bản tính khoan hồng độ lượng của trăm. Nếu nàng

quy hàng, không chừng Tức vương, Hoàng vương cũng sẽ làm theo, như vậy trăm không tổn một binh một tốt nào mà vẫn có thể bình định được thiên hạ!”

Kì Đế nhắc bút viết xuống một bản thánh chỉ chiếu hàng, nội dung bức thánh chỉ cũng không dài, chỉ mất một lúc đã hoàn thành. Xong xuôi, hắn nhìn lướt qua bản thánh chỉ rồi đưa cho nội thị buộc lại.

Đông Thù Phóng chậm rãi tiếp nhận bức thánh chỉ được làm bằng lụa vàng đã được buộc lại cẩn thận từ tay tên nội thị. Ông ngẩng đầu liếc mắt nhìn hoàng đế một cái, sau đó lập tức gục đầu xuống, cố gắng che đi nụ cười khở và một tia tiêu tụy từ tận đáy lòng: “Bệ hạ nhân từ như thế, chỉ mong đám nghịch thần kia có thể ngộ ra và thấy được thánh tâm của ngài, sớm quy hàng, một lòng trung thành với bệ hạ!”

“Tốt lắm, ngươi đi đi.” Kì Đế phát phát tay.

“Thần xin cáo lui.” Đông Thù Phóng chậm rãi lui ra, giờ phút này, bóng dáng ông như chứa đựng vài phần già nua và mệt mỏi.

Trong Định Thao cung khôi phục lại vẻ yên tĩnh, ánh mắt Kì Đế lại lần nữa dời xuống bức tranh “Nguyệt Hạ Hoa”.

Hắn nhìn bức tranh thật lâu, sau đó cười rộ lên, trong tiếng cười mang theo nét chế giễu cùng một tia giải thoát mà người ngoài không thể hiểu được: “Đông ái khanh, nếu như tứ chi của một người đều bị thối rữa thì cho dù đầu óc của người đó có thanh tỉnh, có khôn khéo đến cỡ nào đi chăng nữa thì cũng không thể cứu vãn nổi! Đã nhiều năm như vậy, chẳng lẽ ngươi còn chưa hiểu sao?”

“Thật là phiền toái mà!” Trong Thương thành, Hạ Khí Thù nhìn phần công văn vừa mới đưa tới trên bàn, lẩm bẩm nói.

“Cái gì phiền toái?”

Một thanh âm cười khê từ phía cửa truyền đến, chỉ thấy Nhâm Xuyên Vũ thông thả khoan thai tiến vào: “Chuyện gì mà có thể làm cho một người khôn khéo như Hạ công tử cũng cảm thấy phiền toái?” Trong lời nói của hắn ẩn chứa hàm ý chế nhạo.

“Hừ! Ta bị phiền phức quán thân như vậy còn không phải đều do ngươi ban tặng hay sao?!”

Hạ Khí Thù cau mày nhìn người vừa đến: “Nếu như không phải tại ngươi tính toán quá nhiều độc kế, dẫn đến sai lệch phương hướng, vương sao có thể đem mấy chuyện chuẩn bị lương thảo dự phòng này giao hết cho ta! Loại chuyện vụn vặt phiền toái này phải giao cho một tên rảnh rỗi tay chân như ngươi làm mới đúng!”

“Vậy hả?” Nhâm Xuyên Vũ sờ cằm, thoải mái cười cười, hoàn toàn không thêm để ý tới màn lên án độc ác của Hạ Khí Thù: “Chẳng lẽ không phải là do Hạ công tử thông minh tài giỏi nên vương mới ủy thác trọng trách này cho ngươi hay sao?”

“Sự thông minh tài cán của ta muốn dùng thì cũng phải dùng trên chiến trường đao thật gươm thật, giết địch lập công, không giống người nào đó chỉ biết trốn trong tối dùng âm mưu quỷ kế!”

Hạ Khí Thù không chút lưu tình phản bác lại. Trong Mạc Vũ tứ tướng, xét về tài ăn nói thì cũng chỉ có một mình Hạ Khí Thù độc mồm độc miệng mới có thể bất phân thắng bại với tên Nhâm Xuyên Vũ quỷ quyệt này.

“Khí Thù.”

Một tràng đấu khẩu đang đến đoạn cao trào thì lại bị một người từ cửa xông vào cắt ngang.

“Số lương lương thảo trong thành chỉ còn dư lại khoảng năm ngày, vậy mà phần lương thảo tiếp theo đến bây giờ vẫn còn chưa được chuyển tới, đây là tại sao?” Kiều Cẩn hỏi Hạ Khí Thù, theo sau hắn là Đao Mộc Văn Thanh và Nhâm Xuyên Vân.

“Ài...” Hạ Khí Thù thở dài một hơi thật mạnh: “Khăn Sơn mưa to mấy ngày liền, đất đá trên núi rơi xuống làm tắc nghẽn toàn bộ đường đi, bởi vậy lương thảo cũng không thể vận chuyển đến đây được.”

Kiều Cẩn nghe vậy lập tức nhướng mày nhìn Hạ Khí Thù: “Quân đội rỗng bụng sẽ không có cách nào đánh thắng trận.”

“Ta biết chứ.”

Hạ Khí Thù phiền não vỗ vỗ đầu: “Chỉ là muốn vận chuyển được lương thảo đến đây thì phải khai thông đường, mà lương thảo trong Thương thành nếu dùng tiết kiệm một chút, lại lấy thêm lương thảo từ Diệc thành đến thì hẳn có thể chống đỡ được tầm mười ngày, đến lúc đó lương thảo phía bên kia cũng vừa vận vận chuyển đến, chỉ là...” Hạ Khí Thù nhìn về phía đám đồng liêu của mình: “Bạch vương hiện tại đã sắp đến Giao thành, quân ta chỉ có thể ở lại đây cùng lắm là hai ngày thôi, sau đó phải tức tốc khởi hành rồi, phải biết qua khỏi Giao thành chính là đế đô, cho nên lúc này chúng ta không có khả năng dừng lại đây mười ngày, nếu lương thảo không đến, đại quân làm sao mà hành quân đây?”

“Thật là phiền toái mà!” Đao Mộc Văn Thanh bắt tri bắt giác lặp lại câu nói ban nãy của Hạ Khí Thù: “Hành động của đại quân là việc không thể trì hoãn, Bạch vương muốn tấn công đế đô cũng được, nhưng chúng ta tuyệt đối không thể để hắn tóm được hoàng đế.”

“Chẳng lẽ không còn cách giải quyết nào khác hay sao?” Nhâm Xuyên Vân hỏi.

“Có thì có đó...” Hạ Khí Thù như cười như không nhìn Xuyên Vân tướng quân: “Chính là chém giết! Người có bằng lòng dẫn quân đội đi chém giết dân chúng hay không?”

Nhâm Xuyên Vân vừa nghe không khỏi neho mắt lại: “Nếu bảo ta đi chém giết thì ta cũng không có gì phải ngượng ngùng cả, chỉ là chắc chắn vương sẽ không đáp ứng để cho ta đi làm loại chuyện hủy hoại thanh danh này đâu.”

“Lúc này không phải là thời điểm để nói giỡn.” Kiều Cẩn phất phất tay nhìn Hạ Khí Thù: “Còn biện pháp nào khác không?”

“Còn.” Hạ Khí Thù gật gật đầu, nhưng câu nói tiếp theo của hắn lại làm mọi người ngả ngửa: “Chỉ là ta đây chỉ mới nhận được tin tức, còn chưa kịp nghĩ ra.”

“Chẳng lẽ phải chờ tới khi đại quân mang theo cái bụng rỗng xuất phát thì người mới có thể nghĩ ra được?” Đoan Mộc Văn Thanh nghe vậy không khỏi thì thào nói.

“Ài, một chuyện tình con con như vậy mà cũng khiến cho các người phiền não đến thế, nếu không phải lúc nhỏ cùng các người lớn lên, ta còn hoài nghi không biết các người có thật là tứ tướng quân Mặc Vũ Kỳ uy chấn thiên hạ hay không nữa!” Nhâm Xuyên Vũ vốn im lặng này giờ đột nhiên nhún vai nói.

“Ca ca, huynh có biện pháp sao?” Đôi mắt Nhâm Xuyên Vân sáng lên nhìn về phía huynh trưởng.

“Đương nhiên.”

Nhâm Xuyên Vũ khẽ vuốt cằm gật đầu: “Chúng ta có thể viết thư nhờ Phong vương trợ giúp mà, dù sao để đô cũng đã ở ngay phía trước, Phong Vân Kỳ hẳn sẽ không dễ dàng xuất chiến, nhất định sẽ dừng lại nghỉ ngơi dưỡng sức. Cho nên quân ta cứ theo kế hoạch đi tới Giao thành, sau đó xin Phong vương từ Quyên thành đưa trước cho bên chúng ta một phần lương thảo, tiếp theo lại nhờ họ phái binh đi khai thông đường đi ở Khẩn Sơn, hộ tống lương đội (Đội vận chuyển lương thực) của chúng ta vượt qua, vậy không phải là được rồi sao?”

Tứ tướng nghe vậy không khỏi ngẩn ra, biện pháp của Nhâm Xuyên Vũ dường như cũng không sai, chỉ là khi cần thận ngâm lại...

“Ta vẫn còn một vấn đề muốn hỏi người.”

Hạ Khí Thù nhìn chằm chằm vào Nhâm Xuyên Vũ: “Dường như ngay từ lúc ban đầu, mặc dù chưa từng gặp qua Phong vương nhưng người vẫn luôn luôn nhắm vào nàng và Phong Vân Kỳ! Lý do là gì? Rõ ràng người biết quan hệ giữa Phong vương và vương không chỉ đơn giản là một cái hôn ước như vậy, bọn họ quen biết nhau mười năm trên giang hồ, tình hữu nghị giữa bọn họ không phải thứ mà người bình thường có thể so sánh cùng, mà hai nước cũng vì bọn họ nên mới trở nên vô cùng hòa hợp, cũng nhờ thế nên chúng ta mới có thể tóm lấy Bạch Quốc nhanh như vậy! Nhưng người, vì sao người luôn cố tình ly gián chuyện tình của hai vị vương và quân đội hai bên?! Chẳng phải người luôn tự phụ tài trí của bản thân chỉ thua mỗi vương đó sao, nhưng vì cái gì người lại luôn làm ra những hành động thiếu sáng suốt như thế?!”

Hạ Khí Thù vừa nói xong, ba người còn lại không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía Nhâm Xuyên Vũ, đây cũng là nghi hoặc trong lòng bọn họ bấy lâu nay.

“Ài, muốn làm người tốt cũng thật khó.”

Bị bốn người nhìn chằm chằm, Nhâm Xuyên Vũ không khỏi có chút chua xót cười cười: “Chẳng lẽ trong mắt các người, Nhâm Xuyên Vũ ta thật sự là một tên tiểu nhân?”

“Người có phải là tiểu nhân hay không, ta không biết, nhưng ta chắc chắn người cũng không phải là quân tử!”

Đoan Mộc Văn Thanh mở miệng nói: “Tuy nhiên chúng ta chưa bao giờ hoài nghi lòng trung thành của người đối với vương!”

“À...” Nhâm Xuyên Vũ nở nụ cười, không ai biết hắn đang vui hay đang buồn. Hắn bình tĩnh nhìn thanh bảo kiếm trên giá gác kiếm, thật lâu sau mới mở miệng hỏi: “Các người cảm thấy Phong vương là người như thế nào?”

Bốn người trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng vẫn là Kiều Cẩn lên tiếng: “Thiên tư phong nghi, tài hoa tuyệt đại...(Dáng dấp và cử chỉ được trời ban tặng, tài hoa hơn người)...!”

Đây là lời tán thưởng mà thiên hạ ca tụng, trước kia, bọn họ cảm thấy lời này có chút hơi quá, nhưng bây giờ bọn họ đã hoàn toàn bị thuyết phục, cảm thấy điều này quả là danh xứng với thực.

Nhâm Xuyên Vũ khẽ gật đầu, dường như cũng có suy nghĩ giống vậy: “Từ xưa đã có hai loại nữ tử, bọn họ có thể làm cho thiên hạ ngưỡng mộ, cũng có thể khiến cho thiên hạ sụp đổ!”

Bốn người nghe vậy không khỏi chấn động trong lòng, một câu nói này giống như đã mở ra một cánh cửa mới, những điều mà trước kia bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới giờ phút này lại bắt đầu hiện ra rõ ràng.

“Loại thứ nhất là loại có dung nhan nghiêng nước nghiêng thành.”

Ánh mắt Nhâm Xuyên Vũ vẫn dán chặt trên thanh bảo kiếm: “Loại nữ tử này đều có dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, có thể mê hoặc ánh mắt, làm nghiêng ngả tâm hồn, mê hoặc, lừa dối bốn hồn phách người khác! Cứ như thế, mỗi người gặp họ đều sẽ lâm vào si mê điên cuồng... Sẵn sàng xả thân bỏ mạng, xa lánh thân nhân, phản bội bằng hữu, bán nhà cửa, bỏ đất nước... Chỉ cần được âu yếm cùng mỹ nhân, cho dù có rơi vào A Tì địa ngục, bọn họ cũng không chút hối tiếc! Đây là minh chứng cho câu hồng nhan họa thủy!”

“Mà một loại khác chính là loại người sở hữu tài năng và trí tuệ!”

Ánh mắt sáng rực của Nhâm Xuyên Vũ bắn về phía Kiều Cẩn: “Loại nữ tử này có trí tuệ vô song, khí độ bất phàm, tuy không cầm quyền nhưng vẫn có thể khiến cho quần hùng bái phục, còn nếu cầm quyền, họ sẽ đùa giỡn cả thiên hạ này trong lòng bàn tay, ngay cả quần long cũng phải cúi đầu xưng thần trước mặt họ! Nữ tử như vậy ắt hẳn sẽ tự phụ với tài trí của mình, đã tâm bưng bưng, tuyệt không cam lòng ở dưới bất kỳ kẻ nào. Người tùy tiện thì sẽ nắm giữ một gia tộc hoặc một đất nước, mà người kín kẽ thì sẽ nắm trong tay... Cả thiên hạ!”

Lời vừa nói ra, thần sắc bốn người không khỏi trở nên nghiêm nghị hẳn lên.

“Mà Phong vương này, ngoại trừ dung mạo...”

Nhâm Xuyên Vũ bỗng nhiên cười cười, dường như đang vô cùng xúc động: “Nàng còn có tài năng, trí tuệ, đức hạnh, võ lực, thêm nữa... Nàng có quốc gia, có tài lực, có dân chúng, có quân

đội, có một đám văn thần võ tướng nguyện trung thành với nàng, cũng có được dân tâm của ngàn vạn dân chúng ở Phong Quốc! Nữ tử như vậy... Nàng sẽ nguyện ý đứng sau người khác hay sao?”

Trong phòng là một mảnh tĩnh lặng, không ai mở miệng nói chuyện, tất cả đều đang suy nghĩ về vị nữ vương thanh cao mỹ lệ, tài trí tuyệt thế kia. Thoạt nhìn, tính tình của nàng vô cùng ôn hòa, nhưng chỉ cần nàng liếc mắt một cái thì bọn hắn sẽ cảm thấy vô cùng áp lực!

“Nàng đã có hôn ước với vương, đợi sau khi tổ chức đại hôn, nàng đương nhiên sẽ đứng phía sau vương rồi.” Đoan Mộc Văn Thanh trầm giọng nói, chuyện này xưa nay đều như vậy mà, không phải sao?

“Chính điểm này lại khiến cho người ta càng lo lắng hơn.”

Con người Nhâm Xuyên Vũ hiện lên một tia lo lắng: “Vì nghênh đón Phong vương mà trải ra một con đường hoa, vì lễ nghi hòa ước mà xây dựng nên đài Túc Phong, vì nàng mà bỏ ra tám năm để trồng một gốc Lan Nhân Bích Nguyệt... Tất cả những điều này, chẳng lẽ các người còn không nhìn ra hay sao?”

“Điều này có gì không ổn đâu nào? Tình cảm giữa song vương càng tốt thì càng có lợi cho liên minh giữa hai nước mà.”

Đoan Mộc Văn Thanh rất thích nhìn vương quan tâm đến người khác, chỉ những lúc như vậy, trên người vương mới xuất hiện tư vị của “tình người”, không giống bình thường, tuy là một con người hoàn mỹ nhưng lại vô tình!

“Hừ! Chỉ cần tình nghĩa thâm hậu là có thể dung hòa hai nước lại với nhau sao? Các người suy nghĩ quá đơn giản rồi đó!” Nhâm Xuyên Vũ lạnh lùng cười.

“Con đường của đế vương lúc nào cũng là một con đường cô độc, không phải sao?” Nhâm Xuyên Vũ nhìn về phía ca ca, nặng nề thở dài một hơi. Từ nhỏ hắn đã cùng ca ca sống nương tựa lẫn nhau, những suy tư trong lòng Nhâm Xuyên Vũ cũng chỉ có người đệ đệ như hắn mới biết được đôi ba phần.

“Đúng vậy, con đường của đế vương là một con đường cô độc!”

Nhâm Xuyên Vũ từ từ thở dài, chân mày hơi nhíu lên: “Từ xưa đến nay, bất luận một vị đế vương nào cũng phải đứng ở chỗ cao nhất, bọn họ luôn phải trở thành người tiên phong! Không ai có thể cùng họ sống vai tiến bước, không ai có thể đứng trước họ! Ở phía sau họ chỉ có thể là ngàn vạn thần dân nguyện trung thành với họ mà thôi!”

“Hơn nữa, khi làm một vị đế vương, vị trí cao nhất trong lòng họ chỉ có thể là thiên hạ! Bất luận là ai hay sự tình gì cũng không thể động tới vị trí này! Bởi vì tất cả những thứ đó đều chỉ là những thứ trói buộc họ, ngăn cản họ tiến tới vị trí cao nhất!”

Nhâm Xuyên Vũ nắm chặt hai đấm: “Thủy Đế từ hai bàn tay trắng mà chiếm được thiên hạ, đây quả là một bậc hùng tài vĩ lược! Nhưng ngày hôm nay... Đông Triều đế quốc chia năm xẻ bảy, chư hầu tranh chấp, chiến loạn liên miên, dân chúng lầm than... Cục diện này cũng là do

một tay Thủy Đế tạo thành! Phong vương cho tướng lĩnh, đó là chia đất, chia quyền cho người khác... Thất tướng quả thật luôn trung thành với hân, nhưng trăm năm sau, hậu nhân của bọn họ liệu có còn giữ vững tâm lòng trung thành của mình hay không? Chẳng lẽ Thủy Đế lại không biết điều này? Ấy vậy mà hân vẫn chấp nhận phong quốc (Phong quốc ở đây là phong thưởng một đất nước cho ai đó, giống như một đế quốc lớn lập ra những vương quốc nhỏ hơn, sau đó đề cử người làm vua trong vương quốc)...!

Vì sao hân lại phong quốc ư? Còn không phải là bởi vì Phượng vương hay sao! Vì một nữ nhân mà bỏ mặc quốc gia sang một bên! Một vị đế vương như vậy căn bản không đủ tư cách để làm vương, căn bản không xứng làm vương!”

Ánh mắt Nhâm Xuyên Vũ đột nhiên trở nên sắc bén: “Chẳng lẽ các ngươi muốn nhìn vương đạp lên vết xe đổ của Thủy Đế, muốn thấy cái” thiên hạ “mà chúng ta phải bỏ ra biết bao xương máu và tính mạng để đổi lấy lại rơi vào kết cục giống ngày hôm nay?!”

Nhâm Xuyên Vũ ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua tứ tướng dán chặt lên vỏ kiếm bằng đồng đang được ánh mặt trời nhuộm đậm. Mặc dù được những tia sáng từ vỏ kiếm chiếu vào nhưng đôi mắt hân vẫn vô cùng lạnh lẽo, ngay cả thanh âm của hân cũng không hề mang theo chút hơi ấm nào, giống như một mảnh băng tuyết rơi xuống mặt hồ, tuy êm tai nhưng lại mang theo hàn ý khiếp người: “Các ngươi đều thấy được, cho dù là Phong Vân Kỳ hay là Phong Quốc đều chỉ kính phục và trung thành với một mình Phong vương! Nếu như có một ngày hai bên trở thành kẻ thù, nàng sẽ là địch nhân nguy hiểm nhất của vương! Vì thế... Một là khiến cho lực lượng của nàng bị suy yếu, hai là... Nàng không thể tồn tại trên đời! Bởi vì, vị vương mà chúng ta thề sống chết nguyện trung thành chỉ có một!”

Ánh nắng chan hòa chiếu rọi ngoài cửa sổ, thời tiết tháng 10 mặc dù không mấy oi bức nhưng tuyệt đối không lạnh. Chỉ là, ngay giờ phút này, trong phòng lại tràn ngập hàn ý lạnh băng, tuy bốn người vẫn lẳng lặng đứng đó, thế nhưng trong nội tâm bọn họ lại nổi sóng cuộn cuộn!

Khi nhìn thấy bức thư khẩn cấp xin giúp đỡ của Mặc Vũ Kỳ, Tích Vân không hề do dự hay cảm thấy kì lạ.

“Trình Tri, người suất lĩnh ba ngàn quân, hộ tống một nửa số lương thảo trong thành tới chỗ của Mặc Vũ Kỳ.”

“Từ Uyên, người lĩnh năm ngàn quân đi Khăn Sơn trước đi.”

“Tuân lệnh!” Từ Uyên, Trình Tri lĩnh mệnh rời đi.

Nhìn bóng dáng rời đi của bọn họ, Tu Cửu Dung bỗng nhiên nhớ tới một chuyện.

“Vương, mấy tháng nay luân phiên công thành, số lượng thương vong của quân ta tuy nhỏ nhưng cũng đã thiệt hại gần một ngàn quân, người bị thương cũng có hơn hai ngàn, hơn nữa sau khi công thành chúng ta còn phải để một bộ phận binh lính ở lại chiếm đóng trong thành, lúc này lại phải đi thêm tám ngàn, nếu cẩn thận tính toán, số lượng binh lính có thể tham chiến của chúng ta còn không đủ ba vạn. Mặc Vũ Kỳ có tận hai mươi vạn đại quân, chẳng lẽ ngay cả

việc rút ra một vạn quân đi vận chuyển lương thảo cũng không được sao? Bạch quân bên này cũng không phải là Tranh Thiên Kỳ!”

“Được rồi, Cửu Dung không cần phải để ý.” Tích Vân nghe vậy không khỏi nở cười yếu ớt trấn an ái tướng: “Dù sao trước khi Tức vương chiếm lấy đế đô thì quân ta cũng tạm thời không đánh chiếm thêm các tòa thành khác, chúng ta nên nhân cơ hội này nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho tốt, đi giúp bọn hán vận chuyển lương thảo một chút cũng không sao.”

Lúc này, bọn họ cũng không biết Đông Thù Phóng đã phụng mệnh Kì Đế suất lĩnh tám vạn cấm vệ quân chạy tới Quyên thành. Tuy Tích Vân là danh tướng dụng binh như thần, nhưng nàng cũng không phải là nhà tiên tri. Nếu dùng suy nghĩ của binh gia để tính toán, hiện tại Tranh Thiên Kỳ của Hoàng Quốc đang muốn nhanh chóng thu tóm thành trì trong vương vực, Bạch quân thì đang lo chạy trốn, hơi sức đâu mà để ý những chuyện khác. Bởi vậy, để đô lúc này hẳn là phải chuẩn bị tinh thần để ngăn cản đại quân Bạch, (Hắc) Phong, nếu như nàng không chủ động xuất binh thì sẽ chẳng có chiến sự nào xảy ra với quân đội của nàng cả. Cũng chính vì chỉ dùng suy nghĩ của binh gia để tính toán cho nên nàng không hề hay biết vị Kì Đế vốn chẳng biết dùng binh gia lại làm ra một hành động bất ngờ như thế, để rồi ngày sau, tại núi Lạc Anh vang lên một đoạn bi ca lưng lầy dùng chính máu tươi và đao kiếm của vô số anh linh để tấu lên.

Nếu như bọn họ có thể đoán trước được tương lai, như vậy Nhâm Xuyên Vũ sẽ lại càng vui vẻ gửi đi bức thư xin giúp đỡ, mà Tích Vân, cho dù liên minh hai nước có bị phá vỡ thì nàng cũng tuyệt không phái binh đi vận chuyển lương thảo! Chỉ là, nếu như bọn họ có thể đoán được xa hơn một chút, vậy Nhâm Xuyên Vũ sẽ không nhắm vào Tích Vân ngay từ đầu mà sẽ xem nàng như Bò Tát để thờ phụng! Còn Tích Vân, nếu như có thể biết trước được tương lai, liệu nàng có còn bằng lòng đính hôn với Lan Tức, kết minh với (Hắc) Phong Quốc hay không? Liệu nàng còn có thể một lòng một dạ trợ giúp Lan Tức tranh đoạt thiên hạ nữa hay không...?

Chương 42 Tĩnh Họa Chi Lệnh

“Dùng tĩnh họa đem bức thư này truyền lại cho Tề Thụ tướng quân ở thủ đô!”

“Vâng!”

Một thân ảnh chợt lóe trong bóng đêm rồi lập tức biến mất.

“Dùng tĩnh họa truyền lệnh? Tịch nhi, đã xảy ra chuyện gì rồi sao?” Cửu Vi đưa chén trà nóng cho Tích Vân.

“Không có gì.” Tích Vân nhấp một ngụm trà, dòng cam tuyến vừa qua khỏi cổ, hương vị thơm ngát lập tức lan tỏa trong khoang miệng, khiến nàng không khỏi thở dài một hơi: “Cửu Vi, trà do huynh pha còn thơm hơn cả trà do Lục Vận pha!”

“Nếu như không có chuyện gì, vậy tại sao muội lại sử dụng tĩnh họa để truyền lệnh?” Cửu Vi vẫn một mực đề ý đến vấn đề kia.

“Ài...” Tích Vân nhẹ nhàng vâng về chén trà, ánh mắt đuổi theo lá trà xanh biếc đang lay động trong chén: “Hôm nay Cửu Dung nói, người có thể tham gia chiến đấu trong thành lúc này không đủ ba vạn, ta nghĩ... Có lẽ ta phải chuẩn bị trước một chút.”

“Ừm.” Cửu Vi không hề hỏi tiếp.

“Cửu Vi...” Tích Vân buông chén trà nhìn hắn, ra vẻ muốn nói lại thôi.

“Chuyện gì?” Cửu Vi nhìn nàng, dường như cảm thấy kỳ quái vì sự do dự của nàng.

Tích Vân nâng tay chống má, ánh mắt bình tĩnh nhìn vào chén trà, trầm tư hồi lâu mới nói: “Ta nghĩ, trên đời này...” Nói đến đây, nàng bỗng dừng ngừng lại, phải một lát sau mới tiếp tục nói, chỉ là giọng nói của nàng lúc này đã nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy: “Nên tin... Hay là không nên tin đây...”

Câu có câu không như vậy, người ngoài hẳn sẽ không hiểu được rốt cuộc nàng đang nói cái gì, nhưng Cửu Vi lại hiểu, chẳng qua... Hắn không thể trả lời nàng, cho dù có trả lời cũng không biết phải trả lời làm sao cho tốt.

“Bữa khuya hôm nay muội muốn ăn gì? Ta sẽ đi làm cho muội.” Hắn chỉ có thể nói như vậy.

Ngày 18 tháng 10 đối với dân chúng Quyên thành mà nói cũng không khác gì những ngày bình thường: Mặt trời trên cao tản ra ánh nắng chan hòa, gió thu mang chút cảm giác mát lạnh thổi bay đám lá vàng trên mặt đất, từng đóa cúc đại nở rộ phủ kín cả sườn núi phía xa, người lớn bắt đầu một ngày làm việc như thường lệ, bọn trẻ nhỏ thì tụ tập quanh đồi chơi trò chơi... Ngoài trừ việc chủ nhân đã đổi thành vị nữ vương xinh đẹp của Phong Quốc ra, những thứ khác của Quyên thành dường như chưa từng thay đổi.

Sáng sớm, vị nữ vương vừa xinh đẹp lại vừa thân thiện trong mắt dân chúng Quyên thành đang ở trong biệt cung nhân nhã hưởng thụ bữa sáng ngon lành bỏ mắt do Cửu Vi làm, nghe thuộc hạ bẩm báo xong, nàng cũng không tỏ vẻ gì, chỉ cất cao thanh âm nói: “Đông Đại tướng quân suất lĩnh tám vạn Cẩm Vệ quân, đang trên đường tới Quyên thành thảo phạt ta?”

“Đúng vậy, theo thông tin mà sở thám báo cung cấp, đại quân tiên phong của Đông tướng quân đã cách Quyên thành không đến năm ngày đi đường.” Lâm Cơ đáp, còn Tu Cửu Dung đứng bên cạnh hắn lại không nói gì. Hắn chỉ lẳng lặng nhìn vương của mình, không sợ hãi cũng không hồi hộp, bởi vì hắn tin rằng, bất luận xảy ra chuyện gì, chỉ cần đến tay của vương thì sẽ có thể giải quyết dễ dàng.

“Ừ.” Tích Vân thản nhiên ậm ừ một tiếng, cũng không thêm nhắc lại, sau đó chuyên tâm giải quyết nốt bữa sáng còn chưa ăn xong. Một chén cháo trắng có điểm thêm vài bông hoa cúc màu vàng nhạt, một chiếc đĩa nhỏ hình hoa sen đựng vài cái bánh bao, đương nhiên, tương ăn của nàng lúc này vô cùng thanh tao nhã nhặn, duy trì dung nhan đoan trang trầm tĩnh mà một bậc nữ vương nên có.

Nữ vương vẫn tiếp tục ăn, tuy nhiên hai người cấp dưới lại không hề cảm thấy mất tự nhiên hay nhàm chán gì cả.

Lâm Cơ lấy một cái ghế ngồi xuống bên cạnh Cửu Vi, bắt đầu dùng thanh âm nhỏ đến mức chỉ có hai người nghe được để thì thầm thương lượng. Hắn đang cố gắng thuyết phục Cửu Vi, xem xem liệu tên này có thể bỏ qua cái nguyên tắc “chỉ nấu cơm cho vương”, bộc phát chút thiện tâm ít ỏi làm cho bọn họ một bàn thức ăn vừa ngon miệng lại đẹp mắt hay không. Nhưng hắn nào lấy được câu trả lời, bởi vì tên Cửu Vi này chỉ một mực mỉm cười quan sát bộ dáng ăn uống vui vẻ của Tích Vân. Tu Cửu Dung thì khác, hắn lựa chọn khoanh chân ngồi bên cạnh Lâm Cơ, ánh mắt có chút mờ mịt thất thần chăm chú nhìn vào bức tranh sơn thủy trên vách tường, những người hiểu hắn đều biết lúc này hắn đang rơi vào trầm tư suy nghĩ.

“Vị Đông đại tướng quân này cũng không giống các vị võ tướng bình thường.”

Trong thư phòng tĩnh lặng, Tích Vân đột nhiên mở miệng, câu đầu tiên đã lên tiếng khẳng định thực lực của đối thủ.

“Nếu như người đến là Hoa vương, vậy cho dù hắn có suất lĩnh mười vạn Tranh Thiên Kỳ đến thì ta cũng không sợ, nhưng vị Đông tướng quân này lại khác, dù chỉ suất lĩnh có năm vạn Kim Y Kỳ thì hắn tuyệt đối vẫn là một địch thủ đáng gờm!”

“Vương, có cần gọi Từ Uyên và Trình Tri trở về hay không?” Lâm Cơ hỏi.

Số lượng Phong Vân Kỳ có thể ra trận giết địch còn lại trong thành lúc này chỉ có khoảng ba vạn, hai vị đại tướng lại không có ở đây, mà kẻ địch còn có hơn tám vạn quân, nếu muốn bảo vệ tòa thành này, e là có chút gian nan.

“Thời gian không đủ.” Tu Cửu Dung lại nói: “Trước khi bọn họ trở về, Đông tướng quân đã sớm đến Quyên thành rồi.”

“Ừm.” Tích Vân gật gật đầu: “Bọn họ tuyệt đối không thiếu mấy thứ như lương thảo, quần áo, thuốc men và các vật dụng trong quân đội, huống hồ bọn họ cũng muốn đánh nhanh thắng nhanh, cho nên việc bỏ dỡ nửa chừng là không có khả năng.”

“Nếu là như vậy... Vương, tường thành của Quyên thành vừa mỏng lại vừa thấp, đây là một tòa thành rất khó phòng thủ.” Lâm Cơ nói: “Hơn nữa lương thảo trong thành chỉ còn lại một nửa so với ban đầu, tính ra thì chúng ta chỉ có thể chống đỡ vừa đủ hai mươi ngày mà thôi.”

“Ừm... Chúng ta nhất định phải tử thủ Quyên thành.” Tích Vân phát tay áo, tiêu sái đứng dậy, băng quơ nói: “Đông tướng quân tuy là danh tướng, nhưng mười năm gần đây hắn rất ít bước chân ra khỏi đế đô... Cho nên...” Ánh mắt Tích Vân quét về phía thuộc cấp, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhạt: “Đối với tiền bối, văn bối như chúng ta hẳn phải nên lấy lễ đối đãi, tiếp đón từ xa mới đúng!”

“Vương...” Đôi mắt của hai người Lâm Cơ và Tu Cửu Dung đồng thời lóe sáng.

Ngón tay thon dài trắng nõn của nàng nhẹ nhàng di chuyển trên tám bản đồ, môi son hé mở, một đạo sách lược cùng mệnh lệnh lập tức được xuất ra...

“Thần xin tuân theo mệnh lệnh của vương!” Hai người trong phòng chân thành bái phục nói.

“Ừm.” Tích Vân thản nhiên gật đầu: “Trận chiến này có thể toàn thắng hay không, mấu chốt là ở chỗ Mặc Vũ Kỳ, cho nên... Lâm Cơ, ngươi hãy lập tức phái người đem bức thư do bản vương đích thân viết này đưa đến chỗ Tức vương! Đông tướng quân hẳn cũng sẽ đoán được nước cờ này của chúng ta, cho nên người được phái đi phải do người tự thân sắp xếp, còn nữa... Phải tự mình giao tận tay cho Tức vương!”

“Vâng!” Lâm Cơ lĩnh mệnh.

“Các người đi chuẩn bị đi.” Tích Vân phát phát tay.

“Chúng thần xin cáo lui.”

Hai người khom lưng thối lui về sau, còn Cửu Vi thì vẫn ở lại, từ đầu đến cuối, hần chỉ lặng lẽ quan sát và lắng nghe.

Tích Vân từ trên vương tọa đứng dậy, chấp tay sau lưng. Nàng ngẩng đầu nhìn nóc nhà thật lâu, cuối cùng lại thở dài một hơi, tiếng thở dài kia giống như tiếng thở dài của một người vì hiểu thấu mọi chuyện mà cảm thấy lo lắng, rốt cuộc vẫn phải hạ xuống một quyết định vô cùng bất đắc dĩ.

“Cửu Vi.” Tích Vân dời mắt về phía Cửu Vi vẫn ngồi im bên cạnh, cánh tay khẽ nâng, ống tay áo dài trượt xuống, lộ ra một bàn tay đang nắm chặt. Năm ngón tay từ từ hé mở, một tấm lệnh phù tựa như một đám mây thuần khiết nhẹ trôi trong gió lập tức hiện ra trong lòng bàn tay nàng: “Thứ này, ta muốn giao nó cho huynh.”

“Phi Vân Lệnh?” Cửu Vi nhìn tấm lệnh phù lộ ra trong lòng bàn tay nàng, nghi ngờ hỏi: “Đây là lệnh phù điều khiển Phong Vân Kỳ, tại sao muội lại giao nó cho ta?”

“Bởi vì...” Tích Vân đến gần Cửu Vi, đầu nàng ghé sát vào tai hần, dùng âm lượng chỉ đủ cho một người nghe thì thầm một câu.

Cửu Vi nghe xong lập tức tròn hai mắt, vô cùng kinh ngạc nhìn chằm chằm Tích Vân, giống như không thể tin được thứ mà hần vừa nghe thấy, khiếp sợ đến mức cả nửa ngày cũng không nói nên lời.

“Đến huynh còn kinh ngạc như thế, huống chi là người khác.”

Tích Vân mỉm cười, có chút chua xót tự giễu: “Ta vì không còn cách nào nên mới phải đi đến bước này, cho nên... Cửu Vi, huynh nhất định không thể hành động trước thời gian ta vừa nói, nhất định phải thực hiện ngay sau đó!”

“Nhưng... Tịch nhi, nếu như vậy... Muội... Muội sẽ rơi vào tình thế thập phần nguy hiểm!”

Cửu Vi nhú chặt đôi mày, trong mắt tràn ngập vẻ lo lắng: “Muội có thể lo đến bước này, đây tất nhiên là đúng... Nhưng ta lại không thể yên tâm, một khi đã như vậy, làm sao còn có thể... Không bằng trực tiếp...”

“Không được!” Tích Vân nói như chém đinh chặt sắt: “Tuyệt đối không thể hành động trước thời gian ta vừa nói! Nếu như có thể...”

Nàng hơi dừng lại, sau đó thở dài một hơi: “Nếu như có thể, ta hy vọng huynh không phải dùng đến tấm lệnh phù này, phải biết rằng, một bước này sẽ hủy đi còn đường lui cuối cùng của huynh, mà sau đó...” Ánh mắt mông lung của nàng dời về phía xa: “Thật sự không thể tưởng tượng được...”

“Không thể tưởng tượng được?”

Ánh mắt Cửu Vi mang theo suy nghĩ sâu xa nhìn Tích Vân, sau đó thân nhiên cười, nụ cười kia cũng mang theo một tầng thâm ý: “Là do muội không dám tưởng tượng? Hay là do muội sợ hãi phản ứng của hần?”

Ánh mắt Tích Vân vẫn thất thần như cũ, tựa hồ toàn bộ tâm hồn đều phiêu đảng nơi phương xa, không hề nghe thấy câu hỏi của Cửu Vi, nhưng là, ngay lúc Cửu Vi nghĩ nàng sẽ không trả lời, nàng lại đột nhiên mở miệng.

“Cửu Vi, Phong Vân Kỳ và Mặc Vũ Kỳ sở dĩ vẫn còn có thể hòa hợp cho đến bây giờ, ngoại trừ mục đích chung ra, yếu tố quan trọng nhất chính là hai vị chủ soái, cũng chính là ta và Tức vương. Trong mắt mọi người, ta với hần là phu thê nhất thể, cho nên hai nước, hai quân đương nhiên sẽ dung hòa lại với nhau. Mà hai chúng ta có thể đi đến hôm nay, một phần là do thời cuộc an bài, một phần là do ta và hần đã quen biết trên giang hồ hơn mười năm! Mười năm, đời người có bao nhiêu lần mười năm, thời niên thiếu tốt đẹp nhất của hai người vốn không thân cũng chẳng quen như bọn ta lại gắn bó chung với nhau, bất luận chúng ta không muốn thừa nhận đến cỡ nào, trên thực tế... Quả thật có rất nhiều thứ ràng buộc hai chúng ta, nhưng chúng ta lại không có cách nào gạt bỏ chúng!”

Nói đến chỗ này, nàng nâng tay, năm ngón tay nhẹ nhàng day day mi tâm, gương mặt đầy vẻ cảm khái chua xót: “Mười năm quen biết, theo lý mà nói, chúng ta vốn phải trở thành một đôi tri kỷ hiểu rõ nhau, luyện tiếc nhau, tin tưởng nhau vô điều kiện mới đúng, thế nhưng...”

Năm ngón tay nàng hơi hơi run run, đôi mắt khép hờ, khóe miệng lại càng khắc sâu một tia đau khổ: “Thế nhưng... Chúng ta... Cửu Vi... Quả thật như lời hần từng nói, loại tín nhiệm đến mức có thể giao mạng mình cho đối phương... Quá khó khăn, dường như hai chúng ta không thể làm như vậy! Không thể... Cũng không dám!”

“Tịch nhi...”

Cửu Vi cup mắt nhìn tấm Phi Vân Lệnh trong tay, lại ngẩng đầu nhìn Tịch Vân, thấy sắc mặt vô cùng phức tạp của nàng, hần chỉ đành thở dài:

“Tịch nhi, kỳ thật... Muội yêu hần đúng không? Vì yêu hần, nên muội mới cảm thấy mâu thuẫn, cảm thấy bức rút, cũng vì vậy nên muội mới có thể làm ra hành động như thế...” Cửu Vi đột nhiên im bật, chỉ dùng vẻ mặt phức tạp và cảm khái nhìn Tích Vân.

“Cửu Vi...”

Tích Vân nâng tay ôm mặt, đây là lần đầu tiên thanh âm của nàng lại mang vẻ yếu ớt như vậy, chỉ vì gánh nặng trong lòng nàng đã quá nặng, quá nặng rồi: “Đó là nỗi bi ai của chúng ta! Chúng ta không phải người lý tưởng cho đối phương, lại càng không dám hy vọng... Chỉ là... Hết lần này tới lần khác vẫn cứ như thế... Cho nên chúng ta đều không cam lòng, nhưng lại không thể làm gì!”

Cửu Vi không nói gì, chỉ dùng đôi mắt thông tuệ xót xa nhìn nàng, trong lòng hết lần này đến lần khác thở dài, là tiếng thở dài mang theo nỗi bất lực...

“Cửu Vi, trên đời này, điều ta hi vọng nhất chính là có thể tin tưởng hần!”

Tích Vân quay đầu nhìn Cửu Vi, hai tròng mắt giống như mặt hồ bị cuồng phong thổi qua: “Nhưng... Ta lại không nắm chắc! Cho nên ta phải đi tới bước kia, mà... Bước đi này, có thể làm cho” mười năm “của chúng ta... Tan thành mây khói! Đến lúc đó, đây không còn là chuyện của ta và hần nữa, nó sẽ liên lụy đến Mặc Vũ Kỳ và Phong Vân Kỳ, Bạch Phong Quốc và Hắc Phong Quốc, thậm chí càng sâu hơn, chính là thiên hạ này...”

“Tịch nhi, nếu thật sự phải đi đến nước đó, muội định làm thế nào?” Câu hỏi này vốn dĩ Cửu Vi không định hỏi, nhưng hần vẫn buột miệng nói ra, bởi vì đáp án kia... Cái đáp án mà hần hy vọng...

Nhưng Tích Vân lúc này lại không hề trả lời, nàng buông bàn tay trên mặt, hơi ngửa đầu, ánh mắt xuyên qua cửa phòng, giống như đang nhìn về một tương lai không thể biết trước. Sóng gió trong đôi con ngươi nàng đã dần dần bình ổn, vẻ mặt cũng khôi phục lại nét trấn định thông dong vốn có của một đời Phong vương.

“Khi đi tới bước đó... Thành, thì hai bên cùng thắng! Mà bại, thì hai bên cùng thua!” Một chữ cuối cùng vừa phát ra, nàng nhanh chóng giấu bàn tay ra sau lưng, năm ngón tay siết chặt, đôi mắt như bắn ra hào quang sắc bén, thân thể giống như một thân trúc xanh vươn thẳng đến trời cao, vô hình lộ ra một loại lạnh lùng quyết tuyệt!

Đáy lòng Cửu Vi có chút hoảng hốt, hần nhìn thân ảnh kia: Áo trắng như tuyết, tóc dài như mực, giống như một bức phác họa trắng đen cô độc trên thế gian, vừa đơn bạc lại vừa kiên cường, vừa tịch mịch lại vừa ngạo nghễ...

Hần nhẹ nhàng đi lên phía trước, vươn tay ôm nàng vào lòng. Vị nữ vương bình tĩnh quyết đoán trên triều, cũng là người khí thế hào hùng chỉ huy vạn quân giết địch trên chiến trường giờ phút này đều biến mất, chỉ còn lại một nữ tử cô đơn yếu đuối cần một nơi để dựa vào.

“Tịch nhi...” Cửu Vi cúi đầu gọi, hần không biết nói gì, cũng không biết có thể nói gì, điều duy nhất hần có thể làm chính là mở rộng vòng tay của mình, cho nàng một điểm tựa để nghỉ chân, cũng cho nàng một tia an ủi và ấm áp.

Một đôi mắt lạnh lợi vui vẻ, trong trẻo không tỳ vết của ngày xưa thoáng hiện lên trong đầu hần. Dưới ánh mặt trời huyền lệ, thân ảnh nữ tử không coi ai ra gì đó nhanh nhẹn bay vào Lạc Nhật Lâu, cướp lấy con gà nướng trong tay hần... Bạch Phong Tịch, rốt cuộc cũng không thể trở lại được sao? Hần biết người đang gánh trên vai sức nặng ngàn cân trước mặt này luôn kiên

quyết cô độc một mình, đôi con ngươi của nàng lúc này khi thì ngưng trọng nội liễm, khi thì lãnh phong hiển lộ, xinh đẹp tột cùng!

“Cửu Vi, ta biết ta có thể tin tưởng huynh, cũng có thể ủy thác cái mạng này cho huynh.”

Tích Vân tựa đầu vào vai Cửu Vi, nhắm mắt lại, bình yên thở dài: “Lần đầu tiên nhìn thấy huynh, ta đã biết, chúng ta nhất định là... Người thân!”

“Quả nhiên muội đã biết.”

Cửu Vi cũng không hề kinh ngạc, hần nâng tay vuốt ve cái đầu trên vai, từ trên đỉnh đầu nhẹ nhàng trượt xuống từng lọn tóc đen mềm. Động tác này mang theo vô hạn yêu thương cùng thương tiếc, còn có một phần sủng nịch nồng đậm và cảm động.

“Ta đương nhiên biết.”

Tích Vân ôm Cửu Vi, khóe miệng hiện lên một tia cười nhợt nhạt mà chân thành: “Cửu Vi, một trong số những lý do ta đến chiến trường này chính là vì ta muốn thực hiện nguyện vọng của huynh! Khi ta và Lan Tức cùng nắm thiên hạ trong tay, ta liền có thể thực hiện nó! Đây cũng là lời hứa suốt ba trăm năm nay của Phong vương tộc chúng ta!”

“Ta biết, ta biết.”

Cửu Vi khẽ thì thào, đáy mắt ẩn hiện một tầng hơi nước, thanh âm cũng mang theo vài phần run rẩy: “Cho nên ta tới bên cạnh muội, ta muốn tận mắt nhìn muội thực hiện lời hứa này! Tịch nhi, ta sẽ bảo vệ muội, ta thề!”

Hần nâng gương mặt của Tích Vân lên, nhẹ nhàng vén đi mấy sợi tóc trên trán, làm lộ ra vầng trán cong cong như trăng ngọc, ónh nhuận như hoa tuyết của nàng. Tay phải hần dời về phía mi tâm nàng, đầu ngón tay ẩn hiện một luồng khí xanh, sau đó hần cúi đầu, trán chạm trán, giữa mi tâm hai người dường như có một tia sáng xanh chợt lóe, nhưng trong nháy mắt đã biến mất, giống như tất cả chỉ là ảo ảnh.

“Điều này sẽ giúp ta biết muội có bình an hay không.” Cửu Vi than nhẹ một tiếng, lại đem Tích Vân ôm vào lòng, cánh tay gắt gao vòng qua thân thể nàng, giống như muốn vì nàng mà tạo thành một tầng bảo bọc bất khả xâm phạm: “Tịch nhi, ta chỉ mong lần này ta không cần phải dùng đến Phi Vân Lệnh!”

Chỉ là, thế sự thường sẽ không đi theo lộ tuyến mà con người mong muốn! Muốn đạt được mong ước thì phải trả một cái giá tương đương, muốn càng nhiều, trả giá lại càng nhiều!

“Đại tướng quân, lấy tốc độ di chuyển của quân ta, ba ngày sau là chúng ta sẽ có thể đến Quyên thành.”

Cánh đồng hoang vu bình thường không một bóng người giờ phút này đã trở thành một mảnh tĩnh kỳ pháp phối, ngàn ngựa hí vang.

“Ừm.” Đông Thù Phóng vẫn ngồi trên chiến mã, nghe phó tướng bẩm báo, ông chỉ thản nhiên gật đầu. Phóng mắt nhìn ra cánh đồng mênh mông vô bờ, trong đầu ông bắt đầu nhớ lại lời căn dặn của hoàng đế trước khi đại quân lên đường.

“Ái khanh, lần này ngươi nhất định phải đại thắng trở về!”

Đây thoát nhìn chỉ đơn giản là một câu dặn dò thân thiết, nhưng khi suy nghĩ kĩ lại, hàm ý bên trong chính là: “Không đánh bại được Phong quân thì đừng có trở về nữa!”

Vì sao lần này bệ hạ lại có hành vi kì quái như thế? Mười năm gần đây, chư hầu đánh nhau, loạn quân nổi lên bốn phía, vương vực tôn quý vốn được coi là “bộ mặt của hoàng đế” cũng phải chịu sự xâm chiếm, ông cũng từng mấy lần thỉnh cầu suất binh thảo phạt nhưng đều bị bệ hạ gạt bỏ, lần nào ngài cũng lấy lý do là “để đồ cần Đại tướng quân trấn thủ” nên không chịu xuất binh, cứ như vậy, từng thôn, từng trấn, từng thành ở vương vực lần lượt đều bị chư vương thôn tóm... Nhưng tại sao lúc này Hoàng thượng lại kiên quyết muốn ông thảo phạt Phong vương? Lại còn hạ lệnh không thắng không về?

“Lạc tướng quân lúc này đang ở đâu?”

“Bẩm Đại tướng quân, Lạc tướng quân đang dẫn quân tiên phong đi trước chúng ta nửa ngày đường, hiện đã cách núi Lạc Hoa chưa tới trăm dặm.”

“Ừm.” Đông Thù Phóng lại gật đầu: “Nhớ phải duy trì liên lạc giữa hai bên.”

“Vâng!”

Tám vạn đại quân là một đội ngũ khổng lồ, nếu cùng nhau hành động thì sẽ cực kỳ bất tiện, bởi vậy Đông Thù Phóng phái phó thống lĩnh của Cẩm Vệ quân do một tay hấn dạy dỗ là Lạc Luân lĩnh một vạn Cẩm Vệ quân tiên phong đi trước, hấn lĩnh bốn vạn đại quân đi giữa, còn phó thống lĩnh Lạc Nguyên thì suất lĩnh ba vạn Cẩm Vệ quân còn lại đi sau nửa ngày đường, thứ nhất là để bảo vệ lương thảo, thứ hai là nếu đế đô có bị vây, hoàng đế triệu hồi thì ba vạn quân tinh nhuệ phía sau sẽ có thể dùng tốc độ nhanh nhất quay về cứu giá. Chỉ nhìn ra, phong cách lãnh binh của vị Đông Đại tướng quân này chính là theo trường phái nghiêm cẩn ổn trọng.

Tướng quân tiên phong Lạc Luân năm nay chỉ mới hai mươi bảy tuổi, tuổi còn trẻ như vậy mà đã có thể ngồi lên vị trí phó thống lĩnh Cẩm Vệ quân, chuyện này một phần là nhờ quan hệ sư đồ giữa hấn và Đông Đại tướng quân, nhưng càng nhiều hơn chính là người này quả thật cũng có chút tài cán.

Năm hai mươi tư tuổi hấn đã từng lĩnh năm ngàn Cẩm Vệ quân quét sạch mười sơn trại của bọn thổ phỉ trong lãnh thổ vương vực, thổ phỉ chết dưới đao của hấn có thể nói là vô số kể, khiến cho chúng thổ phỉ ở vương vực vừa nghe tên hấn đã sợ mất mật.

Ở đế đô cũng có không ít người đoán rằng, đợi đến khi Đông đại tướng quân thoái vị về hưu, người có thể cạnh tranh chức vị Đại tướng quân tất nhiên sẽ là hai người: Lạc tướng quân và con trai Đông Đại tướng quân – Đông Đào Dã, điều này kỳ thật cũng là một loại khẳng định đối với thực lực của hấn, tuy nhiên Lạc Luân lại không cảm thấy vinh quang chút nào.

Theo lý tưởng của hần, hần bái Đại tướng quân làm thầy là vì một ngày có thể lĩnh quân binh định sáu nước phân loạn, dọn sạch nghịch tặc trong thiên hạ. Cho nên đối với lần xuất binh thảo phạt Phong vương này, hần không có nhiều do dự như Đại tướng quân, ngược lại thập phần chờ mong có thể cùng Phong vương quyết chiến một trận.

“Tướng quân, phía trước chính là núi Lạc Hoa.”

Giữa ngàn vạn nhân mã, một phó tướng phóng ngựa đến gần Lạc Luân, giơ tay chỉ về đỉnh núi mơ hồ phía xa, nói: “Sau khi vòng qua núi này, nếu lấy tốc độ nhanh nhất mà đi thì chúng ta chỉ cần một ngày là có thể đặt chân tới Quyên thành.”

“Quyên thành...” Lạc Luân khẽ ghì cương ngựa, mặt trời trên đầu đã ngả về phía tây, hoàng hôn dần buông xuống, đôi mắt nhìn lại, chỉ thấy một ngọn núi cao tĩnh lặng đang thấp thoáng phía xa: “Một ngày là có thể đến đó sao?” Lời này không phải là câu hỏi mà là một câu tự nói. Lát sau, hần hạ lệnh: “Truyền lệnh, toàn quân nghỉ ngơi nửa canh giờ!”

“Vâng!” Một tên lính liên lạc lập tức đi truyền lệnh. Binh lính vất vả bốn ba cả một ngày trời vừa nghe được mệnh lệnh liền có cảm giác giống như nghe được tiên âm, ai nấy đều dừng bước xuống ngựa nghỉ ngơi.

“Tướng quân, đó là?”

Đám binh lính vừa mới xuống ngựa, còn chưa kịp uống miếng nước thì đã nghe thấy tiếng kinh hô của phó tướng, mọi người không khỏi dời mắt nhìn về phía trước.

Chỉ thấy bên kia bỗng nhiên xuất hiện bụi đất đầy trời, từng tiếng vó ngựa dồn dập xen lẫn thanh âm quát tháo từ đằng xa truyền đến.

Chẳng lẽ là Phong quân đột kích? Nhưng nếu là đại quân địch đánh úp, vậy thanh thế sao lại nhỏ như vậy? Chúng binh lính thầm nghĩ, bàn tay vẫn vô thức giữ chặt chuôi kiếm.

Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, binh lính cũng đã có thể thấy rõ tình huống trước mắt. Bên kia có mười người đang cưỡi ngựa chạy trước, mà sau bọn họ tầm năm mười thước chính là trăm người đang giục ngựa đuổi giết. Theo trang phục mà những người đó mặc thì bọn họ hẳn là dân chúng bình thường, hoàn toàn không phải những bộ ngan giáp chói mắt của Phong Vân Ky.

“Cứu mạng! Cứu mạng!”

Nhìn thấy bên này có binh lính, mấy người chạy phía trước cũng bất chấp đây là quân đội quốc gia nào, cuống quýt cất giọng kêu cứu. Bộ dáng hiện tại của mười người kia mặc dù có chút chật vật nhưng quần áo trên mình lại thập phần hoa lệ, lưng đeo tay nải phình to, mà đội ngũ đuổi theo phía sau ai nấy đều dùng vải đen che mặt, trong miệng không ngừng thét to ngôn từ thô tục, tay vung đại đao phóng ngựa đuổi giết.

“Tướng quân, xin ngài hãy cứu chúng ta! Chúng ta đều là thương nhân đến từ Sơn Ưng, còn bọn chúng là lũ thổ phỉ chuyên đi cướp bóc! Xin tướng quân cứu chúng ta!” Một tên thương nhân lớn tiếng kêu cứu.

“Hừ! Lại là thổ phỉ!” Ánh mắt Lạc Luân bắn ra ánh nhìn bén nhọn: “Lên ngựa!”

Tiếng áo giáp va chạm rầm rầm vang lên, nhất thời, một làn sóng nâu lập tức dâng lên, vạn người mặc áo giáp nâu lập tức nhảy lên lưng ngựa, giương đao nhắm về phía trước.

“Ngừng!” Một tên thổ phỉ dẫn đầu bên kia đột nhiên hét to: “Bên kia có quân lính, chạy mau!”

Hắn còn chưa nói hết câu, mấy trăm nam tử vai u thịt bắp đã lập tức giục ngựa quay đầu bỏ chạy.

“Đuổi cho ta!” Lạc Luân quả quyết hạ lệnh, vừa dứt lời, hắn đã dẫn đầu chạy trước.

Binh lính phía sau hắn cũng phóng ngựa đuổi theo, trong một vạn tinh binh này có đến một nửa đã từng đi theo Lạc Luân càn quét hang ổ sơn tặc, bọn họ biết rõ tướng quân căm thù thổ phỉ đến tận xương tủy, hễ gặp là giết, bởi vậy mệnh lệnh vừa ra là bọn họ đã lập tức phóng ngựa đuổi giết, mà phần còn lại tuy không biết chuyện này, nhưng thấy tướng quân có lệnh, bọn họ không thể không theo, hơn nữa khó lắm mới có được vài khắc nghỉ ngơi quý giá thì lại bị lũ thổ phỉ không biết từ đâu nhảy ra phá hỏng, cả đám đương nhiên tràn ngập oán giận, phải tranh thủ đi giết vài tên phát tiết lửa giận trong lòng, tiện thể ghi thêm chiến tích.

Cho nên một vạn Cẩm Vệ quân ai nấy đều đằng đằng sát khí, tựa như một dòng thủy triều màu nâu nhằm về phía trước, mà đám thổ phỉ vừa rồi còn hùng hực khí thế lúc này lại đang ôm đầu chạy đông trốn tây.

Sau khi cơn thủy triều màu nâu qua đi, mười thương nhân kia vẫn đứng nguyên tại chỗ đảo mắt nhìn về phía bên kia. Tuy hoảng sợ chạy trốn lung tung nhưng kỹ thuật cưỡi ngựa của đám thổ phỉ lại thập phần điêu luyện, bọn hắn luôn duy trì khoảng cách nhất định với truy binh, lúc xa lúc gần, hữu kinh vô hiểm, mà thống lĩnh Lạc Luân của Cẩm Vệ quân lại như đầu tàu gương mẫu, bảo kiếm trong tay hắn đã vài lần sắp chém trúng kẻ dẫn đầu toán thổ phỉ nhưng không hiểu sao lại luôn bị tên này nghiêng người né tránh.

“Vương quả nhiên liệu sự như thần!”

Thương nhân cầm đầu thoải mái cười mỉa một tiếng, sau đó cỡi bọc hành lý sau lưng xuống, lộ ra một thanh trường cung. Những thương nhân khác cũng đều cỡi tay nải xuống, lấy binh khí ra.

Bên kia vẫn liên tục truy đuổi, đã có vài tên thổ phỉ bị Cẩm Vệ quân đuổi kịp, nhưng võ nghệ của bọn này cũng không tệ, thậm chí còn giết được vài binh lính, sau đó ung dung tiếp tục chạy trốn. Lạc Luân thấy vậy lập tức nổi trận lôi đình, đôi con ngươi bùng lên lửa giận nhìn chằm chằm vào toán thổ phỉ đằng trước, tay giơ roi hung hăng quất ngựa, con ngựa bị đau lập tức liều mạng vọt về phía trước. Lạc Luân canh chuẩn thời cơ, trường kiếm trong tay vung lên, một tên thổ phỉ liền bị chém đầu, thân thể rơi khỏi lưng ngựa.

“Diệt sạch hết lũ thổ phỉ này cho ta!” Lạc Luân lạnh lùng quát, thanh kiếm nhiễm máu tiếp tục vung về phía một tên thổ phỉ, nhất thời lại có thêm một người ngã ngựa.

“Giết!” Thấy thống lĩnh anh dũng tiên phong giết định, sĩ khí của chúng binh lính cũng tăng lên khá nhiều, ai nấy đều ra roi thúc ngựa, toàn lực đuổi giết thổ phỉ.

Một cơn lốc màu nâu kéo theo bụi đất vàng nhạt nhanh chóng đánh tới, đám thổ phỉ lúc này giống như đã bị dọa vỡ mật, chỉ biết theo bản năng thúc ngựa chạy như điên về phía trước! Chỉ là... Bụi đất màu vàng dưới vó ngựa đã dần ít đi, thay vào đó là từng mảng bùn sinh lầy lội!

Nhưng Cẩm Vệ quân lại không để ý đến chuyện này, bọn họ chỉ biết vùng roi đuổi theo, thẳng đến lúc đám thổ phỉ phía trước bắt đầu bỏ ngựa mà chạy, bọn họ mới bàng hoàng phát hiện, tốc độ của chiến mã không biết từ lúc nào đã càng ngày càng chậm, thậm chí còn không đuổi kịp được đám người đang chạy bộ phía trước!

“Chuyện này...”

Chúng kỵ binh lúc này mới bắt đầu để ý xung quanh, chỉ thấy lúc này bọn họ đang đứng trong một mảnh đầm lầy, mỗi bước chiến mã bước ra đều bị hãm sâu trong bùn, ngay cả việc nhấc chân cũng đều thập phần gian nan.

Ngay lúc mấy ngàn kỵ binh bị vây trong đầm lầy, đám thổ phỉ vốn đang chạy trốn đột nhiên dừng lại, tất cả xoay người đối mặt với bọn họ. Trên sườn núi phía trước bỗng nhiên xuất hiện một mảng mây trắng, đám mây di chuyển với tốc độ rất nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt họ. Đám mây trắng này không phải ai khác, chính là Phong Vân Kỵ đang chạy bộ tới!

“A! Phong quân đến rồi! Chúng ta bị trúng kế!” Trong đầm lầy nhất thời vang lên vài tiếng kêu bối rối.

Không chờ tiếng kinh hô chấm dứt, Phong Vân Kỵ đã nhanh chóng vùng đại đao chém về phía kỵ binh!

Cẩm Vệ quân đều mặc trọng giáp dày nặng, ngay cả chiến mã cũng được đeo hộ giáp, với sự bảo hộ kỹ lưỡng như vậy, nếu chiến đấu trên đất bằng thì bọn họ sẽ có ưu thế rất lớn, nhưng hiện tại lại khác. Trong vùng đầm lầy đất mềm ẩm ướt thế này, những loại áo giáp đó lại biến thành gánh nặng trói buộc, khiến cho bốn vó của chiến mã càng bị lún sâu. Có vài kỵ binh bắt đầu nhảy xuống ngựa tác chiến, chỉ là áo giáp cồng kềnh lại khiến cho động tác của họ trở nên chậm chạp, khi bọn họ vừa mới giơ đại đao lên thì trường thương của địch đã đâm thủng ngực họ rồi.

Phong Vân Kỵ một thân khinh giáp, tay cầm đại đao linh hoạt bổ về bốn vó của chiến mã, đám kỵ binh bên trên nhất thời bị ngựa hất văng, không phải bị ngã gãy cổ thì cũng là bị Phong quân chặt đầu. Từng cây trường thương cán dài hung hăng đâm lên mặt kỵ binh, từng lưỡi kiếm sắc bén không chút lưu tình chém vào gáy kẻ địch... Binh lính kêu la thảm thiết, chiến mã tê lương hí vang, từng mẫu chân cụt tay cụt văng tứ tung, từng cái đầu người không ngừng bay lên, nước bùn trong đầm lầy cũng dần chuyển thành màu đỏ sẫm, lại thêm mặt trời phía tây tóe điểm, khiến cho mặt nước trở nên sáng bóng, thoạt nhìn giống như một viên hồng ngọc đang tỏa ra quang mang đỏ rực bao trùm lên khắp thiên địa...

Đám kỵ binh phía sau may mắn chưa rơi vào đầm lầy thì lại phải chịu sự tấn công của cung tiễn. Tiễn Vũ đội của Phong Vân Kỳ đã luồn ra sau lưng họ từ lúc nào, bắt đầu kéo cung, mỗi mũi tên đều nhắm tới con mắt và cổ họng của địch nhân... Mỗi khi một con mưa tên được bắn ra, kỵ binh trước mặt liền ngã rạp một mảng lớn... Trước có đầm lầy không thể tiến, sau có mưa tên không thể lùi, vì thế bắt đầu có kỵ binh không ngừng bỏ chạy về hai phía, nhưng là... Phong Vân thiết giáp kỵ binh đã sớm ở nơi đó chờ đợi bọn họ!

Cấm Vệ quân đi vội cả một ngày, hơn nữa lúc này còn phải truy đuổi thổ phi, khí lực của bọn họ đã tiêu hao bảy tám phần, lúc này làm sao có thể là đối thủ của Phong Vân Kỳ chiến lược mạnh mẽ lại còn được nghỉ ngơi đầy đủ. Thêm nữa, hiện nay bọn họ đã sợ đến hồn xiêu phách lạc, quân tâm tiêu tán, không còn chút ý chí chiến đấu nào... Thắng bại của một trận chiến này đã được phân định ngay từ khi Cấm Vệ quân lựa chọn đuổi theo thổ phi! Tràn cảnh lúc này quả thật là một cuộc đồ sát nghiêng về một phía!

Khác với sự chật vật của bộ hạ, Lạc Luân bên này vẫn mang theo khí thế vô cùng dũng mãnh, mỗi kiếm chém ra đều sẽ có một gã binh lính Phong Quốc ngã xuống. Hắn từ trong đầm lầy mở ra một con đường máu, một đường xông lên, cuối cùng cũng có thể đạp lên đất bằng ngay khi hoàng hôn buông xuống. Hắn cứ nhắm thẳng về đồi núi cao phía trước, hắn biết mục tiêu của hắn đang ở đó!

Trên đỉnh núi cao, lá cờ Bạch Phượng đang nhẹ nhàng bay múa trong gió, dưới lá cờ là một con ngựa trắng đang nhàn nhã đứng, trên lưng nó có một người kỵ sĩ mặc ngân giáp đang ngồi ngay ngắn. Người này khiến người ta liên tưởng đến con phượng hoàng được thêu trên lá cờ kia, cho dù là bóng đêm u ám của buổi hoàng hôn cũng không có cách nào che dấu được hào quang chói mắt và ngạo khí nghiêm nghị của nàng!

Nữ vương Phong Quốc – Phong Tích Vân ư? Nhưng vì sao... Vì sao nàng ta phải giả dạng làm cường đạo? Không thể tha thứ! Lạc Luân nắm chặt trường kiếm trong tay, dùng sức nâng đôi chân đã dính đầy bùn đất lên, từng bước từng bước đi về phía trước.

“Cửu Dung.”

Tu Cửu Dung vừa định rút kiếm, Tích Vân liền giơ tay ngăn lại. Nhìn Lạc Luân toàn thân dính đầy bùn đen và máu tươi đang chạy nhanh về phía này, khóe miệng nàng cong lên, lộ ra nụ cười trào phúng: “Hắn muốn tới thì cứ để cho hắn tới đi!”

Khi khoảng cách giữa hai bên chỉ còn chừng ba trượng, Lạc Luân lập tức dừng lại, ánh mắt sáng ngời nhìn thẳng về vị nữ vương một thân giáp bạc đang ngồi trên lưng ngựa, hoàn toàn không đem Tu Cửu Dung và đám thị vệ chung quanh để vào mắt.

Tích Vân tao nhã nhảy xuống lưng ngựa, không có chút động tác dư thừa nào, thoát nhìn giống như một con phượng hoàng đang ung dung từ trên cây ngô đồng đáp xuống mặt đất vậy.

Lạc Luân quay đầu nhìn về phía sau, chỉ thấy bất luận là trong đầm lầy hay là trên mặt đất đều bị thi thể mặc giáp nâu của Cấm Vệ quân phủ đầy, chiến đấu đã gần đến điểm kết thúc, một vạn bộ hạ của hắn lúc này chỉ còn sót lại một nhóm người ít ỏi!

Hắn xoay người lại, ánh mắt sắc như kiếm nhìn chằm chằm vào đối thủ trước mặt, trường kiếm nhiễm máu trong tay lập tức giờ lên trời.

“Grào!” Lạc Luân gầm nhẹ một tiếng, thân hình giống như mảnh hổ đánh về phía Tích Vân. Hắn dồn hết sức lực vào trường kiếm trong tay, dùng khí thế “dù chết cũng không quay đầu” lao thẳng vào đối thủ!

“Khí thế rất mạnh.” Tích Vân nhẹ nhàng nói.

Một thanh cương kiếm bình thường lúc này lại giống như một thanh thần binh thượng cổ có khả năng phá núi lập sông. Nó mang theo khí thế dũng mãnh quét về phía Tích Vân, khiến cho mấy sợi tóc trên trán nàng bị kiếm phong thổi bay. Không gian quanh người nàng đều bị từng đạo kiếm khí tựa như cuồng phong hải lãng bao vây, thị vệ phía sau thấy vậy không khỏi kinh hô một tiếng, ai nấy đều rút đao phòng thủ, khẩn trương nhìn chằm chằm về phía trước, trong đám người cũng chỉ có một mình Tu Cửu Dung là không thém nhúc nhích.

Đột nhiên, một đạo ngân quang bất thành linh xuất hiện, ngang nhiên chém vỡ hoàng hôn mênh mông, trong ngân quang còn mơ hồ mang theo một chút đỏ sẫm, tạo thành một chùm sáng vô cùng huyền lệ trước mắt mọi người. Đôi mắt của đám người ở đây dường như không thể thừa nhận được ánh sáng này nên hơi nheo lại, chỉ nghe bên tai truyền đến một tiếng kiếm minh trong trẻo, thanh cương kiếm vốn đang oai phong lẫm liệt lao tới liền bị đánh bay ra xa tận mười trượng, mà Lạc Luân lúc này lại chậm rãi té xuống mặt đất, lực lượng cuộn cuộn trên người cũng dần tan biến...

“Đây là lần đầu tiên trong kiếp này ta dùng Phượng Ngân Kiếm, mà ngươi cũng là người đầu tiên chết dưới kiếm của ta!”

Tích Vân rũ mũi kiếm xuống, đôi mắt thản nhiên không chút ba động nhìn Lạc Luân ngã dưới chân, lạnh nhạt nói.

Lạc Luân há miệng, giống như muốn nói cái gì nhưng lại không thể phát ra âm thanh. Máu giữa mi tâm hắn không ngừng trào ra nhưng hắn lại không hề cảm thấy đau đớn, chỉ dùng ánh mắt tan rã nhìn về phía trời cao, khoe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười nhạt đến mức không thể nhận thấy:

“Nhị nhi...”

Hắn vươn tay, trong hư không dường như xuất hiện một bóng người gầy yếu. Khác với vẻ do bản và thấm đẫm máu tươi của ngày xưa, giờ phút này nàng đang mặc một bộ y phục làm từ vải dệt mà nàng yêu thích nhất, một tay ôm bó hoa thủy tiên trắng nõn, một tay chìa ra về phía hắn, ôn nhu mỉm cười...

“Tướng quân, ngoại trừ một ngàn người kịp chạy trốn ra, tất cả Cẩm Vệ quân tiên phong đều đã bị tiêu diệt!” Một gã đô úy báo cáo với Lâm Cơ: “Diệt tham quân hỏi tướng quân có cần truy kích hay không?”

“Không cần, trận chiến này quân ta đã giành được toàn thắng, người thoát được cứ để bọn họ thoát đi.” Lâm Cơ thản nhiên đáp.

Ánh mắt hắn quét về phía chiến trường, nhìn vô số thi thể nằm trên mặt đất, trong lòng hắn không khỏi có chút trầm trọng, nhưng càng nhiều là sự kính phục đối với vương!

“Đông đại tướng quân và Cẩm Vệ quân của hắn đã gần mười năm chưa từng ra khỏi đế đô, đương nhiên không mấy hiểu biết đối với địa hình xung quanh đế đô, trừ phần kiến thức lấy được trên bản đồ ra, bọn họ chưa từng đi thực tế để tham khảo, cho nên đây cũng là điểm mạnh của chúng ta.”

Địa hình sông núi của toàn bộ Đông triều đế quốc ắt hẳn đều được khắc sâu trong đầu của vương! Ánh mắt Lâm Cơ dời về đạo bóng trắng thon dài phía trên đỉnh núi.

“Lạc Luân này có thể nói là một dũng tướng, nếu lấy công trạng và thành tích của hắn trong mấy năm nay ra xem, hẳn rõ ràng không phải là loại người hữu dũng vô mưu, chỉ là... Hắn lại quá mức chấp nhất đối với thổ phỉ, đây cũng là gút mắc của hắn. Khi người đối mặt với người khác, một chuyện tình hay một sự vật không bình thường đều sẽ trở thành nhược điểm trí mạng của người, giống như sự kiêu ngạo của Hoàng Triều, hay là lòng nhân từ của Ngọc Vô Duyên vậy...”

Tích Vân thân nhiên nói với Tu Cửu Dung đang đứng bên cạnh, ánh mắt không vui không buồn đảo qua biển xác chết trải khắp chiến trường: “Nhưng có một người, cho đến bây giờ ta cũng không thể nhìn thấy được nhược điểm của hắn!”

Chương 43 Kinh Giám

“Đại Vương ca ca, đã lâu như vậy rồi, vì sao huynh không chịu cho ta ra chiến trường một lần?”

Trong vương trướng, Lan Túc cùng Phong Vi đang đánh cờ, chẳng qua bàn cờ còn chưa được một nửa thì Phong Vi đã nhắc câu này.

“Đại Vương ca ca.” Phong Vi thấy ánh mắt của Lan Túc còn dừng trên bàn cờ, giống như là không thèm nghe lời hắn nên không nhịn được phải kêu lên.

“Hừm?” Lan Túc thoáng nhìn qua Phong Vi, nhưng tâm tư của hắn tựa hồ không hề đặt trên người Phong Vi, đồng thời cũng không tập trung vào ván cờ.

“Mỗi ngày huynh đều cho hai người kia bảo vệ ta, căn bản là không muốn cho ta đến chiến trường, cứ tiếp tục như vậy thì sao ta có thể giết địch lập công được, đến lúc về nhà, phụ thân hỏi ta có thể phân ưu cho Đại Vương ca ca hay không, chẳng lẽ huynh bảo ta trả lời là: Mỗi ngày ta đều ở trong trướng xem sách, luyện kiếm, rồi ăn cơm, ngủ, ngoài ra không làm thêm cái gì nữa?!”

Phong Vi uất ức nói xong, có chút oán khí chỉ chỉ hai huynh đệ song sinh là Chung Ly và Chung Viên: “Ca ca, huynh cho ta ra chiến trường đi, nhất định ta sẽ bắt sống Bạch vương đến trước mặt huynh!”

“Không phải ta đã nói rồi sao, chỉ cần kiếm pháp của đệ có thể hơn Chung Ly, binh pháp của đệ có thể hơn Chung Viên thì ta sẽ cho đệ ra chiến trường.” Ánh mắt của Lan Túc lại nhìn về phía bàn cờ, không chút để ý mở miệng nói.

“Haizz!” Phong Vi nghe vậy không khỏi cảm thấy nhụt chí, ánh mắt u oán vô hạn bắn về phía huynh đệ song sinh giống nhau như đúc kia, trong lòng vừa buồn bực vừa xấu hổ, hắn đường đường là công tử của Hầu phủ mà lại không bằng cả hai tên thư đồng!

“Thật là làm cho người ta chán ghét!” Một câu như vậy được hắn thốt ra.

Đối diện với ánh mắt u oán của Phong Vi, Chung Ly, Chung Viên vẫn đứng yên, trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng khi ánh mắt của Lan Túc dời sang chén trà, Chung Ly lập tức bê chén trà lên, còn Chung Viên thì cảm khay bạc, khi Lan Túc vừa chuyển chén trà kia, nó sẽ được đặt ngay lên khay.

“Đúng rồi, Đại Vương ca ca, Phong vương tỷ tỷ khi nào thì trở về? Đã lâu rồi ta không tỷ ấy.”

Phong Vi rất nhanh đã thoát khỏi tự ti buồn bực, hắn hưng trí bừng bừng nói sang chuyện khác: “Gần đây ta có viết một bài văn, đang muốn đưa cho tỷ ấy xem, nhất định tỷ ấy sẽ khen ngợi ta!” Hắn vừa nói vừa say mê suy nghĩ.

“À, nàng ấy sao... Đến khi cần sẽ gặp.” Lan Túc giống như không thèm để ý thản nhiên đáp, ngón tay vô ý thức chạm vào cái nhẫn ngọc.

“Haiz, thật là nhớ tỷ ấy!”

Hai tay Phong Vi chống cằm, đầu nghiêng sang một bên, ánh mắt mông lung: “Khi Phong vương tỷ tỷ cười lộ lên nhìn rất đẹp, Tê Ngô tỷ tỷ cũng không bằng được, hơn nữa tỷ ấy có võ công cao, tài văn chương cũng hơn người, nói chuyện lại hài hước, lúc khoác vương bào màu trắng thì phong tư tươi đẹp, cao quý ung dung, mặc áo giáp màu bạc thì tư thế hiên ngang, phong thần tuấn kiệt, haiz... Nếu tỷ ấy không phải Vương Hậu của Đại Vương ca ca thì tốt rồi...”

Thanh âm của Phong Vi nhỏ dần, giống như đang tự thầm thì, trên mặt cũng hiện lên nụ cười ngây ngô.

“Oái!” Cái trán của Phong Vi đột nhiên bị gõ một cái: “Đại Vương ca ca, sao huynh đánh ta?”

“Tuổi còn nhỏ mà đầu óc suốt ngày chỉ biết nghĩ đến nữ nhân, đến khi trưởng thành chẳng phải sẽ càng phong lưu sa đọa hay sao, cho nên vì huynh đương nhiên phải dạy dỗ đệ cho thật tốt.”

Lan Túc nhàn nhạt nói, ôn hòa cười, ngón tay dài trắng nõn lướt qua mặt Phong Vi: “Bài học hôm nay của đệ là chép ‘Ngọc Ngôn binh thư’ một lần, luyện ‘Xạ Nhật kiếm pháp’ một trăm lần!”

“Hả?”

Đại não của Phong Vi còn chưa kịp phản ứng, đợi đến khi tiêu hóa hết những thứ vừa nghe thấy, hắn mới kêu lên một tiếng vô cùng thê lương thảm thiết: “Không thể nào? ‘Ngọc Ngôn binh thư’ có bốn trăm chín mươi chương, sao ta có thể chép xong được ‘Xạ Nhật kiếm pháp’ tổng cộng có tám mươi một chiêu, muốn ta luyện một trăm lần liền, đây chẳng phải là muốn phá luôn cái tay của ta hay sao?!”

“Như vậy à...” Lan Tức hơi ngửa người ra sau dựa mình vào cái đệm mềm, nâng tay sờ một chậu phong lan xanh tươi bên cạnh, vô cùng nhân nhã cùng thích thú, trên mặt xuất hiện nụ cười hòa nhã yếu ớt có thể làm xiêu lòng mọi giai nhân trong thiên hạ.

Phong Vi nhìn Lan Tức, tâm tư bỗng thay đổi, âm thầm nghĩ: Bộ dạng của Đại Vương ca ca thật là đẹp mắt! Hơn nữa trên đời này không ai có thể có lời nói và cử chỉ đẹp được như vậy! Thật sự là một cặp vô song trong nhân thế với Phong vương tỷ tỷ!

“Vây đệ đọc ‘Ngọc Ngôn binh pháp’ một trăm lần, viết khẩu quyết của ‘Xạ Nhật kiếm pháp’ một trăm lần.” Lời nói nhẹ nhàng băng quơ của Lan Tức vang lên.

Phong Vi phản ứng chậm nửa nhịp, một lúc sau mới vội vàng nói: “Không cần! Cái này căn bản là không khác gì cái trước! Đại Vương ca ca, không bằng huynh cho ta ra chiến trường giết một trăm tên địch có được không?” Phong Vi thê thê thăm thăm khẩn cầu, ánh mắt không ngừng nháy với Chung Ly, Chung Viên mong họ đỡ lời, nhưng hai huynh đệ sinh đôi giống như không thấy được ánh mắt đang cầu xin sự giúp đỡ kia, chỉ nhìn chủ tử của mình không chớp mắt.

“Phong Vi, đừng tưởng rằng ta không biết mỗi ngày đệ làm những gì.”

Lan Tức nhìn Phong Vi, trong giọng nói mang theo vẻ nghiêm túc: “Thay vì mỗi ngày đệ vất óc tìm kế thoát khỏi Chung Ly, Chung Viên, không bằng đệ dùng thời gian đó để đọc binh thư, luyện kiếm pháp chăm chỉ. Chung Ly, Chung Viên gần bằng tuổi đệ nhưng vẫn có thể làm sự phụ của đệ, nếu đệ cứ tiếp tục như vậy thì cả đời cũng đừng nghĩ đến việc có thể vượt qua bọn họ, càng đừng nghĩ đến việc nắm giữ ấn soái!”

“Không công bằng! Không công bằng!”

Phong Vi nghe xong lại liên tục la hét, không hề có ý hỏi cải: “Chuyện gì huynh cũng không làm nhưng việc gì huynh cũng biết, vì cái gì, vì cái gì mà ta cố gắng như vậy cũng không bằng được Huynh...?”

“Hử?” Lan Tức không nghĩ tới hắn sẽ nói như vậy, nhất thời dờ khóc dờ cười: “Cái gì ta cũng không làm?”

“Đúng là như vậy mà!”

Phong Vi khẳng định gật đầu, ánh mắt sùng bái nóng bỏng nhìn Lan Tức: “Khi ở Vương đô, thời gian huynh chăm sóc hoa lan còn nhiều hơn so với thời gian lo chính sự, nhưng Phong quốc vẫn cường thịnh nhất so với sáu nước còn lại! Hiện tại xuất chinh, chính huynh mỗi ngày cũng chỉ uống rượu ngon, phẩm trà thơm, thi thoảng lại nghe Tê Ngô tỷ tỷ hát, hoặc là chính mình chơi cờ, vẽ tranh... Cho dù là Phong vương cũng từng tự mình ra trận (Phong vương ở

đây là Tích Vân), nhưng ta chưa bao giờ thấy tay huynh cầm qua kiếm, càng đừng nói đến việc mặc khôi giáp giết địch, nhưng hiện tại cả Bạch quốc cũng đều bị Phong quốc ta chiếm, nửa thiên hạ này cũng sắp thành của huynh rồi!”

“Hừ?” Lan Tức ngạc nhiên nhìn về mặt tràn đầy kính yêu của Phong Vi đối với mình, có chút xấu hổ cùng chật vật nâng tay sờ mũi: “Ồ trong mắt đệ, dường như ta không làm gì thật.”

“Ca ca không làm cái gì hết, chuyện trong thiên hạ đều tự động hoàn thành vì huynh! Đây là kết luận mà ta rút ra được trong mấy tháng qua!” Phong Vi tự hào đưa ra lời kết luận, trên mặt giống như có chút tự đắc.

“Tất cả mọi chuyện đều tự động hoàn thành?” Lan Tức cúi đầu, mái tóc dài giống như tơ lụa buông xuống hai bên, lúc này hắn không chỉ sờ mũi mà còn bắt đầu đưa tay che kín nửa khuôn mặt, nói: “Đây là kết luận của đệ? Không phải đệ coi ta như... Trời ạ... Nếu để nữ nhân kia nghe được, nhất định nàng sẽ lại đùa cợt không ngừng, quả là thượng bất chính hạ tắc loạn...” Một câu cuối cùng bị bàn tay che miệng nên có chút mơ hồ.

“Ca ca, huynh nói cái gì?” Phong Vi nghe không rõ nên hỏi lại.

“Ta nói...” Lan Tức ngẩng đầu, thần thái đã khôi phục lại vẻ thông dong tao nhã: “Mấy tháng nay đệ không có chút tiến bộ nào, đã không chịu chăm chỉ luyện tập như trước thì thôi đi, đằng này lại càng chơi bời phóng túng, xem ra là ta dạy dỗ không nghiêm khắc bằng Vương thúc rồi, bởi vậy ta định sẽ sai người đưa đệ trở về, sau này để Vương thúc tự mình dạy dỗ đệ vẫn tốt hơn!”

“Đừng!” Phong Vi vừa nghe lập tức kêu lên, hai tay vội vàng giữ chặt Lan Tức, đôi mắt to sáng ngời lập tức tràn đầy nét khẩn cầu: “Ca ca, ta không muốn trở về! Ta muốn đi theo ca ca giành thiên hạ!”

“Nếu không muốn trở về, vậy nhanh quay về doanh trường của đệ luyện tập đi!” Lan Tức liếc nhìn hắn một cái, phát tay, mặc dù ngữ khí lạnh nhạt nhưng lại có một loại áp lực vô hình khiến Phong Vi không dám trái lời.

“Đã biết.” Phong Vi buông tay ra, ủ rũ đứng dậy, nhưng khi ánh mắt nhìn đến huynh đệ song sinh đang cố nén cười bên kia, chân mày hắn lại nhíu lên, một vấn đề đột nhiên xuất hiện trong lòng: “Ca ca, ta hỏi huynh một vấn đề cuối cùng được không?”

“Nói đi.” Lan Tức tùy ý gật đầu.

“Hôm trước ta nghe được Chung Ly cùng Chung Viên lặng lẽ nghị luận, nói gì mà Đông Đại tướng quân lĩnh tám vạn đại quân đến Quyên thành thảo phạt Phong Vương.”

Phong Vi quỷ dị liếc mắt nhìn đôi huynh đệ song sinh đang biến sắc bên kia: “Bọn họ còn nói không rõ vì cái gì mà Vương lại không chịu nhanh chóng xuất binh trợ giúp.” Nhìn thấy sắc mặt có chút trắng bệch của huynh đệ song sinh, trong lòng Phong Vi không nhịn được có chút thích ý, cuối cùng cũng xả được một chút bức tức: “Ca ca, ta cũng muốn biết, vì sao khi thấy Phong vương lâm nguy, huynh lại không phái binh viện trợ?”

“À?” Ánh mắt của Lan Túc thần nhiên đảo qua đôi huynh đệ song sinh khiến hai người nhất thời cúi gằm mặt: “Nữ... À, nếu Phong vương vẫn chưa gửi thư yêu cầu ta xuất binh trợ giúp, tất nhiên là nàng ta có thể thắng, ta cần gì phải làm điều thừa.”

“A? Là thế sao?” Phong Vi chớp chớp mắt, giống như không tin lý do lại đơn giản như vậy.

“Chính là như vậy.” Lan Túc gật gật đầu: “Vấn đề đã hỏi xong, còn không mau trở về luyện tập?”

“Dạ, thần đệ cáo lui.” Phong Vi vội vàng lui ra.

“Các người cũng đi đi.” Lan Túc phân phó cho đôi huynh đệ song sinh đang bối rối bên kia: “Đừng có học chút thói hư tật xấu của Phong Vi!”

“Dạ!” Hai huynh đệ đồng thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, cùng khom người lui ra.

Đợi sau khi bọn họ rời đi, ánh mắt Lan Túc dừng trên bàn cờ còn chưa đánh xong, sau một lúc lâu mới mang ý cười nhẹ nhàng tự nói: “Phong Vi, trên đời này chỉ có một người có thể gọi ta là ca ca... Cũng chỉ có đệ mới có thể thần nhiên không đổ kỵ với ta như thế...” Nói xong, hắn hơi thở dài, giống như có chút tiếc hận: “Chờ đệ lớn lên một chút, sẽ không như thế nữa...”

Hắn đưa tay che mắt, hoàn toàn dựa người lên nhụyễn tháp, trong lều là một mảnh tĩnh lặng, cô đơn như đêm mưa xa xôi.

“Vào đi.” Lan Túc đang ngủ say trên nhụyễn tháp bỗng nhiên nhẹ nhàng nói, bàn tay che mắt cũng buông xuống, ánh mắt nhìn về phía cửa lều.

Một bóng đen mơ hồ không tiếng động xuất hiện trong trướng, cúi đầu quỳ xuống đất: “Ám My bái kiến vương.”

“Chuyện gì?” Lan Túc thần nhiên hỏi, thân mình vẫn tựa vào nhụyễn tháp như cũ.

“Phong vương phái người truyền lời, mời Vương nhanh chóng xuất binh!”

“Ừ?” Lan Túc vốn không chút để ý đột nhiên đứng dậy, ánh mắt nhìn vào Ám My: “Xem ra, Đông Đại tướng quân cùng tám vạn đại quân của hắn cũng có chút thực lực.”

Lan Túc cúi đầu cười rộ lên, ánh sáng trong mắt chợt lóe, giống như nghĩ tới điều gì: “Nhưng mà... Nàng lại phái người truyền tin, điều này quả là có chút ngoài dự đoán.”

“Người Phong vương phái đi tránh được truy kích của Đông tướng quân, một khắc trước mới tới, chẳng qua hình như đã bị Nhâm quân sư mời đi ‘nghỉ ngơi’.” Thanh âm của Ám My cực thấp cực nhẹ.

“Quả nhiên.” Lan Túc gật gật đầu, sau đó phát tay: “Người đi đi.”

“Dạ”. Bóng đen mơ hồ như một đám khói bay ra khỏi doanh trướng.

“Quân sư.”

Thanh âm vang lên bên ngoài trướng làm cho Nhâm Xuyên Vũ đang trong trầm tư tỉnh lại, theo phản xạ nâng tay sờ cảm.

“Là bốn vị tướng quân đến sao? Mau mời.”

“Không phải, là vương phái người truyền lời, mời quân sư đến vương trướng một chuyện!”

“Hửm?” Trong ánh mắt Nhâm Xuyên Vũ có tia sáng lóe lên, sau đó đáp: “Đã biết, đi xuống đi.”

“Dạ.” Bên ngoài trướng vang lên âm thanh người hầu rời đi.

Thật nhanh! Nhâm Xuyên Vũ nhú mày mỉm cười, lại có một tia chua xót, cái tay đang sờ cảm không hề động mà bất giác dùng sức nắm chặt. Thậm chí khi còn chưa rõ nên xử trí như thế nào, người truyền lời đã đến! Xem ra trên đời này không có gì là không nằm trong lòng bàn tay ‘hắn’!

“Xuyên Vũ.” Ngoài trướng lại truyền đến tiếng gọi, lần này là thanh âm của Kiều Cẩn.

“Ừ.” Nhâm Xuyên Vũ lên tiếng trả lời, tứ tướng liền đi vào trong trướng.

“Người người phái đến còn chưa ra cửa, người hầu của vương đã đến rồi.” Kiều Cẩn nhìn về mặt có chút trào phúng của Nhâm Xuyên Vũ, trên mặt hắn mang theo vẻ nghiêm túc.

“Xem ra tất cả những chuyện này đều không thoát được pháp nhãn của vương.” Nhâm Xuyên Vũ hơi thở dài: “Nếu như hắn nguyện ý... Thiên hạ cũng có thể nằm trong lòng bàn tay của hắn!”

“Xuyên Vũ...”

Kiều Cẩn nhìn Nhâm Xuyên Vũ, ánh mắt có chút phức tạp: “Đến bây giờ ta vẫn không thể tiếp nhận những điều người nói, nhưng mà...”

Hắn nâng tay, giống như có chút buồn rầu xoa mi tâm: “Nhưng ta cũng không có cách nào phản bác người!”

“Đó là bởi vì người chúng ta coi là vương chỉ có một!”

Hạ Khí Thù một chầm thấy máu (Lời vừa ra đã trúng ngay trọng tâm) nói... “Trong lòng ta cũng có chút khinh bỉ hành vi này, nhưng vì người kia, vì lý tưởng của chúng ta, vì thiên hạ này, chúng ta chỉ có thể như thế!”

“Người mà năm đó chúng ta lấy máu thề trung thành... Chúng ta cố gắng nhiều năm như vậy...”

Đoan Mộc Văn Thanh nâng tay, nhìn vết sẹo giữa cổ tay, sau đó thở dài: “Ta vẫn hy vọng như cũ... Hy vọng song vương có thể cùng tồn tại!”

“Hy vọng của người tựa hồ từ xưa đến nay đều không có khả năng!” Nhâm Xuyên Vũ thần nhiên phá vỡ giấc mộng của hắn.

Trong lúc nhất thời năm người đều không lên tiếng.

“Đi thôi, không thể để cho vương đợi lâu.” Kiều Cẩn phá vỡ sự trầm mặc trước tiên.

“Chúng thần tham kiến vương!” Bên trong vương trướng, năm người cung kính hành lễ với người ngồi trên vương tọa.

“Đứng lên đi.”

Lan Tức vung tay, ánh mắt đảo qua các vị ái tướng, thần sắc lạnh nhạt như thường: “Lần này bốn vương triệu các người đến... Là bởi vì chúng ta đã nghỉ ngơi nhiều ngày, đến lúc thúc dục Bạch vương giao thành rồi.”

Sao? Năm người nghe vậy đều có chút ngạc nhiên, vốn tưởng rằng vương triệu bọn họ đến là muốn giáo huấn, ai ngờ... Trong lòng bọn họ đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Lần này phái mười vạn binh đến Giao thành, lấy Kiều Cẩn là chủ soái, Xuyên Vân trợ lực.”

Nhưng một câu sau đó của Lan Tức làm trong lòng bọn họ đều căng thẳng.

“Mười vạn đại quân đến Giao thành trước, vậy có phải mười vạn đại quân khác sẽ đi đường vòng nhằm thẳng đế đô hay không?” Nhâm Xuyên Vũ thật cẩn thận hỏi.

Lan Tức nhìn hắn rồi âm thầm cười: “Cũng không phải. Văn Thanh cùng Khí Thù lĩnh năm vạn quân theo bốn vương đến Quyên thành, còn lại Xuyên Vũ đóng giữ, kiêm phụ trách vận chuyển lương thảo.”

Lời vừa nói ra, năm người chấn động, nhưng còn không đợi bọn họ phản ứng lại, thanh âm của Lan Tức lại vang lên: “Xuyên Vũ, người Phong vương đưa tới sau khi nghỉ ngơi đủ thì để hắn ở lại hiệp trợ người, không cần quay lại Quyên thành.”

Năm người lúc này đã lạnh hết cả sống lưng, ngơ ngác nhìn người ngồi trên vương tọa.

“Vương, thần xin cho người một lời khuyên.” Sau một lúc lâu, Nhâm Xuyên Vũ khôi phục thanh tĩnh.

“Sao?” Lan Tức liếc hắn một cái: “Nếu không có diệu kế, có nói hay không cũng thế.”

“Không!” Nhâm Xuyên Vũ quỳ xuống, hai mắt chấp nhất mà kiên định nhìn Lan Tức: “Một lời của thần chỉ nói lúc này!”

Lan Tức lẳng lặng nhìn hắn, không nói gì, bốn vị tướng bên cạnh có chút lo lắng nhìn Nhâm Xuyên Vũ. Bọn họ đều là người đi theo Lan Tức nhiều năm, biết rõ người này tâm tư thâm trầm như biển, hỉ giận bi nhạc không hiện trên mặt, nhiều năm như vậy bọn họ cũng không

nắm được tâm tư người này, cũng bởi vậy mà họ vô điều kiện tín nhiệm cùng sùng kính, nhưng trong sự kính trọng này còn có một chút sợ hãi mà không ai có thể phủ nhận!

“Vậy người nói xem, rốt cục là lời hay gì khiến người chấp nhất như vậy?” Một lát sau Lan Tức mới thản nhiên mở miệng.

“Một quốc gia không thể có hai chủ, một quân đội không thể có hai soái!” Thanh âm của Nhâm Xuyên Vũ ngắn gọn rõ ràng.

Trong trường một mảnh yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở có chút nặng nề của bốn vị tướng, mà người ngồi trên vương tọa ánh mắt đối diện với người đang quỳ dưới vương tọa, chẳng qua là một người bình thản không chút cảm xúc, một người vừa căng thẳng vừa hồi hộp.

“Xuyên Vũ, ta nghĩ có một chút chuyện người vẫn xem nhẹ.”

Thanh âm của Lan Tức thanh nhã mà thông dong, con người đen như mực khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng, tĩnh lặng không chút gợn sóng nhìn vị quân sư đang quỳ trên mặt đất: “Ta cùng Phong vương là phu thê, từ xưa đến nay phu thê nhất thể, không tồn tại cái gì gọi là hai chủ!” Một câu cuối cùng kia, đã có chút ý cảnh cáo.

“Nhưng mà...” Ánh mắt kiên định của Nhâm Xuyên Vũ vẫn nhìn người cao cao tại thượng trên vương tọa: “Vương, Phong vương là nữ tử như thế nào, ngài hẳn là người hiểu rõ hơn ai hết! Phong quốc lại là một quốc gia như thế nào! Phong Vân kỳ lại là một quân đội dũng mãnh như thế nào! Càng hơn nữa...”

Trong mắt Nhâm Xuyên Vũ bắn ra ánh sáng sắc bén, vẻ mặt giống như đánh cược tất cả, sau đó đập đầu thật sâu: “Vương, ngài không thể quên lời của tiên đế ‘không phải ta đòi hỏi, mà là nhân thể này bức ép!’”

Từng câu từng chữ được nói ra, rõ ràng, vang lên một cách mạnh mẽ bên tai mỗi người, từng từ khắc vào trái tim!

“Xin vương suy nghĩ lại!” Bốn vị tướng đồng loạt quỳ xuống, đập đầu.

“Không phải ta đòi hỏi, mà là nhân thể bức ép...” Câu nói nhẹ nhàng thốt ra, khuôn mặt bình tĩnh như u hồn viễn cổ của Lan Tức cũng có chút thay đổi.

“Không phải ta đòi hỏi, mà là nhân thể bức ép!”

Câu nói được lưu lại trong sử sách này chính là của thánh quân tiền triều, được xưng là Xá Đế.

Xá Đế là con trai thứ của Trọng Đế, sau khi Trọng Đế băng hà thì thái tử kế vị, xưng là Hi Đế. Xá Đế cùng Hi Đế là huynh đệ cùng mẹ, tình cảm luôn gắn bó, văn võ vẹn toàn, tài cán xuất chúng, được Hi Đế vô cùng xem trọng và tin tưởng. Xá Đế được Hi Đế tín nhiệm, làm việc tận sức, không hề cố kỵ. Hắn cải cách chính trị, dùng người theo khả năng, giúp cho quốc gia ngày càng giàu có cường thịnh, dẹp phản loạn, thảo phạt Tang quốc, diệt thổ phi... Có thể nói chiến công đặc sắc, không ai có thể so sánh! Dưới trướng có vô số tướng sĩ tài ba, ban phủ phong tướng, quyền cao chức trọng, nhất thời có thể nói là người đệ nhất của đất nước!

Chỉ tiếc, ngày vui vốn chẳng được dài, từ xưa người có công cao chấn chủ đều không thể tồn tại lâu! Không biết bắt đầu từ khi nào, trong đất nước bắt đầu có các loại lời đồn truyền ra, nói Xá Đế kiêu ngạo kẻ công, không coi Hi Đế vào mắt, đã có ý định làm phản, cũng có lời đồn nói Hi Đế kiêng kỵ Xá Đế nên không thể bỏ qua cho hắn... Khi lời đồn như vậy mới xuất hiện, Xá Đế cùng Hi Đế đều không để ý, cười cho qua, nhưng lời đồn lưu truyền rất lâu, trong lòng tự nhiên sẽ có một vết sẹo, đến khi bất giác nhận ra, mới phát hiện cả hai đều đã bất hòa và phòng bị lẫn nhau!

Hi Đế ra tay trước, có lẽ lúc đầu hắn còn cố kỵ tình cảm huynh đệ, cũng không muốn làm gì Xá Đế, hoặc là muốn làm suy yếu quyền lực của Xá Đế, giảm đi thế lực của hắn, cho nên đồng loạt hạ chức hoặc điều đi nơi khác bộ hạ của hắn. Nhưng Xá Đế là người vô cùng trọng tình nghĩa, đối với sự thiệt thòi mà những bộ hạ trung thành và tận tâm của hắn phải chịu thì vô cùng oán hận, tiến cung trần tình với Hi Đế, nhưng hiện giờ hai người đã không còn thân cận như trước, sớm không thể nói chuyện giống bình thường, cuối cùng biến thành huynh đệ cãi vã một trận, Xá Đế bị trục xuất khỏi hoàng cung!

Đến lúc đó, tình cảm của hai người đã hoàn toàn bị phá vỡ, từ đó Hi Đế xuống tay không hề khoan dung, không ít bộ hạ của Xá Đế bị chết oan, bị giam vào ngục, hoặc bị hãm hại trên đường lưu đày, mà số tấu chương buộc tội Xá Đế trong triều Hi Đế không bỏ qua như trước, mà là giao cho bộ hạ, yêu cầu nghiêm tra! Đến mức này, Xá Đế đã hoàn toàn không còn đường lui, hoặc là khoanh tay chịu chết, hoặc là làm phản tự lập. Nếu một mình hắn chịu khổ, tuyệt đối hắn sẽ không từ chối, nhưng nếu liên lụy người nhà, liên lụy đến những bộ hạ trung thành và tận tâm với hắn, bất kể thế nào hắn cũng không thể ngồi yên, cho nên hắn chỉ có thể chọn con đường thứ hai!

“Không phải ta đòi hỏi, mà là nhân thế bức ép!”

Một câu ngắn ngủi như vậy mà lại nói hết bao nhiêu khổ sở cùng bi ai! Lúc nói ra lời ấy, trong nội tâm người đó càng là thống khổ cùng quyết tuyệt!

“Vương, nếu Phong vương kia chỉ là một nữ tử bình thường thì mọi việc đã không có gì đáng nói, nhưng nàng lại là nữ tử vô song còn hơn cả nam tử! Nhiều đời mới thấy một!”

Lan Tức hơi cúi đầu, tay nâng lên, năm ngón tay đặt trên trán, khuôn mặt ẩn hiện dưới bàn tay, thật lâu sau mới vang lên một câu nói nhỏ đến mức không nghe thấy: “Thực sự là một mặt gương...”

Sở dĩ Xá Đế có hành vi này, ngoài trừ bị tình thế bắt buộc, chủ yếu là hắn lấy mình làm trọng! Khi sinh mệnh của bản thân, quyền lợi bị uy hiếp, như vậy cái gì đạo nghĩa, thân tình, hữu tình bị dẹp bỏ toàn bộ! Chỉ cần đến khi bị buộc vào tuyệt cảnh, chỗ sâu nhất trong lòng người – bản tính lãnh khốc vô tình, chỉ nghĩ đến tư lợi sẽ bị lộ ra ngoài lớp bọc đẹp để gọi là đạo đức, lễ nghĩa, trong lòng mỗi người, vĩnh viễn mình đều đứng đầu!

Thật sự là một cái gương tốt... Chiều rọi hai người bọn họ! Bọn họ... Cũng sẽ như hai vị Hi Đế và Xá Đế sao? Tích Vân... Hắn nhắm mắt, trước mắt hiện lên cái nắm tay trong Vô Hối cốc...

Trong màn trời tối đen có vô số ánh đuốc, chiếu sáng một vùng rộng lớn trong bóng đêm, dưới ánh lửa là khung cảnh thảm thiết tựa địa ngục Tu La. Lá cờ nhiễm máu đỏ rập trên mặt đất, nơi nơi là mũ giáp cùng thân đao gãy, vô số thi thể nằm đó, ngẫu nhiên sẽ nghe thấy một tiếng chiến mã hí vang... Nơi kia là đầu lìa khỏi thân, chỗ khác là đôi mắt nhắm hoặc mở, khuôn mặt sợ hãi hay tuyệt vọng, biểu tình thống khổ, giãy dụa... Nơi nơi là máu, một bức tranh lầy lội thê lương cứ như vậy mà hiện ra trước mặt mọi người.

Khi Đông Thù Phóng nhận được tin tức lĩnh quân đến nơi thì trước mắt mấy vạn người là cảnh tượng như thế này, không ai nói được gì với cảnh tượng trước mặt... Thật lâu sau mới có người phát ra tiếng kêu bi thống, tiếng thét dài thảm thiết... Những người đã chết đi này, hoặc có thân nhân của bọn họ, hoặc có bằng hữu cùng lớn lên... Tiếng áo giáp ‘ầm ầm’ vang lên, mấy vạn người không có ai sai khiến đồng loạt quỳ trên mặt đất, yên lặng chuyển tải sự bi thương đến với đồng bọn...

“Truyền lệnh cho Lạc tướng quân nhanh chóng lĩnh quân đến Hịch Nguyên hội hợp với quân ta vào giờ Dần tối nay!”

Đông Thù Phóng giữ chặt đại đao bên hông, ánh mắt nhìn về phía cánh đồng hoang vu đang chìm trong đêm đen phía trước. Hành động thật nhanh! Đáng lẽ không nên phân quân mà đi! Phong Tích Vân có thể nổi danh như hôm nay quả không phải là ngẫu nhiên!

“Quyên thành thật nhỏ, nếu bị tám vạn đại quân toàn lực công thành, với binh lực của chúng ta thì không thể thủ vững hai ngày. Hơn nữa dân chúng trong Quyên thành mới khôi phục một chút từ lần phá thành trước, nếu có thêm một trận chiến nữa thì sẽ có nhiều người bỏ mạng, thật là... Cho nên chúng ta rút lui khỏi Quyên thành. Chẳng qua Đông Đại tướng quân kia vì thảo phạt ta mà đến, nên bất luận ta trốn ở đâu hắn cũng sẽ đuổi theo, cho nên chúng ta nhất định phải đánh một trận!”

“Vương vực nhiều bình nguyên, trừ ngọn núi cao nhất là Thương Mang sơn, thì gần Vương vực có năm tòa núi nhỏ, núi Lạc Anh là thứ nhất. Lạc Anh được xưng tụng là Lạc Anh là chỉ ngoại hình của nó, từ trên Thương Mang sơn nhìn xuống bình nguyên vương vực, núi Lạc Anh giống như một bông hoa rơi trên bình nguyên, đóa hoa từ nham thạch và bùn đất này có hai tầng, mà ở bên trong tầng thứ hai có một hồ nước, bên trong hồ nước còn có một ngọn núi nhỏ, hồ nước màu lam nhạt cùng núi nhỏ xanh tươi được coi là nhị của đóa hoa này. Mà lúc này đây, chiến trường của chúng ta chính là tại đóa hoa xinh đẹp – núi Lạc Anh này!”

“Đông Đại tướng quân đương nhiên không thích cùng chúng ta thương ngoạn núi Lạc Anh, cho nên trận chiến đầu tiên của chúng ta, chính là ở Hịch Nguyên! Tại bình nguyên này, mời Đông đại tướng quân đến núi Lạc Anh thôi!”

Trong vương trướng, dưới ngọn đèn dầu, ngón tay của Tích Vân đưa qua lại trên bản đồ, khi nói vô cùng mạnh mẽ.

Ngày 23 tháng 10, giờ Dậu.

Phía trên Hịch Nguyên trận lũy rõ ràng, một bên là bảy vạn cấm vệ quân giáp nâu, một bên là ba vạn Phong Vân Kỳ thân mặc ngân giáp, mang theo hàn ý của gió Bắc đảo qua bình nguyên,

cờ chiến bay phấp phới, tua đỏ trên trường thương bay trong gió tựa như huyết sa, như một dải màu đỏ vắt qua chân trời khi hoàng hôn.

Trước cấm vệ quân là Đông đại tướng quân đang ngồi ngay ngắn, bên cạnh là phó thống lĩnh cấm vệ Lạc Nguyên, hắn là tráng hán tuổi khoảng bốn mươi, thân hình cao lớn rắn chắc, khiến cho người ta có một cảm giác buu hân dũng mãnh, phía sau bọn họ là năm vị tướng đi theo.

Mà đứng phía trước Phong Vân Kỳ là Lâm Cơ cùng Tu Cửu Dung, vị nữ vương lần nào xuất chiến cũng đứng phía trước quân đội nay lại không thấy bóng dáng. Nhưng Phong Vân Kỳ khi đối mặt với lượng địch hơn mình mấy lần vẫn hàng ngũ chỉnh tề, nhuệ khí tận trời.

“Thùng thùng thùng... Thùng thùng thùng...”

Trống trận âm vang, sát khí tận trời, tiếng hò hét vang lên, hai quân giống như thủy triều cùng tiến lên phía trước, khi dòng thủy triều bạc cùng nâu tràn vào nhau, tiếng binh khí bén nhọn như muốn xuyên thủng màng nhĩ, cùng với đó là tiếng kêu đau đớn thê lương thảm thiết, máu đỏ bắn lên mặt... Binh sĩ dùng toàn lực chém đao về trước, cắt đầu của địch nhân, đâm thủng trái tim của địch nhân...

Đây là một trận chiến nhân số chênh lệch, cho nên rất nhanh, thắng bại bắt đầu hiện ra, có thể thấy hai hoặc ba cấm vệ quân bao vây một người bên Phong Vân Kỳ, lấy số đông mà áp đảo, mà Phong Vân Kỳ bị khí thế dũng mãnh của cấm vệ quân đè ép, nảy sinh sợ hãi, liên tiếp bại lui, thậm chí còn có một số binh lính nhát gan làm rơi binh khí, nhảy lên ngựa mà chạy trốn, trên chiến trường nếu có một người trốn thì sẽ càng có nhiều người theo đó, đầu tiên chỉ là một người mặc ngân giáp nhỏ nhỏ chạy đi, nhưng sau khi trải qua nửa canh giờ gian khổ chiến đấu, mắt thấy không có phần thắng nên hơn một nửa số Phong Vân Kỳ đã chạy trốn!

Mà cấm vệ quân đang giết đến hứng khởi sao có thể để cho kẻ địch chạy trốn, hơn nữa bọn họ còn muốn báo thù cho hơn một vạn huynh đệ, cho nên từng bước truy sát, không cho kẻ địch có chút thời gian thả lỏng nào. Nhưng thực tiễn nhiên, mặc dù số Phong Vân Kỳ ít hơn cấm vệ quân, hơn nữa đáng về bề vệ khi chiến đấu lúc này đều biến mất, nhưng tốc độ chạy trốn lại hơn nhiều so với đối thủ của bọn họ, cho nên dần dần tạo ra khoảng cách.

Bọn lính đã bắt đầu trốn mà hai vị tướng của Phong Vân Kỳ là Lâm Cơ cùng Tu Cửu Dung lại khác, võ nghệ của bọn họ cao cường, đương nhiên không giống đám binh lính chịu nhiều uất ức như vậy. Bọn họ trong chiến trường chặt đầu vài gã tướng, sau đó nhìn thấy quân mình trốn cũng khiển trách, chỉ là thanh âm của bản thân lại không thể truyền khắp toàn quân, khi vài tên tướng của địch nhân đồng loạt đánh tới cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ quay đầu chạy đi.

“Đại tướng quân, có hạ lệnh toàn quân truy kích hay không?” Lạc Nguyên xin chỉ thị của Đông Thù Phóng, nhưng vẻ mặt của hắn đã sớm biểu lộ ý kiến của mình.

Nhìn thấy Phong Vân Kỳ không ngừng trốn tránh về phía trước, Đông Thù Phóng nhíu mày, đối với thanh danh lan xa của Phong Vân Kỳ, khai chiến còn chưa đến một canh giờ mà đối phương đã không còn chiến ý, tựa hồ chiến thắng quá dễ dàng! Nhưng khi ánh mắt của hắn đảo qua đại quân lúc này sĩ khí đang vô cùng cao, hắn vẫn hạ mệnh lệnh: “Toàn quân truy kích!”

Hịch Nguyên này hẳn đã sớm thăm dò, tuyệt không giống như quân tiên phong nhảy vào cái bẫy của Phong Tích Vân, nếu đối phương có quỷ kế, với bảy vạn đại quân của hắn, hắn không tin đối phương sẽ thực hiện được!

“Dạ!” Lặc Nguyên hưng phấn lĩnh mệnh.

Mệnh lệnh của chủ soái ban ra, nhất thời cấm vệ quân như hồng thủy, dùng tốc độ cao nhất để truy kích Phong Vân Kỳ, muốn đem kẻ địch thiên đạo vạn quả mới có thể giải hết phần hận trong lòng! Phong Vân Kỳ hoàn toàn không có ý chống cự, chỉ biết chạy trốn về phía trước, bên đường mũ giáp, đoạn kiếm cũng làm rơi, nhìn qua vô cùng chật vật, mà thời gian chạy trốn cứ như vậy trôi qua, mặt trời dần khuất bóng, hoàng hôn lặng lẽ buông xuống.

“Truyền lệnh, ngừng truy kích!” Đông Thù Phóng nhìn đến núi Lạc Anh phía trước rồi ra lệnh.

“Đại tướng quân, tại sao không tiếp tục đuổi theo?” Lặc Nguyên khó hiểu nói.

“Sắc trời đã tối.” Đông Thù Phóng nhìn toàn bộ Phong Vân Kỳ đã trốn vào núi Lạc Anh, nói: “Bọn họ trốn vào trong rừng núi, tiếp tục truy đuổi sẽ bất lợi với quân ta, vô cùng có khả năng sẽ bị ám toán! Truyền lệnh, bao vây núi Lạc Anh!”

Mà toàn bộ Phong Vân kỳ trốn vào núi Lạc Anh, nhìn thấy truy binh phía sau đã dừng lại thì thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhanh chóng đi đến cánh hoa thứ nhất.

“Khi quyết chiến trên Hịch Nguyên, chắc chắn Đông tướng quân đem bảy vạn đại quân theo, với ba vạn quân chúng ta không thể địch nổi, cho nên sau khi khai chiến không lâu phải lập tức ‘bại lui’. Đông tướng quân là danh tướng, giả bại cùng thực sự bại tất nhiên vừa nhìn đã biết, cho nên quân ta bại trận mà chạy phải nửa thật nửa giả, việc này không thể để người khác nhìn thấu, nhưng mà chúng ta vừa tiêu diệt một vạn cấm vệ quân, bọn họ nhất định phần nộ vô cùng, vì hận mà chiến đấu thì dũng khí tất sẽ tăng, ta nghĩ chúng ta bại trận mà chạy căn bản không cần làm bộ.”

“Chúng ta bại lui, Đông tướng quân sẽ có cảnh giác, nhưng với bảy vạn đại quân, binh lực nhiều hơn chúng ta, bởi vậy tất nhiên sẽ đuổi theo, khi đến núi Lạc Anh sẽ là lúc hoàng hôn, hắn sẽ bắn khoả mà không dám đuổi vào tận trong núi, mà sẽ bao vây toàn bộ ngọn núi, dùng bảy vạn binh lực bao vây núi, chặt đứt đường ra của quân ta, ý muốn vây chết chúng ta trên đỉnh núi.”

“Truyền lệnh xuống, mỗi người mang theo lương khô cho khoảng ba ngày!”

Nhớ lại lời vương nói ngày đó, Lâm Cơ thì thầm nói nhỏ: “Bước đầu của kế hoạch hoàn toàn dựa theo lời vương nói, hơn nữa tiến hành thật sự thuận lợi.”

Tu Cửu Dung liếc hắn một cái, ánh mắt kia tựa hồ nói câu này của hắn có chút dư thừa cùng ngu xuẩn: “Vương chưa từng có quyết định sai lầm!”

“Ồ, tiểu tử ngươi vẫn luôn mù quáng tin tưởng Vương như vậy.”

Lâm Cơ cười nhạt nhìn Tu Cửu Dung, trên mặt hiện lên vẻ mỉa mai, cũng thực tự nhiên dùng tay vỗ lên mặt Tu Cửu Dung, nhưng Tu Cửu Dung quay đầu một cái, làm cho hành động này của hắn thất bại, tất nhiên nguyên nhân ở đây cũng có phần do chiều cao chênh lệch.

“Aiz, tiểu đệ đệ trưởng thành thật không biết đùa.” Lâm Cơ cầu nhàu. Mặc dù hắn không phải thấp bé, với chiều cao của người bình thường thì hắn thuộc tầm trung, nhưng trong sáu vị tướng của Phong Vân, hắn cũng là người thấp nhất, vì vậy nên thường bị Trình Tri trêu chọc, gọi là “tiểu nhân”.

“Đi nhanh đi, không chừng vương đã chờ chúng ta lâu rồi.” Tu Cửu Dung không để ý đến lời hắn, bước chân nhanh hơn, bỏ lại Lâm Cơ ở phía sau.

“Giống y như một con chó nhỏ đáng yêu đang muốn nhanh chóng gặp chủ nhân của mình.”

Lâm Cơ nhìn bóng dáng phía trước, thì thào tự nói. Chẳng qua bước chân của hắn cũng trở nên vô cùng nhanh nhẹn, đáng tiếc là không có ai ở phía sau để nói một câu giống vậy với hắn!

Chương 44 Lạc Anh Sơn Đầu Lạc Anh Hồn

Ban đêm lặng lẽ chạy trốn, ban ngày lại từ từ tiến đến.

Dưới chân núi Lạc Anh...

Bảy vạn đại quân trải qua một đêm nghỉ ngơi đã hoàn toàn khôi phục thể lực và sinh khí, ai nấy đều nhanh chóng đi ra khỏi lều, bắt đầu nhóm lửa nấu cơm. Rất nhanh, mùi đồ ăn, hương rượu cùng tiếng hát vang của binh lính liền lan tỏa ra xung quanh, theo cơn gió sớm bay lên núi Lạc Anh, một đường thẳng tới chỗ nghỉ ngơi của Phong Vân Kỳ.

“Món dê nướng nguyên con này mềm ghê!”

“Món thịt chó hầm này thật thơm, vừa ngủ đã khiến người ta chảy nước miếng!”

“Loại rượu của Mông thành này quá mạnh!”

“Thịt bò phải nhắm với rượu mới tròn vị!”

“Này, đám người trên núi kia, các người hẳn cũng đói bụng rồi đúng không? Chỗ này của bọn ta chẳng những có rượu mà còn có thịt nữa này!”

“Đúng vậy, mỗi ngày chỉ gặm đá tảng thì không thể no bụng được đâu, ha ha!”

“Đám chó nhỏ của Phong Quốc kia, mau mau xuống núi đi nào, lão tử sẽ cho bọn người vài mẫu xương để gặm!”

Phong Vân Kỳ đóng quân trong núi, những lời nhục mạ một ngày ba bữa như thế, bọn họ đều thu hết vào tai, nhưng bất luận Cẩm Vệ Quân có khiêu khích đến mức nào thì trong núi vẫn là một mảnh im ắng, không có tiếng chửi bới vọng lại, cũng không có người nào chịu không nổi

dự hoặc mà chạy xuống núi. Nếu không phải đã tận mắt chứng kiến Phong Vân Kỵ trốn lên núi, Cẩm Vệ Quân còn cho là trong núi căn bản không có người!

Một ngày cứ như thế trôi qua, bóng đêm lại bắt đầu phủ xuống thế gian.

Cẩm Vệ Quân cơm no rượu say, lại trải qua một ngày nhàn rỗi, ai nấy đều cảm thấy tinh lực dồi dào nhưng lại không có chỗ để phát tiết. Bọn họ vô cùng khinh thường đám rùa rút đầu Phong Vân Kỵ suốt ngày chỉ biết trốn trong núi kia, hành vi bậc này nào có phong phạm của danh quân, làm sao còn đủ tư cách để xưng là một trong tứ đại danh kỵ của thiên hạ (Quân đội danh tiếng)...!

“Vì sao chúng ta lại phải chờ ở chỗ này? Tại sao không xông lên núi đánh cho đám Phong Vân Kỵ kia không còn một manh giáp?!”

“Phải đó! Dựa vào ưu thế về nhân số, bảy vạn đại quân của chúng ta cứ giết thẳng lên núi, tiêu diệt hết cái đám Phong Vân Kỵ kia là được rồi!”

“Còn nói Phong Vân Kỵ được xưng là cái gì mà danh kỵ đương thời, hôm qua vừa thấy chúng ta không phải bọn chúng đều bỏ chạy trời chết đó sao? Thật không hiểu tại sao Đại tướng quân lại không cho chúng ta đuổi theo, nếu để cho chúng ta đuổi thẳng vào núi, vậy đêm qua chúng ta nhất định đã lấy được toàn thắng, hôm nay đang trên đường khai hoàn trở về rồi!” Thanh âm nghị luận của bọn lính liên tục vang lên.

Trong trường bông của phó thống lĩnh Cẩm Vệ Quân – Lạc tướng quân, ba vị Thiên tướng đều không hện mà cùng tới, sau nửa canh giờ luận đàm, ba người ai nấy đều mang theo gương mặt mỉm cười rời khỏi trường bông.

Mà Lạc Nguyên lúc này cũng đang đi tới đi lui trong lều, vẻ mặt vừa do dự lại vừa có chút hưng phấn. Sau một lát, hắn chuyển hướng nhìn về phía thanh bảo đao do hoàng đế ban thưởng đang được treo trên vách lều, gương mặt trở nên kiên định, lẩm bẩm: “Chỉ cần chuyện lần này thành công, Đại tướng quân chắc chắn sẽ không còn lời nào để nói!”

Về phần ba vị Thiên tướng, sau khi trở về trường bông của mình, bọn hắn lập tức chọn ra năm ngàn binh lính thân tín, sau đó ra lệnh cho bọn họ nương theo bóng đêm lặng lẽ chạy về phía núi Lạc Anh.

Tuy có tên là “hoa rơi” nhưng núi Lạc Anh lại có rất ít cây cối hoa cỏ, trừ bỏ mảnh rừng rậm xanh tốt ở gần hồ nước và phần đỉnh núi ra, vách núi cơ bản đều do những tảng đá lớn màu nâu đỏ cùng bùn đất tạo thành, cho nên khi đứng ở chỗ cao nhìn lại, ngọn núi này giống như một đóa hoa màu đỏ nằm giữa lòng bình nguyên.

Mà lúc này, trong bóng đêm mờ hồ xuất hiện vô số bóng đen, bọn họ đều đang cẩn thận leo lên trên “đóa hoa”, không dám phát ra chút tiếng động, chỉ sợ sẽ đánh thức đám người Phong Vân Kỵ đang ngủ say.

“Đại tướng quân.”

Trong lầu chủ soái của Cẩm Vệ Quân, Đông Đại tướng quân đang nhắm mắt ngồi ngay ngắn trên ghế chủ tướng, cũng không biết ông đang tự hỏi điều gì hay chỉ đơn giản là nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Lợi An à, có chuyện gì?” Đông Thù Phóng mở mắt ra, trước mắt là một binh lính trẻ tuổi vẫn luôn theo hầu ông, người này có một đôi mắt sáng ngời và một gương mặt vẫn còn mang theo nét trẻ con.

“Hình như ba vị tướng quân đã tự ý leo lên núi Lạc Anh rồi ạ.” Lợi An kính cẩn đáp.

“VẬY sao.” Đông Thù Phóng thản nhiên đáp một tiếng, dường như không hề cảm thấy kỳ quái hay tức giận gì đối với đám người dám vi phạm mệnh lệnh của ông, một lát sau ông mới mở miệng nói: “Người trẻ tuổi lúc nào cũng thiếu kiên nhẫn cả.”

“Đại tướng quân, chẳng lẽ cứ để mặc cho bọn họ đi như vậy sao?” Lợi An có chút lo lắng hỏi lại.

“Bọn họ mang theo bao nhiêu người?” Ánh mắt Đông Thù Phóng chuyển lên tấm bản đồ vẽ lại địa thế của núi Lạc Anh.

“Tất cả là năm ngàn người.” Lợi An đáp.

“Ừm.” Đông Thù Phóng khẽ gật đầu, sau đó nhắm mắt lại: “Cứ để cho bọn họ đi thử nghiệm trước đi.”

Về phần Cẩm Vệ Quân bên này, ngay khi bọn họ sắp tiếp cận được đỉnh núi Lạc Anh, một tiếng gào cực kỳ “kinh hoàng” bỗng nhiên truyền đến từ phía trên: “Không tốt! Không tốt! Cẩm Vệ Quân tấn công lên đây rồi!”

Tiếng la lớn làm cho Cẩm Vệ Quân giật thót, trong lúc bọn họ còn chưa kịp làm ra hành động tiếp theo, vô số tảng đá đã bắt đầu xuất hiện trên đỉnh đầu bọn họ, lấy tốc độ thật nhanh lao xuống.

“Á!”

“Ui da!”

“Mẹ của ta ơi!”

“Đau chết ta rồi!”

Tiếng kêu lần này là của Cẩm Vệ Quân, những tảng đá từ trên cao rơi xuống, có cái rơi lên đầu khiến xương đầu họ dập nát, có cái nện lên người khiến thắt lưng họ gãy rời, có người còn bị tảng đá đập rơi thẳng xuống chân núi, tan xương nát thịt... Trong lúc nhất thời, khắp núi Lạc Anh đều vang lên tiếng kêu thảm thiết của Cẩm Vệ Quân.

Tuy nhiên, đá có nhiều đến mấy thì cũng sẽ có lúc dùng hết, ngay khi thấy trên đầu không còn đá tảng rơi xuống nữa, Cẩm Vệ Quân lập tức cắn răng bò lên đỉnh núi. Đám Phong Vân Kỳ hai

tay trống trơn lúc này vẫn đứng ngây người trên đỉnh Lạc Anh, dường như đang cảm thấy khiếp sợ và bối rối trước sự xuất hiện bọn hắc. Đợi đến khi đại đao, và trường thương của Cẩm Vệ Quân đã gần đến trước mặt, đám người Phong Vân Kỳ mới kịp phản ứng lại, chỉ là hành động tiếp theo của bọn họ không phải là rút đao chống trả mà là ôm đầu chạy trốn.

“Á á á... Cẩm Vệ Quân đuổi tới rồi! Chúng ta mau chạy đi!”

“Cẩm Vệ Quân tấn công núi với quy mô lớn, mau chạy để giữ mạng!”

“Đứng đứng! Mau chạy đi!”

Cẩm Vệ Quân tốn bao nhiêu công sức mới leo lên tới đỉnh núi, nào ngờ đao còn chưa kịp dính máu thì địch nhân đã co giò bỏ chạy, động tác người nào người nấy đều nhanh nhẹn giống như khi hoang trong núi. Điều này khiến cho bọn Cẩm Vệ Quân mặt mày choáng váng, chỉ là bọn hắc đều đang ghen một bụng lửa giận, đương nhiên không thể nào dễ dàng buông tha cho Phong Vân Kỳ, bởi vậy tên nào cũng vội vã đuổi theo địch nhân.

Lần này bọn họ chạy xuống dưới chứ không phải chạy lên trên như lúc đầu, đây cũng là địa hình độc đáo của núi Lạc Anh. Từ cánh hoa thứ nhất muốn đến đến cánh hoa thứ hai, trước tiên cần phải đi xuống khỏi cánh hoa thứ nhất, sau đó lại đi qua một con đường nhỏ hẹp giữa hai cánh hoa thì mới có thể chạy tới cánh hoa thứ hai. Bởi vì một đường đều hướng xuống dưới, cho nên lúc này, bất luận là tốc độ của Phong Vân Kỳ hay là Cẩm Vệ Quân đều là thập phần nhanh chóng. Chỉ là, so với đám Cẩm Vệ Quân mới dùng hết sức lực bú sữa mẹ vừa né đá vừa leo lên núi mà nói, thể lực của bọn Phong Vân Kỳ (lúc trước chỉ cần đứng ở trên đỉnh núi quảng đá) đương nhiên sẽ tốt hơn rất nhiều, bởi vậy Cẩm Vệ Quân bị bỏ lại một khúc xa, lại nói, ý chí của đám người bỏ chạy trốn chết này còn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với đám người đuổi giết kia, tốc độ bỏ chạy càng ngày càng nhanh, khoảng cách đôi bên cũng càng ngày càng lớn. Lúc Phong Vân Kỳ chạy đến con đường nhỏ hẹp kia, đám Cẩm Vệ Quân chỉ mới chạy tới lưng chừng của cánh hoa thứ nhất. Cũng ngay lúc này, một trận mưa tên đột nhiên xuất hiện ở giữa sườn dốc của cánh hoa thứ hai, từng mũi từng mũi xẹt qua đầu Phong Vân Kỳ, bay thẳng về phía Cẩm Vệ Quân đang đuổi theo bên kia!

“Ái da...”

Một tràng kêu rên thảm thiết lại vang lên, đám Cẩm Vệ Quân đang ở lưng chừng của cánh hoa thứ nhất lập tức ngã xuống một mảng lớn, mà Phong Vân Kỳ bên này nhờ sự yểm hộ của mưa tên, tên nào cũng cong thắt lưng lẳng lặng chạy lên cánh hoa thứ hai.

“Mau rút lui về phía sau!”

Dưới cơn mưa tên liên miên không dứt kia, ba vị Thiên tướng đành phải tạm dừng truy kích, hạ lệnh cho binh lính tạm thời lui về trên đỉnh của cánh hoa. Khoảng cách xa như vậy, cung tên chắc chắn không thể bắn tới.

Hai bên giằng co, một đêm cứ như thế mà trôi qua. Phong Vân Kỳ vẫn như cũ ẩn núp trên cánh hoa thứ hai, không hề ra xuất động, âm thầm chờ quân địch mệt mỏi rồi mới tấn công, chỉ cần Cẩm Vệ Quân dám đi xuống, bọn họ sẽ lợi dụng mưa tên “thân thiện đón chào”.

Đám Cẩm Vệ Quân bây giờ khổ không thể tả, muốn tiến không được, mà muốn lui lại càng không. Thứ nhất, để chạy lên đỉnh cánh hoa này, bọn họ đã mất hết sức chín trâu hai hổ, cũng hy sinh rất nhiều tính mạng của binh lính. Thứ hai, nếu không lập được công trạng, bọn họ làm sao giải thích lý do tự tiện xuất động binh mã với Đại tướng quân đây? Cho nên đêm nay, đám Cẩm Vệ Quân này chỉ có thể ngậm ngùi làm bạn với khí lạnh trên đỉnh núi mà thôi.

Khi ánh dương xuất hiện nơi chân trời, đám Cẩm Vệ Quân bị khí lạnh tháng mười đông cứng trên đỉnh núi cả đêm rét cục cũng có thể đứng dậy hoạt động tứ chi một chút. Bọn họ trèo lên cao, cẩn thận quan sát ngọn núi Lạc Anh đã khiến bọn họ chịu biết bao nhiêu đau khổ vào ngày hôm qua. Trước mặt sớm đã không còn bóng dáng của Phong Vân Kỳ, nhưng khi nhìn thấy một ít đồ vật mà bọn họ bỏ lại trên mặt đất, ba vị Thiên tướng lại hưng phấn kêu lên.

Đặt trước mặt Đông Thù Phóng là một nắm hạt của các loại quả dại cùng vài nhánh cây đã được gọt giữa thành hình mũi tên, bên trên còn sót lại vài cái lá cây.

“Đại tướng quân, đêm qua ba vị Thiên tướng đã đem quân đi đánh lén Phong quân, thành công chiếm lĩnh được đỉnh núi của cánh hoa thứ nhất, mà Phong quân vừa thấy quân ta đã vội vàng bỏ chạy trốn chết, như vậy đủ thấy đám Phong quân kia hẳn đã bị uy thế của quân ta dọa cho vỡ mật rồi! Hơn nữa, bọn họ lấy quả dại lấp bụng, lấy nhánh cây làm tên, có thể nói đã rơi vào tình trạng lương thực cạn kiệt, vũ khí hết sạch, lúc này chính là lúc quân ta tiêu diệt bọn họ, xin Đại tướng quân hãy phát lệnh toàn quân tấn công đi!” Lạc Nguyên – phó thống lĩnh Cẩm Vệ mặt không đỏ tim không gấp, dùng thanh âm thấp phàn vang dội bẩm báo với Đại tướng quân.

Đông Thù Phóng nghe vậy cũng là không nói gì, chỉ trầm tư nhìn một đồng hạt quả tên gỗ trước mắt, một lúc lâu sau mới mở miệng hỏi: “Hiện tại là giờ nào?”

“Bẩm, đã gần đến giờ Dậu.” Lạc Nguyên đáp.

“Ừm.” Đông Thù Phóng trầm ngâm một lúc mới thản nhiên nói: “Trước tiên cứ đem một phần lương thực lên núi đi, hẳn là đêm qua bọn họ cũng chưa kịp mang theo, chịu đói một ngày cũng không dễ chịu gì.”

“Vâng!” Lạc Nguyên cúi đầu.

“Nhưng mà... Đại tướng quân, khi nào chúng ta tấn công vào núi?” Lạc Nguyên gắt gao truy vấn.

“Tấn công vào núi sao...” Ánh mắt Đông Thù Phóng lại rơi vào đám tên gỗ trên bàn, thần sắc trở nên ngưng trọng. Phong Vân Kỳ thật sự đã rơi vào loại tình trạng này rồi hay sao? Phong Tích Vân chẳng lẽ chỉ có chút năng lực này thôi? Mặc Vũ Kỳ đến bây giờ cũng không có chiều hướng xuất quân viện trợ, chẳng lẽ...

“Đại tướng quân.” Thanh âm thanh thúy của Lợi An từ ngoài lều truyền đến.

“Vào đi!”

“Đại tướng quân, theo thám tử hồi báo, (Hắc) Phong quân đã lên đường chạy tới Giao thành.”

“Giao thành!” Đồi mây rậm của Đông Thù Phóng nhảy dựng lên: “Bây giờ chạy tới Giao thành... Nếu vậy đề đô...” Đông Thù Phóng cũng không nói tiếp nửa câu sau, trầm ngâm một lát, ông đột nhiên đứng dậy: “Lặc tướng quân, mau truyền lệnh: Toàn quân chuẩn bị, giờ Tuất sẽ tấn công lên núi!”

“Vâng!” Lặc Nguyên thanh âm vừa vang lại vừa gấp.

“Đêm thứ nhất, Cẩm Vệ Quân sẽ không tấn công lên núi, ngày thứ hai cũng sẽ không, nhưng đến buổi tối ngày thứ ba, trong quân tất sẽ có người không chịu nổi mê hoặc mà lén lút chạy lên núi. Đánh bại ta, tiêu diệt Phong Vân Ky, đây là chuyện vinh quang cỡ nào, một quả trái cây thơm ngon mọng nước như vậy, cho dù là ai cũng đều muốn hái xuống!”

“Dựa vào tính tình của Đông tướng quân, cho dù biết có người vi phạm quân lệnh, ông ta cũng sẽ không ngăn cản, bởi vì ông ấy cũng muốn xem thử thực lực của chúng ta. Cho nên đối với nhóm quân dò đường của Cẩm Vệ Quân, chúng ta chỉ cần” hầu hạ “bọn họ một chút thôi, sau đó lập tức lui về đỉnh cánh hoa thứ hai, đồng thời cũng phải lưu lại chút vết tích giả tạo, khiến cho đám Cẩm Vệ Quân tưởng rằng chúng ta đã tới tình cảnh lương thực cạn kiệt, vũ khí hết sạch, tinh thần xuống thấp!”

“Đến ngày thứ ba, vô luận là Cẩm Vệ Quân hay là Đông Đại tướng quân đều sẽ có ý định tấn công toàn lực lên núi. Lòng trung thành của Đông tướng quân đối với hoàng thất quả thật khiến cho người ta kính nể, nhưng đây cũng chính là nhược điểm của ông ấy! Lấy thời gian phỏng đoán, Bạch vương đã gần tới đề đô, mà theo sát phía sau bọn họ lại chính là đại quân Mặc Vũ Ky, Đông Đại tướng quân thời thời khắc khắc đều lo lắng cho an nguy của đề đô, lo lắng cho sự an toàn của hoàng đế, cho nên ông ta nhất định phải tốc chiến tốc thắng, không có nhiều thời gian dây dưa với chúng ta!”

Trong ánh hoàng hôn, Lâm Cơ thần nhiên nhìn đám Cẩm Vệ Quân đang “nhảy nhót” phía đối diện, trong lòng thầm nhủ nước cờ thứ hai của vương cũng đã hoàn thành thuận lợi. Hắn vươn tay gỡ trường cung trên lưng xuống: “Các huynh đệ, cuộc vui đã sắp bắt đầu rồi!”

Sau khi xác định viện quân đang trên đường lên đây, đám Cẩm Vệ Quân vốn đã dùng hết chút kiên nhẫn cuối cùng đều đồng loạt vươn tay rút đao.

“Các huynh đệ, nhân cơ hội Đại tướng quân tới đây, chúng ta hãy cùng lập chiến công trước mặt ngài đi!” Ba vị Thiên tướng lớn tiếng hét to.

“Tốt!”

Cẩm Vệ Quân đồng thanh hô lớn, sau đó từ trên đỉnh cánh hoa lao xuống, ý muốn hung hăng đánh cho đám Phong Vân Ky đã bị dọa vỡ mặt kia một trận, sau đó giành được cái chiến công lớn nhất trong bộ Quân Công! Mà lúc này, binh đoàn Phong Vân Ky vốn đang ẩn nấp trên đỉnh cánh hoa thứ hai đột nhiên hiện thân, dưới ánh chiều tà, khải giáp trên người bọn họ lóe ra ngân quang chói mắt, giống như thần binh từ trên trời giáng xuống!

“Các huynh đệ, hãy cho bọn chúng biết Phong Vân Ky chân chính là như thế nào!” Lâm Cơ bên này cũng đồng dạng rống to một tiếng.

“Grào!”

Trong chớp mắt, ba vạn Phong Vân Kỳ từ trên đỉnh cánh hoa thứ hai lao xuống, giống như một cơn lũ màu bạc từ trên trời đổ xuống, sau đó tràn tới. Hơn một vạn Cẩm Vệ Quân bên kia còn chưa kịp cảm thấy sợ hãi thì một tia sáng lạnh lẽo đã xẹt ngang qua yết hầu của bọn họ, từng cái đầu bay lên không trung, đôi mắt tròn to nhìn máu tươi của chính mình nhuộm đầm núi đá màu nâu đỏ, biến mặt đất trở thành một phiến hồng ngọc không chút tỳ vết, rất giống với vàng mặt trời đỏ máu nơi chân trời... Tiếng binh khí va chạm bén nhọn ngẫu nhiên xuất hiện, hòa cùng vô số tiếng gào rú thê lương vang lên trên cánh hoa, tạo thành từng trận âm vang trong núi Lạc Anh...

Ngay khi mặt trời đã chìm vào vòng tay ôm ấp của bóng đêm, đại quân Cẩm Vệ rốt cục cũng đã đến nơi, chỉ tiếc, thứ bọn họ nhìn thấy chính là một đám xác chết vương vãi khắp nơi cùng một số ít thương binh đang rên rỉ, về phần Phong Vân Kỳ, bọn họ đã như gió như mây rời đi từ lúc nào!

“Giết!”

Một chữ “giết” gần như được Đông Thủ Phóng phun ra từ trong kẽ răng, giờ phút này, ngay cả việc phần nô cùng bị thương ông đều không thể làm nổi!

“Giết!”

Thiên địa mịt mờ, chỉ có ánh đao phản chiếu trong núi Lạc Anh, Cẩm Vệ Quân mang theo nỗi bi phẫn mênh mông ồ ạt chạy về phía đỉnh núi của cánh hoa thứ hai, quyết tâm đánh một trận tử chiến với Phong Vân Kỳ, nhưng kế hoạch của bọn họ, từ lúc gặp Phong Vân Kỳ đã không có cách nào thành công!

“Người đâu hết rồi?”

Đám Cẩm Vệ Quân xông lên từ hướng Đông và hướng Bắc hoàn toàn không nhìn thấy nửa điểm bóng dáng của Phong Vân Kỳ, đập vào mắt bọn họ là một cái hồ nước thiên nhiên, giữa hồ là hình ảnh phản chiếu của mảnh trăng non trên bầu trời. Mặt hồ gợn sóng trong suốt, kết hợp với bầu không khí tươi mát yên tĩnh đã triệt tiêu mất một nửa sát khí của đám Cẩm Vệ Quân, mà đám đá tảng bên hồ kia dường như đang ngoắc tay mời gọi bọn họ qua đó nghỉ ngơi một lát!

Đám Cẩm Vệ Quân xông lên núi theo hướng Tây và hướng Nam lại không có vận may này, thứ chờ đợi bọn họ không phải là hồ xanh trắng sáng mà là một đám Phong Vân Kỳ dững mãnh vô địch!

Nhìn từ xa, Phong Vân Kỳ giống như một mũi tên bằng bạc đang bắn thẳng về đám Cẩm Vệ Quân ở phía Tây, Nam, vô số Cẩm Vệ Quân bị tên bạc đâm thủng ngực, máu tươi đỏ sẫm nhuộm đỏ mũi tên nhưng vẫn không thể ngăn cản được thế tiến của nó. Tên bạc vô cùng lợi hại, nó dùng động tác cực kỳ mau lẹ bắn về phía chân núi Lạc Anh, dưới nguyệt quang nhàn nhạt, quang mang từ mũi tên bạc tỏa ra còn lạnh hơn, chói mắt hơn cả ánh trăng!

“Muốn tập trung lực lượng đột phá vòng vây sao? Thật không hổ là Phong Tích Vân!” Đông Thù Phóng tuy vẫn còn kinh sợ nhưng không kìm được mà buông lời tán thưởng, cánh tay lại vung lên: “Nhanh chóng chạy đến bên kia, chỉ cần giáp công hai bên thì Phong Vân Kỳ nhất định sẽ táng thân trong núi Lạc Anh!”

“Vâng!”

Nhất thời, tất cả Cẩm Vệ Quân đều vội vã chạy về phía Tây, Nam, chỉ là, đỉnh cánh hoa vốn chật hẹp, không thể đi cùng lúc nhiều người, bởi vậy bọn họ phải chia quân ra, một phần trực tiếp leo lên vách đá, một phần thì đi theo con đường nhỏ giữa hai cánh hoa. Đương nhiên, so với vách núi cheo leo, con đường bằng phẳng giữa hai cánh hoa sẽ thoải mái hơn, cho nên càng lúc càng có nhiều Cẩm Vệ Quân chọn con đường này mà đi.

Ngay lúc con đường nhỏ tràn ngập thân ảnh của Cẩm Vệ Quân, một tiếng “oành” đột ngột vang lên, khiến cho lỗ tai mọi người ong ong không ngừng. Mọi việc chưa dừng lại ở đây, không đợi mọi người kịp lấy lại tinh thần, một chuỗi những tiếng nổ “oành”, “oành”, “oành” lại tiếp tục vang lên. Tiếng động chưa dứt, chỉ thấy hồ nước vốn yên ả lúc trước giờ đã xuất hiện từng cơn sóng to, từng cơn từng cơn gào thét vọt tới, hóa thành những con thủy thú đáng sợ mở to cái miệng khổng lồ đánh tới bên này!

“Á...”

Cẩm Vệ Quân phát ra tiếng kêu hoảng sợ, vội vã lùi về cánh hoa thứ nhất, chỉ tiếc con đường nhỏ lúc này đã là một mảnh hỗn loạn, mọi người còn chưa kịp xoay đầu bỏ chạy thì đã bị nước lũ cuộn cuộn phía sau đã tràn lên đỉnh đầu, thậm chí một số người còn chưa kịp thét lên thì đã bị nước lũ thôn tính...

“Cứu mạng...”

“Mau tới cứu người đi!”

“Đưa tay người qua đây!”

“Mau lên...!”

Bất luận là người đang cầu cứu trong con đường nhỏ hay là người muốn cứu giúp trên đỉnh cánh hoa, ai nấy đều chỉ có thể bất lực vươn tay ra. Nước lũ mãnh liệt quét ngang, cuốn thân thể binh lính trong đường nhỏ quật mạnh vào vách đá hai bên, sau đó lại sinh ra từng dòng nước xoáy, tiếp tục cuốn đi từng cái sinh mạng. Chúng binh sĩ vốn mặc trọng giáp, bọn họ chỉ có thể vô lực vịn vịn tứ chi ở trong cơn lũ rồi chậm rãi chìm sâu xuống nước... Mấy ngàn hồn phách tướng sĩ đã bị chôn vùi dưới dòng sông lạnh sâu không thấy đáy, mà tất cả mọi chuyện chỉ diễn ra trong... Một khoảnh khắc ngắn ngủi!

“Khi biết được Đại tướng quân muốn toàn lực tấn công lên núi, đám Cẩm Vệ Quân dò đường nhất định sẽ nóng lòng thử sức, muốn lập chiến công trước mặt ông, huống hồ ở trong lòng họ lúc này, Phong Vân Kỳ chúng ta chỉ là một đám người vừa nhát gan lại vừa vô năng, bởi vậy bọn họ sẽ không chịu chờ đại quân đến mà sẽ nôn nóng phát động công kích trước. Đến lúc này, quân ta phải toàn lực ứng chiến, ba vạn Phong Vân Kỳ dùng tốc độ cực hạn xung phong

liều chết, phải để bọn họ không có lực hoàn thủ! Nhưng các người nhớ kỹ, chúng ta phải tốc chiến tốc thắng! Khi viện quân bên đó đến, chúng ta phải lập tức lui lại, sau khi tránh hết tai mắt của bọn chúng thì cứ theo sườn cánh hoa chạy lên bên trên, sau đó chia quân đi về hai hướng Tây, Nam.”

“Lúc quân ta đi về hai phía Tây, Nam, các người lưu lại mười người phụ giúp bốn vương phá đê. Chờ khi Cẩm Vệ Quân đã vây quanh chuẩn bị tấn công lên cánh hoa thứ hai, quân ta sẽ tập trung toàn lực đột kích theo hướng Tây, Nam, phải như một mũi tên bạc sắc bén xuyên thủng lồng ngực bọn họ mà ra!”

Đây chính là bước thứ ba mà Tích Vân định ra, cho đến hiện tại, tất cả mọi chuyện đều diễn ra theo đúng kế hoạch của nàng.

Do bị vách đá hai bên ngăn cản, con lũ không thể vươn đôi tay vô tình của nó chạm đến đám Cẩm Vệ Quân trên đỉnh cánh hoa. Nó chỉ có thể nhấn chìm đường nhỏ, hung bạo cắn nuốt biết bao sinh mạng, sau đó mới cam lòng chậm rãi rút đi.

Nhìn thi thể binh lính chìm nổi trong nước, Đông Thù Phóng siết chặt hai nắm đấm, vẻ mặt ông tràn ngập nỗi bi phẫn nhưng lại không có cách nào thoát ra nửa lời! Ông mang binh đánh trận cả đời, không ngờ chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi lại nhiều lần chịu thiệt trên tay một cô nương kém ông hơn nửa số tuổi!

Tiếng hò hét ở phía Tây, Nam cũng đã dần lắng xuống, xem ra Phong Vân Kỳ đã thành công đột phá vòng vây! Bảy vạn đại quân, ông mang theo bảy vạn đại quân, nhưng có ai ngờ tất cả đều bị một người tên Phong Tích Vân đùa giỡn trong lòng bàn tay! Anh danh cả đời của Đông Thù Phóng giờ phút này đã hoàn toàn bị đập nát trong tay con người được xưng là Hoàng vương – Phong Tích Vân này!

“Phong Tích Vân ơi là Phong Tích Vân... Người thật không hổ là đời sau của Phượng vương! Quả là không giống với người bình thường!” Đông Thù Phóng ngửa đầu nhìn bầu trời đêm, mảnh trăng non trên trời đang tản mát ra quang mang yếu ớt, nó thật giống với tâm trạng chán nản của ông lúc này. Không biết trăng sao ngày mai mọc lên có rạng rỡ lấp lánh hay không, có điều... Ông mơ hồ cảm giác được, cho dù là trăng sáng hay sao sáng, sau này đều không còn liên quan gì đến ông nữa!

Bỗng nhiên, ánh mắt ông bị một chút ánh sáng thoáng hiện giữa hồ nước trên núi hấp dẫn. Trong nháy mắt, tâm trạng chán nản lập tức biến mất, dưới tình huống không có ánh mặt trời, ngân mang sáng ngời kia làm sao xuất hiện? Điều này chỉ có một lời giải thích, đó là ánh sáng phản chiếu từ ngân giáp của Phong Vân Kỳ! Thiếu chút nữa ông đã bỏ qua vấn đề này, sau khi phá đê, bọn họ căn bản không kịp chạy trốn, bởi vậy nhất định sẽ ẩn nấp trong hồ!

Giữa hồ, Tích Vân đang ngồi trên một khối đá lớn, chung quanh là mười binh sĩ, bên trái nàng chính là người nhất quyết không chịu đi theo Lâm Cơ – Tu Cửu Dung. Theo kê hờ giữa những cành tùng, bọn họ có thể thấy rõ tình hình ở phía trước, nhìn đám Cẩm Vệ Quân giãy dụa chìm nổi giữa dòng nước, thần sắc của nàng vẫn tĩnh lặng như đầm nước thăm thẳm thời viễn cổ, đôi mắt còn sáng hơn cả sao trăng giờ phút này lại mang theo nét phức tạp cùng bất đắc dĩ.

Chờ hồ nước yên ả trở lại, Tích Vân mới nghiêng tai lắng nghe, sau đó thản nhiên nói: “Bọn Lâm Cơ hình như đã thành công phá vây rồi.”

“Ừm.” Tu Cửu Dung gật đầu: “Kế sách của Vương đã thành công!”

“Hiện tại hẳn là giờ Sửu nhỉ?” Tích Vân ngẩng đầu nhìn về phía Đông Bắc: “Có lẽ bọn họ sắp tới rồi.”

“Vương nên cùng Lâm Cơ rời đi mới phải.” Ánh mắt Tu Cửu Dung xuyên thấu quá một tầng nhánh cây, nhìn về phía đám Cẩm Vệ Quân ở đối diện xa xa, đôi mi thanh tú hơi nhíu lại, có chút lo lắng: “Nếu bị bọn hắn phát hiện thì...”

“Nếu ta không lưu lại, bọn họ sẽ chôn cùng đám Cẩm Vệ Quân trong hồ mắt.” Tích Vân khẽ lắc đầu, cười nhẹ: “Huống hồ, lý do ta lưu lại...” Nàng quay đầu nhìn Cửu Dung, ánh mắt trong suốt: “Cửu Dung, ngươi hẳn phải biết chứ.”

“Ừm.” Tu Cửu Dung không ngừng gật đầu thật mạnh, gương mặt nhợt nhạt trắng nõn chột nôi lên một tầng đỏ ửng: “Cửu Dung biết.”

“Ừ.” Tích Vân lại mỉm cười, nụ cười thuần khiết trong suốt, lại mang theo một tia âm áp.

Vương, Cửu Dung biết chứ. Người tuyệt đối sẽ không để cho binh lính đứng ở nơi nguy hiểm mà bản thân lại đứng ở nơi yên ổn bao giờ! Vương, đây là nguyên tắc mà người vẫn luôn kiên trì tuân thủ cho tới tận hôm nay! Lúc chiến đấu, người vĩnh viễn đều đứng ở phía trước! Thêm nữa, việc chiến đấu luân phiên như thế này đã khiến quân ta vô cùng mệt mỏi, nhưng chỉ cần thấy người đứng trên đỉnh Lạc Anh này, ở lại nơi hiểm trở đã bị Cẩm Vệ Quân tầng tầng vây quanh, ý chí chiến đấu của quân ta lập tức dâng cao, tất cả chỉ vì bọn họ muốn cứu người ra ngoài! Vương của ta, Cửu Dung hoàn toàn hiểu được người, cho nên Cửu Dung nhất định sẽ bảo vệ người! Cửu Dung lấy tánh mạng để thề, tuyệt đối sẽ không để người bị tổn thương!

Thời gian giống như một dòng cát mịn không ngừng chảy, mảnh trăng non trên bầu trời đêm cũng dần tròn đi, Cẩm Vệ Quân trên núi, Phong Vân Kỳ dưới núi, ai nấy đều tự chuẩn bị sẵn sàng.

Cẩm Vệ Quân trên núi vẫn chưa vội vã xuống núi, giống như đang chờ đợi điều gì.

Trên tảng đá, mười tên chiến sĩ giáp bạc vẫn đứng im thủ hộ trước người vương của bọn họ, ánh mắt họ nhìn thẳng về phía trước, chỉ có mình Tu Cửu Dung là nhìn chăm chú vào Tích Vân đang ngồi trước mặt, im lặng không nói câu nào.

Dưới ánh trăng mờ ảo, một pho tượng được làm từ bạch ngọc đang lẳng lẳng ngồi đó, mái tóc dài màu đen phủ lên bộ trường bào màu trắng, từng sợi từng sợi khẽ lay động trong gió, như tơ như lụa. Mảnh ngọc hình trăng khuyết ở giữa trán óng ánh rực rỡ, làm nổi bật dung nhan tuấn tú vô song, khóe miệng nàng hơi cong lên, ánh mắt lộ ra một tia ý cười trong suốt nhợt nhạt, gợn sóng lẫn lẫn như mặt nước trong hàn đàm... Hẳn nín thở, nhẹ nhàng đi tới... Lặng lẽ tiến sát... Vụng trộm vươn cánh tay hơi run rẩy ra... Những lọn tóc kia lập tức chạm vào tay hắn, vui vẻ nhảy múa... Vương... Vương... Nụ cười yếu ớt mang theo một tia thỏa mãn và hạnh phúc lập tức hiện lên trên gương mặt thanh tú có vết sẹo của hắn... Vương của ta...

“Ài...”

Một tiếng thở dài bất ngờ vang lên, cánh tay đang giơ lên vội vàng rũ xuống, phát ra một tiếng “đình” thanh thúy, thì ra là tiếng giáp tay khẽ chạm vào áo giáp. Về mặt Tu Cửu Dung đỏ bừng, nhanh chóng quay đầu sang chỗ khác. Trái tim hắn đập “thình thịch” liên hồi, đập đến mức đầu óc hắn cũng có chút choáng váng!

“Giờ Sứ sắp hết, tại sao bọn họ còn chưa có hành động?” Tích Vân dời ánh mắt ra khỏi bầu trời đêm, đôi mi dày tình tế khẽ rung.

Tu Cửu Dung nâng tay vỗ về trái tim đang đập loạn trong ngực, hắn hơi lùi về phía sau, há miệng muốn nói chuyện nhưng lại phát hiện mình không thể phát ra âm thanh, phải hít sâu vài hơi mới có thể nói chuyện bình thường.

“Có lẽ...”

“Cửu Dung, khi quyết chiến không có gì gọi là” có lẽ “cả!” Tích Vân đánh gãy lời nói của hắn, xoay mặt về phía Đông Bắc. Ánh mắt nàng xuyên thấu những kẻ hở của rừng cây nhìn ra xa, trong thanh âm mang theo một tiếng thở dài cùng một chút run rẩy khó nhận ra: “Mặc Vũ Kỳ còn chưa có tới!”

Tu Cửu Dung không nói gì, chỉ thân thiết nhìn vương của hắn, nhìn nàng hơi cúi đầu, nhìn nàng nâng tay che trán, giống như muốn che dấu hết thay cảm xúc, chỉ là... Hắn rõ ràng nhìn thấy một tia thất vọng sâu sắc hiện lên trong mắt nàng, ngay cả đầu ngón tay đang che trên trán kia cũng hơi run rẩy! Bàn tay trái đặt trên gối của nàng đã không tự chủ được mà siết chặt thành nắm đấm, có thể thấy rõ từng dòng mạch máu màu xanh hắn rõ trên làn da tay trắng nõn! Vương, người đang đau lòng ư? Vương, người đang tức giận ư? Bởi vì Tức vương đã khiến người thất vọng rồi?!

“Hy vọng Lâm Cơ có thể hoàn thành tốt hành động ở kế hoạch thứ hai.”

Một lát sau, Tích Vân buông tay ra, về mặt chỉ còn sót lại nét bình tĩnh cùng uy nghiêm của vương giả.

Mười chiếc bè gỗ đơn giản dùng trên mặt hồ, trên mỗi chiếc bè gỗ là mười tên Cẩm Vệ Quân vũ trang hạng nặng đang đứng. Vài người trong số bọn họ nhanh chóng cởi bộ giáp đỏ đang mặc ra, cầm lấy bình rượu mạnh đổ lên người, sau đó lập tức nhảy xuống mặt nước lạnh như băng, dùng lực lượng cơ thể đẩy bè gỗ bơi nhanh về phía tảng đá giữa hồ.

“Ta vốn nghĩ rằng cơn tức giận sẽ làm ông ta rối trí, không ngờ đến việc chúng ta sẽ ẩn nấp trong núi, nào ngờ vị Đông Đại tướng quân này lại không vội vã xuống núi...” Nhìn đám Cẩm Vệ Quân đang bơi đến gần, Tích Vân chậm rãi đứng dậy.

“Xem ra ông ta đang muốn bắt sống chúng ta.” Tu Cửu Dung nói.

“Cỏ về đúng là vậy rồi.” Tích Vân cười nhẹ, khom lưng nhặt một viên đá nhỏ: “Nếu như đây là ý định của ông ta, vậy chúng ta cũng không cần phải sợ hãi.”

“Vâng.” Tu Cửu Dung vươn tay gỡ thanh trường cung mang trên lưng xuống, mười tên chiến sĩ cũng không đợi ai phân phó, ai nấy đều đã thủ sẵn trường cung trong tay.

Khi bè gỗ của Cẩm Vệ Quân cách nơi bọn họ đang đứng khoảng mười trượng...

“Bắn!” Tu Cửu Dung nhẹ nhàng phân phó một tiếng, mười một mũi tên lập tức bắn ra, không trật dù chỉ một mũi.

“Ái da!” Theo từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, mười một tên Cẩm Vệ Quân đứng trên bè gỗ nhất thời ngã xuống, hồ nước vẫn đục lúc này lại xuất hiện thêm một mảng đỏ sẫm. Trong gió đêm lại vang lên tiếng rít chói tai, đám Cẩm Vệ Quân còn chưa kịp hiểu được tình huống hiện tại thì lại có thêm mười người ngã xuống, thân thể đập vào mặt nước phát ra từng tiếng “tôm tôm”!

Tên dài cùng đá viên không ngừng bắn về phía mặt hồ, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, chỉ khoảng nửa khắc, một trăm năm mươi danh Cẩm Vệ Quân đã bị giết chết trong hồ!

“Đại tướng quân...” Thấy quân mình không thể tới gần tảng đá, Lạc Nguyên không khỏi nhìn về phía Đông Thù Phóng: “Chúng ta phải làm sao đây?”

“Hừ! Ta vốn muốn bắt sống bọn chúng, nhưng xem ra việc này không dễ rồi!” Đông Thù Phóng lạnh lùng hừ một tiếng: “Bỏn soái không tin không có cách nào bức các ngươi ra!” Ông đột nhiên vung mạnh tay lên: “Tên lửa!”

Tiếng nói vừa dứt, mấy trăm mũi tên rực lửa lập tức bắn về phía đỉnh núi Lạc Anh.

Chỉ là... Nếu như biết người trong núi là Phong Tích Vân, vậy Đông Thù Phóng nhất định sẽ không dễ dàng bắn ra hỏa tiễn như vậy, ắt hẳn ông sẽ đọc thư chiêu hàng cho nàng nghe trước, nếu như thế... Có lẽ núi Lạc Anh sẽ không có kết cục như đêm nay!

“Ta lấy nước tấn công, ông ta lại lấy lửa trả đòn, thật đúng là có qua có lại!” Tích Vân dùng tay áo dài hất một mũi tên lửa ra, châm biếm cười nói.

Từng mũi tên lửa giống như sao băng rơi xuống, có mũi bắn về binh sĩ, có mũi trực tiếp găm xuống đất, đốt cháy đám lá khô rơi rụng.

“Cửu Dung, xem ra lần này chúng ta phải chết cùng một chỗ rồi!”

Tên lửa không ngừng phóng tới, mới đầu là từng đóm từng đóm, sau dần dần hóa thành một chùm lửa thật lớn. Trong ánh lửa nóng rực, Tích Vân chợt quay đầu cười cười nhìn Tu Cửu Dung, vẻ mặt nàng thờ ơ, nụ cười lại càng phóng túng không chút sợ hãi, đôi mắt trong suốt không biết có phải là do bị ánh lửa chiếu vào hay không mà chợt lóe lên một tia liều lĩnh, thậm chí có chút điên cuồng cùng nóng cháy...

Cánh tay đang vung trường kiếm của Tu Cửu Dung hơi khựng lại, vẻ mặt ngẩn ngơ, tuy nhiên biểu tình này chỉ xuất hiện trong phút chốc.

“Vương...” Tu Cửu Dung quỳ một gối, trường kiếm cắm xuống mặt đất, ánh mắt tinh khiết sạch sẽ như nước hồ băng trên Thiên Sơn nhìn thẳng vào mắt Tích Vân: “Vương, cho dù Mặc Vũ Kỵ không đến cũng không sao, bởi vì Phong Vân Kỵ của chúng ta nhất định sẽ đến! Tức vương không cần người cũng không sao, bởi vì Phong Vân Kỵ chúng ta, Phong Quốc chúng ta cần người! Thiên hạ hỗn loạn, mọi người đều có trăm ngàn lý do để rút kiếm, nhưng Phong Vân Kỵ chúng ta, Tu Cửu Dung ta chỉ chiến đấu vì một mình người mà thôi!”

Thanh âm của hắn không hề vang dội uy mãnh, tất cả điều hắn làm chỉ là bình tĩnh thuật lại những suy nghĩ trong lòng mình, lạnh nhạt... Nhưng kiên định. Một mũi tên lửa xẹt qua trán hắn, một tia máu nhất thời rỉ ra, tóc mai của hắn cũng bắt lửa bốc cháy, thế nhưng hắn vẫn lặng lẽ quỳ ở đó, ngẩng đầu, dùng ánh mắt chân thành mà chấp nhất nhìn vương của hắn!

“Cửu Dung...” Tích Vân thở dài vung tay áo lên, bàn tay chạm vào phần tóc mai của hắn, ngọn lửa trên đó giống như gặp phải hàn băng tắt lụi, mà tay nàng cũng nhuộm đậm một tia máu đỏ sậm mà âm áp kia.

“Tu tướng quân, bọn ta giao vương cho người!”

Thanh âm trầm thấp giống như phải kìm nén rất nhiều đau đớn đột nhiên vang lên, nàng quay đầu, chỉ thấy mười tên chiến sĩ đang gắt gao xếp thành nửa vòng tròn che trước người bọn họ, những mũi tên lửa phóng tới không ngừng bắn vào lưng bọn họ, ghim sâu vào thân thể!

“Ngu ngốc!” Tích Vân tức giận khiển trách một tiếng, vung tay lên, lụa trắng bay ra hất bay hết những mũi tên đang phóng tới: “Bỏ vương không có dạy các người lấy thân chắn tên!”

“Vương, người nhất định phải sống sót! Lâm tướng quân nhất định sẽ đến! Phong Vân Kỵ chúng ta tồn tại chỉ vì người!”

Lửa đã bắt đầu bùng lên trên người chúng chiến sĩ, máu tươi của bọn họ giống như đang ganh đua với lửa, dùng tốc độ không tưởng trào ra ngoài, đem bộ giáp bạc sáng chói nhuộm thành một bộ giáp máu, dù vậy, ánh mắt mười người vẫn sáng rực nhìn vương, thân hình thẳng tắp như cũ, dùng hết sức lực bảo vệ vương của bọn họ!

“Ngu ngốc!”

Mảnh lụa trắng giống như một con bạch long điên cuồng gào thét, kinh phong tỏa ra đánh rơi toàn bộ tên lửa trong bán kính ba trượng. Ánh mắt nàng hung hăng nhìn chằm chằm vào mười bó đuốc vẫn đứng thẳng nơi đó, ánh sáng rực rỡ lướt qua gương mặt nàng.

“Vương, ở đó có một cái hang động, chúng ta qua đó trốn một chút đi.” Tu Cửu Dung kéo Tích Vân chạy đi, Tích Vân không phản ứng, chỉ mặc hắn kéo.

Nhờ ánh lửa bên ngoài mà không gian trong hang động cũng được chiếu sáng, hang này kể ra cũng không sâu lắm, hơn nữa ba mặt đều là tường đá.

“Cửu Dung, trốn ở đây, chúng ta không bị chết cháy thì cũng bị khói hun chết!” Nhìn thấy ánh lửa càng lúc càng lớn bên ngoài động, Tích Vân bình tĩnh dựa lên tường đá, trên mặt lộ ra nụ cười khổ trước giờ chưa từng xuất hiện, đôi mắt cũng trở nên thất thần.

Tu Cửu Dung nhìn bàn tay trong tay mình, đây là lần đầu tiên hắn nắm lấy tay nàng, cũng là lần đầu tiên gần gũi như vậy... Nhưng, một lần cũng đủ rồi! Công lực toàn thân hắn đột nhiên tập trung vào cổ tay phải, cơ hội này, cũng chỉ có một lần!

“Cửu...” Tích Vân vừa mở miệng, trong nháy mắt chỉ cảm thấy toàn thân tê rần. Nàng đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy cổ tay trái đang bị Tu Cửu Dung gắt gao nắm lấy, nàng còn chưa kịp tự hỏi thì một tia sáng bạc chợt lóe lên, đại huyết toàn thân liền bị châm bạc chế trụ.

“Cửu Dung... Ngươi...” Tích Vân không thể nhúc nhích, thứ còn cử động được chỉ còn lại đôi môi.

“Vương, Cửu Dung sẽ bảo vệ ngài!” Tu Cửu Dung đi tới trước mặt nàng, mặt hắn hướng về cửa động, ánh lửa nóng cháy chiếu rọi trên gương mặt hắn, khiến cho gương mặt tuấn tú có một vết sẹo tăng thêm một phần cao quý thanh nhã: “Mười ba năm trước, Cửu Dung đã thề sẽ vĩnh viễn trung thành với ngài, vĩnh viễn bảo vệ ngài!”

“Cửu Dung...” Tích Vân bình tĩnh nhìn hắn, thế nhưng trong mắt nàng đã có thêm một chút bối rối không thể khống chế cùng ý tứ cảnh cáo bao hàm nét lo lắng: “Mau giải huyết đạo cho ta, không được làm việc gì ngu ngốc! Nếu không... Bỏ vương sẽ coi ngươi thành nghịch thần!”

Tu Cửu Dung nghe vậy chỉ cười nhẹ nhìn Tích Vân, ánh mắt tinh khiết sạch sẽ, không oán không hối. Hắn vươn hai tay nhẹ nhàng ôm lấy Tích Vân, cái ôm này tựa hồ còn nóng bỏng hơn cả ánh lửa ngoài cửa động. Làm hết những việc này, hắn buông Tích Vân ra, ánh đao chợt lóe, một mảnh ẩm ướt cùng âm áp lập tức rơi lên mặt nàng, nhìn kỹ lại, chỉ thấy một thanh chủy thủ đã cắm sâu vào ngực hắn, dòng máu đỏ tươi như một con sông vỡ đê, mãnh liệt trào ra!

Tu Cửu Dung một tay che ngực, tay còn lại kết thành một cái thủ kỳ lạ trên trán, khuôn mặt nghiêm túc trang trọng, thanh âm mang theo một loại hương vị cổ xưa vang lên: “Hồi thần thủ hộ Cửu La, ta là Cửu Dung – truyền nhân đời thứ tám mươi bảy của Cửu La vương tộc, ta nguyện lấy linh hồn của ta hiến tế, xin thần ban cho ta máu của ngài, nguyện máu của ta gặp lửa sẽ không bốc cháy, nguyện máu của ta có thể bảo hộ vương của ta bình yên thoát hiểm!”

“Cửu Dung...” Tích Vân nhẹ nhàng phun ra hai chữ này xong thì không thể thốt lên lời nào nữa, nàng mở mắt thật to, ánh mắt ngơ ngác giống như một con búp bê gỗ ngây ngốc nhìn Tu Cửu Dung.

Trong nháy mắt, một đạo linh khí màu xanh nhạt nhẹ nhàng lưu động ở giữa hai tay của Tu Cửu Dung, hắn dùng một tay kéo Tích Vân dựa vào ngực mình, một tay còn lại đặt lên đỉnh đầu của nàng, để cho máu tươi của mình từ trên đầu nàng chảy xuống, lướt qua trán, trượt qua đuôi lông mày, rơi xuống hai má... Dòng máu đỏ tươi mang theo một tầng linh khí màu xanh từ từ lưu động, không hề bỏ qua một chỗ nào, tay hắn lướt qua gáy cùng đầu vai của nàng, lặng lẽ rút đi từng cây châm bạc...

Máu chảy lênh láng, mùi vị tanh ngọt của máu không ngừng quanh quẩn trên chóp mũi của nàng... Nàng chưa bao giờ biết con người lại có nhiều máu như vậy, chưa bao giờ biết máu người lại nóng như vậy, giống như bây giờ, nóng đến tận xương tủy!

“Vương, người không cần tự trách mình... Cũng đừng khổ sở... Có thể bảo vệ vương... Cửu Dung rất vui!” Trên gương mặt tuấn tú tái nhợt của Tu Cửu Dung hiện lên nụ cười nhu hòa, hần nhìn Tích Vân lúc này đã ngây ra như phỗng, nâng tay vung về lau đi giọt nước mắt đã lặng lẽ trượt xuống cằm nàng: “Vương, người nhất định phải bình yên trở về! Phong Vân Kỳ cùng... Thần dân... Thần dân Phong Quốc đều đang... Chờ người...”

Thân thể hần chậm rãi tựa trên vai nàng, hai tay rót cục cũng rũ xuống sau lưng nàng, đây giống như một cái ôm, cũng giống như mở ra vây cánh cuối cùng của mình để bảo vệ vị vương mà hần thề tận trung!

“Cửu Dung...” Một tiếng lẩm bẩm từ trong đôi môi khô nứt bật ra, yếu ớt vô cùng, giống như chỉ cần thổi nhẹ một hơi là nó sẽ tiêu tán trong thiên địa. Nàng do dự vươn tay, động tác thật nhẹ nhàng, cực kỳ thông thả, giống như có chút không dám, giống như có chút sợ hãi khi chạm đến cái thân thể vẫn còn ấm áp kia. Trong nháy mắt khi đầu ngón tay của nàng chạm đến góc áo của hần, nàng không kìm được nữa mà gắt gao ôm chặt lấy thân hình kia.

Chương 45 Liệt Ngân

“Khi các người phá vòng vây ra ngoài, dựa theo tốc độ của Mặc Vũ kỵ mà hành quân. Trải qua sự đả kích liên tục của chúng ta trong núi Lạc Anh, Cẩm Vệ quân đã hao tổn một vạn đến hai vạn binh lực, hơn nữa bất kể là thể lực hay tinh thần đều suy yếu, sĩ khí xuống thấp. Sau khi hội hợp với Mặc Vũ kỵ, các người lại tập hợp quân lực, đến lúc đó số binh sĩ của chúng ta đã vượt xa hần, nhất định có thể tiêu diệt toàn bộ!”

Trong toàn bộ cuộc chiến, đây là bước thứ tư trong kế hoạch của Tích Vân, cũng là bước cuối cùng để thu được thắng lợi. Thế nhưng, trước khi Lâm Cơ rời khỏi, Tích Vân lại hạ một mệnh lệnh cho hần: “Nếu giờ Sửu Mặc Vũ kỵ chưa đến, vậy thì các người tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ, tất phải chờ tới giờ Dần canh ba mới được hành động!”

Phong Tích Vân, Phong Lan Tức, bọn họ là một trong ba vị vương thời loạn thế, một trong những nhân vật quan trọng nhất, mà hôn ước của bọn họ càng là một truyền kỳ được lưu truyền, hậu thế xưng tụng, được công nhận là sự kết hợp hoàn mỹ nhất trong thời loạn thế, so với anh hùng mỹ nhân là Hoàng Triều và Hoa Thuần Nhiên, bọn họ còn là tuyệt phối (Cặp đôi trời định) nhân trung long phượng (Rồng phượng trong biển người)...!

Thế nhưng một đạo mệnh lệnh cuối cùng này, một đêm trên núi Lạc Anh này, đã tạo nên một vết đen trong sự hoàn mỹ của bọn họ! Hậu thế sùng bái bọn họ không gì sánh được, coi bọn họ là thần thánh bất khả xâm phạm, thế nhưng tất cả lại bỏ qua một điều. Các sử gia vô tình đưa ra một nghi vấn: Phong vương và Tức vương có thật sự tình nghĩa sâu nặng như trong truyền thuyết? Một đạo mệnh lệnh trên núi Lạc Anh, một trận chiến trên núi Lạc Anh ấy, giữa hai bên đều tồn tại một thứ gọi là “ngại kỵ” và “không tin tưởng”!

Đương nhiên, các sử gia sẽ không tốn thời gian để kiểm chứng tình cảm của Phong, Tức vương, bọn họ nhắc đến chỉ là sự cống hiến cho đời sau của hai người. Đây là một bí ẩn đen tối có chút lạnh lẽo âm hàn, thế nhưng điều này chẳng những không ảnh hưởng chút nào đến sự sùng bái của hậu thế với họ mà còn khiến cho bọn họ được phủ thêm một tấm màn thần bí. Các loại giả thuyết xinh đẹp sinh ra vây quanh sự kiện này, từ đó tạo ra một bộ “Long phượng truyền kỳ”!

Mặc dù Tích Vân đã sớm có đủ loại tính toán đối với trận chiến trên núi Lạc Anh, nhưng có một việc lại nằm ngoài toàn bộ kế hoạch của nàng, đó chính là thuộc hạ của nàng cùng sự kính yêu mà Phong Vân kỳ do chính tay nàng khai sáng dành cho nàng! Chính điều này đã khiến cho vô số anh linh táng thân trong núi Lạc Anh, khiến cho nàng phải hối hận suốt đời!

Binh sĩ trong Phong Vân kỳ đều được Tích Vân mang về từ các nơi gặp tai họa ở các quốc gia khác nhau, ôm về từ đầu đường lạnh lẽo hay ngôi miếu đổ nát, đoạt lại từ trong tay những kẻ hành hung... Bọn họ không có người thân, không có nhà, càng không có nước! Trong lòng bọn họ chỉ có một người, đó chính là Vương của bọn họ! Bọn họ không chiến đấu vì quốc gia, bọn họ không vì sinh linh thiên hạ mà chiến đấu, bọn họ chỉ vì một mình Phong Tích Vân mà chiến đấu!

Khi ánh lửa trên đỉnh Lạc Anh chiếu đến tận trời, Phong Vân kỳ đang đột phá vòng vây dưới chân núi không dám tin trừng mắt nhìn lại đỉnh núi, khi bọn họ phục hồi tinh thần lại, tất cả ánh mắt đều nhìn về phía Lâm Cơ, mà vẻ mặt của Lâm tướng quân xưa nay vẫn tiếp linh hoạt trong mắt bọn họ giờ phút này cũng đã tràn ngập khiếp sợ nhìn phía đỉnh núi, trường cung trong tay rơi xuống đất cũng không hề hay biết.

“Tướng quân...” Binh sĩ Phong Vân kỳ gọi tỉnh tướng quân của bọn họ.

Lâm Cơ hoàn hồn, ánh mắt nhìn trái phải, chạm đến những ánh mắt cực nóng và sáng ngời của tất cả binh sĩ xung quanh!

Tay hắn vung lên thật cao, thanh âm trầm thấp mà kiên quyết vang khắp tứ phương: “Các huynh đệ, chúng ta đi cứu Vương của chúng ta!”

“Được!” Mấy vạn thanh âm hào hùng hưởng ứng.

“Đi thôi!”

Vô số thân ảnh màu bạc dùng tốc độ người thường không thể theo kịp mà chạy lên cánh hoa của núi Lạc Anh!

Vương, xin tha thứ cho Lâm Cơ không thể phục tùng mệnh lệnh! Nhưng cho dù bị ngài trách phạt, cho dù dùng cả tính mạng mình, Lâm Cơ cũng muốn cứu ngài! Ở trong lòng Lâm Cơ, ở trong lòng tất cả binh sĩ Phong Vân kỳ chúng ta, ngài quan trọng hơn cái thiên hạ này!

“Giang sơn như họa, lang yên thất sắc.

Kim qua thiết mã, tranh chủ trầm phù.

Ỗ thiên vạn lý tu trường kiếm, trung tiêu vũ, thệ bỏ thiên!

Thiên mã tây lai, đô vi phiên vân thủ.

Ác hổ phù hiệp ngọc long,

*Vũ tiễn xạ phá, thương mang sơn khuyết!
Đạo nam nhi chí tử tâm như thiết.
Huyết tẩy sơn hà, thảo yểm bạch hà,
Bất phạ trần yêm hôi, đan tâm ánh thanh minh!”*

Tiếng ca hùng tráng vang lên trong núi Lạc Anh, hào khí lớn như vậy chấn động khoảng không, trong không trung tạo nên từng đợt tiếng vọng, thức tỉnh thiên địa vạn vật, khiến Cẩm Vệ quân đang đứng đó cũng kinh ngạc.

“Đôi tay nữ tử của Phong Tích Vân, lại có thể viết ra bài ca hùng tráng như vậy! Đáng kính, nhưng cũng đáng tiếc!”

Đông Thủ Phóng nghe tiếng ca ngày càng gần, hai hàng lông mày nhướn lên, sự hào hùng toát ra trong lòng: “Người không sợ ‘cỏ cây che lấp xương trắng’, vậy bản tướng phải ‘lòng son tựa ánh dương’!”

“Đại tướng quân, Phong Vân kỵ tấn công đến rồi!” Lạc Nguyên hốt hoảng chạy đến bẩm báo.

“Thật vất vả đột phá vòng vây, không mau chạy trốn bảo toàn tính mạng mà lại tấn công lên núi.”

Đông Thủ Phóng đứng trên đỉnh cánh hoa thứ hai, nhìn Phong Vân kỵ như một làn thủy triều màu bạc cấp tốc tiến lên đỉnh núi: “Chỉ vì cứu người trong lửa này sao? Thực sự là ngu ngốc!”

“Đại tướng quân, chúng ta...”

Lúc này Lạc Nguyên đã sớm mất đi sĩ khí, luân phiên ngăn trở trong núi Lạc Anh đã khiến cho ý chí chiến đấu của hắn sớm biến mất, chỉ mong sớm rời khỏi đây: “Không bằng chúng ta tập trung ở hướng Tây Nam đánh xuống núi, khẳng định cũng có thể phá vòng vây thành công.”

“Lạc tướng quân, người sợ sao?”

Đông Thủ Phóng liếc nhìn Lạc Nguyên, ánh mắt như lưỡi đao sắc bén nhìn khuôn mặt trắng bệch của hắn: “Phong Tích Vân liều chết cũng muốn lên núi cứu bộ hạ của nàng, lẽ nào bản tướng lại hèn yếu vô năng như vậy, sợ hãi ư? Ba vạn Phong Vân kỵ cũng dám toàn diện vây công, lẽ nào bảy vạn Cẩm Vệ quân của chúng ta không có dũng khí tấn công chính diện sao?”

“Không... Không phải...” Lạc Nguyên lý nhí đáp.

“Truyền lệnh!” Đông Thủ Phóng không nhìn hắn nữa, thanh hào hùng trên đỉnh vang lên, truyền khắp toàn bộ núi Lạc Anh: “Toàn quân nghênh chiến! Trên núi Lạc Anh, ta và Phong Vân kỵ, chỉ có một phía được tồn tại!”

“Dạ!”

Màu nâu như thủy triều lao xuống, nghênh thẳng hướng ngàn triều đang xông lên, dưới ánh trăng mờ lung, vô số những đóa hoa tường vi màu máu tràn ra từ trên bông hoa màu nâu đỏ, hóa thành những cơn mưa rực rỡ, lóe ra ánh sáng khiến người ta hoảng hồn trong ánh trăng!

Trên đỉnh, trên vách và giữa cánh hoa, vô số đao kiếm giao tranh, vô số trường kiếm tấn công, vô số khiên chắn ngăn lại...

Cấm Vệ quân lao xuống từ đỉnh cánh hoa, khi Đông Đại tướng quân ra mệnh lệnh là lúc bọn họ đã không còn đường lui, chỉ có thể toàn lực xông lên phía trước! Bọn họ muốn đột phá toàn bộ vòng vây thì phải tiêu diệt hết kẻ địch! Chỉ có giết hết kẻ địch trước mặt, chỉ có đạp lên biển máu cùng thân xác kẻ thù thì bọn họ mới có con đường sống!

Phong Vân kỵ chạy từ dưới chân núi lên, Vương của bọn họ còn đang trên núi, Vương của bọn họ còn đang trong đám lửa, bọn họ muốn cứu Vương của bọn họ! Đây là mục đích duy nhất của họ, đây là lý do chiến đấu duy nhất của họ, đây là động lực mà dù có ngã xuống cũng phải xung phong liều chết của họ! Ngọn lửa vẫn đang thiêu đốt, thời gian càng trôi qua thì chiến đao trong tay Phong Vân kỵ càng bổ mạnh mẽ về phía quân địch! Giết sạch toàn bộ địch nhân trước mặt, quét sạch mọi cản trở trên con đường phía trước, bọn họ muốn cứu Vương của bọn họ!

Bàn về sức chiến đấu, Phong Vân kỵ thắng Cấm Vệ quân, nhưng nhân số của Cấm Vệ quân lại hơn Phong Vân kỵ, đây là một trận chiến mà binh lực cách nhau quá xa! Chỉ là... Một bên muốn cầu sinh, một bên muốn cứu người, ý chí của hai bên đều đã bị đẩy đến tuyệt cảnh, cả hai bên đều liều lĩnh xông lên phía trước chém giết, bất kể ai đều dùng hết sức lực để chém đao xuống... Chân tay đứt đoạn vương đầy vách cánh hoa, đầu người lăn từ trên đỉnh xuống, thi thể chất đầy con đường, đây là một trận chiến vô cùng thâm hiểm mà bi tráng! Máu chảy thành sông, thành biển, vô số sinh mệnh trong tiếng gào khóc lạnh lẽo, bất kể là Cấm Vệ quân hay Phong Vân kỵ... Cơn sóng màu bạc cùng màu nâu giao nhau, hòa tan rồi hóa thành dòng nước xiết đỏ ngầu, vương đầy trên toàn bộ núi Lạc Anh...

“Đại... Đại tướng quân... Việc này... Việc này...” Lặc Nguyên trên đỉnh cánh hóa run rẩy nhìn trận chiến phía dưới, một kẻ chuyên bảo vệ đế đô như hắn lần đầu tiên thấy cảnh tượng này! Chỉ vừa chớp mắt một cái mà đã rất nhiều người ngã xuống, máu phun ra giống như sắp bay đến mặt hắn, làm hắn không tự chủ được mà nhắm mắt lại.

Đông Thủ Phóng liếc nhìn Lặc Nguyên, ánh mắt mang theo xem thường cùng bi ai nặng nề.

“Lặc tướng quân, từ xưa đến nay trong mọi chiến trường, chiến thắng đều do máu tươi cùng sinh mệnh xây dựng thành!” Sau đó hắn rút trường đao, cổ tay vung lên: “Các huynh đệ, hãy theo bản tướng!”

Áo choàng đỏ thắm tung bay phía sau, trường đao hình trăng khuyết lấp loáng phía trước, người dẫn đầu của Cấm Vệ quân tự mình xung phong liều chết ra trận, tức khắc, một vạn thân tín sau lưng hắn gào thét xông lên, nhắm phía Phong Vân kỵ mà đánh tới...

Khi mà vô số Cấm Vệ quân lao xuống núi, trong biển lửa trên đỉnh núi Lạc Anh bỗng vang lên tiếng huyết dài, tiếng huyết gió trong trẻo, xuyên thấu tiếng chém giết như nước thủy triều trong núi, bay thẳng lên chín tầng mây!

Chính là Vương! Chính là Vương! Vương vẫn còn sống!”

Một tiếng huýt dài khiến Phong Vân kỵ đang khổ đấu mừng rỡ, lau đi vệt máu trên mặt, cầm chặt đại đao trong tay, “Các huynh đệ, chúng ta đi cứu Vương!”

Khi một tiếng huýt dài kết thúc, trong ngọn lửa trên núi bỗng bay ra một thân ảnh màu đỏ, giữa ánh lửa ngập trời, giống như phượng hoàng hóa ra từ lửa, toàn thân tràn đầy ánh sáng chói mắt, lao qua biển lửa, bay lên trời cao, xẹt qua mặt hồ... Lúc Cẩm Vệ quân đang trừng mắt há mồm mà nhìn bên hồ, một thân ảnh màu bạc ánh đỏ trong ngọn lửa rực rỡ vút lên trời... Giống như một con rồng trắng càn rỡ gào thét trong không trung, cái đuôi quét qua, vô số kẻ bị văng lên không trung, sau đó không còn thở mà rơi xuống...

“Lộc cộc, lộc cộc...”

Tiếng vó ngựa dày đặc mà có nhịp điệu giống như vang đến từ trên trời, đập qua tiếng hét hò rung trời, từng đợt từng đợt giống như tiếng sấm, thức tỉnh hai bên quân đang chiến đấu, tuy đại đao vẫn không ngừng vung lên, bước chân cũng không ngừng tiến đến nhưng trong đầu lại đồng thời suy nghĩ, chẳng lẽ là Mặc Vũ kỵ tới?

Ý nghĩ như vậy khiến cho khí thế của Phong Vân kỵ mạnh hơn, còn Cẩm Vệ quân thì trở nên khiếp sợ!

Tiếng vó ngựa tiến gần, đó là âm thanh truyền đến từ bình nguyên hướng Tây Nam, trong sắc trời mờ lung, kèm theo tiếng bước chân “rầm rập, rầm rập”, kỵ binh giáp bạc từ xa chạy đến, trong đêm tối áo giáp phản xạ ra ánh sáng chói mắt, tựa như một đám mây bạc lay động trong trời đêm... Đó là... Đó là Phong Vân kỵ – biểu thị của Phong Vân kỵ! Như vậy... Như vậy đây là... Đây là... Chẳng lẽ lại là Phong Vân kỵ? Thế nhưng... Vì sao vẫn còn một đội Phong Vân kỵ khác. Đáng tiếc, bây giờ không phải là thời gian để suy xét vấn đề này!

Ở trên đỉnh của cánh hoa thứ nhất, hai quân đang đánh nhau không tự chủ được đều nhìn về phía kỵ binh đang chạy đến, cự ly ngày càng gần, ngay lúc có thể nhìn rõ người trước mặt, binh lính Phong Vân kỵ không nhìn được bật thốt lên: Là Tề tướng quân! Là Tề Thư tướng quân! Tề Thư tướng quân đến cứu viện cho chúng ta rồi!”

Tiếng hò hét trong nháy mắt truyền khắp núi Lạc Anh: “Tề Thư tướng quân đến cứu viện” giống như một lực lượng mạnh mẽ tràn vào cơ thể của Phong Vân kỵ, không chỉ khiến cho tinh thần của bọn họ thêm phấn chấn mà khí thế cũng càng hùng mạnh không thể chống đỡ! Đồng thời trong lòng Cẩm Vệ quân đang khổ đấu cũng phát lạnh, thân thể run lên, chỉ chậm tay một chút thì đầu đã bị binh sĩ Phong quốc chém đứt!

Phía trước chính là đại tướng Tề Thư của Phong quốc, song song đứng cạnh hắn còn có bốn thiếu niên cưỡi ngựa tuổi tác và diện mạo tương đương nhau, đều mặc y phục ngân sắc. Lúc đến gần chân núi, bốn người kia lập tức bay về phía núi Lạc Anh, chỉ nhảy vài cái mà cả người đã trên đỉnh cánh hoa, chỉ nhìn vào chiêu thức ấy cũng có thể thấy võ công của bọn họ hơn hẳn đám nhất lưu cao thủ trên giang hồ, mà lúc này bọn họ không hề ngừng nghỉ mà bay về phía đỉnh núi Lạc Anh, trên đường đi những Cẩm Vệ quân ra sức cản trở đều trở thành vong hồn dưới kiếm của họ!

Năm vạn quân Phong Vân kỳ mới đến theo sự chỉ huy của Tề Thụ lao thẳng đến núi Lạc Anh, hai quân vốn giằng co không phân thắng bại bỗng xảy ra biến hóa lớn, Cẩm Vệ quân rơi vào hiểm cảnh đau khô gãy dựa, mà ý chí chiến đấu của Phong Vân kỳ thì càng sục sôi, thể tiến công càng mãnh liệt hơn! Số binh sĩ ngã xuống phần lớn là người của Cẩm Vệ quân!

Trận chiến trong núi vẫn kéo dài, binh sĩ giáp bạc cùng giáp nâu đều không có ý định dừng tay, tựa hồ ngay từ đầu bọn họ đã biết một điều ở trận chiến này, đó chính là... Người có thể đứng đến cuối cùng chính là kẻ giành thắng lợi, mặc cho bao nhiêu đồng đội ngã xuống, bất kể chém giết ít hay nhiều kẻ địch, người còn sống chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước, hoặc là lao ra ngoài vòng vây, hoặc là giết hết kẻ thù...

Không biết qua bao nhiêu lâu, ánh trăng đã mờ dần, trời đất đều chìm trong bóng tối, mà lúc này, từ hướng Tây Bắc cùng Đông Bắc đều truyền đến tiếng vó ngựa ngày càng gần, đó là... Tất cả đều là những binh sĩ ngân giáp! Người dẫn đầu chính là Từ Uyên cùng Trình Tri!

“Đại tướng quân... Phong quân... Phong quân... Có rất nhiều chi viện... Chúng ta... Chúng ta bị bao vây rồi!”

Lạc Nguyên nhìn Đông Thù Phóng cả người đang đầm máu, rồi lại nhìn số thì thể khắp núi, nhìn số Cẩm Vệ quân còn thừa sót, càng nhìn càng thấy nhiều Phong Vân kỳ, thanh âm khàn khàn mà ngắt quãng, chứng tỏ chủ nhân của nó đã sợ hãi đến cực điểm: “Đại... Đại tướng quân, chúng ta... Chúng ta trốn thôi!”

“Lạc tướng quân, ngươi sợ sao?” Đông Thù Phóng bình tĩnh nhìn Lạc Nguyên.

“Đúng vậy... Đúng vậy...”

Lạc Nguyên nuốt nước miếng, lúc này cũng bất chấp mất mặt mà trả lời: “Ta... Chúng ta căn bản không thể thảo phạt Phong vương, chúng ta căn bản không phải là đối thủ của Phong Vân kỳ! Đây là một quyết định sai lầm của Hoàng đế bệ hạ... Chúng ta...”

Đông Thù Phóng bình tĩnh nghe, trong tay nắm chặt trường đao hướng xuống mặt đất, ôn hòa mở miệng: “Ngươi đã sợ hãi như vậy thì bản tướng sẽ giúp ngươi một tay!”

Tiếng nói vừa dứt, ngay khi Lạc Nguyên còn chưa hiểu câu nói đó có ý gì, ánh đao thoáng hiện, hắn chỉ thấy gáy đau nhói một cái, sau đó thần trí mơ hồ nhìn thân thể của mình ngã xuống...

“Hoàng đế bệ hạ không cần lo loại thân tử như ngươi!” Đông Thù Phóng nhẹ nhàng nói ra những lời này.

Ông nắm chặt trường đao trong tay, mắt sáng như đuốc quét về Phong Vân kỳ ở phía trước, sải bước tiến lên, một binh sĩ Phong Vân kỳ vùng kiếm chạy đến, cổ tay ông giơ lên, tức khắc, đầu cùng thân thể của tên binh sĩ kia mỗi thứ một nơi! Ông không thèm liếc mắt một cái, bất chấp là ai phía trước đều giết hết, lúc trường đao vùng lên tất sẽ có một trận mưa máu phun ra, sau đó một thân thể ngã xuống!

Không biết đi bao xa, cũng không biết đã giết bao nhiêu người, chỉ biết là không ngừng bước đi, không ngừng quơ đao, sau đó tiếng động ở xung quanh dần nhỏ đi... Toàn bộ Phong Vân

ky chết sạch rồi sao? Hay là phe mình đều bị Phong Vân ky giết sạch rồi? Điều này cũng không quan trọng nữa, ông chỉ tiến lên phía trước, giết hết những kẻ ngăn cản hắn, sau đó chặt đầu của Phong Tích Vân mang về để đồ.

Phía trước có gì đó lấp loáng, ánh sáng chói mắt trên không trung bay qua như chớp, gió bị cắt qua như phát ra tiếng gào thét lạnh lẽo, một khắc kia, trong thoáng chốc ông đã hiểu ra, một khắc kia, ông bỗng nhiên nở nụ cười... Thân là võ tướng, phải làm như thế! Cổ tay vung lên, trường đao hóa thành hình vòm bay đi... Sau đó, ý thức của ông bỗng nhiên thanh tỉnh, ông nhìn thấy trường đao cùng ngân tiễn bay qua nhau giữa không trung, tốc độ như ánh chớp...

“Phập!” Rõ ràng tai nghe được thanh âm nhưng thân thể ông lại mất đi cảm giác, mi tâm có cái gì đó chảy xuống lẫn cả vào trong mắt, ông giơ tay lên lau, lại chạm phải mũi tên đã cắm sâu vào!

Sau đó thân thể ông ngửa ra, mọi sức lực đều mất dần, mắt thấy bầu trời vô tận, rộng lớn như vậy, đen tối như vậy! Cảm giác dần mơ hồ, dường như phía trước cũng có ai đó ngã xuống, nhưng điều này đã không có quan hệ gì với ông nữa. Ông đưa tay lục lọi trong ngực, lấy ra một bức thư chiếu hàng, đó là thứ mà bệ hạ phân phó ông giao cho Phong vương, nhưng mà ông lại chưa hề có cơ hội nhìn thấy Phong vương, mang ân điển của bệ hạ ban tặng cho nàng, cho nàng biết bệ hạ là một đế vương nhân từ!

Ngón tay buông ra, một trận gió thổi tới, thổi bay cả thư chiếu hàng trên mặt đất khiến nó bị mở ra, trên tờ giấy trắng vuông lại chỉ có chữ “miễn xá” thật lớn!

Miễn xá? Khóe miệng ông vô lực nhếch lên, giờ khắc này, ông bỗng nhiên hiểu rõ, chỉ là... Ông đã phụ sự khổ tâm của bệ hạ mất rồi!

Miễn xá! Bệ hạ, bất kể là thần đánh bại Phong Tích Vân hay có thể chiếu hàng Phong Tích Vân, ngài đều miễn xá cho thần vô tội!

Bệ hạ, đây là ý chỉ của ngài sao? Thế nhưng thần không cần! Ngài mới là quân vương duy nhất của thần!

“Nói nam nhi dù chết nhưng lòng như sắt. Máu nhuộm núi non, cỏ cây che lấp xương trắng, không sợ tan thành tro bụi, lòng son tựa ánh dương!”

Núi non khê đọc, thanh âm trầm thấp, cả núi Lạc Anh cũng yên lặng theo.

“Bệ hạ... Đào Dã...”

Đông Thù Phóng là một vị đại tướng quân cuối cùng của Đông Triều đế quốc, ông đã nhắm mắt xuôi vào giờ Dần ngày 26 tháng 10, câu nói cuối cùng là: “Bệ hạ, Đào Dã.”

Mà khi đó, Kỳ đế vẫn ngồi thức trắng đêm trong Định Thao cung, còn Đông Đào Dã thì đang chiến đấu với Hoàng Triều!

Đối với vị tướng quân cuối cùng này, hậu thế đã đưa ra lời nhận xét như sau: “Ánh mắt thiên cận, không biết thức thời, chẳng biết tiến lui, không để ý đến đại cục”, nhưng khi sử gia lưu lại cho ông một chữ “Trung”, không người nào mở miệng phản bác!

Chiến đấu gần đến lúc kết thúc, số lượng Cẩm Vệ quân còn trong núi Lạc Anh đã rất ít ỏi, thế nhưng Tề Thư, Từ Uyên, Trình Tri thật vất vả gặp nhau lại không có chút vui vẻ nào, ánh mắt nhìn nhau đều mang theo vẻ lo lắng bất an, những vị đại tướng đối mặt kẻ địch bao nhiêu lần cũng trấn định ung dung mà lúc này làm thế nào cũng không che lấp được sự sợ hãi trong lòng!

Lửa trên đỉnh núi Lạc Anh cũng nhỏ đi, dần dần tắt... Thế nhưng Vương đâu? Cừ Dung đâu? Lâm Cơ đâu? Vì sao không thấy một ai? Dời mắt nhìn chung quanh, trên mặt đất khắp nơi đều là thi thể, trong này còn có rất nhiều binh sĩ của Phong Vân kỳ!

“Dù có phải san bằng ngọn núi này, cũng phải tìm ra bọn họ!” Thanh âm của Trình Tri vừa thô vừa khàn, ánh mắt lảng tránh hai người còn lại rồi nhìn về phía trước, chỉ là núi thây biển máu lại khiến cho hắn không dám nhìn thẳng mà phải nhắm chặt mắt!

Bỗng nhiên ánh mắt Từ Uyên lóe lên, sau đó hắn bước nhanh tới, nhưng chỉ đi đến phân nửa đoạn đường thì hắn dừng lại, giống như phía trước có thứ gì đó làm hắn sợ hãi, khiến hắn không dám bước thêm dù chỉ nửa bước!

Tề Thư, Trình Tri ở phía sau lưng hắn, bước chân vốn muốn tiến lên lại rút về, bỗng nhiên không dám đến gần hắn, sau một lúc lâu, hai người cố nhắc bước chân nặng tựa ngàn cân tiến lên phía trước, dường như đi chậm một chút thì thứ đáng sợ phía trước sẽ biến mất! Thế nhưng giờ khắc con đường lại giống như là rất gần, mặc cho bọn họ cố kéo dài thời gian nhưng rốt cục vẫn phải đối mặt!

“Lâm... Lâm Cơ...” Thanh âm đứt đoạn của Trình Tri vang lên, hơi thở cũng bỗng nhiên nặng nề, vai không chịu nổi chế mà kịch liệt run rẩy, sau đó hắn gặp người, quỳ rạp trên mặt đất, hai tay ôm lấy đầu, ôm chặt lấy đầu...

“A...!...”

Âm thanh thê lương, bi tráng vang khắp đỉnh núi Lạc Anh, tạo nên từng đợt tiếng vang chói tai...

Tề Thư và Từ Uyên không lên tiếng, chỉ là thân thể không thể không chế được nữa, ngã quỵ trên mặt đất.

“Đây không phải là Lâm Cơ, sao Lâm Cơ có thể chết dễ dàng như vậy? Thư, đây không phải là Lâm Cơ đúng không?”

Từ Uyên trước nay luôn lý trí tinh táo nhưng lúc này chỉ có thể lảm bảm nhìn đồng đội để kiểm chứng, hi vọng có thể nghe được đáp án mà hắn mong muốn.

Thế nhưng không có ai trả lời hắn, Tề Thư chỉ máy móc di chuyển hai đầu gối, khi đến cạnh thân thể kia, nam tử xưa nay luôn ôn trọng bình tĩnh cũng không chịu được mà ngã nhào xuống đất, mười ngón tay nắm thật chặt, mặc cho đất đá sắc bén khiến tay bị cắt nát!

Người này sao có thể không phải là Lâm Cơ đây... Mặc dù... Mặc dù toàn thân đều là máu, mặc dù... Đầu bị chém thành hai nửa... Mặc dù là cả người toàn là vết thương máu thịt lẫn lộn... Nhưng sao bọn họ có thể không nhận ra người này! Bọn họ đều là những huynh đệ đã gắn bó hơn mười năm! Lâm Cơ...

Thần tiên của Phong Vân kỳ, lúc này lẳng lẳng nằm trên mặt đất, nằm trong máu tươi của chính mình, tay vẫn nắm chặt trường cung như cũ, thế nhưng hẳn sẽ không bao giờ... Giương cung bắn tên được nữa! Một thanh trường đao chém vào đầu hắn! Mà cách đó không xa, Đông Thủ Phóng đại tướng quân nằm trên mặt đất, một chiếc ngân tiễn xuyên thủng mi tâm của gã!

“Lộc cộc, lộc cộc...” Tiếng vó ngựa lần thứ hai truyền đến, chỉ sau khoảng nửa khắc, đại quân màu đen như chiếc lông chim bay vút đến, trong thế gian có được tốc độ này chỉ có thể là Mặc Vũ kỳ! Chỉ là trong Phong Vân kỳ lại không có ai vui mừng.

Cuộc chiến đã kết thúc, đồng đội khắp núi, thi thể mọi nơi... Trong lòng chỉ còn sự thất lạc cùng tràn ngập bi thống... Núi Lạc Anh bỗng nhiên trở nên vô cùng an tĩnh, không có âm thanh đao kiếm, không có tiếng kêu, cũng có giọng nói của ai... Hơn mấy vạn người mà bao trùm chỉ là sự yên lặng đáng sợ!

Binh sĩ của Mặc Vũ kỳ há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt, bọn họ cũng là những binh sĩ trải qua bao cuộc chiến, nhưng cảnh bi thương trước mắt lại khiến đầu óc của họ trống rỗng! Cảnh tượng như vậy, là trận đấu kịch liệt đến cỡ nào đây!

“Vương... Chúng ta đã đến muộn!”

Đoan Mộc Văn Thanh và Hạ Khí Thủ nhìn Vương của bọn họ, sau đó dời mắt đến Phong Vân kỳ đang đứng sừng sừng trên núi Lạc Anh, một khắc kia, chẳng biết tại sao trong lòng họ có một loại hàn khí, khiến toàn thân họ run lên!

“Kết thúc...” Thanh âm của Lan Túc vô ý thức bật ra.

Kết thúc... Kết thúc là cái gì? Cuộc chiến kết thúc, hay là kết thúc thứ gì khác?

Tiếng vó ngựa thưa thớt truyền đến, mọi người quay đầu nhìn, chỉ thấy phía xa xa có một con ngựa chạy đến, trên lưng nó là một nam tử thanh y đang ngồi nghiêng lệch.

“Tức vương, Tịch nhi đâu?” Cửu Vi vung về nhảy xuống ngựa, thở hổn hển hỏi Lan Túc, hẳn không biết võ công, cưỡi ngựa cũng không thạo nên bây giờ mới tới nơi.

Lan Túc nghe vậy, trong nháy mắt sắc mặt biến đổi, con ngươi như u hải chợt dâng lên sóng lớn, thân thể bay vút lên phía đỉnh núi, thoáng như một tia chớp màu đen lóe lên rồi biến mất!

Đoan Mộc Văn Thanh và Hạ Khí Thủ vội vàng đuổi theo, Cửu Vi cũng chạy lên núi, chỉ tiếc là không biết kinh công nên khoảng cách với đám đi trước rất xa.

Nhưng khi bọn họ chạy đến cánh hoa thứ nhất, thân ảnh trước mắt lại nhất thời khiến bọn họ dừng lại.

Tề Thu, Từ Uyên, Trình Tri ba người quỳ rạp trên mặt đất, trước mặt bọn họ là một người không còn thở nữa đang nằm!

Lẽ nào... Khoảnh khắc kia, một thứ lạnh lẽo đánh úp về phía Lan Tức, khiến thân hắn run lên một cái, đứng không vững.

“Lạo xạo, lạo xạo...” Trong núi vô cùng yên tĩnh bỗng truyền đến tiếng bước chân, mỗi bước chân đều dẫm lên một khối đá, rất có tiết tấu từ trên xuống dưới, từ xa đến gần...

Ánh mặt trời mọc lên từ phía Đông, cảnh tượng trong núi Lạc Anh dần dần rõ ràng, thân ảnh chậm rãi đi từ đỉnh của cánh hoa thứ hai dần đến gần, từng chút một thấy rõ, trong khoảnh khắc kia, mọi người bị chấn động đến mức không thở nổi!

Người kia... Là một huyết nhân (Người máu)! Từ đầu đến chân, từ mỗi một sợi tóc cho đến từng tấc da thịt đều là màu đỏ tươi của máu, đôi mắt kia cũng bị máu nhuộm lên, phát ra quang mang như băng diễm, đỏ sẫm mà lạnh lẽo, cứ nhìn về phía trước, tựa hồ ở đó là một nơi hư vô! Bên phải tay cầm một thanh trường kiếm, kiếm cũng đã hóa thành huyết kiếm, máu tươi còn đang từng giọt từng giọt nhỏ xuống, tay trái cầm trường lăng (Dải lụa dài), trên đó cũng toàn là máu, kéo thật dài ở phía sau người... Tiếp đó là bốn gã võ sĩ ngân y bước theo.

Trong ánh nắng sớm nhàn nhạt, bởi vì một khoảnh khắc này, người nữ tử như đi ra từ trong hồ máu đã được xưng là “Huyết Phượng Hoàng”!

“Vương!”

Ba người Tề Thu, Từ Uyên, Trình Tri không rõ buồn vui hô một tiếng, đứng dậy tiến ra đón, một khắc kia, nước mắt không khống chế được mà tuôn ra. Bọn họ muốn nói điều gì đó, nhưng lời nói lại bị tắc nghẹn ở cổ họng, chỉ có thể chảy nước mắt nhìn Vương của bọn họ, nhìn Vương của bọn họ đã trở về bình an!

Rốt cục ánh mắt của Tích Vân dừng trên người bọn họ, sau đó thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng không hề có cảm xúc vang lên: “Các người đều tới rồi.”

“Vương, thật may là ngài không có chuyện gì!” Trình Tri lau nước mắt trên mặt, nghẹn ngào nói.

“Ừ, ta không sao.” Tích Vân gật đầu, tựa hồ hơi cười nhưng khuôn mặt toàn máu khiến cho mọi người không nhìn rõ được vẻ mặt của nàng: “Chỉ là ta có chút mệt mỏi, rất muốn ngủ một giấc.”

“Vương...” Tề Thu và Từ Uyên tiến lên, nhưng vừa định mở miệng lại không có cách nào lên tiếng.

Tích Vân chuyển ánh mắt nhìn về phía bọn họ, sau đó lại nhìn thấy Lâm Cơ đang nằm trên đất, thân nhiên gật đầu: “Lâm Cơ cũng mệt mỏi rồi, cứ như vậy mà ngủ.”

Ánh mắt lại chuyển, nhìn vào Cửu Vi, nhẹ nhàng mở miệng: “Cửu Vi, Cửu Dung đang ngủ trong sơn động, huynh mang hắn về được không?”

“Tịch nhi...”

Tịch Vân không đợi hắn nói xong, nhìn về phía Trình Tri, “Trình Tri, ta sợ người khác quấy rối Cửu Dung nên dùng một tảng đá chặn cửa sơn động, người giúp Cửu Vi mở nó ra, được không?”

“Vương...” Trình Tri khiếp sợ nhìn nàng.

“Kì thực Cửu Dung rất thích sạch sẽ, không thích bị người khác động vào một cách tùy tiện.”
Tịch Vân giống như đang tự lẩm bẩm: “Nhưng mà Cửu Vi mang hắn xuống, Trình Tri xử lý tảng đá, vậy nhất định hắn sẽ đồng ý.”

Dứt lời nàng tự mình xuống núi, từ đầu đến cuối nàng không hề nhìn Lan Túc, cũng không từng liếc mắt một cái đến Mặc Vũ kỳ đang đứng sừng sững phía trước.

Một trận chiến này trên núi Lạc Anh, người thắng cuối cùng chính là Phong vương, thế nhưng, cái giá để đổi lấy việc này cũng cực kì lớn, một trận này nàng không chỉ mất hai ái tướng, mà ba vạn Phong Vân kỳ có tận một vạn hai nghìn người chôn thân trên núi! Đây cũng là một trận chiến gian khổ nhất của Phong Vân kỳ từ hồi được lập ra đến nay, cũng là một trận chiến phải gánh chịu thương vong lớn nhất từ lúc có thể chiến đấu đến bây giờ! Mà Cẩm Vệ quân thì TOÀN QUÂN BỊ DIỆT!

Một trận chiến này trong mắt các Sử gia về sau là điều chứng minh tài dùng binh kiệt xuất của Phong vương! Dùng ba vạn binh sĩ dụ bảy vạn kẻ địch vào núi, nhiều lần dùng kế làm hạ nhuệ khí, giảm binh lực của địch, lại ẩn giấu năm vạn quân tinh nhuệ! Có thể nói chiến lược tương đối hoàn mỹ, cách sử dụng chiến thuật cũng tinh diệu bất phàm, thực không hổ với danh xưng “Hoàng vương...(Ở đây từ “hoàng” có nghĩa là phượng hoàng)...”!

Sử gia chỉ tính toán đến kết quả cuối cùng, ở trong mắt bọn họ, hơn một vạn binh sĩ Phong Vân kỳ tử trận bất quá chỉ là cái giá phải trả cho sự thắng lợi. Bọn họ lại không biết, hơn một vạn sinh mạng này lại là sự đả kích nặng nề với Phong Tích Vân! Bọn họ không biết, hơn một vạn sinh mạng này rạch lên người Tích Vân một vạn vết thương, khiến cho máu chảy đầm đìa, vết thương nhập cốt!

Giờ Thân, ngày 26 tháng 10.

“Lục Vận, Vương có khỏe không?”

Trong vương trướng của Phong vương, một trong số các nữ quan là Ngũ Mỹ hỏi nữ quan Lục Vận.

Lục Vận nhú mày nói: “Vương vừa trở về thì lập tức tắm rửa, nhưng ngài ấy ngâm mình trong thùng gỗ cũng đã gần hai canh giờ, mặc dù ta có lạng lẽ thay nước nóng để ngài ấy không bị cảm lạnh, thế nhưng ngâm mình trong nước lâu như vậy cũng không tốt cho thân thể!”

“Cái gì?” Ngũ Mỹ kêu lên sợ hãi, nhưng rồi vội vàng che miệng mình lại, “Vẫn còn ngâm mình trong nước, sao có thể, ta còn tưởng rằng Vương đã ngủ rồi cơ!”

“Hình như Vương đang ngủ trong thùng gỗ.” Lục Vận đáp. Bởi vì chính nàng cũng không thể khẳng định Vương có thực sự đang ngủ hay không, tuy rằng mỗi lần nàng vào thay nước thì Vương đều nhắm mắt, thế nhưng... Vương...

Bỗng nhiên tiếng nước róc rách vang lên, hai người run một cái.

“Vương tỉnh?!” Lục Vận, Ngũ My vội vàng đi vào.

“Vương, ngài tỉnh rồi!”

“Ừ.” Tích Vân hồ hững gật đầu.

Lục Vận và Ngũ My nhanh chóng giúp nàng lau thân thể, mặc xong quần áo, chỉ là đang mặc dở y phục thì ánh mắt Tích Vân nhìn lại cái áo, đây là một bộ y phục thêu tơ chìm, tính chất mềm nhẹ, màu trắng như tuyết, trắng đến mức gai mắt!

“Y phục?” Tích Vân đột nhiên hỏi.

“Dạ?” Ngũ My ngẩn ra, bộ y phục này có gì không đúng sao?

“Y phục của ta đâu?” Tích Vân hỏi lần nữa, ánh mắt vô cùng sắc bén.

“Vương hỏi xiêm y lúc đầu sao?” Vẫn là Lục Vận phản ứng kịp, “Vừa giao cho Thiều Nhan mang đi giặt...”

Còn chưa nói xong, ánh mắt sắc bén lạnh lẽo như kiếm quét đến, khiến cho toàn bộ lời nói của nàng nghẹn trong cổ họng.

“Ai bảo người giặt?!” Lời nói lạnh như băng vang lên, khiến hai người sợ hãi không kịp trả lời thì thân ảnh người phía trước đã lóe lên rồi biến mất.

“A? Vương... Vương, ngài còn chưa mặc xong y phục!” Lục Vận cuống quýt chạy ra ngoài, trong tay đang cầm Vương phục màu trắng, nhưng chạy ra cửa thì đâu còn thấy bóng dáng Tích Vân.

Ngày hôm đó, rất nhiều Phong Vân kỵ và Mặc Vũ kỵ sĩ, chính mắt nhìn thấy Phong vương chỉ mặc một chiếc áo mỏng từ trong doanh trại bay vút ra, nhanh như vậy, cấp thiết như vậy khiến người khác sợ hãi, ai cũng cho là có chuyện gì lớn xảy ra, vì vậy Phong Vân kỵ vội vàng bẩm báo Tề, Từ, Trình ba vị tướng quân, Mặc Vũ kỵ thì nhanh chóng bẩm báo với Túc vương.

Bờ sông, Thiều Nhan nhìn bộ y phục dính máu, rồi lại nhìn nước sông lạnh như băng, không khỏi nhăn lại cặp mày đẹp, thở dài một hơi.

Theo nàng thì y phục này không cần thiết phải giặt sạch, dính nhiều máu như vậy sao có thể giặt sạch sẽ, Vương cũng không thiếu y phục để mặc, không bằng bỏ đi để nàng đỡ phải mệt! Nhưng hết lần này đến lần khác Lục Vận đại nhân lại không đồng ý, nói Vương nhất định sẽ giữ lại bộ xiêm y này. Nhưng nàng không tin, nhất định Lục Vận đại nhân có ý trừng phạt nàng vì tội nhìn lên Túc vương!

Đành chấp nhận ôm bộ y phục định ngâm vào nước sông, nhưng còn chưa chạm đến nước đã thấy lạnh cả người, khiến nàng rút tay lại.

“Dừng tay!”

Bỗng một tiếng kêu chói tai truyền đến, khiến nàng run lên một cái, bộ y phục cứ thế rơi xuống sông, nàng còn không kịp kinh hô thì thấy bên tai có cuồng phong tạt qua, làm cho da thịt đau nhức, thấy hoa mắt, sau đó có cái gì “Ào!” Rơi vào trong nước, khiến một đám nước văng lên che đi tầm nhìn của nàng.

“Người nào giả thần giả quỷ đây!” Thiệu Nhan lấy tay áo lau bọt nước trên mặt, thì thào mắng, nhưng vừa nhìn rõ phía trước, nhất thời nàng líu lưỡi, “Vương... Vương...”

Tích Vân đứng ở giữa sông, hơi thở dồn dập, giống như nàng chạy cả ngàn dặm trong chốc lát, tóc dài, xiêm y đều bị bọt nước nhiễm ướt, nước sông lạnh như băng ngập đến đầu gối, nhưng nàng giống như không cảm thấy, chỉ lạnh lùng thậm chí là phần hận trừng mắt nhìn Thiệu Nhan, mà bộ y phục dính máu đang hoàn hảo được nàng ôm trong lòng!

“Vương... Vương... Nô tì... Nô tì...” Thiệu Nhan quỳ rạp xuống đất, toàn thân run rẩy. Ánh mắt Vương lãnh khốc như vậy, tựa hồ nàng đã phạm vào tội ác tày trời, thế nhưng rốt cục nàng vẫn không biết mình xúc phạm Vương chỗ nào?

“Đứng lên.”

Thanh âm lãnh đạm truyền đến, Thiệu Nhan ngẩng đầu, đã thấy Vương cất bước đến bờ sông, một đôi chân trần bước trên mặt đất, lượm lại vết máu ầm ướt!

“Vương, chân của ngài của bị thương!” Thiệu Nhan la hoảng lên.

Thế nhưng Tích Vân không chú ý đến lời nàng ta, phía trước đã có tướng sĩ Phong Vân kỵ, Mặc Vũ kỵ chạy đến, khi thấy nàng bình yên đứng ở bờ sông thì đều dừng bước, phía trước nhất là một thân ảnh màu đen đang đứng sừng sững.

Tích Vân dời bước, từng bước từng bước đi tới gần, hai người rút cục mặt đối mặt.

Nhìn khuôn mặt trước mắt tuấn mỹ như cũ, ung dung như cũ, bình tĩnh như cũ, khuôn mặt của Tích Vân bỗng ửng hồng, đôi mắt bình tĩnh nhìn lại, lấp lánh như từng giọt nước nhỏ xuống, sáng rực giống như có thể phát ra lửa, nhưng ánh mắt phát ra lại băng lãnh, sắc bén như vậy! Môi không ngừng run rẩy, trong con ngươi có các loại quang mang biến ảo... Đó là nô! Đó là oán! Đó là hối! Đó là khổ! Đó là đau đớn! Đó là ai! Đó là hận... Trong nháy mắt, thậm chí Lan Túc cảm thấy sát khí bén nhọn, chỗ cổ giống như có thanh kiếm kề vào đó...

Nhưng lại trong một khoảnh khắc, tất cả đều biến mất, chỉ thấy hai tay Tích Vân đang ôm lấy bộ quần áo trong lòng, toàn thân run rẩy kịch liệt, răng cắn chặt vào môi khiến nó bật máu, tay trái giữ chặt lấy tay phải!

Một khắc kia, hai tay của nàng giống như bị hai linh hồn khổng lồ chèn ép, một bên muốn toàn lực đánh ra một chưởng, một bên lại cố ý ngăn cản, Vì vậy tay phải run lên, còn tay trái thì giữ chặt tay phải, móng tay đâm sâu vào da thịt, từng giọt máu chảy ra...

Tích Vân... Lan Túc vươn tay, muốn ôm ở người trước mắt vào lòng.

Áo đơn chân trần, những giọt nước không ngừng chảy xuống từ trên người nàng, trong gió rét, nàng đứng sừng sững, ôm lấy bộ y phục dính máu vào lòng... Lúc này người trước mắt đơn bạc như vậy, yếu đuối như vậy, đơn độc như vậy, đau thương như vậy, thê mỹ tuyệt diệu như thế! Tích Vân... Trong trái tim có điều gì đó rung động, nhưng đôi tay đang đưa ra giữa không trung bỗng dừng lại.

Người trước mắt bỗng nhiên đứng thẳng, cả người bình thường trở lại, tất cả tâm tình đều biến mất toàn bộ, tay phải rũ xuống, tay trái cầm bộ y phục dính máu, cặp mắt không chút gợn sóng nhìn thẳng.

Trong nháy mắt, Lan Túc cảm thấy có thứ gì trong lòng bay vụt đi, nhanh chóng và đột nhiên như vậy, rồi lập tức như bị có thứ gì đó khoét sâu vào làm hấn đau đớn đến toàn thân run rẩy!

Một khắc này, giữa hai người chỉ cách nhau có một bước, nhưng Lan Túc lại cảm thấy hai người ở rất xa. Không phải chỉ là khoảng cách chân trời góc bể hay xa như thương hải tang điền... Mà lúc này giống như người kia trở nên hoàn toàn xa lạ, không còn là Tích Vân mà hấn quen biết mười mấy năm nữa! Khuôn mặt trước mắt hoàn toàn bình tĩnh, bình tĩnh một cách tuyệt đối! Một đôi mắt kia, bên trong hoàn toàn trống rỗng! Cầm hận, đau thương, tuyệt vọng... Đã biến mất toàn bộ! Giống như một pho tượng đã đóng băng vạn năm trên đỉnh núi tuyết, giấu đi tất cả suy nghĩ, tất cả tình cảm, nếu có thể thì có lẽ ngay cả sinh mệnh cũng sẽ đông cứng lại!

Đối diện thật lâu, lẳng lặng đối lập, gió lạnh thổi qua bốn phía, thổi tung mái tóc đen, cát vàng tung bay khắp trời, giờ khắc này giống như trời đất phát ra những tiếng cuồng vọng, rồi lại cực kỳ tĩnh lặng, trong khoảng không vô tận, vạn vật biến mất, mọi âm thanh không còn, chỉ có gió thổi cát chảy!

Nàng... muốn giết hấn... Một khắc vừa rồi kia, nàng hận không thể giết chết hấn!

“Khí trời rất lạnh, Phong... Phong vương đừng để bị cảm lạnh.”

Âm thanh cực kỳ thông thả, cực kỳ rõ ràng nhẹ nhàng vang lên trong thiên địa trống trải.

“Ừ, đa tạ sự quan tâm của Túc vương.” Tích Vân gật đầu, thanh âm nhẹ nhàng giống như dòng nước chảy, không chút gợn sóng, ôm chặt y phục dính máu trong lòng, xoay người rời đi.

“Đường như mùa đông giá rét đến sớm hơn rồi...”

Nhìn bóng lưng cô tuyệt đang rời đi, Lan Túc nói khẽ, ánh mắt nhìn về tay của mình, hình như nó bị còng đến phát run. Mùa đông này, có lẽ còn lạnh hơn cái năm mà mẫu hậu ra đi!

Chương 46 Ly Hợp Tự Tân

“May mà nàng ấy vẫn còn lấy đại cục làm trọng!”

Nhìn thân ảnh càng lúc càng xa trong cơn gió lạnh kia, Đoan Mộc Văn Thanh thở phào một hơi, bàn tay đang siết chặt chuôi kiếm cũng lặng lẽ buông lỏng.

“Phong vương...”

Hạ Khí Thù mở miệng, giống như muốn nói cái gì, chỉ là lời nói vừa lên tới miệng thì bỗng ngưng lại. Hắn nhìn người xa xa phía trước, áo trắng không ngừng tung bay trong gió, một đầu tóc đen thật dài đan vào nhau, thân ảnh kia sao mà gầy yếu quá, tựa hồ chỉ cần một cơn gió cũng có thể cuốn nàng đi... Hắn trầm tư hồi lâu, tất cả suy nghĩ cuối cùng chỉ có thể hóa thành một tiếng thở dài.

Đoan Mộc Văn Thanh đưa mắt nhìn về phía doanh trướng chính tề của Phong Vân Ky.

Nhìn từng tốp binh lính nhuệ khí tận trời đang lẳng lặng đứng sừng sững kia, hắn không khỏi mở miệng cảm thán: “Năm vạn Phong Vân Ky... Không ngờ ngoài năm vạn lúc trước ra, nàng còn có thêm năm vạn nữa!”

“Lấy thực lực quốc gia của Phong Quốc mà nói, có được mười vạn tinh kỵ cũng không phải là việc khó, chỉ là...”

Hạ Khí Thù hơi ngừng một chút, dùng thanh âm ảm ảm có chút lo lắng nói: “Năm vạn tinh kỵ này của Phong vương, chẳng những người ngoài không biết, ngay cả vương hình như cũng không biết đâu!”

“Ngay cả vương cũng không biết sao, a...” Đoan Mộc Văn Thanh còn chưa nói xong, ánh mắt giống như đã bị cái gì hấp dẫn, buột miệng nói: “Khí Thù, ngươi có để ý tới không?”

“Để ý cái gì cơ?”

“Bốn người kia kìa, bốn người đang canh giữ bên ngoài trướng bông của Phong vương ấy, vừa nhìn qua khí thế của bọn họ ta liền biết võ công của bốn người chắc chắn đều trên người và ta!”

“Ừ.” Hạ Khí Thù gật đầu: “Lực lượng ẩn giấu của Phong vương đúng là không thể khinh thường được, chỉ là, không biết vì sao nàng lại có hành động như thế nhỉ? Cục diện về sau không biết sẽ trở thành như thế nào đây! Khó trách Xuyên Vũ lại...”

“Mặc dù đã bị Xuyên Vũ nỗ lực ngăn trở nhưng vương vẫn kiên quyết đến đây, chỉ nhiều đó đã đủ thấy phân lượng của Phong vương ở trong lòng ngài rồi!”

Ánh mắt Đoan Mộc Văn Thanh chuyển về phía vương của bọn họ, trên mặt lộ ra vẻ cảm khái thật sâu: “Chỉ tiếc... Chúng ta đã tới muộn! Nhưng bất luận quan hệ về sau của hai vương như thế nào, chúng ta chỉ cần tuân theo ý chỉ của vương là được.”

“Đúng vậy.”

Hạ Khí Thù dời mắt nhìn lại, mọi người xung quanh đều đi cả rồi, chỉ còn một mình vương của bọn họ cô độc đứng trong gió. Ngài khoanh tay nhìn trời, hần không biết tâm tình của ngài lúc này là như thế nào, cũng không biết về mặt lúc này của ngài ra sao, nhưng khi nhìn vào bóng dáng sừng sững trong gió kia, hần lần đầu tiên sinh ra một loại cảm giác trống trải lạnh lẽo.

“Mộng nhập Giang Nam yên thủy lộ, hành tần Giang Nam, bắt dữ li nhân ngộ.

Thụy lý tiêu hồn vô xử thuyết, giác lai trù trưởng tiêu hồn ngộ.

Dục tần thử tình thư xích tổ, phù nhạn trầm ngư, chung liễu vô bằng cư.

Khước ỷ hoãn huyền ca biệt tự, đoạn tràng di phá tần tranh trụ.”...(Đây là một câu trong bài Điệp Luyến Hoa)

Mộng tới Giang Nam trên đường khói nước, đi hết Giang Nam, không gặp người xưa.

Trong giấc ngủ, hồn tiêu không biết đâu nói, tỉnh lại tiêu hồn buồn rầu mê muội.

Muốn đem hết tình này viết trên tấm lụa, nhưng nhận nổi cá chìm mất tăm, rốt cuộc không có hồi âm.

Muốn lấy dây đàn chậm ca nỗi sầu ly biệt, di khắp trụ đàn tranh Tần vẫn không thể gảy lên được nỗi đoạn trường...(Đây là một câu trong bài Điệp Luyến Hoa)

Phượng Tê Ngô cúi đầu ngâm nga, sau đó hơi thở dài vươn tay gấp quyển sách lại.

Bài từ này của cổ nhân tuy lãnh hương u độc (Vừa thơm ngát lại vừa tĩnh lặng cô độc) nhưng lại khiến lòng người bồi hồi không yên! Nàng nâng chén trà nóng lên, hấp thụ một tia nhiệt lượng để xua tan sự rét lạnh của màn đêm, sau đó đột nhiên ngẩng đầu nhìn về cây nến đỏ đã cháy được một nửa trên giá nền hình hoa sen.

“Hồng chúc tự liên vô hảo kế, dạ hần không thể nhân thù lệ... (Nến hồng cũng tự than không còn cách nào, trong đêm lạnh thay người nhỏ lệ)...”

Một tiếng ngâm u oán hòa cùng một nụ cười khổ mang chút hối tiếc vang lên, nàng dời bước ôm lấy cây đàn tỳ bà trên bàn, đầu ngón tay khẽ động, thanh âm trong trẻo từ dây đàn sâu kín vang lên trong phòng. Tiếng đàn này, có mấy người có thể nghe hiểu được? Người nọ... Liệu người nọ có từng nhập tâm lắng nghe? Chỉ cần nhập tâm lắng nghe... Là đủ rồi...

“Phượng cô nương, bên ngoài có Nhâm quân sư cầu kiến người.” Tiểu Nhi nhẹ vén rèm đi vào.

“Nhâm quân sư?” Đầu ngón tay đang gảy gảy dây đàn của Phượng Tê Ngô thoáng ngưng lại: “Hần tìm ta có chuyện gì?”

“Cô nương đi ra xem một cái chẳng phải sẽ biết hay sao.” Tiểu Nhi vẫn giữ nét mặt tươi cười.

“Thay ta nói lại với hấn.” Phụng Tê Ngô lãnh đạm nói: “Chỗ ở của ta chỉ là chỗ ở của một ca giả nhỏ, không thích hợp cùng quân sư thương lượng đâu.”

“Nhưng quân sư nói hấn có chuyện rất quan trọng, là chuyện liên quan tới vương.” Tiểu Nhi cẩn thận quan sát Phụng Tê Ngô, quả nhiên phát hiện thần sắc của nàng đã biến đổi.

“Được rồi.” Phụng Tê Ngô trầm ngâm một lát, sau đó buông tỳ bà nói.

Nhâm Xuyên Vũ đang ngồi ngay ngắn trong phòng khách nhỏ, thấy Phụng Tê Ngô đi tới, hấn liền đứng dậy, nho nhã lễ độ chào hỏi: “Phụng cô nương.”

“Không biết đêm khuya quân sư tới chơi là có chuyện gì?” Con người lãnh đạm của Phụng Tê Ngô liếc nhìn Nhâm Xuyên Vũ một cái, thản nhiên ngồi xuống đối diện hấn.

Đối mặt với câu hỏi trực tiếp của Phụng Tê Ngô, Nhâm Xuyên Vũ vẫn không vội trả lời mà chỉ ngưng mắt nhìn nàng. Ánh mắt này giống như mặt gương sáng, giống như một cây châm bén nhọn mang theo vẻ nghiền ngẫm thận trọng đánh giá nàng, tựa hồ muốn triệt để nhìn thấu nàng. Từ tâm tư đến ý thức của nàng, từ nàng của hiện tại đến nàng của tương lai, tất cả giống như đều được phản chiếu trong cặp mắt kia của hấn!

Đợi một lát vẫn không thấy Nhâm Xuyên Vũ trả lời, Phụng Tê Ngô liền đứng dậy nói: “Đêm đã khuya, nếu quân sư không có chuyện gì để nói thì Tê Ngô xin phép đi nghỉ ngơi.” Dứt lời, nàng lập tức xoay người rời đi.

“Tê Ngô... Tê Ngô... Quả nhiên là phụng hoàng đậu trên cây ngô đồng! Phóng mắt khắp toàn bộ thiên hạ, cũng chỉ có đế đô là xứng đáng trở thành cây ngô đồng cho phụng hoàng mà thôi!”

Lời nói đột ngột của Nhâm Xuyên Vũ khiến cho bước chân của Phụng Tê Ngô thoáng dừng lại. Nàng xoay người, trong mắt lóe lên một tia sáng vừa lạnh lẽo lại vừa bén nhọn: “Lời này của quân sư là có ý gì?”

“Bất luận tài năng hay là tướng mạo của Phụng cô nương đều là vạn người có một, chẳng lẽ cô nương lại cam lòng làm một ca giả cả đời?”

Trên mặt Nhâm Xuyên Vũ là một mảnh tươi cười, dường như hấn muốn dùng nụ cười này để hóa giải hàn quang trong mắt Phụng Tê Ngô: “Ngày vương của ta đang cơ thành đế, chẳng lẽ Phụng cô nương không muốn trọng chấn uy danh của Phụng gia, không muốn kế thừa truyền thuyết của Phụng gia hay sao?”

Phụng Tê Ngô nhìn Nhâm Xuyên Vũ thật lâu, sương lạnh trên mặt dần hòa tan, cuối cùng lộ ra một nụ cười nhạt hiem có. Một nụ cười này khiến cho gương mặt của nàng tràn ngập ánh sáng kiêu diễm ướn át, Nhâm Xuyên Vũ nhìn thấy trong lòng cũng lộ vẻ cảm thán. Quả nhiên là như thế!

“Quân sư, Tê Ngô không phải là người thông minh, thuở nhỏ không phải ngu ngốc thì là cứng nhắc, bởi vậy không thể trèo cao bám trắng, ngược lại còn phải lưu lạc chốn phong trần, quả thật cảm thấy vô cùng hổ thẹn đối với tổ tiên Phụng thị.”

Phượng Tê Ngô thân nhiên cười cười, lại lần nữa quay về ghế mềm ngồi xuống: “Mà Nhâm Xuyên quân sư lại khác. Ngài thông minh hơn người, tâm tư sâu sắc, ánh mắt độc đáo, thiết nghĩ trên đời này cũng không có chuyện gì có thể thoát khỏi bàn tay của quân sư, không có người nào có thể thoát khỏi ánh mắt sắc bén của ngài.”

“Cô nương đây là đang khích lệ Xuyên Vũ hay là đang thăm mắng Xuyên Vũ thế?” Nhâm Xuyên Vũ nâng tay vuốt cằm, ôn hòa cười nói.

“Cũng không phải.” Phượng Tê Ngô chậm rãi lắc đầu: “Tê Ngô chỉ muốn nói cho quân sư nghe vài thứ mà thôi.”

“Xuyên Vũ xin rửa tai lắng nghe.”

Nụ cười duyên của Phượng Tê Ngô đột nhiên biến mất, thay vào đó là một tầng băng sương lạnh lẽo, nàng châm chọc nhìn Nhâm Xuyên Vũ, dùng âm thanh lạnh lùng nói: “Cho dù quân sư có tính toán tường tận đến đâu, nhưng mà... Ngài đã xem thường Phượng Tê Ngô ta rồi!”

Nét cười trên mặt Nhâm Xuyên Vũ bị một câu nói lạnh lùng này làm cho cứng đờ, ngay cả bàn tay đang vuốt cằm cũng khựng lại, hần kinh ngạc nhìn Phượng Tê Ngô, giống như không thể tin được nàng lại cho hắn một câu trả lời như vậy.

“Cô nương...”

“Đêm đã khuya, xin quân sư hãy về đi.” Phượng Tê Ngô hờ hững chuyển đề tài, sau đó đứng dậy ra ý tiễn khách.

“Tính tình cô nương quả nhiên là cao ngạo bất khuất, tuy nhiên, những lời khi nãy của Xuyên Vũ cũng không phải là xem thường cô nương đâu.” Nhâm Xuyên Vũ đứng dậy, vẻ mặt thân thiết mỉm cười đã được đổi thành vẻ nghiêm nghị chín chắn: “Xuyên Vũ biết rõ tấm lòng sâu nặng của cô nương đối với vương của ta, nếu cô nương có thể bầu bạn lâu dài với vương, đây cũng là phúc khí của vương!”

Phượng Tê Ngô nghe vậy lại chỉ cười nhạt một tiếng: “Lòng trung thành của quân sư, Tê Ngô cho dù có ngu dốt hơn cũng biết, chẳng qua là...”

Phượng Tê Ngô chậm rãi rời đi, tới khi đến cửa lều, nàng mới quay đầu nhìn hần một cái: “Chuyện của hai người kia... Sao có thể để cho người ngoài nhúng tay vào!”

Nhâm Xuyên Vũ nhìn thân ảnh dần biến mất sau tấm màn che, thật lâu sau mới thì thào lên tiếng: “Người của Phượng gia... Đáng tiếc... Thật là đáng tiếc!”

Ánh sáng có chút u ám, doanh trướng màu trắng, ngọn nến màu trắng, màn che màu trắng, xiêm y màu trắng...

Trước mắt đều là màu trắng, giống như một cánh đồng tuyết mênh mang, trống trải... Cô quạnh... Lạnh lẽo.

“Các người đều lui ra đi.”

“Vâng!”

Người hầu, cung nhân đều lặng lẽ lui ra, trong lều chỉ còn sót lại thân ảnh của một vị nữ vương áo trắng như tuyết.

Trong doanh trướng rộng rãi có đặt hai cỗ quan tài, một trái một phải.

Tích Vân nhấc đôi chân nặng tựa ngàn cân, từng bước từng bước tới gần, khi ánh mắt vô thần chạm phải thân hình của người đang yên tĩnh nằm trong quan tài kia, hai dòng lệ của nàng không thể kìm nén được nữa mà mãnh liệt tuôn ra. Thân thể nàng giống như đã bị rút hết sức lực, suy sụp ngã ngổ trên mặt đất, nàng dùng hai tay che mặt, bả vai không ngừng run lên, thanh âm khóc nức nở tuy đã được nàng cất lực áp chế nhưng thỉnh thoảng lại vẫn theo khoe môi tràn ra bên ngoài.

Cửu Dung... Lâm Cơ...

Bọn họ gặp nhau thời niên thiếu, cùng nhau lớn lên, cùng nhau học văn tập võ, cùng nhau đùa vui chơi, cứ như thế, trong nháy mắt đã qua hơn mười năm. Họ vốn là những cô nhi không hề quen biết, nhưng những năm tháng đó, bọn họ đã sống với nhau như người một nhà, hòa thuận biết bao, vui vẻ biết bao... Bọn họ từng nghĩ sẽ làm bạn bên nhau cả đời, đến tận lúc tóc ai cũng chuyển sang màu trắng... Một Bao Thừa thật thà chất phác lại kiệm lời... Một Cửu Dung hờ tít là đồ mặt... Một Lâm Cơ thích lên giọng mỉa mai... Bất luận thời gian có trôi qua bao lâu, những nụ cười, những giọt nước mắt, những tiếng hô nháo ầm ĩ của họ như vẫn còn bên tai... Giống như chỉ cần nàng quay đầu một cái thì sẽ có thể vươn tay bắt lấy họ, vĩnh viễn không chia cắt!

“Bộp!”

Có thứ gì đó theo tay áo rơi ra, nàng nhặt lên nhìn, phát hiện đó là một cái túi nhỏ bằng tơ màu trắng thuần.

“Vương, đây là vật lấy được từ trong ngực của Cửu Dung, nó được bảo quản rất kỹ, có thể đây là một vật cực kỳ trọng yếu của hắn.” Lời nói của Tề Thứ vẫn còn vang vọng bên tai nàng.

Nàng run rẩy mở chiếc túi ra, bên trong là một khối tuyết ngọc Thương Sơn, ngọc tâm (Trung tâm của khối ngọc) có một điểm nhỏ màu đỏ hết sức rực rỡ. Xung quanh khối ngọc là những viên thủy tinh màu lam nhạt, từng viên từng viên rải rác xung quanh khối tuyết ngọc, thoát nhìn giống như những giọt nước mắt mà ngọc tâm nhỏ ra!

Cửu Dung... Cửu Dung...

Tích Vân gắt gao nắm chặt lấy chiếc túi tơ, nước mắt như từng viên trân châu rơi vào trong túi, nhỏ xuống ngọc tâm.

Cửu Dung... Tiếng khóc kìm nén đã trở thành tiếng khóc thảm thiết, ánh nến mờ lung giống như cộng hưởng với tiếng khóc của nàng, ngọn lửa lay động, toàn bộ doanh trướng như được phủ thêm một lớp ánh sáng lạnh lẽo, phiêu phù không thực.

Cửu Dung... Hu hu hu... Hu hu hu...

[thật ra từ tượng thanh cho tiếng khóc bên Trung sẽ là “ô ô ô”, tiểu Dạ sợ để vậy nhiều người không hiểu nên sửa thành “hu hu hu”, cơ mà không hiểu sao cứ có cảm giác kì kì]

Thời gian lặng lẽ trôi qua, nền trắng cũng lặng lẽ nhỏ lệ cùng nàng.

Tiếng khóc rớt cục cũng ngừng lại, nàng đứng dậy, dời bước đi tới trước quan tài, đem túi tơ đặt vào bàn tay lạnh như băng kia, sau đó hơi dùng sức khép nó lại.

Hai tay nàng nắm lấy tám vải bố trắng... Ánh mắt lưu luyến nhìn theo miếng vải từ từ che đi thân thể hần... Bả vail hần... Cổ hần... Cầm hần... Môi hần... Mũi hần...

Cửu Dung... Lâm Cơ...

Nàng gắt gao nhắm chặt mắt lại, cổ tay run lên, cứ như vậy mà đoạn tuyệt!

“Vương.”

Tề Thứ, Từ Uyên, Trình Tri đồng loạt đi vào doanh trướng yên tĩnh, theo sau họ là bốn gã võ sĩ áo bạc.

“Các người đi bái biệt Lâm Cơ và Cửu Dung đi.”

“Vâng!”

Bảy người cung kính bái biệt với hai người huynh đệ ngày xưa, lúc dập đầu, vài giọt nước (mắt) khẽ rơi xuống bức màn trắng, để lại trên đó vài dấu nước tròn tròn, mà khi ngẩng đầu, trên mặt bảy người không còn gì khác ngoài thần sắc nghiêm nghị không biết sợ hãi.

“Làm người đứng đầu của một quốc gia, làm chủ soái của một quân đoàn, có vài lời tuyệt đối không thể nói ra, nhưng ngày hôm nay, ta vẫn muốn nói cho các người biết.”

Thanh âm của Tích Vân vang lên trong lều, nàng chấp tay phía sau, đưa lưng về phía bảy người, áo trắng chấm đất, tóc dài che thân, bóng dáng kia vô hình chung lại mang theo một nét yên tĩnh cùng trang nghiêm.

“Chúng thần cung kính lắng nghe!” Bảy người cúi đầu nói.

“Ha ha...” Đối với sự trịnh trọng của bảy người, Tích Vân nhẹ cười một tiếng, nàng nâng tay lên che trán, đầu ngón tay gắt gao dán chặt vào mi tâm: “Về sau... Bất luận quyết đấu với ai, một khi xác định không thể thắng lợi, các người... Liền chạy trốn hoặc đầu hàng đi!”

“Vương...” Bảy người đồng thời kêu lên, không khỏi khiếp sợ nhìn vương của mình.

“Bởi vì... Chỉ khi các người còn sống, ta mới có thể cứu các người về, mới có thể tìm lại các người!” Tích Vân không hề nhìn lấy vẻ mặt của bảy người, nàng tiếp tục bình tĩnh nói ra, bàn tay trên trán dần trượt xuống, cuối cùng buông thõng ở bên người: “Ồ trong lòng bốn vương, các người... Còn quan trọng hơn cái thiên hạ này rất nhiều!”

“Vương!” Bảy người cúi đầu quỳ trên mặt đất, chỉ tiếc bả vai không ngừng run rẩy kia đã bán đứng tâm tình kích động của bọn họ.

“Bỏn vương thật sự không phải là một vị vua đủ tư cách!” Tích Vân tự giấu cười cười: “Loại lời nói này mà cũng nói ra được, ngày sau đại khái sẽ thành trò cười trong sử sách thôi!”

Ngày sau, lời nói ấy không phải là trò cười trong sử sách, mà là một tiếng thở dài lưu lại ngàn năm.

Sử gia viết: Có thể nói ra lời ấy, như vậy đủ thấy Phong vương là một người lòng ôm nhân ái, có thể đối đãi với bộ hạ đến đường này, đủ thấy ngài là một người nhân nghĩa vẹn toàn! Nhìn chung, cả đời Phong vương đều là một vị đế vương nhân ái chiếm được lòng dân, dùng người thì không nghi ngờ người, biết trọng dụng người tài đức, tài trí công lao sự nghiệp lại càng nhiều không kể xiết, xưa nay hiếm thấy, rõ ràng là một bậc minh quân. Song, ngài vẫn biết rõ những thứ không thể nói, những việc không thể làm, một vị vương giả như thế, phải làm sao đây! Phải làm sao đây!

“Vương, mặc kệ người khác nói như thế nào, mặc kệ ngài làm cái gì, ngài vẫn mãi là vương của Phong Quốc chúng ta! Là vị vương duy nhất mà Phong Vân Kỳ chúng ta thề chết trung thành! Là vị vương độc nhất vô nhị trong lòng chúng ta!” Bảy người đồng loạt cúi đầu xuống.

“Đứng lên đi.” Tích Vân xoay người, bình tĩnh nhìn bọn họ: “Thứ, người sai người đem linh cữu của Lâm Cơ và Cửu Dung quay về Phong Quốc đi, chúng ta cũng nên lên đường rồi.”

“Vâng.”

Ánh mắt Tích Vân đảo qua bốn gã võ sĩ áo bạc bên kia, một lát sau mới mở miệng phân phó: “Vô Hàn, ngươi theo làm phó tướng của Tề Thứ đi.”

“Vâng!” Vô Hàn khom người lĩnh mệnh.

“Hiếu Chiến, ngươi làm phó tướng của Từ Uyên.”

“Vâng!” Hiếu Chiến đáp.

“Trầm Lô, ngươi làm phó tướng của Trình Tri.”

“Vâng!” Trầm Lô lĩnh mệnh.

“Tiêu Miên, sau này ngươi hãy đi theo bên người Cửu Vi tiên sinh, bảo hộ cho hắn.”

“Vâng!” Tiêu Miên lĩnh mệnh.

Bốn người này đều khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, mặc dù diện mạo khác nhau, thể nhưng chiều cao, hình thể, trang phục lại giống nhau như đúc, nếu chỉ nhìn sơ qua còn tưởng bọn họ là huynh ruột thịt. Bọn họ ai nấy đều có khí chất lạnh lùng, cả người tản ra một loại kiếm khí sắc bén, vừa nhìn đã biết ngay là cao thủ đứng đầu.

Tích Vân trở lại nhìn linh cữu của hai người lần cuối, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, ngửa đầu, thanh âm bình tĩnh mà ngắn gọn: “Chúng ta hãy đi chấm dứt thời loạn thế này thôi, không thể để máu của Bao Thừa, Lâm Cơ và Cửu Dung đổ ra vô ích như vậy được!”

“Vâng!” Thanh âm hưởng ứng kiên định vang lên trong lều!

Ngày 28 tháng 10, Kiều Cẩn suất lĩnh Mặc Vũ Kỳ đánh hạ Giao thành.

Ngày 29 tháng 10, Phong vương cùng Tức vương dẫn đại quân xuất phát chạy tới đế đô.

Khi đang trên đường đi dọc theo núi Lạc Anh, Phong vương nhìn ngọn núi này thật lâu, cuối cùng hạ bút viết: Lạc Anh... Lạc Anh... Vẫn lạc vô số anh linh! Về sau cứ gọi núi này là núi Anh đi!

Tại một khắc kia, núi Lạc Anh đã được đổi tên thành núi Anh.

Cuối tháng 10 năm đó, quân sư Liễu Vũ Sinh của Hoa Quốc đã hộ tống Nam Thành hầu đến hoàng đô của Hoàng Quốc.

Sau khi phục mệnh với nhị công tử là Hoàng Quý xong, Liễu Vũ Sinh liền thỉnh cầu được yết kiến công chúa Thuần Nhiên – cũng là vương hậu của Hoàng Quốc hiện nay – Hoa Thuần Nhiên, nhị công tử nghe vậy xúc động trong lòng, đương nhiên đã cho phép.

[phục mệnh: Báo cáo lại sau khi chấp hành mệnh lệnh]

Trong hoàng cung trang nghiêm...

Lúc báo cáo tin tử trận của ba vị công tử ở Trắc thành cho Hoa Thuần Nhiên biết, Liễu Vũ Sinh không kìm được mà nâng mắt, lặng lẽ nhìn trộm công chúa một cái, hần tò mò muốn biết phản ứng của nàng đối với cái chết của ba vị huynh trưởng này. Tuy chỉ là một cái liếc mắt vội vàng, thế nhưng như thế cũng đủ để hần thấy rõ người đang ngồi trên cẩm tọa (Ghế gấm), đó là một gương mặt ưu thương nhưng lại không hề mất đi nét đoan trang, đáng vẻ tao nhã, dung nhan tuyệt mỹ.

Đây là phản ứng bình thường của con người, nhưng không hiểu sao ngay tại một khắc kia, Liễu Vũ Sinh lại có cảm giác mình đã phụ lòng mình chủ, đã tâm mở ra một thời kì phồn thịnh hay chí khí trở thành một danh thần, tất cả đều tan thành mây khói trong nháy mắt! Một khắc kia, hần rõ ràng ý thức được chính mình đã trở nên già cỗi cùng ngu ngốc, thiên hạ này, mặc kệ sau này nó thay đổi bất ngờ như thế nào, nhanh chóng như thế nào... Cũng không phải là chuyện của hần nữa! Thiên hạ này sớm đã trở thành thiên hạ của bọn họ rồi!

“Ba vị ca ca chết trận dưới tay tướng quân Đông Đào Dã khi đang tấn công vương vực của Trắc thành sao?”

Thanh âm của Hoa Thuần Nhiên giống như mang theo một tia khóc thầm, tuy nhiên đôi mắt nhìn về phía Liễu Vũ Sinh của nàng lại vẫn trong suốt như cũ.

“Đúng vậy.” Liễu Vũ Sinh cúi đầu đáp.

“Mặc dù ba vị ca ca bất hạnh qua đời, thế nhưng đối với một người nam nhi mà nói, có thể chết trận trên chiến trường cũng là một loại vinh quang, đúng không?”

Thanh âm của nàng cực nhẹ, giống như một nữ tử ngây thơ không hiểu thế sự đang đau lòng vì ca ca đã mất, cố gắng tìm chút vinh quang an ủi ca ca trên đường xuống suối vàng.

“Đúng vậy.” Liễu Vũ Sinh đáp.

“Nếu vậy... Liễu quân sư cũng đi chuyển lời với phụ vương y như vậy đi.” Thanh âm của Hoa Thuần Nhiên có chút giống với tiếng hạt băng rơi xuống đất, tuy thanh thúy dễ nghe nhưng cũng lạnh lẽo khiến người khác phát run.

“Vâng.” Liễu Vũ Sinh cúi đầu càng thấp. Khóe miệng hắn dấy lên một tia cười cười tự giễu, thật uống cho mình còn đứng đây tự phụ một đời thông minh, ở trước mặt vị công chúa này, mình lại biến thành ngây thơ đến dường nào!

Trong đại điện rơi vào một mảnh im lặng, thật lâu sau, thanh âm như chuông băng của Hoa Thuần Nhiên lại vang lên, ánh mắt nàng bắn thẳng về phía Liễu Vũ Sinh, khiến hắn dù đang cúi đầu nhưng vẫn cảm thấy da đầu một trận tê dại.

“Xin Liễu quân sư thay mặt Thuần Nhiên chuyển cáo đến phụ vương một câu: Tuy ba vị ca ca đã ra đi nhưng trong vương tộc vẫn còn rất nhiều ca ca cùng vương thất (Cháu trong vương tộc) khác hầu hạ dưới gối người, cho nên xin phụ vương hãy nén bi thương, bảo trọng thân thể.”

“Vâng.” Liễu Vũ Sinh đáp lại ngắn gọn.

“Còn nữa, xin quân sư hãy thay bản cung mang chiếc khăn này giao cho phụ vương.”

Hoa Thuần Nhiên cầm một chiếc khăn lụa trên cổ tay xuống đưa cho Liễu Vũ Sinh: “Thuần Nhiên không thể tận sức báo hiếu cho phụ vương, quả thật cảm thấy vô cùng xấu hổ đau xót, cái khăn này là do Thuần Nhiên tự tay khâu, bây giờ ta lấy khăn thay người, bày tỏ tấm lòng hiếu thảo với phụ vương.”

“Vâng, thần nhất định sẽ chuyển cáo đầy đủ cho đại vương.” Liễu Vũ Sinh khom người tiếp nhận chiếc khăn lụa.

Ánh mắt Hoa Thuần Nhiên thoáng liếc qua chiếc khăn lụa lần cuối, trong mắt dường như có một tia buồn bã mất mát xẹt qua, nhưng rất nhanh đã biến mất: “Khi nào quân sư lên đường về nước?”

“Ngày mai thần sẽ lên đường.”

“Ừ.” Hoa Thuần Nhiên gật đầu, sau đó phân phó nội thị hầu hạ bên người: “Tạ tổng quản, người hãy đem củ nhân sâm Bạch Sơn hôm qua Vương Thái Hậu ban ra đây tặng cho Liễu quân sư đi, quân sư một đường vất vả, củ sâm này liền tặng cho quân sư bồi bổ thân mình vậy.”

“Vâng.” Tạ tổng quản lĩnh mệnh rời đi.

“Thần tạ ơn công chúa tặng lễ.”

Liễu Vũ Sinh quỳ xuống đất nói: “Sau khi về nước, thần sẽ quay về Vũ Sơn sống nốt quãng đời còn lại, sợ là sẽ không có cơ hội hầu hạ công chúa nữa rồi, lần này xem như là thần bái biệt công chúa.” Hắn dập đầu thật sâu.

Hoa Thuần Nhiên nhìn Liễu Vũ Sinh đang quỳ trên mặt đất, trầm ngâm hồi lâu mới có chút cảm thán nói: “Cũng tốt.”

“Thần xin cáo lui, cầu cho công chúa được khỏe mạnh trường thọ cả đời!” Câu nói cuối cùng của Liễu Vũ Sinh dường như mang theo một tầng thâm ý khác.

“Ừ, đi đi.” Hoa Thuần Nhiên thản nhiên phát tay.

Chờ Liễu Vũ Sinh rời đi xong, Hoa Thuần Nhiên liền ra lệnh cho cung nhân ra ngoài hết. Nàng ngồi một mình trên ghế nhìn cung điện yên tĩnh, sau đó ngơ ngác rũ mắt nhìn hai tay của mình. Mặc dù đã trở thành hoàng hậu cao quý của một nước, thế nhưng trên đôi tay trắng mịn mềm mại của nàng lại không có bất kì một vật trang sức nào, vô cùng trống trải, ngay cả chiếc khăn lụa cuối cùng kia cũng đã gỡ xuống mất rồi...

“Đều đi hết rồi... Hoa thị nhất mạch sau này có thể bình yên rồi...”

Âm thanh thì thào tự nói vang lên trong đại điện trống trải, ánh mắt nàng xuyên qua bức rèm châu trước cửa, thứ lọt vào mắt cũng chỉ là một góc ngói lưu ly màu xanh: “Huống hồ... Ta còn có... Cửa người...”

Nàng nâng tay khẽ vuốt ve cái bụng hơi nhô lên: “Ta có Hoàng vương, ta là vương hậu của Hoàng Quốc, chẳng những thế... Sau này có khi ta còn trở thành hoàng hậu của vương triều mới nữa!”

“Người đâu, tới đây!”

Lời nói vừa ra, mười mấy tên cung nhân đã đồng loạt đi đến trước mặt nàng.

“Thay bản cung truyền chỉ xuống, giờ Thân hôm nay sẽ thiết yến ở vườn Ưu Khánh, đón gió tẩy trần cho Nam Thành hầu.”

“Vâng.” Lập tức có người đi ra ngoài thông báo.

Hoa Thuần Nhiên đứng dậy đi tới trước gương đồng, nhìn dung nhan tuyệt mỹ vô song trong gương, nàng bình tĩnh nói: “Khách nhân từ phương xa tới, bản cung sao có thể thất lễ cho được. Khởi Nhi, đem Xích Diễm phượng bào và mũ phượng lấy ra, hôm nay bản cung muốn ăn mặc hoa quý để đãi khách, như vậy mới có thể biểu hiện được sự tôn trọng của bản cung đối với khách nhân!”

“Vâng, thưa nương nương.”

Trung tuần tháng mười một (Một tháng chia thành ba tuần là thượng tuần, trung tuần và hạ tuần, một tuần có mười ngày)... thời điểm tuyệt đầu mùa theo gió tung bay khắp trời cũng là lúc Liễu Vũ Sinh mang theo linh cữu của ba vị vương tử về tới vương đô Hoa Quốc.

“Thần xin bái kiến đại vương!”

Liễu Vũ Sinh buồn bã quỳ gối trước giường bệnh của Hoa vương.

“Vũ Sinh không cần đa lễ, cứ đứng lên mà nói.”

“Thần xin cảm tạ đại vương!” Liễu Vũ Sinh đứng dậy, ánh mắt nhìn thoáng qua vị Hoa vương già nua ốm yếu trên giường. Thật không thể tin được, rõ ràng mấy tháng trước ngài ấy vẫn oai phong khí phách dẫn quân đi chinh phạt Phong Quốc, vậy mà bây giờ...

“Ái khanh có thể bình an trở về, bản vương rất vui.” Trên gương mặt tái nhợt của Hoa vương chợt hiện lên một tia cười nhợt nhạt.

“Thần đáng chết! Thần không thể hộ tống ba vị công tử chu đáo, thần... Thần thật sự là đáng chết vạn lần!” Liễu Vũ Sinh dập đầu quỳ trên mặt đất, trong giọng nói mang theo nét nghẹn ngào nức nở: “Thần thật sự quá vô năng, xin đại vương giáng tội!”

“Bỏn... Bỏn vương đã biết rồi.”

Thanh âm của Hoa vương vừa yếu ớt lại vừa run rẩy, hần nhấm mắt lại, một giọt nước mắt vẫn đục nhẹ rơi xuống giường: “Vũ Sinh, người đứng lên đi.”

“Đại vương... Đây là thứ mà công chúa nhờ thần giao cho ngài.” Liễu Vũ Sinh lấy chiếc khăn lụa từ trong lòng ra nâng lên đỉnh đầu.

Tên nội thị lập tức tiến lên đỡ lấy chiếc khăn, sau đó cung kính dâng lên Hoa vương.

Hoa vương vuốt ve chiếc khăn lụa mềm mại, hành động nhẹ nhàng giống như đang vỗ về đứa con gái mà mình yêu thương nhất, trong đôi mắt vẫn đục của hắn đột nhiên dâng lên một tia sáng: “Thuần nhi có nói gì với bản vương không?”

“Công chúa từng dặn dò Vũ Sinh chuyển lời cho đại vương, bảo rằng: Tuy ba vị ca ca đã ra đi nhưng trong vương tộc vẫn còn rất nhiều ca ca cùng vương chất khác hầu hạ dưới gối người, cho nên xin phụ vương hãy nén bi thương, bảo trọng thân thể.” Liễu Vũ Sinh cung kính đáp.

“À.” Hoa vương thở dài: “Thuần nhi chỉ nói nhiều đó thôi sao?”

“Lúc cuối công chúa còn nói thêm: Thuần Nhi không thể tận sức báo hiếu cho phụ vương, quả thật cảm thấy vô cùng xấu hổ đau xót, cái khăn này là do Thuần Nhi tự tay thêu, bây giờ ta lấy khăn thay người, bày tỏ tấm lòng hiếu thảo với phụ vương.” Liễu Vũ Sinh lại nói tiếp.

Tay Hoa vương vẫn không ngừng vuốt ve chiếc khăn lụa, ánh mắt hắn dừng lại trên hoa văn được thêu trên khăn, thật lâu sau mới hơi gật đầu nói:

“Đây là Cung Cung và Cự Hư, là hai loài dị thú thân cận như hình với bóng trong truyền thuyết, đây là ý của Thuần nhi sao?”

“Đại vương...” Liễu Vũ Sinh kinh ngạc nhìn nụ cười vui buồn lẫn lộn của Hoa vương, mở miệng nói.

“Cung Cung và Cự Hư, gần gũi như hình với bóng? Hoa thị của ta cùng Hoàng thị cũng giống như thế sao? Từ nay về sau không xa không rời, cùng hưởng tân thiên hạ, đó là những lời mà con muốn nói cho phụ vương biết sao, Thuần nhi? Ha ha ha... Khụ khụ... Khụ khụ...”

“Đại vương... Đại vương...”

Hoa vương đột nhiên kịch liệt ho khan khiến cho nội thị và cung nhân xung quanh luống cuống tay chân.

“Mau... Mau gọi ngự y tới đây!”

Giờ Hợi ngày 14 tháng 11 năm Nhân Dĩ thứ mười tám, Hoa vương hoảng (Có nghĩa là chết, đây là từ dùng cho các chư hầu vua chúa)... Trong di chỉ (di chúc), ngài đã viết sẽ truyền quốc cho Phò mã, cũng chính là vương của Hoàng Quốc – Hoàng Triều!

Ngày 15 tháng 11, Bạch vương công phá đế đô, kéo dài chín ngày.

Tiếng vó ngựa lộc cộc vang lên, toán thiết kỵ tựa như một cơn gió chạy qua, giẫm đạp lên con đường lớn bị phủ một lớp tuyết mỏng khiến cho bọt nước (tuyết) bắn tung tóe. Dưới ánh mặt trời, những giọt nước đó tỏa ra tia sáng bảy sắc rực rỡ, dù thế, nó vẫn không có cách nào so sánh được với những đóa hoa mai màu máu trong màn tuyết kia, ánh đỏ nồng đượm mà chói mắt!

Những căn phòng bị khói lửa chiến tranh tàn phá, những cư dân thuần hậu bị binh lính giết hại... Cho dù nơi này đã biến thành núi thây biển máu, chân tay cụt đứt rải rác khắp nơi, bên kia có những người chết không nhắm mắt, bên kia có bàn tay vịn vẹo vẫn giữ nguyên tư thế vươn ra giống như muốn túm lấy cái gì trước khi chết, những tiếng kêu rên thống khổ tuyệt vọng thỉnh thoảng lại vang lên... Tất cả những điều đó đều không hề ảnh hưởng đến vó ngựa băng băng của Bạch vương!

Từ ngày bỏ chạy khỏi vương đô, mấy tháng tiếp theo của Bạch vương đều diễn ra theo một trình tự nhất định: Công thành, bỏ thành, chạy trốn, sau đó lại tiếp tục công thành, bỏ thành, chạy trốn... Cứ lặp đi lặp lại như thế, những cảm xúc như bất lực, mệt mỏi, chán ghét, oán hận, sợ hãi liên tục dày vò hấn, che mờ hai mắt hấn, vắt kiệt lý trí của hấn, mài mòn ý chí chiến đấu của hấn!

Đất nước đã sớm mất, gia viên đã sớm hủy, thần dân đã sớm rã, quân đội cũng đã mất sạch, dù vậy, cuối cùng hấn cũng đã tới được đế đô. Hấn muốn đích thân chém đứt cổ của con cự thú luôn ngự trị trên đỉnh đầu bọn họ, dùng ánh mắt kiêu ngạo nhìn xuống bọn họ hơn ba trăm năm qua! Sau khi trải qua thiên tân vạn khổ, đây là phần thưởng mà hấn bằng mọi giá cũng phải lấy được! Bạch Cảnh Diệu hấn cũng phải để lại một nét bút chói mắt nhất trong sử sách đời sau!

Hắn hung hăng quát roi, con ngựa bị đau lập tức hí dài một tiếng, sau đó tung vó phi nhanh về phía trước. Bức tường cung điện màu vàng xen lẫn chút đỏ hồng cùng mái ngói lưu ly đã dần hiện ra trước mắt, trước cổng lớn là hai con sư tử đá cao ngất... Đó là hoàng cung! Đó là hoàng cung mà hoàng đế đang cư ngụ!

Băng qua cửa cung điện chừng năm, sáu trượng, một phiến mây đen đột nhiên xuất hiện phía xa, che khuất tầm mắt quân lính! Đám mây đen kia xuất hiện đột ngột, hơn nữa tốc độ lại rất mau, thoạt nhìn giống như một bức tường nhưng lại có cảm giác hư ảo. Cảnh tượng quý dị khó dò như vậy khiến cho người ta không kìm được mà sinh ra cảm giác sợ hãi!

Đây là cái gì? Là người sao? Nhưng loại hàn khí giống như đến từ địa ngục này không thể là do con người phát ra được!?

Con ngựa cảm giác được nguy hiểm nên đã sớm dừng bước, Bạch vương nhân cơ hội quay đầu nhìn về phía sau, chỉ thấy quân lính theo hắn tổng cộng chỉ có chừng một trăm tên, nhiều đó đủ để phá tan bức tường đen trước mắt này sao?

“Đại vương!”

Trong lúc hắn còn đang ngẩn người, một giọng nói hùng hồn đột nhiên vang lên, kéo hắn từ trong dòng suy nghĩ trở về. Hắn quay đầu, chỉ thấy trước mắt là một gã đại thần, người này đang quỳ hai đầu gối xuống đất, kiểm kê sát cổ, đôi mắt mở to gắt gao nhìn hắn.

“Thần – Thái Luật – xin cung tiến đại vương!”

Thái Luật? Tên này không có chạy trốn, cũng không có chết sao? Thì ra vẫn còn một thần tử nguyện đi theo hắn!

Cung tiến? Gió lạnh chính diện thổi tới, chuỗi bảo kiếm trên cổ vị thần tử này liên tục bắn ra quang mang bén nhọn, tia sáng này khiến mắt hắn đau đớn, cũng khiến hắn thanh tỉnh hơn. Hắn dời mắt nhìn chung quanh... Chỉ thấy xung quanh đều đã bị tướng sĩ giáp đen vây chặt từ lúc nào, đao kiếm trong tay bọn họ đều lóe ra hàn quang lạnh lẽo!

Một khắc kia, một cổ tuyệt vọng lập tức bao phủ cả người hắn, gắt gao đè ép khiến hắn không thể nhúc nhích! Cũng ngay tại một khắc kia, hắn đột nhiên trở nên thông suốt, những thứ xảy ra từ đầu đến giờ, hắn đều đã nhìn thấu!

“Phong Lan Tức... Phong Lan Tức... Giỏi! Giỏi! Giỏi!”

Bạch vương ngửa mặt lên trời thở dài, sau đó nâng cánh tay vung kiếm, một vòi máu tươi lập tức phun ra, rơi xuống nền tuyết trắng!

Hoàng cung ở trung tâm đế đô to lớn, khí phái, lộng lẫy và xa hoa hơn hoàng cung của sáu nước rất nhiều, trong đó, nơi trang trọng nhất chính là điện Tự Long, đây là nơi hoàng đế tiếp kiến chư hầu của các quốc gia, cho dù là nhất phẩm triều thần như Thái tử, nếu không được hoàng đế cho gọi thì cũng không thể tiến vào!

Chiếc long ý được đặt ở nơi cao nhất trong điện, mà lúc này, đương kim Hoàng Thượng của Đông Triều đế quốc – Kì Đế – đang ngồi trên chiếc long ý làm bằng vàng ròng, bên trên có chạm trổ hình dáng của chín con rồng và khảm nạm rất nhiều bảo thạch trân quý này.

Một tờ giấy bạch ngọc chuyên dụng của hoàng thất được trải ngay ngắn trên long án (Bàn rồng... bàn của vua dùng), Kì Đế bên này đang chăm chú cúi đầu nhìn xuống, tuy nhiên không phải là viết chiếu thư đế chỉ (Thư từ, thánh chỉ của hoàng đế) mà là đang hết sức chuyên chú vẽ tranh! “Đao kiếm đang chiến đấu ngoài cửa, thế nhưng bệ hạ lại vẫn có thể nhồi vũng như núi, ngài quả thật là một vị dũng giả!”

Thời điểm thanh âm trong trẻo kia vang lên trong điện cũng là lúc Kì Đế vẽ xong nét bút cuối cùng, khi thu bút lại, trong đầu hắn không khỏi nghĩ thầm, thanh âm dễ nghe này nếu do một ca giả sở hữu thì nhất định sẽ có thể xướng lên một khúc ca tuyệt thế! Đây không phải khúc ca khí khái của tráng sĩ, cũng không phải bản nhạc êm đẹp của giai nhân, đó là một tiếng ca trong vắt theo gió chiều bay tới, lướt qua con thuyền nhẹ trôi, dừng lại trên mặt sông lấp lánh đang được ánh hoàng hôn bao phủ.

Hắn buông bút, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một người hắc y như mực, mặt như tuyết ngọc đang đứng trong trung tâm đại điện. Tuy chỉ mới liếc mắt một cái nhưng Kì Đế cũng không thể không tán thưởng, giới cho một vị thế gia công tử, không ngờ vẫn có thể giữ nét ung dung tự tại trong thời loạn thế như thế này! Thật không hổ là đời sau của “Mặc Tuyết Lan Vương” Phong Cực – đệ nhất mỹ nam của Đông Triều vào ba trăm năm trước!

“Là Túc vương sao?” Kì Đế không nóng không vội, chỉ chậm rãi mở miệng, một câu này tuy là câu hỏi nhưng đã bao hàm cả ý khẳng định bên trong.

“Đúng vậy, bệ hạ.” Lan Túc hơi khom người, hoàn thành tốt lễ tiết thần tử của mình, đồng thời, đôi con ngươi đen nhánh sâu không thấy đáy của hắn lại mang theo vẻ bình tĩnh thông dong quan sát vị hoàng đế cao cao tại thượng ngồi trên kia.

“Người đến đây đầu tiên quả nhiên là người.”

Kì Đế cũng bình tĩnh nở nụ cười, từ trên ngai vàng đứng dậy, sau đó chậm rãi bước xuống bậc thang: “Trẫm đã từng đoán thử, không biết trong ba người Hoàng vương, Phong vương và Túc vương người, ai sẽ là người đến trước.”

“Bệ hạ muốn gặp ba người chúng ta sao?”

Một thanh âm trong trẻo vang lên, hai người nương theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử áo trắng đã đứng ở cửa đại điện từ khi nào. Đôi mắt trong vắt, dung nhan thuần khiết, phong tư tuyệt đại, nàng lấy một loại bộ pháp nhẹ nhàng như đạp mây tảo nhã đi tới, cùng Lan Túc sóng vai, tạo nên một bức tranh hắc bạch phân minh, hòa thuận vui vẻ.

“Phong vương cũng đến đây rồi.”

Kì Đế vuốt cằm mà cười: “Không chỉ mình ba người các ngươi thôi đâu, nếu có cơ hội, trẫm còn hy vọng có thể được gặp mặt cả bảy vị vương, đây sẽ là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng trẫm được gặp mặt vua của bảy nước.”

“Bảy nước không trọn vẹn, tâm nguyện của bệ hạ chỉ sợ sẽ khó thành hiện thực.” Lan Tức tao nhã mỉm cười nói.

“Đế quốc Đông Triều là do Thủy Đế cùng bảy vị tướng chung tay dựng nên, năm đó, nghi lễ phong (chức) vương nhận nước, nhỏ máu thề ước của bọn họ cũng đã diễn ra ngay tại đại điện này. Mà giờ phút này cũng là thời khắc sắp sửa suy tàn của đế quốc, nếu đời sau của tám người Đông, Hoàng, Ninh, (Hắc) Phong, Bạch, Hoa, (Bạch) Phong, Nam năm đó cùng tề tụ lại đây một lần nữa, đây chẳng phải là rất hoàn mỹ hay sao?”

Kì Đế vẫn cười nhạt như cũ, nhìn bộ dáng vân đạm phong khinh kia, giống như thứ hấn đang đàm luận không phải là kết cục tàn diệt của vương quốc này mà chỉ là đoạn kết cuối cùng của một trò chơi.

Tích Vân lẳng lẳng nhìn Kì Đế, thật lâu sau, nàng mới mở miệng nói: “Bệ hạ nên được sinh ra vào năm Thái Thông.” Thái Thông là niên hiệu của Ngôn đế, là thời kì phồn thịnh thái bình nhất của đế quốc Đông Triều.

“Chẳng lẽ trăm chỉ có thể làm một vị Thiên Tử trong thời kì thái bình mà không thể làm một vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất thời loạn thế hay sao?” Ánh mắt Kì Đế chuyển về phía Tích Vân.

Tích Vân cười nhẹ: “Mỗi người đều có thứ biết thứ không, đế vương cũng đồng dạng như vậy.”

Kì Đế nghe vậy khẽ gật đầu, hấn cất bước đến gần, ánh mắt chuyên chú đánh giá mảnh ngọc hình trăng khuyết trên trán hai người, sau đó có chút cảm khái nói: “Ba trăm năm trước, một đôi Bích Nguyệt bị chia cắt trong điện Tự Long, mà ba trăm năm sau, bọn chúng vẫn được đoàn tụ tại nơi này!”

Hai người nghe vậy không khỏi đồng loạt nâng tay sờ lên mảnh ngọc, đưa mắt nhìn nhau, sau đó lại lẳng lẳng dời đi.

“Bởi vì một đôi Bích Nguyệt này nên mới có bảy nước, mà loạn thế ngày hôm nay, cũng là do nó.”

Kì Đế lẳng lẳng xoay người, gương mặt đối diện với long ý trên cao, thanh âm yên lặng, trang nghiêm lại trầm thấp: “Ly hợp tụ tán, nhân quả tuần hoàn. Lầu cao đồ nát, sự phồn hoa mang theo vẻ thối nát hoang phí... Từ không tới có, từ hưng thịnh tới bi ai... Sinh sôi nảy nở, thế sự xoay vần, nhân sinh là như thế, mà thiên địa... Cũng là như thế.”

Kì Đế chậm rãi bước lên bậc thang, tiến về phía long ý. Hấn đứng trước long án, vươn tay nhẹ nhàng cầm lấy khối long tử trên bàn, sau đó dùng nó in lên tấm lụa vàng đã tràn ngập chữ đỏ:

“Đây là thứ các ngươi muốn, cầm đi.”

Chương 47 Mai Diễm Hương Lành

“Ngày 15 tháng 11, Bạch vương phá đế đô, ép sát cửa cung, viện quân của Tức vương đến cứu, Bạch vương bại nên tự vẫn. Đế đô thoát khỏi hiểm nguy, Đế cảm thấy Tức vương là người có tài, lưu lại chiếu truyền vị rồi biến mất không rõ tung tích. Tức vương khiêm tốn tránh ngôi vua, viết: “Tất đẹp thiên hạ nghênh Đế về!”

Trận quyết chiến bi thảm đến tận chín tầng mây, mấy vạn sinh mệnh chết đi, đế đô chìm ngập trong máu tuyết... Cùng với chuyện xưa mờ mịt giấu trong bóng tối, dưới ngòi bút của Sử gia lại chỉ ngắn một đoạn văn là chấm dứt.

“Vương, Thường Hựu đã tự vẫn.”

Trước Tê Long cung, Lan Tức đứng ở bậc thang màu đỏ, phóng con mắt nhìn ra, toàn bộ đế đô đều đã dưới chân hắn.

“Trước khi chết viết: Tận trung với Vương, đã phụ ân của Bạch chúa, không còn mặt mũi để lưu lại trên đời!”

“Thường Hựu...” Lan Tức nhẹ nhàng nhớ kỹ, sau một lúc lâu khe khẽ thở dài, “Hậu táng hắn, với... Danh hiệu trung thần của Bạch quốc!”

“Dạ!” Nhâm Xuyên Vũ cúi đầu.

“Đã là mùa đông giá rét.” Lan Tức bỗng nhiên than nhẹ, đứng chấp tay, ngẩng đầu lên nhìn về phía chân trời.

Nhâm Xuyên Vũ lặng lẽ đứng ở phía sau hắn, ánh mắt nhìn vào bóng lưng kia, trong sự kính phục còn mang một suy nghĩ sâu xa.

“Xuyên Vũ, người nhìn hoàng cung này, vốn là nhìn không đến, hiện tại nó lại ở dưới chân chúng ta.”

Một lát sau, Lan Tức thân nhiên nói, trên mặt hắn mang theo nụ cười ung dung yếu ớt, giọng nói bình tĩnh giống như là việc tiện tay hái xuống trái cây ở bên đường.

“Không chỉ là hoàng cung, đế đô, mà sau đó cả thiên hạ đều sẽ ở dưới chân Vương!” Nhâm Xuyên Vũ cung kính nói.

“Thật vậy sao.” Dường như hỏi, nhưng giọng nói kia lại mang theo sự thân nhiên.

Nhâm Xuyên Vũ nhẹ nhàng đến gần hai bước, ánh mắt lặng lẽ đảo qua phía khuôn mặt nhìn không ra biểu tình gì của chủ tử, há mồm định nói gì đó rồi lại nuốt xuống. Dời mắt nhìn xung quanh, nhìn cung đình trang trọng, dõi mắt trông về phía xa, thấy khí thế to lớn của đế đô. Mấy tháng trước, bọn họ còn đứng ở Vũ Lâm đài của Phong quốc, nhưng hôm nay bọn họ đã đến đế đô, đứng ở hoàng cung! Người trước mắt không chỉ như vậy, ngài ấy hẳn là người leo lên đỉnh Thương Mang sơn, ngài ấy phải là kẻ quân lâm thiên hạ!

Vì vậy, nén xuống chút do dự còn sót lại trong lòng, nắm tay, cúi đầu, cực kỳ trầm ổn mà trang trọng mở miệng: “Vương, xin người lập Phượng cô nương làm... Phi!” Thanh âm rất nhẹ lại cực kỳ kiên định.

Nghe thấy như vậy, rốt cục ánh mắt nhìn về phía xa của Lan Túc thu hồi, nhẹ nhàng liếc mắt nhìn thần tử đang cúi đầu bên cạnh, con người đen như mực sâu không thấy đáy, nụ cười yếu ớt trên mặt cũng không mấy may thay đổi.

“Phượng cô nương là hậu nhân của Phượng gia, nếu Vương có thể lập cô ấy làm phi, vậy trong lòng của người trong thiên hạ, sẽ không còn ai nghi ngờ việc Vương lên làm Hoàng đế!” Trong thanh âm trầm tĩnh của Nhâm Xuyên Vũ mang theo một loại nhiệt huyết, hưng phấn, giống như một người lặn lội đường xa bỗng thấy đường tắt trước mắt.

Lan Túc nhìn hẩn một lúc lâu, nụ cười ung dung yếu ớt trên mặt sâu hơn vài phần, nụ cười khiến ánh mắt âm u kia có vẻ sáng hơn, nhưng lại khiến người khác không thể hiểu rõ, ngẩng đầu nhìn Tê Long cung hùng vĩ trước mặt, chậm rãi nói: “Xuyên Vũ, đối với bản vương, người trung tâm như một, để giúp bản vương đoạt được thiên hạ càng không quản mệt nhọc, phí hết tâm huyết, thực vất vả cho người!”

“Vương...”

Lan Túc lắc tay, ý bảo hẩn không cần nói nữa, hơi híp mắt lại, nhìn cái bảng hiệu của cung điện, thanh âm bình thản lại mang theo một chút gì đó không thể nắm bắt: “Chưa từng nghĩ đến, trước đây, trong Tê Long cung từng ngã xuống vô số người...”

Cuối tháng mười một, trời giá rét, mà Bạch quốc ở phía Bắc của Đông Triều, được gọi là “Bạch quốc” quả danh xứng với tên, băng tuyết luôn xuất hiện sớm nhất ở đây, phủ khắp mọi nơi, phóng ánh mắt nhìn ra đều là một màu trắng xóa.

Trong vương cung, mặc dù cung nhân đã sớm dọn tuyết trên các lối đi, nhưng tuyết trên nóc nhà, trên nhánh cây lại không hề bị hòa tan.

“Công chúa.” Phả Lâm toàn thân được bọc kín trong từng tầng áo choàng khế gọi Lang Hoa công chúa đã đứng trước cửa cung điện gần hai canh giờ.

“Chuyện gì?” Thanh âm khô khốc của Lang Hoa vang lên.

“Công chúa, hồi cung đi.” Trong lòng Phả Lâm chưa xót nói. Vị công chúa vốn tươi tắn linh hoạt như nụ hoa, lúc này lại giống như cây khô mùa đông, không hề có sức sống.

“Ta nhìn cái cây này bấy ngày, mà tuyết trên cành cây không hề tan ra, ngược lại kết thành tầng băng dày.” Ánh mắt Lang Hoa si ngốc nhìn cái cây phía trước.

“Công chúa...” Phả Lâm mở miệng, thanh âm lại nghẹn ngào, cổ họng thấy chua xót, không thể nói điều gì ra khỏi miệng. Làm sao bây giờ? Đầu tiên là Tu tướng quân, sau đó là Đại vương... Tin dữ của từng người một truyền đến, việc này sao công chúa có thể chấp nhận?! Công chúa thiện lương như vậy, ngay cả con vẹt đỏ mà người nuôi bị chết cũng khiến người thương tâm khóc rất lâu, khi nghe đến tin tức Tu tướng quân cùng Đại vương qua đời, người

lại không rơi một giọt nước mắt nào, chỉ là không có phản ứng gì, trì độn giống như một con búp bê, tựa hồ không nghe ai khác nói gì, nghi ngờ nháy mắt mấy cái, sau đó cứng đờ ngồi im, đôi mắt nhìn phương xa, nhưng không có tiêu điểm, không có thần khí, như là một con rối chỉ biết hít thở!

“Phẩm Lâm, đừng đau lòng.”

Phẩm Lâm chợt thấy trên mặt có chút lạnh lẽo, mới thấy không biết công chúa đã đứng trước mặt lúc nào, dùng tay lau khi nước mắt không tiếng động rơi xuống trên mặt nàng.

“Phẩm Lâm, đừng khóc...”

Lang Hoa đưa tay nhẹ nhàng ôm Phẩm Lâm đang khóc vào lòng, nước mắt có lẽ là chảy thay nàng đi? Cho dù trong lòng hàng trăm nghìn vết thương, cho dù máu chảy đầm đìa thì nước mắt cũng không thể nào chảy ra, chỉ có thứ đau đớn thấu tâm nhập cốt dày vò nàng hàng đêm!

“Công chúa... Công chúa... Nếu người không sao... Phẩm Lâm cũng sẽ không sao...”

Thanh âm của Phẩm Lâm đứt quãng do khóc, mang theo sự thương yêu, còn có chân thành, ấm áp...

“Phẩm Lâm, ta sẽ không sao, ta sẽ không sao.” Lang Hoa nhắm mắt, “Chỉ là cái chỗ này quá lạnh, lạnh thấu xương cốt ta!”

Hai ngày sau, Lang Hoa công chúa biến mất từ vương cung của Bạch quốc, trong cung kinh hãi, cả nước tìm kiếm nhưng không rõ tung tích, từ đó về sau không hề nghe được tin tức của nàng nữa.

Mà lúc Phong Mặc đại quân đang có lợi, Tranh Thiên kị của Hoàng quốc cũng không ngồi yên.

Ngày 12 tháng 11, Hoàng Triều lĩnh Tranh Thiên kị qua vương vực đến Lương thành.

Ngày 18 tháng 11, Hoàng Triều công hạ Lương thành, chiến đấu kịch liệt bảy ngày với người bảo vệ thành là con trai của Đông Thủ Phóng – Đông Đào Dã, cuối cùng Hoàng Triều công phá Lương thành, Đông Đào Dã thất bại bỏ chạy đến Liễu thành.

Ngày 27 tháng 11, Hoàng Triều tấn công Liễu thành, tái chiến với Đông Đào Dã, vì thực lực hai bên chênh lệch nên Liễu thành bị phá. Đông Đào Dã biến mất. Hoàng Triều vào thành, luyện tiếu khả năng của Đông Đào Dã, từng sai người điều tra nhưng lại không biết được hản sống chết thế nào, từ đó về sau không rõ tung tích.

Đầu tháng mười hai, đại tướng của Phong Vân kị là Tề Thư, Trình Tri cùng đại tướng của Mặc Vũ kị là Kiều Cần, Nhâm Xuyên Vân lĩnh năm vạn đại quân, chia binh thành hai đường, tiến về phía Kinh thành cùng Bàu thành, trên danh nghĩa: “Trợ giúp hai thành ngăn địch!”

Giữa tháng mười hai, đế đô trải qua một đêm tuyết lớn, đến sáng sớm ngày thứ hai đã là một mảnh mịt mờ.

Vùng ngoại ô cách đế đô mười dặm có “Phường viên”, là do năm xưa Quan đế xây dựng. Quan đế là hiền quân nổi danh của Đông Triều, trời sinh tính tình giản dị, “Phường viên” tuy là biệt cung của hoàng gia nhưng đơn giản tự nhiên, tinh tế thanh nhã. Quan đế cả đời thích mai, phía đông “Phường viên” trong trồng một loại cây mà mai. Có lẽ là ngày ngày muốn ngắm những đóa hoa xinh đẹp này, một đêm đang lúc hoa nở rộ, trên mỗi cây giống như điểm họa đẹp đẽ, đỏ trắng đan xen, băng hỏa tương giao, giống như lưu ly, chói lọi mà trong suốt.

“Tịch nhi, muội ra ngoài rất lâu rồi, còn muốn đứng ở đây bao lâu nữa?” Cửu Vi thở hổn hển đi lên đỉnh núi, trong tuyết để lại dấu chân thật sâu.

Dưới gốc cây trên núi, một người đang lẳng lặng đứng, vẫn là bộ y phục trắng thuần hàng ngày, khiến nàng giống như hòa cùng một thể với tuyết trắng, chỉ có mái tóc đen nhanh ngẫu nhiên bị gió thổi lên, từng sợi nhẹ phiêu tán trong không trung.

“Cửu Vi, theo ta xem hoa mai lâu như vậy, huynh thấy những đóa hoa mai này tươi đẹp không.” Thanh âm của Tích Vân trong nhưng lạnh lùng như tuyết, ánh mắt dừng trên cành mai, lại giống như nhìn xuyên qua nó, nhìn thấy càng xa xa hơn.

“Tịch nhi...” Cửu Vi mở miệng lại không biết nói điều gì cho tốt, nhìn người đang đứng dưới gốc mai, sau đó chậm rãi đến gần, mang áo choàng trắng như tuyết khoác lên vai nàng, cùng nàng sóng vai mà ngắm cây trước mắt.

Tự khi đến đế đô, lập tức ngày thứ hai Phong vương di giá đến “Phường viên” để “tĩnh tâm dưỡng bệnh”, chỉ vì “cơ thể suy yếu” mà cứ như vậy không hồi cung, còn Tức vương “Thức khuya dậy sớm, ưu sầu” bận rộn nhiều việc... Chính đốn triều vụ, an ủi những bách tính trong đế đô sống sót sau cuộc chiến, cứ như vậy mà không có chút thời gian đến thăm Phong vương đang bị bệnh, nắm tay tính ra, đã gần một tháng hai người không gặp nhau.

“Mọi người nói hoa này như lửa, nhưng huynh có thấy hoa này càng giống máu không?” Tích Vân giơ tay lên, muốn chạm vào đóa mai kia nhưng tay dừng giữa không trung rồi buông xuống.

“Tịch nhi, muội vẫn đang tự trách sao?” Cửu Vi nhìn chằm chằm Tích Vân, giơ tay lên gạt bỏ bông tuyết rơi bên thái dương nàng.

“Cửu Dung và Lâm Cơ đã về đến nhà sao?” Ánh mắt của Tích Vân từ cành mai rời đi, nhìn về phía khoảng không xa xa.

“Tịch nhi, đó không phải là lỗi của muội.” Cửu Vi đặt nhẹ tay lên vai Tích Vân: “Bi kịch ở núi Lạc Anh không phải do muội sai, cũng không phải do Lâm Cơ sai, chỉ vì... Bọn họ... Sốt ruột cứu muội!”

“Thân là Vương, phải có trách nhiệm với tất cả.” Khóe môi Tích Vân khẽ nhếch lên, hiện ra một nụ cười yếu ớt, “Bất kể là ưu điểm hay khuyết điểm đều không được trốn tránh!”

“Tịch nhi...” Cửu Vi giữ chặt vai Tích Vân thêm một chút, “Nếu muốn truy cứu, đó cũng là do...” Lời nói của Cửu Vi suýt ra khỏi miệng rồi cục nuốt trở về.

“Muốn trách thì trách Túc vương sao?” Tích Vân ngoái đầu lại nhìn hấn, như cười như không, giống như bị thương mà lại không phải.

“Ta không có quyền kết luận, chỉ là... Tịch nhi...” Kéo vai Tích Vân qua để hai người đứng đối diện, bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt của Cửu Vi tràn đầy linh khí giờ phút này lại thật sắc bén, “Hai người đã như vậy, muội còn muốn tiếp tục bên hấn sao? Vì sao... Vì sao không chịu chọn con đường khác?”

“Cửu Vi...” Tích Vân nhẹ nhàng thở dài.

Cửu Vi chăm chú nhìn nàng, muốn đem sự kiên định trong mắt truyền đến đáy lòng nàng, nhưng ánh mắt của Tích Vân vẫn trầm tĩnh không gợn sóng, một lúc lâu sau hấn cười tự giễu, buông tay nàng ra.

Một khắc kia, nơi đó hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có gió lạnh thổi bay những bông tuyết lẫn với cánh hoa mai, hai người lẳng lặng đứng đó, một nhìn xa về phía trước, một ngửa đầu nhìn trời, tuyết trắng như mây, thanh khiết như ngọc lưu ly.

“Cửu Vi, huynh rất muốn đạt được tâm nguyện của huynh sao?”

Thật lâu sau, lại nghe thấy thanh âm có chút trầm thấp của Tích Vân.

“Đương nhiên.” Cửu Vi khép hờ mắt, giống như bị tuyết khiến cho chói mắt, “Chúng ta chờ hơn ba trăm năm... Hơn ba trăm năm... Đời này qua đời khác... Đó không chỉ còn đơn giản là một nguyện vọng nữa mà rất nhiều thứ được cất giấu trong nó...”

“Ta hiểu.” Ánh mắt của Tích Vân ôn nhu nhìn Cửu Vi, trên khuôn mặt chưa từng biểu lộ gì của hấn lóe lên vẻ thâm trầm đau đớn rồi lập tức biến mất.

“Muội hiểu, nhưng muội lại không muốn thay đổi!” Cửu Vi mở mắt, ánh mắt sáng sủa sắc bén mang theo cả một tia chỉ trích.

Tích Vân nghe vậy chỉ biết yếu ớt thở dài.

“Tịch nhi, ta...” Cửu Vi không khỏi áy náy.

Một tiếng thở thật dài giống như muốn trút hết bao nhiêu dồn nén ra ngoài, đến mức người nghe cũng cảm thấy thương xót.

Tích Vân hơi xua tay, ánh mắt nhìn Cửu Vi trầm tĩnh mà ôn hòa.

“Túc vương đối xử với ta như thế, có lẽ tất cả mọi người đều cho rằng ta và hấn sẽ trở mặt. Bằng thực lực của Phong quốc và mười vạn Phong Vân kỵ, nếu ta cũng muốn tranh đoạt thiên hạ,” hươu chết về tay còn chưa biết “, biết đâu có thể trở thành nữ hoàng độc nhất vô nhị từ trước đến nay! Nhưng mà... Cảnh tượng đó cần bao nhiêu máu tươi cùng sinh mệnh xây dựng nên? Nếu vương miện của nữ hoàng khiến cho nhiều người nhà tan cửa nát, vợ con ly tán, bao nhiêu người tan nát cõi lòng? Thứ như vậy ta không muốn!”

Tích Vân xoay người, nhìn thẳng về phía trước, đôi mắt sáng sủa mà kiên định.

“Cho tới bây giờ, chiến tranh chỉ gây cho bách tính cực khổ cùng bị thương, ta kết minh với Tức vương vốn là vì muốn bách tính hai nước không phải chịu khổ, nếu vì tư oán bản thân mà rút kiếm tỏ mặt... Phong Tích Vân ta sao có thể xứng là Vương của Phong quốc! Người làm Vương không thể vì dục vọng của bản thân mà làm ảnh hưởng đến cuộc sống của bách tính, như vậy mới xứng đáng là một vị vương!”

“Cửu Vi, ta cũng có nguyện vọng.”

Thanh âm của Tích Vân vô cùng nhẹ, giống như làn gió thổi qua rồi tan đi, cứ thế khiến Cửu Vi không tự chủ được chăm chú lắng nghe, nhưng một khắc này hắn lại không nhìn rõ được vẻ mặt của nàng, tựa hồ trên khuôn mặt đó lại bị phủ kín bởi một đám sương, sau đám sương đó nó trở nên mờ mịt lung mờ mịt.

“Tuy không phải nguyện vọng của ta, nhưng khi sinh ra đã là Vương giả, vậy thì phải đảm đương trách nhiệm của một vị Vương giả!” Tích Vân nâng tay phải lên, nắm ngón tay khẽ gấp lại, giống như nắm thứ gì đó vô hình trong lòng bàn tay, “Cho nên... Có một số chuyện xảy ra với kẻ làm Vương, dù rất không muốn nhưng vẫn phải bỏ qua!”

“Tịch nhi...” Cửu Vi khẽ thán, nhìn nàng, trong ánh mắt mang theo kính trọng cùng thương tiếc: “So với muội, là ta đã quá ích kỷ.”

“Huynh cũng chỉ là làm hết trách nhiệm của mình mà thôi.” Tích Vân lắc đầu, ánh mắt ngăm xuống dốc núi, phía trước là toàn là tuyết: “Nhân tâm luôn luôn biến ảo, giờ khắc này ta khẳng định trách nhiệm của mình như vậy, thế nhưng... Thời gian lâu sau, giống như tuyết trắng bao phủ trên mặt đất, có lẽ ta cũng sẽ không rõ phương hướng lúc đầu của mình nữa, mà đến lúc đó... Chiến tranh chính là thứ tàn khốc nhất, trong máu lửa, sẽ có rất nhiều thứ biến mất!”

“Vậy một tháng nay muội ở biệt cung tránh xen vào sự vụ, đây cũng là thứ muội muốn sao?”

“Ở đây yên tĩnh như thế, hơn nữa còn có hoa mai xinh đẹp, Cửu Vi không vui sao?” Tích Vân thản nhiên nói.

“Ừ, vui.” Cửu Vi chỉ có thể đáp như vậy.

“A...” Tích Vân cười khẽ, ánh mắt nhìn vào từng đóa mai đỏ, kinh ngạc đến xuất thần.

Sau một lúc lâu bỗng nhiên nói: “Huynh xem những đóa mai này, đỏ chói như vậy có phải là mang theo chuyện vui sao?”

“Vậy sao?” Cửu Vi cảm thấy không hiểu ra sao nhìn nàng, chẳng biết vì sao nàng lại thốt ra lời này.

“Hoa mai nở rộ trong một đêm, nói không chừng chính là vì báo hiệu việc vui.” Tích Vân đưa tay ra, đầu ngón tay đùa giỡn cánh mai trong tuyết, sau đó nhìn nó lặng lẽ hòa tan ở lòng bàn tay.

“Việc vui?” Cừu Vi hỏi ngược lại, nhưng sau đó dường như nghĩ đến điều gì, không khỏi giật mình.

“Phượng cô nương tài mạo tuyệt hảo, lại một mảnh thâm tình, có thể lấy được người như vậy quả là có phúc khí?” Ngón tay Tích Vân gấp lại một cái ngắt xuống một đoá mai, cổ tay vừa chuyển, cánh hoa mai như hồng vũ (Mưa màu đỏ) rơi xuống nền tuyết trắng.

“Muội, đồng ý sao?” Cừu Vi chăm chú nhìn nàng.

“Bắt đầu từ tám đời đế là Thủy đế, Thành đế, Quan đế, Ngôn đế, Chí đế, Ích đế, Tề đế, Triệu đế đều lập người Phụng gia làm hậu, từ đó Phụng gia được xưng là” Phụng hậu “. Trong lòng người ở Đông Triều, nữ tử Phụng gia chính là Hoàng hậu, như vậy phu quân của nữ tử Phụng gia đương nhiên được xác định là hoàng đế. Mặc dù lúc này hấn lấy lòng nhân ái thu phục dân tâm, nhưng Đông thị đã cai trị hơn ba trăm năm, trong lòng bách tính cũng có những việc thâm căn cố đế không bỏ qua được, nhưng nếu có nữ tử Phụng gia trong tay, tất sẽ không còn điều gì cản trở nữa!”

Tích Vân nhìn cành mai trụi lủi trước mặt, ánh mắt có chút mơ hồ, nhưng thanh âm vẫn lãnh tĩnh mà rõ ràng.

“Hơn nữa, Phụng gia không chỉ có Hoàng hậu, còn từng có ba vị tể tướng, bốn vị tướng quân, sáu vị giám sử, mười một vị nha phủ, có thể nói cả nhà làm quan, ở Đông Triều, có thể nói ngoại trừ Đế tộc cùng thất quốc Vương tộc của chúng ta thì Phụng gia là gia tộc hiển hách nhất. Thẳng đến thời của Gia đế, vị này bị Sử gia cực kỳ cay độc nói là Đế vương ngu ngốc, lại phá vỡ việc” Phụng hậu “, là Hoàng đế duy nhất lập thường dân làm Hoàng hậu.”

“Mà từ đó về sau, Phụng gia từ vị trí cao nhất của Đông thị vương triều đế quốc dần xuống dốc, mà Đông Triều đế quốc cường thịnh cũng bắt đầu suy yếu. Nhưng bất kể Phụng gia xuống dốc tới mức nào, ở trong lòng mọi người, Phụng thị chính là đại biểu cho sự cao quý, một loại tượng trưng cho ngôi Hậu, trong lòng những người mê tín, cổ hủ, có lẽ vì Gia đế không lập nữ tử Phụng gia làm Hậu nên quốc gia suy thoái! Cho nên, lúc này bỗng xuất hiện một vị Vương nhân ái, hơn nữa còn là một vị Vương lập nữ tử Phụng gia làm phi, huynh nói xem trong lòng bọn họ sẽ nghĩ gì?”

“Tịch nhi, muội... đồng ý?”

Cừu Vi không thềm để ý đến việc Phụng gia, đưa tay nắm lấy tay của Tích Vân, ánh mắt chăm chú nhìn nàng, nhưng không cách nào ra chút tâm tình gì từ trên khuôn mặt bình tĩnh của nàng.

“Chuyện có lợi như vậy sao hấn có thể bỏ qua.”

Tích Vân bỏ cành mai trong tay, vỗ vỗ tay, giống như muốn vỗ rơi gì đó vướng mắc khỏi tay, “Mà chuyện hôn sự khiến cho bên nào cũng có lợi, sao lại không thành toàn!”

Cừu Vi không nói gì.

Sườn núi phủ tuyết lại lâm vào tĩnh lặng, gió lạnh thổi qua, cánh hoa mai cùng tuyết trắng, bay trong không trung, phiêu đảng rất xa.

Cửu Vi lặng lẽ nhìn Tích Vân, ánh mắt trong suốt lóe lên một tia buồn vô cớ, gơ tay phủ đi cánh hoa mai cùng những bông tuyết trên đầu vai nàng, ôn nhu ôm nàng vào lòng: “Tịch nhi, thực sự bỏ qua sao? Muội cùng hấn...”

Năm ngón tay nhẹ nhàng xen vào mái tóc, đặt đầu nàng lên vai hấn, “Tịch nhi...” Muốn nói điều gì, cũng không thể nào mở miệng được, cuối cùng chỉ có thể dùng sức ôm chặt nàng, im lặng truyền sự quan tâm.

“Cửu Vi, huynh không cần lo lắng.”

Tích Vân dựa vào lòng hấn, trên mặt xuất hiện nụ cười rất nhạt giống như bông tuyết đang bay xuống, “Phong Tích Vân ta là đời sau của Phượng vương, trong máu của nữ tử Phong thị chúng ta...”

Ánh mắt nhìn về phía bầu trời xanh biếc, nó gần như trong suốt, màu tuyết ánh lên chói mắt, hạ mắt xuống tựa đầu vào vai hấn, nhẹ nhàng thở ra một tiếng rồi không nói tiếp nữa.

Cửu Vi không nói gì, chỉ là siết chặt vòng tay.

Giờ khắc này, hai người nương tựa gắn bó vào nhau, không có khoảng cách, không có địa vị, trong trời tuyết lạnh giá, mang lại cho nhau một chút ấm áp!

Gần cuối tháng mười hai, Phong vương “Cơ thể tốt hơn” quay lại để đồ.

“Chứng kiến cảnh tượng bây giờ, thật phải khâm phục hấn!”

Vì không muốn quấy nhiễu bách tính, cho nên Tích Vân chỉ ngồi trong một chiếc xe ngựa bình thường vào thành. Trong xe, Cửu Vi nhắc một góc màn xe lên, nhìn trái phải hai bên đô thành, nhẹ nhàng cảm thán.

Lúc đầu vào thành từng bước đều là máu thịt, nơi nơi hỗn loạn, trong thành lòng người hoang mang. Nhưng hiện nay mới chỉ qua một tháng ngắn ngủi mà đã rực rỡ hấn lên, đường phố sạch sẽ, nhà sửa chữa hoàn hảo, bên đường bảng hiệu phong phú, sáng sủa, từng cửa hàng đều mở cửa kinh doanh, hô to gọi nhỏ đón khách vào cửa, trên đường phố người đến người đi, kêu gào mua bán thoải mái, trên mặt mỗi người đều có một phần bình yên, không còn nhìn ra được sự hoảng sợ lúc thành bị phá.

“Khả năng trị quốc của hấn ta chưa hoài nghi.” Tích Vân liếc nhìn tình hình bên ngoài thân nhiên nói.

“Cho nên mới yên tâm bỏ đi?” Cửu Vi quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái.

Tích Vân không nói gì, đầu ngón tay sờ lên chiếc vòng ngọc ở cổ tay bên kia, nhẹ nhàng chuyển động, đôi mắt sáng như sao, ẩn chứa tinh quang.

“Cuối năm rồi, một năm mới lại sắp bắt đầu!” Thanh âm lãnh tĩnh lưu loát, giống như tiếng chuông nhỏ leng keng.

Cửu Vi nhìn nàng, có chút nghi hoặc nhưng lại không hỏi nữa, lẳng lặng ngồi ở bên cạnh nàng, mãi xa một đường chạy tới hoàng cung.

Đến cuối năm, bên trong đế đô vui mừng náo nhiệt, từng nhà treo đèn lồng, dán câu đối, mặc quần áo mới, chuẩn bị rượu ngon, bánh trái cùng pháo, cả nhà đoàn tụ, chúc mừng năm mới sau ngày cuối cùng của năm cũ này.

So với bách tính đang vui mừng, hoàng cung lại có phần cô tịch quạnh quẽ, mặc dù cung nhân cũng treo cung đăng, dán giấy màu, khiến toàn bộ hoàng cung như chìm trong không khí vui mừng, nhưng bây giờ trong cung có hai vị chủ tử, một người thì suốt ngày trong kim điện xử lý triều vụ, một người thì tự vào Phụng Ảnh cung tĩnh dưỡng, không hề ra ngoài, tựa hồ đều đã quên hôm nay là ngày nào. Cho nên mặc dù cung nhân được ban thưởng nhiều, nhưng cũng không vì năm mới sắp đến mà vui vẻ thêm vài phần.

Mặt trời mùa đông có chút ấm áp, khiến người phơi nắng lười biếng, có chút buồn ngủ.

Nhâm Xuyên Vũ một đường đi qua, thỉnh thoảng có cung nhân hỏi thăm ân cần, hẩn gật đầu mỉm cười, thỉnh thoảng ngược mắt nhìn cung đăng cùng vài màu đã được treo lên, cùng mai vàng đã được cắt tỉa... Lễ mừng năm mới, người bình thường vô cùng trông ngóng ngày này đi? Ngày đoàn viên vui mừng, nhưng tựa hồ bọn họ đều quên, năm vừa rồi lúc ở Phong đô, mặc dù trong cung cũng tổ chức yến tiệc, thế nhưng Vương... Nghi lễ chu toàn như Lan Túc công tử cũng chẳng bao giờ tham dự cái gì gọi là yến tiệc đoàn viên trong vương cung của Phong quốc!

Trước thư phòng, người bẩm báo đẩy nhẹ cửa, mời hẩn đi vào.

“Xuyên Vũ bái kiến Vương.”

“Đứng lên đi.”

Lan Túc khép lại tấu chương trong tay, thở dài một hơi, tấu chương xếp thành chồng cao trên bàn, cuối cùng cũng phê xong hết, ngược mắt nhìn người đang đứng thẳng trước bàn: “Việc trong đế đô cũng sắp hoàn tất, bên ngoài chuẩn bị ra sao rồi?”

“Bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng.” Nhâm Xuyên Vũ một mực cung kính đáp.

“Ừ.” Lan Túc hài lòng gật đầu, “Thông báo cho bọn họ, giờ Mùi, Định Thao cung.”

“Dạ.”

“Đi xuống đi.”

“Thần xin cáo lui.” Nhâm Xuyên Vũ khom người lui ra, chỉ là vài bước rồi bỗng quay người lại, ngược mắt nhìn vị Vương phía trên, có chút do dự mở miệng, “Vương...”

“Còn có chuyện gì?”

“Ngày hôm nay... Là qua năm mới.” Nhâm Xuyên Vũ tận lực làm cho giọng của mình được tự nhiên.

“Ừ?” Ánh mắt của Lan Tức thông thả quét đến.

“Mừng năm mới là ngày lễ mà dân chúng mong đợi, bách tính để đô đều mong chờ có thể đón năm mới cùng Vương.” Nhâm Xuyên Vũ có thâm ý khác nhắc nhở.

“Vậy sao?”

Tất nhiên là Lan Tức hiểu được điều mà Nhâm Xuyên Vũ nói, sau một lúc trầm ngâm mới nói “Phong Vi luôn oán trách là buồn chán, để hẳn chuẩn bị yến tiệc trong cung đi, về phần bách tính... Giờ Tý bản vương và Phong vương sẽ đến cổng thành, cùng dân chúng mừng năm mới!”

“Dạ!” Nhâm Xuyên Vũ lên tiếng trả lời. Lễ mừng năm mới là chuyện rất bình thường nhưng với bách tính thì chuyện vô cùng quan trọng, nhưng hẳn thấy, đây cũng là một cơ hội để Vương bày ra tư thái “thân dân (Gần gũi dân chúng)” mà thôi. Nhưng mà... Trong lòng cũng có chút phần chất, dù sao, từ khi hẳn theo Vương đến nay, đây là lần đầu tiên Vương chịu tham gia mừng năm mới!

Sau khi Nhâm Xuyên Vũ rời đi, Lan Tức nhìn trên tấu chương có vẽ ấn ký đỏ thẫm, không khỏi có chút hoảng hốt xuất thần.

“Lễ mừng năm mới sao?”

Hắn khẽ xuất thần tự lẩm bẫm, đẩy cửa sổ khắc hoa ra, đập vào mắt là màu đỏ chói mắt, trong nháy mắt đó, bất ngờ không kịp đề phòng, lụa đỏ như hóa thành máu nhào đến, che mắt cả tòa cung điện, giầy tơ màu trắng giẫm trên thảm đỏ sẫm, trong nháy mắt nhuộm cả màu máu, tập tễnh bò qua, vươn tay ra, muốn cố gắng nắm lấy chút quần áo màu xanh đang trôi nổi, thứ bắt đến lại chỉ là máu tươi đầy tay, chảy từ ngón tay ra rồi trở lại vũng máu... Dung nhan trắng bệch không còn hơi thở, tóc dài màu đen như hải tảo xõa tung trên thân, thân ảnh màu xanh nhẹ nhàng di chuyển trong hồ màu, gần gần xa xa...

“Rầm!” Không chút ý thức, tay đóng cửa sổ lại ngay lập tức, dời bước, bước chân có chút không ổn định, rút cục trở về ghế, một khắc kia, giống như người chìm sâu trong nước có thể lên bờ, thở hỗn hển, mệt mỏi ngã xuống ghế, tay giơ lên che khuất hai mắt, giống như muốn ngăn trở huyết sắc như thủy triều tràn đến, muốn đè nén sự run rẩy của bản thân, nhưng huyết triều vẫn cuộn cuộn mà đến như cũ, càng để lâu càng dày đặc, một tầng lại thêm một tầng, cuối cùng là một màu đen âm trầm không thấy điểm cuối!

“Mẫu hậu...” Một tiếng nói nhỏ, rất nhỏ mà yếu đuối, nhẹ nhàng thốt lên, thanh âm đứt đoạn.

Mặc dù trong cung rất nhiều điện, nhưng nếu từ nơi cao nhất của trung tâm hoàng cung là Bát Hoang tháp nhìn ra, đập vào mắt chính là tám cung điện: Tê Long, Đế Diễm, Tĩnh Hải, Cực Thiên, Tả Ý, Kim Thăng, Phượng Ảnh, Ấu Nguyệt, mà tám cung này sắp xếp theo Bát Hoang

tháp, những cung điện, đình đài, lầu các, lâm viên đều xen tám cung điện trên mà xếp quanh, tám cung điện vây quanh Bát Hoang tháp, hoàng cung giống như một mặt trời khổng lồ.

Tám cung điện lớn ở thời đầu của Đông Triều do Thủy đế cùng bảy vị đại tướng ở, năm đó tám người tình thâm nghĩa nặng, Đế viết: Giang sơn có thể cùng cùng chung, hưởng hò chỉ là hoàng cung! Trong hoàng cung ngoại trừ Đế, Hậu, Phi, Tần, cung nhân, mà lại có người khác ở lại thì đúng là chuyện trước nay chưa từng có, nhưng quả thực tám người kia từng cùng ở trong hoàng cung, chỉ là sau đó bảy vị tướng lại có hôn phối, nên cũng dần dần rời cung, lập phủ trong đế đô, thậm chí sau đó lại phong quốc, lúc đó tám người ly tán thiên nhai.

Tình nghị của tám người cùng công danh sự nghiệp được lưu truyền về sau, không ai có thể vượt qua truyền thuyết đó, mặc dù hôm nay, Đông Triều đế quốc đã hoàn toàn thay đổi, nhưng tám người kia lại giống như những vị thần bất khả xâm phạm, mà tám cung điện lớn, mặc dù đứng độc lập nhưng ngày đó lại có một hành lang liên kết tám cung điện lớn như là một hành động xác minh việc “Cùng chung thiên hạ”!

Chỉ là... Tình nghị như vậy có thể tồn tại vĩnh viễn sao? Lúc đó tám người tình như thủ túc sao lại có ngày chia lìa? Thủy đế tự tay phân chia giang sơn cho người khác, rốt cục trong lòng hẳn nghĩ gì? Lẽ nào trong lòng hẳn quan trọng nhất không phải là giang sơn đế nghiệp? Vậy quan trọng nhất là cái gì? Nếu quan trọng nhất là tình cảm của tám người, vậy gì cần gì phải chia quốc, làm ra hành động phân ly? Vì sao tám người không thể cùng ở tại đế đô...

Đi trên hành lang ngoằn ngoèo, nhìn con đường thật dài không thấy cuối, Nhâm Xuyên Vũ hiếm khi suy nghĩ miên man. Hai bên trái phải hành lang trồng các loại cây, trời đông giá rét nhiều nhất là hoa mai đỏ tươi như máu, mùi hoa mơ hồ được gió đông thổi tới, mùi hương trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Đây không phải là Cửu Vi tiên sinh sao?”

Nhìn người đối diện đang đi đến, Nhâm Xuyên Vũ thốt lên, đồng thời trên mặt cũng xuất hiện nụ cười thân thiết, ánh mắt bình thản cất giấu một tia cảnh giác, hẳn không hề quên một ánh mắt sắc bén tận xương trên lời đài võ lâm hôm đó.

“Hóa ra là Nhâm quân sư.” Cửu Vi cũng ôn hòa mỉm cười đáp.

“Tiên sinh lại chuẩn bị món ngon cho Phong vương sao?” Ánh mắt Nhâm Xuyên Vũ nhìn qua cái khay trên tay Cửu Vi, trên đó là một cái bát được đậy kín.

“Hôm nay là lễ mừng năm mới, trong cung tự có ngự trù chuẩn bị đồ ăn cho Phong vương, chỉ là sáng nay Cửu Vi hái bạch mai mới nở, ngâm một bát ‘Lãnh hương’, để Phong vương xúc miệng thôi.” Cửu Vi đáp một cách tao nhã lễ độ.

“A?” Nhâm Xuyên Vũ hí mắt cười cười, mỗi chữ mỗi câu chậm rãi nói ra “Nói đến, từ khi có tiên sinh chăm sóc Phong vương bằng” Âm thực “, Phong vương không chỉ ngọc thể an khang, phong thái càng thêm tươi đẹp, thực là công lao của tiên sinh, khiến cho Vương của ta cảm thấy rất an ủi, cũng làm cho thần tử như ta an lòng!”

“Người!” Cửu Vi nghe vậy biến sắc, nhìn người trước mắt, gương mặt cười đến ôn hòa vô hại, nhưng lại cất giấu sự âm lãnh như một con rắn, đúng là con cáo giả dối! Người này... Về mặt Cửu Vi trở nên lạnh lùng, nhìn chằm chằm người trước mắt.

“Trong cung ngoại trừ Đế vương, khó có thể lưu người ngoài, nhưng tiên sinh lại có thể sống lâu dài trong Trường Ly cung, đủ thấy Phong vương đối đãi khác biệt với tiên sinh... Quả là sủng ái có thừa!” Lời nói cực kỳ nhẹ nhàng nhưng dường như những chữ cuối có ý nhấn mạnh thêm, nét mặt vẫn là vân đạm phong khinh vô cùng ôn hòa, ánh mắt nhẹ nhàng tùy ý bỗng quét về đối phương, nhưng nhìn lại thì nặng tựa ngàn cân!

Cửu Vi lặng lẽ không nói.

Hai người đứng yên cách nhau ba thước, xa xa có những cung nhân đang bận rộn, nhưng ở đây là sự trầm tĩnh đến mức hít thở không thông, gió lạnh phát qua, hoa rơi tung bay, tay áo vung lên cũng không thể thổi đi đường nhìn đang giằng co giữa hai người.

“Vẫn thường nghe nói Nhâm quân sư là một người thông minh lợi hại, hôm nay cuối cùng cũng tin.”

Sau một lúc lâu, Cửu Vi bỗng nhiên nở nụ cười, một tay cầm khay, một tay khẽ vuốt sợi tóc nơi đuôi lông mày, đôi mắt tựa mở tựa khép, hết sức tao nhã, giống như trên khuôn mặt hết sức bình thường kia có ma lực mê hoặc chúng sinh.

“Đâu có, Xuyên Vũ ngu dốt, còn muốn thỉnh giáo tiên sinh nhiều hơn đây.” Nhâm Xuyên Vũ cũng cười đến ôn nhã.

“Không dám.” Cửu Vi hơi nghiêng đầu nhìn ngoài hành lang, một cành mai vàng tựa vào lan can trên hành lang khẽ đung đưa, giờ tay lên chạm nhẹ vào cành mai, rồi ưu nhã nói, “Chỉ là Cửu Vi cũng có chút ngốc, nhưng thật ra ta lại có vài điều muốn nói với quân sư.”

“Xuyên Vũ chăm chú lắng nghe.”

Nhâm Xuyên Vũ gật đầu cười, ánh mắt nhìn người trước mặt, nội tâm cũng có mấy phần bội phục, người kia lại có thể thản nhiên như vậy.

“Thiện đao giả tử vu đao, thiện mưu giả tử vu mưu (Người giỏi dùng đao chết bởi đao, người hay tính mưu kế chết bởi mưu kế)...!” Từng chữ một Cửu Vi nặng nề nói ra, bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt giống như kiếm rút khỏi vỏ, lạnh lẽo mà lợi hại tấn công đối phương.

Nhâm Xuyên Vũ bị ánh mắt đâm thẳng đến, vừa muốn mở miệng, lại bỗng nhiên trợn to hai mắt, không dám tin nhìn Cửu Vi, nhìn tay hắn rời khỏi cành mai, trên ngón tay còn có một sợi tơ khí màu đỏ, mà đóa mai rực rỡ bên kia lại héo rũ trong nháy mắt!

“Người...” Nhâm Xuyên Vũ kinh hãi líu lưỡi.

“Quân sư làm sao vậy?”

Cửu Vi ôn nhu mở miệng, khẽ cười yếu ớt, ánh mắt nhìn qua khuôn mặt đang kinh ngạc đến mức trắng bệch của Nhâm Xuyên Vũ, ánh mắt càng thêm lạnh lùng, cổ tay vung lên, sợi tơ màu đỏ trên ngón tay khẽ lay động, giống như lưỡi rắn chậm rãi tiến về phía Nhâm Xuyên Vũ, mà lúc này chân tay Nhâm Xuyên Vũ cứng ngắc, chỉ biết đứng ngẩn người, trơ mắt nhìn sợi tơ đỏ mỗi lúc một gần, không có cách nào di chuyển nửa bước.

“Ngươi... Ngươi là...”

Câu nói thốt ra phân nửa, chợt cổ họng nghẹn lại, không thở xong một hơi, tức khắc âm thanh liền biến mất. Tơ đỏ quấn quanh cần cổ từng vòng từng vòng một, mỗi một vòng lại chậm rãi thu hẹp, đưa tay sờ lên cổ, lại không nắm được cái gì, tơ đỏ quấn ngày càng chặt, gương mặt Nhâm Xuyên Vũ đỏ lên, lại từ đỏ chuyển sang trắng, từ trắng chuyển xanh, từ xanh đổi thành tím! Mở miệng muốn nói điều gì đó nhưng lại không có cách nào thốt ra, cổ họng giống như bị kim sắt kẹp lại, trong lồng ngực cảm thấy từng đợt đau đớn, đầu óc ong ong, tứ chi dần dần như nhũn ra, tất cả phía trước như nhìn không rõ, trước mắt từng đạo ánh sáng lóe lên rồi tản đi, sau đó hóa thành một mảnh hắc ám... Một khắc kia, giống như nghe được thanh âm của cánh cửa tử vong mở ra, tạo nên một trận gió lạnh âm trầm, cả người như chìm vào vực sâu hắc ám...

“Vì Cửu Dung, ta hận không thể ném ngươi vào A Tì địa ngục!” Thanh âm vừa nhỏ vừa nhẹ, nhưng từng chữ lại rõ ràng lọt vào tai, giống như kiếm băng lạnh đến thấu xương, “Thế nhưng Tịch nhi... Nể mặt Phong vương mà bỏ qua cho ngươi, nếu sau này ngươi còn dám làm thương tổn đến Tịch nhi, ta nhất định cho ngươi sống không bằng chết!”

Bỗng trên cổ được buông lỏng, “Hô!” Rốt cục lại có thể hô hấp! Cảm giác xung quanh chậm rãi trở về, cảnh vật trước mắt dần rõ ràng. Hành lang tào nhả như trước, thơm mát như trước, người trước mắt cũng mỉm cười như gió, giờ tay sờ lên cổ, không thấy gì cả, chỉ có cảm giác da thịt ấm áp... Tất cả vừa rồi chỉ là ảo giác sao?

“Ngươi...”

“Áy, trì hoãn không ít thời gian rồi, không thể khiến Phong vương đợi lâu, ngày khác sẽ tiếp tục trò chuyện cùng quân sư, Cửu Vi cáo từ trước.” Cửu Vi hất lọn tóc bị gió thổi loạn ra, thong dong lướt qua Nhâm Xuyên Vũ.

“Ngươi... Chờ...” Nhâm Xuyên Vũ xoay người, muốn gọi hắc, thế nhưng đối phương xem như không thấy.

Tám lưng kia thon gầy cao ngất, thanh sam sạch sẽ, tóc dài đến thắt lưng, tóc dùng dây buộc lại, gió thổi qua, tay áo khẽ bay, phiêu dật xuất trần, nhưng một khắc kia, hắc lại thấy vô cùng quỷ dị, quanh thân người kia như còn một loại âm hàn.

“Ngươi là... Ngươi là người của Cửu La tộc?!” Lời thốt ra chính là điều cấm kỵ.

Nhưng cái bóng lưng kia vẫn không nhanh không chậm bước đi, bước chân không hề có chút hỗn loạn, càng ngày càng xa rồi biến mất ở cuối hành lang.

Quay đầu lại, hành lang trống trơn, bên ngoài hành lang ngoài trừ cung nhân, thì chính mình không tồn hao gì vẫn đứng trong hành lang, lẽ nào tất cả vừa rồi chỉ là ảo giác? Thế nhưng... Giơ tay đặt lên ngực, tiếng tim đập dồn dập chính chứng cứ của sự sợ hãi vừa rồi, ánh mắt dao động, nhất thời bình tĩnh, càng mai tựa vào lan can, đã héo rũ cháy đen!

“Bộp!” Thứ nặng gì đó đặt lên vai khiến hấn cả kinh, quay đầu, thì thấy Hạ Khí Thù đứng bên cạnh.

“Xuyên Vũ, ngươi ở đây ngây ngốc cái gì vậy?” Hạ Khí Thù cảm thấy có chút kì quái nhìn Nhâm Xuyên Vũ, loại ngơ ngác thậm chí biểu tình có chút sợ hãi đúng là hiếm thấy trên người Nhâm Xuyên Vũ.

“Khí Thù.” Nhâm Xuyên Vũ bỗng nhiên thở dài một hơi, thân thể giờ khắc này hoàn toàn trầm tĩnh lại, lúc này mới phát hiện lòng bàn tay đã bị mồ hôi làm ướt.

“Bộ dáng của ngươi hiện tại...” Hạ Khí Thù nhìn hấn một cách dò xét, lông mày theo thói quen nhíu lại, “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Không... Không có gì, ta đang muốn đi tìm ngươi đây.”

“Tìm ta?”

“Ừ... Vương giao phó...”

Hai người song song đi qua hành lang, đi qua đình viên, chìm thật sâu trong cung điện.

Nhóm cung nhân cảm theo cung đường đi đến, treo lên từng ngọn đèn.

“A! Hoa mai vốn đang nở đẹp, vì sao lại có một cảnh khô thế này?” Một gã cung nhân kinh ngạc kêu lên.

“Mau cắt nó đi, cái này không phải điều tốt!”

Cảnh khô tựa trên lan can, trong nền những bông hoa màu đỏ, thất rất rõ ràng, gió lạnh phát qua, khiến vài cánh mai khô khê rụng.

Chương 48 Tích Dạ

Giờ Mùi, Phong vương, Túc vương và đại tướng hai nước cùng đi vào cung Định Thao, sau đó đóng cửa cung lại, không cho bất kì cung nhân nội thị nào tiến vào, đến giờ Dậu mới mở ra.

Trời mùa đông thường tối sớm, bởi vậy trong cung đã sớm chong đèn sáng trưng, cửa cung vừa mở, bốn người Từ Uyên, Nhâm Xuyên Vũ, Đoan Mộc Văn Thanh, Hạ Khí Thù lập tức nối đuôi nhau đi ra, sắc mặt người nào cũng mang vẻ trầm tĩnh.

“Cung yến chắc đã được chuẩn bị tươm tất rồi, hay là chúng ta cùng đi đi?” Đoan Mộc Văn Thanh hỏi, ánh mắt nhìn về phía Từ Uyên đang đứng một bên.

Từ Uyên liếc mắt nhìn hần một cái, hai hàng lông mày hơi nhíu lại nhưng cuối cùng vẫn im lặng gật đầu.

Bốn người đồng loạt khởi hành, mục tiêu là cung Khánh Hoa.

Cung Khánh Hoa tối nay chính là nơi náo nhiệt nhất trong hoàng cung. Bên trong đại điện đã được trang trí lại một phen, trên đỉnh điện có treo đèn ngọc lưu ly dùng riêng trong cung đình, ánh đèn như từng dòng thủy ngân đổ xuống khiến đại điện sáng rõ như ban ngày; Hai bên là màn che đỏ tươi nhẹ nhàng men theo trụ ngọc rũ xuống, dịu dàng uyển chuyển như sương khói mùa thu; Ghế gỗ kỷ được phủ một lớp gấm mềm, chén sứ hoa sen tinh xảo được bày biện ngay ngắn trên những chiếc bàn được làm từ gỗ lim; Vương tọa sáng bóng dưới ánh đèn tỏa ra quang mang rực rỡ; Cung nhân nội thị vội vã đi đi lại lại, cố gắng chuẩn bị chu đáo cho bữa cung yến sắp bắt đầu.

Trong khung cảnh tấp nập đó, người hồi hã nhất chính là Phong Vi, chỉ thấy hần lúc thì thét to bảo cung nhân không được chạm vào kéo làm hư nhánh hoa san hô; Lúc thì chỉ huy nội thị dời bồn trúc Tử Ngọc (Trúc ngọc tím, là một loại trúc tím) sang chỗ khác; Lúc thì bảo bức bình phong bên cạnh vương tọa có màu sắc sơ sài quá, nên đổi thành một bức khác màu xanh ngọc; Lúc thì bảo loại lan Thanh Diệp này rất hợp với chén ngọc Vân Mộng... Hần lẩn qua lẩn lại, hét hét hò hò đến cuối giờ Dậu mới có thể sắp xếp ổn thỏa mọi việc.

“Vương giá lâm!”

Khi người hầu ngoài điện hô lớn, văn thần võ tướng đang đợi trong điện nhất thời xoay người, đồng loạt khom người nghênh đón.

Ngoài điện, hai vị vương giả đang sóng vai chậm rãi đi tới, bởi vì hôm nay là ngày trọng đại nên hai người đều mặc vương phục chính thức, trên đầu cũng đội vương miện Thất Bảo, hai dây trân châu thật dài từ trên vương miện rũ xuống, nhẹ nhàng lắc lư theo bước chân của họ, thoát nhìn thật hoa quý ung dung. Nếu phải tìm điểm khác biệt giữa hai người, vậy đó chính là màu sắc của y phục. Một người dùng màu trắng làm chủ đạo, vòng eo được bao quanh bởi một chiếc đai lưng khảm chín viên hồng ngọc, thoát nhìn giống như một tia ráng chiều thấp thoáng trong bóng mây trắng, một dải lụa hồng khoác hờ lên cánh tay, lúc đi phát phới tựa như một làn khói nhẹ, quả thực là nét mặt xinh đẹp, khí độ ưu nhã. Người còn lại mặc một thân vương bào màu đen, eo quấn một chiếc đai lưng khảm chín viên bạch ngọc, thoát nhìn tựa như sao băng trên bầu trời đêm, trước ngực và góc áo được thêu hoa văn phi long vượt mây bằng chỉ vàng khiến hần càng thêm tôn quý bất phàm.

“Chúng thần tham kiến vương!”

“Bình thân!”

Quân thần an vị xong, yến tiệc xa hoa liền bắt đầu, nâng chén cùng uống, lời chúc vang xa, món ngon như trân bảo, rượu ngon như sương mờ, đàn sáo như tiếng tiêu, vũ giả như hoa như ngọc.

Ngày cuối cùng của năm Nhân Dĩ thứ mười tám, Phong vương, Tức vương, đại tướng hai nước và quần thần đế đô đã cùng ăn bữa tiệc đêm ở cung Khánh Hoa.

Ngày sau có triều thần nhớ lại, cảm giác buổi yến tiệc kia có chút gì đó không chân thực, khiến bọn họ không thể hiểu rõ tình cảnh đêm đó, nhưng cũng chính cảm giác hư vô mờ mịt này lại càng làm cho người ta nhớ mãi không quên.

Buổi yến hội kia rốt cuộc có gì khác biệt?

Yến hội tương đối giản dị, còn không xa hoa bằng những buổi yến tiệc hoàng gia lúc trước, cũng không quá náo nhiệt, chỉ có vua và quần thần, thậm chí phi tần vương cơ đều không có lấy một người, thế nhưng không khí trong điện lại không hề quanh quẩn, quân vương thân thiết hiền hòa trên vương tọa, dưới điện là thần tử nâng chén nói cười, hết thấy đều vô cùng hài hòa... Nếu nhất định phải chỉ ra chỗ đặc biệt, thì đó chính là hai chữ: Bình tĩnh!

Yến hội hoàng gia lần này không phải xa hoa náo nhiệt, cũng không phải nghiêm túc yên lặng, mà là một loại không khí bình tĩnh, yên ả như mặt hồ, không có một tia gợn sóng, không có một chút nhấp nhô, là một loại bình tĩnh đúng chừng mực!

Từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc, yến hội cứ yên bình trôi qua như thế, miệng nhấm nháp mỹ thực do phòng bếp làm ra, tay kính nhau chén rượu quý trăm năm, tai lắng nghe giai khúc tuyệt diệu của nhạc sư cung đình, mắt thưởng thức điệu nhảy uyển chuyển của cung nhân như hoa như ngọc... Khi gần tới giờ Tý, quần thần (Vua và quần thần) cùng nhau đi tới thành lầu ở cửa Nam Hoa, cùng dân chúng chung vui vào thời khắc cuối cùng của năm cũ.

Trước cửa Nam Hoa đã sớm đầy ắp người, dân chúng trong đế đô gần như đã tụ tập hết tại đây, ai nấy đều gắng gượng chịu đựng những cơn gió rét buốt, cố gắng kiên nhẫn chờ đợi chỉ để được gặp hai vị vương giả Phong vương, Tức vương trong truyền thuyết một lần!

Khi bách quan hộ tống hai vị vương giả đi lên thành lầu, dân chúng phía dưới lập tức ngừng đầu lên nhìn, bầu không khí vốn đang xì xào huyên náo lập tức yên tĩnh lại. Song vương đứng trên thành lầu thấy vậy thì mỉm cười, ung dung vẫy tay thăm hỏi dân chúng bên dưới, trong nháy mắt, tiếng hoan hô lập tức bùng lên, ngàn vạn dân chúng dưới thành đột ngột quỳ rạp xuống đất, không quản dưới gối là băng đá lạnh lẽo hay bùn lầy bẩn thỉu.

Lần quỳ bái này chắc chứa hết cả sự kính yêu cùng tấm lòng biết ơn của dân chúng đế đô. Bọn họ chỉ là dân chúng bình thường, bọn họ chỉ biết Phong vương, Tức vương chính là người đã cứu thoát bọn họ khỏi tay đám phản loạn Bạch quân, giúp bọn họ chữa trị vết thương, giúp bọn họ xây dựng lại gia viên, giúp bọn họ tìm kiếm thân nhân thất lạc... Bọn họ cảm kích, bọn họ yêu quý... Cho nên bọn họ lựa chọn biểu đạt tâm ý của mình bằng hành động giản dị này!

Những câu an ủi ôn nhu, những lời khích lệ cùng chúc phúc của song vương dần truyền vào trong tai mỗi người, một khắc đó, gió lạnh xung quanh tựa hồ đã hóa thành gió xuân phơi phới, thổi bay hết cả rét buốt giá lạnh, khiến thể xác và tinh thần người nghe cảm thấy ấm áp, một khắc đó, dân chúng đồng loạt quỳ bái, từng tiếng hô “vạn tuế” vang vọng khắp chín tầng trời, đó không chỉ đơn thuần là cảm kích nữa, mà là toàn tâm toàn ý bái phục! Bái phục hai vị vương giả nhân đức vẹn toàn, tướng mạo vô song!

Một tiếng “đoành” vang lên, thì ra đợt pháo hoa đầu tiên đã được bắn ra. Mọi người vội ngừng đầu quan sát, chỉ thấy từng bông hoa lửa bay lên thật cao rồi nổ tung, thấp sáng cả bầu trời đêm, sau đó biến thành từng đốm sáng rơi xuống mặt đất, thoát nhìn tựa như một cơn mưa sao băng!

Một khắc kia, thần dân trong thành ai nấy đều cảm thấy vui vẻ, bầu không khí trong thành được bao phủ bởi cảm xúc phấn khởi hân hoan... Gương mặt của Nhâm Xuyên Vũ và Cửu Vi lúc này cũng tràn đầy ý cười, dù sao đây cũng là sự kiện long trọng hiếm có trong thời buổi loạn thế như bây giờ.

Ánh mắt của Phượng Tê Ngô nhẹ nhàng chuyển từ trên mảng pháo hoa sáng rực sang đỉnh thành lâu, hay đúng hơn là chuyển lên người của hai vị vương giả.

Nhóm triều thần đứng sau lưng bọn họ, hai bên trái phải của bọn họ là cung nhân, sau nữa mới là thị vệ, dưới chân thành lại là ngàn vạn dân chúng. Bọn họ được nhiều người như vậy vây quanh, thế nhưng nằng lại có cảm giác, bọn họ hoàn toàn tách rời với mọi người, với thế giới xung quanh... Bọn họ đứng sóng vai với nhau trong một không gian riêng biệt, bọn họ ngẩng đầu nhìn pháo hoa hết nở rồi tàn, trên mặt vẫn mãi treo lên nụ cười ung dung bình đạm. Pháo hoa trên trời nhiều như thế, sáng như thế, nhưng lại không có cách nào át đi ánh sáng của bọn họ, đó là một sự thanh nhã vượt bậc, không phải loại hào hoa phong nhã tầm thường!

Triều thần, dân chúng, những tiếng cười nói ồn ào, tất cả dường như đều đồng loạt biến mất, trên thành lâu lúc này chỉ còn lại bóng dáng của hai người kia. Lấy bầu trời rợp bóng pháo hoa làm nền, thân ảnh hai người kia trở nên chói lọi hơn bao giờ hết, giống như đã thoát khỏi gông xiềng gò bó chốn trần thế này... Bọn họ vốn xứng đôi như thế, nhưng tại sao giữa hai người lại luôn xuất hiện một khoảng cách?! Mặc dù được bách quan vờn quanh, mặc dù được vạn dân hô ủng, tại sao trên người họ vẫn luôn xuất hiện một loại khí chất cô độc vô cùng?!

Giữa biển pháo hoa rợp trời, giữa tiếng hoan hô vang dội, trong lòng hai vị vương giả cao cao tại thượng đột nhiên xuất hiện một loại cảm giác trống vắng cô quạnh.

Mặc kệ người xung quanh nhiều đến mức nào, mặc kệ không khí xung quanh náo nhiệt đến bao nhiêu, tất cả đều không thể chạm tới bọn họ!

Quay đầu nhìn nhau, bọn họ lại chứng kiến được khuôn mặt tươi cười mơ hồ không rõ của đối phương.

Bọn họ sóng vai mà đứng, chỉ cách nhau một nắm tay, khoảng cách giữa bọn họ thật gần mà cũng thật xa, giống như bị ngăn cách bởi một tấm kính trong suốt, tuy có thể nhìn thấy người đối diện, thế nhưng bàn tay lại vĩnh viễn không thể vượt qua tấm gương lạnh giá ấy, để chạm tới đối phương!

“Thật ra hôm nay cũng là sinh nhật của vương, thế nhưng vương chưa từng ăn mừng bao giờ.”

Phía sau chột truyền đến tiếng than nhẹ của Đoan Mộc Văn Thanh, Phượng Tê Ngô chấn động, trong lòng chột trào lên một chút chua xót không thể diễn tả bằng lời.

Giờ Tý gần tàn, đèn đuốc trong cung cũng đã dần tắt hết, đại lễ chúc mừng đã qua, tất cả mọi người đều chìm vào giấc ngủ.

Trong tâm điện cung Cực Thiên (Gian phòng ngủ của vua), Chung Ly, Chung Viên đang hầu hạ Lan Túc đi nghỉ ngơi. Sau khi làm tốt mọi việc, hai người liền lui ra ngoài, lúc khép cửa lại, họ thấy vương của mình vẫn đang nghiêng người dựa vào nhuễn tháp bên cửa sổ, trong tay là chén ngọc trắng tuyết đựng đầy rượu ngon màu đỏ hồng. Cửa sổ chỉ khép hờ, lộ ra một khoảng nhỏ, gió đêm lạnh lẽo theo khe cửa tràn vào, khẽ mơn trớn mái tóc đen như mực, khiến chúng không ngừng lay động trên bờ vai hấn, khiến dung nhan tuấn của hấn ẩn ẩn hiện hiện dưới lớp lụa đen.

Ài! Trong lòng hai người không hẹn mà cùng thở dài: Đêm này hàng năm, vương đều không bao giờ ngủ!

Hai người xoay lưng định rời đi, nào ngờ lại bắt gặp một tên nội thị đang vội vàng chạy tới.

“Có chuyện gì vậy?” Chung Ly lên tiếng hỏi, cũng ra hiệu bảo tên kia đi chậm lại, tránh làm phiền đến vương đang nghỉ ngơi bên trong.

Tên nội thị kia vội vàng dừng bước, sau đó nhẹ giọng đáp: “Phượng... Phượng cô nương đang ở bên ngoài cầu kiến ạ!”

“Hả...?”

Chung Ly, Chung Viên bốn mắt nhìn nhau, hai khuôn mặt giống nhau như đúc đồng thời lộ ra biểu tình hoang mang: “Đã trễ thế này rồi, nàng ấy còn tới làm gì?”

“Vương đã nghỉ ngơi rồi, người ra bảo nàng ngày mai hãy đến.” Chung Viên đáp.

“Tiểu nhân cũng đã trả lời như thế, chỉ là... Chỉ là Phượng cô nương...” Tên nội thị có chút ấp a ấp úng, hấn cẩn thận quan sát hai gương mặt giống nhau như đúc này, nói thật, cho đến bây giờ, hấn vẫn hoàn toàn không phân biệt được hai người kia, chỉ biết đây là hai người được Túc vương tín nhiệm nhất, tuyệt đối không thể đắc tội: “Phượng cô nương... Bộ dáng của nàng ấy giống như... Giống như nhất định phải gặp được vương, cho nên...”

Chung Ly, Chung Viên nghe vậy lại nhìn nhau, sau đó đồng loạt đi về phía cửa, Chung Ly tiến lên trước, vươn tay nhẹ nhàng gõ cửa: “Vương, bên ngoài có Phượng cô nương cầu kiến.”

Trong phòng, Lan Túc đang nhìn dòng rượu ngon đỏ tươi trong chén đến xuất thần, nhưng khi nghe Chung Ly thông báo, hấn cũng không nhịn được có chút ngẩn người. Chuyện gì mà lại có thể làm cho vị mỹ nhân lạnh nhạt kia cầu kiến vào lúc này? Hấn không nghĩ ngợi nhiều nữa, chỉ thần nhiên nở nụ cười: “Bảo nàng tới Noãn Lan Các chờ ta một chút.”

“Vâng.”

Chung Ly đi trước để truyền lời, còn Chung Viên thì đẩy cửa đi vào hầu hạ Lan Túc thay y phục, nhưng ngay khi hấn muốn vén tóc lên, Lan Túc lại phát tay ngăn cản, sau đó cứ để mái tóc tùy tiện buông xõa trên vai rồi đi ra ngoài.

Trong Noãn Lan Các, Phượng Tê Ngô đang lẳng lẳng nhìn bức Tuyết Lan Đồ trên tường (Bức họa vẽ hoa lan tuyết)... Trên nền tuyết trắng xóa lại ẩn hiện nhiều điểm đỏ rực, thoát nhìn tựa như máu tươi không cần thận bản vào. Đây là bức họa mà Lan Túc vẽ sáng nay.

Cửa lầu được đẩy ra, gió lạnh theo đó mà tràn vào, nàng quay đầu, chỉ thấy một người gần như sấp sất nhập vào bầu trời tối đen sau lưng đang lững lững đi đến.

Phượng Tê Ngô xoay người hành lễ, sau đó vẫn im lặng không nói gì.

“Đã trễ như vậy, Phượng cô nương tìm bốn vương có chuyện gì sao?” Lan Túc cười hỏi, Chung Ly, Chung Viên ở phía sau rất thức thời khép cửa lại, sau đó rời đi.

Phượng Tê Ngô nhìn người trước mặt, hẳn là Túc vương quen thuộc của ngày thường, dung nhan tuấn mỹ, ngôn hành tao nhã (Ngôn từ cử chỉ), nét cười ung dung, cặp mắt đen tựa như đầm sâu không đáy... Cũng chính đôi mắt thâm sâu khó dò đó lại khiến cho nàng có chút đau lòng! Trong đó rốt cuộc có chứa thứ gì? Đau? Buồn? Mệt? Sầu? Vui? Giận? Hắn giấu tất cả trong mảnh vực sâu tối đen kia, không chia sẻ với bất kì ai, nhưng vực sâu rồi cũng có lúc phải đầy, ôm quá nhiều cũng sẽ có lúc không thể gánh vác nổi nữa!

Ánh mắt nàng chuyển lên cái bàn tròn trong phòng, dùng ngữ khí bình thản nói: “Tê Ngô khi còn bé ngu dốt, không thạo việc bếp núc, tuy sau này kiếm sống bằng tiếng hát, thế nhưng Tê Ngô vẫn cố gắng học tập nữ công, hôm nay làm chút thức ăn, muốn mời Túc vương ném thử.”

“Hả?” Lan Túc nghe vậy hơi nhướn mày, có chút kinh ngạc nhìn vị mỹ nhân xinh đẹp tựa như châu ngọc dưới ánh đèn. Đêm hôm khuya khoắc, nàng mời hắn tới đây chỉ để ném thử tay nghề làm bếp của nàng?

Phượng Tê Ngô đi qua, cẩn thận cởi bỏ lớp vải gấm bao bên ngoài hộp thức ăn, sau đó mở nắp hộp, làm lộ ra bát mỳ sợi bên trong.

Vừa nhìn thấy bát mỳ sợi kia, nét cười ung dung yếu ớt luôn hiện hữu trên gương mặt Lan Túc chậm rãi nhạt đi.

“Tuy đã hơi trễ, nhưng đây là lần đầu tiên Tê Ngô làm mỳ sợi, xin hỏi Túc vương có bằng lòng ném thử một chút không?” Phượng Tê Ngô bưng bát mỳ sợi nhẹ nhàng đặt lên bàn.

Giờ phút này, ánh mắt Lan Túc dường như có chút hoảng hốt. Hắn nhìn bát mỳ sợi trên bàn, biểu tình trên mặt vẫn là vẻ bình thản, không lộ ra chút cảm xúc gì.

“Vẫn còn nóng.” Phượng Tê Ngô đặt chiếc đũa lên miệng bát, sau đó giương mắt nhìn hắn.

Hắn chậm rãi dời bước đến cạnh bàn, sau đó chăm chú quan sát bát mỳ kia: Nó không có gì nổi bật, thậm chí chỉ cần liếc sơ cũng biết hương vị của nó còn lâu mới được tính là “mỹ vị”. Sợi mì hiển nhiên đã bị nấu quá lâu, sợi nào sợi nấy đều nhũn ra dính thành từng khối, trên mặt bát mì cũng được phủ một lớp rau xanh, chỉ tiếc vì bị ngâm trong nước nóng lâu quá, rau tươi vốn xanh mon mon đã dần chuyển thành màu vàng. Trên cùng là hai quả trứng gà luộc, nhưng vì người bóc vỏ không khéo tay, cho nên mặt trứng loang lổ chỗ lồi chỗ lõm. Nói trắng ra, điểm

cộng duy nhất của món ăn này chính là độ nóng, dưới màn đêm lạnh buốt, từng làn khí nóng từ mặt bát bốc lên cao khiến người ta có cảm giác ấm áp trong lòng!

“Cái kia... Bời... Bời vì đây là lần đầu tiên... Cho nên... Cho nên... Bề ngoài thoạt nhìn rất... Dù vậy... Hương vị...” Phát hiện ánh mắt chăm chú quan sát mỳ sợi của Lan Túc, Phụng Tê Ngô không khỏi lúng túng giải thích, đáng tiếc vòng vo nửa ngày, nàng cũng không thể nào nói ra một câu nói dối hoàn chỉnh, những ngón tay tinh xảo loay hoay đan vào nhau, ánh mắt hết nhìn Lan Túc rồi lại nhìn sang mỳ sợi, gương mặt trắng tuyết bị một tầng mây đỏ bao phủ. Nàng gục đầu xuống, thanh âm thấp đến mức gần như không thể nghe thấy: “Món này hẳn là... Có thể ăn?” Giống như ngay cả chính nàng cũng không dám khẳng định.

Thật lâu thật lâu trước kia, cũng có một thanh âm ôn nhu nhẹ nhàng nói với hắn: “Túc nhi, con phải nhớ kỹ, Đông triều chúng ta có một tập tục, trong ngày sinh nhật, người mẹ và con cái sẽ tự tay nấu một bát mỳ cho đôi phương ăn. Hiện tại Túc nhi còn quá nhỏ, cho nên mẫu hậu sẽ nấu cho con ăn trước, chờ sau này Túc nhi lớn lên, con phải nấu lại thật nhiều bời thưởng cho mẫu hậu đấy...” Bàn tay mềm mại ấm áp nhẹ nhàng vỗ về đỉnh đầu của hắn, hơi thở ấm áp kia cũng chậm rãi vây quanh hắn...

Sinh nhật... Mỳ sợi...

Sau khi mẫu hậu mất đi, đã không có người nào vì hắn mà nấu một bát mỳ nữa. Lần sinh nhật đó, cũng là một đêm đầm máu đỏ, đã không còn ai nhắc tới, mà hắn cũng quyết không cho phép có người nhắc tới. Hàng năm đều cố quên đi hôm nay là ngày gì, lại nhớ kỹ ngày này hàng năm đã từng diễn ra cái gì... Năm rộng tháng dài, mọi thứ tựa hồ đều đã trở nên xa xăm, tựa hồ đều đã chìm sâu vào trong cốt tủy, thế nhưng...

Ánh mắt hắn dừng lại trên thân thể người đối diện, đây là vị mỹ nhân lãnh đạm, ngày thường có thể nói là không thèm coi ai ra gì, thế nhưng lúc này, nàng lại biến thành một tiểu cô nương tay bụng bát mỳ sợi, mặt đỏ tới tận mang tai, dáng vẻ thấp thỏm bất an! Trong cái rét lạnh của đêm đông, khi mọi người đều mang theo sự mệt mỏi xen lẫn vui mừng của đêm giao thừa tiến vào giấc mộng đẹp, nàng lại lặng lẽ đi vào phòng bếp, một mình làm ra một bát mỳ sợi. Nàng không nói những lời may mắn chúc mừng, cũng không nói những lời dịu dàng an ủi, chỉ nói hắn hãy nếm thử bát mỳ sợi lần đầu tiên nàng làm trong cuộc đời này...

Một tia ấm áp chợt nổi lên trong lòng hắn, là thứ ấm áp mà hắn không hề cảm nhận được trong suốt hơn hai mươi năm qua. Giờ phút này, hắn nở nụ cười, là nụ cười chân thật, rõ ràng, ôn nhu như nước.

“Ừ, có thể ăn được.”

Hắn ngồi xuống trước bàn, dùng tay nhắc đôi đũa lên, sau đó chậm rãi ăn bát mỳ sợi ấm áp này.

Bàn tay đang siết chặt rót cục cũng buông lỏng, cái đầu đang cúi gằm cũng dần ngẩng lên, nàng nhẹ nhàng ngồi xuống, lặng lẽ nhìn người kia ăn mỳ, nhìn người kia ăn rau xanh, nhìn người kia ăn trứng gà, nhìn người kia húp nước mỳ... Noãn Lan Các vốn ấm áp và tràn ngập hương

thơm, giờ phút này lại càng thêm yên tĩnh, thời gian xung quanh giống như đã dừng lại tại thời khắc này, thời khắc đan xen giữa hạnh phúc và chua xót!

Chiếc đũa chạm vào thành bát, phát ra một tiếng “keng” thanh thúy. Mỹ, đã ăn xong rồi.

Phượng Tê Ngô vươn tay, yên lặng thu thập bát đũa.

Lan Tức lặng lẽ nhìn động tác của nàng, nhìn bát đũa được thu dọn vào bên trong hộp, nhìn nắp hộp nhẹ nhàng đóng lại, hơi hơi nhắm mắt: “Mấy năm nay, trừ đồ được Chung Ly và Chung Viên đưa tới ra, ta gần như chưa từng ăn qua đồ ăn từ tay người khác.” Khóe môi hằn lộ ra một tia cười yếu ớt, thay vì nói là trào phúng, còn không không bằng nói là thâm lương.

Nghe hắn nói vậy, bàn tay của Phượng Tê Ngô khẽ run lên, nàng nâng mắt nhìn hắn, nụ cười kia tựa như một cây châm nhỏ, nhẹ nhàng, chậm rãi đâm sâu vào trái tim nàng. Nỗi đau đó, rất dài, rất lâu!

“Trước kia... Đã có rất nhiều người vì thử thức ăn cho ta mà chết... Sau này ta chỉ ăn đồ do Chung Ly và Chung Viên làm, khi đó mới không còn người chết nữa.” Ngữ khí bình thản gần như không có chút độ ấm, thần sắc lạnh lùng gần như vô tình, Lan Tức hơi quay đầu, ánh mắt nhìn về phía bức Tuyết Lan Đồ trên vách đá: “Sau khi mẫu hậu qua đời, cuộc sống hàng ngày của ta không hề an bình.”

Cảnh vật trước mắt nàng đột nhiên trở nên mơ hồ, có cái gì đó lạnh lẽo theo gò má trượt xuống, nàng chớp mắt, muốn thấy rõ người trước mắt, nhưng khi thấy rõ rồi, nàng chỉ cảm thấy rất đau, rất đau, đau đến mức hít thở không thông! Phượng Tê Ngô cúi đầu, run rẩy dùng vải gấm bọc hộp thức ăn lại, từng giọt nước mắt khẽ rơi lên mặt vải, hóa thành từng vòng nước tròn.

“Độc thủ ăn giấu, từng bước từng bước đều vô cùng gian nan...” Ánh mắt hắn gắt gao nhìn chằm chằm vào những điểm đỏ sẫm trên bức Tuyết Lan Đồ, những lọn tóc đen như mực vương vãi trên bả vai, che khuất dung nhan, chỉ có thanh âm mơ hồ truyền ra sau làn tóc: “Ngày này hàng năm luôn không ngừng nhắc nhở ta... Thế nhưng bát mỳ này... Là lần đầu tiên ta ăn... Sau ngàn ấy thời gian.” Lan Tức quay đầu, ánh mắt ôn nhu nhìn người đối diện đang cúi đầu: “Tê Ngô, đây là bát mỳ đầu tiên ta ăn từ khi mẫu hậu mất!”

Người đối diện ngẩng đầu, dung nhan như tuyết, trong mắt lóe lên ánh nước ấm áp, khóe môi lộ ra một nụ cười, tuy nhạt nhưng lại vô cùng xinh đẹp: “Tê Ngô thật may mắn!”

“Tê Ngô...”

Hắn thở dài một hơi, nâng tay nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt bên khóe mi nàng, trong đêm đông lạnh giá, giọt nước mắt này lại nóng tựa như một ngọn lửa.

“Tê Ngô...” Lan Tức nhẹ nhàng gọi tên nàng, vô cùng xúc động gọi tên nàng.

Hắn đương nhiên biết nàng có tình ý đối với hắn, nhưng lại không biết tình cảm của nàng lại sâu đậm đến mức này! Nữ tử bề ngoài đạm mạc, bên trong cực kỳ cao ngạo này lại nguyện ý đi theo hắn. Khi được gọi đến thì đàn một khúc tỳ bà, xướng một khúc thanh ca cho hắn nghe, khi không được gọi, nàng liền lặng lẽ đứng ở vị trí của mình, không yêu cầu thêm điều gì,

cũng không có gì oán trách hối hận... Cả đời này, đây là lần đầu tiên có người đối xử như vậy với hần! Ngay cả “nàng”... Cũng chưa từng hành xử như thế! Giờ khắc này, dù là một người bạc tình như Lan Tức cũng không khỏi cảm thấy vô cùng cảm động.

Giờ phút này, trong đôi mắt đen thẳm không đáy kia đã tràn ngập ôn nhu mềm mại, đó là nét nhu hòa thương tiếc chưa từng xuất hiện qua! Nó dành cho ta... Dành cho Phượng Tê Ngô ta! Nàng nhắm mắt cảm thụ bàn tay ấm áp nơi gò má, trái tim luôn đau đớn hiện tại đã bị cảm giác thỏa mãn cùng hạnh phúc bao phủ! Nàng không cần quan tâm đến nguyên nhân hậu quả, cũng không cần quan tâm đến chuyện trước chuyện sau, bởi vì tất cả đều đã dừng lại tại giây phút này!

“Tê Ngô...” Vẻ mặt nàng làm trái tim của Lan Tức thoáng chốc mềm ra, hần nắm tay của nàng, nhẹ nhàng nói ra suy nghĩ trước nay chưa từng xuất hiện trong đầu: “Tê Ngô, nàng có nguyện ý trở thành...”

Lời nói chưa dứt, một tiếng đàn bỗng nhiên vang lên, thanh âm du dương thoang thoảng nhưng lại khiến hai con người đang đứng trong lầu chấn động. Tiếng đàn phiêu hốt đó tựa như một cơn ảo giác, thế nhưng Lan Tức lại đứng bật dậy, bước nhanh về phía cửa sổ, vươn tay mở nó ra. Lần này, tiếng đàn đã có thể rõ ràng truyền vào bên trong.

Khi đã nghe rõ đây là khúc đàn gì, đôi mắt Lan Tức lập tức trợn to, tròn mắt đen láy tựa như mặt biển êm giờ phút này lại cuộn cuộn nổi sóng. Hần dùng ánh mắt sáng quắc nhìn bầu trời đêm, giống như muốn xuyên qua màn đêm mờ mịt để nhìn thấy nơi khởi nguồn của tiếng đàn.

“Đây là... Thanh Bình Điều?!” Giống như đang sợ sẽ kinh động đến tiếng đàn, thanh âm của hần hơi run rẩy, giọng điệu thật cẩn thận lại mang theo vài phần do dự không dám tin!

Thanh Bình Điều? Đó là cái gì mà lại có thể làm cho hần có phản ứng như vậy? Phượng Tê Ngô nhìn thân ảnh đang đứng sừng sững bên cửa sổ của Lan Tức, nhìn những biểu cảm phức tạp không thể dùng lời diễn tả trên khuôn mặt hần, trong lòng nàng lập tức rối bời, là ai? Là ai đang đánh đàn trong đêm khuya? Là ai có thể lay động cảm xúc của hần đến mức này?

Là một ca giả, nàng đương nhiên biết được ưu khuyết của một khúc đàn, cũng biết được tài đánh đàn của người đánh là cao hay thấp. Khúc Thanh Bình Điều này hoàn toàn không phải là danh khúc có một không hai gì, làn điệu cũng thập phần đơn giản, một người chỉ cần biết sơ về đàn là có thể đánh được, nhưng giờ phút này, tài nghệ của người đang đánh đàn hiển nhiên là vô cùng cao siêu, một khúc cầm vốn đơn giản bình thường lại được người đó biểu diễn một cách thông dong trôi chảy, giống như hoa cỏ trên núi rừng, dây leo trải rộng trong thiên nhiên, ung dung phóng khoáng, thoải mái tinh thần.

“Thanh Bình Điều... Thì ra nàng không hề quên!” Câu nói này giống như được phát ra từ nơi sâu nhất trong lòng hần. Tiếng thở dài vang lên, dư âm quán quít, như tơ như dây, phiêu đảng một vòng trong Noãn Lan Các rồi mới men theo gió đêm ủa qua cửa sổ, từ từ bay về phương xa.

Một khắc đó, Phượng Tê Ngô bỗng nhiên ngộ ra, trên thế gian này, người có thể khiến hần rung động đến mức đó, ngoài nàng ấy ra còn có thể là ai khác? Giờ phút này, vô số biểu tình

như mê mang, ưu thương, vui sướng, bất đắc dĩ,... Đều đồng loạt xuất hiện trên gương mặt tuần nhĩ vô song ấy! Một “hắn” như vậy, nàng chưa từng gặp qua! Cảm giác chua xót và hạnh phúc tràn ngập trong trái tim nàng, một nửa cho bản thân nàng, nửa còn lại là cho hắn!

Nàng nhẹ nhàng ôm lấy hộp thức ăn, sau đó khom người cáo lui.

Người đứng bên cửa sổ khẽ xoay người nhìn nàng, cặp mắt đen thẳm giờ phút này lại sáng như mặt hồ, thậm chí còn có thể nhìn ra ánh sáng đang lưu động bên trong.

“Tê Ngô, một bát mỳ này, Lan Túc cả đời không quên!”

“Vâng.” Nàng mỉm cười, nhẹ nhàng mở cửa, không chút do dự bước ra ngoài, sau đó khép cửa lại.

Hiện tại, sau cánh cửa và trước cánh cửa là hai thế giới riêng biệt.

Nếu sau cánh cửa là một thế giới sáng ngời, ấm áp như xuân thì trước cánh cửa là một thế giới tối đen, giá rét lạnh lẽo.

Nếu sau cánh cửa là một người đang kích động, vui sướng thậm chí hạnh phúc thì trước cánh cửa là một người đang chua xót, buồn bã nhưng lại có chút vui mừng.

Tiếng đàn vẫn tiếp tục vang lên, lưu luyến uyển chuyển, trong vắt như gió.

Người trước cửa ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đêm, dưới ánh sao nhợt nhạt của mùa đông, nàng đem chiếc hộp thức ăn còn ấm ôm chặt vào ngực, khoe miệng lộ ra một nụ cười yếu ớt, chua chát mà lại thoải mái: “Mong trời xanh sẽ phù hộ và chúc phúc cho hai người!”

Người trong cửa nâng tay che mắt, toàn thân thả lỏng, bên môi cũng lộ ra ý cười ấm áp xen lẫn thương cảm: “Trời xanh... Sẽ nghe thấy sao?”

“Nè nè, khúc nhạc mà ngươi đang thổi là khúc gì vậy? Nghe rất êm tai đó!”

“Thanh Bình Điều, trước kia, vào ngày này hàng năm, mẫu... Mẫu thân đều đàn cho ta nghe.”

“Trước kia? Vậy hiện tại bà ấy không đàn nữa sao?”

“Bà ấy... Mất rồi.”

“Ấy... Không sao mà, dù sao ngươi cũng biết thổi đó thôi, nếu không như vậy đi, ngươi đem gà nướng của ngươi cho ta ăn, về sau ta đàn cho ngươi nghe, có được không?”

Một người đứng sừng sững trước cửa sổ cung Cực Thiên, một người lặng im ngồi bên cây đàn ở cung Phượng Ảnh, trong đầu hai người đồng loạt vang lên đoạn đối thoại đó, hình ảnh trong trí nhớ cũng dần dần hiện lên trước mắt. Đó là một đêm lạnh lẽo cuối năm, đó là lần đầu tiên hai người thiếu niên ấy gặp nhau. Dưới gốc đào già, vị thiếu niên tuần nhĩ trầm tĩnh cùng vị thiếu nữ trong sáng thích cười đang quây quần bên cạnh đống lửa trại. Đêm hôm đó, bọn họ cùng nhau sưởi ấm. Đêm hôm đó, bọn họ trò chuyện với nhau thật vui...

Khi đó, bọn họ vẫn còn là hai người thiếu niên hồn nhiên chân chất.

Khi đó, bọn họ là hai người xa lạ nhưng vừa gặp đã cảm thấy hợp ý.

Khi đó, hân thông thái ôn nhã, thật thà lễ độ.

Khi đó, nàng thông minh nhạy bén, thích ăn thích chơi.

Khi đó, bọn họ không xa cách như sau này, cũng không quan tâm được mắt như hôm nay.

Khi đó, bọn họ ngưỡng mộ lẫn nhau, đều hiểu tâm ý của đối phương...

Khúc nhạc đã hết, tiếng đàn cũng dừng, chôn thâm cung lại quay về với nét yên tĩnh hiu quạnh vốn có, người bên cửa sổ vẫn si ngốc đứng đó, còn người đánh đàn vẫn mờ mịt thất thần.

Vì sao lại nhớ rõ như vậy? Vì sao tối nay lại đàn ra một khúc đó? Là hai người đều không biết, hay là biết nhưng lại không chịu thừa nhận đây?

Nàng suy sụp nằm gục xuống cây đàn, cố gắng vùi đầu thật sâu vào khuỷu tay, thế nhưng vẫn không có cách nào đè ép được nỗi xót xa đang trào lên trong lòng!

Cho dù ngày xưa có tốt đẹp đến mấy thì hiện tại bọn họ cũng không thể quay trở về được nữa, con đường sau này, bất luận là gian nan hay dễ dàng, bọn họ đã không thể cùng nhau tiến bước nữa rồi. Người và ta của ngày hôm nay đã vĩnh viễn không thể có được những hồi ức khắc cốt ghi tâm này nữa, chúng ta chỉ có thể chôn sâu nó vào lòng, hoặc là... Vứt bỏ nó đi!

Một đêm này, tại Nghiên thành xa xôi cũng có một người cả đêm không ngủ.

“Cạch.” Chiếc bút nhẹ nhàng gác lên giá bút, bàn tay ấy cũng thuận thế đặt lên mặt bàn đang được trải một tấm tơ lụa. Bàn tay đó giống như được điêu khắc tỉ mỉ từ bạch ngọc, ngón tay thon dài sạch sẽ, trên da thịt tản ra nét sáng bóng êm dịu của chất ngọc, hoàn mỹ đến mức có chút không chân thật!

“Cuối cùng cũng hoàn thành xong.” Ngọc Vô Duyên thở phào một hơi.

Hắn đứng dậy đi tới trước cửa sổ, vươn tay đẩy nhẹ cánh cửa ra, một cơn gió lạnh men theo khe cửa ùa vào, mang theo một thứ cảm giác tươi mát dễ chịu.

Ngọc Vô Duyên nhắm mắt, hít sâu một hơi, không khí mát lạnh khiến tinh thần của hắn lập tức trở nên thoải mái hơn rất nhiều. Hắn mở mắt, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, chỉ thấy màn trời tối đen giống như một tấm lụa đen thượng đẳng, từng ngôi sao tựa như những quân cờ nằm rải rác, tranh nhau chiếu rọi khắp thế gian, từ núi rừng cho đến nhà cửa, khung cảnh chung quanh như được phủ thêm một tầng sương, mờ mờ ảo ảo.

“Ngôi sao đến gần, vận mệnh sẽ có một sự khởi đầu mới...” Giọng điệu của hắn mang theo vẻ khinh thường, đôi con ngươi lại sáng trong như gương: “Hay sẽ chấm dứt đây?” Khóe môi thoáng hiện lên một nụ cười nhạt, hắn khoanh tay, lẳng lặng đứng đó, giống như một pho tượng bạch ngọc đứng sừng sững, lạnh nhạt nhìn sự biến hóa của các vì sao trên bầu trời.

“Vô Duyên.”

Thanh âm trầm thấp bình tĩnh vang lên, hần quay đầu nhìn lại, người đến là Hoàng Triều.

“Sao huynh còn chưa ngủ?”

“Ta đã thử rồi, nhưng lại không ngủ được.” Hoàng Triều đẩy cửa mà vào, trên người hần chỉ mặc một bộ áo ngủ, bên ngoài khoác thêm một chiếc trường bào, hiển nhiên là mới rời giường không lâu.

“Thương thế của huynh lại phát tác sao?” Đôi mày của Ngọc Vô Duyên hơi nhíu lại. Vết thương từ lần trúng tên kia rất nặng, tổn thương đến tim phổi, vốn phải điều dưỡng cho tốt, thế nhưng Hoàng Triều lại bận việc chinh chiến, vết thương đã lâu như thế mà vẫn chưa khỏi hẳn.

“Không phải.” Hoàng Triều ngắn gọn đáp lại, sau đó đến bên cạnh bàn. Ánh mắt của hần đã bị nét mực chưa khô trên cuốn lụa hấp dẫn.

“Hoàng Triều, thiên hạ là vật ngoài thân, thỉnh thoảng huynh cũng phải nghĩ cho thân thể của mình chứ.” Ngọc Vô Duyên lo lắng nhìn hần.

Nhưng hiển nhiên, đối với lời khuyên bảo của Ngọc Vô Duyên, Hoàng Triều chưa bao giờ nghe lọt tai. Lúc này, tâm tư của hần đã hoàn toàn bị cuốn lụa kia thu hút.

Ngọc Vô Duyên im lặng thở dài một hơi, đưa mắt nhìn về phía bầu trời kia, đó là một biển sao, mệnh mông bát ngát, thế sự biến ảo, tất cả đều ở trong đó, mà vạn vật trong thiên địa, chẳng lẽ chỉ có thể dọc theo quỹ tích của vận mệnh mà đi? Bất luận cố gắng như thế nào cũng không thể thắng được ý trời sao?

Vương Tinh (Ngôi sao của đế vương) đã thuận theo ý trời mà sinh (ra), Tướng Tinh (Ngôi sao của tướng lĩnh) cũng chờ đúng thời cơ mà tụ (hội), sao lên sao rơi, tất cả đều chỉ vì một vấn đề trên núi Thương Mang hay sao? Thành viên trong Ngọc gia được xưng tụng là “người trời”, thế nhưng trong thời loạn thế này, bọn họ sẽ sắm vai nào đây? Là tu la tay không dính máu? Hay là thánh nhân cứu mạng chúng sinh? Tất cả... Đều là do vận mệnh sắp đặt ư?

Vận mệnh sắp đặt? Khuôn mặt vĩnh viễn không bộc lộ tâm tình của Ngọc Vô Duyên giờ phút này lại lộ ra một nụ cười trào phúng chua xót. Hần mệt mỏi nhắm mắt lại, mặc cho thể xác và tinh thần dần chìm vào hư vô. Tất cả những thứ này đều là thứ mà thế nhân tìm đến người của Ngọc gia để cầu giải đáp, mà người của Ngọc gia được xưng là “người trời”, đương nhiên cực kỳ hiểu rõ những thứ này, đây chính là vận mệnh... Cũng là thứ mà Ngọc gia bọn họ thống hận nhất!

“Có lẽ huynh mới thật sự là người đứng đầu thiên hạ!”

Không khí tĩnh lặng trong căn phòng bị giọng nói trầm ồm có lực của Hoàng Triều phá vỡ, đôi mắt vàng kim luôn ngời sáng giờ phút này đã hoàn toàn tập trung vào thân ảnh đứng trước cửa sổ:

“Người của Ngọc gia thông tuệ nhất thiên hạ, không sai, quả nhiên là thông tuệ nhất thiên hạ! Người của Ngọc gia nếu muốn cả thiên hạ này thì quả thật là dễ như lấy đồ trong túi!”

Ngọc Vô Duyên quay đầu nhìn về phía Hoàng Triều, chỉ thấy trong tay hắn là cuộn lụa mà bản thân vừa viết xong.

“Ngày huynh đăng cơ, quyền” Hoàng Triều Sơ Diên (là chuẩn mực ban đầu của Hoàng Triều)” này sẽ được thông cáo cho toàn thiên hạ.”

Ngọc Vô Duyên thân nhiên mở miệng, xoay người trở về trước bàn, cẩn thận thu cuộn lụa lại: “Khi Triều thành của tân vương được xây dựng, huynh cứ đối chiếu theo tiêu chuẩn trong đây mà làm...”

Nói đến đây, hắn hơi dừng lại một chút, sau đó lại tiếp lời: “Hoặc là... Huynh chỉ cần tham khảo qua thôi cũng được.”

“Ta nghĩ trên đời này không có ai hoàn mỹ hơn so với huynh đâu, cho dù là Phong vương hay Tức vương cũng thế!” Hoàng Triều vươn tay đón lấy cuộn lụa mà Ngọc Vô Duyên đưa đến, cảm khái thốt lên.

Ngọc Vô Duyên giống như không nghe thấy, hắn xoay người đi về phía cửa sổ, ánh mắt như xuyên thấu qua bầu trời đêm mờ mịt, nói: “Một năm mới đã bắt đầu, không biết tuyết trên đỉnh núi Thương Mang có tan không nhỉ?”

“Cứ đi lên núi Thương Mang thì biết, không phải sao?” Hoàng Triều đi tới trước cửa sổ, sóng vai đứng cùng hắn.

“Núi Thương Mang... Ván cờ trên đỉnh núi... Sao?” Thanh âm trầm thấp của Ngọc Vô Duyên hòa vào trong gió đêm, nhỏ đến mức không thể nghe thấy: “Có lẽ như vậy lại tốt hơn...”

Chương 49 “Thiên Nhân” Ngọc Gia

Ngày mùng 2 tháng giêng của năm mới, bách tính đế đô còn chìm trong không khí của ngày mừng năm mới thì nhận được tin tức cả Phong Vương lẫn Tức Vương đều đã rời khỏi đế đô, nhất thời mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên, mất mát. Tuy không rõ lý do vì sao song vương lại phải rời khỏi đế đô nhưng trong lòng mọi người cũng nảy sinh cảm giác lo lắng, liệu Phong vương cùng Tức vương đã đi rồi có còn trở về nữa không? Tuy chỉ mới hơn mười ngày ngắn ngủi nhưng bách tính nơi đây cảm thấy yêu thích sự nhân ái và tài đức của hai vị vương này, hơn hẳn Kỳ đế vô tích sự kia!

“Sao ta có thể làm một người sống nhàn hạ mà quên đi nỗi khổ của bách tính, chí hướng của ta tại Cửu Châu, sao có thể giữa đường mà dứt đoạn?”

Mặc dù dân chúng cũng không đành lòng nhưng trước khí thế của hai vị Phong Vương và Tức Vương thì làm sao có khả năng ngăn cản đây? Mọi người chỉ có thể hết lòng đưa tiễn song Vương rời đi trong sự nghẹn ngào lưu luyến. Các con đường trong đế đô bỗng chốc trở nên

đông đúc, đầu đầu cũng là những bách tính cố ý đến để đưa tiễn song Vương, vì vậy đoàn xe ngựa và đoàn cận vệ của song Vương chỉ có thể từ từ mà rời đi.

Đến khi đoàn người song Vương ra được đến ngoài thành thì đã gần giữa trưa rồi.

“Xem ra là đã nắm được lòng dân!”

Từ trong không gian rộng rãi nhìn xuyên qua tấm rèm che cửa sổ của xe ngựa, Cửu Vi nhìn lại thấy ở phía xa số đông dân chúng vẫn còn đang dõi theo thì cũng hơi chế nhạo: “Có câu được lòng dân thì được cả thiên hạ, xem ra mọi người đã tránh được nỗi lo âu về sau!”

“Mặc dù Phong Vi tuổi vẫn còn trẻ, nhưng để cho hắn tọa trấn đế đô thì rất thích hợp, xác thực là sẽ không có gì lo lắng về sau, chỉ tiếc là hắn vẫn chưa hiểu thấu được lòng người... Trong thiên hạ này không chỉ có mình hắn là người có tài mà vẫn còn nhiều người khác... Càng sâu hơn hắn!”

Nghĩ vậy Tích Vân thở dài một hơi.

“Hửm?”

Đôi mắt Cửu Vi khẽ động, sau đó nở một nụ cười, trong nụ cười tươi tắn ấy tựa hồ như có một tia ẩn ý khiến người khác khó hiểu được ý tứ cùng cảm xúc của hắn. “Muội đang nghĩ đến Ngọc Vô Duyên sao?”

“Người của Ngọc gia...” Trong ánh mắt Tích Vân có chút hoảng hốt, suy nghĩ như trôi đi về một nơi xa xăm nào đó.

“Cạch cạch!” Cửa xe vang lên một tiếng gõ nhẹ nhàng theo sau là giọng nói của Từ Uyên, “Vương! Tức Vương căn dặn đưa cho người cuốn lụa trắng này.”

“Vào đi.” Tích Vân thản nhiên đáp.

Hai nữ quan hầu hạ là Ngũ My, Lục Vận một trái một phải vé màn xe lên, Từ Uyên cúi đầu đi vào. Bên trong xe ngựa của Vương rất rộng rãi, sàn lót một tấm thảm dày, nhuyễn tháp, kỷ án, tọa ý, tủ gỗ những thứ bày biện ở đây đều thuộc loại quý hiếm nhất, cách bố trí khéo léo cho người khác cảm giác nơi đây là một gian phòng ấm áp.

“Ngồi đi.”

Tích Vân tiếp nhận cuốn lụa trắng mà Từ Uyên đưa tới, vừa bảo Từ Uyên ngồi xuống vừa chăm chú đọc. Cửu Vi ngồi ở nhuyễn tháp bên kia theo phép tắc châm chén trà nóng đặt lên một chiếc bàn con đưa đến chỗ ngồi của Từ Uyên, Từ Uyên liền tiếp nhận và nói lời cảm tạ.

“Thật không hổ danh là người của Ngọc gia!”

Tích Vân nhìn cuốn lụa trắng, càng xem càng cảm thấy kinh hãi. “Không nói đến Hoàng Triều là một kỳ tài, dù cho là một người chỉ có chút khả năng, nhưng nếu như được Ngọc Vô Duyên phò trợ thì có thể lập nên một vương triều hoàn toàn mới.”

Nghe được những lời ấy, những người đang ngồi trong xe đều nhìn về phía nàng, chính xác thì trong cuốn lụa trắng đó viết điều gì mà có thể làm cho nàng xúc động cảm khái đến thế?

“Các người cũng xem thử một chút đi.” Tích Vân cầm cuốn lụa trắng đưa qua.

Cửu Vi nhận lấy nhanh chóng nhìn lướt qua một lượt liền nở một nụ cười thoáng qua rồi đưa lại cho Từ Uyên: “Ngọc Vô Duyên... Người của Ngọc gia có năng lực như thế này cũng chẳng có gì là ngạc nhiên.”

Đến lượt Từ Uyên nhìn vào cũng biến sắc, trong đôi mắt có sự chấn động nhìn chằm chằm cuốn lụa trắng trong tay.

Ngồi một bên là Lục Vân cùng Ngũ My nhìn thấy hần phản ứng như vậy cũng có chút ngạc nhiên, nhưng các nàng chỉ là những nữ quan trong cung Vương, không được phép tham dự vào quốc sự cho nên phải nhẫn nại. Tích Vân nhận thấy các nàng rất hiếu kỳ, khẽ gật đầu, ý ngầm bảo có thể xem thử. Hai người vừa được cho phép lập tức một trái một phải đứng bên cạnh Từ Uyên, nhìn xem trên cuốn lụa trắng này viết những gì, tức khắc trên khuôn mặt biểu hiện sự thần phục.

“Vậy xem ra câu nói ‘Chỉ cần người của Ngọc gia đứng về phía ai thì người đó đứng đầu thiên hạ’ cũng không phải là hư ngôn!” Trong thanh âm của Tích Vân bao hàm sự cảm khái, kính nể, đau buồn và cũng âm thầm như xuất hiện một tia phiến muộn. “‘Hoàng triều sơ diễn’... Tuy là đại cục vẫn chưa định nhưng hần cũng đã từng bước một vạch ra kế hoạch xây dựng một tân vương triều... Hay cho người tên Ngọc Vô Duyên này!”

“Nhưng thứ này... Làm sao có thể đến tay chúng ta?” Một Từ Uyên trước nay luôn bình tĩnh cũng không thể ngăn được sự kích động của bản thân.

“Những thứ này đều là công lao của sứ giả Lan Âm.”

Tích Vân vỗ trán cảm thán. “Những thứ Hoàng vương ban bố trong pháp điển thì cũng thôi, thế nhưng ngay cả thứ của Ngọc Vô Duyên cũng có thể đến tay, bản vương thực sự không thể không bội phục! Xem ra trên đời này không có gì hần không biết, không có chuyện gì hần không làm được!”

“Chẳng lẽ Túc vương làm gì đó Ngọc Vô Duyên sao?” Cửu Vi tựa tiểu phi tiểu liếc mắt nhìn qua Tích Vân suy đoán.

“Cửu Vi, huynh nghĩ sao?” Tích Vân không đáp mà hỏi lại.

“Không một kẻ hờ!” Cửu Vi rất bình thản nói một câu ngắn gọn dứt khoát.

“Vậy sao?” Tích Vân nghe xong chỉ cười cười, ánh mắt chuyển sang phía của Từ Uyên, “Từ Uyên người nghĩ như thế nào?”

“Thần chỉ là võ tướng, không thông thạo những việc trị quốc an dân, chỉ là...” Từ Uyên cúi đầu nhìn cuốn lụa trắng trong tay, trong đôi mắt vốn lãnh đạm xuất hiện một tầng khí thế hiếm thấy. Hần tựa hồ không ý thức được mười ngón tay đang dùng sức nắm chặt cuốn lụa trắng, cứ

như sợ rằng đột nhiên nó bay đi mất. “Chính là nếu có thứ này trong tay, thần cũng có thể tạo ra một thiên hạ thái bình làm nên một đấng minh vương!”

“Ừm.” Tích Vân gật đầu cũng xem như là ngầm đồng tình.

Từ Uyên lại tiếp tục nói: “Nếu đem so sánh một tân vương triều với một người khổng lồ thì có thể nói một vương triều mới lập chỉ là một xương của người khổng lồ đó, nhưng trên cuốn lụa trắng này — những nội dung được ghi chép lại trên đó — đó chính là máu thịt kinh mạch của người khổng lồ này, từ đó mới có thể sinh ra một người khổng lồ vĩ đại, đây mới chính là nền tảng vững chắc để tạo nên một vương triều hùng vĩ, bao la, vững mạnh.”

Tích Vân nghe hắn nói như vậy chỉ mỉm cười rồi gật đầu ý bảo hắn nói tiếp.

Từ Uyên cầm cuốn lụa cuộn lại một cách cẩn thận rồi nói tiếp: “Loạn thế có thể phá hủy hết thấy những phồn hoa đô hội, cũng tiêu diệt luôn cả chế độ cũ đã mục nát thối rữa, rồi từ những gì đã bị tiêu hủy đó lại xây dựng nên một triều đại mới, trùng hưng bách nghiệp. Theo như cuốn lụa này thì — lấy ruộng lúa phân chia cho người dân để phát triển nông nghiệp, tiếp theo là mở rộng thương mại mậu dịch — tăng cường giao lưu mua bán trao đổi (phát triển thương nghiệp), quân đội thì sắp xếp điều đến các thành đóng quân phòng thủ, thiết lập một thể chế luật pháp, thu thuế từ người dân một cách hợp lý... Cải biên toàn diện không qua loa đại khái, không một chút thiếu sót!”

“Thậm chí đã lập ra một kế sách lâu dài, chia ra từng giai đoạn một để thực hiện, đúc kết những thành quả, suy nghĩ chu đáo để phát triển từng chút một! Đây là điểm quan trọng nhất tạo nên sự khác biệt so với tiền triều, những điều này đối với bách tính mà nói thì quá thiết thực — thuế nhẹ, luật pháp sửa đổi! Chỉ một điểm này thôi là có thể nắm được lòng dân trong thiên hạ! Được dân tâm thì thiên hạ tất ổn định. ‘Nông dân an nhàn, thương nhân tạo nên sự nghiệp hưng vượng, quân nhân tạo nên cường quốc’ lập nên tân triều như thế quả thật chí lý! Phía trên có minh quân, trong có thực lực, dưới có lương dân, mỗi một thứ đều có trách nhiệm của mình, vậy thì lo gì không tạo nên một thời đại hưng thịnh phồn hoa!”

Vừa dứt lời liền nâng cuốn lụa trắng lên trên đỉnh đầu cung kính dâng lên Tích Vân.

Tích Vân duỗi tay ra nhận lấy, ánh mắt vừa chuyển nhìn đến Từ Uyên, tựa tiểu phi tiểu nói: “Theo như những lời của Từ Uyên nói thì chẳng phải thiên hạ này đã định thuộc về Hoàng vương sao?”

Từ Uyên sững sốt, cũng không có lời nào để phản bác, nhất thời tâm tình kích động bỏ qua hết thấy một lời nói ra hết mọi suy nghĩ, đến lúc này trong lòng bình tĩnh lại không khỏi có chút lo lắng không yên: “Thần... Thần chỉ là...”

Tích Vân khoát tay: “Bỏn vương hiểu rõ ý tứ của ngươi, nếu ngươi vô cảm khi nhìn thấy thứ này bỏn vương mới thật sự thất vọng!”

Đem cuốn lụa trắng đặt lên bàn nhỏ, ánh mắt trong phút chốc trở nên sâu thẳm tựa biển: “Chúng ta có khả năng đứng đầu thiên hạ thực sự đều nhờ công Ngọc sư (thầy giáo, tiên sinh,

sư phụ)...!. Hơn ba trăm năm trước Thủy đế đã từng nói qua như thế, điều đó đủ chứng tỏ người của Ngọc gia thực sự có năng lực...!”

“Người của Ngọc gia... Vương, Ngọc Vô Duyên này rốt cuộc là người phương nào? Mà theo lời người nói thì rốt cuộc Ngọc gia đã xảy ra chuyện gì?” Từ Uyên bất ngờ hỏi đúng câu nghi vấn của mọi người trong thiên hạ.

Trong võ lâm danh tiếng của Ngọc Vô Duyên không hề thua kém Bạch Phong Hắc Tứ, lại còn có thể sánh ngang với những công tử là dòng dõi vương hầu như Hoàng Triều, Lan Tứ, mà người ngạo khí như Hoàng Triều cũng tôn một tiếng “Vương sư (Thầy của vua)...”.

Điều đó đủ để biết đó là một kỳ tài trí tuệ vô song, thế nhưng thế nhân chỉ thấy phong thái tuyệt luân, còn xuất thân thì bí ẩn giống như bị một lớp sương mù bao phủ không ai có thể thấy được. Mỗi lời nói và việc làm của người này tựa như thông hiểu mọi thứ, thậm chí còn có vương mặc sâu xa với vương gia của Kỳ đế. Ngay cả người ít khi như hiểu kỳ như Từ Uyên cũng không nhận được mà mở miệng hỏi.

“Người của Ngọc gia sao...?”

Tích Vân chuyển hướng ánh mắt, yên lặng ngồi thưởng thức trà thơm của Cửu Vi, sau đó hơi cúi đầu trên gương mặt thoáng hiện một tia mơ hồ, thần bí nở nụ cười nhẹ, “Dù nhiều hay ít người biết, nhưng hành động của thất vương đã khắc sâu trong lòng mọi người!”

Từ Uyên, Ngũ My, Lục Vận nghe vậy trong lòng đều có sự chấn động, thế nhưng Cửu Vi vẫn như cũ lẳng lẳng thưởng thức tách trà, ánh mắt nhàn nhạt nhìn vào trong chén, không biểu hiện ra chút tâm tình nào.

“Mỗi một bách tính Đông Triều đều biết rằng, đế quốc Đông Triều này là do Thủy đế Đông Thủy cùng với thất tướng Hoàng Dịch, Ninh Tĩnh Viễn, Phong Cực, Bạch Ý Mã, Hoa Kinh Thai, Phong Độc Ảnh, Nam Phiến Nguyệt tổng cộng tám người cùng nhau đồng chinh tây phạt trải qua thiên tân vạn khổ mới có thể kiến lập nên. Thế nhưng mọi người lại không biết rằng, còn có một người đứng phía sau tám người này, có thể nói nếu không có người này thì thiên hạ không có Đông Thủy cũng sẽ không có thất tướng, lại càng không thể có đế quốc Đông Triều! Người này chính là ‘Thiên nhân’ Ngọc Ngôn Thiên! Hắn chính là công thần có công lớn nhất trong việc khai sinh nên đế quốc Đông Triều, là lão sư của Thủy đế cùng với thất tướng, cũng chính là ân nhân của bọn họ! Hắn được Thủy đế cùng thất tướng tôn xưng là ‘Ngọc sư’, mà những hậu nhân của hắn kế thừa di nguyện lần lượt phò tá cho Thành đế, Quan đế, Ngôn đế, cho nên Ngọc gia nhanh chóng trở thành một gia tộc đế sư. Người của Ngọc gia chỉ phò trợ cho đế vương đã thành một định luật! Mà Ngọc Vô Duyên chính là người của Ngọc gia!”

Từ Uyên, Ngũ My, Lục Vận ba người bọn họ cùng có một vẻ mặt khiếp sợ ngây ngốc, nhưng Tích Vân cũng không nhìn tới, ánh mắt chỉ đang nhìn đến tay của chính mình, mười ngón tay đan vào nhau, đầu ngón tay cảm thấy lạnh lẽo.

“Chỉ là mặc dù người của Ngọc gia có trí tuệ tuyệt đỉnh và nắm giữ vinh quang, nhưng bọn họ lại ẩn thân không xuất hiện, bất kể là loạn thế hay thái bình, bất kể việc không cảm quyền trong

triều, bọn họ luôn đứng ở phía sau, dùng hết khả năng của mình để giúp người trong thiên hạ. Đó là lý do trong thiên hạ nếu có người có thể vô tư vô dục thì đó chính là người Ngọc gia! Bọn họ vẫn luôn tuân theo gia huấn ‘Lấy nỗi buồn và niềm vui của thiên hạ làm nỗi buồn và niềm vui của bản thân mình!’ (Lo nỗi lo thiên hạ, vui niềm vui chúng sinh! ’)

“Thế gian này còn có người như vậy sao?” Đôi con ngươi long lanh tươi đẹp của Ngũ My giờ phút này nhuốm một mảng mê man.

Con người vốn dĩ luôn có tồn tại một mặt ích kỷ, dù có bị đạo đức và lý trí ràng buộc chặt chẽ bao nhiêu đi nữa, thì nơi sâu thẳm nhất trong tâm hồn vẫn sẽ có tồn tại một nơi chứa đựng những thứ xấu xa nhất. Thế nhưng người của Ngọc gia lại có khả năng ẩn thân suốt mấy trăm năm, hết lòng vì người mà tận tâm tận lực, nhưng lại không cầu một chút lợi ích nào, trên thế gian này thực sự có tồn tại người như vậy sao?

“Nếu thế gian thực sự có người như vậy, thì chỉ có thể xưng là thánh nhân!” Lục Vận cũng nhẹ nhàng nói.

“Thánh nhân ư?”

Cửu Vi vốn vẫn đang lẳng lặng thưởng trà bỗng nhiên ngược mắt, ánh mắt thoáng một mảnh lạnh lùng hiện lên từ một đôi mắt xưa nay lẳng yên không một gợn sóng. “Thế gian này thật sự có người hiền đức đến mức được xưng tụng thành thánh nhân tồn tại sao?”

Ngũ khí khinh đạm lên tiếng hỏi, giọng điệu mang đầy vẻ mỉa mai hiện lên trên đôi môi mỏng cong lên hình cung.

Từ Uyên, Ngũ My, Lục Vận nghe vậy không khỏi kinh ngạc, lời nói lạnh lẽo đến tận xương lại ngấm mang hàm ý châm chọc này lại là do chính Cửu Vi tiên sinh xưa nay vốn ôn hòa lãnh đạm nói ra đây sao?

Tích Vân chỉ nhìn Cửu Vi mà không nói gì, trong ánh mắt hiện lên sự bao dung, đồng cảm cùng với một tia áy náy không thể giải thích được.

“Ta không quan tâm thế gian này rốt cuộc có tồn tại thánh nhân hay không, chỉ là... Người người trong thiên hạ đều thay nhau ca tụng không ngớt, vì Ngọc công tử đã đạt đến độ hoàn mỹ trong lòng mỗi người.” Thanh âm thanh thúy của Lục Vận phá vỡ không khí tĩnh lặng trong xe.

“Con người hoàn mỹ...” Cửu vi khẽ đưa tay che đi đôi mắt, nhưng lại không có cách nào che giấu đi thanh âm lạnh lùng.

Tích Vân nhẹ nhàng phát tay, Từ Uyên, Ngũ My, Lục Vận lĩnh ý thối lui ra ngoài, đóng cửa xe lại. Bên trong xe lẳng yên như nước, Cửu Vi vẫn như cũ lấy tay che đôi mắt, biểu tình trên gương mặt cũng bắt đầu xuất hiện biến đổi.

“Cửu Vi.” Tích Vân nhẹ nhàng gọi.

“Ta không sao, Tịch nhi, suy cho cùng... Tất cả đều là chuyện của ba trăm năm về trước, hơn nữa, ai cũng đều đã phải... Trả giá rồi!” Cửu Vi hạ tay xuống, hướng Tích Vân cười, cũng có chút phức tạp không hiểu.

Tích Vân không nói gì, vươn tay nắm lấy bàn tay Cửu Vi đang để trên kỹ, bàn tay lạnh lẽo đến thấu xương.

“Việc Tức vương đầu năm lập tức xuất chinh, cũng bởi vì Ngọc Vô Duyên này sao?” Cửu Vi nhẹ nhàng nắm tay lại, tay của Tích Vân lúc này kiên định mà ấm áp, làm cho hắn có một cảm giác an toàn.

“Phải.” Tích Vân gật đầu, ánh mắt rơi vào cuốn lụa trắng lúc này đang nằm trên kỹ, “Muội cũng đã thấy cuốn pháp điển này rồi đây, Hoàng vương vừa công hạ thành trì liền lập tức công bố thi hành. Thành vừa phá cũng chính là lúc luật pháp cũ bị hủy diệt theo, dưới sự áp chế của quân uy, bách tính thực sự sợ hãi không biết làm sao khi đối xử với nhau. Lúc này lại xuất hiện một ‘thiên nhân’ Ngọc công tử, không những công bố những tân pháp, tân điển thực sự có lợi đối với bách tính mà còn xác thực là sẽ chấp hành, điều này đủ để trấn an lòng dân, lại lập nên đại công.

Thời gian lâu dài mặc dù chúng ta có thể đánh bại Hoàng Triều, nhưng chỉ sợ bách tính không những không cảm kích mà còn có thể sinh lòng oán hận đối với chúng ta. Cho nên một khi chưa có được lòng dân dù có phân đôi được thiên hạ thì đó cũng chính là thất bại!”

“Tịch nhi, muội có nắm chắc phần thắng với tên Ngọc Vô Duyên kia không?” Cửu Vi nghiêng mắt hỏi.

“Thắng Ngọc Vô Duyên?” Tích Vân ngược mắt cười, “Người quyết đấu cũng không phải là ta, chuyện khổ cực như thế sao ta phải làm?”

“A, lời muội nói chính xác.” Cửu Vi cũng cười, “Như vậy chính là Tức Vương, lại nói... Tức Vương đã chiếm được phần sơ điển này do Ngọc Vô Duyên định ra, hắn có sử dụng hay không đây?”

“Cái này sao...” Tích Vân hơi hơi khép mắt, trên trán hiện lên một tia thú vị, bộ dáng tươi cười, “Hắn là một người rất thích mượn tay người khác để làm việc cho hắn, chỉ là lần này, ta có thể khẳng định chắc chắn rằng hắn quyết sẽ không sử dụng thứ gì của Ngọc Vô Duyên!”

“Hử? Vì sao?” Cửu Vi chớp chớp mắt.

“Ha ha...” Tích Vân cười nhẹ, “Đó là do bản tính kiêu ngạo của một bậc đế Vương!”

“Bản tính kiêu ngạo của vương giả sao...” Cửu Vi cũng hí mắt cười, “So về thực lực mà nói thì hai bên ngang nhau, chỉ bất quá...” Thanh âm dần dần nhỏ lại rồi tiêu biến.

Tích Vân nghiêng đầu nhìn hắn: “Bất quá cái gì?”

“Cho đến nay muội vẫn không giải thích với Tức vương về việc bỗng nhiên xuất hiện năm vạn Phong Vân Kỳ, mà hắn cũng không giải thích với muội nguyên nhân đến muộn ở núi Lạc Anh,

như vậy hai người có thể là đối thủ của Hoàng Triều cùng với Ngọc Vô Duyên sao?” Cửu Vi gõ nhẹ đầu ngón tay lên trên bàn, tiếng “Cạch cạch” nhẹ nhàng vang lên, cũng giống như trong lòng đang vang lên những tiếng cảnh báo.

Ánh mắt Tích Vân yếu ớt nhìn màn xe hơi đang đưa, lúc lâu sau một âm thanh thật thấp phiêu đảng trong xe ngựa: “Đối với chúng ta mà nói thì giải thích... Đã... Không cần!”

Sáng sớm nhiệt độ không khí cực thấp, gió rét căm căm, từng luồng gió lạnh mang theo hàn băng như những lưỡi dao thổi qua làm cho da thịt trên người buốt giá. Đại quân thiết kỵ yên lặng với khí thế thần tốc tiến về phía trước, tiếng bước chân chinh tề, khô giòn leng keng, trên không trung vàng thái dương đang từ từ mọc lên, chiếu xuống những tia sáng đầu tiên mỏng manh nhàn nhạt, làm hiện lên những phần sáng tối trên khô giòn giáp, từ rất xa nhìn tới giống như thần binh đang hành tẩu ở phía chân trời.

Ba nghìn thị vệ phía sau đang khấn trương lập thành từng nhóm che lại một phần gió tuyết đang thổi tới xe của song vương. Cửa sổ xe của Phong vương che màn kín, ung dung an tĩnh, còn trong xe của Tức vương như mơ hồ có tiếng tỳ bà truyền đến, tựa như kim thạch đoạn ngọc, dứt khoát mạnh mẽ. Binh lính phía ngoài xe nghe được tinh thần sục sôi, nhiệt huyết dâng trào, mặc cho gió lạnh thốc qua vẫn cứ yên lặng bước đi.

Đi phía sau xe của song vương là bốn chiếc long xa. Chiếc xe đầu tiên, người ngồi trong đó là Phong quốc Đại tướng quân Từ Uyên, phó tướng Hiếu Chiến cùng với Ngũ My, Lục Vận mới bước ra từ xe của Phong vương. Trong cỗ xe thứ hai và thứ ba là đội ngũ đi theo phục vụ song vương gồm mười hai cung nhân. Chiếc xe đi sau cùng, ba người ngồi bên trong là Nhâm Xuyên Vũ, Đoan Mộc Văn Thanh, Hạ Khí Thù. Lúc này không gian trong xe cũng đặc biệt trầm mặc, Nhâm Xuyên Vũ nhìn lướt qua một cuốn binh thư, Đoan Mộc Văn Thanh, Hạ Khí Thù im lặng nhìn Nhâm Xuyên Vũ gần nửa ngày giống như có điều gì muốn nói nhưng lại thôi.

Cuối cùng, Nhâm Xuyên Vũ để cuốn sách trên tay xuống, ngược mắt nhìn đến hai người đang ngồi đối diện, khẽ mỉm cười, sau đó đứng dậy vén rèm cửa, hướng tới xa phu phía bên ngồi mà nói: “Thân thể Hạ tướng quân không được thoải mái, xe đừng đi quá nhanh!”

“Vâng!” Xa phu cuống quýt đáp ứng.

Vì vậy, để không ảnh hưởng đến “Thân thể không khỏe” của Hạ tướng quân, xa phu điều khiển tốc độ xe chậm lại, dần dần cùng những xe phía trước hình thành nên một khoảng cách ngắn.

“Thật là giỏi hoạt!” Đoan Mộc Văn Thanh thở dài nhìn Nhâm Xuyên Vũ nói.

“Ta sinh bệnh sao?” Hạ Khí Thù liền lườm hắt một cái. Người này nói một câu, làm một chuyện đều khiến người đi phía sau hắt sập bầy!

“Tương đối mà nói, thoát nhìn Đoan Mộc so với người khỏe mạnh hơn.” Nhâm Xuyên Vũ xảo quyệt nhìn đến thân hình mảnh mai của Hạ Khí Thù.

“Người có gì muốn nói với chúng ta sao?” Đoan Mộc Văn Thanh hai tay đan lại nhìn hắt hỏi.

“Phải nói là các người có cái gì muốn nói với ta không?” Ánh mắt Nhâm Xuyên Vũ hiểu rõ nhìn đến hai người.

Hạ Khí Thù cùng Đoan Mộc Văn Thanh nghe thấy thế lập tức đều nhướng mày, nhìn nhau sau đó cùng quay đầu lại nhìn về phía Nhâm Xuyên Vũ.

“A, khó nói đến như thế sao?” Nhâm Xuyên Vũ cười nhẹ, trong ánh mắt lộ rõ vẻ thấu hiểu.

“Xuyên Vũ, chúng ta không hi vọng tính toán người đưa ra lại là một sự sai lầm, mang lại kết quả tồi tệ!” Cuối cùng Hạ Khí Thù lên tiếng, ngữ khí bình tĩnh, nhưng vẻ mặt nghiêm trọng.

“Ừm.”

Nhâm Xuyên Vũ cười cười, ánh mắt thản nhiên nhìn đến hai người bọn họ, tay tùy ý lật đến cuốn binh thư.

“Không chỉ có các người không hiểu, mà còn có Kiều Cần, Xuyên Vân cũng không thể hiểu rõ hoàn toàn, chỉ là...”

Tay đang lật cuốn binh thư thì dừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục lật qua lật lại, những trang sách phát ra tiếng sột soạt, thanh âm rất nhẹ vang lên, “Ta tự có đạo lý của ta!”

Ánh mắt Hạ Khí Thù nhìn đến những trang sách đang bị lật kêu sột soạt, nhíu mày lại, vừa đưa tay ra vừa nói: “Người không cảm thấy người đã quá nóng nảy rồi sao?”

“Quá nóng nảy? Hừ...!”

Nhâm Xuyên Vũ nhẹ hừ một tiếng cùng với ý cười nhàn nhạt châm biếm, “Muốn đại cuộc đã định rồi mới có hành động tiếp theo sao? Sợ rằng đến lúc đó tất cả đều đã quá muộn rồi!”

“Xuyên Vũ, chẳng qua là do người lo buồn vô có thôi.”

Đoan Mộc Văn Thanh cũng mở miệng nói, “từ đầu đến cuối Phong vương vẫn không có dị tâm, trái lại chúng ta...”

“Đoan Mộc, trong lúc loạn thế không nói đến lòng dạ nữ nhân!”

Nhâm Xuyên Vũ cắt ngang lời nói của hắn: “Lẽ nào Phong vương có thể cùng chung một lòng với Vương sao? Hiện nay người giải thích thế nào về sự xuất hiện đột ngột của năm vạn Phong Vân Kỳ? Nếu thật sự không có gian dối, vậy tại sao đến giờ vẫn không giao ra năm vạn Phong Vân Kỳ? Nếu thật sự cùng với Vương là nhất thể, vậy tại sao chẳng bao giờ nói với Vương, nói với chúng ta về sự việc của năm vạn Phong Vân Kỳ?”

Thấy bọn họ không nói gì, Nhâm Xuyên Vũ lại nói tiếp: “Đừng quên nàng ta từng đứng đầu một quốc gia, vốn dĩ sở hữu lực lượng ngang với Vương, tự bản thân nàng ta đã là một nhân tài, đến lúc đoạt được thiên hạ thì thanh danh của nàng ta lại càng thêm lớn mạnh, tới lúc đó... Nếu có vạn nhất thì không chỉ đơn giản là việc hai đế Hi, Xá tái diễn đâu!”

“Đời trước đã chứng minh!”

Nhâm Xuyên Vũ tay phải nắm lại thành quyền, thanh âm lãnh khốc “Nếu năm đó Hi đế không cho Xá đế có quyền lực lớn như vậy, không cho hắn kiến lập công huân quá lớn, không tin tưởng giao trọng trách quá lớn cho hắn mà chia các thứ cho những triều thần khác, Xá đế há có thể thế công lớn chân chủ sao? Có thể đến mức huynh đệ tương tàn sao? Cho nên... Ta muốn tiêu diệt toàn bộ mầm mống những khả năng xấu nhất!” Cuối cùng kết thúc là một câu nói lạnh lùng tàn nhẫn.

“Nhưng ngươi cũng đừng nên quên rằng, hai quốc gia đã tuyên thệ hợp nhất làm một, có quang vinh cùng hưởng, có tai họa cùng nhau chịu!” Hạ Khí Thù nói.

“Hừm? Chẳng lẽ không có Phong Vân Kỳ, chúng ta không thể có được thiên hạ sao? Các ngươi không có niềm tin đến thế sao?” Nhâm Xuyên Vũ cười đến mức âm độc, ánh mắt lợi hại bức người, làm cho Đoan Mộc Văn Thanh cùng Hạ Khí Thù trong nháy mắt đều không tránh khỏi cảm giác quẫn bách.

Nhân Xuyên Vũ cũng không đợi bọn họ trả lời, đứng dậy đi tới xem bản đồ địa hình Đông Triều đang được ghim trên thành xe, tay chỉ vào bản đồ: “Hoàng vương sở hữu bao nhiêu lực lượng đều phô diễn hết thảy cho mọi người trong thiên hạ biết, nhưng vương của chúng ta lại không nghĩ như thế! Phong quốc trừ bỏ hai mươi vạn Mặc Vũ kỵ, rốt cuộc trong quốc nội ẩn giấu bao nhiêu lực lượng, ta nghĩ các ngươi cũng không có cách nào biết được rõ ràng! Hơn nữa, Vương mười năm hành tẩu trên giang hồ, ngươi nghĩ ngài ấy mang danh hiệu Hắc Phong Tức chỉ đơn giản là đệ nhất võ lâm thôi sao? Vương cùng chúng ta chờ đợi suốt mười năm không làm gì hết sao? Ta có thể cuồng vọng nói một câu: “Cả thiên hạ này không có nơi nào không phải của Phong quốc chúng ta!”

Đoan Mộc Văn Thanh và Hạ Khí Thù nghe vậy thì đều im lặng.

Một lát sau Đoan Mộc Văn Thanh mới nói: “Xuyên Vũ, ta và ngươi đã đi theo Vương hơn mười năm nay, đều tự biết được hắn ta là loại người như thế nào, ngươi làm như thế này tuy được tính là trung thành nhưng chưa có ý chỉ, e là...”

“Ta không sợ!” Nhâm Xuyên Vũ ngắt lời, nhất quyết nói: “Chỉ cần có thể phò tá Vương hoàn thành bá nghiệp, dù có máu chảy đầu rơi ta cũng không hối tiếc!”

Trong xe nhất thời im lặng một tiếng động nhỏ cũng không có, chỉ có thể nghe thấy cả tiếng hít thở đều đều rõ ràng của mọi người. Đoan Mộc Văn Thanh và Hạ Khí Thù không hề chớp mắt nhìn Nhâm Xuyên Vũ, vì ý chí không màng sống chết của hắn khiến mọi người cảm thấy kinh sợ.

“Đoan Mộc, Hạ Khí Thù.”

Thanh âm của Nhâm Xuyên Vũ trầm trầm lại thêm khàn, ánh mắt sáng như hỏa quỷ nhìn trân trân vào một điểm trong hư không, “Điều duy nhất khiến ta không yên tâm chính là: Nàng ta đối với vương ảnh hưởng quá lớn! Một nam nhân để bị nữ nhân ảnh hưởng quá lớn thì người

đó chẳng thể làm nên được việc gì, huống hồ Vương không phải chỉ là một nam nhân bình thường, ngài ấy chính là một đế vương!”

Luyện được Đồ Long đế vương thuật, tự nhận mình có một thân tài hoa, những tưởng có thể thể hiện tài nghệ trong lúc phong vân loạn thế, thế mới biết dù có tài trí, tư tưởng, hoài bão nhưng trên đời lại khó cầu được đáng minh quân. Cơ duyên đã đến ta có thể bỏ lỡ sao?! Hắn muốn phò tá Vương trở thành thiên hạ đệ nhất, lập nên thiên thu đại nghiệp, được người người muôn đời khắc ghi ngưỡng mộ, để hắn có thể báo đáp được ơn cứu mạng và tri ngộ! Mà hắn, Nhâm Xuyên Vũ cũng muốn nhờ đó mà bản thân mình được hãnh diện, có thể trở thành danh thần được lưu danh sử sách cho đời sau, để cho những người trước đây đã từng khinh nhục hắn cùng với ấu đệ nhìn cho thật kỹ giờ bọn hắn đã trở thành những nhân vật cỡ nào! Bỗng nhiên... Trong lòng giống như có hàng vạn côn trùng giãy vò, khiến hắn đau đớn thống khổ... Hai tay nắm chặt — Vinh quang tổ tiên, tiền đồ gia tộc cùng tính mạng của hơn mười vạn mạng người làm cái giá lớn cũng không thể làm được đại nghiệp thì đến bây giờ để hắn hoàn thành nốt đi!

Bảo vệ thiên hạ cùng tranh đoạt thiên hạ, ai có thể tự nhận là chính đạo? Phong, Túc vương cùng nhau tiến lên vang danh khắp thiên hạ và Hoàng vương hào hùng khí phách cùng Ngọc Vô Duyên từ bi, Phong Mặc đại quân cùng Hoàng Hoa thiết kỵ, bên nào sẽ thắng đây? Tứ đại nhân tài kiệt xuất nhất hiện tại đã tương ngộ sẽ khiến máu nhuộm giang sơn hay là chỉ là sự thương tiếc?

Ngày mùng 7 tháng giêng, một phía nam một phía bắc gặp nhau ở Đông Đán Độ, đi hàng đầu tiên chính là Vương giả, kế tiếp là các danh tướng, toàn bộ tinh kỵ tập hợp sẵn sàng đối mặt nhau, trận chiến tranh đoạt thiên hạ này đang được đẩy đến hồi cao trào nhất!

Mặc dù Đông Đán Độ không phải là nơi có địa thế hiểm trở để trở thành cứ điểm trọng yếu, cũng không có phong cảnh hữu tình, lúc đầu bên cạnh hồ Thương Hữu chỉ có duy nhất một người chèo đò. Nhờ có hồ nước này mà những người khác cùng nhau đến đây tụ tập tạo nên bến đò, rồi dần dần trở thành một thị trấn nhỏ. Chỉ là hiện nay bến đò này đã không còn một bóng người, người dân trong thị trấn vừa nghe được tin có đại quân đang đến, từ lâu đã nhanh chóng dời đi lánh nạn.

Mặc dù ở Đông Đán Độ chỉ có một bến đò nhỏ, nhưng giờ phút này nơi đây đã trở thành vùng giao tranh của hai đại quân! Chỉ vì khi vượt qua được hồ Thương Hữu này là sẽ tới được Thương Thư thành, mà Thương Thư thành ở dưới chân Thương Mang sơn, nơi đó còn là nơi duy nhất tồn tại một con đường để lên đỉnh Thương Mang sơn!

Năm xưa Thủy đế vi hành lên núi, đứng trên đỉnh núi Thương Mang, đưa mắt nhìn khắp vạn dặm giang sơn, những thành lâu trọng yếu, trăm loài cỏ cây cỏ thụ đều thu vào tầm mắt, ngài cảm thán mà viết: Ngẩng lên nắm lấy trăng sao, cúi xuống ôm cả non sông, như thế cũng đủ để gọi là một vương giả! Từ nay ta gọi ngọn núi này là “Vương sơn”, hạ lệnh kêu gọi người dân mở rộng con đường dẫn lên núi, nhưng lại hạ “Thiết chiếu” cấm xây dựng các miếu thờ sơn thần và làm nhà để sinh sống ở khu này! Thiết chiếu vừa hạ, ngay cả người nói ngòi của Thủy đế cũng không được phép sửa chữa chiếu chỉ. Cho nên ngọn núi Thương Mang này từ khi kiến lập đế quốc Đông Triều cho đến nay không có ngôi chùa nào có cảnh khói hương nghi ngút, cũng không có cảnh khói bếp bay lên từ các mái nhà tranh. Càng lên cao đại hình càng hiểm trở, những cây tùng lâu năm đứng sừng sững như những hình thù quái dị, những bụi cây

thân mềm mọc tràn lan cuốn lấy thân cây cổ thụ, rất ít người có khả năng leo lên đến đỉnh. Nơi đây chỉ có chim muông dã thú, suối nguồn cây rừng tự do sinh trưởng.

Quân sĩ hai bên đều đã trải qua hành trình thần tốc bốn ba nhiều ngày đêm liền, họ đều mong muốn chặn đứng được đối phương trước khi đến Đông Đán Độ, thế nhưng giống như ý tưởng gặp nhau hai bên đến Đông Đán Độ cùng một lúc. Chủ soái hai bên giống như đã ngầm trao đổi cùng hạ lệnh quân sĩ nghỉ ngơi cách nhau năm dặm, mà không phải đối diện với hàng nghìn hàng vạn quân địch.

Muốn nhanh chóng đi đến được Thương Mang, đầu tiên phải có được Thương Thư. Điều này chính là nhận thức chung của hai bên.

Trận chiến tranh giành thiên hạ đã đến giai đoạn này, hai bên đều đã chiếm được nửa giang sơn, ai cũng đều hiểu rõ đối phương – dù bất kỳ phương diện nào thì thực lực cũng đều ngang nhau! Như vậy chỉ còn lại một đỉnh núi Thương Mang này thôi, sẽ biết được ai mới chân chính trở thành chủ nhân của thiên hạ!

Tiết trời dạo này không ngày nào không âm u.

Gió thổi qua làm cho mọi người nhận thấy một trận run run.

Mặt hồ Thương Hữu rộng mênh mông, không có loài chim biển nào bay xuống, không có một chiếc thuyền nhỏ nào, hình ảnh hồ nước tĩnh lặng vắng vẻ trái ngược với cảnh núi rừng xanh biếc như tranh vẽ. Ven bờ hồ chỉ có những khóm lau và cây cỏ đang khô héo, cùng với hai đại quân có màu hắc bạch với tử kim rực rỡ chói mắt. Gió lướt qua, năm màu của tinh kỳ hắc – bạch – tử – kim – lam nhẹ nhàng lay động uyển chuyển trong gió, nhưng những người đứng hàng đầu thì run rẩy một hồi.

Doanh tướng làm tốt, hàng ngũ chỉnh tề, các binh sĩ nghỉ ngơi, thủ vệ, tuần tra, mỗi người đều có vị trí và trọng trách riêng, còn các quân dưới trướng tướng lĩnh thì theo quy tắc cuối ngựa tuần tra các doanh trại.

Trong trướng của Vương không gian im ắng, một người hầu hạ cũng không có, một viên dạ minh châu cực lớn treo trên đỉnh màn trướng, soi sáng một mảng sáng ngời trong màn trướng hiện ra một không gian rộng lớn hoa lệ có một chiếc giường nhỏ, Tích Vân cùng Lan Tức mỗi người một bên nhắm mắt ngồi đó.

Màn đêm buông xuống, sắc trời lặng lẽ chuyển tối dần, Đông Đán Độ cũng không còn những tia sáng rực rỡ soi rọi, ánh sáng từ hàng vạn bó đuốc nơi đây cũng làm cho một nơi xa xôi như Thương Hữu Hồ ánh lên sắc hồng yếu ớt. Trong đêm Vương kỳ đón gió bay phấp phới, từ trên cao nhìn xuống chính là thiên quân vạn mã.

Hai người cùng nhắm mắt dưỡng thần rồi thở ra một hơi thật sâu, sau đó từ từ mở mắt, màn trướng đồng thời được vén lên nhẹ nhàng, Chung Ly cùng Chung Viên mang các hộp đựng thức ăn lặng lẽ đi vào, sau khi đem những món ăn trong hộp từng món một dọn ra ngoài liền im lặng lui ra.

Hai người rời giường, Tích Vân đảo mắt nhìn một vòng những thức ăn đang bày trên bàn, tựa như có chút bất đắc dĩ.

“Không hợp khẩu vị?” Lan Tức nhàn nhạt nghiêng mắt liếc nhìn.

“Đồ ăn của Túc Vương nổi danh tinh xảo, những thức ăn do đầu bếp của Túc vương làm ra lại càng là mỹ vị nhân gian, Tích Vân vốn quê mùa đâu dám kén chọn, chỉ là...” Khóe mắt giật giật, nghiêng mắt liếc hẳn, “Người có cần thiết phải làm xa xỉ đến mức này hay không?”

“Hừm?” Đầu Lan Tức vừa chuyển, nhìn lên bàn, “Chỉ là những món ăn bình thường thôi mà.”

Tích Vân nhìn lên trên bàn, giá trị những món ăn này bằng một gia đình thường thường bậc trung mua thức ăn trong một năm, lại nhìn lại vẻ mặt lơ đãng như bình thường của hắn, cuối cùng chỉ có thể than nhẹ đi tới.

Hai người cùng ngồi xuống ăn cơm, nếu là trong quá khứ, Bạch Phong Tịch hẳn là vừa ăn ngẫu nhiên như hổ đói vừa lớn tiếng ca ngợi, đem Hắc Phong Tức ngồi một bên ra châm chọc rồi ngồi cười ha ha. Nhưng lúc này đang mặc vương bào nên hai người theo đúng nguyên tắc “Thực bất ngôn (Khi ăn không nói chuyện)”, động tác thông dong ưu nhã.

Chỉ thỉnh thoảng ngược mắt nhìn người đối diện, có chút hoảng hốt, người đó là ai? Tại sao lại xa lạ như vậy, mà tựa như lại quen thuộc như thế? Mười năm hành tẩu, hai bên chưa từng yên lặng ở chung với nhau như thế! Một khắc kia trong lòng thực sự rất hỗn loạn, nhưng sau đó ổn định tinh thần, khôi phục lại sự bình tĩnh lãnh đạm.

Sau khi dùng bữa hoàn tất, Chung Ly và Chung Viên lẳng lẳng đi vào, dâng lên một bình trà thơm, nhanh chân nhanh tay thu dọn món ăn đem đi, trong trướng lại khôi phục sự yên lặng như trước.

“Trận quyết chiến lần này Túc vương có tính toán gì không?” Sau khi nhấp một ngụm trà, Tích Vân mở miệng hỏi.

“Hừ?” Lan Tức quay đầu liếc nàng một cái, “Việc tương hội ở Đông Đán Độ này có thể là thiên ý cũng có thể là nhân ý!”

“Địa hình xung quanh Đông Đán Độ hầu như đều bằng phẳng, hơn nữa cũng không có cơ hội lợi dụng địa hình để tác chiến.” Mười ngón tay Tích Vân đưa qua đưa lại chén trà, ánh mắt đuổi theo nước trà trong chén, khi nói cũng không ngẩng đầu lên.

“Phong vương vốn đa mưu túc trí, lẽ nào lúc này lại không tham gia?”

“Điều này, hẳn là Túc vương nên hỏi quân sư!” Tích Vân cười, hơi có ý châm biếm.

Lan Tức không để ý đến, đôi mắt nhìn đến viên dạ minh châu đang tỏa sáng trên đỉnh màn trướng, môi hơi hơi gợi lên: “Không có địa hình để lợi dụng, không có điều kiện nào khả thi, chúng ta chỉ có thể mạnh mẽ quyết chiến một lần, binh pháp, bố trận, sức chiến đấu, dũng khí... So xem rốt cuộc thì ai thắng ai bại!”

Rồi quay sang nhìn Tích Vân, cười cười tự hỏi: “Chính diện đụng độ tất nhiên phải chính diện nghênh chiến mới chính là đúng dĩ, không phải sao?”

“Đấu binh pháp, bày binh bố trận?” Tích Vân ngưng chén trà trên tay một lát, ngược mắt hỏi: “Binh pháp mà Túc vương học là loại nào?”

“Thứ ta học đầu tiên chính là ‘Ngọc Ngôn binh thư’, sau đó mới đến binh pháp gia truyền, điều này là gia huấn của Vương gia, không được vi phạm.” Lan Túc thành thật đáp.

Tích Vân nghe vậy không khỏi lấy làm ngạc nhiên: “Xem ra ta và người giống nhau, tổ tiên của chúng ta bất luận là học văn hay học võ đều học từ Ngọc gia, đề nhớ ơn, văn học võ lòng chính là ‘Ngọc Ngôn nhân thế’, võ học đầu tiên chính là ‘Ngọc Ngôn binh thư’, mà hiện nay ta và người đang đối đầu với truyền nhân của Ngọc gia, đệ tử cùng lão sư quyết đấu, người nghĩ phần thắng là bao nhiêu?”

“Không phải có một câu nói mà mọi người đều biết, chính là ‘Trò giỏi hơn thầy’ đó sao?” Lan Túc nhìn thẳng vào mắt Tích Vân như muốn dò xét điều gì đó: “Có khi nào Phong vương cho rằng Ngọc Vô Duyên công tử tài tuệ có một không hai trong thiên hạ, những người khác chỉ như múa rìu trước cửa Lỗ Ban?”

Tích Vân liền nói: “Túc vương đã có định liệu từ trước, Tích Vân sao dám khinh khi, chỉ là...” Dừng lại một chút đem chén trà trong tay đặt xuống mặt bàn, ánh mắt nhìn sang Lan Túc.

“Chỉ là cái gì?” Lan Túc một câu truy vấn.

Tích Vân nhợt nhạt cười: “Tuy ta và người không làm theo binh pháp người xưa đã dạy, nhưng luận về binh pháp và bày binh bố trận thì thế gian rất ít có người có thể so sánh với Ngọc gia.”

“Như Phong vương nói chẳng lẽ lúc này chúng ta gặp khó bỏ chạy, nhượng bộ lui binh sao?”

“Cũng không phải.” Tích Vân khoát khoát tay, nhìn Lan Túc, đôi mắt thăm thăm như vực sâu:

“Gặp phải kẻ địch như vậy thì chúng ta càng cần phải quyết chiến một trận, nhìn một chút xem đời sau của thất tướng có hơn được người của Ngọc gia hay không, hơn ba trăm năm nay chúng ta cũng chỉ là môn sinh của Ngọc gia, từ nay có thể thoát thai hoá cốt lập nên một môn hộ độc lập!” Túc vương trong lòng có tư tưởng bất chính như thế cho nên mới muốn trực tiếp quyết chiến sao?”

“Đối đầu trực tiếp với Ngọc Vô Duyên cùng Hoàng Triều, môn sinh đối đầu với lão sư, tỷ thí vì hoàng tọa... Có nhiều chuyện thú vị thật...”

Lan Túc nhợt nhạt nở nụ cười, đôi lông mày dài nhẹ nhàng nhướng lên, đôi con ngươi đen nhánh trầm tĩnh tựa biển cũng bắt đầu gợn sóng, cùng với ánh sáng của viên dạ minh châu trên đỉnh màn trướng càng thêm chói mắt, “Thật khó mà có được cơ hội tốt như vậy, cũng khó lòng mà có được đối thủ như thế, ta và người có cơ hội tương ngộ phen này khó có thể phụ lại ý tốt của trời cao!”

Tích Vân nhìn đến người đang ngồi trước mặt, vẻ mặt hưng phấn như vậy, chờ mong như vậy, lại rất tự tin như vậy... Thậm chí đến hai đầu lông mày cũng tách ra cho thấy đây là một trạng thái hăng hái cỡ nào! Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy một hình ảnh Lan Tức như vậy, hẳn vì trận quyết chiến lần này mà hưng phấn, hẳn chờ mong một trận quyết chiến giữ hai người, hẳn cũng tuyệt đối tin vào thực lực của mình!

Sau một lúc lâu kinh ngạc nhìn hẳn, nàng cúi đầu, thoải mái thưởng thức chén trà trên bàn, hòa cùng với thanh âm âm thanh túy phát ra từ chén trà, nàng nhẹ nhàng khoan thai cười: “Trong Vô Hối Cốc, Tích Vân đã gặp Hoàng vương, lần này không phải làm trò hề, chỉ cần ở một bên quan sát trận chiến giữa Túc vương cùng với Ngọc công tử có một không hai trên thiên hạ là được rồi!”

Câu vừa nói xong, tức thì cửa trường có tiếng gõ nhẹ, sau đó các tướng lĩnh nối tiếp nhau đi vào.

Trong Vương trường của đại quân Hoàng Hoa cũng có một cuộc đàm thoại tương tự.

“Vô Duyên, nhớ lúc ở Vô Hối Cốc ngươi đã từng nói qua: “Vô Hối Cốc không phải là nơi hai bên quyết chiến.” Hoàng Triều nhắm mắt nằm ở giường bên trong, nhàn nhạt mở miệng.

Trong trường còn có tiếng đàn nhẹ nhàng mà phiêu đảng, dường như là ngồi ở một nơi cách giường rất xa, Ngọc Vô Duyên vỗ nhẹ đàn cổ, nghe lời nói của Hoàng Triều nhưng không ngừng tay chỉ ngắt đầu ngón mắt nhìn lên Hoàng Triều.

“Ngọc gia được người đời xưng tụng ‘Thiên nhân’, tinh thông bói toán, Đông Đán Độ này chẳng phải là một nơi mà số mệnh đã an bài cho chúng ta có cơ hội tương ngộ đó sao?” Hoàng Triều chìm đắm trong tiếng đàn, lời nói có vài phần mơ hồ.

Ngọc Vô Duyên không đáp lại, chỉ nhàn nhã gảy tiếp đàn cổ, tiếng đàn thanh thanh vang lên, vô cùng đơn giản, nhưng tự nhiên trôi chảy, những người khác nghe thấy lại như cảm thấy tinh thần được thả lỏng.

“Trận chiến này đối với chúng ta chính là trận quyết chiến cuối cùng sao? Vậy ai trong hai người mới là kẻ thắng lợi cuối cùng, leo lên được đến đỉnh Thương Mang sơn, là một người hay hai người đây?”

“Khát vọng leo được lên đến Thương Mang làm sao có thể yếu hơn kém hơn người khác, đã là trận chiến cuối cùng, những tính mệnh cũng đã tụ hội tại Đông Đán này, vậy thì buông tay đánh một trận thôi!” Thanh âm của Ngọc Vô Duyên giống như thiên ngữ từ trời cao hạ xuống, mờ mịt mông lung nhưng lọt rõ ràng vào tai, mười ngón tay nhẹ nhàng lay động dây cung, đôi mắt hạ xuống nên không thấy rõ thần sắc.

“Mệnh hội Đông Đán, buông tay đánh cược một lần...” Hoàng Triều mở mắt ra, nhìn trên đỉnh trường hoa văn mây rồng nhẹ nhàng uốn lượn, ánh mắt dần trầm ngâm, “Phong Tích Vân, Phong Lan Tức... Thời nay hiếm thấy, lần này có thể cùng bọn họ chân chân chính chính quyết chiến một trận, thật sự khiến người người chờ mong!” Giơ tay lên, ngón tay khẽ run, đó chính là sự hưng phấn đến kích liệt!

“Nhân sinh bất tương kiến,
Động như tham dữ thương.
Kim tịch phục hà tịch,
Cộng thử đẳng chúc quang...”

(Trích từ bài thơ Tang Vệ Bát Xử Sĩ của Đỗ Phủ)

Dịch nghĩa:

Đời con người thường không gặp nhau
Như là hai sao Sâm và Thương
Đêm nay cũng trở lại như đêm nào
Cùng chung dưới một ánh đèn

Chỉ trong giây lát nghe được Ngọc Vô Duyên cùng tiếng đàn nhẹ nhàng ngân lên, ngẩng đầu nhìn lên đèn lồng đang treo trên đỉnh trướng, ánh sáng ngọn đèn xuyên thấu qua từng lớp đèn thủy tinh đang nhẹ nhàng lan tỏa, lan khắp trướng một thứ ánh sáng rực rỡ ấm áp. Lúc chữ cuối cùng được ngâm lên cũng là lúc tiếng đàn dừng lại.

Hoàng Triều quay đầu lại nhìn chằm chằm Ngọc Vô Duyên, dưới đèn hắt lấy một tấm lụa trắng bọc đàn cỏ lại, thần sắc không một chút biến hóa.

“Ngày mai cách một ngọn núi cao, thế sự hai bên vẫn mịt mờ.” Hoàng Triều từng chữ một đọc lên những câu cuối cùng, ánh mắt không rời Ngọc Vô Duyên, giống như muốn tìm một điều gì đó từ trên mặt hắn, tại sao vào giờ khắc này lại đọc lên những câu thơ như vậy.

Nhưng Ngọc Vô Duyên vẫn lãnh đạm thản nhiên, ôm lấy cổ cầm, nhìn Hoàng Triều:

“Tức vương này là bậc trí kế (trí tuệ và mưu kế) có một không hai, có khả năng ngay lập tức thiên biến vạn hóa để ứng chiến với người khác, so với việc hao tổn tâm tư mưu toan tính kế thì không bằng tùy cơ ứng biến, lấy bất biến ứng vạn biến. Đêm nay nên gạt bỏ hết tâm tư phiền muộn, nghỉ ngơi thật tốt.”

Vừa dứt lời liền xoay người rời đi.

Chương 50 Đông Đán Chi Quyết

Đêm đã khuya, lúc này tiếng huyền não ồn ào ở Đông Đán Độ đã an tĩnh đi nhiều, ngoại trừ binh lính đi tuần tra ở bên ngoài thì tất cả mọi người đã sớm chìm vào giấc ngủ, dù sao ngày mai cũng là đại chiến, nghỉ ngơi lấy sức mới có thể tiêu diệt địch. Nhưng không phải ai cũng có thể an tâm đánh một giấc.

Ánh sáng của ngọn đèn dầu nhỏ như hạt đậu lơ mờ chiếu rọi trên màn trướng, phản chiếu bóng người cao gầy, yếu ớt cô độc, lặng lẽ ngồi trước đèn.

Màn trướng được vén lên thật khẽ, một bóng người vô thanh vô thức đi vào, nhìn người nọ cô độc ngồi trước ngọn đèn, không tiếng động thở dài.

“Cửu Vi.” Khẽ gọi, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên.

Người ngồi trước đèn quay lại, ngơ ngàng nhìn người đi tới, một lát sau con người vô hồn sáng rực: “Tịch nhi.”

“Không ngủ được sao?” Tịch Vân ngồi xuống bên cạnh hắn, nhìn gương mặt gầy gò nhợt nhạt, đôi mắt thông khổ, trong lòng thất lại. Đây đều là lỗi của bọn họ, là tội của bọn họ, cũng là lỗi lầm hơn trăm năm trước của tổ tiên.

Khóe môi Cửu Vi cong lên, dường như rất muốn cười, nhưng cuối cùng vẫn không cười nổi, ánh mắt tang thương mang theo mệt mỏi nhìn Tịch Vân: “Không gạt muối, cũng không gạt được. Chỉ cần nhìn đến tình huống trước mắt là trong đầu ta như có thiên quân vạn mã chém giết, khiến trái tim ta nhiễu loạn không yên, nói cho cùng... Thế cuộc trước mắt có bao nhiêu phân hập dẫn!”

Tịch Vân trầm tĩnh nhìn hắn, ánh mắt dịu dàng như mặt trăng chiếu rọi biển khơi, có thể bao dung hết tội lỗi, cũng như tất cả kết quả có thể xảy ra.

Bắt gặp ánh mắt ôn nhu đó của Tịch Vân, một lúc lâu sau, cuối cùng Cửu Vi cũng nở nụ cười, vừa bất đắc dĩ, vừa thỏa hiệp, lại có phần cam chịu: “Dù sao thù hận đã kéo dài mấy trăm năm rồi, Tịch nhi, đôi mắt với mối thù hủy gia diệt tộc, đôi mắt mấy trăm năm bị oan khuất, bây giờ lại bình thản khoan dung cho bọn họ, đúng là không cách nào cười nổi! Cửu La tộc chúng ta... Chúng ta cũng là người của Cửu La tộc.” Câu nói cuối cùng, dường như mang theo vô số chua xót và khổ sở, nặng nề chìm vào nơi sâu nhất trong lòng người, nặng như tảng đá ngàn cân.

“Cửu Vi, ta hiểu, Cửu Vi, ta hiểu.”

Tịch Vân nhẹ nhàng đưa tay nắm lấy tay Cửu Vi, đôi tay kia, ngón tay thon dài mang theo linh khí màu xanh kịch liệt quấn thành từng vòng, dường như muốn ràng buộc hai tay thật chặt, vừa muốn thoát khỏi cái nắm tay đó! Cửu Vi... Ta biết, ta biết vì sao... Đây là đau xót, đây là hổ thẹn... Vì hơn ba trăm năm trước, vô số người của Mãn tộc mất mạng, chịu nỗi oan ức mấy trăm năm qua, thù hận tích góp, oán hận chồng chất... Nàng hiểu, bởi vì hiểu rõ, cho nên nàng càng áy náy nghiêm trọng hơn. Nàng —— hiểu cảm giác kia.

“Tịch nhi...” Cửu Vi nhìn đôi tay đang nắm chặt mình, nhìn đôi mắt sáng như nước đỏ, loạn ma đang quấy loạn trong lòng bỗng nhiên như thoát ra, lúc đó linh khí ở ngón tay chạm rãi tiêu tán, cuối cùng nằm yên ở bàn tay Tịch Vân.

“Nếu nói trên đời này người nào có thể hiểu được sự thống khổ của người trong tộc Cửu La, thế thì người đó chỉ có thể là muối. Cũng chỉ có muối.”

“Đúng vậy.” Tịch Vân nắm tay Cửu Vi, dưới ánh đèn, mười ngón tay thon dài, trắng như tuyết, có thể thấy rõ mạch máu màu xanh lam, “Bởi vì chúng ta chảy dòng máu giống nhau.”

“Thì ra muối đã biết.” Cửu Vi thở dài.

“Đương nhiên ta biết.”

Tịch Vân cười, không thể che giấu được bi ai, “Mặc dù Cửu La tộc đã bị diệt vong, và lại mấy trăm năm gần đây là điều kiêng kỵ của Đông Triều đế quốc, nhưng trong gia phả của Phong

vương tộc có ghi rõ ràng: ‘Phượng vương Phong Độc Ảnh, phu quân là Cửu Dao của Cửu La sơn’, Phượng vương chúng ta là hậu thế của Cửu La tộc.”

“Ha ha ha...” Cửu Vi bỗng nhiên cười rộ lên, không thèm để ý tiếng cười kia có quấy nhiễu người đang say mộng hay không, hấn ngửa đầu cười to, “Ha ha ha... Năm đó Thủy đế hạ chỉ ‘Người Cửu La giết không tha!’, thế nhưng lại trở mặt nhìn Phượng vương và người tộc Cửu La thành hôn mà không ngăn cản, Phong vương tộc lại có lần dòng máu của tộc Cửu La, nhưng không thể hạ chỉ diệt tộc, mấy triệu đại Hoàng đế của Đông Triều xem gia phả của Phong Vương tộc trình lên cũng đều làm như không thấy tên của người tộc Cửu La... Ha ha ha... Thật buồn cười biết bao... Đông Thủy Tu... Thì ra người cũng không có dũng khí nhận chuyện này. Ha ha... Thật buồn cười. Vừa đáng thương vừa đáng buồn. Ha ha ha... Nhưng khiến mấy vạn con người vô tội của Cửu La tộc ta mất mạng... Khiến Cửu La sơn thấm đẫm máu tươi... Cô hồn Cửu La như ta vĩnh viễn không có nơi trở về. Đây là kết quả giận dữ của người năm đó. Thế nhưng, cuối cùng người chiếm được cái gì? Không phải cuối cùng người vẫn hối hận cả đời, chết không nhắm mắt sao? Ha ha ha. Người là tên Hoàng đế đáng thương... Người là Hoàng đế vừa đáng thương vừa đáng buồn. Ha ha ha ha...”

Cửu Vi không thể kiềm chế mà cười lớn tiếng, cười đến run người, cười đến mức lệ rơi đầy mặt. Tiếng cười kia tại đêm yên tĩnh, trong màn trướng trống trải đặc biệt thê lương, cực kỳ bi ai, ánh nến cũng cảm giác được tiếng cười, mà trở nên nhợt nhạt, lung lay chảy xuống, chìm nổi bất định.

“Cửu Vi...” Tích Vân kéo hấn lại, ôm thật chặt, ôm lấy bờ vai, ôm lấy linh hồn đau khổ, “Cửu Vi...” Dịu dàng thì thầm, cho đến khi tiếng cười kia dần biến mất.

“Tịch nhi, ta rất hận. Ta rất đau.” Cửu Vi ôm lấy Tích Vân, giọng nói khàn khàn, tiếng cười bi thảm, “Cửu La tộc chúng ta đời đời ẩn cư trong Cửu La sơn, cũng không tiếp xúc với bên ngoài, chưa từng có tranh chấp gì, nhưng vì sao... Vì sao lại gặp bi kịch thế này, mấy vạn sinh mệnh vô tội chỉ trong một đêm chết hết, Cửu La sơn xanh ngát chỉ trong một đêm biến thành ngọn núi máu, chỉ còn những cô hồn oán hận không siêu thoát, mấy trăm năm qua chỉ còn sót lại cái danh tội ác kiêu kỳ, mấy trăm năm qua không ai dám nhắc tới, mấy trăm năm qua từ từ biến mất khỏi nhân gian... Vì sao như vậy? Mấy trăm năm qua người của Cửu La tộc phải trốn trốn tránh tránh tên tuổi cả đời, nhưng mà kẻ thù của chúng ta... Bọn họ vẫn ngồi yên trên ngôi vị Đế vương, bọn họ an hưởng vinh hoa phú quý, con cháu đầy đàn... Ta hận... Ta hận... Ta muốn nhà bọn họ, nước của bọn họ sụp đổ, ta muốn nhìn thấy máu bọn họ chảy thành sông, xác chết chất thành núi, ta muốn họ ném những đau khổ mà mấy trăm năm qua Cửu La tộc chúng ta đã chịu đựng. Tích Vân... Ta đã làm xong rồi... Ta đã rửa sạch mối thù mấy trăm năm qua của Cửu La tộc. Còn có... Còn có cái người Ngọc gia kia. Hấn phải chịu trách nhiệm với cái tên ‘thiên nhân’, khoác lên mình cái da người nhân từ mà lại tiếp tay cho kẻ xấu... Ngọc gia hại ta vĩnh viễn không gặp được người khác. Tịch nhi, ta hận... Ta thực sự muốn... Muốn giết tất cả những kẻ địch này.”

Tích Vân ôm hấn, nhắm mắt không nói gì, trong lòng đau đớn không thôi, Cửu Vi... Cửu Vi...

“Tịch nhi, hiện tại binh mã thiên hạ đã tụ về đây, mà thực lực hai bên tương đương nhau, bây giờ bọn họ toàn lực chuẩn bị đánh một trận nên sẽ không rảnh rỗi, ta có thể dùng thủ đoạn để bọn họ ‘ngọc đá cùng nát’, ta có thể... Tịch Nhi, ta có thể dẫn bọn họ đến Thương Hữu hồ,

khiến Thương Hữu hồ chất đầy thi thể, khiến hồ nước hóa thành hồ máu, giống như năm đó vậy.”

Đôi mắt Cửu Vi điên cuồng, đáng tiếc Tích Vân chỉ lẳng lặng nhìn hắn, đôi mắt trong suốt như nước trong đêm tối, sáng sủa phản quang ánh sáng, có thể nhìn thấu tất cả những điều trên thế gian.

Nhìn nàng thật kỹ, Cửu Vi nhẹ nhàng thở dài, bất đắc dĩ nói: “Đúng vậy, ta không làm được, ta không thể xem hơn mười vạn sinh mạng là chuyện nhỏ được, không thể coi muôn dân là đồ vật... Cho nên ta...” Mắt nhìn Tích Vân, thở dài càng thêm sâu lắng, “Tịch nhi, vì sao muối không chịu tranh đoạt thiên hạ? Vì sao muối lại dứt khoát buông tha hết tất cả? Nếu muối đoạt thiên hạ này thì tốt biết mấy, ta đây sẽ đứng bên cạnh muối, giúp đỡ muối giành lấy thiên hạ, ta sẽ không kiêng dè mà lấy linh lực của Cửu La tộc để loại bỏ hết những chướng ngại cho muối, Thế nhưng vì sao hết lần này đến lần khác muối lại... Tịch Nhi...” Vô lực, thất vọng thở dài.

“Cửu Vi, không nên sử dụng linh lực tùy tiện, lấy nó cứu tế người khác mới là việc chính đáng.” Tích Vân buông Cửu Vi ra, nhìn hắn chăm chú, giờ tay bắt lấy hai tay của hắn, “Đừng khiến hai tay huynh dính máu tươi nữa, huynh nhất định phải sạch sẽ, bình an chờ đợi ngày kia đến.”

“Tịch nhi, ta không sợ báo ứng.” Cửu Vi không lo lắng cười cười, nụ cười thê lương trống rỗng, “Cửu La tộc bất quá chỉ có một mình ta, báo ứng kinh khủng nhất cũng chỉ có thể lấy cái mạng này của ta, sợ gì chứ, một mình... Chỉ bằng đi sớm một chút.”

“Cửu Vi, không phải chỉ có một mình huynh, còn có ta.” Tích Vân để tay Cửu Vi trên mặt mình, đôi tay lạnh lẽo áp lên gương mặt ấm áp, dịu dàng mỉm cười, “Cửu Vi, chúng ta là người thân, chúng ta là người thân duy nhất trên đời này.”

“Người thân duy nhất...” Cửu Vi lẩm bẩm nhìn Tích Vân, khổ sở, bi ai cười cười, “Đúng vậy, Cửu Dung đã chết, Phong vương tộc cũng chỉ còn một mình muối, trên đời này ta với muối huyết mạch tương thông, trên đời này chúng ta là người thân duy nhất.”

“Cửu Dung...” Nhắc đến Cửu Dung, trong lòng Tích Vân chua xót, không nói được lời nào.

Cửu Vi nhớ Cửu Dung hồn nhiên hay xấu hổ, dũng cảm không sợ hãi, khóe mắt chua xót, “Cửu La tộc chúng ta xem trung thành là vinh quang, Cửu Dung có thể cứu muối, trong lòng hắn nhất định rất hạnh phúc. Chỉ là...” Hít một hơi thật sâu, đè nén chua xót và đau đớn trong lòng, “đương nhiên, Cửu La vương có tổng cộng ba người con trai, đại họa xảy ra, người trong tộc gần như chết hết, trong ba vị công tử thì Tam công tử được Phượng vương cứu, Đại công tử tức tổ tiên của ta nhảy xuống vực được cao nhân võ lâm cứu, chỉ có Nhị công tử sống chết không rõ. Khi mới gặp Cửu Dung trái tim ta như ngừng đập, không thể xác định được... Nhưng Cửu Dung có thể dùng máu cứu huynh, vậy hắn nhất định là Cửu La vương tộc, nhất định là hậu nhân của Nhị công tử. Thật vất vả tìm được một người thân, nhưng...” Một giọt nước mắt nóng hổi rơi trên tay, nước mắt này là của ai?

“Mặc dù Tam công tử được Phụng vương cứu, nhưng cái giá phải trả đó là mất đi một thân linh lực, máu vương tộc hầu như không còn, nay ta là hậu nhân của Phong vương tộc cũng không di truyền linh lực của Cửu La vương tộc, đời đời là người bình thường, mặc dù không quên Cửu La, nhưng mấy trăm năm qua cũng chưa từng gặp người Cửu La. Ta với Cửu Dung đã ở chung hơn mười năm, vậy mà không biết hắn là người Cửu La tộc... Cuối cùng...” Giọng nói nghẹn ngào, không thể tiếp tục.

Cửu Dung bảo vệ nàng bình yên trở về, nhưng cái chết của hắn lại trở thành một vết sẹo trong lòng nàng, khiến nàng cứ mãi đau nhức không thôi.

Đứng dậy hít một hơi thật sâu, ngược mắt nhìn bốn phía, dẹp đi những ngổn ngang trong lòng, một lúc sau nói: “Đã rất nhiều người chết, từ những năm đầu của Cửu La tộc trong Đế quốc đến loạn thế hiện nay, vô số sinh mạng vô tội đã bị tàn sát, cho nên... Cửu Vi, không nên để tay huynh bị bẩn nữa, bất luận Thủy đế dùng lý do gì để tiêu diệt Cửu La, bất kể bị kịch này có thảm liệt bao nhiêu người vô tội, nhưng bây giờ Đông Triều đế quốc xem như đã bị diệt vong, vậy hãy để tất cả những ân oán oán oán với Đế quốc kết thúc đi.”

Giơ tay đặt lên vai Cửu Vi, bình tĩnh nói: “Ta đã cam kết thì ta sẽ làm được, huynh phải sống cho thật tốt, chờ ngày Cửu La tộc được xuất hiện đường đường chính chính dưới ánh mặt trời. Lúc đó, huynh muốn trở về Cửu La sơn, dùng danh của Cửu La vương để kêu gọi những người Cửu La tộc trở về quê cũ, đoàn viên gia đình.”

“Muội cam kết?” Cửu Vi đột nhiên quay đầu nhìn Tích Vân.

“Đúng vậy.” Tích Vân gật đầu, giơ tay gọi “Chiết Dịch.”

Lời nói vừa dứt, một góc bên màn trướng có gió thổi qua, trong nháy mắt lại trở về như cũ, chưa kịp chớp mắt, một bóng người đã đứng ở trong trướng, nam tử trẻ tuổi mặc trường bào, vóc người vạm vỡ, ngũ quan đoan chính, bề ngoài không có gì nổi bật nhưng vừa liếc mắt một cái lại có cảm giác thân thiết, có lẽ là vì vẻ mặt cười híp mắt của hắn, những người trong trướng thấy khuôn mặt tươi cười này của hắn cũng thấy vui vẻ hơn.

“Ngươi?”

“Hộ vệ Chiết Dịch của Phong vương bá kiến Cửu Vi tiên sinh.” Chiết Dịch khom người hành lễ.

“Chiết Dịch...”

Cửu Vi vừa mới mở miệng, đã thấy Chiết Dịch đi về phía trước ba bước, sau đó quỳ trước mặt Cửu Vi, cúi đầu, cất cao giọng nói: “Chiết Dịch, vương vệ của Phong quốc phụng lệnh Vương trình bức thư này cho Cửu La vương.” Dứt lời, hai tay nâng lên, đem một phong thư trình ngay trước mặt Cửu Vi.

Cửu Vi kinh ngạc trước hành động này, nhìn về phía Tích Vân, thấy nàng gật đầu ý bảo hắn tiếp nhận.

“Chiết Dịch, nhiệm vụ của ngươi đã xong, trở về đi.” Tích Vân thản nhiên phân phó.

Ai biết Chiết Định lại không để ý tới phân phó của Tích Vân, vẫn quỳ ở trước Cửu Vi, ngẩng đầu nhìn hần, nháy nháy mắt nói: “Cửu La vương, ngài có thiếu hộ vệ không? Có muốn ta làm hộ vệ của ngài không, ta đảm bảo có thể bảo vệ ngài không mất một sợi tóc! Chiết Định ta tinh thông mười tám thứ binh khí, biết hai mươi tám loại chiêu pháp, hiểu ba mươi tám nội công tâm pháp, từng đánh bại bốn mươi tám cao thủ nhất lưu, cùng luận kiếm với năm mươi tám kiếm khách trên Thiên Bích sơn sáu mươi tám ngày, cuối cùng sáng tạo ra bảy mươi tám chiêu ‘Bích sơn tuyệt kiếm’ mà mỗi một chiêu thức đều là hạng nhất, cũng bởi vậy thu tám mươi tám đồ đệ thông minh, đang định lấy chín mươi tám lão bà, kiểu người như ta đây thiên hạ không có người thứ hai, là nhân tài hiếm có, cho nên ngài cũng mau mau nắm chắc lấy cơ hội, mời ta làm hộ vệ của ngài đi!” Nói xong, lại nháy mắt mấy cái, cười híp mắt nhìn Cửu Vi đang tròn mắt há mồm.

“Người...” Cửu Vi một đời có thể nói đi khắp thiên hạ, hạng người gì chưa từng thấy qua, thế nhưng cái người trước mắt này miệng lưỡi lưu loát, thích nháy mắt, một đại nam nhân mà có thể nháy mắt giống tiểu nữ nhi một cách tự nhiên tiêu sái như vậy thì quả là lần đầu mới gặp.

“Thế nào? Quyết định chưa? Mời ta làm hộ vệ phải không? Chỉ cần ngài mời ta làm hộ vệ của ngài, ta có thể cân nhắc mỗi ngày đưa cho ngài mười lá bạc, đồng thời có thể cân nhắc chọn một nữ đồ nhi xinh đẹp nhất trong sốt tám mươi tám đồ nhi làm thị nữ của ngài.” Cửu Vi còn chưa nói ra miệng Chiết Định lại lên tiếng.

“Ta...”

“Yêu cầu duy nhất của ta là: Chỉ cần ngài để hộ vệ ta đây tùy thời theo bên người, tùy thời có thể ra tay bảo hộ ngài là được rồi. Ngài tuyệt đối không thể vì giống người nào đó, ta làm hộ vệ mười lăm năm, nhưng từ đầu tới cuối chỉ làm có một việc chán ngắt, mười mấy năm qua nhét ta vào Thiên Bích sơn, không quan tâm mặc ta tự sinh tự diệt lẻ loi hiu quạnh, gian nan sống qua ngày, đó căn bản không phải cuộc sống mà con người trải qua, đến nỗi ta suốt ngày chỉ có thể đem võ công các môn phái lật tới lật lui luyện, rảnh rồi thì cũng chỉ có thể tìm những người nhàm chán xung quanh, đánh một chút so tài luận võ, thuận tiện len lén xông tới Thiếu Xung tự trên núi Vũ Long cướp ít linh đan, nhưng bởi vì thân phận bí mật nên chỉ có thể giấu mặt ẩn thân, uy danh không được hiển lộ trong võ lâm, khiến anh tài văn võ song toàn như ta đây chôn vùi nơi núi hoang, cho dù có tài nhưng không gặp thời, buồn bức mà chết!” Nói xong liên tục chớp mắt, lệ tràn vành mắt lại chưa tràn mi.

“Ta...”

“Bình sinh tâm nguyện của ta là làm một vị vương vệ chân chính, nếu ngài mời ta, ta tất sẽ làm hết trách nhiệm, dốc hết tâm huyết không hối hận! Nếu ngài muốn học võ công cái thế gì, ta cũng có thể dạy ngài, còn có thể cho ngài ăn linh đan diệu dược đích thực của các môn phái, dưỡng tinh bổ thể, kéo dài tuổi thọ, nhiều thê nhiều thiếp, nhiều con cháu...” Thanh âm bỗng nhiên dừng lại, nhưng cũng không phải hần tự nguyện, chỉ là vì trên cổ đột nhiên có thêm một thanh hàn kiếm lóng lánh.

Nháy nháy mắt nhìn Cửu Vi, lại nhìn người cầm kiếm, tiếp đó lại nháy nháy mắt nhìn chủ từ ngồi một bên, cuối cùng vẽ mặt ưu thương thở dài: “Thì ra ngài đã có Tiêu Miên làm hộ vệ, nói như vậy, ta nghĩ đến phần tình cảm cùng lớn lên bên nhau mà sẽ không cướp đường làm

ăn của huynh đệ mình, bởi vậy ta chỉ có thể nhịn đau bỏ những thứ yêu thích, chảy lệ bất biệt... A..." Mũi kiếm trước cổ bỗng nhiên nhích tới một phân, đã dán trên da thịt, lạnh thấu xương.

"Ồn ào quá, miêng quạ đen!" Trên khuôn mặt lạnh lùng của Tiêu Miên hiện lên một tia không kiên nhẫn.

"Quạ đen?" Chiết Dịch hí mắt cười khiến khuôn mặt co lại.

Tiêu Miên gật đầu: "Ồn nữa cắt đầu lưỡi của ngươi!"

"Ta tuần mỹ vô song, ngọc thụ lâm phong... A..."

Mũi kiếm không lưu tình chút nào chọc đến yết hầu, một tiếng thét kinh hãi còn chưa kịp ra khỏi miệng Cửu Vi thì đã không thấy thân ảnh của người đang quỳ phía trước đầu.

"Quân tử động khẩu không động thủ!"

Vừa kinh ngạc, đã thấy một cái đầu đang cười hí mắt lộ ra từ đằng sau Tích Vân: "Cửu La vương, lúc nào ngài chán khúc gỗ này mà nhớ đến người ngọc thụ lâm phong, anh tuần tiêu sai, đệ nhất hài hước từ cổ chí kim là ta thì hãy sai người gửi thư cho ta."

"Chiết Dịch." Tích Vân quay đầu lại liếc mắt một cái.

"Có!" Chiết Dịch lập tức đáp, vẻ mặt nịnh bợ thêm nhỏ dãi nhìn Tích Vân: "Vương, rốt cuộc ngài biết chỗ tốt của ta, quyết định triệu hồi ta từ Thiên Bích sơn trở về đúng không?"

"Đúng vậy." Tích Vân gật đầu, tự tiểu phi tiểu nhìn hắn từ trên xuống dưới: "Người xuất sắc như ngươi muốn tìm cũng khó, nếu không dùng thì thực lãng phí, nhưng làm chuyện nhỏ lại sợ thiệt thòi cho ngươi, không bằng như vậy đi, ngươi nói xem ngươi muốn làm cái gì."

"Đương nhiên là cận vệ của ngài!" Chiết Dịch không chút nào do dự đáp.

"Ồ? Cận vệ có thể làm những gì?" Con ngươi Tích Vân xoay chuyển.

"Có thể làm rất nhiều!" Chiết Dịch nhất thời mặt mày hớn hở: "Thân vệ tên như nghĩa, thời thời khắc khắc đều theo sát Vương, ta có thể vì Vương vào nơi nước sôi lửa bỏng, cũng có thể vì Vương loại bỏ khó khăn, vì Vương mà dùng thủ đoạn độc ác vô tình, có thể dùng Vô Ảnh chưởng đánh tất cả những tên bại hoại không chịu tuân theo lên chín tầng mây, ta còn có thể hầu hạ Vương ăn, mặc quần áo, tắm rửa, ngủ..." Đang nói hưng phấn, bỗng câm tịt.

"Sao rồi?" Tích Vân hỏi.

Chiết Dịch nhìn Tích Vân, lại nhìn đỉnh lều, nhìn Cửu Vi ở một bên. Ừ... Tuy ta tinh thông mười tám thứ binh khí, biết hai mươi tám loại chiêu pháp, hiểu ba mươi tám nội công tâm pháp, từng đánh bại bốn mươi tám cao thủ nhất lưu, cùng luận kiếm với năm mươi tám kiếm khách trên Thiên Bích sơn sáu mươi tám ngày, cuối cùng sáng tạo ra bảy mươi tám chiêu kiếm pháp cao siêu, còn có tám mươi tám đồ đệ thông minh giúp đỡ, đồng thời cũng sờ được cái đầu trọc của chưởng môn Thiên Thất sơn, cũng kéo được chòm râu của tên mũi trâu trên Vũ Long

son, thế nhưng...” Nhìn Tích Vân, cuối cùng thanh âm bi thống rất giống kiêu của tráng sĩ đoạn cổ tay nói, “Thế nhưng tất cả những cái này cộng lại tựa hồ vẫn không đánh lại một chiêu ‘Lan Âm Thiên Hạ’ của Túc vương, như vậy hầu hạ vương ăn mặc, ngủ nghỉ, tắm rửa thì ta sẽ gặp gặp nguy hiểm... Cho nên... Ai, ta vẫn nên quay về núi Thiển Bích tu luyện, đợi khi lợi hại hơn một chút rồi hãy nói.” Ánh mắt ưu thương nhìn Tích Vân: “Vương, không phải Chiết Địch không nhớ ngài, mà là trên đời này mặc dù có vô số vật trân quý, nhưng tất cả những vật trân quý cộng lại cũng không bằng tính mạng, cho nên Chiết Địch chỉ có thể rơi lệ bái biệt ngài... Đương nhiên, nếu như ngài có thể bảo đảm Túc vương sẽ không dùng ‘Lan Âm Thiên Hạ’ với ta, như vậy Chiết Địch nguyện liều mình hầu hạ vương ăn uống, thay quần áo...”

“Ha!”

Chiết Địch còn chưa nói hết, Cửu Vi đã buồn cười, ngay cả trong mắt của Tiêu Miên cũng có ý cười, chỉ trong ý cười còn có vẻ châm biếm.

Chiết Địch nghe tiếng quay đầu lại, sau đó dời bước đến gần, lại là vẻ mặt nghiêm nghị, mặc dù y vẻ mặt mỉm cười, nhưng cũng là phong phạm ung dung, cung kính thi lễ: “Chiết Địch bái biệt Cửu Vi tiên sinh, sau này còn gặp lại.”

“Sau này còn gặp lại.” Cửu Vi đứng dậy đáp lễ, dịu dàng cười yếu ớt.

Chiết Địch cẩn thận nhìn hấn, lại vui cười: “Tuy rằng tướng mạo không có anh tuấn như ta, nhưng mà cười lộ lên lại có ma lực dụ hoặc người khác, người Cửu La quả nhiên không thể xem thường!” Tiếng nói vừa dứt, người đã biến mất “Lúc nào muốn mời ta làm hộ vệ thì có thể đi đến núi Thiển Bích, nhớ kỹ, là núi Thiển Bích, chứ không phải cái gì núi Thâm Bích, núi Nồng Bích.” Tiếng chưa mất, người đã xa.

Cửu Vi thấy buồn cười, quay đầu lại, đã không thấy Tiêu Miên.

“Thần Phong quốc đối với muội cung kính có thừa, nhưng thật ra ít thấy người thú vị như vậy, có lẽ là hợp tính muội mười phần rồi.”

Một người âm ỉ như Chiết Địch quét đi bầu không khí ảm đạm trong trướng.

Tích Vân cười: “Tính cách Chiết Địch hợp ý của Bạch Phong Tịch, nhưng không hợp nữ vương Phong quốc, trông coi nhiều năm ở núi Thiển Bích, bảo vệ công chúa Tích Vân ‘người yếu nhiều bệnh’.”

Cửu Vi nghe vậy thở dài một hơi, nhìn trong tay sách lựa: “Đây là cái gì?”

“Đây là chuyện thứ nhất sau khi ta đăng vị dùng thân phận Phong vương thực hiện.” Ánh mắt Tích Vân nhìn qua sách lựa.

Cửu Vi nghe vậy mở sách lựa ra, lúc thấy rõ sách lựa, nháy mắt đó, trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc. Nguyện vọng mấy trăm năm nay nhưng trong khoảnh khắc này được thực hiện, bây giờ hấn thật không biết tư vị mình cảm thấy là gì. Là khổ? Là chua xót? Là cay đắng? Là đau đớn? Là bi thương? Là vui mừng? Là muốn cười to? Hay là muốn khóc lớn? Dường như

đều có lại như không có gì hết, cứ thế chỉ có thể ngo ngác nhìn, mơ hồ nhìn, không thể có bất kỳ phản ứng nào.

“Phần thư ghi chép màu đỏ này có Phượng ấn của Phong (gió) quốc, Lan ấn của Phong (phong phú) quốc, Diễm ấn của Hoàng quốc, Thiên ấn của Ngọc gia. Huynh, ta, Tức vương, Hoàng vương, Ngọc công tử năm người mỗi người một phần, bất luận thiên hạ nằm trong tay người nào thì ngày đăng vị cũng sẽ là ngày thông cáo thiên hạ phần văn kiện này, trả hết nợ cho Cửu La! Đây là hứa hẹn của bốn người chúng ta! Đây cũng là khoản nợ chúng ta trả lại cho hơn ba trăm năm trước!” Tích Vân đưa tay cầm bàn tay có chút run rẩy của Cửu Vi, “Cho dù ai thắng ai thua, đều sẽ không có hại cho huynh! Cho dù thành hay bại, ta đều đã làm được! Cửu Vi, huynh không thể phụ tâm huyết của ta!”

“Tịch Nhi...”

“Cửu Vi.” Tích Vân giờ tay lên ngăn lại, ánh mắt nhìn về phía ánh sáng chập chờn bất định của ánh nến, “Cho dù trận chiến ngày mai là thành hay bại, nhưng việc trên Thương Mang sơn tất có kết quả! Sau kết cục trên Thương Mang, cho dù kết quả ra sao, cũng xin huynh hãy rời đi, hãy quay về núi Cửu La lặng lẽ đợi triều đại mới đến... Khi đó... Cho dù ta sống hay chết, cho dù ta ngồi trên triều đình hay là hồn tán thiên nhai... Cửu Vi, ta đều cảm thấy vui vẻ tự đáy lòng. Cho nên hãy bình an trở lại núi Cửu La, Tiêu Miên sẽ thay ta bảo vệ huynh suốt đời.”

“Thì ra... Muội đã sớm an bài xong tất cả!” Cửu Vi bỗng nhiên hiểu. Tay duỗi ra nắm hai vai Tích Vân, “Thảo nào muội phái Vô Hàn, Hiểu Chiến, Trảm Lâu làm phó tướng của Tề Thư, Trình Tri, Từ Uyên, thay vì nói là phó tướng, không bằng nói là hộ vệ! Cho dù muội thành hay bại cũng không cho phép bọn họ gặp phải chuyện gì! Muội bảo vệ chúng ta chu toàn, thế nhưng muội... Muội...” Mắt Cửu Vi đỏ bừng, chăm chú nhìn Tích Vân, khoảnh khắc đó, trong lòng bỗng nhiên ê ẩm yếu ớt, ngực lấp đầy vị chua chát!

“Cửu Vi!” Tích Vân vỗ vỗ bàn tay đang đặt trên vai, “Muội quá coi thường ta, phải biết rằng ta không chỉ là Vương của Phong quốc, có vô số binh sĩ bảo vệ ta, hơn nữa ta còn là Bạch Phong Tịch, với võ công của ta, thiên hạ này mấy ai có thể làm tổn thương được ta? Cho nên huynh yên tâm đi, ta tuyệt đối không xảy ra chuyện gì, ta chỉ muốn các huynh an toàn để ta được yên lòng thôi, hiểu không?!”

“Thế nhưng...”

“Không có thế nhưng!” Tích Vân quả quyết nói, mày nhíu lại, một khoảnh khắc đó, nàng là nữ vương Phong quốc, khí thế tự tin nghiêm trang của một vị Vương hiện lên, khiến kẻ khác không dám chống lại.

“Cửu Vi, tin ta.” Giọng nói Tích Vân mềm xuống, bắt lấy bàn tay trên vai, siết chặt, “Cho dù thành hay bại, cho dù sống hay chết, cho dù là trời Nam đất Bắc... Chúng ta đều có thể có cảm ứng! Chúng ta vốn là người thân có huyết mạch tương liên mà!”

Cửu Vi nhìn nàng, nhìn khuôn mặt tự tin trầm tĩnh trước mắt, nỗi lo sợ không yên trong lòng bỗng nhiên an định lại, “Tịch nhi, ta tin muội, cho nên ta chờ muội ở núi Cửu La! Cho dù bao nhiêu năm, ta cũng chờ muội tới ăn đồ của Cửu La mà ta chuẩn bị cho muội!”

“Được!” Tích Vân cười, buông tay Cửu Vi ra, “Đã khuya lắm rồi, nên ngủ thôi.” Nói xong xoay người rời đi.

“Tịch nhi!” Cửu Vi gọi bóng lưng đang rời đi kia.

“Còn gì nữa?” Tích Vân dừng bước quay đầu lại.

“Vì sao? Vì sao ngày mai nhất định phải chiến đấu? Muốn đoạt thiên hạ có rất nhiều thời gian cùng phương pháp, nhưng vì sao nhất định phải ở đầu ở Đông Đán Độ một trận? Vì sao chỉ một trận ngày mai là định ra kết cục? Đánh một trận thành bại không đủ để phân ra thắng bại thật sự, nhưng vì sao các ngươi chỉ cần một trận chiến này?” Cửu Vi hỏi ra một vấn đề cuối cùng trong lòng.

Tích Vân nhìn hần, sau khi trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Với tính cách của Túc vương không nhất định phải tụ hợp tại Đông Đán Độ, nhưng...” Hơi dừng lại một chút, sau đó lại nói, “Tựa hồ hần đã chờ trận đấu dưới chân Thương Mang sơn đã lâu.” Nhìn ánh mắt hoài nghi của Cửu Vi, nàng khẽ cười, “Hoặc là có ước định nào đó, về một ván cờ đỉnh Thương Mang sơn.”

“Ván cờ trên đỉnh núi Thương Mang... Lẽ nào thật sự muốn lấy ván cờ định lại thiên hạ?” Cửu Vi bỗng nhiên trợn mắt, nào có chuyện tranh thiên hạ như vậy, quả thực có chút hoang đường buồn cười.

“Tàn cục Thương Mang đang mong đợi, anh hùng hội tụ đoạt chí tôn.” Câu này truyền lại từ lâu, mà có lẽ huynh cũng đã xem qua ván cờ trên đỉnh núi, nó quả thực tồn tại, cho nên cũng chưa chắc không có khả năng dùng ván cờ để định thiên hạ.” Tích Vân không thêm để ý cười, giờ khắc này dường như Bạch Phong Tịch phóng khoáng mơ hồ trở về, “Can đảm dùng một ván cờ định thiên hạ mới thực sự là hào khí!”

“Đây là giang sơn vạn dặm, không phải là vàng bạc tài vật không quan trọng, nếu thật sự lúc đó kẻ thua từ bỏ, tất là tên điên!” Cửu Vi không dám tin. Nhìn chung các triều đại, vì cái long ý kia, ai không phải máu chảy thành sông, xác chất như núi mới lấy được, mà kẻ thua nào không phải chiến đấu tới một binh một tốt cuối cùng, đến mức vạn cơ (cơ hội) mất hết vạn niệm (ý niệm) đều hủy thì mới bằng lòng từ bỏ!

“Nhất định phải đấu tới một binh một tốt cuối cùng mới là người điên!” Tích Vân lạnh giọng nói tiếp.

Cửu Vi im lặng, sau một lúc lâu mới nói: “Nếu trận đại chiến ở Đông Đán Độ, lấy tình huống trước mắt, có thể là...” Câu nói kế tiếp bỗng nhiên nuốt xuống, nhìn Tích Vân, “Theo binh gia mà nói, Khang thành mới là nơi nhất định phải đoạt.”

“Khang thành... Kinh thành...” Tích Vân nhướn mày, “Khang thành vẫn còn...” Nói một nửa lại ngừng lại, cúi đầu tự rơi vào trầm tư.

Cửu Vi cũng không cắt đứt suy nghĩ của nàng.

Sau một lúc lâu, Tích Vân cũng nghĩ thông suốt điểm nào đó, mới ngẩng đầu lên nhìn Cửu Vi nói: “Thật sự lấy cờ định thiên hạ mới là kết cục tốt nhất, bằng không...” Trong mắt một mảnh nặng nề, “tất tiếng kêu than dậy khắp trời đất, xương trắng trăm dặm!”

Cửu Vi nghe vậy giật mình trong lòng, kinh ngạc nhìn Tích Vân.

“Cửu Vi, huynh xem bách tính thiên hạ hiện nay như thế nào?” Tích Vân hỏi.

“Mặc dù chiến loạn không ngừng, nhưng Hoàng, Hoa, Phong, Phong bốn nước xưa nay hùng mạnh, lại thêm tứ quốc kết đồng minh, bách tính bốn nước coi như yên vui, chỉ bách tính Bạch, Nam, Vương Vực chịu đủ nỗi khổ chiến loạn, nhưng mà Hoàng vương cùng các người đều không phải kẻ tàn nhẫn dễ giết người, mặc dù công thành đoạt đất, lại quân kỷ nghiêm minh, còn có cứu tế, cho nên nỗi khổ của bách tính đã coi là xuống tới thấp nhất.” Cửu Vi đáp.

“Aiz, tuy là như vậy, thế nhưng chết đi trong chiến loạn nào chỉ là binh sĩ, tai vạ ập đến đầu dân chúng vô tội há chỉ là hàng ngàn vạn!” Tích Vân thở dài, nhớ tới mỗi lúc tiến vào một thành trấn, hương dân hoảng hốt sợ sệt ven đường, vài người vì mất đi người thân kêu trời khóc lóc thảm thiết, thấy những ánh mắt cực kỳ tuyệt vọng đó thì lòng như chìm ở đáy cốc, “từ khi đăng vị tới nay, chiến tranh liên tục, đập vào mắt đều là thương vong, giết chóc cùng tội nghiệt mà chính tay ta tạo thành e rằng nhảy xuống Đông Hải cũng không rửa sạch được! Cho nên có thể kết thúc cái loạn thế này có gì là không tốt...” Đang nói bỗng nhiên ngừng lại, tự giấu vồ trán một cái: “Người đứng đầu một quốc gia lại có loại ý tưởng ngây thơ này, thực sự là...”

Cửu Vi nghe vậy lại không đáp lời, mà là chỉ nhìn chằm chằm Tích Vân, ánh mắt như vậy khiến cả người Tích Vân không được tự nhiên, bởi vì có rất ít người có thể dùng ánh mắt này nhìn nàng, trong đó có hoài nghi, nghiến cứu... Trước đây thỉnh thoảng tên hồ ly đen cũng sẽ nhìn như vậy, nhưng nàng thường lựa chọn bỏ qua, nhưng với Cửu Vi thì khác, nàng không thể làm như không thấy, thật hi vọng y có thể đừng nhìn nàng như vậy.

“Tịch nhi, thứ muội quan tâm không phải chuyện vị trí thiên hạ chí tôn rơi vào tay ai, mà muội quan tâm chính là bách tính thiên hạ.” Cửu Vi nhìn sâu vào mắt Tích Vân, không buông tha bất luận một tia tâm tình gì trong đó.

“Ngôi vị chí tôn kia có gì hiếm lạ, chẳng qua chỉ là cái ghế rách bản từng có vô số người ngồi qua.” Thấy ánh mắt như vậy của Cửu Vi trong đầu Tích Vân bỗng hiện lên ý niệm muốn chạy trốn, trong lòng mơ hồ cảm nhận, tựa hồ sau một khắc, nàng sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục!

“Nếu muội đã không ngồi trên Đế tọa, vậy vì sao muội không giúp Hoàng vương, lấy sức mạnh ba nước các, lại thêm danh tướng dưới trướng, Tức vương lợi hại hơn nữa tất cũng bị vây ở thế yếu, như vậy có lẽ loạn thế đã sớm kết thúc, nhưng vì sao muội lại không chút nào do dự đứng về phía Tức vương hoặc là đem quốc gia phó thác cho Tức vương hay Hoàng vương, sau đó thoả mái đi xa, nhưng vì sao muội biết rõ vương vị cùng quốc gia là trời buộc mà còn ở lại, thậm chí đến mức quyết định hôn ước?” Hai tròng mắt Cửu Vi sáng ngời sắc bén, như mũi nhọn chiếu thẳng vào cặp mắt không hề phòng bị cũng không kịp phòng bị kia, qua đôi mắt đang kinh hãi kia tiến thẳng vào trong lòng.

Mặt Tích Vân tái đi, há mồm muốn nói lại yên lặng không thành tiếng, ngo ngác không biết làm sao nhìn Cửu Vi.

Cửu Vi không để cho nàng có thời gian suy nghĩ, lại nói ra tiếp một câu: “Bạch Phong Tích tiêu sái phóng khoáng, đối với bất kỳ người nào, việc gì cũng đều có thể cười cho qua, nhưng nàng chỉ đối với duy nhất một người xoi mói trăm điều khắt khe trăm thứ chỉ trích mọi cách! Phong vương Tích Vân ung dung rộng lượng, yêu quý thuộc hạ, thủ đoạn độc ác vô tình với địch nhân, nhưng vì người kia khiến thuộc hạ mình yêu như sinh mệnh mất mạng, đứng trước người làm rất nhiều chuyện khiến mình thất vọng, phần nộ thương tâm kia, nàng vẫn đứng bên cạnh người đó không hề nghĩ đến việc rời đi như cũ, càng không muốn ra tay đối phó người đó, trả thù người đó, thương tổn người đó! “Tích nhi, muội nói xem những điều này là sao?!”

Giống như sấm sét đánh bên tai, điều vẫn không muốn nghe thấy lúc này lại bị bày ra rõ ràng! Giống như vạn con ngựa chạy qua, phá hủy bức tường kiên cố cứng như thép, đem điều vẫn không muốn thừa nhận lộ ra! Giống như là lôi điện bổ tới, phá tan sương mù, đem chuyện vẫn không muốn nhìn thẳng bày ra trước mắt! Một khắc kia, không chỗ nào ẩn náu! Một khắc kia, đôi điện cặp mắt sáng như rồng ấy, như minh kiếm trước mặt, bức nàng phải ngửa mặt đối diện!

Sắc mặt nàng tái nhợt, cả người lo sợ không yên, nàng lão đảo lui về phía sau!

Đây là điều cho tới nay nàng chẳng bao giờ nghĩ tới, đây là điều cho tới nay nàng chưa bao giờ suy nghĩ, đây là điều cho tới nay nàng không dám nghĩ tới! Bởi vì nàng không chịu, không muốn, không dám! Đó là điều nàng không muốn thừa nhận nhất! Đó là điều nàng không thể tha thứ nhất!

Thế nhưng lúc này, cho dù muốn hay không muốn, cho dù dám hay không dám, nó đều hiện lên rõ ràng trước mắt nàng, khắc trong tim nàng, lấy tư thế sừng sững muốn nàng đối mặt chính diện!

Từng bước từng bước lui về phía sau, thân thể khẽ run, tròng lớn mắt, mặt trắng bệch, một mực thối lui đến màn cửa, dựa vào, ngừng lại, một lát, giơ tay lên, chỉ vào người đối diện: “Cửu Vi, huynh bắt nạt ta!”

Màn cửa phát lên một cái, người đã biến mất.

“Rốt cuộc là muội lừa hắn, hắn lừa muội hay muội đang lừa chính bản thân mình? Cửu Vi ngồi xuống, yên lặng cười:” Muội cũng nên thấy rõ, nên quyết định đi! Muội muốn chúng ta được an toàn để muội an lòng, vậy thì ta cũng muốn muội có sự an toàn để an lòng ta.

Ngày tám tháng giêng.

Trời trong, gió lạnh, trống vang, cờ múa.

Trắng đen rõ ràng, màu tím chói lọi, đao kiếm lạnh lẽo, sát khí tận trời.

Tận cùng Đông Mạt, trận đại chiến kịch liệt nhất, trừ danh nhất diễn ra ở Đông Đán Độ, hậu thế gọi là “Đông Đán chi quyết”.

“Trận này, ta nghĩ chúng ta đều đã chờ mong rất lâu, đợi trận đấu quyết định số phận này, trận quyết chiến quyết định kết quả cuối cùng!” Ngọc Vô Duyên đứng bên cạnh Hoàng Triều nói, mắt vàng xán lạng nhìn đối thủ phía đối diện.

“Ngọc Vô Duyên đứng đầu tứ công tử, trận chiến này xem hắn có thể xứng với danh ‘đệ nhất thiên hạ’ hay không, nhìn xem chúng ta ai mới có thể đứng hàng ‘Đệ nhất thiên hạ’!” Lan Tức bình tĩnh đứng bên người Tích Vân nói, con ngươi đen nhìn phía đối thủ đối diện xa xa.

Tay của hai người đồng thời hạ xuống, một khắc kia, trống trận đồng thời vang dội, như sấm bên tai! “Chiến sĩ cùng tiến vào, như hoa đào nở rộ! Cờ xí phát bay, như mây cuộn cuộn!”

“Kiều Cẩn! Tề Thụ! Khí thù! Từ Uyên!” Lan Tức gọi.

“Có!” Bốn người khom lưng.

“Đứng đầu bốn hướng đông, tây, nam, bắc!” Ngón tay chỉ về trước.

“Dạ!”

“Qua mấy tháng mà Kim Y kỵ đã khác trước rất nhiều, khả năng điều khiển binh lính của Hoàng Triều quả là thiên hạ khó tìm!” Ánh mắt Tích Vân nhìn về phía binh sĩ kim giáp tràn đầy nhuệ khí nói: “Hôm nay mới chân chính là sự hội ngộ của tứ đại danh kỵ!”

“Đoan Mộc! Trình Tri! Xuyên Vân! Ba góc phía sau!” Lan Tức lại hô.

“Vâng!”

Tích Vân quay đầu nhìn hắn: “Ngươi bố trí như vậy ta thật không biết ngươi dự định quyết chiến thế nào.”

“Cần gì chỉ giữ một trận, trên chiến trường có thể thiên biến vạn hóa ngay lập tức mới có thể khiến đối thủ không đoán được.” Lan Tức cười nhạt nói.

Khóe môi Tích Vân cong lên, cười nhạt: “Không sợ cho dù thiên biến vạn hóa cũng không chạy thoát một tòa ngũ chỉ sơn sao?”

“Đang muốn thử một lần.” Lan Tức liếc nhìn.

“Hoàng Vũ!” Con mắt Hoàng Triều không rời phía trước.

“Có!” Hoàng Vũ nhanh chóng bước lên.

“Đi thôi, đứng đầu trung quân!”

“Rõ!” Hoàng Vũ lĩnh lệnh.

“Tuyệt Không! Cứu Sương!”

“Có!” Mái tóc Tuyệt Không bay lượn trong gió, cung tên cùng túi tên trang bị đầy đủ.

“Trái, phải hai cánh!”

“Rõ!”

Trận địa đại quân hai bên đã triển khai, các tướng lĩnh và binh sĩ đều có vị trí riêng, trên hai đài cao cao của hai bên là những vị Vương của song phương, bắt đầu quyết chiến!

“Truyền lệnh, mũi nỏ tiến về phía Bắc!” Chiếc cờ màu đen được phát lên để ra lệnh.

“Dạ!”

Lính liên lạc nhanh chóng truyền lệnh, tức khắc, trận hình của Phong Vân kỵ tại hướng Bắc biến đổi, giống như mũi tên lên dây được kéo căng ra, trường cung nhanh chóng vọt tới trước, Kim Y kỵ đứng mũi chịu sào nhất thời bị “Tên nỏ” bắn ngã một mảng!

“Trung quân hình cung ngăn địch!” Cờ màu tím hạ truyền ra mệnh lệnh.

“Rõ!”

Lính liên lạc lập tức truyền lệnh, Kim Y kỵ đứng giữa hàng trung quân vội vàng thối lui, chỉ chốc lát liền hóa thành hình cung như biển sâu, Phong Vân kỵ tựa như tên nỏ được bắn ra bây giờ lại giống như đá chìm đáy biển, bị sắc vàng sâu rộng của nước biển cắn nuốt sạch sẽ!

“Truyền lệnh, đông quân chia thành hai lưỡi!” Lan Túc cười nhạt một tiếng đối với cục diện biến hóa.

“Rõ!”

Lính liên lạc truyền mệnh lệnh xuống, tức khắc Mặc Vũ kỵ biến thành một thanh kiếm hai lưỡi, cộng với tốc độ đương thời không ai sánh kịp của Mặc Vũ kỵ, Tranh Thiên kỵ đứng ở cánh trái bị đâm cho trở tay không kịp!

“Truyền lệnh, cánh trái tạo thành khoảng không!” Hoàng Triều cấp tốc phát lệnh.

“Rõ!”

Cánh trái của Tranh Thiên kỵ hóa thành sông chảy cuộn cuộn, Mặc Vũ kỵ như lưỡi kiếm được đâm ra lại giống như xuyên vào khoảng trống, Tranh Thiên kỵ đã tách ra hai hướng, giống như thủy triều vỗ vào bờ, rồi lại trào lên vây lấy Mặc Vũ kỵ, nhất thời Mặc Vũ kỵ như kiếm bị nhét lại vào bao, không thể động đây!

“Truyền lệnh, xuyên qua!” Lan Túc không sợ hãi chút nào.

“Rõ!”

Tức khắc chỉ Mặc Vũ kỵ như trường thương đâm ra, trường thương màu đen sắc bén xẹt qua vỏ kiếm màu tím, nhất thời máu như những đốm lửa văng ra! Mà Mặc Vũ kỵ đang trong vỏ kiếm phá tan vỏ kiếm rồi hướng thẳng trung quân của Kim Y kỵ, giải cứu Phong Vân kỵ đang rơi vào biển hình cung kim sắc!

“Truyền lệnh, trung quân dựng lá chắn, cánh quân bên trái lập tức di chuyển nhanh chóng!”

“Rõ!”

Nhất thời Kim Y kỵ ở phía trước dựng lên vô số lá chắn sắt, mặc cho Phong Vân kỵ, Mặc Vũ kỵ như thủy triều cuộn trào mãnh liệt, nó vẫn sừng sững bất động, bức tường kiên cố như đá! Cánh trái lại hóa thành liễu tím trong gió, Mặc Vũ trường thương đâm tới, nó tự tiêu tan theo gió!

“Hoàng Triều quả là danh bất hư truyền.” Lan Tức cười tán thưởng, nhưng cũng cấp tốc hạ lệnh, “Đông, Bắc tạm không có gì đáng ngại, Tây quân dùng mưa tên!”

“Rõ!”

Quân lệnh vừa được hạ xuống, Mặc Vũ kỵ đứng ở phía tây đã cong lại như cung, Hạ Khí Thù đứng đầu đội quân lập tức vung tay lên, tức khắc một trận tên màu đen mạnh mẽ bắn ra, cánh quân bên phải của Tranh Thiên kỵ chưa kịp phản ứng đã bị bắn ngã một mảng lớn!

“Tướng lĩnh cánh quân bên phải của Tranh Thiên kỵ hình như chính là Thu Cửu Sương được xưng danh thần tiễn kia, vậy nàng ta dẫn đầu cánh quân bên phải tất cũng tinh thông cưỡi ngựa bắn cung.” Lan Tức nhìn chữ “Thu” trên cờ xí to như cái đầu đang tung bay trong trận, mỉm cười nói: “Nhưng chế địch cần đoạt tiên cơ, ta cũng muốn nhìn xem Hoàng Triều phải làm sao phá chiêu này, nhìn xem nữ tướng nổi danh cũng người có khả năng gì.”

“Luận tài bắn cung, Thu Cửu Sương... Đã là kẻ có một không hai!” Tích Vân nhìn chiến trường, mũi tên của Mặc Vũ kỵ như trận mưa liên tục không ngớt, mưa rơi như hồng thủy, vô số Tranh Thiên kỵ ở trận hồng tiễn giã dựa ngã xuống đất!

Lan Tức nghe vậy liếc nhìn nàng một cái, ánh mắt lóe lên, tựa như muốn nói gì, cuối cùng ánh mắt lại dời đi chỗ khác.

“Truyền lệnh, hữu quân tạo thành tường đao!” Giọng nói của Hoàng Triều vang dội cách xa mấy ngàn thước cũng mơ hồ có thể nghe thấy.

“Rõ!”

Khi mệnh lệnh đang được hạ xuống, chợt một mũi tên bắn ra giữa hữu quân Tranh Thiên kỵ, như cầu vòng bay qua ngàn quân, bắn thẳng về phía trong trận của Mặc Vũ kỵ, mãnh liệt không thể ngăn cản, còn chưa kịp sợ hãi than vì một mũi tên này thì mũi giáp đen trên đỉnh đầu đã bay vào không trung, “Phập!” Nó bị mũi tên dài ghim vào chữ Hạ lớn của cột cờ!

“Chiếu tướng!” Trong trận Mặc Vũ kỵ truyền đến tiếng hô, trên đài Lan Tức hơi nhíu mày, nhưng chớp mắt đã bình tĩnh như không có gì xảy ra.

“Ta không sao! Đừng lộn xộn, bảo vệ tốt trận hình!” Người nằm ở trên lưng ngựa vươn thân, ngoại trừ mất đi mũi giáp thì không có vết thương nào, gương mặt nhìn xa đối diện, âm thầm cảnh báo: Hay cho một Thu Cửu Sương! Nếu không tránh kịp thì lúc này găm trên cột cờ không chỉ có mũi giáp mà chính là đầu của Hạ Khí Thù hân!

Mặc Vũ kỵ vì một mũi tên này mà quân tâm lay động chẳng qua chỉ là việc chốc lát, nhưng Tranh Thiên kỵ đối diện đã nhân cơ hội biến động trận thế, đang lúc Mặc Vũ kỵ chưa hoàn hồn, Tranh Thiên kỵ trước trận đã toàn thân giáp mũ chiến mã chinh tề, trước chiến mã là lá chắn dày dài, một hàng dày đặc nghiêm trang thật chinh tề, những mũi tên của Mặc Vũ kỵ bắn ra đều rơi xuống vô ích. Mà Tranh Thiên kỵ dưới sự yểm hộ của lá chắn bước chân đồng loạt liều chết tiến về phía Mặc Vũ kỵ, tên đã không thể sử dụng, Mặc Vũ kỵ cấp tốc rút đao nghênh địch, hai quân giao tranh, toàn bộ đao Mặc Vũ kỵ chém vào trên lá chắn, mà giữa lá chắn Tranh Thiên kỵ chọt vuron một loạt lưỡi dao sắc bén, tức khắc, chiến sĩ Mặc Vũ kỵ máu chảy đầm đìa rồi ngã xuống hàng loạt!

“Ngăn địch trước tiên ngăn thế địch! Hay, Thu Cửu Sương không hổ được xưng là danh tướng” Lan Túc khen ngợi nói, biểu tình nghiêm túc, “Đoan Mộc chùy đao!”

“Rõ!”

Bên trái Mặc Vũ kỵ nghe lệnh mà động, xông thẳng tới Tranh Thiên kỵ, nhưng lúc sắp gặp nhau, cấp tốc thay đổi trận, đầu như cái chùy, đuôi giống như đao, lúc Tranh Thiên kỵ còn chưa rõ chuyện gì, thì chùy đen đã dùng thế như sét đánh mà nện xuống lá chắn kiên cố, đuôi đao hạ thấp quét về phía bốn vó của con ngựa không được bảo vệ bởi giáp trụ. “A A!” Tiếng kêu không dứt bên tai, Tranh Thiên kỵ bình đều rơi khỏi ngựa, tường chắn kiên cố trong khoảnh khắc liền bị tan rã!

“Ngoài Phong Tích Vân ra, ta chưa từng gặp kẻ địch mạnh như vậy, Phong Lan Túc không hổ là đối thủ ta đợi lâu!” Hoàng Triều trầm giọng nói, ánh mắt lấp lánh nhìn phía trận địa địch, giữa chân mây nhuệ khí tất hiện: “Truyền lệnh, hữu quân phân tán, trung quân khuynh sơn!”

“Rõ!”

Quân lệnh truyền xuống, hữu quân Tranh Thiên kỵ xung quanh nhanh chóng phân tán ra như rừng thưa, chùy vung xuống, chạm vào rất ít kẻ địch! Trọng kỵ của trung quân phóng ngựa nhảy lên, liều lĩnh nhắm phía kẻ địch, giống một ngọn núi kim sắc hướng về phía thủy triều màu bạc và màu đen, vô số đá rơi, cản địch ở ngoài, diệt địch ở trong!”

“Truyền lệnh, bắc quân ưng kích!”

“Truyền lệnh, cánh tả báo đột!” (Báo đột: Con báo xông lên trước)

“Truyền lệnh, đông quân lang bôn!”

“Truyền lệnh, hữu quân hồ nhảy!”

Từng mệnh lệnh từ trong miệng người cầm đầu song phương hạ xuống, đại quân phía dưới cấp tốc chấp hành mà không sai một ly.

Trận thức hai bên biến hóa thất thường, cát bụi cuộn cuộn trên chiến trường, chiến mã hí phong, tiếng đao kiếm va chạm kêu vang, hô giết rung trời! Trận chiến ấy từ khi mặt trời mọc đánh đến buổi trưa, lại từ buổi trưa đánh tới chiều tà, vô số chiến sĩ lao ra, lại vô số chiến sĩ ngã xuống, phóng mắt nhìn, không chỗ nào không phải giáp bạc, đen, tím, vàng của binh sĩ, ngã,

đứng, quơ đao, giương cao... Từng đôi mắt đều đỏ hết, không biết là huyết quang chiếu rọi hay là máu tươi thấm vào! Gió thổi điên cuồng, gào thét, thổi bay cờ của chiến sĩ, nâng lên chiến kỳ vấy máu, lại thổi không hết chiến hỏa phía trước... Máu bắn, máu rơi, tung tóe, tiếng động, gió lửa, gió thổi, trên chiến trường tiếng trống vẫn điếc tai như cũ, vẫn đao hàn kiếm lạnh, vẫn gào khóc thê lương thét vang!

“Truyền lệnh, cánh tả bao vây bằng ngũ hành!”

“Truyền lệnh, Tây quân bát quái thông thiên!”

Người cầm đầu trên đài đầu óc vẫn tỉnh táo như cũ, vẫn phản ứng nhanh nhẹn như cũ! Vì trận chiến đấu quyết định vận mệnh này, vì đối thủ đời này khó cầu, hai bên đều dốc hết sở học cả đời, dốc hết khả năng của mình!

Ánh mắt Hoàng Triều nóng như thiêu đốt, mày kiếm nâng lên, cười nói hạ lệnh, ngạo khí hiện rõ hoàn toàn!

Khuôn mặt vốn lạnh nhạt của Ngọc Vô Duyên trở nên nghiêm trọng, hai mày nhíu lại.

Tích Vân đứng chấp tay, yên lặng quan sát chiến cuộc, vẻ mặt bình tĩnh.

“Truyền lệnh, trung quân như rắn trườn...”

“Không thể!” Ngọc Vô Duyên Vẫn lặng im xem bỗng nhiên nói, “Trung quân hướng về núi, cánh tả phòng thủ, hữu quân như hạc bay lượn!” Sau khi nói xong một mạch quay đầu nhìn về phía Hoàng Triều, “Tức vương là một đối thủ tuyệt vời làm người ta hưng phấn, chìm đắm, nhưng chớ quên tính” Ân “của hần, nam quân phía sau đến nay vẫn không nhúc nhích!”

“Phải.” Hoàng Triều gật đầu, thở một hơi dài nhẹ nhõm, có chút tự giễu: “Đối thủ quá khó như vậy, là ta đặc ý quá rồi. Tiếp theo huynh lên đi.”

“Nếu bàn về hành quân bố trận, huynh cũng không kém hần, nhưng nếu luận tâm kế sâu, suy nghĩ chặt chẽ, trên đời này khó có người có thể vượt qua Kỳ Hữu!” Ngọc Vô Duyên suy nghĩ thấu đáo, nhìn trận thế hai bên đã thay đổi mấy lần, đan xen lẫn nhau, cực kỳ phức tạp, hơi lo là sẽ gặp thất bại thảm hại!

Còn đối mặt, Lan Tức thấy hành động của Tranh Thiên ky, trên mặt không khỏi hiện lên sự kinh ngạc nhưng lập tức cười nhạt: “Đông quân cá bơi, Tây quân rồng lượn!”

“Lẽ nào hần...” Ngọc Vô Duyên cả kinh nhíu mày: “Hữu quân tứ hải, tả quân bát hoang!” Thanh âm lưu loát bình tĩnh, một đôi mắt mờ hồ khó bắt lúc này cũng sáng hơn sao Hàn.

“Ồ, bị xem thấu rồi ư?” Lan Tức nhẹ nhàng nói, nhìn trận thế trên chiến trường, lại tự tin cười: “Nhưng đã chậm rồi.”

“Truyền lệnh, hậu giác cực thiên.”

“Hay cho Lan Túc đa mưu túc trí!” Ngọc Vô Duyên nhìn thế trận hai quân cảm thán, “Hắn quả nhiên sớm đã có kế hoạch! Cánh tả tùy theo tự nhiên!”

“Nam quân di chuyển, kết liễu.” Lan Túc nhẹ nhàng thở ra một hơi, cười đắc chí mãn ý.

“Trung quân quy nguyên, thành.” Ngọc Vô Duyên nhẹ nhàng thở ra một hơi, chân mày giãn ra.

Nhưng sau một khắc, nhìn trận thế, hai người lại đồng thời sững sốt, sau đó cùng nhau cười khò.

Tích Vân nhìn chiến trường, vỗ đầu than thở: “Nếu đây là chơi cờ, nên gọi là thế cờ chết hay hòa?”

Chương 51 Thục Trọng Thục Khinh

(Bên Trọng Bên Khinh)

“Ngũ Tinh Liên Châu! Trận này vốn chỉ tồn tại trong sách cổ, có rất ít bút tích còn sót lại, không thể tin lại có người lại bày ra được nó! Có thể nói Phong Lan Túc đúng là cao thủ đệ nhất đương thời!”. Ngọc Vô Duyên nhìn khán đài cao cao đối diện phía xa thở dài thật sâu, nhìn đối thủ lần đầu tiên chàng phải đem hết toàn lực ra chống đỡ.

“Ta vốn tưởng rằng trên đời này chẳng ai biết thế trận Ngũ Tinh Liên Châu, ai ngờ hắn lại đoán ra được rồi dùng Tam Tài Quy Nguyên chế ngự, không phụ danh thiên hạ đệ nhất Ngọc Vô Duyên!”. Lan Túc nhìn người đang đứng trên đài đối diện thán phục thật sâu, đây cũng là lần đầu tiên hắn bội phục một ai đó.

“Ngũ Tinh Liên Châu, Bát Diện Tương Động.”

Tuy sách cổ có ghi lại nhưng thế trận này phức tạp hung hiểm, mấy trăm năm qua chưa từng có người bày trận hay phá trận, mà nay lại xuất hiện tại Đông Đán Độ, người uyên bác như Ngọc Vô Duyên cũng vô cùng kinh ngạc!

“Tam Tài Quy Nguyên, Thiên Địa Tướng Phủ.”

Đây là những chữ cuối cùng được ghi lại trong [Ngọc Ngôn Binh Thư], thế nhân có vô số người đọc thuộc quyển sách này, nhưng vẫn chưa có ai đủ khả năng bày nổi trận, lâu dần người ta chỉ xem như một lời kết thúc binh thư, thế mà giờ đây trận thế ấy lại chân chính xuất hiện trước mắt mọi người!

“Ngũ Tinh Liên Châu, Tam Tài Quy Nguyên, hai trận pháp tuyệt thế hôm nay đồng thời cùng xuất hiện, thực là làm cho người ta mở rộng tầm mắt!”. Đôi con ngươi trong tròng của Tích Vân sáng lên, dù nàng đã quen luyện binh nhưng thấy cảnh tượng này vẫn không khỏi tâm động: “Chỉ là kẻ từ đó, chẳng lẽ không phải là cục diện bế tắc?”

“Làm sao có thể!”. Lan Túc nhìn phía đối diện: “Kết quả hòa nhau thật vô nghĩa! Ta nghĩ kẻ kia cũng cảm thấy như vậy!”.

“Ngũ Tinh Liên Châu và Tam Tài Quy Nguyên có nhất thiết phải hiển lộ thần uy tại Đông Đán?”. Ánh mắt Tích Vân lạnh lùng: “Như vậy có khả năng sẽ lưỡng bại câu thương!”

Lan Túc nghe vậy chỉ im lặng, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào chiến trường, cuối cùng trầm giọng nói: “Đây là lần đầu tiên ta bày ra Ngũ Tinh Liên Châu trận, uy lực của nó như thế nào ta cũng không biết, nhưng... Việc đã đến nước này, tránh cũng không thể tránh!”.

Tích Vân nghe vậy tâm phát lạnh, cắn môi nhìn hẩn, sau đó quay đầu bảo: “Dám hành động bất chấp hậu quả, đúng là không giống người chút nào!”

Lan Túc liếc nàng một cái, sau đó dời mắt nhìn phía đối diện xa xa, trong con ngươi sâu thẳm chợt phát ra ánh sáng: “Đối thủ như Hoàng Triều nếu không dùng hết toàn lực chiến đấu thì sẽ không có khả năng thắng lợi! Mà nay lại là ngày Ngũ Tinh Liên Châu cùng Tam Tài Quy Nguyên đồng thời xuất hiện, bất luận kẻ luyện binh nào cũng muốn quan sát một lần, nhìn thử xem thế trận của kẻ nào giỏi hơn! Nếu như ta bỏ qua hôm nay, há có thể đi đâu tìm đối thủ nữa! Mà Ngọc Vô Duyên...”

Thanh âm hẩn hơi dừng lại một chút, ánh mắt lạnh lùng bỗng phát ra chút oán giận: “Ta muốn xem thử năng lực và nhân tâm của hẩn, xem thử xem người của Ngọc gia có phải là bất khả xâm phạm hay không!”

Câu nói cuối cùng kia làm Tích Vân vô cùng sửng sốt, nàng không thể tin được loại người vốn bình tĩnh, giỏi kiềm chế cảm xúc như hẩn lại có thể thốt ra một câu tùy hứng như vậy. Nàng ngơ ngác nhìn hẩn một lúc lâu, sau đó cắn răng nói: “Nếu trở thành ‘Ngọc thạch câu phân’ thì người nhảy từ đỉnh Thương Mang xuống đi!”.

‘Ngọc thạch câu phân’: Ngọc đá đều nát, thà cùng bị tổn hại.

“Yên tâm, ta tuyệt đối sẽ kéo nàng nhảy theo!”. Lan Túc lập tức nói tiếp, vừa nói xong cả hai liền cả kinh.

Tích Vân nghiêng đầu nhìn Lan Túc, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt hẩn đen như mực, âm u như sóng cả trên biển sâu, biểu hiện rõ hẩn cũng đang rung động. Trái tim nàng chợt nhảy trong lồng ngực, tích tắc ấy, thiên quân vạn mã dưới chân chợt biến đi, toàn bộ đất trời hết sức tĩnh lặng, bên tai nàng chỉ còn tiếng hít thở rất nhỏ của người đối diện, trong mắt nàng cũng chỉ có đôi con ngươi đen như mực ngọc của hẩn. Nàng kinh ngạc, bình tĩnh nhìn, nhìn đôi tròng mắt đen của người mà mười năm nay nàng cũng không thể thấy rõ, không thể nhìn thấu!

Hai quân bên dưới chưa nhận được vương lệnh, chỉ đang bày trận địa sẵn sàng nghênh đón quân địch, chưa dám có chút vọng động.

“Ngũ Tinh Liên Châu đấu với Tam Tài Quy Nguyên sao?”. Hoàng Triều nhìn phía dưới: “Vô Duyên, ai thắng ai thua đây?”. Đôi mắt vàng của hẩn sáng lên, có chút nóng lòng muốn tỷ thí thử.

“Không biết”. Ánh mắt Ngọc Vô Duyên trong trẻo, trên mặt hiện lên nụ cười thản nhiên: “Chưa bao giờ có người phá nổi Ngũ Tinh Liên Châu, cuối cùng có lẽ sẽ là kết cục lưỡng bại câu thương không mong muốn nhất, chỉ là...”. Chẳng đang nói thì dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía đối diện, ánh mắt trở nên mông lung sâu thẳm: “Bây giờ ta lại muốn biết, vì một hành động vốn không thể có này của hần mà lại khiến ta ngẫm mong đợi kết quả! Phong Lan Túc, có phải là người có ma lực gì không? Thật sẽ bị người kéo xuống địa ngục ư?”

Hoàng Triều nhìn chàng, ánh sáng sắc bén trong đôi mắt vàng chột tắt, trở nên thâm thúy trầm tĩnh, dường như muốn nhìn thấu người đối diện.

“Vô Duyên, chúng ta quen biết nhau cũng gần mười năm rồi nhỉ? Những năm gần đây huynh làm gì cũng không thẹn với danh là người nhà họ Ngọc, nhưng mà...”. Giọng nói xưa nay trong sáng như mặt trời của hần chột trở nên u trầm: “Ngày hôm nay, trong trận quyết chiến này, lý trí đã nói cho huynh biết tuyệt đối không thể lưỡng bại câu thương, thế nhưng huynh... Huynh có phải muốn đồng quy vu tận?”. Hai tay hần đè bả vai của Ngọc Vô Duyên, lực xuyên qua ngón tay khiến ngón tay cứng như kiếm sắt: “Vô Duyên, sâu trong nội tâm của huynh, huynh đang ngẫm tự hủy hoại chính mình, huynh có biết không? Nhưng ta tuyệt đối không cho phép! Phong Lan Túc có Phong Tích Vân làm bạn cả đời, huynh và ta cũng sẽ làm bạn cả đời! Thế gian này... Cũng chỉ có mỗi mình huynh gần ta nhất!”. Bất giác, trên người của kẻ vốn cuồng ngạo tự tin như Hoàng Triều cũng phảng phất một nỗi tịch mịch cô đơn.

Ánh mắt Ngọc Vô Duyên vẫn dừng lại ở phương trời xa xôi, tựa như chưa từng nghe thấy những lời của Hoàng Triều, người ở đây, nhưng hồn đã phiêu diêu nơi khác.

“Hoàng Triều, huynh nghĩ nhiều quá rồi!”. Thật lâu sau, Ngọc Vô Duyên mới mở miệng đáp, xoay người cầm lấy tay Hoàng Triều, đôi mắt bình tĩnh ôn hòa, con ngươi lạnh nhạt không gợn sóng, nói: “Đây là đối thủ mạnh nhất trong đời của huynh, đừng phân tâm.”

“Ừ!”. Hoàng Triều dời mắt nhìn chiến trường, nhìn hai quân đang giằng co, sau đó cười ngạo nghễ: “Dù người có trí tuệ hay mưu kế sâu xa, ta cũng muốn thắng trận chiến này! Truyền lệnh, hỏa pháo!”

“Rõ!”. Lính truyền tin vung lệnh kỳ, sau đó có bốn chiếc chiến xa được đẩy ra, đối diện chiến trường.

“Hỏa pháo! Đó là hỏa pháo của Hoa Quốc!”. Nhâm Xuyên Vũ vừa mới đi lên đài thăm dò vừa thấy không khỏi kinh hô, đồng thời cũng bừng tỉnh nhìn hai người ở phía đối diện: “Chẳng lẽ Hoàng Vương muốn dùng hỏa pháo phá trận? Nhưng lúc này hai quân lại đang ở cùng một chỗ, y tất sẽ làm trọng thương quân mình!”

Ánh mắt của Lan Túc và Tích Vân cũng bị hỏa pháo kéo trở về chiến trường, sắc mặt cả hai đều căng thẳng.

“Không thể tin được Hoàng Triều lại dùng chiêu thức ấy! Có điều cứ cho là hần nhìn rõ trận thế đi, thế nhưng binh lính lại không có khả năng...”

Tích Vân còn chưa nói xong, trung quân Hoàng quốc phía sau đang tụ lại một chỗ chợt tản ra, làm lộ ra một chiếc chiến xa bên trong, trên xe từ từ hiện lên một tòa đài nhỏ. Tòa đài được thiết kế thập phần tinh xảo, cột buồm dùng tinh cương (Thép tinh chế) xây, xếp chồng lại, từng cột từng cột dần dần hiện lên, mỗi cột cao khoảng mười trượng, bốn mặt cũng dùng tinh cương làm tường, chỉ còn lại một cửa sổ nhỏ rộng chừng một mét vuông, binh sĩ phía dưới chậm rãi di chuyển chiến xa, đài cũng di chuyển theo, thu hết toàn bộ chiến trường vào tầm mắt.

“Thì ra đã sớm có chuẩn bị!”. Con người đen như mực của Lan Túc híp lại: “Lấy đài này làm chuẩn, pháo thủ cũng sẽ dựa vào đó biết cự ly, người trong đài nhìn bao quát toàn chiến trường rồi phát lệnh chỉ thị phương hướng, sẽ không làm ngộ thương quân mình.”

“Nói vậy người nào đứng trong đài cũng phải là cao thủ võ công hạng nhất, bằng không thì không thể đảm nhận vị trí quan trọng giữa thiên quân vạn mã, còn phải là tướng lĩnh có đầu óc lạnh lùng bình tĩnh, nếu không cũng không thể nhìn rõ thế trận hai quân!”. Tích Vân nhìn tiểu đài trống không trên chiến trường, tướng lĩnh có võ công đệ nhất Hoàng quốc, chẳng lẽ là...

“Khí Thù!”. Thanh âm Lan Túc truyền ra xa.

Vừa dứt lời, một mũi tên từ giữa chiến trường bắn đến, nhắm thẳng vào cửa sổ nhỏ trước đài, nhưng tên chưa kịp đến gần cửa đã bị thứ gì đó chặn lại, rơi thẳng xuống.

“Quả nhiên là cao thủ!”. Lan Túc nhú mày, nhìn chăm chăm vào tiểu đài kia, chưa kịp ra lệnh tiếp, phía trước cửa sổ đài đã vờn cờ xí. Cờ vừa vung, Lan Túc chợt giật mình, biết ngay đó là mệnh lệnh hỏa pháo.

“Ngũ Tinh Liên Phi!”. Tức khắc, thanh âm Lan Túc vang lên vừa nhanh vừa vội, rõ ràng truyền ra xa.

Phút chốc, Mặc Vũ kỵ và Phong Vân kỵ phát động trận thế, tình huống kịch liệt biến hóa, Tranh Thiên kỵ, Kim Y kỵ có liên quan cũng không tránh được thay đổi theo. Tích tắc ấy, phía trước cửa sổ đài lại có cờ xí nhanh chóng vung lên, đồng thời một tiếng thét to như sấm vang vọng: “Chuyển hướng!”

Hỏa pháo vừa đốt đã bị pháo thủ cấp tốc xoay chuyển, ngay sau đó một tiếng nổ “Bùm!” Thật lớn, bên cánh phải quân Hoàng quốc cát bụi văng tung tóe năm trượng, bắn thẳng lên trời, che khuất một nửa thiên không, thật lâu mới rơi xuống.

“Đáng tiếc!”. Lan Túc nhìn bụi đất xa xa giữa không trung có chút tiếc hận. Vừa rồi nếu không có kẻ trong đài hạ lệnh đúng lúc, bọn chúng chắc chắn sẽ gieo gió gặt bão!

“Nguy hiểm thật!”. Nhâm Xuyên Vũ nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Nếu mỗi lần đều phải làm vậy để tránh hỏa pháo, đại quân ta sẽ tiêu hao rất nhiều thể lực, quân địch có thể sẽ dựa vào đó phản công! Hơn nữa hỏa pháo uy lực vô cùng lớn, một đao một kiếm sắc bén cũng chỉ có thể giết một người, còn nó lại có thể một lần tiêu diệt trăm ngàn người!”

Thế nhưng vào lúc này, phía cửa sổ tiểu đài bỗng nhiên vờn cờ xí tứ phía.

“Người này chẳng những phản ứng cực nhanh mà còn rất thông minh! Lần này hấn phát lệnh khi nào, cờ nào mới là cờ thật cũng khó biết!”. Nhâm Xuyên Vũ nhìn không khỏi tròng mắt.

“Quân sư xưa nay nhiều kẻ sách, không biết hiện giờ nên đối phó như thế nào?” Tích Vân quay đầu, cười như không cười nhìn Nhâm Xuyên Vũ.

“Trận thế ngang nhau. Ngũ Tinh Liên Châu tuyệt, hiểm, Tam Tài Quy Nguyên thâm, ẩn, lấy hai trận này đấu với nhau chưa biết ai thắng ai thua, thế nhưng nếu chúng có hỏa pháo tương trợ, quân ta tất bại!”. Nhâm Xuyên Vũ liếc mắt nhìn Tích Vân sau đó cúi đầu nói: “Mà hỏa pháo dựa vào tiêu đài chỉ huy, nếu ta phá hủy được đài, ắt còn có được năm phần thắng.”

“Phá hủy đài?”. Tích Vân cười cười: “Tiêu đài này bốn mặt giáp tinh cương, đao chém không vỡ, tên bắn không xuyên, hơn nữa lại cao, binh lính không thể chạm tới, phá hủy như thế nào? Chẳng lẽ quân sư thần thông, có khả năng phát tay dùi non lấp biển?”

Nhâm Xuyên Vũ theo thói quen giơ tay lên vuốt cằm, có chút cười khỏ nói: “Phong Vương không cần trêu Xuyên Vũ. Người thường đương nhiên không thể phá hủy đài, nếu bên ta cũng có một hỏa pháo hoặc... Hỏa pháo kia có thể tự hủy, chỉ tiếc, Xuyên Vũ vô năng, thật là hổ thẹn!”. Dứt lời y cẩn thận nhìn Tích Vân, đã thấy nàng nhìn về phía tiền phương, vẫn chưa truy vấn y: “Hoặc giả...” Y nói không khỏi có chút thất vọng, lại có chút thở dài nhẹ nhõm, về phần vì sao y thở dài, chính y cũng không rõ.

“Quân sư, nếu như có ai đó võ công cao cường dùng thân binh lợi khí liều chết xông vào thì có thể phá hủy đài được không?”

Đang lúc nghi ngờ chợt nghe thấy Tích Vân nói mấy lời ấy, Nhâm Xuyên Vũ không khỏi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một bóng lưng thon thả cô độc đứng trang nghiêm.

“Chuyện này...”. Những câu nói khẳng định cuối cùng lại do dự ngậm vào trong miệng, trong lòng y nhất thời hiện lên ngũ vị hỗn tạp, nhìn bóng dáng cô độc mong manh, bỗng nhiên có chút chua xót, không biết vì sao ngày xưa không chút phân vân tính kế nàng, giờ phút này lại không thể nhẫn tâm quyết định.

“Quân sư không biết sao?”. Tích Vân quay đầu cười, bình tĩnh khoan dung nói: “Ta cũng muốn thử một lần”. Không đợi Nhâm Xuyên Vũ đáp lại, nàng xoay người nhìn về phía Lan Tức, thông dong bình tĩnh nói: “Ngũ Tinh Liên Châu vốn xưng danh là ‘Tuyệt thế trận’ thì tất phải bất bại, không cần lo cho ta, ngươi làm đi”. Lời vừa dứt, người đã nhảy lên lan can, mũi chân điểm nhẹ, thân hình bay lên sau đó ngoái đầu lại cười, nụ cười điềm tĩnh như nước: “Ta vẫn cho rằng, làm đế vương, ngươi luôn vô cùng xuất sắc!”

Người đã đi xa, tiếng cười đã mơ hồ, chỉ còn lại lời nói nhẹ nhàng quanh tòa đài.

“Nàng...”. Lan Tức giơ tay bắt lấy nhưng chỉ nắm được không khí, nắm chặt tay lại, ngược mắt nhìn, trở về Tức Vương bình tĩnh ung dung: “Truyền lệnh, nếu quân địch dám cả gan vọng động, thì... ‘Ngũ uẩn sát hóa’ chúng!” [1]. Một khắc ấy, thanh âm của hấn lạnh thấu xương, con ngươi đen tối như màn đêm chợt nổi lên sóng triều mãnh liệt!

Ngũ uẩn sát hóa: Tiêu diệt, thiêu hủy hết năm thức của con người, bao gồm sáu giác quan (Sắc uẩn), cảm giác (Thọ uẩn), suy nghĩ tiềm thức (Tưởng uẩn), hành động bên ngoài bên trong của con người như hành nội (hít thở, hô hấp, tiêu hóa và sự lưu thông máu huyết, trao đổi tế bào bên trong cơ thể...) Và hành ngoại (đi, đứng, ăn, nói nín, nằm, ngồi...) (Hành uẩn), nhận thức và bảy năng lực giác ngộ, tứ thần túc (Thức uẩn).

Nhâm Xuyên Vũ phía sau thấy rõ ràng, nghe rõ ràng, nhưng lại không nói gì.

Phong Vương hành động thế này là vì tính mạng mấy vạn tướng sĩ hay là vì Vương? Nhưng mà không quan trọng, quan trọng là kết quả như thế nào!

Ánh mắt y đuổi theo bóng hình vừa hóa thành bạch hạc bay về phía chiến trường kia, thiên quân vạn mã mãnh liệt bên dưới tựa hồ cũng không làm tổn hại đến sự trấn định và thông dong của nàng, nữ tử như vậy, không thích hợp với nơi trần tục ngập tràn máu tươi! Ngoái đầu nhìn lại Vương bên cạnh, hơn mười năm nay sống cùng với Vương, lẽ nào y không nhận ra sâu trong đôi mắt Vương đang rung động? Người vô tình như vậy, chung quy cũng không thể tránh khỏi ư? Y mở mồm muốn nói, cuối cùng lại thôi, chỉ đành thở dài thật sâu!

Bóng trắng bay vút giữa không trung nhất thời thu hút toàn bộ ánh mắt trên chiến trường, có tán thưởng, có kinh ngạc, có sợ hãi, có lo lắng, cũng có ác liệt!

“Nàng rốt cuộc muốn ra tay sao?!”.

Hoàng Triều nhìn chằm chằm vào thân ảnh giữa không trung đang cười gió lướt đi: “Nàng thích hợp với thân phận nữ hiệp trong chốn võ lâm hơn là làm tướng, mà nàng cũng không nên làm vua một nước! Vua của một nước, tính mạng bản thân cũng không phải là của riêng mình, mà thuộc về quốc gia, há có thể hành động khinh suất giữa vạn quân!”.

Mâu quang hần chột lóe, vẻ mặt phức tạp: “Chỉ là... Có thể được nàng đối xử như thế, Phong Lan Túc thật có phúc mấy đời!”

“Trường hận thử thân phi ngã thân, hà thị vong khước doanh doanh”. [2] Ánh mắt Ngọc Vô Duyên mờ mịt nhìn thân ảnh bay đến càng lúc càng gần kia, dùng giọng nói trong rõ không gọn sóng nhẹ nhàng niệm.

Trường hận thử thân phi ngã thân, hà thị vong khước doanh doanh: Giận nổi thân này chẳng của ta. Bao giờ rửa sạch được vinh hoa? – Câu thơ trích trong Lâm giang tiên – Dạ quy Lâm Cao của Tô Thức thời Tống.

“Trường hận thử thân phi ngã thân...”.

Hoàng Triều thì thảo ghi nhớ, giờ khắc này, dường như hần đã mơ hồ hiểu được, bất luận là nàng, là Lan Túc, hay là mình, thân này đã chẳng phải là thân của ta!

“Nàng đã xuất thủ, như vậy Hoàng Vũ sẽ gặp nguy hiểm”. Ngọc Vô Duyên khép mắt, vô thức giơ bàn tay lên, mâu quang dừng lại trên lòng bàn tay, sau đó gắt gao nắm chặt lại.

“Nàng không phải là người cuồng sát, mục đích của nàng là tiểu đại, hướng hồ Hoàng Vũ cũng không phải là kẻ yếu”. Hoàng Triều thần nhiên nói nhưng khi nhìn thế trận thì bỗng nhiên trong lòng vừa động, giọng tay gọi thị vệ đến.

Bên cánh phải Tranh Thiên kỵ giữa trận, vô số mũi tên dài nhắm vào người đang bay giữa không trung.

“Bắn!” Một tiếng quát nhẹ, tên như mưa phóng ra.

“Vương!”. Trong trận Phong Vân kỵ phát ra rất nhiều tiếng kêu.

Tên bắn đến, người bay nhanh, cả hai chỉ cách một thước, có kẻ bên dưới nhắm mắt không dám nhìn.

“Aaaa!”. Tiếng sợ hãi nổi lên bốn phía, đã thấy bóng trắng kia đột nhiên trụ xuống, nhất thời, toàn bộ mũi tên nhắm vào nàng liền bắn vào khoảng không, bay đi thật xa, hết lực rơi xuống.

“Vương!”

Cổ họng bọn họ còn chưa kịp thả lỏng lại phải thét lên, một mũi tên dài sắc bén bắn đến, mũi tên đó hết sức dũng mãnh, lại cực kỳ nhanh, những loạt mũi tên phía trước không thể sánh bằng, người giữa không trung cũng không thể tránh khỏi!

“Đình!”. Chỉ thấy giữa không trung kiếm quang chợt lóe, tên dài hóa thành hai đoạn rơi xuống, mà bóng trắng giữa không trung bất ngờ đạp mũi chân, thân hình đột nhiên bay về phía trước, sau đó nhẹ nhàng dừng lại giữa trận Phong Vân kỵ.

“Vương!”. Từ Uyên đang ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa cũng đã sợ toát mồ hôi.

Tích Vân ngẩng đầu cười, vỗ vỗ đầu ngựa của Từ Uyên: “Đừng lo lắng.”

Nàng nhìn chung quanh thấy vô hạn ánh mắt kính phục của binh sĩ Phong Vân kỵ đang chăm chú nhìn mình, bất giác nói: “Nhớ kỹ, từ giờ phút này là chiến đấu, bất luận có xảy ra chuyện gì, tất cả đều phải tuân theo quân lệnh, không được vọng động!”

“Rõ!”. Từ Uyên cúi đầu, chúng binh lính dùng ánh mắt đáp ứng.

“Vây thì tốt!”. Tích Vân nhẹ nhàng nhảy lên, dừng trên lưng ngựa của Từ Uyên, ngẩng đầu nhìn tiểu đài ở phía tiền phương hít sâu: “Từ Uyên, trợ giúp ta một tay!”

“Dạ!”. Từ Uyên vươn tay ra, Tích Vân mũi chân chợt điểm, nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay của hắn.

“Đi!”

Từ Uyên quát nhẹ một tiếng, cánh tay dài giơ lên, chuông Tích Vân bay vọt lên không trung, song chuông mở ra, tay áo phấp phới, tựa như phượng hoàng giương cánh, bay lượn cửu thiên!

“Bắn hạ nàng!”. Thu Cửu Sương ở giữa cánh phải Tranh Thiên Kỵ hét lớn, đầu mày nhíu lại, ánh mắt tiêu diệt, mà đồng thời, tên trong tay cô đã rời cung. Tức khắc, vô số mũi tên cũng bay theo mũi tên dài tiến thẳng đến phượng hoàng giữa không trung, tích tắc đó, có ba đạo ngân ảnh bay lên từ trận Phong Vân kỵ, giữa không trung vẽ thành một mũi nhọn dài, chém tên như

mưa, vũ tiễn tan nát, ba đạo nhân ảnh trở xuống trong trận, trăm ngàn binh lính cũng không ai thấy rõ diện mạo của bọn họ.

Mà phượng hoàng giữa không trung lúc này chỉ còn cách tiểu đài mấy trượng, thân hình bé nhỏ hơi chậm lại, biểu hiện rõ nàng đã lực kiệt, đang lo lắng nàng có rơi xuống hay không, đã thấy tay trái nàng khẽ nhếch, một đạo bạch lãng bay ra, buộc lên một góc đỉnh đài, tay nàng kéo, thân hình lại bay lên, thẳng hướng đài tiến tới.

“Bắn hạ nàng! Tuyệt đối không để cho nàng ta đến gần đài!”. Thanh âm Thu Cửu Sương giờ phút này đã thấm thiết lo sợ không dứt, hai mắt đỏ sẫm, kéo chặt trường cung, trên cung đã cắm sẵn ba mũi tên dài, nàng ta cắn răng, ba mũi tên như sấm điện lao vút, những luồng ánh sáng xanh xẹt qua bầu trời, xé rách cơn gió mạnh!

Nam tử có vẻ mặt lạnh lùng như băng tuyết bên cánh phải Tranh Thiên kỳ đột nhiên ngừng đầu, tuyết đầy đầu khiêu vũ trong gió, ánh mắt đuổi theo mũi tên dài trên không trung, đôi mắt chậm rãi biến hóa, hóa thành tuyết không thuần tịnh trong suốt, trong suốt đến nỗi như muốn tan ra!

Ba đạo ngân ảnh giữa trận Phong Vân kỳ lại nhảy lên, ba thanh trường kiếm chợt lóe, trong phút chốc, binh lính chỉ cảm thấy có ánh chớp lạnh đẹp mắt lướt qua, đau đớn, không tự chủ được nhắm mắt lại, mơ hồ nghe thấy hình như có âm thanh vàng đá chạm nhau vang bên tai không dứt, lúc trợn mắt nhìn, họ đã thấy một cảnh tượng khác!

Trước tiểu đài không biết từ khi nào đã xuất hiện bốn gã nam tử bay giữa không trung, tay cầm trường kiếm tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ như mặt trời xông về phía trước, dùng hết sức đâm vào phượng hoàng đang không kịp đề phòng! Tình thế lúc này là nghìn cân treo sợi tóc, Mặc Vũ kỳ vội bắn ra bốn mũi tên dài, mà bốn kẻ kia cũng không trốn không tránh, trường kiếm trong tay bọn chúng vẫn lăm lăm hướng về phía trước, đúng là muốn liều chết ngăn cản, dùng tính mạng bảo vệ cho người ở trong đài!

Mắt thấy bốn thanh kiếm đã gần đâm trúng mình, tay trái của bóng trắng chợt run lên, bạch lãng đánh thẳng vào đỉnh đài, mượn lực này lui về phía sau, tay phải vung lên, Phượng Ngân Kiếm tuốt ra khỏi vỏ, cổ tay nàng vừa chuyển, kiếm phong vẽ một đường, va chạm với bốn thanh kiếm giữa không trung. Bốn kẻ cầm kiếm cũng hạ quyết tâm muốn một kiếm đoạt mạng nàng, cho nên một kiếm này nặng ngàn cân lực, bọn chúng không dễ bị ngăn trở, trái lại lực càng mạnh hơn, đâm thẳng về phía trước. Nhưng nàng cũng không để cho bọn chúng đắc thủ, mượn lực vừa va chạm, thân hình nhảy cao lên trên, khiến bốn thanh kiếm đâm vào không khí, sau đó xoay người, chuyển hông, giang rộng cánh tay, từ trên cao bay xuống như phượng hoàng giáng lâm lao thẳng về phía bọn chúng.

“Phượng Khiêu Cửu Thiên!”

Một tiếng thét trong trẻo vang vọng, bạch lãng bay múa, tiếng gió rít tận trời xanh, trường kiếm chém ra, che lấp cả mặt trời!

Khoảnh khắc ấy, chúng nhân chỉ thấy giữa không trung có một dải bạch lãng dài uốn lượn như cuồng long cán quét trời đất, thế không thể đỡ, tạo thành cầu vòng bạc sáng rực lấp lánh, như

phượng hoàng tuyệt chói lợi chỉ thiên, khí phách hiên ngang! Khoảnh khắc ấy, giữa không trung như có đến hai mặt trời, tỏa ra kim sắc bạch quang cùng chiếu rọi, làm rất da chói mắt, kinh phong sắc bén lừng không quét ngang mọi thứ, cát bụi nổi lên, tất cả chúng nhân đều đứng không vững, dường như có thể bị cuốn lên trời bất cứ lúc nào!

“Xuống!”

“Leng keng!”. Có tiếng va chạm vang lên, kiếm quang tán đi, bạch lãng ngừng múa, bốn bóng người cùng những đoạn kiếm rơi khỏi bầu trời.

“Thu đài!”. Bên cánh phải Tranh Thiên ky vội vàng truyền đến mệnh lệnh.

Binh lính dưới đài sợ ngậy người cuối cùng cũng hoàn hồn, vội vàng hạ đài xuống, tay hoảng chân loạn, làm đài rung lắc liên tục, mà người ở giữa đài vốn tự mãn một thân võ nghệ cao cường giờ phút này cũng bầm dập mặt mũi, chửi bới liên tục, đáng tiếc chẳng ai nghe thấy.

Bóng trắng còn lại trên không trung chợt lóe, nhẹ nhàng dừng lại trên đỉnh đài. Dáng cao như ngọc, giáp bạc dưới ánh mặt trời tỏa ra hào quang chói mắt, áo choàng trắng muốt, mái tóc đen dài bị gió thổi tung, uốn lượn phía sau lưng, mặc cho đài chuyển động thế nào, nàng vẫn đứng hiên ngang nơi đó, gương mặt nhìn bốn phương, nhìn non xanh nước biếc đằng trước, nhìn trăm vạn hùng sư dưới chân, tức khắc trong lòng nổi lên ý chí hào hùng, liền ngạo nghễ mỉm cười. Khoảnh khắc ấy, hơn mười vạn binh lính trên chiến trường nhìn nàng không chớp mắt, thì ra phong hoa tuyết đại chính là như vậy!

“Vương, cung tiến đến!”. Cờ tím vừa hạ, thị vệ đã cung kính dâng lên cung tiến.

Hoàng Triều nhìn cung tiến, tiếp nhận.

“Huỳnh...”. Ngọc Vô Duyên bên cạnh bỗng nhiên giơ tay chộp lấy trường cung.

Hoàng Triều quay đầu nhìn Ngọc Vô Duyên, hào quang trong mắt lóe lên, khi nóng khi lạnh: “Ta chỉ có một lần cơ hội!”

Tựa như trong ánh mắt kia có thứ gì đó đang thiêu đốt, nóng đến mức khiến người ta hít thở không thông, vô tình làm cho chàng phải tuân theo trong tuyệt vọng!

Ngọc Vô Duyên nhìn thẳng vào mắt hắn, đôi mắt tựa như băng lãnh tối tăm trong vực nước sâu, xa xôi như vậy, xuyên qua lớp băng là một màn hư không mờ mịt, nhát đến nỗi ngay cả một đám mây màu cũng không có!

Rốt cục, Ngọc Vô Duyên cũng buông lỏng tay, giơ bàn tay lên, ánh mặt trời chạm vào lòng bàn tay trong suốt như tuyết ngọc, hoàn mỹ không một chút tỳ vết, hoàn mỹ đến nỗi khiến người ta phải sợ hãi. Thị vệ phía bên kinh ngạc nhìn lòng bàn tay kia, sau đó cuống quýt dời tầm mắt, lại gặp phải ánh mắt của Ngọc Vô Duyên, chỉ thấy chàng nhẹ nhàng thản nhiên cười.

Dung mạo hoàn mỹ không tỳ vết, nụ cười lạnh nhạt xuất trần như vậy... Một khắc kia, tên kia thị vệ bỗng ngơ ngác đứng nhìn, hai hàng nước mắt cứ như vậy chảy xuống, chính bản thân mình vẫn không rõ tại sao.

“Huynh sẽ hối hận!”, Chàng không biết đang nói hấn hay đang nói mình!

“Ta tuyệt đối sẽ không hối hận!”, Hấn rất quyết liệt và kiên định!

Giơ tay lên, một đường màu đỏ nhẹ nhàng lay động giữa một màu da xanh nhạt như thu thủy, đầu ngón tay khê búng, kiếm minh giống như phượng.

Giơ tay lên, trường cung màu vàng, tên dài màu vàng, đó là màu của ánh mặt trời kiêu hãnh.

Kiểm giơ lên, như cầu vồng đẹp mắt.

Tên đáp cung, giương thẳng như mặt trời.

Liếc nhìn nàng một lần cuối cùng.

Bọn họ cách nhau quá xa xôi, cách thiên quân vạn mã, cách cả biển thời gian trôi, cách xa đến nỗi bọn họ vĩnh viễn cũng không thể vượt qua được... Thế nhưng, chàng vẫn như cũ có thể thấy rõ nàng, thấy rõ bóng áo trắng của nàng, thấy rõ màu tóc dài và đen, thấy rõ mảnh tuyết nguyệt óng ánh nàng đeo giữa trán, thấy rõ đôi mắt trong trẻo như vì sao, thấy rõ đôi môi thân nhiên đang nở nụ cười của nàng... Bất luận có trôi qua bao lâu, bất luận biển xanh có đổi dời như thế nào, chàng vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên được hình bóng ấy!

Phượng hoàng nhảy lên thật cao, trường kiếm cũng vung lên trời, đài đang từ từ hạ xuống, một đạo cầu vồng màu bạc xuyên qua ánh nắng!

Một kiếm kia chói lọi đến mức làm bầu trời trở nên âm đạm!

Một kiếm kia vang vọng đến mức làm cánh phải của Tranh Thiên kỵ phải phát ra tiếng tuyệt vọng thê lương!

Kiểm khí như phá núi, thế như địa chấn!

Một kiếm kia là dốc hết công lực suốt cả cuộc đời! Một kiếm kia là vì nàng đang chú ý đến tất cả mọi người mà đánh!

Một kiếm kia... Tất không thất thủ!

“Rầm!”. Tiểu đài cao hai thước bị đạo cầu vồng bạc bổ làm đôi.

Đài nứt ra, nàng nhìn người trong đài, người trong đài nhìn nàng.

Nàng kinh ngạc, hấn khiếp sợ.

Một đôi mắt to đang trừng trừng, không thể tin được nhìn nàng, đó là một nam tử mặt mày sáng sủa, không bị thương chút nào.

Nàng không khỏi hé môi cười, cười như làn gió mùa xuân.

Sau đó người nọ cũng nhướn mày cười, cười như ánh mặt trời mùa hè.

Bất luận bọn họ là địch nhân, là kẻ thù, giờ phút này bọn họ vẫn mỉm cười tương phùng.

Đây chẳng qua là chuyện trong nháy mắt!

Hai thân ảnh giữa không trung lần lượt đan hòa vào nhau, một mất lực mà trụ, một hết lực mà rơi.

“Phong Tịch!”

Giương giọng kêu to, huyền cung trong tay đồng thời buông lỏng!

Một tiếng kêu gọi làm chấn động màng tai của tất cả mọi người trên chiến trường, ngẩng đầu chớp mắt, chỉ thấy một mũi tên như lưu tinh xẹt qua phía chân trời, kéo theo kim quang chói mắt, xuyên qua thiên quân vạn mã, xuyên qua thương khung đại địa, xé rách dòng khí hư không, mang theo khí thế bắn phá cửu thiên, như một luồng thiểm điện bất ngờ bay thẳng nhập vào Bạch Phượng Hoàng đang sức cùng lực kiệt giữa không trung!

Tức khắc, chiến trường trở nên yên tĩnh!

“Dừng...”

Một tiếng kêu đau nhói cực thấp vang lên, ngàn vạn binh lính trên chiến trường đều nghe thấy được. Trong nháy mắt, mũi tên kia giống như bắn trên người mình, còn chưa kịp cảm giác được đau đớn, bóng trắng trên không trung liền vô lực trụ xuống, màu áo choàng trắng bay phấp phới, phượng hoàng gãy cánh, áo giáp dưới ánh mặt trời lóe lên sắc bạc, dường như là hào quang cuối cùng của cánh phượng hoàng, phát sáng rực rỡ một lần nữa rồi chậm chậm rơi xuống!

“Tích Vân...!”

Một tiếng kêu lên khiếp sợ và không thể tin nổi! Tiếng kêu hoảng loạn kịch liệt! Tiếng kêu mang theo một chút thâm trầm không thể che giấu, đau nhức như muốn xé rách tâm can, cũng làm đau đớn trái tim của mỗi người trên chiến trường.

Thanh âm chưa dứt, một bóng đen từ đại quân bay vút lên bầu trời!

Nhanh hơn tia chớp!

Mạnh mẽ hơn gió bão!

Khi phượng hoàng giữa không trung sắp rơi xuống đất, thì được bóng đen đó ôm lấy...

“Ầm!”. Vật nặng rơi xuống mặt đất nổ tung, bụi đất bay mù mịt, bao phủ bóng đen đang ôm chặt lấy bóng trắng trong lòng!

“Hoàng Vũ!”

Từ giữa trận Tranh Thiên kỳ cũng có một thân ảnh bay ra tiếp được một người khác từ trên trời rơi xuống.

Thân thể trong lòng kia thật ấm áp mà tràn ngập sức sống! Giờ khắc này, tay cô không khỏi ôm chặt hân, lệ không khỏi tuôn rơi.

“Hi hi... Bây giờ ta đã biết, thì ra ta thật sự rất quan trọng”. Hoàng Vũ vui vẻ mỉm cười nhìn Thu Cửu Sương ôm chặt lấy mình, mặc dù hân vừa từ Diêm La điện quay về nhưng tâm tình vẫn rất thoải mái cao hứng: “Vả lại cô mà cũng biết khóc, xem ra cô cũng thật sự là nữ nhân rồi!”.

“Sao người còn chưa chết đi!”

Thu Cửu Sương then quá hóa giận, hung hăng đánh một quyền vào mục tiêu, vốn tưởng rằng hân sẽ trả đũa, ai ngờ đã thấy ánh mắt hân nhìn vào khoảng không, nhẹ nhàng thở dài: “Người kia là Phong Vương Tích Vân sao?”

“Tích Vân! Tích Vân! Tích Vân!”

Lan Tức gọi người trong lòng, nhẹ nhàng lay động người đang nhắm chặt hai tròng mắt, chưa bao giờ hân khẩn trương, sợ hãi, run rẩy đến như vậy! Đúng vậy, giờ phút này hân thật sự sợ hãi! Cũng không biết vì sao Tức Vương lúc này vô cùng vô cùng sợ, sợ đến mức trái tim co rút, giống như muốn ngừng đập... Hân sợ người trong lòng sẽ không bao giờ mở mắt nữa, sợ đôi môi của nàng sẽ không bao giờ cười đùa giễu cợt hân nữa!

“Tích Vân! Tích Vân!”. Bàn tay hân ôn nhu, nhẹ nhàng vuốt ve đôi gò má có chút trắng bệch, có chút lạnh lùng của nàng: “Tích...”

Bỗng nhiên người trong lòng mở mắt, ánh mắt rõ ràng ẩn chứa một tia trêu tức, khóe môi nhợt nhạt mỉm cười, gọi lên một chút nụ cười mỉa mai quen thuộc.

“Bây giờ ta thừa nhận, ‘Lan Âm Thiên Hạ’ nhanh hơn ‘Phượng Khiếu Cửu Thiên’!”

Bên tai rõ ràng vang lên tiếng nói du dương duy nhất của nàng, tuy vậy Lan Tức vẫn có chút không xác định nhìn nàng thật kỹ, có chút ngập ngừng mở miệng: “Nàng... Nàng không sao?”

“Hi hi... May mà có khối bảo thạch này”. Tích Vân nhẹ nhàng cười, sau đó chậm rãi rút từ trong ngực ra một mũi tên bằng vàng, đầu tên cắm vào một khối hồng ngọc khảm ở trên giáp bạc, tay nàng thoáng động, bảo thạch vụn vỡ như bột phấn!

“Chắc, lực của mũi tên này thật lớn!”. Tích Vân tặc lưỡi nói, đồng thời nằm trong lòng Lan Tức thoải mái vươn người một cái.

Lan Tức bình tĩnh nhìn nàng, bình tĩnh nhìn thật lâu, thật lâu, bỗng nhiên không báo trước ném nàng xuống đất, sau đó tự cô đứng dậy, xoay người trở về. Mới đi vài bước, lại phát hiện ra chân mình mềm nhũn, không thể dụng lực, giờ hai tay lên, hai tay vẫn kịch liệt run run, hân chậm rãi nắm chặt thành quyền, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, ổn định thân thể và hơi thở, hồi phục trái tim sau trạng thái kinh hoàng không ngừng, giờ phút này, hân không thể nói ra hân đang vui sướng như thế nào, vừa vui sướng lại vừa chua xót khổ sở lẫn tức giận. Hân vung tay áo, cất bước đi.

“Hò ly đen, người...”

Bên tai Lan Túc văng vẳng tiếng Tích Vân nhẹ nhàng kêu gọi, thậm chí dịu dàng đến mức như muốn giữ hẩn lại. Đã lâu thật lâu, nàng chưa từng gọi hẩn như thế. Hẩn không tự chủ được xoay người, quay đầu, thế nhưng chớp mắt một cái lại làm hẩn hoảng sợ trợn tròn!

“Người... Ta...”. Tay phải Tích Vân duỗi ra, giống như muốn giữ chặt không cho hẩn rời khỏi, tay trái nàng ôm ngực, khoe miệng tràn ra một vết máu tươi, sắc mặt trắng bệch như tuyết: “Ta...”. Môi vừa hé ra, máu tươi lại phun ra như suối, nháy mắt đã nhuộm đỏ thân thể nàng.

“Tích Vân!”. Lan Túc liền nhảy tới một bước, giang hai tay ra.

Tích Vân há mồm, cuối cùng lại không thể nói gì, mắt nhắm lại, vô lực ngã vào lòng Lan Túc, khoe miệng hơi nhếch lên, dường như muốn cười với hẩn lần cuối nhưng không kịp nữa. Nàng lúc này tựa như một đóa hoa quỳnh trong tuyết, sớm nở tối tàn, không hề báo trước mà tàn lụi, mang theo tất cả những luyến lưu, rất tuyệt diệu mà cũng thật đau đớn!

“Tích Vân...!”

Tiếng thét gào vang vọng cả chiến trường, tựa như mãnh thú trọng thương đang điên cuồng gào thét, thảm thiết thê lương, khiến cho tinh thần mỗi người ở đây đều chấn động!

“Bọn chúng đã thương Vương! Bọn chúng đã thương Vương! Vì Vương báo thù!”

Trên chiến trường, Phong Vân kỳ trở nên cuồng nộ, phát ra tiếng kêu gào phẫn hận, đao kiếm giơ lên, sát khí bốc tận trời xanh... Thế nhưng họ vẫn chưa dám vọng động, chỉ vì Vương bọn họ từng hạ lệnh, chưa có quân lệnh không thể vọng động!

Khi những tiếng rít gào đồng thời vang lên, Ngọc Vô Duyên toàn thân run rẩy, đôi mắt trở nên vô thần nhìn chằm chằm vào hư không.

Còn Hoàng Triều, khi tiếng rít gào qua đi, cây cung vàng mà hẩn cầm rút cuộc cũng rơi xuống.

“Truyền lệnh...”

Thanh âm Hoàng Triều làm Ngọc Vô Duyên đã tỉnh táo lại, giơ tay bắt lấy tay Hoàng Triều, lực đạo làm Hoàng Triều đau đến nỗi toàn thân run lên: “Không thể!”

“Hiện giờ Phong Lan Túc lòng đã loạn, lý trí đã mất, đây là lúc đánh bại hẩn!”. Hoàng Triều nhìn chàng nói từng chữ một.

“Nơi đó...”. Ngọc Vô Duyên giơ tay chỉ đài đôi diện ở phía xa xa, hơi thở suy yếu nhưng lời nói vẫn kiên định: “Nơi đó còn có một người, người kia không đơn giản, hẩn đứng ở đó, nghĩa là tương đương với Túc Vương! Nếu huynh vọng động, hẩn sẽ huy động Ngũ Tinh Liên Châu trận, giờ phút này, ta... Ngay cả ta cũng không nắm chắc phá giải nổi, nếu các người cố gắng làm hai quân lương bại câu thương, vậy còn có ý nghĩa gì!”

“Hạ lệnh thu binh!”

Đột nhiên xuất hiện thanh âm dọa Nhâm Xuyên Vũ nhảy dựng, y quay đầu, đã thấy Cửu Vi đứng bên cạnh, cũng không biết hắn đã lên đài từ lúc nào.

“Thu binh? Làm sao có thể!”. Nhâm Xuyên Vũ vừa nghe thấy thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Nếu bọn họ nhân cơ hội này công kích...”

“Không đâu, bên đó có Ngọc Vô Duyên!”

“Nhưng giờ phút này Phong Vương... Nàng ta... À... Bị thương, đây gọi là binh đầu thương tất thắng, nếu thừa dịp này, chúng ta nhất định sẽ...”

“Hạ lệnh thu binh!”. Ánh mắt Cửu Vi lại sáng rực sắc bén tựa như kiếm bức gáy.

Hai người đối diện nhìn nhau, không ai nhường ai.

“Nếu như người chết, vậy dựa theo tâm tình của Tức Vương mà nói, các người tất bại!”. Cửu Vi giơ tay lên, ngón tay mang theo linh khí màu xanh dày đặc lạnh lẽo bắn thẳng đến Nhâm Xuyên Vũ, cách trán y một tấc rồi dừng lại: “Người chọn thu binh hay là chọn thất bại thảm hại?”

“Người...!”. Nhâm Xuyên Vũ hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, sau đó xoay người: “Truyền lệnh, thu binh!”

“Chẳng những thu binh trật tự mà còn giữ vững song tiền trận, nếu bị tấn công thì có thể phản kích bất cứ lúc nào. Lúc thu binh, trung quân thủ theo chiều ngang, cánh trái bên mạn quan sát, cánh phải trong loạn vẫn chú ý”. Ngọc Vô Duyên đứng cao cao trên đài vừa nhìn tình huống bên dưới đã hiểu ngay, mặt chàng trắng như tờ giấy, ánh mắt cũng đã thanh tỉnh vài phần: “Quân sư Mặc Vũ kỳ Nhâm Xuyên Vũ cũng không phải hạng người hời hợt, dù cho hai vương Phong – Tức không có ở đây, hắn cũng quyết không để cho huynh thừa cơ phản kích!”

“Truyền lệnh thu quân, lĩnh ba vạn Tranh Thiên kỵ đến Khang Thành, năm ngày sau đánh hạ thành này!” Hoàng Triều quay đầu phân phó.

“Rõ!”

Thị vệ nhận lệnh rời đi.

“Khang Thành sao?”. Ánh mắt Ngọc Vô Duyên chột lóe, nghiêng đầu: “Kinh Thành gần hơn Khang Thành”.

“Không liên quan!”. Hoàng Triều dời mắt nhìn chiến trường trông trải, giống như muốn tìm một thứ gì đó: “Vừa rồi huynh cũng đã nghe thấy rồi đó, giờ phút này hắn căn bản không rảnh bận tâm. Trận chiến này, chúng ta đã điều tất cả tướng lĩnh đến tận đây, Kinh Thành bất quá chỉ còn một ít quân canh giữ, còn Khang Thành... Sư phụ đã từng nói, cho dù có thể đến núi Thương Mang, nhưng nếu thất quân tại Đông Đán Độ, Khang Thành, thì tức là đã thua trước một bước! Cho nên ta quyết không thể nhường Khang Thành cho hắn!”

Ngọc Vô Duyên im lặng, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: “Mũi tên kia thật sự đã... Đoạt mạng nàng sao?”. Thanh âm chàng trở nên mơ hồ như lá thu yếu ớt rơi nhẹ nhàng xuống hồ sâu, tạo nên những tràng hồi âm không dứt.

“Không còn nghi ngờ gì nữa, nàng hẳn phải chết!”. Hoàng Triều nhắm mắt lại: “Nếu bình thường thì với công lực của nàng, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm cho nàng trọng thương, thế nhưng... Nàng đã dùng toàn bộ công lực phá đài, khi lực kiệt thì hộ thể công cũng tan hết, đó là lúc nàng yếu nhất, mà mũi tên ấy lại chứa hai mươi năm công lực của ta, tất nhiên làm cho nàng ngũ tạng câu liệt!”

“Thật ư?”. Giọng nói Ngọc Vô Duyên khẽ đến nỗi có thể phiêu tán trong làn gió.

Hai tay Hoàng Triều đan chặt vào nhau đến trắng bệch, hai mắt nhắm lại thật nhanh, dường như hẳn không muốn nghĩ đến chuyện gì, thật lâu sau, hẳn mới nhẹ nhàng phun ra từng chữ: “Đúng vậy!”

Một câu nói này, tự chỗ sâu nhất trong đáy lòng hẳn có thứ gì đó cũng trôi theo từng con chữ, nháy mắt tan biến trong thiên địa, trong lòng chỉ còn một sự trống rỗng mất mát.

“Ta tự tay... Giết nàng!”. Hắn cúi đầu lặp lại, dường như là để gia tăng thêm niềm tin, nhưng mà... Thanh âm của hắn đã vỡ vụn, cho dù có cố gắng che giấu như thế nào, hắn cũng không thể che giấu nỗi sợ đau đớn và hối hận!

Ngọc Vô Duyên không nói gì, dời mắt nhìn về nơi xa xôi, ánh mắt chàng trở nên mênh mông, hòa cùng sự mênh mông của vũ trụ thiên địa.

“Chỉ mong huynh vĩnh viễn không hối hận!”. Chàng nhẹ nhàng bỏ lại một câu, cất bước xuống đài, để lại Hoàng Triều đứng sừng sững trên tòa đài cao ngất, bóng lưng thẳng tắp, không biết vì sao lại mang vẻ cô đơn.

Mặt trời rơi về đằng tây, sắc trời tối dần, trước mắt đã bắt đầu thấy mờ hồ, nhìn không rõ bầu trời, không rõ mặt đất cỏ cây, cũng không thấy rõ dưới binh mã bên dưới! Chung quanh tựa hồ có tiếng ồn ào, màng tai vẫn còn ong ong, lại tựa hồ trở nên im lặng, không còn nghe được âm thanh gì nữa.

“Vương! Vương!”

Có thứ gì đó kéo hắn trở về, mờ mịt quay đầu, đã thấy Tiêu Tuyết Không đang cầm cánh tay trái của hắn, y tựa hồ dùng sức, làm xương cốt cánh tay cảm thấy đau, đau đến tận trong lòng!

“Vương, ba quân đã trở về doanh trại, tất cả đều đang chờ ngài...”. Tiêu Tuyết Không đang nói chợt dừng lời, khiếp sợ nhìn sắc mặt Hoàng Triều.

“Người lĩnh một vạn đại quân đi Kinh Thành trước, Kinh Thành đã mất đi cường binh, nội trong ba ngày là có thể đánh hạ, sau đó theo hướng Khang Thành trợ Cứu Sưong.”

“Tuân lệnh!”. Tiêu Tuyết Không lĩnh mệnh, tiến lên quay đầu liếc mắt nhìn Hoàng Triều: “Vương...”

“Nghe lệnh!”

“Dạ!”. Tiêu Tuyết Không đành im lặng rời đi.

Vương, chẳng lẽ chính ngài cũng không phát hiện ra sao?! Nhớ tới cảnh tượng bóng trắng ngã xuống giữa không trung, trong lòng y chợt đau thắt, lập tức chạy nhanh hơn, phóng về phía chân đài, thậm chí mau mau rời khỏi chỗ này, rời khỏi Đông Đán Độ làm người ta khó thở!

“Tuyết Bồ Tát, bộ ngươi bị hỏa thiêu hả? Sao chạy nhanh như vậy!?”

Trên đài chật hẹp có một người bị Tiêu Tuyết Không đung vào vai đang hung hăng trừng mắt nhìn cái kẻ không biết nhìn đường kia, lại bỗng nhiên chạm vào cặp mắt lam không cực kỳ bi ai tuyệt vọng của y, bất giác hoảng sợ.

“Người tuyết, người... Người làm sao mà...”. Lời còn chưa dứt, bên tai đã một cơn gió lạnh thổi qua, người trước mắt liền chẳng thấy đâu.

“Người tuyết chết tiệt, dám không để ý tới ta!”. Hoàng Vũ xoay người oán hận nhìn chằm chằm bóng người đã bước nhanh đi mất, sau đó tiếp tục lên đài, vừa bước đến đài không khỏi kinh ngạc ngậy ngậy!

“Vương... Vương... Vương huynh, sao huynh khóc? A... Không... Không phải... Sao trên mặt huynh có lệ? Có phải huynh bị thương rồi không? Rất đau sao? Ai... Ai dám dẫm thương Vương huynh? Để sẽ báo thù cho huynh!”

Hoàng Vũ ngu ngốc, người thật sự là... Tự cầu phúc đi! Phía sau lưng y bỗng truyền đến thanh âm của Hoàng Vũ, Tiêu Tuyết Không âm thầm thở dài.

“Vương, hiện giờ Hoàng Vương cũng đã thu binh, song phương đều không dám khinh suất phản công, chúng ta thừa dịp lúc này phái Mặc Vũ kỵ ở Kinh Thành tấn công Khang Thành, chỉ cần đoạt được Khang Thành, đến lúc đó hai mặt giáp công, Hoàng vương chắc chắn sẽ thất bại!”.

Trước doanh trại quân Phong – Mặc, Nhâm Xuyên Vũ vội vàng đuổi theo Lan Túc.

Mà Lan Túc đang ôm Phong Tịch trong lòng bước thẳng đến Vương trướng, chẳng thềm nghe mấy lời của Nhâm Xuyên Vũ nói.

“Vương!”. Nhâm Xuyên Vũ chắn ở trước người hắn: “Thỉnh ngài hạ lệnh đánh chiếm Khang Thành!”

“Tránh ra!”. Lan Túc lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Nhâm Xuyên Vũ, phun ra hai chữ ngắn ngủi, lại tỏa ra hàn ý vô cùng lạnh lẽo.

“Vương...”

Nhâm Xuyên Vũ còn muốn khuyên giải, lại nghe Lan Túc đột nhiên hét to: “Cút ngay!”

Nhâm Xuyên Vũ tâm không khỏi run lên, mắt tự chủ lùi về sau từng bước, gió lạnh thổi qua trên mặt, lúc y hoàn hồn thì Lan Túc đã đi thật xa.

“Tại sao các ngươi không khuyên nhủ ngài?”. Nhâm Xuyên Vũ quát mấy tên đi theo sau hắn, cảm thấy thất bại nắm chặt hai đấm tay, thời cơ tốt như vậy mà lại...

“Nhâm công tử, người bây giờ nói gì cũng vô ích!”. Phượng Tê Ngô nhẹ nhàng nói, cô vừa nghe thấy tin tức nên chạy đến đây, nhìn theo bóng lưng vội vàng vừa rời khỏi kia: “Hiện giờ trong lòng ngài, trong mắt ngài chỉ có Phong vương!”

“Nhưng thiên hạ này quan trọng hơn Phong vương!”. Nhâm Xuyên Vũ nhìn bóng dáng kia hét lên, thế nhưng bóng dáng ấy xoay người một cái liền biến mất trước mắt mọi người.

“Người còn không hiểu sao?”.

Phượng Tê Ngô nhìn hắn, trên khuôn mặt lạnh lùng hiện lên một tia cười nhạo ẩn chứa một chút hối tiếc: “Hiện tại toàn bộ thiên hạ có cộng lại cũng không bằng Phong vương đang trọng thương trong lòng ngài ấy!”

“Không được... Không được! Ta quyết không thể để cho ngài hành động theo cảm tính mà hủy đi hơn mười năm khổ cực!”. Nhâm Xuyên Vũ cũng không nghe lời Phượng Tê Ngô khuyên can, bước nhanh đuổi theo.

Phượng Tê Ngô nhìn Nhâm Xuyên Vũ lòng nóng như lửa đốt đang đuổi theo Lan Túc, các tướng quân Phong Vân kỳ, Mặc Vũ kỳ phía sau cũng không biết phải làm gì, chỉ đành chờ đợi, cô không tự chủ được cất bước đi theo, cúi đầu chớp mắt, một hàng lệ dài trượt qua đôi gò má, rơi xuống mặt đất, khóe miệng hiện lên một nụ cười nhạt nhòa.

“Chung Ly, Chung Viên, bảo vệ cửa trưởng, bất luận kẻ nào cũng không được phép quấy rầy, trái lệnh giết không cần hỏi!”. Trước cửa Vương trưởng, Lan Túc lạnh lùng nhìn Nhâm Xuyên Vũ đang đuổi theo bọn họ, thanh âm trở nên băng lãnh như sương tuyết.

“Dạ!” Chung Ly, Chung Viên cúi đầu.

“Vương!”. Nhâm Xuyên Vũ tiến lên muốn giữ chặt Lan Túc, hắn liền đóng chặt màn cửa, y giơ tay lên muốn đẩy cửa ra, huynh đệ sinh đôi liền giơ tay ra chặn y lại, đẩy y ra ngoài.

“Vương! Khang Thành quyết không thể bị Hoàng quốc đoạt được, nơi đó nối liền với núi Thương Mang! Núi Thương Mang là Vương sơn, quyết không thể mất!”. Nhâm Xuyên Vũ không để ý tới huynh đệ sinh đôi, sốt ruột hô to.

Bỗng nhiên toàn thân y nhẹ bẫng, sau đó thân mình bị dời đi ba thước: “Đỉnh!”. Hàn quang trước mắt chợt lóe, hai thanh bảo kiếm đặt trước gáy của y.

“Quân sư, mong người đừng làm phiền nữa, nếu không chúng tôi sẽ chấp hành Vương lệnh!”, Chung Ly, Chung Viên cầm hai thanh kiếm đe dọa Nhâm Xuyên Vũ.

“Các ngươi muốn làm lỡ nghiệp lớn của vương sao?! Tránh ra!”. Nhâm Xuyên Vũ lửa giận cuộn cuộn trong mắt, định tiến lên phía trước.

“Đại ca, huynh đừng phí sức nữa!”. Nhâm Xuyên Vân tiến lên giữ chặt ca ca: “Chung Ly Chung Viên chỉ làm theo Vương lệnh, bọn họ thật sự sẽ giết huynh đó!”

“Chỉ cần Vương khôi phục lại lý trí, có lấy mạng ta cũng được!”. Nhâm Xuyên Vũ không sợ, gạt tay đệ đệ ra, thế nhưng y vốn là thân thư sinh, sức mạnh căn bản kém xa đệ đệ võ công cao cường, hai tay bị đệ đệ kiềm chặt, không khỏi vừa vội vừa giận: “Xuyên Vân, buông tay ra!”

“Ca, sao huynh còn không hiểu vậy? Phong vương bất tỉnh, Vương còn tỉnh táo nổi sao?!”. Nhâm Xuyên Vũ ôm lấy ca ca nhà mình, quyết không cho y sống chết đi về phía trước, bởi vì cậu biết kiếm của Chung Ly Chung Viên quyết không phải dọa người, bọn họ từ nhỏ đã được thụ giáo với Vương, tuy tuổi nhỏ nhưng võ công lại không kém tứ tướng bọn họ là bao, chỉ cần tiến thêm một bước, ắt sẽ phải đổ ba trảng máu tươi!

Nhâm Xuyên Vũ nghe vậy không khỏi ngây dại.

“Xuyên Vũ, ngươi đã bao giờ thấy Vương như vậy chưa?”. Kiều Cẩn phía sau bước lên trước vỗ vỗ bả vai Nhâm Xuyên Vũ, ánh mắt nhìn về phía cửa trường đang đóng chặt, thở dài thật sâu.

Vương như vậy... Đúng vậy, y chưa thấy qua bao giờ! Huynh đệ bọn họ có thể nói đã ở cùng Lan Tức từ nhỏ đến lớn, hơn mười năm nay theo một đứa bé đến khi nó trở thành người đứng đầu một quốc gia, y đều thấy ngài luôn ung dung tao nhã, bình tĩnh cao quý, bất luận gặp người nào, gặp chuyện gì, ngài đều vui vẻ mỉm cười, cho dù là trời sập đất nứt cũng không thể làm cho ngài biến sắc, cho dù là tướng tùy mười năm vẫn chỉ như lần đầu quen biết vương. Ngài vĩnh viễn che giấu cảm xúc, che giấu nhược điểm, hoàn mỹ tuyệt đối đến mức vô địch! Mà lúc này... Vương lúc này... Là lần đầu tiên y nhìn thấy! Ngài tức giận biến sắc, ngài la hét thất thanh, ngài kinh sợ hoảng loạn...

“Quả nhiên...”. Nhâm Xuyên Vũ oán hận mở miệng, đôi mắt bắn ra tia oán độc: “Đều là tại Phong vương! Ta quả nhiên không nhìn lầm, ả ta muốn hủy hoại Vương! Nữ nhân họa thủy, thiên cổ chí lý! Sớm biết có ngày hôm nay, cho dù có bị Vương bầm thây vạn đoạn, ta cũng liều mạng lấy mạng của ả!”

“Nếu còn dám bất kính với Vương của bọn ta, cho dù có bị tội danh thiên cổ chia rẽ hai nước, ta cũng muốn lấy mạng của ngươi!”. Từ Uyên lạnh lùng đe dọa Nhâm Xuyên Vũ, rút trường kiếm bên hông chĩa thẳng vào trán y.

“Nhâm quân sư, ngươi nói Phong vương họa thủy, hủy hoại Tức vương của ngươi, vậy ngươi có chắc Tức vương không phải là cam tâm tình nguyện không?”. Cửu Vi vừa nãy đang im lặng rớt cuộc cũng lên tiếng, giọng tay đẩy trường kiếm của Từ Uyên ra, ánh mắt bình tĩnh nhìn Nhâm Xuyên Vũ, tuệ quang thấp thoáng ẩn hiện: “Ngươi vì nghiệp lớn của Tức Vương nguyện máu chảy đầu rơi, có chết trăm lần cũng không chối từ, thế thì... Tức Vương vì Phong Vương cũng nguyện khuynh quốc dĩ hộ, khuynh thành dĩ hứa!” [3]

[3] Khuynh quốc dĩ hộ, khuynh thành dĩ hứa: Có nghiêng nước cũng phải bảo vệ nàng, có nghiêng thành cũng phải làm theo lời ta đã hứa.

“Tư tình nhi nữ làm sao có thể so với thiên cổ nghiệp lớn! Ai trọng ai khinh, là người thì phải hiểu chứ!”. Nhâm Xuyên Vũ lớn tiếng hét.

Nhưng trong ánh mắt trong xanh phẳng lặng như hồ của Cửu Vi, y chỉ cảm thấy hy vọng tan biến, không thể cứu vãn, thế nhưng vẫn không cam lòng, không chấp nhận nói: “Vương muốn trở thành minh chủ đại nghiệp, làm sao có thể bỏ đại lấy tiểu... Làm sao có thể vì một nữ nhân mà đánh mất lý trí?... Hơn mười năm nay, hơn mười năm tâm huyết của chúng ta! Chúng ta vì ngày hôm nay mà mất bao nhiêu tâm tư, không sợ tay mình dính máu, không sợ rước nghiệt vào thân... Thế mà... Một nữ nhân... Một nữ nhân chết thì muốn hủy hết tất cả sao?!”. Y nói tới câu cuối cùng thì đã nức nở, hai mắt đỏ hần nhìn cửa trưởng, thân hình lão đảo sắp ngã.

Tất cả mọi người đều nhìn y, giờ khắc này, chư tướng Phong Vân kỳ cũng không nhẫn tâm trách móc nặng nề, chư tướng Mặc Vũ kỳ thì đồng cảm cùng đau xót.

“Xuyên Vũ”. Đoan Mộc Văn Thanh tiến lên đỡ y: “Người không cần gấp, cũng không phải là đã hết! Chúng ta chẳng phải đã đánh chiếm nửa thiên hạ rồi sao, hiện giờ chỉ là chờ một chút, chờ Phong vương trị thương xong, chúng ta lại hành động cũng không muộn.”

“Đúng vậy!”. Hạ Khí Thù cũng tiến lên an ủi: “Còn phiền người cầm quân dài dài, sao có thể mang bộ dạng thất hồn lạc phách như vậy chứ, thiên hạ còn nằm trong lòng bàn tay chúng ta mà!”

“Xuyên Vũ, người đừng quên, hiện tại Vương và Phong vương không ở đây, người chính là người đứng đầu quân ngũ, nắm giữ hơn mười vạn đại quân, thế nào mà lại còn thất kinh trước vậy!”. Kiều Cẩn cũng trầm giọng nói.

“Ca, huynh về trưởng nghỉ ngơi trước đi, còn rất nhiều chuyện chờ huynh xử lý.” Nhâm Xuyên Vũ tiến lên nắm góc áo huynh trưởng, giống như ngày trước nương tựa vào nhau, che chở cho nhau mà sống.

Cửu Vi cũng vứt bỏ hiềm khích, mỉm cười gật đầu. Giờ khắc này Cửu Vi chợt nhận ra người kia cũng không phải là đáng ghét, chỉ cảm thấy y cũng đáng ngưỡng mộ, đáng thương, đáng tiếc.

“Đúng vậy, còn nửa thiên hạ ta cũng phải bảo vệ cho Vương!”. Nhâm Xuyên Vũ phục hồi tinh thần, trong mắt lóe lên ánh sao, nhắc chân bước nhanh về doanh trưởng của mình: “Tất cả các người theo ta! Hoàng vương, đừng mơ tưởng thực hiện được!”.

Chương 52 Di Giang Sơn Tương Hứa

(Lấy Giang Sơn Tương Hứa)

Cửa trưởng đóng kín, bên trong im lặng đến nỗi như không phát ra một hơi thở, bên ngoài mọi người tinh thần lo lắng bất an.

Từ lúc cửa trướng đóng kín đến nay đã hai ngày hai đêm trôi qua.

Trong lòng các tướng lĩnh của Phong Vân kỵ và Mặc Vũ kỵ đều thấp thỏm bất an, ai nấy cũng muốn đến bảo vệ trước trướng, thế nhưng đều bị Nhâm Xuyên Vũ nói một câu: “Đừng quên thân phận và trách nhiệm của mình”. Cho nên mỗi ngày đều có một người thay phiên nhau đến đây, đợi đến khi nhìn thấy Cửu Vi cùng Phượng Tê Ngô đứng yên trước trướng thì mới bình tâm lại.

Mà Nhâm Xuyên Vũ từ ngày đó trở đi thì không đến đây nữa, một mình y phòng thủ ở Đông Đán Độ đã hao tổn hết tâm lực. Đối diện là cường địch mà y chưa bao giờ gặp phải trong đời, bởi vậy y không dám có một chút khinh suất. Cũng nhờ y đích thân trấn giữ cho nên tạm thời lòng quân của đại quân Phong – Mặc sau khi mất chủ mới chưa tan rã, thế trận vẫn nghiêm chỉnh, nhuệ khí không giảm, khiến Hoàng Triều đối diện cũng phải nhìn với cặp mắt khác, một mặt giữ nghiêm thế trận chưa công khó phá, mặt khác lặng lẽ đợi tin tức ở Khang Thành, cho nên lương quân ở Đông Đán Độ tạm thời bình yên vô sự.

Sáng sớm ngày thứ ba, trong trướng rốt cuộc cũng truyền ra âm thanh.

“Vào!”

Chỉ ngắn gọn một chữ nhưng lại làm cho những người canh giữ ở ngoài trướng như nghe thấy thiên âm.

Huynh đệ họ Chung không ngừng bưng bát súp đưa vào trong trướng, mà ngoài trướng mọi người theo Cửu Vi, Phượng Tê Ngô tới nghe ngóng tin tức, ngay cả những đại tướng quân Phong – Mặc cũng không được vào trong mà chỉ có thể nhìn chằm chằm trước cửa trướng, ánh mắt mọi người đều tràn đầy lo lắng. Thậm chí đến Trình Tri là một đại hán cao lớn thô kệch cũng đăm lẹ, không ngừng hướng lên trời vỗ tay, khẩn cầu lão thiên gia phù hộ!

Mặt trời mọc rồi lại lặn, ánh trăng hiện rồi lại ẩn, bình minh rồi lại hoàng hôn, hết lo lắng rồi lại sốt ruột, cảm giác một ngày dài như cả năm nhưng rồi cũng có điểm cuối.

Sáng sớm ngày thứ năm, trong trướng rốt cuộc cũng vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, nhất thời mọi người ở bên ngoài trướng phấn chấn không ngớt.

Cửa trướng mở ra, những tia nắng vàng ban mai tà tà chiếu lên bóng người đang đứng ở cửa, giáp bạc phát ra ánh sáng chói chang rực rỡ, mê hoặc đôi mắt của mọi người, trong nháy mắt mọi người nghi ngờ có phải là đã thấy ảo ảnh hay không.

Trước cửa là một người hoàn hảo không có một chút thương tích, nét mặt bình tĩnh nhìn tất cả mọi người – Phong vương.

“Vương! Ngài cuối cùng...”

“Phong Vương, còn Vương ngài ấy...”

Mọi người vội vàng chạy lại vây quanh Tích Vân, đều nói những lời quan tâm nhất.

Tích Vân đưa tay ngăn lại, ánh mắt quét một vòng, bắt giắc làm những thanh âm hoảng sợ, kích động, lo âu liền dừng lại. Ánh mắt nàng dừng lại trên người Cửu Vi, dời bước, đưa tay ra: “Cửu Vi, hỡi ta, xin nhờ huynh!”

“Ta nhất định làm hết khả năng của mình!” Cửu Vi khom người nói, thanh âm của hắn vốn bình ổn nhưng lúc này lại lộ ra một tia nặng nề, bởi vì từ cái nắm tay thật chặt kia, hắn đã có thể hiểu được tâm tình của nàng!

Ánh mắt Tích Vân đảo qua mọi người, sau đó cất bước đi: “Tất cả tướng lĩnh Phong Vân kỵ cùng Mặc Vũ kỵ đi theo ta!”

Mọi người nhìn nhau, sau đó im lặng đi theo sau Tích Vân, tức khắc bên ngoài trướng khôi phục lại sự vắng vẻ, chỉ còn lại Cửu Vi, Phượng Tê Ngô, Tiểu Nhi cùng huynh đệ họ Chung.

“Phượng cô nương đi về nghỉ ngơi trước đi, ta sẽ chăm sóc tốt cho Túc vương”. Cửu Vi khẽ gật đầu sau đó bước vào trong trướng.

“Cửu Vi tiên sinh!”. Phượng Tê Ngô giữ hắn lại: “Xin hãy cho ta nhìn mặt chàng một chút”.

Cửu Vi quay đầu lại nhìn Phượng Tê Ngô, một lúc sau khe khẽ thở dài: “Được!”

Hai người cùng đi vào trong trướng, vòng qua tấm bình phong bằng ngọc, vén bức rèm châu, đẩy bức màn tơ trước giường, lộ ra một người đang nằm nhắm mắt. Một khắc kia, trong lòng hai người đồng thời nổ ầm một cái, như có cái gì vừa đổ sập xuống chặn trong lồng ngực, trái tim nặng nề bị ép xuống, khiến cho bọn trong nháy mắt hít thở không thông, cảm thấy vô cùng đau đớn! Một khắc kia, chẳng biết tại sao sống mũi họ lại thấy cay cay, khóe mắt lại trở nên mờ lung mờ mịt!

Người đang nằm trên giường kia, chính là Túc vương ung dung cao quý, người mà bọn họ từng quen thuộc sao? Thực sự là người tuấn nhã vô song, phong thái tuyệt thế khiến người người trong thiên hạ tán thưởng, Lan Túc công tử đây sao?

Trên giường chỉ có một nam nhân trông già dặn như đã qua ba mươi tuổi!

Dung nhan như mỹ ngọc trước kia bây giờ lại đầy những nếp nhăn, da thịt từng trắng ngần thuần khiết giờ đây lại khô vàng cằn cỗi, mái tóc đen tuyền như mực thì lúc này đã bạc màu trắng xám, đôi mắt thăm thẳm như biển sâu, nhiếp phách tâm hồn lại trở nên buồn bã khép chặt, thần thái lúc nào cũng ưu nhã tôn quý trước kia đã sớm trôi đi không dấu vết, chỉ còn lại một người mang đầy tử khí nằm lặng yên trên giường. Nếu trên ngực không có chút hô hấp yếu ớt phập phồng thì đã khiến cho người ta nghĩ rằng đây là một người đã chết!

“Vì nàng ấy, chàng đã đi đến bước này!”.

Phượng Tê Ngô vươn tay ra muốn chạm vào người đang nằm trên giường, nhưng cuối cùng giữa chừng lại buông xuống, lặng im rơi một giọt nước mắt.

Sông cạn đá mòn, địa lão thiên hoang, mọi thứ từ trước cho đến tận bây giờ đều rục rờ như một thần thoại, nhưng thần thoại mỹ lệ lúc này đã tái nhợt không còn sức sống, mái tóc bạc, gương mặt xanh xao đã chứng tỏ thần thoại không còn là vĩnh hằng!

“Giống như một khối mặc ngọc hoàn mỹ nhất thế gian trong một đêm bị gió sương khắc xuống, để lại những vết tích cả đời!”.

Cửu Vi nhìn người nằm trên giường không tránh khỏi xúc động, trong đáy mắt lóe lên ánh nước: “‘Tuyệt lão Thiên sơn’ thì ra còn có hậu thế, truyền nhân của ‘Thiên lão’ chính là hắc sao?”

Phượng Tê Ngô ngẩng đầu, “‘Tuyệt lão Thiên sơn’ là cái gì, ‘Thiên lão’ là ai, không liên quan đến nàng, nàng chỉ quan tâm: “Chàng sẽ thế nào?”

“‘Tuyệt lão Thiên Sơn’ chính là tuyệt kỹ của Thiên lão, bất luận thương thế nặng như thế nào, chỉ cần còn một hơi thở là còn cứu sống được, toàn bộ công, khí, tinh, thần của hắc sao đều truyền cho Phong vương, mà hắc...”

Có lẽ là do ánh mắt của Phượng Tê Ngô quá mức băng lãnh sắc bén nên nửa câu sau của Cửu Vi liền kẹt ở yết hầu.

“Chàng sẽ làm sao?”. Đôi mắt băng cứng của Phượng Tê Ngô cũng dần biến thành băng thủy dịu dàng.

“Hắc chỉ còn thọ mệnh một tháng.” Cửu Vi nhẹ nhàng nói.

Thân người lão đảo, Phượng Tê Ngô ngã ngòai xuống đất, ánh mắt vô thần di chuyển, dừng lại trên người nam nhân đang nằm trên giường: “Chỉ còn một tháng?”

“Đúng vậy.” Cửu Vi khẽ gật đầu, nhìn Phượng Tê Ngô đang ngòai trên mặt đất, đưa tay ra đỡ.

“Một tháng... Làm sao có thể...?”. Phượng Tê Ngô ôm mặt ghen ngào: “Sao có thể như vậy?”

Cửu Vi nhìn Phượng Tê Ngô, lại nhìn lại người nằm trên giường, bùi ngùi cảm thán: “Hắc đã hết lòng với Phong vương như vậy, lại là truyền nhân của ‘Thiên lão’, ta cũng muốn cứu hắc. ‘Thiên lão, địa lão – thiên địa song tiên’ trên đỉnh núi Thương Mang vẫn còn lưu lại bàn cờ chờ hắc tới phá giải!”.

Vừa dứt lời liền bỏ giày ra, ngòai xếp bằng trên giường, nâng Lan Tức dậy, một tay đỡ trước ngực một tay đỡ trên trán, tức khắc có một luồng linh khí xanh biếc bao phủ toàn thân Lan Tức.

Mà ở trong trướng của Phong vương, Tích Vân lại hạ xuống một mệnh lệnh đầy khó hiểu.

“Vương...”. Trình Tri gấp gấp lập tức định mở miệng, liền bị Tê Thư ngăn lại.

Mà tất cả mọi người còn lại ngơ ngác nhìn nữ vương đang ngòai trên Vương tọa, không rõ vì sao nàng lại hạ lệnh như vậy? Mà lệnh này là có ý gì?

“Nhâm quân sư!”. Ánh mắt sáng ngời của Tích Vân rơi xuống trên người Nhâm Xuyên Vũ.

“Phong vương, Vương ngài...”

“Bản vương cùng với Túc vương là phu thê đồng lòng, thần dân lưỡng quốc đều phải phục tùng mệnh lệnh! Dám không tuân theo, bản vương lấy huyết tể kiếm!”. Gió thổi ào ào, hàn quang chọi lóe, Phượng Ngân kiếm rung lên cắm xuyên vào án thư, kiếm quang nhấp nháy nhắc nhở chúng tướng.

“Chúng thần tuân lệnh!”. Mọi người trong trướng nhất loạt khom người.

“Tốt!”. Tích Vân gật đầu, ánh mắt sắc bén quét nhìn mọi người đang cúi đầu: “Nhâm Xuyên Vũ nghe lệnh!”

“Có thần!”. Nhâm Xuyên Vũ tiến lên.

“Cáo viết toàn quân: Phong vương băng hà!”. Tích Vân mặt không đổi sắc nhanh chóng thông báo cái chết của bản thân.

“Tuân lệnh!”. Nhâm Xuyên Vũ cúi đầu.

“Kiều Cẩn, Nhâm Xuyên Vân nghe lệnh!”. Ánh mắt nàng liền chuyển hướng đến hai người khác.

“Có thần!”. Kiều Cẩn, Nhâm Xuyên Vân tiến lên.

“Chọn bốn vạn quân Mặc Vũ kỵ điều luyện nhất, tốc độ nhanh nhất đợi mệnh!”. Nàng gảy mạnh vào Phượng Ngân kiếm trên án thư, “Vụt!” Liền thu kiếm vào vỏ.

“Rõ!” Hai người lĩnh mệnh.

“Còn lại chư tướng nghe lệnh!”. Ánh mắt nàng như điện, sáng rực, sắc lạnh quét khắp một lượt.

“Chúng thần chờ lệnh!”. Ánh mắt như vậy khiến chư tướng khôi phục hoàn toàn tinh thần.

Tích Vân dùng thanh âm bình thản nhưng có lực nói: “Phải dựa vào sức mạnh của toàn quân đang bị phần muốn vì Phong vương báo thù, kế hoạch báo thù này đều nghe theo sự điều hành của Nhâm quân sư!”

“Tuân lệnh!”. Chư tướng cúi đầu.

Tích Vân hài lòng gật đầu: “Nhâm quân sư tạm thời ở lại, còn lại đều đi chuẩn bị đi!”

“Chúng thần xin cáo lui!”. Chư tướng lui ra.

Trong trướng chỉ còn lại Nhâm Xuyên Vũ cùng Tích Vân, một người ngồi yên tĩnh trên Vương tọa, một người đứng yên lặng trong doanh trướng.

“Quân sư chắc là biết được tâm ý của bản vương”. Ánh mắt Tích Vân bình tĩnh nhìn Nhâm Xuyên Vũ, sâu như biển cả, sáng ngời như tinh tú, thuần khiết như làn thu thủy.

“Thần thật tâm phục tùng!”. Nhâm Xuyên Vũ khom người. Bất luận là người đang ngồi trước mặt này đã từng khiến y phải toan tính ra sao, lo lắng, phần nộ thế nào. Bất luận đã từng khiến y hao tổn hết tâm tư muốn làm nàng chùn bước ra sao, biến mất thế nào, nhưng lúc này bọn họ lại tâm ý tương thông, mục đích tương đồng!

“Khang Thành... Hiện giờ do tướng nào của Hoàng Quốc thủ hộ?”

“Đã xác nhận là Hàn Sương tướng quân và Tảo Tuyết tướng quân.”

“Thật à?”. Tích Vân gật đầu: “Như vậy lúc bản vương vắng mặt, mọi thứ ở Đông Đán Độ đều giao cho người.”

“Thần quyết không phụ tâm ý của Phong vương!”. Y ngẩng đầu lên nhìn Phong vương, mặc dù sắc mặt nàng vẫn như trước, ánh mắt yên tĩnh, nhưng y không nhìn nhầm, sâu trong đôi mắt kia có một tia kiên định. Lần đầu tiên y cam tâm tình nguyện trước mặt vị vương này cúi đầu thật sâu, liềm mình đánh cược vì nàng!

“Mặt khác...”. Tích Vân đưa tay xoa xoa tay ghề: “Dùng bút pháp Hoàng Vương cùng với Tinh hỏa lệnh của Hoàng quốc đưa phong thư cấp báo Thu tướng quân, nhớ kỹ phải nắm bắt lấy thời cơ tốt.”

“Rõ!”

“Lui ra đi!”

“Thần xin cáo lui.”

Nhâm Xuyên Vũ lui ra phía sau, trong trướng rộng lớn chỉ còn lại một mình Tích Vân, yên lặng, trống trải. Hít một hơi thật sâu, ôm lấy ngực đang bị thương nặng, mi tâm không khỏi căng thẳng, nàng giơ tay lên vuốt ngực, nhắm mắt điều khí. Một lúc lâu sau mới mở hai mắt ra, từ trong lòng lấy ra một miếng ngọc điêu khắc hình hoa lan uốn lượn.

“Ám My.” Môi khẽ động, vô âm, Tích Vân dùng tinh khí ngưng kết truyền tống ra xa.

Một lát sau, có một bóng đen mờ ảo lặng yên không một tiếng động bay vào trong trướng.

“Ám My bái kiến Phong Vương.”

“Đem vật này đến Khang Thành, thân là Lan Ám sứ giả, chắc người biết phải xử lý như thế nào!”. Tích Vân mở lòng bàn tay ra.

“Tuân lệnh!”. Miếng ngọc khắc hoa lan nhẹ nhàng bay vào trong bóng đen. “Ám My xin cáo lui.” Bóng đen yên lặng không phát ra một hơi thở liền biến mất.

Ngày mười bốn tháng giêng, quân doanh Phong – Mặc treo cờ tang trắng, toàn quân mặc đồ trắng, cờ Bạch Phụng treo ngược trên không!

Thiên quân vạn mã ở Đông Đán Độ tức khắc đều hiệu được – Vương kỳ treo ngược, quân vương băng hà!

Một khắc kia, bị bao vây phải đối địch với Tranh Thiên kỵ, Kim Y kỵ, ai cũng đều chân động!

Nữ vương Phong quốc đã chết?! Nữ tử chói lọi như phượng hoàng thật sự đã chết rồi ư?

Đồng thời, đại quân Hoàng Hoa tiếp lệnh, cả ngày chinh đồn và sắp đặt nghỉ ngơi! Quân lính đều hiểu, Vương sẽ phát động đợt công kích cuối cùng!

Ngày mười lăm, đại quân Phong – Mặc luôn áp dụng thủ thế chột phát sinh biến hóa, như sư tử bừng tỉnh sau cơn say, ngọa long mãnh liệt kích động, khí thế bức người, nhuệ khí tận trời.

Trong vương trướng của Tranh Thiên Kỵ, Hoàng Triều nghe bẩm báo thân nhiên nói: “Quân Phong Mặc cuối cùng cũng có động tĩnh!”

Ngọc Vô Duyên nhắm mắt ngồi xếp bằng trên nhuyễn tháp cũng mở mắt, rõ ràng đã nghỉ ngơi mấy ngày nhưng thần khí của chàng vẫn thập phần suy kiệt, giữa hai đầu lông mày hiện lên vẻ ủ rũ mệt mỏi, giống như đã trải qua tam sinh trong hồng trần. Mà thần khí lại tương phản với dung nhan của chàng, chàng càng yếu thì dung mạo lại càng tỏa sáng, màu da thuần khiết như có nước ẩn giấu trong ngọc thạch, óng ánh trong suốt. Cho dù có là Đông Triều đệ nhất mỹ nhân Hoa Thuần Nhiên thì cũng không có được làn da đẹp như ngọc thể này. Liếc mắt nhìn qua giống như một pho tượng bằng bạch ngọc được điêu khắc tinh xảo của thiên hạ, thật xứng với danh xưng “Ngọc công tử.”

“Thương Thư thành năm đó có kể về tích Thủy Đế vì leo lên núi Thương Mang phong sơn mà tập hợp vạn dân đào núi để làm đường, cho nên nó gọi là ‘Vương đạo’. Mà muốn đến ‘Hoàng tọa’ thì phải đi qua ‘Vương đạo’, vì vậy tuyệt đối không thể để cho hấn vượt qua chúng ta!”. Ngọc Vô Duyên đứng lên khỏi nhuyễn tháp: “Nếu Phong vương đã chết, lòng quân tất bị thương, bị thương tất phần nộ, mà huynh đã nhiều ngày tránh đi xung đột, chọn cách thủ thế. Sĩ khí chỉ cần một tiếng trống sẽ làm tinh thần thêm hăng hái, hai tiếng thì suy, mà ba tiếng thì kiệt!”

“Tránh đi xung đột?”. Trong đôi mắt vàng của Hoàng Triều có tia sáng chột lóe: “Hắn cũng muốn khiến cho ta chột dạ bất an!”

“Hoàng Triều, huynh phải dùng thân phận đế vương để hoàn thành đại nghiệp, chứ không phải dùng võ luận anh hùng!”. Ngọc Vô Duyên cao giọng nói, hơi có ý chỉ trích: “Huynh chính là quân vương chỉ biết đến người huynh để trong mắt, dụng nhân thì tính toán còn đãi nhân thì lại độ lượng; Khuyết điểm duy nhất của huynh chính là hiểu chiến hiểu thắng, trong loạn thế bá chủ như vậy không hẳn là không thể, nhưng định thiên hạ lúc cần phải biết nghỉ ngơi dưỡng sức!”.

Hoàng Triều nghe vậy thì dường như có động thái muốn phản bác, nhưng rốt cuộc lại im lặng không nói gì, đôi mắt vừa chuyển lại bảo: “Từ nhỏ đến lớn, ngay cả phụ vương cũng chưa bao

giờ mắng ta như vậy, ngược lại khi huynh nói ta lại không thể phản bác, còn phải cam tâm tình nguyện mà nhận sai!” Vừa dứt lời hắn không khỏi khẽ cười rộ lên: “Thì ra vô quýt dày có móng tay nhọn là như thế này!”

“Huynh là do ta chọn!” Ngọc Vô Duyên lại nói như thể đương nhiên, ngược mắt nhìn nam tử sáng rực như mặt trời chói mắt này, bình thần nói: “Huynh có tâm trí kiên định, từ nhỏ đến lớn, một khi đã nhận định mục tiêu liền dùng toàn lực để đoạt lấy, không sợ gian khổ, bất chấp đạo lý, cộng thêm tài năng và trí tuệ của huynh, cho nên...”. Chàng có chút dừng lại, sau đó nói tiếp: “Đạo làm người của Ngọc gia nhân là phò trợ đế vương, bất luận đó có phải là di ngôn hay thực sự là thiên trách của Ngọc gia nhân hay không, Ngọc Vô Duyên ta chỉ thừa nhận huynh là người đứng đầu thiên hạ!”.

Hoàng Triều nhìn chàng, sau một lúc lâu vừa cười vừa đứng lên, cười đến mức có hàm ý: “Nhớ lại lúc trước trên đài Vũ Di huynh từng nói ‘Song vương sao có thể cùng chung bước’, hai vương Phong – Tức khó có thể cùng tồn tại mà ta và huynh vừa là Vương giả vừa là phụ giả thì sao có thể bước cùng với nhau?”

“Thiên địa càng rộng lớn, vạn vật càng mưu cầu hơn; Thế nhưng thiên địa lại hạn hẹp như vậy, cho nên hai vương không thể cùng tồn tại”. Trong ánh mắt của Ngọc Vô Duyên lại hiện lên sự mệnh mông, dường như vừa nhìn thấu thế sự hồng trần, lại vừa như xuyên qua muôn vạn hồng trần: “Như huynh không thể không có hơi thở, như hơi thở không thể không có huynh, mà hướng chỉ hai người họ lại giống như vậy. Bạch Phong Hắc Tức trên giang hồ là bằng hữu hoạn nạn có nhau đã hơn mười năm, hướng chỉ bây giờ lại bị vương một nước vây ở nơi hiểm trở như vậy. Bọn họ dây dưa ràng buộc, từ lâu đã không phân rõ lẫn nhau, cũng không phân rõ thân phận chính mình, như vậy làm sao có thể thấy rõ được hành động của bản thân. Nếu như chỉ có một người tồn tại, chắc chắn sẽ cùng huynh chia đôi thiên hạ, thế nhưng hai bên hai người chẳng thể phân biệt rõ, nếu người thứ nhất mất đi thì người thứ hai cũng chờ bỏ mình, một đau cùng đau, một chết cùng chết, vì vậy ta mới không ngăn huynh...”. Chàng đang nói thì dừng lại, không tiếp tục nữa.

“Vì vậy huynh mới không ngăn ta bắn mũi tên kia”. Hoàng Triều tất nhiên là đã hiểu rõ: “Nếu Phong vương tử vong, Tức vương cũng như mất đi nửa mạng, lại càng thêm thương tâm loạn trí, như vậy sẽ không chịu nổi một kích!”

Một lúc lâu sau Ngọc Vô Duyên mới nhẹ nhàng mở miệng nói: “Đúng vậy, thời gian không còn nhiều, ta đã nói sẽ trợ giúp huynh nắm giữ thiên hạ, đương nhiên ta sẽ thực hiện lời hứa.”

“Thời gian gì không còn nhiều?”. Hoàng Triều giật mình, ánh mắt vàng bỗng nhiên nhìn thẳng vào Ngọc Vô Duyên.

“À...” Ngọc Vô Duyên cười khẽ: “Thời gian càng dài, tuyết trên đỉnh núi Thương Mang không chừng sẽ tan ra, ta muốn nhìn một thứ đệ nhất trên núi tuyết!”

“Hả?”. Hoàng Triều tỉ mỉ nhìn Ngọc Vô Duyên, vẫn chưa phát hiện chàng có gì bất thường mới yên lòng nói tiếp: “Nghe nói trên đỉnh núi Thương Mang có một loài lan màu xanh ngọc bích, vốn được xưng là loài lan cực phẩm. Chờ sau khi chúng ta leo lên núi sẽ thuận tiện thưởng thức loại cực phẩm tuyết lan này, được như vậy, đòi người không có lần thứ hai đâu!”

“Trên đỉnh núi Thương Mang có tuyết Thương Mang, trong tuyết Thương Mang có loài Thương Bích Lan, Thương Bích Lan lại mọc bên ván cò trên Thương Mang, ván cò trên Thương Mang lại chờ chủ nhân Thương Mang, chủ nhân của Thương Mang...” Ngọc Vô Duyên như muốn đem hết những cảnh tượng mãn nhãn trên đỉnh Thương Mang quyện sắc vào vân trường, sau đó nhẹ nhàng khép đôi mi lại: “Ta sẽ xem ai là chủ nhân trên đỉnh núi Thương Mang...”

Hoàng Triều nhìn chàng, sau đó đứng dậy kêu: “Người đâu!”

Một gã thị vệ lập tức vén màn trường đi vào.

Hoàng Triều tiến đến trước bàn, lấy ra giấy bút, vung tay lên viết.

“Phái người đem bức thư hỏa tốc này chuyển cho Thu tướng quân của Khang Thành!”

“Tuân lệnh!”

Ngày mười sáu, đại quân Phong – Mặc cùng với Phong Vân kỵ chủ động tiến công, cò trắng như mây, y phục lụa trắng như tuyết, cò phượng kỳ tung bay, đằng đằng sát khí! Phong Vân kỵ mất vương thể vì chủ báo thù!

Quân Hoàng – Hoa dùng kim giáp trận thủ vững, chưa dám nghênh tiếp chính diện.

Ngày mười bảy, đại quân Phong – Mặc cùng Phong Vân kỵ chủ động tiến công, thế tiến rất mạnh, như thủy triều cuộn cuộn.

Quân Hoàng Hoa vẫn dùng kim giáp trận thủ vững, không có xuất kích.

Ngày mười tám, quân Phong – Mặc dùng Phong Vân kỵ làm tiên phong phát động công kích.

Quân Hoàng – Hoa chín lần vẫn dùng thế trận cố thủ, không có xuất kích.

Đồng thời, Thu Cửu Sương, Tiêu Tuyết Không tại Khang Thành nhận được lệnh hỏa tốc của Hoàng Vương, cáo viết Phong vương bằng hà, lệnh phải thủ Khang Thành nghiêm ngặt.

Ngày mười chín, quân Phong – Mặc không xuất kích

Quân Hoàng – Hoa yên tĩnh chờ đợi biến động.

Ngày hai mươi, quân Phong – Mặc kết hợp xuất kích, một lần xuất kích phá hủy khí thế của quân địch.

Cuối cùng quân Hoàng – Hoa cũng chịu nghênh tiếp.

Hai quân giao chiến một ngày, dựa theo thực lực tương đương, bất phân thắng bại, hai bên đều có tổn thương nhỏ.

Ngày hai mươi mốt, Thu Cửu Sương nhận thêm một lệnh hỏa tốc của Hoàng vương, quân Phong – Mặc ở Đông Đán Độ liên tục triển khai công kích, tiến công mãnh liệt với khí thế báo thù bất chấp mạng sống, khiến người khác cảm thấy đau đầu. Lệnh cho lãnh binh tấn công Kinh Thành, mục đích là vây Ngụy cứu Triệu. (Đây là 1 điển cố lịch sử)

Thu Cửu Sương lãnh ba vạn Tranh Thiên kỵ xuất phát, Tiêu Tuyết Không cùng một vạn đại quân trấn thủ Khang Thành.

Ngày hai mươi hai, trời giá rét.

Sáng sớm đẩy cửa ra, phát hiện có những bông tuyết mịn đang rơi xuống, nhỏ nhỏ nhẹ nhàng, phiêu phiêu dang dang, khắp mặt đất phủ một tầng tuyết trắng mỏng.

Vươn lòng bàn tay ra, đón những bông tuyết đang từ trên trời rơi xuống, chợt thấy một người đang ngồi trên ngọn cây.

Bạch y tóc đen, đón gió mà đứng, thanh nhã như tiên, như thật như ảo.

Trong nháy mắt, sự vui mừng khôn xiết không thể kiềm chế xông thẳng lên đầu!

Nhưng một khắc sau thân thể giống như có hàn băng bao phủ, tinh thần thanh tĩnh, tức thì hai tai như vang lên tiếng thiết mã, bầu trời trước mắt ngập tràn gió tuyết điên cuồng.

Nàng chưa chết! Cửu Sương rời thành, nàng lại xuất hiện ở đây!

Điều này chỉ nói lên cho một việc: Khang Thành đang nguy khốn!

“Tuy rằng tuyết rơi, thế nhưng ta biết bầu trời chưa bao giờ là xanh thẳm”. Người trên ngọn cây ngược nhìn bầu trời, thanh âm nhẹ vô cùng, giọng nói tuy giữa gió tuyết đầy trời nhưng vẫn lọt rõ ràng vào tai: “Có lam không, có tuyết trắng, còn có gió tuyết thanh khiết từ đỉnh băng cực bắc thổi tới, Tuyết Không... Ngày thanh tịnh như vậy rất thích hợp với huynh, tuyết hôm nay rơi là vì huynh sao?”

Nắm chặt thanh kiếm đeo bên hông, nhẹ nhàng rút ra từng tấc, thân kiếm phát sáng chiếu rọi những hoa tuyết đang phiêu vũ phát phối, mê ly huyền ảo.

“Huynh chỉ cần không bước ra khỏi sân này, ta sẽ không xuất thủ”. Tích Vân cúi đầu nhìn người đang đứng trong sân, gương kiếm đứng thẳng, lạnh lẽo yên lặng như tuyết.

“Đã công thành rồi sao?”. Thanh âm Tiêu Tuyết Không như băng rơi xuống đất, róc rách trong trẻo nhưng không có độ ấm.

“Đúng vậy! Khang Thành chẳng những đang là vùng giao tranh của binh gia, đồng thời đối với Tức Vương mà nói thì còn có một ý nghĩa khác nữa. Bởi vì năm xưa ta và hãn cùng nhau san bằng phía sau Đoạn Hồn Môn, là vì hãn muốn lưu lại ở trong thành một quân phòng bị để sử dụng trong ngày hôm nay. Mà nay, khi thấy ta xuất hiện ở đây, huynh cũng biết là đã không còn hi vọng gì rồi”. Tích Vân bình tĩnh nói, những lời này căn bản không cần phải giải thích, nhưng nàng vẫn muốn nói ra. Có thể nàng vẫn mong muốn hãn có thể buông trường kiếm xuống, tuy rằng biết rõ là không có khả năng.

“Vương nói Khang Thành còn có một con đường khác dẫn đến con đường lên núi Thương Mang, là do ân sư Địa Lão của ngài năm xưa cùng Thiên Lão lên núi đầu cò mà lưu lại, là con

đường dẫn đến ván cờ trên đỉnh núi Thương Mang. Nơi này quyết không thể thất thủ!”. Tiêu Tuyết Không cũng bình tĩnh nói.

“Tranh Thiên kị tuy mạnh nhưng chủ tướng lại mất tích, Mặc Vũ kị đông gấp nhiều lần, Khang Thành hiển nhiên là khó thủ”. Tích Vân xòe bàn tay ra, đón được một bông tuyết vừa rơi xuống trước mắt, nhìn nó từ từ tan ra trong lòng bàn tay: “Trời đang có tuyết, huynh với ta ở đây yên lặng ngắm tuyết thôi!”

“Có thể cùng Bạch Phong Tịch ngắm tuyết, thực là may mắn của Tuyết Không! Thế nhưng...”. Mi phong nhướn lên, hần cảm khái nói: “Ta là Tảo Tuyết tướng quân của Hoàng Quốc, lúc binh sĩ đang liều mình chiến đấu há để cho kẻ làm tướng viện cớ không ra. Mà ta lại là bề tôi của Hoàng vương, vì thần đương nhiên phải vì Vương mà tận trung tận lực!”. Trường kiếm ‘Vực’ xuất ra khỏi vỏ, hần đứng lặng trong phong tuyết, chăm chú bất động.

“Cho dù đã biết kết quả chính là diệt vong?”. Giọng nói nàng mềm nhẹ nhưng những lời nói ra cũng thật dứt khoát.

“Đúng vậy!”. Hần đáp chắc như đinh đóng cột, con ngươi trong suốt trong phong tuyết như chứa đựng cả khoảng không màu xanh lam: “Hơn nữa có thể đánh một trận cùng với tuyết thế cao thủ như Phong vương đây, ta tuyệt đối sẽ không hối hận!”

Tích Vân nhìn một người một kiếm kia, than thở nói: “‘Tảo tuyết kiếm pháp’ của Tảo Tuyết tướng quân là tuyệt kỹ hiếm thấy đương thời, Tích Vân lười biếng cả đời không có được công phu kiếm pháp thượng thừa, cho nên khó có thể sánh bằng với tướng quân.” Nàng dừng lại một chút sau đó lại nói: “Tuy rằng chiến binh bảo vệ vương của quốc gia ta vẫn chưa xuất thế, nhưng những người có võ nghệ như thế trong thiên hạ cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, y ẩn cư trên núi Thiên Bích mười năm, tự sáng tạo nên ‘Bích sơn tuyết kiếm’ không có đối thủ. Hôm nay ta dùng ‘Bích Sơn kiếm’ của y đấu với ‘Tảo Tuyết kiếm’ của tướng quân, cũng có thể coi như không làm nhục tướng quân”. Cổ tay nàng vừa giương lên, Phượng Ngân kiếm xuất ra khỏi vỏ, phong tuyết khắp bầu trời cũng không thể che nổi một vệt màu đỏ.

Tuyết tựa hồ càng thêm ngập trời, gió tựa hồ càng siết mạnh hơn.

Một người đứng yên dưới đỉnh viện, một người đứng thẳng trên ngọn cây.

Một thanh kiếm trong suốt như băng, một thanh kiếm trong vắt tựa thủy.

Một người ngưng mảy lạnh lùng nghiêm nghị, một người lại tĩnh lặng không gợn sóng.

Tuyết cứ lả tả rơi xuống, gió lạnh quét qua, nhưng vẫn không ảnh hưởng gì đến hai người đang đứng thẳng tắp kia. Một kiếm vững như núi, một kiếm tung hoành, phong tuyết cuộn cuộn, nhưng lại không thể rơi trên người hai người, ngay cả trên trường kiếm cũng không.

Xa xa mơ mơ hồ hồ truyền đến tiếng chém giết, thanh âm đao kiếm tấn công nhau, có cả tiếng người thảm thiết thê lương...

Lại có tiếng bước chân dồn dập, tiếng thở dốc kịch liệt!

“Ầm ầm! Tướng quân! Tướng quân! Khang Thành đã bị công phá! Tướng quân! Tướng quân! Ngài có đang ở đây hay không? Ầm ầm!”

Bên ngoài có người dùng sức đập cửa, khàn giọng hô hoán, nhưng cánh cửa mặc cho hấn đập bao nhiêu vẫn không chịu mở ra, mặc cho hấn kêu gọi bao nhiêu thì bên trong vẫn không có ai trả lời.

“Tướng quân! Tướng quân! Rốt cuộc ngài có ở đây hay không? Trong thành có nội gián, bọn chúng nội ứng ngoại hợp. Đại quân Mặc Vũ đã tấn công vào được, binh lực yếu thế nên chúng ta căn bản không có biện pháp ngăn cản! Tướng quân...”. Âm thanh đột nhiên biến mất, ngoài cửa có một tiếng “Bịch” rơi xuống, có lẽ là binh khí, mà cũng có lẽ là người!

Người trong viện đang ngưng mảy đứng yên rốt cuộc cũng nhin không được, phút chốc, người như kiếm bay, kiếm như điện bắn!

Người đứng trên ngọn cây cũng chuyển động, nhìn kiếm quang đang bay đến trước mặt, nháy mắt nhẹ nhàng thở dài, trường kiếm trong tay cũng nhẹ nhàng xuất kích, ung dung thoải mái tung ra một chiêu, nhưng chiêu này lại thực sự nặng như núi, đánh bật toàn bộ công kích!

Trường kiếm vừa như băng tuyết lại vừa mãnh liệt như lửa, trường kiếm tĩnh lặng như nước mùa thu cũng lại tiêu sái như gió, bất luận là lửa hay gió, một kiếm chém ra, xẻ đá xuyên mây, gió bị chém ngang cũng phải cắt tiếng gào thét, tuyết bị cắt đứt cũng phải kêu gào thê lương!

Một khắc kia, trong tiểu viện gió tuyết vùn vụt, hàn quang nhấp nháy, bóng người huyễn hoặc, kiếm khí tung hoành!

Một khắc kia, không một người nào có thể đến gần tiểu viện, chỉ còn lại bông tuyết tung bay đầy trời, kiếm ý che lấp thiên địa!

Đột nhiên, một giọng hát trong trẻo rạch qua kiếm khí, phá tan phong tuyết, du du lảng đãng trong thiên địa cất lên:

*“Kiếm,
Xuyên cả trời xanh lưỡi chẳng mòn.
Vẫn đứng lặng,
Phong tuyết qua nghìn núi non.
Kiếm,
Chẳng thấy bi hồn hay huyết ảnh.
Vỏ ngân thanh,
Lưỡi tao nhũ như sương.
Kiếm,
Ba thước thanh phong chiếu nhân gian,
Quang mang rọi
Bừng tỉnh sợ tuyết tan...”*

Trong tiểu viện, một mũi tuyết nhọn bay vút, kiếm khí mạnh như trời, nhưng tiếng ca kia vẫn thông dong xướng lên giữa phong tuyết, khí tức bình ổn, không nhanh không chậm.

Ngay khi câu “Bùng tỉnh sợ tuyết tan.” Cát lên, thì giữa phong tuyết hiện ra một đóa tuyết liên, chính giữa là một nhụy hoa màu đỏ, mềm mại uốn tròn đỉnh viện, tức khắc trong viện tràn ngập nhụy hoa màu đỏ tươi, cũng không còn nhìn thấy những thứ khác, kinh diễm hoa mắt không ngớt. “Đỉnh!” Một tiếng kiếm thanh thủy vang lên, sau đó tiếng ca trong trẻo cũng ngưng lại, phong tuyết đầy trời chợt dừng, kiếm khí trong đỉnh viện cũng biến mất, hết thấy đều quay lại vẻ yên bình trước đó!

Trên nền tuyết, một người ngã xuống hòa cùng với tuyết rơi, vết máu từ từ nhuộm đỏ cả một vùng trắng xóa, tựa như một đóa huyết liên đang nở giữa khoảng không thuần khiết!

Một người đứng lặng yên nhìn dòng máu đỏ tươi chảy dọc thân kiếm, nhìn chúng ngưng tụ thành giọt trước mũi kiếm, sau đó nhỏ xuống nền tuyết, thân kiếm tựa như dòng nước mùa thu, trong suốt sáng ngời.

“Kiếm,

Trong cơn say nhìn ánh đèn dưới trướng.

Yên tịch bay,

Cuồng ca cười qua bao năm tháng.”

Từng tiếng ngâm chậm rãi cất lên, ánh mắt chậm rãi chuyển dời, thanh âm kia giống như dòng suối chảy, như những bông tuyết nhẹ nhàng từ trên không trung rơi xuống, khoảng không mờ hồ mà đượm buồn, giống như đã từng trải qua nhiều sóng gió tang thương.

“Vô Hàn.” Nhẹ giọng gọi.

“Có.” Một võ sĩ mặc y phục màu bạc lặng lẽ nhảy xuống.

Ánh mắt của Tích Vân từ khoảng không dời đến người đang nằm trong đống tuyết, bước đến gần, ngồi xuống, đưa tay nâng người trong đống tuyết lên.

Nàng nhẹ nhàng gạt làn tóc bạch kim, khuôn mặt xinh đẹp trắng như hoa tuyết lúc này cũng mong manh tựa hoa tuyết. Vừa chạm vào, bên khóe môi hần đã trào ra dòng máu đỏ tươi, con ngươi trước kia trong suốt lúc này lại mang vẻ ảm đạm nhìn nàng. Nơi sâu nhất trong con ngươi như ẩn một màu u lam, thâm trầm mà mỹ hoặc nhìn nàng, cơ hồ có vô số điều ẩn giấu trong đó, lại tựa như trống rỗng chẳng có gì.

“Đưa hắn đến chỗ của Phạm Ngọc Hiên đi.”

“Vâng!”

Vô Hàn dời bước ôm lấy người đang nằm trên tuyết, sau đó nhảy vút lên, thân ảnh biến mất, chỉ còn lại một đóa huyết liên mạnh mẽ trên nền tuyết.

Đợi Vô Hàn đi rồi, thân thể Tích Vân nhoáng cái liền ngã ngửa trên tuyết, tay ôm lấy ngực, một sự đau đớn kịch liệt làm cho nàng phải nhíu đôi hàng mày, yên lặng điều khí, một lát sau đau đớn dần dần tiêu tan, mới nhẹ nhàng thở ra: “Rốt cuộc cũng không thể so với lúc trước”. Nàng ngẩng đầu, nhìn núi Thương Mang đang sừng sững cùng thiên địa: “Chàng đã dùng tính mệnh tương hứa, ta sẽ báo đáp chàng bằng con đường đi đến hoàng tọa”.

Đứng đây, nhẹ nhàng nhảy qua mái tường, ở phía xa có một đội huyền giáp hùng kỳ lướt gió phi tới, dẫn đầu là một người mặc áo bào trắng.

“Phong vương, đã chiếm được Khang Thành”. Nhâm Xuyên Vân thúc ngựa khom người.

“Ừm!”. Nàng nhàn nhạt gật đầu: “Kiều Cẩn bên kia thì sao?”

“Hắn nói mặc dù đã cản được Thu Cửu Sương nhưng không thể trọn công, chủ lĩnh thành đã đào tẩu về Kính Thành.”

Nhâm Xuyên Vân nói. Lần này hắn không tốn chút sức lực nào mà có thể đoạt được Khang Thành, tâm trạng đang rất nhẹ nhõm, cho nên vừa nghĩ tới điều gì liền buột miệng nói: “Không ngờ nữ nhân thật nhất gan, công phu chạy trốn thật lợi hại!”.

Vừa nói xong, chợt nhận ra phía trước mặt mình cũng là một nữ nhân, lập tức không khỏi hoảng sợ lắp bắp: “Thần... Phong vương... Thần không phải là... Thần không phải nói ngài!”.

Một câu này nói xong thật sự là khó khăn khổ cực, càng thêm gấp gáp đến độ mặt đỏ tị tai, không còn chút khí khái hào sảng anh dũng vừa giết địch, những tướng sĩ phía sau thấy thế không nhịn được cười.

Tích Vân nhẹ nhàng xua tay ý bảo không cần để ý, nàng thực ra cũng cảm thấy kỳ quái, Nhâm Xuyên Vũ tâm cơ thâm trầm hay nghi ngờ thế mà lại có một đệ đệ lạnh lẽo trong sáng như vậy. Chẳng qua nàng suy nghĩ một chút cũng hiểu ra, là do ca ca như thế nên mới có đệ như vậy, hoặc chỉ vì có đệ đệ như thế nên ca ca tài cán mới làm hết mọi việc rồi!

“Đoạt xong Khang Thành, từ từ đợi Vương giá của Túc vương đến.”

“Vâng!”

Lúc Mặc Vũ kỳ đoạt được Khang Thành cũng là lúc quân Hoàng – Hoa đang ở thế giằng co ở Đông Đán Độ, đại quân Phong – Mặc cũng phát sinh chuyển biến.

Ngày hai mươi hai, quân Hoàng – Hoa vẫn ở thế thủ thế những ngày qua bỗng nhiên phát động tiến công, dùng khí thế nhanh đến mức như sét đánh không kịp bịt tai, dốc toàn bộ binh lực công kích toàn diện đại quân Phong – Mặc.

“Khí kiệt là lúc thuận lợi để công kích!”

Hoàng vương thân chinh xuất chiến, đại quân Hoàng – Hoa khí thế ngất trời!

“Thật không xong rồi, võ đầu cọp làm nó nổi giận!”. Nhâm Xuyên Vũ vừa nghe được bẩm báo không khỏi thì thào cười khổ: “Cọp giận thì khó đối phó.”

“Làm nhảm xong chưa? Hạ lệnh đi”. Hạ Khí Thù lờm y một cái.

“Biết rồi!”. Nhâm Xuyên Vũ vẻ mặt nghiêm chỉnh: “Toàn thể tướng sĩ nghe lệnh, nghênh chiến toàn diện!”

“Tuân lệnh!”. Các tướng lĩnh lãnh binh xuất chiến.

Nhâm Xuyên Vũ cũng leo lên lưng ngựa, nhìn gió tuyết, cát bụi cuộn cuộn nơi tiền phương, hỏi thị vệ phía sau: “Vương còn chưa tỉnh sao?”

“Đã phái người qua thăm hỏi, Cửu Vi tiên sinh nói tối thiểu cũng phải giờ thân hôm nay mới có khả năng tỉnh lại”. Thị vệ đáp.

“Giờ thân ư? Chỉ mong...”

Tiếng chém giết vang lên, những lời của Nhâm Xuyên Vũ nói dần chìm vào mớ thanh âm hỗn độn.

“Quân sư vừa nói gì?”. Thị vệ sợ mình đã bỏ sót mệnh lệnh quan trọng nào đó.

“Nghênh tiếp kẻ địch!”. Nhâm Xuyên Vũ quay đầu lại liếc hắt một cái, cái kẻ vốn như thư sinh mặt trắng lúc này cũng có khí thế nam nhi không chùn bước.

Trống trận vang lên, tiếng hét vang trời, cờ xí phấp phới, đao kiếm lóe sáng!

Quân Phong Mặc lấy tam quân cánh tả, trung, hữu cùng nghênh chiến. Cánh tả có Đoan Mộc Văn Thanh và Từ Uyên; Cánh hữu có Hạ Khí Thù cùng Trình Tri; Trung quân có Tề Thư. Tam quân hợp thành Liên Vân Trận vừa công vừa thủ nhiều mặt, lại có thêm quân sư Nhâm Xuyên Vũ chỉ huy tài tình, điều động trận hình linh hoạt. Hàng lối giống như liên vân khinh phi (lướt nhẹ như mây bay), công như bách thú xông trận, thủ như tường đồng vách sắt.

Mà đại quân Hoàng – Hoa nổi thành một thể như sóng triều mãnh liệt tuôn trào liên tiếp không dứt, khí thế nuốt cả núi sông! Cho đến khi hai bên tiếp xúc, cuồng triều bỗng chốc như hóa thành vô số kiếm triều, từng mũi kiếm sắc bén như muốn xuyên thủng đại quân Phong – Mặc. Tức khắc trên thân mãnh thú bị đâm vô số chỗ, khiến đại quân Phong – Mặc đau đớn tỉnh táo liền di chuyển tường sắt thủ vững. Kiếm triều tạm thời thoái lui, tạo thành một đường hung triều, gầm thét nhìn con mồi đang đứng trước mặt!

Đại quân Phong – Mặc đương nhiên không ngồi chờ chết, liền nhanh chóng hoán chuyển trận hình, lấy trung quân thủ, tả hữu cùng nhau tiến lên, quân Hoàng Hoa cũng nhanh chóng xuất quân ứng đối. Hung triều cấp tốc lui về phía sau, tốc độ này cũng không thua gì tốc độ trừ danh của Mặc Vũ kỵ. Đợi khi cánh tả và cánh hữu của đại quân Phong – Mặc thể cùng lực kiệt thì bỗng nhiên nó hóa thành vạn kiếm, một đường thẳng hướng đến hai cánh tả hữu quân Phong – Mặc, tạo thành từng đợt triều huyết sắc cuộn cuộn!

“Truyền lệnh, cánh tả cánh hữu quy thủ, trung quân bọc ngoài!”

“Tuân lệnh!”

Lính liên lạc nhanh chóng truyền lệnh, nhất thời đại quân Phong – Mặc lập tức thay đổi trận, thu hồi thế tiến công lúc đầu, toàn quân phòng thủ, ngăn cản vạn đạo kiếm triều.

“Không có cách nào chống lại được Hoàng vương sao?”. Nhâm Xuyên Vũ nhìn về phía trước.

Mặc dù tạm thời có thể ngăn cản thế tiến công của quân Hoàng – Hoa, thế nhưng với lực tấn công như thủy triều, người trước ngã xuống, người sau liền tiến lên, cứ lần lượt dùng vạn đao kiếm triều đâm thủng phòng thủ kiên cố của đại quân Phong Mặc. Kiếm triều kia không chỉ nhiều mà còn dày đặc sắc bén, lại vô cùng cứng rắn đến nỗi tường đồng cũng bị đâm thủng. Mà lỗ thủng vừa xuất hiện thì thủy triều nhanh chóng tràn vào, càng lúc triều càng mãnh liệt!

“Đó là do khí thế không giống nhau!”

Đột nhiên y nghe được phía sau có âm thanh, quay đầu lại liền thấy Tề Thư nâng kiếm bước đến.

“Tranh Thiên kị của Hoàng Quốc xưa nay danh xưng dũng mãnh, lại có thêm Hoàng vương thân chinh xuất chiến, sĩ khí nâng cao, khí thế thêm ngất trời! Hiện tại bên quân ta qua mấy ngày nay tấn công địch, sĩ khí đã tiêu hao từ lâu, lại ngay lúc song vương vắng mặt, lòng quân càng thêm bất an, bây giờ mà có thua quân Hoàng – Hoa cũng đã là anh dũng lắm rồi!”

Tề Thư nói một mạch, ánh mắt thản nhiên nhìn Nhâm Xuyên Vũ

“Hơn nữa, ta và ngươi cũng không phải là đối thủ của Hoàng Vương, bất luận bày binh bố trận như thế nào, biến trận đến đâu cũng không thể bằng một Hoàng Vương mãnh liệt quyết đoán linh hoạt. Hoàng Vương có khí phách ngạo mạn thiên hạ, khiến tướng sĩ dù không rõ lý do gì vẫn tín phục đi theo!”

“Này, đang quyết chiến đừng nói những câu xui xẻo như thế chứ! Hơn nữa ngươi thân là chủ tướng trung quân, không phải là nên đứng tại tiền phương sao?”. Nhâm Xuyên Vũ tức giận nhìn hắn.

“Không phải là ta nói xui, mà là trong lòng ngươi đã dao động. Đối mặt với khí thế hùng bá của Hoàng Vương, ngươi chính là người đánh mất lòng tin trước!”

Ánh mắt Tề Thư kiên định nhìn y, giơ tay lên, huyền lệnh hiện ra trong lòng bàn tay: “Ta tới là để truyền Vương lệnh: Không phải kẻ địch thì chính là lúc rút lui!”

Nhâm Xuyên Vũ biến sắc, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Tề Thư, mà Tề Thư lại không có chút dao động nhìn người đứng đối diện.

“Ta biết ngươi một lòng trung thành với Túc Vương, quyết không cam lòng thất thủ ở Đông Đán Độ. Nhưng nếu ngươi vẫn liều mạng đánh một trận với Hoàng vương ở đây, hoặc có thể phòng thủ được một nửa Đông Đán Độ, nhưng quân ta sẽ phải thương vong hơn phân nửa!”

Tề Thư gần từng chữ, bỗng nhiên nghiêm túc nói: “Nếu đã đến bước này, ngươi làm sao diện kiến Túc Vương đây?”

Nhâm Xuyên Vũ nắm chặt thành quyền, chăm chú nhìn Tề Thư, sau một lúc lâu mới buông hai tay ra, thở mạnh một hơi.

Tề Thư biết mục đích đã đạt được, thúc ngựa quay đi, chợt quay đầu lại nói: “Nhâm quân sư, tài năng của ngươi đã rõ như ban ngày, Đông Đán Độ có thể thủ đến hôm nay là nhờ phần lớn

công lao của người, nhưng... Nếu song vương đồng nhất thì chắc chắn đã không có cục diện như ngày hôm nay rồi! Đến lúc này người nên biết, thần thủ thần đạo, thần tẫn thần trách!” (Thần tử bảo vệ, thần tử vì đạo đã tận hết trách nhiệm).

Giờ mùi ngày hai mươi hai, đại quân Phong – Mặc rút khỏi Đông Đán Độ năm mươi dặm.

Quân Hoàng Hoa vượt qua hồ Thương Hữu, tiến vào chiếm giữ Thành Thương Thư.

Cuối giờ thân, Tức Vương tỉnh lại, quân Phong – Mặc hồi phục.

Ngày kế tiếp, tin Đông Đán Độ thất thủ cùng tin Phong Vương chưa chết, Khang Thành thất thủ chia nhau truyền đến Khang Thành và Đông Đán Độ. Mọi người đều tự cười, vui buồn mỗi thứ một nửa.

“Cái này gọi là dễ có sẽ dễ mất”.

Ngọc Vô Duyên đứng trên cổng Thành Thương Thư, nhìn hồ Thương Hữu thăm thẳm bình tĩnh nói, tựa hồ chàng không kinh ngạc với kết quả này:

“Chung quanh núi Thương Mang có bốn tòa thành, huynh có Thương Thư, Kính Thành; Hắc có Khang Thành, Kinh Thành. Lấy Vương sơn làm biên giới, huynh và hắc chính xác mỗi người nắm giữ mỗi nửa thiên hạ. Cả hai đều có chung một con đường, hết như năm đó Thiên Lão và Địa Lão cùng quan sát tinh tượng, hết như ván cờ trên đỉnh núi Thương Mang, thế cuộc ngang nhau.”

Hoàng Triều lặng lẽ không nói gì, ngược mặt trông lên nhìn đỉnh núi Thương Mang, tuyết trắng bao phủ đẹp như ngọc sơn, nguy nga cao vút!

“Hoàng Triều, đi lên đỉnh Thương Mang đi, nơi đó sẽ cho huynh đáp án, nơi đó sẽ cho cả hai người đáp án!”.

Chương 53 Thương Mang Chi Cục

(Ván Cờ Trên Thương Mang)

Ngày hai mươi lăm tháng giêng, đại quân Phong – Mặc chuyển quân sang Kinh Thành.

Ngày hai mươi sáu, Khang Thành.

“Đã xác định tình hình hiện tại ở Khang Thành”. Kiều Cẩn đứng giữa thư phòng bấm báo chỉ tiết tình hình Khang Thành.

“Ừ.” Tích Vân gật đầu.

“Giờ Thìn hôm nay Vương đã khởi hành, sau giờ Mùi sẽ đến Khang Thành”. Nhâm Xuyên Vũ vừa nhận được tin tức vội vàng bấm báo.

“Ừ.” Tích Vân lại gật gật đầu: “Các người vất vả rồi, lui xuống đi.”

“Vâng!”. Kiều Cẩn, Nhâm Xuyên Vũ rời khỏi thư phòng.

Đợi hai người đi rồi, Tích Vân mới đứng dậy đẩy cửa sổ, bên ngoài hoàng hôn đã lên, tuyết mấy ngày nay còn chưa tan hết, trắng phau động dưới ánh nắng chiều, sắc trời còn chưa trở nên tối hẳn.

“Cuối cùng thì tuyết mùa đông cũng sẽ tan hết”. Tích Vân thở dài: “Lại đến mùa xuân hoa nở”.

Ánh mắt nàng dừng trên một cành hàn mai trong đình viện, có lẽ vì mùa hoa đã gần hết, những cánh hoa bị gió thổi rơi lả tả xuống đất, tựa như cơn mưa đỏ thắm cả một vùng tuyết đọng.

“Nâng chén chúc đông phong, thả bước ung dung.

Liều tím buồn rữ nổi thành Đông,

Chốn ấy khi xưa tay nắm chặt,

Dạo khắp mọi vùng.”

(Trích Lăng đào sa – Âu Dương Tu, thời Bắc Tống)

Nàng bắt tri bắt giác nhớ lại, hồi tưởng quang cảnh năm đó khi cùng Lan Tức san bằng Đoạn Hồn Môn.

Lúc ấy là mùa xuân tháng ba, thời tiết vô cùng đẹp, hoa đào nở rộ như những áng mây màu, hai người mang theo một vò rượu ngon, vừa đi vừa ngắt hoa ca hát, tựa như chỉ đang đi du xuân thưởng ngoạn chứ không phải đang bước vào Đoạn Hồn Môn mà nhân sĩ vô lâm vốn kinh sợ, úy kỵ. Khi ấy cả hai đều còn trẻ tuổi, khi ấy chỉ là hai thiếu niên khí phách ngang nhiên, khi ấy vô câu vô thúc tùy ý tiêu sái, vậy mà nay...

“Nỗi khổ gặp gỡ, chia ly thật gấp gáp,

Hận đến vô cùng”.

Nàng giờ tay tiếp được một đóa hoa mai phiêu lãng trong gió: “Năm nay hoa hồng hơn năm ngoái...”

“Chỉ tiếc rằng năm sau hoa sẽ đẹp hơn nữa,

Nhưng biết ngắm cùng ai?”

Một giọng nói khẽ vang lên, nhạt nhòa và xuất trần tiếp lời nàng.

Nàng ngược mắt nhìn, một thân ảnh còn thuần khiết hơn tuyết trắng đọng, phong tư còn nhẹ hơn cánh hoa rơi yên lặng đứng trong viện.

“Đã lâu không gặp”. Hai người cùng nói một câu.

Một câu nói nhẹ nhàng thân nhiên đã khiến hai người dường như trải qua mấy đời giờ mới gặp lại, kể từ cái ngày hai người cùng nâng cốc vui vẻ ở Hoa Đô cũng đã trải qua nhiều năm, chợt hồi tưởng lại mọi chuyện dường như vừa ở kiếp trước, khi đó tâm ý tương thông mà nay địch ta bất đồng.

“Không ngờ cảnh tuyết đọng mai rơi này ta lại được thưởng ngoạn cùng thiên nhân”. Tích Vân nhẹ nhàng thở dài nhìn người trước mắt như ngọc xuất trần, ánh mắt tiếc nuối, thương cảm.

“Có thể ở núi cao cùng thường trắng, có thể ở Khang Thành cùng ngấm mai rơi tuyết đọng, cho dù là nhân sinh ly hợp, đời người vô thường, Vô Duyên cũng cảm thấy không hối tiếc”. Ngọc Vô Duyên nhón tay lấy một chút tuyết từ trên cành cây, cô tay nhẹ nhàng giơ lên, tuyết liền rơi vào lòng bàn tay Tích Vân, tuyết trắng mai đỏ chiếu rọi thành một bức tranh tuyết đẹp.

“Hôm nay đến đây là Ngọc Vô Duyên hay là tôn sư thiên nhân của Hoàng Vương?”. Tích Vân nhìn mai tuyết trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng hỏi.

“Nữ vương Bạch Phong quốc Phong Tích Vân và nữ hiệp Bạch Phong Tịch danh chấn võ lâm, nàng có phân biệt hay không?”. Ngọc Vô Duyên thần nhiên hỏi ngược lại: “Tức Vương và Hắc Phong Tức nàng có thể xem như hai người hay không?”

Tích Vân không nói gì.

“Cho nên, là Ngọc Vô Duyên hay là thiên nhân Ngọc gia Ngọc Vô Duyên thì cũng có gì khác nhau?”

Tích Vân nhìn chàng, nhìn đôi mắt thanh tịnh như thấu hồng trần của chàng, xuyên qua khoảng không hồng trần mê mông lại ẩn chứa một chút mỗi mệ. Người này cho dù ở đâu, bao giờ, cũng luôn để lại trong lòng nàng một sự thương tiếc khó lý giải.

Nhìn hồng trần mỗi mệ, nhìn tình đời nhạt phai, cho nên tâm chàng luôn như hồ nước phẳng lặng không gợn sóng, cho nên chàng luôn tiêu sái đến, tiêu sái đi không ai tìm được, chỉ là sâu trong đôi mắt nhu hòa kia vì sao lại có khắc một tia bi ai, sâu sắc và đau đớn đến thế?

Người đời kính ngưỡng chàng, yêu mến chàng, dựa vào chàng, nhưng người đời không hề thấu hiểu chàng! Lòng chàng chất chứa biết bao nhiêu mỗi mệ, chất chứa biết bao nhiêu cô độc và tịch liêu...

Vô Duyên...

Nàng hít vào thật sâu, cúi đầu, thu lại tất cả tâm tình: “Ngọc công tử lần này đến đây có việc gì?”

Ngọc Vô Duyên nhìn nàng, thật lâu sau mới đưa tay ra: “Ta tới tìm nàng để hạ bàn cờ.”

Tích Vân chấn động, ngược mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt đối diện kia.

Ánh mắt chàng như xuyên thấu vạn vật nhân sinh, thanh tẩy mọi thứ trên đời nhưng vẫn cách trần, vô tình như vậy.

Ngọc Vô Duyên giơ tay nắm lấy tay Tích Vân, hợp với mai rơi tuyết đọng trong lòng bàn tay nàng, trong tay hai người đều là những bông tuyết trắng lạnh lẽo.

Ngưng mắt nhìn nhau, bốn mắt gần sát, chàng bình tĩnh nhẹ nhàng phun ra từng chữ một: “Ngọc Vô Duyên và Phong Tích Vân sẽ vì thiên hạ thương sinh mà định toàn cục – hạ ván cờ trên đỉnh Thương Mang!”

“Ván cờ trên đỉnh Thương Mang?”. Tích Vân kinh ngạc nhìn hấn.

“Đúng, hạ ván cờ trên đỉnh Thương Mang”. Ánh mắt Ngọc Vô Duyên trố mắt nhìn Tích Vân, ánh mắt như muốn nhìn thấu đáy lòng của nàng: “Không phải dựa vào trí, mà dựa vào tâm của nàng! Ván cờ này nàng muốn đánh như thế nào là do tâm của nàng! Kết quả sẽ là điều trong lòng nàng mong muốn nhất!”

Ván cờ này nàng muốn đánh như thế nào là do tâm của nàng! Kết quả sẽ là điều trong lòng nàng mong muốn nhất!

Một câu nói nhẹ nhàng khinh đạm nhưng lại như sấm sét oanh liệt, đánh từng hồi oang oang vào màng tai của nàng, đánh trúng trái tim đang đập mạnh mẽ như từng hồi trống!

Thứ gì là thứ nàng mong muốn nhất? Thứ gì là thứ trong lòng nàng muốn nhất? Nàng... Hơn hai mươi năm qua, nàng có từng suy nghĩ đến hay không? Nàng có từng thừa nhận hay không? Nàng có từng thành thật trả lời hay không? Hay là nàng chưa bao giờ chịu đặt câu hỏi?

Nhưng người trước mắt này vì sao lại hỏi nàng như vậy? Nhưng... Vì sao nàng lại cảm thấy không thể che giấu nỗi chàng ta như vậy? Chàng ta như nhìn thấu mọi thứ nàng đang cố gắng giấu, nhìn thấu mọi hi vọng nàng đang cố che giấu!

Bạch Phong Tích biết mình thật sự muốn gì, nhưng Phong Tích Vân không có thứ thật sự mong muốn!

Bạch Phong Tích biết mình muốn gì nhất, nhưng Phong Tích Vân không thể lấy được thứ mình muốn nhất!

“Dùng tâm của nàng, vì thiên hạ sinh linh mà định kết cục trên đỉnh Thương Mang!”

Thanh âm kia gần ngay trước mắt như tiếng thì thầm khinh đạm nhẹ nhàng, như từ phía chân trời xa xôi truyền đến, như tiếng chuông chiều vọng thấu tâm môn!

Ngày hai mươi bảy, sắp qua giờ Dần.

Tia nắng ban mai nhàn nhạt chiếu rọi, Kiều Cẩn nhẹ nhàng buông dây cương ra, con ngựa liền nhanh chóng phóng đi, tiếng chân người rộn rã vang lên trong buổi sáng sớm. Tuần tra Khang Thành xong, hấn muốn đến chỗ Phong Vương báo cáo mọi việc, nhân tiện thỉnh an ngài.

Mới tới trước phủ đệ Khang Thành, Kiều Cẩn đột nhiên ngừng đầu, không khỏi giật mình, dây cương không tự giác kéo nhanh, con ngựa kêu lên một tiếng, dừng lại đằng trước.

“Tướng quân?”. Binh lính phía sau nghi hoặc kêu lên.

Kiều Cẩn ổn định tinh thần, xuống ngựa, giao dây cương cho người hầu rồi nói: “Các người thay ca trước đi.”

“Rõ!”

Đội binh lính đi rồi, Kiều Cẩn mới nhẹ nhàng nhảy như bay lên mái hiên, sau đó đáp xuống đỉnh lầu Yên cao nhất trong phủ, một bóng áo trắng đang ngồi dựa vào nóc nhà, làn gió lạnh sớm mai thổi tung tay áo của nàng, nàng lại không hay biết, vẫn ngơ ngẩn nhìn phía trước, con người trong trẻo như muốn xuyên qua mờ mịt hư không bay đến nơi xa xôi nào đó, lại giống như muốn nhìn đến tận cùng bên bờ, thu hết mọi thứ vào tầm mắt.

“Phong Vương, thời tiết phong hàn, xin ngài bảo trọng thân thể”. Kiều Cẩn khẽ khom người nói. Hắn đã sớm nghe Xuyên Vân kể qua ngày xưa Phong Vương dùng tên giả Bạch Phong Tịch hành tẩu giang hồ, vốn là một kỳ nữ tiêu sái vô câu vô thúc, thế nhưng đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng trong bộ dáng như thế.

“Kiều tướng quân”. Tịch Vân vẫn nhìn về phía xa: “Trên đời này người mong muốn thứ gì nhất?”

“Ồ?”. Kiều Cẩn ngẩn ra, dường như không nghĩ tới Tịch Vân sẽ hỏi câu này.

“Tướng quân không ngờ à?”, Tịch Vân quay đầu, con người phảng phất như vì sao ẩn chiếu, là nguồn sáng duy nhất trên thế gian: “Tướng quân đi theo Túc Vương đã bao lâu rồi?”

“Thần mười bốn tuổi đã đi theo Vương, đến nay đã mười bốn năm”. Kiều Cẩn cung kính đáp.

“Mười bốn năm sao?”. Tịch Vân nghiêng đầu cười nhẹ: “Nhiều năm như vậy, cứ cho là không biết hết đi, nhưng cũng phải hiểu vài ba phần. Tướng quân có biết Túc Vương muốn gì nhất không?”

“Vương muốn gì nhất ư?”. Kiều Cẩn sững sờ.

“Ừ”. Tịch Vân gật đầu, mỉm cười nhìn hắn.

Vương muốn gì nhất? Kiều Cẩn nhất thời không đáp được.

Là giang sơn để vị sao? Nhìn thì có lẽ vậy.

“Ta sẽ dẫn theo các người, cho các người đạp lên vạn dặm giang sơn, cho các người lưu danh sử sách!”

Đó là những lời trước đây vương đã nói. Thế nhưng khi đó vương chỉ là một thiếu niên tuổi đôi mươi, khi nói những câu này thì bọn họ không chút nghi ngờ, ai nấy đều tin tưởng thiếu niên cuồng ngôn loạn ngữ kia. Vậy mà lúc này khi nghĩ đến, có phải mong muốn của ngài là đạp lên vạn dặm giang sơn, lưu danh sử sách hay không?

Ánh mắt hắn chuyển đến nữ vương phía trước, nàng chỉ mặc trường bào đơn giản màu trắng, mái tóc đen dài xõa tung, tùy ý ngồi dựa trên nóc nhà nhưng lại vô cùng thuần khiết thanh nhã! Hình ảnh Vương mất trí trong trận đại chiến tại Đông Đán Độ bất chợt hiện lên trong trí óc hắn. Thế gian này, thứ gì mới là quan trọng nhất trong lòng ngài? Hắn dường như sáng tỏ, lại dường như mơ hồ.

“Thần ngu muội, không hiểu được ý Vương. Chỉ là...”. Kiều Cẩn khom người thật thấp: “Thần biết, Phong vương đối với đại vương không thấp hơn vạn dặm giang sơn!”.

“Ha ha... Ha ha...”. Một tràng cười réo rất cất lên, theo gió hòa vào thiên địa.

Kiều Cẩn khom người không dám ngẩng đầu, tiếng cười này dễ nghe như thế, nhưng... Không biết là đang vui hay đang buồn!

Tiếng cười dần dần trôi đi, trên nóc nhà cũng trở về sự tĩnh lặng, thật lâu sau mới vang lên tiếng thở dài của Tích Vân.

“Bất luận thứ gì mới là quan trọng nhất, ta cũng sẽ thành toàn cho chàng”.

Kiều Cẩn chấn động, không đợi hấn suy nghĩ, chợt có gió nổi lên, ngẩng đầu, bóng người đã đi mất.

Ngày hai mươi tám.

Vừa qua buổi trưa, trước cổng Khang Thành có rất nhiều binh lính đứng dàn hàng hai bên chính tề, Phong Vương đứng yên trên thành, phía sau lưng là Kiều Cẩn và Nhâm Xuyên Vân.

Mọi người sớm đã được truyền báo vương giá Tức vương sắp đến gần, Mặc Vũ kỵ trong Khang Thành hết sức phấn chấn, nghe Phong vương hạ lệnh nghênh giá, ai nấy đều tranh nhau vượt lên trước, tuy vậy nhưng hàng ngũ vẫn rất kỷ cương, trật tự.

Người dưới thành hồi hộp, hưng phấn, lo lắng, tất cả đều biểu hiện qua nét mặt. Người trên thành thì dù nét mặt bình tĩnh ung dung nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn ra xa, khoe môi khẽ nhếch, hai tay nắm thật chặt, tất cả hành động tiết lộ tâm tình của nàng. Nàng cảm thấy thời gian chờ đợi thật là lâu, con đường phía trước trở nên mờ mịt, chờ đợi một người tựa hồ vĩnh viễn cũng không xuất hiện! Cho nên...

“Ồi...!”

Một bóng trắng từ trên thành đột ngột bay xuống, nhẹ nhàng như bạch điệp, làm chúng tướng sĩ kinh hãi kêu lên.

Sau đó tất cả tướng sĩ đều nhìn thấy Phong Vương ung dung tao nhã, xinh đẹp thanh khiết của bọn họ từ trên thành trực tiếp nhảy xuống, vũng vàng đáp lên lưng một con bạch mã, giật dây cương, bạch mã liền nhanh chóng phóng đi.

“Phong Vương...”. Binh tướng vội vã kêu lên, thế nhưng hai vị tướng quân trên thành lại khoát tay, ý bảo không cần sợ hãi.

Bạch mã tựa hồ biết ý chủ nhân, mở tung bốn vó lao nhanh như điện, không đến một khắc, phía trước đã thấy bụi mù, nàng nhẹ nhàng kéo dây cương, con ngựa chậm rãi hoãn tốc độ, sau đó dừng trước một bình nguyên rộng lớn, lẳng lặng chờ. Gió thổi áo trắng tóc dài bay phấp phới, giống như muốn theo gió bay đi, phong tư ý thái đẹp đến nỗi không bút nào tả xiết.

Có tiếng chân bước như mưa rơi, các tướng sĩ mặc giáp đen, giáp bạc như thủy triều tràn ra nhanh chóng, phút chốc bao phủ toàn bộ bình nguyên, đến khi nhìn thấy người trên lưng ngựa thì tất cả đồng loạt dừng lại cách ba trượng, khom mình hành lễ, sau đó tách ra hai bên để lộ một chiếc vương xa.

Bạch mã đứng yên nhìn chiếc vương xa phía trước đang từ từ dừng lại, không xa cũng không gần.

Giờ phút này, mặc cho thiên quân vạn mã đang đứng, mọi thứ xung quanh cũng trở nên vô cùng im lặng, chỉ còn tiếng gió xào xạc thổi qua trời đất.

“Két két!”. Có tiếng động vang lên, cửa vương xa mở ra, huynh đệ họ Chung đi ra trước, sau đó hai người đứng hai bên vén rèm, khom lưng đợi người bên trong xe.

Một bóng đen lẳng lẳng, ung dung tiêu sái bước ra.

Ngày đó thời tiết vô cùng tốt, trời xanh không có nhiều mây, một ít làn mây mỏng như tơ phiêu đảng trên không trung, mặt trời sáng sủa treo cao đỉnh đầu, ánh dương quang ấm áp rơi xuống, chiếu sáng cả thiên địa vạn vật.

Bóng hình ấy dưới ánh mặt trời không xa cũng không gần, đập vào tầm mắt nàng.

Đã không còn dung nhan như ngọc, tóc đen như mực.

Ánh dương quang chiếu rọi một tầng sáng nhạt lên mái tóc dài màu xám trắng, phủ lên gương mặt có những nét nhàn nhạt phong sương, chỉ có khí chất của người ấy vẫn ung dung như trước, ý thái vẫn tao nhã tuấn đạt. Những vết tang thương không làm ảnh hưởng đến phong thái say mê hấp dẫn của hắn, đôi lại càng làm đôi mắt kia sâu thẳm như nghiên mực, ôn nhuận như cỏ ngọc, ánh mắt dịu dàng tĩnh lặng chưa bao giờ có nhìn nàng.

Dưới ánh mặt trời, hắn nhàn nhạt mỉm cười, như hương lan lan tỏa, khóe mắt dài hẹp hiện ra những nếp nhăn khi cười pha lẫn một chút dư vị hồng trần và tự do tao nhã.

Dưới ánh mặt trời, hắn vẫn mạnh khỏe!

Khoảnh khắc ấy, lệ rơi lã chã!

Khoảnh khắc ấy, mới biết cái gì gọi là mất mát đã tìm lại được!

Khoảnh khắc ấy, mới biết thiên địa dù có rộng lớn đến đâu, vạn vật dù có nhiều bao nhiêu, người nàng quan tâm nhất vẫn là người trước mắt!

Khoảnh khắc ấy, nàng nguyện đánh đổi tất cả, không oán không hối!

Người trên xe ngựa bước xuống, từng bước thong dong đi về phía nàng, người áo trắng chỉ lẳng lẳng nhìn, nhìn hắn không chớp mắt.

Khoảng cách dần ngắn lại, thân ảnh vì sao càng mờ hồ? Gió thổi qua, nàng cảm thấy trên mặt thanh mát, trong nháy mắt, rốt cuộc cũng đã nhìn rõ.

Hắn đứng dưới ngựa, giang tay ra, ung dung tao nhã cười, đôi mắt sáng ngời, ôn nhu, lưu luyến nhìn nàng. Khoảnh khắc ấy, nàng không chút do dự, không chút cố kỵ liền giơ tay, phi thân, lao vào lòng hắn!

Làn tóc trắng và làn tóc đen đan vào nhau trong gió!

Bạch y, hắc y hòa quyện với nhau!

Cánh tay thon dài ôm chặt lấy cánh tay mềm mại!

“A!”

Một cái ôm kinh chân vạn quân! Một cái ôm kinh diễm thiên hạ!

“Vương vạn tuế! Vương vạn tuế!”

Họ không màng lễ pháp, không màng thiên địa, không màng vạn vật, không màng vạn quân ôm chặt lấy nhau, gắn bó triền miên, làm kinh sợ tất cả mọi người, lay động nhân tâm!

Tất cả đều xuống ngựa, quỳ gối, cúi đầu, hô to! Vì song vương đồng thể trước mắt này!

“Vương vạn tuế...!”

Cờ Bạch Phượng, cờ Mặc Lan tại Khang Thành tung bay trong gió, mười vạn Mặc Vũ Kỳ, Phong Vân Kỳ trong thành ở chung hòa thuận, trải qua nhiều trận quyết chiến cùng đại quân Hoàng – Hoa, đồng sinh cộng tử, đã làm tướng sĩ hai quân Phong – Mặc thấu hiểu nhau hơn, yếu mến lẫn nhau hơn, cũng chân chính hiểu được câu “Có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chia”...

“Vương mấy ngày liên tiếp đi xe đã mỏi mệt, ngài nên sớm nghỉ ngơi, chúng thần xin phép cáo lui trước.” Tại phủ đệ trong Khang Thành, chư tướng báo cáo tất cả sự vụ với hai vương xong thì lập tức cáo lui.

“Lui xuống đi.”

Tích Vân khoát tay, sau đó quay đầu nhìn sắc mặt mỗi một của Lan Túc. Nếu như ngày xưa thì dù mỗi một đến đâu hắn cũng không có vẻ mặt này, mà nay... Thân thể đã không còn như xưa!

Nàng liếc mắt bảo huynh đệ sinh đôi đưa Lan Túc trở về phòng nghỉ ngơi, còn mình thì ở lại xử lý những việc chưa xong.

Lúc đèn được thắp lên rực rỡ cũng là lúc trên bàn chất đầy những công văn chỉnh tề, Tích Vân đẩy cửa sổ, một cơn gió lạnh đập thẳng vào mặt, không khỏi giật mình, nàng không đóng cửa sổ lại, vẫn đứng yên phía trước ngược nhìn bầu trời đêm, màn trời tối đen như mực, trăng sao thưa thớt, ngọn đèn dầu trên đất còn có vẻ sáng hơn.

*“Ai dám bảo lưới trời lồng lộng
Để thân già lụy mãi không thôi!
Tiếng tăm dù có để muôn đời
Nhưng chết rồi vẫn cô đơn trống trải...”
(Trích trong Mộng Lý Bạch kỳ 2 – Đỗ Phủ)*

Nàng giờ tay che trán, nhẹ nhàng thở dài, trăng sao ảm đạm, đêm thật lạnh lùng, hết như ám chỉ con đường phía trước, con đường phía trước... Có thấy cũng không thể đi!

“Vương, đến giờ dùng bữa rồi”. Cửa nhẹ nhàng đẩy ra, Lục Vận, Ngũ My mỗi người tay bung một hộp.

“Đặt lên đó trước đi”. Tích Vân thản nhiên nói.

“Vương, ngài nên sớm dùng bữa”. Lục Vận lại cố chấp đem đồ ăn trong hộp bày ra trên bàn, sau đó cùng với Ngũ My khom người nói: “Mời ngài dùng bữa!”

“Được rồi, được rồi, còn trẻ mà y như mấy bà * già vậy!”. Tích Vân bắt đắc dĩ khoát tay, đi tới trước bàn ngồi xuống.

Lục Vận và Ngũ My nghe vậy mỉm cười, cùng nói: “Bà * già mới có thể quản ngài.”

Tích Vân cười khanh khách, cầm bát đưa lên.

“Cửu Vi đi đâu rồi?”. Nàng ăn cơm xong liền hỏi.

“Tiên sinh đang sắc thuốc cho Túc Vương”. Ngũ My vừa đáp vừa thu dọn bát đĩa.

“Ừ!”. Tích Vân gật gật đầu.

“Vương, nước thơm lắm!”. Lục Vận từ trong thất đi ra.

“Ừ”. Tích Vân gật gật đầu đi vào trong, nhiệt khí lượn lờ, hương mai lan tỏa: “Làm thơm như vậy làm gì, thật là phiền toái”. Nàng thì thảo oán giận.

“Vương, tuy rằng ngài là vương của một nước nhưng xin đừng quên ngài vẫn là một nữ nhân”. Lục Vận bên cạnh nghiêm túc nói: “Nữ nhân đương nhiên phải dưỡng dung cho thật tốt!”.

“Biết rồi, bà * già.”

Tích Vân thở dài một hơi, vừa muốn động thủ cởi áo thì Lục Vận, Ngũ My bên cạnh đã nhanh chóng bắt được, nàng định nói gì đó nhưng vừa thấy hai cặp mắt đầy đe dọa thì đành dừng lại: “Nhớ rồi nhớ rồi, chẳng những là một nữ nhân mà còn là vương một nước, cho nên để người khác hầu hạ là được.”

Lục Vận, Ngũ My hài lòng gật đầu.

“Lục Vận, nếu người không làm nữ quan trong cung thì người muốn làm gì nhất?”. Tích Vân ngâm mình trong bồn tắm ấm nóng ngào ngạt hương hoa, cái lạnh dần dần tan biến, xương cốt thả lỏng, làn nước quần quanh người, không khỏi thoải mái nhắm mắt lại.

“Thần tử nhỏ đã tiến cung, may mắn được theo hầu vương, cho nên đã quên mất thế giới bên ngoài như thế nào rồi”. Động tác Lục Vận mềm mại vừa tắm cho Tích Vân vừa kỳ lưng, nhàn nhạt cười: “Nếu thần không quản cung nhân trong cung thì thần chỉ muốn làm nữ tiên sinh, thu nhận một ít nữ đệ tử, đem kiến thức thi văn mấy năm nay trong cung của mình truyền lại cho hậu thế, tạo ra nhiều nữ tử kiệt xuất như Vương!”

“À... Làm nữ tiên sinh thì không sai, chỉ là đạo truyền lại cho hậu thế thì đã sai”. Tích Vân thản nhiên cười nói.

“Tỷ ấy thích dạy bảo người ta lắm, nếu làm nữ tiên sinh thì không phải vừa vắn danh chính ngôn thuận rồi sao!”. Ngũ My một bên cười trêu chọc.

“Lắm miệng!”. Lục Vận trừng mắt liếc cô một cái.

“Hi hi... Chẳng lẽ muội nói sai? Mấy người thường lui tới trong cung không ai không bị tỷ dạy dỗ, đến nỗi họ thấy tỷ thì như chuột thấy mèo, chạy trốn trời chết ấy!”. Ngũ My cười khế, hơi ngại vương đang ở đây, cô không dám bạo gan cười lớn.

“Mấy người đó toàn những kẻ chột dạ!”. Lục Vận ngay thẳng nghiêm nghị nói.

“Ừ.” Tích Vân hơi mở mắt ra nói: “Vậy còn Ngũ My muốn làm gì?”

“Thần ư?... Thần muốn được gả cho một lang quân như ý, giúp chồng dạy con cả đời”. Ngũ My chớp mắt mấy cái nói.

“Không biết xấu hổ!”. Lục Vận bầm tay bắn ra, bọt nước văng đầy khuôn mặt Ngũ My.

“Có gì mà xấu hổ, nam nữ gả cho nhau là chuyện thường tình mà”. Ngũ My lắc lắc đầu, đôi tay nhanh nhẹn cũng không nhàn rỗi.

“Nữ tiên sinh, hiền thê lương mẫu... Ừm, cũng không sai”. Tích Vân gật đầu, sau đó nhắm lại đôi mắt tròn mắt, mỉm cười nói: “Bổn vương sẽ thành toàn cho các người”.

“Gì ạ?”. Lục Vận, Ngũ My không khỏi ngẩn ra.

Nhưng Tích Vân đã nhắm mắt dưỡng thần, sắc mặt an nhiên, không muốn đáp lại.

Hai người lập tức đề xuống nghi hoặc trong lòng, chuyên tâm hầu hạ.

Trong thất nhất thời trở nên yên tĩnh, chỉ còn tiếng nước chảy rì rầm, sương mù nhiệt khí, hương mai nhàn nhạt, cùng với những suy nghĩ mông lung ẩn sau làn hơi nước.

Sau khi hết thảy mọi chuyện đã xong, người giữa sương mù chậm rãi mở mắt, đôi mắt sáng như vì sao, chiếu sáng cả gian thất.

“Giúp bốn vương mặc lễ phục, sau đó tuyên ba vị tướng quân Tề Thư, Trình Tri, Từ Uyên đến gặp bốn vương.”

“Dạ!”

“Cứ uống theo phương thuốc này, sáng tối một lần, liên tục trong ba tháng.”

Trong một gian phòng tao nhã sáng sủa, Cửu Vi đem phương thuốc đưa cho huynh đệ sinh đôi.

Chung Ly khom người tiếp nhận, ánh mắt lại quét về Lan Tức đang nằm nửa người trên giường.

“Đa tạ Cửu Vi tiên sinh”. Lan Tức cười nhàn nhạt gật đầu.

“Không cần đa tạ ta, chẳng qua ngươi có dính đến Tịch Nhi thôi, nếu không phải vì muội ấy, ngươi sống chết thế nào cũng không liên quan đến ta”. Cửu Vi lại không chút cảm kích, thẳng thắn nói.

“Ừm”. Lan Tức cũng không gây với hắn, mỉm cười gật đầu: “Tiên sinh nói phải, Tức không cần đa tạ tiên sinh. Giấy đan thư (Giấy chu sa màu đỏ dùng để gói thuốc) tiên sinh đang dùng cũng có một phần công lao của Tức, tiên sinh chưa từng đa tạ Tức, chỉ bằng để hai việc này bù trừ cho nhau đi!”.

“Ngươi...”. Cửu Vi trừng mắt nhìn người đang cười ung dung tao nhã, không khỏi âm thầm tự bảo khó trách Tịch Nhi mắng hắn là hồ ly, có điều trên mặt Cửu Vi không tỏ thái độ gì với hắn, cũng tự nhiên thoải mái mỉm cười như làn gió xuân: “Tức Vương quả là thấu tình đạt lý”. Lời này nửa thật nửa giả, nụ cười cũng nửa đùa nửa giễu.

“Giống nhau, giống nhau thôi”. Lan Tức cười tao nhã rất hòa khí.

“Đâu có, đâu có”. Cửu Vi đáp lại nhẹ nhàng, rất thân thiết.

Hai người này bề ngoài là thế nhưng bên trong lại đâm chọt lẫn nhau, tiểu lý tàng đao (Kế thứ 10 trong 36 kế của binh pháp Tôn Tử, cười nộ giấu dao, lập mưu kín kẽ không để kẻ địch biết), khiến huynh đệ sinh đôi đứng kế bên đều phải im lặng bất động, vội vàng tự thân nắm lấy mạng sống của mình.

Cửu Vi liếc mắt nhìn hai người họ, nói: “Hai tiểu tử này tuy nhỏ nhưng nếu thả ra ngoài cũng là nhân vật hạng nhất.”

“Tất nhiên rồi, cường tướng chẳng lẽ lại có nhược binh.” Lan Tức nói như đương nhiên, giờ tay gạt vài sợi tóc bên khóe mắt, khi nhìn thấy những sợi tóc xám trắng thì không khỏi nhíu mày.

“Phải nói là chủ tử thế nào thuộc hạ thế ấy!”

Cửu Vi chế giễu nói, nhìn thấy động tác đang vuốt ve mái tóc của Lan Tức không khỏi liếc mắt trở giọng: “Một đại nam nhân không cần phải để ý dung mạo như vậy!”

Lan Túc cũng nhẹ nhàng liếc hắn, sau đó khoan thai nói: “Nghe nói thầy thuốc có bản lĩnh tự cao tự đại, càng giỏi thì càng kiêu căng. Khi chữa cho bệnh nhân chỉ dùng một phần sức lực, chữa khỏi ba phần ngọn, để lại bảy phần thân, khiến cho bệnh nhân càng phải phụ thuộc vào mình, càng phải xem trọng đối đãi”.

Cửu Vi nghe vậy trong đôi mắt thông tuệ chợt lóe hàn quang nhưng lập tức khôi phục về ôn hòa bình tĩnh, hòa nhã cười nói:

“Nghĩ lại hồi xưa Lan Túc công tử là mỹ nam nổi tiếng trong thiên hạ, có thể nói là tài mạo tương xứng với Tích Vân công chúa Bạch Phong Quốc, bích nhân một đôi, thế mà nay Phong Vương dung hoa tuyệt thế, Túc Vương lại thương nhan đầu bạc, thật đúng là một trời một vực! Haizzz... Thực là làm Tịch Nhi của ta đau lòng!”. Ngữ khí của hắn bình thản, cố tình nhấn mạnh bốn chữ “Tịch nhi của ta”, hài lòng nhìn sắc mặt cứng đờ của người đối diện.

Lan Túc đờ người trong chốc lát nhưng chỉ chớp mắt lại tao nhã mỉm cười, đôi mắt đen như mực như hồ băng tỏa ra hàn ý lạnh lẽo, ánh mắt như kiếm, giọng nói vẫn ôn tồn nhã nhặn: “Túc mặc dù không còn dung nhan như trước nhưng có thể đổi được tính mạng của Tích Vân, Túc thật lòng cảm thấy không hối hận. Hơn nữa...”. Ánh mắt như kiếm của hắn quét qua khuôn mặt của Cửu Vi như muốn lột một tầng da mặt của người phía trước: “Dù sao ta cũng hơn những kẻ giấu đầu ả mắt không dám gặp người khác!”

Cửu Vi nghe vậy sững sốt ngẩn người, nhất thời bất động, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lan Túc, ánh mắt cũng sắc bén như kiếm phong, dường như muốn nhìn thấu người đối diện, nhìn xem trong não của hắn rốt cuộc có cấu tạo như thế nào, tim có giống với người bình thường hay không!

“Ta thật không biết hai người lại hợp nhau, nói chuyện với nhau vui vẻ đến vậy!”. Một giọng nói trong trẻo từ cửa truyền đến, hai người dờ mắt nhìn lại thấy Tích Vân đang vén rèm bước vào, cười như không cười nhìn cả hai người.

“Tịch nhi!”. Cửu Vi lập tức chạy đến đón.

Nụ cười dịu dàng, giọng nói dịu dàng, nhất thời làm cho người phía sau đập vào cả hũ dấm chua, cái gì mà ‘Tịch nhi’ chứ, thật chói tai quá đi!

“Cửu Vi”. Ánh mắt Tích Vân dừng lại trên mặt Cửu Vi: “Nói thật, ta cũng tò mò diện mạo thật sự của huynh ra sao, trên đời này chắc chưa có ai nhìn thấy gương mặt thật của huynh!”.

“Hả?” Cửu Vi sững sốt, chớp chớp mắt hỏi: “Tịch nhi muốn nhìn?”

“Đương nhiên”. Tích Vân gật đầu, đôi mắt phát sáng như sao, vẻ mặt giống như là vừa phát hiện thấy thứ gì đó đặc biệt.

“Vẫn là không nên nhìn”. Cửu Vi lại có chút khó xử, cười giả lả nói: “Ta lo lắng người nào đó sẽ tự ti mà gây trở ngại.”

“Ta nghĩ tự ti phải là người khác chứ!”. Lan Túc cũng không nóng không lạnh đáp: “Nếu không phải hắn tự ti, đồ ky, sao không chịu chữa khỏi hoàn toàn cho bốn vương!”

“Đó ky? Người nghĩ người là ai...?”.

Cửu Vi đột nhiên quay đầu, trừng mắt nhìn người đang nằm thoải mái trên giường, vốn định chửi cho hắn một trận, thế nhưng làm vậy thật mất phong độ quá, bèn áp chết tức giận, cố giữ vững bình tĩnh nhưng vẫn phun ra mấy lời không dễ nghe:

“Người chỉ là con hồ ly giả hoạt, dựa vào cái gì mà muốn ta hao hết linh lực cứu chữa cho cái thân xác thối tha của ngươi?! Ta vừa rồi cho ngươi phương thuốc điều khí phục dung là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ ngươi rồi, chỉ là ta nể mặt Tịch nhi thôi, nếu ngươi còn vong ân phụ nghĩa, làm tổn thương Tịch nhi, ta sẽ biến người trở về kẻ vô dụng!”.

“Cửu Vi, huynh sai rồi.”

Lan Tức còn chưa có phản ứng, Tịch Vân đã bật cười nắm lấy tay Cửu Vi: “Mấy câu vừa rồi huynh phải dùng sức nhiều vào, nổi trận lôi đình lên thì mới có khí thế! Phải biết rằng da hồ ly dày lắm, huynh nói nhẹ nhàng như thế không đủ gãy ngựa cho hắn đâu”.

“Cánh tay của nữ nhân quả nhiên là đã đặt bên ngoài.”

Lan Tức lẩm bẩm nói, giờ tay vuốt ve mái tóc trên vai: “Chắc là vì mái tóc này đã bạc!”. Sau đó hắn thở dài sâu kín, tỏ vẻ vô cùng đau buồn.

“Ngươi...”. Cửu Vi trừng mắt há mồm nhìn hắn, lại quay đầu nhìn Tịch Vân: “Trên đời này há lại có nam nhân tiếc dung mạo đẹp để bánh bao của mình?!”

“Bình thường thấy hắn soi mói kén chọn như thế thì phải biết chứ, Cửu Vi”. Tịch Vân cũng nói rất đương nhiên, nói xong khoát tay: “Mặc kệ hắn, Cửu Vi, cho muội xem khuôn mặt của huynh đi!”

“Tuy rằng không thể bảo đảm nhưng để ta thử xem.”

Cửu Vi lại dường như không nghe thấy lời Tịch Vân nói, mắt nhìn nóc nhà, đọc: “Hà thủ ô ngàn năm, tuyết liên tử trăm năm, chín mươi chín cỏ linh chi, nhân sâm châu mười năm, rễ tuyết lan Đào nguyên, xích huyền sương Ngọc cốc”.

“Chung Ly, nhớ hết chưa?”. Người trên giường chậm rãi nói.

“Vương, đã nhớ hết”. Chung Ly thả bút xuống bàn đáp.

“VẬY ĐI LẤY THUỐC ĐI.”

“Dạ.” Chung Ly khom người lui ra.

“Cửu Vi, mau cho muội xem mặt của huynh”. Tịch Vân vẫn không buông tha.

Cửu Vi lại bịt tai giả bộ không nghe thấy, dời mắt nhìn khuôn mặt của Tịch Vân, duỗi tay ra, bấm lên mạch cánh tay, tập trung tinh thần, sau một lúc lâu than nhẹ, không quan tâm người trước mắt té nhào, người trên giường căng thẳng, hai tai hắn dựng thẳng lên.

“Cửu Vi, mặt của huynh.” Tích Vân giờ phút này tâm tâm niệm niệm hình dáng của Cửu Vi.

“Vốn dựa vào tu vi của hai người, sống đến trăm tuổi cũng là chuyện bình thường, chỉ là nay...”. Cửu Vi thờ dài thật dài: “Mặc dù tính mạng đã không đáng lo nữa nhưng thân thể đều thương tổn, mất chí khí, hao tinh thần, đến khi già không chừng còn rước thêm nhiều bệnh tật!”.

“Lang băm!”. Người trên giường lưu loát bỏ lại hai chữ.

Cửu Vi dường như không nghe thấy, nắm lấy tay Tích Vân: “Tịch nhi, cùng ta quay về Cửu La Sơn đi, ta đảm bảo muội sẽ sống đến trăm tuổi”.

“Được đó!”. Tích Vân đồng ý thập phần rõ ràng: “Trước hết cho muội nhìn mặt của huynh đã.”

Người trên giường cả kinh, ánh mắt tức khắc sâu thẳm như mạch nước ngầm mãnh liệt, nguy hiểm vạn phần.

“Nghe nói người của Cửu La vương tộc đều biết yêu thuật”. Một lát sau, Lan Tức thần nhiên mở miệng nói: “Cho nên ai nấy đều có dung nhan yêu dị, người không phải người, quỷ không phải quỷ!”

“Sao bằng hồ ly ở đây, toàn là độc xà!”. Cửu Vi giận dữ liếc mắt.

“Cửu Vi, mặt, mặt!”. Tích Vân mặc kệ hết thảy, chỉ có một mục đích duy nhất.

“Aizzz!”

Cửu Vi bất đắc dĩ thờ dài, ngồi xuống nhuyển tháp, nhắm mắt khoanh chân, chỉ chốc lát sau liền thấy trên mặt hần hiện lên màu xanh linh khí, sau đó càng ngày càng đậm, dần dần bao phủ cả khuôn mặt, mọi người trong phòng nhìn không chớp mắt, một lát sau, kia linh khí nồng đậm lại từ từ nhạt dần, để lộ ra một góc mặt, cho đến linh khí tiêu tán, Cửu Vi khẽ mở mắt, một khuôn mặt tuyệt thế hiện ra giữa phòng, khiến hai người trong phòng không khỏi chấn động!

Nếu như nói dung mạo Tiêu Tuyết Không đẹp thuần tịnh như tuyết, Tu Cửu Dung thanh tú như đào, Hoàng Triều rực rỡ như ánh dương quang, Ngọc Vô Duyên ôn nhuận như ngọc, Lan Tức u nhã như lan, vậy thì người trước mắt chính là ngọc lưu ly trong suốt lấp lánh.

Chỉ là tuyết quá mức lạnh lùng, làm người ta không dám tới gần, đào quá mức mềm mại, cần cẩn thận che chở, mặt trời quá mức chói mắt, vĩnh viễn ở trên cao, ngọc quá mức xuất trần, xa xôi trên thiên giới, lan quá mức tự phụ, mèo khen mèo dài đuôi, chẳng ai bằng dung mạo thanh tịnh không tỳ vết này, linh uẩn tự nhiên, khiến người khác rất dễ ngắm nhìn, rất dễ thân cận.

“Cửu Vi, huynh đẹp quá!”. Tích Vân sợ hãi kêu lên: “Nghe nói người của Cửu La vương tộc đều có tướng mạo thần tiên, quả nhiên không giả!”

Nàng giơ tay sờ mặt, cúi đầu, nhìn khuôn mặt như ngọc lưu ly trong suốt, không nhiễm bụi trần kia, nhanh chóng hôn lên má một cái thật kêu.

“Ha ha... Cữu Vi, ta khẳng định ta là nữ nhân đầu tiên hôn huynh!”

Tích Vân thành công lui về phía sau, vẻ mặt đắc ý như mèo trộm được thịt.

“Tịch nhi, muội hôn nhầm chỗ rồi”. Chẳng ngờ người vừa bị trộm kia không chút ngạc nhiên, hơn nữa còn chỉ điểm, hai tròng mắt chứa đầy linh khí ngưng tụ phát sáng, giờ ngón tay thon dài chỉ chỉ môi: “Chỗ này mới là thân mật nhất!”

“Thật ư?”. Hai mắt Tích Vân sáng lên, giống như mèo vừa phát hiện một con cá béo ú.

Người trên giường tức giận sao? Không có! Hẳn là Lan Túc công tử thông dong tiêu sái, hẳn là Túc Vương tao nhã ung dung cơ mà, làm sao có thể tức giận mất phong độ như vậy được! Cho nên...

“Chung Viên”. Thanh âm thản nhiên nhẹ nhàng vang lên.

“Có.”

“Yêu nhân Cữu La thi triển yêu thuật mê hoặc Phong Vương, thay bốn vương đưa yêu nhân ra ngoài!”. Người trên giường tao nhã thay đổi tư thế nằm càng thư thái.

“Dạ.”

Chung Viên dời bước đến Cữu Vi: “Tiên sinh, đêm dài lạnh lẽo, xin cho Chung Viên đưa người trở về phòng nghỉ ngơi”. Dứt lời hai tay nắm lấy cánh tay Cữu Vi, không có động tác dư thừa, khiến cho Cữu Vi không tự chủ được đứng dậy theo cậu rời đi.

“Tịch...”. Cữu Vi vừa mới mở miệng, đầu ngón tay Chung Viên liền động, làm cho hắn ngậm miệng lại.

“Cữu Vi, ngày mai muội lại đến tìm huynh”. Tích Vân không thèm để ý vẫy vẫy tay.

Cữu Vi đi rồi, trong phòng chỉ còn lại hai người, tức khắc trở nên tĩnh lặng.

Một người nửa nằm trên giường, một người ngồi ở nhụyển thấp, một người nhìn chăm chú vào đỉnh trường, một người nhìn chăm chăm vào bàn trà, tâm tư cả hai đều ngẩn ngơ, ánh mắt thỉnh thoảng chạm vào nhau, mê ly như huyền, mờ ảo như mộng.

“Tích Vân”. Thật lâu sau, mới nghe Lan Túc nhẹ nhàng gọi.

“Ừ?”. Tích Vân lên tiếng trả lời, nhìn về phía người trên giường, ánh mắt như vậy làm cho nàng không tự chủ được đi đến, ngồi xuống mép giường.

Lan Túc nắm lấy tay nàng, mười ngón tay đan vào nhau, dịu dàng, ấm áp, nhẹ nhàng thở dài: “Chúng ta đều còn sống!”

Một câu nói, an hai tâm.

Đúng vậy, cả hai đều còn sống, còn sống mới có tương lai, nếu chết rồi, cả đời chỉ còn lại hối hận! Cho nên, may mắn là họ còn sống!

“Thế nhân đều nói ta và nàng sáng suốt, nhưng kỳ thật chúng ta đều ngu muội! Chúng ta có thể nhìn thấu nhân tình thế thái nhưng lại không thấy rõ bản thân, không thấy rõ đối phương, chỉ đến khi bị hủy đi mới tỉnh lại!”. Lan Tức vuốt ve bàn tay đang nắm chặt lấy tay nàng, có chút giễu cợt cười nói.

“Chúng ta quen biết nhau mười năm nhưng từ lần gặp mặt đầu tiên đã không đối xử thật lòng với nhau.”

Tích Vân cúi đầu nhìn đôi bàn tay đang quấn quýt lấy nhau, nhàn nhạt mỉm cười:

“Giấu giếm lẫn nhau, kiêng kỵ lẫn nhau, đề phòng lẫn nhau, lại dây dưa với nhau, cho đến nay... Đời người không có nhiều cái mười năm, cũng không có mấy người có được mười năm như chúng ta, cho nên... Mấy ngày nay ta cuối cùng cũng đã suy nghĩ kỹ, chúng ta hẳn phải có rất nhiều điều muốn nói rõ ràng, rất nhiều thứ muốn giải thích rõ ràng với nhau, chỉ là... Giờ phút này, ta lại cảm thấy không cần nữa”.

“Ừm!”. Lan Tức cười nhẹ nhàng đồng ý, mười đầu ngón tay bám chặt lấy tay nàng, mắt nhìn nhau, giờ phút này, không cần ngôn ngữ, ánh mắt đã nói lên tất cả!

Không còn là ánh mắt sâu thẳm khó dò, không còn là nụ cười mỉa mai chế giễu, không còn là những tính toán ngò vức của ngày xưa, cũng không còn trốn tránh lẫn nhau nữa, chưa bao giờ họ sáng suốt thản nhiên, chưa bao giờ họ tâm đầu ý hợp, tâm ý tương thông như vậy!

Sao phải nhắc lại trước đây, sao cần phải giải thích mười năm giấu diếm thân phận, trêu chọc đùa giỡn với nhau trên giang hồ, trước Lạc Anh Sơn do dự, che giấu năm vạn Phong Vân kỳ đề phòng... Những đau xót và oán hận khi bị mũi tên của Hoàng Triều bắn trúng, khi dùng cả tính mạng để cứu giúp người kia, khi bất chấp thân phận ôm chặt lấy nhau giữa thiên quân vạn mã, đều đã tan thành mây khói!

Đúng vậy, không cần nói nữa, bọn họ từ lâu đã dùng sinh mệnh mình để nói, để tỏ bày tất cả!

Giờ khắc này, bốn mắt chạm nhau, hai trái tim gắn bó, vĩnh viễn đi cùng nhau cho đến thiên trường địa cửu!

Tay trái nàng quấn quýt nắm chặt lấy tay hắn, tay phải khẽ giơ lên vuốt ve mái tóc dài xám trắng, vuốt ve dung mạo đầy phong sương kia, đôi mắt nhu tình như nước, trong lòng ngực nàng trào dâng sự dịu dàng.

“Hồ ly đen, sau này chàng nên sửa lại là lão hồ...” Một chữ “ly” còn chưa kịp nói ra đã phải nuốt vào cổ họng.

Môi hắn chạm vào môi nàng, hơi thở quấn lấy nhau, hai tròng mắt khẽ nhắm, uyển chuyển kẻ sát gương mặt.

Trăng sao lúc này chợt trở nên mờ lung, đêm đẹp yên tĩnh.

Nàng nhận ra giờ phút này phu quân đang ở phía trước, giờ phút này tình nồng ý động!

Mở tấm bình phong bằng ngọc bích, để phù dung che lại màn trướng, để hương thơm âm thầm tỏa ra, để đôi chim hát khúc uyên ương!

Môi hân đảo qua nóng như lửa, đôi tay mơn trớn nóng như lửa, những tiếng khẽ gọi nàng nóng như lửa, tiếng hít thở kia cũng nóng như lửa, lửa từ từ chi bích hải thiêu đốt nàng, nóng đến mức thân thể như muốn tan ra... Trái tim lại mềm mại như nước, lưu luyến lan tràn, như từng hạt thủy châu rơi xuống ngọn lửa đang bùng cháy, kích thích sự mát lạnh rừng mình... Nàng vươn tay, ôm chặt lấy hắn, cổ tương giao, xương cốt tiếp cận, tim đập cùng nhau, mặc cho ngọn lửa kia đốt cháy, mặc cho dòng nước gợn sóng như thủy triều, mặc cho nước lửa quấn lấy nhau, mặc cho sự run rẩy không ngừng nghỉ, chỉ thầm mong cứ như vậy... Để thời gian này vĩnh viễn ngừng trôi, để giây phút này là sau cuối!

Tia nắng ban mai len lén chui vào khung cửa sổ, xuyên qua tấm rèm lụa mỏng trên giường, thật hạnh phúc, hạnh phúc nhìn người đang ôm mình ngủ.

Tóc xoắn vào nhau, đầu dựa vào đầu, cổ kề bên cổ, tay ôm lấy bả vai, tay ôm chặt thắt lưng, khuôn mặt hân thật an tĩnh, vẻ mặt thật điềm đạm.

Mắt hơi mở, dần dần thích ứng với ánh sáng trong phòng, quay đầu, si ngốc nhìn khuôn mặt đang ngủ kia, nhẹ nhàng hôn một cái.

Nàng khẽ đứng dậy, bước xuống giường, mặc quần áo vào.

Gió tay mở cánh cửa sổ đang đóng chặt, ánh mặt trời sáng chói liên tràn vào trong phòng, giữa ánh nắng ấm áp vàng rực của bình minh có pha lẫn một chút se lạnh của cơn gió sớm, rót vào phòng sự nhẹ nhàng thoải mái.

Nàng híp mắt, mặc cho gió mai thổi tung mái tóc dài, mặc cho gió mát mơn trớn đôi gò má, để lại một chút lành lạnh trên gương mặt.

“Mặt trời đẹp như vậy, thời tiết tốt như thế, thực thích hợp để đi xa”. Nàng không cần quay đầu cũng thừa biết phía sau có người đang nói.

Ánh mắt người phía sau u trầm nhìn nàng, trong lòng ngàn vạn tâm tư, thấy nàng một thân áo trắng, tóc dài buộc tùy ý, cũng đủ hiểu rõ chuyện gì. Phút chốc, trong lồng ngực hân như có vạn dòng nước thủy triều, sóng to nổi lên... Thần sắc không hoảng, trấn định thong dong.

“Ta phải đi, chàng hân cũng biết, cũng đã hiểu được”.

Người bên cửa sổ quay đầu, tươi cười sáng lạn, dáng vẻ tiêu sái tùy ý, ánh mặt trời uốn lượn quanh thân nàng tạo nên một tầng sáng nhàn nhạt, giống như từ chín tầng trời rơi xuống, cũng giống như tan vào chín tầng trời.

Lan Tức bắt lực ngồi trên nhụyên tháp, khẽ nhắm mắt lại.

“Biết và hiểu là một chuyện, chấp nhận hay không lại là chuyện khác!”. Một lúc lâu sau, trong phòng mới vang lên thanh âm khàn khàn của Lan Túc.

Tích Vân hơi nghiêng đầu, ánh mắt như nước nhìn hấn: “Ta vốn đã phải sớm rời đi, như vậy có lẽ sẽ không sinh ra nhiều chuyện phức tạp. Ta biết rõ hai người chúng ta không thể chung bước đồng tâm, thế nhưng ta vẫn ở lại, vì chàng. Một nửa là do ta hoài nghi và đề phòng, nửa còn lại là do ta... Không muốn, ta luyến tiếc chàng!”.

“Vậy mà giờ nàng lại muốn bỏ ta sao?”. Lan Túc ngược mắt nhìn nàng, nụ cười trên gương mặt trở nên yếu ớt, có chút buồn bã: “Kỳ thật... Nhiều năm như vậy, ta vốn đã nhận thấy giữa hai người chúng ta có sự ràng buộc, thế nhưng đối với nàng, ta không thể xác định cũng không dám xác định, ta nghĩ đó là do ta thật sự sợ hãi. Ta sợ khi tất cả mọi chuyện đều rõ ràng, cũng là lúc nàng bỏ ta mà đi, ta sợ nàng rời đi!”.

“Hồ ly đen...”. Tích Vân nhẹ nhàng thở dài bước tới nhuyển thấp, không tự chủ được giờ tay vuốt ve đôi hàng mày dài của Lan Túc: “Chàng nói xem, nếu Phong Vương, Túc Vương cùng sống vai nhau đi xuống, kết quả sẽ như thế nào?”

Lan Túc ngẩng nhìn nàng, nhìn đôi mắt sáng trong như nước của nàng, dường như tất cả mọi thứ đều hiển hiện trong đó, cũng dường như hàm chứa tất cả trong đó!

“Chàng và ta đều rõ mà, có vô số khả năng!”

Đầu ngón tay Tích Vân xoa xoa mi tâm đang nhú lại, thương tiếc nhìn khoeo mắt có những nếp nhăn kia: “Vô số khả năng đó đơn giản chia làm hai nhóm, tốt và không tốt, nhưng bất luận là người nào, chàng biết ta cũng sẽ không hài lòng!”

“Là Phong Tích Vân cũng được, là Bạch Phong Tịch cũng được, miễn là trong lòng không thay đổi. Thế nhưng những người trước kia đã chết, những trận máu tươi đã đổ xuống thì không thể lau đi, cũng không thể quên, hơn nữa sau này có thể sẽ còn có nhiều cảnh sinh ly tử biệt, máu đổ hồn phi mà ta không muốn thấy nữa! Ta không thể cùng chàng đợi ngồi trong hoàng thành nhìn vạn cốt thành tro, cười ngất vạn dặm giang sơn, ta... Ta chỉ thích hợp già đi trong giang hồ!”.

Tích Vân cúi đầu nhìn đôi mắt đen như mực ngọc ở phía trước, trong con ngươi hấn chứa thiên ngôn vạn ngữ, ẩn giấu ngàn vạn tâm tư, thế nhưng nàng đều hiểu rõ hết! Khoảnh khắc ấy, tim nàng chột mềm đi, tâm cảm thấy chua xót, có điều, nàng vẫn quyết chí kiên định!

“Bạch Phong quốc và Phong Vân kỳ ta giao phó cho chàng, hãy đối đãi tình cảm với họ, họ nhất định sẽ không làm trái lệnh của ta. Bằng khả năng của chàng, tất không phụ ta ủy thác! Khi ta đi rồi, chàng mới không còn cố kỵ và ràng buộc, có thể tự do hành động, ôm lấy thiên hạ này vào trong lòng!”.

“Hồ ly đen, bất luận ở đâu, ta đều sẽ quan sát chàng! Cả đời này, ta đều sẽ nhớ chàng, sẽ ngẩng nhìn chàng!”. Đầu ngón tay nàng nhẹ nhàng vuốt về dung nhan làm nàng muôn phần đau lòng, ánh mắt mơ hồ, cúi đầu, khẽ nói: “Giờ phút này, giờ phút này... Đối với ta... Chàng là đẹp nhất!”

Đôi môi nàng dịu dàng hôn lên cặp mắt đen như mực ngọc kia, đem ngàn vạn tình ý nhẹ nhàng gửi vào chiếc hôn, dù tim đau như bị đao cắt, dù thân đau như bị tên xuyên thủng, nàng cũng đã quyết định!

Căn phòng chợt trở nên tĩnh lặng, trống trải, chỉ còn cơn gió lạnh không ngừng thổi vào, phát qua song cửa sổ, lướt qua tấm rèm tơ, thổi tung mái tóc dài màu xám trắng, bao phủ một người đang ngồi si ngốc, đôi mắt lơ mơ thất thần.

Ngẩng đầu nhìn chung quanh, như ảo như mộng.

Vừa rồi... Vừa rồi tất cả có phải đều là mơ không? Vừa rồi chưa có chuyện gì xảy ra hết? Vừa rồi mọi thứ đều không có thật phải không?

Thế nhưng lòng ngực đau nhói đã nhắc nhở hắn: Tất cả mọi thứ đều là sự thật!

Làm bạn với nàng mười năm, nàng thật sự đã hút sinh mệnh của hắn!

Người đêm qua còn ôm hắn, đêm qua còn nằm bên cạnh hắn, thế mà bây giờ đã thật sự bỏ hắn mà đi! Từ nay về sau, nàng đã biến mất cùng với sinh mệnh của hắn, mãi mãi không bao giờ xuất hiện.

Lòng ngực đau đến mức chết lặng, sau đó rơi vào khoảng không, gió thổi qua, chỉ còn tiếng hồi âm đã chết.

Ánh mặt trời thật u ám, thiên địa ngoài cửa sổ trở nên ảm đạm, có những thanh âm ừ ừ mơ hồ lọt vào tai... Toàn bộ mọi thứ trong mắt hắn vì sao đều trở nên vô sắc? Toàn bộ mọi thứ lọt vào tai vì sao trở nên vô nghĩa?

Hắn mơ hồ như hiểu được, mơ hồ cảm thấy tức giận!

“Xú nữ nhân chết tiệt!”. Một tiếng hét to xông thẳng đến chín tầng trời, làm cả Khang Thành chấn động.

Đó là Lan Túc công tử tuần nhã, đó là Túc Vương tiêu sái ung dung mà từ lúc chào đời đến nay, đây là lần đầu tiên mất phong độ hét to như thế!

Chương 54 Thả Thi Thiên Hạ Như Cỏ Rác

Ngày hai mươi chín, bên ngoài phòng ngủ của Túc vương tại Khang thành, Chung Ly, Chung Viên đều nghe tiếng Túc vương mắng cả ngày “Xú nữ nhân chết tiệt!”.

Bọn họ không hiểu chuyện gì đã xảy ra, sao Vương lại tức giận đến như thế? Chẳng phải đêm qua ở cùng Phong vương rất hạnh phúc sao? Nhưng bọn họ không dám đi hỏi, chỉ cẩn thận đứng bên ngoài hầu hạ Vương. Mà ở Khang thành ngoại trừ Vương có thái độ khác thường thì mọi chuyện cơ bản đều bình yên vô sự, chỉ có ba vị tướng quân Tê Thụ, Từ Uyên và Trình Tri đều mang vẻ mặt đau buồn.

Ngày ba mươi, cuối cùng Tức vương cũng không còn tức giận mắng chửi nữa, có điều cả ngày đều đóng cửa nhốt mình trong phòng không ra, mọi chuyện trong thành đều do chư tướng sắp xếp ổn thỏa, thế nên không có việc gì cần huynh đệ song sinh mạo hiểm tính mạng gõ cửa phòng của hắn.

Mặc dù tầm nhìn có hạn nhưng hai người đều biết rằng Phong vương không có ở trong thành, mà có vẻ như ai cũng biết chuyện đó. Huynh đệ song sinh cũng không quan tâm lắm, chỉ cần thận trọng thật tốt cho Tức vương.

Ngày một tháng hai, sáng sớm.

Khang thành vẫn yên lặng, mặc dù nơi này có mười vạn đại quân tập trung nhưng quân và dân vẫn chung sống hòa hợp với nhau.

Phong Vân Kỳ cũng vẫn bình tĩnh dù lúc này vương của bọn họ không có trong thành. Mà ngày thứ hai khi Tức Vương đến thành, Phong Vương liền phái Tề Thụ ra lệnh cho toàn quân, người bị thương nặng chưa lành trở về Đê Đô tĩnh dưỡng, những người còn lại phải nghe theo mệnh lệnh của Tức Vương!

Mặc Vũ Kỳ, Phong Vân Kỳ không hề nghi ngờ mệnh lệnh này. Ngày đó Phong Vương trúng tên Tức Vương hoảng loạn, ngày đó thấy Tức Vương vì cứu Phong Vương mà thương nhau tóc bạc chỉ sau một đêm, ngày đó hai vị vương ôm nhau thắm thiết trước mặt vạn quân, tình cảm như vậy đều khiến cho mọi người khắc ghi trong lòng.

Tất cả mọi người đều tin tưởng rằng hai vương có tình cảm sâu nặng, hai nước đã hòa hợp làm một, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu!

Ngày hôm nay, Tức vương cuối cùng cũng chịu ra khỏi cửa, huynh đệ họ Chung lập tức háng hái lấy lại tinh thần hầu hạ hắn thật tốt. Có điều Tức vương suốt ngày chỉ ở tại ngự thư phòng cho nên rất khỏe, lại cực kỳ bận rộn, tới tận tối mới quay về phòng mình nghỉ ngơi, lúc quay về thì mọi thứ trong thư phòng đều gọn gàng ngăn nắp.

Ngày hai tháng hai.

Sáng sớm Phong Tức vẫn như cũ đi đến thư phòng, huynh đệ song sinh hầu hạ hắn ăn sáng xong liền đứng đợi ngoài cửa.

“Chung Ly”. Một lúc sau nghe được tiếng gọi to bên trong, Chung Ly lập tức đẩy cửa chạy vào.

“Người đem thư này gửi tới Thương Thư Thành, nói bốn vương giờ Thìn ngày mai mời Hoàng Vương đến đỉnh núi Thương Mang đánh cờ!”

“Vâng”. Chung Ly vội vàng nhận thư rồi lui ra ngoài.

“Chung Viên.”

“Có.” Chung Viên tiến vào.

“Triệu sáu vị tướng quân Kiều Cẩn, Đoan Mộc, Khí Thù, Tề Thư, Từ Uyên, Trình Tri đến đây.”

“Vâng”. Chung Viên nhận lệnh đi xuống.

Đội trong thư phòng không còn ai nữa, Phong Tức mới nhìn về phía cửa sổ, hôm nay là một ngày nắng đẹp gió mát.

“Nữ nhân chết tiết...!”. Hấn lại tức giận buột miệng mắng.

Phong cảnh tươi đẹp ngoài cửa sổ cũng không thể dập tắt được lửa giận trong lòng hấn, mà mấy người hầu hạ ngoài thư phòng vốn đã nhìn thấy hình tượng tức giận mắng chửi của vương từ mấy ngày trước, cho nên cũng không hề ngạc nhiên.

Một lát sau, có tiếng gõ cửa vang lên.

“Vương, sáu vị tướng quân đã đến.”

“Cho vào.” Phong Tức điều chỉnh lại tâm tình, vẻ mặt nghiêm chỉnh, ung dung ngồi xuống vương tọa.

Dù sao chuyện gì tới cũng sẽ tới, nên đối mặt thì sẽ phải đối mặt, nên làm thì sẽ phải làm.

Ngày ba tháng hai, Tức Vương và Hoàng Vương gặp nhau trên đỉnh núi Thương Mang.

Ngày đó ánh nắng ban mai vừa khẽ chói, hai vị vương giả một đông một tây đã ung dung lên núi.

Một ngày trời xanh không mây, gió nhẹ nắng ấm.

Ngày đó, đại quân Khang thành và đại quân Thương Thư thành đều hết sức mong đợi.

Ngày đó, sáu vị tướng quân tại Khang thành đều mang tâm tình phức tạp nhưng lại không thể làm gì.

Ngày đó, thiên địa trở nên yên tĩnh như trở về thuở sơ khai.

Ngày đó, buổi trưa, trên ngọn núi Thương Mang, có một bóng đen đột ngột xuất hiện.

Ngày đó, Mặc Vũ Kỳ, Phong Vân Kỳ tại Khang thành yên tĩnh chờ đợi mệnh lệnh của Tức Vương, nhưng chỉ thấy Tức Vương cười lạnh nhạt.

Tất cả đều đã được sắp xếp ổn thỏa.

Thở dài một hơi, giống như đem toàn bộ nỗi niềm trong lòng trôi ra ngoài.

“Ám My, Ám Tiêu”. Ngưng âm khẽ gọi.

Giữa ban ngày có hai bóng đen quỷ mị không một tiếng động bay vào.

“Xin đợi lệnh vương!”

“Đi Kinh Thành.”

Phong Túc híp mắt lại, hiện giờ tâm trạng hắn không tốt, ánh nắng mặt trời sáng rực lại như muốn đốt đầu hắn...

“Đưa Xuyên Vũ, Xuyên Vân đang hôn mê đến núi Thiên Bích, sau đó nói với bọn họ, từ nay về sau cứ thoải mái nói cho thế nhân biết, bọn họ tên là Ninh Xuyên Vũ, Ninh Xuyên Vân”.

“Vâng”. Bóng đen lên tiếng trả lời rồi lập tức biến mất, chưa bao giờ dám nghi ngờ lệnh vương.

“Ám Vồng, Ám Lượng.”

Lại thêm hai bóng đen nữa xuất hiện.

“Xin đợi lệnh vương!”

“Đem hai phong thư này, chia nhau gửi cho Vương thúc và Phong Vĩ ở Đế Đô!”. Phong Túc mỗi tay đưa một bức thư.

“Vâng”. Hai bóng đen trả lời rồi vô thanh vô tức rời đi.

“Nữ nhân chết tiệt!”. Hắn không tự chủ được lại bắt đầu chửi bới.

Chuyến đi này có vẻ là một đi không trở lại, mình không cam lòng chút nào! Thật hận không thể ăn thịt nữ nhân kia!

“Hi hi... Chàng nhớ ta sao?”. Một tiếng cười khế làm cho hắn ngẩn đầu, một người ngồi vắt vẻo trên bệ cửa sổ, áo trắng tóc dài, vô câu vô thúc, đây chẳng phải là người khiến hắn hận ghiền răng ghiền lợi mấy ngày nay hay sao!?

Lúc này mọi giận dữ trong lòng hắn đều hoàn toàn biến mất, cảm giác không cam lòng nhất thời hóa thành hư không, bình tâm tĩnh khí, nhàn nhạt thản nhiên liếc mắt một cái, nói: “Không phải nàng đang tiêu dao giang hồ à? Tại sao lại xuất hiện ở đây?”

Người ngồi trên bệ cửa sổ cười sáng lạn: “Hồ ly đen, sau khi ta đi rồi thì chợt phát hiện ra quên làm một việc, mà việc này nếu không hoàn thành thì có lẽ ta sẽ hối hận đến chết!”

Phong Túc chậm rãi nhìn nàng, cười đến vân đạm phong khinh: “Thật hiếm thấy, chẳng biết chuyện gì mà khiến nàng xem trọng như vậy, đến mức chết cũng không nhắm mắt được nha!”

Người ngồi trên cửa sổ phúi phúi tay nhảy xuống, đi đến giữa phòng chỉ thẳng ngón tay vào hắn, quang minh chính đại hùng hồn nói rằng: “Ta muốn cướp chàng.”

Tiếng nói vừa dứt, bạch lãng lập tức bay ra, quán bên hông người đối diện.

“Hồ ly đen, chàng không có ý kiến gì chứ?”. Phong Tịch cười híp mắt nhìn người đang bị nàng quán lấy.

“Ta chỉ không hiểu một chút”. Người đang bị bạch lăng quán lấy không chút hồi hộp, vẫn khoan thai đứng thẳng giống như đang chờ nàng đến trời, con người đen láy sâu thẳm nhìn nàng: “Nàng cướp ta làm gì?”

Bạch lăng từng chút từng chút buộc chặt, từ từ kéo người đối diện tới gần mình, đến khi kề sát khuôn mặt thì nàng nhẹ nhàng, trịnh trọng nói: “Chiêu vi phu tể...(Tuyển làm hôn phu)...!”

Bạch lăng phát lên, hai tay ôm lấy hấn, hai thân ảnh một trắng một đen bay ra cửa sổ, nhảy qua mái nhà rồi thoáng biến mất.

Chung Ly, Chung Viên nhìn hai thân ảnh đang dần dần đi xa kia, thở dài một hơi.

“Aizzz... Chúng ta cũng nên hành động rồi, phải không?”.

Cả hai cùng thở dài kêu lên, sau đó hai người nhìn nhau, lại cùng nhau cười.

Đại quân Phong – Mặc lúc này đang tập hợp tại giáo trường, bởi vì hai vị tướng quân Kiều Cần, Tề Thư vừa truyền lệnh, chuẩn bị công bố vương chiếu!

Khi đó đang là sáng sớm, thời tiết tuy có chút lạnh nhưng được ánh mặt trời trong trẻo chiếu xuống khiến người khác cảm thấy sảng khoái tinh thần. Mười vạn đại quân nghiêm trang đứng giữa giáo trường, đen trắng phân biệt, y giáp chói mắt. Ánh mắt mọi người cùng nhìn về phía thành lâu thật cao phía trước, cùng đợi hai vị tướng quân ban chiếu. Chỉ là... Người bọn họ chờ còn chưa tới thì đã có hai thân ảnh một đen một trắng từ trên trời đáp xuống, đứng thật cao trên đỉnh lâu, gió thổi tay áo bay bay, phiêu phiêu phát phát tựa như tiên nhân giáng thế.

Vạn quân còn chưa kịp phản ứng, một giọng nói dịu dàng trong trẻo đầy nét cười vang vọng trên bầu trời Khang thành: “Phong Vân Ky, Mặc Vũ Ky, nghe đồn Túc Vương của các người tuần nhĩ vô song, hôm nay được nhìn thấy quả là danh bất hư truyền, vì thế Bạch Phong Tịch ta sẽ cướp về làm chồng, đặc biệt thông báo khắp thiên hạ, ai dám tranh người của ta, tất sẽ tiêu đời dưới ba tác kiếm!”

“Nàng thật muốn làm ồn ào để cho cả thiên hạ đều biết sao?”. Hấn lắc đầu thở dài nhìn nữ nhân tùy ý vô câu vô thức bên cạnh tỏ vẻ bất đắc dĩ, giống như bị ép buộc, nhưng trong lòng lại vô cùng vui sướng.

“Hi hi... Để cho cả thiên hạ biết Túc Vương bị Bạch Phong Tịch ta cướp về làm chồng, không phải rất thú vị sao?”. Phong Tịch cười vui vẻ.

“Hả?”. Vạn quân bên dưới đồng loạt ồ lên kinh ngạc, ngược mắt nhìn lên, dù ở khá xa nhưng cũng có thể lơ mơ thấy đó là Túc Vương và Phong Vương. Không phải Phong vương đã quay về Đế Đô rồi sao? Làm thế nào lại xuất hiện vào lúc này? Lại còn đứng đây phát ngôn bừa bãi? Mà Túc vương vì sao cứ để mặc nàng như vậy?

Đúng lúc đó, bóng đen kia nhấc tay, vạn quân bên dưới lập tức im lặng.

“Ta, Phong Túc chiếu lệnh: Mặc Vũ Ky, Phong Vân Ky phải hành sự theo vương chiếu do hai vị tướng quân Kiều Cẩn và Tề Thư ban bố, cũng nghe theo sự chỉ huy điều hành của hai vị tướng quân, ai dám bất tuân sẽ bị ghép tội thần tử phản nghịch!”.

“Các người đều nghe rõ rồi chứ, dám bất tuân sẽ bị coi là thần tử phản nghịch!”. Thanh âm trong trẻo to rõ của Phong Tịch từng khắc tiến vào trong tai của mỗi người.

“Bây giờ chúng ta đi.”

Cả hai quay đầu lại cười, nắm lấy tay nhau, cho dù giang hồ phía trước mênh mông, cho dù phong ba bão táp không biết trước, từ nay về sau, chúng ta gắn bó với nhau!

Hai thân ảnh một đen một trắng nhanh chóng bay đi, biến mất trong tầm mắt của mười vạn đại quân, biến mất trên bầu trời Khang thành.

Vạn quân còn chưa kịp hoàn hồn sau một hồi khiếp sợ, si ngốc, Kiều Cẩn, Tề Thư đã cầm chiếu thư đứng trên thành lâu.

“Phụng hai vương chiếu mệnh...”

Từ đó về sau, có rất nhiều lời đồn đãi. Có người nói, Bạch Phong Tịch ái mộ Túc Vương tuân nhã, cướp về làm phu quân. Có người nói, Túc Vương vì mê muội phong tư của Bạch Phong Tịch đã bỏ cả giang sơn chạy theo nàng. Cũng có người nói, Bạch Phong Hắc Túc kỳ thật chính là Phong Vương và Túc Vương, bọn họ vì sợ quân uy của Hoàng Vương cho nên mới bỏ chạy. Còn có người nói, Phong Vương, Túc Vương không phải vì sợ hoàng vương mà là vì không đành lòng nhìn sinh linh bá tánh thống khổ, cho nên mới cùng nhau bỏ trốn, quy ẩn núi rừng, sống một cuộc sống thần tiên quyền rũ...

Truyền thuyết có rất nhiều, bất luận là nơi giang hồ hiểm ác hay là chốn dân gian đơn giản thôn quê cũng luôn luôn có rất nhiều chuyện kể về hai người, luôn luôn có vô số lời phỏng đoán, thế nhưng truyền thuyết thì vẫn chỉ là truyền thuyết.

Ngày đó, sách sử có ghi lại một câu thế này: Ngày ba tháng hai năm Nhân Dĩ thứ mười chín, Phong Vương, Túc Vương chiếu cáo thoái vị.

Truyền thuyết cũng tốt, sách sử cũng được, xuất sắc, ngắn gọn, phê bình, khen ngợi... Gì gì cũng được, những thứ này so ra đều thua kém cảm nhận của mười vạn đại quân, ngày đó tận mắt nhìn thấy hai người rời đi!

Hình bóng tiêu sái vô câu vô thúc, phong tư phiêu lãng khinh nhàn như vậy mà dám nói là “bỏ trốn”, thật là bôi nhọ bọn họ!

Trên bầu trời xanh thẳm, ánh nắng rực rỡ, có hai người được bạch lãng buộc vào nhau, giống như chim liền cánh, cây liền cành, rồng bay phượng múa!

“Sau trận chiến tại Đông Đán, hùng binh kỳ trận, làm tổn thất binh lực của ta. Thương Mang hội ngộ, trì thế luận đạo, ta thua xa không bằng. Hoàng Vương là người hùng tài, nhất định sẽ là minh chủ. Cứ khư khư danh lợi, thì binh sĩ tổn thương đặt ở đâu? Đã muốn an dân, thì sao

phải làm khổ bách tính? Ta nay đi xa, giao trọng trách cho Hoàng, tâm thật hồ thẹn! Chỉ mong tướng sĩ thể nghiệm và quan sát chữ ‘Nhân’, thương dân như con, ủng hộ Hoàng chủ, góp sức thái bình!”.

Đây là chiếu thư thoái vị do tự tay Tức Vương viết. Trước nói về đại nghĩa, sau nói về nhân từ, mọi người đều bị Tức vương làm cho cảm động. Ngàn năm sau, hậu nhân lật lại ‘Đông thư. Liệt hầu. Phong Vương Phong Tức thì ai nấy đều tán thưởng Tức Vương một chữ “Nhân”!

Sau khi Hoàng Triều đăng cơ, sử quan ghi chép lại trong “Đông thư, nghiêm chỉnh kể rằng: Phong, Tức hai vương tài đức vẹn toàn, điều binh khiển tướng, cai quản phân chia hai thiên hạ rõ ràng, tấm lòng rộng lớn như trời xanh, hiểu được nỗi khổ của sinh linh, không muốn lại xảy ra chiến tranh, nên mới vứt bỏ vương vị, phiêu bạt giang hồ, âu cũng là một việc tài đức!”

Viết lại những điều như vậy, sử quan lại không sợ hoàng đế đương triều trách tội, dù có bị giáng tội cũng muốn ghi lại khí thế của hai vương!

Mà Hoàng Triều là một vị vua có tài trí mưu lược xuất sắc, cũng không giáng tội vị sử quan, trái lại còn ra lệnh sửa chữa, mặc cho sách sử ghi lại, không sợ đời sau dị nghị, trí tuệ và khí phách như vậy khiến cho hậu nhân phải vỗ tay cảm thán!

Mà hai người đã rời đi kia, là bạch phong hắc tức cũng tốt, hay Phong Tức song vương cũng được, bất kể là hiện tại hay ngàn năm sau này, như vậy hai người so với truyền thuyết đi cùng với thời gian!

Sau này hãy nói.

Không nhắc tới Khang thành vạn quân vô chủ, không nhắc tới người trong thiên hạ rung động, rời xa Khang thành hơn mười dặm trên một con đường nhỏ, hai người một đen một trắng bước đi song song, khoan thai. Lúc này bọn họ không còn là Phong Tức vương của thiên hạ nữa, mà chính là người của giang hồ Bạch Phong Hắc Tức tiêu sái tự do.

“Nàng yên tâm sao?”. Phong Tức nhìn người bên cạnh híp nửa con mắt như muốn đánh nhau.

Nữ nhân này lúc cỡi vương bào, lại tham ăn, tham ngủ, lười biếng, bừa bãi... Tất cả những thói hư tật xấu đều trở lại, hình tượng nữ vương cao quý nghiêm nghị chỉ là giả trang, thực chất bên trong... Aizzz... Thôi, thôi! Cả đời này đều không có cách nào sửa được!

“Yên tâm.”

Phong Tịch tùy ý phát tay, ngáp một cái, nói:

“Phong Vân Ky sẽ không làm trái lệnh của ta, hơn nữa bọn họ cực kỳ kính trọng Tề Thư, Từ Uyên, Trình Tri, Khang thành còn có Tề Thư ở đó, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì. Mà Từ Uyên lúc mang theo chiếu thư về nước đã ngăn cản hết những tên quan thần có ý đồ dị thường, Phùng Kinh, Tạ Tổ đều là những cự thần xưa nay yêu nước thương dân, chắc chắn sẽ không không để cho dân chúng đi vào con đường lầm than. Nói thẳng ra thì dân chúng cũng không quan trọng cái ngai vàng kia là ai ngồi, mà là ai có thể cho họ một cuộc sống bình yên.

Hoàng Triều cũng không phải hạng người tàn bạo vô vãng, hơn nữa ta đã ra ba vương lệnh, ít nhất cũng phải đợi hai năm Phong Vân Kỳ mới thuyết phục được Hoàng Triều.”

Nói xong nàng quay đầu cười nhìn Phong Túc “Còn chàng thì sao, Phong Vân Kỳ của ta không thể so với Mặc Vũ Kỳ của chàng.”

Phong Túc cũng chỉ cười nhạt: “Trong tứ đại kỳ không chỉ có Phong Vân Kỳ trung thành mà Mặc Vũ Kỳ cũng rất đáng hoan nghênh, bọn họ hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh, quyết không dám trái! Kiều Cần vốn là trung thần, chắc chắn không có lòng riêng, mà lão hồ ly Vương thúc kia còn ước dọn dẹp xong mọi thứ để lão có thể yên ổn dưỡng già, tiểu tử Phong Vi lại có Vương thúc ở bên cạnh nên không phải lo lắng. Về phần người thân của ta thì... Hừ, với năng lực bây giờ bọn họ không quyền không binh, dám tạo phản thì cũng chỉ đáng cho Hoàng Triều giết gà dọa khỉ!”. Hắn cười lạnh lùng nói.

“Ừm! Chàng đoán xem Hoàng Triều sẽ làm gì với bọn họ?”. Phong Tịch chớp mắt mấy cái hỏi.

“Vô vị”. Phong Túc khinh thường liếc nhìn nàng: “Nếu chỉ có bấy nhiêu tướng sĩ thôi mà hắn cũng không thu phục được thì làm sao có thể ngồi lên vương vị? Hắn mà dám làm gì tướng của ta, đừng mong có thể ngồi vững trên giang sơn!”

“Hi hi... Hồ ly đen, chàng không hối hận chứ?” Phong Tịch cười tủm tỉm ghé sát vào tai hắn.

“Hối hận thì sao? Không hối hận thì sao?”. Phong Túc hỏi lại.

“Hi... Mặc kệ chàng hối hận hay không, đời này của chàng đã bị ta trói lại!”. Phong Tịch chỉ chỉ đến bạch lăng đang cột bên hông hắn.

Đôi mắt phượng của Phong Túc hơi nhướng lên, cúi đầu nhìn nàng: “Nữ nhân, đừng tưởng ta không biết nàng đánh cờ với Ngọc Vô Duyên!”

Phong Tịch nghe vậy khẽ giơ tay lên: “Chàng biết thì sao? Tính nhảy vào phá đám à?”

“À được...”. Hắn mỉm cười ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng cắn vành tai trắng như tuyết của nàng, lầm bầm: “Trong thiên hạ, vạn vật như bụi trần, duy chỉ có nàng là châu ngọc trong lòng ta, thấm vào xương cốt, hòa với máu ta, không dứt ra được!”.

“Hi hi... Ta muốn đem những lời này khắc vào gia phả Phong thị.” (Bạch Phong thị)

“Là Phong thị.” (Hắc Phong thị)

“Không phải đều giống nhau sao.”

Hai cái bóng một trắng một đen càng lúc càng xa dần, tiếng cười nói cũng dần dần biết mất.

Trên đỉnh núi Thương Mang, hoàng hôn nặng nề buông xuống, Thu Cửu Sương, Hoàng Vũ dùng hết sức lực, cuối cùng cũng chạy lên được tới nơi, nhưng chỉ thấy một mình Hoàng Triều đang đứng đón gió, khoanh tay nhìn lên trời cao, giống như đang suy nghĩ cái gì.

“Vương, nên xuống núi rồi.” Thu Cửu Sương lên tiếng.

Hoàng Triều lại không hề nhúc nhích như không nghe thấy gì, vẫn đứng im lặng ở bên sườn núi để làn gió thổi bay vạt áo.

Hoàng Vũ và Thu Cửu Sương liếc mắt nhìn nhau liếc, cũng không nhắc lại, chỉ lặng im đứng ở phía sau hắn.

Được một lúc lâu, mới nghe thấy Hoàng Triều mở miệng nói: “Hắn nói với ta, nếu có được thiên hạ mà mất đi người mình yêu nhất, vậy cũng chỉ là một ‘người cô đơn’. Điện ngọc ngai vàng, sơn hà gấm vóc đều không bằng được ôm nương tử mà cùng nhau đi khắp thiên hạ. Hắn cứ như vậy đem một nửa thiên hạ trao cho người khác, hai người nói xem là thông minh hay là ngu muội?”

Hai người vừa nghe như vậy không khỏi giật mình, vốn tưởng sẽ có một trận long tranh hổ đấu, không ngờ kết thúc lại như vậy!

Hoàng Triều quay người lại, đi tới trước bàn cờ.

Trên bàn đá những quân cờ vẫn giữ nguyên như cũ, chưa từng bị di chuyển chút nào, chỉ khác là phiến đá trước mắt khắc hai dòng chữ: Thả thí thiên hạ như cỏ rác, dặt tay thiên nhai cười tiên gia!

*“Tàn cục Thương Mang dân mong đợi
Anh hùng hội tụ đoạt chí tôn”.*

Hoàng Triều đọc hai câu thơ trên vách đá, tâm trạng có chút phức tạp: “Rõ ràng là muốn đoạt ngôi vị chí tôn, nhưng cũng coi”

Thả thí thiên hạ như cỏ rác, nắm tay nhau cười đi khắp thế gian “, thiên hạ này là thứ mỗi người đều ước muốn có được, vậy mà hắn lại có thể buông bỏ dễ dàng như thế?!”

Cúi đầu nhìn bốn tám lệnh phù, có thể điều khiển trợ thủ đắc lực nhất, một bên là chủ soái tượng trưng cho mặc vũ lệnh và phong vân lệnh, một bên là vương giả tượng trưng cho huyền mặc lệnh.

Hoàng Vũ và Thu Cửu Sương lại nhìn nhau, mơ hồ không thể hiểu nổi suy nghĩ của hai người họ.

“Ngày mai các ngươi chuẩn bị cùng ta đi Khang thành một chuyến.” Giọng nói của Hoàng Triều khôi phục lại bình tĩnh.

“Cần mang theo bao nhiêu đại quân?” Thu Cửu Sương hỏi.

“Không cần.” Hoàng Triều lại nói.

“Vương...” Thu Cửu Sương định lên tiếng nói tiếp.

“Nếu ngay cả những chuyện như vậy bốn vương cũng không thể giải quyết nổi, làm sao có thể đứng đầu quân đội phong vân cùng mặc vũ được!” Hoàng Triều phát tay quả quyết nói.

“Kiều Cẩn, Đoan Mộc, Khí Thù, các người có thể đi theo ta là vì ta biết trọng người tài, để các người có thể mở ra khả năng. Hoàng vương là người có trí tuệ sâu rộng, đúng chuẩn mực của một đấng đế vương, chắc chắn sẽ không đối xử tệ với các người. Nếu các người niệm tình ta đối xử với các người như bằng hữu, thì không cần cố gắng nhẫn nhịn tên Mặc Vũ tướng quân. Từ nay quên đi chủ cũ, một lòng đi theo hoàng vương, tạo ra một thiên hạ thái bình, lấy không trái với tâm nguyện của mình, cũng không uổng phí tâm tư của ta!”

“Lần này ta dời đi, rất có thể sẽ không trở lại. Người trong thiên hạ có thể sẽ chê cười ta nhất gan, hoặc lưu lại tiếng xấu trong sách sử tới muôn đời, nhưng ta không thay đổi quyết định!”

Trên tường thành Khang thành, Kiều Cẩn ngẩng đầu nhìn lên trời cao, màn đêm tối đen như mực, sao sáng nhấp nháy, đột nhiên lại nhớ đến cặp mắt đen không tí vết, con người u trầm kia lại thoáng hiện lên một tia sáng.

Hắn cùng với Tề Thư hợp lực cuối cùng cũng có thể trấn áp đại quân có mặt ở Khang thành, mà ở kinh thành, có Khí Thù khôn khéo, và Trình Tri hào sảng, có lẽ cũng đã ổn thỏa. Nhưng mà... Cuộc đời này có còn cơ hội cho bọn họ gặp lại hai người đã khiến bọn họ cam tâm tình nguyện thuận phục hay không?

“Bất luận mọi chuyện có như thế nào, ta vẫn giúp đỡ hắn.”

Phong vương, đây là sự tác thành của người sao?

Nếu vương chọn giang sơn, dùng đất nước để giúp hắn đăng vị. Đây là tác thành theo ý chí!

Nếu vương đã chọn ngài ấy, bỏ qua giang sơn để vị, nhưng sẽ được lưu danh sử sách, cả đời có ngài làm bạn! Đây là sự thành toàn trong tâm!

Nắm chặt tay, âm thầm thề: Vương, xin người cứ yên tâm, Kiều Cẩn sẽ không phụ lại sự kỳ vọng của người!

Mà Tề Thư một đại tướng quân khác của Khang thành không ở trong thành lâu nhận phần thưởng, lúc này hắn đang đứng trước cửa nhà, có chút đau đầu, do dự xem có nên đi vào hay không.

Ai, hay là đi tìm Kiều tướng quân. Cuối cùng hắn thờ dãi một hơi, đang định đi tìm Kiều Cẩn xin ngủ nhờ một đêm, nhưng chân vừa nhấc, cánh cửa đã ‘két’ một tiếng liền mở ra.

“Tướng quân, ngài đã về! Mau vào trong, ta đã làm cơm xong rồi, chỉ chờ tướng quân trở về.” Một giọng nói kiều mỹ vang lên, từ bên trong một nữ nhân xinh đẹp, vẻ mặt dịu dàng tươi cười ngọt ngào, không phải là của Ngũ Mỹ nữ quan bên cạnh Phong vương đây sao.

“Ta... Ta...”

“Có chuyện gì thì cũng nên vào trong rồi nói, bên ngoài tối như mực lại lạnh nữa, ta đã sai người mang rượu lên rồi, uống một ly cho ấm người.”

Tề Thư còn không kịp chối từ, đã bị Ngũ My lôi vào bên trong, vừa bước vào cửa đã nhìn thấy một mâm cơm ấm áp.

Yên lặng thở dài một hơi, nhớ tới lời nói trước khi vương rời đi: “Tề Thư, Ngũ My và bốn vương thân như tỷ muội, ta đã đồng ý với nàng sẽ tìm cho nàng một người chồng tốt, nhưng bây giờ không thể làm được. Có câu là quân có việc, thần tận trách nhiệm, cho nên người hãy thay bốn vương tìm cho nàng một phu quân tốt đi.”

Ai, cái này đâu phải là muốn hắt hủi “Phu quân”, rõ ràng là vương muốn hắt hủi làm “Phu quân” của nàng mà thôi!

Trái ngược với Tề Thư đang thở dài, ở một khách điểm bên ngoài Khang thành trăm dặm, trong căn phòng chữ thiên ấm áp yên lặng.

Có một người mặc trang phục trong cung dịu dàng ngoan ngoãn ngồi im, nữ nhân xinh đẹp nhỏ nhắn tay đang cầm một quyển sách, ngồi đối diện với nàng là một nam tử áo xanh thanh tú, đang cầm một chén trà nóng, nhẹ nhàng thổi lá trà, sau đó uống một ngụm, khiến cả thân thể đều ấm lên.

“... Phải chăng nương tử đã đi mất, trần ai không gặp Hàm Dương Kiều (cầu Hàm Dương). Lầy áo khế lau hàng nước mắt, tiếng khóc thẳng lên tận Vân Tiêu (trời xanh)...”

Lúc đi thì đầu còn xanh, quay về đầu đã bạc màu biên cương. Biên thành máu chảy thành sông, sinh nam thì khôn sinh nữ thì vui. Sinh nữ xuất giá lẳng giềng, sinh nam lại phải chôn vùi cỏ xanh... Quả nhiên, chiến sự là tai họa, thảo nào tự xưa binh đao đau khổ, khó có thể khiến vương vui cười, mỗi lần chiến trận càng làm ngài nhú mày nhiều hơn, ngài đau thương vì những chiến sĩ chết ngoài biên cương kia...”

Nữ nhân nhỏ nhắn xinh đẹp ngồi một bên đang đọc một bài thơ, xúc động lên tiếng, cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn người đối diện nói: “Cho nên vương mới từ bỏ tất cả để ra đi, thật ra nàng đều vì thiên hạ bách tính, không muốn có chiến sự xảy ra.”

“Ừm.” Người đối diện gật đầu mỉm cười: “Tịch nhi nhìn qua thì có phóng khoáng độ lượng, kỳ thật rất dễ mềm lòng.”

Nhìn nữ nhân đang đọc sách dưới ánh đèn, không khỏi nhớ tới người quý dị đêm hôm trước: “Cửu Vi, Lục Vân là tài nữ ở bên cạnh Phong vương đã lâu, Người quay về đoàn tụ với tộc nhân, sau đó đi bá kiến Tịch tiên sinh, vậy Lục Vân xin làm phiến người.”

A, gặp Tịch tiên sinh sao? Cửu Vi thân nhiên cười, có duyên thì muốn tránh cũng không thoát, vô duyên đối mặt cũng khó cầu.

Ban đêm, ở Thương Thư thành toàn thể đại quân đều đang vui mừng.

Trái ngược với sự vui mừng của những tướng sĩ, Hoàng Triều lại im lặng ngồi trong thư phòng, chăm chú nhìn vào bức tranh sương khói ở trên tường.

“Cốc cốc!” Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ nhàng, sau đó không đợi hần cho phép, đã đẩy cửa đi vào.

Có thể tùy ý ra vào thư phòng của hần như vậy chỉ có một người. Quay đầu nhìn lại thấy một người mặc áo trắng đang nhẹ nhàng đi vào.

“Vẫn còn đang suy nghĩ sao? Chưa thể hiểu ra à?” Ngọc Vô Duyên tùy tiện ngồi xuống đối diện với Hoàng Triều.

“Ta đã hiểu, chỉ là không thể lý giải nổi.” Hoàng Triều nhẹ nhàng lắc đầu, “Hần làm như vậy không giống với bản tính thường ngày, vì cái gì lại cố tình làm như vậy?”

“Tình yêu là ở bên nhau, vượt qua sinh tử.” Ngọc Vô Duyên thản nhiên nói, “Nếu huynh cùng chí hướng thì sẽ có thể hiểu được, nhưng người mà hiểu được, vậy thiên hạ hôm nay đã không phải là của huynh”.

“Tình yêu là ở bên nhau sao?”. Hoàng Triều thì thầm khẽ nhắc lại, mâu quang trong nháy mắt trở nên nhu hòa.

“Đúng thế!” Ngọc Vô Duyên cười yếu ớt gật đầu: “Hần dám làm vậy, huynh và ta chỉ có thể ủng hộ.”

“Hâm mộ sao? Có lẽ vậy.” Hoàng Triều ảm đạm cười nói. “Hần dám xem thiên hạ như cỏ rác, cho nên, việc tranh giành hôm nay ta thắng, nhưng về phương diện khác, ta có lẽ đã thua!”

“Không nên bàn đến thắng thua, chỉ cần không hối hận thì thật sự là anh hùng.” Ngọc Vô Duyên chăm chú nhìn Hoàng Triều.

“Năm đó sự phụ đã tiên đoán cho ta ở trên đỉnh núi, nhưng hần cũng không lường trước được kết quả sẽ như vậy.” Hoàng Triều có chút buồn bã nói.

“Năm đó, mặc dù Thiên lão Địa lão xem sao Thiên Khải đoán mệnh, nhưng mà... Bọn họ xuống núi quá sớm.” Ngọc Vô Duyên cười nhạt nói, “Cho nên bọn họ không thể nhìn thấy hiện tượng thiên văn kì dị cuối cùng.”

“Hả?”

“Vương tinh giăng co, dị tinh xuất hiện, ngôi sao này sáng cả Cửu Châu, mãnh liệt nhưng rất kín đáo.” Ngọc Vô Duyên ngửa đầu, ánh mắt giống như xuyên qua nóc nhà, nhìn thẳng đến bầu trời mờ mịt.

“Ngôi sao kì dị đó chính là Phong Tịch.” Hoàng Triều hiểu ra nói: “Quả nhiên...” Mày kiếm hơi nhướn, có chút kỳ quái nhìn Ngọc Vô Duyên, “Năm đó huynh bao nhiêu tuổi?”

“Mười tuổi.” Ngọc Vô Duyên thành thật đáp.

“Mười tuổi?” Hoàng Triều kinh ngạc, sau đó lại cười lớn: “Quả nhiên là người của Ngọc gia!”

Ngọc Vô Duyên chỉ cười đáp lại.

Một lát sau, Hoàng Triều thay đổi sắc mặt nói: “Ngày mai ta cùng với Hoàng Vũ và Thu Cửu Sương ba người đi kinh thành, không mang theo người nào, người có ý kiến gì không?”

“Chuyện Khang thành có thể yên tâm.” Ngọc Vô Duyên nhìn Hoàng Triều, ánh mắt dịu dàng, hơi ngừng lại một chút rồi nói, “Ngày mai ta không tiễn huynh, huynh cũng không cần tiễn ta.”

“Bịch!” Hoàng Triều đột nhiên đứng bật dậy, chàng xoay người tiến đến trước bàn trà, “Leng keng!” Mấy đồ vật trên bàn đều rơi xuống đất, lúc này hắn bất chấp tất cả, túm lấy tay Ngọc Vô Duyên, lạnh lùng nói: “Vô Duyên, ‘không cần tiễn ta’ là có ý gì?”

“Từ lúc ta và huynh quen biết nhau chưa từng thấy huynh khác lạ như thế này.” Ngọc Vô Duyên đẩy tay hắn ra, xoay người nâng cái bàn dậy, nhặt tất cả những đồ lộn xộn dưới đất lên.

“Vô Duyên...” Hoàng Triều thấy Ngọc Vô Duyên bình tĩnh nhặt đồ vật, trong ngực nhảy lên một cái, cảm giác lo sợ không yên này đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được!

“Hoàng Triều.” Sau khi nhặt tất cả mọi thứ lên Ngọc Vô Duyên mới quay lại nhìn Hoàng Triều, thấy cặp mắt vàng không còn bình tĩnh của hắn, cũng không khỏi cảm động rồi lại thở dài, nâng tay đặt ở trên vai hắn, “Hoàng Triều, nhớ kĩ thân phận của huynh, mọi thứ đều có trước, kể cả cô độc”.

Lúc này Hoàng Triều cũng không thể đứng yên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Ngọc Vô Duyên: “Huynh và ta quen biết cũng gần mười năm, ta tôn kính huynh như thầy, coi huynh như bạn, tuy không phải lúc nào cũng bên cạnh nhau, nhưng tình cờ gặp nhau, rồi thư từ qua lại, tình nghĩa giữa ta với huynh ta có thể tự tin nói bốn chữ ‘sinh tử chi giao’, mỗi lần có chuyện xảy ra đều có huynh ở bên cạnh ta... Ta luôn nghĩ... Huynh và ta sẽ như vậy cả đời... Chẳng lẽ... Chẳng lẽ huynh cũng muốn rời bỏ ta sao?”

Hình như không thể nhìn vào đôi mắt vàng như tình kia, Ngọc Vô Duyên hơi hơi quay đầu, ánh mắt dừng lại trên bức tranh đỉnh trên tường, nhìn thấy sông núi sương mù mờ ảo, thoáng chốc, trong ánh mắt hiện lên chút sương mù, nhưng rất nhanh liền trôi đi mất.

“Ngọc gia chúng ta được người đời xưng tụng là tiên nhân, đó là vì Ngọc gia thấu tình đạt lý, không vụ lợi, nhưng chỉ Ngọc gia chúng ta mới biết bản thân chúng ta là vô tình không quan tâm mọi chuyện!” Giọng nói Ngọc Vô Duyên nhẹ nhàng như sương khói, trên mặt cũng như ẩn hiện một lớp sương mù “Cả đời ta, có thể được huynh đối xử nặng tình nặng nghĩa như vậy, sống cũng không uổng phí, nếu có thể, ta cũng ước có thể tận mắt nhìn huynh đăng cơ, nhìn huynh tạo ra một thiên hạ thịnh thế, làm tri kỉ cả đời, chỉ là... Mệnh ta đã tận, thời gian cũng đã hết!”

“Có ý gì?” Mắt Hoàng Triều lóe lên tia khác lạ, nhanh chóng nắm chặt lấy ta Ngọc Vô Duyên.

“Thiên nhân Ngọc gia vì sao không thể sống thọ cùng trời đất?” Ngọc Vô Duyên quay đầu nhìn Hoàng Triều, trên mặt là nụ cười đùa cợt, “Ngày đó lúc di chuyển về Hoa đô Phong Tắc Đảng cũng đã hỏi ta như vậy.”

“Thiên nhân Ngọc gia vì sao không thể sống thọ cùng trời đất?” Hoàng Triều kinh ngạc lặp lại.

“Ha ha...” Ngọc Vô Duyên cười, cười đến buồn bã, cười đến bi ai, giơ hai tay ra trước mặt Hoàng Triều, “Hoàng triều, huynh nhìn tay ta xem, huynh hoàn toàn không phát hiện ra sao? Thọ mệnh của ta đã hết!”

Ánh mắt Hoàng Triều cúi xuống nhìn vào đường vân trên đôi bàn tay kia, trong chớp mắt, đầu óc nổ tung, mọi thứ như trống rỗng! Phải mất một lúc mới hồi phục lại tinh thần, nhìn rõ lại đôi tay kia, buồn bã, hối hận, đau lòng, sợ hãi những cảm giác đó từ từ hợp lại một chỗ, trong lòng cảm thấy như có một dòng nước siết dâng trào hỗn loạn, sau lại trống trải giống như cái gì cũng không có.

Đôi tay trắng muốt như ngọc được điêu khắc! Hoàn mỹ không có một tí vết nào, nhưng chỉ có tác phẩm hoàn mỹ như vậy mới khiến cho người ta hoảng sợ. Bàn tay của người này đã chăm sóc bảo vệ như thế nào, để làn da non mịn, tuyệt đối không hóa thành ngọc, làn da trắng nõn, thân nhiệt ấm áp.

Nhưng điều làm cho hắn khiếp sợ, bàn tay kia... Hoa văn lộ ra dưới lòng bàn tay lại nhạt như vậy, gần như không thể nhìn thấy! Ngắn như vậy, ngắn tới nỗi cái gì cũng không kịp làm! Con người khi còn sống, sinh lão bệnh tử, vinh nhục thành bại, đều ở trong đó, nhưng bây giờ tất cả đều ngắn, một chút cũng không có!

Vì cái gì? Tại sao hắn không phát hiện ra? Vì sao tới bây giờ hắn mới biết? Hắn nói hắn kính chàng (Ngọc Vô Duyên) như sư, xem chàng như bạn, nhưng tại sao hắn không phát hiện ra hai tay của chàng đã biến hóa, chưa phát hiện ra bí mật trong lòng bàn tay chàng?!

“Vô Duyên...” Hoàng Triều nâng mắt lên nhìn người đối diện, lúc này mới phát hiện ra khuôn mặt chàng cũng như ngọc phát sáng trong suốt, nhưng đôi mắt lúc nào cũng bình thản kia bây giờ lại tràn ngập mệt mỏi, vì sao hắn không phát hiện...?

Cánh tay run run, ngay cả giọng nói cũng trở nên lắp bắp: “Vô Duyên... Ta không xứng để huynh xem là bằng hữu!”

“Khờ quá!” Ngọc Vô Duyên rút tay lại, vỗ vỗ vai của hắn nói: “Chuyện này cũng không phải là do huynh, là tội nghiệt mà Ngọc gia của ta đã tạo thành.”

“Tội nghiệt...? Chẳng lẽ, năm đó... Cửu La...”

Hoàng Triều đột nhiên hiểu ra, trong lòng trùng xuống, “Nhưng mà... Chuyện đó cũng không phải lỗi của Ngọc gia, thủy đế cùng thất vương làm ra chuyện sai, vì sao Ngọc gia lại phải gánh chịu? Chuyện này không công bằng! Ta...”

Ngọc Vô Duyên đưa tay lên, ngăn cản câu nói tiếp theo của hắn: “Thất vương lúc đó đều biết bị kịch Tê Long Cung năm ấy là do ai làm, chính người nhà Ngọc gia đã hạ huyết chú... Phong Cực Phong vương cũng có mặt ở đó năm ấy, có lẽ ông ta đã kể chuyện này với con cháu đời sau. Bị kịch năm đó mặc dù do Phượng vương gây ra, nhưng kết cũng vì Ngọc gia, Ngọc gia gánh hết mọi trách nhiệm, cũng là cam tâm tình nguyện. Hơn ba trăm năm qua, Ngọc gia chúng ta chưa có thể hệ nào sống qua ba mươi tuổi, nhưng không một người nào oán hận Thất vương, một thế hệ cũng không hề oán hận, vui vẻ sống quãng đời ngắn ngủi.”

“Sau này Thất vương an hưởng vinh hóa phú quý, cũng không biết tất cả những thứ đó đều do người nhà Ngọc gia dùng mạng để đổi!”

Hoàng Triều cười, cười đến đau khổ: “Nhưng mà đã nhiều năm trôi qua như vậy, chẳng lẽ Ngọc gia cũng không thể gỡ bỏ huyết chú sao?”

“Huyết chú của Cửu La vương tộc không thể gỡ bỏ.”

Ngọc Vô Duyên lạnh nhạt cười: “Toàn tộc Cửu La bị hủy diệt lấy một Ngọc gia ra bồi thường, thật ra vẫn là chúng ta được lợi. Cho nên... Sau này huynh đăng cơ, phải đối xử thật tốt với người Cửu La tộc, bù đắp lại tội nghiệt năm đó gia tộc chúng ta đã tạo ra!”

“Ta đăng cơ... Ta đăng cơ... Lúc ta đăng cơ thì có việc gì là không thể làm! Vô Duyên, Huynh cứ ở lại nơi này, ta nhất định sẽ tìm được linh dược, chắc chắn sẽ có một người nào đó có thể hóa giải được huyết chú! Vô Duyên, huynh hãy tin ta!” Hoàng Triều vội vàng nói.

Ngọc Vô Duyên bình tĩnh nhìn Hoàng Triều, thấy vẻ mặt hoảng sợ của hắn, toàn thân bỗng nhiên như được thả lỏng, dường như tất cả mọi việc đều có thể buông xuôi, không còn vướng bận. Cho dù là thầy tướng số thì có thể như thế nào, cho dù cả đời không quen không yêu thì sao, không phải còn có vị bằng hữu tốt trước mắt đây sao? Không phải còn có hắn một lòng thâm tình sao? Cho nên... Người nhà Ngọc gia không còn muốn gì nữa, yêu cầu đưa ra cũng rất ít, chỉ cần thật tâm sống là đủ rồi!

“Hoàng Triều, năm đó Thủy đế cũng không phải không đi tìm tất cả các biện pháp, hơn ba trăm năm qua người nhà Ngọc gia cũng đã suy nghĩ rất nhiều cách, chỉ là...”

Ngọc Vô Duyên cười, cười đến vui vẻ, cười đến tiêu sái thông dong, “Người nhà Ngọc gia thật sự rất tin tưởng vào mệnh trời, năm đó rõ ràng thủy tổ biết Phượng vương sẽ tạo ra bị kịch, cũng đoán ra được Ngọc gia sẽ gặp kiếp nạn khó qua, nhưng ông không giết chết Phượng vương để ngăn cản tai họa, mà cứ thế để vận mệnh diễn ra. Ông có lý do của ông, có thể là vì năm đó loạn thế không thể mất đi một nhân tài, hoặc là vì Thủy đế, cũng có thể là do tình cảm giữa bọn họ... Mà Ngọc Vô Duyên ta mặc dù không có khả năng thay đổi vận mệnh của Ngọc gia, nhưng ta cũng không muốn tiếp tục như vậy, ta muốn cho Ngọc gia một kết cục cuối cùng!”

“Vô Duyên...” Hoàng Triều nghe vậy có chút chấn động, trong lòng đau nhức. Hắn sao có thể cười nhạt thoải mái nói ra những điều như vậy, Ngọc gia mà người đời ngưỡng mộ từ nay về sau sẽ biến mất hoàn toàn...

“Chim phải về tổ, lá rụng về cội.” Ngọc Vô Duyên nhẹ nhàng cầm tay Hoàng Triều, “Hoàng Triều, thú cũng như vậy huống gì là người. Ngọc gia chúng ta chưa bao giờ chết ở bên ngoài, chúng ta... Cũng sẽ về nhà!”

Hoàng Triều nắm thật chặt lấy tay Ngọc Vô Duyên, chỉ sợ buông lỏng, người trước mắt sẽ lập tức biến mất, nhưng mà hắn có nắm chặt như vậy, thì Ngọc Vô Duyên sẽ không rời đi sao? Số phận của hắn đã định trước là cô độc ư?

“Ta đi rồi, huynh...” Ngọc Vô Duyên nhẹ nhàng thở dài “Sẽ rất cô đơn... Là Đế vương, anh hùng tất theo!”

Ngày bốn tháng hai.

Hoàng Triều mang theo Hoàng Vũ và Thu Cửu Sương tiến vào Khang thành, được Kiều Cẩn cùng Tề Thư nghênh đón.

Một ngày, Hoàng Triều đứng trên thành lâu, bên dưới là mười vạn đại quân, một thân nghiêm nghị, ngạo nghễ anh hùng, khí phách thiên hạ, ra lệnh cho phong mặc đại quân.

Một ngày ở bên ngoài Khang thành trăm dặm dưới chân núi, hai người Phong Túc đang từ từ cưỡi ngựa, từ trên núi truyền đến tiếng xe ngựa đang chạy, một lát sau liền gặp một nhóm người đi ngựa tiến tới.

Đến gần một chút, không phải là huynh đệ Chung Ly và Chung Viên đây sao?

Phong Tịch vẫn còn đang kinh ngạc, thì Chung Ly, Chung Viên đã về phía trước, hướng Phong Túc cúi người: “Công tử, việc ngài phân phó tất cả đã làm xong.”

“Ừm, rất tốt.” Phong Túc vừa lòng gật gật đầu.

“Hồ ly đen, chàng rốt cuộc giờ trò gì thế? Những thứ này để làm gì?” Phong Tịch nghi hoặc nhìn một đội xe ngựa dài thật là dài, ít nhất cũng không dưới năm mươi chiếc.

“Chỉ là một chút đồ dùng hằng ngày của ta mà thôi!” Phong Túc lại thản nhiên nói. (50 xe đó ba?! Đồ của ba dùng hàng ngày chứa những cái gì vậy?!)

“Đồ dùng hằng ngày?” Phong Tịch trừng mắt, vật dụng hàng ngày có cần đến năm mươi xe chở hay không? Ánh mắt chuyển hướng về phía Chung Ly, nhanh chóng gọi tới.

Không ngờ Chung Ly cũng rất thức thời như vậy, xuống ngựa khom người hướng nàng báo cáo: “Bẩm phu nhân, năm mươi xe này trừ hai mươi xe vàng bạc, còn lại ba mươi xe quả thật đều là đồ dùng của công tử hằng ngày. Mười xe xiêm y đai lưng quan mào, mười xe chứa thư tịch, năm xe là đồ cổ ngọc khí, ba xe đựng đồ dùng nấu ăn, một xe chứa nhạc cụ đàn cầm, còn có một xe trống để công tử nghỉ ngơi”.

Chung Ly vừa nói xong đã thấy Phong Tịch dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn Phong Túc, còn chưa kịp mở miệng nói, thì Chung Viên bên kia liền vung tay, mười xe ngựa lập tức tới gần: “Những

xe này đều là người hầu của công tử.” Rồi quay đầu nói với những người đó “Mời các vị tự giới thiệu bản thân với phu nhân.”

Tiếng nói vừa dứt, một đám người ở đó tiến lên, tới trước ngựa của Phong Tịch khom người, giới thiệu tên:

“Phu nhân, tôi là người chuyên chuẩn bị y phục cho công tử, Thiên Chân”

“Phu nhân, tôi là người chuyên pha trà cho công tử, Tạng Hương.”

“Phu nhân, tôi là người chuyên ủ rượu cho công tử, Cúc Tuyền.”

“Phu nhân, ta là người chuyên chăm hoa lan cho công tử, Thanh Trì.”

Có lẽ vì quá mức ngạc nhiên nên Phong Tịch không phát hiện những người này đã thay đổi cách xưng hô, gọi nàng là phu nhân.

Sau khi tất cả những người đó giới thiệu xong, Phong Tịch ngẩng đầu ngửa mặt lên trời thở dài: “AAAA, kiếp trước ta tạo nghiệt gì mà kiếp này lại phải quen biết một quái nhân như thế!”

Nhưng Phong Tịch giống như còn sợ không đủ, liền nói thêm: “Đi đường mang theo nhiều người không tiện nên ta chỉ mang theo bấy nhiêu đây thôi, chờ nàng và ta tìm được nơi nào đẹp định cư, ta sẽ mang thêm nhiều người hầu nữa.”

“Hả?”. Lúc này Phong Tịch quả thực á khẩu, không thể nói thêm gì được nữa.

Mà những người còn lại khác đang âm thầm đánh giá vị chủ nhân vứt bỏ giang sơn chọn nữ nhân của bọn họ.

Một lúc lâu sau, Phong Tịch mới hồi phục lại tinh thần, nhìn đoàn xe thật dài, nói: “Chàng mang theo nhiều đồ vật như vậy, không sợ bị cướp sao?”

“Cướp?” Phong Tịch suy nghĩ một hồi: “Ta đang tự hỏi ai dám cướp của ta? Đến cả Hoàng Triều cũng phải dè chừng đấy!”

Đúng lúc này, một tiếng đàn từ trên đỉnh núi vang xuống dịu dàng như nước suối, thanh nhã như gió, kẻ khác nghe thấy cũng chỉ là tầm thường.

“Đây là...”

Phong Tịch tập trung lắng nghe, tiếng đàn này nghe rất quen tai, với lại dịu dàng nhẹ nhàng như thế, cũng không phải người thường có thể đàn.

“Đây là một đêm ấy...” Phong Tịch đột nhiên nhớ ra, đây không phải là vào đêm kia Ngọc Vô Duyên ở trên cao tùy hứng đàn ra khúc nhạc này hay sao? Nàng đột nhiên quay đầu ngựa lại, chạy về hướng núi xanh.

Tiếng đàn kia cũng càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ ràng, dường như người đánh đàn cũng đang xuống núi.

Đoàn người dưới chân núi lẳng lẳng lẳng nghe tiếng đàn trong veo như âm thanh của tự nhiên, trong chốc lát tâm hồn đều mơ màng. Chỉ còn lại Phong Tịch bình tĩnh lạnh nhạt, liếc mắt một cái nhìn thấy Phong Tịch đang vui mừng, lập tức chau mày, nhưng cũng không nói gì.

Cuối cùng một thân ảnh màu trắng như ánh trăng dần dần hiện ra, nhẹ nhàng chậm chạp nhàn nhả đi tới, nhanh chóng đi đến trước mặt mọi người, hé ra phong cách cổ xưa, tay nhẹ nhàng ôm đàn, móng tay khẽ gảy tiếng đàn trong trẻo liên tục ra.

Đoạn nhạc kết thúc là lúc Ngọc Vô Duyên ngẩng đầu, vẻ mặt trầm ổn cười yếu ớt.

“Nghe nói có việc vui, đặc biệt đến chúc mừng.” Ánh mắt mềm mại nhìn về phía Phong Tịch: “Đàn trong lúc cao hứng, đó là khúc nhạc tên vào đêm cao sơn lưu thủy kia, khúc nhạc này cũng vô danh, ta tặng cho hai người vào tân hôn”.

Phong Tịch nhìn Ngọc Vô Duyên, thấy đàn và bản nhạc trong tay chàng liền nhảy xuống ngựa, tiến lên, cúi người nhận lễ, khẽ cười như làn gió, ngọt ngào nói: “Đa tạ!”

Ngọc Vô Duyên cười đáp lại “Ừm.”

Khúc Phong Tịch gật đầu, ánh mắt chăm chú nhìn Ngọc Vô Duyên: “Lần này từ biệt, có lẽ sẽ là vĩnh biệt, bảo trọng!”

Cuộc đời này vốn là vô duyên, chỉ ước chàng cả đời không đau khổ.

“Bảo trọng!” Ngọc Vô Duyên cũng nhìn nàng thật lâu.

Cuộc đời này vốn là vô duyên, chỉ ước nàng cả đời tự do thoải mái.

Ánh mắt chàng lướt qua Phong Tịch, sau đó liếc nhìn Phong Tịch, cả hai cùng cười, hóa giải đi tất cả ân oán, từ nay về sau, họ sẽ là người trong giang hồ.

Hai bên bắt tay khom người, làm động tác từ biệt.

Nhìn theo cho tới khi bóng dáng Ngọc Vô Duyên biến mất, Phong Tịch mới quay đầu lại: “Chúng ta đi thôi.”

Phong Tịch gật đầu, hai người sóng vai bước đi, đoàn xe ngựa đi theo phía sau cách một đoạn thật dài.

Từ hôm nay trở đi, bọn họ bắt đầu đi chung một con đường, cùng tới chân trời góc biển.

Mà trên một ngọn núi có hai thân ảnh đang nhìn theo bóng lưng bọn họ.

Ngọc Vô Duyên đi được nửa dặm, tựa vào một gốc cây, nhắm mắt điều tức, một lúc lâu sau mới đứng dậy, nhìn xa phía sau, bóng dáng đã hoàn toàn biến mất, từ nay về sau, thật sự không còn cơ hội gặp lại!

Thở dài một tiếng, sau đó vứt bỏ hết những chuyện trần thế!

“Ngọc công tử?” Một giọng nói lạnh lùng có chút do dự vang lên.

Xoay người, liền thấy hai cô nương, một lạnh lùng, người còn lại cười ngọt ngào đứng cách chàng một trượng.

Thật không ổn, người tới gần cũng không phát hiện ra. Trên mặt lại hiện lên vẻ mỉm cười dịu dàng: “Là Phượng cô nương, đã lâu không gặp.”

“Không thể tưởng tượng vẫn có thể nhìn thấy Ngọc công tử, Tê Ngô thật là có phúc.” Trên mặt Phượng Tê Ngô lạnh nhạt hiện lên một chút vẻ tươi cười.

Người đang cười còn lại đứng ra đánh giá Ngọc Vô Duyên, mặc dù cùng ‘công tử’ đi vào giang hồ, nhưng đây là lần đầu tiên thấy một người xuất sắc như vậy, quả nhiên là độc nhất vô nhị, nhưng mà... Tại sao vẻ mặt lại suy nhược như vậy.

Ngọc Vô Duyên thấy người đang nhìn mình vuốt cằm cười như hồ ly, liền quay đầu nhìn qua phía Phượng Tê Ngô, nói “Cô nương tới tiền ta sao?”

“Ừm.” Phượng Tê Ngô gật đầu, nâng mắt nhìn về phía đã từ lâu không còn bóng người, có chút buồn bã nói, “Chỉ là ta nghĩ nên tiễn huynh một đoạn.”

“Cô nương đã suy nghĩ xong rồi.” Ngọc Vô Duyên có chút khen ngợi nhìn người trước mắt, quả thật cũng là trí tuệ hơn người.

“Tê Ngô mù quáng, cho đến lúc Phong vương bị thương mới nghĩ thông.”

Phượng Tê Ngô có chút tự giễu nói, “Lúc đầu, Tê Ngô chỉ muốn làm cái bóng bên cạnh chàng ấy, thế nhưng hà tất phải làm khó người khổ mình, sao không buông tay, sống thật thoải mái.”

“Thoải mái tự tại.” Ngọc Vô Duyên gật đầu: “Sau này cô nương có dự tính gì không?”

Phượng Tê Ngô quay đầu lại liếc mắt nhìn người đang cười một cái, nói: “Tê Ngô là người phiêu bạt, đi đến đâu hay đến đó. Chỉ có điều mong công tử thương tình, cho ta giữ người này làm bạn, sao có thể để nàng đi theo ta long đong chịu sự vất vả. Cho nên muốn tìm một chỗ yên tĩnh, hai người yên ổn vượt qua quãng đời còn lại.”

“Ừ!.”

Ánh mắt Ngọc Vô Duyên quét qua người đang cười kia, nhưng thấy vẻ mặt của nàng mặc dù ngọt ngào, những mắt như đang ẩn giấu, có thể thấy là người biết võ công, cho nên Phong Tức mới có thể yên tâm về Phượng Ngô, nhưng mà hai nữ tử nhỏ bé yếu ớt, phiêu bạt giang hồ thật không thích hợp, đến nơi đất khách quê người cũng khó sinh sống, nhẹ nhàng thở dài, nói:

“Nếu ý của cô nương là muốn tìm một chỗ yên ổn để định cư, thì hãy đi cùng Vô Duyên.”

“Vâng?” Phượng Tê Ngô nghi hoặc nhìn chàng “Ta đem nơi mà Ngọc gia đang định cư giao cho cô nương.” Ánh mắt Ngọc Vô Duyên nhìn ra phía chân trời xa xa.

“Hả? Làm vậy sao được!” Phượng Tê Ngô nghe vậy vội vàng chối từ.

“Cô nương không cần lo lắng.”

Ngọc Vô Duyên thân nhiên nhìn Phượng Tê Ngô nói, nhưng ánh mắt kia giống như xuyên qua người Tê Ngô nhìn vào khoảng không “Chẳng bao lâu nữa ta cũng rời khỏi dương gian, Ngọc gia không có hậu nhân, mấy gian nhà cỏ, cô nương không ở cũng bỏ, rất lãng phí.”

“Cái gì?” Phượng Tê Ngô chấn động, trừng mắt nhìn người giống như một vị thần ở phía trước, không thể tin tưởng vào lời chàng nói.

Người đang cười biết lời Ngọc Vô Duyên nói không phải là giả, lần đầu tiên nhìn thấy một người nói về chuyện sinh tử của bản thân nhẹ nhàng như vậy, trong lòng không hiểu vì sao lại có một chút buồn bã.

Ngọc Vô Duyên vẫn y như cũ, bình tĩnh nói: “Đời của cô nương còn dài, là một người dễ thỏa mãn sau này sống một cuộc đời yên ổn cũng sẽ không gặp phải chuyện gì quá lớn.”

Dứt lời, con ngươi di chuyển, miệng huýt sáo một tiếng.

Âm thanh kia bay thẳng lên bầu trời, một tiếng huýt sao bay cả trăm dặm! Vang xa rồi dần dần biến mất!

Rất xa giữa không trung, có một bóng trắng bồng bênh, đến gần mới nhìn rõ, đó là bốn người áo trắng nâng kiệu cười gió mà đến.

“Cuối cùng, cũng phải về nhà.”

Nhẹ nhàng khép lại tròng mắt, giống như cách biệt hẳn với bên ngoài!

Thả lỏng toàn bộ thể xác và tinh thần, tất cả những trói buộc cùng cố gắng buông thả hết!

Thân thể và tâm cũng nhẹ nhàng, hết thảy đều bay đi xa.

“Ngọc công tử!” Trong mơ màng có nghe thấy tiếng gọi vội vàng.

Không cần gọi, cũng không đau buồn. Đời người có một số thứ không thể lưu luyến, ai rồi cũng sẽ có ngày phải ra đi...

Chương 55 Vĩ Thanh

Tháng tư, thiên hạ thống nhất, vương triều mới được thành lập, Hoàng Triều đăng cơ lên làm vua, lấy niên hiệu là “Tích Trạch”, phong Hoa Thuần Nhiên làm hoàng hậu.

Cùng ngày đăng cơ, Hoàng Triều ban chiếu chỉ, phục hồi lại Cửu La bộ tộc, cho phép tất cả tộc nhân quay về quê cũ.

Ngày mười tháng tư, Hoàng Triều ban lệnh khắp thiên hạ, công bố “Hoàng triều sơ điển”, dùng Huyền Tôn lệnh và bảy mai huyền lệnh khác, tạo ra bảo kiếm “Long Uyên”!

Ngày mười tháng tư, Hoàng Triều ra lệnh cho những nghệ nhân, dùng phượng huyết ngọc điêu khắc một bàn cờ, cùng với bạch ngọc Thương Sơn và mặc ngọc Cửu Luân làm quân cờ, tạo nên một bàn cờ tại Dục Long các.

Có người may mắn thấy qua ván cờ này đã viết: Đó là một ván cờ tuyệt thế! Điều kì diệu không phải ở quân cờ, cũng không phải bố cục hiểm hóc của ván cờ, mà là hai bên đen trắng đều không yếu thế, hai bên đều xâm nhập vào bên trong nội bộ của đối phương, cuối cùng hai màu trắng đen dung hợp, cùng tồn tại trên bàn cờ, là một ván tuyệt thế kì nhân!

Vương triều mới bắt đầu mở ra bước đầu tiên, thiên hạ bách tính dùng ánh mắt mong chờ để nhìn, nhìn tận đế đang ngồi trong hoàng thành, nhìn bên trong cung điện vàng ngọc tề tụ đủ các văn thần võ tướng của hân, xem bọn họ sẽ trị vì một thiên hạ thái bình thịnh thế như thế nào!

Mà lúc này trên đỉnh Thương Mang sơn có hai lão đầu đang đứng trước tảng đá lớn.

“Tiểu tử thôi, lão đạo ta cả đời không gần nữ sắc, không ngồi lại dạy ra một đồ đệ chỉ cần mỹ nhân từ bỏ giang sơn, thật sự là mất hết mặt mũi của lão già này! Còn ngươi là người học chữ, lúc còn trẻ tự cho là phong lưu, cũng tạo ra không ít những mối tình ngang trái, làm cách nào lại dạy ra một đồ đệ có ý chí sắt đá như vậy?”

Nhìn ván cờ trên đỉnh núi vẫn duy trì trạng thái như cũ, lão nhân mặc áo đen thì thầm mắng.

“Ha ha, lão đạo, ván cờ này đến bây giờ cũng chưa kết thúc, ngươi còn muốn tiếp tục không?” Lão nhân áo trắng sáng khoái cười to.

“Nói nhảm! Tiếp tục cũng còn ý nghĩa gì nữa?” Lão nhân áo đen vung tay, muốn đem bàn cờ vút xuống núi sâu vạn trượng.

“Khoan!” Lão nhân áo trắng cũng vung tay lên, chặn lại kích vừa rồi của lão nhân áo đen, nói, “‘thả thị thiên hạ như cỏ rác, dất tay thiên nhai cười tiên gia’, có thể buông bỏ thiên hạ giữ lấy người mình yêu, việc này cần bao nhiêu tình cảm sâu nặng? Hoàng Triều bất chấp việc nhượng lại thiên hạ cũng không hủy nó, ngươi cần gì phải làm khó? Giữ nó lại đi, coi như là nhân chứng cho một đoạn tình ái khuynh thế, ngàn đời có một!”

“Cũng được.” Lão nhân áo đen cũng có chút cảm thán nói.

“Hiện nay thiên hạ thái bình, ngươi và ta cũng có thể vô lo vô nghĩ ung dung tự tại.”

“Hừ, trước tiên ngươi đi theo ta tìm tên tiểu tử thôi kia, để ta đánh hân vài cái, giải mối hận trong lòng!” Lão nhân áo đen nghiêng răng đậm chân bất mãn nói.

“Ha ha ha...”

Đỉnh núi truyền đến tiếng cười vui rất to.

